

REVIEW BY BELLA

Dịch Hồi Quang phủ

NAM
QUANG

ĐÍCH NỮ VƯƠNG PHI

Nam Quang

Ngôn Tình, Trọng Sinh, Cung Đấu, Gia Đấu, Cổ Đại

Thể loại: Trùng sinh, trạch đấu, cung đấu, HE

Tình trạng bản gốc: đã hoàn

Số trang: <1300 trang

Editor: thuyvu115257 + tử đình hương + tieunhung97

Converter: Ngocquynh520

Thành thân năm năm, cùng trượng phu chinh chiến ba năm, rốt cuộc cũng đến ngày Tiết Phi được phong hậu, phượng lâm thiên hạ!

Chuyện đời khó đoán, Hoàng đế phu quân muốn nạp phi, cử nàng đến biên cảnh dẹp loạn, hại nàng chết trận sa trường!

May mắn được ông trời rũ lòng thương xót, tỉnh lại trở thành Hộ quốc vương phi Vân Tuyết Phi, lúc này đây nàng xin thề sẽ chỉ sống vì mình.

Vương phủ thâm sâu, không có chuyện gì làm thì đấu với tiểu thiếp, chọc tức biểu muội của vương gia, ức hiếp thứ muội tự đưa đến tận cửa...

Nàng không khỏi lắc đầu tiếc nuối: Cuộc sống tốt đẹp như thế, nhưng

ta lại sống quá uổng phí, không được không được!

Bất chợt một vị vương gia xinh đẹp tựa như yêu nghiệt nhảy ra chớp mắt ái muội nói: "Thời tiết tốt như vậy, rất thích hợp để tạo người!"

Thế là, mắt lóe ánh sáng xanh, sói đói bổ nhào về phía con mồi...

Hắn, Tư Nam Tuyệt, Hộ quốc vương gia quyền khuynh thiên hạ, trước khi gặp nàng, thanh tâm quả dục. Sau khi gặp nàng, không ngừng ham muốn! Châm ngôn sống: chuyện nhà chuyện nước chuyện thiên hạ, mọi thứ đều là mây bay, chuyện của nương tử mới là lớn nhất!

Đoạn ngắn đặc sắc một:

Đêm động phòng hoa chúc, một nam một nữ ngồi trên giường.

Nữ tử hỏi nhỏ: "Làm sao bây giờ?"

Nam tử thản nhiên đáp: "Ta ngủ trên giường, nàng ngủ dưới đất!"

Nữ tử tức giận: "Ta là nữ nhân!"

Nam tử không chút do dự trả lời: "Ta là tướng công của nàng, nữ tử nên lấy phu quân làm trời!"

Nữ tử phẫn nộ: "Ta là mẫu thân của con chàng, chàng phải nhường ta!"

Nam tử nhíu mày, thích thú nói: "Nói đúng lắm, đã đến giờ vi phu làm tròn nghĩa vụ phu quân rồi."

...

Cuối cùng nam tử nào đó cũng đạt được sự thỏa mãn, còn nữ tử kia thì bủn rủn hết hơi sức, trong lòng tức giận mắng: Tư Nam Tuyệt, chàng đúng là cầm thú!

Đoạn ngắn đặc sắc hai:

"Phi nhi, quay về với ta đi, ta đã biết sai rồi!" Hoàng đế hối hận nói.

"Hoàng thượng nhận làm người rồi, ta là Vân Tuyết Phi, không phải Tiết Phi!" Nữ tử nào đó bình tĩnh đáp.

"Phi nhi, chúng ta hãy làm lại từ đầu đi, nàng vẫn là Hoàng hậu tôn quý nhất trong thiên hạ này, ta hứa suốt đời chỉ có mình nàng mà thôi, bảo đảm về sau tuyệt đối sẽ không nạp phi nữa." Hoàng đế nọ xuất ra đòn sát thủ.

Nữ tử còn chưa kịp mở miệng thì cơn gió mạnh bỗng từ đâu thổi tới, bên hông bị một cánh tay vòng qua siết chặt.

Nam tử nào đó ôm nương tử của mình âu yếm hôn nhẹ, đặc ý liếc nhìn Hoàng đế: "Vương phi của bốn vương chỉ để mình bốn vương yêu chiều, nếu nàng muốn làm Hoàng hậu, ta sẽ chẳng ngại vì nàng mà lập tức tranh đoạt cả thiên hạ này?"

Mục lục

- Chương 1: Sống lại thành vương phi
- Chương 2: Ra oai phủ đầu
- Chương 3: Lần đầu gần gũi
- Chương 4: Thứ muội tới chơi
- Chương 5: Thứ muội coi trọng vương gia rồi sao?
- Chương 6: Đánh lớn một trận
- Chương 7: Vương gia cát tường!
- Chương 8: Sống chung một đêm
- Chương 9: Ban thưởng, tối qua cực khổ!
- Chương 10: Âm mưu
- Chương 11: Thiếp chỉ là nô tỳ
- Chương 12: Bốn vương nhìn trúng nàng rồi!
- Chương 13: Được voi đòi tiên
- Chương 14: Chường nhà
- Chương 15: Ngày đầu tiên, vương gia thuộc về người nào
- Chương 16: Sóng ngầm bắt đầu khởi động
- Chương 17: Vậy người nói bồi thường ta thế nào?
- Chương 18: Biểu muội muốn được thị tẩm
- Chương 19: Cổ nhân đến thăm
- Chương 20: Thiếu niên dưới tàn cây Lê năm ấy
- Chương 21: Một đêm mê hoặc
- Chương 22: Tư hội? Phá vỡ?
- Chương 23: Ghen?
- Chương 24: Đêm khuya gặp chuyện
- Chương 25: Tra thích khách
- Chương 26: Hạ Hầu Cảnh lấy lòng
- Chương 27: Thế thân
- Chương 28: Chơi xấu
- Chương 29: Biến cố phát sinh
- Chương 30: Không có nữ nhân có thể so sánh với nàng!
- Chương 31: Nói xin lỗi!

Chương 32: Đi chơi
Chương 33: Là nàng sao?
Chương 34: Mạng treo lơ lửng
Chương 35: Vì nàng, tất cả đều đáng giá
Chương 36: Giấu đồ bìm leo
Chương 37: Trút giận vì nàng
Chương 38: Cái này là hôn gián tiếp?
Chương 39: Mộ dung thanh y
Chương 40: Tiểu tức phụ
Chương 41: Bất ngờ thổ lộ
Chương 42: Thử ở cùng nhau
Chương 43: Tống Thi Linh bị kích thích
Chương 44: Gặp thoáng qua
Chương 45: Hận
Chương 46: Giết nàng thay ta
Chương 47: Cưỡng ép
Chương 48: Phản tương nhất quân
Chương 49: Kết duyên
Chương 50: Đắm say lẫn nhau
Chương 51: Mã di nương cầu kiến
Chương 52: Trở về Vân phủ
Chương 53: Tính toán
Chương 54: Tín vật
Chương 55: Báo thù cho ta
Chương 56: Vương gia ở đâu?
Chương 57: Hư việc nhiều hơn thành công
Chương 58: Trừng trị Mã di nương
Chương 59: Kết quả bi thảm của di nương và thứ muội
Chương 60: Gặp lại cố nhân (Hoàng đế xuất hiện)
Chương 61: Bất kể bao lâu ta đều chờ!
Chương 62: Bảo vệ tốt gương mặt này cho trẫm!
Chương 63-1: Ấm áp ngăn ngủi (1)
Chương 63-2: Ấm áp ngăn ngủi (2)

Chương 63-3: Ấm áp ngăn ngủi (3)
Chương 64-1: Chất vấn (1)
Chương 64-2: Chất vấn (2)
Chương 65: Hậu vị bỏ ngõ
Chương 65-2: Hậu vị bỏ ngõ (2)
Chương 66-1: Vợ chồng bất hòa (1)
Chương 66-2: Vợ chồng bất hòa (2)
Chương 67: Làn nữa giao hợp
Chương 68-1: Hai nữ nhân một sân khấu (1)
Chương 68-2: Hai nữ nhân một sân khấu (2)
Chương 69-1: Chấp niệm (1)
Chương 69-2: Chấp niệm (2)
Chương 70-1: Chỉ làm vợ chồng, không làm bằng hữu (1)
Chương 70-2: Chỉ làm vợ chồng, không làm bằng hữu (2)
Chương 71-1: Không phải thể thân (1)
Chương 71-2: Không phải thể thân (2)
Chương 72-1: Sương mù dày nặc (1)
Chương 72-2: Sương mù dày nặc (2)
Chương 73-1: Cướp đoạt sắc đẹp (1)
Chương 73-2: Cướp đoạt sắc đẹp (2)
Chương 74-1: Hoàng thượng triệu kiến (1)
Chương 74-2: Hoàng thượng triệu kiến (2)
Chương 75-1: Điều tra (Hạ Hầu Cảnh xuất hiện) (1)
Chương 75-2: Điều tra (Hạ Hầu Cảnh xuất hiện) (2)
Chương 75-3: Điều tra (Hạ Hầu Cảnh xuất hiện) (3)
Chương 76-1: Ác nhân tự có ác nhân trị (1)
Chương 76-2: Ác nhân tự có ác nhân trị (2)
Chương 77-1: Hai lần đầu trộm đuôi cướp (1)
Chương 77-2: Hai lần đầu trộm đuôi cướp (2)
Chương 78: Hai nam giằng co
Chương 78-2: Hai nam giằng co (2)
Chương 79: Hung hăng trừng trị Mộ Dung Thanh Y
Chương 79-2: Hung hăng trừng trị Mộ Dung Thanh Y (2)

Chương 80: Tại sao lại không mặc quần áo?
Chương 80-2: Tại sao lại không mặc quần áo? (2)
Chương 81-1: Bí mật về thân thể (1)
Chương 81-2: Bí mật về thân thể (2)
Chương 82-1: Nữ nhi của tội phạm cường bạo (1)
Chương 82-2: Nữ nhi của tội phạm cường bạo (2)
Chương 83-1: Một câu thật xin lỗi (1)
Chương 83-2: Một câu thật xin lỗi (2)
Chương 84-1: Thân vùi lấp Hồ Đầu Bang (1)
Chương 84-2: Thân vùi lấp Hồ Đầu Bang (2)
Chương 85-1: Cách tắt cả giống đực xa một chút! (1)
Chương 85-2: Cách tắt cả giống đực xa một chút! (2)
Chương 86-1: Nhớ, ta tên là Vân Tuyết Phi! (1)
Chương 86-2: Nhớ, ta tên là Vân Tuyết Phi! (2)
Chương 87-1: Tai hoạ ngập đầu (1)
Chương 87-2: Tai hoạ ngập đầu (2)
Chương 88-1: Vân Tuyết Phi tức giận cùng oán hận (1)
Chương 88-2: Vân Tuyết Phi tức giận cùng oán hận (2)
Chương 89: Sao không tiếp tục cời ra tiếp?
Chương 90-1: Con không muốn lừa gạt nàng (1)
Chương 90-2: Con không muốn lừa gạt nàng (2)
Chương 91: Chân tướng bị thời gian vùi lấp
Chương 92: Lần này đến lượt ta áp chế huynh
Chương 93: Người còn giả bộ bao lâu nữa?
Chương 94: Hối hận vô dụng
Chương 95
Chương 96-1: Đền bù cho Tiết Phi (1)
Chương 96-2: Đền bù cho Tiết Phi (2)
Chương 97: Sống ở địa ngục
Chương 98: Báo ứng tới
Chương 99: Tuyệt không bỏ vợ
Chương 100
Chương 101: Nhân vật máu chốt

Chương 102: Công khai biểu thị chủ quyền
Chương 103: Phong thủy luân chuyển
Chương 103-2: Phong thủy luân chuyển (2)
Chương 104: Sự thật tổn thương
Chương 105: Cảnh tượng trong trí nhớ
Chương 105-2: Cảnh tượng trong trí nhớ (2)
Chương 106-1: Sao người tìm được chỗ này? (1)
Chương 106-2: Sao người tìm được chỗ này? (phần cuối)
Chương 107: Hạ Hầu Cảnh, người muốn gì?
Chương 107-2: Hạ Hầu Cảnh, người muốn gì? (2)
Chương 108-1: Tiết Phi còn sống! (1)
Chương 108-2: Tiết Phi còn sống! (2)
Chương 109-1: Chỉ mảnh treo chuông (1)
Chương 109-2: Chỉ mảnh treo chuông (2)
Chương 110-1: Nàng quyết định! (1)
Chương 110-2: Nàng quyết định! (2)
Chương 111-1: Nên gọi người là Vân Tuyết Phi hay Tiết Phi? (1)
Chương 111-2: Nên gọi người là Vân Tuyết Phi hay Tiết Phi? (2)
Chương 112-1: Nên thành thân rồi (1)
Chương 112-2: Nên thành thân rồi (2)
Chương 113: Trước thành gia, sau lập nghiệp
Chương 114: Vào cung kiến giá Thái hậu
Chương 115-1: Bị nhốt trong hoàng cung (1)
Chương 115-2: Bị nhốt trong hoàng cung (2)
Chương 116-1: Nương tử, ta nhớ nàng lắm! (1)
Chương 116-2: Nương tử, ta nhớ nàng lắm! (2)
Chương 117-1: Không cách nào vớt bỏ ràng buộc (1)
Chương 117-2: Không cách nào vớt bỏ ràng buộc (2)
Chương 118-1: Người nhường nàng cho ta được không? (1)
Chương 118-2: Người nhường nàng cho ta được không? (2)
Chương 119: Cạnh tranh công bằng
Chương 120-1: Hỏi tội (1)
Chương 120-2: Hỏi tội (phần cuối)

Chương 121-1: Chẳng qua không yêu mà thôi
Chương 121-2: Chẳng qua không yêu mà thôi (phần cuối)
Chương 122-1: Cái chết kỳ lạ
Chương 122-2: Cái chết kỳ lạ (phần cuối)
Chương 123: Mộ Dung quý phi qua đời
Chương 124-1: Xót xa của ai, hạnh phúc của ai (1)
Chương 124-2: Xót xa của ai, hạnh phúc của ai (phần cuối)
Chương 125-1: Yêu nữ nhân của huynh trưởng
Chương 125-2: Yêu nữ nhân của huynh trưởng (phần cuối)
Chương 126-1: Sống chết không rõ
Chương 126-2: Sống chết không rõ (2)
Chương 127-1: Nhất định phải kiên trì
Chương 127-2: Nhất định phải kiên trì (2)
Chương 128: Giao dịch lần nữa
Chương 129: Bạch Tuyết Nhu
Chương 130: Không cùng đường khó lòng hợp tác
Chương 131-1: Ai chờ đợi, ai tan nát cõi lòng(1)
Chương 131-2: Ai chờ đợi, ai tan nát cõi lòng (2)
Chương 132: Tại sao lại gạt ta?
Chương 133: Khắc khẩu
Chương 134: Các loại tâm tư
Chương 135: Chung sống không hòa thuận
Chương 136: Trong lòng hẳn chỉ có ta(1)
Chương 136-2: Trong lòng hẳn chỉ có ta(2)
Chương 137: Châm chọc
Chương 138: Phán bội và nghi kị
Chương 139: Dẫn ta cùng đi!
Chương 140: Xuất cung
Chương 141: Thỏa hiệp
Chương 142: Mộc Thanh Lan hối hận
Chương 143: Tin tức của Hạ Hầu Cảnh
Chương 144: Muốn cả đời
Chương 145: Không hề lưu luyến

Chương 146-1: Khoảng cách (1)
Chương 146-2: Khoảng cách(2)
Chương 147: Cắt tóc đoạn tình
Chương 148
Chương 149: Mạo hiểm chia lìa!
Chương 150: Tìm đến Hạ Hầu Cảnh (1)
Chương 151: Tìm đến Hạ Hầu Cảnh(2)
Chương 152: Nàng là biểu tẩu của người!
Chương 153: Đại kết cục
Chương 153-2: Đại kết cục (2)
Chương 153-3: Đại kết cục (3)
Chương 153-4: Đại kết cục (4)
Chương 153-5: Đại kết cục (5)
Chương 153-6: Đại kết cục (6)
Chương 154: Ngoại truyện

Chương 1: Sống lại thành vương phi

Tại vùng biên giới Tây Bắc của vương triều Đại Hạ, lúc này đây cảnh tượng chém giết đang diễn ra hết sức khốc liệt, máu chảy thành sông.

"Xông lên Giết, giết ~" Nương theo đó là một trận chém giết ập đến, trên chiến trường cuộc chiến đã bước vào giai đoạn gay gắt.

Tiết Phi mặc một bộ khôi giáp màu xám bạc, cưỡi chiến mã màu trắng, như thường luồng (*) xuyên qua đội ngũ quân địch, thanh gươm thuận theo nàng quét qua, máu tươi bắn ra tung tóe, một hàng nối tiếp một hàng binh sĩ ngã xuống.

(*) Thường luồng là loài cá dữ giống con rắn lớn, hay hại người.

Máu tươi bắn lên mặt nàng, từ đỉnh đầu chảy dọc xuống trán, Tiết Phi hunhăng lau vết máu đen trên mặt, giơ cao thanh kiếm trên tay hô to: "Các chiến sĩ xông lên nào! Đánh xong trận này chúng ta có thể về nhà đoàn tụ với người thân rồi!"

Đáp lại nàng là các binh lính Đại Hạ càng thêm liều mạng hơn, trông thấy cảnh tượng như thế, tốc độ kiếm trong tay Tiết Phi cũng ngày một nhanh hơn, nghênh chiến kẻ địch ở bốn phương tám hướng, nàng âm thầm hạ quyết tâm: nhất định phải đánh thắng trận này, mang theo các huynh đệ hoàn hảo trở về nhà.

Bất chợt một luồng ánh sáng trắng thoáng qua, Tiết Phi kinh hãi, nghiêng người một cái, nhanh chóng tránh thoát được một kiếp.

"Tiết hoàng hậu, tên cầu Hoàng đế đó có đáng giá để người phải liều mạng như vậy không?"

Vừa dứt lời, tấn công Tiết Phi càng dồn dập hơn.

"Trong vương triều Đại Hạ này, người là một trong ba người đáng để Lưu Mỗ takính nể, nếu không phải vì lập trường khác nhau, ta thật sự không muốn làm kẻ địch của người!"

"Ít nói nhảm! Để mạng lại!"

"Ha ha ~ người ở chỗ này bán mạng cho hấn, hiện tại hấn đang ở trong hoàng cung ôm ấp mỹ nhân đấy!" Lưu Mông Phi không để ý Tiết Phi có nghe thấy hay không, hấn vẫn tiếp tục nói: "Người nói xem nếu muốn dẹp loạn vì sao lại phái Hoàng hậu lĩnh quân xuất trận, chẳng lẽ vương triều Đại Hạ không còn người nào ư? Dẹp loạn là lấy cớ, hấn chỉ muốn nhờ bỏ người mà thôi!"

"Câm mồm! Muốn chết!" Tiết Phi giận dữ, có thể chửi mắng nàng sao cũng được, nhưng không thể bôi nhọ phu quân Hạ Hầu Huyền của nàng, nàng liều tấn công về phía Lưu Mông Phi, hung hăng đâm một kiếm vào bả vai hấn.

Lập tức máu tươi nhuộm đỏ cả vạt áo Lưu Mông Phi, nhưng hấn giống như không cảm thấy đau, lại nói tiếp: "Người biết Mộ Dung Thanh Y chứ? Nàng ta chính là mỹ nhân hôm nay cầu Hoàng đế cứu về đó."

Nghe thấy cái tên này, Tiết Phi chợt chấn động, nháy mắt cảm giác kỳ quái lần lượt ùa về trong đầu. Nàng nhớ trước đây có lần Hạ Hầu Huyền thử dò xét nói các đại thần muốn hấn nạp Mộ Dung Thanh Y làm phi, khi đó nàng thẳng thừng bác bỏ, sau này càng thêm nhiều lần phản đối, Hạ Hầu Huyền cũng không còn nhắc đến nữa, một cảm

giác lo lắng từ từ lan rộng đến tứ chi.

Nhận ra sự công kích của Tiết Phi đã có phần chậm lại, Lưu Mông Phi nhếch miệng, quả nhiên tướng quân có lợi hại hơn nữa chung quy cũng là nữ nhân, kế hoạch lập tức sẽ thành công thôi.

Sắc trời ngày một tối tăm mờ mịt, thời tiết nóng ran, mùi máu tanh trôi lơ lửng trong không khí.

"Đại tỳ, muội tới đây!" Một giọng nói trong trẻo quen thuộc truyền đến.

Tiết Phi vừa ứng phó sự công kích của Lưu Mông Phi, vừa không vui nhíu mày nhìn bóng dáng đang chạy về phía mình.

Tiết Nhã và Tiết Phi đều là tiểu thư phủ tướng quân, múa đao lộng thương không làm khó được họ, thân thủ linh hoạt rất nhanh đã giải quyết xong những quân giặc cản đường nàng, chạy tới trước mặt Tiết Phi.

"Đại tỳ, Hạ Hầu Huyền không xứng để tỳ liều mạng như vậy, hấn ta rất đáng hận, thế nhưng hôm nay lại cưới Mộ Dung Thanh Y làm phi!" Tiết Nhã cũng không quan tâm hiện tại đang ở trên chiến trường, trực tiếp nói to sự thật ra bên ngoài.

Niềm tin vốn luôn giữ vững bấy lâu nay thoáng cái sụp đổ, lòng Tiết Phi loạn cả lên, nàng dừng tấn công, chạy tới kéo lấy ống tay áo Tiết Nhã cắn răng chất vấn: "Muội nói thật?"

"Hạ Hầu Huyền và Mộ Dung Thanh Y đã sớm thông đồng ở sau lưng tỳ, chuyện đẹp loạn lần này cũng là Hạ Hầu Huyền cố ý muốn tỳ đi tìm đường chết!"

Nếu Lưu Mông Phi nói những lời đó, mình có thể cho rằng là giả,

nhưng muộimuội của mình đã nói như thế, nàng còn có thể lừa gạt mình nữa sao? Đúng rồi! Đã là dẹp loạn vì sao phải phái Hoàng hậu lãnh binh chứ?

Bất chợt nàng cảm thấy đau đến tận tâm can, nước mắt che kín cả hai mắt, thân thể khỏe mạnh giống như mất đi sức sống mềm nhũn xuống.

Đaunhức kịch liệt từ tim truyền đến, Tiết Phi sững sờ cúi đầu nhìn ánh sáng thanh đao cắm vào ngực mình, máu đỏ chảy ra ồ ạt, trời đất giống như đang xoay tròn, giữa lúc hoảng hốt nàng thấy được nụ cười khó hiểu nơikhóe miệng của Tiết Nhã.

Đầu óc mơ màng, mí mắt nặng trĩu như bị treo thêm tảng đá nghìn cân, làm sao cũng không mở ra được, lồng ngực thì đau đến thấu xương, Tiết Phikhó chịu giật giật ngón tay.

"Đầu ngón tay tiểu thư động đây kìa, tiểu thư tỉnh rồi!" Một giọng nói vui mừng nhưng xa lạ truyền tới bên tai, lãnh lóit như tiếng kèn, xuyên qua bóng tối, chấn động thần kinhTiết Phi.

Tiết Phi từ từ mở mắt ra, đập vào mắt là một nữ tử xa lạ tầm mười lăm mười sáu tuổi.

"Ngươi là ai?" Tiết Phi lập tức bừng tỉnh, nhảy lên khỏi giường, dữ tợn nắm chặt cổ đối phương, nàng nhớ rõ ràng mình đang ở trên chiến trường, hơn nữa còn bị một kiếm xuyên tim, chẳng lẽ mình chưa chết, mà bị bắt làm tù binh rồi?

Nháy mắt hô hấp trở nên khó khăn, tiểu nha hoàn nghẹn đỏ mặt, vùng vẫy thoát ra khỏi ngón tay của Tiết Phi.

"Nói! Người là ai! Nơi này là nơi nào?" Tiết Phi hung hăng xiết chặt tay, mắt lóe lên sự tàn bạo.

Ánh mắt khó hiểu nhìn tiểu thư nhà mình, hung ác giống như không biết mình là ai, tiểu nha hoàn vốn đang vui mừng lập tức bị sự lo lắng xen lẫn sợ hãi bao phủ lên, nàng dè dặt hỏi "Tiểu thư, người... người không biết em sao? Em là nha hoàn Ngũ Trà của người đây!"

"Ngũ Trà?" Bấy giờ Tiết Phi mới cảm thấy có cái gì đó không đúng, nàng cẩn thận quan sát xung quanh. Mặc dù căn phòng này không thể sánh với tấm cung hoàng cung, nhưng vẫn khá tráng lệ. Vậy mà lại dùng để giam giữ tù binh, tính ra nó còn tốt hơn khuê phòng lúc nàng chưa xuất giá.

Tiết Phi nghi ngờ, nếu mình không bị bắt, vậy đây là đâu?

Nàng quay đầu lại nhìn cái người cứ mở miệng gọi mình là tiểu thư, nước mắt lưng tròng, lộ ra tình cảm chân thành không giống như đang giả vờ. Trong lúc vô tình nàng nhìn thấy thân thể của mình thế nhưng không hề bị thương, thậm chí một vết máu cũng không có!

Không để ý có người nhìn mình, hốt hoảng giờ bàn tay còn lại lên sờ sờ ngực.

Cũng không có vết sẹo!

Xem kĩ cơ thể rõ ràng đã ngâm qua nước, Tiết Phi cảm giác sấm chớp bổ xuống đầu mình.

"Gương, ta muốn soi gương!" Trong lòng Tiết Phi rối bời, nàng buông Ngũ Trà ra, chỉ mong không giống như suy đoán của mình.

‘Khụ khụ.’ Ngũ Trà thờ lấy thờ để, nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của tiểu thư nhà mình, nhất thời cảm thấy chua xót, cho rằng tiểu thư lolảng bị hủy dung mạo vì ngâm nước quá lâu, vừa nhanh chóng đi lấy gương vừa an ủi: "Tiểu thư, yên tâm đi, người vẫn xinh đẹp giống như trước đây."

Tiết Phi nhận lấy gương từ trong tay Ngũ Trà, khi nhìn thấy trong gương là một nữ tử mười lăm mười sáu tuổi, dáng vẻ chưa hoàn chỉnh, lập tức cảm giác đỉnh đầu có một đàn quạ đen bay ngang qua, nhìn lại một chút cánh tay cầm gương, gầy như que củi. Tuy rằng trước kia mình luyện công, tay không trắng nõn bóng loáng giống như các tiểu thư khuê tú, nhưng cũng không giống như bây giờ, ốm đến độ có thể nhìn thấy cả mạch máu. Cuối cùng nàng đành phải thừa nhận một sự thật — thân thể bây giờ không phải là nàng của trước đây.

Nàng mượn xác hoàn hồn rồi!

Nhếch miệng nở một nụ cười khổ, chẳng lẽ ông trời thương xót nàng kiếp trước sống quá khổ, cho nàng cơ hội sống lại lần nữa?

Đã như vậy, nàng nhất định phải sống thật vui vẻ bù lại tiếc nuối của kiếp trước!

Chẳng qua, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là nàng phải biết rõ mình là ai?

Trong lúc nàng đang mải mê suy nghĩ làm sao để hỏi Ngũ Trà một ít thông tin của chủ nhân cơ thể này thì bên ngoài phòng truyền đến âm thanh huyền ảo.

"Vương phi tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ cũng tỉnh lại rồi!" Một giọng nói êm ái vang lên.

Trong lòng Ngũ Trà lộp bộp một tiếng, thềm kêu không tốt, không ngờ những nữ nhân đó lại bắt được tin nhanh như vậy.

Nhìn ánh mắt lo lắng của Ngũ Trà, Tiết Phi dời mắt đến nơi phát ra âm thanh. Bắt gặp hai nữ tử xinh đẹp đi vào cửa, theo sau là bốn nha hoàn. Một người mặc quần áo màu trắng, mặt trên in hình hoa mai xếp chồng lên nhau, đỉnh đầu chỉ cài duy nhất một cây trâm ngọc Bích, ánh sáng thần thánh lưu chuyển toàn thân; nữ tử còn lại mặc trang phục màu xanh lá, mặc dù cũng nổi trội, nhưng lại xinh đẹp kiểu tục khí đối lập với nữ tử áo trắng.

"Ồ ~ vương phi tỷ tỷ thoát nhìn tinh thần rất tốt nhỉ, không có sắp chết giống như lời bọn nha hoàn nói, làm hại trái tim nhỏ bé của muội ~ lo lắng gần chết!" Giọng nói chói tai của lục y nữ tử truyền đến, Tiết Phi không vui cau mày lại, người ngu cũng biết ngữ điệu này rõ ràng rất thất vọng khi chứng kiến nàng còn sống, xem ra chủ cũ của cơ thể này sống không được lòng người rồi.

Mặc kệ chủ cũ của nó là người thế nào, hiện tại trong cơ thể này chính là hồn phách của Tiết Phi nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào ức hiếp mình.

Tiết Phi cười nói: "Nào có nghiêm trọng như thế, ta chỉ bị gát một lát thôi, muội muội ~ lo lắng quá mức rồi, huống chi ta còn trẻ như vậy, giữa lúc thanh xuân phơi phới, mà muội muội ~ vẫn còn khỏe mạnh như vậy đứng ở chỗ này quan tâm ta... tại sao ta có thể đi trước chứ!"

Nghe Vân Tuyết Phi cố ý phát âm kéo dài từ muội muội, Đổ Nhược lập tức nổi giận, tiểu tiện nhân này đang mắng trá hình nàng làm thiếp đây mà, còn rửa nàng chết sớm nữa chứ.

Mình có chỗ nào thua kém tiểu tiện nhân này, một nữ nhân thối tha không được sủng ái vậy mà có thể vượt mặt nàng ngồi lên chiếc ghế hộ quốc vương phi, mỗi lần nàng nghĩ tới điều này, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Tẩu tẩu cảm thấy sao rồi, có khó chịu chỗ nào không?" Nữ tử áo trắng ân cần đi lên phía trước cầm tay Tiết Phi, trong mắt sóng gợn lăn tăn, tràn đầy lo lắng.

Vương phi? Tẩu tẩu? Tiết Phi rốt cuộc cũng chộp được hai từ then chốt, lại thêm một trận sét đánh xuống, nghiệp chướng mà! Xem racơ thế này có thân phận rất cao, là một vương phi, hơn nữa còn không được sủng ái, nếu không sẽ chẳng phải ốm yếu như vậy. Vị tiên nữ trước mắt này hẳn là muội muội của vương gia tướng công nàng, người áo xanh chua ngoa đó chắc chắn là tiểu thiếp.

Tiết Phi sống hai đời, thống hận nhất chính là tiểu tam, kiếp trước nàng nắm giữ địa vị Hoàng hậu cao quý, Hoàng đế tam cung lục viện là chuyện rất bình thường, càng không cần phải nói nàng là Hoàng hậu. Hoàng hậu thì phải rộng lượng, nạp phi cho Hoàng đế đó chính là nghĩa vụ của Hoàng hậu! Nhưng Tiết Phi nàng lại không thể độ lượng như thế, dựa vào cái gì, tại sao nàng phải san sẻ trượng phu của mình cho những nữ nhân khác chứ. Tuy nàng nghĩ như vậy, nhưng Hoàng đế lại nghĩ khác, Hoàng đế muốn sớm nắm giữ một chút, muốn nhanh chóng ban phát ân sủng, cho nên mới trừ khử nàng, nạp thiên kim Thái Phó làm phi, hiện tại đoán chừng là Hoàng hậu rồi. Nghĩ tới đây, Tiết Phi tức giận thì ít mà đau lòng thì nhiều! Ánh mắt nhìn về phía lục y nữ tử càng thêm lạnh lẽo hận thù.

Lục y nữ tử phát hiện Vân Tuyết Phi vẫn lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, nàng cảm thấy ớn lạnh trong lòng, tức giận vừa rồi thoáng cái đã bị ném ra khỏi đầu. Hiện tại chỉ nghĩ đến chuyện chẳng lẽ tiện nhân này biết mình là người thiết kế đẩy nàng ta xuống nước, cho

nên mới nhìn mình lạnh lẽo như vậy. Nếu như nàng ta biết chính xác việc đó, đi nói với vương gia, vậy mình. . . . Nghĩ tới đây, nàng liền hoảng sợ: Mặc dù vương gia không trông nom hậu viện, nhưng hẳn ghét nhất chính là nữ nhân có tâm kế, đến lúc đó vương gia biết, chắc chắn sẽ đuổi mình ra khỏi phủ.

Nàng ta cười gượng đi lên phía trước, lấy sự nịnh hót để biện hộ cho mình: "Vương phi không có việc gì là tốt rồi, nếu để vương gia biết người vì cùng đi dạo hồ với muội nên mới gặp chuyện không may rơi xuống nước, vậy Hoài Cầm thực sự khó chối tội danh này rồi." Nói xong dùng khăn tay lau lau khóe mắt: "Cũng may vương phi người không có việc gì ~"

"Nếu ta không chết, người sẽ không có chuyện đúng chứ?" Tiết Phi cười như không cười nhìn sắc mặt biến đổi nhanh hơn lật sách của nữ nhân này, vừa còn nguyên rửa mình chết, bây giờ đã quan tâm mình?

"Vương phi, lời này của người là có ý gì? Đâu không phải do ta đẩy người xuống nước!" Lục y nữ tử lập tức cao giọng giải thích cho mình: "Ta chỉ đi dạo hồ chung với vương phi mà thôi, nếu biết vương phi sẽ rơi xuống nước, cho dù Hoài Cầm có chết đuối cũng nhất định cứu vương phi!" Nói xong không để ý hình tượng khóc thét lên, ngay cả nha hoàn ở phía sau nàng ta cũng tỏ vẻ bất bình: "Tứ phu nhân nghe nói vương phi tỉnh lại, lập tức hẹn biểu tiểu thư đến thăm vương phi, sao vương phi có thể đối xử quá đáng với người đã quan tâm mình như thế?"

"Câm mồm!" Sắc mặt bạch y nữ tử không vui tức giận mắng: "Tẩu tẩu không nói người đẩy nàng xuống nước, người khóc cái gì?"

Hoài Cầm cảm thấy không ổn, lập tức ngưng khóc, chột dạ cầm khăn xoa xoa nước mắt: "Dạ, Hoài Cầm vượt qua khuôn phép rồi."

Đủ khôn khéo!

"Tỷ tỷ vừa tỉnh, chắc rất đói bụng, muốn ăn gì thì sai bọn nha hoàn đi xuống chuẩn bị cho người!" Nói xong quay đầu dụi dằm nhìn Tiết Phi.

Vừa đủ một vai ác!

Tiết Phi không thể không xem xét lần nữa vị bạch y nữ tử trước mắt này, có thật chỉ đơn giản là muội muội của tướng công mình thôi ư?

"Báikiến vương gia" Ngoài cửa truyền đến tiếng vấn an cung kính của nha hoàn, khiến ánh mắt đám nữ nhân trong phòng đều tỏa sáng, trừ Tiết Phỉra, ngay cả Ngũ Trà trên mặt cũng đỏ ửng.

Tư Nam Tuyệt mặc một bộ cẩm bào màu tím xuất hiện tại cửa, tóc dùng một cây trâm ngọc Dương Chi (*) thượng hạng vấn lên, dung mạo xuất chúng, giống như bước từ trong bức tranh ra, Tiết Phi thật sự tìm không thấy từ ngữ để hình dung được vẻ đẹp này, nàng chưa từng gặp qua một nam tử nào có khí chất tiên nhân như thế, giống như nếu áp dụng tất cả từ ngữ lên người hẳn chẳng khác nào vậy bản chủ nhân của nó.

() Một loại ngọc màu trắng, bền bỉ chịu được sự mài mòn, chôn dưới đất mấy ngàn năm cũng không thay đổi màu sắc.*

Chương 2: Ra oai phủ đầu

Trông thấy Tiết Phi si mê nhìn mình chăm chăm, trong con người bình thản của Tư Nam Tuyệt chợt lóe lên sự chán ghét, nhưng rất nhanh đã thu lại.

"Vương phi cảm thấy sao rồi, có chỗ nào khó chịu không?"

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo sự uy nghiêm và sắc bén khiến người ta không thể bỏ qua. Tiết Phi thu hồi ánh mắt tán thưởng, bình tĩnh quan sát kỹ vị nam tử có thể đứng ngang hàng với Hạ Hầu Huyền trong truyền thuyết này. Không thể phủ nhận, hẳn thật sự rất đẹp, vẻ đẹp làm cho người ta say mê không dám khinh nhờn, thế nhưng hiện tại sự lạnh lẽo trên người hẳn đã làm mất đi sự hài hòa vốn có của nó!

Nếu không phải có nhiều người ở đây, Tiết Phi chắc chắn sẽ tặc lưỡi cảm thán hai tiếng 'chật chịt'.

"Vương phi hết thấy đều mạnh khỏe!" Tố Hoài Cầm đỏ mặt đi chậm rãi lên phía trước, cúi người hành lễ: "Hoài Cầm thay mặt vương phi tạ ơn vương gia đã quan tâm, vương gia cát tường!"

"Ừ, người cũng ở đây à?"

"Nô tì nghe nói vương phi bị bệnh, liền lập tức đến thăm, cũng may vương phi không sao, nô tì cũng an lòng ~" Đôi mắt sáng của Tố Hoài Cầm đảo nhẹ, môi son hơi hé mở, giống như một vị thê thiếp tốt biết suy nghĩ mọi thứ cho vương phi.

"Người không phải là bốn vương phi, sao người biết hết thầy của bốn vương phi đều khỏe mạnh?" Tiết Phi lạnh giọng cắt đứt lời Tố Hoài Cầm, nàng đã sớm không ưa dáng vẻ của ả tiểu thiếp này, đoán chừng nguyên chủ (chủ cũ của cơ thể Tiết Phi nhập hồn) bị hại chết cũng là do ả ta thiết kế, bây giờ lại giả bộ vô tội giả bộ hiền lành như thế.

Tống Thơ Tinh sừng sốt, sao hôm nay vị vương phi này khác quá vậy, không giống như trước đây luôn nhát gan sợ phiền phức. Hiện tại khí thế bức người như thế, chẳng lẽ do nước vào não nên đã biến thành thông minh?

Tố Hoài Cầm cũng bị tiếng nói nghiêm khắc ấy làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nàng nhìn Vân Tuyết Phi bằng ánh mắt chẳng thể tin nổi, tuyệt đối không ngờ tới hôm nay Vân Tuyết Phi lại chống đối nàng ở khắp nơi. Hơn nữa có chỗ nào là nhu nhược nhát gan như trước đây, nếu không nàng cũng sẽ không nghe nói nàng ta tỉnh lại, lập tức hẹn Tống Thơ Linh đến xem kịch vui. Nàng biết giờ phút này mình phải cẩn thận, nếu không sẽ bị tiểu tiện nhân này đánh bại ở đây, hai vai nàng run lấy bầy, mắt đỏ bừng khóc thút thít, uất ức nhìn Tư Nam Tuyết: "Là tiện thiếp vượt qua khuôn phép rồi, tiện thiếp chẳng qua thấy vương phi không sao nên quá mức vui mừng."

Lời này nói ra thực sự rất hợp lý, đầu tiên thừa nhận mình vượt qua khuôn phép, sau đó không dấu vết bôi nhọ nàng, nói nàng không biết ý tốt xấu ức hiếp nàng ta!

Mỹ nhân rung rung tố cáo, nếu Tiết Phi là nam nhân nhất định sẽ lập tức ôm mỹ nhân an ủi một phen, không may nàng là nữ nhân. Hơn nữa còn là một nữ nhân thống hận tiểu tam, và lại tiểu tam này là loại cực phẩm người khiến người ta chán ghét.

Tiết Phi nhin xuống kích động muốn đánh người, chau mày dịu dàng

an ủi: "Muội muội đừng lo lắng như mắt vàng mắt ngọc nữa, để những người không biết chuyện còn tưởng rằng tỷ tỷ bắt nạt người? Tỷ tỷ không mắng cũng chẳng đánh người, chẳng qua nhắc nhở muội muội nên chú ý tới tôn ti một chút. Trước khi chủ tử chưa lên tiếng, thiếp thất không thể thay thế chủ tử trả lời. Cũng may bây giờ ở trước mặt người trong nhà, tỷ tỷ có thể không ngại, nhưng nếu có sự xuất hiện của người ngoài, chẳng phải người ta sẽ nói vương phủ chúng ta không có gia giáo, đến lúc đó làm mất mặt vương gia rồi."

Tiết Phi cố ý kéo dài hai chữ vương gia, quả nhiên nhìn thấy trong mắt Tư Nam Tuyết chột lóe lên sự khó chịu.

Tố Hoài Cầm chẳng qua muốn giả bộ đáng thương tranh thủ sự đồng tình của vương gia tới đả kích Vân Tuyết Phi, nào ngờ bị Vân Tuyết Phi chụp vào một cái mũ lớn như thế. Nàng quả thật chỉ là một thị thiếp, thiếp không thể thay thế chủ tử nói chuyện, nàng vẫn cho rằng Vân Tuyết Phi là một chủ tử cho dù nuốt phải thiệt thòi cũng không dám nói, nên nàng mới lộ liễu chẳng kiêng nể như thế, nàng quên mất Vân Tuyết Phi hôm nay đã không còn giống như trước kia, mới để cho tiểu tiện nhân này chiếm thế thượng phong, bản thân bị khoát lên mình tội danh xem nhẹ tôn ti, coi rẻ vương gia.

Nghĩ đến đây, lập tức toàn thân nàng rét run, quỳ xuống trước mặt Vân Tuyết Phi, ra sức dập đầu: "Vương phi nói rất đúng, là tiện thiếp không đúng, tiện thiếp vượt qua khuôn phép rồi, xin vương phi thứ tội!" Hiện tại nàng không dám nói quá nhiều, nói nhiều sai nhiều. Hơn nữa hôm nay Vân Tuyết Phi quả thật rất khác lạ, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun. Về sau nhất định hoàn trả tiểu tiện nhân này gấp trăm ngàn lần.

Ngũ Trà thấy hôm nay chủ tử vô cùng lạ, không lý do, nàng cảm giác tiểu thư thay đổi, trở nên lợi hại hơn xưa. Vừa rồi trái tim luôn treo sự bất an nháy mắt đã đập bình thường lại. Nàng biết hôm nay chắc

chấn tiểu thư sẽ không bị thua thiệt, nàng chỉ cần đứng ở chỗ này nhìn là được.

Xem nhẹ tôn ti? Coi rẻ vương gia? Tống Thơ Linh vốn đang ôm ấp tâm trạng xem kịch vui, không nghĩ tới vấn đề càng ngày càng nghiêm trọng, Tố Hoài Cầm bị chụp một cái mũ lớn như thế, nàng cũng không thoát được tội danh bởi đây là viện nàng quản lý. Tống Thơ Linh vội vàng đứng dậy hành lễ: "Tẩu tẩu bớt giận, Tố thị thiếp chỉ là nhất thời nhanh miệng, cũng không có ý khinh rẻ tẩu tẩu coi thường vương gia biểu ca. Bây giờ nàng ấy đã biết sai rồi, kính xin tẩu tẩu bỏ quacho nàng ấy một lần."

Tiết Phi không ngờ mỹ nhân vẫn luôn đứng làm khán giả sẽ thay tiểu thiếp nói chuyện, biểu ca? Thì ra không phải là huynh muội ruột, à! Xem ra nàng ta mới là người che giấu thâm sâu nhất, có thể bình tĩnh diễn trò lâu như vậy, coi bộ cũng không phải là kiểu người đơn giản.

Tiết Phi xoa xoa ấn đường, nàng thực sự cảm thấy hơi mệt, vừa tỉnh dậy, không thể thích ứng kịp với thân thể này, nàng khoát tay áo ý bảo Ngũ Trà đỡ các nàng lên cười nói: "Hai muội muội nghiêm trọng quá rồi, lần sau chú ý là được!" Lười tranh cãi với bọn họ, hiện tại nàng chỉ muốn những người này đi nhanh lên, để nàng ngủ một giấc, tiêu hóa mọi chuyện ngày hôm nay. Huống chi vị vương gia này luôn đứng đây không nói lời nào, sao nàng dám tự ý quyết định xử phạt đám người họ. Nếu một khi không hài lòng, vương gia nổi giận, đến lúc đó người xui xẻo vẫn là nàng.

Vậy nên chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không cho rồi, Tống Thơ Linh cũng không tiện nói thêm, đây là kết quả tốt nhất, nàng còn lo lắng Vân Tuyết Phi kiên quyết truy cứu tới cùng, tới lúc đó xui xẻo vẫn là nàng và Tố Hoài Cầm.

Nàng nhẹn hàng hành lễ, giữ nụ cười hoàn hảo trên mặt: "Tẩu tẩu

vừa tỉnh, thân thể nhất định mệt mỏi, ta và Tố thị thiếp không quấy rầy nữa!" Nói xong đưa mắt nhìn về phía Tư Nam Tuyệt.

Tư Nam Tuyệt gật đầu, vẫn đứng ở đó không nhúc nhích quan sát Vân Tuyết Phi, hoàn toàn không có ý muốn cùng đi ra ngoài.

Tống Thơ Linh khẽ cắn môi, lúc mang theo Tố Hoài Cầm ra tới cửa, bước chân ngừng lại, quay đầu ai oán nhìn Tư Nam Tuyệt một cái, vậy mà Tư Nam Tuyệt giống như không phát hiện ra, lẳng lặng nhìn Vân Tuyết Phi.

Mặc dù nàng rất muốn dừng lại coi Tư Nam Tuyệt làm cái gì, nhưng hôm nay sự tình âm ỉ đến tình trạng này, lưu lại cũng không chiếm được chỗ tốt, ngược lại sẽ làm cho chuyện càng thêm hồng bét, nàng chỉ có thể không cam lòng mang theo Tố Hoài Cầm ra ngoài. Nhưng nghĩ đến Vân Tuyết Phi và Tư Nam Tuyệt một mình ở chung với nhau, rất bất an, loại cảm giác lolắng này xuất hiện từ lúc Vân Tuyết Phi bắt đầu khác thường, nàng thật lo lắng. Tư Nam Tuyệt chắc chắn cũng sẽ phát hiện ra Vân Tuyết Phi đã thay đổi, cho nên lúc này mới có thể ung dung ở một bên quan sát, nàng ngược lại chẳng lo lắng Tư Nam Tuyệt sẽ yêu thương Vân tuyết Phi, nhưng nàng cũng không thích nam nhân mình yêu với sống chung một phòng với những nữ nhân khác.

Nghĩ đến đầu số gây nên chuyện hôm nay, nếu không phải vì ngại mặt mũi, nàng rất muốn tiến lên cho thứ ngu xuẩn này hai bạt tai.

Chương 3: Lần đầu gần gũi

Sau khi Tiết Phi duỗi lưng một cái, trực tiếp tựa vào trên giường, mắt híp lại muốn ngủ.

Ngũ Trà nhìn thấy những nữ nhân bới tóc kia rời đi, Vương Gia ở lại, hết sức vui mừng, cho rằng tiểu thư cuối cùng cũng khổ tận cam lai, rốt cuộc vương gia đã phát hiện ra điểm tốt của tiểu thư, nhưng nàng lại không ngờ chủ tử nhà mình không có tiền đồ như vậy, trực tiếp nằm ngủ, gạt vương gia sang một bên.

Hiếm khi vương gia tới đây một lần, sao tiểu thư có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế chứ, vì tương lai của tiểu thư, Ngũ Trà chỉ có thể nhắm mắt, mạo hiểm bất kính đi tới trước giường, nhỏ giọng nhắc nhở: “Tiểu thư, vương gia còn ở đây ~”

Một người sống lớn như vậy đứng trong phòng sao có thể không nhìn thấy, chỉ là Tiết Phi không biết phải đối mặt thế nào, nên biết rằng nàng cũng không phải nguyên chủ, đạo lý nói nhiều sai nhiều nàng biết, huống chi vị vương gia này ở đây cũng được một lúc rồi nhưng vẫn không nói câu nào, vẻ mặt lạnh lùng, ai biết trong lòng hấn nghĩ gì.

Tiết Phi chỉ có thể giả bộ ngủ, quyết định không đứng lên, để cho vương gia tự mình ngây ngô ở đó được rồi.

Ngũ Trà không ngờ gọi thế nào tiểu thư cũng không tỉnh, nàng không dám quá lớn tiếng, lúc này gấp lên không biết phải làm sao.

“Đừng kêu nữa, để cho nàng nghỉ ngơi đi, người trước tiên đi xuống

chuẩn bị một ít thức ăn.”

Giọng nói trong trẻo dễ nghe truyền đến, trong nháy mắt hóa giải sự gấp gáp của Ngũ Trà, Ngũ Trà đáp: “Vâng”, cung kính lui ra ngoài.

Chờ Ngũ Trà ra ngoài, Tư Nam Tuyệt lần nữa thả ánh mắt lên người nữ nhân đang giả bộ nằm ngủ trên giường, phải nói là nữ hài, cơ thể rõ ràng đã mười bảy tuổi nhưng bộ dáng lại như mười lăm mười sáu tuổi.

“Người tính giả bộ ngủ tới khi nào?”

Biết không gạt được vị vương gia này, Tiết Phi dứt khoát mở mắt nhìn thẳng vào Tư Nam Tuyệt: “Xin hỏi vương gia ở đây còn có chuyện gì sao?”

Ý là nếu không có chuyện gì, xin mời vương gia mau chóng rời đi! Tiết Phi nghĩ thầm, ta đã nói thẳng như vậy rồi, người còn không biết thẹn đứng ở trong này hoài sao.

Tư Nam Tuyệt làm bộ nghe không hiểu những lời này, tự nhiên đi tới trước giường Tiết Phi, ngồi xuống.

Hơi thở nam nhân trong nháy mắt xông vào mũi, trong đầu Tiết Phi vang lên một hồi chuông báo động lớn.

Vừa rồi chỉ là đứng từ xa nhìn xuống, nhưng bây giờ khoảng cách gần như vậy mặt đối mặt, Tiết Phi không tự chủ nuốt nước miếng một cái: lông mày kiếm, sóng mũi cao, môi mỏng đỏ mọng hơi nhếch lên, cùng một đôi mắt đào hoa nhỏ dài thâm thúy. Loại mỹ nam này con mẹ nó thật cực phẩm mà! Tiết Phi thờ dài nghĩ, nếu cứ nhìn hoài như vậy thì không biết nàng có bị chảy máu mũi không.

Giữa lúc Tiết Phi còn ngây người, một bàn tay lạnh lạnh như ngọc cầm lấy cằm nàng, buộc Tiết Phi không thể không ngửa đầu nhìn hấn.

Tư Nam Tuyệt híp mắt nói ra nghi ngờ của mình: “Hôm nay ngươi rất lạ.”

Nội tâm Tiết Phi lộp bộp một chút, ép buộc bản thân giữ bình tĩnh, dù saothân thể này cũng là thật. Tuy rằng linh hồn bên trong sớm đã thay đổi, nhưng những chuyện quý thần này mấy ai sẽ tin tưởng.

Tiết Phingọt ngào nở nụ cười nói, nhưng trong lòng lại chua xót giận dữ: “Vương gia nói đùa, nô tì vẫn luôn như vậy, chẳng qua vương gia chưa nghiêm túc hiểu rõ mà thôi.”

Trong lời nói lộ ra buồn bã thê lương, sao Tư Nam Tuyệt không nghe ra chứ, chẳng lẽ thật sự là mình đa tâm, hấn ngẩng đầu lên cẩn thận quan sát nữ nhân trước mắt này: mặt mày xanh xao vàngvọt, không phải là nữ nhân trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần, chỉ có cặp mắt kia hết sức sáng ngời, chí ít làm cho người ta nhìn vào không chánghét, xem ra cuộc sống trước kia của nàng trôi qua cũng không tốt.

Qua hồi lâu, rốt cuộc hấn cũng buông Tiết Phi ra rồi đứng dậy.

Quả thực, hấn rất ít quan tâm tới nàng, xem ra hôm nay đây mới thực sự là tính tình của nàng.

“Ngươi nghỉ ngơi đi.” Nói xong Tư Nam Tuyệt nhấc chân rời đi.

Tiết Phi trông thấy Tư Nam Tuyệt tính rời khỏi, kiềm lại tâm tình vui sướng, giả vờ lưu luyến không nở rời xa nói: “Tạ vương gia quan tâm, tiếc làthân thể nô tì khó chịu, không tiện tiễn vương gia rồi.”

Thời điểm Tư Nam Tuyết đi tới cửa, quay đầu nhìn lướt qua Vân Tuyết Phi trên giường, trông mắt đen giống như một vũng đầm sâu, không có bất kỳ dao động nào, giọng nói lại hết sức rõ ràng: “Tự chăm sóc bản thân cho tốt!”

Tiết Phi thành kính đưa mắt nhìn Tư Nam Tuyết đi ra cửa chính, nét mặt kham uốn có bao nhiêu lưu luyến thì có bấy nhiêu lưu luyến, muốn có bao nhiêu nghe lời thì có bấy nhiêu nghe lời.

Thần kinh một mực căng thẳng rồi cuộc cũng buông lỏng xuống khi Tư Nam Tuyết bước ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại mình nàng ở trong phòng.

Tiết Phi không biết từ khi nào nàng lại nhẫn nại tốt như thế, cho dù kiếp trước ở cùng Hạ Hầu Huyền thì nàng vẫn là dám yêu dám hận, rất quả quyết. Hạ Hầu Huyền làm Hoàng đế, Hoàng đế có trách nhiệm khai chi tán diệp, nàng biết, nhưng biết là một chuyện, tiếp nhận lại là chuyện khác. Hạ Hầu Huyền đã từng uyển chuyển đề cập tới việc các đại thần khuyên hấn mở rộng hậu cung, nhưng lại bị nàng nhanh chóng bác bỏ, nàng nói cho hấn biết rất rõ ràng: nàng không thích xài đồ người khác đã dùng qua, cho dù hấn là Hoàng đế, chỉ cần nàng còn là Hoàng hậu một ngày, thì tuyệt đối không cho Hạ Hầu Huyền nạp phi, nàng cần chính là nhất sinh nhất thế nhất song nhân. Hiện tại suy nghĩ một chút, cũng bởi vì nàng qua mức chấp nhất, cho nên Hạ Hầu Huyền mới loại bỏ nàng, nạp Mộ Dung Thanh Y. Có lúc nàng nghĩ, nếu lúc ấy nàng mắt nhắm mắt mở, có phải bây giờ vẫn còn là Hoàng hậu dưới một người trên vạn người hay không.

Vậy sao? Đáp án dĩ nhiên là không phải, nàng cũng không hối hận sự cố chấp này của mình.

Nếu đã sống lại vào cơ thể này, vậy thì cứ ký lai chi tắc an chi* đi, kiếp trước sống quá mức trói buộc, đời này nàng nhất định không thể

để bản thân chịu thua thiệt nữa.

(*) Ý nói thuyên đến đầu cầu tự nhiên thẳng, không cần quá lo lắng.

Nhớ lại một màn vừa rồi, thật sự nguy hiểm thật, may mắn là nàng đã thành công. Nàng không biết tính tình của nguyên chủ này ra sao, nhưng nàng đánh cuộc tình cảm giữa nàng ta và vương gia cũng không sâu đậm gì. Nếu không cuộc sống của nàng ấy chẳng phải thâm trầm như vậy, mặc dù kiếp trước Tiết Phi là Hoàng hậu tôn quý, nhưng có một đạo lý nàng vẫn biết, tại một quốc gia trọng nam khinh nữ như vậy, nếu không được nam nhân sủng ái, cuộc sống của nữ nhân chắc chắn rất bi thảm.

Mai Hương viện — — Khu vườn của Tống Thơ Linh.

Vườn giông như tên, vì Tống Thơ Linh rất thích hoa mai nên Tư lão phu nhân đặc biệt sai người trồng đủ loại hoa mai ở trong vườn, nghe nói hoa mai ở đây đều được chuyển từ nơi xa tới. Hơn nữa còn có hạ nhân chuyên phụ trách xử lý, bốn mùa đều nở, tỏa hương thơm thấm thấu lòng người.

Tâm tình Tống Thơ Linh vốn đang phiền não nhưng sau khi nghe nha hoàn hồi báo thì lập tức khá hơn, che miệng cười nói: “Người nói là sau vài phút khi chúng ta đi thì biểu ca cũng rời khỏi luôn?”

“Vâng, tiểu thư, nô tỳ nghe ngóng được, sau khi tiểu thư đi được không bao lâu thì vương gia cũng rời đi.” Nha hoàn cận thân Hồng Nguyệt vừa đấm vai cho Tống Thơ Linh vừa báo cáo tin tức mình thăm dò được.

“Ừ ~” Tống Thơ Linh khoát tay áo, Hồng Nguyệt dừng lại động tác, cung kính đứng sang một bên.

“Người có nghe ra biểu ca và Vân Tuyết Phi nói những gì không?”
Tống Thơ Linh vẫn không yên tâm hỏi, biểu ca là của mình, nên phải cẩn thận chú ý mới được.

“Nghe nói lúc ấy trong phòng không có ai hết, ngay cả nha hoàn thân cận của vương phi là Ngũ Trà cũng đi ra ngoài, cho nên không thám thính được gì, chỉ khi vương gia ra tới cửa có nói một câu ‘Tự chăm sóc bản thân cho tốt’.”

Nghe tới đây Tống Thơ Linh đã hoàn toàn yên tâm, biểu ca ghét nhất là nữ nhân có tâm kế. Hôm nay để cho huynh ấy thấy một lần, cho dù người sai là Tố Hoài Cầm ngu xuẩn kia, nhưng Vân Tuyết Phi cũng không chiêm được lợi thế, chỉ khiến cho biểu ca thêm chán ghét mà thôi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt nàng chuyển động, nhếch miệng lên: “Người phái người giám thị bên kia, hôm nay tính nét nữ nhân đó biến đổi lớn, ta đây cảm thấy từ đầu đến cuối có chút không ổn, người phái người giám thị cho tốt, có tình huống gì đều phải báo cho ta biết!”

“Vâng!”

Chương 4: Thứ muội tới chơi

Quá mức mệt mỏi, Tiết Phi ngủ thẳng đến trưa hôm sau mới thức dậy, lúc vừa tỉnh lại, nàng xoa đầu, trong đầu không ngừng hiện lên trí nhớ của nguyên chủ của thân thể này.

Nàng thật sự không nghĩ đến thân thể này còn cất giữ trí nhớ lúc trước.

Bản thân nguyên chủ này tên là Vân Tuyết Phi, là trưởng nữ của tri huyện thất phẩm Vân Hoài Thiên, vì 10 năm trước mẫu thân Tô Uyển đã cứu Tư lão phu nhân, cho nên Tư Nam Tuyết đã tuân mệnh Tư Lão phu nhân - báo ân.

Tiết Phi không biết chuyện này đối với nguyên chủ là may mắn hay bất hạnh, trước kia mặc dù Vân Tuyết Phi là trưởng nữ, nhưng thân phận còn không bằng người làm, thường ăn không đủ no mặc không đủ ấm, chịu tất cả mọi khi dễ của thứ thiếp. Nguyên tưởng rằng hộ quốc vương gia Tư Nam Tuyết cưới nàng, nàng có thể có cuộc sống an nhàn, lại không nghĩ đến hộ quốc vương phủ lại là một ổ sói khác. Tư Nam Tuyết đúng là thực hiện theo yêu cầu của Tư lão phu nhân cưới nàng, nhưng sau khi cưới Vân Tuyết Phi, liền sắp xếp nàng ở chỗ này, yên lặng không hỏi, nhưng nữ nhân trong phủ kia, mỗi người đều là nhân vật hung ác, tính tình Vân Tuyết Phi mềm yếu như vậy, ở một nơi khó sinh tồn thế này chỉ có thể bị loại bỏ.

Có thể sống sót nơi vương phủ này, mỗi người đều không phải người thiện lương, Tiết Phi thấy vấn đề lớn nhất trước mắt là phải hiểu một chút hình thức trong phủ và rèn luyện cái thân thể khiếm khuyết này.

Trong trí nhớ của nàng, hiện tại quản gia của họ quốc vương phủ không phải của bất kỳ vị phu nhân nào, mà là biểu tiểu thư, cũng chính là nữ tử áo trắng ngày hôm trước - Tống Thi Linh. Vị tiểu thư này ôn nhu hào phóng, ở trong mắt hạ nhân là một chủ tử tốt bụng. người trong phủ đều rất thích nàng. A! Cỗ thể từ trong nữ nhân kia mà bộc lộ ra, trở thành hộ quốc vương phi người nắm quyền ở hậu viện, cũng nhất định không phải loại người thiện lương gì. Hôm qua nhìn thấy, ánh mắt vị biểu tiểu thư này Tư Nam Tuyệt hoàn toàn không phải ánh mắt nhìn ca ca mà là ánh mắt nhìn tình nhân, nàng không biết Tư Nam Tuyệt có thích Tống Thi Linh hay không, nhưng nàng có thể khẳng định, Tống Thi Linh tương tư Tư Nam Tuyệt. Bất cứ nữ nhân nào cũng không muốn chia sẻ nam nhân mình thích với nữ nhân khác, nếu nữ nhân chân chính có thể chia sẻ, vậy chỉ có thể nói nữ nhân đó không yêu nam nhân kia, đây cũng là nguyên nhân kiếp trước dù có chết Tiết Phi cũng không đồng ý để Hạ Hầu Huyền nạp phi, kiếp trước nàng thật lòng yêu Hạ Hầu Huyền.

Trong phủ ngoại trừ nàng là chính phi, còn có năm vị thiếp: Đại phu nhân Tần Hương Quân, trưởng nữ của Tần thừa tướng; nhị phu nhân Quân Tâm Liên là biểu muội của Quý phi Mộ Dung Thanh, bà con xa của Mộ Dung phu nhân; tam phu nhân Bạch Nhiễm, là thứ nữ của Uy vũ tướng quân Bạch Bằng Phi; tứ phu nhân Tố Hoài Cầm là trưởng nữ của Bộ binh thương thư; ngũ phu nhân Liễu Oanh Ca, là Tư Nam Tuyệt mang về từ bên ngoài, nghe nói là hồng bài của thanh lâu.

Đối diện với những trí nhớ không thuộc về mình, dù trong lòng Tiết Phi rất không thoái mái, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận, dù sao cuộc sống sau này còn rất dài, hiểu rõ hoàn cảnh nơi chính mình sống rất quan trọng với nàng.

May mắn được lão thiên rủ lòng thương xót, nàng được sống lại, từ

nay về sau nàng chính là Vân Tuyết Phi, trước mắt nàng phải cố gắng tìm cách, phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi nơi ăn thịt người này.

"Tiểu thư, tiểu thư..." Ngũ Trà chạy như điên đến trước giường của Vân Tuyết Phi, dùng sức thò hỗn hển.

Nha đầu Ngũ Trà này lớn lên cùng Vân Tuyết Phi, mặc dù lỗ màng liều lĩnh, ở cùng nguyên chủ trước kia nhát gan mềm yếu, nhưng chịu nhiều khổ sở như vậy, vẫn không chịu rời khỏi Vân Tuyết Phi, là lòng trung thành, đáng giá bồi dưỡng.

Vân Tuyết Phi chậm rãi xoay người, từ trên giường, đi đến trước bàn rót một ly trà đưa cho Ngũ Trà, khẽ mỉm cười: "Chuyện gì khiến người gấp thành như vậy?"

"Tiểu thư, không tốt, nhị tiểu thư đến thăm ngươi!" Trước kia ở Vân Phủ là Mã dĩ nương cầm quyền, dù đại tiểu thư là trưởng nữ, nhưng vẫn bị Mã di nương và Nhị tiểu thư bắt nạt.

"Nàng đến thăm ta?" Trí nhớ của thân thể này cho nàng biết Nhị tiểu thư cũng không phải cái gì tốt đẹp, trước kia ở Vân Phủ gây sự với Vân Tuyết Phi, nàng sẽ hảo tâm đến thăm mình trừ phi mặt trời mọc ở phương Tây.

"Vâng, nghe nói hôm qua tiểu thư rơi xuống nước, lo lắng thân thể của tiểu thư, nên nàng thay mặt Vân Phủ đến thăm ngươi." Ngũ Trà lo lắng đáp.

"A, lo lắng cho ta? Ngũ Trà, ngươi cảm thấy có thể sao?" Vân Tuyết Phi khinh thường, nàng dám khẳng định không có chuyện gì tốt.

"Nhất định không có chuyện gì tốt, tiểu thư, không bằng nô tỳ nói

thân thể người không khỏe, không thể gặp?" Ngũ Trà nắm chặt nắm đấm, nghĩ đến cuộc sống ở Vân Phủ trước kia, liền cảm giận bất bình, đại tiểu thư vốn là trưởng nữ, nhưng vẫn bị di nương và nhị tiểu thư lấn áp, hiện tại đại tiểu thư làm vương phi, nhưng người đó nhất định muốn cấu kết hãm hại đại tiểu thư.

"Không gặp? Tại sao không gặp? Ngũ Trà, người đến vào, ngược lại ta muốn trong hồ lô của nàng có chứa thứ thuốc gì!" Vân Tuyết Phi ngược mắt cười lạnh một tiếng.

Ngũ Trà sững sờ nhìn nụ cười tự tin của tiểu thư, nàng cảm thấy sau khi tiểu thư tỉnh lại không giống trước kia, thay đổi trở nên càng thêm tự tin, càng cường đại hơn, càng thông minh...

Vân Tuyết Phi xoay người nhìn thấy Ngũ Trà đang nhìn mình đến thất thần, nhướn nhướn mày, giọng nói êm dịu, lại mang theo uy nghiêm không thể bỏ qua: "Trên mặt ta dính nhọ sao?"

A, nàng nhìn chăm chăm tiểu thư bàng hoàng!

"Không có!" Ngũ Trà vội vàng lắc đầu một cái.

"Vậy tại sao ngươi lại nhìn ta chăm chăm như vậy?" Vân Tuyết Phi nhướn mày cười nói.

"Tiểu thư, người kiên cường hơn trước kia rồi!" Ngũ Trà cảm thán điều xuất phát từ nội tâm.

"Luôn bị người khi dễ, sớm muộn gì cũng phải lớn lên, ta thay đổi thế này là tốt hay không tốt?" Mặc dù biết đáp án, nhưng Vân Tuyết Phi vẫn muốn trêu chọc nha đầu này.

"Tốt, tốt!" Ngũ Trà dùng sức gật đầu.

"Ừ, người đi nói cho nàng vào đi, còn có..." Vân Tuyết Phi cúi người nói thầm vào tai Ngũ Trà mấy câu, bất kể trước kia thế nào, từ này về sau nàng sẽ không để bất cứ ai khi dễ, vì không cho mình bất cứ tiếng oán nào, hơn nữa còn phải toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nha đầu này.

Ngũ Trà nghe xong, ánh mắt sáng lên, gật đầu: "Được, tiểu thư."

Thời gian khoảng nửa nén hương, ngoại cửa lại có tiếng động.

"Tỷ tỷ, muội đến thăm tỷ..." Một giọng nói ngọt như chuông bạc vang lên.

Vân Tuyết Phi quan sát vị muội muội đã lâu không gặp: Một thân váy dài màu vàng, bên ngoài khoác vải lụa mỏng, tóc đen dài vén ra sau, trâm hoa nhẹ cắm trên đầu, lúc ngẩng đầu, gương mặt thanh tú lộ ra nét quyến rũ, câu hồn nhiếp phách.

Vân Hân Nhan vui vẻ tiến lên, khoác lấy tay Vân Tuyết Phi, ôn nhu làm nũng. "Sau khi tỷ tỷ gả cho tỷ phu, cũng không trở về thăm muội muội một chút..." Rõ ràng là thái độ của một muội muội đối với tỷ tỷ mình.

Vân Tuyết Phi kinh ngạc một hồi, rất nhanh khôi phục như cũ, nàng cầm tay Vân Hân Nhan áy náy nói: "Mỗi giây tỷ tỷ đều rất nhớ nhà, nhưng thân bất do kỷ, kể từ khi gả vào vương phủ, tỷ tỷ mới biết mẫu thân và muội muội đối với tỷ thật tốt."

Vân Hân Nhan nghe nói vậy, trong lòng chợt dạ, nàng vội nói sang chuyện khác: "Tỷ tỷ, tỷ phu đâu?"

Chương 5: Thứ muội coi trọng vương gia rồi sao?

"Em hỏi Tư Nam Tuyết?"

Nghe được ba chữ Tư Nam Tuyết, trên mặt Vân Hân Nhan thoáng hiện áng mây đờnng, giọng nói càng ngọt ngào hơn: "Tỷ tỷ, chúng ta đi gặp vương gia có được không?"

Rốt cuộc Vân Tuyết Phi cũng biết được tại sao nàng lại tới, nha đầu này chắc cũng đã bị Tư Nam Tuyết câu hồn, nam sắc thật sự hại người rất nặng!

Nhìn dáng vẻ rất không tình nguyện của Vân Tuyết Phi, vẻ mặt Vân Hân Nhan nhất thời buồn bực, buông cánh tay đang khoác tay Vân Tuyết Phi: "Thế nào? Tỷ tỷ không muốn? Muội chỉ thay thế Vân phủ đến vấn an vương gia thôi, điểm này một chút khoan dung tỷ tỷ cũng không có sao?"

Vân Tuyết Phi ủy khuất nói: "Muội muội hiểu lầm rồi, sao tỷ lại không để muội muội gặp vương gia, chẳng qua là..."

Nghe câu nói trước, trong lòng Vân Hân Nhan vô cùng cao hứng, đến lúc nghe đoạn phía sau, tâm tình nàng lập tức trầm xuống: "Chỉ là cái gì?"

Vân Tuyết Phi ủy khuất lau giọt nước nơi khóe mắt, u oán nói: "Kể từ đêm tân hôn tỷ tỷ còn chưa gặp vương gia."

"Làm sao có thể?" Vân Hân Nhan trợn to hai mắt, muốn tìm một chút

nói láo từ trên mặt Vân Tuyết Phi, nhưng lại tìm không ra. Có điều suy nghĩ một chút, trong nháy mắt liền lạnh nhạt, Tiểu Đệ Tử này sao có thể so sánh với mình, xanh xao vàng vọt, vô cùng xấu xí, nếu nàng là vương gia cũng sẽ không muốn nhìn, ban đầu nếu người gả đi là mình, nhất định là một tình cảnh khác, vương gia nhất định sẽ cưng chiều mình, tất cả nơi này đều là của nàng.

Vân Tuyết Phi thấy đã đạt được mục đích, càng thêm ủy khuất nín: "Trong phủ có năm vị thê thiếp xinh đẹp, còn có một vị biểu tiểu thư đẹp tựa thiên tiên, vương gia nào có thời gian để đến thăm ta."

Nhìn Vân Tuyết Phi vẫn là bộ dạng nhát gan sợ phiền phức như trước, dáng vẻ nhẫn nhịn.

Vân Hân Nhan nghĩ thầm: Tiểu tiện nhân, để cho người dành vương gia của ta, hừ, đáng đời! Ban đầu nếu là ta gả cho vương gia, sao có thể để những con hồ ly tinh đó thừa cơ lợi dụng sơ hở.

"Những nữ nhân kia quá không biết xấu hổ, cho nên giành vương gia với tỷ tỷ, tỷ tỷ người mới là chính phi của vương gia!" Mặt Vân Hân Nhan tỏ vẻ tức giận, tiếc hận nói: "Đáng tiếc muội muội không thể ở vương phủ, bằng không sẽ giúp tỷ tỷ đoạt lại quyền lực trong nhà, không để cho những con hồ ly tinh đó nhân cơ hội!"

"Muội muội, muội có cách?" Vân Tuyết Phi vội kéo tay Vân Hân Nhan.

"Ừ, nếu như muội có thể trở thành nữ nhân của vương gia, đến lúc đó có thể danh chính ngôn thuận đối phó với những hồ ly tinh đó với tỷ tỷ rồi." Vân Hân Nhan cố gắng che giấu kích động trong nội tâm, vẻ mặt suy nghĩ cho toàn cục.

"Chuyện này..." Vẻ mặt Vân Tuyết Phi khó xử.

Vân Hân Nhan thấy Vân Tuyết Phi do dự, trong lòng lo lắng, sợ bị Tiểu Đê Tử này trực tiếp bác bỏ, tiếp tục cố gắng khuyên giải: "Phù sa không nên chầy ruộng ngoài, sau khi đuổi những nữ nhân đó, người nắm giữ quyền lực trong nhà chính là tỷ tỷ, sau này hai tỷ muội chúng ta theo hầu hạ vương gia, đến lúc đó Vân phủ có thể tiến thêm một bước rồi."

Vân Tuyết Phi cười lạnh trong lòng: Người cần thể diện cây cần bì, mặt củatiểu tam này thật dày, đầu óc thông minh cũng phải biết trước kia nàng đối xử với Vân Tuyết Phi như thế nào, bây giờ nàng lại làm như không có gì, tìm đến tỷ tỷ mình muốn chia sẻ trượng phu.

"Nhưng phải làm thế nào mới có thể giới thiệu muội muội được với vương gia?" Vân Tuyết Phi làm vẻ bất lực.

"Yên tâm đi! Muội muội nhất định sẽ giúp tỷ tỷ đoạt lại vương gia!"

Giờ phút này Vân Hân Nhan cao hứng muốn chết, nàng vẫn luôn nhìn gian phòng này, xanh vàng rực rỡ, xa hoa, cho dù là một vương phi không được sủng ái cũng có được một gian phòng xinh đẹp như vậy, nếu mình theo vương gia, khẳng định có thể ở một nơi tốt hơn nơi này, cho đến khi vương gia yêu mình, liền đập Tiểu tiện nhân này, đoạt lại vị trí chính phi nguyên bản thuộc về mình.

Trong lúc Vân Hân Nhan đang chìm đắm trong ảo tưởng của chính mình, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa khẩn cấp.

"Vào đi!"

Ngũ Trà nhanh chóng nhào đến trước mặt Vân Tuyết Phi, cấp bách hỏi báo tin tức mình vừa dò xét được. "Tiểu thư, nghe nói vương gia tính đi hậu hoaviên ngắm hoa!"

Vân Hân Nhan vừa nghe, mừng như điên, vội vàng hỏi: "Tin tức này của người là thật?"

Ngũ Trà dùng sức gật đầu một cái: "Vô cùng chính xác, nô tỳ vừa dò xét được từ nô tỳ của vương gia."

Vân Hân Nhan vội quay sang nói với Vân Tuyết Phi: "Tỷ tỷ, chúng ta cùng qua đi, đây chính là cơ hội tốt!"

"Muội muội, trước để Ngũ Trà dẫn muội đi, sau khi tỷ tỷ đi rửa mặt sẽ đi tìm muội."

"Được!"

Tiểu tiện nhân không đi là tốt nhất, tránh cho đến lúc vương gia thấy nàng sẽ mất hứng, mình có thể ở một mình với vương gia, càng có thể tăng nhanh kế hoạch của mình.

Chờ Ngũ Trà đưa Vân Hân Nhan ra ngoài, Vân Tuyết Phi trực tiếp nằm trên giường, trước nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa sẽ đi xem kịch hay.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 6: Đánh lớn một trận

Trong hậu hoa viên Hộ Quốc phủ, cấm thạch được xếp thành một đường nhỏ, cỏ xanh mềm mại, nước dưới ao trong suốt, trong ao hoa sen đua nhau nở rộ, hồ điệp nhẹ nhàng, chuồn chuồn cũng góp phần náo nhiệt.

Đi qua cầu, là một vườn hoa, muôn hồng nghìn tía thi nhau nở rộ, hương thơm ngào ngạt, càng rộng liễu thong xuống ao, cảnh liễu nhẹ phiêu.

Không thể không nói, nơi này lớn hơn Vân phủ rất nhiều lần, ở trong một đình cách đó không xa: "Nhị tiểu thư, người đến đó nghỉ ngơi, nô tỳ đi lấy chút nước trái cây cho người."

Vân Hân Nhan không đặt lời nói của Ngũ Trà vào lòng, không nhận được liền khoát tay một cái: "Đi đi đi đi."

Khóe miệng Ngũ Trà cong lên, sau đó hành lễ cũng rất nhanh lui xuống.

Vân Hân Nhan cao hứng đi dạo hai vòng, hoa viên này thật đẹp, nàng ngắm nhìn khắp nơi, càng xem càng cảm thấy không cam lòng, những thứ này vốn nên thuộc về mình.

"Xuân Nhi, vương gia thật sự đến nơi này?"

Một giọng nữ dễ nghe cắt đứt mộng đẹp của Vân Hân Nhan, nàng từ chỗ phát ra âm thanh thấy được một cô gái xinh đẹp đi theo hai nha hoàn tiến về phía này. Nữ tử này nàng biết, là Thiên Hương Các Liễu

Oanh Ca, nàng thường nghe về nàng ta từ miệng của ca ca.

"Bẩm phu nhân, đây là tin tức nhà hoàn của vương gia truyền tin đến, không có sai!" Bị gọi, nhà hoàn tên Xuân Nhi cung kính trả lời.

"Được, hai người các người ở chỗ này chờ ta, sau khi trở về ta nhất định sẽ trọng thưởng!" Về mặt Liễu Oanh Ca cao hứng.

"Tạ phu nhân!"

Vân Hân Nhan nghe đến đó liền không bình tĩnh, thì ra hồ ly tinh này muốn tranh vương gia với mình, hay lắm!

Thấy Liễu Oanh Ca đi một mình về phía này, nàng trêu chọc: "Ô... đây không phải Liễu tiểu thư của Thiên Hương Các sao?"

Đời này Liễu Oanh Ca hận nhất chính là người khác nhắc đến thân phận kỹ nữ của mình, dù nàng chỉ bán nghệ không bán thân, nhưng xuất thân này vẫn là nỗi đau của nàng.

Lông mày nàng dựng lên, hung hăng nhìn chằm chằm nữ nhân vừa chế nhạo nàng cách đó không xa: "Vân Hân Nhan lớn mật, người dựa vào cái gì mà dám xông vào Vương Phủ!"

"Xông vào? Ta là đến một cách quang minh chính đại!" Vân Hân Nhan khinh thường. "Người cho rằng ai cũng giống người dựa vào nhan sắc mà vào đây sao!"

"Người!" Liễu Oanh Ca run rẩy chỉ nữ nhân trước mặt nghiêng răng nghiêng lợi, một lát sau, nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, khẽ mỉm cười: "Bán sắc cũng có người mua, không giống người, muốn bán cũng không có người mua, Vương gia đến nhìn cũng không thèm nhìn một cái!"

Dù Vân Hân Nhan là thứ nữ, nhưng cũng chưa từng bị vũ nhục như thế, nàng vốn muốn chế nhạo Liễu Oanh Ca, không nghĩ đến bị nàng nhìn thấu chính mình nhỏ mọn, cảm thấy xấu hổ, giậm chân: "Người là đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ! Taliều mạng với người!"

Liễu Oanh Ca thấy Vân Hân Nhan đánh đến, cũng không yếu thế, thù mới hận cũ, rất nhanh hai người đã xông vào đánh nhau.

Ánh nắng tháng ba tươi sáng, hoa nhài tranh nhau nở rộ, từng cụm từng cụm, trong rất đẹp mắt, gió xuân thổi qua, từng đợt hương hoa bay đến.

Vốn là hoa thơm chim hút, khiến cho lòng người thoải mái.

Tống Thi Linh lạnh lùng nhìn hai người đánh nhau cách đó không xa, hai người mở miệng đều là ngôn ngữ dơ bẩn, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng đến lại, nàng quát lớn: "Dừng tay! Vương Gia ở đây, các người cũng thật gan! Dừng lại cho ta!"

Vừa nghe đến Vương Gia, hai người vẫn còn tranh đấu nhanh chóng tách ra, đứng lên sửa sang lại dung mạo, nở ra nụ cười thẹn thùng, hành lễ: "Vương Gia cát tường!"

Vốn là hai nữ nhân đẹp như hoa, lúc này tóc tán loạn, trên đầu còn cắm lá cây, trên mặt mảng xanh mảng đỏ, giống như tượng khắc, trên y phục dính bùn đất cỏ dại, tán loạn trên khắp người.

Có điều Tư Nam Tuyệt vẫn lạnh lùng nhìn về chỗ nào đó phía trước, không nói một câu, tựa như mọi thứ trên trời đất không có quan hệ gì với hắn.

Lòng Tống Thi Linh như lửa đốt: Giày vò, nàng tình nguyện để biểu

ca sinh khí còn hơn không nói một lời, vốn là chuyện ngày hôm qua Vương Phi rơi xuống nước, thiếu chút nữa gánh tội danh là chường nhà mà không biết quản thúc, may là Vân Tuyết Phi không truy cứu, nếu không chức vụ của nàng cũng phải đổ người, nghĩ đến còn thấy không thoải mái, thả lỏng tinh thần, tính toán hôm nay bồi dưỡng một chút tình cảm cùng biểu ca, quên mất chuyện không vui hôm qua, kết quả lại để hắn thấy một màn này, chuyện thị thiếp tranh thủ tình cảm vốn thường xuyên xảy ra, chỉ cần biểu ca không động vào các nàng, nàng cũng có thể không so đo, còn vị trí chính phi, nàng tin chuyện nàng giành về chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng bây giờ...

Hai người Vân Hân Nhan và Oanh Ca cúi người hành lễ, vẫn không thấy Vương Gia nói gì với các nàng, nhất thời thầm kêu không tốt, vốn định thể hiện mặt tốt nhất trước mặt Vương Gia, kết quả hiện tại hai người lại giống như mẩu dạ xoa dưới địa ngục, xấu xí đứng trước mặt Vương Gia mình ngày nhớ đêm mong, hai người đã muốn chết tâm, thù địch nhìn đối phương.

"Vương Gia, cái này..." Tống Thi Linh không quyết định, theo như chuyện phát triển trong hôm nay, sợ rằng nàng cũng bị dính líu, trong lòng nàng không ngừng nghiến răng nghiến lợi với hai tên đầu sỏ trước mặt.

Đang lúc Tống Thi Linh vô cùng khó xử, Tư Nam Tuyết nhàn nhạt mở miệng: "Chuyện ở nội viện tùy người xử lý!"

"Vâng." Tống Thi Linh vuốt cằm, quay sang hai người trước mặt: "Tất cả các người đứng lên đi!"

Hai người vừa nghe, lập tức đứng dậy, ánh mắt hy vọng nhìn về phía Tống Thi Linh, dù sang Vân Hân Nhan nàng cũng là muội muội của Vương Phi, Tống Thi Linh chỉ là biểu muội, cũng không phải là thị thiếp của Vương Gia, nhất định không dám đắc tội với nàng; mà Liễu

Oanh Ca lại nghĩ, Tống Thi Linh luôn đối đãi với thê thiếp của Vương Gia rất tốt, đồ ăn uống đều cho dùng đồ tốt nhất, cho đến bây giờ vẫn luôn không quá hà khắc với các nàng, lần này nhất định cũng chỉ huấn luyện nàng đôi câu.

Liễu Oanh Ca có thể nói là người Tống Thi Linh luôn không thích, là cáo trong cáo của mấy vị thị thiếp, bộ dạng phong tình, đi lại cũng phóng điện, ngay cả những gã sai vặt trong phủ cũng không tha, nếu như có cơ hội, nàng đương nhiên hi vọng có thể đuổi nàng ta ra ngoài, mà Vân Hân Nhan lại là muội muội của Vân Tuyết Phi, nàng tất nhiên không muốn gặp, ánh mắt của nàng ta khi nhìn biểu ca cũng rất không an phận.

Tống Thi Linh tính toán xong, nếu ở trước mặt biểu ca, phải xử lý công bằng vờ đẩy các nàng ra xa khỏi biểu ca. Nàng suy nghĩ một chút mở miệng: "Ha người các người đúng là kỳ cục, một người là thị thiếp của Vương Gia, một người là muội muội của Vương Phi, ban ngày ban mặt lại đi đánh nhau, các người phạm phải loại sai lầm này sao có thể bỏ qua như vậy."

Nghe đến đó, Vân Hân Nhan và Liễu Oanh Ca liền biết vấn đề nghiêm trọng.

"Nể tình các người lần đầu vi phạm, Liễu thị thiếp trở về phòng của mình, bệ môn suy nghĩ ba tháng, mà Vân tiểu thư quay về phủ của mình, ba tháng không cho phép trở lại Vương Phủ!" Giọng nói dẹt dàng lại lộ ra cỗ khí bén nhọn.

Bệ môn suy nghĩ ba tháng, cũng chính là không thể gặp Vương Gia, Liễu Oanh Ca nhìn về phía Tư Nam Tuyết, thấy Tư Nam Tuyết mặc chiếc áo choàng trắng như tuyết, như Tuyết Liên Hoa ưu nhã đứng trên Thiên Sơn, một mỹ nam tử như tranh vẽ như vậy là giấc mộng của bao thiếu nữ nơi khuê phòng. Ba tháng có thể thay đổi rất nhiều

chuyện, nàng thật sự lo lắng mình bị Vương Gia quên lãng, nghĩ đến đây, trong nháy mắt nàng trở nên mù quáng, té quỵ xuống đất, hung hăng đập đầu: "Vương Giathứ tội, biểu tiểu thư thứ tội, tiện thiếp không dám, đừng cấm tiện thiếp chân!"

Tống Thi Linh không nghĩ đến Oanh Ca lại hành động mạnh mẽ đến vậy, nàng đã rất khoan dung, nếu không ngại vì biểu ca thể hiện thái độ không rõ ràng, nàng đã sớm trục xuất nữ nhân này khỏi phủ, nàng khổ sở nhìn Tư Nam Tuyệt.

Tư Nam Tuyệt thản nhiên gạt đầu một cái, chuyện nội viện từ trước đến nay hẳn đều ít can thiệp.

Lúc này Tống Thi Linh mới đỡ được tảng đá trong lòng xuống. Liều Oanh Cathấy Tư Nam Tuyệt gạt đầu, nhất thời giống như ngọn lửa bị dập tắt, cả người ngơ ngác nằm trên đất nhìn Tư Nam Tuyệt, dường như muốn bù đắp cho việc ba tháng tới không thể thấy hắn.

Vân Hân Nhan không thể bình tĩnh, nàng vốn tính toán tình cờ gặp được Vương Gia ở chỗ này, sau đó tiếp xúc tạo nên tia lửa, kết quả hiện tại thì trộm gà không được còn mất cả nắm gạo, không thể thành nữ nhân của Vương Gia, ba tháng tới còn không thể đến Vương Phủ, Không, nàng nhất định không đồng ý, nếu như đồng ý chính là nàng đang dần cách xa vị trí chính phi.

"Ta thân là muội muội của Vương Phi, tới Vương Phủ thăm Vương Phi là chuyện bình thường, người chẳng qua chỉ là một biểu tiểu thư, tại sao lại hạn chế tự do của ta!"

Tống Thi Linh nghe Vân Hân Nhan nhắc đến Vân Tuyết Phi, khẽ mỉm cười: "Vương Gia mới là chủ nhân của Vương Phủ này, chuyện Vương Gia quyết định, Vương Phi dám có ý kiến?"

"Nô tỳ không dám có ý kiến!" Lời nói mạnh mẽ, nhẹ nhàng có lực.

Chương 7: Vương gia cát tường!

Tống Thi Linh nhìn về nơi phát ra âm thanh, thấy Vân Tuyết Phi mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt bên trong, bên ngoài khoác một tầng sa y màu trắng, tóc dài như mực tùy ý chải thành một búi tóc đơn giản, chậm rãi đón lấy ánh mặt trời mà đến, nhẹ nhàng xinh đẹp tuyệt trần, con ngươi quay vòng, mắt sáng lúng lúng, môi đỏ mọng khẽ cười yếu ớt.

Vân Tuyết Phi đi đến trước mặt Tư Nam Tuyết, cúi người hành lễ: "Nô tỳ nghe nói muội muội đã quấy rầy vương gia, đặc biệt tới để thỉnh tội!"

Hiện tại Vân Hân Nhan chỉ có thể gửi gắm hi vọng ở trên người Vân Tuyết Phi, mặc dù trước kia quả thật đối đãi với Vân Tuyết Phi không phải rất tốt, nhưng vì ròi nàng nói quan hệ lợi hại với Vân Tuyết Phi, nàng ta hẳn sẽ không giúp người ngoài, khẳng định sẽ giúp nàng nói chuyện.

Nghĩ tới đây, Vân Hân Nhan uất ức kêu một tiếng: "Tỳ ~"

"Thế nào? Tẩu tẩu tới cầu tha tình cho thân muội?" Tống Thi Linh vốn định về sau tìm thời gian đối phó với Vân Tuyết Phi, báo thù ngày hôm qua, hiện tại có cơ hội, nàng chắc chắn sẽ không bỏ qua.

"Hai ngày nay muội muội xử lý chuyện trong phủ rất công bằng liêm chính, tẩu tẩu thấy được, tại sao có thể có ý kiến? Mặc dù muội muội nô tỳ vô ý, nhưng sai lầm chính là sai lầm, nên phạt!"

Đây là nàng (VTP) đang cố ý nhắc nhở nàng ta (TTL), ngày hôm qua không có làm việc công bằng liêm chính, cầu tình cho Tố Hoài Cầm. Tống Thi Linh nghe đến đó cũng không bình tĩnh, nàng dùng dư quang liếc qua Tư Nam Tuyệt bên này, muốn biết Tư Nam Tuyệt có thể nghe ra lời nói này có một tầng ý tứ khác hay không?

"Tẩu tẩu có ý kiến đối với việc xử phạt thì cứ nói ra đi, tuổi muội muội còn nhỏ, xử lý việc nhà khó tránh khỏi có chỗ không hợp lý, muội sẽ sửa đổi." Khiêm tốn lễ phép, nhu nhược yếu đuối, là mỹ nhân đáng để thương tiếc.

Vân Tuyết Phi từ chối cười nói: "Muội muội nghiêm trọng, trong phủ ai không biết muội muội là một nhân vật diện từ tâm thiện, cũng bởi vì có muội muội quản lý vương phủ, Tố thị thiếp và Liễu thị thiếp cùng với những thị thiếp khác trong phủ mới có thể chung sống hòa thuận như thế, vương phủ được muội muội xử lý trật tự như thế, đó là phúc của vương gia!"

Tư Nam Tuyệt cũng không bỏ qua thời điểm Vân Tuyết Phi nói đến hai từ hòa thuận và trật tự này, trong mắt chợt lóe lên giễu cợt. Có ý tứ, tựa như con tiểu hồ ly, hình như từ sau lần rơi xuống nước này, liền lộ ra móng vuốt rồi.

Tống Thi Linh nghe được Vân Tuyết Phi nhắc tới Tố Hoài Cầm và Liễu Oanh Ca, trên mặt khẽ thay đổi, nhưng rất nhanh điều chỉnh lại, cũng biết lời nói này không phải lời hữu ích gì, ngầm châm chọc nàng trị gia không nghiêm.

Vân Hân Nhan nghe được Vân Tuyết Phi không những không cầu cạnh nói chuyện thay mình, còn nói xử phạt được, nhất thời như mèo xù lông: "Vân Tuyết Phi, kẻ tiện nhân này, ta biết ngay ngươi không có lòng tốt, ta không sai! Tại sao các người không để cho ta gặp vương gia?"

Nàng giận dữ rồi, tiểu tiện nhân Vân Tuyết Phi này lấy oán trả ơn, nàng ta cũng không suy nghĩ một chút, không có thân phận dòng chính nữ Vân Phủ, nàng có thể đến vương phủ sao? Nàng và mẫu thân đối với nàng ta tốt như vậy, nàng ta lại tính kế mình như vậy, càng nghĩ càng giận, trong mắt nàng nổi lên lửa giận nồng đậm, nhìn Vân Tuyết Phi mặc y phục xa xỉ đứng cách đó không xa, trong lòng càng thêm tức giận, tất cả đây vốn nên là của nàng!

Tống Thi Linh khẽ mỉm cười: "Nếu vương phi tẩu tẩu cũng cho rằng nên phạt, vậy Hồng Nguyệt xin mời Vân nhị tiểu thư đi ra ngoài đi!"

Vân Tuyết Phi hơi nhú mày, rõ ràng là lời nói rất thân thiết, lại trực tiếp chỉ manh mối về phía mình, mặc dù mình chỉ tính kế thứ muội này, nhưng cảm giác bị người trả đũa rất không tốt.

Hiện tại trong đầu Vân Hân Nhan chỉ tràn ngập vương gia không gặp được, không làm được vương phi, tất cả đây đều do tiểu tiện nhân Vân Tuyết Phi này ban tặng! Khi một chút lý trí cuối cùng bị lửa giận thiêu đốt gần như không còn, nàng bất chấp tất cả vọt tới chỗ Vân Tuyết Phi: "Tiểu tiện nhân, ta đánh chết ngươi!"

Ngũ Trà thấy Vân Hân Nhan muốn vọt qua tới đánh tiểu thư nhà mình, vội vàng che chở Vân Tuyết Phi ở phía sau thân thể, giang hai cánh tay chắn trước mặt Vân Tuyết Phi.

Vân Tuyết Phi không ngờ Ngũ Trà hành động như thế, vừa rồi nàng chỉ muốn kích thích Vân Hân Nhan, từ trong trí nhớ lúc trước nàng biết Vân Hân Nhan là một nhân vật không có đại não, mặc dù nàng vốn không phải Vân Tuyết Phi, nhưng nàng chiếm thân thể của Vân Tuyết Phi, cộng thêm vừa rồi Vân Hân Nhan không muốn mặt mũi như thế, nàng nhìn không được liền muốn dạy dỗ nàng ta một chút, ngược lại thừa ra chân tâm của nha đầu này, nói không cảm động là

không thể nào.

Ngay khi còn cách Vân Tuyết Phimấy bước, Vân Tuyết Phi kéo Ngũ Trà sang một bên, 'ầm' một tiếng, mặt Vân Hân Nhan úp xuống, bốn chân mở lớn đột nhiên ngã trên đất.

Vân Tuyết Phi giống như không có tinh lại từ trong sợ hãi, uất ức dùng khăn lau lau khóe mắt: "Muội muội người hiểu lầm ta."

Mặc dù chỉ là trong nháy mắt như vậy, nhưng Tư Nam Tuyết vẫn thấy được một hòn đá nhỏ bắn ra từ trong tay Vân Tuyết Phi, hung hăng đánh trúng bắp chân Vân Hân Nhan.

Càng ngày càng có ý tứ rồi! Sao trước kia hẳn không phát hiện người vương phi này của hẳn không bình thường như thế, trong nháy mắt đó, trong con người bình tĩnh liễm diễm phương hoa, mê hoặc người cỡ nào! Mọi người chỉ tập trung chú ý ở trên người Vân Hân Nhan, không ai chú ý tới một màn như thế.

Ở thời khắc Vân Hân Nhan xông tới, Tống Thi Linh hung hăng nắm chặt khăn trong tay, chỉ thiếu không hoan hô cố gắng lên, vui mừng chưa kéo dài, kết quả nhìn thấy Vân Hân Nhan giống như rùa đen nằm trên mặt đất, nhất thời mất mát, thậm chí Vân Hân Nhan là phế vật, trước khi đánh người còn có thể ngã thành như vậy. Chỉ có điều trong lòng nàng ta cũng vui mừng, dù sao cũng có lợi với nàng ta, tạm thời không xử trí được Vân Tuyết Phi, cuộc sống về sau còn dài, nàng tự sẽ tính toán một phen. Ngược lại thứ xuất thiếu nữ Vân phủ này, sợ rằng vĩnh viễn cũng không bò dậy nổi ở trước mặt vương gia. Đáng đời!

Vân Tuyết Phi, lần này bỏ qua người trước, thuận tiện đưa cho người một phần đại lễ!

Một bàn tay Tống Thi Linh ôm ngực, cái tay còn lại chỉ vào Vân Hân Nhan trên đất, tức giận quát lớn: "Từ xưa dòng chính thứ khác biệt, Vân nhi tiểu thư không trọng tôn ti như thế, dám công khai hành hung ở trước mặt vương gia, tâu tâu là chính phi của vương phủ, hành vi của ngươi như thế, rõ ràng cho thấy không để hộ quốc vương phủ, không để vương gia ở trong mắt, người đâu! Kéo vị nhị tiểu thư này ra ngoài đánh 20 đại bản, sau đó ném ra ngoài cho ta, về sau không cho phép tiến vào vương phủ!"

Vân Tuyết Phi nghe thấy Tống Thi Linh nói chuyện vì mình như thế, dĩ nhiên sẽ không ngu ngốc cho rằng nàng ta suy nghĩ cho mình, quả nhiên là nhân vật hung ác! Rõ ràng đánh Vân Hân Nhan vì nàng, nhưng thật ra là gây mâu thuẫn cho nàng và Vân phủ, mặc dù nàng vốn muốn dạy dỗ Vân Hân Nhan một chút, nhưng cứ như vậy, sợ rằng Vân Hân Nhan thậm chí Vân phủ sẽ hận mình muốn chết! Cũng được, để cho ngươi hả hê đi, dù sao trước kia mình ở trong chỗ được gọi là nhà đó cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt!

Tống Thi Linh ra lệnh một tiếng, hai nha hoàn sau lưng lập tức tiến lên kéo Vân Hân Nhan từ trên mặt đất.

"Các ngươi dám! Ta là tiểu thư Vân phủ, các người dám đối với ta như thế, ta sẽ không bỏ qua cho đám người các ngươi! Vân Tuyết Phi, tiện nhân ngươi chờ coi, ngươi không chết tử tế được, ta sẽ không để cho sống dễ chịu!" Vân Hân Nhan giãy giụa giãy dụa, nàng là vô cùng hối hận lần này tới vương phủ một chuyến, Vân Tuyết Phi tiện nhân này thì ra trước kia nhất gan mềm yếu đều là giả bộ, hiện tại cánh tay cứng rắn, làm vương phi thì cho mình đẹp mắt, mình sớm nên nghĩ tới.

Nghe được ngôn ngữ dơ bẩn như thế, Tư Nam Tuyết nhú mày: "Bạch Phong!"

Rất nhanh một bóng dáng màu trắng xuất hiện ở trước mặt đám người Vân Tuyết Phi, ngay lúc mọi người còn chưa thấy rõ dung mạo, hắn đã rất nhanhnhấc Vân Hân Nhan lên rồi biến mất ở trước mắt.

Lúc này trong hoa viên rất cuộc khôi phục yên tĩnh, gió xuân phất qua, từng đợt mùi hoa xông vào mũi.

"Lục Hà, đưa Liễu thị thiếp về viện trông chừng đi!"

"Dạ!"

Nhìn thấy kết quả của Vân Hân Nhan, Liễu Oanh Ca biết giãy giụa nữa cũng chỉ là phí công, rốt cuộc chết tâm: "Tạ vương gia!"

Vân Tuyết Phi thấy mục đích của mình cũng đạt được rồi, lưu lại nữa cũng không có gì ý tứ, nàng cúi người hành lễ cáo lui: "Nô tỳ cũng không quấy rầy vương gia nữa, vương gia nghỉ ngơi thật tốt!"

Trở lại LâmPhượng Viên, kích động quá mức nhất là nha đầu Ngũ Trà này rồi, dọc theo đường đi nàng liền kích động khác thường, đến viện còn không dừng lạiđược, chấp tay trước ngực, ánh mắt bốc sao sáng: "Tiểu thư ta thật sự quá sùng bái người! Trước kia nhị tiểu thư luôn ức hiếp chúng ta, bây giờ nhìn thấy bộ dáng đó của nhị tiểu thư, cuối cùng nô tỳ cũng phun ratoàn bộ đê nén chất chứa trong lòng lâu như vậy!"

Ha ha! Vân Tuyết Phi đưa ngón trỏ ra chọc chọc cái trán Ngũ Trà, buồn cười: "Nha đầu này, lòng dạ đen tối như vậy!"

Ngũ Trà phản bác, trong mắt tràn đầy hài lòng và kiêu ngạo: "Không có mà, tiểu thư mới đen tối! Chỉ đáng đời nhị tiểu thư, so với năm đó khi dễ chúng ta, hôm nay chúng ta vẫn tính là tốt." Tiểu thư thật sự

thay đổi, phu nhân dưới tuổi vàng có biết nhất định rất vui vẻ, nghĩ đến về sau ở chung một chỗ cùng một tiểu thư như vậy, nhất thời cảm thấy an toàn tràn đầy toàn thân, thế giới này tốt đẹp như thế!

"Ừ, tốt thì tốt, nhưng tiểu thư nhà người đã đói bụng, nhanh đi lấy chút đồ ăn gì tới cho ta!"

Nhìn tiểu nha đầu này vì mình như thế, Vân Tuyết Phi cảm thấy lần này trọng sinh ông trời đối đãi với nàng không tệ, vì mình vì nàng, nàng phải khiến cho bản thân trở nên mạnh mẽ .

"Được, tiểu thư chờ, nô tỳ sẽ chuẩn bị đồ ăn cho người ngay bây giờ!"

Đợi khi Vân Tuyết Phi trà đủ cơm no ngã xuống giường chuẩn bị ngủ, ngoài cửa truyền đến một tiếng thỉnh an cung kính: "Vương gia cát tường!"

Chương 8: Sống chung một đêm

Nhất thời Vân Tuyết Phi như bị một chậu nước lạnh tưới qua, lập tức bò dậy từ trên giường mặc quần áo, mở rèm nội thất ra, quả nhiên nhìn thấy Tư Nam Tuyết khi định thần nhàn ngồi bên cạnh bàn ở phòng ngoài, Ngũ Trà bưng trà thượng hạng lên.

Chi lan ngọc thụ, hình dáng rõ ràng, mắt đen nhánh có hồn, như một cái đầm nhuộm không ra màu đen, dưới ánh đèn lò mờ, mặt mũi thường ngày lạnh lùng, tăng thêm chút khí thế.

Buổi tối tháng ba, mùi hoa trôi lơ lửng như có như không trong không khí, ban đêm yên tĩnh, vọn ngọn đèn chiếu sáng vương phủ to như vậy, sáng như ban ngày.

Vân Tuyết Phi sửng sờ nhìn Tư Nam Tuyết yên lặng thưởng thức trà cách đó không xa, khuôn mặt trắng nõn như ngọc ở dưới ánh sáng chiếu rọi tản rásáng bóng mê người, rõ ràng là một nam nhân, da còn tốt hơn so với nữ nhân.

Trên mặt Ngũ Trà đỏ ửng đứng hầu hạ ở một bên, khi nhìn thấy tiểu thư nhà mình rút cuộc vén rèm lên ra ngoài, âm thanh không giấu được vui vẻ: "Tiểu thư, vương gia đến rồi!"

Vân Tuyết Phi gạt đầu một cái, nàng chắc chắn nhìn thấy một người lớn sống sờ sờ như vậy, máu chốt là hiện tại đã trở thế này, hẳn tới làm gì? Dựa vào trínhớ trước kia, Tư Nam Tuyết tới nơi này vào buổi tối, từ trước tới nay là lần đầu tiên.

"Không biết lúc này vương gia tới đây là có chuyện gì?" Vân Tuyết Phi cung kính đi lên trước, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề chính.

Ngũ Trà sừng sốt một chút, tiểu thư xảy ra chuyện gì, lúc này vương gia tới nhất định là muốn nghỉ đêm ở chỗ này, để tiểu thư thị tẩm, đây là cơ hội ngàn năm có một. Theo nàng điều tra, mặc dù vương gia có năm thị thiếp một biểu muội, nhưng chưa từng để bất kỳ ai thị tẩm qua, cũng không qua đêm ở chỗ nữ nhân nào. Bây giờ lại ở chỗ tiểu thư, nhất định phát hiện tiểu thư và người khác không giống nhau, tiểu thư rốt cuộc đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng rồi.

"Vương gia và vương phi, bây giờ là buổi tối, người nói lúc này bốn vương tới làm gì?" Lời nói không mang theo bất cứ cảm tình nào giống như đang nói một chuyện không liên quan với hắn.

Thấy vẻ mặt tiểu thư nhà mình vẫn u mê, Ngũ Trà đỏ mặt đi lên trước kéo kéo ống tay áo, nhỏ giọng nhắc nhở: "Tiểu thư, vương gia muốn thị tẩm người đó ~"

Thị tẩm!

Vân Tuyết Phi như bị sét đánh, nàng nghe nói này mặc dù vương gia nuôi thị thiếp, nhưng chưa từng gần nữ sắc, nàng còn tưởng rằng mặc dù bộ dáng vương gia này đẹp mắt, nhưng nhất định phương diện kia có vấn đề, hơn nữa cho dù thị tẩm, nhưng dưới tình huống vương phi vẫn không đòi hỏi mà nói, thị tẩm thế nào cũng không tới lượt nàng, cho nên từ khi nàng thức tỉnh đến bây giờ vẫn không để từ thị tẩm này ở trong lòng.

"Éc. Cái này. Vương gia người xác định người không đi sa chỗ?" Vân Tuyết Phi cà lăm, cửa sổ để cho nàng thị tẩm cũng không có.

"Bổn vương còn chưa đến mức ngay cả vương phi của mình cũng nhớ lầm!" Tư Nam Tuyệt đặt ly trà xuống đứng dậy từ trên cao nhìn xuống Vân Tuyết Phi, sợi tóc như mực tùy ý khoác lên trên vai: "Đây là vương phi vui vẻ đến phát điên rồi?"

Vui mừng cái đầu nguoi, bản tiểu thư là dọa sợ, Vân Tuyết Phi cúi đầu phi báng trong lòng.

Giống như có thể đọc hiểu lời nói trong lòng Vân Tuyết Phi, Tư Nam Tuyệt đưa một ngón tay ra đẩy cằm Vân Tuyết Phi lên.

Sức lực đột nhiên đến, ép nàng không thể không ngẩng nhìn nam nhân tồn tại như thần thánh: ngũ quan gương mặt rõ ràng như điêu khắc, góc cạnh tuấn mỹ khác thường, khóe miệng chứa đựng đường cong như có như không, ánh mắt sắc bén thâm thúy, làm cho người ta không tự chủ được có một loại cảm giác bị áp bức, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Tư Nam Tuyệt nhìn ánh mắt tránh né của nữ nhân trước mắt, không giống ánh mắt si mê của những nữ nhân khác, ánh mắt nhìn nàng của hắn mang theo vẻ thờ ơ, không đến nỗi khiến cho hắn ghét.

Kiếp trước mặc dù mình là hoàng hậu địa vị cao quý, đối với thị tẩm, nàng biết, đó là nam nhân mình thích, cho nên có thể tiếp nhận hắn, hiện tại mặc dù nam nhân này là trượng phu trên danh nghĩa của nàng, nhưng nàng thật sự không làm được.

Mấy giây ngắn ngủn, Vân Tuyết Phi như kiến bò trên chảo nóng, chuẩn bị chịu dày vò.

"Hôm nay nguoi rất vui vẻ?" Tư Nam Tuyệt cúi đầu, dán bên tai Vân Tuyết Phi nhỏ giọng nói, rõ ràng là câu nói hỏi thăm, lại mang theo

giọng điệu xác định.

Hơi thở phái nam ấm áp phả vào trên cổ trắng nõn của Vân Tuyết Phi, ngửa một chút, Vân Tuyết Phi nuốt một ngụm nước bọt, trong ngực như giấu con thỏ, nháy dựng bùm, trên mặt che đậy một tầng ửng hồng: "Tạ vương gia quan tâm, nô tỳ. nô tỳ. Ăn no, ngủ tốt đương nhiên vui vẻ!" Lần này Vân Tuyết Phi lại càng không bình tĩnh, thì ra chuyện ban ngày hôm nay, bị hấn biết.

Ở thời điểm nàng đang nghĩ làm sao có thể an toàn qua hết tối nay, sức lực trên cằm biến mất.

Tur Nam Tuyết giang hai cánh tay, ra lệnh như chuyện đương nhiên: "Ái phi, sắc trời không còn sớm, xin hãy cởi áo ra cho bản vương!"

"Mấy ngày nay thân thể thần thiếp khó chịu, không thể thị tẩm, xin vương gia tha lỗi!" Vân Tuyết Phi rốt cuộc không bình tĩnh được.

Tur Nam Tuyết thu cánh tay về, cúi đầu nhìn vương phi biết vâng lời, ý cười lướt qua trong mắt, quả nhiên không giả vờ được rồi.

Vân Tuyết Phi cúi đầu cung kính đứng ở nơi đó chờ đợi phán quyết của Tur Nam Tuyết, mặc dù biết như vậy ngược lại sẽ chọc cho Tur Nam Tuyết không vui mừng giận chó đánh mèo lên mình, nhưng nàng không hối hận, nàng thật sự không làm được!

"Đã như vậy, hôm nay liền thôi!"

Vân Tuyết Phi mừng rỡ, không ngờ dễ dàng vượt qua như vậy, sớm biết vậy thì nói ra sớm một chút.

"Người thêm chút trà cho ta, lấy quyển sách tới đây!" Tur Nam Tuyết đi tới trước bàn, tiếp tục ngồi xuống.

À? Đây là ý gì? Không phải nên lập tức tìm những mỹ nhân khác thì
tắm sao?

Thấy Vân Tuyết Phi ngây người bất động, Tư Nam Tuyết lên tiếng
nói: "Vậy thì người muốn tiếp tục thì tắm?"

Vừa nghe đến hai chữ thì tắm này, Vân Tuyết Phi lập tức thêm trà
tìm sách cho Tư Nam Tuyết, có thể so với bất kỳ một nha hoàn nào
cũng nhiệt tình hơn.

"Trà này quá nóng, đổi ly lạnh cho bốn vương!"

"Bốn vương muốn viết chữ, người chuẩn bị bút mực nghiên giấy!"

"Thời tiết quá nóng rồi, tìm cây quạt cho bốn vương!"

.....

Mãi cho đến rạng sáng, Vân Tuyết Phi mới đưa vị Vương gia nhiều
chuyện này đi.

Đợi Tư Nam Tuyết vừa đi, Vân Tuyết Phi trực tiếp ngã lên giường,
trong lòng nàng âm thầm cắn răng: dám đối xử lão nương như vậy,
sớm muộn lão nương phải trả thù lại!

Trải qua tối hôm qua bị Tư Nam Tuyết giày xéo vô nhân đạo, Vân
Tuyết Phi rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Vân Tuyết Phi nằm mơ không ngờ, trải qua tối hôm qua, nàng lập tức
thành cái đinh trong mắt đâm trong thịt các thị thiếp.

Làn gió thơm trong vườn, một khoảng không khí trầm lặng.

Tần Hương Quân ngồi ở ghế trên, lạnh giọng hỏi "Người nói là vương gia ở chỗ vương phi cả một cả đêm?"

Nha hoàn Thính Tuyết nói: "Dạ!"

"Tin tức có thể tin không?" Rất không tin hỏi lại một lần nữa, âm thanh kia có thể nói là nặn ra từ trong kẽ răng.

Biết chủ tử không vui, nhưng Thính Tuyết vẫn hồi báo chi tiết: "Là thật, rạng sáng hôm nay vương gia mới rời khỏi!"

Ngay khi Thính Tuyết mới vừa nói xong một chữ cuối cùng, Tần Hương Quân quét rớt đồ trên bàn, sau một hồi bộp bộp giòn vang, thì ra đồ sứ thượng hạng chia năm xẻ bảy nằm ở trên đất.

"Tiện nhân! Tiện nhân!" Tần Hương Quân vô cùng tức giận, mình đường đường dòng chính nữ của Thừa Tướng Nhất Phẩm, đành phải làm thiếp, bị Thất Phẩm đè ở trên đầu không nói, vốn cho rằng chỉ cần có thể lấy được tâm của vương gia, uất ức nữ thì nàng cũng có thể chịu được, nhưng hôm nay kẻ tiện nhân này lại thối nát đầu tiên.

"Phu nhân bớt giận!" Thính Tuyết đi lên trước trấn an: "Vì kế hoạch trước mắt phu nhân cũng không thể tự loạn trận cước!"

"Đúng! Đúng! Bản phu nhân không thể rối loạn trận cước, vương gia là của ta, ai cũng không giành được!" Tần Hương Quân khắc chế lửa giận nồng đậm của mình, nhìn về phía nha hoàn nàng nể trọng nhất: "Người nói bản phu nhân nên diệt trừ tiện nhân này như thế nào?"

Thính Tuyết nhìn nhìn bốn phía, đi lên trước nói thầm vài câu ở bên tai Tần Hương Quân, Tần Hương Quân lập tức mặt mày hớn hở:

"Như thế rất tốt, đợi sau khi chuyện thành công phu nhân nhất định trọng thưởng cho người!"

Chương 9: Ban thưởng, tối qua cực khổ!

Nhanh đến buổi trưa, bọn nha hoàn nối đuôi mà vào, nhiều loại trân bảo ban thưởng cho Lâm Phượng viên.

Có đồ trang sức làm bằng vàng ròng, có gấm vóc tơ mây quý hiếm, đá mắt mèo lớn như trứng gà vậy. Có thể nói hễ là đồ vật nữ nhân thích trên thế gian này, trong những thứ ban thưởng này đều có.

Mặc dù kiếp trước Vân Tuyết Phi thấy qua không ít đồ tốt, nhưng nhìn đến đồ vật ban thưởng vẫn không khỏi rung động một phen, nàng biết gấm vóc tơ mây, tơ lụa của Cẩm Tú Lâu – nơi có biển hiệu Đại Hạ Đệ Nhất Lâu, mỏng như cánh ve, tơ lụa hết sức lạnh lẽo, tơ lụa này ngoài mặc thoải mái, còn có một công hiệu — — bảo dưỡng da thịt, dùng loại tơ lụa này làm y phục, mặc thời gian dài, da thịt sẽ trắng nõn mềm mại, không có một chút tỳ vết nào, tựa như trứng gà vừa mới bóc vỏ. Tơ lụa như vậy là Thánh phẩm mà vô số nữ nhân mong muốn trong lòng, nghe nói một năm Cẩm Tú Lâu mới làm ra ba cuộn gấm vóc tơ mây như vậy, có thể gặp nhưng không thể cầu.

Không ngờ vải vóc trân quý như thế lại có thể đưa đến nơi đây rồi, hàng năm trong hoàng cung cũng chỉ có một cuộn gấm vóc tơ mây, Vân Tuyết Phi không thể không xem kỹ vương gia hộ quốc này lần nữa.

Vương gia Hộ quốc Tư Nam Tuyết, từ khi Đại Hạ thực hiện thống nhất tới nay, một vương gia khác phái duy nhất, vượt ra khỏi sự tồn tại bên ngoài của hoàng quyền, ở dân gian vẫn có lời đồn đãi: chỉ cần có hộ quốc vương phủ ở đây, hoàng triều Đại Hạ sẽ thiên thu vạn

đại!

Đại nha hoàn Đông Hủy cầm đầu cung kính cúi đầu cúi người hành lễ: "Vương gia ban thưởng đều đã đưa đến, tui nô tỳ lui xuống trước!"

"Người nói những thứ này đều ban thưởng cho bốn vương phi sao?" Vân Tuyết Phi cảm thấy có phải đầu óc của vương gia này không bình thường hay không, ngày hôm qua nô dịch mình, hôm nay ban thưởng nhiều đồ tốt như vậy!

"Dạ, vương phi!" Mặc dù mặt Đông Hủy không chút thay đổi, nhưng trả lời chắc chắn cho Vân Tuyết Phi.

"Vương gia có nói tại sao muốn ban thưởng những thứ đồ này chưa?" Vân Tuyết Phi hỏi thăm lần nữa, nàng cứ có cảm giác không có chuyện tốt, một người làm cho người ta đoán không ra như vậy thì khi làm việc nhất định có mục đích của mình, sẽ không vô duyên vô cớ đối tốt với người khác.

"Hồi vương phi, vương gia nói tối qua vương phi cực khổ, phục vụ ngài rất thái lòng, trong những thứ ban thưởng có một củ nhân sâm ngàn năm do Tây Lương quốc tiến cống, để vương phi bồi bổ thân thể!" Đông Hủy trả lời quy củ, không để ý một câu nói như vậy sẽ làm cho người ta mơ màng bao nhiêu.

Bọn nha hoàn cùng đi đưa ban thưởng rồi rút đỏ mặt, vui mừng nhất chính là nha hoàn thân cận Ngũ Trà của Vân Tuyết Phi, nghe được câu này thì mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, nếu như không phải kiêng dè đã có người, nàng đã sớm vây lượn xung quanh tiểu thư nhà mình líu ríu nói chuyện không ngừng rồi.

"Thì ra vương gia tìm ra lương tâm, đưa những thứ đồ này tới nhận lỗi, vậy được! Bốn vương phi sẽ nhận mấy món đồ này, thay bốn

vương phi tạ ơn vương gia ban thưởng." Vân Tuyết Phi không có cảm giác không ổn chút nào, cũng sẽ không khách khí với người khác, nhìn kỳ trân dị bảo ít có trên thế gian này, nàng nhất thời cảm thấy vương gia này còn không tệ, bắt người tay ngắn, cũng không tiện ghi hận chuyện tối ngày hôm qua nữa.

Đến khi Đông Hủy trả lời, liền dẫn theo một đám nha hoàn cung kính lui ra ngoài.

Đợi thời điểm trong phòng không có người ngoài, Ngũ Trà cũng không khống chế được nội tâm kích động mừng như điên nữa: "Tiểu thư, quả nhiên vương gia thích tiểu thư nhất, nhiều đồ tốt như vậy, vẫn là lần đầu tiên nô tỳ nhìn thấy."

Nhìn nha hoàn vẫn đi theo bên cạnh mình, mặt mày hờn nói chuyện cùng mình như vậy, vẫn là lần đầu, cảm giác được người khác cần thật sự vô cùng tốt.

"Ít đồ như vậy mà người nhìn đến choáng váng?" Vân Tuyết Phi dùng ngón tay nhẹ trêu chọc cái trán của Ngũ Trà, hoàn toàn quên mất vừa rồi mình cũng nhìn ngây ngẩn.

"Nô tỳ, nô tỳ chỉ rất vui mừng, những thứ đồ này thật sự đẹp mắt!" Ngũ Trà ngượng ngùng le lưỡi, đỏ mặt giải thích.

Vân Tuyết Phi chọn cây cây trâm vàng khảm hồng ngọc từ trong đồng hồ ban thưởng, nhét vào trong tay Ngũ Trà: "Người cầm cái này, người tìm một chỗ tiêu thụ trâm cài đồ trang sức còn dư lại ra ngoài cho ta, đổi thành ngân phiếu cho ta!"

Ngũ Trà giùng giàng rút tay từ trong tay Vân Tuyết Phi, vừa lắc đầu vừa cự tuyệt: "Tiểu thư, cái này không được, quá quý trọng, nô tỳ không thể nhận."

Vân Tuyết Phi buồn bực nghiêm mặt giả vờ tức giận: "Người không cần chính là không cho tiểu thư ta mặt mũi, cầm!"

Giọng gần như ra lệnh, Ngũ Trà không thể không nhận, nàng cảm động hồng vành mắt: "Tiểu thư, người đối xử với Ngũ Trà thật sự quá tốt."

"Biếtta đối với người tốt là được, làm việc cho tiểu thư ta, về sau đi theo tiểu thư cật hương hát lạt, ai cũng không thể ức hiếp chúng ta!" Vân Tuyết Phi trịnh trọng bảo đảm.

"Vâng!" Ngũ Trà cười ra sức mà gật đầu.

"Người tìm tiệm vàng lớn nhất, đổi những đồ trang sức này thành ngân phiếu cho ta!"

"Tiểu thư, như vậy không tốt đâu! Những thứ này là vương gia ban thưởng chongười, người bán thì vương gia sẽ trách tội!" Ngũ Trà lo lắng nhìn Vân Tuyết Phi.

"Người cũng nói là ban thưởng cho ta đấy, nếu ban thưởng cho ta chính là của ta, trước mắt bên cạnh hai chúng ta không cóbạc gì, về sau làm việc cũng không dễ dàng, những thứ đồ trang sức này bày đặt cũng chỉ là bày đặt, còn không bằng bán đổi thành ngân phiếu đặt ở bên người!" Vân Tuyết Phi cười nói: "Huống hồ sau này vẫn còn sẽ cónhững thứ đồ này, cũ không đi, làm sao cái mới đến!"

Ngũ Trà đột nhiên phát hiện lúc tiểu thư nhà mình nói chuyện mắt cực kỳ sáng, tràn đầy tự tin, giống như tất cả đều không làm khó được người, nàng thích tiểu thư như vậy!

"Nô tỳ biết, nô tỳ phải đi làm ngay!"

Ngũ Trà vừa mới đi, Vân Tuyết Phi liền nhìn từng món trên bàn, quả nhiên là đồ tốt, thoạt nhìn đẹp mắt, sờ cũng thoải mái.

Ngay khi Vân Tuyết Phi cảm thán rất nhiều, nha hoàn Hỉ Thúy giữ cửa đi vào: "Vương phi, Nhị phu nhân cầu kiến!"

Vân Tuyết Phi cau mày, nàng ta tới làm gì? Hiện tại nàng phiền nhất chính là thiếp thị đó, mỗi một người đều không phải thứ tốt đẹp gì, lần này đoán chừng cũng là đến bới móc.

Đợi chút, Nhị phu nhân! Theo trínhớ của thân thể này, Nhị phu nhân Quan Tâm Liên hình như là biểu muội phương xa của Mộ Dung Thanh Y.

Nghĩ đến Mộ Dung Thanh Y, Vân Tuyết Phi không tức giận không oán hận là không thể nào, nàng yêu Hạ Hầu Huyền mười năm, từ mười tuổi bắt đầu đến hai mươi tuổi, thời giờ tốt nhất thì nàng đều cho Hạ Hầu Huyền, nhưng lấy được cái gì, người đời chỉ biết nàng là hoàng hậu cao quý một nước, vô cùng tôn quý, lại không người biết lòng của nàng chua xót, nàng vẫn cho là phu quân ân ái hào thuận, nhưng thật ra là yêu một nữ nhân khác; nàng cảm thấy tình yêu quan trọng hơn sinh mạng, nhưng thật ra là buồn lời nói dối cười bi ai.

Sau khi nàng sống lại vẫn luôn suy nghĩ, nếu như Hạ Hầu Huyền biết nàng chết sẽ đau lòng sẽ tự trách sẽ hối hận sao?

Cũng sẽ không, hẳn rồi cuộc giải thoát, không còn ai không cho phép hẳn nạp phi, hẳn muốn cưới bao nhiêu nữ nhân đều được!

Nghĩ tới đây, vết sẹo trong lòng lại bị vỡ ra, đau đớn lên đến bốn phía thân thể.

Nàng thật sự muốn xem biểu muội phương xa này có gì muốn làm?
Nàng không phải Thánh Nhân, tốt nhất Quan Tâm Liên đừng tồn tại
tâm tư không đứng đắn, nếu không nàng liền đòi lại tất cả những thứ
Mộ Dung Thanh Y thiếu nàng từ trên người nàng ta!

Chương 10: Âm mưu

Vân Tuyết Phi điều chỉnh lại tâm trạng của mình, đi đến ghế dành cho chủ nhà ngồi xuống.

Mặt trời vừa ló lên, những tia nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu sáng cả căn phòng.

Vân Tuyết Phi vuốt ve vòng ngọc trên tay, nàng tự nói với bản thân phải giữ bình tĩnh, phải luôn luôn mỉm cười.

Váy gấm màu trắng sữa phối với màu hồng, mặt trên được điểm xuyên vô số bông hoa nhỏ màu vàng, đai lưng thêu chỉ bạc buộc chặt eo, trước sau lồi lõm, vóc người nóng bỏng, đã vậy gương mặt còn mang theo sự ngây thơ vô tội. Quả nhiên đáng giá để nam nhân ôm vào ngực yêu thương, xem ra muội muội của Mộ Dung Thanh Y mỹ cũng là một mỹ nhân quyến rũ đó chứ, Tư Nam Tuyết này đúng là có phúc lớn mà.

"Nô tỳ Tâm Liên thỉnh an vương phi, vương phi cát tường ~"

Ngược lại là một người rất hiểu quy củ, Vân Tuyết Phi mân mê vòng ngọc trong tay, chẳng nói lời nào chỉ tỉ mỉ quan sát Quan Tâm Liên đang hành lễ ở bên dưới, cũng không cho nàng ta đứng lên.

Nha hoàn Thiên Thủy của Quan Tâm Liên cũng quỳ chung với chủ tử mình, đợi một thời gian dài hưng vẫn không nghe thấy lệnh để các nàng đứng lên, đầu gối đã bắt đầu hơi đau, bỗng chốc sự căm giận trở dậy trong lòng nàng, tiểu thư dầu gì cũng là Nhị phu nhân trong vương phủ, còn có biểu tỳ là Mộ Dung quý phi được Hoàng thượng

hết mực cung chiều, tại sao nữ nhân này lại dám đêtiểu thư nhà nàng quý lâu như vậy chứ.

Theo ý nàng ta bất kính với Quan Tâm Liên chính là không để toàn bộ Mộ Dung phủ ở trong mắt, nàng ta không khỏi cảm hờn ngẩng đầu liếc nhìn Vân Tuyết Phi.

Ánh mắt mang theo hận ý mãnh liệt quét qua trên người mình, Vân Tuyết Phi không phải người ngu, dĩ nhiên biết tầm mắt kia xuất phát từ nơi nào!

Nàng đứng dậy đi tới trước mặt Quan Tâm Liên lạnh lùng hỏi "Hôm nay đến tìm bốn vương phi có chuyện gì?"

Quan Tâm Liên dĩ nhiên biết rõ Vân Tuyết Phi không thích mình, nàng cũng không thêm để ý, nàng có mục đích của nàng, cung kính trả lời: "Hồi vương phi, nô tỳ nghe nói vương phi không khỏe, muốn đưa miếng Tuyết Ngọc này cho vương phi."

"Hà? Tuyết Ngọc?" Vân Tuyết Phi suy nghĩ nếu thật sự có lòng tốt giống như lời vừa nói, thì ngày đầu tiên mình rời xuống nước đã đến thăm rồi, chứ không phải là lúc này mới vác mặt tới.

Quan Tâm Liên lấy Tuyết Ngọc từ trước ngực mình xuống, dâng lên Vân Tuyết Phi: "Đây là miếng ngọc tỷ tỷ Mộ Dung quý phi tặng cho nô tỳ, miếng ngọc này Đông ấm Hạ mát, đeo trên người có thể thúc đẩy tuần hoàn máu, rất tốt cho sự chuyển hóa cơ thể."

Nhìn miếng ngọc trong suốt trắng nõn như tuyết trước mặt, Vân Tuyết Phi cũng không tiếp nhận, hai tay rũ xuống bên hông đột nhiên nắm chặt, móng tay giống như đã khảm vào trong thịt, nàng cố gắng kìm nén kích động muốn ném vỡ miếng ngọc này.

Mộ Dung quý phi? Quả nhiên, Hạ Hầu Huyền đã cưới Mộ Dung Thanh Y, biết là một chuyện, nhưng lần nữa được nghe lại sự thật, Vân Tuyết Phi vẫn cảm thấy khó chịu cực điểm.

Tuyết Ngọc được hình thành từ tuyết được tích tụ ngàn năm trong núi tuyết, hơn nữa trải qua bốn mươi chín công đoạn đánh bóng. Tuyết Ngọc chỉ có thiên tử mới được sở hữu, là một loại vật phẩm quý giá dùng để ban tặng một ít gia quyến của thần tử có công lớn. Mộ Dung Thanh Y có thể thoải mái đưa Tuyết Ngọc cho Quan Tâm Thương, đủ thấy Hạ Hầu Huyền nuông chiều nàng ta đến cỡ nào!

Chuyện này chẳng khác nào si nhục sự ngu ngốc của nàng, nàng cho rằng nàng chết đi, trong lòng hẳn ít nhất vẫn có một chỗ sẽ vĩnh viễn nhớ đến nàng. Nhưng bây giờ nàng mới biết ý nghĩ của mình buồn cười biết bao nhiêu! Đơn phương tình nguyện biết bao nhiêu! Nàng ghét cuộc cũng đối diện một sự thật: hẳn và nàng ta đều sống rất hạnh phúc, bất hạnh chỉ có một mình nàng mà thôi.

"Như vậy chẳng ổn tí nào! Bốn vương phi cũng biết quân tử không đoạt vật yêu thích của người khác, đây là đồ mà nhưng Quý phi nương nương thưởng cho người, người đưa cho bốn vương phi, Quý phi sẽ mất hứng đấy!"

Rõ ràng là khiêm tốn khước từ, nhưng nghe vào trong tai Quan Tâm Liên, sở dĩ Vân Tuyết Phi không lấy là vì sợ hãi biểu tỳ Mộ Dung Thanh Y của mình, trái tim vốn luôn thấp thỏm rồi cuộc cũng an ổn trở lại, có biểu tỳ ở đây, nàng không sợ không chính chết Vân Tuyết Phi!

"Không đâu, biểu tỳ sẽ hiểu lòng trung thành của nô tỳ đối với vương phi! Vương phi nhận lấy đi!" Quan Tâm Liên cảm giác thành công đang ở ngay trước mắt, nàng mặc kệ Vân Tuyết Phi muốn hay không, trực tiếp đứng lên, kéo cánh tay Vân Tuyết Phi, nhét miếng ngọc vào trong tay nàng.

Vân Tuyết Phikhông ngờ nàng ta lại lớn mật tới vậy, vốn đã chẳng thích những người có liên quan đến Mộ Dung Thanh Y, bây giờ còn ép buộc mình tiếp nhận một vật chướng mắt như thế!

Nhất thời tức giận và oán khí cùng nhau bộc phát, đầy mạnh Quan Tâm Liên té xuống đất, chỉ nghe một tiếng 'rắc rắc', ngọc bội tan nát nằm trên mặt đất.

Quan Tâm Liên từ dưới đất đứng lên, nhìn mảnh vụn ngọc bội cách mình không xa, lập tức vành mắt đỏ cả lên.

Thiên Thủy bên cạnh trông thấy, vội vàng đứng dậy bước tới đỡ Quan Tâm Liên, nàng ta hung tợn trừng mắt nhìn Vân Tuyết Phi chất vấn: "Vương phi người thật quá đáng, tiểu thư nhà ta tốt bụng tặng đồ cho người, người không cảm ơn thì cũng thôi đi, còn đẩy tiểu thư té xuống đất, làm hỏng ngọc bội, phải biết rằng ngọc bội đó là vật do Quý phi nương nương ban tặng, người dám ném bể chính là đại bất kính với Quý phi!"

"Đại bất kính?" Vân Tuyết Phi cười như không cười nhìn đũa nha hoàn chẳng biết tên gì ở trước mặt mình bất chợt cảm thấy vô cùng nhục cười: "Ở trước mặt bổn vương phi hô to gọi nhỏ, còn dám tự xưng ta, thì chính là tôn kính à? Xin hỏi Mộ Dung phủ cao quý dạy người thành một đũa nha hoàn như vậy sao?"

"Người. Người." Thiên Thủy bị hỏi á khẩu không trả lời được, sắc mặt bị nghẹn đỏ bừng.

Nhìn Quan Tâm Liên điềm đạ đáng yêu, Vân Tuyết Phi chẳng phải biết nàng ta tính toán điều gì, nhưng nếu đã dám trêu ta! Ta sẽ tiếp tục chơi với người!

Nàng đi tới trước mặt Quan Tâm Liên, tại thời điểm nàng ta còn chưa kịp phản ứng, nàng đã hung hăng đánh tới, lập tức hai dấu tay đỏ như máu xuất hiện trên gương mặt trắng nõn của Quan Tâm Liên, trắng hồng đan xen hết sức rõ ràng.

Quan Tâm Liên không thể tin sờ sờ mà bị đánh của mình, rốt cuộc không thể giả bộ được nữa, sắc mặt nàng ta cực kỳ khó coi, cắn răng nghiến lợi nói: "Người dám đánh ta?"

Vân Tuyết Phi không để ý đến sự tức giận của Quan Tâm Liên, hỏi ngược lại: "Ta đánh người đó, người làm gì nào? Một kẻ tiện tỳ như người, không biết chừng mực ở trước mặt bốn vương phi, dung túng nha hoàn vô lễ với ta, cho dù ta giết người cũng không quá đáng!"

"Người dám động ta, biểu tỳ của ta sẽ không bỏ qua người!" Nói đến Mộ Dung Thanh Y, Quan Tâm Liên vô cùng có lòng tin, sợ Vân Tuyết Phi không biết, nàng ta đặc ý hừ mạnh: "Biểu tỳ ta là sủng phi của Hoàng thượng, chủ nhân duy nhất hậu cung, người dám đối xử với ta như vậy, chẳng qua là một vương phi, cẩn thận biểu tỳ ta lột da của người ra!"

Vừa dứt lời, Vân Tuyết Phi nâng một chân lên đá mạnh vào bụng Quan Tâm Liên, Quan Tâm Liên ngã xuống đất co quắp đau đớn, ánh mắt nhìn Vân Tuyết Phi càng thêm ác độc.

Thiên Thủy bị một màn này dọa cho choáng váng cả mặt mày, nàng vốn tưởng rằng tiểu thư mang Quý phi nương nương ra, Vân Tuyết Phi sẽ biết sợ mà cầu xin tha thứ, không ngờ Vân Tuyết Phi chẳng hề lo lắng gì.

"Người trực tiếp kêu biểu tỳ người bằm bốn vương phi thành vụn đoạn là được rồi ~"

Một câu nói nhẹ nhàng như vậy nhưng lại khiến Quan Tâm Liên tức muốn học máu!

"Cái gì bằm thây vụn đoạn? Hà?~" Giọng nói nam tính trong trẻo mà lạnh lùng mang theo sức hút từ cửa truyền đến.

Chương 11: Thiếp chỉ là nô tỳ

"Ơ ~ Nhị muội muội bị gì vậy? Sao lại nằm ở dưới đất?" Tần Hương Quân khắc chế nội tâm mừng như điên, lo lắng hỏi thăm. Khi nàng nghe nói kế hoạch đã thành công, liền lập tức đi tìm vương gia và Tống Thi Linh chường gia tới đây, lần này nàng muốn xem Vân Tuyết Phi sẽ giải thích thế nào.

Nàng ta không hề biết rằng Vân Tuyết Phi hoàn toàn chẳng nghĩ tới chuyện sẽ giải thích, nàng vẫn cảm thấy đá chưa đã nghiền, vị vương gia này tới không chọn thời điểm gì cả.

Thiên Thủy vừa nghe thấy giọng nói của vương gia, từ từ hoàn hồn trở lại, nàng ta lập tức chạy đến trước mặt Tư Nam Tuyết và Tống Thi Linh 'bùm' quỳ rạp xuống đất, mạnh mẽ lên án Vân Tuyết Phi: "Vương gia, người phải làm chủ cho nhị phu nhân! Hôm nay phu nhân chúng ta có lòng tốt sang đây thăm vương phi, nhưng vương phi không biết cảm ơn, ngược lại còn đập bỏ Tuyết Ngọc Mộ Dung quý phi thưởng cho phu nhân, đá phu nhân té xuống đất!"

Vừa vui vừa buồn vì chủ tử ra mặt, một chữ đá đã dứt khoát định tội cho mình rồi.

Không sai! Đúng là nàng có đá đó, nhưng cũng do họ chọc mình trước, đáng đời ~

Tư Nam Tuyết cứ như vậy đứng ở nơi đó, bạch y lay động, ánh mặt trời chiếu vào trên người hắn, phủ lên một tầng ánh sáng vàng óng, Vân Tuyết Phi không khỏi nhìn mà tròn tròn mắt, phun ra hai chữ: cực phẩm!

Tống Thi Linh thấy Tư Nam Tuyết không nói chuyện, nhưng ánh mắt kinh diễm của Vân Tuyết Phi không qua mặt được nàng ta, trong lòng thoáng hiện lên sự khó chịu, nàng ta đi tới nâng Quan Tâm Liên từ trên mặt đất đứng dậy, bối rối hỏi thăm: "Tẩu tẩu, Quan thị thiếp có chỗ nào không tốt, chọc giận tẩu tẩu vậy?"

Một câu nói như vậy, chẳng khác nào chứng thực thêm tội danh mình bạo ngược đãi thị thiếp, có giải thích cũng vô dụng thôi.

Đã như vậy, nàng sẽ không giải thích làm gì, tàn bạo thì tàn bạo, mềm lòng với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình, nàng thà rằng mang tội danh tàn bạo người khác.

"Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không nên đến đây chọc giận vương phi ~" Đôi tay Quan Tâm Liên bụm mặt, nước mắt theo gò má chảy xuống tí tách từng giọt, làm ướt cả vùng đất dưới chân.

"Mặt của người thế nào rồi?"

Tống Thi Linh đưa tay tới, kéo hai tay Quan Tâm Liên ra, đập vào mắt đích thị là hai dấu tay đỏ ửng, lập tức mọi chuyện đều sáng tỏ.

"Người nào tàn nhẫn vậy, sao lại đánh một người dễ thương như muội muội thành ra thế này, thật đáng giận mà!" Tần Hương Quân đi tới kéo Quan Tâm Liên đến trước mặt Tư Nam Tuyết: "Vương gia người xem, gương mặt Quan muội muội xinh đẹp như hoa lại bị đánh đến thâm thâm như vậy, người nào ác tâm thế không biết?" Hiện tại nàng ta chỉ xem không xúc động nói cho vương gia biết đây là do Vân Tuyết Phi độc phụ kia đánh, nàng ta không tin chân tướng đã bày ở chỗ này, Vân Tuyết Phi còn có thể thoát được.

"Nô tỳ không sao, chẳng qua Tuyết Ngọc bị vỡ, nô tỳ lo lắng Quý phi

nương nường trách tội." Quan Tâm Liên vừa khắc chế không để mình khóc lên, vừa nghiêng mắt lo lắng nhìn về phía Vân Tuyết Phi, là ai làm bể Tuyết Ngọc, đáp án kia không cần nói cũng biết!

Thật là hiền lành, thật là thân thiết, bị nàng đánh, còn thay nàng lo lắng.

Những nữ nhân trong căn phòng này đều muốn nhìn nàng xuống địa ngục, như vậy nàng sẽ càng sống sót thật tốt để cho bọn họ trông thấy mà tức chết.

Tur Nam tuyết không vui nhíu mày, rốt cuộc dưới sự chờ đợi của mấy vị phụ nhân, bóng dáng di chuyển đến vị trí Vân Tuyết Phi đang đứng.

Đi tới trước mặt Vân Tuyết Phi thì ngừng lại.

Quan Tâm Liên cho là vương gia sẽ báo thù cho nàng, để nàng đánh trả lại Vân Tuyết Phi, dù sao khi này nàng cũng đã tóm được khoảnh khắc cau mày của Tur Nam Tuyết.

Lúc Vân Tuyết Phi nhìn thấy Tur Nam Tuyết đi qua, lập tức cả người tiến vào trạng thái đề phòng cao độ, nếu Tur Nam Tuyết dám đánh mình, nàng cũng sẽ không khoanh tay chờ chết.

Mọi người ở đây đều mừng thầm, thời điểm cảm thấy kế hoạch sẽ thành công, Tur Nam Tuyết lại vươn tay nắm lấy bàn tay Vân Tuyết Phi đặt lên tay mình, nhẹ nhàng vuốt ve, nhỏ giọng lấy lòng: "Tuyết Nhi, có đau không?"

Tuyết Nhi? Vân Tuyết Phi giống như bị sét đánh trúng, chuyện gì vậy? Khi nào nàng và tên vương gia yêu nghiệt này thân mật như vậy rồi.

Đợi đến khi phản ứng kịp, nàng muốn rút tay mình ra, nhưng bắt đầu dĩ hơi sức không bằng người.

Vì vậy hình ảnh mà Tống Thi Linh, Tần Hương Quân và Quan Tâm Liên nhìn thấy chính là một đôi nam nữ ở chỗ này cầm tay nhau liếc mắt đưa tình.

Hình ảnh chường mắt như vậy, bọn họ rất muốn xông lên đẩy Vân Tuyết Phi ra để vương gia cầm tay của mình, nhưng chẳng ai can đảm đi làm chuyện đó, chỉ có thể ai oán đứng nhìn.

Nhìn vẻ mặt khó coi như nuốt phải phân chó của đám nữ nhân kia, Vân Tuyết Phi không phải nói có bao nhiêu vui vẻ. Mặc kệ mục đích của Tư Nam Tuyết là gì, nàng chỉ cảm thấy hiện tại rất sung sướng, dần dần thả lỏng người, sự kháng cự vừa rồi lập tức biến thành tiếp nhận, nàng đỏ mặt thâm tình nhìn lại: "Nô tì không có việc gì ~"

Quan Tâm Liên không ngờ sự việc phát triển khác xa với suy đoán của nàng như vậy. Hôm nay nàng bị uất ức tính là gì? Nàng vốn muốn mượn cơ thăm Vân Tuyết Phi, khiến Vân Tuyết Phi sẩy tay làm rơi ngọc bội, ở trước mặt vương gia áp đặt lên người nàng ta tội danh coi rẻ Quý phi. Cho dù vương gia không trách tội, đến lúc đó nàng ở trước mặt biểu tỳ nhắc tới, không lo không đánh ngã được Vân Tuyết Phi.

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ tới, vương gia đối xử với nàng ta không tầm thường như vậy, nàng chưa bao giờ nhìn thấy vương gia vì một nữ nhân mà đau lòng đến thế. Cho dù là Tống Thi Linh, vương gia cũng chưa từng một lần nắm lấy tay của nàng ấy.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng càng thêm thống hận Vân Tuyết Phi, tất cả những thứ này vốn phải là của mình.

Tống Thi Linh không thể bình tĩnh được nữa rồi, nếu nói trước đây nàng chorằng vương gia sẽ không yêu Vân Tuyết Phi, cho nên nàng mới từ từ chờ đợi, giữ vững hình tượng hiền lành tốt bụng ở trước mặt mọi người. Nhưng hiện tại cho dù có cố gắng cách mấy giờ phút này cũng hoàn toàn hỏngmất rồi, nàng vội vàng chỉ trích: "Vương phi không cảm thấy nên giảithích một chút với Quan thị thiếp sao?"

Vân Tuyết Phi vốn tính toán phản kích, nhưng Tư Nam Tuyết đã xoay người chặn trước mặt nàng.

"Giải thích gì chứ? Vương phi của bốn vương mà cần phải giải thích với một nô tỳ sao?" Rõ ràng là một câu hỏi rất tùy ý, tuy nhiên nó làm cho người có cảm giác vô cùng áp bức.

"Biểu ca, chuyện này. Tachi là Ta không phải."
Tống Thi Linh khẩn trương nhìn Tư Nam Tuyết, lắp bắp muốn giải thích, nhưng lại nói không ra một câu hợp lý nào, nàng không ngờ kết quả sẽ như vậy, giờ phút này nàng vô cùng hối hận về hành vi lỗ mǎng vừa rồi của mình.

"Đây chính là cách thức người chường gia sao? Để cho chánh phi nói xin lỗi nô tỳ?" Tư Nam Tuyết không để ý tới sự quǎn bách của Tống Thi Linh, con người tĩnhmịch, sáng bóng như ngọc, toàn thân trở nên lạnh lẽo.

Nhưng lời nói kế tiếp của hǎn mới hoàn toàn đánh các nữ nhân tự cho là đúng này rớt xuống đáy địa ngục: "Thị thiếp chỉ có thể là nô tỳ trước mặt ở chánh phi, nô tỳ có tư cách gì muốn chánh phi nói xin lỗi, đánh thì sao? Chodù giết cũng không quá đáng?"

Chương 12: Bốn vương nhìn trúng nàng rồi!

Chỉ với mấy câu nhưng cũng đủ khiến cho Tần Hương Quân và Quan Tâm Liên chấn động đến độ mặt cắt không còn một giọt máu.

Các nàng khó tin mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn về phía nam nhân mà họ vẫn luôn ngưỡng mộ, trong đầu không ngừng vang lên câu nói "Thiếp chỉ là nô tỳ", "Cho dù giết cũng không quá đáng".

Họ vốn luôn lấy làm kiêu ngạo khi được trở thành thị thiếp của Hộ quốc vương gia. Vì vương gia họ bằng lòng làm thiếp, cho dù người không yêu nhưng ít nhất cũng thương tiếc mình, không ngờ.

Thì ra thị thiếp chỉ là nô tỳ, nếu không được vương gia sủng ái, còn tệ hại hơn cả nô tỳ!

Đến thời khắc này bọn họ mới biết mình ngu ngốc cỡ nào, rớt rít quỳ xuống, ra sức dập đầu: "Vương gia tha mạng ~ nô tỳ biết sai rồi."

Đứng ở một bên sững sờ, Thiên Thủy có ngu đi chăng nữa cũng biết mình đập phải đỉnh, hóa ra người vương gia thích chính là vương phi, nàng đã theo sai chủ rồi.

Lo lắng vương gia sẽ bắt nàng khai đao đầu tiên, trong lòng nàng vô cùng sợ hãi, khẩn trương run run 'bùm' một cái quỳ xuống, mạnh mẽ dập đầu trên mặt đất.

'Cốp cốp cốp' Âm thanh dập đầu cao thấp nối tiếp nhau vang rõ ở trong phòng, mãi đến khi trán họ đã có dấu hiệu chảy máu nhưng vẫn

không nghe thấy vương gia kêu dừng.

Tống Thi Linh cũng cứng ngắc đứng ở một bên chứng kiến cảnh tượng này, trước giờ nàng chưa từng gặp qua Tư Nam Tuyết dùng giọng điệu nghiêm khắc nói chuyện với mình như vậy. Cho tới nay hấn vẫn luôn giữ thái độ bàng quan với mọi thứ xung quanh, bàng quan đến nỗi nàng cho rằng hấn là một người không biết tức giận là gì. Thì ra không phải như vậy, chẳng qua hấn chưa gặp phải người khiến cho hấn khẩn trương lo lắng mà thôi, lẽ nào hấn đã yêu Vân Tuyết Phi sao?

Nghĩ tới đây nàng cảm thấy chộtchua xót trong lòng, mình theo hấn năm năm, vì hấn hy sinh nhiều như vậy, nhưng lại không bằng hai tháng của Vân Tuyết Phi, nữ nhân này rốt cuộc có điểm gì tốt chứ?

Nếu như không có Vân Tuyết Phi thì tốt rồi, nghĩ đến đó, một mầm móng ác độc hình thành ở trong lòng nàng.

"Dừng lại nữa, ầm ĩ quá!"

Lời nói không kiên nhẫn khiến đám phụ nhân quỳ dưới đất cả kinh, dừng động tác lại, động cũng không dám động, ríu rít cứng ngắc quỳ ở nơi đó.

Tư Nam Tuyết nắm lấy bàn tay Vân Tuyết Phi áp vào ngực, lạnh lùng cảnh cáo, giọng nói trong trẻo lạnh lùng lộ ra sự uy nghiêm không thể bỏ qua: "Hôm nay nể mặt vương phi tha cho các người, về sau nếu có loại nô tỳ dĩ hạ phạm thượng như thế nữa, cứ trực tiếp mang xuống loạn côn đánh chết!"

"Dạ, dạ. Cảm tạ vương gia vương phi." Như nhặt được đại xá, các nàng thiếu chút nữa đã òa khóc vì quá vui sướng.

Đột nhiên hơi thở nam tính quanh quần xung quanh nàng, hai cơ thể dán chặt vào nhau hình thành một tư thế vô cùng ái muội.

Vân Tuyết Phi không tự giác đỏ mặt, diễn trò cũng đâu cần phải làm giống như vậy chứ, bởi vì người thua thiệt lớn chính là nàng đấy.

Haitay nàng chống đỡ lên ngực Tư Nam Tuyết, muốn thoát ra ngoài, lại phát hiện không thể nhúc nhích được tí nào, chỉ có thể im lặng chịu khuất phục.

Nhìn hai người trước mắt thân thiết không coi ai ra gì, Tống Thi Linh siết chặt khăn tay, trong mắt bắn ra vô số oán độc, Tư Nam Tuyết, sao chàng có thể nhẫn tâm chà đạp lên tấm chân tình của ta như vậy chứ?

"Không có chuyện gì tất cả lui xuống đi, bốn vương và vương phi phải nghỉ ngơi rồi."

Nghe được câu này, trên mặt mấy người phụ nhân chợt biến đổi lớn. Nếu nói trước đây họ còn suy đoán đêm hôm đó có thể chưa phát sinh quan hệ gì, nhưng bây giờ họ không thể không đối mặt với thực tế: Vân Tuyết Phi thật sự là nữ nhân đầu tiên và cũng là duy nhất được vương gia thị tẩm.

Tần Hương Quân và Quan Tâm Liên ngoan ngoãn lui ra ngoài, mặc dù chẳng đồng đều, nhưng hết cách rồi, ai bảo người vương gia yêu là vương phi, so với vương gia, họ yêu sinh mạng của mình hơn!

Tuy Tống Thi Linh rất muốn ở lại, nhưng Tư Nam Tuyết đã hạ lệnh đuổi người, nàng không ra cũng không được, lúc đi đến trước cửa, còn chứng kiến hai người này đứng ở nơi đó liếc mắt đưa tình, lập tức nàng rất muốn giết người.

Đợi đến khi đám nữ nhân làm cho người ta chán ghét rời khỏi đây, Vân Tuyết Phi đẩy mạnh Tur Nam Tuyết ra, trừng mắt: "Nói! Người có mục đích gì?"

Tur Nam Tuyết không để ý đến cơn giận của Vân Tuyết Phi, "Ta thật sự rất thích nàng, vừa thấy nàng thì đã nhất kiến chung tình rồi."

Một nam tử tuấn mỹ vô song, ngọc thụ lâm phong, giờ phút này thâm tình nhìn người, con người thâm thúy như vũng nước sâu, sáng trong hơn sao trên trời, làm cho người ta lún sâu vào trong đó.

"Ta không phải như những nữ nhân kia, sẽ chẳng tin tưởng những thứ này, người tốt nhất nói cho ta biết, nếu không về sau đừng nghĩ ta tiếp tục phối hợp với người!" Vân Tuyết Phi rất nhanh lấy lại tinh thần, cứng rắn nói.

Nàng không phải đũa ngọc, hiện tại những nữ nhân đó chắc chắn đã hận nàng muốn chết rồi, Tur Nam Tuyết này cố ý đối xử tốt với mình ở trước mặt họ, muốn đẩy nàng lên trên đầu sóng ngọn gió đây mà.

Tur Nam Tuyết khẽ nhíu mày, khóe môi nâng lên nụ cười, đi tới trước mặt nàng, đưa tay vén mấy sợi tóc hỗn độn ra sau ót, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của nàng.

Đụng chạm như có như không, êm ái tựa như lông vũ, Vân Tuyết Phi mắt tự nhiên đỏ hai má, tên yêu nghiệt này!

Tur Nam Tuyết cực kỳ hài lòng với phản ứng của con tiểu hồ ly ở trước mặt này, hấn cúi người xuống, hơi thở như lan lượn lờ bên tai nàng: "Này vương phi nàng nói xem, làm sao có thể khiến nàng tin tưởng bốn vương đã nhìn trúng nàng đây?"

Đôi môi lạnh như băng như có như không quét qua lỗ tai nàng, thân

thể không tự giác run rẩy lên, tim nàng đập bình bịch trong ngực, căng thẳng cả lăm: "Ta...ta làm sao biết? Người...người cách xa ta một chút!"

"Hả ~ không biết?"

Hơi thở phách nam ấm áp lần nữa đập vào mặt, giọng nói hút hồn như nam châm làm cho người ta mềm nhũn cả xương cốt.

Vân Tuyết Phi hơi lui về phía sau mấy bước, muốn tách khỏi hơi thở mát hồn này

Dường như Tư Nam Tuyết cũng phát hiện ra, từng bước đi tới.

"Người không được tới đây, ta...ta buồn ngủ ~" Lời còn chưa nói xong, đã bị Tư Nam Tuyết thẳng thừng cắt đứt.

"Vương phi đang nhắc nhở bổn vương thị tẩm nàng sao?" Khóe môi Tư Nam Tuyết vẽ thành một đường cong, mi mục như họa, đôi mắt càng thêm hào hoa phong nhã.

Chương 13: Được voi đòi tiên

Thị tẩm?

Vân Tuyết Phi trợn tròn hai mắt, nhìn con người hàm chứa nụ cười của nam tử trước mặt.

Hình như đây là lần thứ hai nàng thảo luận vấn đề thị tẩm với Vương Gia, lúc nào thì nàng nói muốn thị tẩm, nàng muốn ngủ một mình, không phải ngủ với hắn.

Thấy vẻ mặt khó mà tin nổi của Vân Tuyết Phi, ngay sau đó lại ngốc lảng, cuối cùng Tư Nam Tuyết cũng lui về sau mấy bước.

Không khí xung quanh trong nháy mắt thông thoáng, áp suất cũng vì vậy mà thấp hơn.

Vân Tuyết Phi thuận miệng thờ ra, nở ra một nụ cười chân thành nhất: "Vương Gia, người hiểu lầm rồi, ta là nói muốn ngủ một mình, mời người về đi!"

"Ha, được!" Tư Nam Tuyết lập tức trả lời.

Vốn cho là phải thảo luận một lúc lâu, không nghĩ đến lại thấy Tư Nam Tuyết đáp ứng thoải mái như vậy, Vân Tuyết Phi mệt mỏi một ngày tim cũng từ từ chậm lại, cuối cùng có thể ngủ một giấc yên ổn rồi.

Vân Tuyết Phi cho là Vương Gia sẽ lập tức biết điều rời đi, không nghĩ hắn trực tiếp đưa tay cởi y phục của mình, rốt cuộc là chuyện gì

xảy ra? Chẳng lẽ Vương Gia này ngu ngốc rồi?

Khi phát hiện Tư Nam Tuyệt đã nhanh chóng cởi áo lót trước mặt nàng, sợi tóc rối loạn rơi trên vai hấn, thân thể lấm liệt, tuấn dật phi phàm, khiến cho hô hấp người khác căng thẳng! Cặp mắt đen nhánh thâm thúy, khiến cho người ta không thể bắt kịp, lại muốn nhìn trộm, không ý thức được bị hấp dẫn, chìm đắm vào trong.

Sau khi thất thần, cuối cùng Vân Tuyết Phi cũng ý thức được không đúng, vội vàng kêu to, nhào qua giữ tay Tư Nam Tuyệt, ngăn cản Tư Nam Tuyệt tiếp tục cởi y phục trên người, nổi giận đùng đùng: "Dừng tay, người cởi quần áo làm gì?"

Nhìn tiểu hồ ly trước mặt vội đến muốn dậm chân, Tư Nam Tuyệt khẽ mỉm cười, thẳng thắn trả lời: "Người muốn ngủ một mình, Bồn Vương muốn ngủ hai người."

Nghen hững lời này, Vân Tuyết Phi ghen lại một hơi trong ngực, ói cũng không ra, tiếp tục như vậy sớm muộn gì nàng cũng sẽ chết.

"Ta không được!" Nàng lớn tiếng cự tuyệt, sợ Tư Nam Tuyệt không nghe được.

"Vừa rồi người còn đáp ứng để ta ngủ một mình, người rời đi." Chỉ trích Vương Gia này nói chuyện không rõ ràng, nghe nói người nam nhân trước mặt này, Quyền khuynh thiên hạ Vương Gia mê đảo tất cả sinh vật của vương triều Đại Hạ từ năm tuổi đến năm mươi tuổi. Vân Tuyết Phi không khỏi hoài nghi có phải ánh mắt của các cô gái của Đại Hạ Quốc đều hồng rờì không, nam nhân như vậy, đồng một tí là cởi y phục giờ trò lưu manh, sao lại có thể được hoan nghênh như vậy?

Vương Gia này ngày đầu thấy qua, trước còn tưởng rằng lạnh lùng

chững chạc, phải cẩn thận đề phòng, hiện tại thế nào lại biến thành tên vô lại, khiến nàng vô cùng phiền phức!

Phát hiện người trước mắt mình là con người chân thật của hắn, không thể không nói, người Vương Gia này thật giỏi giả bộ, có thể lừa được nhiều người như vậy!

"Toàn thân cao thấp của Bổn Vương, Vương Phi còn không hài lòng?" Nhìn tiểu hồ ly trước mắt cau mày, tâm tình Tư Nam Tuyết thật tốt.

Ánh mắt không có ý tốt nhìn khắp người khiến Vân Tuyết Phi không được tự nhiên, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến, cuối cùng nàng phát hiện tay mình vẫn nắm thật chặt tay hắn, tay còn lại thì dán vào lồng ngực hắn, một tư thế mập mờ này, thật khiến người khác suy nghĩ lung tung.

Rút tay mình về nhanh như chớp, trong nháy mắt màu đỏ đã lan đến hai tai, cả người như tôm luộc, không biết nên làm thế nào.

"Nếu như vương phi còn chưa quen, vậy chờ lần sau đi..." Giọng nói tiếc nuối của nam nhân nhanh chóng giải tỏa tình huống khó xử trong nháy mắt.

Có điều giọng nói lại chuyển một cái: "Bổn vương đã thông cảm cho vương phi như vậy, vương phi cũng nên giúp bổn vương một chuyện, nếu bổn vương cao hứng, nói không chừng chuyện thị tẩm có thể lùi xuống vô hạn!"

Rõ ràng là có chuyện để nàng làm, kết quả hiện tại lại biến thành như bố thí nàng, ghê tởm! Thật muốn đánh hắn một trận. Làm nhiều như vậy thì ra là còn có mục đích khác, vương gia này thật có khả năng nhẫn nại!

Nghĩ thì nghĩ, nhưng hết cách rồi, mình còn phải dạo chơi ở vương phủ này một thời gian, thế nào cũng phải nhường nhịn vương gia này để có thể an toàn thoát mái.

"Hay hiện tại vương phi đã thích ứng, có thể thịnắm được rồi?" Thấy Vân Tuyết Phi hồi lâu vẫn không nói, ngón tay Tư Nam Tuyết lại bắt đầu tiếp tục hành động, tình cởi xuống tất cả y phục.

Mắt thấy lồng ngực màu mật ong hấp dẫn loáng thoáng lộ ra một kiểu phong tình khác, Vân Tuyết Phi nuốt nước miếng một cái, nhận thua ngăn lại: "Đợi chút... ta còn chưa nói là không đồng ý, có điều trước tiên ngươi phải nói cho ta biết đó là chuyện gì, ta phải suy nghĩ xem một chút!"

Tư Nam Tuyết nhíu mày cười nói: "Từ từ suy nghĩ?"

Cuối cùng liền gật đầu: "Chẳng lẽ vương phi cố ý kéo dài thời gian là vì muốn nhìn bốn vương cởi hết?"

Vân Tuyết Phi tức giận, vương gia này thật không biết xấu hổ, rõ ràng chính ngươi muốn cởi, tại sao lại có thể nói là ta muốn xem!

Tư Nam Tuyết không nhìn khuôn mặt tựa như Bao Công trước mặt, chậm rãi nói ramục đích của mình: "Ngày mai ngươi bắt đầu trở thành chường nhà!"

Chường nhà? Vậy chẳng phải muốn nàng mỗi ngày đều phải giao thiệp với đám nữ nhân kia sao!

"Không được!" Vân Tuyết Phi bật thốt lên, để cho mình ngày ngày tiếp xúc với đám nữ nhân đó, còn không bằng trực tiếp giết nàng.

"Người chắc chắn không muốn?" Ánh mắt Tư Nam Tuyệt nguy hiểm híp lại, cảnh cáo nhìn tiểu hồ ly trước mắt.

"Ây..." Vân Tuyết Phi suy nghĩ lại, con người xoay chuyển, tình huống trước mắt bất lợi với mình, chỉ có thể khuất phục, có điều cũng không thể để hãnh đễ dàng được như ý: "Đáp ứng người, có thể, có điều người cũng phải đáp ứng một yêu cầu của ta."

"Được!" Hấn trả lời dứt khoát.

Vân Tuyết Phi vốn cho là rất khó, không nghĩ đến hấn lại thoải mái đáp ứng như vậy, hồ nghi nhìn người vương gia vừa mới chơi xấu này, sẽ không phải là gạt nàng chứ?

Đối mặt với ánh mắt không tin tưởng của Vân Tuyết Phi, Tư Nam Tuyệt đùa cợt cười một tiếng: "Không tin bốn vương?" Nhìn vào mắt hấn, đại ý là không tin hấn liền cười!

"Một lời đã định!" Vân Tuyết Phi sợ hấn sẽ tiếp tục giở trò lưu manh, lập tức đáp ứng.

"Thời gian không còn sớm, ngủ đi!" Tư Nam Tuyệt thấy đạt được yêu cầu, tự mình đi đến trước giường, tính đi ngủ.

Vân Tuyết Phi vừa nhìn thấy không ổn, chạy nhanh đến chiếm giường, duy trì lãnh thổ của mình: "Ta đã đáp ứng người, người nên về phòng mình ngủ đi!"

"Đúng rồi, ta còn chưa nói với người, từ nay về sau chúng ta ngủ chung một giường, dĩ nhiên, nếu người không muốn, có thể ngủ trên sàn nhà!"

"Đây là phòng ta, giường của ta!" Vân Tuyết Phi nghiêng răng nghiêng

lợi.

"Vương phủ này hết thảy đều là của bốn vương, bao gồm của người!"

Chương 14: Chương nhà

Hôm sau, tin tức được truyền đi cực nhanh, không đến một canh giờ, từ trên xuống dưới Hộ Quốc vương phủ đều biết, Vương Phi là trưởng nhà, biểu tiểu thư thất thế.

Bắt đầu từ buổi sáng, trước cửa Phượng Viên cũng sắp bị người đến đập bằng, có tặng quà, có đến vấn an... trên mặt mọi người đều là nụ cười lấy lòng.

Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên Phượng Viên náo nhiệt như vậy, dù cho lúc Vân Tuyết Phi lập gia đình, cũng không có nhiều người đến nịnh bợ nàng như vậy.

Ngũ Trà đi rót nước cho Vân Tuyết Phi đang ngồi ở vị trí chủ nhân, bạn trước bạn sau đến không biết trời đất gì nữa.

Mình đi theo tiểu thư lẩn lộn, nghĩ đến vừa rồi vẻ mặt bọn nha hoàn ghen tỵ có gắng lấy lòng nàng, trong những nha hoàn kia có thật nhiều người trước kia từng khinh thường bắt nạt nàng.

Nghĩ đến dáng vẻ lo lắng sợ hãi trước mặt mình của các nàng, Ngũ Trà cảm thấy thật hả lòng hả dạ!

"Vương Phi, đây là Tây Hồ Long Tĩnh, ngài ném thư một chút!" Vẻ mặt Hỷ Thúy lấy lòng đứng ở bên cạnh.

Ngũ Trà không vui chu miệng lên, nhìn Hỷ Thúy này trước mặt tiểu thư thể hiện, chuyện bưng trà rót nước này vốn là việc của mình, Hỷ Thúy rõ ràng muốn lấy lòng tiểu thư.

Trước kia lúc tiểu thư không được sủng ái, dù Hỷ Thúy là nha hoàn của Phụng Viên, nhưng vẫn đứng gác cổng, làm rất ít việc, chỉ lo bị dính vào chuyện của tiểu thư, chọc vào phiếntoái, bây giờ lại chủ động lấy lòng!

"Ừ, không tệ, mùi hương thơm ngát, vị trà đậm đà, trà tốt!" Vân Tuyết Phi nhấp một ngụm, vẻ mặt thích thú.

"Vương Phi thích là tốt rồi, sau này mỗi ngày Hỷ Thúy đều sẽ bưng trà rót nước cho Vương Phi..." Giọng nói mừng rỡ của nha hoàn thanh tú đáng yêu thật động lòng người.

"Không cần, mắc như vậy trà ngon nếm một lần thấy ngon là được, sau này chuyện bưng trà rót nước để Ngũ Trà làm đi, nàg tương đối biết sở thích của ta..." Nàng không chút lưu tình chặt đứt lời nói của Hỷ Thúy.

Ngũ Trà vừa nghe thấy tiểu thư nhắc đến tên mình thì lên tinh thần, tâm tình bực bội vừa rồi lập tức bị quét sạch, ngay sau đó là cao hứng kích động, nàng không nghĩ tiểu thư lixem trọng nàng như vậy.

Hỷ Thúy vốn nghĩ nên làm thế nào để thể hiện mình, để vương phi cao hứng nhận nàng, không nghĩ đến còn chưa mở đầu liền trực tiếp bị cự tuyệt.

Mặc nàng đỏ lên, thấp thỏm cúi đầu: "Dạ, nô tỳ đã biết."

"Bổn vương phi nghe nói cảm tình của ngươi với Đại phu nhân rất tốt?" Vân Tuyết Phi nhấp một ngụm trà tùy ý hỏi.

Vừa nghe ba chữ 'Đại phu nhân', Hỷ Thúy cả kinh, ánh mắt hốt

hoảng, nhưng năng lực ứng biến lâu ngày luyện thành khiến nàng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nàng cúi đầu trả lời: "Đại phu nhân là chủ tử, nô tỳ tự biết không thể trèo cao!"

"Ồ?" Vân Tuyết Phi nâng mắt xem xét.

Hỉ Thúy cảm thấy nàng giống như bị cặp mắt trong suốt xuyên thấu vậy, chỉ cảm thấy tâm đột nhiên co rút nhanh, đứng ngồi không yên, toàn thân đều cảm thấy không được tự nhiên.

"Nô tỳ sinh ra là người của Vương phi, chết là ma của Vương phi, không dám lừa vương phi!" Hỉ Thúy đột nhiên quỳ xuống đất, lời thề son sắt thể hiện quyết tâm.

Nha hoàn trung thành cỡ nào... Vân Tuyết Phi trong lòng cười lạnh, thật đúng là không thấy quan tài thì không đổ lệ, nàng cho là nàng ngu ngốc sao?

"Người là nha hoàn trong vườn bốn vương phi, các phu nhân của Vương Giátới, người phải phụ trách kịp thời thông báo, những chuyện này người làm được sao?" Vân Tuyết Phi nói nhảm với nàng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Nô tỳ, nô tỳ..." Hỉ Thúy không nghĩ tới Vân Tuyết Phi nhắc tới vấn đề này, tự biết đuối lý, mồ hôi lạnh toát ra, vương phi trước kia nhát gan sợ phiền phức, gia thế phía sau không có đại phu nhân giúp đỡ, cũng không xinh đẹp bằng đại phu nhân, bị hưu là chuyện sớm muộn, nàng chỉ muốn tìm cho mình con đường lui, vì vậy liền lên vương phi nhờ đại phu nhân, báo cáo tình hình của vương phi cho đại phu nhân, nghĩ là chờ sau khi đại phu nhân làm vương phi, sẽ cho mình đi theo nàng; Nếu như ban đầu nghĩ đến vương phi có thể

có quyền lực như hôm nay, nàng chắc chắn sẽ không ngu như vậy!

"Hôm thi thiếp bị bắt giam đến phòng bốn vương phi, người rời vị trí đi đâu?" Vân Tuyết Phi rõ mọi biến động nhỏ như trong lòng bàn tay, đây là bản lĩnh nàng kiếp trước luyện thành, lỗi tai rất thính, nàng có thể là khẳng định ngày đó nha hoàn này rời đi, ngoài phòng không có ai canh giữ.

Về phần đi đâu, có thể nghĩ, ngày đó Quan Tâm Liên muốn hãm hại mình, nếu như nàng muốn, chủ động nhảy vào bẫy rập nàng bố trí, nàng muốn nhìn một chút rốt cuộc Quan Tâm Liên chơi trò gì. Sau khi Tư Nam Tuyết tới, rốt cuộc nàng hiểu rõ, nhất là nhìn thấy ánh mắt cao hứng không che giấu được của Tần Hương Quân, nàng liền có thể khẳng định phán đoán của nàng, Tống Thi Linh có thể đuổi kịp Tư Nam Tuyết lại tới Phụng viên tẩm nàng, chỉ có nha hoàn này luôn luôn tại chỗ tối chú ý nhất cử nhất động trong nhà.

"Nô tỳ không phải là cố ý, xin vương phi thứ tội..." Hỉ Thúy không nghĩ tới vương phi lúc ấy ở trong phòng trừng trị thiếp bị bắt giam, còn có thể chú ý tới động tĩnh của mình, thật ra thì nàng rất muốn nói dối, nhưng nàng biết, vương phi lúc này không còn là vương phi mềm yếu có thể bắt nạt trước kia, vương phi thay đổi, ý nghĩ nhanh nhạy ánh mắt hung ác như vậy, nàng không dám mạo hiểm, dù sao lúc bấy giờ nàng vào vườn đại phu nhân, là có người nhìn thấy, nếu như muốn tìm người làm chứng định tội mình thì rất dễ dàng.

"Người tìm chỗ cao mà đi, nước tìm chỗ trũng mà chảy, đạo lý này bốn vương phi hiểu, bất quá hiểu là một chuyện, không chịu tiếp nhận lại là một chuyện khác, người là nha hoàn trong viện bốn vương phi, phải biết bốn vương phi ghét nhất chính là phản bội!" Vân Tuyết Phi hung hăng thả chun trà lại trên khay, lạnh lùng quát lớn, tiếng va chạm của đồ sứ thanh thúy lại chói tai vang vọng ở trong phòng, có thể thấy được tâm tình nàng giận tại vô cùng không tốt.

" Vương phi tha nô tỳ lần này, nô tỳ không dám, nô tỳ nguyện ý lấy công chuộc tội!" Hỉ Thúy cũng không nhịn được nội tâm, không ngừng dập đầu, run rẩy cầu xin tha thứ.

" Lấy công chuộc tội?" Khóe miệng Vân Tuyết Phi cong thành một vòng cung, hai tròng mắt trong trẻo lại lộ ra tinh khiết.

"Đúng, đại phu nhân vẫn muốn hại vương phi, nô tỳ nguyện ý làm bộ tiếp tục thân thiết với Đại phu nhân, giám thị nhất cử nhất động của đại phu nhân tới nói cho vương phi!" Hỉ Thúy sợ nàng không tin, liên tục bảo đảm:"Nếu như nô tỳ tiếp tục phản bội vương phi, nô tỳ sẽ bị Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, chết không tử tế!"

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong nhà yên tĩnh ngay cả tiếng một cây trâm rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Hỉ Thúy không nhận được câu trả lời, trong lòng càng ngày càng bất an, đầu gối quỳ ở trên mặt đất giá lạnh, mơ hồ đau nhưng trong lòng của nàng đau khổ, trên trán từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống.

" Ban đầu lúc ngươi muốn thân thiết với Đại phu nhân, có phải cũng là bộ dạng này không?" Vân Tuyết Phi đột nhiên cảm thán, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

" Không có, không có,... Tuyệt đối,, từ nay về sau nô tỳ chỉ nghe an bài từ Vương phi, không dám thay lòng đổi dạ!" Hỉ Thúy cảm giác mặc dù trong giọng nói của Vương phi nghe không ra hỉ nộ ái ố, nhưng lại khiến nàng lạnh thấu xương, nàng cảm thấy mình đang đứng bên ngoài Quỷ Môn quan rồi.

Vân Tuyết Phi thấy đạt được mục đích, mấp máy môi, nụ cười thỏa mãn từ môi chạm đến đáy mắt, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng: "Ngươi

là người thông minh, bốn vương phi luôn luôn ThưởngPhạt Phân Minh, nếu như lần này ngươi lập công, bốn vương phi sẽ không bạc đãi ngươi, nếu như ngươi dám can đảm phạm lần thứ hai. Thần Tiêncũng không thể nào cứu được ngươi!"

" Dạ, nô tỳ hiểu, nô tỳ nhất định sẽ không để cho vương phi thất vọng!" Hỉ Thúy liên tục không ngừng gật đầu.

Chương 15: Ngày đầu tiên, vương gia thuộc về người nào

Đợi sau khi Hỉ Thúy rời khỏi đây, Ngũ Trà lo lắng: "Tiểu thư, Hỉ Thúy tin được không?"

Vân Tuyết Phi biết suy nghĩ trong lòng Ngũ Trà, khẽ mỉm cười: "Nàng ta là người thông minh, chỉ cần ta chường gia một ngày, cũng không dám có hailòng

Ngũ Trà thấy tiểu thư nhà mình tự tin như vậy, cũng không tự giác cảm thấy an lòng, tiểu thư lợi hại như vậy, sẽ không chịu thiệt, bình thường nàng chỉ cần chăm chú nhìn cái tên tiểu đề tử, nhưng nàng cũng không dám phóng ra năng lực quá mạnh.

"Thị thiếp ngũ phòng cũng tặng quà?" Vân Tuyết Phi nhìn trên bàn bày những thứ đồ tốt chói mắt, không tự chủ vui vẻ trong lòng.

"Vâng, sáng sớm bốn vị phu nhân liền tới đây tặng lễ, tiểu thư nói không gặp, họ để lại quà tặng rồi đi, Ngũ phu nhân bị cấm túc, là Xuân Nhi đưa quà tặng tới." Ngũ Trà hả hê giải thích, tiểu thư nhà mình thật lợi hại, trước kia thực sự nghĩ cũng không dám nghĩ tới chuyện như vậy.

"Người nào đưa nhiều nhất?" Ánh mắt Vân Tuyết Phi như sao băng lóe sáng, nóng bỏng nhìn chăm chăm Ngũ Trà.

Ngũ Trà mất tự nhiên, cà lăm trở lại: "Vâng, là đại phu nhân!"

"Tần Hương Quân, đích tiểu thư phủ Thừa Tướng." Vân Tuyết Phi

cười một tiếng, trong lòng bày ra tính toán nhỏ.

Ngũ Trà nhìn thấy tiểu thư nhà mình cười một tiếng quý dị như vậy, cảm giác rợn cả tóc gáy, cảm thấy không có chuyện tốt.

"Người nói nếu ta làm cho nàng được vương gia thị tẩm một đêm, nàng có thể đưa cho ta nhiều bạc hơn hay không?" Vân Tuyết Phi cảm thấy chủ ý này hay, không chỉ có thể báo thù Tư Nam Tuyết tính kế mình, còn có thể làm phong phú kim khố nhỏ của mình.

"Cái gì? Tặng vương gia cho đại phu nhân!" Ngũ Trà kinh hãi: "Tiểu thư người đùa giỡn chứ?"

Chỉ mong nói giỡn, thật vất vả tiểu thư mới làm cho vương gia chú ý, lúc này lại muốn đẩy vương gia ra ngoài, nếu như vương gia thích đại phu nhân thì làm thế nào?

"Người nói dáng vẻ của ta thoát nhìn giống như đùa giỡn sao?" Vân Tuyết Phi liếc mắt, nghiêm túc nói, nàng không đáng tin như vậy sao?

"Tiểu thư, cũng không thể như vậy! Rất không dễ dàng gì vương gia mới thấy hứng thú đối với tiểu thư, lúc này để đại phu nhân thị tẩm, không phải đẩy vương gia tới chỗ đại phu nhân bên kia sao?" Ngũ Trà nóng nảy phân tích quan hệ lợi hại, muốn cho tiểu thư thay đổi ý tưởng, chủ ý này quá tệ rồi, nếu muốn bạc, lấy lòng vương gia thì bao nhiêu cũng có, dù sao tất cả vương phủ này đều là của vương gia.

"Tốt lắm, ta đã quyết định, người báo tin tức này cho bốn vị phu nhân khác, ta tin tưởng họ rất sẵn lòng đưa bạc vì nam sắc cực phẩm này ~" Vân Tuyết Phi càng nghĩ càng vui vẻ, giống như nàng nhìn thấy vô số bạc mọc ra cánh rối rít bay vào miệng túi của nàng.

Mặc dù trong lòng Ngũ Trà không tình nguyện, nhưng tiểu thư cũng nói như vậy rồi, chỉ có thể làm theo, nàng dẫu môi lui ra ngoài.

Không bao lâu, trong năm viện đều biết, Tần Hương Quân sắp được vương gia thị tẩm rồi.

Tần Hương Quân không ngờ mình nỗ lực thời gian dài như vậy, cũng không chiếm được cơ hội thị tẩm, vương phi vừa chường gia, chuyện tốt như thế liền rơi vào trên đầu mình.

Nói không vui mừng là không thể nào, vốn bởi vì chuyện ngày hôm qua, lo lắng vương phi ghi hận mình, cho nên hôm nay nàng đặc biệt đưa đồ tốt qua, chỉ hi vọng cho vương phi có ấn tượng tốt.

Không ngờ một bánh bao lớn như vậy liền rơi vào trên đầu mình, xem ra chỉ có vương phi chân chính chường gia, mới có thể an bài thị tẩm cho vương gia, dù sao lần đầu tiên của vương gia cũng cho vương phi, còn dư lại thì phải ân huệ cùng hưởng rồi.

Nghĩ đến thì ra Tống Thi Linh chường gia, vốn cho rằng diện hòa tâm thiện, hiện tại nàng chỉ cho rằng là một chữ ‘ giả bộ ’, giả bộ thiện lương, giả bộ hiền huệ!

Chỉ vì nàng ta không gả cho vương gia, không thể thị tẩm, vì vậy liên lụy họ cũng phải trải qua cuộc sống thanh tâm quả dục của ni cô.

Bằng không bây giờ cũng sẽ không đến lượt Vân Tuyết Phi hưởng lợi, nghĩ đến lần đầu tiên của vương gia cho Vân Tuyết Phi, Tần Hương Quân liền hận căm rắng nghiêng lợi, xét đến cùng vẫn là lỗi của Tống Thi Linh.

Viện của bốn vị phu nhân khác, nghe nói bởi vì đại phu nhân tặng lễ nhiều nhất, biểu đạt tâm ý nhiệt liệt nhất, mới đạt được cơ hội thị

tắm. Rồi rít hối hận, chuyện họ tranh bể đầu, thì ra dễ dàng như vậy, chỉ cần đưa bạc là được. Sớm biết, họ cũng sẽ không làm nhiều mờ ám như vậy.

Quả nhiên, như Vân Tuyết Phi nghĩ, buổi chiều, càng nhiều bạc do đôi tay của năm vị thị thiếp dâng lên, bay vào miệng túi của nàng.

Dưới con mắt ai oán của Ngũ Trà, Vân Tuyết Phi sờ sờ trái sờ sờ phải, đợi sau khi Ngũ Trà thống kê ra bao nhiêu, lập ra một thời gian biểu thị tắm cho vương gia.

Một, ba, năm ba ngày cho đại thị thiếp Tần Hương Quân, ngày thứ hai cho nhị thị thiếp Quan Tâm Liên, ngày thứ tư cho tam thị thiếp Bạch Nhiễm, ngày thứ cho tứ thị thiếp Tố Hoài Cầm, ngày thứ bảy cho ngũ thị thiếp Liễu Oanh Ca.

Ngũ Trà vừa nhìn bảng thị tắm như vậy, vội vàng hỏi: "Tiểu thư, tại sao phía trên này không có ngày người thị tắm?"

Vân Tuyết Phi khinh thường bĩu môi: "Ta lo lắng nhiễm bệnh!"

Có bạc là được, chờ thời cơ đến, mang theo tiểu nha đầu thiếp thân này trải qua cuộc sống tự do tự tại, vương gia hoàng đế đều là mây trôi!

"Khi nào thì vương gia thì ngã bệnh?" Ngũ Trà kinh hãi, sao nàng cũng chưa từng nghe nói.

"Người nhất định không biết, thân phận còn ở đó, làm sao có bệnh sẽ nói khắp nơi?" Hiện tại không có bệnh, không có nghĩa là về sau không có bệnh, dính nhiều nữ nhân như vậy, có bệnh chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

"Cho nên tiểu thư người mới có thể không muốn cho vương gia thị tẩm?" Ngũ Trà rất hiểu gật đầu một cái, nhìn tiểu thư nhà mình, mặc dù bày tỏ rất đau lòng đối với vương gia có bệnh, nhưng so sánh giữa vương gia và tiểu thư, nàng vẫn lựa chọn tiểu thư, đáng tiếc một vương gia tuyệt sắc như vậy.

Nhìn tiểu nha đầu này bị lừa gạt như vậy, Vân Tuyết Phi cảm thấy kiêu ngạo đồng thời cũng có chút áy náy nhỏ đối với miệng mình.

"Người đưa bằng thị tẩm này cho mấy viện xem một chút, tối hôm nay liền bắt đầu từ Tần Hương Quân đi!" Vân Tuyết Phi định đánh keng keng, nàng hết sức mong đợi thấy con người sóng nước chằng xao của Tư Nam Tuyết sinh ra một dáng vẻ khác. Ban đêm, trăng sáng như gương treo ở trên bầu trời, vạn vật đều tĩnh lặng.

Trong viện Đông Lâm.

Mỹ nhân mặc cái yếm uyên ương nghịch nước, khoác một tầng lụa mỏng, dưới ánh đèn lờ mờ, bộ ngực cao vút loáng thoáng tỏa ra phong tình khác biệt, tiết khống gang gổ buộc vòng quanh hai chân trắng non mềm, tản ra sáng bóng khác thường.

Tư Nam Tuyết vén rèm lên, tiến vào phòng ngủ, thấy chính là một bức tranh mỹ nhân như vậy.

Tần Hương Quân vừa thấy vương gia đi vào, kích động đi nhanh lên phía trước, khẽ cúi người: "Vương gia cát tường!"

Bộ ngực đầy đặn khẽ chói lọi, theo từng động tác như vậy, càng thêm bại lộ ở trước mắt Tư Nam Tuyết, chỉ cần khẽ hạ mắt, phong cảnh trắng bóng liền đập vào mi mắt.

Trong mắt Tư Nam Tuyết lóe lên, nhưng chỉ trong nháy mắt, khẽ mím

cười: "Hương Quân, đứng lên đi!"

Nghe được vương gia gọi tên mình, giờ khắc này Tần Hương Quân thật sự cảm thấy giống như đang nằm mơ, số bạc kia tiêu mất thật đáng giá!

Nhất là vương gia còn cười với nàng ta, trong nháy mắt đó, nàng ta nuốt nước miếng một cái, hô hấp càng lúc càng nhanh, làm tim nhảy bình bịch, rốt cuộc hôm nay thực sự trở thành nữ nhân của vương gia rồi!

"Vương gia nô tỳ tới, tới. thị tẩm ." Lấp ba lấp bắp nói xong cả câu, cả khuôn mặt của Tần Hương Quân đỏ bừng, lo lắng nhìn Tư Nam Tuyệt.

Thấy mỹ nhân như thế, Tư Nam Tuyệt không có chút thương tiếc nào, khóe miệng hắn nâng lên một đường cong châm chọc.

Tần Hương Quân nhìn thấy khóe miệng Tư Nam Tuyệt chứa đựng ý cười, cho là vương gia thích mình, lập tức như mở cờ trong bụng, càng thêm lớn mật, nàng ta đưa tay vòng ra phía sau, cởi dây yếm ra, nhất thời cái yếm rộng lưng thùng khoác lên trên người nàng, càng thêm miêu tả trắng nõn sinh động.

Ngay trước khi dây yếm được cởi bỏ thì một trận gió quét qua, trong nháy mắt trong nhà tối đen, không nhìn thấy một bóng người, chỉ có ánh trăng loáng thoáng xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào trong phòng.

"A. Vương gia, người ở đâu?" Tần Hương Quân không ngờ chuyện tiến hành rất thuận lợi, thời khắc then chốt thế này, đèn lại tắt.

Bất chấp tất cả, nàng ta dựa vào bản năng, nhào tới chỗ vương gia

vừa đứng.

Quả nhiên, nàng ta nhào vào trong một lồng ngực cường tráng, đây chính là thân thể của vương gia.

Nhịp tim của Tần Hương Quân như sấm, lớn mật đưa bàn tay vào trong quần áo của nam nhân trước mắt, sờ soạng từ trên đi xuống, xúc cảm trơn nhẵn, Hormone đặc trưng của phái nam làm nàng ta mê muội.

Nàng ta say mê, kèm với ánh trắng, nàng ta mơ mơ hồ hồ, giống như nhìn thấy hầu kết nam nhân mấp máy lên xuống.

Tần Hương Quân thật sự muốn thời gian vẫn dừng ở giờ khắc này, nàng ta dịu dàng nỉ non: "Vương gia, ngài muốn thần thiếp đi ~"

Trong bóng tối ở giữa một tiếng kêu động tình, rốt cuộc nam tử không khống chế được, ôm lấy mỹ nhân trong ngực chạy đến trên giường.

Ở trong trường phù dung, diên loan đảo phượng, tiếng rên rỉ thật lâu không ngừng.

Chương 16: Sóng ngầm bắt đầu khởi động

Màn đêm như nước, một bóng dáng lặng lẽ tiến vào phòng ngủ của Vân Tuyết Phi.

Hắn nhẹ nhàng đẩy màn lụa trắng ra, mượn ánh trăng chiếu nghiêng vào ngoài cửa sổ, lẳng lặng xem xét kỹ lưỡng nữ tử trong ngủ mê.

Một đầu tóc đen như hải tảo trôi ở trên giường, dưới ánh trăng vắng lặng, có thể thấy được ngũ quan của nàng cực kỳ tinh xảo, nếu như nàng có thể thêm chút thịt nữa, sắc mặt trắng nõn đỏ thắm hơn, hẳn là một mỹ nhân hiếm thấy.

Đôi mắt khép chặt, thân thể khẽ lên khẽ xuống, hơi thở đều đều, chứng tỏ nàng ngủ ngon.

Nghĩ đến mấy lần trước dáng vẻ nàng như hồ ly giao hoạt, bất tri bất giác muốn vươn tay trêu chọc.

Còn chưa đụng tới, một ánh sáng trắng chói mắt xẹt qua tầm mắt.

Hắn nhanh nhẹn né tránh, ngay sau đó nghênh đón tiến công càng thêm hung mãnh.

Vân Tuyết Phi dồn hết toàn lực công kích phía trước, đối với nàng mà nói, kiếp trước từng dẫn binh, đánh giặc, ý thức nguy cơ của nàng rất mạnh, cho dù sống lại, nàng cũng quen để cây chủy thủ ở dưới gối.

Nàng âm thầm kêu may mắn, nếu không hôm nay chết thế nào cũng không biết.

Gió lạnh thổi qua, phất qua ngọn cây, lá cây lay động phát ra tiếng rì rào ào ào giòn vang.

Trong phòng, nam nữ kịch liệt quần quít lấy nhau ở trong đêm tối yên tĩnh.

Công nửa ngày, Vân Tuyết Phi phát hiện đối thủ này rất mạnh, mỗi một chiêu nàng công kích, hắn đều có thể nhẹ nhàng hóa giải, kỳ quái hơn nữa, hắn chỉ thủ không công, không cảm thấy bất kỳ sát khí ở trên người của hắn.

Nàng không tự chủ thả chậm chiêu thức, xem xét kỹ lưỡng đối thủ này ở giữa lúc so chiêu.

Ánh trắng mát mẽ lờ mờ thừa thốt vấy vào trên mặt của hắn, hình dáng quen thuộc dần dần được vẽ ra.

Đầu Vân Tuyết Phi oanh trống rỗng, nàng dừng công kích lại, không thể tưởng tượng nổi trọn to hai mắt: "Là người!"

Không nhìn sắc mặt Vân Tuyết Phi khó coi, hắn quen việc dễ làm đi tới trước giường, trực tiếp nằm lên, không bao lâu liền ngủ mất rồi.

Mai Hương viện áp lực thấp nặng nề.

Sau khi Tống Thi Linh nghe nha hoàn Hồng Cần hồi báo xong, hung hăng xé rách khăn lụa trên tay, hận không thể chính là Vân Tuyết Phi và Tần Hương Quân.

Tại sao? Một người thị tẩm trước chính là Vân Tuyết Phi, nàng cho là

hắn yêu con tiện nhân kia, không nghĩ tới lần này là Tần Hương Quân, tại sao hắn có thể lên giường với bất kỳ kẻ nào, nhưng không thể cùng nàng, chẳng lẽ cũng bởi vì nàng là biểu muội của hắn, không có danh phận, cho nên hắn không động vào mình sao?

Hừ! Những tiện nhân nàng, giành vương gia với nàng, tìm chết! Một đêm hô mưa gọi gió, Tần Hương Quân đi đứng bủn rủn, nhưng trong lòng nàng ngọt ngào, ở trên giường vương gia thật là mạnh!

Nghĩ đến còn hai ngày thị tẩm, trời ơi, vẫn có thể tiếp xúc thân mật với vương gia như vậy, Tần Hương Quân đã cảm thấy cực kỳ hạnh phúc!

Nàng vội vàng tìm nha hoàn cận thân Thính Tuyết của mình đưa tin cho phụ thân nàng, nói cho phụ thân nàng đã lên giường của vương gia, đợi nàng sinh hạ con cháu của vương gia, ngồi lên ngôi vị vương phi chỉ là vấn đề thời gian, đồng thời đưa cho nhiều nàng bạc chút. Có bạc, nàng sẽ có nhiều cơ hội thị tẩm hơn nữa.

Đối với Vân Tuyết Phi, mặc dù đáy lòng nàng hận ghen rã, nhưng cách làm của Vân Tuyết Phi, nàng hơi thích rồi, thị tẩm trong ngoài không có xếp ngày của nàng ta. Dựa vào điểm này, nàng cũng nguyện ý đưa bạc cho Vân Tuyết Phi, phải biết, phủ Thừa Tướng của nàng có chính là bạc.

Nghĩ tới về sau vương gia đều có thể cưng chiều mình như vậy, nàng đã cảm thấy tiến vào lộ mật.

Ngay khi nàng ta ước mơ sau này sinh hoạt tính phúc, nha hoàn Hồng Nguyệt báo lại Tống Thi Linh tới.

Nàng cười lạnh một hồi: nàng không tìm nàng ta, ngược lại Tống Thi Linh đưa mình tới cửa!

Đợi Tống Thi Linh đi vào, vẫn là quần áo trắng bông bành, bộ dáng thánh thiện chọc người thương yêu.

Trước kia Tần Hương Quân nhìn thấy nàng ta, cũng sẽ vui vẻ chào đón, nhưng hôm nay khác rồi, Tống Thi Linh đã không phải là nữ chủ nhân chường gia, nàng ta chỉ cũng chỉ là một người ngoài sống nhờ vương phủ.

Huống chi mình đã thị tẩm rồi, coi như là nữ nhân chân chính của vương gia, sao Tống Thi Linh có tư cách so với nàng.

Nàng đỡ eo đi lên trước, cười trêu ghẹo: "Ôi ~ Tống muội muội sao có thời gian tới địa phương nhỏ của ta vậy?"

Nghe giọng nói âm dương quái khí, Tống Thi Linh nén tức giận, lấy cái hộp trong tay ra, cười giải thích: "Muội muội nghe nói thân thể tử tử không thoải mái, đặc biệt lấy Hồi Hương hoàn cho tử tử điều dưỡng thân thể."

"Muội muội có lòng, chỉ là tử tử ~ đây cũng không phải là thân thể không thoải mái, chỉ là đêm qua vương gia không biết tiết chế, làm cho cận thân vô cùng mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút liền hết chuyện ~" Tần Hương Quân cười hả hê, lấy tay vuốt vuốt vòng eo: "Đợi sau khi muội muội trở thành nữ nhân chân chính, sẽ hiểu ngọt ngào trong này!"

Nhìn Tần Hương Quân mặt mày hồng hào, toàn thân tản ra hơi thở quyến rũ của nữ nhân, nhìn một cái cũng biết là từng được cưng chiều.

Ranh giới cuối cùng của Tống Thi Linh chính là Tư Nam Tuyệt, nếu như nói vừa rồi nàng còn có thể ngụy trang mình rộng lượng hiền

đức, hiện tại sự thật đặt ở trước mắt như vậy, Tần Hương Quân còn lớn mật như thế lấy chuyện khuê phòng chế nhạo nàng, nàng cũng không nhịn được nữa, cắn răng nghiêng lợi cảnh cáo: "Tần thị thiếp không nên quên thân phận của mình!"

"Thân phận! A ~ ít nhất ta còn là thiếp danh chính ngôn thuận của vương gia, ngươi thì sao? Chỉ là một côn trùng sống nhờ, chỉ là người ngoài mà thôi, vương phủ này họ Tư, mà không phải họ Tống!" Trước kia Tần Hương Quân đã chịu đủ áp bức của Tống Thi Linh, hiện tại dù nàng không có quyền chưởng gia nhưng nàng đường đường là dòng chính nữ của Thừa Tướng thì sao phải sợ một nữ cô nhi như vậy?

"Ít nhất ta là vị tiểu thư, ngươi thì sao? Mặc dù là thiếp, nhưng cũng chỉ là kẻ nô tì! Đây cũng là chính miệng biểu ca nói ngày hôm qua, sẽ không nhanh quên mất như vậy chứ?" Tống Thi Linh che miệng cười khế, chợt rùng mình: "Thị tẩm thì như thế nào? Chỉ cần còn là thiếp, bất cứ lúc nào biểu ca không vui, cũng có thể đánh chết ngươi!"

Nghe đến mấy cái này, Tần Hương Quân tức cười, quả thật, ngày hôm qua vương gia cấp cho mình đả kích không nhỏ, thiếp chỉ là nô tỳ, coi như giết cũng không quá đáng? Đây chính là sự thật!

Đã coi thường thiếp như vậy thì nàng thề hất định phải ngồi lên ngôi vị vương phi này, đến lúc đó liền danh chính ngôn thuận hưởng thụ tất cả vinh hoa phú quý cùng vương gia rồi!

Âm thầm quyết định, nàng tự tin cười nói: "Đa tạ nhắc nhở! Ta nhất định sẽ ngồi lên ngôi vị vương phi này!"

Rồi sau đó che miệng cười trộm: "Tống tiểu thư vẫn nên lo lắng cho mình, tục ngữ nói nữ đại bất trung lưu, muốn giữ lại cũng không giữ được, Tống tiểu thư cũng đã đến tuổi thành gia thất, cũng đừng vì

vương gia mà làm lỡ mình, thành gái lỡ thì, như vậy mất nhiều hơn được ~"

"Người." Tống Thi Linh thấy Tần Hương Quân chẳng những không bị tức giận giờ chân, hơn nữa ngược lại còn chế nhạo mình, càng điều ghi thù này lên người Vân Tuyết Phi, phải biết rằng trước kia khi bản thân chưởng gia, những nô tỳ này giống như chó nịnh bợ mình, nghĩ hiện tại dám vô lễ đối với mình như thế!

"Tống tiểu thư đừng nóng giận, ta chỉ nói thật, tốt bụng nhắc nhở, không hy vọng Tống tiểu thư làm trể tuổi trẻ quý báu này, đến lúc đó hối hận đã muộn ~" nhìn Tống Thi Linh kinh ngạc, Tần Hương Quân khỏi bàn tới có bao nhiêu khổ sở, trước mắt chán ghét Vân Tuyết Phi ở trong vương phủ, nhưng nàng hận Tống Thi Linh, không phải nàng ta, nàng đã sớm trở thành người của vương gia.

Nhìn Tần Hương Quân hả hê, đối với bộ dạng đã tính trước ngôi vị vương phi, Tống Thi Linh nhất thời bùng nổ tức giận: "Người chờ xem, sớm muộn gì biểu ca cũng sẽ bỏ mặc người!"

Hung hăng đặt cái hộp trên tay ở bên cạnh trên bàn, mang theo nha hoàn cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

"Phu nhân, cái hộp này?" Hồng Nguyệt hỏi thăm.

"Ném!"

Chương 17: Vậy người nói bồi thường ta thế nào?

Lúc Vân Tuyết Phi từ từ tỉnh lại, nhìn thấy chỗ cách mình không tới 10 cm, có gương mặt tuấn dật phi phàm.

Nàng đưa tay ra sờ sờ, néo, cảm giác thật tốt, trơn nhẵn non nớt.

Tiếp tục đi xuống, lồng ngực bèn chắc, bụng khít khao, còn có.

Đang hăng say ăn đậu hũ, tay làm loạn bị níu lại thật chặt, một đôi mắt hoả đào cười như không cười nhìn chăm chăm vào nàng: "Cảm giác như thế nào?"

"Á. Đây là sự thực?" Nhìn con người xoay tròn trước mắt, Vân Tuyết Phi cảm thấy trái tim nhảy bình bịch.

Tư Nam Tuyệt đặt cái tay còn lại ở bên hông của nàng, thừa dịp nàng không chú ý, hung hăng bóp một cái trên thịt mềm của eo nàng.

Một trận đau đớn truyền đến, nàng kêu lên: "Đau."

Kèm với đau đớn, nàng tỉnh táo trong nháy mắt, nhìn nam nhân ở trước mắt một chút, lại nhìn nhìn bản thân, mập mờ như thế, cô nam quả nữ trên một giường lớn, quần áo xốc xếch, cho dù ai cũng sẽ suy nghĩ lung tung.

"Người... làm sao người lại. ở trên giường của ta?" Vân Tuyết Phi dẽoỉ nóng ròi, nàng run rẩy chỉ vào nam tử trước mắt chất vấn.

"Hắn là ta hỏi người những lời này, ngày hôm qua nếu như người có ấn tượng, nên biết cái giường này là ta ngủ trước đấy!" Tư Nam Tuyết vuốt ve bàn tay chỉ vào chính mình, mặt không biểu cảm nói qua một chuyện râu ria.

Hình như chuyện là như vậy, Vân Tuyết Phi chột dạ nghiêng đầu, rõ ràng không dám nhìn ánh mắt của hắn, nàng gục xuống bàn ngủ, sao chạy đến trên giường rồi?

"Nghĩ ra chưa?" Thân thể Tư Nam Tuyết đột nhiên lại gần: "Suy nghĩ kĩ thì chúng ta nên đàm luận một số chuyện khác đi."

Sợi tóc hỗn độn khoác lên trên bả vai, có một vẻ đẹp ung dung chán chường.

Hơi thở phách nam lạnh lạnh đập vào mặt, không khí xung thay đổi mỏng manh quanh trong nháy mắt.

Vân Tuyết Phi mất tự nhiên, trong lòng càng khẩn trương hơn, chỉ cần nàng khẽ cúi đầu, có thể nhìn thấy phong cảnh mê người núp ở phía dưới y phục.

"Gần đây người rất thiếu bạc? Hà ~"

Một chữ ‘hà’ cuối cùng kéo vô cùng dài, biểu hiện chủ nhân vô cùng mất hứng.

"Không có, không có, ta tuyệt đối không có thu bạc từ các thị thiếp của người?"

Nói xong, Vân Tuyết Phi liền hối hận, nàng hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, nam sắc mê người, làm sao lại dễ dàng bị mê hoặc như vậy.

Tur Nam Tuyết không nhìn Vân Tuyết Phi quẩn bách, tiếp tục truy cứu: "Vậy người nói bồi thường ta thế nào?"

Bồi thường? Hắn còn muốn bồi thường?

Mặc dù nàng lấy danh nghĩa của hắn thu hối lộ, nhưng khẳng định chính hãncũng được thoải mái, nam nhân nào không thích mỹ nữ? Đáng vẻ cấm dục trước kia nhất định là giả bộ, nàng tìm cho hắn một cái bậc thang tốt như vậy, mỹ nhân ôm ấp yêu thương, không cảm tạ nàng thì thôi, còn muốn bồi thường!

"Người cũng rất hưởng thụ, không phải sao?" Đánh chết Vân Tuyết Phi cũng không nhả ra, muốn bồi thường, chẳng lẽ bồi thườngnàng cho hắn? Nằm mơ đi, nàng cũng không muốn mắc bệnh hoa liễu.

"Hưởng thụ là hưởng thụ, chẳng qua ta tin tưởng họ càng muốn trực tiếp đưa bạc cho ta!" Tur Nam Tuyết bắt xà bậy tặc, hắn biết nhược điểm của nữ nhân trước mắt ở đâu.

Nghe được hắn muốn chặt đứt tài lộ của mình, Vân Tuyết Phi lập tức cười mỉa: "Có chuyện dễ bàn, có chuyện dễ bàn, đừng kích động ~ người muốn bồi thường cái gì? Chỉ cần có thể chấp nhận thì đều đồng ý ~" Cúi đầu cúi người, dáng vẻ tiểu tức phụ, e sợ nam nhân trước mắt tức giận.

"Về sau tiền ta bán thân, chia tám hai, ta tám người hai!" Tur Nam Tuyết cũng không bỏ miệng lưỡi, nói thẳng yêu cầu của mình ra.

"Như vậy không tốt đâu? Ta cũng tốn rất nhiều tâm tư , dứt khoát năm năm ~" Lòng thương lượng, hơi van xin nhìn nam nhân trước mắt, hi vọng hắn thay đổi chủ ý.

"Không có thương lượng, không đồng ý, về sau người cũng không có cái gì!" Một búa định ra.

Vân Tuyết Phi nổi giận, nhưng không dám ra tay dạy dỗ nam nhân làm người ta ghét trước mắt, không nói nàng đánh không lại, nàng tuyệt đối tintưởng, những nữ nhân kia càng muốn đưa bạc cho tên yêu nghiệt trước mắt này! Đến lúc đó nàng cũng không được gì, càng thêm không có lời, cảnh nhắc thiết hơn, nàng nhịn đau làm ra vẻ nhượng bộ: "Được rồi ~ tám hai tám hai, ta đồng ý ~" Giọng nói cắn răng nghiêng lợi để lộ ra không tình nguyện cỡ nào!

Nhìn bộ dáng cam chịu của tiểu nữ nhân trước mắt, trước nay hẳn chưa từng cảm thấy tâm tình tốt như vậy, rất sung sướng rất thoải mái! Có lẽ thường xuyên trêu chọc nàng cũng không tệ!

Vân Tuyết Phi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, lại nói không phải ngày hôm qua vương gia cùng thị thiếp hô mưa gọi gió một đêm sao? Sao còn có thời gian đến chỗ mình đây?

Nhĩ đến nam nhân này trực tiếp đến đây từ trên giường một nữ nhân khác, mặc dù không làm loạn chuyện đó với nàng, nhưng suy nghĩ một chút, nàng vẫn cảm thấy ghê tởm giống như ăn phải con ruồi.

Càng nghĩ càng thấy không tiếp nhận được, nàng khó chịu nôn ra một trận.

"Người không sao chứ?" Sẽ không vì ít bạc như vậy liền tức ra bệnh chứ?

"Cách xa ta một chút ~" Nàng phát phát tay, ngăn cản hẳn tới đây.

"Để ta nhìn người." Tư Nam Tuyết còn chưa nói hết lời quan

tâm, đã bị đánh gãy.

"Tiểu thư, người đã tỉnh chưa?" Giọng nói quan tâm của Ngũ Trà truyền đến từ ngoài cửa.

Chân mày Tư Nam Tuyết cau lại, nhìn cửa chính một chút lại nhìn nữ nhân trước mắt một chút, suy nghĩ chốc lát, nhỏ giọng dặn dò: "Ta đi trước, người nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối ta tới nữa ~"

Ở thời điểm Vân Tuyết Phi còn chưa kịp hồi phục, hắn đã mở cửa sổ ra, rất nhanh biến mất ở trước mắt.

Chương 18: Biểu muội muốn được thị tẩm

Ăn xong điểm tâm, Vân Tuyết Phi dặn Ngũ Trà cho đổi toàn bộ chăn và ga trải giường, còn mình thì đi đến đình bác giác nghỉ ngơi.

Gió xuân phe phẩy, trăm hoa đua nhau khoe sắc tỏa ra hương thơm ngào ngạt, cách đó không xa, có một hồ nước được làm bằng đá hình tròn gọi là hồ Minh Thúy, dưới ánh mặt trời chiếu rọi những cơn sóng gợn lăn tăn nối tiếp nhau, phá vỡ sự yên tĩnh vốn có của nó.

Vân Tuyết Phi cầm một quyển sách, tinh tế thưởng thức, chốc lát lại ngẩng nhìn xung quanh, không phiền não, không thù hận, trừ mấy vị thiếp thỉnh thoảng tìm đến nhện nọt, cuộc sống chẳng khác gì chốn bồng lai tiên cảnh, nếu cứ tiếp tục như thế cũng không tồi.

"Vương phi tẩu tẩu, thật biết hưởng thụ ~" Một tiếng cười khẽ từ nơi không xa truyền đến.

Vân Tuyết Phi nghe giọng nói quen thuộc này tự nhiên biết người tới là ai, nàng quay đầu về phía âm thanh phát ra. Quần dài đỏ rực, áo khoác màu trắng, tóc đen búi cao, ở giữa cầm một cây trâm chân châu hơi nghiêng, mặt đánh phấn nhẹ, càng nhìn càng yêu, đón lấy ánh mặt trời khoan thai đi tới bên này. Nếu nhìn kỹ, có thể thấy dung mạo hôm nay của nàng ta quyến rũ hơn lúc bình thường một chút.

Xem ra đã mất một ngày yên tĩnh rồi, Vân Tuyết Phi tiếc hận trong lòng, trên mặt cười nhẹ: "Muội muội, có muốn đến đây ngồi chung không?"

Tống Thi Linh bước vào đình, ngồi đối diện với Vân Tuyết Phi.

Vân Tuyết Phi tiếp tục cầm sách đọc chăm chú, giống như trước mặt hoàn toàn không có người.

Tống Thi Linh không ngờ Vân Tuyết Phi xem mình như không tồn tại, trong lòng không vui, nhưng trên mặt vẫn cười trêu ghẹo: "Tỷ tỷ thật nhàn nhã ~"

"Tạm được, muội muội, hôm nay đến có chuyện gì?" Vân Tuyết Phi không muốn nhiều lời với nàng ta, vô sự bất đắc tam bảo điện *, vị biểu muội này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

(*) Ý nói có việc cần nên mới tới nhờ.

Tống Thi Linh không nghĩ tới Vân Tuyết Phi dứt khoát như thế, cũng không giấu giếm: "Gần đây biểu ca không sang chỗ tỷ tỷ nhỉ!"

Giọng điệu rõ ràng là hỏi thăm, nhưng lại mang theo mùi vị khẳng định, thậm chí còn có chút hả hê.

Tay Vân Tuyết Phi dừng lật sách, dời mắt đến trên người Tống Thi Linh: "Chắc hẳn muội muội rất quan tâm đến động tĩnh trong phòng của ta phải không?"

Tống Thi Linh bị Vân Tuyết Phi vạch trần cũng không lấy làm khẩn trương, nàng ta bỏ qua ý tứ trong lời nói của Vân Tuyết Phi, tiếp tục thử dò xét: "Nghe nói biểu ca vừa mới sủng hạnh Tần tỷ tỷ?"

"Như vậy rất tốt, vì con nối dòng, Vương gia nên gánh vác trách nhiệm, ân huệ cùng hưởng!" Vân Tuyết Phi biểu lộ bộ dáng như một thê tử đức hạnh, hiểu rõ nghĩa lớn.

Tống Thi Linh vốn tới đây để kích động Vân Tuyết Phi, khiến nàng ta và Tần Hương Quân hai người sinh ra khoảng cách, mình làm người ông đắc lợi, không ngờ Vân Tuyết Phi chẳng hề quan tâm tới, lẽ nào nàng ta thật sự hiền đức rộng lượng đến thế sao?

Tống Thi Linh suy nghĩ như vậy cũng tốt, nếu nàng ta phớt lờ chuyện biểu diễn người khác chia sẻ, thì chắc chắn cũng sẽ không để ý đến việc có thêm một người nữa. Hôm nay tới đây, nàng đã chuẩn bị sẵn, lấy từ trong tay áo ra một hộp gấm đẩy tới trước mặt Vân Tuyết Phi: "Tỷ tỷ, đây là một chút lòng thành của muội!"

Vân Tuyết Phi đoán được trong hộp này là cái gì, nghĩ thầm muốn đấu với ta, còn non lắm, nhưng vẫn kinh ngạc hỏi: "Đây là cái gì?"

Đối với tiếng kêu của Vân Tuyết Phi, Tống Thi Linh lờ đi, nàng vươn tay mở hộp ra: "Đây là mười vạn lượng ngân phiếu, để tỷ tỷ mua sắm ít quần áo và đồ trang sức, xin hãy nhận một chút tâm ý này của Linh Nhi!"

Mười vạn ngân phiếu? Chi thật bọ tay, vì sao tới bây giờ mình mới phát hiện, thì ra kẻ chân chính có tiền chính là vị biểu muội này, nghe nói nàng ta là một nữ cô nhi, nhiều tiền như vậy, chắc hẳn trước kia đã vợ vét không ít.

"Ý tốt của muội muội, tẩu tẩu nhận, nhưng cái gọi là vô công bất thụ lộc, ngân phiếu này tẩu tẩu không thể thu!" Vân Tuyết Phi che giấu sự vui mừng trong mắt, làm bộ không thèm để ý, đẩy hộp gấm trở về.

"Muội muội hiếu kính tẩu tẩu, đây là điều tất nhiên, tẩu tẩu cất đi ~ Dù sao cũng là tấm lòng thành của muội!" Tống Thi Linh nóng nảy, bất chấp tất cả hôm nay phải nắm được cơ hội thị tẩm, nàng tin tưởng chỉ cần cho nàng cơ hội, trước sau gì biểu ca cũng sẽ nhìn thấy điểm tốt của nàng.

"Muội muội có chuyện cần tẩu tẩu giúp ư? Nói ra đi, nếu tẩu tẩu làm được nhất định sẽ cố gắng giúp muội!" Vân Tuyết Phi vỗ ngực bảo đảm, mười vạn lượng ngân phiếu, chia tám hai mình cũng được hai vạn, chỉ cần yêu cầu không quá đáng, nằm trong năng lực bản thân, có tiền mà không kiếm mới là người ngu!

Nhận được cam đoan, trong lòng Tống Thi Linh kích động cả lên, mục đích sắp đạt thành rồi, dáng vẻ nàng ta giống như đã nhìn thấy mình và Tư Nam Tuyết cùng ngủ một giường.

Tống Thi Linh nghe vậy, cúi đầu đỏ mặt: "Tỷ tỷ, người có thể sắp xếp biểu ca thị tẩm muội được không?"

Vân Tuyết Phi kinh hãi, nàng giật mình hỏi ngược lại: "Người nói muốn Tư Nam Tuyết thị người?"

Tống Thi Linh ngược ngùng gật đầu: "Xin tẩu tẩu thành toàn!"

Vân Tuyết Phi đẩy ngân phiếu trả lại: "Như vậy không được! Người là biểu muội vương gia, không phải phu nhân, cái này không hợp lí, hơn nữa vương gia sẽ tức giận đấy!"

"Chỉ cần ta và biểu ca gạo nấu thành cơm, biểu ca sẽ đồng ý cưới ta!" Tống Thi Linh vội vàng giải thích, chẳng may may phát hiện ra câu nói vừa rồi làm cho Vân Tuyết Phi chán ghét biết bao nhiêu.

Cưới? Vốn cho là nàng ta chỉ muốn làm thiếp, nể mặt mười vạn lượng, mình còn có thể giúp nàng ta một chút, nhiều nữ nhân như vậy, mình cũng không ngại nhiều hơn một người!

Mặc dù mình chẳng coi trọng thân phận vương phi này lắm, nhưng nếu muốn sống an ổn, thì không thể để cho người ta đòi hỏi trắng

trợn như vậy được, bằng không sẽ cho rằng mình là hổ giấy, có thể ức hiếp bất cứ lúc nào!

Hiện tại chút thiện cảm còn sót lại của Vân Tuyết Phi với vị mỹ nữ biểu muội này đã hoàn toàn hết sạch, mười vạn ngân phiếu cũng bị ghét bỏ theo, ngân phiếu thì sao? Nàng không phải là loại người vì bạc mà khom lưng, nàng có cốt khí của mình!

"Chuyện này người tìm vương gia đi, chỉ cần vương gia nạp người làm thiếp, tẩu tẩu ta nhất định sắp xếp thời gian cho người thị tẩm, cam đoan sẽ không thiên vị bất cứ người nào!" Vân Tuyết Phi coi như không nhìn thấy vẻ mặt khó coi của mỹ nhân, lấy đại cục làm trọng, dứt khoát từ chối: "Dẫu sao hiện tại không danh không phận, nếu thật sự an bài người cho vương gia thị tẩm, bị người ngoài nghe được, như vậy sẽ làm tổn hại đến mặt mũi vương gia lẫn danh tiếng của vương phủ! Hơn nữa nếu muội muội bị thị tẩm xong, vương gia lại không nạp muội muội làm thiếp, chẳng phải muội sẽ mất nhiều hơn được, sau này rất khó tìm người để gả ~"

Tống Thi Linh không ngờ Vân Tuyết Phi cứng rắn với mình như vậy, nàng nghe các thị thiếp khác nói chỉ cần đưa bạc cho nàng ta, là có thể nắm được cơ hội thị tẩm. Cho rằng miễn là có bạc, thì sẽ chẳng sợ nàng ta từ chối, không nghĩ tới

"Chỉ cần có thể cùng Vương Gia ở chung một chỗ, muội muội không quan tâm đến danh phận ~" Tống Thi Linh xuất ra đòn sát thủ cuối cùng, tiếp tục thể hiện sự quyết tâm của mình.

Vân Tuyết Phi tỏ vẻ khó xử: "Nhưng tẩu tẩu sẽ hại muội muội người, trách nhiệm lớn như thế tẩu tẩu gánh không nổi đâu ~"

Tống Thi Linh không nghĩ tới hôm nay lấy được kết quả như vậy, nàng suy nghĩ rất lâu mới hạ quyết tâm tới đây, vậy mà tiện nhân

này đến chết vẫn còn lẩm miệng, biết trước mắt đã hết hi vọng, nàng cũng không cần phải ngụy trang nữa, trong mắt lộ hung quang, cắn răng nghiêng lợi: "Một khi đã như vậy, muội muội không tiện quấy rầy thêm, xin cáo lui trước!"

Không đợi Vân Tuyết Phi đồng ý, nàng ta đã cầm hộp gấm lên, gọn gàng đứng dậy rời đi.

Chương 19: Cổ nhân đến thăm

Những tia nắng chiều tắt liệm báo hiệu một ngày đã kết thúc, bóng đêm bắt đầu bao phủ khắp mọi ngõ ngách.

Giải quyết xong các mâu thuẫn của nhóm tiểu thiếp, chỉnh lý lại sổ sách chitiêu trong vương phủ, Vân Tuyết Phi đắm đắm cái cổ mọi nhừ, dự định đình ngủ.

Hai tháng này, vì đã quen thuộc nên khi tiếp nhận những chuyện lớn nhỏ trong vương phủ, Vân Tuyết Phi càng thêm như cá gặp nước.

Thiện cảm trong lòng nhóm tiểu thiếp tăng lên gấp bội, kể từ lúc Vân Tuyết Phi chường gia, công bằng chính trực, chỉ cần họ sống an phận, vương phi cũng sẽ không tìm các nàng gây khó dễ, chi tiêu được chia như nhau. Còn việc vương gia thị tẩm, tuy rằng dựa vào bạc để quyết định người nào thị tẩm nhiều nhất, nhưng trong bảy ngày, ít nhất họ cũng được một ngày cùng vương gia quan hệ thân mật, không giống như trước đây, chỉ có thể đứng từ xa nhìn vương gia, trải qua cuộc sống thanh tâm quả dục chẳng khác nào ni cô, so sánh với Tống Thi Linh, các nàng thích Vân Tuyết Phi hơn.

Kiếp trước phần lớn thời gian đều theo Hạ Hầu Huyền chinh chiến, sống trong những ngày tháng chông chất vết thương, ăn bữa hôm lo bữa mai, lúc nào cũng phải đề phòng. Sau khi tỉnh lại, mặc dù trong lòng vẫn còn bi thương và oán hận, nhưng trải qua hai tháng này, nàng đã từ từ không còn để ý đến nó nữa. Tác ông thất mã yên tri phi phúc *, nàng lấy được cuộc sống yên tĩnh mà mình muốn, tuy đôi lúc tiểu thiếp tới cửa gây chuyện, nhưng nàng vẫn có biện pháp ứng phó, nàng chẳng yêu tên nam nhân này, đó là lý do nàng cũng sẽ

không bị thương.

(*) Họa phúc ở đời khó mà lường trước

"Tiểu thư, Đông Hủy nói vương gia mời người ra tiếp khách." Giọng nói thanh thúy vui sướng của Ngũ Trà phá vỡ sự yên tĩnh trong màn đêm, cắt đứt suy nghĩ Vân Tuyết Phi.

Nhìn nha đầu đã đi theo mình hai tháng này, da dẻ vốn vàng vọt giờ đây trắng nõn hồng hào, cơ thể dần dần đầy đà, một đôi mắt đen lấp lánh dưới ánh đèn sáng trong.

Tâm trạng Vân Tuyết Phi rất tốt, nàng tiến lên nhéo khuôn mặt béo ú của Ngũ Trà, ha ha, cảm giác không tệ!

Ngũ Trà bất mãn chu miệng, lui về phía sau, thoát khỏi ma chường của Vân Tuyết Phi: "Tiểu thư, Vương Gia chờ kìa ~"

"Khách nào vậy? Ta có quen sao?" Vân Tuyết Phi nghi ngờ hỏi, mặc dù nói nàng chường gia, nhưng Tư Nam Tuyết chưa từng cho nàng lấy thân phận nữ chủ nhân để tiếp khách.

"Đông Hủy không nói ạ, chỉ nói tiểu thư tới sẽ biết ~" Ngũ Trà tương đối không hài lòng vị đại nha hoàn Đông Hủy này, bởi vì nàng ta làm việc chẳng hợp lý gì cả, dù sao tiểu thư vẫn là nữ chủ nhân của vương phủ, vậy mà một chút tin tức nàng ta cũng không tiết lộ ra.

Vân Tuyết Phi nhìn thấy dáng vẻ cau mày của Ngũ Trà, tự nhiên biết trong lòng nha đầu này nghĩ gì, nàng an ủi cười một tiếng: "Không vấn đề, dù sao đây cũng là chức trách của nàng ấy, chúng ta đi xem một chút ~"

Lúc Vân Tuyết Phi tới đến cửa Đông Lâm viện, một trận tiếng cười

duyên truyền đến: "Phong đại ca, lần này ở lâu thêm chút nữa nhé, để chủ nhà tiểu muội chiêu đãi huynh thật tốt ~"

Giọng nói dễ nghe tựa như tiếng chim sơn ca, Vân Tuyết Phi vô cùng quen thuộc, nàng bất giác buồn cười, hai tháng vẫn không thông mình hơn, còn tưởng mình là nữ chủ nhân, da mặt đủ dày đấy!

Đợi sau khi Đông Hủy vào thông báo, Vân Tuyết Phi dẫn Ngũ Trà bước vào, trước mắt chính là một chiếc bàn bạch ngọc, phía trên bày biện rượu thịt thơm ngon, ba nam tử phong hoa tuyết đại ngồi xung quanh. Tư Nam Tuyết mặc một bộ cẩm y thêu hoa văn màu tối bằng tơ vàng, ở chỗ đó càng thêm nổi trội. Hai gã nam tử khác, một mặc áo trắng, tóc dài xõa vai, mi tâm có một nốt ruồi son, im lặng uống rượu, toát lên phong thái siêu phàm thoát tục; người còn lại, diện mạo tương đối thô kệch, tóc dài dùng kim quan buộc lên, áo khoác màu xanh thẫm, tràn đầy quý khí.

"Vương Gia ~" Sau khi Vân Tuyết Phi cúi người hành lễ thì đứng lên, tiếp nhận ánh mắt đánh giá xung quanh.

Tư Nam Tuyết gật đầu một cái: "Ngồi đi!"

Vân Tuyết Phi không điểm xĩa tới ánh mắt hả hê của Tống Thi Linh, trực tiếp tìm chỗ ngồi xuống, chẳng biết Tư Nam Tuyết tìm nàng tới đây làm gì.

"Tẩu tẩu dùng cơm chưa? Có muốn cùng nhau ăn chung không?" Tống Thi Linh lộ vẻ quan tâm, không đợi Vân Tuyết Phi trả lời, lập tức kê nha hoàn Thính Tuyết của mình: "Còn không mau lấy bát đĩa cho tẩu tẩu!"

"Không cần, bốn vương phi ăn rồi!" Vân Tuyết Phi lạnh nhạt trả lời.

"Được, vậy thì không cần lấy nữa ~" Tống Thi Linh lúng túng cười nói, vốn muốn thể hiện bản thân, không ngờ Vân Tuyết Phi chẳng nề mặt như vậy, khiến cho hận ý của nàng với Vân Tuyết Phi càng sâu thêm.

"Biểu tiểu thư khéo léo hiểu lòng người, vương gia có hồng nhan tri kỷ như vậy, quả thật là phúc của vương gia!" Ánh mắt thanh y nam tử dịu dàng nhìn chăm chú vào Tống Thi Linh.

"Phong đại ca nghiêm trọng rồi, có thể lấy được tẩu tẩu là phúc của vương gia~" Tống Thi Linh ngượng ngùng cúi đầu, len lén nhìn Tư Nam Tuyết.

"Muội muội quá khen, muội muội đáng yêu như thế, sau này ai có phúc lắm mới cưới được muội!" Vân Tuyết Phi nhìn ngụ ý người trước mắt gọi là Phong đại ca này, thì ra hấn thích Tống Thi Linh.

Rồi sau đó như nghĩ đến cái gì, tiếp tục bổ sung thêm một câu:
"Vương gia, chàng nói đúng không?"

"Linh Nhi cũng đến tuổi thành hôn rồi, Tuyết Nhi giúp nàng ấy tìm một mối lương duyên tốt đi." Mặt Tư Nam Tuyết không chút thay đổi đáp lời.

Tống Thi Linh chột ngẳng đầu lên, nàng không tin vào tai của mình, biểu camuốn giả mình ra ngoài sao? Nghĩ tới đây, lập tức đỏ cả mặt.

Đối với phản ứng của Tư Nam Tuyết, Vân Tuyết Phi rất hài lòng: "Nô tì biết rồi."

Phong Cực không vui cau mày, cực kỳ không thích vị vương phi này, sao nàng ta có thể so với Linh Nhi được chứ? Không biết Tư Nam Tuyết nghĩ như thế nào!

Tâm trạng Tống Thi Linh vốn đang rất vui sướng bỗng dừng trở thành hư không, nàng cho rằng Phong Cự trở lại, phần thắng mình sẽ lớn hơn, không ngờ lần đầu tiên giao chiến, vương gia cũng đã nghiêng về phe Vân Tuyết Phi.

Sau một lúc yên lặng, Tư Nam Tuyết lạnh lùng mở miệng: "Tần Lan, người xem mạch cho Tuyết Nhi, cơ thể nàng không được khỏe lắm."

Người này gọi là Tần Lan, quý y Tần Lan, Vân Tuyết Phi không biết nên nhìn thêm mấy lần.

Vân Tuyết Phi không ngờ Tư Nam Tuyết kêu nàng tới đây là vì xem bệnh chonàng, quý y Tần Lan, trước đây nàng từng nghe nói qua, nghe đâu tínhtình người này vô cùng cổ quái, không dễ dàng xem bệnh cho người ta, chẳng ngờ người ở trước mắt này lại là quý y, ánh mắt nàng lóe lên, nóichẳng cảm động là gạt người.

Tần Lan ngồi ở đối diện nghe thấy mệnh lệnh của Tư Nam Tuyết, lạnh nhạt gật đầu một cái, tiếp tục uống rượu của hấn.

Phong Cự cũng không nghĩ tới Tư Nam Tuyết kêu Tần Lan đến đây là để xem bệnh cho nữ nhân này, bình thường nếu muốn điều động quý y, phải là bệnh cực kỳ khó giải quyết, nhìn sắc mặt nàng ta đỏ thắm, hoàn toàn chẳng códáng vẻ bị bệnh, bất giác liền cho rằng nữ nhân này đang làm kiêu đâymà.

Tống Thi Linh càng thêm tức giận vụng trộm vò nát khăn lụa trên tay, Vân Tuyết Phi quả thật chính là khắc tinh của mình, kể từ khinàng ta vào phủ, ánh mắt biểu ca đã không còn dừng lại trên người mình.

"Thì ra trên thế gian này còn có nữ tử khiến Nam Tuyết huynh để ý như thế?"

Giọng nói trêu ghẹo quen thuộc từ phía sau lưng truyền đến, Vân Tuyết Phi cảm thấy toàn thân chấn động, tim đập bình bịch, tay khẽ run, sao hẳn lại xuất hiện ở đây?

Chương 20: Thiếu niên dưới tàn cây Lê năm ấy

Gió nhẹ nhàng phất qua, mang đến từng trận lạnh lẽo, đêm yên tĩnh, trong vườn Đông Lâm từng dãy đèn đuốc chiếu sáng như ban ngày.

Vân Tuyết Phi ôm ngực, thất thần nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng cảm giác cả trái tim đang khẽ run, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Suy nghĩ bỗng bình, nàng giống như một lần nữa được nhìn thấy vào mùa hạ năm đó, thiếu niên xấu hổ dưới tàn cây lê lôi kéo tay của nàng: "Phỉ nhi, ta thích nàng, chúng ta mãi mãi ở bên nhau được không?" Dè dặt cẩn trọng như thế, trong mắt tràn đầy mong đợi và tình yêu say đắm như thế.

Thiếu nữ hốt hoảng rút tay ra, lớn tiếng ra lệnh: "Ta thích Hạ Hầu Huyền, không cho người thích ta!"

Sau đó không để ý ánh mắt thương tâm của thiếu niên, nàng cuống quýt chạy đi, như tránh ôn dịch.

Hôm nay sau nhiều năm, nàng không ngờ sẽ nhìn thấy hắn ở chỗ này, người thiếu niên mà nàng vẫn luôn cảm thấy mắc nợ trong lòng, hắn đã cho nàng thời gian tốt đẹp nhất, nàng làm hắn bị thương khắp người!

"Nam Tuyệt huynh đã lâu không gặp!"

Một giọng nam mang theo nồng đậm hài hước vang lên, tiếng nói

trong trẻo dễ nghe.

Vân Tuyết Phi ngẩng đầu nhìn cổ nhân sau nhiều năm xa cách này, trường sam bằng gấm màu xanh ngọc, đai ngọc thắt eo, bên hông treo một cái ngọc bội xanh biếc, dáng đi nhàn nhã thông dong, ngọc bội theo bước chân của hắn đong đưa qua lại, gương mặt rõ ràng đang mỉm cười, nhưng nụ cười kia không chạm tới đáy mắt.

Lúc hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ bao phủ xung quanh, nàng như đứng trên đống lửa, áy náy vọt tới như thủy triều.

"Sao Cảnh vương gia có công đến chỗ của ta vậy?" Tư Nam Tuyết nhìn lướt qua Hạ Hầu Cảnh, lạnh lùng hỏi, vẻ mặt không chút nào là mừng rỡ.

"Thế nào, không hoan nghênh?" Hạ Hầu Cảnh nghịch ly rượu trong tay, không chút để ý: "Tới nơi này nhất định là có chuyện tìm người!"

"Nếu muốn thứ đó, người chết tâm đi, ta sẽ không đồng ý!" Lời nói Tư Nam Tuyết lạnh lạnh, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào, nhưng lại làm cho người ta cảm giác áp bức mãnh liệt.

Sau khi nam tử nghe đến câu này, nụ cười dừng lại, ánh mắt bỗng nhiên tối đen như mực: "Vật kia, ta nhất định phải lấy!"

Lập tức áp suất xung quanh tụt xuống hết cỡ, không khí giương cung bạt kiếm, giống như sau một khắc là có thể đánh nhau.

Vân Tuyết Phi nhìn Tư Nam Tuyết, đồng thời ngó Hạ Hầu Cảnh, không thể phủ nhận hai người đều xuất chúng như nhau, mỗi người mỗi vẻ, từ cách mỉm cười có thể thấy được, vật kia vô cùng quan trọng với bọn họ, xem ra ai cũng không nhường bộ ai, xuất phát từ áy náy

đối với Hạ Hầu Cảnh kiếp trước, nếu như có thể, trong lòng nàng hi vọng Tư Nam Tuyệt tặng nó cho Hạ Hầu Cảnh.

"Đều là huynh đệ, đến, đến, uống rượu." Phong Cự cầm bầu rượu lên, phá vỡ sự im lặng đáng sợ này, hấn rót đầy cho Hạ Hầu Cảnh: "Đây là rượu ngon, Nữ Nhi Hồng mười năm, năm đó chúng ta cùng nhau chôn, hiện tại chính là thời điểm thưởng thức, đến, vương phi cũng tới uống một ly nào! Đồ tốt như vậy, đừng để tên Tần tiểu tử một mình uống sạch ~"

Vân Tuyết Phi nhận lấy rượu Phong Cự đưa tới, đang chuẩn bị nếm thử, áp suất thấp như vậy, nàng cũng cảm thấy rất bị đè nén, có câu nói Nhất Túy Giải Thiên Sầu, chỉ mong cơn say kéo dài mãi mãi.

Không ngờ vừa mới đặt ở bờ môi, ly rượu đã bị một cái tay chặn lại, cưỡng chế lấy đi.

Tư Nam Tuyệt khẽ cau mày: "Cơ thể nàng không được tốt, chớ uống rượu!"

Vân Tuyết Phi không nghĩ tới lúc này Tư Nam Tuyệt còn có thể chú ý tới mình, mặc dù hai tháng nay cơ thể tốt lên không ít, nhưng bên trong vẫn kém một chút, càng ít dính đến rượu càng tốt. Vậy mà hấn lại nhớ tới điểm này. Lập tức, sự bi thương, áy náy lẫn oán hận do Hạ Hầu Cảnh đưa tới từ từ lắng đọng bình phục lại.

Nàng khẽ mỉm cười: "Uống một ly, sẽ không sao đâu!"

"Một ly cũng không được!"

Tư Nam Tuyệt không chút khách khí cự tuyệt, rõ ràng rất độc tài, nhưng lại làm cho trong lòng người ta ấm áp. Vân Tuyết Phi không khỏi khinh bỉ bản thân: nhìn đi, người ta đối xử tốt với người như vậy,

thế nhưng vừarồi người lại vì mình, hi vọng hẳn nhường bước, cũng không suy tính vậtđó rất quan trọng với hẳn thì sao.

Tống Thi Linh linh hoạt pháthiện ra, lúc nầy nàng để ý ánh mắt Vân Tuyết Phi khi nhìn Cảnh vương gia, đầy ắp tình cảm, nàng chứng kiến rõ ràng, nữ nhân này cứ gặp người nào thì yêu người đó, tính tình lãng lợ, không hiểu sao biểu ca lại tốt với nàng ta như vậy nhỉ?

Càng nghĩ càng căm giận, nàng sâu kín hỏi thăm: "Ban nầy tỷ tỷ nhìn Cảnh vương gia rất lâu, hai người trướcđây có quen biết sao?"

Vân Tuyết Phi hơi hồi hộp một chút, nàng có thể cảm thấy ánh mắt kinh ngạc từ bốn phía đang đánh giá mình.

Rất nhanh bình phục lại trạng thái bất an, Vân Tuyết Phi cười một tiếng: "Cảnh vương gia phong lưu phóng khoáng, diện mạo hơn cả Phan An, lòng thích cái đẹp mọi người đều có! Nhìn lâu thêm mấy lần chắc cũng không quá đáng đi ~"

Tống Thi Linh không ngờ Vân Tuyết Phi có thể bình tĩnh thông dong như thế, rất giỏi che giấu, hôm nay nàng nhất định phải xé rách mặt nạ dối trá của Vân Tuyết Phi, để biểu ca thấy rõ bộ mặt thật của nàng ta, nàng tiếp tục chưa từ bỏ ý định hỏi tới: "Nhưng ánh mắt vừa rời của tẩu tẩu dường như không phải là thờong thức, ngược lại giống như đang nhìn tình nhân đấy!"

Vị biểu muội này thật không biết sống chết, cũng không nhìn hoàn cảnh một chút, khi nầy nàng đã thấy được trông mắt Tư Nam Tuyết hiện lên vẻ không vui.

Hừ! Muốn hãm hại nàng, chưa đủ kinh nghiệm!

Vân Tuyết Phi ái muội chớp chớp mắt nhìn Tống Thi Linh: "Muội

muội ghensao? Yên tâm đi, tẩu tẩu sẽ không dành Cảnh vương gia với muội, trong lòng tẩu tẩu chỉ có một mình vương gia nhà ta thôi!"

Tư Nam Tuyết cầm ly rượu lên tay hơi ngừng lại, khóe môi nâng lên một đường cong có như không. Ngay sau đó, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

Thấy không thể vặn ngã được Vân Tuyết Phi, ngược lại còn bị trả đũa, sợ Tư Nam Tuyết hiểu lầm, Tống Thi Linh gấp đến đỏ mặt: "Người nói bậy! Người ta thích là biểu ca, chứ không phải Cảnh vương gia!"

Sau khi hô to những lời này, bốn phương một mảnh yên tĩnh, khi chứng kiến Vân Tuyết Phi chăm chọc nhìn nàng, Tống Thi Linh rất cuộc ý thức được mình đã nói lời không nên nói, nàng khẩn trương cả lắm, đỏ mặt muốn giải thích: "Ta...ta không phải, ta chỉ là"

Chương 21: Một đêm mê hoặc

"Người chỉ là cái gì?" Vân Tuyết Phi buồn cười nhìn người vừa rồi còn vênh váo, hiện tại lại là bộ dạng của một biểu muội nhỏ bé.

"Biểu ca, muội... muội..." Đôi mắt Tống Thi Linh đăm lẹ, không biết làm sao nhìn Tur Nam Tuyết, hi vọng người nam nhân này sau khi nghe mình tỏ tình, có thể đứng ra bảo hộ mình, nói chuyện vì mình, nhưng nàng đã thất vọng, con mắt của Tur Nam Tuyết hoàn toàn bỏ qua nàng, vẫn không ngừng uống rượu của mình.

"Vương phi sao lại hùng hổ dọa người như vậy!" Phong Cực nhìn không được, khi nhìn thấy bộ dạng đằm đằm đáng yêu của Tống Thi Linh, ủy khuất đứng một bên rơi lệ, tấm lòng thiện lương của hắn giống như bị dao cắt, vô cùng khó chịu.

"Phong đại ca..." Tống Thi Linh như bắt được một cây cỏ cứu mạng, chuyển ánh mắt cảm kích sùng bái đến trên người Phong Cực.

Cảm nhận được ánh mắt ý lại của Tống Thi Linh, chủ nghĩa Đại Nam Tử của Phong Cực lại càng bành trướng, làm Tướng quân rong ruổi trên chiến trường đã lâu, hắn rất hưởng thụ ánh mắt như vậy, hướng chi ánh mắt lại từ nữ thần hắn luôn ngưỡng mộ.

"Linh Nhi nói chuyện khiến vương phi không thích, nhưng là quý ở có lời dám nói, cũng coi là thẳng thắn, mong vương phi thông cảm, đừng làm khó một cô gái yếu đuối như vậy!" Lời nói của Phong Cực vô cùng chuẩn xác, nhìn nữ thần trong lòng ở một bên âm thầm gạt lẹ, không nhìn hắn, hắn càng cảm thấy Vân Tuyết Phi khiến người khác chán ghét, ánh mắt nhìn về phía Vân Tuyết Phi càng thêm khinh

thường và lạnh lùng.

Vân Tuyết Phi không nghĩ tới Phong Cực lại không biết phải trái như vậy, nàng cười lạnh chất vấn: "Bốn vương phi hòng hỏ dọa người thế nào? Người nói xem bốn vương phi ép nàng thế nào? Từ lúc nãy đến giờ, vẫn luôn là nàng tìm đến bốn vương phi gây phiền phức! Bốn vương phi chẳng qua nhìn Cảnh vương gia vài lần, nàng liền cứng rắn nói là tình nhân, bốn vương phi có phu quân, người để mặt mũi hai vị vương gia ở đâu? Trước mặt nhiều người như vậy, nói xấu bốn vương phi hồng hạnh xuất tường, hơn nữa còn tư tưởng phu quân bốn vương phi, người thông minh vừa nhìn cũng biết mục đích của nàng ở đâu!"

Phong Cực không nghĩ tới Vân Tuyết Phi phản biện như thế, một phen chất vấn, hấn không còn lời nào để nói, gương mặt từ tức giận chuyển thành lúng túng.

"Phong huynh dẫn binh đánh giặc nhiều năm như vậy, Bốn vương vẫn cho rằng Phong huynh gặp chuyện sẽ lý trí, không nghĩ tới hôm nay cũng khiến cho bốn vương thật thất vọng!" Hạ Hầu Cảnh Nãy giờ không nói gì đột nhiên lên tiếng, sau khi ngừng lại một chút, hấn cười mà như không cười: "Anh hòng khó qua ả mỹ nhân!"

Anh chuyển ánh mắt tán thưởng lên người Vân Tuyết Phi, quả là một nữ tử thông minh, không tự ti cũng không kiêu ngạo! Vừa rồi nàng nhìn ánh mắt của hấn, khiến hấn có một loại ảo giác, từng có lúc cũng có một người như vậy như vậy nhìn mình. Nghĩ đến người kia, ánh mắt khiến hấn ám ảnh, đồ vật đó hấn ắt phải lấy được!

Phong Cực vừa nghe ngay cả Hạ Hầu Cảnh cũng nói giúp nữ nhân trước mắt này, vừa nghĩ tới trên dưới có khác biệt, dù sao nàng cũng là hộ quốc vương phi, nghĩ đến vừa rồi Tư Nam Tuyết quan tâm nữ nhân này, mình quả thật hành động thiếu suy nghĩ, hấn xấu hổ đáp

lại: "Vương phi tha lỗi, là mặt tướng vượt qua khuôn phép!"

Tống ThiLinh không nghĩ tới cuối cùng là kết quả như vậy, nàng biết Phong Cựthích mình, cho là mình giả bộ đáng thương, Phong Cự nhất định ra mặt vì mình, không nghĩ tới Cảnh vương gia lại ra mặt giúp Vân Tuyết Phi, nghĩ tới đây, nàng vô cùng tức giận! Tại sao chuyện gì tốt cũng chỉ một mình Vân Tuyết Phi chiếm lấy?

Hạ Hầu Cảnh che giấu ám quang chợt lóe lên trong mắt, nói tiếp: "Bổn vương hiểu Phong huynh thích cái đẹp, quân tử không đoạt cái người thích, ta tin Nam Tuyết huynh có thể hiểu được! Nam Tuyết huynh, huynh nói xem có đúng hay không?"

Lần này Tư Nam Tuyết ngược lại cũng không bỏ qua mặt mũi của Hạ Hầu Cảnh, gật đầu một cái: "Nếu như Linh Nhi có thể đến với Phong Tướng quân, Bổn vương thân là huynh trưởng ngược lại là có thể!"

Tống Thi Linh không thể tin trọn to mắt nhìn Tư Nam Tuyết ở phía trước, hắn không giúp mình cũng không sao, tại sao nhất định phải đẩy mình cho nam nhân khác? Hắn thật lòng với Vân Tuyết Phi sao? Nếu vậy, tại sao lại vương vấn không dứt với nhiều nữ nhân trong phủ như vậy? Tại sao chỉ có mình nàng không được? Nàng không muốn làm muội muội của hắn, nàng muốn làm chính thất của hắn!

Phong Cự không nghĩ tới Tư Nam Tuyết không trách tội mình, còn nguyện ý gả Linh Nhi cho mình, xem ra Vương Gia thật sự không có tình yêu nam nữ với Linh Nhi, nghĩ tới đây, mặc dù là hắn cảm thấy vậy là không đáng với Linh Nhi, nhưng nội tâm vẫn rất cao hứng, ít nhất mình vẫn có cơ hội, hắn có cả đời, hắn tin Linh Nhi sẽ yêu mình!

Phong Cự thâm tình nhìn sang Tống Thi Linh, không nghĩ tới thấy Tống Thi Linh hồn tiêu phách lạc nhìn chăm chăm Tư Nam Tuyết, trong lòng hắn nhất thời cảm thấy khổ sở!

" Thời gian cũng không còn sớm, nên nghỉ ngơi!" Hạ Hầu Cảnh đứng dậy nhìn Tư Nam Tuyết một cái thật sâu: "Bổn vương đi trước!"

Không đợi mọi người phản ứng, hắn đã thi triển khinh công, nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người!

...

Vân Tuyết Phi trước lúc rời đi, xoay người lại liếc nhìn bóng dáng cô đơn dưới ánh trăng, nhất thời đau lòng.

Nàng phảng phất trở lại buổi tối muộn đó, thiếu niên tuyệt vọng chất vấn: "Vì sao? Tại sao ngươi muốn gạt ta?"

Nàng cho nha hoàn lui ra, đóng cổng phòng, đang lúc nàng còn chưa ra khỏi quá khứ, một lực bên ngoài kéo lấy nàng, hung hăng đặt nàng lên ván cửa, nắm lấy cằm nàng, giọng nói nguy hiểm quen thuộc truyền đến, khí tức phách nam ấm áp xẹt qua bên tai: "Đang nghĩ đến hắn?"

Sau lưng Vân Tuyết Phi bị va chạm đau đớn, nàng giận dữ trừng mắt nhìn đầu sỏ gây nên một cái: "Ngươi điên rồi! Rất đau!"

Tư Nam Tuyết không quan tâm, tiếp tục cố chấp hỏi tới: "Ngươi đang ở đây nhớ hắn đúng hay không?"

Đợi thoáng hiểu được Tư Nam Tuyết nói tới ai? Ánh mắt Vân Tuyết Phi né tránh, bất an nhìn về phía khác: "Ta không biết ngươi nói gì?"

"Ngươi và Hạ Hầu Cảnh trước đây từng quen biết?" Rõ ràng là giọng điệu hỏi thăm, nhưng lại đã có đáp án xác định.

"Không biết!" Câu trả lời này của Vân Tuyết Phi không do dự, dù sao thân thể này đúng là không biết, linh hồn bây giờ lại biết, nhưng chuyện này nói ra ai cũng không tin, hơn nữa còn sẽ coi nàng là quái vật! Nhìn Tư Nam Tuyết lộ ra vẻ không tin, nàng đặc ý bổ sung một câu: "Không tin ngược có thể đi tra?"

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn mê người trước mắt, có lẽ cũng là bóng đêm mê người, hắn uống quá nhiều rượu, từng đợt hương thơm nữ nhân truyền vào mũi hắn, hắn cảm thấy say, cúi người xuống, dưới tình huống Vân Tuyết Phi đang không biết gì, ngậm đôi môi mềm mại kia.

Chương 22: Tư hội? Phá vỡ?

Cánh môi chạm vào nhau, xúc cảm mát mẻ trong nháy mắt đánh thẳng đến tim.

Thân thể Vân Tuyết Phi run lên, đầu óc cảm giác trống rỗng, đôi mắt của nàng mở to, đờ đẫn phản ứng kịp, xấu hổ và ủy khuất cùng nhau phát ra, giãy giụa muốn đẩy nam nhân trước mắt ra, nhưng là bất đắc dĩ, hai tay bị kìm sau lưng, nàng như con thú bị nhốt giữa lồng ngực của hắn và cánh cửa, bất lực chịu đựng lửa nóng hắn cấp cho.

Khi từng trận mùi hương truyền đến, đầu óc của hắn lại càng hỗn loạn, chỉ có thể dựa vào bản năng, đầu lưỡi của hắn cạy mở đôi môi đóng chặt của nàng, muốn đoạt lấy nhiều điều tốt đẹp hơn.

Vân Tuyết Phi giận dữ, mặc dù nàng biết mỗi đêm cùng các thị thiếp điên loạn đảo phượng là một người khác, nhưng bị một người mình không thương cứng hôn, nàng cảm thấy vô cùng buồn nôn, khi hắn không biết thỏa mãn tiếp tục dùng đầu lưỡi dò vào trong miệng nàng, nàng hung hăng cắn một cái.

Nhất thời mùi máu tươi tràn ngập cả khoang miệng, sương mù trong đầu Tư Nam Tuyết dần dần tiêu tán, mê mang trong mắt biến mất, lý trí thu hồi, hắn khẽ mím môi, khóe miệng còn có chỉ bạc mập mờ, nhìn đôi môi sưng đỏ trước mắt, cùng với tức giận và ủy khuất trong mắt Vân Tuyết Phi, hắn cảm thấy kinh ngạc, mình vậy là thế nào?

Thấy hắn còn muốn ôm Vân Tuyết Phi vào trong ngực, nhìn đôi mắt đẹp trợn trừng của nữ nhân trước mắt, trong lòng hắn căng thẳng, lập tức buông lỏng tay ra.

Hai tay vừa được tự do, Vân Tuyết Phi lập tức hung hăng tát một cái.

' Bốp' một tiếng, âm thanh chói tai phá vỡ sự yên lặng ban đêm.

Dấu năm ngón tay đỏ tươi nhất thời xuất hiện trên gương mặt trắng nõn nhưngọc Tư Nam Tuyết, hấn vẫn trầm mặc như cũ, an tĩnh dị thường đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, như là không cảm giác được chút đau đớn nào.

Vân Tuyết Phi không quan tâm, trực tiếp mở cửa chỉ ra bên ngoài, nghiêm giọng đuổi người: "Người đi ra ngoài cho ta!"

Tư Nam Tuyết nhìn nữ nhân trước mắt lần đầu tiên nổi giận, mắt đỏ, kìm nén nước mắt, như một con sư tử nhỏ nổi giận, hấn cảm giác trong lòng mộtloại cảm giác lạ lẫm dâng lên, cụ thể cảm giác gì hấn cũng không thể nói ra, chỉ biết là không nắm bắt được cảm giác của mình như vậy thật không tốt, hấn chậm chạp phun ra mấy chữ: "Thật xin lỗi!" Sau đó cũng khôngquay đầu lại đi ra ngoài, biến mất vào bóng đêm.

Vân Tuyết Phi hung hăng đóng cửa lại lần nữa, ngã lên giường, hung hăng néo chăn mềm, hận không thể làm gì được Tư Nam Tuyết, đáng chết! Mặc dù mình quyếtđịnh, đời này tuyết không động tình, tuyết không ở cùng nam nhân! Trungtrinh hay không trung trinh cũng không có vấn đề! Nhưng bị người cưỡnghôn và bắt nạt như vậy, cảm giác không phản kháng được thật không tốt,nàng hung hăng lau đôi môi sưng đỏ của mình, như dính bệnh dịch, đồngthời trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải trở nên mạnh mẽ!

Trước kia cảm thấy cái tên kia không đáng ghét, đặc biệt là tối hôm nay hấnnhư có như không bảo vệ và lo lắng, lại mở ra cánh cửa nơi trái tim nàng khôu lại, khiến trong lòng nàng ấm áp, không nghĩ đến

toàn bộ là giả. Chờ mình có năng lực, tất cả chuẩn bị xong, nhất định phải lập tức rời nơi này, cách xa hẳn. Vân Tuyết Phi nghĩ như vậy, suy nghĩ trong đêm đen phiêu đãng, nàng từ từ nhắm mắt lại, nặng nề ngủ, trên mắt còn chưa khô vệt nước mắt.

Một bóng dáng trong lúc hoảng hốt nhanh chóng chạy vào, hất màn trướng ra, nương theo ánh trăng nhìn xuống thân thể co rồn như con mèo con trước mắt, tiểu nữ nhân dùng tư thế ngủ vô cùng không an toàn.

Thời gian ban đêm luôn trôi qua vô cùng nhanh, đợi đến lúc Vân Tuyết Phi mở mắt ra, cả căn phòng đã bị ánh mặt trời bao phủ, một mảnh ấm áp.

Vân Tuyết Phi dụi dụi mắt, sau khi tỉnh lại, hép hép miệng, đợi đến lúc trên môi truyền đến cảm giác phồng nhẹ, nàng nghĩ tới chuyện không vui tối qua, nhất thời trong lòng bị một đám mây đen bao phủ. Thật muốn xem tối qua là một cơn ác mộng, nàng và Tư Nam Tuyết vẫn còn tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách), nhưng trên môi truyền đến cảm giác hơi nhói, trong miệng còn lưu lại mùi máu tươi nói cho nàng biết, chuyện tối qua là thật, nàng thật sự bị cưỡng hôn!

Nghĩ một chút đã cảm thấy buồn nôn, nàng lập tức gọi Ngũ Trà tới rót nước, súc miệng vài chục lần, mãi cho đến trong miệng hoàn toàn không cảm giác được mùi lạ mới dừng lại.

Ngũ Trà nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của tiểu thư nhà mình, kinh ngạc nói: "Tiểu thư, người người sao vậy? Sưng thật lớn!"

Vừa nghe đến cái này, Vân Tuyết Phi lạnh mặt, vốn muốn nói là chó cắn, nhưng lo lắng bị nghi ngờ, chỉ có thể không cam lòng nói ra vài chữ: "Muỗi chích!"

" Nhất định là một con muỗi thật lớn!" Ngũ Trà cũng không nghi ngờ, hiểu biết gật đầu: "Lát nữa nô tì đi lấy chút hương liệu xông muỗi, để trong phòng tiểu thư là được rồi!"

Vân Tuyết Phi gật gật đầu, trong lòng có một cỗ tức giận không thể phát tác.

Sau khi ăn sáng xong, Vân Tuyết Phi vì làm dịu tâm tình uất ức trong lòng, một người đi vào Cẩm viên, nơi này là hậu hoa viên trong vương phủ, phong cảnh tươi đẹp, không khí trong lành.

Đứng trong biển hoa đủ mọi màu sắc, ngửi ngửi hương hoa thấm vào lòng người, Vân Tuyết Phi thoải mái vươn tay vặn eo. Nếu như không có kẻ đáng ghét đó, nơi đây cũng coi là một nơi ở tốt, đáng tiếc...

"Vân tiểu thư, khéo như vậy!" Một giọng nam êm tai vang lên từ phía sau.

Vân Tuyết Phi ngừng động tác lại, xoay người, nhìn thấy người trong thời gian ngắn vô cùng không muốn gặp lại - Hạ Hầu Cảnh.

Một thân áo choàng Nguyệt Nha màu xanh ngọc sợi tóc được vén lên rải rác ở trên vai, khe phiêu động. Hắn đứng cách đó không xa cười nhìn nàng, ngũ quan xinh xắn dưới ánh mặt trời, một thân bao quanh màu vàng kim, càng thêm tuấn mỹ mê người. Chẳng qua nhìn kỹ mà nói, có thể thấy nụ cười kia không tới đáy mắt khiến người ta một loại cảm giác lạnh lùng.

Vừa thấy được hắn, tâm tình phức tạp lại dần dần dâng lên trong lòng, nàng chần chừ nhìn hắn: "Cảnh vương gia cũng tới ngắm hoa?"

Hạ Hầu Cảnh gật đầu một cái, có thâm ý nhìn nàng: "Sao Vân tiểu thư không ở cùng Nam Tuyệt huynh?"

Hạ Hầu Cảnh cảm thấy phản ứng của nữ nhân này rất kỳ quái, mỗi lần nhìn thấy mình, như có tình cảm không nói rõ được, như đã biết mình nhiều năm, nhưng trước kia mình chưa từng thấy nàng. Nhất là tối hôm qua, nàng nhìn mình thật lâu, không phải là mình không có cảm giác, chỉ là ánh mắt nàng không giống những nữ nhân hào sắc khác, ánh mắt nàng mang một loại đau buồn, khiến lòng người không chán ghét, ngược lại có mấy phần kích động.

Hơn nữa đêm qua sau khi trở về, ánh mắt kia của nàng vẫn liên tục xuất hiện trong đầu mình, khiến cho hắn nhớ đến Phi Nhi của hắn.

Vân Tuyết Phi vừa nghe Tư Nam Tuyệt, sắc mặt mất tự nhiên trầm xuống, sau khi ý thức được thế này không ổn, nàng hơi mỉm cười nói: "Hắn bận rộn!" Nàng trực tiếp trả lời bằng hai chữ ngắn gọn.

Hạ Hầu Cảnh tất nhiên nghe ra giọng điệu này không ổn, hắn cũng không lật tẩy, cười nói: "Nam Tuyệt huynh rất yêu mến Vân tiểu thư!"

Vừa nghe đến yêu mến, Vân Tuyết Phi có khổ không thể nói, mặc dù tên hỗn đản Tư Nam Tuyệt ngày hôm qua đối với chính mình, nhưng mình cũng không thể vạch trần hắn, ngoài mặt lại giữ vẻ vui vẻ, nàng thẹn thùng cười một tiếng: "Khiến Cảnh vương gia chê cười rồi!"

Hạ Hầu Cảnh nhìn nữ nhân trước mắt, không phải đặc biệt đẹp, lại giống như Phi Nhi, có một đôi con ngươi trong suốt, lúc nói chuyện, ánh mắt như điểm đầy ánh sáng chói, linh khí động lòng người. Khẽ mỉm cười, phảng phất chiếu sáng cả hoa viên.

Nhưng nàng không phải là Phi Nhi, Phi Nhi đã không còn ở đây, nghĩ đến đây, ngực hắn đau nhức, tan nát.

Vân Tuyết Phi phát hiện bộ dáng thống khổ của Hạ Hầu Cảnh, hoảng sợ tiến lên phía trước: "Người làm sao vậy?"

Đang lúc Vân Tuyết Phi còn chưa kịp phản ứng, thành lĩnh bị một cánh tay mạnh mẽ kéo một cái, nàng bị Hạ Hầu Cảnh ôm vào trong ngực, mũi đụng phải lồng ngực cứng rắn của hắn.

Nàng theo bản năng muốn giãy giụa, lại bị hắn ôm chặt lấy, bên tai truyền đến giọng nói yếu ớt của hắn: "Đừng nhúc nhích! Để một chút..."

Nàng không khỏi yên tĩnh lại, trong lòng vốn là áy náy hay lưu luyến, nàng cũng không nói rõ được, chỉ muốn một lần này xem như tạm biệt đi.

Chương 23: Ghen?

Nghe được âm thanh quen thuộc, nàng thầm kêu không được, sao không nghĩ đến nơi này là nơi công chúng, nàng cũng đã có phu quân trên danh nghĩa. Nhất là còn gặp Tư Nam Tuyệt và Quan Tâm Liên ở chỗ này, nàng thật sự muốn kể đất để chui vào.

Cảm thấy người trong ngực co rúm lại, Hạ Hầu Cảnh khẽ cười, hơi thở phun ở khuôn mặt của nàng, âm ấm lành lạnh, hân nhẹ nhàng buông nàng ra, hướng về phía Tư Nam Tuyệt há hê nhíu mày: "Nam Tuyệt huynh cũng tới thưởng hoa hả?" Hơn nữa có điều ngụ ý: "Còn có mỹ nhân làm bạn, tự tại biết bao!"

Ánh mắt Vân Tuyết Phi đông lại, đối mặt với dung nhan như thơ như tranh vẽ và vẻ cười nhạt trong mắt của Tư Nam Tuyệt.

Dưới tình huống này thấy Tư Nam Tuyệt, tức giận ngưng tụ trong lòng tối hôm qua của Vân Tuyết Phi dần dần không còn nữa, thay vào đó là khẩn trương, giống như bị bắt gian tại chỗ.

Quan Tâm Liên cảm thấy tế bào toàn thân đều nháy lên, ông trời thật sự không tệ đối với nàng, lại để cho nàng và vương gia thấy được tiện nhân Vân Tuyết Phi kia hồng hạnh xuất tường, hiện tại nhìn thấy sắc mặt âm trầm của vương gia, tiểu tiện nhân này rất giáo hoạt, cũng không còn biện pháp che giấu. Nàng hơi dờn ánh mắt, đợi nhìn đến nam tử bên cạnh Vân Tuyết Phi, ánh mắt sáng lên, nhưng chỉ là ngẩn ngùi. Ánh mắt tiểu tiện nhân này không tệ, nếu tìm nam tử tuần dật giống như Cảnh vương gia, mặc dù so sánh với vương gia hộ quốc thì kém hơn chút, nhưng coi như là lựa chọn tốt nhất.

Trong thời gian ngắn, Quan Tâm Liên suy nghĩ vòng vo tầm vài vòng, nàng đột nhiên cười duyên: "Vương phi và Cảnh vương gia thật sự là thật khéo, cũng tới ngắm hoa!"

Ý lời này của Quan Tâm Liên, làm sao Vân Tuyết Phi lại nghe không hiểu, nàng đang nói mình và Hạ Hầu Cảnh âm thầm gặp riêng, thật là buồn cười! Nếu như gặp riêng, nàng sẽ tìm chỗ trống trốn như vậy sao? Nhìn thấy Quan Tâm Liên nhu nhược khéo léo đứng ở bên cạnh Tư Nam Tuyết, Vân Tuyết Phi cũng chỉ phiền não trong lòng.

Trong mấy thị thiếp, nàng ghét nhất chính là Quan Tâm Liên, giả vờ yếu ớt giả vờ vô tội! Nhìn thấy nàng ta, nàng liền nghĩ đến Mộ Dung Thanh Y, có phải nam nhân đều thích kiểu như vậy hay không?

Trong thời gian thật ngắn, Vân Tuyết Phi đã bình tĩnh lại, mặc dù vừa rồi nàng và Hạ Hầu Cảnh ôm nhau, nhưng không có hành động gì quá mức, hơn nữa giữa bọn họ cũng không có tình yêu nam nữ, cũng không tồn tại hồng hạnh xuất tường gì đó. Nghĩ thông suốt điểm này, ánh mắt nàng thản nhiên, nhìn thẳng Tư Nam Tuyết, gật đầu thừa nhận: "Nô tì và Cảnh vương gia vô tình gặp được, không ngờ gặp Vương gia và Quan thị thiếp ở chỗ này!"

Quan Tâm Liên không ngờ Vân Tuyết Phi to gan thừa nhận như vậy, nhưng nghe được chuyện đương nhiên phía sau nàng, không chột dạ một chút nào, cũng không vui lòng nữa, nàng không có ý tốt: "Không biết có phải mắt nô tỳ vụng về hay không, sao vừa rồi vương phi và Cảnh vương gia lại ôm nhau?"

Chất vấn âm dương quái khí như vậy, Vân Tuyết Phi không vui nhíu mày một cái, cố nén nội tâm không vui: "Xem ra chuyện lần trước vẫn không khiến Quan thị thiếp nhận rõ thân phận của mình!"

Nhìn thấy trong khi Vân Tuyết Phi liếc mắt chột lóe lên ánh sáng lạnh, trong lòng Quan Tâm Liên hồi hộp, nghĩ đến cảnh tượng lần trước bị

Vân Tuyết Phi khi dễ, một trận sợ, thêm oán hận. Cuối cùng oán hận chiến thắng sợ, Vân Tuyết Phi chỉ là một dòng chính nữ Thất Phẩm, đâu có tư cách tranh cùng nàng, chuyện hôm nay, vương gia tận mắt nhìn thấy, lần này tiện nhân Vân Tuyết Phi đừng nghĩ thoát thân, nàng nhất định phải làm cho nàng ta trả nợ gấp bội uất ức mà nàng chịu lần trước.

Nàng khinh thường hừ nhẹgiữ cợt: "Mặc dù ta là thị thiếp, nhưng mà biểu tỳ ta lại là Hoàng quý phi Mộ Dung Thanh Y! Hoàng quý phi tôn quý hơn rất nhiều so với vương phi!"

Nghe được Mộ Dung Thanh Y, ánh sáng sắc bén trong mắt Hạ Hầu Cảnh chợt lóe lên, hấn buông tha kế hoạch ban đầu trong nháy mắt, chê cười: "Một thị thiếp dám cả gan làm càn ở trước mặt chính phi, hộ quốc vương phủ thật là gia giáo tốt, hôm nay cuối cùng Bổn vương cũng thấy được!"

Hạ Hầu Cảnh ra mặt vì Vân Tuyết Phi, càng thêm khiến Quan Tâm Liên cho rằng: Vân Tuyết Phi hồng hạnh vượt tường là sự thật! Nhưng nàng cũng không dám đắc tội Cảnh vương gia, dù sao vương gia này cũng là đệ đệ ruột của hoàng đế, lại nói vận khí của tiện nhân này thật tốt, quyến rũ vương gia hộ quốc, lại tới mê hoặc Cảnh vương gia.

Nàng uất ức nhìn Tư Nam Tuyết, duyên dáng kêu to một tiếng: "Vương gia ~" nàng cũng không tin lúc này vương gia còn có thể vững vàng.

Vân Tuyết Phi nổi hết cả da gà, theo bản năng nàng cho rằng Tư Nam Tuyết tuyệt đối sẽ không tin tưởng lời như vậy, cũng sẽ không nói chuyện thay Quan Tâm Liên, khi nàng chuyển ánh mắt về phía Tư Nam Tuyết, chỉ nhìn thấy, con người trong treo lạnh lùng thường ngày càng thêm sâu không thấy đáy, trong ánh mắt lộ ra vẻ tối tăm,

trong tối tăm ẩn giấu một chút nguy hiểm.

"Trở về phòng của người đi!" Tư Nam Tuyệt lạnh lùng ra lệnh, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Vân Tuyết Phi, không liếc mắt nhìn Quan Tâm Liên một cái.

Quan Tâm Liên cho rằng vương gia nói chuyện thay mình, cực kỳ cao hứng, hài lòng nhìn Vân Tuyết Phi: "Nghe không, vương gia bảo người trở về phòng đóng cửa suy nghĩ!"

"Bổn vương bảo người đi xuống!" Ngôn ngữ không lưu tình, cắt đứt lời phía sau của Quan Tâm Liên.

Quan Tâm Liên không thể tin nhìn Tư Nam Tuyệt, cả trái tim chìm vào đáy cốc, nàng cho là vương gia không thích Vân Tuyết Phi, bằng không cũng sẽ không ân huệ cùng hưởng, để cho mấy thị thiếp các nàng thay phiên thị tẩm. Phải biết thời điểm ở trên giường, vương gia cũng rất để ý nàng ta!

Vân Tuyết Phi nghe Tư Nam Tuyệt tuyệt tình, sung sướng trong lòng: Cho người nhảy lên!

Quan Tâm Liên giống như có thể cảm nhận được sự hạ hê của Vân Tuyết Phi, mặc dù nàng vô cùng không tình nguyện, nhưng cũng không dám ở lâu, nàng hiểu rõ thủ đoạn của vương gia.

Đợi sau khi Quan Tâm Liên đi, xung quanh rốt cuộc an tĩnh, chỉ còn lại ba người bọn họ, Vân Tuyết Phi cảm thấy không khí đặc biệt, trong lòng khẩn trương không dứt.

Cuối cùng Tư Nam Tuyệt di chuyển bước chân, từ từ đi về phía nàng.

Vân Tuyết Phi tính phản xạ lui về phía sau, ở thời điểm nàng không thể lui được nữa thì muốn tránh cũng không được, Tư Nam Tuyết hung hăng níu cánh tay của nàng lại, kéo nàng đến trong ngực của hắn, nắm cả eo của nàng, nàng cảm thấy cánh tay bên hông như bàn ủi nóng, nàng muốn trốn tránh, lại bị cố định thật chặt ở trong ngực hắn.

Hạ Hầu Cảnh thấy động tác Tư Nam Tuyết bá đạo biểu thị công khai chủ quyền, khóe miệng cong lên: "Nam Tuyết huynh, lại ghen?"

Vừa dứt lời, cũng không thấy rõ Tư Nam Tuyết ra tay lúc nào, chỉ thấy một cây ngân châm bay về hướng mi tâm của Hạ Hầu Cảnh, nhanh như tia chớp.

Khi ngân châm cách Hạ Hầu Cảnh ba cm thì trốn phía trước một chút, vừa hắt lòng, chân trái đau nhói một hồi, trong nháy mắt đau đớn truyền khắp toàn thân, tiếp theo tê dại nhỏ, không tới một khắc, hắn cảm giác toàn thân đột nhiên không thể nhúc nhích.

Sắc mặt hắn cực kỳ khó coi: "Người đùa thật!"

Nhìn thấy Hạ Hầu Cảnh khác thường, Vân Tuyết Phi khẩn trương hỏi thăm, tình cảm quan tâm mà không lời nào có thể miêu tả được: "Người làm sao vậy?"

Không đợi Hạ Hầu Cảnh hồi phục, bàn tay bên hông đột nhiên mang theo nàng đập đất lên, bay theo phương hướng về phía Lâm Phượng viên.

Dọc theo đường đi yên lặng không nói gì.

Khi trở lại Lâm Phượng viên, Tư Nam Tuyết mới buông lỏng bàn tay trên eo nàng ra.

Vừa được tự do, nàng vội vàng xông ra ngoài, muốn nhìn Hạ Hầu Cảnh rốt cuộc thế nào.

"Yên tâm đi, không chết được!" Ngôn ngữ lạnh lùng vô tình chọc Vân Tuyết Phi toát ra một luồng khí nóng.

Nàng xoay người lại hung tợn nhìn chằm chằm hắn chỉ trích: "Người không cảm thấy mình rất quá đáng sao?"

Tur Nam Tuyết nâng mí mắt nhìn Vân Tuyết Phi sâu xa một cái, lại rũ mắt xuống.

Thấy Tur Nam Tuyết không để ý chính mình, trong lòng Vân Tuyết Phi càng thêm tức giận, nhưng đột nhiên ý tưởng lóe lên, nàng lại gần mặt của Tur Nam Tuyết, hơi thở phun ở trên mặt hắn, hơi nóng rực, âm thanh như nỉ non, có chứa kiêu mỹ của tiểu nữ nhân: "Người sẽ không thật sự ghen chứ?"

Hương thơm nữ nhân nhàn nhạt quanh quẩn ở xung quanh, con người trong suốt như lưu ly lộ ra vẻ皎 hoạt, ánh mắt Tur Nam Tuyết khẽ lóe lóe, bên tai lộ ra đốm ửng bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy.

Vân Tuyết Phi không nhìn thấy, nhưng nụ cười trên mặt càng sâu, nụ cười xinh đẹp như hoa đào tháng ba, nàng tiếp tục truy vấn: "Sẽ không phải thật sự thích ta chứ?"

Chương 24: Đêm khuya gặp chuyện

Tư Nam Tuyệt lạnh lùng liếc nàng một cái: "Người nghĩ nhiều! Ta chỉ muốn nhắc nhở người một câu, chú ý thân phận của mình!"

Lưu lại một câu nói như vậy, Tư Nam Tuyệt cũng không quay đầu lại rời đi.

Nhìn cả phòng vắng lạnh, thần kinh căng thẳng của Vân Tuyết Phi mới chậm rãi tỉnh táo lại, nghĩ lại tất cả mọi chuyện vừa xảy ra ở Tự Cẩm viên, nhất thời chua chát một hồi, nàng không phải đứa ngốc, dĩ nhiên cảm thấy mình bị hấn thiết kế. Hấn là Hạ Hầu Cảnh nhìn thấy Tư Nam Tuyệt và Quan Tâm Liên đi tới chỗ bọn họ, mới có thể làm ra vẻ không thoải mái, thù địch nàng khẩn trương tiến lên hỏi thăm, ôm nàng vào lòng! Mục đích làm như vậy, đơn giản là vì đã kích Tư Nam Tuyệt.

Hận sao? Vân Tuyết Phi tự hỏi mình, đáp án dĩ nhiên là phủ định, cho dù Hạ Hầu Cảnh thiết kế nàng thế nào, cũng so không được hung ác mà nàng đối với hấn lúc trước!

Hấn thành thực, cho dù không tình nguyện, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, từ biệt mấy năm, thiếu niên trẻ trung xấu hổ chỉ có thể dừng lại ở trong ký ức, người và vật không còn, hiện tại đứng ở trước mặt nàng, là Cảnh vương gia tôn quý của Đại Hạ Vương Triều.

Vào đêm, ánh sao thưa thớt, gió lớn nổi lên, nhánh cây bị gió thổi đung đưa kẽo kẹt vang dội, còn có thể nghe loáng thoáng tiếng lá cây

bị cuốn lên, là điềm báo một đêm mưa to.

Vân Tuyết Phi nằm ở trên giường, trong lòng xao động lo lắng, không ngủ được, chỉ có thể trợn tròn mắt, nhìn bầu trời đen nhánh, dạ minh châu phát ra ánh sáng mờ mờ, buổi tối gió lớn đột nhiên nổi lên cũng có vẻ có mấy phần cảm giác khủng bố.

Kể từ ngày hôm qua sau khi ồn ào mâu thuẫn với Tư Nam Tuyết, buổi tối hã sẽ không tới, không biết bây giờ hã đang ngây ngô ở trong phòng mỹ nhân nào nữa, nghĩ tới đây, Vân Tuyết Phi hết buồn ngủ.

Đột nhiên cửa “kéo kẹt” một tiếng, cho dù là động tĩnh rất nhỏ, Vân Tuyết Phi vẫn tỉnh tai nghe được, ngay sau đó có tiếng bước chân nhỏ nhẹ vang lên.

Trong bóng tối, nàng nhìn sang nơi phát ra âm thanh, có thể nhìn thấy loáng thoáng một bóng dáng màu đen đi về phía nàng! Trong không khí dần dần tràn ngập một cảm giác bị đè nén, bức người chẳng dám thở mạnh.

Có sát khí!

Vân Tuyết Phi đưa tay nhẹ nhàng mò tới phía dưới gối đầu, nắm một bọc bột phấn đặt ở đấy, trầm ngâm bế khí!

Đợi một nháy mắt màn trướng bị nâng lên, mượn ánh sáng của dạ minh châu, một tia sáng chói mắt thoáng qua, trong nháy mắt đó, kiếm lên, kiếm rơi!

Ngay giữa thời gian lên xuống, Vân Tuyết Phi nhanh chóng rút tay dưới gối đầu ra, hung hăng ném vẩy bột trong tay về phía người bị mặt này, đồng thời đạp một cước lên người hã.

“A.” Âm thanh phái nam khàn khàn rõ ràng cực kỳ cao vút ở ban đêm.

Thích khách đưa tay dụi dụi con mắt, sao mắt đau nhói, nhìn cái gì cũng không thấy được, nhất thời giận dữ, vung kiếm trong tay lên, đâm loạn trên giường.

Kiếp trước nàng quen hành động ban đêm, đã sớm dưỡng thành năng lực nhìn ban đêm, nàng nhanh nhẹn tránh kiếm đâm tới, lợi dụng khe hở, nhảy lên, nhảy xuống giường.

Người áo đen nhận ra được, kiếm chuyển hướng, tấn công tới phía Vân Tuyết Phi.

Ngoài cửa sổ cuồng phong gào thét, không lâu sau, giọt mưa lớn như hạt đậu đánh lộp bộp xuống mặt đất.

Có lẽ qua một khắc đồng hồ, thể lực Vân Tuyết Phi cạn kiệt, dần dần bắt đầu bị vây ở yếu thế, mặc dù kiếp trước nàng là tướng quân, đối phó tên thích khách dư dả, nhưng hiện tại thân thể này thật sự không chịu nổi, mới một hồi, cũng đã là cực hạn, hơn nữa võ công của người áo đen này không yếu, nếu như không phải vừa rồi nàng thừa dịp hắn khinh thường ném bột phấn ra, phá hủy tầm mắt của hắn, sợ rằng bây giờ nàng đã là vong hồn dưới kiếm của hắn rồi.

Vẫn phải tìm người giúp một tay, tiếp tục như vậy rất bất lợi đối với nàng! Nội tâm Vân Tuyết Phi bắt đầu nôn nóng!

Trong lúc vội vã phòng thủ đáp trả, nàng liếc mắt nhìn đến một bình hoa cao gang người chỗ không xa, lập tức có chủ ý trong lòng.

Nàng nhắm ngay gần cái bàn, mượn hơi sức mình toàn lực đá tới,

két. Cáibàn ma sát mặt đất, người áo đen nhanh chóng né tránh.

Thừa dịp trong chớp nhoáng này, Vân Tuyết chạy vội đến trước bình hoa, đợi khi người áo đen cũng chạy tới, Vân Tuyết Phi đá vòng lại một cái, một cước đập bể bình hoa từ trung tâm, âm thanh thanh thúy chói tai lập tức phả vỡ đêm trầm tĩnh.

Mảnh vụn phân tán xung quanh, hoặc nhiều hoặc ít đâm vào trong da thịt người áo đen, khi hắn mệt mỏi ứng đối, Vân Tuyết Phi kéo cửa phòng ngủ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hô to: "Bắt thích khách!"

.

Hôm sau, tin tức vương phi bị ám sát truyền ra, các thị thiếp cũng vui mừng một phen, đợi biết vương phi bình an vô sự, mặt tất cả trắng hơn quả cà.

Vì không để hoài nghi đến trên người mình, các thị thiếp thay nhau an ủi, náo loạn ở Lâm Phượng viên cho tới trưa.

Đợi sau khi giải quyết hết những thị thiếp kia, Vân Tuyết Phi vô cùng mệt mỏi.

Ngũ Trà đau lòng xoa bả vai cho tiểu thư, trong lòng rất tự trách: "Đều do Ngũ Trà không tốt, nên ở cùng với tiểu thư."

Vân Tuyết Phi vỗ vỗ tay Ngũ Trà an ủi: "Người cũng không biết võ công, ở cùng với ta chỉ sẽ thêm người gặp nguy hiểm, hơn nữa, người xem hiện tại ta cũng không có chuyện!"

"Nhưng, nhưng. Nếu như tiểu thư gặp chuyện không may, nô tỳ cũng không sống!" Ngũ Trà nói xong liền lập tức đỏ mắt, nghĩ đến

ngày hôm qua tiểu thư gặp chuyện, trong lòng co rút nhanh một trận, cũng may ông trời phù hộ tiểu thư không có việc gì!

Vân Tuyết Phi đứng lên, xoay người, nhìn nha đầu trước mắt đỏ mắt, làm rã vẻ đáng thương như con thỏ nhỏ, nội tâm rất cảm động, một tay nàng ôm lấy Ngũ Trà, vỗ vỗ lưng Ngũ Trà thủ thủ thủ thì: "Đừng khóc, không phải tiểu thư ta không có chuyện gì sao?"

Tur Nam Tuyết xông vào thấy chỗ này chính là một hình ảnh ấm áp, hấn sững sờ đứng ở nơi đó nhìn người trước mắt.

Vân Tuyết Phi ngẩng đầu lên, bất ngờ giao nhau với ánh mắt quan tâm của Tur Nam Tuyết.

Nàng buông Ngũ Trà ra, cúi người hành lễ: "Vương gia cát tường!"

Ngũ Trà thấy vương gia đến thăm tiểu thư, liền lui ra ngoài, khép cửa, cho tiểu thư và vương gia thời gian đơn độc ở chung.

Đối với việc hiện tại Tur Nam Tuyết mới đến thăm nàng, Vân Tuyết Phi mất hứng, dù gì nàng cũng là vương phi, hấn hoàn toàn không coi trọng nàng như vậy, mặc dù hữu danh vô thực, nhưng ít nhất cũng là quan hệ đồng minh, thế nào cũng phải quan tâm mình một chút!

Tur Nam Tuyết nhìn người trước mắt từ đầu đến chân một lần, sau khi xác định không có việc gì, hấn đi lên trước, khi Vân Tuyết Phi còn chưa kịp phản ứng, một tay kéo Vân Tuyết Phi vào trong ngực, cảm giác ôm người trong ngực rất chân thật, trái tim thấp thỏm của hấn rốt cuộc trở về chỗ cũ, cũng may không có việc gì! Vừa rồi nghe Bạch Phong tự nói với hấn nàng bị ám sát, hấn chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân đều chảy ngược, một loại khủng hoảng chưa bao giờ có cuốn lấy hấn, sợ mất đi nàng!

Chương 25: Tra thích khách

Thời tiết tháng năm hay thay đổi , tối ngày hôm qua còn là cuồng phong nổi lên bốn phía, mưa to tầm tã, hôm nay lại ánh nắng cao rực rỡ, chim hóthoa thơm.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa bánthẳng đến trong phòng, làm cho bên trong phòng mạ một tầng màu vàng kim, phòng ngủ vốn hoa lệ càng thêm xa hoa.

Hơi thở phái nam bất ngờbao vây nàng, nàng ngơ ngẩn, hai tầng vật liệu may mặc thật mỏng, mềmmại của nàng dán dương cương của hắn, nàng có thể nghe rõ ràng nhịp timkhông có quy luật, cánh tay mạnh mẽ bên hông vòng chắc nàng thật chặt,trong nháy mắt, nàng cảm thấy vòng tay ôm ấp này rất an toàn, luôn nhưvậy cũng không tồi.

Nhưng rất nhanh ý nghĩ như vậy liền bị nàngbác bỏ, sau khi mất hồn ngẩn ngui, nàng khôi phục lý trí như cũ, đẩy đẩy nam nhân đang ôm chặt mình: "Hôm nay ngươi lại uống rượu?"

Giọng nói phái nam thuần hậu dễ nghe vang lên ở bên tai nàng, hắn néo thịtmềm trên eo nàng, thở ra một luồng khí nóng chế nhạo: "Ngươi đi, trênngươi ta có mùi rượu hay không?"

Giọng nói cứng chiều như thế,Vân Tuyết Phi chưa từng nghe được, nàng chỉ biết tối ngày hôm qua bị ámsát, khẳng định không thoát khỏi quan hệ với hắn, dù sao nàng cũng không ra khỏi hộ quốc vương phủ, chưa từng đắ tội với người khác, chỉ sợ đắ tội duy nhất chính là đắ tội tiểu thiếp trong phủ.

Nghĩ tới đây, nàng giãy giụa đẩy Tư Nam Tuyệt ra: "Vương gia, mời tự trọng! Ban đầu chúng ta đã thương lượng, chỉ làm phu thê trên danh nghĩa, hơn nữa ta không muốn chết sớm!"

Ôm ấp đột nhiên không còn, trong lòng Tư Nam Tuyệt có mất mát nhàn nhạt, hẳn hiểu ý tứ trong lời nói của Vân Tuyết Phi, hẳn nửa thật nửa giả cười nói: "Tuyệt Nhi có muốn làm phu thê hữu danh hữu thực với ta hay không?"

Vân Tuyết Phi nghe được hẳn cố ý nhấn mạnh chân thật, trên mặt xuất hiện sắc phấn hồng nhàn nhạt, nàng quay đầu nói thầm: "Không đứng đắn!"

Về phần ý tứ phía sau lời nói của Vân Tuyết Phi, hẳn cũng biết đến, giống như hẳn đang nghĩ

Bốn bề Đông Nam Tây Bắc của Hộ quốc vương phủ đều có ám vệ canh giữ, người bên ngoài không được cho phép thì rất khó tiến vào. Nếu như tối ngày hôm qua thích khách từ bên ngoài tiến vào, như vậy sau khi thất thủ lại hẳn không biết quý không hay tránh thoát ám vệ đi ra ngoài, đây vốn là không thể nào, hướng chi mắt của thích khách kia bị thương, nếu như cũng có thể thoát thân đi ra ngoài, vậy chỉ có thể nói ám vệ của hẳn ăn cơm trắng. Hơn nữa theo ám vệ báo lại, mấy ngày nay người trong phủ hoàn toàn không mang người xa lạ trở về, cũng không tồn tại thuê thích khách từ bên ngoài. Như vậy duy nhất có thể là, thích khách này là nội tặc của vương phủ, kể từ sau khi nàng chưởng gia, mặc dù thời gian ngắn, nhưng danh tiếng rất tốt, sợ rằng mâu thuẫn duy nhất là ở trên người của hẳn.

Hắn trịnh trọng bảo đảm: "Người yên tâm, ta sẽ cho người một cái công đạo!"

Vân Tuyết Phi lắc đầu một cái cự tuyệt: "Không, lần này ta muốn tự mình trả!" Nàng không phải người yếu, sẽ không run rẩy núp ở sau lưng nam nhân, nếu dám mua hung giết nàng, thì phải chịu đựng hậu quả!

Vương phi bị ám sát, cả vương phủ lòng người bàng hoàng, khi Vân Tuyết Phi tập trung tất cả mọi người ở phía trước, năm vị thị thiếp và biểu tể thư Tống Thi Linh cũng bị mời trình diện.

Kiểm lại số lượng nha hoàn, gã sai vặt, hộ vệ, trong thời gian này, người phía dưới không dám thở mạnh, chỉ sợ bị xếp vào phạm vi hung thủ.

Rất nhanh đã bắt được thích khách, thích khách là một gã hộ vệ, nhưng khi tìm được hãn, người thị vệ này đã trúng độc chết.

Vân Tuyết Phi ngồi trên thượng vị, đưa ly trà trên tay cho nha hoàn, thông thả ung dung: "Mọi người cũng biết thường ngày bốn vương phi đối với mọi người không tệ, không có nghĩa là bản phi không có phát cáu, bốn vương phi luôn luôn thưởng phạt phân minh, dám can đảm giấu giếm người không báo, coi như là đồng mưu, tra được, nghiêm trị không tha! Nếu như cung cấp tin tức đáng tin, giúp đỡ bốn vương phi tìm ra hung thủ, về sau bạch thán sẽ tăng gấp hai!"

Giọng nói uy nghiêm vang dội quanh quần ở trong đại sảnh, người phía dưới rối rít cúi đầu.

Hộ quốc vương phủ là chỗ tập trung quyền lợi cả nước, trừ Hoàng đế, một người khác nắm trong tay quyền lợi quốc gia không phải huynh đệ hoàng đế, mà là vị vương gia khác phái này. Người làm việc ở đây đi ra ngoài cũng sẽ cao hơn mấy cấp so với người bình thường, tiền thán càng không cần phải nói, so với chỉ ban thưởng, bọn họ càng thích vương phi cho hấp dẫn, tiền thán tăng gấp hai,

mọi người đều biết đây là một phúc lợi rất lớn, về sau mỗi tháng cũng có thể lĩnh nhiều bạc, khẳng định cuộc sống càng thêm dễ chịu có bảo đảm! Đồng thời nói ra, cũng là một loại tượng trưng thân phận.

Vân Tuyết Phi đi qua trước mặt mỗi người bọn họ, điều tra mỗi một người, ánh mắt nghiêm nghị. Trước kia nhóm thị thiếp líu ríu, tranh giành ghen tuông, lúc này tất cả đều ngậm kín miệng, câm như hến. Chỉ lo lắng vương phi không vui, quy định sẵn người đồng mưu, đến lúc đó nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, dù sao hiện tại họ cực kỳ có hiềm nghi!

Khi Vân Tuyết Phi đột nhiên dừng lại ở trước mặt một tên hộ vệ, ánh mắt tựa như lưỡi dao đặt trên người hắn: "Người!"

Hộ vệ bị điểm đến run lấy bầy, đột nhiên té quỵ xuống đất, hung hăng đập đầu trên đất mặt: "Vương phi tha mạng, không phải nô tài cố ý giấu giếm!"

"Nói điều người biết ra, bản phi nhất định sẽ không bạc đãi người!" Vân Tuyết Phi cũng không nhiều lời, trực tiếp dụ dỗ, hiện tại nàng cần chính là lập tức tìm được hung thủ.

"Vâng, vâng!" Hộ vệ khẩn trương sợ hãi, nói không thành lời: "Nô tài và Vương Khải đến vương phủ làm việc cùng lúc, quan hệ tương đối tốt, nô tài biết được Vương Khải vẫn cảm mến, cảm mến."

"Nói, có chuyện xảy ra thì bốn vương phi sẽ làm chủ!"

Lấy được đặc xá, hộ vệ vội vàng lên tiếng: "Dạ, hắn vẫn cảm mến nha hoàn Sơ Thất bên cạnh mến đại phu nhân! Một ngày trước khi xảy ra chuyện không may, nha hoàn này còn từng tìm hắn!"

"Nô tì oan uổng, xin vương phi minh xét!" Sơ Thất đứng ra từ trong

rất nhiều nha hoàn, cung kính quỳ trên mặt đất!

Nhận thấy tầm mắt của mọi người đều rơi vào trên người nàng, trong nội tâm Tần Hương Quân hồi hộp một phen, nàng vội vàng đứng ra thanh minh chomình: "Vương phi minh xét, coi như nô tỳ mượn mượn hai lá gan, nô tỳ cũng không dám làm chuyện thương thiên hại lí như thế! Vương phi ngàn vạn lần đừng tin lời nói của tiểu nhân, oan uổng nô tỳ!"

"Ngày đó người tìm Vương Khải có chuyện gì?" Vân Tuyết Phi bình tĩnh hỏi, khiến người ta không cảm thấy được tức giận, lại có cảm giác áp bức mãnh liệt.

"Ngày đó nô tỳ. . . . Là tới cự tuyệt Vương Khải, người nhà nô tỳ đã tìm một mối hôn sự cho nô tỳ, chỉ chờ nô tỳ trữ đủ tiền chuộc thân liền về nhà thành thân! Nô tỳ không muốn để cho Vương Khải tiếp tục đặt lực chú ý ở trên người nô tỳ! Không đáng giá ~ nhưng không ngờ ~" Sơ Thất khóc không thành tiếng: "Nô tỳ nên nhận ra được, đều do nô tỳ ~"

"Người nói bậy, lúc ta làm ở ngoài cửa nghe, nữ nhân người ác độc, để Vương Khải đi hủy trong sạch của vương phi, Vương Khải không muốn, người nói muốn chia tay!" Hộ vệ vừa nghe nữ nhân này làm bộ, nhất thời vẻ mặt kích động, lên tiếng chỉ trích, vì bằng hữu tốt của mình thig gì cũng đáng giá. Hộ vệ hung hăng dập đầu: "Vương phi minh giám, lúc ấy Vương Khải cự tuyệt, nô tài không ngờ hẳn thật sự sẽ làm như vậy, mới không kịp thời báo lại, không phải nô tài cố ý giấu giếm!"

Phá hủy trong sạch! Lòng dạ nữ nhân này quá độc! Đối với phụ nữ mà nói, phá hủy trong sạch thì đồng nghĩa với phá hủy cả đời người nữ nhân này!

Sơ Thất vừanghe, nhất thời ngừng tiếng khóc, hung hăng dập đầu, trên đầu lập tức thấy màu đỏ, nàng cũng liều mạng, vẫn thì thầm: "Nô tỳ không có, hấn vu oan cho nô tỳ, xin vương phi làm chủ cho nô tỳ!"

"Vương phi, nô tài nói là sự thật, nếu như có một câu nói láo, sẽ để cho nô tài chết không tử tế được!" Hộ vệ ngẩng đầu lên, chỉ trời thề thốt.

Nhìn hộ vệ trước mắt, ánh mắt thản nhiên, Vân Tuyết Phi sống hai đời, phương diện nhìn người này vẫn có thể nắm chắc!

Ánh mắt nàng chuyển dời đến trên người nha hoàn đang quỳ, nhìn chăm chăm.

Tiểu nha hoàn trước mắt lo lắng, trên trán thấm ra lấm tấm mồ hôi, một dáng vẻ làm việc trái với lương tâm, trong lòng Vân Tuyết Phi đã có đáp án.

"Người có biết tội của người không?"

Vân Tuyết Phi đi đến trước mặt Sơ Thất, lạnh lùng nhìn nha hoàn quỳ trước mặt, bằng chừng ấy tuổi, lòng dạ ác độc như thế này.

Sơ Thất vẫn khẳng khẳng vô tội, khi tiếp nhận Vân Tuyết Phi quan sát cũng đã sợ hãi hối hận, bây giờ bị Vân Tuyết Phi hỏi khẳng định như thế, nhất thời tê liệt trên mặt đất như không có xương: "Nô tỳ, không phải nô tỳ cố ý, là đại phu nhân ép buộc nô tỳ, cầu xin vương phi thứ tội!"

Chương 26: Hạ Hầu Cảnh lấy lòng

"Người nói bậy! Bản phủ nhân ép buộc người lúc nào chứ?" Tần Hương Quân khẩn trương đứng ra cãi lại: "Tiện tỳ lớn mật, bản phủ nhân đối đãi người không tệ, vậy mà người dám vu oan bản phủ nhân!"

Sơ Thất sợ sệt co rút cơ thể lại, giống như nghĩ đến điều gì đó, cây ngay không sợ chết đứng hét to: "Là đại phủ nhân ép buộc nô tỳ, nô tỳ có chứng cứ!"

Nói năng hùng hồn, lập tức khiến Vân Tuyết Phi càng thêm không thích Tần Hương Quân, trong chuyện sắp đặt thị tẩm, nàng vẫn cho Tần Hương Quân một chút mặt mũi. Tuy nam nhân cùng nàng ta điên loạn đảo phượng không phải Tư Nam Tuyệt, nhưng do trước đó nàng cũng không biết mà? Sau này nếu biết, thì đầu sỏ bị truy cứu là Tư Nam Tuyệt, chứ đâu phải nàng!

Tần Hương Quân cảm thấy ánh mắt Vân Tuyết Phi nhìn mình càng ngày càng lạnh, trong lòng tức muốn chết với nha hoàn Sơ Thất này, nếu không phải sợ đổ thêm dầu vào lửa, nàng đã sớm xông lên cho nó hai bạt tai rồi.

"Chứng cứ ở đâu?" Vân Tuyết Phi thu hồi tầm mắt, tiếp tục truy vấn.

"Mấy thứ này chính là chứng cứ!"

Sơ Thất lấy từ trên người một cái khăn tay, sau đó mở nó ra, phía trên để một cây trâm cài mã nã, còn có một vòng tay bằng vàng,

nàng giải thích: "Những thứ này là do đại phu nhân cho nô tỳ, đại phu nhân nói, đợi sau khi chuyện thành công, sẽ còn ban thưởng hậu hĩ hơn nữa, chỉ là chuyện. Chuyện thất bại."

Sơ Thất né tránh ánh mắt muốn ăn thịt người của Tần Hương Quân, đem những thứ trên trình lên cho Vân Tuyết Phi kiểm tra: "Thỉnh vương phi xem qua!"

Tới giờ phút này mà Tần Hương Quân còn không hiểu thì chính là kẻ ngu, xem ra nha hoàn này quyết căn chết mình đây mà, tiện nhân! Nàng ta rốt cuộc nhịn không được nữa muốn nhào tới dạy dỗ đũa nha hoàn phản bội này.

Chẳng qua vừa nảy sinh ý đồ, Vân Tuyết Phi đã hạ lệnh, cho hai nha hoàn ma ma bắt nàng ta lại, bẻ hai tay nàng ta ra phía sau giữ chặt.

Cổ tay Tần Hương Quân chợt đau buốt, ngoan độc trừng mắt nhìn nhóm người đang chế trụ mình, phải biết vương phủ này trước khi chưa có vương phi, những người này a dua nịnh hót mình, hết lời ngon ngọt, không ngờ đợi đến lúc mình vướng vào phiền toái, một chút cũng không nương tay.

Kể từ lúc gặp Tư Nam Tuyệt, nàng đã vạn kiếp bất phục, nàng, dòng chính nữ phủ Thừa Tướng, uất ức làm thiếp cho người ta, chịu hết mọi sự khinh bỉ, cũng tính kế rất nhiều người, chỉ vì để vương gia có thể nhìn mình một lần, nhưng kết quả lại thua ở trên tay nha hoàn này, nàng không phục, cho dù chết nàng cũng muốn mọi chuyện phải rõ ràng: "Ta không có làm tại sao phải nhận, nếu vương phi kiên quyết muốn đổ tội danh này lên đầu nô tỳ, nô tỳ không lời nào để nói, chỉ cầu vương phi."

Thời khắc nói đến câu sau cùng, Tần Hương Quân ném ánh mắt oán độc lên trên người nha hoàn đã phản bội mình, cắn răng nghiêng lợi:

"Chỉ cầu vương phi trước khi xử trí ta, thì hãy thay nô tỳ giải quyết con tiện tỳ này đã!"

Vân Tuyết Phi xoa xoa trán, khoát tay áo: "Chuyện hôm nay cũng đã qua một khoản thời gian rồi, trước nhất đại phu nhân và nha hoàn này lại, dọn dò phòng bếp chuẩn bị thức ăn ngon cho bọn họ, sau khi ăn xong, trưa ngày mai loạn côn đánh chết!"

"Dạ!"

Đợi Vân Tuyết Phi về đến Lâm Phượng viên, Ngũ Trà ân cần châm trà rót nước, đấm vai cho Vân Tuyết Phi.

"Tiểu thư, sao người không trực tiếp xử trí hai người kia?" Ngũ Trà bất bình, bọn họ chết một ngàn lần vạn lần vẫn không làm tiêu tan mối hận trong lòng nàng, dám ám sát tiểu thư, đừng nói đánh chết, cho dù ngũ mã phanh thây cũng không có gì quá đáng.

"Tử tù trước khi chết không phải được một bữa cơm cuối cùng sao? Dù gì cũng sống không bao lâu nữa, cho các nàng ăn một bữa no, miễn cho xuống Âm Tào Địa Phủ làm ác quỷ, cáo trạng ta với Diêm Vương!" Vân Tuyết Phi thưởng thức ly trà trong tay, thản nhiên nói.

"Tiểu thư, người đối xử tốt với bọn họ quá!" Ngũ Trà cảm thán.

"Không cần đấm, em đi làm cho ta một chuyện!" Vân Tuyết Phi đặt ly trà xuống, nhìn Ngũ Trà: "Đi thăm dò hành tung gần đây của nha hoàn Sơ Thất đó, còn có tình trạng gia đình nàng ta nữa!"

"Tiểu thư, người hoài nghi." Ngũ Trà trợn to hai mắt.

"Ừ, có chút nghi vấn, em điều tra kĩ vào, mau sớm trả lời ta!" Vân Tuyết Phi cắt đứt lời muốn nói kế tiếp của Ngũ Trà, nghiêm túc dặn

dò.

"Dạ!" Ngũ Trà nhận được nhiệm vụ liền vội vàng lui ra ngoài.

"Ở trên xà ngang có thoải mái không?" Vân Tuyết Phi chờ sau khi Ngũ Trà rời khỏi, đột nhiên đặt câu hỏi.

"Vân tiểu thư, nhĩ lực thật tốt!"

Giọng nam hùng hậu dịu dàng vang lên, ngay sau đó, trong phòng đột nhiên nhiều hơn một mỹ nam tử tuấn dật phi phàm.

Hạ Hầu Cảnh sửa sang lại trường sam, đóng đưa cây quạt trong tay, tự nhiên đi tới trước bàn ngồi xuống, rót cho mình một ly nước.

"Không ngờ đường đường Cảnh vương gia nước Đại Hạ, vậy mà lại làm đầu trộm đuôi cướp, có phải tiểu nữ tử nên cảm thấy vô cùng vinh hạnh hay không!" Vân Tuyết Phi nhìn thẳng Hạ Hầu Cảnh, môi hơi cong một cái, mặt tràn đầy hả hê.

Hạ Hầu Cảnh nghe vậy cũng không tức giận, hắn lấy từ trong trường sam ra một cái hộp gỗ nhỏ, giao cho Vân Tuyết Phi.

"Đây là cái gì?" Vân Tuyết Phi nhìn cái hộp trên bàn, nghi ngờ hỏi.

"Đây là quà tặng cho ngươi, thay cho lời xin lỗi vì hành vi lỗ mãng hôm qua của ta! Mở ra coi có thích không!" Hạ Hầu Cảnh chỉ chỉ cái hộp trên bàn.

Trong hộp là một đôi khuyên tai xinh xắn hình hoa Lê, đơn giản thanh nhã, vô cùng hợp với bộ quần áo nàng đang mặc.

"Đây chính là trang sức trong Tụ Bảo Các, ta không biết ngươi thích

gì nên tùy tiện chọn một đôi khuyên tai này cho người!" Hạ Hầu Cảnh giải thích, mong mọi nhìn, giống như một đứa bé muốn được khen ngợi: "Thế nào? Ánh mắt của ta không tệ chứ!"

Vân Tuyết Phi cũng không từ chối, có quà mà không lấy mới là kẻ ngu, nàng gật đầu một cái: "Cũng không tệ lắm!"

"Tất nhiên rồi, cái này là trang sức do Tụ Bảo Các chế tạo đấy, chẳng những xinh đẹp tao nhã, hơn nữa còn độc nhất vô nhị nữa, nói cách khác người đeo cái này đi ra ngoài, cũng sẽ không lo lắng có người giống người!" Hạ Hầu Cảnh giải thích cặn kẽ.

Vân Tuyết Phi kinh ngạc nhìn người nam nhân trước mắt này, hôm nay sao đổi tính nhỉ?

Bị Vân Tuyết Phi nhìn chăm chăm, Hạ Hầu Cảnh xấu hổ: "Tại sao nhìn ta như vậy? Có phải đã bị dung mạo tuần dật ta làm cho hấp dẫn không!"

"Không phải, chỉ là cảm giác hôm nay người vô cùng tốt!" Vân Tuyết Phi cười nói.

"Nếu đồ đã được tặng, ta không tiện quấy rầy thêm, buổi tối còn có việc, đi trước!" Hạ Hầu Cảnh lưu lại những lời này, lẹ tức vội vàng đi ngay.

Nhìn khuyên tai trên tay, Vân Tuyết Phi không có bất kỳ cảm giác vui mừng nào, trước kia hẳn cũng tặng mình rất nhiều đồ, khi đó mình rất vui vẻ, nhưng hiện tại.

Chương 27: Thế thân

Đêm đen gió lớn, một bóng đen lén vào Hi Phong viện.

Quan Tâm Liên đắm chìm trong vui sướng, Tần Hương Quân chết, mình sẽ là đạiphu nhân, cách vị trí Vương phi càng gần hơn, nghĩ tới đây, nàng ta lặttức cảm thấy vô cùng hả hê.

Đột nhiên Thiên Thủy vội vã chạy vào, thì thầm mấy câu ở bên tai nàng, sắc mặt nàng thay đổi dần, hỏi to: "Nàng ta ở đâu?"

"Ngoài cửa!" Thiên Thủy nhìn xung quanh một chút, khẽ hỏi thăm, mắt lộ hung ác: "Có muốn hay không." Sau đó làm một động tác cắt cổ.

"Người điều nha hoàn ở cửa sang chỗ khác, sau đó cho tiện tỳ kia đi vào, để ta nhìn xem nàng ta muốn làm gì?" Quan Tâm Liên ổn định lại tâm trạng,hiện tại không thể luống cuống, nàng lấy từ trong hộp dưới cái gối mộtbọc bột phấn đưa cho Thiên Thủy, căn dặn: "Ta sẽ an ủi nàng ta trước,người đi lấy một ít thức ăn, thêm cái này vào bên trong, lát nữa bưngvào!"

Lấy được ám hiệu, Thiên Thủy cất mấy món đồ tốt vào, đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, một người nha hoàn quần áo tả tơi bước vào, tóc rối loạn, dính đầy rơm rạ, trên mặt bần thiêu dơ dáy, cả người lộ ra mùi vị ảmmốc.

Nhìn thấy Quan Tâm Liên, nàng gấp giọng nói: "Phu nhân, người phải cứu ta, nô tỳ không muốn chết!"

Một mùi lạ truyền đến, Quan Tâm Liên che giấu sự ghét bỏ trong mắt, dụi dụi cười một tiếng: "Yên tâm đi, ta đồng ý người, ngày mai người không sao đâu, sau đó người có thể về nhà đoàn tụ với phụ mẫu người, và ta sẽ cho người một khoản tiền lớn đủ để người sống sung túc cả đời này!"

Lấy được bảo đảm, đáy lòng nóng nảy đầy ắp sợ sệt của Sơ Thất cuối cùng cũng được xoa dịu đôi chút, nhưng nàng vẫn cảm thấy không an tâm nên hỏi lại: "Ngày mai nô tỳ thật sự sẽ không chết sao?"

Quan Tâm Liên kiềm nén gật đầu một cái, kéo Sơ Thất ngồi xuống, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé thiếu của Sơ Thất: "Người trung thành với bản phu nhân như vậy, sao bản phu nhân có thể cam lòng để người chịu chết chứ?"

"Ừ ừ!" Đạt được sự cam đoan lần nữa, rốt cuộc Sơ Thất cũng yên lòng, nàng tiếp tục van xin: "Bây giờ phu nhân đưa nô tỳ đi thôi, nô tỳ không muốn trở lại đại lao đâu, nơi đó rất âm u, nô tỳ sợ!"

Quan Tâm Liên sửa sang lại quần áo Sơ Thất, lấy lược ra, chải đầu cho nàng ấy, trấn an nói: "Yên tâm đi, ta kêu Thiên Thủy làm cho người một chút thức ăn, đợi ăn xong, sẽ đưa người rời đi!"

Sơ Thất nghe được ăn, bụng hăng hái kêu ừng ực liên tục, nàng ngượng ngùng cười nói: "Phu nhân thật tốt, nô tỳ đã một ngày chưa ăn gì, bọn họ đưa đồ nô tỳ không dám ăn!"

"Ừ, vậy thì phải ăn nhiều hơn, xong rồi ta sẽ đưa người rời khỏi vương phủ!" Quan Tâm Liên tiếp tục dỗ ngọt, chẳng qua ở chỗ Sơ Thất không nhìn thấy, sự ác độc chợt lóe lên trong mắt nàng ta.

Cốc cốc ~ theo tiếng gõ cửa, Thiên Thủy bưng mấy món ăn đầy đủ hương vị đi vào.

Người thấy mùi thơm mê người, Sơ Thất nuốt nuốt nước miếng, bụng càng thêm không có quy tắc phát ra tiếng đói bụng kêu gào.

Quan Tâm Liên nhận lấy thức ăn từ trong tay Thiên Thủy, bày biện lên bàn: "Ăn đi, ăn xong bữa cơm cuối cùng này ta sẽ đưa ngươi lên đường!"

Sơ Thất không nghe được sự khác thường trong lời nói của Quan Tâm Liên, nàng vội vàng nhận lấy chén, nhưng lúc thức ăn đưa đến bên miệng.

Ầm một tiếng, cửa chính bị người đá văng.

Vân Tuyết Phi và mọi người bước vào, đứng phía sau là tiểu thiếp của bốn phòng.

"Thì ra là con tiện nhân này hại ta!" Tần Hương Quân tức giận chỉ trích, mắt đỏ ngầu: "Ngươi thật độc ác!"

Vân Tuyết Phi ngược nhìn nữ nhân ác độc trước mặt, lạnh lùng hỏi "Hiện tại ngươi giải thích sao đây?"

Quan Tâm Liên không ngờ Vân Tuyết Phi xuất hiện ở đây, vội vàng giải thích: "Nô tỳ chỉ là nhìn thấy nha hoàn này đáng thương chưa được ăn cơm, mới giữ nàng ấy lại ăn cơm, tính toán sau khi cơm nước xong, sẽ đưa nàng trở về trong lao! Chuyện không liên quan đến nô tỳ!"

"Đến bây giờ mà ngươi còn ngụy biện! Thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!"

Vân Tuyết Phi bước đến nha hoàn đang run lấy bầy trước mặt, lấy ra một câyngân châm đặt vào trong thức ăn, lúc lấy ra, quả nhiên ngân châm giốngnhư nàng dự đoán biến thành màu xanh lá cây.

Nàng cầm ngân châm tới trước mặt Quan Tâm Liên: "Người còn gì để nói?"

Sơ Thất ngốc đi nữa cũng biết, trong cơm này có độc, nếu không phải vươngphi xuất hiện kịp thời, thì bây giờ nó đã vào miệng mình rồi, nghĩ tớiđây, bụng nàng thắt chặt lại, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, không thể tin nhìn chủ tử mình trung thành.

Từ không tin biến thành thoải mái, đúng là ác giả ác báo, nàng mạnh mẽ dập đầu nhận tội: "Nô tỳ nhận tội,là nhị phu nhân sai khiến nô tỳ, xin vương phi minh xét!"

"Không, không phải ta, tiện tỳ này vòì tiền ta, ta không cho, nên nàng ta vu oan ta đấy!" Quan Tâm Liên vòì vàng lắc đầu phủ nhận.

Vân TuyếtPhi không ngờ đến bây giờ, Quan Tâm Liên còn có thể không thừa nhận nhưvậy, nàng chỉ vào đôi khuyên tai trên lỗ tai Sơ Thất: "Khuyên tai đó,nếu ta nhớ không lầm, trước kia người đã từng đeo qua!"

Quan TâmThương nhìn thấy vật quen thuộc, trong lòng càng thêm lạnh, nàng tanhạnh chóng bác bỏ: "Đúng là nô tỳ có một đôi khuyên tai như vậy, nhưngđồ trong thiên hạ nhiều vô số kể, chuyện giống nhau như đúc là đươngnhiên, nếu vương phi vì cái này định tội ta, ta không phục!"

"Haha ~" Vân Tuyết Phi cười lạnh: "Lúc người mua, chẳng lẽ không biết trang sức của Tụ Bảo Các là độc nhất vô nhị, trên đời không có

cái thứ haisao?"

Quan Tâm Liên như bị sét đánh trúng, tê liệt ngã xuống đất.

"Nhân chứng vật chứng đều đủ, người tới, kéo nhị phu nhân ra ngoài! Trura mailoạn côn đánh chết!" Vân Tuyết Phi nghiêm giọng hạ lệnh.

Lập tức hai ma ma đi lên, nhắc Quan Tâm Liên ra ngoài.

Loạn côn đánh chết? Không, mình không thể chết, biểu tỳ của mình là Quý phi, họ không có tư cách trừng trị mình, nàng lớn giọng hét: "Vân Tuyết Phi, tiện nhân nhà ngươi, ngươi không thể xử trí ta... biểu tỳ ta là Quýphi, sau khi nàng ấy biết sẽ không tha cho ngươi đâu!"

Tiếng mắng chửi bén nhọn quanh quẩn thật lâu trong không khí, Vân Tuyết Phi cườigật dữ: "Đáng tiếc ngươi không đợi được tới ngày đó!"

Thấy VânTuyết Phi vẫn muốn đưa mình vào chỗ chết, nếu tránh không khỏi, nàngcũng không để nàng ta được thoát mái, nàng ác độc cười nói: "Ngươi chorằng vương gia thật sự yêu ngươi sao? Nằm mơ đi, hấn chỉ coi ngươi làthể thân, cái hấn thích chỉ là đôi mắt đẹp của ngươi thôi!"

Sắc mặt Vân Tuyết Phi khế đổi, lạnh giọng: "Còn không mau kéo xuống cho ta!"

"Ngươi chính là vật thay thế, chờ sau khi Bạch Tuyết Nhu trở lại, ngươi cũng sẽ bị hung hăng vứt bỏ, chờ xem, ha ha ~"

Chương 28: Chơi xấu

Ánh tà dương ngã sang hướng Tây, nước chảy vụn dậm, xa xa khói bếp lượn lờ, một lục y thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi ngồi trên bờ sông nhìn về phương xa.

"Phi nhi, cái này tặng cho nàng!" Thiếu niên chìa quả đấm, từng ngón tay dần dần duỗi ra, lập tức một chiếc nhẫn xinh xắn màu bạc xuất hiện trước mắt Tiết Phi. *điển>đàn^lê*quý*đôn*

Ở giữa được khám đá quý màu đỏ dưới ánh nắng chiều sáng chói rực rỡ.

"Đây là?" Trong lòng thiếu nữ mơ hồ biết, nhưng vẫn đỏ mặt hỏi hờ hợt.

"Đây là chiếc nhẫn đính ước, ta muốn sống trọn đời cùng nàng, Phi nhi, gả cho ta!" Thiếu niên bá đạo tuyên thệ, ngừng thở, khẩn trương chờ thiếu nữ trả lời.

Chờ đợi đúng là dày vò người khác, nhìn thiếu niên ngày thường rất tự tin giờ đây vì căng thẳng mà trán đã lấm tấm mồ hôi, thiếu nữ cười khẽ một tiếng, vươn tay, nũng nịu nói: "Huyền ca ca, đeo cho ta đi!"

Thiếu niên không thể tin, đợi phản ứng kịp, mừng như điên không lời nào có thể miêu tả hết được, vụng về đeo nhẫn vào tay thiếu nữ.

Sau đó hai người ôm chặt nhau, thời gian giống như ngừng ở trong giây phút này. *điển&đàn%lê\$quý,đôn*

Nháy mắt lại biến thành một cảnh tượng khác, nữ tử mặc phượng bào, đầu đội mũ phượng, nhưng chỉ có thể bi thương nhìn phu quân của mình nói cườiríu rít cười thê tử mới, ôm nàng ta vào trong ngực, thốt ra những lời thề non hẹn biển mà hắn đã từng nói nàng, nàng muốn mở miệng ngăn cản, đột nhiên ánh sáng lạnh lóe lên, một thanh kiếm sắc bén cắm sâu vào ngực của mình.

A.

Vân Tuyết Phi từ trong mộng giật mình ngồi dậy, mặt không còn chút máu, cả người toát mồ hôi lạnh, nàng sờ sờ ngực, cũng may, chỉ là mộng, hết thảy đã qua rồi!

"Nàng làm sao vậy, gặp ác mộng à?" Tư Nam Tuyết bên cạnh ngồi dậy vươn tay, sờ trán Vân Tuyết Phi, quan tâm hỏi.

Vân Tuyết Phi ngơ ngác nhìn người chỉ mặc mỗi cái áo lót trước mặt, hé ra cảnh tượng nam nhân tuấn mỹ vô hạn: "Sao người ở chỗ này?"

"Ta là phu quân nàng, thì ngủ chung với nàng là đúng rồi?" Tư Nam Tuyết tiếp tục chẳng biết xấu hổ. diễn*đàn&lê*quý.đôn

Người chỉ là thế thân, người cho rằng vương gia thật sự yêu người sao, ha ha ~ hắn thích người bởi vì người có đôi mắt rất giống nàng ta mà thôi, chờ Bạch Tuyết Nhu trở lại, người cũng sẽ bị hắn nhấn tâm vút bỏ!

Lời nguyên rủa của Quan Tâm Liên vang rõ bên tai, mặc dù hiện tại mình cũng không thích người nam nhân trước mắt này, nhưng chứng kiến cái kiểu quan tâm như có như không của hắn, nàng không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Nàng hất bàn tay trên trán ra, lạnh lùng lên tiếng: "Ta không sao, ngủ

đi ~"

Chẳng quan tâm đến vẻ mặt Tư Nam Tuyệt sẽ ra sao, nằm xuống liền nhắm hai mắt lại, đưa lưng về phía Tư Nam Tuyệt không nói câu nào.

Tư Nam Tuyệt nhìn bàn tay bị đánh rớt xuống, khó hiểu nhìn tiểu nữ nhân nọ, phản ứng chẳng bình thường tí nào, lẽ ra phải đối chọi, cảnh cáo mình chứ bò lên giường mới đúng chứ, sao lại yên ổn như vậy nhỉ?

Chỉ chốc lát sau, tiếng hít thở đến đều đều truyền đến, giống như người vừa thấy ác mộng khi này không phải là nàng, nhanh như vậy đã ngủ mất rồi. Tư Nam Tuyệt bất đắc dĩ cười khổ, lẳng lặng nằm xuống nhìn bóng lưng quật cường dưới ánh trăng.

Thời gian ban đêm luôn trôi qua rất nhanh, khi Vân Tuyết Phi tỉnh lại, bên cạnh đã sớm trống rỗng, trên giường lạnh lẽo, có thể thấy được người đã rời đi từ sớm.

Bên ngoài nắng tốt, nhưng trong lòng Vân Tuyết Phi thì rét như cắt, không hề cảm thấy chút ấm áp nào.

Đứng dậy mặc quần áo tử tế, vén lên rèm lên, đập vào mắt là một nam tử quần áo rực rỡ, phong thái ưu nhã cao quý, một tay vuốt ve đôi khuyên tai ngày hôm qua Hạ Hầu Cảnh tặng cho mình, một tay cầm ly trà thưởng thức, Ngũ Trà cung kính hầu hạ ở phía sau.

Nghe được tiếng động, Tư Nam Tuyệt ngẩng đầu lên, thấy Vân Tuyết Phi, trên mặt lập tức nở nụ cười sáng lạn, nụ cười này phải nói là phong hoa tuyết đại, ngày xuân ấm áp.

"Người không đi?" Vân Tuyết Phi kinh ngạc, không phải mỗi khi vào

lúc này, hẳn vì tránh bị người khác phát hiện, đều sẽ âm thầm rời đi, sao hôm nay?

Đối với sự kinh ngạc của Vân Tuyết Phi, Tư Nam Tuyết biết trong lòng nàng nghĩ gì, hẳn nhẹ nhàng cười một tiếng: "Lại đây ngồi đi, người đi chuẩn bị một ít thức ăn cho vương phi!"

"Dạ!" Ngũ trà nhận lệnh, che giấu vui sướng trong mắt, hành lễ xong thì cung kính lui ra ngoài!

Vân Tuyết Phi đi đến trước bàn, tìm chỗ ngồi xuống, nhìn thấy khuyên tai trong tay Tư Nam Tuyết, không vui nói: "Ai cho người tùy tiện đựng vào đồ của ta?"

Tư Nam Tuyết thu hồi nụ cười, ánh mắt như vòng xoáy, vô cùng âm trầm: "Nàng rất coi trọng đôi khuyên tai này?"

Không khí hơi lạnh xuống, Tư Nam Tuyết thâm ý nhìn Vân Tuyết Phi, giống như chỉ cần Vân Tuyết Phi nói phải, hẳn sẽ lập tức bóp nát nó.

"Hôm qua Cảnh vương gia đã tặng nó cho ta, kiểu dáng đơn giản thanh nhã, rất thích!" Vân Tuyết Phi cũng không nghiên cứu lời nói của Tư Nam Tuyết, nàng biết dù nàng không nói, Tư Nam Tuyết vẫn có thể điều tra ra được.

Nghe được lời giải thích của Vân Tuyết Phi, báo cho hẳn biết sự thật, trái tim Tư Nam Tuyết treo lơ lửng rồi cuộc cũng bình tâm trở lại, chân mày hơi giãn ra, áp suất xung quanh từ từ tăng lên.

"Trả lại cho ta!" Vân Tuyết Phi cũng không nhiều lời, trực tiếp đưa tay muốn lấy về.

Dung nhan Tư Nam Tuyết như tranh vẽ lần nữa nở nụ cười, chỉ qua

nụ cười này lại làm cho Vân Tuyết Phi cảm thấy hết sức lạnh, hình như có chuyện không may sắp xảy ra.

Quả nhiên, Tư Nam Tuyết xòe tay ra, làm gicòn bóng dáng của khuyên tai, xuất hiện trong tay Tư Nam Tuyết là một đồng bột phấn nhỏ màu trắng bạc, hấn tiếc hận: "Hazii, thật xin lỗi, tavừa đựng một cái, không ngờ nó lại bể như vậy, chất lượng khuyên tai này kém quá, nếu nàng thích, ngày mai ta sẽ tặng cái có chất lượng cũng như kiểu dáng đẹp hơn cho nàng!"

Vẻ mặt thì làm bộ, bên ngoài nói xin lỗi, nhưng đáy mắt hấn rõ ràng viết lên hai chữ hài lòng.

Vân Tuyết Phi kiềm chế tức giận trong lòng, cười lớn: "Không cần, nếu bể coi như xong, dù sao ta cũng có rất nhiều khuyên tai, thiếu một cái vẫn chẳng ảnh hưởng gì!"

Trả lời như vậy không thể nghi ngờ khiến Tư Nam Tuyết cực kỳ hài lòng, không thèm để ý, hấn gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Khuyên tai này quả thật rất bình thường!"

"Trưa hôm nay, Quan thị thiếp sẽ bị hành hình, vương gia có muốn đi xem nàng ấy một lát không?" Vân Tuyết Phi thấp giọng hỏi.

Tư Nam Tuyết uống gần hết nước trong tay thì đột nhiên dừng lại, trong mắt không có bất kỳ dao động nào, mặt không biểu cảm phun ra một câu: "Làm sai thì phải bị trừng phạt!"

Đơn giản tùy ý giống như nói hôm nay ăn món gì, không biết vì sao, Vân Tuyết Phi chẳng hề cảm thấy vui mừng, ngược lại lạnh run, có chút đồng tình với Quan Tâm Liên.

Chương 29: Biến cố phát sinh

Mặt trời bên ngoài càng lúc càng lớn, xem ra sắp tới buổi trưa rồi.

Vân Tuyết Phi vẫn như ngày thường, vẻ mặt bình tĩnh ngồi trước bàn, cầm sách dạy đánh cờ nghiên cứu ván cờ, tiêu phí đến buổi trưa.

Ngũ Trà ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ một chút, vài lần muốn nói chuyện, nhưng lại cố gắng nuốt xuống, sau khi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, nàng mới đi lên trước nhỏ giọng hỏi thăm: "Tiểu thư, sắp tới buổi trưa, người không đi xem một chút sao?"

Vân Tuyết Phi cũng không ngẩng đầu lên, quân cờ trên tay rơi lên bàn, thản nhiên trả lời: "Ta cũng không muốn nhìn cảnh máu tanh, nếu không buổi tối sẽ ăn không ngon!"

Tiểu thư nói cũng có đạo lý, Ngũ Trà ngoan ngoãn im lặng, đứng phía sau chuyên tâm hầu hạ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đến buổi trưa, đợi đến không phải là tin tức Quan Tâm Liên bị đánh chết, mà là Nhất Phẩm phu nhân Quan Bạch Nguyệt tới, ngăn hình phạt lại.

Nghe Thính Tuyết thở dốc hồi báo tình hình, cuối cùng Vân Tuyết Phi hạ quân cờ cuối, để sách dạy đánh cờ xuống, ánh mắt nhìn Thính Tuyết: "Người nói mẫu thân của Mộ Dung Thanh Y Quan Bạch Nguyệt đến rồi?"

Thính Tuyết mạnh mẽ gạt đầu, vội vã khẩn cầu: "Vương phi, người

phải làm chủ cho Đại phu nhân, Nhị phu nhân ác độc như vậy, Đại phu nhân chịu oan khuất lớn như vậy, không thể để thế được!"

Vân Tuyết Phi cười lạnh: "Nàng muốn cũng không có khả năng, mẹ vợ hoàng đế tại sao lại như vậy? Thiên Tử phạm pháp luận tội như thứ dân, nàng còn muốn thoát khỏi quốc pháp?"

Quan Bạch Nguyệt, nàng hóa thành tro cũng biết, kiếp trước nàng cứu Quan Bạch Nguyệt và Mộ Dung Thanh Y, nàng cũng không còn giấu giếm thân phận của mình, không nghĩ tới Quan Bạch Nguyệt là Tam di nương của Thái Phó Mộ Dung Địch, sau này các nàng nhân cơ hội mang danh nghĩa cảm kích tìm nàng nói chuyện giải sầu, Mộ Dung Thanh Y lại thành Khuê Mật duy nhất của nàng, chẳng qua là Khuê Mật này lại coi trọng phu quân của nàng.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp! Không nghĩ tới nhanh như vậy lại gặp!

Ngũ Trà lo lắng tiến lên: "Tiểu thư, làm thế nào bây giờ? Hay coi như không có gì đi! Mộ Dung quý phi là độc sủng của Hoàng Đế bệ hạ, chúng ta chộc không nổi! Hơn nữa..."

Vân Tuyết Phi giơ tay lên ngăn Ngũ Trà lại, đột nhiên cười lớn, nét cười nhẹ vô cùng, nếu như nhìn kỹ có thể nhìn ra nụ cười này không chạm tới đáy mắt, nàng cất bước đi ra ngoài, bước chân nhẹ nhàng tao nhã, sau khi đi hai bước, nàng quay đầu lại thúc giục: "Còn không mau đi, chúng ta đi gặp vị Nhất Phẩm phu nhân này!"

Ngũ Trà Thính Tuyết nghe vậy, vội vàng chạy theo.

Vừa tới tiền sảnh, liền nghe được tiếng khóc thanh tú nhu nhược: "Bác người phải làm chủ cho Liên nhi! Liên nhi ở vương phủ này bị bắt nạt, hôm nay nếu không phải bác kịp thời chạy tới, sợ rằng Liên nhi đã bị loạn côn đánh chết!"

Ai oán nói xong câu, tiếp theo tỏ vẻ càng thêm đau lòng,, khiến cho người lộ vẻ cảm động.

" Người nói bậy! Người nữ nhân ác độc này, kẻ xấu cáo trạng trước, không sợ gặp báo ứng sao..." Tần Hương Quân tức giận quát lớn.

" Lão thân ở đây còn chưa tới phiên người một thị thiếp có thể nói chuyện!" Quan Bạch Nguyệt vỗ vỗ tay của Quan Tâm Liên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tần Hương Quân.

Tần Hương Quân tức đỏ mặt, nhưng cũng không dám phản bác.

" Nếu như ta nhớ không lầm, trước kia Quan lão phu nhân cũng mang thân phận thiếp thân!" Vân Tuyết Phi mặc một bộ áo trắng, thanh nhã cao quý, nhắc chân bước về phía trước.

Tần Hương Quân mừng rỡ đi lên trước, cúi người hành lễ: "Vương Phi Cát Tường!"

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, ra hiệu Thính Tuyết đỡ nàng dậy, sau đó ánh mắt chuyển đến trên người Quan Bạch Nguyệt, một bộ đồ thẫm, trên đầu cắm sáu kim xoa, trên cổ tay đeo vòng vàng vừa thô vừa lớn, vẻ mặt phì nộn, khuôn mặt không còn vẻ nhợt nhạt, thay vào đó là trắng ngần nhẵn bóng, vô cùng phú thái, xem ra chính mình ra, nàng và Mộ Dung Thanh Y sống tốt hơn rồi.

" Lão thân tốt xấu gì cũng là thê tử của Mộ Dung thái phó, mẫu thân của Mộ Dung Quý Phi, lại là mẹ vợ của Đương Kim Hoàng Đế, mong Vương Phi nói chuyện chú ý dùng từ!" Quan Bạch Nguyệt ngoài mặt cười cười, trong lòng lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, lời nói ramang theo áp bức, nàng hận nhất là người dám nhắc đến thân phận thị thiếp trước kia của nàng.

Đây là một mặt trước kia Vân Tuyết Phíchura nhìn thấy qua, kiếp trước ở trước mặt mình, bộ dạng nàng nhát gansợ phiền phức, lúc tiến cung luôn mặc một bộ thuân xanh, tím, lúc ấy nàng còn là Tiết Phi, cho rằng một nữ nhân nhu nhược như vậy, nuôi công gái đã không dễ dàng, nhất định mỗi ngày đều nhận lấu ức hiếp và ngược đãi, cho nên nàng cho phép các nàng thường xuyên tiến cung làm bạn với mình, làm như vậy là để người trong phủ Thái Phó nhìn một chút, các nàng là khách quý của nàng, như vậy sau này các nàng cũng sẽ không bị bắt nạt nữa, quả nhiên, như dự kiến của nàng, một tháng sau, Quan Bạch Nguyệt liền được Mộ Dung Địch dẫn về làm bình thê.

Bây giờ suy nghĩ một chút, lúc đó mình thật ngốc, chỉ sợ lúc ấy các nàng cũng đã đánh chủ ý lên Hạ Hầu Huyền, vết thương trên người này hẳn là bản thân mình tạo ra, vì để cho nàng xem, tranh thủ đồng tình của nàng, đạt được mục đích tiến cung tiếp xúc với Hạ Hầu Huyền. Hôm nay nữ nhi của nữ nhân này như nguyện làm nữ nhân của Hạ Hầu Huyền, làm Quý Phi tôn quý nhất, nàng nhất định là nắm chắc rồi.

Vân Tuyết Phi nhàn nhạt cười một tiếng: "Nhưng điều bốn vương phi nói là sự thật, theo ta được biết, năm đó Quan lão phu nhân chỉ là một thị thiếp, nghe nói là nhờ phúc của Tiết hoàng hậu lúc còn tại thế, mới được phong làm bình thê!"

Vừanghe đến Tiết Phi, trong lòng Quan Bạch Nguyệt sợ hãi, sắc mặt cực kỳ khó coi, trừng mắt về phía Vân Tuyết Phi, ánh mắt như muốn ăn thịt người.

Vân Tuyết Phi không để ý tới, thông thả thở dài: "Ai... Tiết hoàng hậu thật đúng là số khổ, phụng bồi Hoàng Đế đánh đông dẹp tây, kết quả chết trên chiến trường, ngược lại lại tiện nghi cho hảo tửu mọi của

nàng..."

Sắc mặt Quan Bạch Nguyệt đột nhiên trắng bệch, nàng ác liệt nhìn Vân Tuyết Phi, cao giọng chất vấn: "Làm sao ngươi biết những chuyện này?"

"Biết cái gì? Bỏn vương phi cũng không biết, chỉ biết..." Vân Tuyết Phi dừng lại, ánh mắt nhìn về phía người trốn sau lưng Quan Bạch Nguyệt kia, lạnh lùng phun ra bốn chữ: "Giết người đền mạng!"

Thân thể Quan Tâm Liên co rụt lại, lôi kéo cánh tay của Quan Bạch Nguyệt, nàng nhìn Vân Tuyết Phi, giọng nói run run: "Có bác ở đây, người... Người không thể động vào ta, biểu tỳ ta lại là... Lại là Mộ Dung quý phi!"

Như muốn chứng minh cái gì, nàng đẩy Quan Bạch Nguyệt trước mặt một cái.

Quan Bạch Nguyệt lập tức hồi phục tâm tình, nghĩ đến nữ nhi của mình là Quý Phi, Quý Phi là cái gì? Đây chính là quốc mẫu tương lai, nghĩ đến đây, nàng phẫn khích, ưỡn ngực: "Có bà già này ở đây, người nào cũng không thể động vào cháu gái ta!"

Chương 30: Không có nữ nhân có thể so sánh với nàng!

Vân Tuyết Phi nhìn đôi cực phẩm trước mắt này, trầm mặc một lúc sau lạnh lùng mở miệng: "Người đâu, kéo Quan Tâm Liên ra ngoài loạn côn đánh chết cho bốn vương phi!"

Quan Tâm Liên run rẩy, càng thêm kéo chặt y phục Quan Bạch Nguyệt, thân thể ở nơi không ai thấy run rẩy, nàng bất lực nhìn Quan Bạch Nguyệt, trong mắt lộ vẻ cầu xin: "Bác, ta... ta..."

"Ai dám! Nữ nhi của ta chính là Hoàng quý phi! Dám đụng đến cháu gái ta, tôi sẽ nói nữ nhi của ta tru di cửu tộc các ngươi!"

Nghe thấy giọng nói phách lối như vậy, nhìn nha hoàn nô bộc đứng chung quanh sợ sệt không dám lên trước, Vân Tuyết Phi không vui chau mày.

"Ai dám tru di cửu tộc Bốn vương?"

Giọng nói khí phách êm tai như vậy trong nháy mắt chấn động đến lòng của Vân Tuyết Phi, Vân Tuyết Phi nhanh chóng hồi phục, ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt là cảm bào trắng ngà, lịch sự phong nhã tài hoa, trong nháy mắt mọi ánh mắt đều bị hấp dẫn.

Tư Nam Tuyết không quan tâm, đi thẳng về phía Vân Tuyết Phi, đợi đến lúc chỉ còn cách 30cm thì dừng lại, xoay người, liếc mắt nhìn Quan Bạch Nguyệt phách lối vừa rồi.

Quan Tâm Liên phản ứng lại đầu tiên, vội vàng buông tay ra, đi lên trước, thẹn thùng hành lễ: "Bái kiến Vương Gia!"

Vừa nghe Vương Gia, Quan Bạch Nguyệt lập tức hồi thần, thu hồi ánh mắt simê, không nghĩ tới đây chính là hộ quốc Vương Gia trong truyền thuyết, quả nhiên là phong thái Tiên Nhân, có phong thái rất giống hoàng đế, trách không được Liên nhi lại vì hấn mà đòi sống đòi chết.

Nàng ho khan vài tiếng, cũng quỳ xuống hành lễ: "Lão thân bái kiến Vương Gia!"

Tư Nam Tuyệt như không nghe thấy, ánh mắt dịu dàng nhìn Vân Tuyết Phi: "Người nào chọc Tuyết Nhi mất hứng?"

Vân Tuyết Phi liếc nam nhân làm bộ trước mặt một cái, trong nhà này có nhiều người như vậy, hấn lại không nhìn thấy, cho người giả bộ! Đáng ghét!

Quan Tâm Liên vừa thấy sau khi Vương Gia đi vào chỉ để ý tiện nhân Vân Tuyết Phi này, lập tức tức giận lại tủi thân, nàng nghẹn ngào lên tiếng: "Vương Gia, người phải làm chủ cho nô tỳ!"

Tư Nam Tuyệt nở nụ cười, giọng cười lại phát ra như nham thạch: "Liên nhi có thể có ủy khuất gì?"

Quan Tâm Liên vừa nghe, lập tức kích động, không kịp nhìn vẻ mặt của hấn, vội vàng bộc phát, nàng phẫn hận trách mắng: "Vương phi ác độc, muốn loạn côn đánh chết nô tỳ, cũng may bác nô tỳ kịp thời tới cứu, nếu không thì hiện tại nô tỳ đã không gặp được Vương Gia..."

Vừa nói vừa đỏ mặt, nước mắt như châu sa lăn xuống theo gò má.

"Ồ? Có chuyện như vậy?" Giọng nói dễ nghe của Tư Nam Tuyết khẽ kéo dài.

Hắn nhìn về phía Vân Tuyết Phi, đầu ngón tay như ngọc vuốt ve mái tóc Vân Tuyết Phi, thấp giọng hỏi thăm: "Tuyết Nhi, người nói, việc này phải giải quyết thế nào mới tốt?"

Vân Tuyết Phi cười mà như không cười, nhìn nam tử này cứng chiều với mình: "Không bằng..."

Nhìn sang Quan Tâm Liên một bên căng thẳng, ánh mắt oán độc, nàng cười đắc ý nói, một tay khoác tay của Tư Nam Tuyết, tựa người lên vai hắn, ngón tay thanh tú vẽ nên các vòng tròn trên ngực Tư Nam Tuyết: "Nếu như thần thiếp nói, tâm tình Quan thị thiếp bị ảnh hưởng, Vương Gia người sẽ làm thế nào?"

Hương thơm nữ nhi mê người truyền đến, thân thể mềm mại dán chặt lên lồng ngực chính mình, còn có tay ngọc đang làm xằng làm bậy trên người mình, Tư Nam Tuyết đột nhiên cảm thấy cả người khô nóng, hắn nhìn ánh mắt khiêu khích đắc ý của Vân Tuyết Phi, ôm lấy eo thon của nàng, ép vào thân mình, ánh mắt âm trầm, trong mắt như có chút sóng gió, giọng nói hơi mờ ám: "Ái phi muốn làm thế nào?"

Đùa mà thành thật, ánh mắt nàng không tự nhiên, có điều quay mắt đi, nàng có thể nhìn thấy ánh mắt phun lửa của Quan Tâm Liên, một chút không được tự nhiên kia lập tức tiêu đi hầu như không còn, thay vào đó là một loại đắc ý sung sướng.

"Thần thiếp luôn luôn là người có thù tất báo, cả gan phá thích khách ám sát bốn vương phi, thì phải chấp nhận hậu quả!" Vân Tuyết

Phi nói năng khí phách, nhìn về phía Quan Tâm Liên, hàn quang chợt lóe lên: "Quan thị thiếp, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"

Vân Tuyết Phi thoát khỏi lồng ngực Tư Nam Tuyết, đi đến bên cạnh Quan Tâm Liên và Quan Bạch Nguyệt, cúi thấp người: "Mẹ vợ của Hoàng đế thì thế nào? Cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây, cũng đừng mong có thể cứu người! Người đâu!"

"Ngươi không thể! Lão thân không cho phép!" Quan Bạch Nguyệt nhận ra ý tứ của Vân Tuyết Phi, lập tức lên tiếng quát ngăn lại.

"Đây là hộ quốc Vương Phủ, lão nhân gia ngươi muốn ra về ta đây thì lộn chỗ rồi! Người đâu, trước tiên đánh Quan lão phu nhân 20 đại bản, sau đó mời đi ra ngoài cho bốn vương phi!" Vân Tuyết Phi lười phải nói nhảm với lão nhân này, trực tiếp trừng phạt!

Hiện tại còn muốn đánh mình! Phản, thật sự phản rồi! Quan Bạch Nguyệt tức giận hàm răng run lên, nhưng không nói ra được một câu.

Gã sai vặt vốn còn sợ hãi không dám di chuyển, thế nhưng hiện tại Vương Gia ở đây, lá gan cũng lớn lên, có Vương Gia ở đây, Quý Phi thì tính là gì? Hai gã sai vặt trực tiếp tiến lên, ôm lấy Quan Bạch Nguyệt trên đất đi ra ngoài.

Quan Bạch Nguyệt bừng tỉnh, nhưng hai tay bị khống chế, chỉ có thể mở miệng chửi mắng: "Tiện nhân, ngươi sẽ không được chết tử tế, ta muốn tru di cứu tộc nhà ngươi... tru di cứu tộc nhà ngươi!"

Theo tiếng mắng chửi càng ngày càng xa, Vân Tuyết Phi dời ánh mắt đến trên người nhân vật chính của hôm nay, hôm nay nàng nhất định phải trừng trị nữ nhân đáng giận này.

Quan Tâm Liên nhìn Quan Bạch Nguyệt bị kéo ra ngoài, ngay cả bác

nàng cũng không sợ, còn bị đánh 20 đại bản, vậy mình?

Trong ánh mắt u lãnh của Vân Tuyết Phi, nàng xụi lơ trên mặt đất, ngơ ngác nhìn nam tử ngay đến một ánh mắt cũng lười cho mình trước mặt, nam tử mình vẫn luôn yêu.

Nàng đột nhiên cười to, cười đến rơi nước mắt, ánh mắt nhìn về phía Vân Tuyết Phi càng thêm oán hận, quay đầu lại vè mặt đau thương nhìn Tư Nam Tuyết: "Tại sao? Tại sao lại đối với ta như vậy? Không có Bạch Tuyết Nhu, vì sao không thể yêu ta?"

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, Bạch Tuyết Nhu, lại là cái tên này? Nàng không tự chủ quay đầu, muốn xem xem phản ứng của người đàn ông khi nghe đến cái tên này sẽ thành thế nào!

Tư Nam Tuyết lạnh lùng nói một câu: "Không có nữ nhân có thể so sánh với nàng!"

Chương 31: Nói xin lỗi!

"Ha ha ~ thật sao?" Quan Tâm Liên tuyệt vọng nhìn nam nhân không có tâm này, nàng chậm rãi lui về phía sau, lau nước mắt trên mặt, đột nhiên cười quý dị một tiếng, hung hăng đung tới trên cây cột hướng đối diện.

Theo một tiếng ‘ bịch ’ rất lớn, nàng ta chậm rãi ngã xuống, máu tươi lan tràn ra, nàng ta nhìn nam nhân trước mắt không nhúc nhích, khuôn mặt không biểu cảm, thì thầm tự nói: "Ta nguyện rửa người vĩnh viễn không chiếm được nữ nhân mình thích, giống như ta sống trong khổ sở khi yêu mà không được đáp lại, cả đời!"

Trời đất đang xoay tròn, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, nàng ta chậm rãi nhắm hai mắt lại, chảy xuống một giọt lệ cuối cùng!

Vân Tuyết Phi kinh hãi, nàng tuyệt đối không ngờ Quan Tâm Liên quyết tuyệt như vậy, đầu nàng trống rỗng, trước mắt chỉ có máu tươi đầy trời, nàng dựa vào bản năng đi lên trước, Diễm Đâu Lôi Quý Đôn ngồi xổm xuống, đưa tay dò hơi thở của Quan Tâm Liên, đã không còn hơi thở, trong lòng nàng nói không ra cảm giác gì, xoay đầu lại đi về phía Tư Nam Tuyết nói: "Nàng chết ~"

Mặt Tư Nam Tuyết không chút thay đổi, trong mắt không có bất kỳ phập phồng gì, bình thản đáp một tiếng "Ừ, ta biết rõ!" Nhìn xuống người hầu đứng cung kính xung quanh, phân phó: "Đưa di thể Quan thị thiếp về nhà, đều lui đi!"

Tần Hương Quân không ngờ cá nước thân mật nhiều ngày như vậy, vương gia cũng không lưu lại một ánh mắt cho mình, trong lòng tức

giận, nhưng mà nghĩ đến Quan Tâm Liên chết rồi, đối thủ của nàng ta lại ít đi một, trong lòng vẫn vui mừng, nàng ta chậm rãi lui ra, khi ra đến cửa thì nhìn thấy ánh mắt Tư Nam Tuyết nhìn Vân Tuyết Phi, nàng không khỏi siết chặt quả đấm: sớm hay muộn nàng cũng phải trừ bỏ Vân Tuyết Phi, ngồi lên ngôi vị vương phi này!

Nếu như là trước kia, Vân Tuyết Phi sẽ nói chết thì chết, dám ám sát nàng thì chết một ngàn lần cũng không đủ, nhưng hôm nay nàng cũng rất khó chịu, nói cho cùng, đây là một nữ nhân ngốc, yêu một người không có minh, nghĩ đến lời nói của Quan Tâm Liên, nàng là thế thân của Bạch Tuyết Nhu, nàng nhắm mắt, điều chỉnh tình hình bên dưới, rồi sau đó chậm rãi mở ra: "Người không khó chịu sao? Một nữ nhân si tình vì yêu người mà chết như vậy!"

Tư Nam Tuyết nghe hỏi thế, cau mày một chút: "Nàng ta làm việc sai nên tiếp nhận trừng phạt!"

Nàng đột nhiên đứng lên, Diễm Đản Lê Quý Đôn khóe miệng giật giật, không có chút ý cười nào: "Có phải trong lòng người trừ Bạch Tuyết Nhu, ai cũng không quan tâm hay không?"

Sắc mặt Tư Nam Tuyết buồn bã, lạnh lùng nói: "Người và nàng không giống nhau!"

Không giống nhau? Vân Tuyết Phi tự giễu nhếch miệng, đứng dậy, đi ra cửa: "Nếu như người thật sự yêu nàng, mặc kệ từ nguyên nhân nào, ban đầu cũng không nên lấy ta!"

Lưu lại một câu nói như vậy, liền cất bước ra khỏi chỗ làm người ta hít thở không thông.

Tháng năm trời sáng rõ trời xanh mây trắng, nhưng Quan phủ lại mây đen ảm đạm, đông nghẹt, khiến người thở không thông.

Quý phụ mặc đồ bông hồng hồng thêu tơ bạc khóc thút thít ở một bên: "Liên Nhi của ta, con chết thật thê thảm ~"

Cái mông Quan Bạch Nguyệt nằm ở trên giường, một tiểu nha hoàn áo xám đứng ở bên cạnh bôi thuốc cho bà ta.

Nghe tiếng khóc, Quan Bạch Nguyệt không vui quát lớn: "Câm miệng! Một người chết rồi, gào lên ở chỗ này làm gì? dieendaanleequydonn Có bản lãnh người đến trong hộ quốc vương phủ gào đi, khiến những tiện nhân kia đền mạng cho nữ nhi của người!"

Đoán chừng là dùng quá sức, đụng chạm đến vết thương trên mông, sắc mặt bà ta đại biến, hung hăng tát nha hoàn đang bôi thuốc cho bà ta một cái, giận dữ mắng mỏ: "Ngu xuẩn, nhẹ một chút! Người biết bôi thuốc hay không? Đau chết lão thân rồi, đã chết."

Nha hoàn áo xám kinh hoàng bụm mặt, gật đầu liên tục nhận sai: "Đúng, đúng, nô tỳ sẽ chú ý."

"Nhanh chóng bôi thuốc cho lão thân, làm đau lão thân nữa, cẩn thận lột da của người ra!" Quan Bạch Nguyệt ác độc uy hiếp.

Nha hoàn sợ hãi thừa vâng, động tác càng cẩn thận kỹ hơn.

Quý phụ cầm khăn dụi dụi con mắt, nghĩ đến nữ nhi chết oan, nảy sinh hận ý trong lòng: "Tỳ tỳ, Thanh Y là hoàng quý phi, tỳ là mẫu thân của quý phi, cha mẹ vợ của đương kim thánh thượng, dieendaanleequydonn bọn họ dám giết Liên Nhi của ta, còn đánh tỳ tỳ, nhất định không thể bỏ qua cho họ!" Nói xong lời cuối cùng, lời kia là nặn ra từ trong kẽ răng.

Nghĩ đến mình bị uất ức và sỉ nhục ở hộ quốc vương phủ, Quan Bạch Nguyệt cắn răng nghiêng lợi, nắm thật chặt ga giường dưới người trong tay, lộ vẻ hung ác: "Bỏ qua cho? Hừ! Lão thân nhớ kỹ chuyện ngày hôm nay, lão thân tuyệt đối không để cho bọn họ tốt hơn!"

Quý phụ ngừng tiếng khóc, dịu dàng cười một tiếng, tiếng nói chuyển một cái, tiến lên lấy lòng: "Có tử tử ở đây, ta tin tưởng Liên Nhi của chúng ta nhất định có thể rửa sạch oan ức, báo thù rửa hận!"

"Yên tâm đi, Liên Nhi là cháu gái của lão thân, nhất định sẽ không để cho nàng chết vô ích! Lão thân nhất định phải làm cho những người này biết kết quả đắc tội Quan phủ!" Quan Bạch Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Mắt của quý phụ đi lòng vòng, nhân cơ hội nói ra mục đích chủ yếu của hôm nay: "Tử tử, an bài cho tướng công một chức quan đi, dù gì tướng công cũng là đệ đệ ruột của tử, bao nhiêu cũng có thể giúp đỡ tử tử một chút, về sau Thanh Y đứng vững trong cung cũng có nhà mẹ dựa vào ~"

Nhìn dáng vẻ nữ nhân trước mắt như suy nghĩ mọi chuyện vì bà, Quan Bạch Nguyệt cười lạnh trong lòng, dĩ nhiên bà biết ý định của nữ nhân trước mặt, nhưng cảm thấy lời của bà ta cũng có lý, gật đầu một cái đồng ý.

"Người đi điều tra Vân Tuyết Phi đó một chút! Chờ thời cơ đến, lão thân nhất định phải diệt trừ nàng!" Quan Bạch Nguyệt khẩn trương, bà không ngờ nữ nhân này hiểu rõ chuyện của Tiết Phi như thế, giữa bọn họ nhất định có một mối quan hệ đặc biệt, dù gì, dieendaanleequuydonn chỉ cần dính đến Tiết Phi, bà đều phải hủy diệt! Bất kể kẻ nào cũng không thể uy hiếp vị trí nữ nhi của bà!

Mặt trời đỏ rực từ từ dâng lên ở chân trời phía đông, ánh lửa bắn ra bốn phía, cả vùng đất được chiếu sáng trong nháy mắt, khắp nơi đều phủ lên một tầng màu vàng kim.

Vân Tuyết Phi nhìn vị trí bên cạnh trống rỗng, cả trái tim chìm đến đáy cốc, lạnh lẽo như băng, ngày hôm qua Tư Nam Tuyết cũng không đến, quả nhiên mình chọc giận hấn rồi!

Nhớ tới ngày hôm qua hấn nói như đinh chém sắt: "Bất kể kẻ nào cũng không thể so sánh với nàng!"

Nàng thật sự tò mò, Bạch Tuyết Nhu là một nữ tử như thế nào, đi đâu rồi? Có thể khiến cho hấn nhớ mãi không quên như vậy?

Nàng suy nghĩ một chút, cảm thấy ngày hôm qua cũng có chút quá mức, nàng không nên chỉ trích Tư Nam Tuyết lãnh huyết, mặc dù Quan Tâm Liên đáng thương, nhưng cũng đáng hận, nàng ta phải chết, nếu không bất cứ lúc nào nàng cũng ở trong nguy hiểm, nàng cũng không quên ánh mắt cuối cùng Quan Tâm Liên nhìn mình, nàng nghĩ đến suốt đời, trừ phi Quan Tâm Liên không thương Tư Nam Tuyết, nếu không nàng ta không tiêu trừ được nỗi hận với mình!

Nghĩ tới đây, nàng từ từ cũng hiểu ý tứ của Tư Nam Tuyết ngày hôm qua, nhất thời có chút đau lòng, dieendaanleequydonnnàng phân phó Ngũ Trà: "Nghe ngóng xem vương gia nghỉ ngơi ở đâu cho ta, đồng thời làm chút gì đấy ăn đi!"

Ngũ Trà lập tức sáng tỏ, đây là lần đầu tiên tiểu thư chủ động quan tâm vương gia, trong lòng vui mừng: "Vâng, nô tỳ lập tức đi ~"

Nha đầu Ngũ Trà này thẳng tính, trong lòng nghĩ cái gì vừa xem hiểu ngay, Vân Tuyết Phi ngượng ngùng, gò má trắng nõn nhất thời nổi lên màu hồng nhàn nhạt, nghiêm nghị giải thích: "Ta chỉ cảm thấy

ngày hôm qua hẳn giúp ta, dù sao phải cảm ơn hẳn, cho nên."

"Nô tỳ hiểu, hiểu." Ngũ Trà gật đầu như gà con mổ thóc, mặt mày giương nhẹ: "Nô tỳ đi ~"

Biết tiểu thư ngược ngùng, Die nd da nl e q uu ydo n nàng cũng không ở lâu thêm, bước chân nhẹ nhàng, nhanh như chớp đã không thấy bóng ròi.

Ánh mặt trời vừa vắn, làm cho người ta cảm thấy ấm áp, không khí mát mẻ dễ chịu, làm cho toàn thân người ta thư thái, chim hót hoa thơm, mùi thơm xông vào mũi.

Vân Tuyết Phi xuyên qua hành lang gấp khúc, đi tới ngưỡng cửa thư phòng gần sát với Đông Lâm viện của nàng, trong tay bưng thức ăn bốc hơi nóng, ý bảo Đông Hủy canh giữ ở cửa mở cửa cho.

Đông Hủy cung kính đáp lại: "Vương phi, xin đừng bước, vương gia nói hôm nay ai cũng không gặp!"

"Người đi vào thông báo một tiếng cho bốn vương phi, nói ta muốn gặp hẳn!" Vân Tuyết Phi liều mạng, Die nd da nl e q uu ydo n lần đầu nàng lớn mật đưa thức ăn cho hẳn, cũng không thể thất bại mà về!

"Xin lỗi, vương phi, vương gia đặc biệt nói qua, vương phi tới cũng không gặp!" Đông Hủy không có chút ý tứ đi vào thông báo nào, tiếp tục nói thật theo lời chủ tử giao phó.

Chương 32: Đi chơi

Nụ cười của Vân Tuyết Phi cứng lại ở miệng, chắc hẳn ngày hôm qua chọc giận hắn, đã như vậy, nàng đưa khay trên tay cho Đông Hủy: "Người cầm vào đi, để cho hắn nhanh ăn lúc nóng, bần vương phi đi trước ~"

Đông Hủy chỉ đứng cung kính, không có đưa tay nhận khay: "Vương gia đã ăn rồi, xin vương phi bưng trở về đi thôi!"

Vân Tuyết Phi nhìn nha hoàn đúng mực trước mắt, nhìn kỹ hồi lâu, nàng cười lạnh nói: "Đã như vậy, ta cũng không phiền toái!"

Xoay người trở về đường cũ, lông mày như núi tản ra ưu sầu và tức giận.

"Ai chọc Vân tiểu thư của chúng ta tức giận đây?"

Một vóc dáng cao gầy tao nhã, áo khoác màu trắng thêu hoa văn lá trúc lịch sự tao nhã, đường viền tuyết trắng bọc người, Diễm Đàn Lê Quý Đôn một cây trâm ngọc thượng hạng buộc tóc dài lên, phong lưu lười biếng, phe phẩy quạt giấy, Hạ Hầu Cảnh bảnh bao chạm mặt đi tới.

Vân Tuyết Phi không có tâm tình đùa với hắn, không thèm để ý, muốn bỏ đi từ bên cạnh, bất đắc dĩ, người bảnh bao trước mắt vẫn ngăn nàng.

"Quả nhiên có gì đó, thơm quá!" Hạ Hầu Cảnh kinh ngạc hỏi, trong mắt không che giấu được tò mò!

"Cho người!" Lười phải nói nhảm, bưng khay này cũng mệt người, còn không bằng trực tiếp cho hắn giải quyết xong, coi như tạ lễ hắn đưa mình khuyển tai đi!

"Thì ra tiểu thư biết bốn vương chưa ăn cơm, đặc biệt chuẩn bị cho bốn vương, bốn vương rất cảm động!" Hạ Hầu Cảnh Cheng cực cảm động, tiếp theo giọng nói chuyển một cái, chỉ vào cách đó không xa: "Đứng chỗ này không có cách nào ăn, chúng ta cùng đến đình đối diện hưởng dụng đi ~"

Vân Tuyết Phi liếc mắt, làm ơn, nàng để cho hắn tự mình cầm lấy qua ăn được không? Về phần đi đâu ăn, nàng g không xen vào!

Nhưng nhìn Hạ Hầu Cảnh mở to đôi mắt long lanh như nước kỳ vọng nhìn mình, Vân Tuyết Phi không cự tuyệt được, di@en*dyan(lee^qu.donnn) kiếp trước chần vì nán lại với nàng lâu hơn một chút, cũng nhìn nàng như vậy.

Không lâu lắm, một trận gió cuốn mây tan trên bàn, người nào đó vỗ bụng nhè nhẹ, trên khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ mang theo thỏa mãn thật sâu ~

Vân Tuyết Phi im lặng nhìn mặt bàn bị càn quét sạch sẽ, lại nhìn gương mặt thỏa mãn của người nào đó một chút, đến nỗi vậy sao? Giống như quý đoi đầu thai, đường đường là vương gia, thế nhưng bị đoi thành như vậy!

Nhận thấy được ánh mắt khác thường của Vân Tuyết Phi, ở bên trên mặt bạch ngọc không khỏi nhiễm lên một tầng đỏ ửng, hắn mở quạt ra khẽ lay động, che giấu cười nói: "Hôm nay thật sự nhờ phúc của Nam Tuyết huynh, để bốn vương ăn no nê một trận!"

Bị chọc phá, Vân Tuyết Phi cũng không thấy ngượng ngùng, nàng khẽ mỉm cười: "Nếu như người muốn thưởng thức phong cảnh thì cứ tiếp tục đi, quả thật phong cảnh nơi này đẹp, không khí tốt, chẳng qua ta nên về phòng nghỉ ngơi trước!"

Nắng ấm tháng năm chiếu vầy vào trên mặt Vân Tuyết Phi, ánh sáng êm dịu nhàn nhạt, đôi mắt trong suốt không rảnh rỗi, như bảo thạch tốt nhất trên thế giới, ánh mắt tương tự nàng ấy như thế, khiến cho hẳn thường xuyên có một loại ảo giác, nàng không chết, chỉ đổi thân xác mà thôi.

Thუhời suy nghĩ rối rắm, Hạ Hầu Cảnh nhìn cảnh sắc bên ngoài thật tốt, tuấn nhan tràn ra đi @en*dyan(lee^qu.donnn): "Thời tiết, chúng ta ra ngoài dạo phủ đi dạo một chút đi, coi như theo ta vận động sau khi ăn xong, đồng thời người cũng có thể giải sầu!"

"Không có tâm tình! Người tự đi thôi, ta đi trước!" Vân Tuyết Phi không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt, đứng dậy, muốn đi ra bên ngoài.

"Chẳng lẽ người không muốn biết nữ nhân trong lòng Tư Nam Tuyết là ai?"

Trong lòng Vân Tuyết Phi hơi chấn động một cái, dừng bước chân muốn rời đi lại, nghĩ đến vừa rồi bị ngăn ở cửa, tức giận trong lòng liền bùng bùng đi lên trên, dĩ nhiên nàng muốn biết, dieendaanleequuydonn nàng là vương phi do hẳn cưới hỏi đàng hoàng, thế nhưng vì một nữ nhân không danh không phận với hẳn, tức giận không nhìn nàng, nàng muốn xem rốt cuộc Bạch Tuyết Nhu là một nữ nhân như thế nào? Đi đâu? Thế nhưng có thể khiến một nam nhân quyền luyến không quên như thế!

Thấy cá đã cắn câu, Hạ Hầu Cảnh đứng lên, đi tới trước mặt Vân Tuyết Phi, tiếp tục dẫn dụ: "Chỉ cần người theo ta ra bên ngoài vận

động một chút, ta sẽ nói cho người biết chuyện giữa hần và Bạch Tuyết Nhu!"

Cố ý kéo dài phát âm từ vận động này, Vân Tuyết Phi nhìn Hạ Hầu Cảnh liếc mắt đờ đờ với mình, dở khóc dở cười, cũng may nàng biết tính tình vốn có của hần, nếu người ngoài ở đây, còn không nhất định nghĩ như thế!

Hình như lo lắng nàng không tin, Hạ Hầu Cảnh lên tiếng nhấn mạnh lần nữa: "Ta và bọn họ cùng nhau lớn lên, giữa bọn họ, không có ai biết rõ ràng hơn ta! Bao gồm bây giờ Bạch Tuyết Nhu đi đâu rồi, ta đều biết!"

Đôi mắt Vân Tuyết Phi y hệt thanh tuyền (dòng suối trong sạch) nhìn thẳng hần, die endaan leequydonn thấy vẻ mặt hần nghiêm túc cũng không đùa giỡn, một lát sau, gật đầu một cái: "Đi ra ngoài dạo một chút cũng không tồi!"

Ánh mắt trong sạch như vậy, giống như có thể nhìn thấu đáy lòng người, khiến trong lòng Hạ Hầu Cảnh co rút đau đớn một hồi, ngón tay nắm chặt giấy trắng bệch, giống như sau một khắc không chịu nổi gánh nặng, sẽ bóp đứt cán quạt.

Cảm nhận được bị thương mãnh liệt, trong lòng Vân Tuyết Phi run rẩy, nhìn khuôn mặt hần trở nên trắng bệch, quan tâm nói: "Người làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái hay không?"

"Ta không sao, người đi thay quần áo khác trước, ta ở nơi này chờ người!" Ánh mắt Hạ Hầu Cảnh bỗng chốc trở nên lạnh nhạt, khoát tay áo, âm thanh trầm mà lạnh.

"Ừ ~" Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, đi ra khỏi đình, đợi nghĩ đến cái gì dừng bước quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Hầu Cảnh ngăn người nhìn

đồ vật lòng bàn tay, rõ ràng người hắđắm chìm Die nd da ni e q uu ydo n trong ánh mặt trời, lại không cảmthấy chút hơi ấm nào, hắ chuyên chú nhìn như vậy, toàn thân bị cô tịchbao phủ, nhìn người ánh mắt sinh đau, bộp bộp, có một cảm giác muốn rờilệ.

Nàng quay đầu lại, sờ sờ gò má, có cảm giác hơi ướt át, nànghi vọng hắ giải thoát từ trong gông xiềng của Tiết Phi, Tiết Phi đãchết, không bao giờ có khả năng với hắ nữa, nàng vì giảm bớt cảm giáctội lỗi trong nội tâm của chính mình, ích kỷ cũng tốt, nàng hi vọng hắquên Tiết Phi, sống thật vui vẻ!

Chương 33: Là nàng sao?

Đô thành Đại Hạ, ở kinh thành, là địa phương phồn hoa nhất toàn nước, bất kể là mặc, hay ăn, chơi, đều là tốt nhất.

Vân Tuyết Phi ăn mặc như tiểu công tử, nhìn nhìn bên này, sờ sờ bên kia, giống như tên nhà quê chưa từng thấy qua chợ.

Hạ Hầu Cảnh cùng đi phía sau, phong lưu phóng khoáng phe phẩy cây quạt, chọc cho từ đại mục năm mươi tuổi tới đứa bé năm tuổi đều mở to hai mắt, hoa si nhìn hấn.

Người này giống như không cảm thấy, trên khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ mang theo nụ cười mê người, dinendian.lơqid]on chọc cho trái tim của sinh vật giống cái xung quanh tê dại, một hồi tiếng rút khí, hận không được trực tiếp nhào tới, bới y phục của hấn.

Vân Tuyết Phi nhìn người bành bao trước mắt như nhìn kẻ thù, chu mỏ oán trách: "Ra ngoài với người chính là sai lầm lớn!" Ánh mắt căm thù xung quanh làm cho toàn thân nàng không được tự nhiên!

Hạ Hầu Cảnh lại gần chớp chớp mắt cười đùa: "Có phải Vân huynh đệ phát hiện tiểu gia ta anh tuấn phi phàm, không ai bằng hay không?"

Cảm thấy ánh mắt xung quanh như mũi tên bắn về phía mình, Vân Tuyết Phi bĩu môi, đưa tay đẩy đầu sỏ gây nên ở trước mặt một cái: "Cách ta xa một chút!"

"Kẹo hồ lô, kẹo hồ lô vừa chua vừa ngọt, hai văn tiền một xâu~"

Tiếng rao hàng của người bán hàng rong di chuyển lực chú ý của Vân Tuyết Phi trong nháy mắt.

Kẹo hồ lô? Chua chua ngọt ngọt đấy! Nàng thích nhất, không để ý hình tượng, nàng mở chân vội vàng chạy tới chỗ phát ra âm thanh!

"Cho hai xâu kẹo hồ lô!" Không để ý thờ, đưa tay móc ra bốn văn tiền từ trong túi, đưa cho đại thúc trung niên đang rao hàng trước mặt.

Hạ Hầu Cảnh từ phía sau đuổi tới, không ngờ chạy tới gấp gáp như vậy lại là vì mua kẹo hồ lô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn tiểu công tử trước mắt vui vẻ cầm kẹo hồ lô Die nd da ni e q uu ydo n:
"Nhìn người thèm ăn như vậy, xem ra là Tư Nam Tuyết ăn bớt của người, vật như vậy mà người cũng coi như bảo bối!"

Không nhìn Hạ Hầu Cảnh chằm chọc, nàng đưa tay đưa tới một cây kẹo hồ lô, híp mắt cười nói: "Cho người! Ăn rất ngon đấy!"

"Lấy ra! Tiểu gia không cần, ăn thứ như vậy trên đường cái, giảm thân phận của tiểu gia!" Hạ Hầu Cảnh chán ghét khoát khoát tay, trong mắt thoáng qua một ánh sáng không biết tên.

"Người không cần cũng đừng hối hận, một mình ta ăn hết sạch!"

Không giống những người khác lấy tới tay liền vội vàng cắn rơi một miếng, hận không thể lập tức nuốt vào trong bụng, Vân Tuyết Phi chỉ lè lưỡi liếm liếm trái cây đỏ rực, rồi sau đó thu hồi đầu lưỡi, nhắm nháp dư vị, khị vị ngọt lan tràn toàn bộ nụ vị giác*, nàng hạnh phúc nheo mắt lại, giống như ăn vào mỹ vị ngon nhất trên thế giới này! Khi liếm không sai biệt lắm, nàng mới chậm rì rì mở miệng giải quyết, vị ngọt đi qua, vị chua đột kích, kích thích nàng nhắm mắt, nàng lè lưỡi cảm thán: "Quá chua! Chua đến nước mắt cũng sắp ra ngoài!"

* nụ vị giác: khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị:

"Ai cho người tham ăn như vậy!" Hạ Hầu Cảnh khinh thường nhìn nữ tử trước mắt giống như con mèo.

"Nhưng sáng khoái!" Vân Tuyết Phi quay đầu, DiễễđầànLêêQuýýĐôn ánh mắt sáng trong nhìn hấn, đưa kẹo hồ lô vừa rồi hấn không cần cho hấn lần thứ hai: "Không tin người nếm thử một chút, ăn xong tâm tình khá tốt!"

Thích ăn kẹo hồ lô, dáng ăn giống nhau, đối thoại giống nhau.
Hạ Hầu Cảnh khắc chế hơi run rẩy trong lòng, hấn giơ tay lên nhận lấy, cắn một miếng ngậm trong miệng, quả thật rất ngọt!

"A Cảnh, ăn ngon có đúng hay không, tâm tình có khá hơn chút hay không?" Dưới trời chiều, ánh mắt của nữ tử mong đợi quan tâm nhìn hấn, khi đó mẫu phi hấn vừa mới qua đời, hấn mệt mỏi ứng phó tranh đấu gay gắt giữa hoàng tử, khổ nhiều hơn nữa mệt mỏi nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, trong lòng bơ vơ thì hấn thường thường âm thầm gặt lệ, mặc dù kẹo hồ lô không bằng bất kỳ một món quý giá nào mà hấn từng ăn, nhưng cũng ngọt vào trong lòng của hấn, đó là vị ngon nhất mà hấn được ăn từ trước tới nay, từ đó lòng hấn mở ra một cánh cửa, để một người tên là Tiết Phi đi vào.

"Như thế nào? Ta không nói sai chứ! Ăn ngon lắm, tâm tình rất sáng khoái rất vui vẻ đúng không?" Vân Tuyết Phi định nhượng nhượng mà với hấn.

Hạ Hầu Cảnh cười gật đầu một cái, ánh mắt dịu dàng như nước nhìn Vân Tuyết Phi, giây lát, hấn vươn cánh tay ôm thân thể mảnh khảnh của Vân Tuyết Phi vào trong ngực, đầu tựa vào trên vai của nàng, ní non thật thấp: "Là nàng có đúng hay không? DiễễđầànLêêQuýýĐôn

Nhất định là nàng... nhất định là nàng biết không có nàng thì ta sống rất khổ sở, cho nên trở lại bên cạnh ta một lần nữa."

Thình lình xảy ra ôm ấp, động tình nỉ non, Vân Tuyết Phi hoảng sợ cả người cứng ngắc, không khỏi run rẩy nhép nhép miệng môi: "Người... người nhận làm người! Ta không phải người người nói!"

Hạ Hầu Cảnh ngẩng đầu lên, con mắt màu đen không nhúc nhích nhìn nàng, thấy lo lắng trong mắt nàng, ánh mắt chớp động, tay trắng nõn như ngọc của hắn lau khuôn mặt trẻ trung của nàng: "Phi Nhi, nàng nhất định biết người kia trong lòng ta chính là ai, có đúng hay không?"

Giọng điệu xác định như vậy, trong lòng Vân Tuyết Phi dờn sóng lấp biển một thời, nàng giãy giụa muốn thoát khỏi ôm ấp của hắn, nhưng bất đắc dĩ hơi sức không bằng người, nàng nhìn hắn chằm chằm: "Người nổi điên làm gì? Người không nhìn thấy đây là ở trên đường cái sao? Hai người nam nhân lôi lôi kéo kéo còn ra thể thống gì?"

Nghe xung quanh chỉ chỉ chỗ chỗ nghị luận, tất cả cảm xúc trên mặt Hạ Hầu Cảnh rút đi toàn bộ, hắn buông lỏng Vân Tuyết Phi ra, nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, là ta thất lễ!"

Hắn điều chỉnh giọng điệu, nhìn Vân Tuyết Phi, âm thanh khàn khàn: "Ta biết, nàng đã chết, trên thế giới này không có hai người giống nhau như đúc, cho dù người giống như nàng ở phương diện khác, nhưng người vẫn không phải nàng!"

"Chỉ là giống nhau mà thôi ~ chỉ là giống nhau mà thôi ~" Hắn tự lảm bảm, xoay người, không nhìn ánh mắt kinh dị xung quanh, giống như mất hồn phách chậm rãi bước về trước.

Nhìn bóng lưng cô tịch bi thương phía trước mặt, tâm Vân Tuyết Phi giống như bị đao chém thành hai nửa từ giữa, máu tươi đầm đìa, dù là một kiếm kiatrên chiến trường thì nàng cũng không đau thế này.

Trong nháy mắt, nàng rất muốn gọi hắn, nói cho hắn biết, nàng chính là Tiết Phi, là Tiết Phi thích ăn kẹo hồ lô, hung hăng tổn thương hắn.

Nước mắt chảy xuống từng giọt theo gương mặt, tầm mắt dần dần mơ hồ, nàng hung hăng nói thật xin lỗi ở trong lòng.

Nhìn bóng dáng càng chạy thì càng xa, nàng luống cuống, vội vàng di chuyển bước chân, đuổi theo hắn.

Đợi khi đuổi kịp, nàng yên lặng đi ở bên người hắn, âm thầm, giống như vậy có thể giảm bớt một chút đau lòng và tội ác.

"Người biết không? Trước kia ta từng hận nàng, bởi vì nàng không yêu ta, vì nam nhân khác lừa gạt ta!" Giọng nói thâm trầm của hắn đột nhiên vang lên, giống như lọt vào trong ký ức xa xôi: "Vì quên nàng, ta ở cách xakinh thành, đến biên cảnh Man Hoang xa xôi, ở đó ta sống rất yên tĩnh, cho rằng quên mất, nhưng trong một nháy mắt khi tin tức nàng chết ở chiến trường truyền đến, lòng của ta cũng chết theo rồi, Die nd da nl e q uu ydo n ta đột nhiên phát hiện, ta muốn nàng sống thật tốt, lừa gạt ta cũng được, tổn thương ta cũng được, ta không quan tâm, chỉ cần nàng sống thật tốt, sống hạnh phúc ở một góc trên thế giới này, ta liền antâm, liền thỏa mãn! Nhưng!" Hắn đột nhiên cất cao giọng nói, giống như bị đè nén khổ sở tới cùng, ánh mắt cũng lộ ra cực kỳ đau thương tức giận: "Tại sao ông trời tàn nhẫn như vậy? Ngay cả một nguyện vọng nhỏ nhoi như vậy cũng không thể thỏa mãn ta, nhất định phải đoạt đi tánh mạng của nàng!"

Nhiều năm như vậy, nàng vẫn cho rằng hắn sẽ cực hận nàng, hận không thể giết nàng chết, nàng là xấu xa như vậy! Nhưng tại sao hắn

có thể ngọc như vậy.

Nàng bước nhanh đi lên, đưa ra đôi tay, từ phía sau vòng chắt hông của hắn, tựa đầu nhẹ nhàng dán trên lưng hắn.

Thân thể đột nhiên bị thân thể nữ tử mềm mại thơm tho ôm lấy từ phía sau, có âm thanh giọng mũi của dinendian.lorqid]on nữ tử mang theo rầu rĩ vang lên: "Đừng chà đạp mình như vậy, nàng sẽ khó chịu! Nàng nhất định hi vọng người có thể sống thật vui vẻ!"

Hạ Hầu Cảnh cứng đờ, mặc cho Vân Tuyết Phi ôm mình như vậy, cảm giác như thể thật sự rất tốt!

Nhưng hai người cũng không chú ý đến phương hướng khác, một mũi tên sắc bén ánh sáng lạnh, nhắm ngay Vân Tuyết Phi, vèo một tiếng bay tới.

Chương 34: Mạng treo lơ lửng

Mặt trời lặn, ánh nắng chiều bao phủ cả chân trời, so với buổi trưa, ít đi mấy phần nóng ran, nhiều hơn một tí lạnh lẽo.

Ngũ trà đi qua đi lại ở trước cửa phòng ngủ Vân Tuyết Phi, thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài Lâm Phượng viên, nhưng vẫn không nhìn thấy người, trong lòng nàng nóng nảy như kiến bò trên chảo nóng, trong miệng không ngừng nói thầm: "Trời sắp tối rồi, sao tiểu thư còn chưa trở về nữa? Có thể đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Càng nghĩ càng căng thẳng, mặc dù cùng đi ra ngoài với Cảnh vương gia, có thể đảm bảo an toàn, nhưng cô nam quả nữ, bây giờ còn chưa trở về, nếu để vương gia biết, vậy làm sao bây giờ?

Có câu nói sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Ngũ Trà vừa mới nhắc tới, lập tức nghiêng mắt nhìn thấy vương gia và Tam phu nhân đi qua bên này.

Nàng lão đảo một chút, vội vàng nghênh đón thỉnh an: "Bái kiến vương gia, bái kiến Tam phu nhân!"

Tư Nam Tuyết gật đầu một cái, dẫn Bạch Nhiễm định bước vào cửa, không ngờ được Ngũ Trà đột nhiên chắn ngang cửa, hấn không vui cau mày lại.

Nhận thấy được vương gia mất hứng, mồ hôi lớn chùng hạt đậu trên trán Ngũ Trà rịn ra chảy dọc theo gương mặt, nàng cúi đầu khom lưng cung kính nói: "Vương phi đã ngủ, xin vương gia, vương gia ngày khác lại đến ạ!"

Bạch Nhiễm liếc qua nam nhân trước mắt đang nhú chặt chân mày hiểu ra cườnói: "Tỷ tỷ đã ngủ rồi, Nam Tuyệt ca ca, ngày mai chúng ta trở lại đi!"

Sau khi Ngũ Trà nghe xong, trong lòng thờ phào một cái, nhưng vừa mới hơi bình tĩnh, Tur Nam Tuyệt chợt lạnh lùng nói: "Ngẩng đầu lên!"

NgũTrà cả kinh, theo bản năng ngẩng đầu lên, con ngươi còn chưa kịp chegiấu đã cứ như vậy bại lộ ở trước mặt Tur Nam Tuyệt và Bạch Nhiễm.

Tur Nam Tuyệt nhìn ánh mắt hơi chột dạ và hốt hoảng của nàng ấy, lập tứcsáng tỏ, hấn trầm giọng nói: "Tiểu thư nhà ngươi đi đâu rồi hả?"

Giọng điệu khẳng định khiến Ngũ Trà sợ hết hồn, mắt bỗng chốc mở to, vốn nghĩ mình đã lừa gạt trót lọt, nhất thời không còn lo lắng, nàng vội vàngquỳ xuống thỉnh tội: "Hồi vương gia, vương phi, buổi sáng vương phi đira ngoài, đến bây giờ vẫn chưa trở về!"

Tur Nam Tuyệt lạnh lùng nói: "Một mình đi ra ngoài? Chẳng lẽ ngươi không lo lắng chủ tử mình gặp chuyện không may, còn muốn giấu giếm không báo!"

Nghe được sẽ gặp chuyện không may? Trong lòng Ngũ Trà run rẩy, hiện tại chícó thể nói thật, trước tìm được tiểu thư rồi tính, nàng dập đầu trên mặt đất: "Vương phi nàng, nàng và Cảnh vương gia cùng đi ra ngoài dạo chợ,nói buổi chiều sẽ về kịp, không nghĩ tới, không nghĩ tới. XinVương Gia nhanh chóng phái người đi tìm vương phi!"

"Cái gì? Nàng ấy và Hạ Hầu Cảnh cùng đi ra ngoài sao?" Sắc mặt

Bạch Nhiễm biến đổi lớn, khế chất vấn: "Đường đường là một vương phi, thế nhưng cùng nam tử khác đi dạo phố, đến bây giờ còn chưa trở về, còn ra thể thống gì nữa?" Nàng ta vội vàng quay đầu thúc giục: "Nam Tuyệt ca ca, mau phải người đi tìm đi, ta không muốn nàng ấy và Hạ Hầu Cảnh ở chung một chỗ đâu!"

Nghe được câu trả lời, gương mặt bình tĩnh của Tư Nam Tuyệt xuất hiện một ít thâm trầm, giờ phút này trên người hắn ngưng tụ một cơn bão táp, dường như có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Bóng đêm như mực, tựa như một tấm lưới lớn, bao phủ toàn bộ thế giới.

Trên đường phố yên tĩnh, Hạ Hầu Cảnh ôm Vân Tuyết Phi bị thương nặng toàn lực chạy lên phía trước, tiếng bước chân càng ngày càng gần, hắn càng thêm ôm chặt tiểu nữ nhân trong ngực.

Sắc mặt Vân Tuyết Phi tái nhợt, che ngực, y phục bị máu nhiễm đỏ, đôi môi khô khốc của nàng giật giật: "Để ta xuống, người đi trước đi! Nếu không hôm nay chúng ta ai cũng chạy không thoát!"

"Đừng nói chuyện! Ta mang người đi tìm đại phu!" Hắn lớn tiếng quát ngăn cản nàng tiếp tục nói, hai tay ôm nàng khế run tiết lộ hắn đang rất sợ hãi.

Vân Tuyết Phi tóm quần áo trước ngực hắn, ánh mắt nghiêm túc khẩn cầu: "Ta vốn muốn nói cho người biết một chuyện, nhưng hiện tại xem ra thôi vậy, người đồng ý với ta, nếu muốn sống tốt, thì hãy quên người kia đi, phải sống thật vui vẻ có được hay không?"

Nhìn con người lóe sáng trước mắt, như pháo hoa cháy sáng trong đêm tối, trong lòng Hạ Hầu Cảnh chợt đau nhói, hắn khẽ nhắm mắt lại, bỗng chốc mở ra: "Đừng nói chuyện! Giữ lại hơi sức, chúng ta đi

tìm đại phu, chờ người bình phục, ta sẽ."

Một câu đèn bù người còn chưa kịp ra khỏi miệng, Hạ Hầu Cảnh đột nhiên ngừng lại, ánh mắt đóng băng nhìn về phía trước.

Một đám người áo đen hung thần ác sát, kiếm trong tay toát lên sự lạnh lẽo, ở trong bóng đêm tản ra ánh sáng quỷ dị.

Chưa đầy một lát, đám người áo đen ở phía sau cũng đã đuổi tới, hai mặt công kích, bao vây bọn họ.

Người áo đen ngông cuồng cười to: "Lão tử cho các người chạy, chạy đi! Ha ha! Hôm nay chạy được hòa thượng chứ chạy không được miếu, lão tử nhất định phải lấy đầu các người trở về phục mệnh!"

Nhìn bốn phương tám hướng ước chừng hơn ngàn tên thích khách, sự sợ chưa từng có từ trước đến nay ập tới, Vân Tuyết Phi giãy khỏi lồng ngực Hạ Hầu Cảnh: "Mau đi xuống, người chạy nhanh đi, dùng khinh công mà chạy!" Nàng sợ, nàng chết không sao cả, nàng hi vọng hẳn sống sót thật tốt. Nàng vốn chính là một người chết, ông trời rủ lòng thương xót, cho nàng sống lại lần nữa. Nếu sinh mệnh thứ hai này phải trả giá bằng việc kết thúc mạng của hẳn, nàng không cần, nàng đã thiếu hẳn quá nhiều rồi!

"Hôm nay các người ai cũng không chạy thoát!" Người áo đen cầm đầu hét lớn một tiếng ra lệnh: "Toàn bộ lên cho ta, lấy được đầu người ban thưởng lớn!" Hẳn là người đầu tiên xông lên tấn công, đám người áo đen theo sát sau lưng, từng đợt từng đợt đến gần bọn họ, lập tức sát khí bắn ra tung tóe, bắt đầu một cuộc ác chiến.

Hạ Hầu Cảnh nhẹ nhàng để Vân Tuyết Phi xuống, cười khổ nói: "Thật xin lỗi, ta không nên dẫn người ra ngoài!"

Hắn đột nhiên chuyển hướng, ánh mắt như kiếm, bắt đầu vung kiếm trong tay, kiếm phong đến đâu máu chảy đầm đìa đến đó, một đám thích khách ngã xuống trước mặt hắn, ngay sau đó tập kích bất ngờ kéo tới càng lúc càng nhiều hơn.

Vân Tuyết Phi cũng gia nhập cuộc chiến, nếu đã không cách nào tránh khỏi, chỉ có thể nén đau tiến lên, mặc kệ hi vọng mong manh cỡ nào, nàng nhất định phải mang theo hắn cùng nhau còn sống trở về!

Hai người phối hợp ăn ý, hàn quang lóe lên, âm thanh đao kiếm chạm vào nhau khiến đêm đen lộ ra cảm giác âm u quỷ dị.

Thời gian dần trôi, sự rét lạnh trong không khí càng thêm thấu xương, động tác của Vân Tuyết Phi và Hạ Hầu Cảnh từ từ chậm lại.

Người áo đen không ngừng tấn công tới, chết một lớp lại tới hai ba lớp mới, khiến Vân Tuyết Phi cảm giác giống như không có điểm cuối.

Đột nhiên một lưỡi kiếm bén nhọn tập kích sau lưng Hạ Hầu Cảnh, Vân Tuyết Phi kinh hãi, vội vàng xông tới đẩy mạnh Hạ Hầu Cảnh ra.

Thanh gươm trong nháy mắt cắm phập vào bả vai Vân Tuyết Phi, Vân Tuyết Phi tận dụng cơ hội lập tức vung kiếm lên, máu tươi bắn tung toé, người áo đen ngã xuống.

Đau đớn từ ngực và vai lan tràn khắp toàn thân, trước mắt của nàng dần dần mờ nhạt, rốt cuộc không cầm cự được nữa, ngã về sau.

Chương 35: Vì nàng, tất cả đều đáng giá

Trong khoảnh khắc Vân Tuyết Phi ngã xuống Hạ Hầu Cảnh tiếp được nàng, ôm trong ngực, mắt hấnắm ướt, động tác trong tay không chút dừng lại: "Tại sao? Tại sao chúngta quen biết chỉ có mấy ngày, cái người ngu ngốc này lại đi che chắn cho ta những hai lần!"

Vân Tuyết Phi muốn nói, hai lần sao? Còn chưa đủ, Tiết Phi nợ người quá nhiều, cho dù cái mạng này có mất đi, cũng chưa đủ để trả sạch sự áy náy của nàng với người!

Nhưng nàng đột nhiên không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể bi thương nhìn hấn, trong lòng hi vọng ông trời nghe được lời khẩn cầu của nàng, để cho hấn sống sót thật tốt!

Bất chợt trên đường phố yên tĩnh xuất hiện tiếng vó ngựa cộc cộc, Vân Tuyết Phi cảm thấy hơi thở quen thuộc khiến người ta an tâm cách nàng càng ngày càng gần.

Tiếng vó ngựa vang dội trong đêm tối, lúc ngừng lại, một bóng đen nhảy từ bên ngoài vào, chắn trước mặt Hạ Hầu Cảnh và Vân Tuyết Phi, lập tức gia nhập chiến đấu kịch liệt.

Tóc dài bay phấp phới theo công kích của hấn trong bầu trời đêm, mỗi một chiêu xuất ra, giống như Câu Hồn Sứ Giả dưới địa ngục, đến chỗ nào, chỗ đó như địa ngục tràn gian.

Vân Tuyết Phi mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, thần kinh nàng căng thẳng rồi cuộn vào giờ khắc này cũng buông lỏng xuống,

từ từ nhắm hai mắt lại.

Hạ Hầu Cảnh kinh hãi: "Vân Tuyết Phi, ngươi không được ngủ!"

Nghe được tiếng hét, trong lòng Tư Nam Tuyết thoáng hiện lên sợ hãi, hấnrat ay nhanh hơn, giải quyết xong đám người áo đen xung quanh, lúc phầncòn dư lại chần chừ không dám tiến lên, hấn đi tới trước mặt Hạ Hầu Cảnh lạnh lùng nói: "Đưa nàng cho ta!"

Nhìn nữ tử tái nhợt trong ngực đóng chặt hai mắt, tuy rằng bản thân rất không tình nguyện, nhưng HạHầu Cảnh biết chỉ có nam tử trước mắt này mới có thể cứu nàng, hấn cấnhận giao Vân Tuyết Phi, khẩn cầu: "Nhất định phải cứu sống nàng!"

Một tiếng tín hiệu vang lên, đoàn người canh giữ ở bên ngoài như gió lốcvọt tới, Tư Nam Tuyết ôm Vân Tuyết Phi bay lên lưng ngựa, nắm chặt dây cương, thay đổi phương hướng, vội vã chạy về Hộ quốc vương phủ.

Bóng đêm dày đặc, mây đen che kín ánh trăng, trong không khí tản ra hơi thở âm u lạnh lẽo.

Ngũ Trà vẫn cứ đứng trước cửa chính Phượng Lâm viên nhìn quanh, theo thờigian, màu đen dần dần bao trùm ở khắp nơi, tâm nàng từ từ trầm xuống, chỉ mong vương gia có thể kịp thời tìm được tiểu thư, tiểu thư nhất định phải bình an trở về!

Không biết bao lâu, một bóng đen xông vềphía bên này, hình dáng trông rất quen thuộc, đợi tới gần, rốt cuộc NgũTrà cũng nhìn thấy người đến là vương gia, đáng nhẽ đã thở phào nhẹnhõm, nhưng khi nhìn thấy vương gia ôm trong ngực một người đầy máu, lập tức vẻ mặt trắng bệch, trong lòng run nhè nhẹ, vội vàng chạy lên trướcckêu lên: "Tiểu thư, tiểu thư người sao vậy?"

Tur Nam Tuyệt đá văng cửa phòng ngủ, vội vàng đi tới trước giường nhẹ nhàng để Vân Tuyết Phixuống. Sau đó gấp giọng ra lệnh với Ngũ Trà đang đứng ngây ra: "Mau đi gọi Tần Lan lên đây cho ta!"

Ngũ Trà ngẩn ra, đúng, phải nhanh đi tìm đại phu! Tìm quý y Tần Lan! Nàng vội vàng xoay người chạy ra ngoài cửa.

Tur Nam Tuyệt quay đầu lại nhìn xuống nữ nhân nằm trên giường, mắt đóng chặt, hoàn toàn không hề có hơi thở của người sống, nếu không phải mạch vẫn còn đập, hẳn sẽ cho rằng nàng đã chết rồi.

Nghĩ đến chết, tim Tur Nam Tuyệt Tâm đau buốt, đây là cảm giác chưa từng có, nàng không nên yên lặng như thế này, nàng cần phải linh hoạt vui vẻ, quý kế đa đoan, tại sao có thể an tĩnh nằm ở trên giường như vậy, không! Nhất định không thể để cho nàng gặp chuyện!

Hắn nắm chặt lọn tóc đen của nàng trong tay, nín thở tập trung suy nghĩ, thúc giục nội lực của mình, không ngừng chuyển cho Vân Tuyết Phi.

Cảm giác như rơi vào đầm sâu lạnh như băng, toàn thân Vân Tuyết Phi khó chịu, trong hôn mê chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên có một luồng khí nóng xông vào, lan tràn khắp tứ chi bách hài, nơi dòng nhiệt đi qua cơ thể dần dần nở ra, nháy mắt tứ gân bát mạch nàng tràn đầy nội lực cường đại, toàn thân từ từ có nhiệt độ, thời điểm sự mệt mỏi ở đan điền bị dòng nội lực này lấp đầy, rốn cuộc chân mày đang nhíu chặt chậm rãi mở ra, nàng rên rỉ một tiếng dễ chịu.

Một tiếng này không thể nghi ngờ đã trấn an được nội tâm khẩn trương của Tur Nam Tuyệt, cảm giác nàng trở lại bình thường, hắn nhẹ nhàng buông tay nàng xuống, cứ như vậy ngồi ở đầu giường

chuyên chú nhìn nàng, sợ mình mất hồn trong nháy mắt, nàng sẽ biến mất ở trước mặt mình.

Lúc Tần Lan tiến vào, mượn ngọn đèn mờ nhạt, nhìn thấy một nam tử si tình nhìn theo từ của mình trên giường. Cho dù nữ nhân kia người đầy vết máu, đã không nhìn rõ được dung mạo, còn hơi dọa người. Quen Tư Nam Tuyệt lâu như vậy, hẳn có thể khẳng định vị huynh đệ này đã động tình, không thể so với Bạch Tuyết Nhu trước kia, lần này hẳn đã thật sự hãm sâu vào.

Nhận biết được có người đi vào, Tư Nam Tuyệt quay đầu, khi thấy Tần Lan thì vội vàng đứng lên đi tới, kéo Tần Lan đến bên giường, lo lắng thúc giục: "Nhanh kiểm tra cho nàng đi, dáng vẻ nàng hình như rất khó chịu!"

Mắt Tần Lan trợn trắng, hẳn nghĩ không khó chịu mới là lạ, trên người bị thương nặng như vậy, hẳn đưa tay lật xem mí mắt của Vân Tuyết Phi, rồi bắt mạch, sau đó nói: "Yên tâm, không chết được!" Lúc Tư Nam Tuyệt thở phào lại bổ sung thêm một câu: "Tương đương hoạt tử nhân (người thực vật), sẽ mãi nằm như vậy!"

Tư Nam Tuyệt nghe câu sau cùng, sắc mặt đại biến, tóm chặt vạt áo trước ngực Tần Lan, lạnh lùng cảnh cáo: "Ta mặc kệ người dùng biện pháp, nhất định phải cứu sống nàng cho ta, ta muốn nàng vui vẻ nhảy nhót ở trước mặt ta!"

"Người nắm chặt ta như vậy, sao ta có thể trị thương cho nữ nhân của người, chú ý nếu cứ kéo dài thời gian, ngày nữ nhân người trầu trời sẽ sớm đó!" Tần Lan nhú mày nhìn nam nhân làm loạn nọ, cười khỏ nói, xem ra là thật sự thích rồi. Chẳng qua, như vậy cũng tốt, xem bộ nha đầu này tốt hơn nữ nhân Bạch Tuyết Nhu kia nhiều!

Tư Nam Tuyệt ấp úng buông tay ra, nhường chỗ, Tần Lan đi tới

trước giường, cau mày oán trách: "Bản thể này!"

Dưới ánh mắt uy hiếp của Tư Nam Tuyết, hẳn rốt cuộc cũng thu hồi thái độ trêu chọc, nghiêm túc trị liệu.

Chân trời trắng bệch cuối cùng đã được màu đỏ che kín, xóa bỏ tăm tối, sắc trời từ từ sáng lên.

Tần Lan lau mồ hôi rịn trên trán, dưới sự giúp đỡ của Ngũ Trà, trải qua một đêm, rốt cuộc cũng kéo được Vân Tuyết Phi từ Quỷ Môn quan trở về.

"Thật không sao nữa rồi hả?" Tư Nam Tuyết vẫn còn không tin, tiếp tục truy vấn.

Tần Lan mất hứng trả lời: "Người đang hoài nghi năng lực y thuật của ta, tạm thời ta chỉ có thể kéo dài thời gian chống cự cho nàng ấy!"

Tư Nam Tuyết không để ý tới lời của hắn, trực tiếp cầm tay Vân Tuyết Phi, đặt ở trên môi mình, dịu dàng hôn lên mu bàn tay trắng nõn của nàng.

Tần Lan ghét bỏ cau mày, căn dặn Ngũ Trà đang đứng bên cạnh chăm sóc: "Người đem nước ấm lại đây, lau sạch sẽ cho tiểu thư nhà người, bản gàn chết!"

Ngũ Trà nghe xong, vội vàng lên tiếng trả lời, chạy ra cửa phòng, rốt cuộc tiểu thư cũng vượt qua được một kiếp này, trái tim lơ lửng trong ngực cuối cùng có thể tạm thời trở về vị trí cũ rồi.

"Người đừng vui mừng quá sớm, hiện tại cơ thể nàng tương đối kém, lúc nào cũng có thể đi, đến lúc đó nếu như lại tái phát, Thần Tiên cũng không cứu được! Những ngày này cố gắng tránh để cho

người khác đến gần!" Tần Landận dò.

"Thuốc kia chế xong chưa?" Tư Nam Tuyệt bất thành lình đặt câu hỏi, không đợi Tần Lan trả lời: "Lấy cho nàng uống đi, có như vậy, nàng mới có thể sớm một chút mở mắt nhìn ta!"

Tần Lan không ngờ Tư Nam Tuyệt đột nhiên nhắc tới viên thuốc kia, hoảng sợ ngăn cản: "Người điên rồi! Hiện tại nội công của người bị kẹt ở tầng thứ tám, muốn vươn tới tầng cao nhất, nhất định phải có thuốc đó hỗ trợ, ta vì nó mà hao phí thời gian mười năm, vậy mà người lại dễ dàng nhường thuốc cho nữ nhân này!"

Nghĩ đến giọng điệu của mình có phần hơi kích động, Tần Lan bình phục cảm xúc, xuống giọng khuyên lơn: "Người yên tâm, không có thuốc đó, ta cũng có thể làm cho nàng vui vẻ, chỉ là vấn đề thời gian thôi! Không nhất định phải dùng đến nó! Người nên biết."

"Ta nói lấy thì lấy đi! Ta không cần nữa, không có nó, ta vẫn có thể đột phá cửa ải cuối cùng!" Tư Nam Tuyệt không chút do dự cắt lời Tần Lan, ánh mắt nghiêm nghị, giọng nói lạnh lùng: "Ta muốn nàng mau khỏe, sớm mở mắt nhìn ta!"

Nhìn ánh mắt Tư Nam Tuyệt kiên định, xem ra hẳn đã thật sự quyết định rồi, Tần Lan thở dài một tiếng: "Người chắc chắn chứ? Thuốc đó mười năm mới có thể luyện thành được một viên, mà ta thì không có nhiều cái mười năm như vậy!"

Tư Nam Tuyệt kiên định gật đầu một cái: "Ta chắc chắn, thuốc là vật chết, nếu có thể khiến nàng mau khỏe, vậy thì đáng giá!"

Chương 36: Giậu đổ bìm leo

Ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ chiếu rọi cả căn phòng, hắt vào trên người đôi nam nữ đang ngủ say, trong không khí phảng phất hương hoa trôi lơ lửng như có như không.

Ngũ Trà bưng đồ ăn đi vào, nhìn thấy vương gia cầm chặt tay tiểu thư trong tay, lúc ngủ vẫn không buông ra, tựa như nắm giữ bảo bối trân quý nhất, nàng vui mừng thay cho tiểu thư. Rốt cuộc thì tiểu thư cũng đã tìm được người thật lòng yêu nàng rồi.

Trước giờ Tư Nam Tuyệt luôn ngủ không sâu giấc, nghe được tiếng động lạ, con người mê mông như nước mở ra. Ánh mắt ngày thường trong veo giờ đây đầy ắp sự mệt mỏi.

"Vương gia, ăn một chút gì đi, người đã không nghỉ ngơi mấy ngày rồi!" Ngũ Trà quan tâm nói: "Nếu tiểu thư tỉnh, nhìn thấy vương gia như vậy người sẽ đau lòng tự trách cho xem!"

"Đau lòng? Nàng sẽ sao?" Tư Nam Tuyệt nhìn nữ nhân vẫn còn đang hôn mê ở trước mặt, qua nửa tháng, bệnh tình đã ổn định, vết thương cũng kéo màn, hồi phục rất tốt, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

"Sẽ!" Ngũ Trà khẳng định gật đầu nói: "Tiểu thư rất quan tâm vương gia, vào buổi sáng hôm gặp chuyện không may đó nàng căn dặn nô tỳ chuẩn bị thức ăn cho vương gia, nàng muốn đích thân đưa qua, chẳng qua không ngờ buổi sáng vẫn còn hoàn hảo. Không biết vì sao lại đột nhiên muốn cùng Cảnh vương gia đi ra ngoài giải sầu, rồi, rồi

bị thương nặng như vậy, mê mang cho đến bây giờ!" Giọng nói từ từ nghẹn ngào, Ngũ Trà nói xong thì viền mắt đã đỏ lên.

Rốt cuộc Tư Nam Tuyết cũng bắt được điểm mấu chốt, ánh mắt hấn cả kinh, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chăm Ngũ Trà trầm giọng hỏi: "Người nói buổi sáng hôm đó nàng đi đưa thức ăn cho ta?"
diễn&đàn.lê@quý*đôn

Bị Tư Nam Tuyết nhìn chăm chú, trong lòng Ngũ Trà lập tức căng thẳng, cho rằng mình nói bậy chọc vương gia tức giận, nàng lắp bắp nói: "Vâng, đúng vậy, ngày ấy. Tiểu thư có dặn dò, nói. Nói phòng bếp chuẩn bị thức ăn, nàng sẽ đích thân đem qua!"

Tư Nam Tuyết chợt cười một tiếng, âm thanh vô cùng rõ ràng, phát ra từ tận đáy lòng, hấn đưa tay vuốt ve gương mặt hơi có chút huyết sắc của Vân Tuyết Phi, nói khẽ: "Thì ra trong tâm nàng vẫn có ta!"

Chợt giống như nghĩ đến cái gì, mắt đông cứng nheo lại, lạnh lùng nói: "Ta sẽ không để cho nàng chịu uất ức!"

Ngũ Trà chứng kiến mà run sợ trong lòng, vương gia thật là hỉ nộ vô thường, lúc thì cười khi lại bực tức, khủng khiếp quá!

"Người đi gọi Đông Hủy tới đây!" Tư Nam Tuyết nguội lạnh nói, tiếp tục đưa ánh mắt thâm tình nhìn người trên giường.

Ngũ Trà cũng không hỏi vì sao, không khí ở đây thật quỷ dị, nàng rất sợ, nhận được mệnh lệnh, lập tức chạy ra ngoài, không dám nán lại dù chỉ một giây.

"Chờ nàng tỉnh lại! Chúng ta lập tức làm phu thê chân chính, từ nay về sau ta chỉ đối xử tốt với một mình nàng!" Tư Nam Tuyết cúi đầu nở nụ cười, nhìn nữ nhân trước mắt, nghĩ đến sự tình quái của

nàng, hẳn đột nhiên cảm thấy cuộc sống sau này là đáng để mong chờ.

Mặc dù trước mắt sắc mặt vẫn chưa được tốt lắm, nhưng miệng ngược lại rất hồng hào, rất mê người. Hẳn bất thành linh cú người, đưa miệng mình ghé vào nơi mềm mại kia, lấp kín đôi môi của nàng.

Vân Tuyết Phi vốn đã có dấu hiệu tỉnh lại, tự nhiên loáng thoáng nghe thấy lời Tư Nam Tuyết nói, nàng muốn trả lời, nhưng thân thể không chịu sự sai khiến của mình, làm sao cũng không nhúc nhích được.

Đột nhiên miệng truyền đến xúc cảm ấm nóng mát rượi và hơi thở quen thuộc tràn đầy phổi của nàng. Đầu óc nàng nổ vang ầm ầm, tim thiếu chút nữa đã ngừng đập. Tên cầm thú này, dưới tình huống cơ thể nàng như vậy lại dám cưỡng hôn nàng! Nàng muốn mở mắt, muốn cắn chết xú nam nhân này, mẹ nó, động dục cũng phải nhìn trường hợp và thời gian chứ?

Tư Nam Tuyết đương nhiên không biết suy nghĩ của Vân Tuyết Phi, chỉ cảm thấy vô cùng tốt, không khỏi hôn sâu hơn.

Rèm che trên giường bị gió ngoài cửa sổ thổi vào khe bay phấp phới, không biết qua bao lâu, Tư Nam Tuyết rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, sóng ngầm bắt đầu khởi động con người màu đen khóa chặt thiên hạ bên dưới. Tuy rằng dáng vẻ không phải rất đẹp, nhưng khi ngắm kỹ, kì thật đúng là càng xem càng hấp dẫn. Hẳn giờ bàn tay trắng nõn như ngọc lau cái trán của nàng, nhẹ nhàng đi xuống phát họa mặt mũi nàng. Nếu không phải đang hôn mê nằm ở trên giường, dám chắc đã sớm nhảy dựng lên phản kháng, nói không chừng lại cho mình một cái tát, làm gì đến còn đến phiên mình muốn làm gì thì làm với nàng.

Hắn chợt nghĩ đến cái gì, cười khẽ, lần nữa cúi đầu xuống, hôn trán, hôn mặt mũi và vành tai, theo một đường đi xuống, hôn môi của nàng, xương quai xanh của nàng. Tâm tình trải qua thời gian dài mệt mỏi vào giờ khắc nhận được sự chuyển biến tốt.

Cảm giác trên người đụng chạm như có như không, sự mát mẻ mềm mại khiến nàng khẽ run rẩy, bất động không có nghĩa là nàng không cảm nhận được, không ngờ Tư Nam Tuyệt là một tên cầm thú lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Hiện tại Vân Tuyết Phi hận không được lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, hung hăng cho tên cầm thú này mấy bạt tai, tiếc rằng nàng không thể mắng cũng chẳng nhúc nhích được, chỉ có thể làm cá nằm trên thớt mặc cho người ta ức hiếp!

‘Rắc rắc ~’ Đột nhiên một tiếng cửa mở phá vỡ khung cảnh đẹp đẽ nọ.

Ngũ Trà đứng như trời trồng ở cửa, đầu óc trống rỗng, nàng quả thật không tin mình đã nhìn thấy cảnh tượng này, luôn nói vương gia tính tình cầu thả vậy mà lại nằm trên người tiểu thư làm ra loại chuyện đáng xấu hổ như thế, hơn nữa tiểu thư vẫn còn đang hôn mê đó!

Chương 37: Trút giận vì nàng

Tur Nam Tuyệt khẽ nhú mày, ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng quét qua Ngũ Trà, vô cùng mấthứng mất hứng vì chuyện tốt của mình bị cắt đứt.

Ngũ Trà bị ánh mắt lạnh lùng này thức tỉnh, vội vàng lấy hai tay che mắt, căng thẳng nói: "Nô tỳ không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết..." Lúc này Ngũ Trà cực kỳ hối hận mình lỗ mãng, mình hẳn nên gõ cửa trước, tiểu thư bây giờ còn đang nằm, chủ tử thật sự của Vương Phủ này, lần trước Vương Gia nhẫn tâm với Quan thị thiếp như vậy, nếu như mất hứng, vậy mình... Ngũ Trà càng nghĩ càng sợ hãi. Thân thể khẽ run!

"Người đâu?" Giọng nói bình tĩnh mang đến cảm giác bị áp bách mãnh liệt, không chút nào bởi vì chuyện mới vừa rồi mà cảm thấy lúng túng.

Nghe được hỏi, Ngũ Trà vội vàng thả tay xuống, cúi đầu kính cẩn trả lời: "Hồi vương gia, Đông Hủy đang ở bên ngoài chờ!"

Tur Nam Tuyệt đưa mắt nhìn về Vân Tuyết Phi, chỉnh lại chần cho nàng, sau đó, đứng lên đi đến bên cạnh Ngũ Trà phân phó: "Người ở lại chăm sóc tiểu thư nhà người, có chuyện gì kịp thời hồi báo với ta!"

Ngũ Trà tiếp tục kính cẩn cúi đầu lên tiếng trả lời: "Vâng, nô tỳ nhất định sẽ chiếu cố tốt tiểu thư, có việc kịp thời hồi báo Vương Gia!"

Đợi tiếng đóng cửa vang lên, đợi tiếng bước chân càng đi càng xa, Ngũ Trà mới dám ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vỗ ngực, điều chỉnh hô

hấp, hù chết mình, vương gia thật sự không phải là người mà người bình thường có thể chống lại được.

Nàng đi đến trước giường, nhẹ nhàng vạch chăn kiểm tra, còn tốt, y phục chỉnh tề!

Trước phòng tiếp khách của Phượng viên, Đông Hủy khẩn trương đi tới đi lui, thỉnh thoảng ánh mắt nhìn về phía cửa, trong lòng nàng hiện nay như cái hang không đáy, không biết Vương Gia tìm mình có chuyện gì? Trong lòng nàng loáng thoáng cảm thấy chuyện này sẽ có liên quan đến Vương Phi, chẳng lẽ là chuyện lần trước mình chặn Vương Phi ngoài cửa? Nhưng Vương Phi cũng không có tình, Vương Gia không thể nào biết! Hơn nữa, lúc ấy đúng là Vương Gia nói không muốn gặp bất luận kẻ nào, mình chẳng qua theo dặn dò, hẳn nên không trách lên đầu mình được!

Đông Hủy thừa nhận, lúc ấy nàng có tư tâm, nàng thích Vương Gia, trước kia lúc không có Vương Phi, trong phủ mặc dù có thị thiếp, thế nhưng Vương Gia hoàn toàn không để tâm tới các nàng, mình là đại nha hoàn bên cạnh Vương Gia được lão Vương Phi nhắc tới, hơn nữa Tăng Ma Ma bên cạnh lão Vương Phi từng nói với mình, lão Vương Phi cố ý sắp xếp để mình làm thiếp của Vương Gia, chẳng qua Vương Gia vẫn không tỏ thái độ. Có điều nàng cho là, nếu Vương Gia không cự tuyệt, giữ mình ở bên người hầu hạ, cho dù là nha hoàn, cũng chứng minh trong lòng Vương Gia có mình. Nàng không nghĩ tới sẽ xuất hiện một Vân Tuyết Phi cướp đi chú ý của Vương Gia, nàng vô cùng bài xích Vân Tuyết Phi, cho nên hôm đó cố ý không thông báo, bởi vì nàng biết mặc dù Vương Gia nói không gặp bất luận kẻ nào, nhưng bất luận kẻ nào này không bao gồm Vương Phi, lúc ấy nếu mình thông báo, để Vương Phi đưa đồ ăn vào!

Đang lúc Đông Hủy nghĩ tới nhập thần, cửa lớn mở ra, Tư Nam Tuyết mang một áo bào màu đen, tay áo phiêu phiêu, cả người tản ra

hơi thờ Âm Lệ!

Công tử Bạch y khí chất như thần, áo đen như Chúa Tể Âm Dạ âm lãnh ngoan tuyệt, nam nhân như vậy thỏa mãn tất cả nguyện vọng chọn bạn trăm năm của thiếu nữ, nam nhân như vậy sao có thể không khiến mình tham luyện si mê.

Nhận ra ánh mắt si mê càn rỡ, Tư Nam Tuyệt lạnh lùng nhếch khóe môi, bước chân đi vào, cửa lớn sau lưng hắt từ từ khép lại.

Đợi đến lúc Vương Gia đến bên cạnh, Đông Hủy mới phát hiện sự luống cuống của mình, che giấu vẻ ửng đỏ trên mặt thật tốt, dịu dàng cúi người hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Vương Gia!"

Đại nha hoàn xinh đẹp nhưng giọng nói lại có chút không bình thường, Tư Nam Tuyệt không nói tiếng nào ngồi lên ghế, ánh mắt lạnh lùng nhìn nha hoàn theo bên người một thời gian dài này.

Hồi lâu không nghe thấy giọng nói cho mình đứng dậy, tâm tình Đông Hủy do mừng rỡ ngược ngùng vừa rồi từ từ chuyển thành khẩn trương lo lắng, nàng thận trọng hỏi thăm: "Xin hỏi Vương Gia gọi nô tỳ tới đây có chuyện gì phân phó?"

"Người không có chuyện gì muốn báo với Bẩm vương?" Ánh mắt Tư Nam Tuyệt như kiếm, liếc nhìn Đông Hủy.

Đông Hủy ngẩn ra, chuyện gì? Chuyện gì? Ngoại trừ chuyện nàng che giấu Vương Phi đưa đồ ăn đến cho Vương Gia, dường như không có chuyện gì, nghĩ đến đây, toàn thân nàng toát một tầng mồ hôi lạnh, chẳng lẽ Vương Gia đã biết rồi? Không thể nào, đây nhất định là trùng hợp, nàng giật giật khóe môi trấn định đáp: "Hồi vương gia, nô tỳ không có chuyện gì phải báo!"

Tur Nam Tuyệt cúi đầu cười, nhưng tiếng cười kia cực kỳ âm trầm, khiến người khác nghe mà rợn tóc gáy: "Tại sao ngươi muốn chuyện vương phi tới gặp Bôn vương?"

Đông Hủy nghe đến tiếng chất vấn này, nét mặt cũng đổi thành lo lắng, vội giải thích rõ: "Lúc đó Vương Gia hạ lệnh đóng cửa không gặp bất luận kẻ nào, nô tỳ mới can Vương Phi lại! Nô tỳ vẫn luôn trung thành, xin Vương Gia minh xét!"

Tur Nam Tuyệt cười mà như không cười: "Nói như vậy Bôn vương còn phải khen thưởng ngươi?"

Đông Hủy hoảng sợ, ánh mắt bỗng chốc phóng to, vội vàng lên tiếng: "Đây là chức trách của nô tỳ, nô tỳ không dám yêu cầu khen thưởng!"

Ánh mắt Tur Nam Tuyệt lóe lên không chút lưu tình nói: "Ý đồ đó của ngươi còn muốn lừa gạt Bôn vương, thật coi Bôn vương là ngu ngốc?"

Đông Hủy đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tur Nam Tuyệt, lúc chạm tới ánh mắt lạnh lùng ngoan tuyệt của Tur Nam Tuyệt, 'bịch' một tiếng quỳ gối trước mặt Tur Nam Tuyệt, mạnh mẽ dập đầu: "Vương Gia thứ tội, nô tỳ không phải cố ý muốn ngăn Vương phi, chỉ là khi đó nô tỳ bị ma quỷ ám ảnh, xin Vương Gia thấy nô tỳ phạm lỗi lần đầu, tạm tha nô tì lần này!"

Tur Nam Tuyệt cười lạnh một tiếng, phun ra một câu: "Bôn vương không bao giờ dùng người tự cho là đúng!"

Môi mỏng khép mở, từng câu từng chữ trong lúc đó cũng lộ vẻ lãnh khốc vô tình, tiếng nói vừa dứt, Đông Hủy như chìm vào đáy cốc, trên mặt trắng bệch, nàng ngẩng đầu lên, cái trán sưng đỏ, nàng khẩn cầu: "Vương Gia, nô tì thật sự không phải cố ý, chẳng qua nô tì yêu

mến Vương Gia, mới có thể bị ghen tỵ che mắt, cho nô tỳ một cơ hội đi..." Biết rõ cơ hội để mình được bỏ qua cực kỳ bé nhỏ nhưng nàng vẫn không muốn buông tha muốn thử một chút, nàng không tin thời gian dài như vậy, Vương Gia không có một chút tình cảm với mình?

"Bỏ qua cho người?" Tư Nam Tuyệt chậm rãi nói, đáy mắt thoáng hiện một tia lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi.

Lúc Đông Hủy lòng đầy mong đợi, một trận đau nhức từ ngực và bả vai truyền đến, giống như bị côn trùng gặm nuốt từng điểm từng điểm xương cốt, thực cốt đau xót truyền khắp Tứ Chi, Đông Hủy đi theo Tư Nam Tuyệt lâu như vậy dĩ nhiên biết đây là triệu chứng gì, nàng không thể tin nhìn người mình vẫn luôn mê đắm, theo từng đợt từng đợt đau đớn, sắc mặt nàng trắng hếu, co quắp trên mặt đất, bò đến dưới chân Tư Nam Tuyệt: "Vương Gia, nô tỳ không dám, tha nô tỳ đi!" Thực cốt phấn trúng loại độc này đau đớn sẽ lan ra toàn thân, xương cốt sẽ từ từ bị ăn mòn, trong một phút đồng hồ nếu như không kịp thời uống thuốc giải, cả người sẽ như một người tàn phế, hơn nữa loại đau khổ này khiến tâm thần thanh tỉnh, càng thêm khiến người khác cảm thấy sống không bằng chết!

Tư Nam Tuyệt không liếc Đông Hủy lấy một cái, lạnh lùng để lại cho nàng một bóng lưng: "Bạch Phong, bán nàng cho dân buôn người, đừng để Bốn vương gặp lại nàng!"

Chương 38: Cái này là hôn gián tiếp?

"A Cảnh, nếu ngươi từ bỏ quyền kế thừa ngôi vị hoàng đế, ta liền đi với ngươi."

"A Cảnh, thật xin lỗi, ta lừa ngươi, ta yêu Huyền ca ca!"

"A Cảnh, ngươi đi đi, ta muốn làm tân nương của Huyền ca ca!"

...

Ngoài cửa sổ ánh trăng mờ lung, ánh sáng bạc rơi đầy đất, trong không khí một cỗ mát mẻ chạy qua, đây là điều tốt nhất vào buổi tối.

Nữ tử trên giường nhỏ, ánh nến dịu dàng đang phủ lên gương mặt nàng, đôi mắt nàng đóng chặt, lông mi dài như cánh bướm nhẹ bay, trên trán có chút mồ hôi, trong miệng vô thức nỉ non: "A Cảnh, thật xin lỗi..."

Phát giác nữ tử trong ngực khẽ động, Tư Nam Tuyệt đột nhiên tỉnh dậy, kinh ngạc nhìn người nhiều ngày nay hầu như không còn sinh khí nằm trên giường này, cuối cùng nàng cũng nói chuyện, hắn kích động ôm lấy khuôn mặt hơi tái nhợt của nàng, khẽ gọi: "Tuyệt Nhi, nàng tỉnh!"

Nhưng nữ tử trong ngực vẫn như đang chìm trong ác mộng, không ngừng kêu lên: "A Cảnh, A Cảnh..." Tóc liên tiếp dính lên má, ánh nến âm ỉ, khiến người khác có một cảm giác thê lương.

Cuối cùng cũng nghe được tiếng nói nhỏ trong miệng Vân Tuyết Phi, tâm tình cao hứng của Tư Nam Tuyết trong nháy mắt như bị dội một chậu nước lạnh, ánh mắt thâm thúy, nhìn một lúc, ngón tay thon dài kẹp một cây châm nhỏ, ánh mắt lạnh lẽo, trong nháy mắt cây châm nhỏ đâm vào mu bàn tay Vân Tuyết Phi.

Đau nhức lập tức lan ra toàn thân, chấn động đến thần kinh của Vân Tuyết Phi, sương mù trong đầu dần tiêu tán, ánh mắt bắn thẳng đến, Vân Tuyết Phi chậm rãi mở mắt ra, nhưng gương mặt tuần tú phóng đại trước mặt, nàng đưa tay nhéo một cái, đợi đến lúc cảm xúc thật sự truyền đến từ bàn tay ấm áp, con người dần có tiêu cự, hai mắt trừng lớn: "Đây không phải là mơ?"

Đột nhiên trên tay đau nhói, nàng 'a...' một tiếng, thấy một cây châm nhỏ lấp lóe trên mu bàn tay, nàng lập tức rút ra, hít vào một hơi, nàng hoài nghi nhìn Tư Nam Tuyết, ánh mắt hoài nghi: "Châm này là của người?" Nếu như cần thận nghe, có thể thấy trong đó có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghĩ đến vừa rồi nàng động tình gọi 'A Cảnh', khoe miệng Tư Nam Tuyết cong cong trêu chọc, lạnh lùng nói: "Cuối cùng cũng tỉnh!"

Thấy Tư Nam Tuyết không phản bác, Vân Tuyết Phi nhất thời tức giận, nhìn hẩn chằm chằm chất vấn: "Cái gì gọi là cuối cùng cũng tỉnh? Người muốn tỉnh thì cũng không thể dùng kim châm châm ta, người cố ý đúng không?"

Tư Nam Tuyết mặt không đổi nhìn nữ nhân như con mèo xù lông trước mặt, không thêm quan tâm, trực tiếp nghiêng người nằm xuống bên cạnh nàng.

Chờ chút, hẩn nói cuối cùng? Đây không phải nàng đã ngủ nhiều ngày, nghĩ đến ngày đó ban đêm lạnh như băng, sát thủ từng người

từng người, huyết sắc lan tràn, trong lòng nàng đau nhói: A Cảnh, hấn thế nào?

Nàng vội vàng đẩy Tur Nam Tuyết một cái, gấp gáp hỏi: "Hạ Hầu Cảnh đâu? Ta được cứu rồi, hấn đâu? Hấn có chuyện sao?"

Giọng nói lo lắng, như là thê tử lo lắng trượng phu, giọng nói như một con dao đánh mạnh vào lòng Tur Nam Tuyết, anh nằm trên giường cười lạnh: "Cứu người trở về là ta, lời đầu tiên người quan tâm lại không phải là phu quân, mà là nam nhân khác, Vân Tuyết Phi, người thật giỏi, giỏi lắm!"

Hấn đột nhiên đứng dậy xuống giường, cầm áo lên tùy ý khoác lên người, đưa tay mở cửa lớn, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Nhìn cả phòng lạnh lẽo, Vân Tuyết Phi cười khổ, không phải nàng cố ý, nhưng đêm hôm đó tình hình nguy hiểm như vậy, nàng thật sự muốn biết Hạ Hầu Cảnh ra sao, có an toàn hay không?

Thân thể ngủ một thời gian dài, có chút cứng ngắc, nàng khó chịu giật giật bả vai, bất ngờ phát hiện bả vai và ngực không đau như dự tính, trừ thân thể mệt mỏi, tất cả đều như bình thường, nàng đưa tay vào trong áo kiểm tra, trừ việc bên ngoài có chút se, cũng không có cảm giác đau đớn nào.

Đang lúc nàng ngẩn người, bên ngoài lại truyền đến âm thanh mở cửa.

Vân Tuyết Phi nhìn sang, Tur Nam Tuyết đang bưng một bàn đồ ăn bốc hơi nóng đến, lạnh giọng ra lệnh: "Mau đến ăn!"

Nhìn một bàn toàn mỹ thực, đều là đồ nàng thích nhất, nhưng giờ phút này nàng lại không muốn ăn, nàng chỉ muốn biết Hạ Hầu Cảnh

ra sao?

Biết suy nghĩ của người trước mắt, dù trong lòng mất hứng, nhưng Tư Nam Tuyết vẫn lạnh lùng nhắc đến: "Sau khi người thoát khỏi nguy hiểm, hôm sau Hạ Hầu Cảnh liền rời đi!"

Vân Tuyết Phi không tin ngẩng đầu lên, nàng không nghĩ đến Tư Nam Tuyết ra ngoài lấy đồ ăn cho mình, cũng không nghĩ đến hẳn lại tốt bụng nói thẳng với nàng như vậy.

Không để ý đến ánh mắt tò mò của nàng, Tư Nam Tuyết đến trước giường, đựng đồ ăn trong chén bạch ngọc đưa cho nàng, tiếp đó lại lên giường nằm, lạnh giọng dặn dò: "Ăn mau, đồ ăn lạnh thì không thể ăn, ta không muốn làm lần thứ hai!"

Ầm! Hẳn làm? Vân Tuyết Phi kinh dị quan sát bóng lưng lạnh lùng trước mặt, nhìn lại đồ trong chén một chút, không khống chế được đưa lên nếm: Quả nhiên là mỹ vị! Trong lòng vô cùng cảm động, đây là lần đầu tiên về mặt ý nghĩa có một nam nhân thật sự xuống bếp nấu cơm cho nàng! Vân Tuyết Phi biết, nàng lấy nam nhân đứng đầu Đại Hạ Quốc, đừng nói tự mình xuống bếp, nam tử nấu ăn vĩ một nữ tử có rất ít, huống chi lại là một nam tử tôn quý như Vương Gia vậy!

"Cái đó, người có muốn ăn chung không?" Vân Tuyết Phi do dự hồi lâu, cuối cùng cũng nói ra câu hỏi trong lòng, một người ăn thì thật không phải! Hơn nữa đã biết cái mạng này là do hẳn cứu về, nàng biết có ơn phải lo báo đáp, dù cơm này là do hẳn làm!

Tư Nam Tuyết đưa lưng về phía nàng khéo miệng thoáng hiện một vòng cung, hẳn lạnh lùng ngồi dậy liếc nàng một cái: "Coi như có chút lương tâm!"

Nhưng chỉ có một đôi đũa và một bát, cái này ăn thế nào? Vân Tuyết

Phi khổ não, mình quả thật đói bụng, thức ăn thơm như vậy khiến cái bụng trống không của nàng khó chịu, nếu như không phải Tư Nam Tuyết ở đây, có lẽ nàng đã không giữ hình tượng, ăn như lưng hổ rồi!

Người trước mắt cau mày, Tư Nam Tuyết sao lại không biết trong lòng nàng nghĩ gì, hần nhanh nhẹn nhận lấy bát trong tay Vân Tuyết Phi, gấp một cái, dịu dàng ra lệnh: "Há miệng..."

Vân Tuyết Phi vô thức há miệng ra, một miếng thức ăn được đưa vào miệng nàng, suy nghĩ một chút, mặt nàng đỏ lên, Tư Nam Tuyết lại dùng lại chiếc đũa nàng ăn rồi, trên đó còn dính nước miếng của nàng, cái này chẳng phải hôn gián tiếp sao?

Tư Nam Tuyết như hoàn toàn không biết nàng ngượng ngùng, lại tiếp tục đưa thức ăn đến miệng nàng, không hề cảm thấy không ổn với hành động này, giống như mất tự nhiên cũng có nàng, trong lòng nàng khinh bỉ mình, cũng chỉ có buồn, không được tự nhiên hé miệng, ăn từng miếng từng miếng.

Chương 39: Mộ dung thanh y

Chân trời hiện ra sắc trắng, từ từ bị một số ráng mây hồng che kín, sắc trời dần dần sáng lên.

Cùng với tiếng con cò rơi xuống đất, một giọng nữ vui mừng hả hê vang lên: "Người lại thua rồi!"

Ngay sau đó tiếng cười dịu dàng cứng chiều của phái nam xuyên thấu qua khe cửa truyền đến.

Sắc mặt Tần Hương Quân khó coi đứng ở cửa, hôm nay nàng ta tới nói cảm ơn Vân Tuyết Phi, nhưng không ngờ vừa tới cửa, liền nghe được bên trong vừa nói vừa cười, nàng ta chưa từng nghe vương gia cười như thế.

Nàng rũ mí mắt xuống, lông mi dài rậm cong cong khẽ giật giật, che hặn ý chợt lóe lên, nàng ta nhẹ giọng nói: "Bản phụnhan tới nói cảm ơn vương phi, mời thông báo giúp ~"

Nha hoàn canh giữ ở cửa cung kính nói: "Xin đại phu nhân đợi chút, nô tỳ đi ngay!"

Không lâu sau, nha hoàn ra ngoài trả lời: "Vương phi mời đại phu nhân đi vào!"

Tần Hương Quân dịu dàng cười nói: "Làm phiền!"

Khi Tần Hương Quân đi tới, chỉ nhìn thấy một mình Vân Tuyết Phi ở trước bàn cờ suy nghĩ một quyển sách dạy đánh cờ, nha hoàn hầu

hạ ở phía sau, nàng ta nhìn xung quanh một lần, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng vương gia, giống như tiếng cười vừa rồi chỉ là ảo giác, nhưng nàng takhăng định vừa rồi vương gia nhất định ở chỗ này.

"Tần thị thiếp tìm bản phi có chuyện gì?" Vân Tuyết Phi lật cuộc ngẩng đầu lên từ trong sách dạy đánh cờ nhìn Tần Hương Quân.

"Chuyện Quan thị thiếp lần trước nhờ có vương phi giúp một tay, nếu không nô tỳ nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch ~" Nàng ta nhận lấy khay từ trong tay nha hoàn Thính Tuyết phía sau, phía trên để một bộ đầy đủ trâm cài vòng tay chế tạo từ hoàng kim, tấm mình trong ánh sáng lung linh của mặt trời, nàng ta thận trọng đưa đến trước mặt Vân Tuyết Phi: "Đây là một chút tâm ý của nô tỳ, xin vương phi nhận lấy!"

Vân Tuyết Phi cười nhạt, con người như lưu ly trong suốt càng thêm xinh đẹp tự nhiên: "Sự kiện kia bốn vương phi cũng là vì mình, chưa nói tới cố ý giúp người, người lấy lại những thứ đồ này đi!"

Nhìn nữ nhân trước mắt càng ngày càng hồng hào xinh đẹp hơn, nhất là mới vừa rồi lơ đãng trực tiếp toát ra khí chất cao quý sẵn có, Tần Hương Quân hận đến tận xương tủy, tại sao lúc trước nàng ta bị thương nặng như vậy mà không chết, nếu như nàng ta chết rồi, ghe vương phi chính là của nàng.

Tần Hương Quân dịu dàng cười nói: "Tuy nói không phải cố ý, nhưng đúng là giúp nô tỳ, xin vương phi nhận đi, nếu không nô tỳ sẽ luôn nhớ chuyện này, cho là thiếu nhân tình của vương phi!"

Đã nói đến mức này, Vân Tuyết Phi cũng không tiện kiên trì: "Đã như vậy, đa tạ ~" Ý bảo Ngũ Trà nhận lấy khay.

"Hôm trước nghe nói vương phi bị đâm, nô tỳ rất lo lắng, hôm nay nhìn thấy thân thể vương phi tốt như vậy, cuối cùng nô tỳ có thể an tâm rồi!" Tần Hương Quân quan tâm nói.

Hồi lâu thấy Vân Tuyết Phi không có bất kỳ phản ứng gì, Tần Hương Quân lúng túng, tự nhiên nhìn ra Vân Tuyết Phi không thích mình, cũng không muốn tiếp tục tìm khó chịu, nàng cúi người hành lễ: "Không quấy rầy vương phi nữa, nô tỳ cáo lui!"

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái.

Đợi sau khi Tần Hương Quân đi, Ngũ Trà sùng bái nói: "Từ chuyện lần trước, thái độ của đại phu nhân đối với tiểu thư thay đổi rất nhiều!"

Vân Tuyết Phi để xuống sách dạy đánh cờ đứng lên: "Nhìn chuyện cũng không thể chỉ nhìn hiện tượng mặt ngoài, nếu không chết thế nào cũng không biết!"

Ở chỗ tôn quý nhất kinh thành — — hoàng cung, ngói lưu ly màu vàng kim lóe tia sáng chói mắt dưới ánh mặt trời.

Trong Trữ Tú cung, khí ép lạnh lưng bao phủ, tỳ nữ quý gối phía dưới không dám thở mạnh một tiếng, e sợ chọc giận chủ nhân ngồi phía trên.

Một tay Mộ Dung Thanh Y nắm ly trà, hai bên nàng ta có tỳ nữ cung kính hầu hạ, cầm bèo hoa lệ thêu hoa phù dung lớn để cho dung mạo vốn diễm lệ của nàng ta càng thêm xuất sắc, trâm vàng trên đầu theo động tác của chủ nhân, vừa đong vừa đưa, càng thêm cao quý.

Đợi nghe tỳ nữ hồi báo xong, trên mặt Mộ Dung Thanh Y bao phủ một tầng sương lạnh, lông mày dựng thẳng lên, nàng ta nghiêm giọng hỏi từng chữ từng câu "Người nói hôm qua bệ hạ lại qua đêm trong

cung của hồ ly tinh kia?"

Trong lòng tỳ nữ run rẩy, nhưng vẫn cung kính trả lời chi tiết: "Hồi quý phi nương nương, đúng, đúng, hoàng đế bệ hạ hoàn toàn không ở thượng thư phòng xử lý chính sự, ngày hôm qua khi trời tối, đi ngay, đi. cung của Lữ mỹ nhân!"

Mộ Dung Thanh Y cũng không khống chế nổi nữa, đập ly trà cầm trong tay xuống đất, theo mảnh vụn chia năm xẻ bảy, trong lòng bọn tỳ nữ run sợ, run lấy bầy.

Nàng ta chìm trong giận dữ đứng dậy, trong miệng tức giận mắng: "Tiện nhân, tiện nhân." Sắc mặt dữ tợn, như ác quỷ địa ngục, không có chút dịu dàng cao quý đáng nói nào.

Quan Bạch Nguyệt vào cung tìm nữ nhi ra mặt lại nhìn thấy nữ nhi ghen tị như thế, đây cũng không phải chuyện tốt, nếu như bị người khác bắt được nhược điểm, e rằng địa vị của nữ nhi bị ảnh hưởng, bà ta vội vàng đuổi tỳ nữ ra ngoài.

Đợi khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Quan Bạch Nguyệt nhẹ nhàng an ủi: "Thanh Nhi, đừng hoảng sợ, không phải chỉ là một mỹ nhân sao? Nam nhân tam thê tứ thiếp rất bình thường, huống chi hiền tể còn là Hoàng đế!"

Mộ Dung Thanh Y nghe mẫu thân nói như vậy, lửa tức giận càng cháy mạnh hơn, nàng ta lạnh lùng phản bác: "Mẫu thân không hiểu, mặc dù con là quý phi, nhưng kể từ khi tin tức con tiện nhân Tiết Phi kia chết truyền tới trong tai hấn thì hấn chưa từng tới cung của con, mặc dù vinh hoa phú quý không thiếu phần con, nhưng mẫu thân cũng biết, không có hấn ủng hộ, địa vị phú quý của con cũng sẽ bị người khác thay thế, thời gian trước hấn lại mang về một mỹ nhân từ ngoài cung, sau đó ngày ngày cưng chiều, nếu như là những người

khác thì con có thể cho rằng đó là nhất thời ham mới mẻ, thời gian qua cũng sẽ chán ghét, đến lúc đó tự sẽ trở lại bên cạnh con, nhưng con đã thấy nữ nhân kia, dáng dấp có bảy phần tương tự Tiết Phi, mẫu thân nói con có thể an tâm thế nào?"

Quan Bạch Nguyệt nghe cái tên Tiết Phi này, trong lòng cả kinh, giọng nói run run: "Giống như Tiết Phi? Vậy, vậy, nếu hiền tể điều tra, vậy chúng ta, chúng ta."

Ánh mắt Mộ Dung Thanh Y căng thẳng, lóe nhanh một chút kiên định, mang theo hận, mang theo oán, âm trầm cười nói: "Con lại không lo lắng tra ra, toàn bộ người biết chuyện năm đó đã không còn ở đây, muốn tra ra trừ phi Tiết Phi bò ra ngoài từ trong quan tài!"

Thật sự sẽ không bị tra ra sao? Quan Bạch Nguyệt chợt lóe lên suy nghĩ, trong đầu đột nhiên hiện khuôn mặt khiến bà ta hận đến căm rãnh nghiêng lợi, chỉ cần nữ nhân kia ở đây, trong lòng bà ta luôn bất an, bà ta trầm giọng nói: "Còn có một người biết rất nhiều chuyện của Tiết Phi và chúng ta, mặc dù hai người này không thể nào có liên hệ, nhưng chà giết làm 1000 người, cũng không thể bỏ qua cho một người!"

"Mẫu thân vừa nói đến hộ quốc vương phi Vân Tuyết Phi?" Tuyết Phi, Tiết Phi, Mộ Dung Thanh Y đột nhiên nhẹ tròn mắt lại, ngược lại tên rất giống, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thi thể Tiết Phi, nàng ta thật sự lo lắng Tiết Phi còn sống ở một góc nào đó của thế giới này.

Quan Bạch Nguyệt vội vàng phụ họa: "Đúng, nàng ta biết rất nhiều chuyện của Tiết Phi, mặc dù tra không ra họ có liên hệ, nhưng cũng không thể bỏ qua mối nguy hiểm này!" Cho dù có lòng riêng hay vì nữ nhi, bà đều muốn diệt trừ nữ nhân kia, để cho nàng ta biết kết quả chọc tới bà.

Mộ Dung Thanh Y gật đầu một cái, trong mắt chợt lóe lên tia sáng lạnh, bất kể hộ quốc vương phi hay hồ ly tinh Lữ Lệ Hoa đó, uy hiếp đến địa vị bốn cung, dám giành bệ hạ với bốn cung, bốn cung đều không bỏ qua cho, nhất là con tiện nhân Lữ Lệ Hoa kia, bốn cung để cho người có mạng vào cung tranh thủ tình cảm nhưng không có mạng hưởng thụ vinh hoa phú quý!

Chương 40: Tiểu tức phụ

Bóng đêm mờ lung nhưng ở trong kinh thành từng dãy đèn lồng treo lên, sáng như ban ngày.

Nhìn người bán hàng rong xung quanh ra sức thét, Vân Tuyết Phi không khỏi cảm thán: "Còn náo nhiệt hơn ban ngày!" Sau đó quay đầu hỏi: "Nghĩ như thế nào lại dẫn ta ra ngoài dạo chợ đêm?"

Con người lưu ly sáng trong vẫn không nhúc nhích nhìn hấn, như một ao nước trong, nhìn vào lòng người, cực kỳ thoải mái.

Tư Nam Tuyệt nhẹ nhàng trả lời: "Mặc dù hai chúng ta là phu thê, nhưng chưa từng cùng đi ra ngoài dạo chơi, đúng lúc hôm nay có thời gian, vừa đúng bù lại tiếc nuối này!"

Phu thê là không sai, nhưng chỉ làm mặt ngoài, sao hấn có thể nói phu thê thuận miệng tự nhiên như thế? Vân Tuyết Phi , đối với người ngoài người này là chính nhân quân tử, nhưng thực ra chính là vô lại thêm lưu manh.

Liếc thấy đồ ửng nhàn nhạt, Tư Nam Tuyệt cười nói: "Được được theo sát ta...ta sẽ bảo vệ ngươi tốt!"

Vân Tuyết Phi kinh hãi ngẩng đầu lên sững sờ nhìn hấn, thì ra hấn biết nàng sợ hãi trong lòng, khắp đêm lạnh như băng.

"Người ám sát đêm đó, ngươi điều tra chưa?" Mặc dù cực kỳ không muốn nghĩ đến, nhưng vẫn muốn biết bàn tay đen phía sau màn, quy mô ám sát lớn như vậy, thế lực của người sau lưng không thể không

khiến nàng kiêng kỵ, nếu không bắt được người này, sợ rằng nàng và Hạ Hầu Cảnh đều cũng không an toàn.

"Lệnh bài trên người thích khách đến từ hoàng cung!" Tư Nam Tuyệt đột nhiên nói.

Đầu ầm ầm hết sạch, nàng dừng bước lại, rõ ràng xung quanh rất náo nhiệt, toàn thân nàng lại rét run, nếu như ám sát nàng, cực kỳ có hiềm nghi là Mộ Dung Thanh Y, dù sao lần trước nàng từng nhọc nhằn mẫu thân nàng ta, sao nàng ta bỏ qua được? Nhưng nếu như mục tiêu là Hạ Hầu Cảnh thì sao? Như vậy muốn giết hẳn chính là? Nàng không dám nghĩ tiếp, trong tiềm thức không muốn nghĩ người kia kinh khủng như vậy.

Tư Nam Tuyệt nhìn sắc mặt của nàng trắng bệch, đắm chìm trong cảm xúc của mình, hẳn đưa tay trắng nõn thon dài ra bao lấy tay nhỏ bé của nàng ở lòng bàn tay.

Đột nhiên ấm áp từ trên tay truyền đến, kéo nàng từ suy nghĩ lạnh lẽo ra ngoài.

Tư Nam Tuyệt nhẹ nhàng cười nói: "Nghĩ gì thế? Mọi chuyện đã có ta, không cần lo lắng!"

Một nụ cười kia phong hoa tuyết đại, hai mắt lóe sáng như ngọn lửa trong đêm tối, sưởi ấm áp trái tim lạnh buốt của nàng.

Xung quanh cũng truyền đến tiếng rút khí, kèm theo lời nói nũng nịu nhỏ nhẹ của nữ nhân, Vân Tuyết Phi mới chú ý đến ánh mắt ghen tỵ mãnh liệt phóng tới trên người mình.

Tư Nam Tuyệt dặt tay Vân Tuyết Phi, từ từ đi về phía trước, làm như không thấy ánh mắt mẫn mộ và tiếng kinh thán xung quanh, rằng

buộc trong tay là gánh nặng ngọt ngào cả đời này của anh.

Sắc mặt Vân Tuyết Phi đỏ hồng, khẽ quét nhìn xung quanh, nhìn những thiếu nữ kia nhìn chăm chăm mình, nàng mắt tự nhiên muốn rút tay khỏi bàn tay kia, nhưng hơi sức không bằng người.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm ngào ngạt đặc trưng của thức ăn, tiếng thét sau cao hơn tiếng trước khiến cho đêm này cực kỳ náo nhiệt.

Đột nhiên một tiếng ‘ ừng ực ’, ở trong tiếng hét to náo nhiệt nơi này có vẻ cực kỳ đột ngột, nhìn ánh mắt Tư Nam Tuyết tràn đầy ý cười, Vân Tuyết Phi núng nẩy đỏ mặt, vội vàng che bụng, ánh mắt liếc lung tung, chỉ không dám nhìn người nam nhân trước mắt này: "Hình như ta hơi đói bụng rồi ~"

"Ừ, chúng ta đi ăn cái gì!" Tư Nam Tuyết nhìn ánh mắt hốt hoảng chột dạ của nàng, trong mắt thoáng qua một chút ánh sáng rực rỡ không dễ phát hiện.

Ánh trăng mê người, đồ vật rực rỡ muôn màu khiến người choáng váng hoa mắt, Vân Tuyết Phi tò mò nhìn trái nhìn phải.

Đi không bao lâu, vào một quán mì nhỏ biển hiệu là Tự Lai Thực.

Bên trong rất nhỏ, chỉ có ba cái bàn, mấy người ngồi lẻ tẻ, Tư Nam Tuyết vừa mới đi vào, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Lão bản là một ông lão năm sáu chục tuổi, đienddn lieqiudoon thấy Tư Nam Tuyết đi tới, thân thiết kêu: "Hoan nghênh hoan nghênh ~ tới ~ ngồi ~, không ngờ tiểu tử ngươi thật sự mang nàng dâu tới!"

Vân Tuyết Phi nghe từ nàng dâu này, trong lòng lại quẩn bách, nàng

ngẩng đầu lên nhìn Tư Nam Tuyết, lại bắt được một đường cong còn chưa tiêu tan.

Không để ý đến ánh mắt nghi ngờ của Vân Tuyết Phi, Tư Nam Tuyết lôi kéo nàng trực tiếp ngồi xuống ở bàn trống phía trước, nói đơn giản một câu: "Như cũ!"

Vừa ngồi xuống, Vân Tuyết Phi liền liếc nhìn xung quanh, mặc dù vị trí nhỏ, nhưng rất sạch sẽ, không ngờ Tư Nam Tuyết sẽ mang nàng tới chỗ này ăn cơm.

Chỉ chốc lát sau, vợ ông lão Tiền thị bưng cái khay tới đây, phía trên để nước canh nóng hổi, còn có hơn mười đĩa rau xào lách nhỏ, có mặn có chay.

"Đến, cẩn thận kẻo nóng ~" Tiền thị dịu dàng lên tiếng nhắc nhở: "Tiểu nương tử nếm thử một chút, ăn rất ngon đấy, nhớ ăn nhiều!"

Xung hô như thế khiến Vân Tuyết Phi không được tự nhiên, nàng đỏ mặt xấu hổ cười nói: "Cám ơn ~" Nàng có thể cảm nhận được ánh mắt dò xét đến từ bốn phía.

Đợi sau khi Tiền thị bày biện xong rồi rời khỏi đây, Tư Nam Tuyết đưa tay trắng nõn như ngọc ra, dùng đũa bỏ một đĩa rau xào lách nhỏ vào trong nước canh vẫn còn ở sôi, ánh mắt chuyên chú giống như đang làm một chuyện rất thần thánh.

Mùi thơm xông vào mũi Vân Tuyết Phi gợi lên cảm giác thèm ăn, nàng nuốt nước miếng một cái, tha thiết mong chờ nhìn đôi tay không ngừng bận rộn.

Đợi sau khi tất cả chuẩn bị xong, mùi thơm càng thêm nồng nặc trôi lơ lửng ở xung quanh, Tư Nam Tuyết cười nhìn chú mèo ham ăn

trước mắt, múc một muỗng nước canh thổi nguội sau đó đút tới khoe miệng Vân Tuyết Phi: "Nếm thử một chút ~"

Mặc dù vẫn mắt tự nhiên trong nháy mắt, nhưng nghĩ đến còn nói thêm gì nữa, trước kia sớm làm qua, không để ý tới ánh mắt mập mờ xung quanh, nàng hé miệng uống một hớp, nhất thời nước canh mỹ vị lan rộng ra, Vân Tuyết Phi cho haichữ đánh giá: cực phẩm!

Nhìn ánh mắt sáng trong khát vọng trước mắt, Tư Nam Tuyết đưa cái muỗng tới, dặn dò nói: "Ăn rất ngon, không nóng!"

Sau khi càn quét một hồi, Vân Tuyết Phi vỗ vỗ bụng phình, ợ lên no nê, trong miệng còn lưu lại nước canh mỹ vị, đợi khi nàng nhìn về phía Tư Nam Tuyết, mới phát hiện hình như nam nhân đối diện vẫn chưa ăn, thức ăn vừa đưa tới đều bị một mình nàng ăn hết.

Lập tức thấy xấu hổ, Tư Nam Tuyết có đồ ăn tốt đều cho nàng, còn nàng lại tự ăn một mình, như vậy thật là quá đáng, nàng liếm liếm miệng, đè lại một dạ trong lòng, cẩn thận hỏi thăm: "Người có đói hay không, có muốn gọi một phần nữa tới đây hay không?"

Nhìn nữ tử trước mắt lờibiếng giống như con mèo, vừa rồi đầu lười phẩn hồng, thật giống như một cây đuốc liếm ở trong lòng hấn, nhưng đương sự dường như không biết, ánh mắt đáng thương tội nghiệp, làm cho người ta càng muốn giày xéo một phen.

Chương 41: Bất ngờ thổ lộ

Con người dần dần trở nên sâu thẳm, vẫn không nhúc nhích tập trung vào nhân nhi đang lấy lòng trước mắt.

Trong nháy mắt không khí xung quanh trở nên hừng hực, Vân Tuyết Phi hơi giật mình, từ chỗ mời lửa nhìn qua, chống lại tầm mắt của hắn, lại nhìn thấy ngọn lửa bùng cháy thiêu đốt bên trong, theo bản năng cúi đầu, duy trì bề ngoài bình tĩnh.

Nhận ra tầm mắt của mình quá trần trụi, dọa đến tiểu nữ nhân trước mắt, Tư Nam Tuyết ảo não, từ từ hít vào một hơi, bình phục cảm xúc xao động của bản thân.

"Ngẩng đầu lên!" Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tư Nam Tuyết đột nhiên truyền đến.

Đợi sau khi Vân Tuyết Phi ngẩng đầu, một cái tay trắng nõn thon dài nắm cái khăn, nhẹ nhàng xoa xoa khóe miệng của nàng.

Không để ý tới Vân Tuyết Phi ngu ngơ, Tư Nam Tuyết cười: "Ăn một bữa cơm cũng không có nề nếp, giống như con mèo nhỏ!" Dường như ánh mắt nóng bỏng vừa rồi chỉ là ảo giác.

"Vợ chồng son tình cảm thật tốt ~" Ông lão và thê tử ở một bên cười ái muội nói.

Vân Tuyết Phi vẫn là tiểu cô nương, da mặt mỏng, phút chốc mặt đỏ bừng, lại cúi đầu một lần nữa, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ chui vào, trong lòng oán trách Tư Nam Tuyết ngày thường còn chưa

tính, sao có thể cũng như vậy ở bên ngoài? Rất xấu hổ!

Nhìn chỗ ngồi trống rỗng xung quanh, Tư Nam Tuyệt sáng tỏ cười nói: "Phải đóng cửa rồi?"

Ông lão gật gật đầu, ánh mắt quan tâm dừng ở trên người thê tử của mình: "Thân thể bạn già không tốt, ta không muốn bà ấy làm lưng vất vả!"

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn ông lão nắm chặt tay thê tử mình, lại nhìn nhìn thê tử của ông ngọt ngào rúc vào bên người phu quân của mình, không có vinh hoa phú quý, cháo trắng cơm nhạt cũng có thể hạnh phúc. Kiếp trước bản thân là hoàng hậu lại thế nào? Còn không bằng đôi phu thê bình thường trước mắt này, nếu có thể lựa chọn, nàng tình nguyện Hạ Hầu Huyền chính là một nam tử bình thường.

Thấy ánh mắt cực kỳ hâm mộ của cô nương ngốc trước mắt, Tư Nam Tuyệt đứng dậy đi đến trước mặt nàng, nắm giữ tay nàng, cười ôn hòa nói: "Thời gian cũng không sớm, nên nắm chặt thời gian mang người đi dạo chỗ khác!" Đồng thời xoay chuyển ánh mắt, lễ phép cáo từ: "Không quấy rầy, lần sau lại qua!"

Đôi vợ chồng già vuốt cằm giống như đã hiểu, Tư Nam Tuyệt bỏ một thỏi bạc, lôi kéo Vân Tuyết Phi đi ra ngoài.

"Cô nương!" Tiền thị đột nhiên gọi Vân Tuyết Phi lại.

Vân Tuyết Phi quay đầu lại ánh mắt nghi ngờ, Tiền thị nhìn thoáng qua Tư Nam Tuyệt, cười ôn hòa nói với Vân Tuyết Phi: "Hãy quý trọng người trước mắt!"

Vân Tuyết Phi nghĩ nhất định là bà chủ trước mắt hiểu lầm, nàng rất

muốn giải thích, lại bị Tư Nam Tuyệt kéo ra cửa.

Nàng khẽ chu miệng oán giận: "Ta còn chưa trả lời vấn đề của bà lão, sao người kéo ta ra ngoài nhanh như vậy hả?"

Thấy Tư Nam Tuyệt không để ý tới nàng, lôi kéo nàng đi nhanh như vậy, cũng không lo lắng nàng có theo kịp hay không, có mệt hay không, nghĩ đến trường hợp đôi phu thê ấm áp hài hòa vừa rồi, nàng nổi giận, giãy dụa muốn rút tay ra: "Người buông ta ra!"

Tư Nam Tuyệt đột nhiên dừng bước lại, xoay người, khi Vân Tuyết Phi không phòng bị, đột nhiên kéo nàng vào trong lòng mình, một tay chế trụ cổ tay nàng, một tay ôm eo nhỏ của nàng, cánh môi mát rượi chuẩn xác bao trùm môi nàng, vội vàng như vậy, cuồng nhiệt như vậy.

Hơi thở quen thuộc lại xâm nhập, thân thể Vân Tuyết Phi run lên, một đôi mắt đẹp mở to, khó tin nhìn về phía Tư Nam Tuyệt, trong đầu trống rỗng, lời nói tức giận muốn mắng phía trước đều đã quên không còn một lời. Lúc lữ hấn mềm mại linh hoạt giống như con rắn nhỏ đảo qua mỗi một chỗ trong miệng nàng, nàng vẫn không nhúc nhích, giống như linh hồn đã bay ranoài.

Tư vị người trước mắt tốt đẹp như thế, làm cho người ta không muốn buông ra, càng muốn vào sâu, muốn càng nhiều, hấn càng ôm chặt nàng hơn, để thân thể nóng rực của mình kề sát trên người nàng, ngón tay trắng nõn lạnh lẽo như ngọc khẽ vuốt vuốt nàng, phút chốc một tay chui vào trong quần áo nàng, vuốt ve thân thể mềm mại trắng mịn như tơ lụa.

Xúc cảm lạnh lẽo thức tỉnh Vân Tuyết trong nháy mắt, nhìn nam tử mê loạn hưởng thụ ở dưới ánh trăng, lần đầu tiên nàng giận tím mặt như vậy, hung hăng bắt được cổ tay người nào đó.

Cảm giác đau đớn kéo lý trí của Tư Nam Tuyết trở về, hấn lưu luyến liếm liếm khóe miệng của nàng sau đó buông nàng ra, dưới ánh trắng đôi mắt hấn càng thêm liếm liếm xuất trần, không để ý tới ánh mắt tức giận của nàng, hấn tựa đầu ở trên vai nàng nhẹ giọng nỉ non: "Tuyết Nhi, chúng ta làm phũ phàng chân chính được không? Cùng nhau ngắm hoa nở hoa tàn, cùng nhau tóc trắng xoá, con cháu cả sảnh đường!"

Vừa rồi tức giận bùng nổ như núi lửa biến mất hầu như không còn gì sau nháy mắt nghe thấy những lời này của hấn, chỉ còn lại yếu ớt mờ mịt, kiếp trước cùng Hạ Hầu Huyền ở cùng nhau nhiều năm như vậy, nhưng hấn chưa bao giờ biết nàng muốn cái gì? Vị trí Hoàng hậu nàng cũng không hiếm lạ, nàng chỉ muốn thành thể tử duy nhất của hấn! Nàng không hiểu, vì sao người nam nhân trước mắt lại dễ dàng biết được nàng muốn gì như vậy, mà từ đầu tới cuối người kia lại không biết, tìm căn nguyên đến cùng vẫn là chưa từng yêu nàng! Vậy người nam nhân trước mắt này thì sao? Dễ dàng hứa hẹn như vậy, trong thời gian ngắn cho nàng nhiều lưu luyến như vậy, nàng rất muốn bỏ qua khúc mắc đi tin tưởng đi nắm thử, nhưng một câu Tuyết Nhi kia, hủy diệt một chút cảm động nàng vốn có của nàng rồi, thì nàng chính là thể thân buồn cười!

Nàng nhẹ nhàng đẩy hấn ra, khóe môi tràn ra nụ cười tự giễu: "Ta không phải Tuyết Nhi, người nhận sai người!"

Hóa ra suy nghĩ thật lâu rốt cục hạ quyết tâm làm việc, sau khi nhìn thấy nụ cười chói mắt của nàng, khóe miệng hấn gợi lên một chút cười khổ: "Thực xin lỗi, là ta xúc động rồi!"

Nhìn nhau chẳng nói gì, hấn xoay người đi về phía trước: "Tiếp tục dạo đi!" Ở chỗ nàng không nhìn thấy, hai tay như ngọc điêu khắc của hấn nắm chặt thành quyền.

Một bộ áo trắng, ở trong trời đêm tối đen giống như ngòi gió mà đi, có một loại cảm giác bắt không được sờ không tới, loại cảm giác này thực không tốt.

Tư Nam Tuyệt chưa từng cảm thấy bất lực như vậy, nàng luôn luôn theo ở phía sau, vẫn duy trì khoảng cách ba bước với hắn, hắn nhanh nàng cũng nhanh, hắn chậm nàng càng chậm! Nàng giống như con nhím!

Chương 42: Thử ở cùng nhau

Bây giờ đêm đã khuya, cảnh vật hai bên đường được ngọn đèn chiếu vô cùng rõ, quán nhỏ bán đồ ăn, bán đồ chơi, cái gì cần có đều có, đi lên kinh thành chính là một thành không tối!

Chúng kiến những đôi tình nhân tay nắm tay kết nối người lui xung quanh, nói cười vui vẻ, nhưng lòng Vân Tuyết Phi thì lạnh như băng, vì sao lại như vậy nhỉ? Rõ ràng lúc đi vẫn còn rất tốt, nàng nhìn Tư Nam Tuyệt ở đằng trước cách mình ngày càng xa, trong lòng có chút hoài niệm về sự ấm áp vừa rồi của hắn.

"Đại ca ca, mua một cành hoa đi ~" Đột nhiên một tiểu cô nương có hai bím tóc sừng dè cản đường Tư Nam Tuyệt, duỗi lẳng hoa đến trước mặt hắn, ánh mắt tràn đầy hi vọng nói: "Tất cả vừa mới được hái xuống, còn rất tươi, mua một cành nhé ~"
diễn đàn Lê Quý Đôn

Tư Nam Tuyệt vốn đang đau đầu vì hành vi lỗ mãng lúc nãy, chỉ trách mình quá xúc động. Nếu bây giờ xoay người, nàng sẽ lùi về sau, làm như vậy chẳng khác nào phá hủy chút cảm tình còn sót lại trước kia mất. Hắn còn chưa kịp điều chỉnh tâm trạng của mình, bất chợt bị người chặn đường đi, không vui chút nào.

Trông thấy đại ca xinh đẹp trước mặt mất hứng, tiểu cô nương thấp thỏm không yên, nhưng khi bắt gặp người sau lưng Tư Nam Tuyệt, con người xoay xoay: "Đại ca ca mua một cành hoa tặng cho tỷ tỷ ở phía sau đi ~"

Phía sau? Tư Nam Tuyệt quay đầu nhìn thấy Vân Tuyết Phi vẫn đi

theo mình, được vài bước thì ngừng, vành mắt đỏ hoe, xem bộ dáng chắc là đã khóc, trong lòng lập tức đau xót, hấn xoay người nghiêm túc hỏi: "Có phải khita đưa hoa này cho vị tỷ tỷ ở phía sau, nàng sẽ vui vẻ trở lại?"

Tiểu cô nương không ngờ mình tùy tiện đoán, thế mà thật sự đúng, xem ra hoa này có thể bán rồi, tối nay chẳng cần phải lo không có cơm ăn nữa, nàng phấn khởi gật đầu: "Nữ nhân đều thích hoa, nhất là được người mình thích tặng!"

Vừa nghe đến người trong lòng, vẻ mặt Tư Nam Tuyệt liền buồn bã, lắc đầu: "Nàng không thích ta, cho nên cũng sẽ không thích hoa ta tặng!"

Đại ca ca đẹp mắt như thế sao lại có người không thích chứ, tiểu cô nương mới không tin, nàng chắc chắn nói: "Đại ca ca huynh tốt như vậy, tỷ tỷ nhất định sẽ thích huynh!" Lấy từ trong giỏ xách ra một nhánh hoa, cẩn thận đưa qua: "Hoa này ta tặng cho đại ca ca, không lấy tiền, đại ca ca đi đỡ dành tỷ tỷ đi ~ "

Nhìn tiểu nha đầu non nớt trước mặt, ngó lại cành hoa, tối hôm nay không thể cứ tiếp tục như vậy được. Thế nào cũng phải có người chịu thua, nếu hạ mình mà có thể khiến nàng vui vẻ, hết thảy đều đáng giá. Hấn lấy từ trong ngực ra một thỏi bạc, đưa cho nha đầu đáng yêu nọ, dịu dàng nói: "Đại ca ca sẽ mua luôn cả giỏ hoa, bạc này ngươi cứ cầm lấy!"

Tiểu cô nương từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy, nàng lo lắng nói: "Nhưng ta không có tiền thối cho huynh ~ "

Tư Nam Tuyệt tiếp nhận giỏ hoa, đặt tiền vào lòng bàn tay nàng, cười nói: "Không cần thối, ngươi giữ lại đi, đã trễ thế này, nên sớm trở về nghỉ ngơi thôi!"

Không đợi tiều nha đầu kịp phản ứng, hắn đã xoay người, cầm hoa đi đến trước mặt Vân Tuyết Phi, căng thẳng giao ra: "Thực xin lỗi ~ tặng cho nàng!"

Vân Tuyết Phi không nghĩ tới hắn sẽ quay lại, còn mua giỏ hoa xin lỗi mình, đôi mắt đỏ ửng trợn to, đầy vẻ khiếp sợ. Một nam nhân tự phụ như vậy, vậy mà lại vì mình ba lần bốn lượt cúi đầu, làm loại chuyện mà mọi nam nhân đều không muốn làm, Vân Tuyết Phi, người còn tại rồi rắm gì nữa?

Chứng kiến thiên hạ trước mặt chẳng những không vui, ngược lại nước mắt giống chuỗi ngọc bị đứt chảy dọc xuống theo gò má trắng nõn, hắn luống cuống, không biết làm sao, đưa tay lau lung tung trên mặt nàng: "Nàng đừng khóc, đều là lỗi của ta, ta cam đoan sau này không ép nàng nữa, nàng không đồng ý cũng chẳng sao, ta sẽ từ từ chờ!"

"Cô nương, tha thứ đi, một nam nhân có thể ăn nói khép nép đến như vậy, không dễ dàng đâu~ "

"Chính xác chính xác, nếu có người nào đối xử với ta như vậy, ta chết cũng nguyện ý ~ "

"Hâm mộ quá, nếu ta có nam nhân tốt như vậy chăm sóc thì tốt rồi!"

...

Giọng nói khuyên lơn cao thấp nối tiếp nhau vang lên, Vân Tuyết Phi lúc này mới để ý, một vòng nam nữ già trẻ đang quay xung quanh mình, không khỏi đỏ mặt, trừng mắt nhìn tên nam nhân nọ còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, giận dữ: "Đều tại người, làm trò cười cho người ta rồi đấy!"

Quyến rũ, đẹp đẽ như vậy, Tư Nam Tuyết bị cái nhìn này khiến cho mất hồn, trong lòng có loại cảm giác kì lạ dâng lên!

"Đại ca ca còn đứng ì ra đó làm gì, tỳ tỳ đã tha thứ huynh, mau dẫn về nhà đi!" Tiểu nha đầu bán hoa khi nãy lên tiếng nhắc nhở.

Tư Nam Tuyết phản ứng kịp, nhìn dáng vẻ xinh đẹp của nữ tử trước mặt, ngực nhộn nhạo, nhét lẳng hoa vào trong tay Vân Tuyết Phi, nắm tay nàng, gật đầu cảm tạ bốn phía, dẫn nàng tìm cách thoát ra khỏi đám đông.

Không ai chú ý trong đám người ẩn giấu một đôi mắt ác độc, Tống Thi Linh chẳng ngờ bản thân sẽ chứng kiến trường hợp như vậy, trong lòng ghen ghét nhìn người đã đi xa: Vân Tuyết Phi, biểu ca là của ta, sớm hay muộn ta cũng sẽ diệt trừ ngươi!

Không hề hay biết nguy cơ từ từ tới gần mình, Vân Tuyết Phi chỉ chú ý đến bàn tay đang nắm tay nàng, loại cảm giác này thật tốt, không hề hư vô mờ mịt, có thể sống lại lần nữa, là ông trời đã ban ơn. Đời người hữu hạn, nàng đột nhiên dừng bước lại, hạ quyết tâm sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nói: "Tư Nam Tuyết, chúng ta thử ở cùng nhau đi!"

Tư Nam Tuyết ngờ ngác đứng tại chỗ, dường như không tin được điều bản thân mới vừa nghe, hấn hỏi lại: "Nàng nói cái gì? Lặp lại lần nữa!"

Nhìn ngắm vẻ mặt ngây ngốc của nam nhân trước mặt, trong lòng Vân Tuyết Phi không khỏi cảm thấy vui vẻ, nàng mỉm cười, nhấn mạnh từng chữ một: "Ta nói chúng ta thử ở cùng nhau, thử cùng nhau ngắm hoa nở hoa tàn, cùng nhau từ từ biến thành già cả, còn có cùng nhau..." Càng nói đến phần sau giọng nói ngày càng nhỏ,

sanh condurõng cái làm sao cũng nói không nên lời.

Tur Nam Tuyệt vốn thầmnghĩ hôm nay có thể cùng nàng hòa thuận là tốt lắm rồi, không ngờ nàngnguyện ý thử tiếp nhận mình, lập tức cảm giác hân hoan bao phủ lấy hấn, vì quá đổi vui mừng, hấn tóm nàng ôm chặt trong ngực, ngửi hơi thở quenthuộc mê người, dịu dàng nói: "Đây chính là nàng nói đấy nhé, không được đổi ý đó!"

Vân Tuyết Phi vươn tay ôm ngược lại nam nhân đang lo lắng trước mặt này, cười nói: "Ta nói, sẽ không đổi ý! Chẳng qua..."

Cố ý kéo dài âm cuối, Tur Nam Tuyệt nắm chặt tay, kéo người trong ngực ra, khẩn trương hỏi: "Chẳng qua cái gì?"

Vân Tuyết Phi nghiêm túc nhìn Tur Nam Tuyệt, một lúc sau mới thổ lộ nút thắt luôn quấn quanh trong lòng mình: "Sau này không cho chàng gọi ta TuyếtNhi, ta muốn chàng gọi ta là Phi Nhi!"

Nghe được vấn đề, Tur Nam Tuyệt thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng nói: "Việc này?"

Vân Tuyết Phi trịnh trọng gật gật đầu.

"Ta đồng ý!" Tur Nam Tuyệt không chút do dự đưa ra hứa hẹn: "Phi Nhi, đời này ta chỉ đối xử tốt với một mình nàng!"

Chương 43: Tống Thi Linh bị kích thích

Tuy rằng bản thân chỉ ôm suy nghĩ muốn thử một lần, nhưng khi nghe đến từ cả đời, tim Vân Tuyết Phi vẫn không khỏi run rẩy dữ dội, nàng ôm chặt người nam nhân trước mắt này, có lẽ lúc này đây nàng đã có thể nắm giữ được hạnh phúc của mình rồi!

"Ô ~ tình cảm của biểu ca biểu tẩu cũng thật tốt đó chứ!" Một giọng nói cao vút xuất hiện phá vỡ quang cảnh ấm áp.

Vân Tuyết Phi rời khỏi ngực Tư Nam Tuyệt, nương theo âm thanh thì thấy cách đó không xa hai người Tống Thi Linh và Phong Cự đang đi về phía bên này, nàng bực bội cau mày. Hôm nay đúng là ra cửa không coi ngày mà, lại gặp phải bọn họ ở đây.

Ngực chột trống rỗng, trong lòng Tư Nam Tuyệt cảm thấy hơi khó chịu, hắn quay đầu nhìn về phía hai người đi tới với nét mặt cực kỳ không kiên nhẫn.

Tống Thi Linh che giấu sự ghen ghét trong mắt, dùng khăn che miệng cười: "Biểu tẩu thật sự người phóng khoáng, thảo nào biểu ca thích như thế!"

Sao Vân Tuyết Phi có thể không nghe ra nàng ta đang chế giễu mình không đoan trang, đó chính là lý do nàng chẳng ưa gương mặt buồn nôn này tí nào, nếu người không thích thì cứ nói thẳng ra, làm gì cần phải quanh co như vậy để mắng ta chứ!

Nàng bất ngờ vươn tay ra ôm lấy cánh tay Tư Nam Tuyệt, toàn thân

dựa sát vào người hấn, cười dịu dàng nói: "Thật ngại quá! Để cho mọi người cười phũ phàng chúng ta rồi ~ Phong đại tướng quân và mọi người tình cảm cũng không tệ, xem ra sắp có chuyện tốt đây!" Vân Tuyết Phi chiếu ánh mắt bắn khoả lên hai người bọn họ, cười ái muội: "Khi nào thành thân thì nên nói trước một tiếng với tẩu tẩu, tẩu tẩu ta nhất định chuẩn bị cho mọi người một phần đồ cưới hậu hĩnh!"

Nghe thấy nàng ta (VTP) cố ý nói phũ phàng chúng ta lẫn bộ dáng kia, giống như một cây dao găm cắm vào trong ngực nàng, cười nhạt nàng ngu xuẩn, lúc nghe đến câu sau Vân Tuyết Phi tác hợp mình với Phong Cự, nàng cảm thấy ngực càng khó thở hơn, gượng cười giải thích: "Tẩu tẩu hiểu lầm rồi, quan hệ giữa ta và Phong tướng quân chỉ là bằng hữu bình thường!" Nói xong lo lắng nhìn Tư Nam Tuyết, sợ hấn hiểu lầm mình!

Phong Cự dưới sự ảnh hưởng của Tống Thi Linh, cho nên mới vô cùng chán ghét Vân Tuyết Phi. Nhưng vào lúc này khi nghe thấy nàng ta tán thành mối quan hệ của mình và Linh Nhi, hấn vẫn cảm thấy rất thích, nhưng vui vẻ chưa được bao lâu, thì người trong lòng đã gấp gáp chối bỏ mình, nháy mắt cả trái tim hấn rơi thẳng xuống đáy cốc, nhất là thời khắc chứng kiến ánh mắt si mê của nàng tập trung ở trên người nam nhân nọ, hấn càng cảm thấy trái tim giống như bị khuấy đến máu thịt lẫn lộn, cổ họng tắt nghẽn.

Từ đầu đến giờ Tư Nam Tuyết vẫn chưa từng nhìn lấy nàng một cái, chỉ dùng ánh mắt cứng chiu đặt ở trên người Vân Tuyết Phi tiện nhân này, hai người nắm chặt tay nhau, một màn vô cùng thân thiết như vậy làm cho Tống Thi Linh càng thêm đau đớn!

Phong Cự chứng kiến hết thấy, lập tức cảm giác khô ráp và khó chịu trong tim bị sự đau lòng thay thế, nha đầu ngốc này, hấn mấp máy môi, khoát tay lên vai nàng dịu dàng an ủi: "Linh Nhi, không phải

nàng luôn muốn nhìn hội hoa đăng sao? Bây giờ ta mang nàng đi xem!"

"Người đừng chạm vào ta!" Tống Thi Linh đột nhiên kích động, đánh mạnh bàn tay trên bờ vai rớt xuống, khẽ kêu lên: "Ta không muốn coi hội hoa đăng nữa, ta cũng sẽ không thích người!"

Dợi nói xong, nhận thấy sắc mặt Phong Cực khó coi, cùng với ánh mắt vui sướng khi người gặp họa của Vân Tuyết Phi, nàng biết bản thân đã phản ứng quá mức, nói chuyện không nên nói. Phong Cực góc ghech này vẫn luôn nghe theo lệnh mình, còn chưa giúp mình đoạt được biểu ca, không thể ngả bài với hắn!

Nàng lập tức đỏ mắt nước nớc: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi... Ta không phải có ý đó, ta chỉ không muốn làm người bị tổn thương thôi!"

Vân Tuyết Phi cười lạnh, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, không muốn tổn thương người, hiền lành biết bao nhiêu! Sự chán ghét vừa rồi của nàng ta vẫn không thoát khỏi tầm mắt của mình, nam nhân không thích còn có thể hao hết tâm tư cột vào bên người, nàng thật sự rất bội phục!

Lười dây dưa với nàng ta ở chỗ này, nàng lên tiếng ngắt lời: "Nếu muội muội và Phong tướng quân có hiểu lầm không tiện giải thích, tẩu tẩu cũng không quấy rầy thêm, chúng ta về nhà gặp lại!" Nắm tay Tư Nam Tuyết quyết đoán đi qua bên cạnh họ, để lại một làn gió trong suốt.

Hôm nay Tống Thi Linh vốn nghe nói biểu ca và Vân Tuyết Phi ra ngoài dạo, không nghĩ hai người bọn họ đơn độc ở cùng một chỗ, mới lôi Phong Cực đi tìm. Hiện tại rốt cục tìm được, sao có thể dễ dàng để hai người bọn họ ở cùng nhau như vậy? Nàng tiến lên vài bước, kéo Vân Tuyết Phi, sốt ruột nói: "Tẩu tẩu, ta muốn đi chung với

các người! Nhiều người sẽ vui hơn!"

Vân Tuyết Phi lập tức đen mặt, chưa từng thấy ai không biết xấu hổ đến mức này. Nếu nói vừa rồi mình và nàng ta đọ sức, vì nàng ta ngụy trang, nàng mới đấu tới cùng. Bây giờ trực tiếp lôi kéo đòi đi chung với mình, nàng không muốn cả đêm phải đối diện với khuôn mặt buồn nôn này đâu!

Giữa lúc chuẩn bị lên tiếng cự tuyệt, đột nhiên một bóng trắng hiện lên trước mặt, cung kính quỳ xuống, dâng tư liệu đã sớm chuẩn bị tốt cho Tư Nam Tuyết: "Chủ tử, có manh mối rồi!"

Tư Nam Tuyết tiếp nhận tờ giấy, xem qua một lần, cau mày, thật có lỗi nhìn thoáng qua Vân Tuyết Phi, ánh mắt đầy ý tứ kia, Vân Tuyết Phi hiểu được, nàng cười giải thích: "Lấy đại sự làm trọng, ta có thể tự mình trở về!"

Nghe được sự đảm bảo, Tư Nam Tuyết từ từ yên lòng, tay hẩn nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, hôn trên trán một cái, trông thấy cả gương mặt nàng đỏ ửng, hẩn vừa lòng cười nói: "Lần sau có thời gian lại mang nàng ra ngoài, về nhà chờ ta!" Nói xong chuyển ánh mắt nghiêm túc ra lệnh: "Phong Cực, người bảo vệ tốt Vương phi, đưa nàng an toàn về nhà!"

Phong Cực đương nhiên hiểu rõ nữ nhân chán ghét này quan trọng cỡ nào với Vương gia, hẩn cúi người chấp tay thi lễ: "Mặt tướng lĩnh mệnh!"

Tống Thi Linh cảm thấy vô cùng tức giận, biểu ca đến lúc đi vẫn không nhìn mình một cái, ngay cả lời quan tâm cũng không để lại cho mình, nàng không khỏi càng thêm oán hận nữ nhân trước mắt này. Nếu không có nàng ta, ánh mắt biểu ca đã dừng ở trên người mình! Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nàng mỉm cười: "Đã trở thế này, mọi

người chắc chắn đã đói bụng, chúng ta tìm khách điểm ăn thứ gì đó
rồi hãy về!"

Chương 44: Gặp thoáng qua

Vân Tuyết Phi từ chối thẳng: "Người và Phong Tướng quân đi ăn đi, ta về trước đây!" Nói xong chân đã nhấc lên.

Tống Thi Linh luống cuống, vội vàng chạy tới kéo Vân Tuyết Phi: "Tẩu tẩu cùng đi luôn chứ, Phong đại ca phụng mệnh đưa tẩu tẩu về mà, nếu để tẩu tẩu đi một mình, lỡ xảy ra chuyện gì, thì không thể giao phó tốt với Vương Gia rồi!"

Phong Cực tiến lên ngăn lại lối đi: "Ăn một bữa cơm không tốn bao nhiêu thời gian, vương phi đi cùng đi, đúng lúc buổi tối mặt tướng còn chưa có ăn gì, thỉnh vương phi thông cảm cho!"

Chụp cho mình một cái mũ lớn như thế, khiến mình khó mở miệng từ chối, Vân Tuyết Phi hết cách rồi, chỉ có thể miễn cưỡng đi theo.

Để cho tiện, nhóm người trực tiếp tìm một khách điểm gần nhất, nhìn đồ vật trang trí xa hoa trước mắt, còn có cách đó không xa là một chiếc giường lớn, Vân Tuyết Phi cau mày: "Ăn một bữa cơm không cần phải bao cả phòng!"

Tống Thi Linh lấy lòng cười nói: "Dầu gì tẩu tẩu cũng là vương phi, sao có thể ngồi chung với đám người hạ đẳng đấy chứ? Đến lúc đó nếu lỡ như bị uất ức, chúng ta không thể ăn nói với vương gia rồi!"

Phong Cực tán thành gật đầu một cái, Linh Nhi quả nhiên là một cô nương hiền lành tốt bụng, thế nhưng có thể suy nghĩ vì một nữ nhân như vương phi vậy, ánh mắt hẩn nhìn về phía Tống Thi Linh càng thêm nóng bỏng: "Đây là một mảnh tâm ý của Linh Nhi, vương phi

hãy nhận lấy đi!"

Đã nói đến nước này rồi, Vân Tuyết Phi cũng không tiện nói gì thêm!

Đợi cả buổi, cũng không thấy tiểu nhị bưng thức ăn tới đây, Vân Tuyết Phi từ từ mệt mỏi, nàng muốn về nhà nghỉ ngơi sớm!

Tống Thi Linh áy náy đứng lên: "Tẩu tẩu đợi chút, ta đi xem một chút vì sao thức ăn vẫn chưa đến!"

Phong Cực đứng lên vội vàng nói: "Linh Nhi, người ngồi xuống, ta đi cho!"

Tống Thi Linh lắc đầu, khẩn cầu: "Đây là cơ hội khó có được, hãy để cho ta biểu hiện mình trước mặt tẩu tẩu!"

Đã như vậy, Phong Cực chỉ có thể ngồi xuống chờ.

Không lâu sau, Tống Thi Linh bưng khay chứa món ăn và rượu đi vào, giải thích: "Do quá nhiều người nên tiểu nhị quên mất, may mà ta đi xuống!"

Nàng ta bày biện thức ăn và rượu xong thì ngồi xuống, tay cầm ly rượu lên: "Một ly này ta mời tẩu tẩu!"

Vân Tuyết Phi chỉ muốn ăn xong bữa cơm này rồi nhanh chóng về nhà, nàng lười phải nói lời vô ích, cầm ly rượu đặt ở khóe miệng, ngửi thấy có mùi lạ rất mãnh liệt, sự khác thường thoáng hiện lên trong mắt nàng, dưới cái nhìn đầy kỳ vọng của Tống Thi Linh, để ly rượu xuống: "Hình như ta không được uống rượu!"

Tống Thi Linh vừa nghe chột khẩn trương cả lên, nàng gấp giọng khuyên nhủ: "Uống một ly nhỏ, sẽ không sao đâu!" Nhận thấy được

mình quá mức nôn nóng, vội vàng giải thích: "Thật vất vả mới ra ngoài một chuyến, dù sao cũng phải uống chút rượu cho thỏa mái! Đây là lần đầu tiên muội muội mời rượu, tỷ tỷ không uống chính là không nể mặt muội muội rồi!"

Vân Tuyết Phi khó xử nói: "Như vậy à ~ vậy hết cách rồi, cũng được ~ uống một ly nhỏ thôi đấy!"

Tròng mắt Tống Thi Linh dấy lên ngọn lửa hi vọng, nàng vội vàng gật đầu: "Uống một ly nhỏ là được!" Trong lòng tràn ngập hả hê, chỉ cần uống cạn ly rượu này thì mộng làm vương phi của nàng có thể gần hơn một bước rồi.

"Người nào ở bên ngoài!" Vân Tuyết Phi đột nhiên thét lên, ngay lúc Phong Cực và Tống Thi Linh quay đầu về phía sau, lập tức lấy ly rượu của mình và Tống Thi Linh đổi chỗ cho nhau.

Đợi bọn hắn xoay người lại, nàng bưng ly rượu lên cười nói: "Có thể do ta nhìn lầm, ta cạn ly trước vậy!"

Đợi nàng uống xong, Tống Thi Linh vui mừng chỉ kém chút nữa đã hươ tay múa chân rồi, nàng ta giống như nhìn thấy bộ dạng mình khoác giá y cùng biểu ca thành thân.

"Phong Tướng quân và muội muội cũng phải uống sạch một ly này!" Vân Tuyết Phi nhìn cái ly chứa rượu trên bàn, làm bộ tức giận nói: "Uống nhanh lên..., không uống chính là không nể mặt bốn vương phi!"

"Uống..., uống. Uống liền đây!" Tống Thi Linh vui mừng vội vàng gật đầu!

Phong Cực cũng cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, thức ăn trên bàn từ từ bị càn quét sạch sẽ, Vân Tuyết Phi chợt kêu lên: "Chao ôi ~ sao ở đây lại đột nhiên nóng thế nhỉ!"

Sắc mặt Phong Cực đỏ bừng, trong mắt tràn đầy tia máu, giọng nói khàn khàn: "Quả thật rất nóng!" Tay càng thêm xé rách quần áo của mình!

Tống Thi Linh trông thấy như vậy thì rất vui sướng, rốt cuộc thuốc cũng đã phát tác. Vân Tuyết Phi, để xem người bị biến thành người đàn bà dâm đãng, biểu ca còn muốn người nữa không? Đột nhiên nàng cảm giác cơ thể có cái gì đó không đúng, một luồng khí nóng bỏng bị nghẹn ở bụng dưới khiến nàng vô cùng khó chịu, cơ thể từ từ toát mồ hôi, tay nàng bắt đầu lôi kéo y phục lung tung, từng mảng lớn da thịt trắng như tuyết bại lộ trong không khí, làm sao cũng không hết nóng? Chẳng lẽ do ăn nhiều? Sự vật trước mắt càng ngày càng mơ hồ, tâm trí càng lúc càng mê mang, nàng dụi dụi con mắt đột nhiên nhìn thấy biểu ca ngồi đối diện, người mà nàng ngày nhớ đêm mong, quần áo màu trắng, vẫn luôn xuất sắc như vậy, nàng vui mừng vội vàng nhào tới!

Vân Tuyết Phi im lặng đi ra ngoài, thuận tay khép cửa, bỏ lại sau lưng âm thanh quần áo bị xé rách ở bên trong, tiếp theo là tiếng nam nhân gầm thét, tiếng nữ nhân rên rỉ chói tai đan vào nhau tạo thành một khúc nhạc thối nát!

Đợi Vân Tuyết Phi bước ra khỏi khách điếm, được hít thở bầu không khí trong lành, toàn thân nàng nhẹ nhàng khoan khoái, mệt mỏi bị quét sạch, nhìn phố xá phồn hoa. Trước đó vì lo tranh hơn thua với Tư Nam Tuyệt, cho nên chưa từng nghiêm túc ngắm nó. Hiện tại nếu một người cũng tiện, nàng đi qua từng gian hàng hết xem lại sờ, thích thì mua lấy!

Khi đi đến một gian hàng, ở trên bày một cây trâm bạch ngọc hình hoa Ngọc Lan, kiểu dáng đơn giản, nhưng lại vô cùng thanh nhã, Vân Tuyết Phi vừa thấy đã thích.

"Cô nương, rất có mắt quan sát, đây chính là bạch ngọc thượng đẳng, chỉ cần mười lượng bạc!" Vị tiểu thương không quên thói phòng đồ của mình.

Quy cũ của chợ đêm, người trong nghề mua có lời, người mới vào nghề sẽ bị làm thiệt không thương tiếc. Vân Tuyết Phi sống hai đời, đương nhiên hiểu rõ điều này. Ngay lúc nàng chuẩn bị mở miệng trả giá, thì một giọng nói êm tai tựa như chim hoàng anh truyền tới: "Ông chủ, ta muốn mua cây trâm này!"

Vân Tuyết Phi không vui nhìn về phía âm thanh phát ra, cây trâm dầu gì cũng còn nằm ở trên tay mình, mọi việc đều có đạo lý thứ tự trước sau. Nhưng đợi sau khi thấy rõ dung mạo người đến, nàng như bị sét đánh, chốc lát mở to hai mắt nói không ra lời, dáng vẻ nàng ta vậy mà lại giống y như Tiết Phi!

Tiểu thương bối rối nhìn người tới: "Cái này, cái này. Thật xin lỗi, nó đã được vị tiểu thư này chọn trước rồi!"

"Ta bằng lòng ra giá gấp 10 lần để mua nó!" Nàng ta đặc ý nói, không tin tên tiểu thương này không động lòng.

Quả nhiên lòng hắn đã dao động, nhìn về phía Vân Tuyết Phi đòi lại cây trâm: "Tiểu thư người cũng đã nghe rồi đó, người còn chưa tính mua, vậy thì trả cây trâm cho ta đi!"

Vân Tuyết Phi vốn không định tranh đoạt, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng như thế, thế nào cũng tức không nhịn nổi, nàng cười giận dữ

nói: "Ta đến trước, mọi việc đều có thứ tự trước sau, tin tưởng cô nương hiểu rõ đạo lý này!"

"Người to gan! Sao dám nói chuyện với tiểu thư của chúng ta như vậy hả? Tiểu thư của chúng ta là hoàng." Nha hoàn sau lưng không phục, chuẩn bị nói rõ thân phận!

"Câm mồm!" Lữ Lệ Hoa quát lớn, trừng mắt nha hoàn không biết nhìn hoàn cảnh này, nàng giải thích với Vân Tuyết Phi: "Thật xin lỗi, nha hoàn của ta không biết lễ nghĩa, chẳng qua ta thật lòng thích cây trâm này, kính xin cô nương hiểu giùm, ta bằng lòng bồi thường tổn thất cho cô nương!"

Nhìn bộ dạng nữ nhân trước mắt giống Tiết Phi đến bảy phần, Vân Tuyết Phi cảm thấy rất lạ, nhất là nghe thấy tấm chân tình kia, cách nói khéo léo hiểu lòng người, nàng lập tức mất hết hứng thú, nhẹ nhàng dùng một ít lực, đưa cây trâm tới: "Không cần bồi thường, cái này bản cô nương không thích nữa!"

Cũng không quay đầu lại thông dong bước đi, sau lưng còn truyền đến tiếng chỉ trích the thé của nha hoàn: "Tiểu thư, người xem nữ nhân kia nói chuyện với người như thế đó!"

Bên trong phòng khách điểm lớn nhất ở kinh thành, nam tử mặc một bộ cẩm bào màu đen nạm tơ vàng, tóc cố định bằng tử kim quan, viên ngọc trên đầu càng làm nổi bật thêm khí chất cao nhã, quý khí bức người!

Đột nhiên cửa chính vừa mở, một nữ tử áo vàng vui sướng chạy vào, lấy chiến lợi phẩm của mình hôm nay ra khoe: "Huyền, chàng xem, đây là cây trâm ta mua đó, đẹp chứ!"

Nhưng cây trâm đột nhiên bị cắt thành hai khúc, nữ tử áo vàng

hoảng sợ: "Tại sao lại như vậy? Mới vừa rồi còn rất tốt mà!"

Hạ Hầu Huyền đưa ra hai ngón tay kẹp lấy khúc trâm bị gãy nhìn xuống, cau mày: "Cái này là bị người ta dùng nội lực làm gãy!"

Lữ Lệ Hoa ngẩn ra, uất ức đỏ mắt: "Nhất định là do nữ tử vừa rồi, ta còn cảm thấy lạ vì sao nàng ta lại dễ dàng nhường cho ta như vậy!"

Hạ Hầu Huyền kéo nữ tử vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng, dịu dàng an ủi: "Chớ khó chịu, dù sao nó cũng đã hư rồi, chất lượng lại không tốt, chờ sau khi hồi cung, trẫm sẽ đưa cho nàng nhiều thứ còn tốt và xinh đẹp hơn cái này!"

Lữ Lệ Hoa hạnh phúc gật đầu, dụi dụi con mắt: "Ừ ~ biết ngay là Huyền đối xử với ta tốt nhất mà!" Đồng thời nghiêm giọng nói: "Lần sau đừng để cho ta gặp lại nữ nhân kia, nếu không ta nhất định sẽ trừng trị nàng ta thích đáng!"

"Đều tùy nàng!" Ánh mắt Hạ Hầu Huyền tĩnh mịch, nhìn về phương xa, giống như lâm vào hồi ức nào đó!

Chương 45: Hận

Không biết nữ nhân đó nhìn thấy cây trâm sẽ mang về mặt gì? Nhất định là tức muốn chết, tối nay nhất định sẽ giải quyết hai kẻ đáng ghét đó, không đúng, là ba, thật thoải mái! Nhìn trên đường ngày càng ít người, thấy thời gian cũng không còn sớm, cũng nên về rồi!

"Nghe không? Ngõ hẻm phía trước có người chết!"

"Đúng vậy, thật đáng thương, nhỏ như vậy lại bị người ta chém vào yết hầu!"

"Nha đầu này trước kia là một hài tử ngoan ngoãn, cũng lắm cũng chỉ bán hoa, không biết đã đắc tội ai, ác độc như vậy!"

...

Tiếng nghị luận chói tai truyền đến tai Vân Tuyết Phi, tuổi còn nhỏ? Bán hoa? Chết? Trong đầu Vân Tuyết Phi đột nhiên nghĩ đến nha đầu khả ái vừa rồi mới bán hoa cho Tư Nam Tuyết để tặng mình, trong lòng đột nhiên căng lên, nàng vội vàng kéo người qua đường bên cạnh vội hỏi: "Xin hỏi ngõ hẻm đó ở đâu?"

Thuận theo hướng người qua đường chỉ dẫn, nàng nhấc chân chạy về phía trước, trong lòng thầm mong: Nhất định đừng là nàng!

Bóng đêm mờ ảo, phía trước có một đám đông vây quanh nghị luận âm ỉ, khiến cho bóng đêm này tăng thêm một chút hơi thở thê lương.

Vân Tuyết Phi vội chui vào trong đám người, đập vào mắt là một

mảnh huyết sắc, rõ ràng vừa rồi là một cô bé sức sống tỏa ra bốn phía, giờ phút này ánh mắt hoảng sợ mở to, nằm đó lạnh như băng, cổ dụng bị người ta dùng vũ khí sắc bén cắt vỡ, không ngừng chảy máu ra ngoài, mặt đất dưới người đã bị nhuộm thành màu máu, nàng run rẩy vươn tay, thậm chí một chút hơi thở trên người cô bé, đã lạnh, không có hô hấp, nhìn dáng vẻ có lẽ đã gặp chuyện được một lúc.

Không biết về nhà bằng cách nào, lòng nàng vô cùng loạn, đồng thời mơ hồ mang theo cảm giác áy náy, dù không có chứng cứ, nhưng nàng luôn cảm thấy án mạng hôm nay có liên quan đến mình!

Cứ hỗn loạn như vậy tiến vào mộng, trong mộng có một con quái vật vẫn luôn đuổi theo nàng, nàng liều mạng chạy, liều mạng kêu cứu, nhưng không có ai đến giúp nàng, lúc té trên mặt đất, quái vật há cái miệng to như chậu máu về phía nàng.

"Không được!" Vân Tuyết Phi đột nhiên ngồi dậy, trên trán rịn đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, sợ hãi trong mắt còn chưa tiêu tán.

Ngoài cửa truyền đến âm thanh tranh chấp, sau đó là giọng nói của Ngũ Trà: "Biểu tiểu thư, vương phi đang nghỉ ngơi, mời trở lại sau!"

"Biến, Vân Tuyết Phi tiện nhân người ra đây cho ta!" Sắc mặt Tống Thi Linh tái xanh, giọng nói sắc nhọn đầy tức giận vang lên ngoài cửa, sáng sớm hôm nay tỉnh dậy phát hiện người cùng mình điên loạn đảo phủ là kẻ ngu Phong Cực này, mình rõ ràng cho thuốc Vân Tuyết Phi, tại sao quay đầu người thua lại là mình, nhất định là mình bị tiện nhân Vân Tuyết Phi tính toán! Nghĩ đến mình mất đi trong sạch, cái này để dành cho biểu ca, nhưng lại vì Vân Tuyết Phi, tất cả tốt đẹp của nàng đều tan nát rồi!

Càng nghĩ càng hận, nàng thoát khỏi lôi kéo của nha hoàn, một cước

đã văng đại môn, vẻ mặt tức giận vọt vào, để lại Ngũ Trà đuổi sát phía sau.

Nhìn thấy Vân Tuyết Phi ngồi vào chỗ của mình trước bàn, Tống Thi Linh nổi giận lao đến, muốn hung hăng dạy dỗ nữ nhân hạ tiện này.

Nhưng Vân Tuyết Phi đã nhẹ nhàng lách người trốn ra, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, nhưng nụ cười còn chưa lan đến đáy mắt, nhất là khi nhìn thấy trên mặt Ngũ Trà nổi bật dấu năm ngón tay, đáy mắt kết thành băng: "Muội muội sáng sớm đến đây nhiệt tình như vậy, tỷ tỷ thật sự thụ sủng nhược kinh!"

(*Thụ sủng nhược kinh: Trạng thái được yêu mà sợ.)

Hôm nay Tống Thi Linh mặc một bộ hoa phục màu xanh nhạt, trên cổ còn có vết hôn như quả mâm xôi lớn, có thể thấy được tối qua tình hình kịch liệt, không uống công mình để bọn họ ở lại nơi đó, phân phó tiểu nhị đừng lên quấy rầy!

Tống Thi Linh tức giận, sắc mặt tái xanh nói: "Tiện nhận, đừng có giả ngu với ta, ta có thể bỏ qua cho ngươi sao?"

Nếu nàng không biết xấu hổ, mình cũng lười nói nhảm với nàng, Vân Tuyết Phi vui vẻ nhận, giễu cợt: "Đây chính là hậu quả ngươi phải nhận, chính ngươi là người rõ ràng hiệu quả của xuân dược này hơn ai hết!"

Thân thể Tống Thi Linh cứng đờ, sau một phút yên lặng ngẩn ngui, hận ý trong mắt nàng như dây leo, chỉ trích: "Nếu ngươi biết rượu có vấn đề, không uống là được, thế nhưng lại để ta uống, lòng ngươi thật ngoan độc!"

"Ngươi nên cảm thấy may mắn Bản Vương Phi đủ nhân từ, không

ném người cho một tên khất cái, mà là cho Phong Cực, ít nhất hẳn còn đối tốt với người, nếu người an phận, còn có thể tướng quân phu nhân!" Vân Tuyết Phi nhìn vẻ mặt thảm bại này của Tống Thi Linh, nói rõ ràng từng chữ từng câu, như ác quỷ nơi địa ngục!

Tay chân Tống Thi Linh run rẩy, đôi mắt đỏ tươi trừng lên: "Người... người không phải là người, người lại còn muốn ném ta cho tên khất cái!"

Vân Tuyết Phi giấu cợt: "Bổn Vương Phi cũng đã nói không uống được, là người và Phong Cực ép bổn phi uống, đây hết thảy do người tự tìm!" Liếc mắt nhìn nữ nhân muốn đổ hết tội lỗi lên người mình một cái, lạnh nhạt hừ một tiếng: "Bổn Vương Phi cũng không phải Thánh Mẫu, người dám tính toán ta, tại sao ta lại không thể tính toán lại!"

"Biểu ca biết người ác độc như vậy, nhất định sẽ không thích người!" Tống Thi Linh ác độc nói, mang theo oán hận, mang theo trả thù, biểu ca thích nữ nhân ôn nhu hiền thực, cũng như Bạch Tuyết Nhu vậy, nếu để biểu ca biết nữ này thực tế là kẻ lòng dạ rắn rết, nàng tin biểu ca nhất định sẽ không lại gần nàng ta, nếu nàng mất đi tư cách đứng bên cạnh biểu ca, cũng sẽ không để nữ nhân trước mắt này có tư cách!

Quan sát bộ dạng quyết tuyệt độc ác của nữ nhân trước mặt, Vân Tuyết Phi còn có thể không biết nàng nghĩ gì, đáy mắt thoáng qua tia cười nhạt, không chút lưu tình nói: "Dù người đi nói, gây càng lớn càng tốt, ta xem Tư Nam Tuyết tin tưởng người, hay là tin tưởng ta, đừng trách ta không nhắc nhở người, hiếm có Phong Cực ngu như vậy đi thích người, người không quý trọng, bỏ lỡ cơ hội rồi đừng có hối hận!"

Run rẩy chỉ vào Vân Tuyết Phi, trong mắt là cừu hận không thể nào

che giấu, nàng đột nhiên đưa tay vào trong tay áo, lộ ra nụ cười hung ác nhìn Vân Tuyết Phi, đang lúc Vân Tuyết Phi còn chưa kịp phản ứng, rút chùy thủ trong tay ra, đâm về phía nàng!

Chương 46: Giết nàng thay ta

Ngũ Trà kinh hãi, nắm lấy chén sứ trên bàn mạnh mẽ ném qua.

Phịch một tiếng, cái chén đúng lúc chạm vào chùy thủ, vỡ ra.

A... Tống Thi Linh hét lên một tiếng, ánh mắt và trên mặt cảm thấy đau nhói, ngay sau đó một dòng nước ấm áp từ trên mặt chậm rãi chảy xuống, ánh mắt dần mơ hồ.

Vân Tuyết Phi nhân lúc này di chuyển về phía bên cạnh, nhấc chân hung hăng đạp Tống Thi Linh ra ngoài.

Theo một trận kêu rên, Tống Thi Linh rơi trên mặt đất, bọng một trận đau nhói, mùi máu nồng nặc xông lên, phù một tiếng phun ra ngoài.

"Linh Như, ngươi không sao chứ!" Một giọng nói nam nhân tục tăng đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó là một thanh ảnh nhanh chóng xông vào, đợi đến lúc nhìn thấy vẻ mặt đầy máu của người trước mặt, trong lòng co rút nhanh, hấn vội vàng tiến lên nâng nàng dậy ôm lấy thân thể co rút đau đớn của Tống Thi Linh vào lòng.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc và hơi thở nam nhân khiến người khác chán ghét, Tống Thi Linh thống khổ nghĩ đến tối qua người đàn ông này tối qua phá nát y phục của mình thế nào, đùa bỡn mình thế nào, cướp lấy trong sạch của mình, nàng cảm thấy buồn nôn, cảm thấy thân thể của mình vô cùng bẩn thỉu, nàng nổi điên đẩy nam nhân trước mặt ra: "Biến, ngươi biến cho ta, ta không muốn gặp

người!"

Nghe thấy loại bài xích như thế, Phong Cực vô cùng đau lòng, buổi sáng vui vẻ thoáng chốc tan thành mây khói.

Sáng hôm nay khi hẩn tỉnh lại, thấy trên giường chỉ còn một mình hẩn, không khí tràn ngập mùi hương quen thuộc như có như không, hẩn là nam nhân bình thường, cho dù thích Linh Nhi, nhưng vẫn sẽ tìm nữ nhân khác giải quyết vấn đề sinh lý, tất nhiên sẽ biết đây là mùi hương của nữ nhân sau khi hoan ái, nghĩ đến tối qua lòng hẩn một trận nhộn nhạo, nhưng vẫn lo lắng mình đang nằm mơ, cho đến khi hẩn nhặt được một vòng tay quen thuộc ở trên giường, hẩn mới khẳng định người này là Linh Nhi, nghĩ đến tối qua Linh Nhi chủ động, hẩn nghĩ nhất định là nàng xấu hổ, dù sao cũng là nữ nhân chưa về nhà chồng, hẩn vội vàng mặc quần áo chạy đến vương phủ, nghe theo chỉ đường của nha hoàn, biết nàng đến nơi ở của vương phi, hẩn không chút suy nghĩ xông đến, muốn biểu đạt tình yêu mặn nồng đến người con gái hẩn yêu, nhưng lại không nghĩ đến đi tới lại thấy nữ nhân trong lòng mình nằm trên đất miệng đầy máu, vẻ mặt lại vô cùng bài xích mình.

Hẩn yếu ớt nhép miệng, lại không chút buông tha người trong ngực, nhìn thấy trên cổ Linh Nhi có dấu vết xanh tím, khiến cam kết của hẩn càng thêm kiên định: "Linh Nhi, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng, đợi lát nữa vương gia về ta sẽ xin với vương gia, ta sẽ đối tốt với nàng cả đời!"

Cam kết đầy khí phách, cho dù Vân Tuyết Phi có không thích nam nhân ngu ngốc trước mắt, thậm chí còn phải nói là cực kỳ ghét, nhưng mà nghe được như vậy, trong lòng vẫn có chút rung động nho nhỏ, nữ nhân trong ngực không còn xinh đẹp như trước, máu tươi đầy gương mặt kiêu ngạo của nàng, ánh mắt lại mở một con nhắm một con, đáy mắt đầy tia máu, không có một chút xinh đẹp, nhưng

đáy mắt nam nhân thô lỗ này lại có cuồng nhiệt, có đau lòng, có cẩn thận, không hề có chút ghét bỏ, xem ra hẳn cũng không phải thích Tống Thi Linh vì vẻ đẹp của nàng ta, mà là yêu thích con người nàng, khiến nàng bất tri bất giác thờ dài một cái.

Tống Thi Linh đột nhiên ngừng giấy dựa, nhìn người nam nhân nàng hận đến tận cùng trước mắt này, nàng quynh rũ cười một tiếng: "Muốn kết hôn với ta, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện!"

Nếu như là Tống Thi Linh trước đây, nụ cười đó có thể nói là phong tình vạn chủng, hết sức mê người, nhưng hiện tại kết hợp với gương mặt kinh khủng này, chỉ có thể nói là rùng mình, vô cùng dọa người, Vân Tuyết Phi ác độc nghĩ nếu trước mặt có một cái gương lớn thì tốt, để nàng trực tiếp xem một chút, đến lúc đó nàng tức giận, cũng đỡ khiến nàng nhìn đến phát ngán!

Ngũ Trà nghe thấy tiếng cười quỷ dị đó, bất an kéo tiểu thư của mình, nữ nhân này nhất định không có ý tốt, chỉ sợ là...

Quả nhiên Ngũ Trà còn chưa nói ra miệng, ánh mắt ác độc của Tống Thi Linh đã bắn qua, nàng vươn ngón tay chỉ đến nữ nhân nàng hận đến tận cùng này, thốt từng câu từng chữ qua kẽ răng: "Chỉ cần ngươi báo thù giúp ta, giúp ta giết nữ nhân hạ tiện Vân Tuyết Phi này, ta sẽ gả cho ngươi!"

Nhìn khuôn mặt đầy vết thương của người trước mắt, cũng với biểu tình tức giận này của nàng, trong lòng Phong Cực lộp độp một tiếng, ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Vân Tuyết Phi.

"Phong đại ca, ngươi phải làm chủ cho tiểu muội, Vân Tuyết Phi bắt nạt ta đánh ta còn muốn giết ta, nếu không phải ngươi kịp thời chạy đến đây, chỉ sợ hiện tại tiểu muội chỉ là một thân thể lạnh băng..." Vẻ mặt chán ghét bài xích vừa rồi của Tống Thi Linh lập tức thay đổi

thành vẻ điềm đạm đáng yêu, hai tay còn quấn lấy hông Phong Cực.

Không thể bảo vệ được nữ nhân mình thích, vậy còn được coi là đàn ông sao? Chủ nghĩa nam tử của Phong Cực lập tức bành trướng, ánh mắt nhìn về phía Vân Tuyết Phi càng thêm âm lãnh: "Vương Phi không muốn giải thích gì sao?"

Vân Tuyết Phi buồn cười, chùy thủ này cũng không phải là mình cầm, tự vệ chẳng lẽ cũng là có lỗi, dù sao mình cũng là Vương Phi, còn muốn mình giải thích, nàng cười lạnh: "Sợ là tướng quân còn không biết rõ thân phận của mình!"

Phong Cực giận dữ cẩn thận để Tống Thi Linh nằm xuống, hấn đi lên trước một bước chỉ trích: "Người hoàn toàn không có khí chất của một Vương Phi, Linh Nhi luôn cố gắng suy nghĩ cho Vương Phi, người chẳng những không cảm kích, còn luôn làm khó nàng, hiện tại lại ngoan độc hạ thủ, người độc phụ tàn nhẫn này!"

Ngũ Trà tức giận ngăn trước mặt Vân Tuyết Phi, như gà mẹ bảo vệ con: "Người nói bậy, rõ ràng nữ nhân đáng giận này mang theo chùy thủ muốn ám sát tiểu thư, tiểu thư là vì tự vệ mới đạp nàng ngã lên mặt đất! Nàng mới là độc phụ!"

Cảm thấy mình là người có quyền uy lại gặp phải khiêu khích, hơn nữa trong lòng khó chịu nhìn nữ nhân mình yêu thương bị người khác vũ nhục, còn là một nha hoàn đê tiện, sát khí của Phong Cực lập tức tỏa ra, vung tay muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

Vân Tuyết Phi kinh hãi, ngăn Ngũ Trà, ngay lúc một chưởng phóng đến, vội vươn tay ngăn cản, dù sao Vân Tuyết Phi là nữ nhân, hơn nữ thân thể này cũng kém xa trước kia, Vân Tuyết Phi lập tức bị một chưởng này đánh phải lui lại mấy bước!

Tống Thi Linh đổ thêm dầu vào lửa ủ khuấy nói: "Phong đại ca, người phải làm chủ cho ta, hiện tại Linh Nhi chỉ có thể hoàn toàn dựa vào người!" Về mặt tràn ngập đắc ý và ác độc, về mặt đó có chút nào giống đáng thương.

Được nữ nhân tỏ lòng xem là chỗ dựa, càng cố vũ thêm chủ nghĩa nam nhân trong lòng Phong Cực, hấn lạnh lòng nhìn về phía Vân Tuyết Phi, ánh mắt lóe lên tia dữ tợn, không đợi Vân Tuyết Phi kịp hồi phục, chiêu thức ác độc lập tức hướng về phía Vân Tuyết Phi, Vương Phi thì sao? Mình và Vương Gia là huynh đệ tình nghĩa như vậy, sẽ không sợ mình giết nữ nhân này, Vương Gia sẽ đến giết mình đền mạng, vì cái gọi là huynh đệ thì như tay chân, nữ nhân như y phục!

Cân nhắc kỹ, Phong Cực lập tức hạ thủ không nương tay, nhiều chiêu thức ác độc, tấn công về phía Vân Tuyết Phi.

Tống Thi Linh nhìn dáng vẻ chật vật của Vân Tuyết Phi, dù toàn thân mình đau nhức, nhưng nghĩ đến Vân Tuyết Phi có thể bị giết chết trước mặt mình, thân thể không kìm được kích động run rẩy, nếu như không phải lo lắng bị bại lộ, hiện tại nàng thật sự muốn tiến lên phía trước mạnh mẽ cho tiện nhân trước mặt mấy bạt tai, muốn trả lại gấp trăm lần những sỉ nhục mình phải nhận, tốt nhất là cho một đám ăn mày đến luôn phiên ử nhân đáng giận này, nàng không chịu nổi, nàng liền muốn khiến cho nữ nhân trước mặt này càng không chịu nổi!

Chương 47: Cường ép

Phong Cực không ngờ nữ nhân này lại biết võ công, vốn cho rằng hắn ta là tướng quân chinh chiến sa trường, mấy chiêu là có thể chế phục, sau đó giải nữ nhân ghê tởm này đến trước mặt Linh Nhi bồi tội, để Linh Nhi xử trí, khiến Linh Nhi thấy hắn ta đáng để dựa vào, nhưng nào nghĩ tới còn phải phí sức vật lộn cùng nữ nhân này.

Tống Thi Linh càng thêm căm tức, nàng ta nghe nói trước kia Vân Tuyết Phi là dòng chính nữ không được sủng ái, cùng lắm là làm việc nặng nhiều nên hơi sức lớn, biết mấy chiêu tự vệ, không ngờ nữ nhân trước mắt này vốn biết võ công, không trách được nàng ta tính toán nàng ta (VTP) không thành công, chỉ sợ biểu ca cũng không biết võ công của nữ nhân này cao như thế, nhìn đôi nam nữ đánh chằng phân biệt được cao thấp ở trước mặt mình, Tống Thi Linh nhíu mày: Phong Cực là tướng quân, không ngờ một nữ nhân cũng không đối phó được, thật sự đúng là phế vật!

Chiêu thức của Vân Tuyết Phi nhạy bén, nhưng hơi sức không bằng người, bị một đấng mày râu người vóc dáng to lớn như Phong Cực công kích, ứng phó được nhưng rất phí sức lực, trên trán đổ mồ hôi hột, tiếp tục như vậy nữa, nàng thật sự sẽ bị hắn ta một chưởng đánh chết!

Ngay khi nàng đang phiền não làm sao có thể giải quyết hoàn cảnh khó khăn trước mắt, một giọng nói yêu kiều vang lên: "Dừng tay! Lập tức dừng lại cho ta! Nếu không ta giết nữ nhân này!"

Thân thể Phong Cực run lên, vội vàng dừng tay, hắn ta lại quên mất còn có một người trong phòng, thật là tính sai! Nhìn nha hoàn trước

mắt đặt chủy thủ ở trên cổ của Linh Nhi, bộ dáng Linh Nhi mềm mại đáng thương, hấn ta kinh hãi một hồi, muốn tiến lên giết nha hoàn đệ tiện này.

Ngũ Trà phát hiện ý đồ của hấn ta, chủy thủ đặt ở trên cổ Tống Thi Linh hơi dùng sức, chủy thủ để lại một vết đỏ dính đầy máu ở trên cổ của Tống Thi Linh, máu tươi chảy xuống từng giọt theo chuỗi đao, đau nhói con mắt của Phong Cực.

Mặc dù vừa rồi Tống Thi Linh ác độc nghĩ cho dù nàng ta chết cũng phải kéo Vân Tuyết Phi chết cùng, nhưng chân chính đối diện với cái chết, nàng ta rút lui, nàng ta mới tuổi hoa còn chưa hưởng thụ hết, mặc dù thân thể nàng ta không còn trong sạch nữa, nhưng nàng ta vẫn xinh đẹp, giống như Đồng nhị nương, cưới lần hai cũng giả cho tướng công nhà trong sạch đối với nàng ta cực tốt, điều kiện các phương diện của nàng ta (TTL) cũng tốt hơn nàng ta (ĐNN), còn sống thì nàng ta mới có thể có cơ hội được biểu ca coi trọng, cho dù biểu ca chướng mắt, nàng ta cũng có thể tìm nam nhân tốt hơn so với Phong Cực ngu như heo, nhưng chết thì cái gì cũng không có!

Nghĩ tới những thứ này, nàng ta càng thấy còn sống mới là tốt nhất, nàng ta run rẩy nhờ giúp đỡ, khóe mắt hồng hồng có chất lỏng tràn ra, không biết là máu hay nước mắt: "Phong đại ca, cứu ta, ta không muốn chết!"

Vân Tuyết Phi nhân lúc này, nàng lướt qua Phong Cực đi tới bên cạnh Ngũ Trà, may có Ngũ Trà cơ trí, bằng không hôm nay thật nguy hiểm.

Gân xanh trên trán Phong Cực nháy lên, hấn ta kìm chế kích động muốn nổi điên gét người: "Tiện nhân, còn không mau bảo nha hoàn của ngươi thả Linh Nhi ra! Nếu không đừng trách ta không khách khí!"

Vân Tuyết Phi cười lạnh: "Người khách khí lúc nào? Nếu như hiện tại bốn vương phi thả nữ nhân ác độc này, chỉ sợ người sẽ xuống tay càng không khách khí! Chủ tớ chúng ta cũng sẽ mất mạng ở trong tay người!" Vừa dứt lời, một bàn tay hung hăng quét qua gương mặt bị thương của Tống Thi Linh.

Một tiếng thét chói tai gào khóc thảm thiết vang vọng ở trong phòng yên tĩnh: "Đau quá! Vân Tuyết Phi, kẻ tiện nhân như người không chết từ tế được!" Ánh mắt ác độc bắn thẳng lên người Vân Tuyết Phi, dường như muốn lập tức nuốt nàng.

Phong Cực cắn răng, bàn tay nắm chặt thành quyền, hết sức nhẫn nại: "Người không cần quá phận! Đừng cho rằng ta không dám động thủ!"

"Động thủ đi! Sao người có thể không dám động thủ? Người cũng không để vương gia vào mắt, còn có thể bị nữ nhân này trói buộc?" Vân Tuyết Phi đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vỗ xuống đầu của mình, bừng tỉnh hiểu ra nói: "Ai nha ~ bốn vương phi quên mất, nữ nhân trước mắt dung mạo như thiên tiên, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, ngay cả súc sinh thấy cũng thèm thường, là nữ thần trong cảm nhận của người, dĩ nhiên vương gia không so được với nàng ta!"

Miệng tiểu thư thật độc, khóe miệng Ngũ Trà giật giật, kìm nén kích động muốn ôm bụng cười to lại, cảm xúc khẩn trương sợ hãi vừa rồi trở thành hư không, thay thế là cực kỳ sung sướng.

"Nếu nữ nhân này quan trọng đối với người như thế, nói suông cũng không biểu hiện được quyết tâm muốn cứu nữ nhân này của người, như vậy đi!" Vân Tuyết Phi làm ra vẻ rất khổ não: "Bốn vương phi cũng không phải không biết đạo lý như vậy, nếu như người có thể

quỳ xuống, ngoan ngoãn khấu đầu mười cái, hơn nữa vừa dập đầu vừa nói người sai rồi thì bốn vương phi lo sẽ cân nhắc việc thả nàng ta!"

"Người mơ đi!" Phong Cực không chút suy nghĩ trực tiếp cự tuyệt, đùa sao, hắn ta chính là tướng quân chinh chiến sa trường, dập đầu nhận sai với nữ nhân này, không thể nào!

Đáp án này hiển nhiên ở trong dự liệu của Vân Tuyết Phi, nàng quay đầu đáng tiếc nói: "Muội muội, người cũng nghe thấy rồi, không phải ta không thả người, chỉ là nam nhân trước mắt không muốn trả giá vì người thôi!" Ở trong ánh mắt cực kỳ giận dữ của Tống Thi Linh, nàng cảm thán lí giải: "Cũng không thể trách Phong tướng quân, dù sao hiện tại bộ dáng của muội muội. Ai, nếu ta là nam nhân cũng chướng mắt!"

Một câu nói đâm Tống Thi Linh bị thương, nàng ta để ý nhất chính là dung mạo của nàng ta, vừa rồi chỉ lo đối phó với Vân Tuyết Phi, bỏ qua đau đớn, bây giờ được nhắc nhở, càng ngày càng cảm thấy đau rát trên mặt, chất lỏng ấm áp nhỏ xuống theo gương mặt, nàng cực kỳ hoảng sợ, chẳng lẽ bị hủy dung? Nghĩ tới khả năng này, cả trái tim nàng ta đều rơi vào hầm băng, không có dung mạo, còn có nam nhân nào cần nàng ta sao? Nàng ta vội vàng thét chói tai hỏi thăm: "Phong đại ca, mặt của ta thế nào? Ta còn xinh đẹp không?"

Phong Cực bị lừa giận và chủ nghĩa tôn nghiêm của đại nam tử che đôi mắt, giờ phút này bị giáp mặt đặt câu hỏi, nghiêm túc liếc mắt nhìn bộ dáng bây giờ của Tống Thi Linh, trong lòng hắn ta lạnh đến buồn nôn, hai mắt nhắm lại, cố nén khó chịu trong lòng, an ủi bản thân, đây chỉ là nhất thời, chờ hắn ta cứu Linh Nhi, tu dưỡng không quá mấy ngày, Linh Nhi vẫn có thể là mỹ nhân cao quý xinh đẹp động lòng người, hắn ta phải nhìn lâu dài, không thể chỉ nhìn hiện tại.

Thấy phản ứng của Phong Cực, Tống Thi Linh càng thêm khó chịu, dù sao từ nhỏ đến lớn Phong Cực đều là người thềm thương trộm nhớ nàng ta, nàng ta bảo hấn ta đi hướng đông, hấn ta tuyệt đối không đi hướng tây, mặc dù nàng ta rất ghét hấn ta, nhưng vẫn vô cùng hưởng thụ cảm giác được nam nhân nâng ở lòng bàn tay, nhưng bây giờ ngay cả Phong Cực cũng không hạ mắt nhìn, còn có nam nhân sẽ coi trọng sao? Nàng ta uất ức nước mắt rơi xuống càng dữ dội: "Người ghét bỏ ta?"

Phong Cực mở mắt ra trước, miễn cưỡng ổn định tâm thần một chút, nặn ra một nụ cười, an ủi: "Linh Nhi, hiện tại người chỉ không dễ nhìn như trước kia, chờ hôm nay qua đi, người có thể khôi phục, đừng lo lắng!"

Tống Thi Linh không xác định hỏi lại lần nữa: "Thật sao? Người thật sự không ghét bỏ ta?"

Nhìn nửa khuôn mặt đầm đìa máu tươi sưng như đầu heo này, còn có giọng nữ chói tai kia, Phong Cực mạnh mẽ ngăn chặn ghê tởm buồn nôn mà bảo đảm: "Ta không ghét bỏ người!" Nhưng thế nào cũng không nói ra được câu chỉ thích một mình người vẫn thường treo trên môi.

Chương 48: Phản tương nhất quân

Vân Tuyết Phi thấy một màn như vậy, dĩ nhiên biết nội tâm của đại tướng quân Phong Cực tự xưng là tình thánh đối trá bài xích, nàng đột nhiên hưng phấn giống như say máu gà, phát hiện thật ra thì giết nữ nhân này còn không bằng khiến hai người kia kết làm vợ chồng cả đời ở chung một chỗ!

Đột nhiên cảm thấy hơi thở quen thuộc, lại nhìn Phong Cực đắm chìm trong cảm xúc của mình không có phản ứng, nàng chuyển ánh mắt qua, rộng lượng cười một tiếng ở trong ánh mắt cực kì phẫn nộ của Tống Thi Linh: "Thấy Phong tướng quân thâm tình đối với muội muội như vậy, ta liền thả muội muội! Nhưng." Giọng nói của Vân Tuyết Phi đột nhiên thay đổi, cười lấy lòng một tiếng: "Thả muội muội cũng được, nhưng muội muội phải bảo đảm không thể để Phong tướng quân tiếp tục đối phó với chủ tớ chúng ta!"

Tống Thi Linh cho rằng Vân Tuyết Phi biết sợ rồi, cười hả hê, nhưng chủ thủ lạnh lẽo trên cổ nhắc nhở nàng ta, bất cứ lúc nào sinh mạng cũng có thể bị uy hiếp, sắc mặt của nàng ta từ từ buồn lờng, giọng nói ngọt ngào, giống như chuyện vừa rồi đều chưa từng xảy ra: "Dĩ nhiên, tỷ muội nào có mang thù, chỉ cần tỷ tỷ thả ta, muội muội bảo đảm coi như chưa phát sinh chuyện gì, hai tỷ muội chúng ta tiếp tục sống an ổn qua ngày giống như trước đây!"

Nghe giọng nói nũng nịu khiến da gà nổi khắp người, nữ nhân này thật sự có thể giả bộ! Chỉ sợ nàng vừa mới thả nàng ta, nàng ta lập tức sẽ khiến Phong Cực lấy tính mạng của mình, nhưng nàng muốn chính là như vậy!

Vân Tuyết Phi giả vờ tin tưởng, ra lệnh cho Ngũ Trà: "Thả muội muội đi!"

Ngũ Trà không thể tin mở to hai mắt, đợi nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Vân Tuyết Phi, miễn cưỡng buông lỏng tay kiềm chế, đẩy Tống Thi Linh tới trước.

Đợi Tống Thi Linh Nhất đạt được tự do, lập tức chạy đến bên cạnh Phong Cự, kéo lấy áo bào của Phong Cự khẽ ra lệnh: "Giết hai tiện nhân này cho ta!"

Nhìn nữ nhân trước mắt giống như ma quỷ, không có một chút mỹ cảm, thậm chí nói cực kỳ xấu xí, nàng ta thật sự là nữ nhân hấn ta mê luyến nhiều năm sao?

Nhìn Phong Cự thờ ơ, ngốc trệ cau mày nhìn mình, cho là hấn ta đột nhiên sợ hãi, nàng ta không nhịn được châm chọc: "Không phải người nói yêu ta cả đời sao? Thế nào, chút chuyện nhỏ này cũng không dám làm vì ta, còn là một tướng quân, ta thấy người chỉ có thể là tên nhát gan vô dụng!"

Tiếng mắng nhẩn tâm không lưu tình chút nào, trong nháy mắt khơi dậy ngọn lửa trong Phong Cự, con mắt hấn ta sắc bén âm trầm, nghiêm giọng cảnh cáo: "Đừng tưởng rằng ta cứng chiều người...người có thể tùy tiện vũ nhục ta!" Hất tay Tống Thi Linh ra, lạnh lùng ngoan độc nhìn đôi chủ tớ trước mắt, cho rằng tất cả mọi thứ đều là lỗi của Vân Tuyết Phi, nếu không phải nàng ta phá hủy dung mạo của Linh Nhi, dĩ nhiên Linh Nhi cũng sẽ không cuồng loạn như thế, không thể nói lý như thế, hấn ta cũng sẽ không mê mang như thế.

Vân Tuyết Phi lôi kéo Ngũ Trà lui về phía sau hai bước, thân thể run

rầy, đáng thương chỉ trích: "Muội muội, làm sao ngươi có thể nói chuyện không tính toán gì hết?"

Tống Thi Linh cười lạnh, nhìn Vân Tuyết Phi, đáy mắt đầy vẻ ngoan độc: "Tỷ tỷ muốn trách thì trách mình óc heo, làm sao ta có thể bỏ qua ngươi, bất hạnh của ta đều do ngươi đưa tới, chỉ có ngươi chết, mới có thể tiêu trừ thù hận trong lòng ta!"

"Còn không mau giết họ cho ta!" Tống Thi Linh quay đầu quát lớn, dùng sức quá lớn dẫn đến vết thương trên gương mặt khế động, vết thương nứt ra, bộ mặt nàng ta vặn vẹo, trợn mắt há miệng, đôi mắt đẫm lệ mông lung.

Trong lòng Phong Cực chán ngán, nhất là nghe thấy giọng điệu coi hấn ta như hạ nhân sai bảo, càng thêm phiền não không chịu nổi, muốn kết thúc sớm một chút rồi rời khỏi chỗ này, nói không chừng ngủ một giấc, ngày mai sẽ phát hiện đây là ác mộng, Linh Nhi vẫn là nữ nhân xinh đẹp như hoa, tâm địa thiện lương.

Hắn ta nhìn Vân Tuyết Phi, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, trong mắt đầy khói mù như là biển, nhưng tất cả đều ở trong mắt của Vân Tuyết Phi, hắn ta giơ tay tấn công, Vân Tuyết Phi đẩy Ngũ Trà ra, định tiếp chiêu.

Một cơn gió mạnh phát qua, kéo ống tay áo của nàng tung bay, một bóng người như ma quỷ đột nhiên ngăn ở trước mặt nàng, chỉ nghe được một tiếng rắc rắc, Phong Cực rất nhanh bị vút đến trên mặt đất, sắc mặt khổ sở ôm cánh tay co quắp trên mặt đất.

Nhìn lên bóng lưng quen thuộc trước mặt, Vân Tuyết Phi rớt cuộc bỏ tảng đá lớn trong lòng xuống, trong mắt nàng thoáng qua vẻ khác thường, Tống Thi Linh, không chỉ một mình ngươi biết giả vờ yếu ớt!

Nàng vươn tay kéo kéo nam nhân ở trước mắt, mặt tựa vào trên lưng rắn chắc của hắn, dĩ nhiên lieqiudoon sợ đến toàn thân đều run rẩy, uất ức nói: "May mà người đến rồi, nếu không ta bị Phong đại tướng quân một chưởng đánh chết!"

Tống Thi Linh không ngờ Tư Nam Tuyết lại đột nhiên xuất hiện, trước kia thấy nam nhân này, hai mắt của nàng ta đều sẽ tỏa sáng, hận không thể lập tức xông lên, nhưng bây giờ trong lòng nàng ta sợ hãi, nhất là giờ phút này nhìn thấy toàn thân đầy sát khí và ánh mắt sắc bén của Tư Nam Tuyết, nàng ta biết lần này đại họa lâm đầu rồi, thân thể run rẩy kịch liệt, nhưng trên mặt vẫn cười nhả nhận một tiếng: "Biểu ca, vì sao người...người lại tới?"

Nhìn thấy dị vật ở trước mắt người không giống người, quỷ không giống quỷ, vết bẩn khắp người, khiến cho Tư Nam Tuyết luôn luôn sạch sẽ ghét bỏ cau mày.

Tống Thi Linh thấy ánh mắt này, nghĩ đến giờ phút này nàng ta rất xấu xí, đôi tay lập tức bụm má, trong lòng càng thêm cực kỳ thống khổ, nàng ta luôn là mỹ nhân xinh đẹp được người cúng bái, nhưng hôm nay lại để cho nam nhân mình thích thấy được một mặt kinh khủng như thế, giờ phút này nàng ta hận không thể lập tức đào một cái hang giấu mình.

Sự lo lắng sợ hãi khẩn trương của nàng ta, Vân Tuyết Phi đều nhìn ở trong mắt, tâm tình càng thêm thoải mái, lại nhìn ánh mắt khẩn trương thảm bại của Phong Cực, tất nhiên tâm tình vô cùng tốt, hoàn toàn quên khẩn trương vừa rồi ở sau ót.

Tư Nam Tuyết đưa tay bọc bàn tay lạnh lẽo của Vân Tuyết Phi ở trong tay to của mình, ánh mắt như mũi tên, cố định ở trên người Phong Cực: "Người thật to gan, lại tự tiện xông vào Lâm Phượng viên hành hung, thật sự không để bốn vương ở trong mắt!"

Phong Cực chưa từng thấy Tư Nam Tuyết giận dữ như thế, cho dù trước kia hắn ta bại trận, hắn (TNT) cũng nói an ủi, chưa từng nhìn thấy hắn lạnh lùng như vậy, hắn ta nhìn thấy hai tay nắm chặt, đột nhiên phát hiện mình đã trúng thiết bản rồi, Tư Nam Tuyết coi hắn ta là huynh đệ mới dễ dàng tha thứ cho hắn ta nhiều lần, nhưng hắn ta chưa từng để ý chuyện này thôi, hiện tại hắn ta chạm đến ranh giới cuối của hắn (TNT), cho nên hắn sẽ không bỏ qua mình!

Sắc mặt hắn ta trắng bệch, cúi đầu không biết giải thích như thế nào, hoặc là nói giải thích thế nào cũng đều phí công, đúng là hắn ta động sát tâm, muốn lấy tính mạng của Vân Tuyết Phi.

Ghen tỵ sôi trào ở trong lòng Tống Thi Linh, tại sao Vân Tuyết Phi có thể có được cung chiêu vô tận của hắn, còn nàng ta thì giống như giẻ lau, bị hắn vứt bỏ ở bên cạnh, dù gì phụ thân của nàng ta cũng anh dũng chết trận nơi sa trường, là Tư Nam Tuyết thiếu nàng ta một cái mạng!

Nàng ta không cam lòng, không cam lòng! Chắc chắn biểu ca không biết diện mạo chân thật của nữ nhân này, nàng ta thả tay xuống, phơi bày gương mặt xấu xí của mình ở trước mắt mọi người, không để ý tới những ánh mắt ghét bỏ, nàng ta tức giận chỉ trích: "Biểu ca, nữ nhân này chính là độc phụ, nàng ta lo lắng ta đoạt mất biểu ca nên đã tính kế để ta lên giường với Phong Cực, mắt trong sạch, bây giờ còn phá hủy dung mạo của ta, người cũng không thể bị vẻ ngoài của nàng ta che mắt!"

Vân Tuyết Phi liếc mắt, không thể không bội phục sự thông minh của biểu muội này, có kẻ ngu mới đưa tới cửa để cho người ta hủy dung đấy!

Tư Nam Tuyết cười lạnh: "Người thật sự coi bốn vương là kẻ ngu, xuân tình ở đâu ra, chắc hẳn người càng rõ ràng hơn ta!"

Nhìn ánh mắt chán ghét của Tư Nam Tuyết, nàng ta đột nhiên nghĩ đến một sự thực đáng sợ, hẳn biết chuyện nàng ta mua thuốc, vậy chuyện nàng ta muốn thiết kế Vân Tuyết Phi lên giường với Phong Cực? Nàng ta vội vàng phủ nhận, nội tâm ôm một chút hi vọng: "Biểu ca, người...người đang nói cái gì? Sao ta nghe không hiểu? Xuân tình cái gì?"

Chương 49: Kết duyên

Tư Nam Tuyệt lạnh lùng nhìn Tống Thi Linh, trước kia chỉ cho rằng nữ nhân này nhiều lắm chỉ biết mồm mép đùa bỡn chút, nể mặt phụ thân nàng ta, hấn mắt nhắm mắt mở, hiện tại không nghĩ đến lại dám sử dụng thủ đoạn hạ lưu để đối phó Phi Nhi của mình, thật đáng ghét, chỉ cần vừa nghĩ tới Phi Nhi có thể trúng chiêu, lòng của hấn đột nhiên đau nhói, trong mắt thoáng qua một chút âm trầm, hai người trước mắt chết một ngàn lần một vạn lần cũng không đủ triệt tiêu cơn giận của hấn!

Phong Cực nghe đến xuân tình, đầu nháy ra một phỏng đoán đáng sợ, xuân tình là cái gì, đương nhiên hấn ta biết! Đó là xuân dược mạnh nhất, nghĩ đến dáng vẻ Tống Thi Linh khẩn trương nịnh bợ tối qua, lại nhìn sắc mặt vương gia đen kịt, hấn ta không thể tin nhìn về phía Tống Thi Linh, cho rằng nàng ta sẽ lập tức chính nghĩa lẫm liệt mà phủ nhận, nhưng mà lại để cho hấn ta thất vọng, hấn ta cảm thấy cả trái tim chìm đến đáy cốc, nữ nhân trước mắt đâu có phần nộ khi bị oan uổng, hoàn toàn dáng vẻ chột dạ khẩn trương, nếu như bây giờ hấn ta còn không nhìn ra, hấn ta thật sự sống uổng phí! Thì ra tối hôm qua đối tượng nàng ta bỏ thuốc là hấn ta và vương phi, chờ vương phi mất trong sạch, mặc kệ nguyên nhân gì, chắc chắn vương gia sẽ không thích vương phi nữa, nếu như hấn ta nhúng chàm vương phi, chỉ có một con đường đặt ở trước mắt hấn: đó chính là chết!

Nghĩ tới đây, hấn ta vã mồ hôi lạnh, vội vàng bò dậy, quỳ trên mặt đất thỉnh tội: "Mặt tướng biết sai rồi, xin vương gia trách phạt!" Trong lòng càng mắng Tống Thi Linh trăm ngàn lần, trước kia hấn ta thật sự mù mắt, lại thích một nữ nhân độc như rắn rết, sợ rằng vương gia

đã sớm nhìn thấu nữ nhân này, cho nên tình nguyện muốn vương phi cũng không nguyện ý muốn tiện nhân Tống Thi Linh này!

Tống Thi Linh không ngờ Phong Cự vô dụng như vậy, không giết được tiện nhân Vân Tuyết Phi này, ngược lại biểu ca vừa tới, hắn ta liền quỳ trên mặt đất thật giống như chó vẫy đuôi mừng chủ, ánh mắt nhìn về phía Phong Cự tràn ngập hận ý và khinh bỉ! Nếu như tốc độ của hắn ta có thể nhanh hơn một chút, hiện tại Vân Tuyết Phi đã sớm gặp Diêm Vương rồi, đâu còn có thể đợi đến biểu ca!

"Ám sát vương phi, một cái tử tội!" Tư Nam Tuyệt lạnh lùng phun ra một câu nói, đáy mắt thoáng qua ánh sáng u ám bén nhọn.

Cho dù nhiều năm chinh chiến sa trường, liều mạng còn sống ở trong gió tanh mưa máu, nhưng giờ phút này Phong Cự cảm thấy cách cái chết gần như thế, hắn ta sợ, hung hăng dập đầu: "Xin vương gia thứ tội, mặt tướng biết sai rồi, nể tình mặt tướng trung thành và tận tâm nhiều năm như vậy, xin vương gia xử lý nhẹ!"

Thân thể Tống Thi Linh mềm nhũn, ngồi sững trên đất, vương gia cũng có thể dứt bỏ tướng quân Phong Cự này, vậy nàng.
Càng nghĩ càng lạnh tâm, nàng ta thật sự phải chết sao? Không, nàng ta không muốn chết, nàng ta còn chưa hưởng thụ hết, sao có thể dễ dàng chết?

"Vương gia, người không thể giết ta, phụ thân của ta cứu lão vương gia mới qua đời, người chỉ một nữ nhi là ta, người giết ta thì làm thế nào với giao phó của phụ thân dưới tuổi vàng của ta? Làm thế nào với giao phó lão vương gia?" Vì mạng sống, Tống Thi Linh ra đòn sát thủ cuối cùng, cũng không tin vương gia xem Vân Tuyết Phi còn quan trọng hơn so với phụ thân của mình!

Tư Nam Tuyệt cau mày, không vui nhìn hai người trước mắt, xung

quanh rơi vào yên tĩnh ngán ngủ!

Vân Tuyết Phi đặt tay còn lại vào trên mu bàn tay của Tư Nam Tuyết, giọng nói nhẹ nhàng phá vỡ cục diện khẩn trương này: "Vương gia bớt giận! Nô tì không có việc gì, nể tình tướng quân có công, vương gia miễn tội chết của hần ta đi!"

Nhìn con người của nữ nhân trước mắt xoay chuyển linh hoạt, trong lòng Tư Nam Tuyết rung động, dịu dàng nói: "Tất cả giao do Phi Nhi quyết định!"

Để cho các người chết thì quá tiện nghi rồi, không phải Phong Cực người thích Tống Thi Linh sao? Bỏn vương phi là người tốt, thành toàn cho tâm nguyện nhiều năm của người!

Giọng nói uy nghiêm của Vân Tuyết Phi vang lên: "Nể tình Phong tướng quân trung thành và tận tâm nhiều năm, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, đánh 20 đại bản!" Nhìn thấy Phong Cực giãn chân mày ra, Vân Tuyết Phi tiếp tục nói: "Hơn nữa phải giao lại binh quyền, tạm nghỉ ngơi ở nhà, đợi xem biểu hiện sau này rồi định đoạt tiếp!"

Phong Cực kỳ kinh hãi, giao lại binh quyền? Làm tướng quân, hần ta biết binh quyền quan trọng cỡ nào, không có binh quyền giống như không có sinh mạng vậy!

"Thế nào? Phong đại tướng quân không phục?" Vân Tuyết Phi nhíu mày cười nói.

Phong Cực nhận thấy sự vô lễ của mình, lập tức cung kính trở lại: "Mạt tướng tuân lệnh! Tạ vương phi khai ân không giết!" May là tạm thời, chỉ cần sau này hần ta cố gắng thì sẽ trả lại binh quyền cho hần ta thôi!

Vân Tuyết Phi ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói: "Phong tướng quân cũng đừng nói bốn vương phi bạc đãi người, bốn vương phi biết người thích Linh muội muội, chuyện lần này cũng bởi vì lòng thích cái đẹp của Phong đại đấng quân gây nên, nếu tướng quân thích như thế, nể tình hai người các người cũng đã có phu thê chi thực, bốn vương phi liền làm chủ, gả Tống Thi Linh cho Phong đại tướng quân!"

Quả nhiên Phong Cực nghe thấy Vân Tuyết Phi tốt bụng thành toàn, ánh mắt quét qua nữ nhân đã hoàn toàn thay đổi đó, khó chịu như ăn phải con ruồi, nhưng hắn ta không dám làm trái, dù sao hôm nay hắn ta tự tiện xông vào nội viện của vương phi, còn có ý đồ muốn giết vương phi, tội danh này đã đủ để hắn ta chết trăm ngàn lần, hắn ta chỉ có thể nhẫn nhịn: "Tạ vương phi thành toàn!"

Tống Thi Linh Nhất nghe hứa gả nàng ta cho phước vật Phong Cực này, lập tức mặc kệ, nàng ta khế phản đối: "Không, người không thể tùy tiện quyết định hôn sự của ta như vậy!" Nàng ta vốn còn muốn vương gia bên này, nếu quả thật không có hi vọng, nàng ta còn có thể tìm mục tiêu khác, cũng không tin không tìm được một nam nhân ưu tú, nhưng tiện nhân Vân Tuyết Phi này trực tiếp hứa gả nàng ta cho tên cầu hùng (gấu chó) Phong Cực này, vậy chẳng phải sau đó phải treo cổ ở trên cây mục nát kia sao, nàng không cần!

Vân Tuyết Phi cười nhạt, nụ cười không đạt đến đáy mắt: "Linh muội muội, tỷ tỷ người cũng vì tốt cho người, người đã có phu thê chi thực với Phong tướng quân, sau này còn có nam nhân nào nguyện ý muốn người, hoặc là nói ai còn nguyện ý cưới người làm phu nhân chính thất, tiểu thư từ vương phủ ra ngoài tuyệt đối không thể làm thiếp của người ta!"

Những câu này đều là suy cho nàng ta, rất đường hoàng, nói cho

cùng vẫn bởi vì nàng ta không còn trong trắng nữa, nhưng bi kịch của nàng ta do ai tạo thành? Nếu như không phải là Vân Tuyết Phi, nàng ta vẫn còn là tiểu thư trong sạch của vương phủ, có địa vị và dung mạo làm người ta hâm mộ, nàng ta hung hãn nói: "Không nhọc công vương phi quan tâm nữa, Tống Thi Linh ta không lấy Phong Cự, tuyệt đối cũng sẽ không làm thiếp cho người ta!"

"Chỉ sợ cho đến bây giờ người vẫn không biết rõ vấn đề, từ xưa hôn nhân đại sự đều do phụ mẫu làm chủ, phụ mẫu người không có ở đây, trưởng tẩu là mẫu, bản vương phi có quyền quyết định hôn sự của người, người chỉ cần chờ mặc giá y đỏ thẫm vào bái đường và động phòng là được!" Vân Tuyết Phi lười phải giải thích thêm với nữ nhân này, nàng muốn cho nàng ta sống không bằng chết, nhìn nàng ta và Phong Cự sinh con đẻ cái! Dám công khai giết nàng, thì phải trả giá thật lớn!

Tống Thi Linh tức giận mắng: "Vân Tuyết Phi, kẻ tiện nhân này, rốt cuộc cũng lộ ra bản tính, ta không lấy! Người đừng mơ tưởng khiến cho ta gả cho phế vật này!"

Vân Tuyết Phi vuốt vuốt cái trán mệt mỏi, đột nhiên một đôi bàn tay ấm áp lôi nàng đến trong ngực quen thuộc, người mùi hương quen thuộc làm người ta an tâm, trong lòng nàng rốt cuộc chậm rãi bình tĩnh lại.

Tư Nam Tuyệt ôm Vân Tuyết Phi vào trong ngực, như ôm lấy bảo bối mình yêu mến nhất, cảm đặt ở trên đầu nàng nhẹ nhàng ma sát, ánh mắt cực kỳ u ám của hắn quét qua từng chỗ: "Làm theo lời vương phi nói, dẫn hai người này đi!"

Không đợi trả lời, bế ngang Vân Tuyết Phi ở trong ánh mắt ghen ghét của Tống Thi Linh, rất nhanh biến mất ở trước mặt mọi người!

Chương 50: Đắm say lẫn nhau

Tur Nam Tuyệt nhẹ nhàng đặt nàng trên giường, sau đó ngồi ở đầu giường im lặng ngắm người trước mắt. Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào mặt nàng tạo nên vầng sáng nhàn nhạt, khiến đôi mắt nàng thêm trong suốt sáng ngời, hắn tiện thể cầm lấy tay nàng, khẽ cọ sát.

Vân Tuyết Phi ngồi dậy, sờ sờ gò má của mình, cười hỏi "Tại sao nhìn ta chăm chăm như vậy, có phải trên mặt ta có cái gì đó không?"

Cũng tại khoảnh khắc ấy mặt mũi Tur Nam Tuyệt như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng lờ mờ, con ngươi thâm thúy khóa chặt nữ nhân đã khắc sâu trong lòng mình, hắn cười khẽ lắc đầu, sắc mặt lạnh lẽo như ngọc sớm biến mất, trong mắt chỉ có tràn đầy cứng chèo: "Không có!"

Trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song mang theo nụ cười mê người, Vân Tuyết Phi nhìn thấy không khỏi ngẩn ngơ, gò má hơi ửng hồng, nàng phát hiện tim mình đột nhiên đập nhanh hơn, con ngươi càng thêm mất tự nhiên ngẩn loạn xung quanh.

Ánh mắt Tur Nam Tuyệt dịu dàng như nước nhìn nàng, một lát sau, cúi đầu ngậm vào đôi môi nàng, nhẹ nhàng mút, tình ý nói không rõ, chỉ cảm thấy ôm trong ngực ngậm trong miệng mới là chân thật nhất!

Lúc hơi thở quen thuộc kia lần nữa xông vào trong miệng, Vân Tuyết Phi sửng sốt, nàng không ngờ tên nam nhân này cứ ba ngày hai bữa lại động dục. Lát sau, sắc mặt nàng vì nghẹn nên dần dần đỏ bừng, hô hấp không thông!

Tur Nam Tuyệt luyến tiếc buông tha món ngon trước mặt, nhắc nhở: "Nha đầu ngọc, chú ý lấy hơi!"

Sau khi Vân Tuyết Phi điều chỉnh hơi thở xong, Tur Nam Tuyệt lại một lần nữa cúi xuống, Vân Tuyết Phi đưa tay chống trên ngực hẳn, nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, lắc đầu: "Không được, ta đói rồi!"

Đói bụng? Tur Nam Tuyệt nhếch môi, con ngươi càng thêm thâm trầm, nhỏ giọng dụ dỗ: "Ngoan! Bây giờ ta sẽ cho nàng ăn no!"

Nét mặt Vân Tuyết Phi rối rắm, biết tên nam nhân này đã hiểu sai ý mình, nàng vội vàng giải thích: "Ta nói ta đói bụng rồi, muốn ăn thứ gì đó, chàng nấu cơm cho ta ăn đi!"

"Muốn ta nấu cơm cũng được, chẳng qua nàng phải cho ta một ít lợi ích trước đã!" Tur Nam Tuyệt lại gần Vân Tuyết Phi, hơi thở nóng rực phun trên mặt nàng, lời nói nhỏ nhẹ!

Không đợi người trước mắt kịp phản ứng, lập tức chộp lấy đôi môi đỏ mọng, lửa nóng lan tỏa, dường như muốn nuốt cả người nàng vào bụng, đôi tay cũng không còn nhàn rỗi, chạy dọc theo đường cong mê người, thăm dò trong quần áo, nhẹ nhàng vuốt ve những phần da thịt mềm mại nhạy nhụy kia.

Bàn tay trên người như mang theo dòng điện, Vân Tuyết Phi bị sờ đến nhũn ra, sắc mặt ửng hồng, nàng rất muốn khước từ, nhưng làm sao cũng không được, chỉ có thể mặc cho nó muốn làm gì thì làm trên cơ thể mình!

.....

Sau khi đã được ăn no, Tur Nam Tuyệt đứng dậy nhẹ nhàng chà chà nếp gấp trên cẩm bào, nhìn nữ nhân trước mặt quần áo xốc xếch,

mặt mũi ửng hồng, tâm tình thật tốt: "Nàng mệt rồi, cứ nghỉ ngơi trước, ta đi chuẩn bị đồ ăn cho nàng!"

Toàn thân Vân Tuyết Phi vô lực nằm ở trên giường, nhìn rèm che trên đỉnh, trong lòng thầm mắng: Tư Nam Tuyết tên cầm thú này!

Tống Thi Linh không ngờ Tư Nam Tuyết quyết tuyệt như vậy, không cho mình thời gian hòa hoãn, trực tiếp sai người đóng gói mình đưa đến phủ tướng quân.

Không có đội ngũ rước dâu kéo dài mười dặm đường phố, không có giá y đồ thắm, ném mình ở nơi này chẳng khác nào vứt bỏ giẻ lau, nàng càng nghĩ càng uất ức, nước mắt lớn chừng hạt đậu thấm ướt băng gạc trên mặt nàng. Chuyện không nên như thế này, tại sao mình có thể hồ đồ vậy chứ!

Hồng Nguyệt vừa trông thấy liền sốt ruột, vội vàng đưa tay nhẹ nhàng lau cho nàng ta: "Tiểu thư, người đừng khóc nữa! Cái này đại phu đã nói qua, trên mặt đã thoa thuốc, không thể đụng vào nước, nếu không sẽ để lại sẹo!"

Tống Thi Linh đẩy mạnh nha hoàn trước mắt ra, dốc hết sức quăng hai cái bạt tay, nổi giận nói: "Tiện tỳ, có phải ngươi cũng đang cười nhạo ta không!" Nhìn khuôn mặt xinh đẹp, diễm đạm đáng yêu, kích thích tâm tư muốn bảo vệ của nam nhân kia, Tống Thi Linh nổi giận đùng đùng: "Khóc, khóc cái gì. Ta đâu không phải là nam nhân? Sẽ không thương hương tiếc ngọc!"

Hồng Nguyệt uất ức đỏ mắt, cố nén lệ: "Tiểu thư, ta không phải có ý này, ta chỉ quan tâm người thôi!"

"Bản tiểu thư dù túng quẫn thế nào cũng không tới phiên một kẻ nô tỳ như ngươi tới đồng tình, cút!" Tống Thi Linh chỉ tay ra cửa, sắc mặt

giận dữ nói.

Hồng Nguyệt vái chào: "Nô tỳ lui xuống trước!"

Thời điểm trong phòng chỉ còn lại một mình, nhìn nơi xa lạ trước mặt, Tống Thi Linh ném ly trà bể tan tành, nhìn mảnh vụn đầy đất, vẫn chưa hả giận, lập tức đập hết những gì có thể đập ở xung quanh, một lát sau, trong phòng bừa bãi cả lên!

Phong Cực đi tới liền chứng kiến tràn diện hỗn độn như thế, hấn cau mày, nhất là khi nhìn thấy gương mặt bị quấn như cái bánh chưng của nữ nhân kia, đau đớn trên người nhắc nhở hấn, nó là do nữ nhân như rắn độc trước mặt này tạo thành, hấn không kiên nhẫn hỏi "Người lại phát bệnh còi gì?"

Sao hấn dám nói chuyện với mình như vậy chứ? Nếu không phải hấn đoạt sự trong sạch của mình, nàng cũng sẽ không kích động đi tìm Vân Tuyết Phi tính sổ, dẫn đến dung mạo bị hủy! Nếu không phải hấn vô dụng, không giết được Vân Tuyết Phi tiện nhân đó, hiện tại mình làm sao rơi vào kết quả như thế! Xét đến cùng, đều do người nam nhân trước mặt này!

Nàng cười khẩy: "Thế nào? Không đấu lại Vân Tuyết Phi, thì lấy ta, một nữ nhân yếu đuối để trút giận ư!"

Phong Cực không để ý tới lời nói móc của nàng ta, chuyện đó chỉ là hấn phỏng đoán, mặc dù sự thật đã xảy ra ở trước mắt, nhưng chưa nghe chính miệng nàng ta thừa nhận, hấn sẽ không chết tâm! Hấn nhìn chăm chăm nàng ta hồi lâu, mở miệng nói: "Ta hỏi ngươi, có phải xuân dược do ngươi mua tới không? Đêm hôm đó thực ra ngươi muốn trừ tính để vương phi và ta gian dâm, tuy nhiên lại bị vương phi nhìn thấu, sau đó tương kế tựu kế, cuối cùng ngươi và ta trời đất xui khiến lên giường?"

Tống Thi Linh cười khúc khích, khinh bỉ nhìn tên nam nhân trước mặt này, vẫn ngu như vậy. Nếu chuyện đã đến nước này, hẳn đoạt trong sạch của nàng, nàng cũng sẽ không để cho hắn thoải mái, nàng thẳng thắn thừa nhận, ánh mắt càng thêm sung sướng: "Đúng, đêm hôm đó ta cố ý thiết kế ngươi và Vân Tuyết Phi, không ngờ bị con tiện nhân kia đoán được, cuối cùng." Lửa giận bốc cháy, nàng gần như cắn nát môi dưới, mùi máu tươi lan tràn: "Cuối cùng người bị hại thế nhưng là ta!"

Phỏng đoán chỉ là phỏng đoán, nhưng chính xác nghe được từ miệng nàng ta, hắn mới biết mình đã yêu lầm người, bị nàng ta lừa bỡn giống như kẻ ngu, mệt chính mình nhiều năm qua vẫn xem nàng ta như nữ thần ở trong lòng!

Hắn cười nhạt nói: "Ông trời có mắt, ngươi ác độc như vậy, không xứng đạt được hạnh phúc!" Lưu lại một câu nói, hắn không quay đầu rời đi.

Hạnh phúc? Hạnh phúc của mình sớm đã bị hắn hủy, nếu hành hạ không được Vân Tuyết Phi, vậy ta sẽ cùng dây dưa với ngươi, giày vò cho ngươi chết, tất cả những người có lỗi với ta, một người ta cũng không bỏ qua, sờ sờ bang gạc trên mặt. Chỉ là tạm thời, chờ sau khi mình khôi phục xinh đẹp, không tin Phong Cực con chó này sẽ không lần nữa quỳ dưới váy của mình!

Chương 51: Mã di nương cầu kiến

Mấy ngày nay Vân Tuyết Phi luôn ở chung với Tư Nam Tuyết, giống như phu thê thông thường, trong thời gian đó, trừ những lúc Tư Nam Tuyết giờ trò lưu manh, chiếm chút tiện nghi, tất cả đều rất tốt! Đây chính là cuộc sống kiếp trước mình theo đuổi, không ngờ sau khi sống lại, chẳng ôm bất cứ hy vọng nào, bản thân lại đạt được một cách chân thật! Không máu tanh, không sợ hãi, chỉ có nàng và hắn, nhìn mặt trời mọc, ngắm hoa nở hoa tàn!

"Tiểu thư, có chuyện gì mà cười đến ngọt ngào như vậy?" Ngũ Trà nháy mắt chọc ghẹo: "Không phải là đang nghĩ về Vương Gia đấy chứ!"

Gương mặt Vân Tuyết Phi đỏ lên, trừng mắt, gắt giọng: "Người dám trêu tiểu thư nhà người? To gan quá rồi, xem ra ta phải chinh đốn người mới được" Đôi tay lập tức vận động trừng phạt.

Ngũ Trà thấy thế nháy mắt, cầu xin tha thứ: "Ha ha ~ nô tỳ sai rồi, nô tỳ không nên chọc phá tiểu thư, đừng cù nô tỳ nữa!"

"Người!" Vân Tuyết Phi dậm chân, nha hoàn này càng ngày càng không biết lớn nhỏ, dám chế nhạo mình, Hừ! Để coi mình trừng trị nàng ấy thế nào!

Không bao lâu, trong phòng tiếng nói tiếng cười vang lên liên miên!

"Vương phi, Tri Huyện phu nhân cầu kiến!" Nha hoàn ngoài cửa cung kính bẩm báo.

Vân Tuyết Phi ngưng đùa, cau mày, Tri Huyền phu nhân? Dựa theo trí nhớ của thân thể này, mẫu thân nàng vì sấu não nên đã mất sớm, phu nhân kia ở đâu ra?

Sắc mặt Ngũ Trà vừa rồi còn đỏ thắm bỗng chốc trắng bệch, tay nắm chặt thành quả đấm tiết lộ sự khấn trương của nàng, nàng lo lắng nói: "Tiểu thư, Mã di nương tới vương phủ chắc chắn không có chuyện tốt, chúng ta thẳng thẳng từ chối gặp thôi?"

Mã di nương, trên danh nghĩa là tiểu thiếp, nhưng thực tế đã sớm thay thế mẫu thân số khổ của nàng làm chủ mẫu Vân phủ cao quý, nhớ lại những ngày tháng cơ cực ở Vân phủ, vị di nương này gần như là người có công lớn nhất!

"Không cần tránh, dầu gì đây cũng là địa bàn của chúng ta, ta muốn đường đường chính chính đuổi bà ta đi!" Nguyên chủ khổ nhiều năm không thể để vô ích như vậy, nếu mình đã chiếm thân thể này, thì phải làm Vân Tuyết Phi chân chính, nàng cao giọng phân phó: "Mang tới tiền thính chờ!"

.....

Mã Lan Thấm bị đưa đến tiền sảnh đã một canh giờ, nhưng vẫn không thấy bóng dáng nha đầu đáng chết Vân Tuyết Phi kia đâu. Mà hạ nhân vương phủ này thật kì lạ, không cho mình một ly trà, nói thế nào thì mình cũng là mẫu thân trên danh nghĩa của vương phi! Xem ra lời đồn bên ngoài không đúng rồi, vương gia cũng chiều vương phi đều là vô nghĩa! Bà hoài nghi không biết có nên tiếp tục chờ hay không! Trong lòng Mã Lan Thấm thầm mắng!

Chẳng qua khi nhìn xung quanh, vương phủ này thật là lớn, thật có tiền, tiền sảnh lớn gấp ba lần nhà mình, hơn nữa xanh vàng rực rỡ,

khắp nơi đều là đồ tốt mình chưa từng thấy! Tiện nha đầu đó đúng là đập phải vận cứt chó, lão gia cũng thiệt tình, lúc đầu nếu để cho nữ nhi của mình gả vào thì tốt rồi!

Có tiếng bước chân vang lên, nha hoàn giữ cửa cung kính hành lễ: "Vương phi cát tường!"

Mã Lan Thấm bất chợt thấy nhiều đồ tốt như thế, không nhịn được sờ khắp nơi, vừa sờ vừa nghĩ nếu như nó thuộc về mình thì hay quá, đột nhiên nghe được tiếng động ở bên ngoài, bà ta vội vàng sửa sang lại quần áo, trở lại chỗ đoan chánh ngồi xuống, chờ Vân Tuyết Phi tiện nha đầu kia đến chào hỏi mình!

Toàn thân quần áo hoa màu lam nhạt, áo khoác lụa mỏng màu trắng, đai lưng màu bạc nạm tơ vàng, chậm rãi đi tới, trâm vàng trên đầu rung động, khí chất cao quý bẩm sinh, khiến Mã Lan Thấm đột nhiên không dám nhìn thẳng, trong nháy mắt bà ta có cảm giác, nữ nhi Hân Nhan của mình không bằng một phần mười nữ nhân trước mặt này, nhưng khi nghĩ đến đây, bà ta lập tức bác bỏ ngay, làm sao có thể? Nhất định hôm nay bà ta nhìn lầm rồi, nữ nhân kia là cái gai trong mắt mình, nữ nhi của nàng ta cũng chỉ có là bại tướng dưới tay nữ nhi mình!

Ngày xưa như chó vẫy đuôi mừng chủ, giờ đây quần áo hoa lệ mềm mại vượt mặt cả bà ta. Hiện tại Vân Tuyết Phi tiện nha đầu này là vương phi, tạm thời có thể không so đo, nhưng Ngũ Trà chỉ là một đũa nha hoàn vậy mà ăn mặc còn tốt hơn mình. Hơn nữa cây trâm hồng ngọc trên đầu vừa nhìn liền biết là loại hàng tốt nhất, lão gia luyện tiếc mua cho mình, thế mà lại bị con nha hoàn này cài lên, trong lòng không khỏi phát bực!

"Mã di nương tới vương phủ có chuyện gì vậy?" Vân Tuyết Phi trông thấy vẻ mặt tham lam nọ, không vui hỏi.

Di nương! Mã Lan Thấm vốn đang mê mẩn nghe đến hai chữ di nương sắc mặt tức khắc lúc trắng lúc xanh. Nếu là trước kia, bà ta đã sớm cho nha đầu này hai cái bạt tay rồi, nhưng hiện tại tiện nhân này là vương phi, mình tạm thời không thể động tới! Vì mục đích hôm nay, bà ta chỉ có thể nhịn!

Mã Lan Thấm khó chịu lau lau khóe mắt, nặn ra mấy giọt nước mắt: "Lão phu nhân lớn tuổi, đại phu phỏng đoán sống không được mấy ngày nữa, lão gia bảo người về nhà thăm bà một lần cuối!"

Lòng Vân Tuyết Phi hơi hồi hộp một chút, tình cảm mãnh liệt trào dâng lên ngực, trong đầu đều là cảnh tượng tổ mẫu đối đãi tốt với mình. Ở Vân phủ điều mà Vân Tuyết Phi không bỏ được chính là vị Vân lão phu nhân này, năm đó lão phu nhân cực kỳ thích Tô Uyển, phản đối Vân Hoài Thiên nạp thiếp, nhưng vì e ngại phụ thân Hộ bộ thượng thư của Mã Lan Thấm, cộng thêm Vân Hoài Thiên kiên quyết muốn cưới, lão phu nhân trong cơn tức giận đã làm bạn cùng Thanh Đăng Cổ Phật. Sau khi Tô Uyển qua đời, bà bắt đầu hỏi tới chuyện tình trong phủ, khắp nơi áp chế Mã Lan Thấm, không để cho Vân Hoài Thiên nâng bà ta lên làm phù chánh, nếu không có Vân lão phu nhân, sợ rằng nguyên chủ của thân thể này chẳng biết đã chết bao nhiêu năm rồi!

Chứng kiến sắc mặt Vân Tuyết Phi thay đổi lớn, Mã Lan Thấm cũng biết nàng ta đã dao động, trong lòng âm thầm đặc ý, lão gia thật thông minh, bắt xà bóp bảy tấc, hiểu rõ điểm chí mạng của nó ở đâu!

Mã Lan Thấm giả vờ nàng đều thấy cả, nhưng nghĩ đến tổ mẫu, trong lòng nàng vẫn lo lắng không yên, mặc kệ sự việc là thật hay giả, nàng cần phải trở về xem một chút!

Sau thời gian yên lặng ngắn ngủi, mặt Vân Tuyết Phi không chút thay

đổi nói: "Bổn vương phi đã hiểu, nếu di nương không còn chuyện gì nữa thì xin mời người về cho!" Nhìn Mã Lan Thấm vừa cầm khăn lau mắt, vừa nhìn chung quanh, trong mắt kia ngoại trừ tham lam, làm gì có đau long chừ, khiến người ta cảm thấy ngán ngẫm!

Vừa dứt lời, Mã Lan Thấm cuối cùng cũng ngừng tay, một lần nữa thả ánh mắt lên người Vân Tuyết Phi, từ trạng thái không thể tin chuyển thành tức giận, bà ta run rẩy chỉ vào Vân Tuyết Phi chất vấn: "Đây đối xử với ta bằng thái độ này sao?"

Vân Tuyết Phi không để ý đến bà ta, cười thản nhiên, nhưng lại không đạt tới đáy mắt: "Di nương muốn bổn vương phi đối xử với người thế nào đây? Trước kia ta là dòng chính nữ, hiện tại ta là vương phi, di nương có tư cách gì đòi hỏi bổn vương phi?"

Mã Lan Thấm tức giận nói không nên lời, vẻ mặt hết trắng lại xanh, cánh cửa tiểu tiện nhân này đã cứng cáp rồi, làm vương phi thì càng khinh rẻ mình, cũng không ngẫm lại bản thân mình là bước ra từ Vân phủ. Nếu không có Vân phủ nàng ta có thể ngồi lên vị trí hộ quốc vương phi sao? Lão gia thiệt tình, sớm đoán được hôm nay, ban đầu nên để cho nữ nhi Vân Hân Nhan của bà gả vào đây, thì bây giờ mình đâu cần phải chịu ảm ức! Và những thứ đồ tốt này sẽ là của Mã Lan Thấm bà, bà không cần chỉ có thể xem mà không thể lấy, chịu đựng bực bội như thế!

"Ngũ Trà, tiễn khách!" Hiện tại Vân Tuyết Phi cảm thấy rất khó chịu khi thở chung bầu không khí với vị phụ nhân này, nàng không thể không đồng cảm cho nguyên chủ, bị bà ta lấn áp nhiều năm như vậy.

Trông thấy mặt Mã di nương trắng xanh đan xen chẳng thể thốt ra lời, Ngũ Trà cười thầm, bình tĩnh làm một tư thế xin mời.

Cho dù da mặt Mã Lan Thấm có dày đi chăng nữa, nhưng khi người

ta đã hạ lệnh đuổi khách, bà ta còn ở lý đây hoài sao? Chỉ có thể bắt đắc dĩ, hung ác trợn mắt nhìn đôi chủ tớ, tức giận đi ra ngoài!

Chương 52: Trở về Vân phủ

Cả đêm đều chìm trong mộng, mơ thấy tổ mẫu tốt với mình, lo lắng, thương tiếc.

Hôm sau trời vừa sáng, Vân Tuyết Phi lập tức gọi người chuẩn bị xe, mặc kệ Mã Lan Thấm có ý xấu gì, đích thân mình phải về nhà một chuyến nhìn thấy tổ mẫu bình an vô sự mới được!

Vân Tuyết Phi ở trên xe vẫn cau mày, thỉnh thoảng vén rèm lên ngắm bên ngoài, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua rèm chiếu vào bên trong xe ngựa, vô cùng thanh bình. Tuy nhiên nó không thể xoa dịu tâm trạng sốt ruột hiện tại của nàng!

Tư Nam Tuyết chứng kiến Vân Tuyết Phi như vậy, ánh mắt thoáng hiện lên sự đau lòng, hấn vươn tay tách từng ngón tay đang nắm chặt của nàng, tiếp theo mười ngón tay đan xen vào nhau, an ủi nói: "Đừng lo lắng, không có việc gì!"

Nhìn nam nhân người mình nương tựa này, gương mặt quen thuộc, con người thâm tình như biển, chứa đầy hình bóng của mình, giọng nói dịu dàng càng làm cho nàng không khỏi yên tâm hơn, Vân Tuyết Phi gật đầu: "Ừ, tổ mẫu nhất định sẽ không sao!"

Khi xe ngựa hoa lệ tới cửa Vân phủ, lập tức Tư Nam Tuyết đỡ Vân Tuyết Phi xuống xe, ánh mắt xung quanh cũng tập trung lại trên người hai người bọn họ, nam phong hoa tuyệt đại, nữ cao quý tao nhã, thật là trời sinh một đôi!

Nghe được gã sai vặt hồi báo, mặt mày Vân Hoài Thiên sáng lạng

như hoa cúc nở rộ, ông ta vuốt ve hàm râu cá trê của mình, mắt hiện tinh quang: không ngờ vương gia cũng đi theo, xem ra lời đồn đãi bên ngoài là thật, nói như vậy, hết thấy dễ xử lý rồi!

Ông ta chỉnh y quan xong, lập tức căn dặn gã sai vặt ở trước cửa: "Người kêu Lệ Hoa tiểu thư chuẩn bị tốt đi!" Mới vừa bước ra khỏi cửa, lại nghĩ đến một chuyện, vội vàng bổ sung thêm một câu: "Nói với nhị tiểu thư, bảo nó hôm nay ở trong phòng cho ta, không được đi đâu hết!"

Nhìn mọi thứ xung quanh, tòa nhà quen thuộc, bài trí quen thuộc, hoa cỏ quen thuộc, thậm chí người quen cũng chẳng cho nàng một chút cảm giác thân thiết! Nàng hít sâu nhắm lại mắt, đợi sau khi mở ra, đáy mắt đã là một mảnh lạnh lẽo.

Kèm theo tiếng bước chân âm ỉ là một tiếng nói quen thuộc lấy lòng vang lên, Vân Hoài Thiên mang theo gia quyến xuất hiện, khom mình hành lễ: "Vương gia cát tường!"

Nhìn một đám người trước mắt, Tư Nam Tuyệt đột nhiên cười một tiếng, nhưng Vân Hoài Thiên không thấy được sự rét lạnh trong mắt hắn: "Hình như Vân đại nhân không nhìn thấy bên cạnh ta còn một người nữa thì phải!"

Nụ cười kia làm cho dung nhan như tranh vẽ của Tư Nam Tuyệt càng thêm phong hoa tuyết đại, khiến nhóm tiểu thư nha hoàn Vân phủ đều đỏ bừng cả mặt, tim đập bang bang, đôi mắt từ trạng thái tò mò biến thành ngưng ngựng, nhìn hắn chăm chú, rồi lại lo lắng bị nhìn thấu, bứt rứt rời đi!

Vân Hoài Thiên hốt hoảng, lúc này mới đưa mắt nhìn sang đại nữ nhi bị mình xem nhẹ, sự nhát gan gầy yếu ngày xưa giờ không còn nữa, thay vào đó là vẻ mặt hồng hào, vóc dáng mê người, cùng với hơi

thờ ung dung cao quý tỏa ra từ bên trong. Nếu không phải dung mạo quen thuộc, ông ta đã hoài nghi người đó rốt cuộc có phải là nữ nhi mà mình vẫn luôn coi thường hay không!

Quan sát xong, ông ta cúi đầu hành lễ: "Vương phi cát tường!" Đám người sau lưng nghe thấy, sắc mặt lập tức kinh hãi, liền rối rít hành lễ theo!

Vân Tuyết Phi cũng nhìn ra được sự khó chịu của Vân Hoài Thiên, biết ông ta e ngại mặt mũi Tư Nam Tuyết mới cúi đầu với mình, nhưng như vậy thì sao, mặt nàng không chút thay đổi đi thẳng vào vấn đề chính: "Ta muốn gặp tổ mẫu!" Nàng chẳng hề có tình cảm gì với người gọi là phụ thân lẫn đám muội muội này!

Vân Hoài Thiên không ngờ nha đầu này một chút thể diện cũng chẳng cho mình, ông ta áp chế tức giận trong lòng, cười gượng nói: "Phi Nhi, cho tới bây giờ người mà tổ mẫu yêu thương nhất chính là con, bà ấy chắc chắn sẽ rất vui nếu biết con đã đến đây!" Vừa dứt lời, lập tức trầm giọng phân phó: "Vãn Vãn Nhan, con dẫn đại tỷ con đi thăm tổ mẫu đi!"

Vân Hoài Thiên có một vị chánh thất phu nhân và bốn vị di nương, chánh thất phu nhân Tô Uyển cũng chính là mẫu thân của Vân Tuyết Phi, đã sớm qua đời, còn lại bốn vị di nương. Nhị di nương Mã Lan Thấm, thứ nữ Hộ bộ thượng thư, sinh một nữ nhân nhi Vân Hân Nhan; Vân Hoài Thiên khát vọng nhi tử kéo dài hương khói nên cưới thêm tiểu thư Thủy Hàm Ngọc thuộc dòng dõi thư hương, nhưng rất tiếc vẫn không sinh được nhi tử, chỉ sinh một nữ nhi Vân Khinh Nhan. Mã Lan Thấm vì để phu quân vui lòng, ở bên ngoài mua thêm một nữ nhân tên Mạc Sở Sở, nâng lên làm di nương, vốn định khi nàng ấy sinh nhi tử xong liền lấy danh nghĩa con thừa tự của bà ta. Như vậy dù lão phu nhân có phản đối tiếp, dựa vào nhi tử, mình vẫn có thể trở thành chánh thất phu nhân Vân phủ, nhưng bụng Mạc Sở

Sở lại không có động tịnh gì, sinh ra thêm hai nữ nhi Vân Văn Nhan và Vân Hoan Nhan; khiến Vân Hoài Thiên sốt ruột gần chết, bắt đầu nản chí, không ngờ ông trời có mắt, một lần cùng đồng liêu đi dạo thanh lâu, xảy ra quan hệ với kĩ nghệ Xuân Như Thường, mặc dù thân phận có chút thấp kém, nhưng cũng coi như trong sạch, lần đầu tiên đi theo mình, đã sinh cho mình một nhi tử mập mạp, Vân Hoài Thiên lập tức phá lệ nâng thành Ngũ di nương!

Vân Văn Nhan vốn đang si mê nhìn Tur Nam Tuyết, nghe phụ thân kêu mình dẫn Vân Tuyết Phi đi thăm tổ mẫu, nàng ta mất hứng bĩu môi, phụ thân quá thiên vị rồi, tại sao lại chuyện như vậy không gọi Khinh Nhan? Nhất là khi chứng kiến ánh mắt mê đắm của Vân Khinh Nhan ở trên người vương gia, nàng ta càng thêm miễn cưỡng đứng nguyên tại chỗ.

Mạc Sở Sở trông thấy sắc mặt Vân Hoài Thiên trầm xuống, thầm kêu không ổn, nữ nhi ngu xuẩn này cũng không biết nhìn trường hợp, bà đưa tay bấm một cái vào eo Vân Văn Nhan, dưới ánh mắt nén giận của nàng ta, bà ra sức nháy mắt!

Vân Văn Nhan bất đắc dĩ, chỉ có thể tiến lên, nàng ta lạnh lùng nói: "Đại tỷ tỷ đi theo ta!" Trong lời nói hoàn toàn không chứa bất kỳ thân tình nào.

Nhìn Vân Tuyết Phi di chuyển bước chân, Tur Nam Tuyết vốn định đuổi theo, nhưng bị Vân Hoài Thiên ngăn cản: "Vương gia ở lại đây nghỉ ngơi đi, bà cháu hai người bọn họ đã lâu chưa gặp nhau, nhất định là có chuyện riêng tư muốn nói, vương gia đến đó, sợ rằng không tiện lắm!"

Tur Nam Tuyết suy nghĩ một chút, cũng đúng, hấn gật đầu, ánh mắt cứng chiu nhìn Vân Tuyết Phi chăm chú: "Nàng cứ đi trước, ta ở đây chờ nàng, có chuyện gì thì tới tìm ta!"

Vân Tuyết Phi gật đầu, lộ ra một nụ cười ngọt ngào: "Ta hiểu rồi ~"

Mãi cho đến lúc bóng Vân Tuyết Phi biến mất ở cửa, Tư Nam Tuyết mới dần dần thu hồi ánh mắt!

Sau khi tỉ mỉ quan sát, trong lòng Vân Hoài Thiên cảm thấy vô cùng bất ổn, vương gia yêu chiều nha đầu kia như thế. Nếu mình thật sự đưa nữ nhân cho vương gia, nhỡ vỡ lẽ ra, vương gia tức giận không nói, còn đắc tội với đại nữ nhi vốn cũng không phải thân thiết đó, liệu có đáng giá không?

Không thể suy tính nhiều như vậy, bước lên lấy lòng: "Vương gia đi đường vất vả, thần đã sai người chuẩn bị ca vũ, mời vương gia dời bước đến thưởng thức!"

Tư Nam Tuyết cau mày, hấn chán ghét những ánh mắt càn rỡ dòm ngó này. Nếu không phải vì Phi Nhi, hấn tuyệt nhiên sẽ không tới đây, đối mặt với một đám tiểu nhân như vậy, hấn thản nhiên phát tay: "Không cần, chuẩn bị cho bốn vương một căn phòng yên tĩnh, cấm bất luận kẻ nào quấy rầy!"

Vân Hoài Thiên nghĩ tới nhiều loại tình cảnh, vạn lần không ngờ vị vương gia này lại lạnh nhạt đến thế. Dù sao mình cũng là phụ thân ruột của Vân Tuyết Phi. Nhưng hình như ông ta đã quên mất mới vừa rồi ai vẫn còn đang đau đầu nghĩ cách nhét nữ nhân cho vương gia nhỉ!

Chương 53: Tính toán

Buổi chiều yên tĩnh có thể nghe được rõ ràng âm thanh róc rách của tiếng nước chảy, cách đó không xa trăm hoa đua nở, bướm bướm bay múa, thật là một hình ảnh vô cùng có sức sống.

"Tỷ tỷ thật có phúc, cuối cùng thời gian cực khổ cũng đã qua rồi!" Vân Vãn Nhan ghen tỵ không cam lòng nói, kể từ sau khi nhìn thấy Vương Gia, bóng dáng nam tử ung dung tao nhã đã luôn quanh quẩn trong đầu nàng, không bỏ đi được!

Quanh co trên hành lang dài cũng chỉ có tiếng cạch cạch vang lên, một hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng người đằng sau trả lời, Vân Vãn Nhan không kiên nhẫn dừng lại quay người, nhướn mày lên, lạnh lùng chất vấn: "Ta nói với người đó, sao người không trả lời?"

Vân Tuyết Phi không vui cau mày: "Bổn Vương Phi không có muội muội, người chắc chắn đang nói chuyện với Bổn Vương Phi?"

Một cái Bổn Vương Phi vừa nói xong trong lòng Vân Vãn Nhan liền bốc hỏa, nàng vốn luôn oán hận Vân Hoài Thiên không công bằng, tại sao người được gả vào Vương Phủ làm chính phi không phải là nàng, nhiều làm nàng cũng chỉ thua thân phận con dòng chính của Vân Tuyết Phi, có chỗ nào không bằng nàng? Nàng cười lạnh: "Thế nào? Làm Vương Phi rồi ngay cả muội muội của mình cũng không nhận? Đừng quên, nếu không có Vân phủ, cũng không đến phiên người được gả vào Hộ Quốc vương phủ!"

Vân Tuyết Phi tiến lên nhận lấy tầm mắt nàng, trên mặt bình tĩnh, nhưng giọng nói lại khiến người ta lạnh run: "Thứ nhất, là mẫu thân

của ta sinh ra ta, thứ hai, cho nên Tư Nam Tuyết sẽ lấy ta cũng vì mẫu thân ta, không có liên quan gì đến Vân phủ hay Vân Hoài Thiên!" Chỉ một câu đơn giản đã liền giải quyết sạch sẽ quan hệ của nàng và Vân phủ.

Vân Vãn Nhan vô cùng phẫn nộ: "Người là hồ ly tinh, người cũng không nhìn xem nếu không phải Vân phủ nuôi người lớn đến như vậy, người nào có may mắn được làm Vương Phi? Không chừng hiện tại không biết chết ở chỗ nào rồi! Thế nào? Người lợi dụng xong liền muốn đá văng chúng ta, có chuyện dễ dàng như vậy sao?"

Nghe được chỉ trích, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Vân Vãn Nhan, Vân Tuyết Phi cười lạnh nói: "Ta chỉ biết lúc các người ăn sơn hào hải vị, ta đói bụng tự mình giặt quần áo' các người đến học đường đi học, tư quỳ gối ở cửa bị người gọi là di nương dùng roi đánh đập; vì thỏa mãn cảm giác ưu việt của các người, ta sẽ phải quỳ trên mặt đất giả làm chó vẫy đuôi mừng chủ..."

Giọng nói đột nhiên dừng lại, đợi thấy ánh mắt chột dạ né tránh của Vân Vãn Nhan, và sắc mặt dần trắng bệch, Vân Tuyết Phi châm chọc hỏi: "Còn cần Bổn Vương Phi giúp người nhớ lại một chút không? Cuộc sống như thế nếu người cảm thấy là ban cho mà nói, Bổn Vương Phi rất vui lòng cho người trải nghiệm một phen!"

"Ta không cần!" Vân Vãn Nhan vội vàng cự tuyệt, ánh mắt hốt hoảng sau khi chạm phải ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, lập tức cúi đầu, thân thể hơi run tiết lộ tâm tình khẩn trương hoảng sợ của nàng hiện tại, nàng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt khiến người ta rợn cả tóc gáy kia, ánh mắt phảng phất có thể nhìn thẳng vào lòng người, tại sao chỉ mấy tháng ngắn ngủi, Vân Tuyết Phi lại thay đổi lớn như vậy? Nàng nghĩ đến trước kia Vân Hân Nhan hấp hối bị đưa về Vương phủ, xem ra vừa rồi lời Vân Tuyết Phi nói để nàng trải nghiệm một phen cũng không phải nói giỡn, nàng thật muốn đối với mình như vậy!

Vân Tuyết Phi đột nhiên di chuyển, lúc đi qua bên cạnh Vân Văn Nhan, nhẹ giọng cười nói, nhưng lại khiến người ta không cảm thấy chút ấm áp nào: "Người cũng không có tâm tình để dẫn đường, vậy để Bồn Vương Phi tự mình đi!"

Thấy vẻ mặt Vân Văn Nhan thả lỏng, nàng kè sát khế phả ra hơi nóng, hơi thâm ý nói: "Dù sao một số chuyện đã khắc đến tận xương tủy, muốn quên cũng không quên được!"

Khi nhìn đến nét mặt đại biến của Vân Văn Nhan, nàng hài lòng ưu nhã rời đi đến Quan Hợp Cư.

Quan Hợp Cư là nơi yên tĩnh nhất Vân phủ, vừa mới đi vào, một mảnh vườn lớn xanh biếc nhẹ đung đưa theo gió, tâm tình sốt sắng của Vân Tuyết Phi cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nàng nhớ tổ mẫu nói, trong này tất cả rau củ đều do bọn họ trồng!

Nàng hít sâu một hơi, vuốt vuốt ngực, nàng có thể cảm nhận được tình cảm mãnh liệt phát ra từ nơi đó, do dự một hồi, nàng vươn tay gõ cửa.

Không bao lâu sau, trong nhà truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, càng ngày càng gần, đột nhiên, một tiếng kéo kẹt, cuối cùng cửa cũng mở ra,

Dung tẩu nhìn gương mặt của quen thuộc vừa xa lạ trước mặt này, nghi hoặc hỏi: "Người... người là đại tiểu thư?"

Vân Tuyết Phi kích động gật đầu, giọng nói nghẹn ngào: "Dung tẩu, ta đã về!"

Dung tẩu cao hứng kéo tay của Vân Tuyết Phi, lôi nàng vào trong

nhà, mừng rỡ hô lên: "Lão phu nhân, đại tiểu thư đã trở lại?" Quay đầu từ ái nhìn Vân Tuyết Phi nói: "Lão phu nhân luôn nhắc đến tiểu thư người, cuối cùng người đã trở lại!"

Bước vào phòng nghỉ, mùi thuốc xông vào mũi, giọng nói già nua thân thiết vang lên: "Là Tuyết Phi sao?"

Cách giường hẹp mấy bước, Dung tẩu buông tay của Vân Tuyết Phi, đi đến trước giường nâng Vân lão phu nhân dậy, lấy gối làm chỗ dựa phía sau bà.

Đợi đến lúc thấy rõ gương mặt thân thuộc trước mắt, mặc dù khí chất có chút không giống, nhưng Vân lão phu nhân vẫn nhận ra đó là cháu gái bảo bối của bà, bà liền nước mắt tung hoành, vươn tay: "Phi Nhi, đến đây, để tổ mẫu có thể nhìn người thật kỹ!"

Vân Tuyết Phi vội vàng tiến lên phía trước, ngồi trên giường, nắm lấy bàn tay gầy trơ xương của bà ma sát.

"Hắn đối tốt với người không?" Vân lão phu nhân nhìn cháu gái trắng nõn xinh đẹp trước mặt bà một cái, biết nàng sống không tồi, nhưng bất kể thế nào, vẫn là chính tai mình nghe, bà mới an tâm!

Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng gạt đầu, nhẹ nhàng vén mái tóc bạc của Vân lão phu nhân ra sau: "Vô cùng tốt, tổ mẫu yên tâm, ta sống rất hạnh phúc!"

...

Trong vườn hoa của Vân phủ, Mã Lan Tẩm vội vàng hỏi: "Lão gia, Vương Gia muốn một mình tĩnh dưỡng, đây là tốt cho người?"

Vân Hoài Thiên chần chờ, hắn vuốt bộ râu hình chữ bát, trong mắt là

vẻ khó xử: "Nếu không thì quên đi? Nhìn bộ dạng hôm nay, một lòng của Vương Gia đều ở trên con bé kia, nếu như chúng ta tùy tiện đưa một nữ nhân đến cho Vương Gia, nếu Vương Gia tức giận thì không gánh nổi mất!"

"Quên đi?" Giọng nói Mã Lan Tẩm đầy vẻ chỉ trích, trông mắt tức giận: "Chúng ta lập mưu lâu như vậy, sao có thể quên đi?" Nghĩ đến Kim ngân tài bảo, tư lự trong Vương phủ... Chỉ cần Vương Phi là Vân Tuyết Phi, vậy những đồ tốt này, một chút mình cũng không chiếm được, nghĩ vậy thật khiến nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

"Này không quên đi thì có thể làm sao?" Vân Hoài Thiên không còn người để tin cậy, mặc dù hấn và nha đầu Vân Tuyết Phi này không thân, nhưng ít nhất mình là phụ thân nàng, nàng cũng sẽ không đối nghịch với mình, nhưng nếu lần này dâng nữ nhân, nếu Vương Gia không coi trọng, còn chọc giận nha đầu này, cái này không tốt lắm! Đến giờ hấn vẫn còn nhớ đến ánh mắt của nha đầu kia, còn có khí chất cao quý tỏa ra từ người nàng, nữ nhi này không giống trước đây!

"Nữ nhân nhất định phải đưa, như Na Lê Họa tiểu thư là người khéo léo, bộ dạng xinh đẹp không nói, khí chất trang nhã, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, nếu như nàng được vương gia yêu thích, vậy chúng ta có thể nhận được không ít điều tốt!" Mã Lan Tẩm thầm tính toán: "Dù Lê Họa không mang họ Vân, nhưng nàng là một cô nhi, nếu nàng được Vương Gia yêu thích, muốn ngồi vững ghế Vương Phi, cũng nhất định phải có nhà ngoài làm hậu thuẫn, đến lúc đó Vân phủ chúng ta chính là nhà ngoài, nàng còn không mặc cho chúng ta bài trí!"

Nhìn Vân Hoài Thiên còn do dự, Mã Lan Tẩm ôn nhu cười thành tiếng, ôm lấy cánh tay Vân Hoài Thiên ngọt ngào nói: "Đến lúc đó lão gia ngươi muốn thăng quan không phải dễ dàng sao?"

Chương 54: Tín vật

Editor: Lin

Thăng quan? Hấn đương nhiên muốn, nếu nói trước kia mình không sinh nhi tử, còn có thể có chút uất ức, nhưng hiện tại phát hiện mình có nhi tử, hấn phải cân nhắc cho nhi tử một chút.

Nhìn dáng vẻ khéo léo lấy lòng của nữ nhân trước mặt, cảm giác tự hào trong lòng Vân Hoài Thiên trong nháy mắt bành trướng, một tay hấn ôm Mã Lan Tẩm vào lòng, nâng cằm nàng lên: "Phu nhân có chủ kiến!"

Mã Lan Tẩm vừa nhìn, cũng biết Vân Hoài Thiên đồng ý, trong lòng cao hứng, to gan đưa tay vào trong quần áo của Vân Hoài Thiên vuốt ve, thấy hô hấp của Vân Hoài Thiên dần gấp rút, bàn tay trên người nàng càng không an phận lui tới trên người nàng, nàng đặc ý nghĩ: Tô Uyển, người không đấu lại ta, con gái người cũng không đấu lại ta!

Vân Hoài Thiên cảm thấy một bụng lửa nóng, như cầu cấp bách muốn buông thả, nhìn người trước mắt vô cùng hấp dẫn, sắc mặt nữ nhân dần đỏ ửng, hấn ôm nữ nhân như muốn nhanh chóng ăn vào trong bụng, nhưng nghĩ đến hôm nay còn có chuyện chưa sắp xếp, hấn buông nữ nhân trong ngực ra, hơn nữa cầm lấy bàn tay quấy rối, nhìn thần sắc mê loạn của Mã Lan Tẩm, hấn ôn nhu an ủi: "Buổi tối ta sẽ bồi người thật tốt!"

Không đợi Mã Lan Tẩm kịp phản ứng, hấn sửa sang lại y phục, sai bước ra ngoài.

Quý chết tiệt! Mã Lan Tẩm thầm mắng trong lòng, cũng hơn nữa tháng rồi không đụng vào mình, tuổi này của nàng cần an ủi hơn nữa, trong phủ này có mấy phụ nhân, các nàng xinh đẹp trẻ tuổi hơn nàng, nửa tháng nay lão gia luôn ở trong phòng với các nàng, dù cố gắng thế nào, vị trí của mình có khả năng sẽ bị thay thế! Dù nàng rất muốn dâng con gái mình cho Vương Gia, nhưng cũng biết tính tình của nữ nhi, không đủ trầm ổn lại thích gây họa, đến lúc đó chỉ sợ Vương Gia không những không thích mà còn liên lụy tới mình!

Lê Họa lại không giống, lần đầu nhìn thấy, nàng đã biết, đây là một nữ nhân vô cùng tao nhã, nếu như Lê Họa còn có chỗ hữu dụng, sợ rằng nam nhân Vân Hoài Thiên này đã muốn thu nữ nhân này vào trong túi! Hơn nữa nếu Lê Họa làm Vương Phi, vậy địa vị của mình trong phủ càng không thể rung chuyển, nào sợ mình không có nhi tử, những nữ nhân kia cũng không uy hiếp được mình! Đến lúc đó muốn diệt trừ những nữ nhân này chẳng qua là vấn đề thời gian!

Mẫu thân nàng làm di nương cho người ta cả đời, dù nàng là nữ nhi của Hộ Bộ thượng thư, nhưng vì là thứ nữ nên phải chịu hết bắt nạt và xem thường, nàng tuyệt đối phải làm đương gia chủ mẫu chân chính của Vân Phủ!

Vân lão phu nhân nghe Vân Tuyết Phi nói, trong lòng cao hứng cháu gái có thể gặp được phu quân tốt đồng thời cũng mơ hồ đau xót, đưa tay xoa đầu Vân Tuyết Phi, cảm thán: "Thấy người cuối cùng cũng được hạnh phúc, ta cũng có thể an tâm chết đi gặp mẫu thân người!" Thấy dáng vẻ khéo léo hiểu chuyện của cháu gái, trong mắt nàng càng thêm áy náy: "Là tổ mẫu không có bản lĩnh, để cho Phi Nhi của ta ở trong phủ phải chịu nhiều ủy khuất như vậy! Phụ thân không có lương tâm của người này..."

Nói đến đây, Vân lão phu nhân nghẹn ngào, ánh mắt đục ngầu đong

đầy nước mắt: "Chờ tổ mẫu không có ở đây, người cũng không cần quay lại cái nhà này nữa, người trong phủ này đều là lang sói ăn tươi nuốt sống, lòng dạ mọi người đều vô cùng hiểm độc!"

Vân Tuyết Phi cảm động ngẩng đầu lên, giơ khăn lên lau cho Vân lão phu nhân, nghĩ đến tổ mẫu sẽ rời khỏi mình, trong lòng vô cùng khó chịu: "Nàng ôm cổ Vân lão phu nhân: "Tổ mẫu nhất định sống lâu trăm tuổi bên cạnh Phi Nhi! Ta còn muốn đón người và Dung tẩu đến Vương Phủ hưởng phúc!"

"Có tấm lòng hiếu thảo này của người, tổ mẫu thỏa mãn!" Vân lão phu nhân không khỏi vui mừng, đưa tay vỗ nhẹ lên Vân Tuyết Phi: "Tổ mẫu người sống lâu như vậy cũng thấy đủ, lo lắng nhất vẫn là người, hiện tại người đã tìm được hạnh phúc của chính mình, tổ mẫu rất vui!" Nhận thấy bà vai lay động trong lòng ngực mình, không kiềm chế được khóc lên, trong lòng bà sao lại không chịu, nhưng sinh tử có số, bà lại lớn tuổi, bà hết than lại thở: "Tổ mẫu già rồi, Phi Nhi phải đáp ứng tổ mẫu, phải sống thật tốt thật hạnh phúc, như vậy tổ mẫu dưới tuổi vàng cũng an tâm cũng hạnh phúc!"

Một bên Dung tẩu cũng đưa tay lên lau khóe mắt, bà cháu thật tốt biết bao, nhưng có điều thời gian không lưu người!

"Dung tẩu, người đến ngăn tủ của ta lấy hộp gấm lại đây!" Vân lão phu nhân ngẩng đầu lên ra lệnh.

Dung tẩu tuân mệnh, gật đầu một cái, đi qua tìm kiếm.

Vân Tuyết Phi ngẩng đầu lên từ trong lòng Vân lão phu nhân, đỏ mắt hỏi: "Tổ mẫu, lấy hộp gấm làm gì?"

Vân lão phu nhân vuốt vuốt đầu cháu gái, từ ái giải thích: "Đây là mẫu thân người để lại cho người, nàng muốn ta trong lúc cần thiết sẽ

giao cho người, nói người trong lúc khó khăn thì cầm tin vật trong đó tìm Cẩm Châu đệ nhất phủ Tô Thần Phi, đó là ông ngoại người!"

Ông ngoại? Vân Tuyết Phi nhớ, trong trí nhớ của thân thể này, từ lúc hiểu chuyện, nàng biết mẫu thân là con gái thương nhân, nhà rất có tiền, nhưng cuối cùng vì Vân Hoài Thiên mà trở mặt với người nhà, bỏ quan hệ phụ tử, mãi cho đến khi chết, mẫu thân vẫn không quên được, trong lúc hấp hối vẫn lẩm bẩm: Thật xin lỗi!

"Mẹ người vì Vân Hoài Thiên mà quyết liệt với người nhà, tuy nhiên nó lại rơi vào kết quả như vậy! Là Vân phủ có lỗi với nàng!" Vân lão phu nhân thở dài: "Tính tình nàng quật cường, nếu như nàng chịu cúi đầu nhận sai với ông ngoại người, có lẽ tất cả sẽ giống lúc trước!"

Nàng dờn mắt đến dặn dò Vân Tuyết Phi: "Tô Thần Phi yêu mẹ người, cũng vì quá yêu, nên mới để ý, không chịu được mẹ người lại vì một nam nhân mà từ bỏ tất cả, hơn nữa..." Ánh mắt nàng trầm xuống: "Ánh mắt nhìn người của hắn thật chính xác, phụ thân người quả thật không phải là phu quân có thể giao phó cả đời! Là lỗi của ta, là ta không biết dạy bảo hắn..."

"Lão phu nhân, đồ lấy đây rồi!" Dung tẩu đem một cái hộp gấm đến.

Vân lão phu nhân nhận lấy hộp gấm, đặt nó vào lòng bàn tay Vân Tuyết Phi: "Vật này tốt nhất người nên giữ lấy, bây giờ Vương Gia đối với người rất tốt, nhưng không chắc chắn được cả đời, người không có nhà ngoại cường đại làm hậu thuẫn, ta tin lúc ấy mẫu thân nghĩ đến chuyện này, nếu quả thật có một ngày như vậy, người cầm cái này đi tìm Tô Thần Phi, nhận sai với hắn thay mẹ người! Hắn nhất định sẽ thay mẹ người chăm sóc người thật tốt!"

Chương 55: Báo thù cho ta

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu cả căn phòng sáng trưng, Tư Nam Tuyệt nhìn ngoài cửa sổ, nếu như không nhìn người bên trong, chỗ này lại là chỗ tốt, phong cảnh hoàn cảnh cũng không tệ!

Vân Hoài Thiên dẫn Lê Họa trang phục lộng lẫy đi tới, cúi người hành lễ: "Vương gia, thần chuẩn bị một chút rượu và thức ăn cho vương gia!" Nói xong ra hiệu cho Lê Họa bên cạnh nhanh chóng bưng qua, nhưng ánh mắt ám hiệu nửa ngày, Lê Họa bất động, ngược lại có chán ghét và không kiên nhẫn mờ ảo ở bên trong ánh mắt!

Vân Hoài Thiên không ngờ Lê Họa làm cho ông ta phát cáu, nhất thời lửa giận nổi lên, nhưng ngại vì vương gia ở chỗ này nên không dám phát tác, ông ta cố cười nói: "Lê tiểu thư đặt đồ ăn trong tay lên bàn là được!"

Lê Họa bất đắc dĩ, chỉ có thể đi tới, nàng ta sớm biết Vân tri huyện không có lòng tốt khi chứa chấp nàng ta, không ngờ phu thê bọn họ có ý định này, chỉ vừa đúng lúc nàng ta nhân cơ hội này đến gần Tư Nam Tuyệt!

Tư Nam Tuyệt xoay người lại, nhìn thấy vẻ mặt lấy lòng của Vân Hoài Thiên, cau mày nói: "Đồ để xuống là được, tất cả đi xuống đi!"

Ánh mắt không dừng lại ở trên người của nữ nhân trước mặt một chút nào, Vân Hoài Thiên xoa xoa cái trán, trong lòng do dự có nên rút lui không làm nữa hay không, cũng đúng lúc này Lê Họa đứng ra nói: "Người chính là Hộ quốc vương gia Tư Nam Tuyệt?" Nàng ta ăn

nhờ ở đậu lâu như vậy, thật vất vả trông được cơ hội này, hôm nay nàng ta muốn rời khỏi nơi này!

Vân Hoài Thiên kinh hãi, quát lớn: "Lớn mật! Tục danh của vương gia mà người cũng dám gọi hay sao?" Lê Họa không phải tiểu thư khuê các sao? Sao chút lễ nghi này cũng không biết, vừa vào tới liền chọc cho ông ta một cái phiền phức lớn như vậy? Ông ta cảm giác mồ hôi lạnh thấm ra làm ướt y phục, rõ ràng gió rất khô nóng, nhưng trong lòng ông ta lại lạnh lẽo, ông ta vội vàng giải thích: "Lê tiểu thư ngưỡng mộ vương gia mới có thể gấp gáp như thế, xin vương gia tha thứ!"

Lê Họa không kiêu ngạo không tự ti, cứ đứng ở nơi đó, mặc sa y màu xanh nhạt, trên vai khoác lụa mỏng màu trắng, tóc đen mềm mại như tơ lụa dùng một cây trâm ngọc bích đơn giản vấn lên, một đầu tóc đen rũ xuống, gió nhẹ vừa thổi, giống như Lăng Ba tiên tử!

Trong mắt Tư Nam Tuyệt đột nhiên hiện lên một chút khác thường, lạnh lùng mở miệng nói: "Vân đại nhân đi xuống trước, Lê cô nương lưu lại!"

Tay lau mồ hôi của Vân Hoài Thiên dừng tay, trong nháy mắt cảm giác vui mừng tràn ngập toàn thân, ông ta vội vã gật đầu: "Đúng, đúng, thần nên lui ra!" Trước khi ra ngoài trong mắt lóe sáng, luôn miệng dặn dò: "Lê tiểu thư phải phục vụ vương gia cho tốt, cần gì cứ gọi, bên ngoài có nha hoàn chờ đợi!"

Nghe được phục vụ, trong mắt Lê Họa thoáng qua vẻ chán ghét, trong lòng càng thêm chán ghét, nàng ta đường đường là thiên kim tước môn, nhưng hôm nay phải ăn nhờ ở đậu, còn bị người ta coi như hàng hóa để tặng, tất cả đây đều là lỗi của người kia, nghĩ tới đây nàng ta càng nắm chặt vòng tay hồng ngọc trên tay hơn, nàng ta có thể cảm thấy trong tay kẽ thấm ra một tầng mồ hôi!

Đợi sau khi Vân Hoài Thiên rời khỏi đây, Tư Nam Tuyệt mở miệng nói: "Người tìm ta có chuyện gì?"

Lê Họa không chút do dự giơ tay đeo vòng tay lên, dưới ánh mặt trời màu sắc cánh tay trắng nõn và vòng tay màu đỏ sáng long lanh càng thêm rõ ràng, mị hoặc mê người, nàng ta dịu dàng cười nói: "Chắc hẳn vương gia biết vòng tay huyết ngọc này! Có người nói cho ta biết, để cho ta mang vòng tay này tới đây, vương gia sẽ giúp ta, giúp ta báo thù!"

Tư Nam Tuyệt đưa mắt đặt ở trên vòng tay huyết ngọc quen thuộc kia, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng, hơi lạnh xung quanh từ từ tăng trở lại, hẳn tiếp tục mở miệng hỏi "Dựa vào một vòng ngọc, làm sao bốn vương có thể biết là nàng ta đưa cho người, mà không phải người trộm?"

Ban đầu Lê Họa vốn ôm tâm tình lo lắng khẩn trương, nhưng khác thường trong mắt Tư Nam Tuyệt vừa rời không tránh được hai mắt của nàng ta, xem ra nàng ta cách báo thù càng gần hơn một bước, khẩn trương trong mắt nàng ta dần dần tản đi, thay vào đó là tự tin, mặt mũi trắng nõn hồng hào càng lộ ra vẻ xinh đẹp, nàng ta móc ra một lá thư từ ống tay áo, đi lên trước đưa cho Tư Nam Tuyệt: "Nô tỳ đã từng cứu một vị tiểu thư, nàng ấy cho nô tỳ vòng ngọc còn có lá thư này, để nô tỳ tìm Hộ quốc vương gia Tư Nam Tuyệt, nói hẳn thấy vòng ngọc và thư sẽ bảo vệ nô tỳ, trợ giúp nô tỳ!"

Mở miệng một tiếng nô tỳ, không chút nào không nhìn ra bộ dạng hèn mọn, ngược lại cho người ta cảm giác là chuyện đương nhiên, Tư Nam Tuyệt hơi mỉm cười nói: "Bảo vệ người có thể, nhưng báo thù cho người, bốn vương không có bản lĩnh cao như vậy!"

Lê Họa cuống quýt ngẩng đầu lên, vội vàng chất vấn: "Người đường

đường là Hộ quốc vương gia, dưới một người trên vạn người, làm sao sẽ không có năng lực báo thù cho ta? Hay ngươi vốn sợ phiền toái?" Hận ý trong mắt rất rõ ràng, nàng ta chờ thời gian dài như vậy, hèn mọn nhìn sắc mặt người khác ở trong Vân phủ, chính là vì hôm nay, nhưng người ở trước mắt lại nói với nàng ta hẳn không có bản lĩnh, trên đời này còn có ai có thể báo thù cho nàng ta?

"Nếu như kẻ thù của ngươi là Hoàng đế thì sao?" Tư Nam Tuyệt cười như không cười liếc mắt nhìn Lê Họa, nhíu mày nói: "Bổn vương cũng không bản lĩnh cao như vậy để tạo phản!"

Sắc mặt Lê Họa trắng nhợt, tuyệt đối không ngờ Tư Nam Tuyệt biết thân phận của nàng ta, cũng bởi vì kẻ thù là Hoàng đế, người kia nói với nàng ta, chỉ có Hộ quốc vương gia mới có năng lực báo thù cho nàng ta, bất an hoang mang trong mắt nàng ta dần dần trấn tĩnh, châm chọc cười nói: "Vương gia không dám hay là không muốn? Hay cho rằng không đáng hao tổn tinh lực lớn như vậy để báo thù cho tiểu nữ?" Nàng ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lẽo của Tư Nam Tuyệt: "Thiên hạ có hai phần binh lực, trong tay ngươi và cầu hoàng đế đều nắm một phần, hơn nữa trong tay vương gia có long kỵ, chẳng lẽ vương gia còn không cảm thấy phần thắng lớn hơn sao?"

Tư Nam Tuyệt khẽ mỉm cười: "Xem ra ngươi hiểu bổn vương rất rõ!"

Một nụ cười kia lịch sự tao nhã, nhưng Lê Họa lại cảm thấy toàn thân đều lạnh, sắc mặt nàng ta khẽ trắng bệch, cánh tay không nhịn được run rẩy, nhưng con ngươi của nàng ta hết sức kiên định, mang theo hận, mang theo oán: "Vương gia không phải là ta, hoàn toàn không thể hiểu nổi hận của tiểu nữ, cả nhà của ta bị cầu hoàng đế diệt môn trong một đêm, hiện tại ta phải ăn nhờ ở đậu, nhìn sắc mặt người khác, đều do cầu Hoàng đế ban tặng, ngươi nói ta có thể không hận sao?"

Đây là cơ hội duy nhất của nàng ta, nàng ta nhất định phải nắm chặt, liền đánh cuộc địa vị nữ nhân kia ở trong lòng Tur Nam Tuyệt, quyết định chủ ý, nàng ta giương lên một nụ cười tự tin: "Tuyệt Nhu tử tử nói người nhất định sẽ giúp ta, chẳng lẽ Tuyệt Nhu tử tử gạt ta?"

"Năm đó Lê tướng quân cấu kết người ngoài, mưu hại hoàng hậu, vốn nên chu di cửu tộc, Lê Họa tiểu thư may mắn còn sống, nên quý trọng cái mạng này thật tốt, mà không phải nghĩ tới báo thù!" Tur Nam Tuyệt lạnh lùng lưu lại một câu như vậy, di chuyển bước chân ra ngoài cửa, lúc này Phi Nhi cũng sắp tới đây.

"Đợi đã...!" Lê Họa nhận thấy được Tur Nam Tuyệt muốn đi, vội vàng ngăn Tur Nam Tuyệt lại: "Không đồng ý báo thù cho ta cũng được, ít nhất người phải giúp ta!"

Chương 56: Vương gia ở đâu?

Nhìn nữ nhân đối diện cố chấp ánh mắt hơi tính toán, Tư Nam Tuyệt chậm rãi mở miệng: "Người muốn bốn vương bảo vệ người như thế nào? Chuyện kia đã qua lâu rồi, tin tưởng chỉ cần người không gây chuyện, bình thân sống hết một đời thì vẫn có thể!"

Bình thân? Sao nàng ta có thể cam tâm bình thân? Trong mắt Lê Họa lóe lên lửa giận và hận ý, nàng ta đường đường là đích tiểu thư của Tướng quân, được vạn người sùng bái đồ mắt, nhưng đột nhiên một ngày lại không còn gì hết, ngay cả cuộc sống đơn giản nàng ta cũng không duy trì được, còn phải dựa vào Vân phủ tiếp tế, nhìn sắc mặt của Vân phủ, nếu như hôm nay Tư Nam Tuyệt không mang nàng ta đi, như vậy hoặc là nàng ta không chịu khuất phục cứng rắn rời khỏi Vân phủ tự mình kiếm đường sống, hoặc là không phải bị Vân Hoài Thiên đưa cho quan to quyền quý giống như hôm nay thì chính là làm thiếp cho ông ta, sao nàng ta cam tâm?

"Có thể không báo thù, người dẫn ta trở về vương phủ!" Mặc dù nàng ta khinh thường dùng loại phương pháp này, nàng ta vẫn luôn cao ngạo, nhưng hôm nay nàng ta không thể không cúi đầu, nàng ta đỏ mắt nức nở: "Nếu như hôm nay người không mang ta đi, chắc chắn Vân đại nhân sẽ không cho ta sắc mặt tốt, hơn nữa ta là một nữ tử yếu đuối, sao có thể sống ở bên ngoài?"

Dựa vào mặt mũi của Tuyết Nhu, hấn thở dài: "Bốn vương bảo người khác bố trí một tòa nhà ở bên ngoài, người vào ở đi, về sau tự giải quyết cho tốt!"

Không cho bất kỳ cơ hội phản bác nào, hấn bỏ qua nàng ta đi ra

ngoài, chỉ để lại một làn gió.

Vân Tuyết Phi cầm hộp gấm tổ mẫu cho, dưới trời chiều Quan Hợp Cư hiện ra ánh sáng dịu dàng quen thuộc, giống như tổ mẫu đứng ở cửa nhìn nàng đi về từng bước từng bước, trên thế giới này có tổ mẫu thương nàng, còn có một nam tử phong hoa tuyết đại nguyện ý chờ nàng, đời này của nàng là hạnh phúc!

Khi đi đến tiền sảnh, không thấy người quen thuộc, chỉ có Vân Hoài Thiên và Mã Lan Thấm cùng nhau thêm mỡ trong mật, nàng cau mày đi vào: "Vương gia đâu?"

Vân Hoài Thiên vốn đang đánh lửa nóng với Mã Lan Thấm, không ngờ Vân Tuyết Phi nhanh như vậy liền quay trở lại rồi, kiều diễm trong lòng ông ta vơi hơn phân nửa, buông tay ôm Mã Lan Thấm ra, cười hòa ái dễ gần nói: "Tuyết Phi ~ nhanh như vậy liền nói chuyện với tổ mẫu xong rồi hả?"

Thấy Vân Tuyết Phi không trả lời, chỉ nhìn xung quanh, ông ta chợt dạ ho khan hai tiếng, tiếp tục nói: "Tuổi của tổ mẫu con lớn, bởi người nhiều chút, người vẫn luôn nhắc con...con tiếp tục đến Quan Hợp Cư cùng tổ mẫu con đi, buổi tối ở lại nơi này ăn một bữa cơm, dù sao đây cũng là lần đầu tiên con về nhà mẹ đẻ!"

Nhìn thấy xung quanh cũng không có bóng dáng Tư Nam Tuyết, trong lòng Vân Tuyết Phi trống trải, không phải một mình hấn chê nhàm chán nên đi trước chứ? Lại nhìn vẻ mặt lấy lòng giống như cha hiền của phụ thân, nàng cảm thấy có gì đó không đúng, trong ấn tượng ông ta chưa từng có sắc mặt tốt với nàng, mỗi lần nhìn thấy nàng đều đen mặt lại, đâu sắc có mặt hồng hào như bây giờ!

Nhìn Mã Lan Thấm cách đó không xa hả hê nhìn nàng, lo lắng trong lòng Vân Tuyết Phi càng khuếch trương càng lớn, ánh mắt sắc bén

của nàng nhìn chăm chăm Vân Hoài Thiên cười đến mặt rút gân mà hỏi: "Vương gia ở đâu?"

Rốt cuộc Vân Hoài Thiên cũng không duy trì nổi nụ cười giả dối nữa, ông ta nhất thời hỉ mũi trợn mắt nói: "Sao nói chuyện với phụ thân như vậy hả? Mở miệng ngậm miệng đều là vương gia, thật sự cho rằng làm vương phi, cũng không để phụ thân ta đây ở trong mắt?"

Mã Lan Thấm tiến lên, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ngực cho Vân Hoài Thiên, giọng nói nhỏ nhẹ an ủi: "Lão gia cũng đừng bị chọc tức, nếu không ta cũng rất đau lòng!" Ngẩng đầu lên trách cứ Vân Tuyết Phi: "Lão gia lớn tuổi, thân thể không tốt, người không thể quan phụ thân của mình nhiều hơn một chút sao?"

Vân Hoài Thiên nghe thân thể không tốt, ho khan càng kịch liệt, một gương mặt già nua khế ửng hồng, giống như hô hấp không thuận, yếu đuối dựa vào trong ngực Mã Lan Thấm.

Đây là tình huống gì? Nàng giật giật khoe miệng, trán đầy vạch đen, nàng cũng không phải người mù, vừa rồi lúc tiến vào, nam nhân tinh lực dồi dào tán tỉnh Mã Lan Thấm, không phải người mà nàng gọi là phụ thân sao? Sao mới một hồi, nhìn thấy nàng liền suy yếu thành bộ dạng này? Nơi này nhất định có mờ ám!

Vân Tuyết Phi lại cười một tiếng: "Các người đã không nói cho ta, vậy ta tự tìm!" Mặc dù là linh hồn của nàng chiếm thân thể này, nhưng trí nhớ vẫn còn, tình cảm cũng ở đây, nàng chính là Vân Tuyết Phi!

Nói xong, nàng không nhìn hai người làm bộ làm tịch trước mắt, trực tiếp đi ra ngoài!

Vân Hoài Thiên thấy người thật sự đi ra ngoài, nóng nảy, ông ta định

đưa Lê Họa cho vương gia cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, ông ta vừa đưa Lê Họa vào sường phòng vương gia ở, sau đó lại chỉ có mình ông ta đi ra, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết là chuyện gì xảy ra? Tùy tiện tìm nha hoàn gã sai vật là có thể hỏi ra, đến lúc đó nếu như Vương gia và Lê Họa đang vui vẻ bị cắt đứt, vậy chẳng phải ông ta đều không chiếm được tốt ở hai bên sao?

Nghĩ tới đây, ông ta vội vàng chui ra từ trong ngực Mã Lan Thấm, đi mấy bước tới trước mặt Vân Tuyết Phi ngăn cản, đâu có một chút dáng vẻ thân thể yếu ớt, ông ta cũng không chú ý được nhiều như vậy, chê cười nói: "Vương gia đang nghỉ ngơi, ta phái người đi tìm, con ngồi xuống đây đi!"

"Không cần, ta tự đi tìm!" Vân Tuyết Phi không thêm quan tâm đến lý lẽ, trực tiếp vòng qua.

Mã Lan Thấm cũng gấp, bà ta cũng không muốn vương gia và Lê Họa còn chưa xảy ra cái gì, đã bị quấy rầy, vậy chẳng phải tính toán của bà ta thất bại rồi sao? Bà ta vẫn chờ Lê Họa thu phục vương gia, đạp đổ Vân Tuyết Phi, ngồi lên ghế hậu quốc vương phi, chờ Lê Họa trở thành vương phi rồi, mấy người phụ nhân trong phủ hoàn toàn không phải đối thủ, cho dù bà ta không sinh được nhi tử, lão yêu phụ đó cũng không ngăn cản được việc bà ta ngồi lên vị trí đương gia chủ mẫu chân chính của Vân phủ!

"Người không thể đi!" Mã Lan Thấm cũng đi tới bắt lấy cánh tay Vân Tuyết Phi, ở bên trong của ánh mắt nghi ngờ Vân Tuyết Phi, bà ta dịu dàng cười nói: "Nam nhân đều thích có không gian tự do của mình, bây giờ vương gia đang nghỉ ngơi, người vội vàng tìm đến như vậy cũng không hay, chờ ở chỗ này đi!"

Vân Tuyết Phi ngốc nữa cũng nghe được ý tứ của những lời này, thời gian nàng và tổ mẫu hàn huyên dài như vậy, chẳng lẽ Tư Nam

Tuyệt đang nghi ngại với những nữ nhân khác? Nghĩ tới đây, trong lòng nàng cảm thấy chua chát, ánh mắt nhìn về phía Mã Lan Thấm và Vân Hoài Thiên càng thêm căm thù, phụ thân không thích nàng thì nàng cũng biết, nhưng lại có thể tuyệt tình đến nước này, nàng đâu phải nữ nhi mà hoàn toàn là kẻ thù!

Nàng cười lạnh: "Không để hai vị phí tâm, hôm nay ta nhất định muốn tự đi tìm!" Trừ phi nàng tận mắt nhìn thấy, nàng mới có thể chết tâm!

"Tìm cái gì?"

Giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên từ phía sau lưng, Vân Tuyết Phi nhất thời sửng sốt, trong lòng nàng khẩn trương nhiều hơn kích động, cứ đứng không nhúc nhích như vậy, không dám quay đầu lại nhìn!

Vân Hoài Thiên và Mã Lan Thấm không nghĩ tới kết thúc nhanh như vậy, nghi ngờ đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một cái, nhìn theo vương gia sau lưng Lê Họa, bọn họ tưởng chuyện đã thành công!

Chương 57: Hư việc nhiều hơn thành công

Tur Nam Tuyệt phát hiện một buổi sáng không thấy, hắn đã hơi nhớ nha đầu trước mắt, hắn đi tới phía sau Vân Tuyết Phi, đưa tay khoác lên trên vai nàng, nhẹ nhàng dùng sức, xoay người nàng quay về phía mình, hắn không thích cảm giác nhìn bóng lưng nàng.

Nhưng khiến cho hắn bất ngờ chính là, người trước mắt đâu có một chút mừng rỡ khi nhìn thấy hắn, thường ngày mặt mày luôn giương lên, con ngươi trong suốt sáng ngời, giờ phút này đầy hờ hững, hắn có chút không hiểu: "Nha đầu, ngươi làm sao vậy? Ai khi dễ ngươi?"

Tâm tình Vân Hoài Thiên và Mã Lan Thấm vốn vui mừng nhưng sau khi nghe Tur Nam Tuyệt lo lắng lên tiếng hỏi, rơi xuống từng chút từng chút, bọn họ nhìn nhau, không phải vương gia thật sự yêu nha đầu đáng chết này chứ? Sẽ không, Lê Họa và vương gia cùng đi ra, nếu như vương gia không thích, lúc ấy sẽ phát giận, sao có thể cùng Lê Họa ngây ngô thời gian dài như vậy? Ánh mắt nghi ngờ của bọn họ dừng ở trên người Lê Họa đứng thẳng tắp ở phía sau, lại phát hiện đối phương cũng không cho mình một ánh mắt, nhất thời trong lòng bất ổn!

Nhìn thấy Tur Nam Tuyệt đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, dáng vẻ lo lắng, Vân Tuyết Phi quấn chặt lòng để tỉnh táo lại, nhưng ánh mắt liếc thấy mỹ nhân xinh đẹp đứng đối diện, sắc mặt nàng thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Tur Nam Tuyệt càng thêm lạnh lùng, nàng cảm thấy hơi thờ phái nam quen thuộc xung quanh khiến cho nàng hít thở không thông, nàng đập mạnh cái tay khoác trên vai mình, trừng mắt tức giận nói: "Đừng đụng vào ta!"

Tur Nam Tuyệt đột nhiên bị đẩy ra, đứng ở nơi đó không biết làm sao, muốn tiến lên lại lo nằng kháng cự.

Vừa rồi tự xưng bốn vương ở trước mặt nàng ta, một nam nhân cao cao tại thượng như vậy, thế nhưng lúc này khẩn trương lo lắng đứng ở trước mặt nữ nhân này giống như đứa trẻ phạm sai lầm, tâm tình vui mừng bởi vì có thể thoát khỏi Vân phủ của Lê Họa tan thành mây khói, nàng ta không tự chủ nắm chặt quả đấm, sớm biết Vân phủ đưa ra một vương phi, chắc hẳn chính là nữ nhân trước mắt này! Nàng ta chân thành đi lên trước, nở rộ một nụ cười thân thiện: "Vương phi hiểu lầm!"

Hiểu lầm? Tur Nam Tuyệt được nhắc nhở, thấy vẻ mặt căm thù không giống như nữ nhân chút nào của nha đầu trước mặt, hẳn nhất thời liên tưởng đến trước kia hẳn nhìn thấy tên tình địch Hạ Hầu Cảnh cũng dùng ánh mắt giống như vậy, nhất thời chân mày nhíu chặt dần dần giãn ra, ý thức rõ ràng, khóe miệng vui vẻ cong lên, ánh mắt lo lắng khẩn trương rút lui, hóa thành nụ cười dịu dàng, đưa tay tới lôi kéo tay Vân Tuyết Phi, mặc dù nha đầu này giãy giụa, hẳn cũng không buông ra.

Vân Tuyết Phi không cưỡng được hơi sức của Tur Nam Tuyệt, muốn nổi giận, nhưng nhiều người nhìn như vậy, nàng còn muốn mặt mũi, vì vậy hung ác róc xương lóc thịt một nam nhân cười đến mặt xuân phong đắc ý, chờ về nhà mới tính sổ với người!

Mã Lan Thấm không tin Lê Họa lại thất bại, chẳng lẽ kế hoạch tốt đẹp của bà ta đều bị ngâm nước nóng rồi? Không đúng, không nên như vậy, nhất định là Lê Họa sợ nha đầu Vân Tuyết Phi nên cố ý nói như vậy, bà ta đi lên trước kéo bả vai Lê Họa thật mạnh, không tin khế chất vấn: "Thời gian người và vương gia ở trong một gian phòng dài như vậy, thật sự không xảy ra chuyện gì?"

Một câu nói kinh ngạc khiến cho ánh mắt đánh giá, coi thường của nha hoàn gã sai vặt liên tục rơi vào trên người nàng ta, sắc mặt Lê Họa đỏ bừng, toàn thân không được tự nhiên, mặc dù nàng ta và vương gia cũng chưa xảy ra chuyện gì, nhưng cô nam quả nữ sống chung một phòng, ai sẽ tin tưởng? Hơn nữa nếu như bị nha hoàn gã sai vặt ở đây truyền ra ngoài, ảnh hưởng danh dự của nàng ta, vậy sau này nàng ta muốn tìm lang quân như ý cũng khó khăn!

Nghĩ tới đây, nàng ta cũng không duy trì được dáng vẻ vân đạm phong khinh ở ngoài mặt nữa, nàng ta hung ác trừng mắt nhìn nữ nhân ghê tởm trước mắt: "Người nói bậy bạ gì vậy? Ta và vương gia trong sạch!" Nàng ta gắng sức muốn hất cánh tay ra, cách xa nữ nhân trước mắt này, làm như nữ nhân trước mắt giống như ma, bám chặt lấy nàng ta, trong miệng vẫn lặp đi lặp lại chất vấn: "Làm sao có thể? Làm sao có thể?"

Không có cách nào, nàng ta không thể hủy ở trên tay nữ nhân trước mắt, so với đại thù của cả nhà, tự ái của nàng ta tính là gì? Nàng ta nhắm mắt lại, chờ mở ra lần nữa thì giống như đã quyết tâm ra quyết định nào đó, đột nhiên quỳ gối phịch một tiếng trước mặt Vân Tuyết Phi, hoa lê dầm mưa nói: "Xin vương phi minh xét, nô tỳ và vương gia trong sạch, nếu như nô tỳ nói dối, sẽ để cho nô tỳ không chết tử tế được!" Nói xong dập đầu ba cái thật mạnh trên đất!

Tư Nam Tuyết nhận thấy tay nhỏ bé trong tay lại bắt đầu giãy, hấn ác độc quét mắt nhìn nữ nhân mách lẻo trước mắt, rốt cuộc biết tại sao vừa rồi nha đầu này không được bình thường như vậy, hấn sớm biết mục đích Vân Hoài Thiên đưa nữ nhân tới chỗ mình, nhưng suy tính đến cuối cùng ông ta vẫn là phụ thân của Phi Nhi, hấn mắt nhắm mắt mở, không ngờ hai người kia lại to gan lớn mật bôi đen hấn trước mặt Phi Nhi!

Vân Hoài Thiên bên cạnh thấy tình huống như thế, đã sớm sợ nói không ra lời! Vương gia không coi trọng nữ nhân Lê Họa này, nhưng tiếp theo, nhiều lắm là đắc tội nha đầu Vân Tuyết Phi này, về sau cả đời không qua lại với nhau, nhưng ông ta không ngờ, nữ nhân Mã Lan Thấm này kích động như thế, hơn nữa ở trước mặt vương gia, không che đậy miệng, đây không phải là phơi bày chính mình không có lòng tốt ở trước mặt vương gia sao? Ông ta dùng ánh mắt run run rầy rầy nhìn vương gia một chút, đợi nhìn đến đôi mắt lạnh như băng của vương gia, chân ông ta đột nhiên như nhũn ra, đầu choáng váng, sao chuyện lại phát triển thành như vậy?

"Vân đại nhân, hôm nay lại để bốn vương thấy được đạo làm phụ thân và đạo trị gia của ngươi?" Tư Nam Tuyết chậm rãi mở miệng, giọng nói lạnh tận xương như gió mùa đông khắc nghiệt.

Toàn thân Vân Hoài Thiên lạnh lẽo, tay chân phát run, đôi chân cũng không chống đỡ được nữa, té quỵ xuống đất, rung giọng nói: "Thần biết tội, xin vương gia nể tình thần là phụ thân của vương phi mà bỏ qua cho thần lần này đi, thần thề, về sau cũng không dám nữa!"

Mã Lan Thấm vốn hăng giọng chất vấn, mặc kệ Lê Họa có nhận hay không, dù sao bà ta khẳng định, ở trong mắt bà ta nam nhân và nữ nhân sống chung một phòng, sao có thể không xảy ra chút gì? Bà ta nhất định không để cho tiện nhân Vân Tuyết Phi này dễ chịu hơn, bà ta cũng xác định Vân Tuyết Phi ngại vì quan hệ huyết thống với Vân phủ, ngại vì Vân Hoài Thiên sẽ không gây khó dễ cho bà ta như thế nào? Nhưng bà ta cũng không nghĩ tới, không quan tâm mình bức bách thế nào, Lê Họa vẫn không thừa nhận, hơn nữa dù thế nào bà ta cũng không ngờ được, lúc này Vân Tuyết Phi hoàn toàn không phải nữ nhân nhát gan để bà ta tùy ý ức hiếp đánh chửi trước kia!

Nhất là nghe thấy Vân Hoài Thiên sợ hãi nhận tội, giọng của bà ta dần dần nhỏ xuống, cảm thấy chuyện không ổn, bà ta nhìn về phía

Vân Hoài Thiên nhờ giúp đỡ, lo lắng nói: "Lão gia, ta...ta."

Vân Hoài Thiên tức giận trừng mắt liếc nữ nhân làm hư việc nhiều hơn thành công, quát lớn: "Còn không quỳ xuống nhận tội với vương gia vương phi!"

Chương 58: Trừng trị Mã di nương

Mã Lan Thấm rùng mình một cái, chạm đến khí thể bén nhọn của Tư Nam Tuyết cùng với ánh mắt lạnh lẽo của Vân Tuyết Phi, sắc mặt bà ta hơi đổi, thân thể run rẩy kịch liệt, bà ta kéo ra một nụ cười khó coi: "Ta...ta không cố ý!" Nói xong trực tiếp ngồi liệt ở trên mặt đất, trong lòng tỏa ra từng trận khí lạnh.

Mắt Vân Tuyết Phi khép hờ, ở dưới trời chiều lông mi dài hiện ra vẻ hoa lệ lạnh lẽo, nàng đột nhiên đưa tay đặt ở trên tay Tư Nam Tuyết, ngẩng đầu cho Tư Nam Tuyết một ánh mắt yên ổn, sau đó nhẹ nhàng rút tay mình ra, lộ ra một nụ cười quý dị với Mã Lan Thấm.

Nàng bỏ qua Mã Lan Thấm đi tới trước mặt Vân Hoài Thiên, khi Vân Hoài Thiên khẩn trương run rẩy, cúi người đưa tay nâng ông ta lên, dịu dàng khẽ mở miệng: "Người là phụ thân sinh ra ta nuôi ta, cho dù làm việc gì sai, ta cũng sẽ không trách người!"

Vân Hoài Thiên vốn khẩn trương sợ hãi, sau khi nghe Vân Tuyết Phi dịu dàng bảo đảm, ngẩng đầu lên nhìn kĩ nữ nhi mà ông ta luôn luôn không muốn gặp, thấy Vân Tuyết Phi không có chút hận ý nào đối với ông ta, chỉ đau lòng bất đắc dĩ nhìn mình, dĩ nhiên ông ta cũng nghĩ, dù sao ông ta cũng là phụ thân của nàng, nếu như nàng xử trí ông ta chính là bất hiếu, máy mắt nha đầu này thức thời! Ông ta không khỏi cười ha ha không ngừng, vỗ tay Vân Tuyết Phi nói xin lỗi: "Là phụ thân có lỗi với con, con là đứa bé ngoan hiếu thuận, về sau phụ thân không bao giờ kiếm ăn như vậy nữa!"

Vân Tuyết Phi lấy tay của mình ra, khéo léo gạt đầu một cái: "Phụ

thân nên nhớ kĩ lời nói ngày hôm nay!"

Vô ý liếc mắt nhìn Mã Lan Thấm một cái, thấy ánh mắt hơi hy vọng của bà ta, Vân Tuyết Phi lập tức lên tiếng nói chuyện: "Mã di nương to gan lớn mật, ta là đích tiểu thư của Vân phủ, hộ quốc vương phi, nhưng bà không để bốn vương phi ở trong mắt chút nào, lại nhiều lần tìm bốn vương phi gây phiền toái, không phân biệt được tôn ti, không để vương phủ ở trong mắt, phụ thân nên xử trí tốt!"

Nụ cười trên mặt Vân Hoài Thiên cứng lại, không ngờ nữ nhi lại muốn truy cứu, không phải truy cứu Mã Lan Thấm cũng bằng với đánh miệng của ông ta sao? Nhưng dù sao truy cứu một người cũng hơn liên lụy đến hai người nhất là nhìn sắc mặt vương gia âm trầm thế kia, ông ta suy nghĩ trong nháy mắt, sau đó đưa ra quyết định, cười nói: "Nhất định phải xử trí, đều do nữ nhân này, nếu không phải bà ta, phụ thân cũng không đến mức làm chuyện hồ đồ này! Cũng may Tuyết Phi thâm minh đại nghĩa, có thể hiểu phụ thân!"

Sắc mặt Mã Lan Thấm tái đi, không thể tin nhìn người nam nhân mà mình đi theo hơn nửa đời người trước mắt, bà ta cho rằng ông ta chỉ hoa tâm, không ngờ lúc gặp nguy hiểm lại không chút do dự đẩy bà ta ra chịu trận, mặc dù chuyện này đúng là do bà ta thổi gió bên tai ông ta, nhưng nếu như ông ta không có lòng riêng, làm sao có thể thực hiện kế hoạch với bà ta?

Bà ta không tin, bà ta không tin ông ta sẽ tàn nhẫn đối với mình như vậy, một ngày ân ái trăm năm vợ chồng, hưởng chi bà ta và ông ta không chỉ có một đêm, bọn họ có vô số đêm triền miên ân ái, ánh mắt kỳ vọng của bà ta đặt ở trên người ông ta, hi vọng ông ta đột nhiên có thể tìm ra lương tâm, nhớ lại bà ta tốt, có thể dừng cảm đứng ra nói chuyện giúp bà ta, như vậy cho dù đến cuối cùng muốn trừng phạt bà ta, bà ta cũng cam tâm tình nguyện!

Nhưng chờ một lúc, ông ta cũng không đưa mắt dờn đến trên người bà ta, con người vốn hi vọng kỳ tích của bà ta dần dần xám xịt, đây chính là người nam nhân mà bà ta lãng phí tuổi thanh xuân và tinh lực để tranh đoạt sao? Bà ta đột nhiên cảm thấy cuộc đời này rất buồn cười, điểm xuất phát trong mơ ước của bà ta đúng là vì chính mình, dĩ nhiên vì ngôi lên vị trí đương gia chủ mẫu của Vân phủ, nhưng bà ta càng là vì ông ta, vì dã tâm của ông ta!

Thấy Mã Lan Thấm sợ hãi giãy giụa, thậm chí đến cuối cùng ánh mắt tuyệt vọng đau lòng, khỏi phải nói trong lòng Vân Tuyết Phi thoải mái bao nhiêu, chuyện sẽ không dừng như vậy, trước kia Tô Uyển chịu khổ, bây giờ ta muốn người trả lại gấp trăm ngàn lần!

"Đã như vậy, phụ thân định xử trí Mã di nương như thế nào?" Bước chân của Vân Tuyết Phi ép sát, một đôi mắt sắc bén thẳng tắp ép hỏi.

"Ặc, chuyện này, chuyện này." Vân Hoài Thiên Thiên Nguyên vốn có một chút thiện cảm đối với Vân Tuyết Phi, giờ phút này tất cả đều biến mất hầu như không còn, ông ta không ngờ nha đầu này không cho mặt mũi như vậy, dù gì ông ta cũng là chủ nhân của Vân phủ, hôm nay Mã Lan Thấm gây họa lớn cho ông ta như vậy, chắc chắn ông ta sẽ không tha cho bà ta, nhưng ông ta xử trí và bị buộc xử trí, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau!

"Chẳng lẽ phụ thân còn chưa nghĩ ra? Hay phụ thân không nỡ xử trí Mã di nương, dù sao mới vừa rồi chính ta nhìn thấy phụ thân và Mã di nương vô cùng ân ái!"

Ánh mắt cười như không cười của Vân Tuyết Phi khiến toàn thân Vân Hoài Thiên mất tự nhiên, nghĩ đến vừa rồi ông ta và Mã Lan Thấm thân thiết quên mình ở tiền tiền sảnh, bị nữ nhi của mình nói ra trước mặt mọi người, giống như không mặc y phục bại lộ ở trước mặt mọi người, gương mặt già nua của ông ta nhất thời cảm thấy

trên mặt không ánh sáng, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết, tiền tên ôn thần trước mắt đi!

"Vậy theo nữ nhi ngoan, xử trí như thế nào mới là tốt nhất?" Vân Hoài Thiên nghĩ ông ta xử trí nhẹ, khẳng định trong lòng vương gia cho rằng ông ta trị gia không nghiêm, nha đầu Vân Tuyết Phi này cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng! Nếu như ông ta xử trí nặng, trong lòng Mã Lan Thấm nhất định oán hận ông ta, còn không bằng ném củ khoai nóng bỏng tay cho Vân Tuyết Phi, đến lúc đó Mã Lan Thấm muốn hận cũng chỉ hận nha đầu này!

"Nếu phụ thân không tiện mở miệng, như vậy nữ nhi sẽ làm thay!" Nàng chân thành đi tới trước mặt Mã Lan Thấm, ánh nắng chiều chiếu vào trên váy dài phiêu dật của nàng, khiến cho dung nhan của nàng càng thêm linh động xinh đẹp tuyệt trần không nói nên lời! Sắc mặt nàng nghiêm nghị nói: "Mã di nương không tuân thủ tôn ti, tâm tư ác độc, bây giờ biếm làm nha hoàn tam đẳng, phải học tập lễ nghi, về sau không thể tự cho rằng mình là di nương!"

Vừa dứt lời, Mã Lan Thấm hung hăng ngẩng đầu lên, mục tiêu cả đời này của bà ta là tuyệt không làm thiếp thất cho người ta, không ngờ quay đầu lại, ngay cả thân phận di nương cũng không gán nổi, bà ta thành nha hoàn, nữ nhi Hân Nhan sẽ thế nào? Trong phủ có mấy người phụ nhân, mọi người đều không phải đèn đã cạn dầu, trước kia bà ta dựa vào thân phận Nhị Di Nương còn có thể áp chế họ, hiện tại chính mình trở thành nha hoàn đê tiện nhất, họ chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội chinh bà ta!

Nghĩ đến tương lai hoàn toàn u ám của mình, bà ta như rơi hầm băng, vội vàng quỳ đi tới trước mặt Vân Hoài Thiên, lôi kéo vạt áo Vân Hoài Thiên lên tiếng xin xỏ: "Lão gia, ông không thể đối với ta như vậy, dù sao ta theo ông thời gian dài, không có công lao cũng có

khổ lao, nếu như ta thành nha hoàn, ông bảo sau này Hân Nhan ngẩng đầu ở trước mặt những người khác như thế nào?"

Trong lòng Vân Hoài Thiên vốn không muốn, dù sao ông ta và bà ta còn có nữ nhi, nhưng vẫn do dự, lại thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tư Nam Tuyệt, ông ta chậm rãi thu hồi lòng đồng tình, kéo vạt áo, dfienddn lieqiudoon lạnh lùng vô tình nói một câu: "Tự mình làm bậy thì không thể sống được!" Cũng không thể trách ông ta, hiện tại ông ta cũng khó bảo toàn bản thân, làm đến tình trạng hiện tại, đều là chủ ý ngu xuẩn của bà ta!

Lê Họa quỳ gối một bên, không ngờ nữ tử trước mặt rõ ràng nhìn rất yếu đuối, thế nhưng có thể bức hai người kia đến trình độ như vậy, hơn nữa người nam nhân trước mắt còn là phụ thân của nàng ta (VTP)! Xử trí Vân Hoài Thiên và Mã Lan Thấm, cũng là gián tiếp mà nói cho nàng ta biết, nhưng nàng ta có chút không rõ, nữ nhân có tâm kế như vậy giành được cưng chiều và yêu thương của nam nhân như thiên thần kia như thế nào?

Chương 59: Kết quả bi thảm của di nương và thứ muội

Nếu như hôm nay bà ta thật sự xuống làm nha hoàn, bà ta hiểu rõ Vân Hoài Thiên, ngại vì uy nghiêm của vương gia, về sau ông ta tuyệt đối sẽ không nâng bà ta lên lại!

Bà ta tính toán mọi người, chẳng qua là vì ông ta và nữ nhi của bọn họ, nhưng bây giờ lại rơi vào kết quả như vậy. Tại sao? Về sau nữ nhi của bà ta làm di nương cho người ta, còn nữ nhi của Tô Uyển có thể làm vương phi! Hôm nay nếu không phải tiện nhân Vân Tuyết Phi này, làm sao bà ta có thể thê thảm như vậy?

Nghĩ tới đây, trong mắt bà ta chợt lóe lên ác độc và thù hận, thấy Vân Hoài Thiên đứng ở bên cạnh nhìn cũng không nhìn bà ta một lần, bà ta xoay người nhìn Vân Tuyết Phi, ở trong ánh mắt đùa cợt của Vân Tuyết Phi, cắn răng nhắm mắt lại, dập đầu bịch bịch nịch thật mạnh trên đất, miệng cầu cạnh cho mình: "Nô tỳ biết sai rồi, xin vương phi đại nhân đại lượng, bỏ qua cho nô tỳ lần này, nô tỳ cũng không dám nữa!"

Dập đầu một lúc sau, mãi cho đến khi từng cơn đau đớn trên đầu truyền đến, không đợi được lời để cho bà ta dừng lại, trong lòng Mã Lan Thấm cực kỳ giận, bà ta nhớ kỹ sỉ nhục lúc này!

"Ngẩng đầu lên!" Giọng nói lạnh lẽo của Vân Tuyết Phi đột nhiên vang lên ở phía trên.

Trong lòng Mã Lan Thấm đang nhục mạ Vân Tuyết Phi, đắm chìm trong trong thế giới của bản thân, nghe được mệnh lệnh, nhấc đầu

lên theo phản xạ, ác độc và tàn bạo trong mắt còn chưa tiêu tán, cứ như vậy bại lộ ở trong mắt mọi người!

"Bốn vương phi vẫn không nhìn ra người hối cải, nhưng ngược lại nhìn liếc qua thấy ngay thù và hận!" Vân Tuyết Phi châm chọc hơi cong môi một chút, ánh mắt sáng ngời trong suốt do dự ở trên người Mã Lan Thấm, Hừ! Hi vọng nữ nhân này thật lòng hối cải, trừ phi mặt trời mọc từ phía tây!

"Vân Tuyết Phi, kẻ tiện nhân này, lại dám ức hiếp mẫu thân ta!" Đột nhiên một tiếng gầm lên truyền đến, vẻ mặt Vân Hân Nhan tức giận chạy tới, nhìn trán Mã Lan Thấm toàn màu đỏ tươi, nàng ta đau lòng đồng thời tiến lên kéo lấy Mã Lan Thấm muốn nâng bà ta lên: "Mẫu thân, người không cần quỳ xuống trước tiện nhân này!"

Mở miệng một tiếng tiện nhân, sắc mặt Tư Nam Tuyết không tốt trăm xuống, ánh mắt tản ra lạnh lùng ngoan tuyệt!

Lúc này Vân Hoài Thiên vẫn quan sát vương gia sự thật muốn cầm đao cạy đầu nữ nhi ngu xuẩn của mình, nói chuyện không nhìn trường hợp, không có tính toán, càng không có đầu óc, dĩ nhiên về sau chết thế nào cũng không biết! Ông ta run run rẩy rẩy bước nhanh lên, khi Vân Hân Nhan còn chưa kịp phản ứng, quăng tới một cái tát thật mạnh, giọng nói ác độc cảnh cáo: "Nghịch nữ! Còn không mau nói xin lỗi với vương phi!"

Con người Vân Hân Nhan trọn to, không thể tin che mặt nhìn phụ thân ngày xưa vẫn yêu thương nàng ta nhất, thế nhưng lại đánh nàng ta một bạt tai vì Vân Tuyết Phi, tức giận và hận ý trong lòng càng sôi trào, giọng điệu của nàng ta dứt khoát: "Con không muốn!" Ánh mắt nhìn về phía Vân Tuyết Phi càng thêm sắc bén: "Tiện nhân! Người không được chết tử tế!"

Đột nhiên một cơn gió mạnh quét qua, một luồng khí mạnh mẽ đánh úp qua, Vân Hân Nhan bị cuốn lấy quang thật mạnh trên đất, toàn thân co quắp, khó chịu lẫn lộn ho khan trên mặt đất!

"Hân Nhan!" Trong lòng Mã Lan Thấm hoàn toàn luống cuống, nhìn thấy dáng vẻ nữ nhi khó chịu, còn khó chịu hơn giết bà ta, bà ta vội vàng chạy tới đỡ: "Nữ nhi, con làm sao vậy? Đừng dọa mẫu thân!"

Vân Hoài Thiên không có võ công, nhưng mà ở đây chỉ có mấy người như vậy, ông ta không dùng đầu óc cũng biết đĩndn lieqjudoon là vương gia ra tay, ông ta vội vàng tiến lên cúi đầu khom lưng bồi tội: "Vương gia bớt giận, bớt giận! Nghiệt nữ này bị mẫu thân vô dụng của nó làm hư rồi, nhục mạ vương phi, tội đáng chết vạn lần! Nó đã biết sai rồi, xin vương gia nhìn trên phân thượng nó là muội muội của vương phi mà tạm tha cho nó lần này đi, thần nhất định mang về quản giáo thật tốt!"

Tư Nam Tuyệt chằm chọc khóe miệng cong một chút, giương môi cười một tiếng: "Thật ra đây là lần đầu bốn vương nhìn thấy muội muội nhục mạ đích tỳ như thế, có thể thấy được Vân đại nhân trị gia thật sự tốt!"

Vân Hoài Thiên không ngờ cầu cạnh ngược lại dẫn sai lầm tới trên người mình, trên trán ông ta đổ mồ hôi hột, ánh mắt hết hoảng, nói thế nào cũng là nữ nhi của mình, dù không thành tài, ông ta cũng không thể để cho nàng ta bị phá hủy như vậy, ông ta chuyển ánh mắt cầu tha thứ sang Vân Tuyết Phi: "Tuyết Phi, dù sao Hân Nhan còn nhỏ, không hiểu chuyện, con làm tỳ tỳ liền rộng lượng chút, không nên chấp nhặt với nó như vậy!"

Vân Hân Nhan chưa từng thấy phụ thân của mình cúi đầu cúi người nói chuyện với người khác như vậy, cho tới bây giờ ông ta đều cho nàng ta thấy hình tượng vĩ đại, nhưng hôm nay lại cầu cạnh người

được gọi là nữ nhi giống như chó, nàng ta không thấy cảm động chút nào, cho dù đó là cầu cạnh vì nàng ta, ngược lại thấy sỉ nhục và tức giận, còn có chút không chịu nổi nữa.

"Con không muốn người cầu cạnh cho con! Con không sai! Không sai!" Vân Hân Nhan che ngực, sắc mặt tái nhợt tựa vào trên người Mã Lan Thấm, dùng hết hơi sức điên cuồng hô: "Ra vẻ đáng thương ở trước mặt nữ nhi của mình, người khiến con khinh thường."

Mã Lan Thấm kinh hãi, vội vàng che miệng Vân Hân Nhan, nhìn mặt Vân Hoài Thiên xanh đen, bà ta thật sự lo lắng ông ta sẽ vẩy vẩy ống tay áo, không quan tâm nữ nhi của mình giống như vừa rồi phải sạch quan hệ với bà ta!

Trong lòng Vân Tuyết Phi hơi khó chịu, có thể tình cảm của nguyên chủ quá mạnh mẽ, ở trước mặt Vân Hân Nhan Vân Hoài Thiên là một người phụ thân chân chính không thể nghi ngờ, dĩ nhiên liền liệgiudoon nhưng trước mặt Vân Tuyết Phi, cho tới nay là không quan tâm, tương đối lạnh lùng, đến bây giờ hăm hại lấy lòng, nàng không khỏi thông cảm với Tô Uyển, sẽ vì một người nam nhân như vậy mà đoạn tuyệt với phụ thân thương yêu mình, thật sự rất không đáng giá!

Hình như Tư Nam Tuyết cảm thấy tâm tư của người trước mắt biến hóa, càng dùng sức nắm chặt tay của nàng, trơn bóng nhàn nhạt, mát mẻ nhàn nhạt, tình ý triền miên dây dưa xung quanh!

Động tác rất nhỏ bé này đều bị Lê Họa thu hết vào mắt, Vân Tuyết Phi bất hạnh, gặp phải một phụ thân cực phẩm như vậy, nhưng nàng ta cũng may mắn, gặp được một nam nhân như Tư Nam Tuyết, được hắn che chở dưới cánh chim của mình.

"Thời gian không còn sớm, chúng ta về nhà đi!" Tư Nam Tuyết nhẹ nhàng ôm Vân Tuyết Phi vào trong ngực, nắng chiều màu da cam

rực rỡ chiếu rọi, phủ lên hai người tạo nên cảm giác lúc ẩn lúc hiện, giọng nói của hắn êm ái dịu dàng, giống như có tác dụng trấn an lòng người.

Vân Tuyết Phi đi ra từ trong cảm xúc, nhìn dung nhan như thơ như họa, đây là nam tử mà nàng muốn dắt tay một đời, từng giọt từng giọt hạnh phúc ngưng tụ ở trong lòng nàng, nàng khẽ gật đầu, mỉm cười lộ ra hạnh phúc: "Ừ, chúng ta về nhà!"

Vân Hoài Thiên nghe thấy rốt cuộc ôn thần muốn đi, trong lòng mừng rỡ, bên ngoài vội vã làm ra vẻ muốn giữ lại: "Vương gia, thời gian đã trễ thế này, ở lại ăn bữa cơm đi!" Hưng phấn trong mắt kia tiết lộ sự dối trá của ông ta.

Tư Nam Tuyết cũng không cho ông ta một ánh mắt, lạnh nhạt nói: "Từ hôm nay trở đi Vân đại nhân ở nhà học tập thế nào là trị gia đi! Những chuyện khác đều dừng lại!" Đồng thời đảo ánh mắt chán ghét qua đôi mẫu tử ác độc: "Nhục mạ vương phi, vả miệng!" Lưu lại hai câu đơn giản như vậy, trực tiếp ôm Vân Tuyết Phi lên, đạp gió mà lên, tung bay ra ngoài!

Vân Hoài Thiên trợn tròn mắt, trị gia? Những chuyện khác dừng lại? Đây chẳng phải là miễn chức của ông ta sao? Ông ta tốn bao nhiêu tâm huyết mới đi tới bước hôm nay, kết quả đều bị hai người ngu xuẩn trước mắt khuấy đảo, tương lai của nhi tử ông ta làm thế nào?

Càng nhìn hai sao chổi trước mắt, ông ta càng tức giận hơn, đành nhắm mắt làm ngơ, quăng ống tay áo thật mạnh, cũng không quay đầu lại mà đi mất!

Mã Lan Thấm đang muốn tìm đại phu xem bệnh cho Vân Hân Nhan, đột nhiên bóng mờ bao phủ trước mắt, dfienddn lieqiudoon bà ta còn chưa kịp phản ứng, thân thể liền bị người ta nhấc lên, đôi tay bị kìm

ngược ở phía sau, tiếng nữ nhi kêu lên truyền tới bên tai: "Các người muốn làm gì?"

Ở bên trong ánh mắt ngạc nhiên và sợ hãi của họ, bàn tay liên tục vỗ xuống như mưa rơi, đau nhức truyền đến, trong viện toàn tiếng gào khóc thảm thiết!

Chương 60: Gặp lại cố nhân (Hoàng đế xuất hiện)

Trên xe đầy yên tĩnh, không biết là cố ý hay vô tình, người trước mắt và hắn kéo ra một khoảng cách lớn, Tư Nam Tuyệt không vui vẻ cau mày, chân mày nhíu chặt cũng có thể kẹp chết một con ruồi!

Hắn ai oán nhìn chăm chăm người trước mắt hồi lâu, nhưng không nhìn ra không thích hợp chỗ nào, chẳng lẽ thật sự chưa ăn dấm không có tức giận? Vậy hắn nghĩ sai sao? Nghĩ tới đây, hắn nhẹ nhàng xê dịch đến bên người nàng, đồng thời quan sát phản ứng của nàng, thấy nàng không có bất kỳ bài xích và mất hứng nào, trong lòng buông lỏng đồng thời cũng có cảm giác vô lực thất bại!

Chuyển đến bên người nàng rồi ngồi xuống, cũng không thấy nàng phản đối gì, nàng chỉ ngồi dựa vào cửa sổ, thỉnh thoảng vạch trần màn xe nhìn ra phía ngoài, không có quăng bất kỳ ánh mắt nào ở trên người mình, hắn ghét cảm giác bị nàng xem nhẹ.

Tư Nam Tuyệt vươn tay, giống như trước kia, muốn nắm tay nàng thật chặt ở lòng bàn tay, chia sẻ nhiệt độ với nhau, cảm nhận sự tồn tại của nhau, nhưng vừa mới chạm được, nàng cũng rút tay ra rất nhanh, vẻ mặt bình tĩnh, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm bên ngoài như vậy, giống như hoàn toàn không nhìn thấy hắn kinh ngạc mất hứng. Hắn không chết tâm, tiếp tục đưa tay bắt tay nhỏ bé của nàng, thề phải giữ ở lòng bàn tay mới cam tâm, nhưng qua lại mấy lần đều bị nàng trốn ra, chẳng lẽ thật sự tức giận?

Nghĩ tới đây, vừa rồi tâm tình hắn vẫn bao phủ sương mù dày đặc, dần dần rõ ràng, khóe miệng vui vẻ nâng lên, ánh mắt nhìn Vân

Tuyệt Phi càng thêm dịu dàng!

"Ta và nữ nhân kia cũng không có quan hệ gì!" Tư Nam Tuyệt đột nhiên cười nhẹ rồi giải thích, giọng nói dịu dàng như nước suối trong chảy róc rách làm lòng người rung động.

"Không liên quan tới ta!" Vân Tuyệt Phi trầm tĩnh trả lời chắc chắn, ánh mắt quét cũng không quét qua nam nhân bên cạnh một cái.

Tư Nam Tuyệt không tức giận chút nào, ngược lại mặt mày hả hê, tâm tình cực tốt: "Nàng là nương tử của ta, sao không liên quan?" Ánh mắt không chút kiêng kỵ liếc nhìn trên người tiểu nữ nhân trước mắt, hắn cũng không tin nàng vẫn có thể làm ra vẻ như không nhìn thấy hắn!

Ánh mắt nóng bỏng chăm chú vào trên người nàng, toàn thân không thoải mái, Vân Tuyệt Phi cũng không làm ra vẻ nữa, quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái, hung ác nói: "Sao ngươi luôn nhìn ta chăm chăm?"

"Thích nhìn nàng!"

Trả lời rất tự nhiên, không biết xấu hổ là gì, một bộ chính nhân quân tử hướng về phía nàng cười giống như một đóa hoa loa kèn!

Vân Tuyệt Phi ngẩn ra, trên mặt lập tức nổi lên đỏ ửng khả nghi, nàng nhỏ giọng thầm mắng một câu: "Không đứng đắn!" Nói xong tiếp tục đưa mắt nhìn về phía bên ngoài rèm!

Tư Nam Tuyệt thấy nàng còn chưa có phản ứng gì, đưa tay hạ màn che xuống, sau đó bao quát, Vân Tuyệt Phi vào trong ngực, không để ý nàng giãy giụa phản đối, giọng nói của hắn có chút dè dặt cẩn trọng: "Có phải nàng ghen hay không?"

Thân thể Vân Tuyết Phi vẫn giãy giụa, nhưng càng giãy hấn càng ôm chặt, giống như muốn khảm nàng vào thân thể của hấn, dung nhập vào máu xương của hấn.

Nàng đột nhiên cảm thấy ngực bị dồn ép thở không thông, sắc mặt đỏ lên, nàng bất đắc dĩ há mồm: "Ta không ghen! Người buông ta ra trước, ta chỉ tức giận!"

Tay ôm thân thể của nàng đột nhiên buông lỏng một chút, nhưng vẫn cố định nàng ở giữa tay và lồng ngực của hấn, lồng ngực phập phồng từng trận, đối diện hơi thở phái nam hùng hậu truyền đến: "Thật sự?"

Vân Tuyết Phi nhìn ánh mắt lấp lánh có hồn của nam nhân đối diện, nàng lấp bắp gật đầu, ánh mắt lo lắng nhìn lung tung: "Đúng, đúng"

Vừa dứt lời, một luồng hơi thở phái nam mãnh liệt xông vào trong miệng, ngăn chặn lời phía sau của nàng, hơi thở phái nam quen thuộc mê người bao quanh nàng, hấn hung hăng trần trọc triền miên, không để ý nàng khước từ, bức bách nàng chịu đựng nụ hôn của hấn, chịu đựng sự nhiệt tình của hấn, hơn thừa nhận nội tâm của hấn! Không giống với mấy lần thân mật trước, lần này hấn hình như phát điên phát hận, gặm cắn cánh môi yếu ớt của nàng!

Trên miệng truyền đến từng cơn đau đớn, nàng ô ô lắc đầu kháng nghị, làm thế nào cũng tránh không khỏi lửa nóng của hấn!

Không biết qua bao lâu, khi nàng cảm thấy sắp hít thở không thông, Tư Nam Tuyết mới buông nàng ra, cái trán dính sát trán nàng, nhẹ nhàng thở dốc, con mắt cực sắc, như có nước xoáy mãnh liệt, có thể hút người đi vào, đợi sau khi bình phục, hấn yếu ớt mở miệng cảnh

cáo: "Lần sau không nói thật, cứ trừng phạt nàng như vậy!" Lo lắng nàng không nhớ lâu, còn chuyển tay qua trên hông nàng, nhéo một cái thật mạnh!

Sắc mặt Vân Tuyết Phi hồng lên, tên lưu manh này, lại dám làm chuyện mắc cỡ này! Nàng xấu hổ giơ tay lên muốn tát tên tiểu nhân được voi đòi tiên này một cái, nhưng vừa mới đưa ra, tay đã bị bàn tay to mạnh mẽ mà có lực hơn chặn lại, nàng chỉ có thể tức giận trừng mắt trước tên nam nhân đáng giận này!

Nhìn ánh mắt hài lòng đáng đánh đòn của hắn, nàng đưa tay còn lại ra đập một cái thật mạnh trước ngực hắn, uất ức lên án: "Nữ nhân đưa tới cửa nhiều như vậy, ngươi chỉ biết ức hiếp ta!"

"Nữ nhân đưa tới cửa nhiều hơn nữa, nhưng mà ta lại chỉ thích nàng!" Tư Nam Tuyết không chút kiêng kị biểu đạt tâm ý của mình, hắn và nàng vốn chính là phu thê, nếu xác định tâm ý của mình, đã cho rằng nữ nhân trước mặt chính là người hắn định dặt tay cả đời, vậy sẽ phải dũng cảm biểu đạt ra ngoài!

Thấy ánh mắt hắn đang nhìn nàng chuyên chú cứng chiều, có một nháy mắt, Vân Tuyết Phi thật sự cho rằng mình là người quan trọng nhất tồn tại trong lòng hắn, thế nhưng loại suy nghĩ này vừa mới hiện ra, liền bị cái tên Bạch Tuyết Nhu này áp đảo mạnh mẽ! Có lẽ, hắn vẫn xem nàng như thế thân!

Tiếng vó ngựa dừng lại, giọng nói cung kính của Bạch Phong vang lên ngoài xe: "Chủ tử, đến vương phủ rồi!"

Thừa dịp Tư Nam Tuyết mất thần trong nháy mắt, Vân Tuyết Phi vội vàng đẩy hắn ra khỏi xe ngựa, trong lòng thầm mắng mình thay đổi thành vô dụng như vậy từ lúc nào rồi, lại bị hắn cợt nhả nhiều lần, vừa rồi thiếu chút nữa rơi vào bên trong tình cảm dịu dàng

do hấn thù dật!

Sau đó Tư Nam Tuyệt xuống xe ngựa, đi theo phía sau nàng vào vương phủ.

Đột nhiên một bóng đen lướt qua, ngay sau đó phía sau truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

Trong lòng Vân Tuyết Phi căng thẳng, vội vàng xoay người, nhìn thấy hai bóng dáng dây dưa, một trắng một đen, nàng có thể xác định bóng dáng màu trắng là Tư Nam Tuyệt, nhưng một bóng dáng màu đen, bởi vì động tác quá nhanh, nàng nhìn không ra tướng mạo cụ thể, nhưng nàng có một cảm giác quen thuộc cùng với hơi đau đớn, nàng rất muốn bước chân nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng ánh mắt giống như dính ở trên người bọn họ, thế nào cũng không dời mắt được!

Không biết qua bao lâu, sắc trời dần dần tối, hai người cùng dừng động tác lại, Tư Nam Tuyệt mặc bộ áo trắng đứng ở chỗ đó đặc biệt bắt mắt, trái lại bóng dáng màu đen giống như hòa thành một thể với chân trời!

"Nam Tuyệt, quả nhiên ngươi vẫn lợi hại như vậy!" Nam tử áo đen cao giọng trêu nói.

Ầm ~ như gặp phải sét đánh!

Đầu óc trống rỗng, Vân Tuyết Phi không thể tin mở to hai mắt, toàn bộ thân thể giống như bị rút hết hơi sức, cả người nhẹ nhàng.

Chạng vạng giống như một dải lụa đen ngăn cách nàng và hấn, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, thỉnh thoảng người được hơi thở quen thuộc, làm thế nào cũng với không tới dung

mạo khắc tận xương tủy đó.

Nàng vô ý thức chậm rãi di chuyển bước chân đi về phía trước, trong miệng khẽ nỉ non: "Huyền ca ca, là người sao? Là người sao."

Chương 61: Bất kể bao lâu ta đều chờ!

"Sao người lại ở đây?" Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Tư Nam Tuyết mang theo vài phần xa cách.

"Tới thăm người một chút!" Hạ Hầu Huyền như không nghe ra đối phương không thích, lại lạnh lùng trả lời.

Yên lặng ngẩn ngui, ánh mắt hai người sắc bén nhìn đối phương, bất động thật lâu, như đang hòa làm một thể với màn đêm yên tĩnh.

Đột nhiên có tiếng bước chân và tiếng nói nhỏ nhẹ của nữ nhân vang lên. Tư Nam Tuyết và Hạ Hầu Huyền đồng thời cảnh giác nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đợi thấy rõ bóng người, vẻ mặt Tư Nam Tuyết vui vẻ, đi lên phía trước, một tay ôm lấy Vân Tuyết Phi vào lòng, không phát hiện ra sự khác thường của nàng, cũng không chú ý đến tiếng nói nỉ non của nàng, dịu dàng nói: "Người đang chờ ta?" Câu nói hoàn toàn bất đồng với sự lạnh lùng vừa rồi, trong đó còn mang theo vui vẻ và tràn đầy thâm tình.

Đột nhiên tiến vào vòng ôm quen thuộc, hơi thở sạch sẽ như được một dòng suối gột rửa bao vây lấy nàng, bối rối trong mắt nàng dần biến mất, thay vào đó và cừu hận ngập trời và tấm lòng đau đớn, ánh trắng trong vắt chiếu xuống, Hạ Hầu Huyền đứng cách mấy bước không nhúc nhích nhìn nàng, rõ ràng nàng có thể mở miệng với hắn, nói cho hắn biết, nàng còn chưa chết, nhưng trong đầu hàn quang lóe lên, trái tim đau đớn thế nào cũng không thể quên! Hắn lừa gạt,

sự phản bội của hắn, sự lạnh lùng của hắn như dấu ấn khắc vào trong tim nàng.

Nàng hận, nàng thật sự hận, tại sao lại đùa giỡn nàng như một kẻ ngu ngốc? Nếu như hắn thích Mộ Dung Thanh Y, trực tiếp nói cho nàng biết là được, nàng không phải người đeo bám, tại sao lại muốn đẩy nàng ra, thậm chí nàng không chỉ một lần ngã, nàng chết trên chiến trường cũng là mưu kế của hắn, mỗi lần nghĩ đến, lại tựa như dao đâm vào tim, rút ra rồi lại đâm vào, cho đến khi máu thịt be bét, đau đến thấu xương!

Tư Nam Tuyệt nhận ra người trong ngực như có như không run rẩy, cái đầu nhỏ chôn chặt trong ngực mình, không thấy được vẻ mặt, có điều nàng dán vào mình thật chặt, như mình chính là toàn bộ thế giới của nàng, lòng hắn dạt dào thương yêu, vẻ mặt vô cùng cứng chiều, quan tâm hỏi thăm: "Có phải đói bụng rồi không?"

Vân Tuyết Phi khéo léo gạt đầu, cọ xát trong ngực hắn, tựa như người sắp chết vớ được một cái bè gỗ, nàng bám chặt vào hắn, ôm hắn, như chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt chút đau đớn, thân thể mới có chút nhiệt độ, tự nói với bản thân bây giờ mình còn sống! Nàng thật sự lo lắng nàng sẽ không khống chế được mà xông lên chất vấn, không khống chế được mà cầm dao đâm vào tim hắn, nhìn xem một chút rốt cuộc trong tim hắn chứa đựng cái gì, tại sao lại ác như vậy, lạnh lùng như vậy? Tại sao mình làm nhiều như vậy, lại vẫn không chút ấm áp? Một người là phu quân của mình, một người là khuê mật, bọn họ làm vậy sao nàng có thể chịu nổi!

*Khuê mật: Bạn thân.

Nàng là Vân Tuyết Phi, không phải Tiết Phi, trong lòng nhớ lại, cưỡng chế mình trấn tĩnh lại, sau khi tỉnh táo, nàng ngẩng đầu lên từ trong ngực Tư Nam Tuyệt, che giấu hận ý trong mắt, nũng nịu ôm lấy

cổ Tư Nam Tuyết, mang theo yếu ớt đặc trưng của nữ nhi: "Tuyết, khi nào thì chúng ta về phòng ăn cơm?" Ánh trắng phản chiếu trong con ngươi trong suốt của nàng, long lanh, càng làm nổi bật thêm dung nhan xinh đẹp của nàng, linh động tuyệt mỹ không nói nên lời.

Ánh mắt Tư Nam Tuyết lóe lên, quan sát đôi môi hồng hào trước mắt, trong mắt từ từ sâu thẳm, hần đưa tay lên khẽ vuốt khuôn mặt bóng loáng tựa như thiên sứ của nàng, giọng nói trầm thấp: "Hiện tại đi về ăn cơm!"

Bàn tay to của hần bọc lại bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo nàng định rời đi, không chú ý bên cạnh còn có một người?"

"Nam Tuyết, không giới thiệu một chút sao?" Hạ Hầu Huyền hồi lâu không mở miệng đột nhiên lên tiếng nhắc nhở, ánh mắt bắn khoắn nhìn nữ nhân được Tư Nam Tuyết bảo vệ như trân bảo cách đó không xa.

Thân thể Vân Tuyết Phi run rẩy, càng nắm chặt tay của Tư Nam Tuyết, cúi đầu, đôi mi dài nhẹ chớp, che đậy tâm tình nơi đáy mắt, dù đưa lưng về phía Hạ Hầu Huyền, nhưng nàng có thể cảm nhận được sự tồn tại mãnh liệt của ánh mắt với tràn ngập tò mò của hần trên người mình, nàng cảm giác như tim mình bị một tảng đá lớn đè ép, hô hấp cũng có chút khó khăn. Nàng hung hăng cắn đôi môi đỏ mọng, hận không thể phá hủy đôi môi của chính mình! Nàng thật sự lo lắng, nếu liếc hần thêm một cái nữa, nàng sẽ không không chế được bản thân, xông lên trước, cầm đao hung hăng chất vấn hần!

Bước chân Tư Nam Tuyết đột nhiên dừng lại, không nhìn đối phương một cái, chẳng qua thản nhiên nói một câu: "Nương ta, Tử Tuyết Phi!"

Tiếng nói vừa dứt, hần lập tức cầm tay Vân Tuyết Phi rời đi.

Tuyết Phi? Tiết Phi? Tâm tình lạnh lùng của Hạ Hầu Huyền cuối cùng cũng vì một cái tên đã lâu mà bắt đầu phập phồng, hấn vượt ngực, hình như nơi này đã lâu không còn rung động như thế nữa rồi! Từng có lúc cũng có một cô bé tên như vậy luôn đi sau lưng mình, sẽ nũng nịu, sẽ nhõng nhẽo, sẽ ngày ngày kêu mình: "Huyền ca ca!" Sẽ ghen vì mình, còn vì mình ra chiến trường, liều mạng với người khác...

Hấn tự giễu cười cười, tên tương tự thì sao? Nàng vẫn không phải là nàng, trên thế giới này chỉ có duy nhất một mình nàng đã bị hấn làm hỏng, vừa nghĩ đến đó, ngực hấn lại dâng lên nỗi đau khó diễn tả thành lời, trong mắt là nỗi đau đớn lan tràn, một lời thề này: Ngày sau ta làm đế, ngươi sẽ làm hậu! như còn vang vọng bên tai, đang cơ làm đế, nhưng hấn lại làm mất hoàng hậu rồi, cũng không tìm được nữa rồi!

Màn đêm như nước, hàn khí thật sâu, nàng không khỏi quay đầu lại, bóng dáng gầy gò đứng trong bóng tối này, như ẩn như hiện, đột nhiên nhìn lại toàn thân như bao phủ bởi một màu thê lương, không khỏi tự giễu: Vân Tuyết Phi, ngươi thật ngu ngốc, đến bây giờ vẫn còn chưa từ bỏ ý định, vẫn còn cho rằng hấn đau lòng vì ngươi, làm sao có thể? Hấn cao hứng còn không kịp, hiện tại ngươi hấn thích là Mộ Dung Thanh Y đang cùng hấn tương thân tương ái, đầu bạc răng long, không còn có người ngăn hấn nạp phi, cũng không còn ai cố tình gây sự trước mặt hấn!

Sự thật đã ở trước mặt, hiện tại Mộ Dung Thanh Y là Hoàng quý phi, hậu cung của hấn độc sủng nàng ta, nàng vừa đi, hấn đã đợi không kịp lập tức đưa nữ nhân mình yêu thương lên vị trí tôn quý nhất, nếu như một người đàn ông không yêu nữ nhân này, sao có thể hao tổn tâm lực để làm những điều này?

Nàng bị kéo về phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, cho dù

đến khi không còn nhìn thấy, nàng vẫn không từ bỏ được cam hận và không cam lòng trong lòng mình!

Tur Nam Tuyệt đi phía trước đột nhiên dừng lại, nàng còn không kịp hoàn hồn từ trong cừu hận với Hạ Hầu Huyền, lập tức đụng vào tấm lưng kiên cố của hắn, cánh mũi bị đụng đến phát đau!

Nàng vuốt vuốt cánh mũi bị đau, ngẩng đầu lên, trong nháy mắt thu lại tâm tình của mình, bất mãn nhìn chằm chằm nam nhân phía trước oán trách: "Sao đột nhiên dừng lại cũng không nói một tiếng?"

Tur Nam Tuyệt xoay người, con ngươi âm trầm nhìn chằm chằm khuôn mặt của nàng, giọng nói có chút uất ức: "Ngươi biết Hạ Hầu Huyền?"

Vân Tuyết Phi kinh hãi, thân thể lúc nghe đến vấn đề này của Tur Nam Tuyệt đột nhiên run lên một cái, bàn tay bị hắn cầm càng thêm lạnh băng, chẳng lẽ những điều vừa nãy mình vô thức ní non bị hắn nghe thấy, nghĩ đến đây, nàng sợ hết hồn, ánh mắt né tránh, bất an nói: "Không, không biết!"

Dù biết, nàng cũng là người mượn xác sống lại, thân thể này hoàn toàn không biết, hắn muốn tra cũng không tra được, nàng đột nhiên thoải mái, nhìn thẳng vào mắt Tur Nam Tuyệt!

Nát mặt nàng biến hóa đều thu hết vào mắt Tur Nam Tuyệt, hắn từ từ buông lỏng tay nàng, đầu ngón tay còn có một chút ấm áp, đột nhiên trong lòng nàng có chút vắng vẻ!

Hắn cứ lảng lảng nhìn Vân Tuyết Phi như vậy, trong mắt không còn chút cương chiều nào, có điều ánh mắt lại thâm thúy, khiến người khác không nhìn ra suy nghĩ của hắn.

Lòng Vân Tuyết Phi rối loạn, có phải hẳn phát hiện ra điều gì không? Ban đêm gió mang theo khí lạnh âm trầm, nhưng trong lòng nàng lúc này lại như lửa đốt.

Sau một lúc trầm mặc, hẳn đột nhiên than thở, giọng nói như không thể làm gì: "Phi Nhi, ta thật sự thích ngươi, muốn cùng ngươi sống đến đầu bạc!" Cón có một câu: Ngươi đừng cố gắng trốn tránh cự tuyệt ta! Cái này thế nào cũng không thể nói ra miệng, hẳn lo nàng lại cự tuyệt lần nữa, hẳn có thể chậm rãi chờ, từ từ thôi, hẳn biết trong lòng nàng có nhiều tâm sự, nhưng hẳn nguyện ý chờ, đời nàng tiếp nhận hẳn, tin tưởng hẳn, nguyện ý mở rộng cánh cửa lòng với hẳn!

Dù đây không phải lần đầu nam tử áo trắng như tuyết này thổ lộ như vậy, nhưng lần này lại khiến lòng nàng hơi rung động, phập phồng.

Con người kiêu chế không dám nhìn thẳng, Vân Tuyết Phi cúi đầu, âm thầm đè nén cảm xúc phiền muộn, đột nhiên gặp phải Hạ Hầu Huyền, những ngày qua tất cả hiện lên trong đầu, nhất là những nỗi đau khắc cốt ghi tâm kia, cho tới nay mình hoàn toàn không quan tâm, chỉ cần đời này vui vẻ hạnh phúc là được rồi! Nhưng đến lúc hẳn chân chính xuất hiện, nàng mới phát hiện nỗi hận của nàng, oán của nàng không chút nào giảm bớt, ngược lại theo thời gian trôi qua, vết thương đóng vảy, bị mình lãng quên ở một góc nào đó, nhưng thật sự lúc đối mặt chính diện, vết sẹo lần nữa nứt ra chảy máu, nỗi đau này như một khối u ác tính trong lòng nàng!

Nàng cũng muốn hạnh phúc, thế nhưng nàng hoàn toàn không thể quên được nỗi đau này, nhìn ánh mắt tràn đầy thâm tình của nam tử trước mặt, nàng không biết nên giải thích thế nào?

Tâm tình đè nén trong lòng như tìm được nơi bùng nổ, ánh mắt đỏ lên, nước mắt tràn ra, giọng nói nàng nghẹn ngào, cố gắng đè nén: "Đúng, đúng, không dậy nổi..." Thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ một câu

nói như vậy, nàng không có cách nào nói cho hắn biết chuyện kiếp trước kiếp này, có lẽ hắn sẽ tin lời của nàng, nhưng nàng thật sự không có dũng khí như vậy, đợi đến một ngày nàng chân chính buông tay, có thể nàng sẽ chủ động nói cho hắn biết, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại!

Cuối cùng Tư Nam Tuyết vẫn không nhìn được, hắn không thể nhìn nàng rơi lệ, hắn thích nhìn dáng vẻ vui vẻ của nàng, nhìn thấy nàng đau lòng hắn cũng cảm thấy bực bội.

Hắn đi lên trước, đưa tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt Vân Tuyết Phi, cười bất đắc dĩ: "Nha đầu ngốc, khóc cái gì?" Hắn vén tóc trước trán của nàng ra sau tai, giọng nói vẫn ấm áp như trước: "Ta sẽ chờ đến ngày ngươi mở rộng cánh cửa với ta!" Hắn nâng tay nàng lên môi hôn một cái, trịnh trọng nói: "Bất kể bao lâu ta đều chờ!"

Vân Tuyết Phi ngẩng đầu lên, ánh mắt phiến hồng nhìn con ngươi kiên định của Tư Nam Tuyết, trong đó thoáng có chút ánh sáng, có sức mạnh khiến người khác bình tĩnh.

Đột nhiên tiếng ùng ục vang lên, phá vỡ sự yên lặng ấm áp này.

Nhìn ánh mắt Tư Nam Tuyết chuyển đến bụng mình, khuôn mặt nàng nhất thời đỏ bừng, vội vàng che đi nơi phát ra âm thanh đó, ánh mắt tránh né nhìn sang nơi khác, giọng nói thật nhỏ, hơi ngượng ngùng: "Ta, hình như bụng ta hơi đói!"

Tư Nam Tuyết cười rạng rỡ, cương chiều vuốt đầu nàng: "Trước về Phượng Viên, ta làm cho ngươi ăn!"

Hắn cầm tay nàng tiếp tục tiến về phía trước, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống bóng cây, hắn cầm tay nàng thật chặt, trong nháy mắt ấm áp truyền khắp toàn thân nàng, bi ai thống khổ vừa rồi cũng dần

tản đi, trong tay mới là cả đời của nàng, cả đời của Vân Tuyết Phi!

"Tư Nam Tuyết..." Nàng gọi một tiếng, có chứa chút giọng mũi yếu ớt: "Cảm ơn người!"

Bóng dáng trước mặt có chút khựng lại, không dừng bước, nhưng nàng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy khóe miệng hắn nhếch lên.

Màu đen vô tận bao trùm cả bầu trời, sâu trng bóng tối, một giọng nói thâm trầm ác liệt vang lên: "Đến bây giờ người còn chưa lấy được đồ bản cung muốn, người còn tác dụng gì?"

Một chướng phong ác liệt quét qua, mang theo lạnh lẽo của màn đêm, một bóng đen bay theo đường parabol đụng vào núi giả cách đó không xa.

Bóng đen nằm sấp trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng rỉ máu, ánh trăng chiếu xuống, tựa như ác quỷ, giọng nói nàng thấp thỏm lo âu: "Xin chủ công cho nô tỳ thêm một cơ hội, lần này nô tỳ nhất định thành công!"

"Đừng để bốn cung phải đợi, nếu như lần sau còn không lấy được cho bốn cung, người sẽ là người đầu tiên lãnh hậu quả!"

Kèm theo một trận gió lạnh, người trước mặt trong nháy mắt biến mất, không lưu lại chút dấu vết, tựa như tất cả vừa rồi chỉ là ác mộng!

Sau khi trở lại phòng ngủ, Vân Tuyết Phi thả mình lên giường, vươn tay kéo chăn, chặt chẽ bao quanh mình!

Đao quang, kiếm ảnh, máu tươi đầy đất, xác chết khắp nơi.

"Hạ Hầu Huyền lừa ngươi, ngươi lại ở đây liều mạng vì hắn, hôm nay hắn đã cưới Mộ Dung Thanh Y!"

"Hạ Hầu Huyền và Mộ Dung Thanh Y sớm đã cấu kết, lần này bình định cũng là Hạ Hầu Huyền cố ý đẩy ngươi đi!"

Ngay sau đó, cả người vô lực, tim đau đớn, ánh hàn quang rét lạnh lóe lên, cắm vào ngực nàng.

Trong lúc hấp hối, một người con gái mặc giá y màu đỏ, đầu đội mũ phong, đi đến trong sự tán thành của mọi người.

Đi đến trước mặt nàng, nhìn xuống nàng, khuôn mặt thường ngày điềm đạm đáng yêu lại hiện lên nụ cười thắng lợi đắc ý, ánh mắt giễu cợt thương hại nhìn nàng: "Tiết Phi, cảm ơn những gì người bỏ ra, ta và Huyền sẽ làm bạn đến già, sẽ luôn sống hạnh phúc, còn có, hài tử trong bụng ta sẽ trở thành người cao quý nhất trên thế giới này, ngươi hãy thành toàn cho chúng ta, an tâm nhắm mắt đi!"

Không, nàng không tin, đây không phải là thật! Huyền ca ca sẽ không phản bội mình, sẽ không không cần mình! Nàng dùng hết sức lực trừng mắt với kẻ nói lên lời ly gián này, nữ nhân toàn lời nói dối!

Đột nhiên một vát áo màu vàng xuất hiện trong tầm mắt nàng, nàng giãy giụa nhìn về phía đó, nhìn thấy khuôn mặt luôn xuất hiện trong trái tim mình, hắn đến cứu mình sao?

Nhưng tại sao ánh mắt lại lạnh nhạt, xa lạ như vậy? Nàng thật sự đau, nàng run rẩy vươn tay, khát vọng nhìn hắn: "Huyền, cứu ta, ta rất đau!"

Nhưng ánh mắt của người nam tử mặc long bào này không còn đặt lên người nàng, mà ánh mắt thâm tình nhìn cô gái xinh đẹp khác,

khóe miệng nhếch lên, không nghe được là đang nói gì, không gian bốn phía như trong giây phút đó liền yên tĩnh lại, nàng có thể mơ hồ nhìn thấy khóe môi bạc tình của hắn khẽ mở khẽ đóng.

Đang lúc mơ hồ, nàng như nhìn thấy Mộ Dung Thanh Y nở nụ cười đắc ý ngông cuồng.

Không muốn, nàng không muốn chết như vậy! Nàng không cam lòng, tại sao lại đối xử với mình như thế!

Nàng muốn đứng lên, nàng muốn báo thù!

Đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt đầy hận ý đối diện với ánh mắt dịu dàng trầm tĩnh lại mê người, nàng ý thức lập tức thu lại, ánh mắt kinh ngạc quét bốn phía, ánh đèn sáng ngời chiếu lên khiến phòng ngủ sáng như ban ngày, sắc mặt nàng trắng bệch, tay che ngực, nhìn đỉnh màn trướng, nhịp tim còn đập trong lồng ngực nói cho nàng biết, nàng còn sống!

Đồng thời, trong đầu có một giọng nói rõ ràng kêu gào: "Ta không cam lòng, ta muốn báo thù!"

Nàng hơi nhắm mắt lại, bình ổn tâm tình, đột nhiên một thân thể ấm áp dán lại, vòng tay ôm lấy thắt lưng nàng, hơi thở mát mẻ bao phủ lấy nàng.

Hắn cọ xát trên người nàng, hơi thở ấm áp như rượu nho tản mát khắp nơi, nhẹ nhàng quét qua gương mặt nàng, giọng nói dịu dàng khiến nàng yên lòng: "Gặp ác mộng?" Nhìn nàng vẫn nhắm chặt mắt như cũ, lông mi hơi động, hắn tự đưa tay xem xét trán của nàng.

Cảm giác mát mẻ từ trán nàng truyền đến, tựa như lông vũ nhẹ nhàng nhiễu loạn lòng nàng, nàng đang nhắm mắt mở ra, gương

mắt nhìn hẩn, đã không còn tâm tình như vừa rồi, nàng hơi cười nói:
"Ta không sao!"

Nghe được câu trả lời, lòng máy chau lại vì lo lắng của hẩn hơi giãn ra, đứng lên cầm lấy bát ngọc còn nóng hổi ở trên bàn, trở lại trước giường ngồi xuống, giọng nói dịu dàng: "Buổi tối ăn cơm không dễ tiêu, ta nấu chút cháo cho ngươi!"

Mũi thơm ngào ngạt tràn vào mũi, trấn an tâm trạng mệt mỏi cả ngày nay của nàng, nàng hơi hé miệng, mặc cho hẩn đưa thức ăn đến miệng của nàng, nàng nuốt vài miếng, cháo trắng ấm áp đi xuống, rõ ràng chỉ là cháo trắng thanh đạm, lại có thịt gà, không dầu, rất ngon miệng, khiến người khác muốn ăn!

Tâm tình lạnh như băng của nàng cũng dần dần ấm lại, vết sẹo bị nứt ra giống như được đắp linh đan diệu dược, trong nháy mắt đã không đau.

Một miếng tiếp một miếng, không vội vàng, chờ đến lúc mình ăn xong, hẩn thân thiết đưa tiếp lên miệng, thời gian như dừng lại ở giây phút này, nàng hoảng hốt nhớ lại lúc mình là Tiết Phi, lúc ấy phụ thân không phải là tướng quân, là một đôi vợ chồng bình thường với mẫu thân, sẽ xuống bếp cho nàng và mẫu thân, còn giặt quần áo cho các nàng... mỗi lần nhìn thấy mẫu thân đều nở nụ cười hạnh phúc xuất phát từ nội tâm, nàng cũng vui vẻ, không trách được thế nhân thường cảm thán: Chỉ nguyện làm uyên ương không cần làm tiên! Mục tiêu của nàng là tìm được một nam nhân như phụ thân làm tướng công, bình bình đạm đạm, thỏa mãn hưởng thụ hạnh phúc của cuộc đời này!

Nhưng thiên ý trêu ngươi, phụ thân không phải là một nông phu bình thường, ông là con trai của tướng quân, nhất định phải gánh vác trách nhiệm trên vai, vì vậy ông đưa nàng và mẫu thân đến kinh

thành mà người người hâm mộ, tiến vào tòa nhà lớn lộng lẫy, mặc tơ lụa, nhưng không biết vì cái gì, từ đó mẫu thân cũng không còn cười nữa...

Về sau, cha mẹ cũng đi, lúc nàng đau khổ một mình, lại gặp được kiếp số của nàng - Hạ Hầu Huyền.

Đợi trong bát trống không, Tư Nam Tuyệt móc nhẹ khăn lụa lau khóe miệng của nàng, sau khi sạch sẽ, hấn để bát ngọc lại lên bàn, sau đó cởi áo, đi về phía Vân Tuyết Phi, trực tiếp trèo lên giường.

Quen thuộc ôm lấy hông Vân Tuyết Phi, kéo nàng vào trong lòng, đưa tay sờ sờ bụng nàng, nhẹ giọng than thở: "Xem ra là chưa ăn no!"

Đại khái là hôm nay hấn cho mình quá nhiều ấm áp, quý nhiều kỷ niệm, nàng không có bài xích như trước, lại như còn mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm trong lòng hấn.

Tư Nam Tuyệt ôm Vân Tuyết Phi, kéo cả người nàng vào trong ngực, hấn không hỏi cũng không nói gì, cảm thấy chỉ cần ôm nàng như vậy là được rồi.

"Cái đó..." Giọng nói do dự của Vân Tuyết Phi đột nhiên vang lên, phá vỡ yên lặng.

"Hả?" Tư Nam Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, đôi môi chứa nét cường cứng chiều.

"Bát cháo kia ăn thật sự rất ngon, tên là gì vậy? Hình như tôi chưa từng ăn qua!"

Vân Tuyết Phi cẩn thận nói ra một câu đài như vậy, nhưng lại đều là

về ăn, trong lòng Tư Nam Tuyệt hơi mất mát, có điều nắm được dạ dày của nương tử còn lo không giữ được lòng của nàng sao? Vừa nghĩ qua, cảm thấy thật hài lòng, hấn đắc ý hừ nhẹ: "Đây chính là bí truyền!" Sau đó lại bồi thêm một câu: "Ta chỉ làm cho nương tử của mình ăn!"

Ý là những người khác đều không được ăn, nam nhân này thật quá giao hoạt, không lúc nào quên thể hiện quyết tâm trước mặt mình! Có điều trong lòng mình còn sợ hãi như vậy, gương mặt có màu đỏ khả nghi, không biết là thẹn thùng hay do nóng.

Tư Nam Tuyệt nhìn Vân Tuyết Phi như vậy đột nhiên cười nhẹ: "Thật sự ăn ngon?"

Vân Tuyết Phi suy nghĩ một chút, nghiêm túc gật đầu.

Đột nhiên cái đầu ngoài chần bị cố định, một gương mặt quen thuộc kề sát, nhẹ giọng nỉ non: "Ta tới nếm thử một chút!"

Tiếng nói vừa dứt thì lập tức bao trùm cánh môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng mút vào, liếm cắn...

Bóng đêm tràn ngập, chỉ chừa lại xuân tình nhộn nhào trong phòng.

Hôm sau, ánh nắng tươi sáng, thời tiết quang đãng, ăn sáng xong, Vân Tuyết Phi vẫn giống như thường ngày, cầm sách dạy đánh cờ nghiên cứu.

Đột nhiên cửa được mở ra, Ngũ Trà xông vào, nhìn tiểu thư đang yên tĩnh đánh cờ, có nên nói hay không đây, quân cờ di chuyển mang theo âm thanh leng keng thanh thúy, Ngũ Trà nhú mày, muốn nói lại thôi, ánh mắt lo lắng, khăn tay trong tay nhăn nhúm.

"Xem đầu người đầy mồ hôi, có chuyện gì?" Vân Tuyết Phi ngẩng đầu lên hỏi.

Ngũ Trà thấy giấu trong logf sẽ khó chịu, nàng cũng không có cách nào, chỉ có thể nhờ tiểu thư hỗ trợ, đầu tiên nàng nhìn chung quanh, thấy không có người, vội vàng đi đến, cúi người nói thầm vài câu vào tai Vân Tuyết Phi.

Vân Tuyết Phi nghe xong, bình tĩnh hỏi: "Người nói sao, nha hoàn vô tội?"

Ngũ Trà vội vàng gạt đầu, tức giận bất bình: "Quan hệ của nàng với ta không tệ, là một nha đầu thành thật thiện lương, trong nhà còn có mẹ già phải nuôi, sao có chuyện ăn cắp? Nhất định là bị oan!"

"Nhìn người không thể nhìn bề ngoài, nếu quả thật oan uổng, Tố Hoài Cầm oan uổng, lý do của nàng là gì?" Hạ thủ với một nha hoàn không tạo thành uy hiếp, chẳng lẽ có ngược điểm gì bị bắt?

"Này, cái này?" Ngũ Trà do dự không biết có nên nói cho tiểu thư hay không, nhìn lại ánh mắt cơ trí của tiểu thư, nàng kể chi tiết: "Đào Thất nói nàng không cẩn thận, không cẩn thận..." Chuyện khó có thể mở miệng, mặc dù mình đã đáp ứng không nói ra, nhưng hết cách rồi, không nói ra thì không cứu được Đào Thất, nàng quyết định, ánh mắt nghiêm túc nói: "Nàng không cẩn thận nhìn thấy Tứ phu nhân và Triển hộ vệ vụng trộm trong phòng!"

Vân Tuyết Phi bộp một tiếng, ném sách dạy đánh cờ lên bàn cờ, con cờ bay tán loạn trên mặt đất, ánh mắt hơi trầm xuống: "Người là nha hoàn của ta, lời này không thể nói lung tung!"

Trong lòng Ngũ Trà căng thẳng, biết tiểu thư mình tức giận, vội vàng quỳ xuống, hạ giọng cung kính: "Đây là thật, nha hoàn trong phủ đã

sớm truyền nhau, thường nhìn thấy Triển hộ vệ vào Cầm Phong viên."

Vân Tuyết Phi im lặng một lát, đột nhiên nói: "Sống trong phủ lớn chuyện tò mò là không thể chấp nhận được, đến một ngày điều đó có thể khiến người gặp nguy hiểm, thậm chí còn liên quan đến tính mạng của người!"

Ngũ Trà sao lại không hiểu ý tiểu thư nhà mình muốn mình cách xa chuyện bên ngoài, không nên quản nhiều chuyện, nàng cũng biết tiểu thư muốn tốt cho mình, nhưng kể từ khi đến vương phủ, chỉ có Đào Thất thật sự xem mình là bằng hữu, nào sợ trước kia tiểu thư không được sủng ái, lúc mình đói bụng, cũng là Đào Thất tiếp tế cho mình, mình không thể vong ân phụ nghĩa, nàng nhất định phải cứu Đào Thất!

Ngũ Trà đập đầu lên mặt đất, giọng nói khế run, cầu xin: "Tiểu thư, người nhanh cứu Đào Thất đi, nàng là một cô gái tốt, Tứ phu nhân muốn đánh chết nàng, đi chậm một bước, nô tỳ lo rằng..." Nói đến đây, nàng đã khóc không thành tiếng, ngón tay hơi cuộn lại, như đang đè nén thống khổ cực đại.

Mắt Vân Tuyết Phi hơi lóe lên, như không nghĩ đến nha đầu này lại để ý đến cô gái tên Đào Thất như vậy, vốn cho rằng nàng chỉ là đột nhiên thấy sinh ra đồng tình nên mới tìm đến mình, nhìn lại, nàng đứng dậy, đi đến trước mặt Ngũ Trà nâng nàng dậy, lấy khăn ra xoa mặt cho nàng, bất đắc dĩ nhìn tiểu nha hoàn khóc đến như méo con này: "Thật hết cách với người, chúng ta đi xem một chút!"

Trên mặt Ngũ Trà còn vương nước mắt, nghe được tiểu thư đáp ứng giúp một tay, kích động gật đầu.

Vừa đến Cầm Phong viên, liền nghe được tiếng roi và tiếng khóc

thầm xin khoan dung: "Nô tỳ oan uổng, nô tỳ không có trộm vòng tay..."

Một đám nha hoàn vây quanh, không lên tiếng ngăn cản cũng không tiến lên giúp một tay, có người sợ hãi dờn tầm mắt đi, có người run rẩy đứng ở đó, thân thể run rẩy, chỉ lo phiến toái giáng lên người mình.

Tô Hoài Cầm ngồi trên ghế, hai nha hoàn một phải một trái cầm quạt nhẹ nhàng quạt cho nàng, nàng vừa ăn ô mai, vừa nhìn đám nha hoàn đứng run rẩy chung quanh, trong mắt tràn ngập phách lối và sáng khoái.

Không khí khô nóng, có gió thổi qua, mùi máu tươi xông vào mũi, Tô Hoài Cầm khó chịu cau mày, nhà hoàn vội vàng đưa tách trà đến bên môi nàng, nàng khó chịu nôn mửa liên tục.

Một lát sau lại có nha hoàn đã nước đến cho nàng súc miệng, đợi đến lúc thoải mái, nàng đứng lên, bình ổn tinh thần, mở miệng dạy dỗ: "Nha hoàn chính là nha hoàn, đây chính là kết quả của việc nói huyền thuyên sau lưng chủ tử." Nàng nhìn nha hoàn cung kính cúi đầu xung quanh, đắc ý cười nói: "Người làm mãi mãi là người làm, đấng tội bản phu nhân, bản phu nhân có thể khiến các người sống không bằng chết!"

Nhìn nha hoàn máu thịt be bét hấp hối nằm dưới chân mình, nàng hung hăng đá một cước, trong lòng là sung sướng không nói nên lời, cảnh cáo nhìn chung quanh một cái, hung hãn nói: "Sau này các người nói chuyện làm việc phải cẩn thận, để cho bản phu nhân biết, thì ta lột da các người!"

Bọn nha hoàn vội vàng quỳ xuống, run lẩy bẩy, run giọng đảm bảo: "Nô tỳ không dám!"

Nhìn bọn hạ nhân quỳ lồm ngổm trước mặt mình như những con kiến hôi, trong lòng Tố Hoài Cầm thỏa mãn cực lớn, nàng quét mắt qua từng người, nụ cười vốn ngông cuồng đặc ý khi nhìn đến Vân Tuyết Phi cách đó không xa, lập tức ngưng lại, nàng giương miệng đầu tiên là khó tin, sau đó dụi dụi mắt, đợi đến lúc thấy đúng là người sống sờ sờ đứng ở đó, lòng nàng hơi run một chút, cảm giác không rõ ràng tràn ra, nàng vội vàng quỳ xuống, lắp bắp chuyển động miệng: "Nô tỳ, Nô tỳ bái kiến vương phi, vương phi cát tường!"

Người hành hình lập tức dừng lại, còn nghe thấy tiếng bọn nha hoàn rối rít ngẩng đầu lên, đợi đến lúc nhìn đến biểu cảm không rõ của Vương phi đứng ở nơi đó, mọi người liền cung kính thỉnh an: "Vương phi cát tường!"

"Chuyện gì thế này?" Vân Tuyết Phi chậm rãi đi lên, lạnh lùng hỏi.

Nhìn máu thịt be bét trước mặt, nha hoàn im lặng nằm dưới đất như chết, trên người bị máu tươi thấm ướt, tóc rối loạn, che mặt lại, miệng đã tái nhợt, rỉ ra tia máu, nếu như không phải còn có tiếng rên nhỏ nhẹ như có như không, nàng thực sự nghĩ người này đã chết!

"Bẩm vương phi, nha hoàn này trộm vòng ngọc của nô tỳ, cho nên mới..." Tố Hoài Cầm vội vàng cướp lời, chột dạ liếc nha hoàn máu me be bét nằm trên đất.

"Người nói láo!" Ngũ Trà sau lưng sắc mặt đỏ bừng, nhìn Đào Thất nằm yên trên mặt đất, trong lòng đau đớn, mặt nàng tràn đầy lửa giận chỉ trích. "Đào Thất hoàn toàn không trộm vòng ngọc của người, là người và thị vệ vụng trộm bị Đào Thất phát hiện, cho nên người mới muốn giết người diệt khẩu!"

Sắc mặt Tố Hoài Cầm đại biến, hoàn toàn không nghĩ đến nha hoàn

này còn có đồng bọn, hơn nữa đồng bọn này còn là nha hoàn bên cạnh tiện nhân Vân Tuyết Phi, vậy chuyện của mình không phải Vân Tuyết Phi đã biết rồi sao, trong lòng nàng lạnh lẽo, chuyện cho đến bây giờ thì mình chỉ còn cách có chết cũng không chịu thừa nhận.

Đột nhiên nàng đỏ mắt lên, hung hăng đập đầu trên đất, oan uổng nói: "Nếu vương phi muốn định tội nô tỳ, trực tiếp xử phạt nô tỳ là được, cần gì phải để một nha hoàn nhục nhã nô tỳ như vậy, nô tỳ một lòng trung thành với Vương gia, trong sạch để trời đất chứng giám!" Một lời nói ra tình ái dạt dào, tựa như Vân Tuyết Phi thật sự là kẻ ác muốn diệt thiếp.

Vân Tuyết Phi không để ý đến những lời chỉ trích này, nàng vòng qua Tố Hoài Cầm, trực tiếp đi đến nơi Tố Hoài Cầm vừa ngồi, nhìn mấy viên ô mai trên khay, còn có vật dơ bẩn cách đó không xa, nàng xoay người nhìn chằm chằm giai nhân quyến rũ đang quỳ gối trên mặt đất, quan tâm nói: "Sắc mặt muội muội tái nhợt, thân thể không khỏe sao?"

Tố Hoài Cầm cúi đầu, ở nơi người khác không thấy sắc mặt đại biến, thế nào cũng không nghĩ đến Vân Tuyết Phi hoàn toàn không có chất vấn chuyện vụng trộm, ngược lại còn quan tâm mình, chuyển sang đề tài khác!

"Ăn nhiều ô mai như vậy, còn ói nhiều như vậy, sợ là thân thể muội muội thật sự khó chịu, Ngũ Trà, người đi tìm Trương địa phu đến đây, kiểm tra cho Tứ phu nhân một chút..." Vân Tuyết Phi dặn dò, ánh mắt càng thêm quan tâm đặt lên người Tố Hoài Cầm, đồng thời phân phó nha hoàn bên người: "Nhanh đỡ Tứ phu nhân dậy, đừng để muội muội mệt mỏi..."

Nha hoàn nhanh chóng đến trước mặt Tố Hoài Cầm, nâng nàng dậy.

Vân Tuyết Phi tiến lên phía trước, thân thiết kéo tay Tố Hoài Cầm, thở dài nói: "Phản ứng này của muội muội, ta thấy tám phần là mang thai, xem ra Vương Gia đã có người kế nghiệp!"

Mang thai? Sắc mặt Tố Hoài Cầm đại biến, nghĩ đến vài ngày nay mình thích ăn ô mai, còn thường nôn mửa, thích ngủ, kinh nguyệt cũng không đến... Đây hết thảy, hết thảy, dù nàng có ngu đi nữa, nghe Vân Tuyết Phi nói vậy nàng cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề, nếu như đợi đại phu, kiểm tra mình thật sự mang thai, đứa bé này chính là chứng cứ mình phản bội Vương Gia, nghĩ đến đây, toàn thân nàng lạnh lẽo, cũng không giấu được bình tĩnh, nàng kinh hoàng giải thích: "Ta không mang thai, chỉ là gần đây ta bị cảm nắng, không có khẩu vị mà thôi!"

Vân Tuyết Phi tốt bụng an ủi Tố Hoài Cầm, ôn nhu cười nói: "Đây chính là chuyện tốt, sau khi đợi đại phu kiểm tra xong, dù sao cũng là vấn đề con cháu của vương gia, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường!" Nhìn đến nữ nhân thất kinh trước mắt, nàng tiếp tục kiên nhẫn trấn an: "Cho dù không có thai cũng không sao, muội muội còn trẻ, còn nhiều thời gian và cơ hội!" Nàng nhẹ vỗ tay của Tố Hoài Cầm, an ủi: "Có điều xem một chút, cũng không có chuyện gì!"

"Tiểu thư, Trương đại phu đến!" Một lát sau Ngũ Trà tiến vào, sau đó là một đại phu tóc điểm hoa râu.

Nhìn đại phu cung kính đứng đợi một bên, chỉ đợi Vân Tuyết Phi hạ lệnh, thì lập tức kiểm tra cho mình, lòng nàng co rút, cười gượng nói: "Lần sau kiểm tra đi, hôm nay trog người ta có chút không thoải mái, về phòng trước."

Không đợi Vân Tuyết Phi đồng ý, nàng lập tức xoay người muốn chạy vào phòng ngủ.

"Bắt nàng lại cho bốn vương phi!" Vân Tuyết Phi lạnh lùng hạ lệnh.

Vừa dứt lời, hai người vừa rồi còn hành hình lập tức lấy roi chặn Tố Hoài Cầm lại, kéo nàng lại trước mặt Vân Tuyết Phi.

Tố Hoài Cầm nhìn vào mắt Vân Tuyết Phi, trong lòng sợ hãi, nàng muốn lui về sau, nhưng lại không nhúc nhích được, chỉ có thể mạnh mẽ lắc đầu, khẩn cầu nhìn Vân Tuyết Phi: "Ta không có mang thai, ta không muốn kiểm tra..."

"Trương đại phu, nhờ người..."

Vân Tuyết Phi để lại một câu nói như vậy, lập tức lui về sau, để lại vị trí đó có đại phu.

Trương Nhất Trung khẽ vuốt chòm râu điểm hoa, tiến lên kiểm tra, không lâu sau, hấn xác định bầm báo: "Hồi vương phi, phu nhân đã mang thai hai tháng!"

Nếu vừa rồi mình còn cầu may mắn, vậy bây giờ khi Tố Hoài Cầm nghe thấy kết quả, thì trái tim như chìm vào địa ngục, mang thai hai tháng, điều này nói rõ cái gì? Đứa bé này hoàn toàn không phải của vương gia, vương gia chạm vào mình là bốn tháng trước, kể từ sau chuyện của Quan Tâm Liên, Vương gia hoàn toàn không tìm đến thị thiếp để thị tẩm, mình mới không chịu được tịch mịch, tìm đến một hộ vệ là được rồi.

Vân Tuyết Phi hiểu rõ gật đầu một cái, ra lệnh: "Mấy người các người đưa Đào Thất vào trong nhà!" Sau đó cười nói với đại phu: "Xin đại phu xem cho nha đầu này một chút!"

Lúc này mọi người đều lui ra sau, Vân Tuyết Phi thu lại nụ cười ôn hòa, đi đến bên cạnh Tố Hoài Cầm, lúc nàng run rầu, đưa tay sờ sờ

cái bụng không có nhô lên: "Bổn vương phi cũng tò mò, vương gia không có đụng người, thai hai tháng này của người là ở đâu mà ra?"

"Ta... ta..." Tố Hoài Cầm không nhịn được nữa, quỳ xuống nhận tội. "Xin vương phi làm chủ cho nô tỳ, hai tháng trước nô tỳ bị một gã hộ vệ cường bạo, mới có thể... mới có thể..."

"Cường bạo hai tháng..." Vân Tuyết Phi kéo dài âm cuối, ánh sáng trong mắt lóe lên khiến Tố Hoài Cầm sợ hãi, đã trải qua hai kiếp, nàng dĩ nhiên biết những cái đó là gì, nàng cười như không cười nói: "Nỗi vạ vị hộ vệ tối qua cũng cường bạo muội muội!"

Với ánh mắt nhìn thấu lòng người này của Vân Tuyết Phi, Tố Hoài Cầm cảm cả kinh, nếu như vừa rồi mình còn vọng tưởng may mắn có thể vượt qua lần này, tìm người chết thay, nhưng sao nữ nhân này lại biết mình vụng trộm rồi? Chẳng lẽ nàng ta cho người giám thị nàng?

"Vương phi tha tội, nô tỳ không phải cố ý!" Tố Hoài Cầm thấy không giấu nổi nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận tội, hi vọng Vân Tuyết có thể nể mặt một chút, bỏ qua cho mình.

"Không phải cố ý cái gì?" Vân Tuyết Phi tiếp tục ép hỏi, không vì nữ nhân trước mặt nộ khí giới đầu hàng mà nảy sinh đồng tình, đối với nàng mà nói, nữ nhân Tố Hoài Cầm thích bắt nạt kẻ yếu, cho nàng chút mặt mũi, nàng có thể đắc ý lên trời, trước kia Vân Tuyết Phi mềm mại nhát gan, mới có thể nhận nhiều loại bắt nạt như vậy, mặc dù linh hồn kia không phải là mình, nhưng bắt nạt chính là bắt nạt, nàng phải đòi lại!

"Không nên vụng trộm với thị vệ!" Biết hiện tại mình đã bị đẩy vào góc chết, dù là loại chuyện khó mở miệng, Tố Hoài Cầm nhắm mắt lại trực tiếp thừa nhận.

"Chuyện làm sai thì phải nhận trừng phạt!" Vân Tuyết Phi thản nhiên phun ra những lời này, ánh sáng lạnh bắn tán loạn, ra lệnh cho nha hoàn xung quanh: "Kéo nàng ra ngoài đánh 50 địa bản, sau đó nắm ra khỏi phủ cho ta, từ này vương phủ không còn tứ phu nhân nữa!"

Để lại một câu như vậy, Vân Tuyết Phi xoay người, không chút do dự rời đi.

Tố Hoài Cầm tê dại ngã trên mặt đất, nàng nghĩ mình sẽ bị đuổi ra khỏi phủ, nhưng không nghĩ đến Vân Tuyết Phi sẽ ác độc như vậy, lại trong lúc mình mang thai, phạt mình 50 địa bản, nghĩ đến vừa rồi nhìn nha hoàn bị đánh đến thoi thóp, máu me be bét, lúc ấy trong lòng mình vui sướng, hiện tại những cái roi ấy lại đánh lên người mình, đây lại là một cảnh tượng khác, nếu 50 đại bản này thật sự đánh xuống, vậy mình không chết cũng tàn tật, tiện nhân Vân Tuyết Phi này thật ác độc.

Nàng chuyển ánh mắt khẩn cầu lên hai nha hoàn thi hành, lấy lòng nói: "Ta là nữ dòng chính của Binh Bộ Thượng Thư, có rất nhiều tiền, chỉ cần các người bỏ qua cho ta, ta sẽ cho các người mỗi người mười vạn lượng!"

Ánh mắt hai người lóe lên, nhìn nhau một cái, như có chút động tâm.

Tố Hoài Cầm không ngừng vội dụ dỗ. "Mười vạn lượng... có thể đủ cho mười năm tiền công các người làm cho người ta, cầm mười vạn lượng này, cả nhà các người cũng có chỗ dựa rồi!"

Hai nha hoàn đột nhiên động thủ, trong lúc Tố Hoài Cầm cả kinh thất sắc, sợ hãi, nhấc tay nàng lên, kéo lui về phía sau.

Không lâu lắm, trong vườn vang lên tiếng cầu xin tha thứ bi thảm, mơ hồ còn có tiếng mắng chửi: vân Tuyết Phi, tiện nhân người, ta sẽ

không bỏ qua cho người!

Rốt cuộc ác giả ác báo, Ngũ Trà hoa tay múa chân, mọi người càng thêm sùng bái nàng, có điều tình hình hiện tại của Đào Thất, sống chết không rõ, tâm tình nàng nhất thời xuống thấp.

Vân Tuyết Phi nhìn nha đầu này ủ rũ như củ cà tím này, vỗ vỗ bả vai nàng nói: "Người đi thăm nàng một chút, một mình ta đi được rồi!"

Ngũ Trà tuân lệnh, cảm kích gật đầu, trong nháy mắt chạy về phía Đào Thất ở.

Đợi đến lúc chỉ còn một mình, Vân Tuyết Phi đi dạo lung tung một chút, nhìn phong cảnh đẹp như tranh vẽ này của Vương Phủ, chuyện ngày hôm qua tựa như là giấc mơ.

"Nữ nhân này, không trách không tìm được người, thì ra người trốn ở đây!"

Một trận quát lớn truyền đến, trong không khí có một lực mạnh hướng về phía mình, Vân Tuyết Phi nhanh chóng tránh đi, trực tiếp tránh được roi da đánh về phía mình, nhìn một đầu khác của roi da, rõ ràng là nữ nhân đêm hôm đó mĩa mai mình!

Chương 62: Bảo vệ tốt gương mặt này cho trẫm!

Một áo choàng lam dài thêu thêu kim tuyến bọc thân, bên hông là đai lưng gắn hồng ngọc, dây màu trắng cột lại mái tóc dài ra sau, xem ra nữ nhân này muốn nữ giả nam trang, nhưng nhìn bộ ngực cao ngất nhô ra, hợp với cách ăn mặc của người này, thật sự có chút tức cười.

Nhìn nữ nhân có bảy phần giống mình kiếp trước này, lúc này lại nổi giận đùng đùng đến trừng phạt nàng, cảm giác thật không biết nên hình dung thế nào! Có điều thật sự không dám khen người một thân trang phục này, mặc dù kiếp trước mình thích nữ giả nam trang, nhưng dù gì cũng giả trang hoàn toàn, ít nhất nơi đặc trưng nhất của nữ nhân cũng được vải trắng bọc qua mấy vòng.

"Cuối cùng lại phải để bản tiểu thư tìm đến ngươi, dám trêu chọc bản tiểu thư, bản tiểu thư sẽ không tha cho ngươi!" Lữ Lệ Hoa đối mặt với biểu tình không sợ hãi của nữ nhân trước mặt, nữ nhân này hoàn toàn không để mình vào mắt, nghĩ đến đây nàng càng thêm tức giận, kể từ sau khi mình giả cho Huyền, có kẻ nào không xu nịnh mình, chạy theo mình, ngay cả Hoàng quý phi Mộ Dung Thanh Y cũng không dám thể hiện trước mặt mình, mà sau khi nữ nhân này trêu chọc mình, gắp gỡ lần nữa, lại không có một chút hối cải, ghê tởm, thật đúng là ghê tởm đến cực điểm!

"Sao ta lại trêu chọc ngươi? Hình như cho đến hiện tại, ta cũng chưa có làm gì, ngược lại vị đại tiểu thư này, cầm roi đến đây đánh người!" Về mặt Vân tuyết Phi vô tội nhìn đại tiểu thư không phân biệt tốt xấu trước mặt, vẫn không quên giơ cây roi trong tay lên, nói cho nàng

biết đây là chứng cứ.

Lữ Lệ Hoa vừa nghe càng thêm không thuận theo, nữ nhân này có hóa thành tro nàng cũng nhận ra, dám đắc tội với nàng đừng mong có thể sống tốt! Nàng tức giận trừng mắt với nữ nhân đáng ghê tởm này, muốn chống chế? Không có cửa đâu! Tay còn lại lấy một cây trâm gãy làm đôi ra: "Cây trâm này, chắc ngươi còn nhớ! Ngươi dám bẻ gãy cây trâm bốn tiểu thư muốn mua, hừ! Bốn tiểu thư sẽ không tha cho ngươi!" Nàng ném cây trâm bị gãy thành hai mảnh đến trước mặt Vân Tuyết Phi, cây trâm bạch ngọc rơi lên nền đá phát ra âm thanh leng keng.

"Cái này ta đương nhiên nhớ, ta còn nhớ rõ ràng ta nhìn thấy trước, kết quả bị một tiểu thư không biết phải trái đoạt mất." Vân Tuyết Phi sờ cằm một cái, suy nghĩ một chút, đưa mắt đánh giá nữ nhân trước mặt, cuối cùng kết luận: "Hình như vị tiểu thư đó có bộ dạng rất giống nam nhân!"

"Rốt cuộc ngươi cũng thừa nhận ngươi làm hư cây trâm của bốn tiểu thư!" Vẻ mặt Lữ Lệ Hoa tức giận, nhìn chăm chăm Vân Tuyết Phi, dám nói mình không phân biệt phải trái, ban đầu mình lễ phép với nàng, cây trâm này cũng là nàng bỏ ra số tiền gấp mười lần mua về, bây giờ lại chỉ trích mình, thật không biết xấu hổ, nàng hận không thể lập tức đánh cho nét mặt nữ nhân này thành tám phần để giảm bớt nỗi hận trong lòng nàng.

"Nhưng ta nhớ, lúc ngươi đoạt lại từ trong tay ta, cây trâm này vẫn còn rất tốt!" Vân Tuyết Phi kiên quyết không thừa nhận mình làm loại chuyện không có nhận phẩm này, cho dù đã làm thật, đó cũng là vì vị tiểu thư này đáng đời, mình là người dân lương thiện, không nên ý thế hiếp người, nhưng cũng phải biết ăn miếng trả miếng!

"Ngươi... ngươi dám chống chế, bốn tiểu thư sẽ không tha cho

ngươi!" Lữ Lệ Hoa tức đến không nói nên lời, nếu như ánh mắt có thể giết người, Vân Tuyết Phi đã có thể chết vô số lần.

Vân Tuyết Phi nhìn nữ nhân có dáng dấp giống mình, hé miệng là bốn tiểu thư, bộ dạng cả vú lấp miệng em, thì ra gương mặt này có thể tức giận đến như vậy, thật khiến nàng mở rộng tầm mắt, nàng buồn cười hỏi: "Oh, ta chống chế, trêu chọc ngươi, ngươi phải làm thế nào mới tha cho ta?" Nhìn bộ dạng đại tiểu thư hoàn toàn được cưng chiều này, hôm nay Vân Tuyết Phi nhàm chán, trêu chọc nữ nhân này một chút, tìm một thú vui cũng không tồi!

"Ngươi... ngươi..." Sắc mặt Lữ Lệ Hoa hồng lên, hung tợn trừng mắt nữ nhân không biết điều này, nàng vốn muốn nữ nhân này quỳ xuống nhận sai, nói không chừng mình cùng lắm cho nàng mấy roi, nhưng nàng lại dám lớn lối khiêu khích mình, hôm nay không dạy dỗ kẻ hạ tiện này, nàng sẽ thật sự xem thường mình rồi!

Nghĩ đến đây, nàng dùng sức muốn rút cây roi trong tay Vân Tuyết Phi, tiếp tục dạy dỗ nữ nhân này, để nàng ta nhìn một chút hậu quả khi đắc tội nàng!

Nhưng rút hồi lâu, làm sao cũng không thể rút trở về, thấy ánh mắt cười như không cười của nữ nhân ghê tởm này nhìn mình, nàng càng thêm nổi giận, lớn tiếng quát: "Dân đen, còn không mau buông tay cho bốn tiểu thư!"

Một tay khác rảnh rỗi của Vân Tuyết Phi liền mở ra, thể hiện bất lực, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc nhìn nữ nhân nhẵn máng nàng, nàng cau mày nói: "Ta không có ngu như vậy, thả vũ khí ra cho ngươi đánh ta!"

"Đây là roi của ta, ta thích đánh ngươi thì đánh!" Lữ Lệ Hoa trả lời như chuyện đương nhiên, nàng là nữ nhân của hoàng đế, trong từ điển của nàng, dân đen lại gần mình là đánh, đánh cho hết giận mới

thôi, nữ nhân đáng giận trước mặt này nhất định tính vào loại dân đen rồi.

"Của ngươi cũng không cho ngươi, trừ khi ngươi có bản lĩnh đến đây dành lại!" Vân Tuyết Phi khiêu khích cười một tiếng, ánh mắt âm trầm, nếu như vừa rồi mình chỉ muốn trêu chọc nữ nhân này một chút, vậy hiện tại nàng bị câu 'Ta thích đánh ngươi thế nào thì đánh' chọc giận.

Lữ Lệ Hoa càng thêm tức giận, dù gì mình cũng học qua chút võ công, tại sao có thể để loại dân thường này xem thường? Nàng dùng sức muốn đoạt lấy roi từ dân đen này, thậm chí còn đưa hai tay ra, nhưng dân đen đó vẫn đứng bất động, hoàn toàn không có vẻ mất sức, nàng nhất thời tức giận, cùng lắm thì nàng không cần roi này, nàng muốn cho nàng ta nhìn kỹ một chút, mình cũng không phải chỉ có mình roi, không có roi, mình cũng có thể đánh nàng khóc đến không nhìn ra phương hướng!

Sau khi nàng quyết định, lập tức buông tay, ném cây roi lên mặt đất, sau đó đánh một quyền về phía Vân Tuyết Phi.

Vân Tuyết Phi không nghĩ đến nàng không cần roi, nhìn thấy một quyền đánh đến, nàng có thể nhìn rõ ràng phương hướng nào, nhẹ nhàng né tránh, như mèo vờn chuột, không tấn công, nhưng lại dùng lời nói kích thích: "Thế nào? Roi không được liền dùng nắm đấm giải quyết?" Nhìn nữ nhân ngày càng khó coi, ngày càng tức giận này, trong lòng nàng sung sướng, không biết nhà nào lại nuôi lại nữ nhân ngược lớn nhưng lại không có đầu óc ngu ngốc thế này!

Sau một hồi tấn công, Lữ Lệ Hoa không khỏi thở dốc, ánh mắt đỏ bừng nhìn Vân Tuyết Phi cách đó không xa: "Dân đen, ngươi thật to gan, lại dám tránh ta!"

Vân Tuyết Phi trợn trắng mắt, đầu óc cô nương này làm bằng bã sao? Thật sự cảm thấy chính mình giỏi, mình phải đứng đó để nàng đánh? Lại luôn mở miệng một tiếng lại kêu dân đen khiến nàng khó chịu, cầm roi trong tay, ánh mắt lạnh lẽo, hung hăng đánh qua nữ nhân đang ngồi đó thờ đốc, ăn miếng trả miếng, nàng không phải người dễ dàng để người khác bắt nạt!

Tiếng roi vang lên, một roi này không giống tiếng roi vừa rồi của Lữ Lệ Hoa, mặc dù Lữ Lệ Hoa quăng roi, nhưng lại giống như đang thêu gổ, không có nội lực gì, chỉ biết một số chiêu đơn giản. Nhưng Vân Tuyết Phi lại khác, tuy thân thể này gầy yếu, kém nhiều so với kiếp trước, nhưng dù gì mình cũng từng làm tướng quân, kiếp trước võ công vô cùng tốt, ngay lúc này thân thể sau khi Tư Nam Tuyết chăm sóc, cũng dưỡng tốt vô cùng. Cho nên dù một roi này dùng không toàn lực, nhưng vẫn có sức mạnh, so với tốc độ ra roi trước đó của Lữ Lệ Hoa thì vô cùng lớn!

Lữ Lệ Hoa vốn còn cảm thấy may mắn, vừa rồi lúc mình tiến công, nữ nhân kia hoàn toàn không dám đánh, có thể thấy đang sợ mình. Nhưng bây giờ một roi quất đến, nàng không sợ mình, mà là đang đùa giỡn mình, chờ mình kiệt sức mới cho ra một đòn chí mạng!

Nàng bị dọa đến mặt trắng bệch, ngồi ngốc tại chỗ không dám động, thân thể nhận một roi kia, y phục trên người nhất thời rách một đoạn, có tia máu chảy ra, đau đớn chạy đến thần kinh não, nàng hoàn hồn, nhìn máu tươi lấm tẩm ra ngoài, còn có đau đớn từng đợt truyền đến, nàng la hoảng lên: "Dân đen lớn mật, ngươi lại dám đánh ta! Ta muốn giết ngươi!" Vì vậy lại giống như điên vọt đến.

Vân Tuyết Phi giữ chặt roi trong tay, khóe môi lạnh nhạt cong lên, lúc nàng sắp đến gần mình, lại lần nữa quăng roi, trong đó kèm chút nội lực, sợi roi lập tức như lưỡi dao kéo một sợi máu thật dài trên người Lữ Lệ Hoa, đồng thời còn khiến nàng bay ra thật xa, phịch một tiếng,

đụng vào phiến đá xanh.

Sắc mặt Lữ Lệ Hoa trắng bệch, nằm trên mặt đất co quắp, cảm giác phổi cũng bị đánh ra ngoài, xương cốt toàn thân tan nát, toàn thân đau đớn, nơi bị roi quất trúng càng thêm đau đớn, nàng luôn sợ đau nhất, cuối cùng không nhịn được, nước mắt dần chảy ra. Nàng thật sự không nên đi loạn một mình, sớm nên nghe Huyền, mang theo hộ vệ bên người.

Bây giờ cuối cùng nàng mới biết võ công của nàng kém thế nào, thì ra những nha hoàn tỷ thí võ công với nàng trước kia đều cố ý thua mình, nếu không phải bọn họ, hôm nay nàng sẽ không ngu ngốc đi tìm dân đen này báo thù như thế, còn làm toàn thân mình đều là vết thương, nếu như hôm nay mình còn sống trở về, nhất định phải lột da đám nha hoàn đối chủ, biến mình thành kẻ ngu!

Vân Tuyết Phi cầm roi tiến lên phía trước, từ trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt âm trầm, nàng vuốt ve cây roi trong tay, lãnh khốc nhìn nữ nhân thống khổ nằm trên mặt đất.

Lữ Lệ Hoa sợ hãi nhìn nữ nhân cầm roi trước mắt, nàng chưa bao giờ phải chịu khổ như thế, cha mẹ trước đây của nàng cũng nàng như trâu bảo, sau khi vào cung mọi chuyện Hạ Hầu Huyền đều nghe theo nàng, người nào thấy nàng cũng phải cúi đầu khom lưng, cúi đầu làm lễ, nhưng mình cao quý như vậy, lại bị một dân đen khiến cho chật vật như thế!

Nhìn dân đen phe phẩy roi trước mặt mình, tâm nàng cũng treo ở cổ họng, nàng không ngừng lui về phía sau, muốn cách nữ nhân kinh khủng này xa một chút, nàng thật sự lo lắng một roi quất đến đây, thân thể nàng liền có thêm một vết thương lớn, nàng che vết thương thấm máu, lo lắng nhìn lên, hiện tại nàng thật sự muốn chạy, đi tìm Huyền báo thù cho mình, nhưng nàng lo lắng bị nữ nhân điên rồ

trước mắt này phát hiện, sẽ tiếp tục dùng roi đánh mình!

"Cảm giác ăn roi thích không?" Vân Tuyết Phi hé miệng cười nói, nhưng vui vẻ không chạm đến đáy mắt.

"Khoog, đừng đánh ta nữa, ta sai rồi, ngươi bỏ qua cho ta đi..." Lữ Lệ Hoa khóc lóc khẩn cầu, bất an nhìn cây roi không ngừng lay động trong tay Vân Tuyết Phi, nàng thật sợ, nếu như nhận sai có thể đỡ một chút đau đớn, nàng có thể nhận sai, núi xanh còn đó, đạo lý này nàng hiểu, chỉ cần hôm nay có thể an toàn thoát khỏi đây, như vậy mình sẽ thắng, nàng nhất định tìm Huyền đến báo thù cho nàng, khiến nàng ta phải đền tội gấp nghìn lần.

Vân Tuyết Phi chặc lưỡi đi mấy vòng quanh Lữ Lệ Hoa, châm chọc: "Cái này là dạy cho ngươi một bài học, đừng nên cầm roi đánh người lung tung, không có ai có nghĩa vũ đến trước cửa để ngươi bắt nạt!"

Nhìn người vừa rồi nổi giận như chó cái, bây giờ lại run rẩy như một con tiểu bạch thỏ, Vân Tuyết Phi nhếch miệng nở một nụ cười nhạt, nàng nhẹ nhàng đến bên tai Lữ Lệ Hoa, thổi một hơi, nhẹ giọng cảnh cáo: "Lần sau để ta thấy ngươi cầm roi bắt nạt người khác, ta sẽ đánh lên mặt ngươi!"

Vân Tuyết Phi cố ý lên giọng ở câu cuối cùng, đợi đến lúc nhìn thấy sắc mặt của nữ nhân này trắng bệch, cả người càng không ngừng run rẩy, không dám nói một câu phản bác, nàng hơi yên lòng, xem ra nghe lọt rồi, nàng nhẹ nhàng vỗ bả vai Lữ Lệ Hoa: "Tốt nhất ngươi ở lại nơi này thưởng thức phong cảnh đi, ta không tiếp!"

Chờ đến khi bóng lưng Vân Tuyết Phi biến mất không thấy nữa, Lữ Lệ Hoa đứng dậy, nhìn cây roi nằm trơ trọi trên mặt đất, cả người tức giận, nàng xông lên trước đập cây roi đó, sắc mặt dữ tợn, trong miệng không ngừng chửi mắng: "Dân đen, dân đen, bốn tiểu thư sẽ

không bỏ qua cho người như vậy, sẽ không bỏ qua cho người..."

"Lệ Hoa, người đang làm gì?" Một bóng đen đơn độc đứng cách đó không xa, môi mỏng mím chặt, cau mày nhìn một màn trước mặt.

Nghe được giọng nói quen thuộc, động tác đập roi của Lữ Lệ Hoa đột nhiên dừng lại, vẻ điên cuồng dữ tợn trên mặt trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là vẻ điềm đạm đáng yêu, bộ dạng lã chã muốn khóc. Nàng xoay người, như hồ điệp nhào vào trong lòng Hạ Hầu Huyền, úy khuất cọ vào ngực hắn, đưa tay đấm đấm lồng ngực Hạ Hầu Huyền, oán giận nói: "Sao giờ người mới đến? Ta bị người khác bắt nạt chết rồi!"

Vừa dứt lời, lập tức ngẩng đầu lên từ trong ngực Hạ Hầu Huyền, gương vết thương vừa rồi bị roi tạo nên ra cho Hạ Hầu Huyền nhìn, nước mắt lớn như hạt đậu chảy xuống, úy khuất nói: "Người xem, cái này là do dân đen đó đánh, đau chết mất!"

Nghe được từ dân đen, Hạ Hầu Huyền không vui nhíu mày, đợi đến lúc nhìn thấy vết thương máu chảy ra thì che vẻ không vui, thay vào đó là đau lòng và trù mẫn, hắn khẽ thở dài một cái, nhìn bộ dạng nữ giả nam trang của nha đầu này, tất nhiên biết nàng muốn mình vui vẻ. Còn có thể mong cái gì? Tất cả đều do hắn gây nghiệt, trên thế giới này còn có một nữ nhân có bộ dạng giống nàng ở cạnh mình, cũng là một an ủi!

Nhìn thần sắc không rõ của nam nhân yêu thương mình có thừa này, trong lòng Lữ Lệ Hoa hơi hồi hộp, kinh hoàng thay thế úy khuất, nàng bất an dò xét: "Huyền... ta... có phải ta làm sai cái gì không?" Nàng như chó con muốn được người yêu thương, ôm lấy cánh tay hắn, đáng thương nói: "Người đừng không để ý đến ta, người mau nói cho ta biết ta sai ở đâu, ta sẽ đổi!" Thậm chí còn giơ tay thề đảm bảo.

Một nữ nhân như vậy dựa vào người, để ý người, người còn kén chọn cái gì? Hạ Hầu Huyền hơi thở dài, đưa tay nhẹ ôm lấy Lữ Lệ Hoa, ôn nhu trấn an: "Ta đưa người đi bồi thuốc!"

Nhìn nam nhân thường ngày lạnh lùng như băng, chỉ có ở trước mặt mình mới lộ ra bộ dạng ôn nhu, trong lòng Lữ Lệ Hoa đặc ý, Mộ Dung Thanh Y là cái gì? Dù là Hoàng Quý Phi, không phải vẫn phải gọi là hoàng thượng, chỉ có mình mới có thể gọi hắn là Huyền.

Nàng đưa tay ôm lấy hông của Hạ Hầu Huyền, cọ sát vào ngực hắn, rất khéo léo gạt đầu, có điều nghĩ đến mình bị thương nhất định không thể bỏ qua như thế, nhất định phải khiến dân đen đó trả một cái giá thật lớn, nàng rung rung tố cáo: "Ta ủy khuất người cũng không giúp ta, vừa rồi dân đen đó còn tuyên bố, nếu như lần sau gặp lại sẽ dùng roi đánh vào mặt ta!"

Nàng biết nơi Hạ Hầu Huyền quan tâm nhất chính là gương mặt này, nàng cũng vì mình có tư cách làm nũng, có một khuôn mặt giống hoàng hậu trước kia, nàng biết Huyền coi nàng là thể thân, nhưng vậy thì sao? Nàng có thể hưởng thụ quyền lợi tối cao, hưởng thụ phú quý mà dám thường dân hâm mộ, dù trước kia nàng là bảo bối trong tay cha mẹ, nhưng đặt trong hoàn cảnh gia đình như vậy, nàng vẫn luôn hâm mộ những nữ nhân quanh năm có trang phục mới để mặc, phát hiện đạt được nguyện vọng, nàng muốn bao nhiêu quần áo mới đều có, trải qua cuộc sống giàu sang, sao nàng có thể cam tâm trở lại cuộc sống trước kia? Thể thân hay không thể thân, nàng không quan tâm, tiên hoàng hậu đã chết, như vậy nàng chính là bản gốc, sớm muộn gì nàng cũng sẽ ngồi lên ghế hoàng hậu!

Quả nhiên thân thể Hạ Hầu Huyền khựng lại, hắn kéo Lữ Lệ Hoa từ trong ngực ra, đưa tay nắm lấy cằm nàng, ánh mắt híp lại, ánh mắt khi điêu khắc bị bao phủ bởi vẻ lo lắng, ánh mắt nguy hiểm cảnh cáo: "Trẫm không quan tâm người chơi thế nào, tay tàn chân tàn cũng

được, nhưng phải bảo vệ gương mặt này thật tốt cho trầm, nếu có bất kỳ sơ suất nào thì người cút về cuộc sống bình dân của người đi!"

Lữ Lệ Hoa hoảng hốt, vốn tưởng mình có gương mặt này, sẽ khiến hấn lo lắng, báo thù cho mình, nhưng lực trên cằm càng mạnh, khiến nàng tỉnh táo biết được, gương mặt này là bùa hộ thân cho vinh hoa phú quý của mình, một ngày kia nếu gương mặt này bị phá hủy, nhưng vậy mình sẽ bị hấn coi như đồ bỏ đi!

Nhận thức này khiến lòng nàng lạnh băng, nhìn khuôn mặt anh tuấn phía trước, con người thâm thúy như hồ nước, sống mũi chắc chắn... nam tử có đại vị cao quý, lại hoàn mỹ giống như đóa hoa anh túc này, phu quân của nàng, nhưng không có gương mặt này thì nàng có gì!

Trong lòng nàng tự giễu, đây chính là nam nhân mình yêu, nếu gương mặt này quan trọng như thế, vậy nàng phải lợi dụng cho tốt, nàng nhất định phải khiến kẻ bắt nạt nàng trả giá thật lớn!

Nàng lập tức nặn ra mấy giọt nước mắt, ủy khuất tố cáo: "Cũng không phải nô tỳ muốn hủy dung, nữ nhân nào mà không muốn xinh đẹp, là dân đen kia tuyên bố muốn hủy dung nô tỳ, nên nô tỳ mới sợ!" Nàng đưa tay kéo ống tay áo Hạ Hầu Huyền, làm nũng nói: "Huyện, giúp ta trừng trị nha đầu đó, xử lý năg, được không... nếu không ta lo lắng, chỉ sợ có ngày gặp lại, người không ở bên cạnh, vậy ta..."

Hạ Hầu Huyền buông tay đang nắm cằm nàng ra, bỏ qua phiền não trong lòng, lạnh lùng hỏi: "Người bị đánh ở đây?"

Lữ Lệ Hoa vội vàng gật đầu, tức giận chỉ trích: "Nữ nhân đó là nha hoàn của vương phủ, cái phủ hộ quốc này thật không để người khác vào mắt, một đứa nha hoàn cũng không nghe lời ta!" Nghĩ đến mình

có hi vọng báo thù, trong mắt nàng lóe lên ánh sáng độc ác. "Huyền, nếu người tìm được nàng, nhất định phải hành hạ nàng, để nàng chết thì quá lợi cho nàng rồi!"

Hạ Hầu Huyền nhìn nữ nhân trước kia hiểu chuyện, khéo léo, hiểu lòng người giờ đây lại xa lạ trước mắt, rõ ràng là cùng một gương mặt, vì sao tính cách lại kém nhiều như vậy? Hắn biết không nên hi vọng quá xa vời, có thể giữ lại gương mặt này ở bên mình đến sau này, cũng là trời cao ban ơn cho mình rồi.

"Tốt nhất người nên đi xử lý vết thương cho tốt, chuyện còn lại để ta xử lý!" Hạ Hầu Huyền hơi không kiên nhẫn, nhắc chân chuẩn bị rời đi.

"Huyền... người..." Lữ Lệ Hoa sững sờ nhìn nam nhân mình dựa vào rời đi, không nghĩ đến Huyền lại muốn mình tự đi xử lý vết thương, trước kia dù mình chỉ bị chút vết thương nhỏ, hắn cũng đau lòng kéo mình lại an ủi, nàng biết là vì gương mặt của mình, nhưng hôm nay mình không bị hủy dung, vẫn là gương mặt đó, tại sao vừa rồi nàng lại thấy sự chán ghét trong mắt Huyền?

Hạ Hầu Huyền đột nhiên dừng lại, trong lúc Lữ Lệ Hoa kích động cho là vì mình, hắn xoay người lạnh lùng ném lại một câu cảnh cáo: "Bảo vệ tốt gương mặt này cho trầm!"

Lữ Lệ Hoa khẽ vuốt mặt mình, nhìn Hạ Hầu Huyền ngày càng đi xa, nàng đột nhiên phát hiện thứ đau nhất là tâm, nếu ta không thể lợi dụng gương mặt này chiếm được lòng người, vậy ta sẽ dùng gương mặt này giành được vị trí nữ nhân quyền lực nhất quốc gia này!

Tur Nam Tuyệt không nghĩ đến mình ngồi ở bát giác lẩu uống rượu, lại có thể thấy một màn thú vị như vậy, nhìn bóng đen ngày càng đi xa, hắn cảm thán một câu: "Sớm biết có ngày hôm nay lúc trước sao

còn như vậy!" Một ly rượu xuống bụng, hấn khẽ vuốt trán, đột nhiên cười một tiếng: "Xem ra ta phải lòng một con cọp cái!"

Bạch Phong lo lắng nói: "Chủ tử, hoàng thượng có thể gây sự với vương phi hay không?"

Gió mát thổi qua, Tư Nam Tuyết đột nhiên đứng dậy, thu tầm mắt lại, khóe môi nhấc lên, nở một nụ cười kiên định: "Bổn vương sẽ bảo vệ nàng cả đời!"

Làn gió thơm trong vườn, Tần Hương Quân nhìn bức thư phụ thân gửi đến, ngón tay nắm chặt thành quyền, đợi đến lúc xem xong, nàng vo lá thư lại thành một cục ném xuống đất, nghiêm giọng nói: "Ta cũng muốn mang thai con của vương gia, nhưng mấy tháng nay, mỗi ngày vương gia đều ở chỗ của vương phi, ta có thể làm sao?"

Thính Tuyết cũng cảm thấy không đáng cho chủ tử, dù sao chủ tử cũng là dòng chính của Thừa tướng, ban đầu chịu làm thiếp cũng là vì nghĩ đến vị trí đó còn trống, đợi một thời gian có thể lên làm chính, không nghĩ đến nửa đường lại gặp ra một Vân Tuyết Phi, cướp đi vị trí vương phi không nói, mà đến cả tâm của vương gia cũng bắt đi rồi.

"Tiểu thư..." Thính Tuyết nhìn bốn phía, sau khi xác định không có ai, nàng nhỏ giọng nói: "Có cần cho người trừ Vân Tuyết Phi?"

" Người cho rằng ta không muốn? Người nên nhìn kết quả của Quan Tâm Liên và Tống Thi Linh, một kẻ chết, một kẻ kết duyên, mặc dù Tống Thi Linh còn sống, có lẽ sống còn khó chịu hơn chết!" Tần Hương Quân phân tích tình thế trước mắt, sắc mặt âm trầm: "Vân Tuyết Phi không phải là kẻ dễ đối phó, sơ ý một chút, chúng ta sẽ trả đủ!"

" Vân Tuyết Phi này lớn lối như vậy, nói cho cùng là có vương gia bảo vệ và cung chiều, chúng ta bắt đầu hạ thủ từ Vương Gia đi, nếu như tiểu thư có được súng ái của, vậy không phải mueri Vân Tuyết Phi cũng không phải là uy hiếp!" Thính Tuyết đặt ánh mắt hy vọng lên người tiểu thư mình, thật ra thì Vân Tuyết Phi không phải là vấn đề, chỉ cần giải quyết Vương Gia, tất cả đều dễ nói chuyện.

Sau khi Tần Hương Quân nghe xong, sắc mặt càng thêm khó chịu, ánh mắt tức giận nhìn về phía nha hoàn coi thường tình hình: "Người cố ý phải không? Người biết rõ hiện tại cũng Vương Gia không thêm liếc đến ta, trong lòng đều là con tiện nhân Vân Tuyết Phi kia, người còn muốn xát muối lên vết thương của ta!" Nếu như nha hoàn trước mắt không phải là người lớn lên cùng mình, nàng thật hoài nghi có phải nàng bị người thu mua tới đả kích mình hay không.

Thính Tuyết biết sai cú đầu nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, tiểu thư, ta không phải cố ý!"

" Không thể đến gần Vương Gia, không chiếm được súng ái của vương gia, vậy năm nào tháng nào binh phù mới có thể tới tay!" Tần Hương Quân lo lắng đi tới đi lui, nghĩ đến dặn dò trong thư của phụ thân, nàng thật hối hận lúc ấy viết thư cho cha nói cho hắn biết mình đã là người của vương gia, hiện tại Vương Gia không động vào mình, chính mình làm thế nào nói rõ với phụ thân tình hình này? Không chiếm được ủng hộ của vương gia, cũng không có binh phù, vậy làm sao đại kế của phụ thân có thể áp dụng?

" Nếu không?" Ánh mắt Thính Tuyết đột nhiên chợt lóe, ngẩng đầu hưng phấn nhìn chủ tử mình: "Tiểu thư, chúng ta có thể tiếp tục tặng bạc cho vương phi!"

Bạc? Tần Hương Quân dừng bước lại, ánh sáng trong mắt lóe lên, đột nhiên cười nói: "Đúng vậy... tặng bạc! Vương phi yêu tiền, từng

bán lần đầu tiên của Vương Gia, có thể có lần thứ hai, lần thứ ba..."
Lần này mình nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, tránh thủ mang thai
con của vương gia, giành được tâm của vương gia, lấy được binh
phù!

Chương 63-1: Ấm áp ngăn ngủi (1)

Vân Tuyết Phi trông thấy sân viện trống rỗng, không tự giác nhíu mày hỏi: "Sao hôm vắng tanh vậy? Bọn nha hoàn đi đâu hết rồi?"

Ngũ Trà trả lời: "Nghe nói mấy ngày trước khách quý bị người trong vương phủ đánh, bây giờ đang điều tra đấy."

"Bị đánh?" Vân Tuyết Phi quay đầu dùng ánh mắt hỏi thăm Ngũ Trà, trong lòng lập tức hiện lên tình huống nữ nhân ngốc nghếch ngày đó tìm mình gây phiền toái, xem ra tám phần là vị đại tiểu thư kia rồi.

"Chính là ngày mà Đào Thất bị thương ấy, cũng may tiểu thư người không sao, nghe nói chuyện xảy ra rất gần chỗ tiểu thư." Ngũ Trà vui mừng nói, chẳng may may suy nghĩ nó có liên quan đến tiểu thư nhà nàng hay không.

"Ồ, vậy sao ~" Vân Tuyết Phi mở to mắt, coi bộ đại tiểu thư ác bá này vẫn chưa học khôn ra, sớm biết như vậy đã không dễ dàng buông tha cho nàng ta rồi.

"Thái độ của vị khách quý kia với người làm trong phủ vô cùng kém, mở miệng một tiếng là dân đen, đoán chừng bị ai đó nghe xong cảm thấy khó chịu nên đánh nàng ta đây mà." Ngũ Trà kể tiếp, đột nhiên nghĩ đến cái gì, mắt sáng trưng, kích động nói: "Nam nhân đi cùng nữ nhân ấy, dáng dấp khá tốt, có thể so sánh với vương gia."

Lần đầu tiên Vân Tuyết Phi nghe được nam nhân có thể đứng ngang hàng cùng Tư Nam Tuyệt, lập tức hứng thú hỏi: "Nam nhân đó trông

thế nào? Có thể khiến cho tiểu thư Ngũ Trà chúng ta đánh giá cao như vậy nhỉ?"

Ngũ Trà chu miệng tố cáo nói: "Tiểu thư, người đã có vương gia rồi, không được nghĩ đến nam nhân khác!"

"Chỉ nói là không được nghĩ chứ đâu có quy định là không thể nhìn!" Vân Tuyết Phi nhướn mày cười nói.

"Chẳng qua cho dù thấy được cũng vô dụng, bởi người mà hấn thích đích thị là vị đại tiểu thư cứ mở miệng là dân đen kia rồi~" Ngũ Trà thờ dài tiếc hận nói: "Thật không biết cô tiểu thư điêu ngoa đó có cái gì tốt, tìm được một tướng công hoàn hảo như thế!"

Nhìn vẻ mặt tư xuân của tiểu nha đầu, Vân Tuyết Phi vốn muốn trêu chọc thêm một lát, nhưng lúc này ngoài cửa lại đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, tiếp theo là giọng nói cung kính của nữ tử vang lên: "Có vương phi ở đây không? Nô tỳ Tần Hương Quân có việc quấy rầy."

Vân Tuyết Phi thu lại nụ cười, giữa hai đầu chân mày thoáng qua sự không kiên nhẫn, sau đó nghiêm mặt nói: "Vào đi!"

Quần áo màu tím nhạt, mặt trên điểm xuyên hoa Tường Vi cỡ lớn, tóc bới cao, phô diễn chiếc cổ thon dài ra bên ngoài, xinh đẹp tựa như thiên nga trắng, trâm vàng cài nghiêng ở giữa, theo bước chân khẽ đong đưa, đai ngọc bó eo thon, thoa phấn nhẹ, tươi mát thanh nhã, cả người như được rột rửa dưới ánh mặt trời, làm cho người ta có một loại cảm giác tựa như mộng ảo.

"Nô tỳ tham kiến vương phi ~" Tần Hương Quân cung kính hành lễ.

Vân Tuyết Phi gật đầu: "Đứng lên đi ~ tìm ta có chuyện gì?"

Tần Hương Quân đứng dậy, nhìn thoáng qua Ngũ Trà, muốn nói lại thôi, khó xử nói: "Vương phi có thể để nha hoàn lui xuống tránh mặt một lát không!"

Vân Tuyết Phi cẩn thận liếc Tần Hương Quân một cái, cũng không nói gì, dặn dò Ngũ Trà: "Em đi ra bên ngoài coi chừng, có chuyện gì báo ta biết!"

Ngũ Trà cung kính trả lời: "Dạ!" Tiếp theo thì lui ra.

Khi trong phòng chỉ còn dư lại hai người Vân Tuyết Phi và Tần Hương Quân, Tần Hương Quân quan tâm hỏi "Vương phi, gần đây khỏe không?"

"Rất khỏe, có chuyện gì nói thẳng đi!" Vân Tuyết Phi không thích dây dưa, càng không thích giao thiệp với nhóm tiểu thiếp trong vương phủ này, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính.

Tần Hương Quân lấy từ trong tay áo ra mười vạn lượng ngân phiếu đã sớm chuẩn bị xong, trình lên Vân Tuyết Phi, lấy lòng nói: "Đây là một chút tâm ý của nô tỳ, xin vương phi vui lòng nhận cho ~"

Mười vạn lượng ngân phiếu! Một con số rất to, chẳng qua hình như gần đây nàng đâu có qua lại với nữ nhân này, sao đột nhiên đưa mình nhiều bạc như vậy? Lẽ nào nàng phát tài, hay. Nàng lấy ánh mắt hồ nghi quét về phía Tần Hương Quân.

Dưới cái nhìn mãnh liệt kia, Tần Hương Quân vốn nghĩ muốn giải thích hết thảy, nhưng lại chợt không biết nói làm sao, không thể phủ nhận, ánh mắt Vân Tuyết Phi vô cùng sắc bén, qua một hồi lâu, lòng nàng ta đều xáo trộn cả lên.

Nàng ta cúi đầu điều chỉnh lại tâm trạng, sau đó ngẩng đầu lên lớn

mặt hỏi "Nghe nói mấy tháng gần đây vương gia luôn ngủ ở chỗ của vương phi!"

Vân Tuyết Phi đại khái cũng đoán được nàng ta muốn làm gì rồi, mày liễu khế nhíu, "Đúng vậy thì sao?" Hoàn toàn không có ý tứ che giấu.

Thật ra Vân Tuyết Phi vì lời quanh co với nàng ta, nên trực tiếp trả lời như vậy, thế nhưng vẻ mặt đó ở trong mắt Tần Hương Quân không thể nghi ngờ là dặt ý khoe khoang, càng khiến Tần Hương Quân thêm căm hận và ghen tỵ.

Tần Hương Quân rũ mắt xuống, biết rõ đáp án, nhưng từ trong miệng của nữ nhân này phun ra, trong lòng nàng vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu. Bản thân cố gắng hết mình, mà nàng ta thì không cần tốn nhiều sức đã đạt được. Hơn nữa còn giống như chuyện đương nhiên, sao nàng có thể không hận đây? Rõ ràng là nàng vào vương phủ trước, có gì quay đầu lại vương gia chỉ thấy mỗi nữ nhân trước mắt này?

Nàng đè nén chua xót trong lòng, nói thẳng mục đích của mình với Vân Tuyết Phi: "Vương gia đã rất lâu không đến chỗ nô tỳ, nô tỳ nghĩ, nghĩ."

Nàng bỗng nhiên cảm giác trong ánh mắt cười như không cười của Vân Tuyết Phi, mình tựa như một tiện thiếp trần trụi, nhưng có thể có biện pháp gì? Ai bảo mình không nắm được tâm vương gia, không chiếm được sự ưa thích của người. Nếu như vương gia cũng yêu mình, vậy thì hôm nay đứng ở chỗ này không phải là nàng, mà là Vân Tuyết Phi tiện nhân kia, nàng ta sẽ phải cúi đầu làm thiếp với mình rồi.

Tôn nghiêm của nàng đã sớm không còn từ thời điểm bị định làm thiếp, còn có cái gì không thể nói chứ, thân thể nàng khế run, nhưng

ánh mắt đột nhiên kiên định, khẩn cầu: "Nô tỳ muốn vương phi sắp xếp để vương gia thị tẩm!"

Vân Tuyết Phi biết trong nhóm thị thiếp, bối cảnh của Tần Hương Quân là cao nhất, dòng chính nữ Thừa Tướng, một thân phận như vậy vốn nên làm chính thất, nhưng lại làm thiếp cho Tư Nam Tuyết, vì một người đàn ông, chấp nhận hạ thấp mình, có thể thấy được nữ nhân này là thật lòng yêu thương Tư Nam Tuyết.

Nhìn mười vạn lượng ngân phiếu mê người trước mắt. Nếu là lúc trước, nàng sẽ vui mừng nhận lấy, sau đó lập tức đi sắp xếp, mặc kệ Tư Nam Tuyết có thể thân hay không, nàng đều có thể tiếp nhận, bạc tới tay mới là vương đạo.

Nhưng bây giờ, nghĩ đến Tư Nam Tuyết vô cùng tốt với mình, nhân nhượng và cưng chiều mình, nhìn đồng ngân phiếu này, nàng bất chợt mất đi hứng thú, cho dù có nhận lấy, nam nhân cùng Tần Hương Quân điên loạn đảo phượng cũng không phải là Tư Nam Tuyết, điều đó nàng hiểu rõ. Nhưng nàng đột nhiên phát hiện mình không thể tiếp thụ nổi rồi, tuy Tư Nam Tuyết chưa từng xảy ra quan hệ với bọn họ, nhưng nàng cũng không thích những nữ nhân khác trên đầu danh hiệu được Tư Nam Tuyết sủng ái.

Tần Hương Quân nhìn vẻ mặt không rõ của Vân Tuyết Phi, trước kia đều là mười vạn lượng, chẳng lẽ hiện tại nữ nhân này chê ít rồi, nàng thử dò xét nói: "Nếu vương phi không vừa ý, nô tỳ có thể đưa thêm ngân lượng nữa, chỉ cần vương phi an bài cho nô tỳ cơ hội thị tẩm, tất cả đều dễ nói chuyện!"

Sau khi xác định rõ lòng mình, ánh mắt Vân Tuyết Phi nhìn về phía Tần Hương Quân, mới vừa rồi còn bị bao phủ trong sương mù thoáng chốc đã quang đãng sạch sẽ.

Mày cong, con người trong suốt, nàng kiên quyết nói: "Ngân phiếu này người mang về đi, thị tẩm phải xem ý của vương gia, bốn vương phi lực bất tòng tâm!"

Tay cầm ngân phiếu Tần Hương Quân chột cứng đờ, nàng không thể tin rằng to mắt nhìn Vân Tuyết Phi, vì sao nàng ta đột nhiên không thích bạc nữa vậy? Không chịu nhận nó, không an bài cho mình cơ hội thị tẩm, vậy mình làm sao để đến gần vương gia, làm sao đạt được sự quan tâm của vương gia, làm sao lấy được binh phù.

"Nhưng trước kia không phải như thế!" Tần Hương Quân tức giận phản bác: "Trước kia vương phi không phải có thể sắp xếp cho chúng ta thị tẩm sao? Tại sao bây giờ lại không được? Hay vương phi không muốn an bài?" Thay đổi bộ dáng ngoan ngoãn lúc nãy, tức giận mà không lời nào có thể miêu tả được.

Chương 63-2: Ấm áp ngăn ngủ (2)

Hắn từng nói sẽ luôn chờ nàng, nàng bằng lòng lựa chọn tin tưởng hắn. Vân Tuyết Phi nghĩ, nếu nàng muốn quên đi quá khứ, nắm giữ cuộc sống mới, Tư Nam Tuyết là lựa chọn tốt nhất! Hắn sẽ kịp thời cứu mình tại thời điểm mình gặp nguy nan; cho mình một bờ vai dựa vào tại thời điểm mình đau lòng khổ sở; tin tưởng giúp đỡ mình vô điều kiện tại thời điểm mình bị người khác ức hiếp, ra mặt thay mình; vào phòng nấu canh khi mình đói bụng. Nam nhân như vậy làm sao không làm cho người ta động lòng đây?

Sau khi đã chắc chắn tâm ý của mình, Vân Tuyết Phi nhíu mày, khẽ cười với Tần Hương Quân, đón ánh mặt trời chiếu nghiêng từ bên ngoài vào, thoạt nhìn có một vẻ đẹp đoạt hồn những người xung quanh, nàng nhìn chăm chăm Tần Hương Quân ánh mắt nghiêm túc trả lời: "Bổn vương phi không muốn sắp đặt các người cho Vương Gia thị tẩm!" Nói năng có khí phách chứng tỏ rõ thái độ của nàng, cũng ngăn chặn Tần Hương Quân nói lời kế tiếp.

Tần Hương Quân vốn đang mất hồn nhìn Vân Tuyết Phi, đợi nghe được Vân Tuyết Phi không chút do dự cự tuyệt, nàng không thể tin mở to hai mắt, chẳng lẽ Vân Tuyết Phi nữ nhân hạ tiện này thực sự thích vương gia. Tần Hương Quân không ngờ ông trời và nàng ta mở ra một trò đùa lớn như vậy, trước nữ nhân này không thích vương gia, thì bán cho bọn họ cơ hội thị tẩm, nàng ta kiếm được bạc. Bây giờ, nàng ta thích vương gia, thì khiến các nàng trả lại cơ hội thị tẩm, vương gia và bạc tất cả đều bị một mình nàng ta chiếm hết, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy? Tại sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tần Hương Quân nhìn về phía Vân Tuyết Phi tràn đầy thù hận, nàng ta tức giận chỉ trích: "Nữ nhân như ngươi hoàn toàn không xứng với vương gia, ban đầu ngươi vì bạc nương vương gia cho chúng ta. Hiện tại kiếm bạc no rồi, thì muốn vương gia ư? Vân Tuyết Phi, ngươi điên rồi, ngươi đặt chúng ta ở chỗ nào?"

Vân Tuyết Phi đứng bất động tại chỗ, nàng im lặng nghe nữ nhân trước mắt này tức giận trách mắng, sau một lát trầm mặc, nàng nhẹ giọng trình trọng nói: "Thật xin lỗi! Ta." Cho dù có thiên ngôn vạn ngữ, nàng chỉ có thể nói với nàng ta ba chữ này, nàng không biết giải thích sao với nàng ta, chuyện tình cảm vốn không phải lỗi của ai, nàng ta cũng đáng thương, nàng hiểu rõ cảm giác yêu mà không được đáp lại kia.

"Ta không muốn ngươi xin lỗi, ta muốn ngươi sắp xếp cho ta cơ hội thị tẩm!" Tần Hương Quân không duy trì tỉnh táo được nữa, cắt đứt lời Vân Tuyết Phi, không thị tẩm tương đương với việc không thể sinh con cho vương gia, vậy nàng giải thích sao với phụ thân đây?

Bất chợt từng giọt từng giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cuốn trôi lớp son phấn hôm nay nàng đặt biệt chuẩn bị, Tần Hương Quân chỉ vào Vân Tuyết Phi tức giận hét: "Rốt cuộc ta có chỗ nào kém ngươi, vì sao hần xem ngươi là báu vật nhưng chỉ coi ta như rơm rạ? Nếu ngươi yêu hần thật lòng như vậy, ban đầu tại sao cho chúng ta cơ hội thị tẩm, phát viên đường ra, chờ chúng ta ném được vị ngọt, ngươi lại lấy về, ngươi thật là tàn nhẫn, ta tình nguyện ngay từ đầu một chút cơ hội ngươi cũng không cho, vẫn tốt hơn hiện tại ta cầu xin mà không được, đau đớn đến tột cùng!" Đôi tay nàng che mắt, khóc không thành tiếng, nước mắt trong suốt theo kẽ ngón tay nhều xuống đất.

Vân Tuyết Phi nhìn Tần Hương Quân hồi lâu, thở dài nói: "Ngươi đi đi, ta sẽ không đồng ý chuyện an bầy thị tẩm, trừ phi vương gia

muốn!" Nếu như chính hấn nguyện ý, chắc chắn mình sẽ không ngăn cản, đồng thời cũng coi như cho chính mình cái cơ để cắt đứt hi vọng.

Tần Hương Quân ngưng khóc, buông đôi tay ra, chẳng chút che giấu cảm hận mãnh liệt trong mắt, nàng ta cắn răng uy hiếp nói: "Nếu người không thu xếp cho ta thị tẩm, ta lập tức đến chỗ vương gia nói cho hấn biết chuyện người thu bạc, cho hấn biết người là nữ nhân thấy tiền liền sáng mắt, vì tiền cái gì cũng có thể bán, không đáng giá để yêu!"

Nàng cũng chẳng tin nữ nhân này không quan tâm đến hình tượng của mình ở trong lòng vương gia. Thân phận nàng vốn là dòng chính nữ phủ Thừa Tướng, sự kiêu ngạo ấy không cho phép nàng làm như vậy, hơn nữa làm như vậy biểu thị nàng và Vân Tuyết Phi vĩnh viễn không có khả năng chung sống hòa bình. Nhưng đều do nữ nhân này quá tuyệt tình, một chút cơ hội cũng không cho mình. Đã như vậy, nàng không dễ chịu, nàng cũng sẽ không để cho nữ nhân này tốt hơn!

Lúc đầu Vân Tuyết Phi có hơi đồng cảm cho số phận Tần Hương Quân, nhưng khi chứng kiến ánh mắt điên cuồng lẫn hận ý mãnh liệt kia, cùng với sự trở mặt uy hiếp của nàng ta, giờ đây không còn sót lại chút gì, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, những lời này quả nhiên không sai!

Tròng mắt vốn quan tâm dần dần trở nên âm u, nàng lạnh lùng nói: "Người có thể thử xem, ta trước kia dám làm, hiện tại sẽ không sợ!"

Tần Hương Quân tuyệt đối không ngờ Vân Tuyết Phi phản ứng như vậy, đúng là nàng đang nắm cán, thế nhưng chẳng hề ảnh hưởng tới Vân Tuyết Phi, chẳng lẽ vương gia thật sự cưng chiều Vân Tuyết Phi tới tận trời rồi sao? Cho nên nàng ta mới có thể không chút kiêng kỵ

hoành hành ngang ngược như vậy! Nàng không dám nghĩ đến nguyên nhân, nếu như một nam nhân thật sự sủng ái một nữ nhân như thế, có thể bao dung tất cả sai lầm nàng phạm phải, thì chắc hẳn rất yêu nữ nhân này, vậy mình còn cơ hội sao?

Nàng vẫn tin thời gian của mình còn rất dài, mình ưu tú như vậy, yêu vương gia đến thế, một ngày nào đó vương gia nhất định sẽ phát hiện mình tốt, đây chính là lý do nàng chịu đựng những tháng ngày tịch mịch kia. Nhưng bây giờ đột nhiên có người nói với mình, trong lòng vương gia đã đầy, mình hết cơ hội rồi, sự tín nhiệm trải qua thời gian dài hoàn toàn sụp đổ, nàng chỉ cảm thấy xung quanh tối đen, vây hãm không lối thoát, chẳng còn gặp lại ánh mắt trời trên thế giới này.

Nàng có gia thế thượng đẳng, khuôn mặt đẹp động lòng người, tài nghệ được mọi người hâm mộ ca ngợi. Nàng cũng không phải không có người để yêu mến, trước lúc làm thiếp cho Tư Nam Tuyệt, một nam nhân vẫn luôn tồn tại trong lòng nàng, hẳn cũng rất ưu tú, văn võ song toàn, phong lưu phóng khoáng, chẳng qua khi so sánh với vương gia, thì kém xa, đó là một nam nhân nhìn mình tràn đầy thâm tình và cứng chiu, là thanh mai trúc mã của mình. Nếu như không phải gặp Tư Nam Tuyệt, nàng đã an phận phần gả cho người nam nhân kia làm vợ, nói không chừng bây giờ mình là một vị mẫu thân rồi.

Chỉ là số mạng chưa bao giờ sẽ đi đúng với quỹ đạo của nó, cuộc sống luôn có chuyện ngoài ý muốn, nàng gặp được nam nhân như tiên giáng trần ấy. Sau đó, nàng không để ý đến mọi lời chỉ trích, từ bỏ trúc mã, đón nhận sự sắp đặt của phụ thân, làm thiếp Tư Nam Tuyệt!

Rất lâu rồi nàng chưa nghĩ tới nam nhân đã bị mình tổn thương kia, không dám nhớ, lo lắng mình sẽ hối hận! Nhưng hôm nay lâm vào

tình cảnh như vậy, nàng lại đột nhiên nhớ đến hắn, che giấu buồn bã trong lòng, nàng không ngừng tự nói với mình, nàng và hắn đã sớm không thể nào. Nếu nàng muốn hạnh phúc, chỉ có thể nghĩ biện pháp dựa vào vương gia, cây đại thụ này!

Nhưng nếu sau này mình thật sự không còn cơ hội hầu hạ vương gia, không sinh được con nối dòng cho người, vậy mình chẳng phải sẽ sống cô đơn trong căn nhà rộng lớn ấy tới già sao, nàng không muốn kết quả như thế!

Nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Vân Tuyết Phi, lộ ra một nụ cười điên cuồng, người không để ta sống, thế thì ta cũng sẽ không để người được yên ổn! Cho dù vương gia thực sự cưng chiều người, có thể bao dung người tất cả. Nàng cũng phải thử một chút, xem vương gia có phải thật là không để ý chút nào không, chỉ cần có thể phá hư quan hệ giữa bọn họ nàng đều muốn thử, cung mở tên không thể quay đầu, nàng đã không còn đường lui, nàng muốn thị tẩm, nàng muốn đưa bé, vì phụ thân, mặc kệ bất cứ giá nào nàng cũng phải lấy cho bằng được binh phù.

Tần Hương Quân khiêu khích cười nói, trong mắt lóe lên ánh sáng ác độc: "Người đã không sợ vương gia tức giận, có dám cùng ta đối chất ở trước mặt vương gia không?"

"Có gì không dám?" Vân Tuyết Phi ngẩng đầu lên nhìn thẳng nói, ngữ điệu bình tĩnh, chẳng hề mảy may lo sợ.

Chẳng qua thái độ như vậy, càng khiến Tần Hương Quân căm tức hơn. Nàng đã khóc, làm ầm lên, thậm chí uy hiếp, nhưng nữ nhân trước mắt này giống như không để mình vào mắt. Có lẽ nàng ta được vương gia sủng ái là thật nên mới có thể bỏ qua hết thảy.

Lúc hai người đi tới Đông Lâm viện, nha hoàn giữ cửa lập tức đi

thông báo, không bao lâu hai người cùng bước vào phòng ngủ Tư Nam Tuyết.

Khói hun mịt mù, cả phòng ngủ tràn ngập hơi thở yên tĩnh, ánh mắt Tần Hương Quân khẽ lóe sáng, gian phòng này hoàn toàn không phải chỗ lần trước mình thị tẩm, không biết sao, trong lòng nàng tràn ngập sự lo lắng bất an.

Tư Nam Tuyết ngồi ở trong phòng đọc sách, thời điểm Vân Tuyết Phi và Tần Hương Quân đi vào, hấn lập tức ngẩng đầu lên, đưa mắt quyet trên người Vân Tuyết Phi, nóng rục và thâm tình như vậy, giống như trong căn phòng này chỉ có hấn và nàng.

Vốn Tần Hương Quân muốn ở nơi này gây mâu thuẫn giữa hai người bọn họ, nhưng hôm nay khi chứng kiến ánh mắt vương gia nhìn Vân Tuyết Phi, nàng không biết bước vào đây rốt cuộc là chính xác hay sai lầm. Nhưng nàng đã bị bức đến đường cùng không lối thoát rồi, nàng chỉ có thể ôm may mắn trong lòng, có thể vương gia không hề biết bộ mặt thật của Vân Tuyết Phi, chờ hấn nhận rõ, thì sẽ không thích Vân Tuyết Phi nữa.

Tư Nam Tuyết không coi ai ra gì đứng lên, cất bước đến trước mặt Vân Tuyết Phi, dịu dàng hỏi: "Nhớ ta?" Không chút nào chú ý tới bên cạnh còn có một người, cũng không ngờ tới, bình thường vương gia với nữ nhân luôn giữ bộ dạng không nhiễm thế tục lại có một mặt dịu dàng như thế.

Sắc mặt Vân Tuyết Phi hơi ửng hồng, không biết là do khói hay ngưng đọng, ánh mắt nàng quét một vòng trên người nữ nhân ngoan cố muốn mình tới đây đối chất, chỉ thấy gương mặt nàng ta tái nhợt, tràn đầy thù hận, bàn tay nắm chặt thành quyền khẽ run, nàng mỉm cười nói: "Không có, chẳng qua là Tần thị thiếp muốn nô tì đối chất với nàng ấy, cho nên nô tì mới tới!" Giây phút nàng nói đến đây,

con người cười như không cười lia đến vị trí Tần Hương Quân đứng, rõ ràng thấy được cơ thể nàng ta run nhè nhẹ.

Tư Nam Tuyệt rất không hài lòng với câu trả lời của tiểu hồ ly nọ, hần nhìn thoáng qua ánh mắt giảo hoạt của nữ nhân này, nghĩ đến mấy ngày trước chứng kiến bộ dáng nàng lười biếng kiêu ngạo vung roi, hần không khỏi vui vẻ cong môi, mắng nhỏ: "Tiểu lừa gạt!"

Tần Hương Quân nhìn thấy hai người thân mật không coi ai ra gì, trong lòng khó chịu giống như đao cắt, trước kia lúc vương gia thị tẩm mình, người rất hăng hái, muốn mình liên tục? Nhất dạ phu thê bách nhật ân, tại sao chỉ một ánh mắt mà vương gia cũng keo kiệt cho mình?

Nàng không chịu nổi nữa, bước nhanh về phía trước thỉnh an, muốn phá nát loại không khí nhu tình này: "Nô tỳ bái kiến vương gia ~"
Nàng cúi đầu che giấu cảm xúc trong mắt, dáng vẻ hùng hổ dọa người lúc nãy, mặt mũi điên cuồng dữ tợn đã biến mất, thay vào đó giống như một chú chim nhỏ khép nép, mặt mày như tơ.

Rốt cuộc Tư Nam Tuyệt phát hiện trong phòng còn có một người, nghĩ đến Phi Nhi nói đối chất gì đó, hần không vui cau mày, lạnh nhạt nói: "Đứng lên đi!" Giọng nói mất kiên nhẫn, khác xa sự dịu dàng nồng nhiệt với Vân Tuyết Phi, lạnh lẽo đến mức có thể đông người ta thành băng.

Nếu như nói trước kia mình cho rằng vương gia và vương phi chỉ là một lúc mới mẻ, không lâu sau sẽ chán ghét, bây giờ trông thấy thái độ vương gia với Vân Tuyết Phi, nàng nghĩ vương gia đã động tình thật rồi, nàng siết chặt quả đấm, lòng như lửa đốt. Song, càng thêm thống hận Vân Tuyết Phi, vì sao ông trời sắp đặt mình được gặp vương gia, lại còn thêm một Vân Tuyết Phi? Không có nàng ta thì tốt biết bao nhiêu. Nàng khẽ nhắm mắt, đợi sau khi mở ra hạ quyết tâm,

không báo trước quỳ trên mặt đất, cao giọng nói: "Nô tỳ có chuyện bẩm báo!"

"Chuyện gì?" Giọng nói Tư Nam Tuyết vẫn lạnh như trước, không tình cảm, nhưng tầm mắt hắt từ đầu chí cuối chỉ dán trên người Vân Tuyết Phi.

"Vương Gia yêu vương phi như thế, nhưng vương phi hoàn toàn không hề yêu người, nàng ta chỉ yêu tiền mà thôi!" Tần Hương Quân nổi giận, chỉ trích nói: "Ban đầu cho nô tỳ được vương gia thị tẩm, là bởi vì vương phi đã thu của nô tỳ rất nhiều ngân lượng!" Trong lòng nàng có một âm thanh đang reo hò, vương gia người nhìn kĩ vào, đây chính là bộ mặt thật người nữ nhân này. Hiện tại người nên lập tức cho nàng ta một cái tát đi.

Nhưng làm nàng thất vọng rồi, Tư Nam Tuyết một chút phản ứng cũng không có, vẫn thâm tình nhìn Vân Tuyết Phi như vậy, nàng vội vàng hỏi: "Vương gia người không tức giận ư?" Tại sao lại như thế, cho dù có thương, nhưng bị chính nữ nhân mình yêu xem như hàng hóa đem bán lấy tiền. Đây là một điều mà nam nhân không thể nhịn được, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có sự ngăn cách!

"Tại sao bốn vương phải tức giận?"

Giọng nói lạnh lẽo quét qua Tần Hương Quân, trong lòng nàng đột nhiên xuất hiện khí lạnh, toàn thân run rẩy, nàng cẩn thận quan sát vẻ mặt Tư Nam Tuyết, thử dò xét nói: "Vương phi không hề yêu người, nàng ta chỉ yêu tiền, vương gia chẳng lẽ người không tức giận?"

"Nàng không yêu Bốn vương, Bốn vương có cả đời để đợi nàng yêu!" Tư Nam Tuyết nói năng khí phách, gương mặt vẫn lạnh lẽo, nhưng lửa nóng nơi đáy mắt thế nào cũng không che lấp được.

Tần Hương Quân đột nhiên cảm thấy như tiến vào hầm băng, nàng không ngờ kết quả chất vấn chính là một câu thổ lộ của Tư Nam Tuyết với Vân Tuyết Phi. Hơn nữa còn đánh mình vào vực sâu vạn trượng. Cuối cùng không giữ được bình tĩnh, vút bỏ ngụy trang, nàng cao giọng chất vấn, hận ý sáng quắc trong mắt: "Người đã yêu Vân Tuyết Phi sâu đậm như vậy, trước đó vì sao còn lên giường cùng ta? Ta không tin, lúc ấy người rất nhiệt tình muốn ta, không thể nào một chút tình cảm cũng không có?" Nàng đột nhiên đứng lên, dùng tay chỉ Vân Tuyết Phi, ác độc nói: "Nhất định, nhất định là nữ nhân này cho người uống thuốc mê hồn gì rồi, nàng ta chính là con hồ ly tinh! Chuyên quyến rũ nam nhân. . . ."

Chương 63-3: Ấm áp ngăn ngủ (3)

Đột nhiên một cơn gió mạnh quét qua, ngăn lời nói còn dư lại của Tần Hương Quân trong cổ họng, nàng ta ngã mạnh xuống đất, mặt cũng đánh trật, khóe miệng rỉ máu, cả người đau đớn, không thể tin ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân trước mắt âm lãnh tàn nhẫn, đầu còn có nửa điểm phong thái thần tiên, lúc này hẳn giống như ma quỷ đi ra từ địa ngục.

Do không kiềm được sự chua xót lẫn đau đớn trong lòng, nước mắt chảy ào ào, sao mình lại khổ như vậy? Tiểu thư dòng chính nữ phủ Thừa Tướng, nhưng bị coi thường làm thiếp cho người ta, cùng những nữ nhân khác tranh giành tình cảm, bị người hãm hại, hãm hại lại người, cả ngày sống trong hoàn cảnh người lừa ta gạt. Nàng rất nhớ, rất nhớ cuộc sống ban đầu ở phủ Thừa Tướng, không buồn không lo như vậy, được người ta nâng niu như bảo vật trong lòng bàn tay, bất luận mình nói lên yêu cầu quá đáng cỡ nào, hẳn cũng chưa bao giờ giận mình, chưa bao giờ từ chối mình.

Vốn nhỏ giọng nức nở, nhưng càng nghĩ càng đau lòng, nàng bỏ nhào ra đất khóc to lên, nước mắt thấm ướt cả mảng lớn dưới thân, làm gì còn dáng vẻ tiểu thư khuê các, đầu tóc rối bời, ướt đẫm dính vào trên mặt, bụi bặm bám vào trông vô cùng thảm hại, mất hết khí chất, hoàn toàn giống như một đứa trẻ la lối om sòm.

Đây chính là kết quả! Vân Tuyết Phi khẽ thở dài một hơi, kéo Tư Nam Tuyết đi ra ngoài cửa.

Ngay tại lúc Tần Hương Quân khóc khàn cả giọng, đột nhiên một

bóng đen xuất hiện, giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai nàng:
"Quân nhi ~"

Âm thanh kia mềm mại du dương, tựa như linh đan diệu dược, lập tức Tần Hương Quân ngừng khóc, trong lòng nàng khẽ run, không thể tin ngẩng đầu lên, đợi đến khi nhìn thấy người đàn ông đã bị chính mình cố ý quên đi giờ phút này chân thực đứng ở trước mặt mình, nàng kích động nhưng cũng đau lòng không kém.

Nàng vội vàng che mặt mình lại, không muốn để hắn nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác này, lui người về phía sau, khẩn trương nói: "Sao người ở chỗ này? Người rút, rút mau, ta không muốn nhìn thấy người." Sự ngô nghê của mối tình đầu là thứ sạch sẽ duy nhất còn sót lại trong nội tâm của nàng.

Hiện tại nàng trở nên xấu xí hèn hạ thế này, tựa như một con chuột bẩn thỉu, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy chán ghét mình.

Nhưng tệ nhất là đã bị nam nhân trong lòng mình nhìn thấy, bỗng dưng nàng cảm giác cuộc sống này thật u tối, không có gì đáng để lưu niệm.

Vừa rồi ẩn nấp chứng kiến toàn bộ câu chuyện phát sinh trong phòng, Tiêu Hàn không khỏi cảm thấy đau lòng, thiếu nữ hồn nhiên ngày nào đã từng được mình che chở trong lòng bàn tay. Hôm nay lại biến thành như vậy, hắn tiến lên, cúi người nhìn nàng, kéo hai tay trước mặt nàng xuống, giọng nói chứa đầy sự thương tiếc sâu kín vang lên: "Quân nhi, không cần như vậy, ta sẽ khổ sở ~"

"Ta không phải là Quân nhi của người, không phải, không phải!" Tần Hương Quân đột nhiên kích động hét chói tai, dùng sức lắc đầu phủ định: "Ta chỉ là một tiểu thiếp trong vương phủ, một tiểu thiếp ác độc, người không nên đến gần ta, rút đi." Nàng kích động đẩy hắn

ra, tại sao lại ngay lúc mình chột vật nhất, để cho hắn xuất hiện chứ, nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi mình nhục mạ Vân Tuyết Phi có lẽ đã bị hắn nhìn thấy, tức khắc toàn thân nàng đau đến tê dại.

Tiêu Hàn chẳng quan tâm, nhìn nữ nhân cuồng loạn trước mặt, khó có thể diễn tả bằng lời sự đau đớn trong lòng hắn lúc này, hắn kéo nàng vào trong ngực mình, ôm chặt nàng. Mặc kệ nàng ra sức giãy giụa, hắn cũng không buông nàng ra, hắn nhẹ giọng thì thầm, ngữ điệu dịu dàng trước sau như một, không nửa điểm mất hứng, hắn khẽ vỗ về nàng, an ủi nói: "Đừng khóc, khóc nữa sẽ biến thành hoa miêu đấy!"

"Tiêu Hàn, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây? Ngươi đến chế cời ta có đúng không?" Nàng đưa tay dùng sức đánh lồng ngực hắn, vừa khóc vừa lên án nói: "Không sai, ta vứt bỏ ngươi, nhưng hiện tại ta cũng bị báo ứng rồi, sống không bằng chết, mục đích của ngươi đã đạt được, ngươi đi nhanh lên đi, van ngươi!"

Nghe được chính miệng nàng thừa nhận mình không tốt, trong lòng Tiêu Hàn càng khó chịu thêm, hắn nghiêm túc nói "Ta chưa từng trách nàng, ta tới đây bởi vì ta không muốn buông tay!"

Trong thoáng chốc, nàng nhớ lại, hắn đã từng dùng những lời như vậy nói với nàng: "Mặc kệ nàng mắc lỗi gì, ta đều tha thứ cho nàng, vĩnh viễn sẽ không nổi giận với nàng!" Hắn có thể bỏ qua cho mình, nhưng nàng thì lại không được.

Lần này mình sẽ không buông tay nữa, Tiêu Hàn quyết định, nàng không tìm được hạnh phúc, thì hắn sẽ cho nàng hạnh phúc, hắn nghiêm túc nói: "Quân nhi, quên Tư Nam Tuyết, chúng ta bắt đầu lần nữa!"

Bất chợt nàng yên tĩnh lại, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn dung nhan

quen thuộc kia, bắt đầu lần nữa? Có thể sao? Bọn họ bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy, đã thế nàng còn phụ bạc hắn? Hơn nữa nàng đã sớm mất đi sự trong sạch, cơ thể của nàng đã không sạch sẽ nữa rồi.

Giống như biết suy nghĩ trong lòng nàng, hắn nhếch môi cười, đưa tay vén sợi tóc ra phía sau, dịu dàng nói mấy câu ở bên tai nàng, trong ánh mắt không thể tin của nàng, hắn rốt cuộc kiềm chế không được, hôn lên nữ nhân mà mình yêu thích, cả đời này không bao giờ buông tay nữa!

Vân Tuyết Phi áp sát tai vào cửa chính, nghe động tĩnh bên trong, con người chuyển động liên tục, khi thì cười gian, khi thì mở to hai mắt trầm ngâm nín thở, sợ lỡ mất đoạn đặc sắc.

Tur Nam Tuyết bắt đắc dĩ lắc đầu, đưa tay kéo nữ nhân này đi, hắn thật lo lắng, nếu hai vị bên trong trình diễn tuồng cấm trẻ nhỏ coi, nàng vẫn sẽ nghe hết toàn bộ không.

Khi hai người rời khỏi phòng đi tới một nơi hơi xa xa, Vân Tuyết Phi xác định sẽ không quấy rầy đến hai người kia, lập tức cất giọng tò mò hỏi: "Lúc trước biết ta thu bạc, chàng muốn tác hợp cho hai người bọn họ, nên mới sáng khoái đồng ý thị tẩm thị thiếp?"

Tur Nam Tuyết nhú mày, trả lời: "Hả? Muốn biết?" Con người thâm thúy dưới ánh mặt trời không ngừng di chuyển, âm cuối kéo dài lộ ra mùi vị hấp dẫn chẳng giải thích được, mặt mày bờ môi cũng hàm chứa nụ cười cứng chiu.

Trong nháy mắt Vân Tuyết Phi lâm vào trạng thái ngây ngẩn cả người, đờ đẫn tỉnh, thầm mắng: da dẻ nam nhân này thật tốt, chỉ cần đứng ở chỗ này là có thể thu hút ánh mắt người khác, không để người ta sống à! Nàng giữ bình tĩnh gật đầu, nhẹ giọng đáp lại:

"Muốn biết!"

Khóe môi Tư Nam Tuyệt khẽ nâng lên, tiếng nói trong trẻo tựa như con suối mát rượi ngày hè khiến cho người ta toàn thân thoải mái, cười mỉm nói: "Nàng hôn ta một cái, ta lập tức nói cho nàng biết!"

Vân Tuyết Phi không thể tin trọn to mắt, chẳng thể ngờ được người nam nhân trước mắt này thế nhưng vô sỉ đến như vậy, phút chốc lửa nóng bốc lên, nghiêng răng nhìn gương mặt tươi cười đầy hả hê của Tư Nam Tuyệt. Một lúc sau, nàng giận dữ xoay người đi về phía trước.

Tư Nam Tuyệt hết cách rồi, nha đầu này một chút tình thú cũng không có, vì đề phòng nàng tức giận, hấn đành bước nhanh tới, đưa tay kéo Vân Tuyết Phi, thu lại nụ cười dịu dàng nói: "Đừng giận mà, đùa với nàng thôi!" Trông thấy dáng vẻ tức tối thờ hồng học của nàng, hấn chỉ có thể khai hết ra: "Ta không có tốt bụng như vậy, là bản thân Tiêu Hàn nguyện ý, nếu không phải là Tiêu Hàn, vì để trấn an chuyện phụ thân nàng ta, ta cũng sẽ tìm những người khác!"

Thế này Vân Tuyết Phi mới đưa mắt chuyển đến trên người Tư Nam Tuyệt, nhẹ nhàng quan sát, đồng ý nói: "Chàng quả thật không phải người tốt gì!" Lúc đáp mang theo một chút cố ý, đối với chuyện hai người bọn họ, Vân Tuyết Phi thốn thức không thôi, may mà Tiêu Hàn nguyện ý chờ, nguyện ý canh giữ, rốt cuộc ôm được mỹ nhân về, cũng coi như cái này Tần Hương Quân may mắn, gặp phải một nam nhân tốt si tình như vậy.

Chứng kiến sự vui mừng trong mắt nàng, còn có một ít hâm mộ, Tư Nam Tuyệt nhẹ nhàng nắm tay nàng, xúc cảm mềm mại trong tay cực tốt, cảm thấy chưa đủ, dùng lực kéo Vân Tuyết Phi vào trong ngực mình, để cho nàng tựa vào lòng mình, than thở nói: "Đương nhiên nếu đối tượng là nàng, ta sẽ rất vui lòng!"

Vân Tuyết Phi mờ mịt, theo phản xạ ngẩng đầu lên hỏi "Rất vui lòng cái gì?"

Chờ hỏi xong, nàng mới bất giác hiểu được ý tứ câu nói kia của Tư Nam Tuyết, sắc mặt không khỏi ửng hồng.

Tư Nam Tuyết không chút che giấu biểu đạt tâm ý của mình: "Ta rất vui lòng cho nàng thị tẩm!" Cơ thể hắn về sau sẽ luôn giữ cho nữ nhân trước mắt này, không cho bất kỳ kẻ nào nhúng chàm, hắn muốn làm một tướng công tốt thủ thân như ngọc.

Vân Tuyết Phi đỏ mặt trừng mắt nhìn nam nhân không biết thẹn thùng này, sự lạnh nhạt mới vừa rồi với Tần Hương Quân đi đâu rồi hả? Đáng vẻ hiện tại, hiển nhiên là một tên lưu manh!

Buổi chiều thời gian ngắn ngủi mà tốt đẹp, trong không khí cuốn theo hương hoa nhàn nhạt, Vân Tuyết Phi đưa tay ôm lấy hông Tư Nam Tuyết, thân thể dán chặt trong lòng hắn. Khóe môi Tư Nam Tuyết treo lên nụ cười vui thích, sâu kín trong ánh mắt tràn đầy dịu dàng, ở nơi này tình ý nhẹ nhàng lưu chuyển giữa hai người.

Đột nhiên một giọng nói không hợp thời điểm vang lên: "Huyền, tại sao lâu như vậy còn chưa tìm được dân đen kia? Vương phủ nhất định là che giấu nữ nhân đó rồi!"

Chương 64-1: Chất vấn (1)

Đây không phải là giọng nói của ác nữ kia sao? Vân Tuyết Phi từ Tur Nam Tuyết lồng ngực trung ngẩng đầu lên, nhìn sang nơi phát ra âm thanh, quả nhiên trông thấy tay ác nữ kéo một người đàn ông đi tới.

Nam nhân ấy vẫn mặc một bộ đồ đen, dung mạo quen thuộc, ánh mắt lạnh lùng, đầu đón lần nữa kéo tới trong lòng nàng, tay ôm Tur Nam Tuyết bắt đầu lạnh dần, đầu thoáng qua hình ảnh nhất kiếm sắc bén kia. Ngày nàng ra chiến trường cùng người liều mạng, hấn cưới vợ mới, huyết sắc đầy trời kết hợp giá y đồ thẫm tạo thành một loại châm chọc, châm chọc sự ngu xuẩn của nàng.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, tức giận nồng đậm lẫn khổ sở tột cùng cuốn chặt nàng, cả người khắc chế không được run rẩy, tại sao ông trời bất công như vậy? Nàng đối xử thật lòng với người, cuối cùng rơi vào kết cục bị người vứt bỏ, kết quả chết thảm trên chiến trường, nhưng người lừa nàng hại nàng, lại được vinh hoa phú quý, vạn người kính ngưỡng. Giờ khắc này, nàng đột nhiên phát hiện, nếu như không báo thù, như vậy trong lòng mình cũng sẽ không quên được, vĩnh viễn phải sống ở trong hồi ức đau thương, nhất định không chiếm được hạnh phúc!

Ngay tại thời điểm nàng khổ sở khó chịu, cánh tay Tur Nam Tuyết buộc chặt, áp nàng vào lồng ngực khiến người ta an tâm, hơi thở phái nam quen thuộc bao phủ nàng, nói cho nàng biết, nàng không phải một mình!

Tur Nam Tuyết ôm Vân Tuyết Phi, toàn bộ sức nặng thân thể cũng dựa vào trên người hấn, đôi tay nắm chặt y phục của hấn, giống như

hắn là điểm tựa duy nhất nàng có thể dựa vào!

Vào thời kì đẹp nhất của tuổi trẻ, nàng gặp Hạ Hầu Huyền, vì hắn tay nhiễm máu tươi, tổn thương nam nhân đối xử tốt với mình, cuối cùng rơi vào kết quả chết không được tử tế, người đàn ông này lại trái ôm phải ấp, một Mộ Dung Thanh Y trong hoàng cung chờ hắn cung chiều, bên ngoài cung một ác nữ ngực lớn nhưng không có đầu óc lúc nào cũng làm loạn. Sự thật tàn khốc đặt ra ở trước mặt cười nhạo nàng không biết nhìn người! Nàng rất muốn cầm roi, quật chết đôi cầu nam nữ này!

Trải qua mấy ngày tịnh dưỡng, vết thương trên người Lữ Lệ Hoa đã dần dần kết vảy, không còn đau nữa. Chẳng qua chưa tìm được dân đen đó để báo thù, nàng nuốt không trôi cục tức kia, còn có thái độ Hạ Hầu Huyền lúc ấy, khiến nàng biết ranh giới cuối cùng của Hạ Hầu Huyền, nàng biết Hạ Hầu Huyền cung chiều mình, nhưng hắn không yêu mình, chỉ cần đề cập đến chuyện nàng và tiên Hoàng hậu có gương mặt tương tự nhau, Hạ Hầu Huyền lập tức sẽ lạnh lùng vô tình.

Gương mặt này có thể nói là một loại tình cảm ký thác của Hạ Hầu Huyền đối với tiên Hoàng hậu, cho nên hắn mới cẩn thận che chở, dựa vào nó, Mộ Dung Thanh Y vĩnh viễn chỉ có thể làm Hoàng quý phi, không làm được Hoàng hậu, bởi vì vị trí Hoàng hậu đã bị nàng giữ lại. Sau này nàng vẫn tiếp tục yêu Hạ Hầu Huyền, nhưng sẽ không si tâm vọng tưởng được hắn yêu nữa, chỉ cần hắn cung chiều và cho nàng quyền lợi lẫn địa vị chí cao vô thượng là được.

Nàng ôm cánh tay Hạ Hầu Huyền, thân mật tựa sát vào, ánh mắt si tình khóa chặt trên người hắn, hận không thể chiêu cáo khắp thiên hạ, người đàn ông này là của nàng!

Đột nhiên bước chân người đàn ông ngừng lại, lạnh lùng nhìn về

phía trước cách đó không xa, nàng men theo ánh mắt của hấn nhìn sang, đập vào tầm mắt chính là một nam tử tao nhã ưu tú, không giống Hạ Hầu Huyền, hấn mặc một bộ quần áo màu trắng, như Tuyết Liên mọc trên đỉnh Thiên sơn, phong hoa tuyết đại, mỗi lần nhìn thấy hấn, trong lòng nàng tựa như có con thỏ chạy lung tung, ánh mắt khao khát dính trên người hấn, nhưng suy nghĩ bên cạnh còn có một Hạ Hầu Huyền, nàng mới lưu luyến thu hồi tâm tư lại.

Ngừng hồi lâu, Hạ Hầu Huyền mới đi tiếp, tầm mắt rét buốt quét qua nữ nhân trong ngực Tư Nam Tuyết, lạnh lùng nói: "Nam Tuyết huynh, diễm phúc không ít!"

Tư Nam Tuyết cười như không cười nhìn thoáng qua hai người đột ngột xuất hiện ở nơi này, hơi thâm ý trả lời: "Như nhau thôi!"

Mỗi người một câu sau đó thì im lặng, gió thổi nhẹ qua, có thể nghe thấy cả âm thanh nhánh cây lay động.

Dưới ánh mặt trời, hai người một như Mạn Đà La, một như Thiên sơn Tuyết Liên, hai thái cực, lại đông lại trong thiên địa tinh hoa, làm cho người ta cảm thán tạo hóa thật là bất công.

Lữ Lệ Hoa không ngờ vị Hộ quốc vương gia ấy chỉ nhìn thoáng qua bên này, sau đó thì lập tức thu hồi ánh mắt, trong lòng hơi tức giận, mình dầu gì cũng coi như là mỹ nhân, vậy mà hấn lại không thèm nhìn tới mình!

Hạ Hầu Huyền đưa mắt quan sát kỹ lưỡng nữ nhân trong ngực Tư Nam Tuyết, cho dù đêm hôm đó bóng đêm dày đặc, nhưng hấn vẫn biết nàng chính là Tuyết Phi.

Tuyết Phi sao? Hấn một lần nữa nghĩ tới Tiết Phi, Phi Nhi của hấn, cùng một dáng vẻ ở buổi tối hôm đó, bỗng dưng khổ sở kéo đến

trong tim hẳn chẳng rõ nguyên nhân.

Phát giác Hạ Hầu Huyền nhìn chăm chăm nữ nhân của mình, Tư Nam Tuyết không vui cau mày, càng thêm ôm chặt Vân Tuyết Phi vào lòng, hận không thể dùng chính mình ngăn chặn ánh mắt nóng bỏng của Hạ Hầu Huyền.

Không ngờ sinh thời lại có thể nhìn thấy Tư Nam Tuyết hành động trẻ con như thế, Hạ Hầu Huyền hơi tò mò rốt cuộc là nữ nhân như thế nào có thể khiến hắn để ý đến vậy, đặc biệt là khi nghĩ đến cảm giác khác thường đêm hôm đó, hắn chợt cười một tiếng: "Tình cảm giữa Nam Tuyết huynh và vương phi thật sự ghen chết người khác!"

Lúc này Lữ Lệ Hoa mới chú ý tới trong ngực vương gia còn có một nữ nhân, thì ra đây chính là vương phi của Hộ quốc vương gia, không nhìn đến một đại mỹ nhân như mình, ngược lại đi ôm chặt một người chẳng thấy rõ bộ dáng, trong lòng nàng ta bắt đầu nổi lên ghen tỵ, cũng muốn xem một chút rốt cuộc nữ nhân trong ngực đó trông như thế nào?

Tư Nam Tuyết nhíu mày nói: "Đương nhiên! Ta và nương tử Tuyết Phi của ta sẽ luôn luôn tốt như vậy!" Cố ý nhấn mạnh hai chữ Tuyết Phi, đợi đến khi chứng kiến đau đớn vụt qua trong mắt Hạ Hầu Huyền, khóe miệng hắn không tự giác lộ ra nụ cười hả hê.

"Phi Nhi, nàng nói xem?" Tư Nam Tuyết đột nhiên cúi đầu, ánh mắt dịu dàng cứng chiu nhìn chăm chú vào người trong ngực.

Một Tuyết Phi, một Phi Nhi, tâm tình Lữ Lệ Hoa vốn bình tĩnh cũng bị làm cho rối loạn, cái tên này nếu nàng nhớ không lầm, hẳn là tục danh của tiên Hoàng hậu, nàng ta dời ánh mắt đến người đàn ông bên cạnh mình, quả nhiên nhìn thấy nam nhân luôn không để lộ cảm xúc ra ngoài, giờ phút này trong mắt là một mảnh bi thương, không

ngờ tên của Hộ quốc vương phi lại trùng với tiên Hoàng hậu, nàng dùng sức nắm chặt nam nhân bên cạnh, không thấy được mặt của nữ nhân kia, nàng thật lo lắng, nếu nàng ta cũng giống mình, gương mặt tương tự như tiên Hoàng hậu, vậy phải làm sao?

Ngay tại thời điểm Lữ Lệ Hoa hoang mang, Hạ Hầu Huyền đột nhiên mở miệng nói: "Tới vương phủ lâu như vậy, Nam Tuyết huynh lại tiếc rẻ, tốt xấu gì nên để chúng ta được chiêm ngưỡng dung mạo của vương phi chứ nhỉ!" Giọng điệu này làm cho người ta khó có thể từ chối, trong lòng hắn đang khát vọng cái gì, hắn cũng không rõ. Đêm hôm đó, hắn chẳng hề chú ý đến nữ nhân này, chỉ là lúc ghen thấy tên Tuyết Phi, mới nổi lên lòng hiếu kỳ, nhưng mà nàng ấy đã xoay người.

Giờ phút này đầu óc Lữ Lệ Hoa căng thẳng như dây cung, quả nhiên trong lòng Huyền hy vọng gương mặt nàng ta sẽ giống với tiên Hoàng hậu! Nếu quả thật như thế, vậy mình làm sao bây giờ, nàng cắn chặt cánh môi, trong lòng bắt đầu khẩn trương lo lắng, mình thật vất vả mới có được vinh hoa phú quý như hôm nay, sao có thể dễ dàng chấp tay nhường cho người khác đây? Nàng lia mắt nhìn gắt gao nữ nhân trong ngực Tư Nam Tuyết kia!

Chương 64-2: Chất vấn (2)

Đột nhiên nàng phát hiện hình dáng nữ nhân này càng nhìn càng quen mắt, giống như đã gặp qua ở đâu? Nàng tìm kiếm trong trí nhớ, hàn quang chợt lóe, tình cảnh mình bị quất roi hiện ra, chính là dân đen đó! Tức giận bị đè nén nhiều ngày rốt cuộc được dịp bộc phát, nghĩ đến sỉ nhục và đau đớn ngày ấy, nghĩ đến sự lo lắng sợ hãi lúc đó, nghĩ đến trên thân thể trắng nõn như ngọc này của mình bị hai vết sẹo xấu xí tựa như con rết. Nàng thể chịu đựng nữa, lửa giận thù hận dấy lên hừng hực trong mắt, quát lớn: "Dân đen, rốt cuộc để bản tiểu thư bắt được ngươi rồi!"

Ánh mắt Hạ Hầu Huyền thoáng qua sự lạnh lẽo, bèn nhón bắn về phía nữ nhân trong ngực Tư Nam Tuyệt, hỏi "Là nàng ta?"

Lữ Lệ Hoa siết chặt quả đấm, nghiến răng kèo kẹo, thảo nào mình tìm không được từ bọn nha hoàn trong phủ, thì ra là vương phi! Chẳng qua vương phi thì sao? Nàng gật đầu khẳng định với Hạ Hầu Huyền, nghĩ đến cảm giác bị quất roi ngày đó, cảm giác đau đớn như cá nằm trên thớt đợi người ta ức hiếp, nàng lập tức không cầm được run rẩy, giọng nói như ma quỷ ấy thường xuyên xuất hiện ở bên tai mình: Lần sau để ta thấy ngươi cầm roi bắt nạt người khác, ta sẽ đánh lên mặt ngươi! Nếu hôm nay không xử trí tên dân đen này, nàng không thể thanh thân được, cả đời cũng sẽ sống trong bóng ma ngày đó!

Gương mặt tràn đầy lệ thuộc vào nhìn nam nhân lạnh lẽo trước mắt, giọng nói yếu ớt thường ngày càng thêm mềm mại hơn, uất ức tố cáo: "Huyền, hôm ấy chính nàng ta đã cầm roi đánh ta, còn tuyên bố muốn hủy mặt ta!" Nàng cố ý nâng cao âm lượng câu sau, gương

mặt này của nàng chính là bảo bối của Hạ Hầu Huyền, nghĩ đến ngày đó Hạ Hầu Huyền lãnh khốc vô tình, trong lòng nàng tràn đầy khoái cảm sắp báo thù thành công.

Nhìn nàng ta giấu đầu trong ngực Hộ quốc vương gia, chẳng trách không dám gặp người, nhất định là vừa rồi nghe mình nói chuyện, nên mới trốn đi! Chỉ là trốn cũng vô dụng, nếu bản tiểu thư tìm được người, thì không bỏ qua cho người, nổi nhục và khổ sở ngày đó, nàng muốn nàng ta phải trả lại gấp trăm ngàn lần!

Không giống Tiết Phi, người đừng nghĩ Huyền sẽ tha cho người, trong lòng nàng sáng khoái cười to, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Vân Tuyết Phi cũng nhìn không được nữa, nàng đẩy Tư Nam Tuyết ra, trốn tránh chẳng giải quyết được vấn đề, nàng hiểu rõ nguồn gốc cừu hận của mình ở đâu? Nếu không cam lòng, thù hận khó tiêu, như vậy nàng sẽ hành động theo con tim mình!

Mặc một bộ quần áo màu tím thêu hoa trắng nhạt, ôm trọn cơ thể, khoác thêm lụa mỏng màu trắng, phác họa lên đường cong uốn lượn như nước chảy. Nàng cứ như vậy đứng dưới ánh mặt trời, đầu tóc đen dài mềm mại tùy ý quấn lên, sợi tóc bay nhẹ nhàng theo gió, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng về phía trước, tròng mắt đen sạch sẽ biểu lộ sự đúng mực của chủ nhân nó.

Ánh mắt Vân Tuyết Phi lạnh lùng nhìn kĩ hai người kia, tên nam nhân này thật lạ, hại chết Tiết Phi, lại để một nữ nhân tương tự Tiết Phi ở bên cạnh, hẳn đang hoài niệm Tiết Phi ư? Hay do trong lòng có quý? Hoặc nói đến cùng ai là thể thân của ai?

Nhìn nữ nhân mình đã từng vô số lần muốn bầm thây vụn đoạn xuất hiện ở trước mặt, Lữ Lệ Hoa không kiềm chế được, lớn tiếng mắng:

"Tên dân đen kia, còn không mau ngoan ngoãn quỳ gối trước mặt bản tiểu thư xin tội, nếu không."

Vân Tuyết Phi chuyển mắt, ánh sáng lạnh như đao bắn ra, nhìn thẳng người trước mắt: "Nếu không thì sao?"

Lữ Lệ Hoa bị ánh mắt lạnh lùng u ám nhìn chăm chăm, có một loại áp lực vô hình chộp lấy động tác của nàng ta, có một sự lo lắng vụt qua, thốt không nên lời kịch bản vốn đã chuẩn bị sẵn trong đầu, nàng ta chỉ có thể bất an kéo lấy quần áo Hạ Hầu Huyền, tay có chút rung rung, hận không thể núp gọn ở sau lưng hắn. Nói là một chuyện, nhưng làm lại là một chuyện khác. Nếu không có Hạ Hầu Huyền, nàng ta tuyệt nhiên không dám phát ngôn bừa bãi ở trước mặt nữ nhân điên này như vậy, bởi vì nói không chừng nàng ta (VTP) sẽ thật sự phá hủy gương mặt của mình.

"Hả? Tại sao không nói chuyện? Ta không xin lỗi, người muốn làm gì ta nào?" Vân Tuyết Phi tiếp tục lạnh lẽo hỏi tới.

Hạ Hầu Huyền hơi nghiêng người, chặn lại tầm mắt của Vân Tuyết Phi, không vui cau mày nói: "Hôm nay Vương phi thật đúng là khiến trẫm mở mang, cái gì gọi là ác nhân cáo trạng trước?" Trong lòng hắn vô cùng khó chịu, nữ nhân của mình bị người ta bắt nạt, thử hỏi mặt mũi mình còn để ở đâu. Hắn xưng trẫm, chính là hi vọng nữ nhân trước mắt này chủ động tới đây nhận sai, hắn sẽ nể mặt Tư Nam Tuyết bỏ qua cho nàng ta.

"Hoàng thượng nhìn ra ta có chỗ nào giống ác nhân vậy?" Vân Tuyết Phi cười như không cười nhướn mày nói: "Roi đó không phải của ta, tin tưởng Hoàng thượng cũng biết tính tình của vị mỹ nhân này, động một chút là mở miệng kêu dân đen, không vừa ý thì rút roi đánh người!" Chứng kiến chân mày Tư Nam Tuyết nhíu chặt, nàng đột nhiên ngừng nói, cười châm chọc: "Hay Hoàng thượng cho rằng ta

nên ngoan ngoãn đưa tới cửa, để cho mỹ nhân của người đánh thoải mái!"

Tâm thần Hạ Hầu Huyền bị ánh mắt lạnh lẽo tràn đầy thù hận kia làm cho nhiễu loạn, hẳn có cảm giác nàng vô cùng chán ghét mình, thậm chí có thể nói là hận mình! Hận? Thật lạ, rõ ràng nhiều lắm cũng coi như lần thứ hai gặp mặt, tại sao hẳn lại muốn tìm cảm giác quen thuộc từ trên mặt của nàng, nhưng rõ ràng trước kia hẳn chưa từng gặp qua nữ nhân này. Hơn nữa còn là nữ nương tử của Tư Nam Tuyết, mình càng thêm không có khả năng dính đến!

Lữ Lệ Hoa đúng là có sợ, nhưng nghe thấy Vân Tuyết Phi nói như thế, nhất thời cũng hoảng hốt, nàng ta vội vàng giải thích với Hạ Hầu Huyền: "Huyền, chàng đừng nghe nàng ta nói bậy, ta không có!" Nàng cho Hạ Hầu Huyền ấn tượng có thể điều ngoa, tùy hứng cũng được, nhưng chỉ riêng tàn bạo là không thể, điều ngoa tùy hứng, Hạ Hầu Huyền sẽ cứng chiều nàng, nhưng tàn bạo, quốc mẫu tương lai phải hòa nhã hiền lành. Nếu bản tính này của mình bị Hạ Hầu Huyền biết, vậy mình vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện ngồi lên bảo tọa Hoàng hậu tôn quý nhất, nàng cũng không muốn luôn bị Mộ Dung Thanh Y chèn ép!

"Nói bản tiểu thư cầm roi quất người...trên người người có thương tích gì để chứng minh không? Nếu quả thật đúng như vậy, mới mấy ngày vết sẹo hẳn sẽ không biến mất chứ!" Lữ Lệ Hoa hài lòng chất vấn, sau đó quay đầu uất ức nhìn Hạ Hầu Huyền: "Huyền, cơ thể của ta có cái gì, chàng hiểu nhất, chàng phải làm chủ cho ta!"

Hành động mờ ám của nàng ta không thoát khỏi ánh mắt của hẳn, chẳng qua hẳn không cho phép bất luận kẻ nào gây bất lợi với gương mặt này, cho dù nữ nhân của Tư Nam Tuyết cũng không được!

Hạ Hầu Huyền biết rõ lời Vân Tuyết Phi nói là thật, cảm rói đánh người trước thật sự là Lệ Hoa, nhưng kể từ Phi nhi mất, nữ nhân này vẫn luôn đi theo mình, cùng với gương mặt giống Phi nhi, còn có hai vết sẹo ghê người kia, Lệ Hoa cũng nhận được dạy dỗ rồi. Nụ cười chói mắt của nàng khiến hấn cực kỳ không thích, nữ nhân này rất có khí thế bức người!

Giọng nói của hấn có một chút đè nén, đồng thời chứa đựng sự uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Lệ Hoa tính tình trẻ con, vương phi xuống tay quá nặng, nếu vương phi có thể nhận lỗi với Lệ Hoa, hết thảy trăm sẽ xem như không có việc gì xảy ra!" Nếu như hai nữ nhân phải có một người chịu thiệt, vậy nữ nhân kia nhất định là của Tư Nam Tuyệt, mà không phải là hấn. Từ lâu hấn đã sớm kiêng kỵ Tư Nam Tuyệt, cho dù hấn làm Hoàng đế, nhưng trong lòng dân chúng, uy danh Tư Nam Tuyệt lại cao hơn hấn. Hơn nữa trong tay Tư Nam Tuyệt còn nắm một phần binh quyền, long kỵ binh phân bố ở khắp nơi.

Chỉ nhận sai! Lữ Lệ Hoa trợn tròn mắt, nàng bị đắc tội lớn như vậy, làm sao có thể với một lời xin lỗi thì xong rồi hả? Nàng bất mãn lay cánh tay Hạ Hầu Huyền, không phải đã nói sẽ làm chủ, báo thù vì mình ư? Tại sao thật vất vả mới tìm được tên dân đen này, kết quả lại dễ dàng bỏ qua cho nàng ta như vậy?

Hạ Hầu Huyền cúi đầu cảnh cáo nhìn Lữ Lệ Hoa, ánh mắt không vui híp lại. Lữ Lệ Hoa biết rõ, nàng chỉ có thể không phục tùng mắt nhìn tiện nhân đó. Vì tương lai về sau, nàng cố chịu đựng, chờ mình làm Hoàng hậu, nàng ta sẽ không được dễ chịu đâu!

Chứng kiến Hạ Hầu Huyền bảo vệ nữ nhân ghê tởm trước mắt này, Vân Tuyết Phi nở nụ cười lạnh lẽo: "Ta nghe nói Hoàng thượng đã từng vì nạp Mộ Dung Thanh Y làm phi, đẩy Tiết hoàng hậu ra chiến trường, kết quả." Nhìn vẻ mặt Hạ Hầu Huyền đột biến, còn có

một đôi con người luôn lạnh như băng rớt cuộc xuất hiện vết nứt, quá nhiên chợt dạ, nàng cười khẩy nói: "Kết quả ngày đó Hoàng thượng cưới Mộ Dung Thanh Y, Tiết hoàng hậu ôm hận chết trận sa trường!"

Hạ Hầu Huyền thế nào cũng không ngờ Vân Tuyết Phi lại đột nhiên nhắc tới Hoàng hậu Tiết Phi của hắn, mọi người chỉ biết Tiết Hoàng hậu chết trận, nhưng hoàn toàn không biết mình cố ý giết nàng, làm sao nữ nhân này biết? Hay nói, nàng ta bị Tư Nam Tuyết xúi giục? Hắn dờn ánh mắt dò xét về phía Tư Nam Tuyết, lại thấy Tư Nam Tuyết chẳng hề nhìn lấy hắn một cái, hai mắt chỉ chăm chú vào trên người thê tử của hắn (TNT).

Trông thấy Hạ Hầu Huyền nhìn về phía Tư Nam Tuyết, sao Vân Tuyết Phi không biết giờ khắc này hắn nghĩ gì, quả nhiên đúng tim đen, nàng tiếp tục châm chọc nói: "Mọi người đều nói Mộ Dung quý phi độc sủng hậu cung, là tình yêu đích thực của Hoàng thượng, nhưng hôm nay chúng kiến Hoàng thượng che chở một nữ nhân khác, thì ra cái gọi là tình yêu đích thực lại nông cạn như thế, không biết ở nơi hoàng cung xa xôi ấy Mộ Dung quý phi nhìn thấy một màn này sẽ có cảm tưởng gì!"

Nàng ngược lại rất hiếu kỳ sắc mặt của Mộ Dung Thanh Y, đoạt lấy nam nhân từ trong tay mình, kết quả đột nhiên thích một nữ nhân khác, hơn nữa nữ nhân này còn giống Tiết Phi bảy phần, khẩu vị Hạ Hầu Huyền thật là đặc biệt!

Mỗi một chữ đều là giễu cợt, gió lạnh như cắt, thổi càng lớn sự trống rỗng trong lòng hắn, hận ý mãnh liệt trong mắt nữ nhân này khiến Hạ Hầu Huyền phúc chốc hoảng hốt. Nếu Tiết Phi ở trước mặt mình, nhìn thấy mình như vậy, nàng nhất định hận chết mình. Nếu không phải vì mình cưới Mộ Dung Thanh Y, sao nàng có thể bị kẻ gian hại chết?

Hắn vẫn chôn sâu sự thật đau khổ ấy ở trong lòng, hôm nay sau một thời gian dài đột nhiên bị người khác vạch trần. Thực ra hắn rất muốn nói, hắn đã sớm hối hận. Nếu thời gian có thể quay trở lại, hắn nhất định tuân thủ lời hứa với Phi nhi, cả cuộc đời chỉ yêu một mình nàng, nhưng trên thế giới hoàn toàn không có thuốc hối hận, cho dù hắn đã sớm hối hận muốn chết!

Nhìn nam nhân thường ngày mạnh mẽ lạnh lùng, hôm nay bị tên dân đen này khiến cho rối loạn tâm thần, nhìn Hạ Hầu Huyền như vậy, Lữ Lệ Hoa hơi đau lòng, đồng thời cũng tức giận, nàng ta biết cái gì chứ? Nàng ta không biết Huyền thâm tình thế nào đâu, cho dù tiên Hoàng hậu chết đã một thời gian dài, nhưng hắn vẫn không quên được nàng, giữ mình ở bên người, là vì gương mặt này giống với tiên Hoàng hậu, người đời chỉ biết Mộ Dung Thanh Y độc sủng hậu cung, nhưng không biết Hạ Hầu Huyền vì cái chết của tiên Hoàng hậu, mà không muốn nạp phi nữa, chỉ để mình ở lại bên cạnh!

Chương 65: Hậu vị bỏ ngõ

Rốt cuộc Lữ Lệ Hoa nghe không vô nữa, tức giận đi ra từ sau lưng Hạ Hầu Huyền, lớn tiếng quát: "Câm mồm! Người cái gì cũng không biết, tại sao nói như vậy?"

Vân Tuyết Phi đảo mắt, không ngờ nữ nhân mới vừa rồi vẫn trốn ở phía sau lại đột nhiên đứng ra, nàng buồn cười nhìn mặt người đang chỉ trích mình: "Hả? Ta cái gì cũng không biết, người thì biết gì nào?" Sao nàng có thể không biết? Nàng chính là kẻ ngốc kia, đợi đến một phút cuối cùng trước khi kết thúc sinh mệnh nàng mới biết được thì ra mình chỉ làm giá y cho người ta.

"Huyền vẫn chỉ yêu một người là Tiết Hoàng hậu, gương mặt của ta chính là minh chứng tốt nhất!" Lữ Lệ Hoa đắc ý ngẩng đầu lên, phô diễn mặt mình trước mặt Vân Tuyết Phi: "Bởi vì ta có gương mặt giống Tiết hoàng hậu, mới có thể ở lại bên cạnh hần!" Nàng không ngại nói nó ra, sự thật vốn như thế. Bất kể vì lòng riêng hay vì người đàn ông này, nàng cũng cần phải đứng ra giúp hần vào thời điểm hần gặp khó khăn, cho hần biết nàng có thể cùng tiến lùi với hần, nàng là người thích hợp nhất làm Hoàng hậu của hần!

Đây là câu chuyện nàng nghe buồn cười nhất trong hôm nay, Hạ Hầu Huyền vậy mà lại yêu Tiết Phi! Nàng nên vui mừng sao? Không, nàng càng thêm hận thôi! Lúc nàng ôm hận chết trên chiến trường, những người này đã mượn danh nghĩa tưởng nhớ nàng, yêu nàng, một người vẫn là nam nhân tôn quý nhất trên thế giới này, hưởng thụ sự kính yêu cùng ca tụng dân chúng, một người thì với tư cách là thể thân của nàng ngang nhiên hưởng thụ cuộc sống lẽ ra của nàng, mà nàng đâu, bây giờ biến thành một đồng xương trắng, an nghỉ ở phía

dưới một góc nào đó rồi.

Vân Tuyết Phi mấp máy môi, chợt cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hạ Hầu Huyền vẫn còn chìm đắm trong sự áy náy, sau đó quay người lại truy hỏi Lữ Lệ Hoa: "Vậy người có thể giải thích cho ta biết, Tiết Phi là nữ nhân Hạ Hầu Huyền thích nhất, người là chỗ để Hạ Hầu Huyền ký thác tình yêu đối với Tiết Phi, vậy Mộ Dung Thanh Y là cái gì?"

Nàng dừng một chút, cười giễu cợt nói: "Nhưng Hoàng thượng lại chọn đúng ngày Tiết Phi ra chiến trường, cưới Mộ Dung tiểu thư, đây là sự thật! Huống chi hiện tại Mộ Dung quý phi vẫn còn ở trong hoàng cung, tận hưởng sự độc sủng theo như lời của mọi người đã nói!"

Cả người Lữ Lệ Hoa chợt cứng đờ, kế tiếp nét mặt biến thành giận dữ, trợn mắt với Vân Tuyết Phi: "Hoàng thượng tam cung lục viện vốn là chuyện đương nhiên, nạp phi rất bình thường. Nếu như cái này cũng không thể khoan dung, làm sao có thể làm Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ?"

"Người thật sự yêu Hoàng thượng? Hay thứ người yêu đích thực là vị trí Hoàng hậu?" Vân Tuyết Phi nhìn chằm chằm vào Lữ Lệ Hoa, ánh mắt sắc bén giống như nhìn thấu lòng nàng ta: "Nếu một nữ nhân thật lòng yêu thương một người nào đó, thì sẽ không cho phép hắn có nữ nhân khác, nói ghen tỵ cũng được, không hiểu chuyện cũng được, nàng nguyện ý gánh lấy tất cả tội danh, nhưng nam nhân của nàng chính là không được phép nhúng chàm những nữ nhân khác!"

Không nhúng chàm những nữ nhân khác? Hạ Hầu Huyền hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhân với gương mặt nghiêm túc lạnh như băng kia. Rốt cuộc vấn đề hắn vẫn luôn quanh quẩn cũng tìm được đáp án, đau đớn như thủy triều cuốn tới, thân thể hắn khẽ lung

lay, khổ sở giống như không thể chịu đựng được nữa, sắc mặt thảm bại. Thoáng chốc hắn như trở lại mùa hè năm ấy, hắn ôm thắt lưng nàng, cùng nàng đứng ở nơi cao nhất trong hoàng cung nhìn xuống gian sơn tươi đẹp, hắn đã từng nghiêm túc cho nàng cam kết: "Nếu có một ngày, hắn đăng cơ làm vua, nàng nhất định là nữ nhân duy nhất sủng ái cùng hắn!"

Nhưng cuối cùng khi hắn lên ngôi, bị cảnh tượng xung quanh làm mờ mắt, dần dần sinh ra bất mãn với chuyện một đời một đôi của nàng. Hắn nghĩ chỉ cần cho nàng vị trí quan trọng nhất trong tim là được, vì sao nàng không chút nào hiểu cho hắn? Hắn là Hoàng đế, chẳng thể cả đời chỉ cưới một mình nàng, trong nhà đại thần đều có vài người thị thiếp, mà hắn chỉ có một Hoàng hậu, điều này sẽ khiến đại thần và dân chúng nghĩ sao đây, mặt mũi của hắn biết để ở đâu nữa chứ?

Nhưng cho tới bây giờ, tới hôm nay, hắn mới biết ý nghĩ lúc đó ngu xuẩn cỡ nào. Nếu không phải nàng yêu hắn, thì sao lại bị các đại thần và dân chúng trách cứ nàng ghen tỵ? Không có một nữ nhân không quý trọng danh tiếng của mình, nhưng nàng vì hắn dậm nát nó dưới chân. Hắn chẳng những không hiểu, còn sinh ra chán ghét nàng, cuối cùng vì cho nữ nhân hắn yêu thích một danh phận, hắn đẩy nàng vào chỗ chết, vĩnh viễn mất đi nàng! Hắn nhắm hai mắt lại, lòng chua chát từng hồi, mắt hơi ướt, hắn đưa tay lau lau, hắn thế nhưng khóc, hối hận thì sao? Cũng chẳng thay đổi chuyện nàng đã không thể trở về!

Tư Nam Tuyệt vẫn đứng ở bên cạnh đột nhiên vui vẻ nhếch môi, con ngươi thâm thúy như đầm sâu chứa đựng sự dịu dàng, chăm chú nhìn nàng, khẽ cười nói: "Vi phu có thể cho rằng nàng đang mượn cớ để thổ lộ vi phu, yêu cầu vi phu hứa hẹn không?"

Vân Tuyết Phi không ngờ Tư Nam Tuyệt lại luôn dung túng mình, chứng kiến hắn cười thỏa mãn, ánh mắt dịu dàng, còn có này mơ hồ

chờ đợi, thù hận khổ sở mới vừa rồi dần dần được phủ lên một tầng màu sắc ảm áp, nàng mở to mắt, không trả lời vấn đề Tư Nam Tuyệt, mà nhíu mày tiếp tục ép hỏi Lữ Lệ Hoa: "Hay là người cho rằng tình yêu cũng nên nhiều người, một người đàn ông và nhiều nữ nhân?"

Tiếp theo chuyển sang Hạ Hầu Huyền cười mỉa nói: "Hoàng thượng may mắn mới có được một hồng nhan tri kỷ rộng lượng như vậy, về sau muốn nạp bao nhiêu nữ nhân cũng dễ, loại nữ nhân này thích hợp làm Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ nhất rồi!"

Lữ Lệ Hoa yên lặng, không ngờ miệng lưỡi dân đen này sắc bén đến thế, khiến nàng vốn tính toán thể hiện một chút ở trước mặt Huyền, nhưng hiện tại bị làm cho lúng túng không xuống đài được, trong lòng nàng buồn bực. Hoàng hậu nàng nhất định muốn làm, nhưng nếu nhiều nữ nhân, thì sẽ cạnh tranh khốc liệt hơn, nhớ gặp phải người càng xinh đẹp lẫn dịu dàng, Huyền đột nhiên thay lòng thì sao đây?

Hạ Hầu Huyền che giấu chua xót trong lòng, ngược mắt nghiêm túc nói: "Hoàng hậu của ta chỉ có một người là Tiết Phi!"

Không chút do dự, nói năng có khí phách, nhưng vẫn không khiến lòng nàng dao động, nàng khinh thường: người đã chết rồi, muốn vị trí Hoàng hậu có ích lợi gì?

Giống như nhìn ra nàng không tin, Hạ Hầu Huyền tiếp tục bổ sung thêm một câu: "Phi nhi không có ở đây, về sau hậu vị bỏ ngõ, trong thời gian ta còn tại vị Đại Hạ Quốc sẽ không xuất hiện thêm một vị Hoàng hậu nào khác!" Tất cả nữ nhân đều kém hơn Phi nhi của hần, bọn họ đều không có tư cách ngồi lên vị trí kia.

Lữ Lệ Hoa không thuận theo, làm sao có thể không có Hoàng hậu? Không nói dân chúng và đại thần không đồng ý, nàng lại càng không

cho phép, mục tiêu duy nhất của nàng chính là ngồi lên chiếc ghế Hoàng hậu. Nhưng bây giờ bị dân đen này phá rối, từ đây đến cuối đời Hạ Hầu Huyền sẽ không lập hậu, sao có thể vậy chứ? Hiện tại Mộ Dung Thanh Y đã là Hoàng quý phi rồi, mình không được phong hậu, chẳng phải mãi mãi phải bị nữ nhân kia đè đầu cưỡi cổ sao?

Nàng phẫn hận nhìn chằm chằm dân đen ghê tởm này, ánh mắt chẳng khác nào rắn độc, cộng thêm lúc trước nàng bị nàng ta đánh cho một trận, thù kia còn chưa báo, thù mới hận cũ gom lại, nàng cắn răng nghiêng lợi tức giận mắng một câu: "Dân đen!" Sau đó quay đầu nhìn Hạ Hầu Huyền, mạnh mẽ phản đối: "Huyền, đừng nghe nữ nhân này nói bậy, một quốc gia sao có thể không có Hoàng hậu? Như vậy các đại thần lẫn dân chúng sẽ nghĩ thế nào đây?"

Chương 65-2: Hậu vị bỏ ngõ (2)

Mở miệng một tiếng dân đen, thật là chó không đờ đờ tính thích ăn phân, vẫn chưa học khôn ra!

Vân Tuyết Phi không vui cau mày, nhắc nhở: "Ta đâu có bảo hẳn không cưới hậu, ngược lại, vừa rồi ta cực lực đề cử người làm Hoàng hậu, người rộng lượng như vậy, không làm Hoàng hậu thật là đáng tiếc!" Sao nàng có thể không nhìn ra ác nữ này luôn tâm niệm vị trí Hoàng hậu, nhưng cho dù Hạ Hầu Huyền có lập hậu đi chăng nữa, vĩnh viễn cũng sẽ không là một nữ nhân động chút là cầm roi đánh người, miệng đầy thô tục như vậy!

Ánh mắt Hạ Hầu Huyền nghiêm túc nhìn nữ nhân vội vàng trước mặt, ngữ điệu biểu thị sự chân thật đáng tin của chủ nhân nó: "Lúc nàng còn sống ta không đối xử tốt với nàng, phụ lòng nàng, sau khi nàng mất, ta cũng phải giữ lại vị trí ấy cho nàng, để nàng độc hưởng phần vinh quang này!"

Tiết Phi đáng chết đó được độc hưởng, vậy nàng phải làm sao bây giờ? Lữ Lệ Hoa vẫn như cũ không chịu buông tay, chỉ cần có chút cơ hội, nàng đều muốn thử một lần, nàng suy nghĩ, giọng nói mềm mại vang lên: "Huyền, Tiết hoàng hậu nàng ấy yêu chàng như vậy, nhất định là hi vọng chàng sống hạnh phúc, hi vọng chàng cai trị tốt Đại Hạ Quốc, nàng hi vọng chàng lập hậu, để có người chăm sóc chàng nàng cũng có thể an tâm ở dưới đó!"

Nàng còn có thể yêu ta sao? Hạ Hầu Huyền mê mang, hẳn biết trước kia nàng rất yêu hẳn, sâu hơn cả tình yêu của mình với nàng, nhưng

hắn làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, phản bội sự tín nhiệm của nàng dành cho hắn, hại nàng ngay cả mạng cũng không còn, nàng dưới lòng đất biết hết tất cả, làm sao sẽ tiếp tục yêu hắn? Nhất định là hận chết hắn rồi!

Hai người kia thật ghê tởm!

Một vì giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng, ban cho nàng vinh quang của vị Hoàng hậu được độc sủng, đừng nói khi còn sống nàng chẳng hề để ý đến nó, vị trí này, lúc ấy nàng ngu dại chỉ muốn một lòng làm thể tử tốt của hắn, nàng biết hắn có mưu đồ với ngôi vị hoàng đế, cho nên nàng học võ công, nghiên cứu sách lược, chính là vì sau này có thể phò tá hắn. Nhưng sau khi giúp hắn thành công leo lên đế vị, hắn lại thích tiểu thư Mộ Dung Thanh Y dịu dàng ưu nhã, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, điều này sao nàng có thể chịu được? Hiện tại người thành đồng xương trắng, còn độc hưởng tôn vinh, thực mỉa mai!

Vị còn lại thì càng cực phẩm hơn, vì ngồi lên vị trí Hoàng hậu, ngay cả người chết nàng ta cũng có thể mang ra nói!

Hai người bọn đúng là tuyệt phối, ích kỷ giống nhau, chỉ biết yêu bản thân mình!

Trước kia Tiết Phi rõ là mắt bị mù, lại coi trọng nam nhân cận bã như vậy!

Cảm nhận được tầm mắt khinh miệt của Vân Tuyết Phi, Hạ Hầu Huyền không nói thêm nữa, hắn chuyển mắt, nặng nề nhìn thoáng qua Lữ Lệ Hoa, lạnh nhạt nói: "Chuyện này ta đã quyết định, sẽ không thay đổi!" Tâm tư của nữ nhân này sao hắn có thể không đoán được? Nếu không phải vì gương mặt tương tự Phi nhi, hắn tuyệt đối sẽ chẳng để mắt tới!

Chúng kiến nữ nhân trước mặt uất ức ứa nước mắt, hấn khẽ thở dài một cái, rớt cuộc không hạ được quyết tâm đối với gương mặt của Phi nhi, hấn cầm tay nàng ta an ủi nói: "Không để nàng làm Hoàng hậu, ta cho nàng được độc sủng, không bạc đãi nàng!" Trong cuộc sống về sau, hấn sẽ luôn nhớ về Phi nhi, tới hết nửa đời còn lại, tiếp đó đợi đến chết đi, hấn muốn xuống dưới lòng đất đi tìm Phi nhi của hấn sám hối, cầu được sự tha thứ của nàng, nói cho nàng biết, thực ra người hấn vẫn yêu là nàng!

Trông thấy Hạ Hầu Huyền đã hạ quyết tâm, chuyện cũng không thể cứu vãn nữa, Lữ Lệ Hoa đành bị buộc tiếp nhận, còn có thể làm sao? Nàng sống dựa vào sự sủng ái của hấn, nàng phải làm hấn vui lòng, để hấn thích mình, bảo đảm vinh hoa phú quý của mình, nàng không muốn quay lại cuộc sống bần cùng nghèo khó kia đâu!

Sau khi Hạ Hầu Huyền bình phục lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn người đã ra mặt thay cho Tiết Phi, bất bình vì Tiết Phi, sa sầm mặt, cau mày: "Làm sao ngươi biết những chuyện này?" Hấn quét mắt về phía Tư Nam Tuyệt, trừ hấn ra, hấn nghĩ không còn người nào khác biết được nội tình trong đó!

Vân Tuyết Phi tiến về trước một bước, chặn tầm mắt Hạ Hầu Huyền, nàng lạnh lùng nói: "Nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm!"

Sau đó kéo Tư Nam Tuyệt đang nhìn nàng thâm tình ở bên cạnh, đầu cũng không quay lại liền rời khỏi.

Hạ Hầu Huyền sững sờ nhìn bóng lưng đã đi xa, vừa rời trong phút giây đó, hấn giống như thấy được Phi nhi của hấn.

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở chiếu xuống tạo nên bóng cây loang

lỗ, gió nhẹ nhàng phất qua, mang đến hơi thở tươi mới.

Không có đôi nam nữ khiến người ta buồn nôn kia, không khí quá nhiên rục rở hẳn lên, trải qua việc đối mặt và chất vấn hôm nay. Nếu nói bây giờ nàng đối với Hạ Hầu Huyền có cảm giác gì, thì chính là thù hận lẫn chán ghét mà thôi!

Đi tới nửa đường, đột nhiên Tư Nam Tuyệt dừng lại, lông mi dài dưới ánh mặt trời vẽ ra vòng sáng xinh đẹp, nhìn Vân Tuyết Phi, ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng.

Vân Tuyết Phi bị nhìn mất tự nhiên, lỗ tai dần dần đỏ lên, nàng ho khan hai tiếng, nhớ lại chuyện mới vừa rồi, nàng lúng túng quay đầu ra hỏi "Người không có chuyện gì muốn hỏi ta sao?" Lúc này mình kích động như vậy, khí thế dọa người như vậy, người ngu đi nữa cũng nhìn ra trong đó có mờ ám, hướng chi là nam nhân thông minh như Tư Nam Tuyệt!

Gió nhẹ thổi qua, đã lâu nhưng vẫn không nghe thấy tiếng trả lời, Vân Tuyết Phi không dám ngẩng đầu nhìn, trái tim nhảy vọt lên tới cổ họng, bỗng dưng giọng nói nam tính trầm thấp vang lên: "Ta chờ một ngày nào đó nàng sẽ chủ động nói thật mọi chuyện cho ta biết!"

Vân Tuyết Phi rốt cuộc bình tĩnh lại, nàng nhẹ nhàng thở ra, trừng mắt liếc Tư Nam Tuyệt: "Người không lo lắng cả đời này ta cũng sẽ không nói thật với người sao?" Nhìn sóng mắt lưu chuyển kia, đẹp để vô tận, dưới ánh mặt trời lộ ra ánh sáng giáo hoạt, làm cho người ta không dứt ra được.

Bàn tay hẵn như bạch ngọc nắm lấy tay nàng, Vân Tuyết Phi cũng không né tránh, mặc cho hẵn cầm tay mình, tay của hai người dính chặt vào nhau, rất nhanh tạo thành độ ấm, mười ngón tay đan xen, tình ý lưu chuyển giữa các đầu ngón tay.

"Phi Nhi, đời này ta chỉ có một nữ nhân là nàng!" Tư Nam Tuyệt nghiêm túc hứa hẹn, ánh mắt cứng chiu quanh quần người trước mặt.

Vân Tuyết Phi kinh ngạc như rớt mi, ánh mắt chống lại hấn lúc nãy, lập tức bị lửa nóng thêu đốt, theo bản năng mở to mắt, giữ bình tĩnh, nói nhỏ: "Người nói gì vậy?"

"Phi Nhi, ta Tư Nam Tuyệt kiếp này chỉ có một nữ nhân là nàng, chỉ cưng chiều nàng, chỉ thích nàng, chỉ yêu nàng!" Tư Nam Tuyệt chẳng cho nàng thời gian để giả ngốc, trước kia hấn khinh thường nói những lời như vậy, nhưng bây giờ hấn gặp được nàng, nữ nhân này luôn có cảm giác không an toàn, hấn sẽ chứng minh cho nàng thấy hấn rất thật lòng!

Ngoài mặt Vân Tuyết Phi bình tĩnh, trong lòng lại như có gì đó gọi là xúc động, nàng cười nhạt: "Bây giờ nói ra quyết định cả cuộc đời, không khỏi quá sớm rồi, tương lai tất cả đều sẽ thay đổi, bao gồm lòng người, ai biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì?" Nếu hấn gặp được một nữ nhân khác khiến hấn động lòng, hoặc Bạch Tuyết Nhu trở về, vậy nàng nên làm thế nào đây? Nàng đã một lần trải qua sự tổn thương, may mắn sống lại, ông trời cũng sẽ không luôn thiên vị nàng, cho nên lần này, nàng muốn bảo vệ tốt tâm của mình, không thể mất đi vì nam nhân khác!

Trong lòng hấn có mất mát, nhưng thái độ lại kiên định: "Ta sẽ chứng minh cho nàng thấy!"

Trong phủ Hồ Uy tướng quân, Tống Thi Linh tát mạnh lên mặt Hồng Nguyệt, tức giận mắng: "Tiện nhân, người dám leo lên giường của tên cầu Phong Cực đó!" Nàng không thể nhịn được, mặc dù vô cùng coi thường thậm chí chán ghét nam nhân này, nhưng nếu nàng gả

cho hắn, thì hắn đừng mơ mang những nữ nhân khác vào trong phủ, nữ chủ nhân chỉ có thể là Tống Thi Linh này!

Hồng Nguyệt lấy tay bụm gò má bị đánh, vệt vàng quỳ trên mặt đất xin tội: "Tiểu thư thứ tội, nô tỳ không phải cố ý, do phong Tướng quân uống say trước, nô tỳ chăm sóc hắn, mới bị hắn cưỡng chế lên giường!" Một giọt nước mắt uất ức chảy ra, nàng đau lòng nhìn chủ tử mình vẫn một lòng kính trọng: "Hắn là phu quân của tiểu thư, cho nô tỳ một ngàn lá gan, nô tỳ cũng không dám làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này!"

"Hừ! Người cũng hiểu là không nên à!" Tống Thi Linh đi quanh người Hồng Nguyệt nhìn kỹ, tấm tắc hai tiếng: "Thật không nhìn ra một nha hoàn đi theo ta đã lâu lại tồn tại tâm tư như thế!"

Bất chợt ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt nàng ta, dừng bước, đưa hai ngón tay kèm chặt cầm Hồng Nguyệt, ép buột nàng nhìn thẳng mình, dùng tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mềm mại trước mắt: "Người xem da thịt này vừa trơn lại vừa non, giống như vỏ trứng mới bóc vỏ, không trách được con chó Phong Cực đó coi trọng, ngay cả ta đây là nữ nhân cũng không tự giác muốn sờ một cái!"

Hồng Nguyệt run lấy bầy, mắt lo lắng nhìn vị tiểu thư xa lạ này, từ lúc tiểu thư bị hủy dung và đuổi khỏi Hộ quốc vương phủ, tính tình liền thay đổi, thường xuyên ngược đãi nàng, cho nên nàng rất sợ tiểu thư!

Đột nhiên trên mặt một trận đau nhói, ngay sau đó một dòng dung dịch nóng hổi men theo gương mặt chảy xuống, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, nhộm đỏ mặt đất.

Tống Thi Linh kêu lên một tiếng: "Ôi chao ~ hơi mạnh tay rồi! Vậy

phải làm sao bây giờ?" Nàng ta vô tội nhìn nha hoàn không ngừng run rẩy trước mắt, nói xin lỗi: "Không cẩn thận làm mặt người bị thương, thật ngại quá ~" Bàn tay kia vừa rồi còn vuốt ve không biết từ lúc nào xuất hiện thêm một cây trâm, hiện ra ánh sáng lạnh, theo mũi cây trâm máu từng giọt từng giọt nhiều xuống.

Mặt Hồng Nguyệt tràn đầy sợ hãi, trong mắt rung rung, lo lắng cầu xin tha thứ: "Tiểu thư, nô tỳ, nô tỳ thật không phải cố ý, xin tiểu thư tha cho nô tỳ!"

"Lời này hình như là trách móc nhiều hơn, giống như ta cố ý rạch mặt của người!" Tống Thi Linh cười điên cuồng, vô cùng khát máu hưng phấn nói: "Một bên mặt của người đã bị hủy, vậy ta sẽ giúp người hủy nốt bên còn lại, như vậy nhìn nó mới hài hòa!" Gương mặt tràn đầy khe rãnh, bởi vì dữ tợn trở nên giống như ác quỷ bị xích dưới địa ngục, cực kỳ đáng sợ.

Hồng Nguyệt cả kinh, vội vàng quỳ lui về phía sau, hoảng sợ kêu lên: "Tiểu thư tha cho nô tỳ đi ~ tha cho."

Lời còn chưa nói hết, cằm lần nữa bị cố định, tay Tống Thi Linh cầm cây trâm, nhấn tâm rạch qua một bên mặt khác, hung tàn ác độc.

Tiếng thét chói tai quanh quẩn thật lâu, làm chấn động lũ chim đang hót líu lo trên cành.

Chương 66-1: Vợ chồng bất hòa (1)

Mùi vị tiểu nha hoàn hôm qua không tệ, Phong Cực sờ sờ cảm, nghĩ đến tiểu nha hoàn ngọt ngào và mỏng manh, trong lòng hẳn lại dang lãn cảm giác thương tiếc, làm nha hoàn thật đáng tiếc, hẳn muốn phong nàng làm thiếp, sau khi quyết định xong, hẳn hít một hơi đi tìm Tống Thi Linh.

Trải qua mấy tháng chung sống, hẳn thật sự thấy rõ ràng từ trong ra ngoài nữ nhân Tống Thi Linh này, rất rõ ràng, trước kia mắt mình thật sự mù, sao lại có thể coi nữ nhân như vậy như nữ thần trong lòng mình? Nữ nhân này hoàn toàn là một kẻ điên, ngày ngày cãi nhau với người khác, ngày ngày đánh chửi nha hoàn.

Nghĩ đến cái khe phập phồng, khuôn mặt tức giận, hẳn nhất thời cảm thấy buồn nôn, dừng bước, do dự, mình có quyền tự lập thiếp, không cần thương lượng với nữ nhân này, mình mới là chủ nhân trong phủ tướng quân này, nữ nhân kia tính là gì? Hẳn vẫn nên đi tìm tiểu mỹ nhân của hẳn.

Quyết định xong, hẳn lập tức xoay người đi vào vườn của nha hoàn, dọc đường đi, Phong Cực cảm thấy vô cùng kì quái, nha hoàn nhìn thấy hẳn thì vội vàng yên lặng cúi đầu vội vàng vòng qua, hơn nữa còn có một số nha hoàn nhìn thấy hẳn thì trực tiếp xoay người đi ngược lại, hôm nya sao lại kì quái như vậy?

Đi đến trước cửa phòng Hồng Nguyệt Cư, vì giữ vững khí chất nam sĩ, hẳn tính đưa tay lên gõ cửa, nhưng tay vừa nâng lên, chỉ nghe thấy có tiếng khóc bên trong, hẳn đưa đầu lại sát cửa, cẩn thận nhận

rõ, là tiếng khóc của tiểu mỹ nhân Hồng Nguyệt.

Tiểu mỹ nhân chính là tiểu mỹ nhân, ngay cả tiếng khóc cũng khiến người ta động lòng như vậy, hẳn không nhìn được nữa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Hồng Nguyệt vốn đang ngồi đầu giường đau đớn, trên mặt tầng tầng máu thịt, nhìn qua như thể Bạch Cốt, nàng đau quá, thật đáng sợ, cũng thật đáng hận! Mình đi theo Tống Thi Linh lâu như vậy, mọi chuyện đều nghĩ cho nàng, ngay cả ngày nàng bị đuổi khỏi Vương Phủ, mình cũng nhẫn nhục, đi theo nàng, chưa bao giờ oán trách, nhưng là nàng, từ sau khi bị hủy dung tính tình lập tức thay đổi lớn, động một chút là đánh mình, mình là người, không phải đồ vật, cũng sẽ đau, cũng sẽ khó chịu!

Phong Cực vừa tiến lại, nhìn thấy trong phòng rèm chưa được kéo lên, trong nhà tối như mực, không một chút ánh sáng. Hắn đột nhiên đạp trúng mảnh vụn trên mặt đất, phát ra tiếng động chói tai, hắn nhìn chăm chú lên mặt đất, phát hiện đều là đồ bị ném, ngay cả gương cũng bị ném vỡ trên mặt đất.

Hắn bỏ qua dự cảm bất thường trong lòng, vừa đi vào trong, vừa làm mềm âm, nhẹ giọng gọi: "Hồng Nguyệt, bản tướng quân tới thăm người..."

Hồng Nguyệt ngẩn ra, hình ảnh tối hôm qua bị cưỡng bạo hiện lên trong đầu, đều do người đàn ông này! Nếu không phải hắn, thì sao hôm nay mình lại gặp phải tình cảnh này? Trong mắt nàng là cừu hận ngập trời, tại sao mình lại luôn bị Tống Thi Linh bắt nạt, mình cũng là người, chỉ là xuất thân không tốt một chút, mình đường đường chính chính là người, tại sao Tống Thi Linh lại vũ nhục hủy dung của nàng? Hơn nữa thân phận của Tống Thi Linh cũng không có gì tốt, trước kia ăn nhờ ở đậu ở vương phủ, hiện tại ở trong phủ tướng quân, người

đàn ông tên Phong Cực này hoàn toàn không liếc nhìn nàng lấy một cái.

Phong Cực dựa vào bản năng nhiều năm của mình, cuối cùng nhìn thấy Hồng Nguyệt cúi đầu ở trên giường, ủy khuất ngồi đó rơi lệ.

Hắn đang chuẩn bị đi đến, đột nhiên một tiếng quát truyền đến: "Tướng quân, người đừng đến nữa!" Hồng Nguyệt nghiêng đầu, quay lưng về phía Phong Cực, đưa tay ngăn cản.

Phong Cực lúng túng dừng bước, trong lòng lại không vui, dù sao mình cũng là tướng quân, hạ mình vào phòng nhìn nàng, nàng phải cảm thấy vinh hạnh, sao lại có thái độ này với mình?

Thấy Phong Cực dừng bước, cuối cùng Hồng Nguyệt vô lực thả tay xuống, nức nở: "Thật xin lỗi, tướng quân, nô tỳ cũng không cố ý muốn ngăn tướng quân, trải qua tối hôm qua, tướng quân có thể đến thăm nô tỳ, nô tỳ thật sự vui mừng, nhưng nô tỳ, nô tỳ..." Càng cố gắng đè nén giọng nói đau khổ càng truyền đến: "Nô tỳ sợ mặt mình sẽ dọa tướng quân, hay là tướng quân trở về đi..."

Phong Cực vốn không vui, sau khi nghe Hồng Nguyệt giải thích, không vui lập tức tan thành mây khói, nhưng hắn đột nhiên bắt được một điều máu chốt: Mặt, trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Tống Thi Linh, bộ dạng điên cuồng của nàng, còn có chuyện gần đây nha hoàn trong phủ bị hủy dung, cả người nhát thời lạnh băng, hé đôi môi khô khốc hỏi: "Mặt có người có phải..., phải không?" Hắn đột nhiên không hỏi được, cảm thấy hơi thở cũng bị đè nén, hắn nhắm mắt lại một lúc, lại lần nữa mở ra, vẫn hỏi lại vấn đề trong lòng: "Mặt của người có phải bị bà điên kia hủy rồi không?"

Hồng Nguyệt ngẩn ra, hắn lại đoán được, nàng khó chịu gật đầu, tiếng khóc càng thêm đau lòng, gương mặt này bị hủy, toàn bộ cuộc

sống sau này của nàng sẽ bị hủy, nàng vốn muốn chờ Tống Thi Linh tìm được hạnh phúc, nàng liền hồi hương, ở đó tìm một nam nhân trung thực có thể tin tưởng gả cho, trôi qua cuộc sống hạnh phúc, nhưng trong sạch của nàng bị người đàn ông trước mắt này đoạt, mặt của nàng lại bị tiểu thư nàng tôn kính làm hỏng!

Nếu trước đây Phong Cực đều nhắm một mắt mở một mắt, lười phải so đo cùng bà diên Tống Thi Linh này, nhưng hiện tại hẳn không thể nhịn nữa, mình cũng là đàn ông, nàng không thích mình, cũng không thể ngăn cản mình hưởng thụ nữ nhân khác!

Nghe tiếng khóc đê nén bi thương này, trong lòng hẳn có chút áy náy và khó chịu, hẳn không muốn ở lại nơi này thêm một giây nào nữa, xoay người chạy đi như bị ai đuổi, trốn khỏi nơi khiến người khác hít thở không thông này.

Linh Lung viên, tâm tình Tống Thi Linh vui vẻ mặc cho nha hoàn bóp vai cho mình, trong miệng còn thỉnh thoảng khẽ hát.

Đột nhiên cửa lớn bị người ta đá văng, Phong Cực mang bộ mặt tức giận tiến vào, cả phòng lập tức bị bao trùm bởi tầng khí lạnh như băng.

Tống Thi Linh đưa tay vẫy vẫy, bọn nha hoàn thấy thế, cúi người hành lễ rồi đi ra ngoài.

"Ô... người nào chọc đại tướng quân của chúng ta tức giận, nhìn mặt đen như bao công rồi!" Tống Thi Linh đứng lên đi đến trước mặt Phong Cực, tấm tắc đi một vòng.

"Ta hỏi ngươi, mặt của Hồng Nguyệt có phải do ngươi hủy không?" Phong Cực nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nữ nhân xấu xí này, ban đầu sao mắt mình lại mù như vậy, gặp phải một nữ nhân ác độc thế này?

Tống Thi Linh thường thức sắc mặt đại biến của hắn, trong lòng vô cùng vui sướng, nàng không chút che giấu thừa nhận: "Là ta hủy thì sao?" Sớm biết hủy dung gương mặt của một tiểu tiện nhân có thể khiến Phong Cực tức giận như vậy, nàng thật nên tìm người giám sát, sau này chỉ cần hắn đến gần nữ nhân nào, có ý với nữ nhân nào, mình sẽ phá hủy mặt của nữ nhân đó. Ban đầu nếu không phải mình vô dụng bị nam nhân này cướp mất trong sạch, sao nàng có thể nổi giận đùng đùng đi tìm Vân Tuyết Phi tính sổ, kết quả lại khiến mình bị hủy dung.

Nàng làm sao nuốt được cơn tức này? Trước kia, nàng xinh đẹp rung động lòng người, nam nhân hận không thể thời thời khắc khắc dính mắt lên người nàng, sao có thể như hiện tại, mặt đầy sẹo, loang loang lỗ lỗ, kinh người nha dạ xoa, nam nhân nhìn thấy cũng phải đi vòng.

"Người điên rồi! Đó là nha hoàn vẫn đi theo người, người lại không niệm tình cũ, ác độc phá hủy gương mặt của nàng!" Phong Cực vô cùng tức giận chỉ trích, trong mắt toàn là thống khổ, nghĩ đến bóng dáng bi thương của Hồng Nguyệt, trong lòng hắn trừ tức giận thì chính là tội lỗi, nếu như không phải mình uống rượu say cứng bức nàng, một như đầu tội gì mà bị hủy cả đời.

"Tình cũ?" Tống Thi Linh chê cười. "Con tiện nhân kia leo lên giường của phu quân ta, người nói ta phải niệm tình cũ gì với nàng? Đó là nàng đáng đời!" Cho dù mình không thích nam nhân vô dụng này, nhưng nếu mình là Phong phu nhân, nàng không cho phép bất luận kẻ nào khiêu chiến quyền uy của nàng, nàng muốn Phong Cực ở cạnh nàng, cùng chịu đau khổ.

Nhìn nữ nhân điên cuồng trước mắt, nét mặt dữ tợn, khiến cho gương mặt xấu xí càng thêm kinh người, Phong Cực cũng không

nhìn được nữa, đưa tay kéo tóc nàng, đưa nàng đến cạnh chậu nước cách đó không xa, để nàng nhìn bóng mình trong nước, trong mắt toàn là tia máu, tức giận chảy vắn: "Người nhìn một chút bộ dạng hiện tại của người là thế nào?"

Chương 66-2: Vợ chồng bất hòa (2)

Nhìn gương mặt toàn là vết sẹo trong nước, nàng nhẹ nhàng nhíu mày, hành động của cái bóng tòng nước cũng giống vậy, gương mặt xấu xí này, sao có thể là nàng?

Tống Thi Linh đưa tay vỗ nhẹ mặt, khuôn mặt trắng nõn ngày trước, hôm nay lại thô ráp khiến người ta nhìn liền muốn nôn, tại sao gương mặt này lại là nàng? Nàng khẽ gật đầu một cái, tự nhủ: "Không phải, không phải, đây không phải mặt của ta, ta nghiêng nước nghiêng thành, sao kẻ xấu xí này có thể là ta!"

Phong Cự nhìn nữ nhân lừa mình dối người này, châm chọc: "Bây giờ ngươi còn không nhìn vào sự thật, đây không phải mặt của ngươi thì là của ai?" Nữ nhân này để ý nhất chính là dung mạo của mình, muốn khiến nàng khó chịu, thì phải bắt đầu từ vết sẹo của nàng, Tống Thi Linh, ngươi không để ta dễ chịu, ta sẽ khiến ngươi thống khổ!

Nàng đột nhiên tức giận hất văng chậu nước xuống đất, giầy giữa đứng dậy, hét lớn về phía Phong Cự: "Ta nói, đây không phải mặt ta, không phải, không phải!"

Chậu nước kêu loảng xoảng một tiếng, nước bên trong bắn ra làm ướt một mảng lớn.

Phong Cự cười khẽ một tiếng "Mặt ngươi biến thành thế này là sự thật, vẫn nên an phận một chút, ta còn có thể giữ lại vị trí chính thể cho ngươi, nếu sau này ngươi còn muốn làm ác, ta sẽ bỏ ngươi,

đuổi người ra khỏi phủ tướng quân, ta xem còn nam nhân nào nguyện ý lấy người!" Hấn đột nhiên đi đến bên cạnh nàng, kề sát tai nàng, thở ra một hơi nóng, có chút hả hê nói: "Dù sao khuôn mặt ghê tởm này của người thật khiến người khác khó tiêu hóa, mỗi khi nhìn thấy người, ta đều ghê đến muốn ói!"

Sắc mặt Tống Thi Linh trắng bệch, thân thể run rẩy, hoàn toàn không nghĩ đến Phong Cực dám nói chuyện không nề mặt như vậy, nàng không để bất kỳ cái gương nào trong căn phòng này, vì nàng không dám nhìn, nhưng tại sao nam nhân trước mắt này lại buộc nàng nhìn rõ bộ dạng bây giờ của nàng?

Mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của mình, nàng có xúc động muốn hủy diệt thế giới, cả đời nàng bị Phong Cực và Vân Tuyết Phi làm hỏng, sau này nàng đều sẽ không có hạnh phúc và vui vẻ, bây giờ nàng là một cái xác không hồn, nàng còn sống chỉ vì mục đích để trả thù Phong Cực và Vân Tuyết Phi!

Nàng đột nhiên độc ác cười một tiếng: "An phận, tại sao ta phải an phận? Ta biến thành như vậy là do ai làm hại?" Trước kia nàng cao quý xinh đẹp, người đàn ông này từng giống như con chó bò dưới ống quần nàng, hận không thể bỏ ra tất cả vì nàng, nhưng bây giờ thì sao? Trong mắt hấn khi nhìn nàng chỉ có chán ghét, nàng không thể chịu được loại ánh mắt này, nàng biến thành như hôm nay là do hấn làm hại!

"Đó là người đáng đời!" Phong Cực trực tiếp nói một câu, hấn đã không còn chút đồng cảm nào đối với nữ nhân này, suy nghĩ của nàng thật ác độc, trước kia mình đối tốt với nàng như vậy, hoàn toàn là cầu được ước thấy, nhưng nữ nhân này không những không thích mình, còn coi mình là quân cờ, tính kế mình và vương phi.

Nghĩ đến lúc ấy, toàn thân Phong Cực toát mồ hôi lạnh, nếu như

vương phi không nhìn ra rượu có vấn đề, vậy phát sinh quan hệ sẽ là hấn và vương phi, nhìn trình độ quan tâm của vương gia đối với vương phi ngày đó, có lẽ hiện tại hấn cũng không chỉ đơn giản bị thu lại binh quyền như vậy, bây giờ có thể hấn đã chỉ còn là một thi thể lạnh như băng.

"Ngươi!" Tống Thi Linh tức giận nói không ra hơi, chỉ có thể đưa mắt hung hăng trừng Phong Cự, khuôn mặt xấu xí như ác quỷ, nàng đột nhiên đưa tay lên muốn cho nam nhân đáng chết này một bạt tai.

Tay giữa không trung bị người chặn lại, Phong Cự khống chế tay Tống Thi Linh, ánh mắt lạnh lẽo, hung hăng kéo tay nàng lại.

Tống Thi Linh bị kéo ngã xuống đất, nàng giống như rắn độc, con ngươi lạnh băng nhìn nam nhân nàng hận thấu xương trước mặt, lạnh lùng nói: "Có bản lĩnh thì hiện tại ngươi giết ta đi, nếu không, một ngày ta còn sống, ngươi đừng mong được sống yên ổn!"

Phong Cự không nhin được nữa, trực tiếp xoay người đi ra ngoài, đồng thời để lại một câu: "Tự giải quyết cho tốt!"

Trước Phượng viên, Tiêu Hàn đang lôiéo Tần Hương Quân nói cảm ơn Tư Nam Tuyết và Vân Tuyết Phi.

Về mặt Tần Hương Quân hồi hộp đứng đó, Tiêu Hàn và Tư Nam Tuyết đi ra ngoài nói chính sự, trong nhà chỉ còn hai người nàng và Vân Tuyết Phi, trong lòng nàng cảm thấy có lỗi, trước luôn mở miệng kêu Vân Tuyết Phi là tiện nhân, thật ra thì ngoại trừ Tư Nam Tuyết, giữa hai người cũng không có thâm cừu đại hận gì, tại sao trước kia mình lại mê muội, mất lý trí như vậy, làm ra chuyện hoang đường như vậy?

Nghĩ đến ngày trước nàng còn mắng Vân Tuyết Phi như vậy, mặt

nàng hồng lên, bất an nói: "Ngày đó, thật xin lỗi, ta... ta..."

Thấy giọng nói càng ngày càng nhỏ, vẻ mặt chỉ hận không thể chui xuống đất của nữ nhân trước mặt, Vân Tuyết Phi cười nói: "Người và Tiêu Hàn là thanh mai trúc mã, tại sao lại chọn Tư Nam Tuyết?"

Tần Hương Quân ngẩn ra, không nghĩ đến Vân Tuyết Phi lại không nói một lời nào về chuyện ngày đó, lại còn hỏi chuyện nàng và Hàn, nàng vâng dạ nói, tựa như chìm vào ký ức: "Dù suy nghĩ của người dân Đại Hạ Quốc khá thoáng, nữ nhân có thể tùy ý ra đường, nhưng chuyện trọng nam khinh nữ vẫn tồn tại, còn gái nhà quý tộc được nuôi lớn, là vì chuẩn bị cho đám hỏi trong con đường làm quan của gia tộc, ta và hấn là thanh mai trúc mã, nhưng gia đình hấn như vậy, phụ thân không cho phép ta gả cho hấn, nếu như ta cố gắng nghịch ý phụ thân, ta sợ phụ thân sẽ không bỏ qua cho hấn!"

Nàng đột nhiên chuyển mắt lên người Vân Tuyết Phi, nghiêm túc nói: "Ta không dám lấy mạng của hấn ra cá cược, nếu như nhất định phải làm đám hỏi, vậy ta tình nguyện tự mình tuyển chọn."

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, mình tự lựa chọn chẵn chẵn tốt hơn bị người khác sắp xếp, nàng đứng dậy đi đến trước mặt Tần Hương Quân, ánh mắt lợi hại nói: "Vậy tại sao người lại muốn được vương gia thị tẩm?"

Tần Hương Quân nghe đến đó, hơi đỏ mặt, cúi đầu nói: "Chỉ là không muốn ở trong này quá cô đơn!" Còn có một nguyên nhân chủ yếu là lấy được binh phù cho phụ thân, nhưng nàng biết không thể nói ra cái này, cảm kích là một chuyện, nhưng nếu dính đến cha mình, nàng nên cẩn thận vẫn hơn.

Vân Tuyết Phi không nói lời nào, vẫn yên lặng đánh giá nữ nhân xấu hổ trước mặt, nàng luôn cảm giác chuyện này không đơn giản như

vậy.

Hồi lâu, Vân Tuyết Phi xoay người nói: "Có thể gặp được người nam nhân trong lòng mình, bao dùm với mình là chuyện không dễ dàng, Tiêu Hàn là một nam nhân tốt, ngươi không nên phụ lòng hấn!"

Tần Hương Quân ngẩng đầu lên, kiên định gật đầu: "Lần này ta sẽ không buông tay!"

Khi Tư Nam Tuyết đi vào, Vân Tuyết Phi đang đứng ở cửa sổ, nhìn ánh mắt trời nhu hòa hắt lên người nàng, hấn cảm thấy có một loại như tình ấm áp đang thiêu đốt trong lồng ngực mình.

Hấn nhẹ nhàng tiến lên phía trước, ôm lấy nàng từ phía sau, nhẹ tựa đầu lên vai nàng, ôn nhu nói: "Sao vậy? Hâm mộ?" Cảm thấy chưa đủ, hấn lại đưa tay lên trước cầm tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, loại cảm xúc mềm mại này thật tốt.

Hấn tựa đầu lên cổ nàng nhẹ nhàng cọ xát, hít một hơi thật dài, nhắm mắt cảm thán: "Thật thơm!"

Khí tức quen thuộc, tiếng bước chân quen thuộc, lúc cửa vừa mở ra, nàng đã biết là hấn.

Nàng đưa tay đẩy hấn ra, xoay người, ngấm nhìn nam nhân luôn cưng chiều mình này, nàng vươn tay ôm lấy hông hấn, tựa đầu lên lồng ngực hấn, nhẹ nhàng cọ xát, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: "Tiêu Hàn thật si tình!"

Tư Nam Tuyết cứng ngắc, giọng nói lạnh lùng khinh thường nói: "Si tình thì có ích lợi gì? Còn không phải đẩy nữ nhân mình thích vào lòng nam nhân khác!"

Vân Tuyết Phi hung hăng đập Tư Nam Tuyết một cái, nghiến răng nói: "Ý của ngươi là Tiêu Hàn đẩy nữ nhân hấn thích vào lòng ngươi? Không phải bây giờ ngươi còn là một xử nam trong sạch sao, chẳng lẽ ngươi dám gạt ta?"

Nhìn ánh mắt nguy hiểm của Vân Tuyết Phi, tựa như chỉ cần mình nói một chữ, nàng sẽ lập tức đá mình đi, khế nhướn mày: "Nàng nói đi?"

Vân Tuyết Phi nhìn khuôn mặt đáng đánh kia, lập tức đưa tay kéo thắt lưng của hấn, trong ánh mắt chăm chú của hấn thì đưa tay vào vạt áo, chạm được da thịt trơn nhẵn của hấn, lưu manh cười nói: "Ta muốn kiểm tra, nếu không còn nguyên vẹn, ta muốn trả lại hàng!"

Đôi tay trong áo mềm mại như con rắn nhỏ, đi tới đi lui đốt lửa trong cơ thể hấn.

Lông my Tư Nam Tuyết nhấp nháy, giọng nói khàn khàn, bên trong bụng như có lửa đốt: Lửa, đục khoét bụng hấn, như hấn nại cực lớn, đột nhiên, môi hấn cúi xuống, ngậm lấy môi nàng, hung hăng ôm chặt nàng vào người mình, như trừng phạt, cắn lấy bờ môi nàng.

Hai người đều không muốn bại bởi đối phương, liều mạng triển miên, phun ra nuốt vào hơi thở của đối phương, muốn chiếm lấy lẫn nhau.

Không biết âu yếm bao lâu, Tư Nam Tuyết nhẹ nhàng buông Vân Tuyết Phi ra, lúc nàng còn chưa tỉnh táo, ôm nàng lên, đi về phía giường lớn.

Sau khi đặt nàng lên giường, hấn cúi người xuống, lại lần nữa ngậm lấy cánh môi đỏ thắm, làm chuyện vừa rồi còn chưa làm xong, đầu óc choáng váng, Vân Tuyết Phi bị động nhận lấy nhiệt tình của hấn. Đột nhiên cảm thấy trước ngực lạnh lạnh, một đôi bàn tay mạnh mẽ

tiến vào trong váy của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, nàng cảm thấy thân thể mình như một cây đuốc, cảm giác rất kỳ lạ, nàng không tự chủ được lên tiếng rên rỉ, toàn thân xụi lơ, chỉ có thể mặc cho nam nhân trên người định đoạt.

Chương 67: Lần nữa giao hợp

Nhìn nữ nhân dưới thân nhắm chặt mắt, lông mi hơi động, mặt đỏ hồng, da thịt trắng nõn như tuyết, Tư Nam Tuyết trước nay bình tĩnh vậy mà giờ đây con ngươi hiện lên tia máu, thờ hồn hển, dờn khỏi môi Vân Tuyết Phi, lướt qua cần cổ, đi xuống, lưu lại từng dấu vết phấn đỏ.

Vân Tuyết Phi nằm dưới hắn, bị động tiếp nhận nhiệt tình của hắn, nhẹ nhàng thờ dốc, không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ, thân thể nàng hơi run rẩy, mặc hắn tùy ý hưởng dụng.

Đột nhiên khí tức nam nhân quanh thân nàng biến mấy, lửa nóng trong không khí dần tiêu tán, bên cạnh đột nhiên lồm xuống, Tư Nam Tuyết nằm xuống một bên khác trên giường của nàng, nhắm mắt lại ngủ.

Trong lúc Tư Nam Tuyết trêu chọc, trong lòng nàng như có một cây đuốc khiến nàng khó chịu, nàng ở bên bờ xúc động, nhưng nam nhân này lại dừng lại ngay lúc máu chốt, còn làm vẻ không sao nằm ở bên cạnh, đặt nàng nằm một bên, nàng trừng mắt nhìn nam nhân đáng giận này, thấy nam nhân trước mắt hồi lâu vẫn không mở mắt ra, nàng hé miệng, lời nói như phát ra từ kẽ răng: "Còn làm hay không?"

Trước kia đều là hắn đùa giỡn nàng, chiếm hết tiện nghi, lần này là lần đầu tiên nàng đột nhiên hăng hái, muốn đùa lại, không nghĩ chọc lửa thiêu thân, thực ra trong lòng nàng vô cùng khẩn trương và bất an, còn bao nhiêu điều mình chưa chuẩn bị xong, lại không nghĩ đến nam nhân trước mắt đột nhiên không còn hăng hái, Vân Tuyết Phi

thở phào, đồng thời bắt đầu hoài nghi đến vấn đề nghiêm trọng, vừa rồi bộ dạng rõ ràng là bị tình dục thiêu đốt, sao hiện tại lại yên tĩnh, chẳng lẽ đáng người mình không đủ đầy đặn, không đủ ngon miệng? Vân Tuyết Phi lo lắng nghĩ, đưa mắt nhìn từ ngực đến đầu ngón chân mình, trải qua mấy ngày điều dưỡng, có lồi có lõm, vẫn rất đầy đủ!

Tư Nam Tuyết đưa tay kéo lại, ôm Vân Tuyết Phi vào lòng, hô hấp của hắn có chút dồn dập, giọng nói khàn khàn: "Ngoan, ngủ, bây giờ còn chưa phải lúc!" Nói xong, hắn lại dán thân thể lửa nóng vào người nàng, nói cho nàng biết thật ra hắn có phản ứng.

Sắc mặt Vân Tuyết Phi khẽ hồng, nàng dĩ nhiên biết thân thể nóng bỏng này là vì cái gì, trong lòng ngượng ngùng đồng thời cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, thật ra nàng cũng sợ.

Cảm nhận khí tức quen thuộc, thần kinh căng thẳng những ngày qua cũng dần thả lỏng, mí mắt nàng cuối cùng không nhịn được nghe theo lời gọi của chu công, cảnh vật trước mắt ngày mơ hồ, nàng nghiêng đầu tiến vào mộng đẹp.

Cảm nhận tiếng hít thở đều đều của người trong ngực, Tư Nam Tuyết mở mắt, nhìn đôi môi đỏ hồng phía trước, hắn tiến lên, nhẹ nhàng ngậm vào trong miệng, đợi đến sau khi trong miệng nàng toàn là hơi thở của hắn, hắn mới buông nàng ra, cúi đầu thâm tình nhìn nữ nhân an ổn ngủ, hắn liếc xuống phía dưới một chút, cười khổ nói: Thật là, tự mình làm bậy thì không thể sống được!

Trong một buổi tối yên tĩnh như vậy, có một người tiến vào mộng đẹp, lại có một người cả đêm không hề chớp mắt, thời gian cứ như vậy bất tri bất giác trôi qua!

Khi mặt trời đỏ rực từ từ nhô lên từ phía đông, dần dần, cả vùng

được chiếu sáng, khắp nơi đều bị một màu vàng bao phủ.

Sáng sớm Lê Họa đã tới Hộ Quốc phủ, nàng hi vọng có thể nhìn thấy Tư Nam Tuyết, từ lần trước từ biệt ở Vân Phủ, Tư Nam Tuyết nể mặt Bạch Tuyết Nhu, an bài cho nàng ở trong một tòa nhà khác biệt, thì không còn quan tâm nàng nữa.

Khi gã sai vặt nói cho nàng muốn thời gian này Tư Nam Tuyết không muốn thấy mặt nàng, trong lòng nàng rất hận, nhất là ánh mắt khinh thường của gã sai vặt, trong lòng nàng khó chịu, nếu như Lê phủ không phải bị cầu hoàng đế chèn ép, bây giờ nàng còn là thiên kim cao quý của phủ tướng quân, sao có thể bị vũ nhục như vậy?

Nàng nhất định phải gặp Tư Nam Tuyết, dù thế nào, nàng nhất định phải để nam nhân này báo thù cho nàng, giết chết cầu hoàng đế đó cho nàng, trả lại thân phận Tướng quân tiểu thư cho nàng!

Nàng không biết tại sao Tư Nam Tuyết lại sủng ái nữ nhân đó như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng chỉ có thể xem là thanh tú, mọi mặt đều không bằng mình, cho dù có nhà ngoại, nhưng khuôn mặt bình thường như vậy, chỉ có thể mất thể diện, không có gì tốt hơn mình!

Nhưng hấn lại đặt tất cả yêu chiều của mình lên người nàng, không thèm ngó ngang đến mình!

Màng không khỏi nghĩ đến nữ nhân huyết ngọc xinh đẹp kia, cao nhã mỹ lệ, tự nhiên lại quyến rũ, phong thái nổi bật, cho dù nàng cảm thấy mình rất xinh đẹp, nhưng không thừa nhận không được, một nữ nhân tuyệt sắc như vậy mới xứng đứng bên cạnh Tư Nam Tuyết!

Một loạt tiếng võ ngựa vang lên, Phong Cực ghìm chặt dây cương, tung người xuống ngựa, đưa ngựa cho binh lính giữ cửa, cất bước tính đi vào. Hôm nay hấn phải tìm lại binh quyền từ Tư Nam Tuyết,

trái qua mấy tháng nay, hẳn đã biết sai rồi, là một nam nhân, sao có thể vẫn ở nhà?? Hẳn tình nguyện để Tư Nam Tuyệt phạt hẳn ra trận giết địch, cũng không muốn ở nhà đối mặt với bà điên Tống Thi Linh này!

Hắn ôm may mắn đến đây, không nghĩ đến Vương Phủ lại vẫn để cho hắn tự do đi lại, nói rõ Tư Nam Tuyệt còn cố kỵ tình nghĩa trước đây với hắn.

"Xin hỏi..." Lê Họa tiến lên, bắt an siết chặt khăn tay, ngăn Phong Cực lại: "Vị công tử này, người có thể đưa ta vào Vương Phủ cùng được không?"

Tóc đen mềm mại được búi lên xinh xắn, vài sợi tóc xõa xuống, lộ ra đường cổ duyên dáng, lớp phấn nhẹ, làn da trắng như tuyết, nàng đứng ở đó, lo lắng, hai gò má hơi ửng hồng, ánh mắt sáng linh động, một bộ sa y màu lam nhạt, bên ngoài là một lớp lụa mỏng màu trắng, đứng dưới ánh mặt trời, khiến cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng phiêu dật.

Phong Cực bị ngăn lại tâm tình vốn không tốt, sau khi nhìn thấy là một tuyệt sắc giai nhân như vậy, tâm tình lập tức thoải mái, có điều sau khi gặp qua nữ nhân như Tống Thi Linh, hẳn ưa thích nữ nhân dịu dàng như vậy, nhưng vẫn có một tia cảnh giác, hắn dò xét: "Người vào phủ để làm gì?"

Lê Họa mất hứng nhìn ánh mắt càn rỡ người đàn ông khôi ngô này, nhưng hết cách rồi, hôm nay nàng nhất định phải vào Vương Phủ gặp Tư Nam Tuyệt, nàng khẽ mỉm cười, cúi đầu nói: "Tiểu nữ có chuyện muốn tìm Vương Gia giúp một tay, nhưng Vương Phủ thêm nghiêm, không vào được!"

Đối với nữ nhân luôn đặt Tư Nam Tuyệt bên bờ môi, Phong Cực rất

không vui, có điều ánh mắt của nữ nhân trước mắt trong sáng, không có loại ánh mắt nóng bỏng khi nói đến Tư Nam Tuyệt, càng không giống Tống Thi Linh cố chấp điên cuồng đó, nàng cứ luôn đứng ở đó như vậy, hẳn nghĩ nữ nhân có cặp mắt kiên định như vậy, muốn gặp cũng là chuyện khó, hẳn thờ dài gặt đầu đáp ứng: "Người vào với ta đi!"

Gã sai vặt giữ cửa thấy Phong Cực đưa nữ nhân này vào, vội tiến lên ngăn cản: "Vương Gia có lệnh, không được tùy tiện đưa người lạ vào trong phủ!"

Phong Cực chau mày, trừng mắt nhìn gã sai vặt không coi mình ra gì này, hẳn vội vã nhìn sang nữ nhân bên cạnh, sau khi phát hiện nàng không có gì khác lạ, liền quay đầu ác liệt quát lớn gã sai vặt gan lớn dám cản đường: "To gan! Bản tướng quân ta đây người cũng dám cản, không muốn sống! Đây là bạn của bản tướng quân, cùng đi gặp Vương Gia, xảy ra chuyện gì một mình bản tướng chịu tội, còn không mau cút đi!"

Rốt cuộc vẫn là đại tướng quân trên sa trường lãnh binh đánh giặc, khí thế bén nhọn này, vẻ mặt uy nghiêm này, khiến cho gã sai vặt mím cười lui xuống, nếu đã nói như vậy, chỉ có thể ngoan ngoãn nhường đường.

Lệ Hoa mím cười, ngẩng đầu nhìn thẳng nam nhân trước mặt, không nghĩ đến còn là một đại tướng quân!

Ánh mắt dò xét của mỹ nhân, Phong Cực rất vui vẻ, hẳn biết xưa nay anh hùng với mỹ nhân, người đẹp luôn kết tâm với anh hùng, nghĩ đến mình vừa làm ra bộ dáng oai phong trước mặt hạ nhân, hẳn càng thêm ưỡn ngực, đi trước dẫn đường.

Sau khi Tư Nam Tuyệt nghe Bạch Phong thông báo, khẽ cười, khoát

tay nói: "Dẫn hấn đến đây, đừng để Vương Phi nhìn thấy, tránh nàng không vui!"

Khi tiếng bước chân truyền đến, Tư Nam Tuyết cũng không ngẩng đầu lên, vẻ mặt ung dung, lạnh lùng lật sang trang khác.

Sau khi Phong Cực nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ của Tư Nma Tuyết, trong lòng vẫn có chút sợ hãi, hấn vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Mặt tướng bá kiến Vương Gia!"

Tư Nam Tuyết không ngẩng đầu lên, vẫn không lên tiếng như cũ, đọc sách của mình.

Từng giây trôi qua, Phong Cực không thấy Tư Nam Tuyết mở miệng cho hấn đứng, cũng chỉ có thể quỳ không dám động, trên trán rịn một tầng mồ hôi, trong lòng lại nóng nảy như kiến bò trên chảo nóng, hấn không biết Tư Nam Tuyết cho mình đi vào, lại không nhìn hấn, cho hấn đứng lên là có ý gì? Là trừng phạt hay đang khảo nghiệm hấn?

Đang trong lúc hấn lo lắng, cuối cùng Tư Nam Tuyết cũng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Phong Cực vẫn còn quỳ dưới đất, một bên là Lê Họa đang đứng bất động, mặt hấn không chút thay đổi nói: "Đứng lên đi!"

Phong Cực như nhận được đặc xá, vội vàng đứng lên, đưa tay lau giọt mồ hôi trên trán, may mắn Vương Gia không có tức giận!

"Tìm bốn vương có chuyện gì sao?" Tư Nam Tuyết tiếp tục hỏi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, nghe không ra tâm tình.

"Mặt tướng..."

"Xin Vương Gia báo thù giúp ta!" Lê Họa tiến lên một bước, ánh mắt

kiên định, thật vất vả mới gặp được Tur Nam Tuyệt, nàng sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội này.

Phong Cực vừa định xem nên nói thế nào mới có thể khiến Vương Gia tin nhiệm mình, giao binh quyền trong tay cho mình, không nghĩ đến vừa mở miệng, liền bị nữ nhân này cắt ngang.

Tur Nam Tuyệt không thèm để ý đến Lê Họa, quét mắt về phía Phong Cực, nhưn mày: "Hôm nay ngươi tìm bốn vương là vì muốn bốn vương báo thù cho nữ nhân này?"

Phong Cực muốn há miệng nói không phải nhưng vừa hé miệng, liền bị giọng nói ngọt ngào của Lê Họa chặn lại: "Là Tướng Quân đưa ta vào đây, cả nhà tiểu nữ bị diệt, tướng quân đại nghĩa, đưa tiểu nữ đến gặp Vương Gia, thỉnh cầu Vương Gia có thể làm chủ cho cả nhà tiểu nữ, báo thù!" Nói xong, nàng còn dùng ánh mắt cảm kích nhìn về phía Phong Cực.

Ánh mắt đáng thương này, trong sáng lại khí chất, thì ra không phải ngưỡng mộ vương gia, mà vì muốn báo thù cho cả nhà nàng, đây là một nữ nhân kiên cường lại lương thiện, Phong Cực cảm thấy may mắn vì mình không nhìn lầm người, một hơi bị chặn trong cổ họng, hẳn không biết nên giải thích với Vương Gia, hay là trực tiếp giúp nữ nhân xinh đẹp này.

"Ồ? Thật sao?" Tur Nam Tuyệt lại làn nữa dùng ánh mắt nghi ngờ quét về phía Phong Cực, nhếch miệng tạo thành một vòng cung nhàn nhạt: "Không nghĩ đến Phong Cực tướng quân lại trượng nghĩa như thế!"

Phong Cực vội vàng khiêm tốn: "Tạ Vương Gia khích lệ! Mạt tướng thấy cô nương này đáng thương như vậy, mới mang nàng cùng đi gặp Vương Gia, xin Vương Gia giúp vị cô nương này!"

Tur Nam Tuyệt như thơ như vẽ, trên mặt phủ một tầng sương mù, không nhìn ra nghĩ gì, Phương Cực tiếp tục tức giận nói: "Cả nhà bị giết, đây là chuyện tàn nhẫn đến mức nào! Làm ra chuyện bi thảm như vậy, tên hung thủ này quả thật dù bị băm vằm muôn mảnh, cũng không đủ để yên dân!"

Lê Họa khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt nhìn về phía Phong Cực càng thêm dịu dàng, nhưng trong lòng chỉ có nàng biết, tên tướng quân này là một tên đại ngốc, cũng không hỏi xem kẻ thù của mình là ai, lại nóng lòng ra mặt giúp mình!

"Phong tướng quân khoái ý ân cừu, bốn vương bội phục, nhưng có biết kẻ thù của nàng là ai không?" Giọng nói của Tur Nam Tuyệt ba phần nhẹ nhàng, ba phần thản nhiên, lại sâu như biển.

"A..." Phong Cực vốn hùng hồn, bị một câu nói của Tur Nam Tuyệt chặn lại ở cổ họng, sắc mặt hấn hơi hồng, chuyển ánh mắt nghi ngờ sang nữ nhân bên cạnh.

Lê Họa lo lắng xoắn chiếc khăn trong tay, không để ý đến tầm mắt tò mò của Phong Cực, nàng nâng mắt lên, nhìn thẳng Tur Nam Tuyệt, nghiêm túc nói: "Bất kể kẻ thù của tiểu nữ là ai, Vương Gia cũng có năng lực báo thù giúp tiểu nữ, cái này là sự thật!"

Tur Nam Tuyệt ném cuốn sách trong tay xuống, cười lạnh nói: "Tại sao bốn vương phải giúp người báo thù?"

"Chỉ bằng chiếc vòng trong tay ta!" Lê Họa nâng chiếc vòng ngọc màu máu trong tay lên, một nữ nhân phòng hioa tuyệt đại như vậy, nàng cũng không tin quan hệ của Tur Nam Tuyệt và nàng chỉ là bằng hữu, không có chút tình cảm mập mờ nào, nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường, cho dù nàng nhìn thấy vẻ mặt thâm

tình và cung chiều Tư Nam Tuyết dành cho Vân Tuyết Phi, nhưng nàng không tin, nam nhân chỉ biết yêu một nữ nhân!

"Chiếc vòng này có ý nghĩa sâu xa gì sao?" Vân Tuyết phi đột nhiên đẩy cửa đi vào, vô cùng hứng thú nhìn chăm chăm vòng ngọc màu đỏ trên cổ tay nàng ta.

Ánh mắt Lê Họa lóe lên, vội vàng để tay xuống, không nghĩ đến lúc này nữ nhân này lại đến đây, mặc dù nàng dùng danh nghĩa Bạch tuyết Nhu ép Tư Nam Tuyết báo thù cho cả nhà mình, nhưng nàng cũng biết Tư Nam Tuyết sủng ái nữ nhân này bao nhiêu, trong lúc không rõ lắm cảm giác của Tư Nam Tuyết đối với hai nữ nhân này thế nào, nàng không dám tùy tiện cho biết sự tồn tại của Bạch Tuyết Nhu trước mặt nữ nhân này.

Vân Tuyết Phi tiến lên trước, nhẹ nhàng nắm lấy tay Lê Họa, thờ dãi nói: "Tỉ lệ không tệ, là vòng ngọc thượng hạng!" Nàng đột nhiên chuyển mắt lên người Tư Nam Tuyết, cười nói: "Vòng ngọc này có bí mật gì sao?"

Ánh mắt sâu kín của Tư Nam Tuyết biến thành dịu dàng, hắn đưa tay cho Vân Tuyết Phi, cười nhẹ nói: "Qua bên này ngồi!"

Vân Tuyết Phi đặt tay lên tay Tư Nam Tuyết, tìm đến một vị trí gần Tư Nam Tuyết ngồi xuống, nhìn thẳng Tư Nam Tuyết, chu mỏ bất bình: "Người còn chưa nói cho ta biết vòng tay có bí mật gì? Tại sao nàng có thể dựa vào vòng tay này muốn người báo thù cho nàng?"

Lê Họa lo lắng dùng tay còn lại đặt lên vòng tay, nàng đột nhiên rất muốn biết Tư Nam Tuyết sẽ trả lời thế nào, rốt cuộc nữ nhân nào chiếm vị trí quan trọng nhất trong mắt hắn?

Tư Nam Tuyết đưa tay qua cầm tay Vân Tuyết Phi, lòng vào năm

ngón tay của nàng, tay còn lại đưa lên xoa đầu nàng, nhìn vào mắt nàng, dịu dàng cười nói: "Vòng tay này có quan hệ gì với ta chứ?" Động thời ánh mắt quét về phía Lê Họa, nhướn mày: "Ngược lại, Lê Họa tiểu thư có thể giải thích cho chúng ta, tại sao bốn vương lại vì vòng tay không chút quan hệ này báo thù cho ngươi?"

"Ta... ta..." Lòng Lê Họa khẩn trương, nàng không hiểu nam nhân Tư Nam Tuyệt này, rõ ràng lần trước lúc nàng nâng vòng tay lên, ánh mắt hần lóe lên ánh sáng dịu dàng, mình thấy được, nhất định hẳn có tình cảm với Bạch Tuyết Nhu, nếu không sẽ không vì Bạch Tuyết Nhu, sắp xếp chỗ ở cho mình! Nhưng bây giờ ở trước mặt Vân Tuyết Phi, lại dễ dàng bỏ đi ý nghĩa của chiếc vòng tay này, chẳng lẽ hẳn thật sự yêu Vân Tuyết Phi, mà không phải Bạch Tuyết Nhu sao? Nàng đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía tướng quân thẳng thắn nói giúp mình, hi vọng hẳn có thể giải vây cho mình.

Kể từ khi Vân Tuyết Phi đi vào, Phong Cực không dám ngẩng đầu lên, lần trước còn chia tay không vui, mình bị nữ nhân đáng giận Tống Thi Linh đó lợi dụng, thiếu chút nữa giết Vương Phi, lần này hẳn đến vương phủ, không hy vọng nhất là nhìn thấy Vân Tuyết Phi.

"Lê Họa tiểu thư nhìn Phong đại tướng quân thâm tình như vậy, chẳng lẽ chiếc vòng này là do Phong đại tướng quân tặng?" Về mặt Vân Tuyết Phi kinh ngạc, ánh mắt mập mờ nhìn lướt qua hai người.

Ánh mắt Lê Họa nhìn về phía Phong Cực cứng ngắc, trong lòng buồn nôn, không ngờ Vân Tuyết Phi lại liên hệ nàng với nam nhân thô kệch này với nhau, nhưng hiện tại không còn cách nào khác, trước khi vòng tay này chưa giúp nàng đạt được mục đích, nàng sẽ không tiết về về Bạch Tuyết Nhu cho Vân Tuyết Phi.

Phong Cực ngẩng đầu muốn nói không phải, bản thân vốn có mâu thuẫn với Vân Tuyết Phi, hơn nữa Vân Tuyết Phi còn đẩy Tống Thi

Linh cho mình, hướng hồ mình và cô nương này mới lần đầu gặp mặt.

"Đúng, cái này là do Phong đại tướng quân tặng cho tiểu nữ!" Lê Họa ngại ngại nhìn về phía Phong Cực, lòng cảm kích đến không lời nào diễn tả được. "Phong đại tướng quân trượng nghĩa giúp tiểu nữ nhiều như thế, vì vậy..."

Vẻ mặt sùng bái nhìn mình đó, hoa nhường nguyệt thẹn, nữ nhân làm rung động lòng người, Phong Cực như bị đầu độc, kinh ngạc nhìn Lê Họa, trong lúc nhất thời quên mất lời giải thích, cũng quên hành động.

"Thì ra là như vậy!" Ánh mắt Vân Tuyết Phi lóe lên, bàn tay giấu dưới bàn nhẹ di chuyển đến trên đùi Tư Nam Tuyết, nhẹ vuốt, hai ngón tay lại hung hăng bấm.

Tư Nam Tuyết hơi nhíu mày, nhìn đến ánh mắt không vui của người trước mặt, hấn tự tay cầm bàn tay trên đùi mình, nắm thật chặt, cười nịnh nọt.

Vân Tuyết Phi không để ý đến.

Nam nhân đáng giận này, nhìn về phía Lê Họa cười như không cười: "Nếu như vậy, bản vương phi sẽ giúp ngươi hoàn thành mong muốn!" Ngươi đã không nói thật, cố gắng che giấu như vậy, ta sẽ giúp ngươi một chút.

Nàng đưa mắt nhìn sang Phong Cực, đột nhiên cười một tiếng, nghiêm mặt nói: "Đã như vậy, Phong tướng quân đưa Lê Họa tiểu thư về đi, chọn một giờ lành, hoàn thành chuyện tốt!" Liếc mắt nhìn vẻ mặt biến sắc của Lê Họa, nàng dịu dàng cười: "Mặc dù Phong tướng quân đã có Linh muội muội, nhưng đã hẹn ước với Lê tiểu

thư, chỉ có thể cưới vào cửa, sau này dù là Linh muội hay là Lê tiểu thư, Phong tướng quân cũng phải đối xử thật tốt, nhất định phải sống chung cho tốt!"

Sau đó, Vân Tuyết Phi nhưn mi nhìn về phía Tư Nam Tuyết, cười nói: "Vương Gia, người thấy thế nào?"

Tư Nam Tuyết từ tốn nói: "Vô cùng tốt!" Một câu nói liền đã định.

Lê Họa không thể tin, trong lòng nàng tức giận, những cái khác nàng có thể nhịn, nhưng chuyện chung thân đại sự lại không thể định xong như vậy, nếu cái này truyền đi, khiến khuê danh của mình bọ hỏng, sau này sao có thể tìm được một phu quân tốt!

Tư Nam Tuyết, nếu người vô tình như thế, ngược lại, ta muốn xem rốt cuộc hai nữ nhân này, ai là người quan trọng nhất trong lòng người?

Nàng đột nhiên quỳ xuống, hai mắt đẫm lệ lên án: "Vương Gia, người đã đáp ứng Tuyết Nhu tỷ tỷ phải chăm sóc ta!"

Chương 68-1: Hai nữ nhân một sân khấu (1)

Bỗng dung nghe được cái tên này, tim Vân Tuyết Phi hơi hồi hộp một chút, ngoài mặt thì ung dung, chẳng qua bàn tay nắm hắt đột nhiên siết chặt, nàng nhếch miệng cười, nói với Tư Nam Tuyệt: "Vương Gia, người có quen Tuyết Nhu tỷ tỷ của nàng ta à?" Cái tên này nàng đã sớm nghe từ trong miệng những người khác. Nếu bây giờ bị người nhắc tới, như vậy nàng sẽ hỏi cho rõ ràng, đỡ phải khó chịu trong lòng!

Tư Nam Tuyệt trầm ngâm nhìn thoáng qua Vân Tuyết Phi, gật đầu một cái: "Nàng và ta lớn lên cùng nhau!" Một câu đơn giản dễ dàng nói rõ quan hệ của hai người.

À ~ thì ra là thanh mai trúc mã, Vân Tuyết Phi chua xót, mí mắt rũ xuống, ấm áp trong tay bất chợt biến thành châm chọc, nàng vội vàng rút tay lại, ý định muốn tránh xa hắt.

Nhận thấy được hành động của nàng, Tư Nam Tuyệt nắm càng chặt hơn, bàn tay bao bọc tay nhỏ bé của nàng, khiến nàng không cách nào thoát được.

Vân Tuyết Phi hừ lạnh một tiếng, trợn mắt nhìn Tư Nam Tuyệt, im lặng không nói.

Tư Nam Tuyệt trông thấy sắc mặt Vân Tuyết Phi nặng trĩu, mày nhíu lại, hắt đưa mắt nhìn về phía Lê Họa, ngữ điệu có chút rét lạnh: "Ngươi và Phong tướng quân tự định chung thân, Bản vương bảo hắt chịu trách nhiệm với ngươi, sao nói không có người chăm sóc

người hả?"

Lê Họa run rẩy, vội vàng muốn mở miệng trả lời, giải thích tình huống.

Nhưng Tư Nam Tuyệt đã nói tiếp: "Bắt đầu từ bây giờ người hãy đến trú chỗ Phong Cực, không cần ở tòa nhà đường Quan Thiên nữa, trong phủ tướng quân sẽ sắp xếp, người có thể được chăm sóc tốt rồi!" Chuyển mắt nhìn Phong Cực, khóe môi lộ ra nụ cười như có như không: "Phong Cực, người thấy đúng không?"

Lần này Phong Cực không chút do dự, chấp tay thi lễ, cung kính lĩnh mệnh: "Xin Vương Gia yên tâm, mặt tướng nhất định đối xử tốt với Lê Họa cô nương!"

Sau đó, Tư Nam Tuyệt không cho bất kì cơ hội nói chuyện nào, lập tức khoát tay nói: "Trở về đi!"

Lông mi dài của Lê Họa giật nhẹ, thâm thúy nhìn về phía Tư Nam Tuyệt, lộ ra mấy phần sắc bén khiếp người, nàng đành ngoan ngoãn đi theo Phong Cực ra ngoài, không ngờ hôm nay mình chuẩn bị nhiều như vậy, lại nhận được kết quả này.

Đợi sau khi hai người kia rời khỏi, lúc còn lại hai người, rốt cuộc Vân Tuyết Phi nhin không được nữa tức giận quát: "Buông ta ra!"

"Ghen?" Tư Nam Tuyệt cúi đầu nhìn Vân Tuyết Phi, tỉ mỉ quan sát sắc mặt nàng, nhếch miệng cười vui vẻ.

Vân Tuyết Phi cũng không che giấu, thẳng thẳng thừa nhận, nổi nóng trừng Tư Nam Tuyệt: "Đúng là ta ghen đấy thì sao?"

Tiếng cười tràn đầy sung sướng của Tư Nam Tuyệt vang lên, mở

miệng giải thích: "Quan hệ giữa ta và nàng ấy chẳng qua là cùng nhau lớn lên, nhiều hơn nữa cũng không có!"

Vân Tuyết Phi chợt cười một tiếng, nụ cười cực kì nhạt, như gió lướt qua không chút dấu vết, nàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tư Nam Tuyết: "Nếu quả thật không có gì, tại sao ngươi lại nóng lòng tống khứ nữ nhân Lê Họa kia đi hả?"

Tư Nam Tuyết thở dài, đưa tay ôm Vân Tuyết Phi vào trong ngực, nói khẽ: "Ta và nàng ấy không phải như nàng nghĩ!"

"Vậy chứ là gì?" Vân Tuyết Phi cười nhạt, nụ cười không chạm tới đáy mắt: "Cho ngươi một cơ hội giải thích!"

"Tạm thời chưa phải lúc, đợi thêm một thời gian nữa, ta nhất định nói cho nàng biết!" Tư Nam Tuyết trịnh trọng bảo đảm.

Trong lòng Vân Tuyết Phi run động, nàng vẫn nhớ rõ câu nói kia của Quan Tâm Liên: ngươi chỉ là vật thay thế, chờ sau khi Bạch Tuyết Nhu trở về, ngươi cũng sẽ bị vứt bỏ mà thôi!

Nàng bất giác nhắm mắt lại, lúc mở ra, trong mắt nàng một mảnh quả quyết, bỗng nhiên nói: "Trước khi chuyện giữa người và nàng ta chưa được giải quyết, chúng ta sẽ sống với nhau như bằng hữu!"

Cánh tay Tư Nam Tuyết ôm Vân Tuyết Phi không khỏi tăng thêm lực, cười bất đắc dĩ nói: "Nha đầu ngốc, nghĩ gì thế? Ta và nàng ấy làm gì có chuyện cần xử lý chứ!"

Vân Tuyết Phi kèm chế chua xót trong lòng, nhíu mày nhìn về phía Tư Nam Tuyết: "Đó là chuyện của ngươi, từ hôm nay trở đi, ngày nào người còn chưa có câu trả lời hợp lý, thì ngày đó không cho phép ngươi chạm vào người ta!" Đồng thời đổi giọng: "Nếu người

dám, cẩn thận ta thiên ngươi!" Nói xong vẫn không quên quét mắt xuống hạ thân hắn.

Tur Nam Tuyệt lập tức giật mình, đợi lúc phản ứng kịp.

Vân Tuyết Phi đã nhân cơ hội rút tay về, thoát khỏi ngực hắn, nhanh chóng nhảy ra xa, nghiêm túc nói: "Ta đi trước, bắt đầu từ hôm nay không cho phép ngươi leo lên giường của ta nữa!"

Nói xong đầu cũng không quay lại rời đi.

Tur Nam Tuyệt nâng trán, đành chịu mà lắc đầu, cái này hắn nên vui mừng, hay nên khổ não đây?

Thời điểm Phong Cực mang Lê Họa về phủ, trong phủ lập tức có nha hoàn báo cáo tình huống cho Tống Thi Linh biết.

"Ngươi được đấy Phong Cực, vừa dụ dỗ Hồng Nguyệt xong, bây giờ lại công khai mang nữ nhân bên ngoài về nhà, thật là càng ngày không coi ta ra gì rồi!" Ánh sáng lạnh chột lóe trong mắt Tống Thi Linh, ném mạnh ly trà xuống đất, nàng hừ lạnh: ngươi mang về một, ta sẽ hủy một, ngược lại ta muốn xem ngươi có thể mang về được bao nhiêu! Ta nói rồi, ngươi phá hủy ta, ngươi cũng vĩnh viễn đừng nghĩ hạnh phúc!

Phong Cực dẫn Lê Họa vào trong phủ, sắp xếp chỗ ở cho nàng gần viện mình nhất, hơn nữa còn tỉ mỉ dặn dò: "Tạm thời uất ức nàng ngụ nơi này trước, cần gì cứ việc nói với bọn nha hoàn!"

Lê Họa nhìn bốn phía xung quanh, điều kiện không tệ, quả thật lớn hơn tòa nhà Tur Nam Tuyệt an bày cho mình. Chẳng những vậy mới vừa rời dọc đường đi, từ nha hoàn đến gã sai vặt mọi người đều cúi người hành lễ, cảm giác này tựa như nàng vẫn còn là thiên kim tiểu

thư của Lê phủ.

Cảm giác khó chịu lúc này do Tư Nam Tuyết và Vân Tuyết Phi gây nên từ từ tiêu tán, Lê phủ bị diệt môn, bản thân nàng là một nữ tử yếu đuối, bèo dạt mây trôi. Nếu như không có một phu quân để dựa vào, như vậy làm sao mà báo thù rửa hận cho Lê phủ.

Nàng dờn mắt quét về phía nam nhân đang lấy lòng trước mặt, không có được sự tuấn mỹ và quyền thế như Tư Nam Tuyết, chưa tính là dân thường, nhưng ít nhất cũng là Tướng quân, có thể khiến nàng tìm lại cuộc sống trước kia. Hơn nữa nếu người đàn ông này cho mình sử dụng, như vậy cách ngày mình báo thù thành công gần thêm một bước rồi.

Nghĩ tới đây, nàng nở một nụ cười dịu dàng, cảm kích nói: "Cám ơn Phong đại ca!" Nếu như Lê phủ không bị diệt môn, nàng vẫn là một người có quyền thế lẫn địa vị, nam nhân nông cạn như thế, chắc chắn chẳng thể lọt vào mắt mình rồi!

Nhưng không có nếu như, nàng nắm chặt quả đấm, trong mắt chợt lóe lên thù hận, nàng hận Hoàng đế. Nếu không phải hắn, mình đâu có lâm vào tình cảnh nhà tan cửa nát; nàng hận Bạch Tuyết Nhu, cho mình một hy vọng, lại lấy về vô tận thất vọng; nàng hận Tư Nam Tuyết, tại sao hắn có năng lực mà không báo thù cho mình; nàng hận Vân Tuyết Phi, rõ ràng cái gì cũng không bằng mình, nhưng có thể gả cho Tư Nam Tuyết, ngồi lên chiếc ghế vương phi, nàng càng hận ông trời hơn, hận vận mệnh bất công.

Hận, hận, hận, nàng hung hăng cắn chặt đôi môi, càng nghĩ càng tức giận, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết dâng trào.

"Họa Nhi, nàng không sao chứ?" Phong Cực nhìn về mặt người trước mắt yếu ớt đau khổ, nghĩ đến thân thể bi thảm của nàng, trong

nháy mắt một loại cảm giác thương tiếc trào ra. Một nữ tử xinh đẹp nhu nhược như vậy, nên đáng được che chở, nâng niu trong lòng bàn tay, ông trời thật khắc nghiệt mà!

Lê Họa lau nước mắt, ánh mắt long lanh, nàng lắc đầu dịu dàng nói: "Ta không sao! Ta chỉ không muốn mang thêm phiền toái cho Phong đại ca thôi!"

Chương 68-2: Hai nữ nhân một sân khấu (2)

Nha đầu gối, thì ra là vì mình, một cô nương tốt biết bao nhiêu, hấn bước lên trước, không quan tâm lễ nghi, cầm tay Lê Họa, bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn không xương, bỗng chốc khiến lòng Phong Cự yếu mềm, hấn lập tức cam đoan nói: "Họa Nhi, nàng yên tâm, chờ ta lấy lại binh quyền, nhất định báo thù cho nàng!"

Đột nhiên bị chiếm tiện nghi, Lê Họa không khỏi khó chịu, đã vậy còn là một măng phu (người lỗ măng), lúc nàng chuẩn bị rút tay, nghe được hai chữ binh quyền, mắt lóe tinh quang, hơi cắn môi, lấy tay còn lại phủ lên bàn tay to của Phong Cự, cảm không lời nào có thể miêu tả được nói: "Cám ơn Phong đại ca, huynh đối xử tốt với ta như vậy, ta không biết làm thế nào để báo đáp?"

Phong Cự thoáng cái cảm thấy hình tượng mình cao lớn, hấn trải qua thời gian dài bị đè nén uất ức rốt cuộc hôm nay cũng đạt được sự thỏa mãn, đánh thắng trận cũng không sung sướng bằng ánh mắt ngưỡng mộ của mỹ nhân vào thời khắc này.

Hai người thâm tình nhìn nhau, đột nhiên trước cửa truyền đến một tràn vỗ tay: "Thật sự là một hình ảnh tình chàng ý thiếp!"

Lê Họa hoảng sợ, vội vàng rút tay về, theo tiếng nói nhìn lại, thì thấy một bạch y nữ tử đi vào, dáng người thướt tha, chẳng qua lúc chứng kiến gương mặt của nàng ta, trong lòng Lê Họa kinh hãi. Nếu không phải là ban ngày, nàng đã cho rằng mình nhìn thấy quỷ. Bởi vì nó chẳng giống mặt người, lồi lõm, vết sẹo như con rết lấp đầy trên mặt, đôi mắt tràn ngập ánh sáng ác độc.

Nàng lo lắng đưa mắt về phía Phong Cực, làm sao cũng không nghĩ đến trong phủ tướng quân lại chứa một nữ nhân xấu xí kinh khủng như vậy, nàng ta là người nào? Tại sao có thể không lịch sự thông báo tùy ý xông vào thế?

Phong Cực nổi đóa, chắc chắn là nữ nhân này nghe được tin tức cố ý chạy tới, thật vất vả mới tìm thấy một người thật lòng thích mình, nàng ta lại muốn đến phá hoại! Nhớ lại bóng lưng thê lương của Hồng Nguyệt, trong lòng nháy mắt khó chịu, hắn nhất định không thể để cho Họa Nhi bị người nữ nhân điên này độc hại tiếp!

Quyết tâm xong, hắn tiến lên một bước, chắn trước mặt Lê Họa, ngăn ánh mắt quan sát không có ý tốt của Tống Thi Linh.

Trông thấy hành động Phong Cực cẩn thận che chở như vậy, không thể nghi ngờ là một cây đuốc đốt Tống Thi Linh tức giận, nàng ta không thích nữ nhân dung mạo xinh đẹp, nhất là người Phong Cực yêu. Trước kia lúc nàng ta chưa bị hủy dung, người đàn ông này giống y như chó nằm rạp trước mặt mình, van xin mình thường cho hắn một ánh mắt. Nhưng bây giờ khuôn mặt mình bị tàn phá, hắn lại trao thâm tình cho một nữ nhân khác, thật sự không thể tha thứ!

Đột nhiên Tống Thi Linh cười một tiếng, âm thanh mềm mại giòn tan hoàn toàn không tương phù hợp với gương mặt xấu xí của nàng ta, vết sẹo trên mặt tụ lại, càng khiến người ta ghê tởm hơn: "Thế nào? Lo lắng ta dọa sợ tiểu mỹ nhân của ngươi à?"

Lê Họa căng thẳng siết chặt khăn, trong lòng càng ngày càng lo lắng, nàng dám chắc nữ nhân trước mắt này và Phong Cực có mối quan hệ không thể cho ai biết, nàng nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Phong Cực, nhỏ giọng hỏi: "Phong đại ca, vị tiểu thư này là?"

Tâm Phong Cực thoáng cái lộ bộp, nên giải thích sao với Họa Nhi đây? Nhìn ánh mắt hả hê của Tống Thi Linh, hẳn thật hối hận ban đầu đồng ý chỉ hôn của Vân Tuyết Phi. Nếu sớm biết hôm nay gặp phải Họa Nhi, hẳn chắc chắn sẽ không đồng ý, dù Vân Tuyết Phi đánh hẳn ba mươi đại bản cũng được!

Chúng kiến ánh mắt Phong Cực lo lắng sợ hãi, Tống Thi Linh không khỏi nổi cáu, hẳn coi nữ nhân này như bảo bối sao? Người đã khẩn trương như thế, vậy ta há có thể thuận theo ý của người, nàng đột nhiên nở nụ cười thân thiện: "Phong đại ca, muội muội xinh đẹp như vậy sao không giới thiệu với ta?"

Hiện tại Phong Cực nắm đủ mùi vị hối hận, nhìn một người hả hê, một người tin tưởng lệ thuộc vào, hẳn không biết nên giải thích thế nào? Mặc dù lần đầu tiên nhìn thấy Họa Nhi, nhưng hẳn có thể nghe rõ tiếng tim đập của mình, hẳn thích Họa Nhi. Nhưng mình đã cưới Tống Thi Linh, cũng không thể uất ức Họa Nhi làm thiệp, hơn nữa với tính tình Họa Nhi, nhất định sẽ không chịu làm thiệp!

Nhìn Phong Cực lâm vào tình thế khó xử, Tống Thi Linh chợt hiểu ra, chỉ sợ là chưa nói cho nữ nhân này biết hẳn có một chánh thất phu nhân, người đã nói không, vậy ta sẽ thay người nói.

Nàng mỉm cười với Lê Họa, sau đó liếc Phong Cực: "Nếu Phong đại ca thật lòng thích vị muội muội này, thì nhanh chóng chọn một ngày tốt đưa vào trong phủ đi, ta thân là chánh thất phu nhân, sẽ cùng muội muội chung sống hòa thuận!"

Lê Họa không thể tin trọn to hai mắt, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Phong Cực và nữ nhân xấu xí kia. Nàng vốn định nếu thật sự không có lựa chọn, vì báo thù, nàng đành hiến thân cho hẳn, làm phu nhân Tướng quân cũng không tồi!

Nhưng tuyệt đối không ngờ, nam nhân thô tục này đã có phu nhân, nàng cảm giác bị sỉ nhục vô cùng lớn, mình dầu gì cũng xuất thân tướng môn, chẳng lẽ hiện tại bởi vì mình là một cô bé mồ côi, không có nhà mẹ dựa vào, thì bị người ta đùa giỡn như vậy sao?

Nghĩ tới đây, thời gian dài uất ức khuấy nhục cùng nhau bộc phát, nàng rốt cuộc không nhịn được đỏ mắt, từng giọt từng giọt nước mắt theo gương mặt trắng nõn nhỏ xuống.

Phong Cực trông thấy Lê Họa rơi lệ lập tức luống cuống, hấn vội vàng đưa tay lau nước mắt cho nàng, lại bị Lê Họa né tránh, hấn khẩn trương giải thích: "Họa Nhi, nàng hãy nghe ta nói, ta hoàn toàn không yêu nàng ta, ta...ta không phải thật tâm muốn cưới nàng ta!"

Tống Thi Linh vốn muốn coi kịch hay, nhìn hấn sẽ có kết cục thế nào, không ngờ nghe được lời nói khiến nàng không chịu đựng nổi, nàng cũng nhịn nữa, tức giận chỉ trích nói: "Phong Cực, người đoạt trong sạch của ta, phá hủy cả đời ta, lại ngay trước mặt một nữ nhân khác làm nhục ta, người quả thật khinh người quá đáng!"

"Hủy trong sạch của người?" Phong Cực cười như không cười lặp lại những lời này, sau đó ánh mắt đỏ tươi, trừng lớn: "Nữ nhân ác độc này, ban đầu nếu không phải người bỏ thuốc, ta cũng sẽ không xảy ra quan hệ với người, người còn có mặt mũi tới đây trách móc, nếu không phải là người, ta cũng sẽ không bị tước đoạt binh quyền, càng thêm không phải lấy người!"

Tiếp theo chứng kiến sắc mặt Tống Thi Linh ngày một tái nhợt, hấn cười nham hiểm nói: "Ông trời có mắt, người xấu xí như vậy vĩnh viễn đừng nghĩ có người thích người!"

Tống Thi Linh kiêng kỵ nhất chính là người ta nói nàng ta xấu xí, hôm nay lại bị nam nhân đã từng mếm mộ mình nói mình xấu xí ngay

trước mặt một nữ nhân khác, sao nàng ta có thể nhịn chứ? Rốt cuộc không kiềm chế được nữa, xông lên, muốn vả vào mồm Phong Cực, nhưng tay của nàng ta bị hấn chặn đứng trên không, còn chưa kịp phản ứng, bóp một tiếng, nàng ta bị đánh ngã xuống đất.

Nàng không thể tin ôm mặt, nhìn Phong Cực cẩn thận che chở một nữ nhân khác ở phía sau, lạnh lẽo trừng mình, nàng đột nhiên cười to, thân thể run rẩy dữ dội: "Người được đẩy Phong Cực! Hôm nay coi như ta thấy rõ bộ mặt thật của người."

Nàng chuyển ánh mắt điên cuồng thương hại liếc nữ nhân được Phong Cực bảo vệ ở sau lưng, cất giọng chói tai: "Cứ nhìn dáng vẻ ta hiện tại, tương lai chính là của người, trước kia hấn cũng che chở ta mọi nơi, giống như chó nằm rạp dưới chân ta, nhưng bây giờ mặt ta bị hủy, hấn chẳng thêm để ý đến, thậm chí chỉ vì người đối xử với ta như vậy! Ta thật hận!" Nàng nhịn không được nữa, nằm trên mặt đất lớn tiếng khóc thút thít.

Nhìn tràn diện trước mắt, trong lòng Lê Họa không có cảm giác, ban đầu mình xem thường người nam nhân trước mắt này. Chẳng qua một thân một mình bên ngoài phiêu bạt, thay vì ăn nhờ ở đậu, không bằng tìm người dựa vào. Tư Nam Tuyết nàng không trông cậy được rồi, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác. Không ngờ hấn thô tục ngu dốt không nói, còn là một kẻ bạc tình, nghĩ đến mới vừa rồi nữ nhân xấu xí này nói muốn đưa mình vào phủ, vậy chẳng phải là làm thiệp! Không, nàng tuyết đối không làm thiệp cho người khác, hơn nữa còn bị nữ nhân xấu xí đó đè đầu, càng thêm không thể nào!

Phong Cực thật muốn một đao chém chết Tống Thi Linh, nàng ta lại dám đổi trắng thay đen, rõ ràng từ đầu đến cuối, mình luôn là người bị hại, nhưng nàng ta có thể trợn mắt bịa đặt, đổ tất cả sai lầm lên đầu mình. Một nữ nhân ác độc như vậy, sao trước kia mình cung phụng nàng ta như nữ thần vậy hả? Nhất định là não đứt gân rồi,

không trách được Tần Lan luôn dùng vẻ mặt thương hại nhìn mình.

"Phong đại ca, ta nghĩ mình nên đi thôi!" Lê Họa cúi đầu, âm thầm đè ép cảm xúc phiền muộn, nhỏ giọng mềm mại mở miệng: "Ta không muốn huynh và tẩu tẩu thêm phiền toái!" Tiếng nói vừa dứt, nàng lập tức xoay người đi ra cửa.

Phong Cực sốt ruột, chạy theo kéo Lê Họa lại, dịu dàng an ủi: "Ta nói rồi phải chăm sóc nàng thật tốt, tại sao có thể để cho nàng đi?"

Lê Họa nhu nhược run run nói: "Nhưng ta không muốn huynh và tẩu tẩu cãi nhau vì ta!" Vành mắt đỏ hoe có nước mắt tràn ra.

Đây là một nữ tử tốt đẹp biết nhường nào, mình có tài đức gì mà sau khi bị Tống Thi Linh làm cho đau thấu tim, gặp phải một người lương thiện như vậy, ông trời quả nhiên có mắt! Hắn dịu dàng cười một tiếng, đưa tay lau nước mắt cho Lê Họa, nắm tay nàng xoa dịu: "Đứa ngốc, giữa ta và nàng ta vốn có chuyện, cho dù không có nàng, người nữ nhân điên này vẫn sẽ tìm ta gây phiền toái!"

"Nhưng, nhưng." Lông mi Lê Họa hơi giật giật, ở nơi Phong Cực không thấy được, trong mắt nàng chợt lóe lên ánh sáng châm chọc, nhưng lúc ngẩng đầu lên, trong mắt của nàng chỉ còn lại sự yếu ớt và lo lắng.

"Không có nhưng nhị gì hết!" Phong Cực lập tức cắt đứt lời Lê Họa muốn nói, con ngươi hắn kiên định, cố chấp nghiêm túc nói: "Đừng nói nhưng với Phong đại ca, ta nói muốn chăm sóc nàng, thì chắc chắn sẽ chăm sóc thật tốt nàng cả đời, không để cho bất luận kẻ nào bắt nạt nàng!"

Nói xong ném ánh mắt lên nữ nhân trên mặt đất đang khóc lóc chật vật kia, sự chán ghét thoáng vụt qua trong mắt, hắn nói: "Nàng chớ lo

lẳng nữa, ở trong ngôi phủ này nàng chính là nữ chủ nhân, bất luận kẻ nào cũng phải nghe theo phân phó của nàng mà làm việc!"

"Ta có thể sao?" Lê Họa động lòng, cho đến bây giờ đã một thời gian dài mình sống gửi nhà người, nhất là ở trong Vân phủ, ngay cả nha hoàn gã sai vặt cũng có thể cho mình sắc mặt. Hiện tại mặc dù nàng không thích người đàn ông này, cũng không muốn bị nữ nhân xấu xí này đè ở trên đầu, nhưng một câu của Phong Cực bất luận kẻ nào cũng phải nghe theo phân phó của nàng mà làm việc, nàng động lòng! Nếu mình thật sự làm phu nhân Tướng quân, như vậy chờ Phong Cực lấy lại binh quyền, thì việc báo thù đã nằm trong tầm tay rồi!

"Có thể!" Phong Cực lo lắng Lê Họa lại muốn nói rời đi, vội vàng trả lời: "Tất cả đều là của nàng, bao gồm con người của ta!"

Lê Họa nhếch miệng cười đắc ý, không nhìn thấy bên dưới, Tống Thi Linh siết chặt quả đấm, ánh mắt ác độc nhìn chòng chọc vào đôi cầu nam nữ thâm tình nhìn nhau kia!

Chương 69-1: Chấp niệm (1)

Vân Tuyết Phi đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, gió thổi vào từng cơn, khiến tóc nàng nhẹ nhàng bay bay, trong phòng đèn thấp sáng trưng, bên ngoài lại là một khoảng không gian đen kịt, chiếu lên dung nhan nàng lúc sáng lúc tối.

"Tiểu thư, đã trễ thế này nên đi ngủ thôi!" Ngũ Trà lo lắng đi lên khoác một cái áo choàng lông chồn màu trắng lên người Vân Tuyết Phi.

Vân Tuyết Phi lắc đầu, nhớ lại chuyện hôm nay, nàng liền cảm thấy khó chịu, không ngờ buổi tối hẳn thật sự không đến, quả nhiên là trong lòng có quỷ.

"Tiểu thư, người, có phải đang đợi Vương Gia không?" Ngũ Trà thận trọng hỏi, trước kia thường vào giờ này, Vương Gia đã sớm ở Phượng viên rồi.

Vân Tuyết Phi sững sờ, chờ hẳn? Làm sao có thể? Là nàng không để cho hẳn tới, làm sao có thể chờ hẳn chứ?

"Ngũ Trà, chúng ta có bao nhiêu bạc?" Vân Tuyết Phi quay đầu lại hỏi, mình không thể lệ thuộc vào Tư Nam Tuyết mãi, nên chuẩn bị cho mình một con đường lui thôi.

Ngũ Trà lưu loát trả lời, giọng nói tràn ngập vui sướng, hai tay nàng ra dấu trước mặt Vân Tuyết Phi: "Có một trăm vạn lượng bạc!" Tiểu thư thật lợi hại, nhiều bạc như vậy, cả đời này không cần phải lo ăn uống nữa rồi.

Vân Tuyết Phi gật đầu, nhìn dáng vẻ hân hoan của Ngũ Trà, nàng cũng vui lây, khoe miệng vênh lên, nở nụ cười: "Ngũ Trà, ngày mai người mang theo Đào Thất đi ra ngoài kiếm một tòa nhà vừa đủ để ba người chúng ta ở thoải mái. Mặt khác, hoàn cảnh xung quanh nên tốt một chút !"

Ngũ Trà mở to hai mắt, tâm tình vốn đang cao hứng thoáng cái bất an, nàng chần chừ nhìn tiểu thư, căng thẳng hỏi "Tiểu thư, có phải người và Vương Gia đã cãi nhau không?" Nếu không sao lại nghĩ đến chuyện mua nhà, nàng vẫn cho là tiểu thư sẽ sống đến già với Vương Gia ở vương phủ.

Vân Tuyết Phi bỗng nhiên cười khế, giơ ngón tay lên nhẹ nhàng búng cái trán Ngũ Trà, nhíu mày nói: "Không cãi nhau thì không thể mua nhà?"

Mặc dù nụ cười rất lạnh nhạt, nhưng lại mang một vẻ đẹp nói không nên lời, Ngũ Trà như bị đầu độc, ngẩn ngơ nhìn tiểu thư trước mắt, trong lúc nhất thời quên cả việc nói chuyện.

"Tuy bây giờ chúng ta ở vương phủ, nhưng đây là địa bàn của người ta, hiện tại tiểu thư người được sủng, sau này thì khó nói lắm. Nếu bỗng nhiên xuất hiện một mỹ nhân tuyệt sắc, cướp mất trái tim Vương Gia, vậy ta liền bị thất sủng, không có chỗ ở, chẳng phải sẽ rơi vào cảnh đầu đường xó chợ sao!" Vân Tuyết Phi vươn ngón tay trắng ngần sờ sờ gò má Ngũ Trà, chớp chớp mắt nói: "Lo trước khỏi họa*!"

Có phòng bị trước sẽ tránh được tai họa.

"Tiểu thư, người nói ba người chúng ta là chỉ?" Ngũ Trà nhìn xung quanh cũng chỉ có hai người nàng và tiểu thư, nhớ lại lúc này tiểu

thư cho mình và Đào Thất cùng đi xem nhà, không thể tin mở to hai mắt, mừng rỡ hỏi: "Tiểu thư, ý của người là về sau Đào Thất và ta cùng nhau hầu hạ tiểu thư người?"

Vân Tuyết Phi hé miệng cười, nha đầu này thật đáng yêu, nàng gật đầu một cái: "Bên cạnh ta chỉ có một nha hoàn là người, dẫn đến một số việc khi xử lý hơi bị bất tiện, nàng và người quan hệ không tệ, cũng là một nữ tử tốt, cho nên sau này sẽ đi theo chúng ta!"

Ngũ Trà gật đầu đồng ý, mấy ngày trước nàng đã muốn nhờ tiểu thư giúp đỡ, không ngờ tiểu thư tốt như vậy, đã sớm quyết định, về sau mình sẽ có thêm một người chị em tốt, cảm giác này thật tuyệt!

"Thời gian không còn sớm, người trở về phòng ngủ đi, tiểu thư ta cũng phải ngủ đây!" Vân Tuyết Phi đi tới giường cởi bỏ áo choàng, ngồi xuống, thân thể hơi ngã về phía sau, bốn chi ngửa ra hai tay chắp lại nằm trên giường, lầm bầm oán trách: "Buồn ngủ chết đi được!"

Ngũ Trà khẽ cười nói: "Này nô tỳ cáo lui trước!"

Nói xong cũng vui vẻ đi ra ngoài, cài then cửa xong, vội vàng trở về nói cho Đào Thất hay tin tức tốt này.

Bóng đêm như mực, một người nhẹ nhàng đi vào Đông Lâm viện, áo bào màu đen bao bọc thân thể ngang tàng cao lớn, vẻ mặt rõ ràng như đao khắc, hắt lạnh lùng nhìn ngọn đèn dầu sáng rõ trong phòng, cả người tỏa ra hơi thở âm trầm, hoàn toàn hòa nhập vào đêm đen, giống như hắc chính là người thống trị bóng tối!

"Hạ Hầu huynh, đã đến đây rồi thì vào đi!" Giọng nói Tư Nam Tuyết ôn hòa vang lên từ trong nhà, phá vỡ sự yên tĩnh ban đêm.

Hạ Hầu Huyền không chút do dự đẩy cửa đi vào, đợi đến khi trông thấy Tư Nam Tuyệt toàn thân bạch y đứng trước cửa sổ, hấn cau mày hỏi: "Người tính sao?"

Tư Nam Tuyệt xoay người nhìn hảo bằng hữu ngày xưa của mình, thờ dài nói: "Người tội gì phải làm như vậy chứ?"

"Người không phải là ta, tuyệt nhiên sẽ không hiểu được nỗi đau trong lòng ta!" Sắc mặt Hạ Hầu Huyền phát lạnh, khắp người bao phủ một tầng hơi thở thê lương, cất bước đi tới bên cạnh Tư Nam Tuyệt, nhìn phía bóng đêm lạnh lẽo ngoài cửa sổ: "Năm đó tất cả những người tham dự vào âm mưu kia, một người ta cũng sẽ không bỏ qua!"

Nhìn Hạ Hầu Huyền hồi lâu, khóe môi Tư Nam Tuyệt lộ ra đường cong cười như không cười, châm chọc nói: "Suy cho cùng tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện chính là người! Ban đầu nếu không phải người phản bội lời thề với nàng, vì một nữ nhân khác điều động nàng, làm sao kẻ gian đạt được như ý, khiến nàng chết trận trên chiến trường!"

Quả đấm Hạ Hầu Huyền kêu răng rắc, sắc mặt âm u ngẩng đầu nhìn Tư Nam Tuyệt: "Ta thừa nhận là ta làm sai, nhưng tại sao số mạng bất công như vậy, một cơ hội cũng không cho ta, trực tiếp đoạt lấy nàng?"

Nhớ lại hỉ phòng tràn ngập màu đỏ, thời điểm hấn đẩy khăn voan Mộ Dung Thanh Y ra, xuất hiện trước mắt mình lại là Phỉ Nhi mặc cung trang đỏ thắm, một khắc kia hấn mới phát hiện, hấn sai quá rồi, làm lỡ khi coi sự mới mẽ và thương tiếc nhất thời thành tình yêu. Vẫn cho rằng Phỉ Nhi kiên cường hơn những nữ nhân khác, hoàn toàn không cần hấn che chở. Nhưng bây giờ hấn đã nhận ra, nàng không phải không cần che chở, chẳng qua không muốn thêm phiền toái cho mình mà thôi.

Hắn vĩnh viễn không thể quên một ngày kia, khi hắn biết rõ tâm ý của mình, rạng sáng chạy ra cửa thành, định đích thân đón nàng, sám hối và thổ lộ tình yêu với nàng, nhưng không ngờ đợi đến khi nhìn thấy lại là một cỗ quan tài chứa quần áo và đồ dùng tùy thân của nàng, tất cả mọi người đều nói nàng chết rồi, không tìm được thi thể, hắn không muốn tin tưởng, cho đến lúc Tiết Nhã xuất hiện trước mặt mình, tức giận chỉ trích mình, hắn mới sực tỉnh, thế giới này thật trống trải, sớm đã không còn hơi thở của nàng.

"Người tự mình xuất cung điều tra chuyện giặc cỏ Hồ Đầu sơn, là vì Thẩm Lưu Ly!" Tư Nam Tuyệt nhìn chăm chăm Hạ Hầu Huyền hỏi "Người đã chết rồi, người còn chấp nhất với khối thi thể đó làm gì?"

Chứng kiến ánh sáng bể tan thành trong mắt Hạ Hầu Huyền, hắn không có bất kỳ sự đồng tình nào, đây đều là hắn tự chuốc lấy, Tư Nam Tuyệt nhíu mày, lạnh lùng châm biếm: "Có lẽ Tiết Phi cũng chẳng muốn trở về bên cạnh người!"

Hạ Hầu Huyền không nhịn được nữa, trực tiếp vung quyền ra, phần nộ quát: "Người câm miệng cho ta!" Ánh mắt hắn đỏ ngầu, sắc mặt trắng bệch hoàn toàn, sự đau đớn lẫn nỗi hối hận hành hạ khiến ngực hắn như bị tê liệt.

Tư Nam Tuyệt nhanh nhẹn né được một quyền tràn đầy tức giận kia, trông thấy mặt Hạ Hầu Huyền nặng nề, hắn nhăn mày lại: "Còn lạnh lùng như vậy!"

"Người rốt cuộc có bằng lòng giúp ta hay không?" Hạ Hầu Huyền lạnh lùng trừng Tư Nam Tuyệt, gương mặt góc cạnh hơi hắn lên sự thâm trầm, hắn giờ phút này, trên người như ngưng tụ bão tố mãnh liệt, giống như có thể bộc phát bất cứ lúc nào!

"Ta có chỗ tốt gì?" Tư Nam Tuyết cười nhạt, ánh sáng thoáng qua trong mắt không dễ dàng phát giác.

"Ta có thể giúp người lấy được Bạch Tuyết Nhu!" Ánh mắt Hạ Hầu Huyền kiên định, mang theo thù hận và tức giận.

Bóng đêm vẫn dày đặc như trước, mây đen che khuất ánh trăng, để lại một màn đêm lạnh lẽo.

Đáy mắt chợt hiện sự mỉa mai, hắn không chút lưu tình nói: "Ta không có ngu như người, người mình yêu là ai cũng không biết!"

Con người sắc bén của Hạ Hầu Huyền thoáng qua một chút giận dữ, hắn cắn răng nói: "Tư Nam Tuyết, người đừng quá đáng!" Đột nhiên như nghĩ đến thứ gì đó, hắn không khỏi cười nhạt, ngữ điệu cao chút: "Người hắn không kịch giả thành thật, thích sự tươi mới đó chứ?" Rồi sau đó sờ sờ cằm, âm hiểm nói: "Nếu người không giúp ta, nói không chừng ta lỡ miệng, đến lúc đó Vân cô nương trong cơn tức giận, cũng không thể bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì!"

Chương 69-2: Chấp niệm (2)

"Người có thể thử xem!" Tư Nam Tuyệt cười khẽ một tiếng, nhưng nụ cười lần này lại dẫn theo sát ý lạnh lẽo, hắn vẫn luôn hiểu rõ mình cần cái gì. Nếu như đã xác định thứ mình muốn, hắn chắc chắn sẽ không buông tay, bất kỳ sự cản trở uy hiếp người của hắn, hắn sẽ không nể tình diệt trừ hết!

Hạ Hầu Huyền đột nhiên cười một tiếng, nụ cười cực mỏng, lan đến khóe miệng, nhưng vẫn không chạm tới đáy mắt: "Đùa với người thôi! Dầu gì ta và người cũng làm huynh đệ nhiều năm, loại chuyện thất đức này ta chắc chắn không làm!"

Tư Nam Tuyệt hừ lạnh, đưa tay lấy một khối binh phù từ trong ống tay áo ra ném cho Hạ Hầu Huyền: "Chính người tự giải quyết cho tốt!" Sau đó chậm rãi cất bước đi ra ngoài.

"Đa tạ! Huynh đệ tốt!" Hạ Hầu Huyền một tay giơ tấm binh phù lên, ánh mắt sâu kín, nhàn nhạt cười một tiếng, đợi đến khi không nhìn thấy bóng lưng Tư Nam Tuyệt, sắc mặt hắn bỗng chốc trở nên ác độc, lần này hắn sẽ không chừa một móng!

Bên trong Linh Thánh viên, Lê Họa giang hai tay, tùy ý để bọn nha hoàn đo cơ thể may quần áo cho nàng, nhìn năm sáu nha hoàn bận rộn vây quanh mình, trong lòng nàng trước nay chưa từng vui như vậy, được người hầu hạ, cảm giác cao cao tại thượng nàng đã lâu không tận hưởng rồi.

Mấy ngày nay Phong Cực mang theo nàng đi dạo phủ tướng quân, nàng mới phát hiện, nơi này lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng

của mình, không hổ là Đô thành, phủ đệ tốt gấp mấy lần những quan viên ở địa phương khác. Nàng không thích Phong Cực, lúc ở chung, tuy rằng hấn ngoan ngoãn phục tục mình, nàng vẫn ghét loại mãng phu không có đầu óc như vậy, nhưng nàng lại thích cuộc sống sung túc hấn mang lại cho nàng. Nàng tự an ủi bản thân, vì báo thù, tất cả nàng đều có thể chịu được!

"Tiểu thư, quần áo có năm màu, ba kiểu dáng, người có muốn xem mình thích loại nào không?" Một nha hoàn cầm quyển sổ ghi chép các yêu cầu để may quần áo, cung kính dâng lên trước mặt Lê Họa.

Lê Họa đón lấy, tùy tiện lật đi lật lại, hồng, vàng, lam, xanh lá, tím, năm màu này coi như cũng không tệ, kiểu dáng theo thứ tự là viền hoa, in hoa lên vải, còn có nếp gấp thắt lưng, mỗi mẫu đều có nét đặc sắc của mình, nàng đưa quyển sổ cho nha hoàn: "Ta đều thích!"

Nha hoàn thoáng chốc trợn tròn mắt, vậy làm thế nào đây, chẳng lẽ cứ mỗi kiểu phối với một màu sao. Như thế, chẳng phải hơn mười bộ rồi ư! Danh Y đường này nổi tiếng giá trị ngàn vàng, nàng vội vã hỏi "Nhưng tiểu thư có thể vui lòng chọn một bộ thôi được không?"

Lê Họa không vui cau mày: "Ta nói ta đều thích, người không nghe thấy sao?"

Trán lục y nha hoàn lấm tấm mồ hôi, trong lòng nàng lập tức căng thẳng, vốn nghĩ tân chủ tử đến, bọn họ sang đây hầu hạ thì sẽ không cần ngày ngày nhìn thấy gương mặt kinh khủng của phu nhân, không ngờ tân chủ tử cũng là nhân vật không dễ ở chung, nàng tiếp tục hỏi: "Nhưng tiểu thư nói, muốn mỗi mẫu phối với một màu khác nhau?"

Lê Họa nổi cáu: "Ta muốn mỗi kiểu một bộ, không được sao?" Hôm nay lẽ ra sắm thêm quần áo và đồ trang sức, là chuyện rất vui vẻ. Nhưng kể từ lúc Lê phủ bị mất, nàng ăn nhờ ở đậu lâu như vậy, làm

gì có chuyện mặc được quần áo mới, đeo trang sức mới, đã thế còn bị Vân phủ dâng cho Tư Nam Tuyệt, chịu sự sai khiến của họ.

Ánh mắt tức giận khiến nha hoàn toát ra mồ hôi lạnh, nàng áp chế sự sợ hãi, vội vàng gật đầu khom lưng cười nói: "Nô tỳ hiểu rồi, nô tỳ hiểu rồi!"

"Tiểu thư, tiểu thư." Thanh Hoa vội vàng chạy từ bên ngoài vào, đưa lá thư trong tay cho Lê Họa: "Tiểu thư, mới vừa rồi có người gửi nó cho thị vệ phủ, nói là của tiểu thư người đấy!" Thanh Hoa là do Phong Cực điều đến làm nha hoàn cận thân cùng với một nha hoàn khác ở bên trong hầu hạ Lê Họa.

Lê Họa nhận thư, cau mày, dường như sau khi phủ tướng quân diệt môn, tất cả mọi người đều cho rằng tam tiểu thư phủ tướng quân Lê Họa cũng đã chết, mình phiêu bạt nhiều năm vẫn chẳng kết giao bằng hữu gì, thế nào có người đưa tin cho mình? Nàng mở lá thư ra, sắc mặt đột nhiên đại biến, hận ý lan tràn trong mắt rõ ràng rành rành.

Vò thư thành một cục, không ngờ tên cầu hoàng đế kia lại đang ở Hộ quốc vương phủ, trong lòng nàng từng cơn co rút đau đớn, hình ảnh đoạn đầu đài ngày ấy, từng gương mặt thân thuộc, lưỡi đao rơi xuống, đầu giống như quả cầu lăn đi, máu tươi văng khắp nơi, nàng siết chặt đôi tay, trên mặt tràn đầy dử tợn: cầu hoàng đế, rốt cuộc đợi được cơ hội ngươi xuất cung rồi!

Nàng vội vàng như một làn gió xông ra ngoài, không để ý nha hoàn phía sau kêu gào, trực tiếp nâng váy phóng tới cửa lớn, chỉ cần có thể báo thù cho người thân, chò dù cùng cầu hoàng đế đồng quy vu tận nàng cũng không chối từ.

"Giữ nàng ta lại cho ta!" Đột nhiên một tiếng ra lệnh truyền đến, ngay sau đó một cơn gió mạnh ủa tới, nàng bị hai cánh tay lực lưỡng kiềm

chặt, dẫn tới trước mặt xấu nữ nhân.

Nàng khó chịu giãy giụa quát Tống Thi Linh: "Buông ta ra, các người muốn làm gì?" Vào hoàng cung khó càng thêm khó, nàng thật vất vả mới chờ đến lúc đến cầu hoàng đế xuất cung. Hơn nữa đang ở vùng phụ cận gần mình, sao nàng có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy!

"Muội muội, đừng lo lắng, tỷ tỷ chỉ muốn tâm sự với muội, trao đổi tình cảm." Tống Thi Linh ôn hòa tiến lên.

"Chúng ta không có gì để trao đổi!" Lê Họa trợn mắt, trực tiếp cắt đứt.

"Muội muội đừng nói như vậy, dù sao muội vẫn là nữ nhân Tướng quân thích, sớm muộn gì cũng được thu vào phòng, tỷ tỷ thân là phu nhân Tướng quân, tự nhiên phải hiền đức rộng lượng, trao đổi tình cảm với muội muội nhiều hơn, về sau cùng nhau hầu hạ tốt Tướng quân!" Tống Thi Linh che miệng cười nói, hai mắt nheo lại lộ ra ánh sáng quỷ dị.

Được thu vào phòng? Sao Lê Họa không biết ý tứ trong lời nói Tống Thi Linh, mình đường đường thiên kim phủ tướng quân, thế nào có thể uất ức làm thiếp cho người ta?

Sự ghét bỏ và dã tâm không được che giấu cứ như vậy rơi vào đáy mắt Tống Thi Linh, Hừ! Quả nhiên là một con hồ ly, muốn tranh vị trí chánh thất phu nhân với mình, quả thực là nằm mơ!

Nhìn làn da mềm mại trước mặt, mặt mày như vẽ, mắt ngọc mày ngài, rõ ràng ăn mặc không bằng mình, nhưng lại tỏa ra sự quyến rũ mê người. Tống Thi Linh không khỏi sờ sờ mặt mình, trước đây không lâu, mình cũng xinh đẹp như vậy, thậm chí còn xinh đẹp hơn nàng ta, nhưng bây giờ thứ bàn tay chạm vào, chính là một gương

mặt chẳng chịt vết sẹo, ngay cả nàng cũng ghét bỏ, sao có thể có nam nhân thích?

"Nhân xấu xí, mau thả ta...ta còn có chuyện, không có thời gian ở nơi này lãng phí với ngươi!" Lê vẽ trong lòng kiến bò trong chảo nóng. Hiện tại nàng rất muốn lập tức chắp đôi cánh, bay đến Hộ quốc vương phủ, nàng vô cùng lo lắng nếu đi trễ, thì sẽ công toi mất.

Thần kinh Tống Thi Linh lần nữa bị kích thích, ánh sáng lạnh chợt lóe chợt lóe trong mắt, giơ tay lên, hung hăng cho nữ nhân đang kêu gào một bạt tay.

Lập tức năm dấu ngón tay đỏ tươi xuất hiện trên gương mặt trắng nõn của Lê Họa, đau rát, lúc nào thì Lê Họa chịu qua loại uất ức này, nàng trừng mắt, cắn răng nghiêng lợi: "Nhân xấu xí, ngươi dám đánh ta!" Đôi tay bị vịn chặt, nàng không thoát được, chỉ hận không thể dùng ánh mắt giết chết nữ nhân ác độc trước mặt này!

Tống Thi Linh vẫy vẫy cánh tay do vừa rồi dùng sức quá độ, hả hê liếc nhìn nữ nhân đang trừng mắt kia, trong lòng sung sướng. Phong Cực ngươi dám đánh ta, ta liền đánh lên người ngươi yêu quý nhất, chỉ cần ta một ngày vẫn còn, nữ nhân này vĩnh viễn chỉ có thể là thiếp, vĩnh viễn chỉ có thể bị mình hành hạ!

Đột nhiên nàng cười một tiếng, đưa tay lạnh lẽo vuốt ve da thịt trơn nhẵn của Lê Họa, thờ dài nói: "Không trách được Phong Cực vì ngươi vung tiền như rác, tìm Danh Y đường tới đây đo đạc may quần áo theo yêu cầu cho ngươi, nhìn này da dẻ mịn màng, nên mặc quần áo tốt nhất để bảo dưỡng, nếu không bị thương thì phải làm sao?"

Ngón tay lạnh như băng sờ tới sờ lui trên mặt mình, như một con rắn độc, thè ra cái lưỡi đỏ tươi, ra oai với mình. Chợt Lê Họa cảm thấy

không ổn, nàng nhớ Phong Cực từng nói với nàng, cách xa bà điên một chút, nghe nói trong phủ đã có nhiều nữ nhân bị nàng ta hạ độc thủ, hủy hoại khuôn mặt. Nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía từng vết sẹo nhô ra, mang theo màu đỏ sẫm, như con rết, che kín gương mặt. Lúc này trong mắt nàng ta tràn đầy sự ghen ghét.

Nàng rốt cuộc cũng bị dọa sợ, không phải là nữ nhân này muốn hủy mặt của nàng chứ, nàng nhin không được run lấy bầy, trong lòng đột nhiên oán hận Phong Cực, người đàn ông này luôn miệng nói yêu mình, nhưng lại để một người xấu xí nguy hiểm như vậy ở trong phủ, còn là một chánh thất phu nhân, đè ở trên đầu mình.

"Ơ ~ sao vậy? Không phải mới vừa rất có dũng khí sao? Thế nào đột nhiên run giống như cái sần thế?" Tay Tống Thi Linh vốn đang vuốt ve chợt dừng lại, cúi đầu cười nói, cảm giác nhìn thấy kẻ thù vùng vẫy giãy chết ở trước mắt mình thật tốt. Phong Cực, giờ phút này chắc người có nằm mơ cũng chẳng ngờ, nữ thần của người đang ở trên tay ta, ta muốn cho người hối hận, cho người khổ sở!

Bất thành linh, nàng đưa tay rút cây trâm từ trên đầu ra, chia về phía Lê Họa tàn nhẫn cười nói: "Người muốn trách thì trách chính người, không nên quấy rầy tiện nam nhân Phong Cực đó!"

Hiện tại Lê Họa thật sự sợ, thân thể nàng bị giữ chặt, không thể lui lại, chỉ có thể ngửa đầu ra sau, trong khăn trướng, nàng nhìn thấy màu đỏ nổi bật chỗ sắc bén của cây trâm, trong lòng nàng rợn cả tóc gáy.

Đoán được ý định của nàng ta, Tống Thi Linh điên cuồng cười to: "Người nên may mắn, trâm này đã rạch mặt rất nhiều nữ nhân, người không phải là người đầu tiên!"

Bất luận Lê Họa ngửa ra sau thế nào, cây trâm vẫn giống như búa

đòi mạng, cách mình càng ngày càng gần, nàng bắt đầu tuyệt vọng, chẳng lẽ hôm nay mình thật sự bị hủy ở nơi này.

Chương 70-1: Chỉ làm vợ chồng, không làm bằng hữu (1)

Đột nhiên một tiếng quát vang lên: "Tổng Thi Linh, không cho phép người đụng Họa Nhi!"

Phong Cực tức giận khẩn trương chạy tới, lúc chứng kiến Tổng Thi Linh cầm cây trâm khoa tay múa chân trên mặt Lê Họa, trái tim hắn gần như ngừng đập.

Nghe được giọng Phong Cực, Lê Họa giãy giụa, lòng vốn đã tuyệt vọng lần nữa sống lại, bỗng dưng phát hiện, đôi tay chế trụ nàng thoáng buông lỏng, nàng lập tức dốc hết toàn lực rút tay mình ra, sau đó tại thời điểm Tổng Thi Linh mất hồn ngẩn ngui khi nghe thấy tiếng nói của Phong Cực, nàng đưa tay đẩy mạnh nàng ta, cách mình xa mấy bước, vội vàng chạy ra ngoài, rời khỏi nữ nhân đáng sợ này.

Tổng Thi Linh giật mình, lần này thất bại, mình sẽ không có cơ hội đến gần con hồ ly đó nữa rồi, nàng quay qua ma ma bên cạnh vẫn còn sững sờ quát lớn: "Ngẩn người cái gì, còn không mau đuổi theo cho ta!"

Ma ma sợ hãi dờn mắt nhìn Tổng Thi Linh, lo lắng nói: "Nhưng Tướng quân, dáng vẻ tướng quân giống như rất tức giận!" Bà liền cứng ngắc đứng tại chỗ, không dám có bất kỳ động tác nào.

Tổng Thi tức tối, chửi bới: "Đồ vô dụng!" Lập tức vội vàng đuổi theo con hồ ly đang chạy về phía Phong Cực, vừa đuổi theo vừa gầm lên:

"Tiện nhân, người đứng lại đó cho ta!"

Nghe phía sau tiếng bước chân Tống Thi Linh càng ngày càng gần, Lê Họa lo lắng đến mức trái tim dường như mắc kẹt ở cổ họng, không ngừng thờ hồn hển, nàng chỉ biết cầm đầu chạy liên tục. Nếu bị bắt lại, đời này của mình coi như hủy trong tay xấu nữ nhân này rồi.

"Tiện nhân, không cho phép chạy!" Tống Thi Linh tức giận mắng, nàng thật hối hận khi tốn thời gian dây dưa với nàng ta nhiều như vậy, kết quả khiến Phong Cực tìm tới.

Phong Cực vừa nhìn liền nổi giận, cũng không cố kỵ nữa, lập tức vận khí đan điền, ngưng khí giãim chận tại chỗ, sử dụng khinh công bay tới Lê Họa.

Tại thời điểm Tống Thi Linh kéo cánh tay Lê Họa, giờ cây trâm lên chuẩn bị đâm xuống. Phong Cực từ trên trời giáng xuống, túm chặt cánh tay Tống Thi Linh, ánh mắt bén nhọn, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tống Thi Linh, người thật quá đáng!"

Tâm Lê Họa vốn đang bất an rồi cuộc được thả lỏng, nhìn Phong Cực giữ chặt Tống Thi Linh, sự tình vừa mới phát sinh lúc này, khẩu khí kia nàng thế nào cũng nuôi không trôi, nàng tiến lên nắm quần áo Phong Cực, nước mắt uất ức từng giọt từng giọt rơi xuống: "Phong đại ca, huynh thả ta đi đi, trong phủ tướng quân này, ta thật sự không dám nán lại!"

Nghe Lê Họa tủi thân khóc lóc kể lể, Phong Cực trong cơn giận dữ, ánh mắt nhìn Tống Thi Linh như muốn rút gân lột da nàng ta, nhưng nhiều đó vẫn không đủ tiêu tan mối hận trong lòng hắn.

"Họa Nhi, lần này là Phong đại ca sơ sót, để cho nàng chịu khổ,

Phong đại ca bảo đảm, về sau tuyệt đối không xảy ra chuyện như vậy nữa!" Phong Cực trịnh trọng bảo đảm, thâm tình nhìn người trước mặt, nhớ lại cảnh tượng chấn động lòng người khi ấy, hấn toát mồ hôi lạnh, may mắn mình kịp thời chạy tới, nếu chậm một bước, mặt Họa Nhi.

"Nhưng, nhưng." Lê Họa lo lắng nghiêng mắt nhìn ánh mắt điên cuồng của Tống Thi Linh, nữ nhân này một ngày chưa diệt, mình ở phủ tướng quân vẫn sẽ ở trong vòng nguy hiểm.

Ngó theo tầm mắt Lê Họa, Phong Cực nhìn thấy gương mặt Tống Thi Linh tràn đầy ác độc, bàn tay đang cầm cổ tay nàng ta tàn nhẫn xuất một ít lực, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, một trận đau đớn từ cổ tay truyền đến, sắc mặt Tống Thi Linh trắng bệch, cây trâm trên tay cũng không giữ được nữa, rơi trên mặt đất.

Ánh mắt nàng nhìn Phong Cực càng thêm thù hận dữ tợn: "Phong Cực, tên khốn kiếp này, dám bẻ gãy tay ta!"

Vừa dứt lời, cánh tay còn lại cũng bị Phong Cực bắt được, dùng sức, dưới ánh mắt chứa đầy cừu hận xen lẫn hoảng sợ của Tống Thi Linh, rắc rắc, tay giống như không có xương, mềm nhũn buông thòng xuống.

Phong Cực hung ác cười nói, trong mắt hiện lên sự tùy ý và lạnh lẽo: "Người đã không học khôn, như vậy ta sẽ phế hai tay người, xem người sau này còn làm ác được không!" Hiện tại rốt cuộc hấn phát hiện đối phó dạng nữ nhân ác độc này, thì rat ay phải càng ngoan độc hơn.

Hấn túm chặt tay nàng ta, rồi buông lỏng ra, một cơn đau từ cánh tay đánh thật sâu vào thần kinh Tống Thi Linh, trên trán nàng ta rịn từng giọt lớn mồ hôi lạnh, trong lòng càng thêm tê tái bi ai.

Phong Cực xoay người đưa tay ôm eo Lê Họa, kéo nàng vào trong ngực mình, ngửi được mùi hương nữ nhân tươi mát mê người, tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve lưng Lê Họa, dịu dàng an ủi nói: "Bây giờ nàng không cần phải sợ nữa, nữ nhân trước mắt này hoàn toàn là một phế nhân, về sau nàng có thể tùy ý ức hiếp nàng ta!"

Tống Thi Linh không thể tin ngẩng đầu lên, nam nhân này thay lòng đổi dạ còn nhanh hơn lật sách, trước kia ngoan ngoãn phục tùng mình, dù mình thích Tư Nam Tuyệt, nhưng vẫn si mê bảo vệ sau lưng mình. Làm sao nàng cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, hấn dịu dàng vỗ về một nữ nhân khác, một câu có thể tùy ý ức hiếp kia, trong lòng nàng chột rùng mình ớn lạnh. Mặt của nàng bị hủ về sau sẽ chẳng có người nam nhân nào thích mình nữa. Hiện tại hai tay cũng bị phế, tương lai tránh không khỏi bị kẻ khác bắt nạt!

Bây giờ nàng vô cùng hối hận, rất muốn thời gian quay lại, như vậy nàng sẽ không giành Tư Nam Tuyệt với Vân Tuyết Phi. Bằng dáng vẻ xinh đẹp của mình, dạng nam nhân nào chẳng có, nhưng trên thế giới không có thuốc hối hận!

Lê Họa cúi đầu, lông mi dài nhẹ nhàng lay động, như bướm bướm giương cánh, che khuất đáy mắt chán ghét, ghét bàn tay to đang du ngoạn trên người mình, ghét hơi thở phách nam, còn có hạ thân dục vọng trời dậy hơi ngốc đầu lên. Nếu không phải suy tính đến chút quần áo đẹp đẽ kia, những đồ trang sức tuyệt đẹp kia, và cuộc sống sung túc hiện tại, nàng thật sự rất muốn đẩy người đàn ông này ra.

"Nhưng, dù sao tỷ tỷ nàng cũng là chánh thất phu nhân của huynh." Lê Họa nhỏ giọng nức nở nói, âm thanh đê nén cực thấp.

Phong Cực cho rằng nàng đang ghen, trong lòng vui mừng khôn xiết,

hắn cúi xuống thì cầm lên bờ vai nàng nhẹ nhàng cọ xát: "Yên tâm, nàng ta chỉ là phu nhân Tướng quân trên danh nghĩa mà thôi, nàng mới là nữ chủ nhân chân chính của phủ tướng quân!"

Lê Họa vốn cho rằng hắn sẽ trực tiếp hưu nữ nhân xấu xí ấy chứ, không ngờ hắn chẳng làm gì cả, trong lòng nàng thoáng tức giận, tên nam nhân này thật sự khiến người ta chán ghét mà. Nói thích mình, nhưng muốn để mình làm thiếp, đợi đến khi hắn chân chính chiếm được thân thể của nàng, thỏa mãn xong, chỉ sợ cũng bị vứt bỏ giống như nàng ta thôi.

Phong Cực không nghĩ tới trong khoảng thời gian ngắn Lê Họa đã suy nghĩ nhiều thứ như vậy, hắn chỉ chăm chú vân vê mỹ nhân của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, hắn phát hiện càng cùng Họa Nhi chung đụng, hắn càng yêu nàng không cách nào rời bỏ.

Nhìn hai người đưa đẩy không coi ai ra gì, Tống Thi Linh tức tối không thôi, hai người kia hoàn toàn coi nàng như người chết. Chẳng qua, ánh mắt hơi khác thường của Lê Họa, nàng nhìn thấy được rõ ràng. Phong Cực, chỉ sợ người cho rằng hiện tại người đang ôm một con tiểu bạch thỏ, thế nhưng nữ nhân này trên thực tế còn độc ác hơn so với mình.

Nàng đột nhiên cười quỷ dị nói: "Lê cô nương, cho dù Phong Cực sủng ái người thế nào...người vĩnh viễn chỉ có thể là thiếp, ta mới chánh thất phu nhân phủ tướng quân này!" Phong Cực, ta muốn bức chết người, xem người ăn nói sao với mỹ nhân của mình!

Lê Họa sợ hãi ngẩng đầu lên, nàng tuyệt đối sẽ không làm thiếp cho người khác, nàng chuyển ánh mắt nghi ngờ sang Phong Cực, tại sao nữ nhân này lại khẳng khẳng nàng chỉ có thể làm thiếp. Nếu Phong Cực sủng ái mình, sớm muộn cũng có một ngày hưu nữ nhân xấu xí này, nhưng nàng ta dám chắc Phong Cực sẽ không hưu nàng ta, rất

cuộc là tại sao?

Sắc mặt Phong Cực đại biến, nhìn ánh mắt hả hê của Tống Thi Linh, chuyện này hẳn vốn muốn đợi đến lúc tình cảm Họa Nhi sâu hơn, không thể rời bỏ mình, hẳn sẽ giải thích rõ với nàng, trừ danh phận, cái gì hẳn cũng có thể cho nàng, về sau đứa bé của hẳn vẫn chỉ do Họa Nhi sinh, hẳn nguyện cả đời đối xử tốt với nàng! Nhưng không ngờ đột nhiên bị Tống Thi Linh nhiễu loạn toàn bộ kế hoạch.

Chương 70-2: Chỉ làm vợ chồng, không làm bằng hữu (2)

Hắn không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, Họa Nhi thuần khiết, yếu ớt như thế, nàng schỉ có chỗ dựa là mình!

Phong Cực, bất chợt hắn cảm thấy thật sự rất hối hận!

"Phong đại ca, nàng ta nói vậy là có ý gì?" Lê Họa đương nhiên nhìn ra ánh mắt trốn tránh của Phong Cực, nhưng đối với vấn đề này, nàng phải thăm dò trước. Nếu không, nàng sẽ không dễ dàng giao mình ra.

"Phong đại ca không nói cho người biết, thì để ta nói!" Tống Thi Linh ra vẻ đắc ý, ánh mắt nhìn về phía Lê Họa vừa thương xót lại vừa sung sướng: "Lúc trước vương phi tứ hôn đã có nói, tiểu thư vương phủ tuyệt đối không thể làm thiếp cho người ta!"

Nhìn sắc mặt Lê Họa thay đổi, Tống Thi Linh tiếp tục nói: "Phụ thân ta đã cứu lão Vương gia một mạng, trước khi gả vào phủ tướng quân, ta là tiểu thư duy nhất trong vương phủ, Vương gia là biểu ca ta, người nói Phong đại ca của người dám hừ ta không?"

Phong Cực khó chịu, hắn thật sự rất muốn đọc tâm tiện nhân này, đỡ phải đâm thọc lung tung trước mặt Họa Nhi. Mặc dù nàng ta nói đúng, nhưng sự ác ý đó hắn há lại nhìn không ra.

Hắn cầm chặt tay Lê Họa, hi vọng nàng có thể hiểu hắn thật lòng,

nhưng khiến hắn thất vọng, Lê Họa yên lặng giã giụa, đồng thời rời khỏi ngực hắn.

Hắn nhép nhép miệng khô khốc, nhưng chẳng biết nên nói thế nào, hắn quả thật không thể cho nàng danh phận!

"Phong đại ca, cảm ơn sự quan tâm của huynh, tuy Lê Họa ta là cô nhi, nhưng cũng có sự kiêu ngạo của mình, ta tuyệt đối không làm thiệp cho người khác!" Hốc mắt nàng ửng đỏ, nhìn về phía Phong Cực càng thêm triền miên bất đắc dĩ: "Chúng ta nên dừng lại ở đây, hôm nay ta rời khỏi phủ tướng quân, sau này Phong đại ca cũng không cần tới tìm ta, cứ sống hòa thuận với tỷ tỷ đi!"

Nói xong nàng đau lòng xoay người, để lại vẻ mặt khổ sở, Phong Cực nắm chặt quả đấm.

Tống Thi Linh thấy kết quả như thế, trong lòng không khỏi vui mừng, quên cả đau đớn trên cánh tay, nàng cười to: "Phong Cực, người vĩnh viễn đừng nghĩ lấy được nữ nhân mình thích, vĩnh viễn đều đừng nghĩ đạt được hạnh phúc, chúng ta sẽ dây dưa cùng nhau ở Địa Ngục, ha ha. Đòi đòi kiếp kiếp, bất tử bất diệt!"

Phong Cực lạnh lẽo xoay người, tức giận nhìn chằm chằm nữ nhân ghê tởm này, giọng nói giống như nặn từ trong kẽ răng ra: "Ta sớm muộn cũng sẽ hưu ngươi!"

Hắn đi lên phía trước, cách Tống Thi Linh một bước thì dừng lại, đột nhiên ôm ngang Tống Thi Linh, lúc nàng ta còn chưa kịp phản ứng, vút vào hồ sen bên cạnh.

"Á. Cứu mạng." Lạnh lẽo bất chợt kéo đến, hơn nữa nước đục không ngừng rót vào cổ họng mình, nàng thở hết sức khó khăn, tay gãy không sử dụng sức được, chỉ có thể dùng cánh tay

huơ lung tung trong nước, từng ngụp từng ngụp nước tràn vào mũi và miệng nàng, nàng dứt quăng mảng: "Phong Cực, người không chết tử tế được, nếu hôm nay ta chết ở nơi này, lão Vương phi chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người!"

Phong Cực không để ý tới, đi tới nhìn ma ma đang đứng cúi đầu trước mặt ra lệnh: "Để cho nàng ta tận hưởng một lát, đợi đến khi còn một hơi thở thì cứu lên!"

Ma ma vội vàng gật đầu, chỉ lo lắng bị truy cứu sai lầm vừa rồi, chờ Phong Cực đi xa, bà ta mới dám ngẩng đầu lên, nhìn chủ tử vùng vẫy trong nước, bà ta không khỏi lắc đầu, chủ nhân tội gì phải làm như vậy? Bây giờ đã biến thành bộ dáng này, sao không thể an phận một chút, sống thật tốt chứ?

Đột nhiên một lục y nha hoàn đi tới hồ sen, nhìn nữ nhân chật vật trong nước, trong lòng nàng ta không khỏi sáng khoái: Tống Thi Linh, người làm phu nhân Tướng quân thật khiến người ta phải hâm mộ!

Bầu trời thoáng đãng, gió thổi nhẹ nhẹ, ánh mặt trời màu vàng xuyên qua kẽ cây chiếu xuống sắc sỡ, vô cùng thanh bình.

Trải qua qua mấy ngày phân cao thấp, rốt cuộc Tư Nam Tuyết chịu không nổi nữa, vút bỏ mặt mũi bước vào trước Lâm Phượng viên.

Ngày ấy, nghe nha đầu kia chẳng chút lưu tình phủ sạch quan hệ với mình, ở chung lâu như vậy, mình cố gắng nhiều đến thế, chỉ đổi lại một câu coi như bằng hữu nói sao hấn không nổi nóng. Vì vậy hấn kiên trì không nhớ nàng, không nhìn tới nàng, nghĩ lạnh nhạt nàng mấy ngày, để cho nàng cũng nếm thử một chút nỗi khổ tương tư.

Nhưng không ngờ nàng chưa bị gì, mình đã tả tơi trước rồi, hấn cười khổ lắc đầu, nữ nhân này thật là kiếp số của hấn.

Vân Tuyết Phi, Ngũ Trà và Đào Thất mấy ngày nay ru rú ở trong phòng, thảo luận với nhau chỗ để đến mua nhà, bố trí tốt nhất, đám người đang bàn bạc hùng hực khí thế, không ngờ cửa lớn bị người từ bên ngoài mở ra.

Khi nhìn thấy Tư Nam Tuyết đi tới, Vân Tuyết Phi cả kinh, vội vàng giấu tờ giấy ghi chép quy hoạch tòa nhà, nhét vào trong ngực, sau đó trở về trạng thái bình thường, khẽ cười nói: "Sao người lại tới đây?"

Vốn Tư Nam Tuyết định tới đây xuống nước làm lành ai ngờ sau khi nghe thấy câu hỏi kia, toàn bộ gương mặt đều đen thui, Ngũ Trà và Đào Thất nhìn tình huống không ổn, hai người nhanh chóng lao ra ngoài, không quên khép cửa, trả lại không gian cho hai người kia.

"Nàng không muốn nhìn thấy ta?" Sắc mặt Tư Nam Tuyết không được tốt, tròng mắt thâm thúy nhìn thẳng vào nữ nhân đáng giận trước mặt này.

"Không phải, chẳng qua mấy ngày nay người cũng không tới sao? Sao hôm nay đột nhiên đến đây? Có chuyện tìm ta à?" Vân Tuyết Phi tuyệt nhiên không thừa nhận mình tức giận, nhưng vấn đề hỏi ra ngay cả nàng cũng cảm giác là lạ.

Tâm trạng Tư Nam Tuyết vốn đang rất tệ, nhưng nghe được câu hỏi như thế, trong nháy mắt ngày xuân ấm áp, khóe môi nâng lên, nhíu mày nói: "Nhớ ta?"

Giọng nói phái nam mang theo từ tính dịu dàng, như móng vuốt mèo nhẹ nhàng ôm trọn trái tim Vân Tuyết Phi, nhưng khi suy nghĩ thiệt hơn, Vân Tuyết Phi liền phát cáu, bỏ tầm mắt kia qua một bên trực tiếp phủ định nói: "Không có!"

"Hả? Thật sao?" Tư Nam Tuyết di chuyển bước chậm rãi đi tới, ánh mắt híp lại lộ ra ánh sáng nguy hiểm, cách Vân Tuyết Phi ba bước thì dừng lại, không hài lòng tiếp tục hỏi: "Thật sự không nhớ ta!"

Đối mặt với hơi thở sạch sẽ và quen thuộc như vậy, nhưng nhớ lại mấy ngày chờ đợi kia, nàng liền tức tối, tại sao muốn tới thì tới, muốn không tới thì không tới, coi mình là cái gì? Thật sự là thể thân của Bạch Tuyết Nhu sao?

Thấy người trước mắt quay đầu không dám nhìn thẳng mình, đôi môi đỏ thắm hơi cong lên, cho biết chủ nhân của nó không vui, nha đầu này đúng là thù dai. Tư Nam Tuyết thở dài, đưa tay kéo Vân Tuyết Phi qua, nhẹ nhàng dùng lực nắm lấy thắt lưng nàng, sau đó hai cánh tay mạnh mẽ cố định nàng trong ngực mình, bàn tay như ngọc vuốt ve từng sợi tóc rũ xuống của nàng.

Hắn dán miệng vào lỗ tai nàng, âm thanh đê nén cực thấp nói: "Nhưng ta rất nhớ nàng làm sao bây giờ?"

Vân Tuyết Phi định giãy giụa, nhưng khi ngửi thấy hơi thở thân quen, nàng cúi đầu, lông mi thật dài có chút rung rung, chẳng qua không nói câu nào.

Nhìn người trong ngực thờ ơ, cúi đầu không quan tâm đến mình, hắn tức giận không thôi, xoay mặt nàng lại, gắt gao đê lên đôi môi đỏ thắm mềm mại của nàng.

Ngọt ngào như hoa anh túc làm cho người ta mê muội, vốn chỉ từng phạt nho nhỏ nữ nhân cứng đầu này, nhưng vừa đụng tới thì chẳng thể ngừng lại, hắn ôm lấy nàng, ấn lên đôi môi mê người kia, không ngừng mút vào, trần trọc triền miên. Đầu lưỡi cạy môi nàng ra, mãnh liệt tìm kiếm chiếc lưỡi bên trong, muốn nàng cùng trầm luân với mình.

Mắt Vân Tuyết Phi trừng lớn, tức giận nhìn xú nam nhân kia, đã có một thanh mai trúc mã, vẫn còn ở đây đùa giỡn mình, không nói rõ ràng mà muốn chiếm tiện nghi, không có cửa đâu! Nàng bắt được đầu lưỡi làm mưa làm gió trong miệng mình, hung hăng cắn một cái.

Đang chìm đắm trong sự kích tình Tư Nam Tuyết không ngờ lại trúng chiêu giống như lần đầu, hấn hơi nhú mào, tiếp tục xâm chiếm mãnh liệt hơn.

Một lát sau, hấn buông Vân Tuyết Phi ra, hô hấp có chút nặng nhọc, hấn hôn lên tóc nàng, đưa tay lấy từ trên người ra một cây trâm hồng bảo thạch, nhẹ nhàng cắm vào búi tóc Vân Tuyết Phi.

Sắc mặt Vân Tuyết Phi đỏ bừng, không biết là tức giận hay thẹn thùng, nàng đưa tay sờ sờ cây trâm trên đầu, châm chọc cười nói: "Tiền thưởng nộ hôn vừa rồi à?"

Cái trâm này là lúc hấn đi ra ngoài ngẫu nhiên nhìn thấy, cảm thấy vô cùng hợp với nàng. Vì vậy lập tức mua nó, vẫn chưa tìm được cơ hội đưa, cho tới hôm nay, hấn mới lấy ra, nghĩ đúng lúc có thể dỗ nàng hết giận. Nhớ lại lần trước Hạ Hầu Cảnh tặng khuyên tai cho nàng, trong lòng hấn vẫn còn hơi ghen, nữ nhân của hấn chỉ được nhận đồ hấn đưa, nhưng hấn tuyệt đối không ngờ, nàng nghĩ mình thậm tệ như vậy!

"Nàng là nương tử của ta, ta không đưa bạc, chỉ tặng lễ vật!" Tư Nam Tuyết khẽ cau mày, mắt chăm chú nhìn sự biến hóa trên mặt nàng, dù là chút xíu thích thú, như vậy hấn cũng cảm thấy đáng giá.

Vân Tuyết Phi ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng người nam nhân trước mắt này, nghiêm túc nói: "Ta không đánh cuộc nữa, nếu ngươi không thể giải thích rõ ràng quan hệ giữa ngươi và Bạch Tuyết Nhu, như

vậy chúng ta chỉ có thể làm bằng hữu!" Kiên định đến thế, không dung thứ cho sự lừa gạt ở đây, có kiếp trước dạy dỗ cũng đã đủ rồi, đời này, nàng tuyệt đối sẽ không để mình tùy tiện bị uất ức!

"Ta và nàng ấy xem như là bằng hữu! Còn nàng ~" Tư Nam Tuyệt dừng một chút, ánh mắt tối sầm, nhìn về phía nữ nhân đang dựng đứng lỗ tai lên: "Ta chỉ làm vợ chồng với nàng, không làm bằng hữu!"

Vân Tuyết Phi không thể phủ định, nàng nghe đến đó, trong lòng hơi rung động một chút, hoặc có cảm giác, nhưng.

Nàng cười như không cười nhìn nam nhân đang trịnh trọng bày tỏ nói: "Ta nghe nói người coi ta là thế thân của nàng!"

Chương 71-1: Không phải thể thân (1)

Tur Nam Tuyệt khẽ chau mày, ngữ điệu trầm thấp: "Cái này là ai nói?"

Quả nhiên chột dạ, Vân Tuyết Phi đè nén tức giận, trừng mắt Tur Nam Tuyệt hỏi "Người thật sự coi ta là thể thân của nàng?"

Tur Nam Tuyệt nhìn xoáy vào mắt Vân Tuyết Phi, đôi con ngươi thanh tịnh đẹp đẽ, chột thờ dài, có chút cảm giác vô lực: "Ta làm cho nàng nhiều như vậy, nàng còn không có cảm giác?"

Ánh mắt tố cáo khiến tâm Vân Tuyết Phi chột mềm nhũn ra, nàng mím môi một cái nói: "Ta chỉ muốn biết giữa ngươi và nàng rốt cuộc có quan hệ gì, có phải thật sự coi ta như thể thân của nàng không?"

Xét đến cùng là vẫn chưa tin tình cảm của hắn đối với nàng, hắn cảm thấy hơi bị mất tinh thần, sắc mặt có chút uất ức: "Không phải ai cũng như Hạ Hầu Huyền, coi thể thân như bảo bối! Huống chi." Hắn vừa nói vừa chuyển mắt quét nhìn nàng từ trên xuống dưới: "Các ngươi không hề giống nhau, cho dù nàng có muốn làm thể thân cũng không được!"

Vốn khi nghe nhắc đến cái tên Hạ Hầu Huyền kia, Vân Tuyết Phi đã vô cùng khó chịu, sự hiện hữu của hắn luôn luôn nhắc nhở nàng kiếp trước ngu ngốc thể nào. Hiện tại lại nghe mình không đủ tư cách sánh cùng Bạch Tuyết Nhu, lập tức toàn bộ gương mặt nàng biến thành màu đen, tức giận lờm nam nhân đáng giận này, đưa ngón tay chỉ ra cửa: "Vậy ngươi đi tìm Bạch Tuyết Nhu của ngươi đi, bản cô nương khinh thường làm thể thân cho bất luận kẻ nào!"

Tur Nam Tuyết nâng trán, nha đầu này rốt cuộc có bắt được trọng điểm không vậy, hấn kéo tay nàng xuống, giọng nói vẫn dịu dàng như trước: "Nàng là chính nàng, ta chưa từng nói qua nàng là thể thân của nàng ấy, hơn nữa ta cũng không hề thích nàng ấy!" Nhìn ánh mắt Vân Tuyết Phi rõ ràng không tin, Tur Nam Tuyết vốn định sau này giải thích lại chuyện của Bạch Tuyết Nhu, chẳng qua nhìn tình huống hiện tại như thế. Nếu như không giải thích, chỉ sợ bọn họ vẫn sẽ luôn duy trì mối quan hệ bằng hữu.

Hấn nói tiếp: "Ta không thích Bạch Tuyết Nhu, bọn ta lớn lên cùng nhau, ta chỉ xem nàng ấy như tỷ tỷ mà thôi!"

Vân Tuyết Phi không thể tin mở to hai mắt, hoàn toàn không nghĩ tới Bạch Tuyết Nhu vậy mà lớn tuổi hơn Tur Nam Tuyết, chẳng qua cho dù là vậy, cũng chưa chắc hấn sẽ không động lòng. Không có lửa làm sao có khói, nếu Quan Tâm Liên đã nói hấn coi mình như thể thân, nhất định là có lý do

Nhận thấy được người trước mắt không tin, giọng nói Tur Nam Tuyết càng thêm buồn bực: "Ta từng thổ lộ với nàng ấy!"

Một câu kích thích nghìn tầng sóng võ, tròng mắt Vân Tuyết Phi hơi ám đạm, chắc chắn là vì tỏ tình thất bại, kết quả rút lui lựa chọn mình, nàng đột nhiên hối hận khi đã hỏi như thế, khiến tim mình vô cùng khó chịu. Vốn cho rằng mình tìm được một người có thể làm bạn cả đời, mình cũng nguyện ý thử cố gắng sống chung với hấn, nhưng không ngờ nam nhân này thế nhưng sớm có người trong lòng rồi.

Chúng kiến nàng thời khắc trước còn hứng thú bưng bưng, thoáng cái xơ xác mất hết tinh thần, nhất định là có quan tâm đến mình, tâm tình Tur Nam Tuyết chợt tốt lên rất nhiều, khoe miệng vui thích khẽ

cong lên: "Khi đó tuổi trẻ hiếu thắng, trông nàng ấy luôn mang bộ dạng thần thánh, thì muốn trêu nàng ấy một chút, vì vậy mấy người huynh đệ chúng ta đánh cuộc, xem ai có thể theo đuổi nàng ấy!"

"Vì vậy người đã thổ lộ với nàng ấy?" Vân Tuyết Phi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Tur Nam Tuyết, chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi, Tur Nam Tuyết vậy mà cũng làm chuyện hoang đường như vậy.

Tur Nam Tuyết gật đầu một cái.

"Nàng ấy đồng ý không?"

Tur Nam Tuyết đón nhận tầm mắt của Vân Tuyết Phi, sắc mặt lạnh nhạt giải thích sự nghi ngờ của nàng: "Đồng ý, qua lại một tháng, sau đó nàng ấy biết rõ, hai người kết thúc trò đùa, tiếp theo nàng ấy gặp được một nam nhân khác, thì thành thân với hắn!"

Đối với chuyện cầu huyết như thế, Vân Tuyết Phi im lặng triệt để, nàng bỗng dừng nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng: "Nàng ấy vứt bỏ Tur Nam Tuyết?" Vậy mình chẳng phải đã lượm đồ người ta không cần nữa ư.

Nhìn sắc mặt Vân Tuyết Phi đột nhiên đau khổ, Tur Nam Tuyết nghiêng răng, âm thanh lạnh buốt, hắn cảnh cáo nói: "Vân Tuyết Phi, nhanh thu hồi những thứ dư thừa kia trong đầu nàng đi!"

Vân Tuyết Phi rùng mình một cái, nhưng vẫn có chút không yên: "Người thật sự chưa từng thích nàng ấy à? Dù sao các người cũng là thanh mai trúc mã, còn trên danh nghĩa qua lại một tháng."

Tur Nam Tuyết đưa tay cầm một nắm tóc nhỏ của Vân Tuyết Phi, lông mày đen như mực chau lên: "Nàng nói thử xem?"

Chạm đến ánh mắt thâm ý của Tư Nam Tuyệt, lòng Vân Tuyết Phi chột run rẩy, môi mím chặt, lắc đầu nhỏ giọng trả lời: "Ta không biết!" Trừ phi nghe chính miệng hắn nói, nếu không nàng chẳng dám tùy ý suy đoán, tánh mạng của nàng không cho phép nàng mạo hiểm lần nữa.

Con người Tư Nam Tuyệt sâu như đầm yên lặng nhìn Vân Tuyết Phi, nắm chặt tay nàng, nghiêm túc nói: "Vậy nàng nghe cho kỹ, bây giờ ta thích nàng, bằng lòng thử sống chung với nàng!"

Vân Tuyết Phi liếc Tư Nam Tuyệt, cao giọng nói: "Biết rồi ~" Từng giọt từng giọt hạnh phúc tích lũy trong lòng nàng, cảm giác được người khác quan tâm che chở thật là tốt, nàng nguyện ý thử tin tưởng một lần nữa.

Ánh mắt ấy thay vì nói trừng, không bằng nói là giận dữ, sóng mắt lưu chuyển, quyến rũ lòng người. Tầm mắt Tư Nam Tuyệt nhìn Vân Tuyết Phi đột nhiên trở nên nóng rực, chẳng qua chứng kiến người trước mắt không hề có bất kỳ cảm giác gì, hắn khẽ cười khổ, chờ thêm một thời gian nữa, đợi nàng hoàn toàn tiếp nhận mình, đến lúc đó sẽ ăn sạch sẽ nữ nhân này từ trong ra ngoài, một mảnh vụn cũng không chừa lại.

"Cái đó?" Vân Tuyết Phi lên tiếng, cắt đứt phút giây yên lặng ngẩn ngùi.

Tư Nam Tuyệt nhíu mày hỏi "Còn muốn hỏi gì nữa à?"

Vân Tuyết Phi lắc đầu, rồi lại gật, mở miệng nói: "Ngày mai ta phải cùng Ngũ Trà và Đào Thất ra ngoài, buổi tối mới về!" Nàng cảm thấy vẫn nên nói cho hắn biết thì hay hơn.

Tur Nam Tuyết cau mày, chẳng ngờ nàng hỏi vấn đề này, hơi không vui trong lòng vì bị ngó lơ, hấn lạnh nhạt nói: "Đi ra ngoài làm gì?"

Chắc chắn không thể nói thật, tròng mắt Vân Tuyết Phi xoay xoay, cứ nói thẳng mình đi dạo phố, có phải hấn cũng đi theo không?

Cốc cốc ~ đột nhiên một trận tiếng gõ cửa truyền đến, cứu nguy cho nàng, nàng vội vàng trả lời: "Vào đi!"

Ngũ Trà cung kính đi tới hành lễ nói: "Tiểu thư, Lê Họa tiểu thư và Lữ Lệ Hoa tiểu thư cãi nhau ầm ĩ ở hậu hoa viên!"

Hai nữ nhân này Vân Tuyết Phi đều không thích, nàng hơi chau mày nói: "Lê Họa không thể tùy ý ra vào vương phủ, sao nàng ta có thể đánh nhau với ác nữ nhân kia?"

"Hình như là cầm lệnh bài Phong tướng quân vào!" Ngũ Trà tiếp tục trả lời.

Vân Tuyết Phi quay đầu nói với Tur Nam Tuyết: "Người ở đây nghi ngại, ta đi xem chuyện gì xảy ra?" Tuy rằng không thích, nhưng nàng là nữ chủ nhân vương phủ này, bọn họ muốn ồn ào thì nên đến chỗ khác cho nàng

Tur Nam Tuyết gật đầu, nhìn bóng lưng Vân Tuyết Phi biến mất sau cửa, cầm một quyển sách từ đầu giường, bắt đầu giết thời gian.

Buổi chiều nhiệt độ bắt đầu tiêu tán, nhưng trong hoa viên lại cực kỳ nóng nực.

Vân Tuyết Phi vừa mới đi vào, liền nghe thấy tiếng quát tháo và cãi vã, Lữ Lệ Hoa mang bộ mặt phách lối kiêu ngạo, lớn tiếng mắng: "Dân đen, ai cho phép người vào đây?"

Lê Họa bất mãn, tự tôn của nàng không cho phép nàng bị người sỉ nhục như vậy, nàng trào phúng nói: "Không biết ai mới là dân đen, nhưng ta nhớ phụ mẫu của người làm hạ nhân chà rửa bồn cầu ở Lê phủ!"

Nhìn nha hoàn xung quanh che miệng cười trộm, Lữ Lệ Hoa đỏ bừng cả khuôn mặt, đây là chuyện nàng không muốn nhắc tới nhất, trước kia phụ mẫu nàng là hạ nhân ở Lê phủ, chuyên rửa bồn cầu cho những quan to quyền quý, nàng và Lê Họa từ nhỏ đã biết nhau, khi đó Lê Họa chính là công chúa cao cao tại thượng, được mọi người tặng bóc nịnh bợ, mỗi năm đều có vô số quần áo và đồ trang sức mới, nhưng mình chỉ có thể thèm thường đứng nhìn từ xa.

Sau đó có một lần, mình rình coi bị phát hiện, nữ nhân ghê tởm này nói sẽ đưa mình một bộ quần áo mới nếu mình chịu chui qua chuồng chó, làm trò tiêu khiển cho đệ muội của nàng ta, lúc ấy mình vì quần áo mới, ngậm ngùi chui qua, đổi lấy không biết bao nhiêu tiếng cười nhạo của tiểu thư thiếu gia ở sau lưng.

Chương 71-2: Không phải thể thân (2)

Nàng cho rằng cuối cùng mình cũng có quần áo mới rồi, khi nàng rung rung đưa tay lấy thì nữ nhân này lại dám nói: "Nữ nhi của kẻ chùi rửa bồn cầu, cho dù được mặc quần áo tốt, cũng không thể che giấu được mùi hôi phát ra từ trên người!"

Nàng ta che miệng cười, dưới sự ủng hộ của bọn đệ muội rời đi, để lại nàng đứng nguyên tại chỗ lau nước mắt, lúc ấy nàng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải trở nên nổi bật, tìm những tiểu thư thiếu gia đó báo thù.

Đây là quãng thời gian nàng rất không muốn nhớ đến nhất, nàng trở thành mỹ nhân của Hoàng đế, vốn muốn tìm nàng ta báo thù, nhưng nghe nói Lê phủ toàn gia bị diệt. Lúc bắt được tin tức này, tuy nàng tiếc bản thân không thể báo thù, nhưng vui mừng vì ông trời tốt cuộc cũng có mắt, những tên ác nhân đó nên bị đày xuống mười tám tầng địa ngục. diễn,đàn.lê&quý*đôn

Nhưng nàng thật không ngờ lại gặp phải nữ nhân đã sớm chết kia ở chỗ này, còn bị nàng ta vạch trần chuyện cũ không vui.

Gân xanh hằn lên trên trán nàng, sắc mặt càng thêm tức giận, chỉ vào Lê Họa cắn răng nghiêng lợi: "Dân đen, ngươi dám làm nhục bản tiểu thư!" Chứng kiến Lê Họa không chút hối hận cầu xin tha thứ, đột nhiên tinh quang chớp lóe, nàng ác độc cười nói: "Người tới, lột sạch quần áo của nữ nhân này cho ta, ta muốn coi nàng ta có phải cả người đều thơm ngát không!" diễn&đàn,lê*quý đôn

Lê Họa cả kinh, nhìn nụ cười dữ tợn kia, nàng bỗng dưng cảm thấy ớn lạnh, trước kia mình là tiểu thư Lê phủ, muốn xử trí nữ nhân này thế nào cũng được, nhưng hiện tại Lê phủ bị diệt, mình chẳng còn tư cách để kiêu ngạo, nhìn hai ả nha hoàn đi về phía mình, nàng bất an lui về sau.

Đột nhiên Thanh Hoa tiến lên quát to: "Không được bắt nạt tiểu thư nhà ta!" Ngay sau đó liền nhào tới đánh nhau với hai người kia.

Nhìn Thanh Hoa ứng phó tự nhiên, không bao lâu đã đánh hai nha hoàn nằm bò trên đất, trong lòng Lê Họa vốn đang lo lắng thoáng chốc được bao phủ bởi cảm giác hả hê, khiêu khích Lê Hoa: "Nữ nhân chùi rửa bồn cầu, bất luận mặc đẹp đến đâu, cũng vĩnh viễn không thể loại bỏ hết mùi hôi trên người!" Nói xong, nàng đưa tay quạt quạt lỗ mũi, ánh mắt nhìn về phía Lữ Lệ Hoa càng thêm khinh bỉ.

Lữ Lệ Hoa tức đến cả người run rẩy, hô hấp dồn dập, tròng mắt chứa đầy tơ máu. Hiện tại nàng hận không thể cắt nàng ta thành tám khúc, ném toàn bộ vào hầm cầu. Nếu như Huyền ở đây, mình có thể trừng phạt tốt dân đen này rồi.

Đợi đã nào...! Nàng nhớ trước kia Huyền đã cho mình một ẩn vệ, chỉ cần mình triệu hồi, ẩn vệ kia sẽ lập tức đến bảo vệ mình, nghĩ tới đây, nàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lê Họa ác độc kêu: "Lưu Vân ra đây!"

Một cơn gió mạnh thổi tới, một hắc y nữ tử xuất hiện trước mặt Lữ Lệ Hoa, cung kính hỏi: "Chủ tử, có chuyện gì phân phó?"

Lữ Lệ Hoa nhìn Lê Họa cười quỷ dị nói: "Mau cởi hết quần áo của nữ nhân kia cho ta!"

Lưu Vân thoáng chần chừ, nhưng vẫn kính cẩn đáp: "Dạ!"

Cả trái tim Lê Họa như rơi xuống hầm băng, không ngờ nàng ta thế nhưng còn có cao thủ bảo vệ, lần này thật không ai đến cứu nàng rồi, hai tay nàng ôm trước ngực, nơi đây nhiều người như vậy, nếu bị cởi quần áo, tương lai mình còn mặt mũi nào sống ở trên đời này?

Nàng khẩn trương lo lắng, ánh mắt đảo xung quanh, chẳng qua không nhìn thấy người có năng lực để cứu mình, cuối cùng nàng chỉ có thể ký thác hy vọng vào trên người Phong Cực, nàng lớn tiếng cảnh cáo nói: "Người không được tới đây! Ta chính là nữ nhân của Tướng quân Phong Cực, nếu người cả gan vô lễ với ta, Phong tướng quân sẽ không tha cho người!"

Luôn đứng ở chỗ bí mật nhìn kịch hay, trong lòng Vân Tuyết Phi cảm thấy rất tức cười, theo nàng biết, Lê Họa là một nữ nhân kiêu ngạo, không ngờ nguyện ý nương thân làm thiếp cho Phong Cực.

Không sai, Lưu Vân nghe đến danh hiệu Phong Cực, chân mày hơi nhíu, nhưng bước chân vẫn không hề ngừng lại, khi cách Lê Họa còn năm bước xa, nàng dừng lại, rút kiếm của mình ra, vung vài nhát về phía thân thể Lê Họa, sau đó tra kiếm vào vỏ, xoay người biến mất trong không khí.

Lê Họa trừng mắt nhìn, cứ như vậy đã biến mất? Cũng không đụng tới mình? Quả nhiên nha hoàn thị vệ bên cạnh nữ nhân này đều là những kẻ ngu ngốc!

Lữ Lệ Hoa càng thêm bốc hỏa, nàng ta khiến nàng mất hết thể diện rồi, đáng ghét, tức chết nàng, chờ sau khi Huyền trở về, nàng nhất định phải xử trí ả nết này.

Đột nhiên, âm thanh xé lụa vang lên, tiếp theo không ngừng lên

xuống.

Lữ Lệ Hoa không thể tin trọn to hai mắt nhìn một màn trước mặt, chỉ thấy quần áo trên người Lê Họa như mảnh vụn rơi lá tả, trong đó bao gồm luôn cái yếm và quần lót cũng không thể may mắn thoát nạn.

Toàn bộ cơ thể nữ nhân trần truồng phơi bày ra, ngay cả chỗ bí ẩn cũng bị nhìn thấy.

Lê Họa ngu si đứng ở nơi đó, không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên toàn thân lạnh run, đờ đẫn phản ứng kịp, nhìn thấy chung quanh chỉ chỗ, còn mình thì không mảnh vải che thân, sắc mặt nàng trắng bệch, vội vàng che lại chỗ quan trọng, hét ầm lên: "Á. Tại sao có thể như vậy?"

Thanh Hoa há hốc mồm, chạy nhanh tới chắn trước mặt Lê Họa, nhưng giấu được đằng trước thì đằng sau lại hở, hốc mắt Lê Họa ửng hồng, rớt cuộc không nhịn được nữa, từng giọt nước mắt theo gương mặt chảy xuống, nàng cừu hận nhìn chằm chằm đầu sỏ gậy nên.

Nếu vừa rồi Lữ Lệ Hoa đầy bụng oán khí và thù hận, thì vào giờ khắc này toàn bộ tan thành mây khói, cuối cùng nàng cũng báo được thù rồi, nhìn cơ thể trắng muốt như ngọc trước mặt, nàng từ từ đi lên trước, đi quanh Lê Họa vài vòng, đồng thời hít mấy cái, thờ dài nói: "Hazi ~ mỹ nhân quả nhiên có khác, cả người thơm ngào ngạt." Dưới ánh mắt khuất nhục của Lê Họa, nàng hung hăng đánh vào cái mũng trắng nõn của nàng ta, ngoan độc cười nói: "Co dãn thật không tệ, đáng tiếc lại lãng phí, ta dứt khoát tìm cho người vài nam nhân tới thử."

Lê Họa hoảng sợ nhìn Lữ Lệ Hoa, sợ lắc đầu một cái, mặt đầy nước mắt, nàng chẳng quan tâm đến những thứ khác, vội vàng cúi đầu cầu

xin: "Lệ Hoa, thật xin lỗi, trước kia đều là ta sai, người hãy bỏ qua cho ta đi, ta sẽ không dám nữa!"

Khỏi phải nói Lữ Lệ Hoa có bao nhiêu sung sướng, nàng quăng một bạt tai lên mặt Lê Họa, sau đó dùng sức vỗ vỗ, nhìn người trước mắt bị đánh không dám đánh trả, cúi đầu cầu xin mình, trong lòng nàng thật sáng khoái.

Vân Tuyết Phi chứng kiến hết thấy, cũng không nhìn nổi rồi, nàng sửa sang lại quần áo, đi ra từ một bên, lạnh lùng nói: "Các người làm gì ở chỗ này?"

Vẻ mặt Lữ Lệ Hoa đang vui mừng nhưng khi nghe thấy tiếng khắc tinh, thoáng cái xanh tím, nàng ta cứng ngắc xoay người, thân thiết chào hỏi: "Sao Vương phi người lại tới đây?"

Vân Tuyết Phi không đếm xỉa đến sắc mặt rút gân của Lữ Lệ Hoa, đi một mạch đến Lê Họa, nhìn nữ nhân cúi đầu yên lặng nức nở, nàng ra hiệu Đào Thất đi lấy một bộ quần áo. Nàng không phải Thánh mẫu, sẽ không bởi vì vừa nãy khoanh tay đứng nhìn mà áy náy, nàng vốn không thích nữ nhân này, để nàng ta chịu thiệt một phen cũng tốt. Chẳng qua nếu Lê Họa thật sự bị nam nhân cường bạo, sợ rằng Phong Cực sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.

"Ta nhớ trước đây có từng nói, nếu để ta bắt gặp người ức hiếp người khác, ta sẽ đánh vào mặt người!" Mỗi Vân Tuyết Phi nhìn thấy nữ nhân có bảy phần giống Tiết Phi, nàng luôn cảm thấy hơi bị mất tự nhiên.

Lữ Lệ Hoa rốt cuộc cũng tháo bỏ nụ cười giả tạo, hận ý trong mắt nàng ta rõ ràng rành rành, nếu như nói Lê Họa là đại cừu nhân trước kia của mình, thì Vân Tuyết Phi này chính người mình căm ghét nhất hiện nay. Nàng rất muốn gọi ẩn vệ ra lần nữa, đánh vào gương mặt

của nữ nhân ghê tởm này, khiến nàng ta ném thừ mùi vị chính mình bị roi quất.

"Bản tiểu thư dầu gì cũng là khách quý vương phủ, ngay cả quyền lợi dạy dỗ hạ nhân cũng không có sao?" Lữ Lệ Hoa kiêu ngạo đi đến trước mặt Vân Tuyết Phi, ngẩng đầu thị uy: "Nữ nhân này nhục mạ bản tiểu thư, bản tiểu thư chỉ cởi quần áo đã là xử phạt rất nhẹ rồi. Nếu thường ngày, ta chắc chắn đánh chết nàng ta rồi !"

Lê Họa nghe được hai chữ đánh chết, thân thể run rẩy, nữ nhân này dĩ nhiên là khách quý vương phủ, có thể thấy được thật sự đã lên như điều gặp gió, vì sao ông trời bất công như thế? Nàng cúi đầu che giấu hận ý trong mắt, một Vân Tuyết Phi, nữ nhi thất phẩm tri huyện, ngồi lên vị trí vương phi, được Tư Nam Tuyết nam nhân cao quý như vậy che chở. Mà trước mặt lại là nữ nhi của kẻ rửa nhà xí, cũng có thể vinh hoa phú quý, mình ở trước mặt nàng ta nhận hết nhục nhã, cúi người làm thiếp.

Bất công, tại sao không công bằng như thế? Nàng rất hận, rất hận!

"Vậy xin hỏi Lê Họa tiểu thư mạo phạm người gì hả?" Vân Tuyết Phi cười như không cười nhìn nữ nhân há hê kia, lúc này mọi chuyện nàng đều nghe thấy hết, nàng tin tưởng nàng ta vì ngại mặt mũi sẽ không dám nói ra ở trước mặt mình.

Đúng vậy, Lữ Lệ Hoa do dự, nàng căm hận nhìn chằm chằm Vân Tuyết Phi, câu nữ nhi rửa nhà xí làm sao cũng không nói ra được.

"Thế nào? Nói không nên lời?" Vân Tuyết Phi nhíu mày, nghiêm mặt nói: "Lê Họa tiểu thư cũng không phải là nha hoàn trong vương phủ ta, không có nguyên do, người khiến nàng chịu khuất nhục lớn như vậy, cái gọi là gia có gia pháp quốc có quốc quy, ta nghĩ nếu để Hoàng thượng biết, lý do vừa rồi của người sợ là không làm cho

người ta tin đâu?"

Lữ Lệ Hoa nhin hết nổi, cất giọng chất vấn: "Vân Tuyết Phi, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Mỗi lần gặp nữ nhân này đều phải việc tốt, nàng không thể để Huyền biết chuyện này, lúc ấy mình nhất thời đắc ý quên mất hình tượng, Huyền phải ẩn vệ bảo vệ nàng. Nếu Huyền biết nàng muốn ẩn vệ giúp nàng làm ác, như vậy mình càng thêm không xứng ngồi lên bảo tọa mẫu nghi thiên hạ rồi.

Chương 72-1: Sương mù dày nặng (1)

Hoàng thượng! Ở chỗ không người chú ý đến, Lê Họa quét ánh mắt thù hận về phía Lữ Lệ Hoa, không trách được lớn lối như vậy, thì ra là nữ nhân của tên cầu hoàng đế ấy!

"Ta muốn người xin lỗi Lê Họa tiểu thư!" Sắc mặt Vân Tuyết Phi bình tĩnh, nhưng lời nói rất kiên định.

Lữ Lệ Hoa vừa nghe, không nén được tức giận, nàng nhìn nữ tử khóa thân đang mang bộ dáng diễm đạm đáng yêu kia, hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Chỉ bằng nàng ta? Xứng sao?" Những năm tháng sỉ nhục đó tựa như dấu ấn khắc sâu vào máu thịt, nếu Lê Họa cùng biến mất với Lê phủ thì tốt rồi, nhưng nàng ta lại còn sống, còn xuất hiện trước mặt nàng, nhắc nhở nàng đã từng bị khuất nhục thế nào, sao nàng có thể dằn nổi cơn giận này! Hiện tại thật vất vả mới báo được thù, nói xin lỗi chính là đánh vào mặt của mình, nàng quyết định sẽ không làm theo!

Lệ Hoa rũ mắt, gắt gao lấy tay che kín chỗ xấu hổ của mình, tiếng nghiến răng vang lên kéo kẹt, hận không được cắn nát nàng ta. Tức giận và thù hận che kín toàn bộ sự kiêu ngạo cùng tự tôn của Lê Họa. Nàng thề bất luận cái giá là gì, nàng cũng muốn tên cầu hoàng đế và con tiện nhân đó phải trả bằng máu, để tể oan hồn Lê phủ và nỗi nhục hôm nay của nàng.

"Không xin lỗi cũng được, chúng ta đi tìm hoàng thượng phân xử, ta tin tưởng hắn có khả năng phân biệt đúng sai!" Nụ cười Vân Tuyết Phi trên mặt dịu dàng nhã nhặn, không có bất kì tức giận nào.

Lữ Lệ Hoa căng thẳng trong lòng, sắc mặt hơi biến đổi, nhìn Vân Tuyết Phi càng thêm tức giận, nữ nhân này đúng là muốn đối nghịch với mình, nàng ta biết mình rất sợ Huyền biết chuyện này, nên không ngừng mang hấn ra để uy hiếp nàng.

"Nghĩ kỹ chưa? Là nói xin lỗi hay tìm Hoàng thượng phân xử?"
Chúng kiến Lữ Lệ Hoa chỉ lo cảm hận trừng nàng, Vân Tuyết Phi tiếp tục truy hỏi đến cùng. Bất rần phải bóp bảu tấc, Hạ Hầu Huyền vừa là chỗ dựa để nữ nhân này phách lối làm ác, vừa là người nàng ta kiêng dè nhất.

Tuy nàng hận Hạ Hầu Huyền, nhưng cũng không thể phủ định, Hạ Hầu Huyền là một hoàng đế tốt, nếu không có bản lĩnh nhất định, sao hấn có thể bỏ xa rất nhiều hoàn tử mà ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Người như vậy chắc chắn sẽ không cần một nữ nhân ác độc làm hoàng hậu. Mặc kệ cung chiều thế nào, trong lòng hấn cũng sẽ có giới hạn, người như vậy có thể nói, thật ra chỉ luôn yêu bản thân mình.

"Vân Tuyết Phi, vì sao ngươi luôn tìm cách gây khó dễ ta?" Lông mày Lữ Lệ Hoa dựng đứng, giọng nói sắc bén vang vọng trong không khí, tròng mắt cừu hận càng thêm lóe ra ánh sáng lạnh.

Vân Tuyết Phi lạnh lùng, ngữ điệu cũng rét buốt không kém: "Ta muốn ngươi nhớ rõ, nơi này là hộ quốc vương phủ, mà không phải hoàng cung, ta là chủ, ngươi là khách, ta tuyệt đối không cho phép ngươi xâm bậy trong vương phủ ta, muốn làm ác ngươi hãy rút về hoàng cung của ngươi đi!"

Ngay trước mặt nhiều nha hoàn như vậy, một chút thể diện cũng không giữ cho nàng, Lữ Lệ Hoa cũng nhịn không được nữa, tức giận chỉ vào Vân Tuyết Phi, quát to: "Đừng tưởng rằng ngươi là vương

phi thì giỏi, Huyền mới là hoàng thượng, giang sơn này tất cả đều là của Huyền, bao gồm cả vương phủ này!"

Sau đó đưa ngón tay chuyển hướng, chỉ vào Lệ Hoa, khinh miệt cười nói: "Kêu ta xin lỗi tiện nữ nhân đó, quả thật viễn vong, nàng ta còn chưa đủ tư cách!"

Lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người kia, nàng không để ý tới nữa, xoay người mang theo nha hoàn rời đi. Từ lúc bị thua thiệt cho đến nay, nàng không dám kích động ở trước mặt dân đen đó nữa. Chẳng qua, sớm muộn có một ngày, nàng cũng sẽ trả được thù, khiến nàng ta hối hận vì đã sống trên đời này!

Sau khi Lữ Lệ Hoa đi, Lệ Hoa chột phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Vân Tuyết Phi, nước mắt chảy dọc theo gò má, nàng nức nở nói: "Cầu xin vương phi làm chủ cho nô tỳ!"

Ánh mắt Vân Tuyết Phi lóe sáng, nhìn Lệ Hoa cười nhạt: "Tại sao bỗng vương phi phải làm chủ cho ngươi?"

Nắm chặt quả đấm, hạ quyết tâm, Lệ Hoa cẩn thận nói: "Nô tỳ, nô tỳ muốn gặp Hoàng thượng!"

Vân Tuyết liếc mắt thoáng cái đã hiểu rõ, suy nghĩ một lát, cười nói: "Muốn báo thù, đầu tiên phải học cách che giấu ý nghĩ trong lòng mình, còn phải nhẫn nhịn những chuyện mà người thường không làm được! Đối với cừu nhân, chân chính trả thù không phải trực tiếp muốn tánh mạng của hắn, mà là."

Vân Tuyết Phi dụ dàng cười một tiếng, đổi giọng: "Đoạt thứ quan trọng nhất của hắn!"

Lệ Hoa cả kinh, chột ngáng đầu nhìn Vân Tuyết Phi, ngập ngừng nói:

"Người... làm sao người biết?"

Khóe môi Vân Tuyết Phi nâng lên, nụ cười cực mỏng, thấy Đào Thất mang quần áo tới, nàng cất bước rời khỏi, bước chân trước sau như một nhẹ nhàng ưu nhã, lúc lướt qua bên người Lệ Hoa thì dừng lại: "Ta không biết gì cả, nếu người không ghét bỏ, những ngày tiếp theo ở lại trong vương phủ đi!"

Đợi sau khi Vân Tuyết Phi biến mất, Thanh Hoa chạy nhanh tới đỡ Lệ Hoa dậy, hốc mắt đỏ bừng, không ngờ tiểu thư ở vương phủ chịu nhiều uất ức như vậy, nếu để Tướng quân biết, nàng liền thảm rồi.

Lệ Hoa nhìn bóng lưng Vân Tuyết Phi, trầm tư, hồi lâu khóe môi khế cong, nàng đột nhiên lạnh lùng phân phó: "Chuyện ngày hôm nay không cho phép nói với bất luận kẻ nào!"

Thanh Hoa sửng sốt, trong lòng có nghi vấn, nhưng vẫn cung kính đáp: "Dạ!"

Hôm sau, Vân Tuyết Phi mang theo Ngũ Trà và Đào Thất ra ngoài, đàm phán mua một ngôi nhà ở thành Tây, kích thước vừa phải, gần chợ, phong cảnh xung quanh không tồi, hơn nữa giá tiền cũng hợp lý. Sau khi Vân Tuyết Phi quan sát kỹ khắp nơi, lập tức trả tiền, ký thỏa thuận, mua lại ngôi nhà này.

Lo mọi thứ xong xuôi, Vân Tuyết Phi thấy thời gian còn sớm, liền lôi kéo Đào Thất và Ngũ Trà đi dạo trên đường một lát.

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn Ngũ Trà đỏ bừng, đôi mắt trong suốt lúc này còn lóe ra sự hưng phấn: "Tiểu thư, cuối cùng chúng ta cũng sở hữu căn nhà của riêng mình rồi, về sau cho dù bị đuổi đi cũng có nhà để ở, thật tốt!"

Đào Thất tương đối trầm tĩnh, nhưng vẫn vui mừng nói: "Sau này chúng ta có nhà rồi!"

Vân Tuyết Phi bị hai nha đầu này làm cho hạnh phúc lây, miệng bất giác nở nụ cười, thấy đã nhanh đến buổi trưa, khẽ cười nói: "Đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta tìm một chỗ ăn mừng thôi nào, lần này tiểu thư ta đãi các người!"

Vừa dứt lời, Ngũ Trà và Đào Thất hưng phấn huơ tay múa chân.

Ngũ Trà vội vàng đưa ra ý kiến: "Tiểu thư, em biết gần đây có Thực Hương lâu, thức ăn bên trong, màu sắc hương vị đều đủ cả, giá tiền cũng hợp lý, sau khi ăn xong còn được thưởng thức món điểm tâm ngọt rất ngon!"

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, đồng ý nói: "Vậy chúng ta đi đến đó!"

Ngựa xe như nước, dòng người nườm nượp, không hổ là thủ phủ phồn hoa nhất ở kinh thành.

Vượt qua đám người, Vân Tuyết Phi ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tấm biển màu đỏ nạm vàng đối diện — Thực Hương Lâu, xung quanh tràn ngập mùi thơm của thức ăn, dù dẫu con sâu thềm ăn trong bụng người ta bò ra ngoài.

Vân Tuyết Phi nhắc chân dẫn Ngũ Trà và Đào Thất định đi vào ăn cho thỏa thích, đột nhiên một loạt âm thanh quen thuộc truyền tới: "Không được đụng vào ta!"

Giọng nói này? Vân Tuyết Phi nhíu chặt mày, theo tiếng kêu nhìn lại, nhìn thấy gần đấy có một đám người vây quanh, hình như tiếng la xuất phát từ đó.

Chắc mình nghe nhầm, sao nàng ấy có thể ở chỗ này? Vân Tuyết Phi lắc đầu một cái, tính tiếp tục đi vào trong Thực Hương lâu.

"Á. Không được đụng vào ta! Cút ngay! Cút ngay!" Kế đến là tràn cười điên cuồng của đám nam nhân.

Vân Tuyết Phi không thể tin mở to hai mắt, từng tiếng thê lương kia, cho dù giọng nói thay đổi, sao nàng không nhớ chứ?

Nàng vội vàng chuyển hướng, di chuyển bước chân, chạy tới đám đông, đợi lúc nàng đẩy bọn họ ra, quả nhiên nhìn thấy một dung nhan quen thuộc đã khám sâu vào xương tủy— — Thẩm Lưu Nhiễm, một trong nha hoàn thân cận của mình ở kiếp trước, cũng là bằng hữu cùng vào sanh ra tử với mình trên chiến trường.

Hiện tại sắc mặt nàng ấy tràn đầy sự sợ hãi, không ngừng né tránh bàn tay quấy rối đến từ mấy nam nhân, quần áo mở ra phân nửa, da thịt đã sẫm không còn là màu mặt ong khỏe mạnh. Lúc này có chút đen, vết thương chồong chất khắp nơi, nàng hoảng sợ nhìn xung quanh, nhìn về phía những nụ cười dâm đảng, những gương mặt dữ tợn kia, rốt cuộc nàng chống đỡ không nổi nữa, ôm đầu cúi người xuống thét to: "Không được chạm vào ta, biến đi, biến đi."

"Tiểu mỹ nhân, chơi với chúng ta một lát, tiểu gia bảo đảm ngươi không cần phải lo đến cái ăn cái mặc!"

Tiếng nói phóng đảng càng thêm kích thích tinh thần Thẩm Lưu Nhiễm, tiếng thét chói tai phát ra càng thêm khổ sở.

Tiếp theo là một loạt ngôn ngữ hạ lưu, còn có người nhân cơ hội đưa tay sờ soạng.

Người trước mắt ở chỗ nào còn tư thế hiên ngang oai hùng như lúc

trước, không phải Lưu Nhiễm biết võ công sao? Tại sao không phản kháng?

Cũng nhin không được nữa, Vân Tuyết Phi vội vàng tiến lên, đưa tay chặn lại một cánh tay không biết quy cũ, ánh mắt lạnh lùng, chỉ nghe răng rắc một tiếng, lập tức tiếng kêu như heo bị chọc tiết vang vọng tới tận mây xanh.

Kế tiếp nàng nhắc chân lên, đá bay nam tử đó ra ngoài, ánh mắt bén nhọn liếc nhìn những nam tử dâm ô xung quanh, nghiêm giọng cảnh cáo: "Còn không đi, muốn ta thiến các ngươi à!"

Một cây dao găm chẳng biết xuất hiện khi nào, dưới ánh mặt trời lóa ra ánh sáng lạnh, bốn phái vốn đang ồn ào, lập tức im phăng phắc, không dám thở mạnh.

"Còn không đi!" Vân Tuyết híp mắt, đột nhiên hành động, con dao lạnh lẽo kia bay thẳng ra ngoài, trực tiếp cắm trên hạ thân của một tên nam tử, máu tươi lan ra, tức khắc hấn ta hoảng sợ thét chói tai ngã xuống, tay che hạ thân, co quắp trên mặt đất.

Nhất thời những người xung quanh lập tức kêu sợ hãi tản ra, đợi sau khi ổn định, Vân Tuyết Phi đi đến trước người Thẩm Lưu Nhiễm, khom lưng ngồi xổm xuống bên cạnh nàng. Kể từ lúc nàng chết trên chiến trường, thì cũng không gặp lại nàng ấy và Lưu Ly, vẫn cho rằng bọn họ có võ công, có thể tự bảo vệ mình. Không nghĩ tới hôm nay lại để cho nàng chứng kiến cảnh tượng như vậy. Nếu hôm nay mình không ra ngoài, thì hậu quả khó lường rồi! Tiết Phi, ngươi thật đáng chết!

Chương 72-2: Sương mù dày nặc (2)

Nàng đưa tay tới muốn nói cho Lưu Nhiễm biết nàng đã trở lại, nhưng tay vừa mới chạm vào. Thấm Lưu Nhiễm liền kịch liệt phản kháng, ánh mắt sợ hãi nhìn nàng, không ngừng lui về phía sau, trong miệng sợ hãi lẩm bẩm: "Tiểu thư, thật xin lỗi, ta không phải cố ý, không phải cố ý."

"Lưu Nhiễm ngươi làm sao vậy?" Vân Tuyết Phi khó chịu nhìn người từng là nha hoàn thân thiết của mình ở kiếp trước.

"Ta không phải cố ý, Lưu Ly ngươi bỏ qua cho ta đi! Ta không phải cố ý muốn hại tiểu thư!" Tròng mắt Thấm Lưu Nhiễm tan rã, không ngừng lắc đầu, giống như sa vào trong nỗi sợ hãi của mình, luôn nói lặp lại: "Ta không phải cố ý hạ độc tiểu thư, ta bị buộc, tiểu thư, Lưu Ly các người hãy buông tha cho ta, được không?"

Vân Tuyết Phi vốn đang tự trách, nhưng khi những lời này của Thấm Lưu Nhiễm lọt vào tai, nàng không thể tin ngẩng đầu lên, hạ độc!

Nhớ lại lúc nàng nghe Tiết Nhã nói xong, toàn thân liền vô lực, đầu váng mắt hoa, nàng vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, cho rằng vì mình nghe được tin bị Hạ Hầu Huyền phản bội, không tiếp nhận nổi, trong một lúc không khống chế được cảm xúc, không ngờ nguyên nhân chân chính dĩ nhiên bị hạ độc, mà kẻ ra tay lại chính là nha hoàn mình tin tưởng nhất!

Ánh mắt nàng phức tạp nhìn về phía nha hoàn mình luôn coi như tỷ muội tốt, không nghĩ tới cuối cùng lại phản bội mình, nàng không biết

nên dùng thái độ gì để đối mặt với nàng ta đây.

Thẩm Lưu Nhiễm chỉ mãi mê chìm đắm trong sự sợ hãi và hối hận của mình, càng không ngừng lặp lại: "Ta bị buộc, ta không phải cố ý, tiểu thư, Lưu Ly các người đừng trách ta, ta không phải cố ý, ta bị buộc."

Bị buộc? Vân Tuyết Phi đưa mắt dò xét, xem ra chuyện mình chết trận không phải sự cố ngoài ý muốn, mà đã sớm có kế hoạch rồi, rốt cuộc là ai muốn hại nàng? Hạ Hầu Huyền? Hay Mộ Dung Thanh Y? Hay.

"Tiểu thư, tiểu thư." Giọng Ngũ Trà và Đào Thất truyền tới, cắt đứt suy nghĩ Vân Tuyết Phi.

"Tiểu thư, thì ra người ở chỗ này, hại em và Đào Thất tìm gần chết!" Ngũ Trà chu miệng oán trách, tiếp theo kiểm tra Vân Tuyết Phi từ đầu tới chân, đợi sau khi nhìn thấy không có chuyện gì, trái tim căng thẳng của nàng mới được ổn định trở lại, than vãn nói: "Tiểu thư, người không nói tiếng nào chạy loạn khắp nơi, làm bọn em rất lo lắng!"

Vân Tuyết Phi xin lỗi cười nói: "Ta quên mất, chuyện quá mức cấp bách, chưa kịp nói cho các người biết, lần sau sẽ không như vậy nữa!" Tiếp đó đưa mắt đến chỗ nữ nhân vẫn còn lăm bắm này giờ, căn dặn Ngũ Trà và Đào Thất: "Chúng ta không ăn cơm, lập tức trở về phủ, hai người các người mang người này về cho ta!"

Vốn cho mình có thể xóa bỏ quá khứ, lần nữa bắt đầu cuộc sống, nhưng tuyệt đối không ngờ tới, để cho nàng phát hiện thì ra kiếp trước chết trận không phải ngoài ý muốn, thậm chí có người cố ý hại nàng!

Trở lại Lâm Phượng viên, đã một hồi lâu nhưng tâm tình Vân Tuyết Phi chưa thể yên ổn, trong lòng luôn quanh quẩn nhát đao lạnh lẽo kia, còn có nụ cười khó hiểu cuối cùng của Tiết Nhã. Chẳng lẽ? Quan hệ giữa nàng và Tiết Nhã trước kia cũng không được tốt. Nàng là dòng chính nữ, Tiết Nhã ra đời là kết quả một đêm làm lỡ của phụ thân nàng và tỳ nữ, nàng biết Tiết Nhã vẫn ghen tỵ phụ thân thiên vị nàng. Nếu như không có mục đích, ngày đó nàng ta sẽ không chạy đến chiến trường nói cho mình biết sự thật về Hạ Hầu Huyền, trừ phi là vì muốn nhiễu loạn tim thần mình!

Nàng đột nhiên cảm giác có một tấm lưới chi chít gai quấn lấy khiến nàng thờ không nổi, ngay cả cận thân nha hoàn và thứ muội cũng phản bội mình, vậy thế giới này còn có ai đáng giá tin tưởng.

Chuyện này nên bắt đầu từ đâu đây? Rốt cuộc là ai muốn đẩy nàng vào chỗ chết? Vân Tuyết Phi rối loạn, đi tới đi lui trong phòng, tự hỏi.

"Tiểu thư, đã thu xếp cho vị cô nương kia xong, chẳng qua tinh thần nàng giống như có chút không ổn định, Trương đại phu mới khám qua!" Ngũ Trà nghiêm túc nói.

"Đại phu nói sao?" Vân Tuyết Phi hỏi, trong mắt dày đặc sự mệt mỏi.

"Đại phu nói trước đây do nàng ấy bị đả kích quá lớn, dẫn đến rối loạn thần kinh, hơn nữa não bộ đã từng bị thương, thân thể bộ chịu ngược đãi không ít, muốn chữa khỏi rất khó!" Ngũ Trà tiếp tục nói: "Nếu bằng hữu rất quan trọng, ông ấy đề nghị người tìm quý y!"

Vân Tuyết Phi ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên, có thể tìm đại phu, quý y Tần Lan!

Nàng vội vàng vui mừng vỗ vỗ bả vai Ngũ Trà, sau đó sải bước chạy ra ngoài.

Buổi trưa vừa qua, ánh mặt trời dần dần đi xuống, gió mát thổi hiu hiu.

Hai người Tư Nam Tuyết và Hạ Hầu Huyền đánh cờ trong đình bát giác giữa hồ, hai người đang tập trung tinh thần toàn lực chém giết.

Vân Tuyết Phi chạy nhanh tới, kéo cánh tay Tư Nam Tuyết, chẳng may may để ý đến việc Hạ Hầu Huyền bị quấy rầy không vui, nàng vội vàng hỏi: "Người biết quý y Tần Lan đi đâu không?"

Tư Nam Tuyết đưa mắt nhìn sang Vân Tuyết Phi, lần đầu tiên chứng kiến dáng vẻ nóng lòng của nàng, lại là vì một người nam nhân khác, hẩn hơi không vui, lạnh lùng nói: "Sớm đi rồi!"

Vân Tuyết Phi cau mày, không tin nói: "Vậy người biết hẩn ở đâu không?"

Cạch một tiếng, con cờ trong tay Tư Nam Tuyết đột nhiên biến thành tro bụi, đầu hẩn cũng không ngẩng lên, rét lạnh hừ một tiếng: "Sao ta biết?"

"Vậy làm sao bây giờ?" Vân Tuyết Phi không chút nào chú ý đến sắc mặt của Tư Nam Tuyết, buồn rầu nói: "Ta còn định tìm hẩn chữa bệnh!"

Vừa dứt lời, một cánh tay cứng rắn chộp tới, xoay người nàng lại, đối diện với mình, Tư Nam Tuyết cẩn thận kiểm tra, nhíu mày: "Nàng khó chịu chỗ nào?"

Biết hẩn hiểu lầm, Vân Tuyết Phi che giấu ngọt ngào trong lòng, khoát tay một cái nói: "Không phải là ta, là một người bạn của ta!"

Nghe được người trước mắt không sao, Tư Nam Tuyệt thở phào nhẹ nhõm, khẩn trương nói: "Nam hay nữ?"

Phốc ~ Hạ Hầu Huyền bên cạnh nhìn không được, ném con cò trong tay, đứng dậy cười nói: "Hôm nay Nam Tuyệt huynh đúng là để cho ta mở rộng tầm mắt, không quấy rầy hai vị nữa, ta đi trước!"

Vân Tuyết Phi kể từ sau mấy lần gặp mặt trước, nàng nhìn Hạ Hầu Huyền không còn cảm giác rung động giống như trước kia, có chăng chỉ là không vui và chán ghét.

Tay bị người khẽ dùng sức lôi, nàng nhướn mày, "Người có thể tìm được Tần Lan sao?"

Tư Nam Tuyệt không hài lòng câu trả lời của Vân Tuyết Phi, tiếp tục hỏi: "Nam hay nữ?"

Vân Tuyết Phi trông thấy bộ dạng trẻ con của Tư Nam Tuyệt, bất đắc dĩ đáp: "Nữ!"

Cuối cùng chân mày Tư Nam Tuyệt cũng giãn ra, vui vẻ cười nói: "Ta sẽ kêu Tần Lan mau chóng trở lại!"

Vân Tuyết Phi gật đầu.

Tư Nam Tuyệt đưa tay ôm Vân Tuyết Phi vào trong ngực, bàn tay như ngọc bao phủ bàn tay nhỏ bé của nàng, chợt thở dài: "Ngày mai ta có việc phải đi ra ngoài, khoảng nửa tháng mới trở về, nàng phải biết tự chăm sóc tốt cho mình!"

Vân Tuyết Phi hết hồn, ngẩng đầu lo lắng hỏi "Đi đâu? Có nguy hiểm không?" Từ lúc nàng và hắn sống chung cho tới nay, chưa từng nghe nói hắn đi ra ngoài làm việc lâu như vậy.

Thì ra nha đầu này quan tâm mình, Tư Nam Tuyệt chớp mắt, cười khế, có thể nghe ra tâm tình cực kỳ vui vẻ: "Không nguy hiểm, chỉ đến tất cả cửa hàng để kiểm tra, sau đó đến Hồ Đầu sơn trợ giúp Hạ Hầu Huyền trừ cường đạo!"

"Trừ cường đạo?" Vân Tuyết Phi cảm thấy lạ nên hỏi lại, dạng thờ phỉ gì mà Hoàng đế và Vương Gia quan tâm như thế, còn phải đích thân Vương Gia đi.

Tư Nam Tuyệt cúi đầu nhìn Vân Tuyết Phi, thâm tình cương chiu trong ánh mắt đột nhiên thoáng qua một tia không rõ, hấn nhỏ giọng mở miệng: "Lần này làm loạn chính là cận thân tỳ nữ của tiền hoàng hậu Thẩm Lưu Ly!"

Vân Tuyết Phi giật mình, mới vừa tìm được Thẩm Lưu Nhiễm, bây giờ là Lưu Ly, sao Lưu Ly lại trở thành thờ phỉ? Sau khi nàng mất rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Nghe nói là vì báo thù cho tiền hoàng hậu, nhắc tới nha hoàn này cũng là một người trung thành!" Tư Nam Tuyệt bình tĩnh nói, một bàn tay khác đưa ra nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, cúi đầu đoán: "Nghe nói thi thể tiền hoàng hậu bị nha hoàn này giấu đi, Hạ Hầu Huyền hi vọng ta tìm giúp hấn, hấn nghĩ nếu không lấy được thân thể ít nhất có thể giữ tro cốt Tiết Phi ở bên người, sau khi chết cùng nàng hợp táng!"

Chương 73-1: Cướp đoạt sắc đẹp (1)

Vân Tuyết Phi khiếp sợ mở to hai mắt, tay bị Tư Nam Tuyết nắm đột nhiên run lên, suy nghĩ cuồn cuộn trong đầu, khi chạm đến ánh mắt dò xét của Tư Nam Tuyết, nàng lại cúi đầu, rũ lông mi khẽ chớp động, che giấu cảm xúc cuồn cuộn ở đáy mắt.

"Sao lại như vậy?" Đôi môi khô khốc của Vân Tuyết Phi giật giật, tiếng lẩm bẩm thật thấp nghe không ra tâm tình.

Tư Nam Tuyết nhìn Vân Tuyết Phi thắm thiết, một đôi mắt phượng đẹp và tĩnh mịch, cánh tay nắm chặt, lẳng lặng kéo nàng, nhẹ nhàng thở dài: "Lúc ấy trả lại trong quan tài chỉ có di vật bên cạnh Tiết hoàng hậu, nhưng không có di thể, nghe nói có binh lính tận mắt nhìn thấy di thể của hoàng hậu bị Thẩm Lưu Ly mang đi!"

Nàng thật sự không ngờ, Lưu Ly lại giấu thi thể của nàng đi, chờ đón chính là bi thương nồng đậm, nha đầu này, sau khi hoàng hậu các triều đại qua đời phải chôn ở Hoàng Lăng, cho dù Hạ Hầu Huyền không có tình cảm đối với nàng nữa, vì chặn lại miệng của thiên hạ, vì trấn an huynh đệ cùng vào sinh ra tử với nàng, hẳn chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tư Nam Tuyết nhìn mặt Vân Tuyết Phi, đưa tay vỗ vào trên người nàng, khẽ mở miệng: "Ta còn chưa đi nữa, nàng cứ khổ sở như vậy, bảo ta yên tâm như thế nào đây?"

Lông mi thật dài của Vân Tuyết Phi chớp chớp, chần chừ chốc lát, rốt cuộc mở miệng hỏi: "Nếu như các người bắt được Thẩm Lưu Ly thì

định xử trí như thế nào?"

Tur Nam Tuyệt vỗ nhẹ tay của nàng, ghen ghét nói: "Thì ra đang lo lắng cho nàng ta!" Trong mắt cứng chiều trước sau như một, không có chút ý tức giận nào, bàn tay to của hắn bọc tay nhỏ bé của nàng lại, mềm mại mềm nhẵn, mỗi một lần vuốt ve, sẽ làm cho tâm trạng của hắn nhộn nhạo, thoải mái không nói ra được.

"Ta...ta không có."

Ý thức được mình mất khống chế, nàng ổn định tâm tình, trấn định lại, mím môi một cái: "Tình nghĩa của nàng ta đối với Tiết hoàng hậu làm cho ta rất khâm phục, đồng thời cũng rất khổ sở!" Nàng vẫn cho rằng sau khi nàng mất, hai người Lưu Ly và Lưu Nhiễm sẽ rời khỏi quân, giống như nữ tử bình thường, tìm nam nhân mình thích mà gả cho, về sau giúp chông dạy con, hạnh phúc bình thản sống hết một đời, nhưng nàng không ngờ, gặp mặt lần nữa, Lưu Nhiễm điên rồi, Lưu Ly cũng ở trong nguy hiểm.

Tur Nam Tuyệt vốn chỉ muốn trêu chọc người trước mắt một chút, để cho nàng dời lực chú ý đi, không ngờ nàng tích cực như vậy, hắn càng nắm chặt tay của nàng hơn, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay nàng lại truyền đến đầu ngón tay, hắn khẽ trịnh trọng nói: "Yên tâm, ta nhất định bảo đảm Thẩm Lưu Ly bình an vô sự!"

Âm thanh dịu dàng an tâm từ trên đầu truyền đến, nàng kích động ngẩng đầu lên, sửng sờ nhìn hắn, run rẩy hỏi "Người nói đều là sự thật? Người thật sự có thể bảo đảm nàng ấy bình an vô sự, không để cho Hạ Hầu Huyền tổn thương nàng ấy?"

Tur Nam Tuyệt trịnh trọng gật đầu một lần nữa, ánh mắt kiên định:

"Ta nhất định mang nàng ta bình an tới trước mặt của nàng!"

Cũng không còn suy nghĩ ý tứ khác trong lời nói của Tư Nam Tuyệt, lòng nàng cũng đột nhiên bình tĩnh lại, có hấn bảo đảm, nàng biết Lưu Ly nhất định sẽ không có việc gì.

Tư Nam Tuyệt chậm rãi buông tay của nàng ra, hai tay cùng ôm chặt nàng trong ngực, hấn tựa đầu đặt ở trên vai nàng, ngửi mùi hương nữ nhi quen thuộc, trong lòng hấn mềm mại hơn, đột nhiên nghĩ đến cái gì, hấn chợt tổn hơi thừa lời, tức giận nói: "Ngày mai ta sắp phải đi, nàng cũng không bày tỏ gì sao? Ta là tướng công của nàng!"

Câu nói tướng công kia oán khí mười phần, hoàn toàn không có ngông cuồng tự cao tự đại của ngày thường.

Khí nóng thổi ra phất qua lỗ tai của nàng, gương mặt, còn có xương quai xanh. Trong lòng của nàng nhẹ nhàng run rẩy, giống như có một móng mèo nhẹ nhàng cào nàng.

Vân Tuyết Phi không nói lời nào, nhìn dung nhan của Tư Nam Tuyệt gần trong gang tấc, con ngươi trong suốt thấy đáy, như một chiếc gương, dung nhan ảnh ngược của Tư Nam Tuyệt như thơ như họa.

Hai người thâm tình nhìn nhau, giống như thời gian dừng lại vào thời khắc này.

Một lúc sau, Vân Tuyết Phi dời ánh mắt đi, do dự hỏi "Chuyện đó, ta có thể cùng đi với ngươi sao?"

Tư Nam Tuyệt đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của nàng, đột nhiên nhưng mảy, bóp một cái thật mạnh trên thịt mềm ở eo nàng, nhìn nét mặt nàng bị đau, giọng nói lạnh lùng nói: "Nàng cứ nói đi?"

Ánh mắt híp lại lộ ra nguy hiểm, giống như chỉ cần nàng nói đúng, hấn sẽ chinh nàng thật nặng.

Vân Tuyết Phi bĩu môi, bất mãn nói: "Tại sao ta không thể đi?"

"Bên ngoài rất nguy hiểm, ta hi vọng nàng có thể an tâm ở nhà chờ ta, chuyện nàng lo lắng thì ta nhất định thỏa mãn cho nàng!" Tur Nam Tuyết ngẩng đầu lên, lưu luyến buông Vân Tuyết Phi ra, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: "Hơn nữa nàng cùng đi ra ngoài rồi, nữ nhân mà nàng mang về hôm nay thì làm thế nào?"

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, trừng to mắt mà nhìn Tur Nam Tuyết, vừa rồi nàng thật sự không nghĩ tới Thẩm Lưu Nhiễm, chỉ nghĩ đến Lưu Ly, không sai, sau khi nàng đi, không có chỗ dựa trong phủ, nếu như trong lúc này thật dính đến âm mưu không thể cho ai biết, một mình Lưu Nhiễm ở chỗ này sẽ rất nguy hiểm.

Suy tính đến quan hệ lợi hại, nàng gật đầu một cái: "Ta biết rồi, ta sẽ ở nhà chờ người trở về!"

Tur Nam Tuyết nâng khóe môi lên, đưa tay sờ sống mũi của nàng, dặn dò: "Nhất định phải nhớ nghĩ tới ta!"

Vân Tuyết Phi hơi đỏ mặt, nghe giọng nói trêu chọc của Tur Nam Tuyết, hàm răng nàng căng thẳng, ngẩng đầu lên, cánh tay quấn lên cổ của hắn, nhẹ nhàng nhón chân lên, cắn lỗ tai của hắn, nhạy cảm cảm thấy thân thể hắn run lên, nàng cười một tiếng thật thấp, tiếp theo lấy môi mềm mại của chính mình hung hăng đè lên môi của hắn, vẫn luôn là hắn chủ động, lần này đổi lại là nàng!

Thân thể Tur Nam Tuyết cứng đờ, hình như không ngờ tới nàng lại đột nhiên chủ động. Khi nàng nhẹ nhàng liếm liếm, cắn cắn ở trên cánh môi của hắn, sau đó thăm dò đầu lưỡi vào trong miệng hắn, dẫn hắn triền miên, hô hấp của hắn đột nhiên khàn khàn, trong mắt không có trấn định vừa rồi, cũng không nhịn được nữa, trực tiếp đổi

khách làm chủ, nghiền ép nàng thật mạnh, hung hăng chiếm đoạt vẻ đẹp của nàng.

Hôm sau, khi Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng lật người, hai mắt nhắm chặt, tay không ý thức sờ sờ ở bên cạnh, đợi sờ tới chỗ hoàn toàn lạnh lẽo, nàng chợt mở mắt.

Nam nhân ngủ ở bên người nàng tối hôm qua đã không còn ở đây, trên giường chỉ có chỗ trống lạnh lẽo, nghĩa là đã đi thời gian rất lâu rồi.

Vẫn nhìn phòng trống rỗng, sau khi con người vốn tịch mịch chạm được một thứ màu trắng trên bàn, dần dần có ánh sáng rực rỡ.

Nàng vội vàng xuống giường cầm thư trên bàn lên, đợi nhìn đến nét chữ quen thuộc, khóe môi nàng khẽ nâng lên nụ cười hạnh phúc.

Khi Ngũ Trà mở cửa đi tới, nụ cười ở khóe miệng Vân Tuyết Phi còn chưa kịp thu lại, Ngũ Trà trêu ghẹo nói: "Xem ra tinh thần của tiểu thư không tệ!"

Nhìn qua dáng vẻ không biết lớn nhỏ của nha đầu trước mắt, Vân Tuyết Phi không cảm thấy tức giận, ngược lại có mấy phần ấm áp quanh quần ở trong lòng.

Nàng gấp lá thư xong, tìm được một hộp gấm nhỏ để đựng, sau đó hỏi: "Hiện tại Thẩm Lưu Nhiễm như thế nào?"

Ngũ Trà nghiêm túc nói: "Đã tốt hơn một chút, ngày hôm qua hoàn toàn không để cho người khác đến gần, sau khi uống thuốc an thần mà Trương đại phu kê, hôm nay còn coi như bình tĩnh, ăn cơm đúng hạn, chỉ có điều trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm những lời nói ngày hôm qua!"

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, phân phó: "Người tìm thêm mấy hộ vệ canh giữ ở xung quanh chỗ ở của nàng ấy, đừng để cho người lạ đến gần nơi đó!"

Ngũ Trà gật đầu: "Dạ!"

Thanh U Cư, tiếng đàn du dương, giống như nước chảy.

Một khúc xong, Phong Cực khẩn trương hỏi "Họa Nhi, tại sao ngày hôm qua ngươi không trở về nhà? Có biết ta rất lo lắng cho ngươi hay không?"

Lê Họa che giấu chán ghét trong mắt, dịu dàng cười nói: "Ngày hôm qua sắc trời đã tối, tâm tính vương phi thiện lương, giữ ta ở lại nơi này một đêm!"

"Vậy bây giờ chúng ta có thể trở về nhà!" Phong Cực đi lên trước, vội vàng kéo Lê Họa đi ra ngoài, hẳn ta biết hoàng thượng ở tạm trong vương phủ, một Hoàng đế, một Vương gia, bất cứ người nào trong đó coi trọng Họa Nhi của hắn ta, hẳn ta đều không có bản lĩnh tranh với bọn họ, hẳn ta không thể để cho Họa Nhi sống ở chỗ này, một giây cũng không được!

Lê Họa không ngờ người nam nhân trước mắt đã man như vậy, trực tiếp lôi nàng ta đi ra ngoài, trong lòng uất ức tức giận, nàng ta chỉ ở lại chỗ hắn ta mấy ngày, tại sao nam nhân trước mắt liền tự xem nàng ta là vật sở hữu của hắn ta, nàng ta ghét nhất chính là mãng phu (đàn ông lỗ mãng, thô bạo) rồi!

Nàng ta không vui cau mày, giãy giụa nói: "Phong đại ca, ngươi làm đau ta, buông ta ra!"

Nghe được tiếng kêu, nét mặt Phong Cực luống cuống, hấn ta chỉ muốn mang Họa Nhi trở về phủ, không ngờ không cẩn thận làm đau nàng ta, hấn ta vội vàng buông tay ra nói xin lỗi: "Họa Nhi, không phải ta cố ý, cho ta nhìn chỗ đau của ngươi một chút nhé?"

Lê Họa cũng không nhìn được nữa, đẩy Phong Cực ra, tức giận nói: "Ngươi không nên đụng vào ta!"

"Họa Nhi, ta thật sự không cố ý! Ta chỉ là quá để ý ngươi!" Phong Cực bối rối giải thích, hi vọng người trước mắt có thể hiểu tâm tư của hấn ta.

Dĩ nhiên Lê Họa biết hấn ta không cố ý, nhưng hấn ta coi nàng ta thành vật sở hữu của mình, can thiệp tự do của nàng ta, đó là tuyệt đối không được!

"Ta không muốn trở về, ta muốn ở lại vương phủ vài ngày!" Lê Họa xoay người, cũng không thèm nhìn Phong Cực một cái, lạnh nhạt nói.

Trong nội tâm Phong Cực bỗng lộp bộp, dự cảm xấu đột nhiên ập đến, hấn ta vội vàng đi tới trước mặt Lê Họa, cúi đầu nhìn chăm chăm nàng ta chất vấn: "Tại sao ngươi muốn ở lại chỗ này?" Hấn ta muốn nhìn ra chút gì đó từ trên mặt Lê Họa, nhưng người trước mặt vẫn mang dáng vẻ như không có chuyện gì, không thể nhìn ra hấn ta quan trọng cỡ nào đối với nàng ta!

"Tại sao ta không thể ở lại chỗ này?" Lê Họa không kiên nhẫn, nàng ta chỉ coi trọng quyền lợi, địa vị còn có tiền bạc của hấn ta, nếu như có lựa chọn tốt hơn, nàng sẽ không chút do dự quăng mãng phu này, nếu như người nam nhân này không biết điều, hiện tại nàng tuyệt đối sẽ không diễn trò với hấn ta, tránh cho đêm dài lắm mộng, đến lúc đó không bỏ rơi được!

"Họa Nhi, ngoan! Về nhà với ta, nơi này không có tốt như người nghĩ đâu!" Phong Cực nhận ra tính tình của mình bất thường, có thể làm cho Họa Nhi không vui, tâm đột nhiên mềm đi, dần dần dẫn dụ nói: "Thứ nơi này có thì phủ tướng quân cũng có, người theo ta về nhà, muốn cái gì muốn làm cái gì đều được, ở trong phủ tướng quân, người chính là nữ chủ nhân!"

Lê Họa nhìn bộ dáng thành kính của nam nhân trước mắt, cảm giác chán ghét càng đậm, lời ngon tiếng ngọt của nam nhân này, về vật chất quả thật sự cho nàng ta tốt nhất, nhưng lại không cho nàng ta danh phận, nói yêu nàng ta, tuy nhiên lại không dám hư nữ nhân xấu xí đó.

Nàng ta không khỏi nghĩ đến nữ nhân xấu xí đó, hẳn ta thích nàng ta chỉ là mới mẻ, có lẽ đợi đến khi mới mẻ qua đi, hẳn ta cũng sẽ vứt bỏ nàng ta giống như vứt bỏ khăn lau.

Nam nhân đều như vậy, ăn trong chén nhìn trong nôi, nhưng cho dù nàng ta ghét hẳn ta nữa, trước khi bản thân nàng ta còn chưa đến gần cầu hoàng đế, tuyệt đối không thể đắc tội!

Nàng ta cúi đầu, lông mi dài cong cong khẽ run, có nước mắt trượt ra, nàng ta nức nở nghẹn ngào: "Tẩu tẩu mới là nữ chủ nhân của phủ tướng quân, ta từng đồng ý với phụ thân của ta sẽ không làm thiệp cho bất kỳ kẻ nào!" Nàng ta nâng đôi mắt sưng đỏ lên, rớt cuộc làm ra vẻ khổ sở quyết định: "Cho nên tướng quân vẫn quên ta đi, đối đãi thật tốt với tẩu tẩu! Ta không muốn phá hư tình cảm của người và nàng!"

Thì ra Họa Nhi đang giận chính là nữ nhân điên Tống Thi Linh đó, trong lòng Phong Cực đau lòng không nói ra được, đột nhiên oán hận Vân Tuyết Phi, ban đầu nàng khẳng định biết Tống Thi Linh là

một nữ nhân lòng dạ rắn rết như thế này, mới đưa nàng ta cho mình, thua thiệt lúc đó hẳn ta còn cảm kích, không ngờ nữ nhân này che giấu ý định thật sâu, hại khổ mình!

Hiện tại hẳn ta thật sự rất muốn hưu Tống Thi Linh, nhưng dù mặc kệ Tống Thi Linh làm sai thế nào, nàng ta vẫn là biểu tiểu thư của vương phủ, thân phận này không thay đổi được, hơn nữa giống như như nàng ta nói, phụ thân của nàng ta có ân với vương phủ, nếu như lão vương phi biết hẳn ta hưu nàng ta, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hẳn ta!

Nhìn tiểu nữ nhân trước mắt khóc đến mức không kèm chế được, Phong Cự cảm giác lòng của mình đều nát rồi, hẳn ta rất muốn cái gì cũng không chú ý, trực tiếp lớn tiếng nói cho nàng ta biết: chỉ cần nàng ta chịu ở cùng hẳn ta, hẳn ta liền về nhà hưu nữ nhân xấu xí đó, nhưng hẳn ta không dám, không dám lấy tiền đồ sau này của chính mình ra nói giỡn, hiện tại binh quyền bị thu hồi rồi, hẳn ta chính là một tướng quân trên danh nghĩa, nếu như đắc tội vương phủ nữa, sợ rằng hẳn ta sẽ bị giáng xuống làm binh lính!

Hẳn ta thật vất vả đi đến bước hôm nay, đã để lại bao nhiêu máu chịu bao nhiêu vết thương, làm sao có thể dễ dàng buông tha? Hơn nữa hẳn ta muốn cho nữ nhân trước mặt cuộc sống tốt nhất, quyền lợi của tướng quân và địa vị chính là bảo đảm!

Phong Cự khổ sở nhắm mắt lại, sau khi quyết định, hẳn ta mở mắt ra, đưa tay kéo tay Lê Họa bảo đảm: "Họa Nhi, ta sẽ không để cho nữ nhân xấu xí đó chiếm đoạt thuộc về vị trí của ngươi, đợi bao giờ tới thời cơ, ta sẽ tìm cơ hội hưu nàng ta, cưới ngươi qua cửa!"

Sau đó âm thanh của hẳn ta dừng một chút, chuyên tâm nhìn mỗi một động tác từng nét mặt của Lê Họa, lo lắng mở miệng nói: "Hiện tại chỉ có thể uất ức Họa Nhi trước, ngươi yên tâm, ta sẽ không để

cho người chờ quá lâu đấy!"

Chương 73-2: Cướp đoạt sắc đẹp (2)

Lê Họa không ngờ thời gian mãng phu này suy nghĩ dài như vậy, lại cho ra kết luận thế kia, nàng ta không phải người ngu, thật sự đi về cùng hắn ta, đợi đến khi hắn ta lấy được thân thể của mình, chơi chán mình rồi, vậy mình còn có tư cách gì bò lên trên, đi đến gần tên cầu hoàng đế kia để báo thù.

Nàng ta luôn luôn nhớ ngày hôm qua thân thể trần truồng của nàng ta bị người quan sát chằm biếm, một khắc kia như ác mộng, nàng ta cũng không cần trải qua những ngày ăn nhờ ở đậu như vậy, nhìn sắc mặt người khác, trước sau gì nàng ta cũng phải cao cao tại thượng, tìm mưu nam nhân đến lãng nhục Lữ Lệ Hoa, để cho nàng ta (LLH) biết dân đen chân chính rốt cuộc chính là cái gì!

"Họa Nhi, Họa Nhi." Phong Cực khẽ kêu, hắn ta sợ nhìn thấy Họa Nhi đắm chìm ở trong suy nghĩ của chính mình nhất, như vậy hắn ta sẽ cảm thấy nàng ta cách mình rất xa!

Suy nghĩ của Lê Họa bị cắt đứt, ngược mắt nhìn nét mặt thận trọng của nam nhân trước mắt, có thể về sau hắn ta thật sự sẽ hưu Tống Thi Linh, nhưng nữ chủ nhân của tướng quân phủ khẳng định không phải nàng ta!

Nàng ta chần chờ chốc lát, rốt cuộc vẫn phải mở miệng: "Hiện tại ta rất loạn, không biết nên làm sao tiếp tục với người nữa, người để cho ta ở vương phủ mấy ngày, ta nghĩ xong, nghĩ thông suốt sẽ trở về!" Mấy ngày nay nàng ta nhất định phải nghĩ hết biện pháp, để đến gần cầu hoàng đế, Lữ Lệ Hoa đó cũng có thể một bước lên trời,

nàng ta cũng không tin bằng mỹ mạo và tài năng của mình, không giải quyết được tên cầu hoàng đế kia. Chỉ là tạm thời không thể phá hỏng đường lui của mình nữa, nếu như nàng ta thật sự có ngộ ngộ, còn phải dựa vào mãng phu trước mặt này.

Thấy không thể cứu vãn, Phong Cự cũng không có biện pháp, hẳn ta chỉ có thể hi vọng nàng ta không cần ngây ngô thời gian quá dài, hẳn ta khẩn trương nói: "Vậy ngươi định ở mấy ngày? Chờ khi đến lúc rồi, ta liền tới đón ngươi!"

Ngoài mặt nghe là quan tâm nàng ta, nhưng Lê Họa không phải đũa ngọc, cũng biết hẳn ta đang đề phòng mình, nàng ta khổ sở nói: "Không biết ở vài ngày, ngươi để Thanh Hoa ở lại đây đi, chờ ta thông suốt, sẽ để cho nàng ta thông báo ngươi...ngươi tới đón ta!"

Nàng ta không có một người nha hoàn cận thân nào, ở vương phủ ngây ngô, chuyện gì cũng không tiện ra mặt, Thanh Hoa ít nhiều có chút công phu, có thể giúp nàng ta. Hơn nữa sợ rằng chỉ có đặt người của hẳn ta ở bên cạnh, hẳn ta mới lui bước, để cho nàng ta ở lại trong vương phủ.

Phong Cự bất đắc dĩ, chỉ có thể thuận theo gật đầu một cái, có Thanh Hoa ở đây, hẳn ta đều có thể biết tình huống của Họa Nhi bên này, cũng coi như có một chút an ủi, hẳn ta nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ tỏa ra bốn phía, chói lọi, hẳn ta nhẹ giọng nói: "Họa Nhi, chúng ta ra ngoài dạo đi!"

Lê Họa gật đầu một cái, đi theo sau lưng Phong Cự, nhìn bóng lưng bèn chắc của hẳn ta, nàng ta than nhẹ: Lần đầu gặp nam nhân si mê nàng ta như vậy, nếu như hẳn ta là tướng quân nổi danh có thật thì tốt, vì báo thù, nói không chừng nàng ta còn có thể uất ức mình, chấp nhận một lần cùng với hẳn ta, nhưng hẳn ta không có binh quyền, đi theo bên cạnh một nam nhân vô dụng không có đầu óc như

vậy, không nói báo thù, ngay cả phú quý sau này cũng không thể bảo đảm, nói không chừng sẽ có một ngày kia, hấn ta bị người trị tội, nàng ta còn phải xui xẻo theo, nếu muốn báo thù, thì nàng ta phải đứng trên kẻ khác!

Ánh mặt trời vàng rực rỡ chiếu toàn bộ vùng đất, cây liễu lung lay sinh động ở dưới gió nhẹ thổi lất phất, hoa tranh nhau khoe sắc, cá dạo chơi trong hồ, lầu các cao vút, xanh vàng rực rỡ.

Mặc dù ánh mắt của Lê Họa rất thản nhiên, nhưng đáy mắt có âm mội và âm trầm, nàng ta không cảm thấy ngày hôm qua Vân Tuyết Phi giúp mình chút nào, nếu không phải nữ nhân này, vương gia có thể ngại vì mặt mũi của Bạch Tuyết Nhu, chăm sóc nàng ta ở dưới cánh chim của mình, nàng ta cũng sẽ không bị khuất nhục ngày hôm qua, xét đến cùng, sỉ nhục của nàng ta chính là do Vân Tuyết Phi gián tiếp tạo thành!

Ông trời thật sự vô cùng không công bằng! Lê Họa nàng ta xinh đẹp tuyệt trần, cầm kỳ thư họa lại càng không nói ở đây, tại sao nam nhân thích nàng ta lại là mǎng phu thô bỉ như thế, mà không phải quân tử nhẹ nhàng như Tư Nam Tuyết? Rốt cuộc chỗ nào của nàng ta không bằng Vân Tuyết Phi, nghĩ đến ánh mắt sắc lang của Vân Hoài Thiên, còn có Mã Lan Thấm bén nhọn ngu xuẩn, Vân Hân Nhan ngực lớn nhưng không có đầu óc. Người một nhà như vậy, so sánh với Vân Tuyết Phi cũng không khá hơn chút nào!

"Họa Nhi, cái này cho ngươi!" Phong Cực nhìn hoa xung quanh nở rộ tươi đẹp, lập tức bẻ một đóa hoa hải đường cắm ở trên đầu Lê Họa.

Đợi sau khi cắm xong, Phong Cực nhìn da thịt trắng nõn của người trước mắt hiện lên sáng bóng mê người dưới ánh mặt trời, đôi mắt đen láy, đôi môi đỏ thắm, còn có xương quai xanh khêu gợi này.
. , Hấn ta nuốt nước miếng một cái, ngậy ngốc cười nói: "Họa Nhi,

người thật là đẹp mắt!"

Lê Họa khắc chế kích động muốn giật mạnh đóa hoa tươi đẹp tầm thường trên đầu, dùng chân đạp nát trên mặt đất, ngượng ngùng cúi đầu nhẹ giọng nói: "Vậy sao?"

Cổ trắng nõn thon dài càng thêm đẹp đẽ như ngọc, còn có thể nhìn thấy lông tơ đáng yêu thật nhỏ trong không khí, Phong Cực cảm thấy trong lòng đều tê dại rồi, đây là cảm giác trước kia chưa có, thì ra đây chính là cảm giác cùng nữ nhân mình yêu mến đi chung với nhau!

"Họa Nhi ~" Phong Cực cũng không nhịn được nữa, đưa tay kéo tay Lê Họa, nhẹ nhàng vuốt ve, khẽ nói nỉ non: "Thật sự muốn nhanh chóng cưới người về nhà cất giấu!"

Tay xù xì ma sát mang tới cảm giác khẽ nhoi nhói, mặc dù trong lòng Lê Họa chán ghét, nhưng cũng không né tránh, nàng ta cố gắng duy trì trấn định và bình tĩnh mặt ngoài, cười ha ha một tiếng: "Phong đại ca đã có nương tử rồi, tại sao có thể lấy ta?"

Ánh mắt vốn mê mang của Phong Cực từ từ trở nên tỉnh mịch, khóa chặt nữ nhân, diện, bình tĩnh trước mặt, nhìn bộ dạng nàng ta rục rĩ làm người ta thương yêu, đan, hấn ta thuận tay đặt tay nàng ta ở trên môi mình, mở miệng đặt xuống một, le, nụ hôn êm ái ở đầu ngón tay nàng ta, trong nháy mắt hương thơm tràn đầy, quy, khoang miệng, ngọt ngào tràn đầy bùng tim, hấn ta đột nhiên đặt tay nàng ta, don, ở ngực của hấn ta, kiên định bảo đảm: "Ta nhất định sẽ lấy người! Cho dù phải trả bất cứ giá nào!"

"Ca hữu tình muội cố ý, thật sự làm cho người ta hâm mộ!" Một tiếng vỗ tay đột ngột truyền đến.

Nghe giọng nói quen thuộc có chứa hài hước, thân thể Lê Họa run rẩy, ngày hôm qua bị người vạch trần, đứng ở nơi đông người, không có ý tốt quan sát, cảm giác nhục nhã khi bị người thấy địa phương bí ẩn nhất cuốn sách nàng, sớm biết lại gặp Dạ Hương muội (chỉ Lữ Lệ Hoa) ở chỗ này, nàng ta cũng không đi ra ngoài.

Phong Cực ngẩng đầu lên, đầu tiên đập vào tầm mắt chính là một giai nhân thanh tú, hào hứng bưng bưng nhìn chăm chăm Họa Nhi của mình, ánh mắt đi lên nữa, đợi thấy rõ nam nhân đứng chấp tay ở bên người nàng ta, trong lòng hấn ta cả kinh, vội vàng thu hồi ánh mắt, cúi người thờ dài hành lễ: "Mặt tướng Phong Cực tham kiến hoàng thượng, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!"

Ánh mắt của Hạ Hầu Huyền như kiếm, quét nhìn một vòng, khí thế bén nhọn khiến nhiệt độ xung quanh liền giảm vài độ, hấn khẽ gật đầu, âm thanh lạnh lùng vang lên: "Đứng lên đi!"

Âm thanh này! Hoàng thượng! Trong lòng Lê Họa cuộn cuộn như nước thủy triều, vốn định coi thường con tiện nhân Lữ Lệ Hoa kia, không ngờ cầu hoàng đế lại tới, nàng ta muốn tránh cũng không thể được. Hơn nữa sao âm thanh này giống như vị công tử đêm đó vậy?

Lê Họa xoay người, đột nhiên ngẩng đầu lên, sau khi thấy khuôn mặt quen thuộc mà lạnh lẽo, nàng ta giống như bị đầu độc, kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Huyền, trong lúc nhất thời quên mất nói chuyện, cũng quên mất động tác.

Hạ Hầu Huyền khẽ cau mày, Lữ Lệ Hoa càng thêm giành trước một bước quát lớn: "Dân đen lớn mặt, hoàng thượng là người mà người có thể nhìn thẳng như vậy hay sao?" Tiếng nói vừa dứt, nàng ta càng đến gần Hạ Hầu Huyền hơn, đưa tay khoác ở cánh tay của Hạ Hầu Huyền, hả hê nâng cằm, tuyên cáo quyền sở hữu của mình với Lê Họa.

Phong Cực cả kinh, kéo kéo Lê Họa, khẩn trương nói xin lỗi: "Lần đầu tiên Họa Nhi thấy thánh giá, khó tránh khỏi có chút sợ, xin hoàng thượng thứ tội!"

Hắn ta lại là hoàng thượng? Lê Họa như bị sét đánh, đầu trống rỗng, nam nhân mà nàng ta hận lâu như vậy, yêu lâu như vậy lại là cùng một người, điều này khiến người ta làm sao mà chịu nổi!

Tình ý phức tạp trong mắt kia không tránh được ánh mắt của Lữ Lệ Hoa, nữ nhân này thật sự câu tam kéo tứ khắp nơi, đứng bên cạnh nam nhân không nói, còn muốn dùng ánh mắt thâm tình nhìn chăm chăm Huyền của mình, thật cho rằng nam nhân đều sẽ thích nàng ta? Hừ! Tiểu tiện nhân!

Lê Họa cứ lẳng lẳng mà đứng như vậy, giống như đang chờ hắn nhận ra nàng ta, nàng ta không tin, cùng nhau ở chung bảy ngày đêm như vậy, lúc trước hắn liều mạng cứu nàng ta như vậy, thế nhưng lại không biết nàng ta.

Nhưng mong đợi một lúc sau, chỉ có sự căm thù của Lữ Lệ Hoa, còn có Phong Cực quan tâm, hắn hoàn toàn không đặt bất kỳ ánh mắt nào ở trên người nàng ta, nhìn nụ cười chói mắt của Lữ Lệ Hoa, nàng ta cũng không nhìn được nữa, ánh mắt không ngừng nhìn chăm chăm Hạ Hầu Huyền nói: "Hạ đại ca, ngươi không nhớ ta sao?"

Âm thanh kia mềm mại yếu ớt, cực kỳ quyến rũ người, Lữ Lệ Hoa nghe được hận không thể lập tức tiến lên, thương cho nữ nhân hạ tiện này mấy bạt tai, dám dòm ngó nam nhân của nàng ta, thật đáng chết!

Phong Cực không ngờ Lê Họa lại biết hoàng thượng, nhìn đôi mắt

tràn đầy thâm tình, trong lòng hắn ta hơi khổ sở, Họa Nhi, chưa từng nhìn hắn ta như vậy, hắn ta đề phòng vương gia, nhưng không ngờ tình địch chân chính lại là hoàng thượng!

Hạ Hầu Huyền thâm trầm liếc mắt nhìn Lê Họa, đáy mắt thoáng qua một tia sáng không biết tên, hắn lạnh giọng hỏi "Người là nữ nhi của Lê Như Hải?"

Âm thanh rõ ràng lạnh lùng như thế, nhưng nghe trong tai người, có động tâm không nói ra được, trong lòng Lê Họa kích động, không chú ý tới vấn đề kỳ lạ của Hạ Hầu Huyền chút nào, trực tiếp thừa nhận: "Đúng, ta là Lê Họa, Hạ đại ca người có nhớ không? Chúng ta cùng nhau ở chung bảy ngày đấy!"

Rốt cuộc Phong Cực biết tại sao cả nhà Họa Nhi bị diệt môn rồi, hắn ta biết Lê Như Hải này, lúc ấy hoàng hậu bình định, chính là do tướng quân này hộ tống, không ngờ cuối cùng hoàng hậu gặp chuyện không may, trải qua kiểm chứng, chính là tướng quân này cấu kết với phản tặc, Hoàng đế giận dữ, hạ chỉ diệt cả nhà Lê phủ, không ngờ Họa Nhi lại là người còn sót lại của Lê phủ!

Thế nhưng nói như vậy, nàng ta và hoàng thượng lại có quan hệ gì? Tại sao không có thù hận, ngược lại là mừng rỡ?

Lữ Lệ Hoa cũng không nhịn được nữa, nàng ta ghét những nữ nhân khác dùng loại ánh mắt càn rỡ quyến rũ đó nhìn nam nhân của nàng ta, nàng ta đột nhiên có chút toan tính và tức giận nói: "Lê phủ là kẻ khả nghi mưu hại Tiết hoàng hậu, bị hạ chỉ diệt cả nhà, xin hỏi Lê Họa tiểu thư thoát ra ngoài như thế nào vậy?"

Nàng ta không hề lo lắng Hạ Hầu Huyền sẽ yêu nữ nhân trước mặt này, nàng ta từng trải qua những ngày không bằng heo chó ở Lê phủ, tự nhiên biết nhiều chuyện tốt của Lê phủ, cũng biết tình cảm

của Hạ Hầu Huyền đối với Tiết Phi sâu sắc như thế nào, sao hẳn có thể yêu nữ nhi của kẻ thù?

Nàng ta quét ánh mắt khinh thường qua sắc mặt đại biến của nữ nhân kia, bây giờ còn đang muốn quyến rũ nam nhân của nàng ta, cũng không thể nghĩ tình cảnh của mình (LH) nguy hiểm đến cỡ nào!

Trong lòng Lê Họa run rẩy, rốt cuộc trở lại thực tế, trong lòng nàng ta đang rỉ máu, tại sao ông trời đùa giỡn nàng ta lớn như vậy? Người nam nhân này lại là cầu hoàng đế!

Làm cho người ta ngoài ý chính là, cuối cùng Hạ Hầu Huyền di chuyển bước chân, đi về phía Lê Họa, còn cách một bước thì dừng lại, giọng nói thâm trầm không nghe ra cảm xúc: "Người sống có tốt không?"

Câu thăm hỏi này khiến Lê Họa lập tức hồng vành mắt, làm thế nào đây? Nàng ta thật sự thích nam nhân này, nghĩ đến khuôn mặt hiền lành của phụ mẫu, trong lòng nàng ta vui buồn lẫn lộn.

Nàng ta cầm khăn lau lau nước mắt ở khóe mắt, lắc đầu một cái nức nở nói: "Ta không tốt, quả thật rất không tốt!" Làm sao có thể tốt? Luôn phiêu bạt, chịu hết xem thường, muốn tìm hắn, nhưng biến người mênh mông, nàng ta giống như lục bình không có chỗ dựa, kết quả lại gặp lại ở trong loại tình huống này, để cho nàng ta biết hắn là kẻ thù diệt cả nhà nàng ta!

Ánh mắt Hạ Hầu Huyền thoáng qua đau lòng, đưa tay vuốt ve sợi tóc dài của nàng ta: "Người nguyện ý tiếp tục ở cùng ta không? Ta bảo đảm sẽ không để cho người bị khi dễ nữa!"

Lê Họa không thể tin ngẩng đầu lên, rốt cuộc nàng ta và nam nhân mình thích có thể ở cùng nhau, hơn nữa thân phận của nam nhân

này còn là hoàng thượng tôn quý nhất, về sau nàng ta khẳng định có vinh hoa phú quý, nàng ta nghĩ phụ mẫu sẽ hi vọng nàng ta sống tốt hơn, sau khi nghĩ thông suốt, nàng ta lạnh nhạt cười một tiếng, không để ý tới sắc mặt xám trắng của Phong Cực bên cạnh, giọng nói hết sức dịu dàng: "Ta nguyện ý!"

Nghe được câu trả lời hài lòng, cuối cùng khuôn mặt lạnh lẽo của Hạ Hầu Huyền mới lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Lữ Lệ Hoa nhìn Phong Cực chăm chăm như kẻ thù, thật sự là một nam nhân vô dụng! Nữ nhân của mình vượt tường ngay trước mặt người rồi, người cũng không dám phản bác, cho dù chặt mấy bàn tay của nữ nhân hạ tiện này cũng không quá đáng!

Muốn cướp nam nhân của nàng ta, không có cửa đâu! Trong mắt Lữ Lệ Hoa tràn đầy ánh sáng u ám ác độc, nàng ta đột nhiên cười một tiếng: "Huyền, người thật sự yêu Tiết Phi sao?" Nếu như yêu Tiết Phi, nên ngũ mã phanh thây dân đen ghê tởm trước mặt.

Hạ Hầu Huyền không vui liếc mắt nhìn Lữ Lệ Hoa, đưa tay kéo Lê Họa, lúc đi qua bên cạnh Lữ Lệ Hoa, lạnh lùng một câu: "Một chút khoan dung cũng không có!"

Sau đó cũng không quay đầu lại lôi kéo Lê Họa nét mặt ngọt ngào rời đi.

Lữ Lệ Hoa tức giận toàn thân bốc lửa, nàng ta giận dữ nhìn chăm chăm nam nhân lụn bại, không nói một câu nào, từ nãy đến giờ, chầm chọc nói: "Ít nhất người cũng là tướng quân, ngay cả nữ nhân của mình vượt tường cũng làm như không thấy, thật sự uất ức rồi, ta nghĩ là người, sớm tự vẫn tạ ơn thiên hạ đi!"

Nàng ta cũng dậm chân, tức giận rời đi, lưu lại một nam với từ nét

mặt thảm bại, nắm chặt thành quyền, trong mắt lóe lên vẻ dữ tợn.

Bóng đêm như mực, trong bóng tối lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Trong Lâm Phượng viên, mấy bóng đen thoáng qua, tránh được tầng tầng hộ vệ, lạng lẽ đi vào sương phòng tận cùng bên trong.

Theo một tiếng bắt thích khách, ban đêm vốn tối tăm, từng dãy đèn lồng đốt lên, bóng người lắc lư, biểu thị đêm nay không yên bình.

Chương 74-1: Hoàng thượng triệu kiến (1)

Mặt trời đỏ rực từ từ mọc lên ở chân trời phía đông, chân trời trở nên sáng rõ, từ từ bị ráng mây hồng che kín, cuối cùng đêm cũng sáng rõ.

"Vương phi, toàn bộ thích khách đã bị mất mạng!" Cô gái mặc áo đen cung kính phục mệnh.

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, đêm hôm qua thật sự nguy hiểm, bốn cô gái áo đen trước mắt là bốn vị ẩn vệ mà Tư Nam Tuyết lưu lại cho nàng trước khi đi — — Xuân Thủy, Hạ Nhật, Thu Thực, Đông Tuyết. Nếu như không phải là bốn người trước mặt giúp một tay, sợ rằng nàng hoàn toàn không ứng phó được.

"Có phát hiện đầu mối gì trên người thích khách không?" Vân Tuyết Phi giận tái mặt, nghiêm túc hỏi.

"Những thích khách này đều là tử sĩ, đầu lưỡi bị người ta cắt, cũng không thể tìm ra đầu mối trên người, xem ra người phía sau sớm đã bỏ bọn họ rồi !" Hạ Nhật tiếp tục nói.

Ánh mắt Đông Tuyết lóe lóe, tiến lên nói: "Xung quanh vương phủ đều bày trận pháp, hơn nữa có cao thủ bảo vệ, công phu của những người này không bằng chúng ta, nếu muốn vào vương phủ cũng không dễ dàng như vậy!"

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói: "Các người tiếp tục đi coi chừng Thẩm Lưu

Nhiễm, có vấn đề gì kịp thời báo cáo với ta!"

Bốn vị nha hoàn cung kính lĩnh mệnh: "Dạ!"

Đợi khi trong nhà chỉ còn lại một mình Vân Tuyết Phi, móc ra một trang giấy từ ống tay áo, phía trên chỉ có năm chữ: Thẩm Lưu Nhiễm, nguy hiểm! Nếu như không phải có tờ giấy nhắc nhở, sợ rằng hiện tại Thẩm Lưu Nhiễm đã là vong hồn dưới đao rồi. Nàng nhẹ nhàng ma sát tờ giấy tuyên thành này, đột nhiên ngửi thấy được một hương hoa mai kỳ lạ, nàng khẽ nâng khóe môi lên, trong lòng ấm áp.

Đột nhiên một hồi tiếng bước chân hốt hoảng truyền đến, Vân Tuyết Phi vội vàng nhét tờ giấy trong tay áo, cau mày nhìn Ngũ Trà thờ hốt hển, nàng đi tới trước bàn rót một ly trà đưa tới: "Chuyện gì mà sợ thành ra như vậy?"

Ngũ Trà nhận lấy ly trà, uống ừng ực nước trong ly đến thấy đáy, sau đó dùng ống tay áo lau thật mạnh, vội vàng nói: "Tiểu thư, hoàng thượng mời người qua gặp hần!"

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, ánh mắt thâm thúy, sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, có trùng hợp như vậy sao? Sắc mặt nàng nhuộm lên một màu sắc u ám, mặc kệ như thế nào thì nàng nhất định sẽ không giao Thẩm Lưu Nhiễm ra, nàng nhất định phải tra rõ cái chết của Tiết Phi!

Nàng đưa tay phất phất tay áo, đi tới trước gương chỉnh sửa dung nhan một chút, sau đó nói với Ngũ Trà: "Chúng ta đi xem xem có chuyện tốt gì?"

Ngũ Trà do dự, nhìn Vân Tuyết Phi muốn nói lại thôi, cẩn thận kêu lên: "Tiểu thư, người."

Vân Tuyết Phi nhíu mày, nghi ngờ nói: "Ta cái gì?"

Nói chuyện này với tiểu thư như thế nào đây? Ngũ Trà khổ não, nhưng không nói, nàng thật sự có chút lo lắng, hiện tại vương gia không có ở đây, nếu hoàng thượng có tâm tư khác với tiểu thư, vậy phải làm thế nào? Không phải hoàng thượng không được, mà là hoàng thượng đã có nhiều nữ nhân như vậy, còn vương gia chỉ thích một mình tiểu thư, vì vậy cây cân của Ngũ Trà liền nghiêng về bên Tư Nam Tuyết.

"Tiểu thư, nếu như hoàng thượng thổ lộ với người, người cần phải chịu đựng, ngàn vạn lần không thể động lòng, người đã có vương gia rồi!" Ngũ Trà khẩn trương nhắc nhở, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Vân Tuyết Phi trợn trắng mắt, làm ơn, nàng cũng không phải là thủy tính dương hoa (chỉ người phụ nữ lỏng lẻo), thấy một người liền yêu một người, hơn nữa kiếp trước nam nhân này còn là đầu sỏ hại nàng thâm, nàng muốn giết hắn còn không kịp, lại thích hắn nữa, trừ phi não nàng úng nước, tìm tai vạ!

"Người cho rằng tướng mạo của tiểu thư nhà người đẹp tựa thiên tiên, là nam nhân liền nhắm vào sao?" Vân Tuyết Phi thật sự muốn cạy đầu dưa của nha hoàn này ra xem một chút, rốt cuộc bên trong là cái gì, lại có thể nghĩ như vậy!

Ngũ Trà le lưỡi một cái, ngượng ngùng nói: "Nô tỳ cũng chỉ lo lắng, ai bảo tiểu thư nhà ta ưu tú như vậy!"

Vân Tuyết Phi cười nhàn nhạt một tiếng, giọng nói hết sức dịu dàng: "Người nghĩ lung tung nữa, ta liền tìm tướng công cho người, quản thúc người một chút!" Dừng một chút, nhìn thấy mặt Ngũ Trà hiện đầy đỏ ửng, trừng mắt nhìn: "Yên tâm, tiểu thư ta nhất định tìm một tướng công đẹp mắt cho người!"

Ngũ Trà lập tức đưa tay che miệng lại, uất ức lắc đầu một cái: "Nô tỳ không cần tướng công đẹp mắt, tiểu thư, người đừng đuổi nô tỳ đi, nô tỳ không bao giờ nghĩ lung tung nói lung tung nữa!"

Sau một câu nói, lập tức im bật.

Vân Tuyết Phi khẽ thở dài, cũng không nói thêm gì, trực tiếp xoay người, Ngũ Trà lập tức đi theo sau.

Hạ Hầu Huyền ở trong viện bên cạnh viện Đông Lâm, viện này là đặc biệt để cho khách quý ở tạm, trước Tần Lan, còn có Hạ Hầu Cảnh cũng từng ở nơi này, nhưng cũng là lần đầu tiên Vân Tuyết Phi đi vào trong viện này, toàn cảnh là cảnh liễu bay tán loạn, rơi tươi đẹp rực rỡ, cầu nhỏ nước chảy, đình đài lầu các, so sánh với phía ngoài xanh vàng rực rỡ, nơi này nổi bật đúng là tao nhã và sang trọng.

Mặc dù trước đó nàng từng gặp Hạ Hầu Huyền hai lần, nhưng hai lần đó đều có Tư Nam Tuyệt ở đây, cho nàng ủng hộ và dựa vào, hiện tại để cho nàng đơn độc gặp mặt hắn, trong lòng nàng cũng hơi lo lắng.

Nàng chần chừ chốc lát ở cửa ra vào, đột nhiên có âm thanh từ bên trong truyền đến: "Nếu tới cửa rồi, tại sao không tiến vào?"

Giọng nói quen thuộc, hơi thờ quen thuộc, trước kia nàng sẽ vui mừng khôn xiết chạy vào ngực của hắn, ôm hắn, dính hắn, ước gì mỗi lúc mỗi giây đều ở cùng hắn, nhưng bây giờ, giọng nói và hơi thở giống vậy, lại làm cho nàng chán ghét muốn chạy trốn.

"Tiểu thư, hoàng thượng mời chúng ta vào đi!" Ngũ Trà nhìn nét mặt mờ mịt luống cuống của tiểu thư, thậm chí là bộ dạng khẩn trương, nàng lên tiếng nhắc nhở.

Vân Tuyết Phi gạt đầu một cái, ổn định tâm tình xong, cuối cùng cũng phải đơn độc đối mặt, nàng không thể sống cả đời ở trong bóng ma của Tiết Phi, nàng đưa tay đẩy cửa, đồng thời quay đầu phân phó: "Người chờ ta ở bên ngoài, có chuyện thì ta gọi người!"

Ngũ Trà vốn lo lắng cho tiểu thư, muốn đi vào chung với tiểu thư, làm tiên phong cho tiểu thư, nhưng không ngờ tiểu thư muốn nàng ở lại bên ngoài, nàng tràn đầy nhiệt tình lập tức bị tưới một chậu nước lạnh, nhỏ giọng trả lời: "A ~" vẫn lo lắng, nàng ngẩng đầu lên nghiêm túc bổ sung: "Tiểu thư, nô tỳ ở bên ngoài, nếu như cần Ngũ Trà, cứ gọi!"

Bộ dạng nắm chặt quả đấm, nghiêm túc, khiến trong lòng Vân Tuyết Phi tỏa ra hơi ấm, nàng gạt đầu một cái, dùng sức đẩy cửa.

Theo cửa mở ra, một lần nữa nàng gặp được một nam tử y hệt như trong mộng, vĩnh viễn một bộ đồ đen, tóc dài quấn lên, toàn thân cao thấp lộ ra thờ ơ lạnh lẽo.

Sau khi Hạ Hầu Huyền nghe tiếng cửa chính, xoay người lại, gió mát từ cửa sổ thổi tới, sợi tóc phát phơ, càng thêm anh tuấn bức người.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau một lúc lâu, Vân Tuyết Phi thu hồi ánh mắt, cúi đầu, tay trong tay áo khẽ nắm chặt, nàng cố gắng khiến cho giọng nói của chính mình ổn định nói: "Không biết hoàng thượng tìm ta có chuyện gì?"

Hạ Hầu Huyền cúi đầu xem xét Vân Tuyết Phi kỹ lưỡng, ánh mắt bén nhọn khẽ lộ ra ý lạnh: "Người và Tiết Phi quan hệ thế nào?"

Lần đầu tiên gặp mặt, hắn có thể cảm thấy cảm xúc phức tạp của nàng đối với hắn, nhìn không rõ, nhưng có thể biết, nàng hận hắn!

Lần thứ hai gặp mặt, từ nàng ra mặt vì Tiết Phi, bắt đầu chất vấn hẳn, rõ ràng có rất ít người biết chuyện, nàng lại biết rất rõ ràng, hẳn hoài nghi là Tư Nam Tuyệt nói cho nàng biết, nhưng tại sao Tư Nam Tuyệt muốn nói cho nàng biết những chuyện này? Hơn nữa nữ nhân này bực tức chất vấn hẳn như vậy, thậm chí làm cho hẳn có ảo giác, đứng chất vấn ở trước mặt hẳn là Phi Nhi của hẳn!

To gan chất vấn hẳn như vậy, chẳng thềm ngó tới như vậy, rõ ràng hẳn nên tức giận, nên phẫn nộ, nên trị tội, nhưng hẳn lại không làm gì! Người khác đều cho rằng hẳn là ngại vì mặt mũi của Tư Nam Tuyệt, cho phép nàng càn rỡ, chỉ có chính hẳn biết, trong một khắc kia, nàng khiến cho hẳn nhìn thấy Phi Nhi mà hẳn ngày nhớ đêm mong, dựa vào một điểm này, hẳn xuống tay không được, tha thứ sự vô lễ của nàng!

Lông mi thật dài như bướm bướm vỗ cánh nhẹ nhẹ, trong mắt nàng chợt lóe lên vẻ tối tăm, biến mất trong nháy mắt, nàng khẽ nói: "Vì sao hoàng thượng hỏi như thế?" Có hai lần gặp mặt trước, trong lòng nàng chán ghét muốn chạy trốn, nhưng vẫn có thể ổn định tốt cảm xúc của chính mình, bình tĩnh hoà nhã với nam nhân này.

"Người cho ta một loại cảm giác rất quen thuộc, tuy nhiên nó nói không ra, nhưng." Nhìn đôi mắt rũ xuống này, hẳn chẳng biết tại sao, muốn để cho nàng nâng mắt, muốn chân chính nhìn nàng một cái, có lẽ bởi vì nàng và Phi Nhi có quan hệ tốt, như vậy hẳn cũng có thể tiến một bước đến gần Phi Nhi của hẳn.

Hắn chậm chạp nói, trong mắt có lộ ra vẻ lưu luyến: "Nhưng mà ta lại không ghét!" Hẳn nghĩ hẳn thật sự điên rồ rồi, quen tìm được an ủi từ trên người tương tự với Phi Nhi.

Vân Tuyết Phi nhíu chân mày thoáng qua một chút châm chọc, cũng

không ngẩng đầu lên, vè mặt ung dung nói: "Tạ hoàng thượng ưu ái!"

"Tại sao ngươi vẫn cúi đầu?" Hạ Hầu Huyền khẽ cau mày, hấn ghét bị nàng bỏ rơi, rõ ràng chỉ từng gặp mặt hai lần, đây là lần thứ ba, tại sao lại có cảm giác kỳ quái như vậy?

Nàng cứ như vậy cúi đầu cung kính đứng ở nơi đó, không kiêu ngạo không tự ti, nếu như không phải là hấn hỏi, thỉnh thoảng nàng trả lời qua loa, thật sự giống như một người trong suốt.

Chẳng biết tại sao, hấn đột nhiên có chút rất muốn hiểu rõ một mặt bình tĩnh ung dung khác của nàng, hấn đột nhiên cất bước đi tới trước mặt Vân Tuyết Phi, trong miệng càng không ngừng nỉ non: "Vân Tuyết Phi, Tuyết Phi, Tiết Phi, Phi Nhi." Giống như mê muội, hấn đột nhiên có một cảm giác, Phi Nhi cách hấn rất gần rất gần!

Hơi thở trong trẻo lạnh lùng xông vào mũi, Vân Tuyết Phi nhú nhú mày, rất muốn lui về phía sau mấy bước, rời khỏi chỗ khiến người ta hít thở không thông, nhưng nàng không thể lui, không thể để cho hấn nhìn thấy nàng xao động lo lắng!

Một tiếng gọi thâm tình kia, nếu như nàng không phải Tiết Phi, là một người ngoài, thật sự sẽ cho rằng tình cảm của hấn đối với Tiết hoàng hậu rất sâu, nhưng ông trời có mắt, nàng sống lại, nam nhân đối trá trước mặt, nàng sẽ không bao giờ động lòng nữa, chuyện nàng phải làm là khiến nam nhân trước mặt phải nếm thử nỗi khổ kiếp trước của nàng!

"Ngẩng đầu lên!" Giọng nói hơi trầm xuống, có chứa khí thế không giận mà uy, tác phong của Đế Vương chân chính.

"Nếu như hôm nay hoàng thượng tìm ta tới đây chính là vì hỏi quan

hệ của ta và Tiết hoàng hậu!" Vân Tuyết Phi không bao giờ muốn nói chuyện với nam nhân nàng hận thấu xương trong bầu không khí ngột ngạt này nữa, nàng trực tiếp ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Hạ Hầu Huyền, mím môi nói: "Vậy ta khẳng định có thể nói cho hoàng thượng, trước kia ta và Tiết hoàng hậu không có một chút quan hệ nào, về sau nàng là người chết, ta là người sống, càng không thể nào có quan hệ!"

Cuối cùng nàng hài lòng nhìn thấy trong mắt của hắn xuất hiện rạn nứt, hai tay nắm chặt của hắn khẽ run, vốn không ghét nàng, thậm chí hơi cảm thấy ưa thích, đều biến mất hầu như không còn gì vì một câu Tiết Phi là người chết.

"Trẫm không cho phép, trẫm không cho phép người nói Phi Nhi là người chết!" Hắn đột nhiên vươn tay, kiềm chế cầm của nàng, buộc nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, mặt mũi tức giận, cảnh cáo: "Về sau không để trẫm nghe người nói người chết, nếu không trẫm khiến cho người tới báo cáo Diêm Vương trước!" Trong lòng hắn Phi Nhi còn sống, chẳng qua là nàng đi mất, chờ hắn tìm nàng trở lại!

Đột nhiên tay hắn hơi dùng sức, bóp xương hàm khiến Vân Tuyết Phi đau đớn không chịu nổi.

Chương 74-2: Hoàng thượng triệu kiến (2)

Vân Tuyết Phi mở to hai mắt liếc mắt nhìn nam nhân tràn đầy bi thương và tức giận này, trong lòng cười lạnh, giả bộ cũng thật giống! Nàng vẫn nhớ, kiếp trước nàng vì làm hấn vui vẻ, học tập binh pháp và võ công, thậm chí rửa tay làm canh, vật lộn vì một khuôn mặt tươi cười của hấn, nhưng mỗi lần hấn đều lạnh lùng, trong lòng vĩnh viễn đều chỉ có đế vị!

Nàng cho rằng hấn sẽ luôn luôn như vậy, thật ra thì như vậy vô cùng tốt, nàng có thể hầu ở bên cạnh hấn, nhưng đột nhiên có một ngày khi nàng đi ngang qua vườn hoa, Mộ Dung Thanh Y đang nhẹ nhàng tung bay trong trăm hoa, hấn thổi sáo nhạc đệm, miệng nở nụ cười cứng chiều làm đau nhói mắt của nàng, một khắc kia nàng phát hiện, thì ra hấn còn có thể cười đẹp như vậy!

Một là phu quân của nàng, một là tỷ muội khuê mật của nàng, nàng rất khó tin tưởng giữa bọn họ có loại quan hệ mờ ám kia, nhưng sau đó nàng chết thảm, mới phát hiện thì ra tình người không có tốt như nàng tưởng tượng!

Đau đớn trên cầm kích thích thần kinh não của nàng, nàng đau nên hai mắt nhắm nghiền, đột nhiên trong đầu xuất hiện dung nhan chi lan ngọc thụ, như thơ như vẽ, hấn bảo nàng ngoan ngoãn ở nhà chờ hấn trở về, nhẹ giọng ní non này, ánh mắt thâm tình cứng chiều này. Nàng không thể chết ở chỗ này được, nàng đã đồng ý thử thích hấn, thử cùng nhau trải qua cuộc sống sau này với hấn.

Nàng mở mắt ra, ánh mắt chợt lóe, cổ tay nhẹ nhàng run lên, ba cây

ngân châm trượt ra từ ống tay áo, nàng nắm chặt ngân châm, ngưng tụ nội lực, ánh mắt lạnh lẽo, chuẩn bị đâm về phía Hạ Hầu Huyền.

Đột nhiên cánh tay vốn tự do bị một bàn tay mạnh mẽ mà có lực ngăn lại, Vân Tuyết Phi trợn to hai mắt không thể tin, không phải hẳn vẫn bị vây ở trong điên cuồng sao? Tại sao có thể giám thị từng cử động của nàng? Chẳng lẽ bộ dạng hấn khổ sở bị thương như vậy là giả bộ để nàng xem?

Đau đớn ở cằm tăng lên, trên trán nàng đổ mồ hôi hột, không, nàng không thể chết ở chỗ này được, nàng còn phải đợi Tư Nam Tuyết trở lại!

Nàng bắt đầu giãy giụa, tay khác vẫn tự do thử vận tay đang kiềm chế chắc chắn của nàng ra, nhìn chăm chăm ánh mắt của Hạ Hầu Huyền, cúi đầu cười nhẹ rồi nói: "Hoàng thượng muốn giết chết ta ở chỗ này sao? Nếu như Tiết hoàng hậu ở dưới tuổi vàng có biết, biết ta bỏ mạng bởi vì nàng ta, nàng ta nhất định mất hứng, ta chết, nàng ta lại thêm một mạng người trên lưng!"

Đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của Hạ Hầu Huyền dần ra, sức lực ở cằm khẽ buông lỏng, nàng tiếp tục nói: "Nếu Hoàng thượng thật sự yêu hoàng hậu, nên tích đức cho nàng ta!"

Hạ Hầu Huyền lụn bại buông tay ra, tinh thần hoảng hốt, giống như nhìn thấy Tiết Phi mặc bộ quần áo màu hồng, ánh mắt trong trẻo tràn đầy khao khát nhìn hấn, xoắn y phục lo lắng nói: "Huyền ca ca, người yêu ta sao?"

Lúc ấy hấn nói như thế nào? Hình như hấn lạnh lùng nhìn nàng một cái, trực tiếp vùi đầu trong tấu chương, để lại nàng mất mát bên cạnh.

Vân Tuyết Phi vừa được tự do, ánh mắt hơi lạnh, một lần nữa đưa tay bắn ba cây ngân châm trong tay về phía Hạ Hầu Huyền.

Nàng vốn cho rằng sẽ bị chặn lại lần nữa, sau đó bị đánh về, nàng đã chuẩn bị bị thương, nhưng không ngờ, Hạ Hầu Huyền không trốn không tránh, thật sự bị đâm trúng, trong nháy mắt lên tiếng kêu rên.

"Tại sao ngươi không tránh?" Vân Tuyết Phi kinh ngạc, nàng không tin hẳn không tránh khỏi, dựa vào độ nhanh nhẹn vừa rồi, là hẳn cố ý không tránh đấy!

Hắn cúi đầu cười, liếc mắt nhìn chằm chằm về phía Vân Tuyết Phi, nói lẩm bẫm: "Tính tình của ngươi và nàng ấy, thật sự không chịu thua thiệt!"

Hắn mặc bộ hắc bào, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu rọi ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt, hắn hơi híp mắt, cô độc tịch mịch không nói ra được: "Đối với người khi dễ nàng ấy thì nàng ấy đều mang dáng vẻ tức giận như sư tử nhỏ, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị công kích, trừ khi ở trước mặt ta, nàng ấy mới có thể thu móng vuốt sắc bén của mình lại, cho dù ta làm nàng ấy khổ sở thế nào, nàng ấy vĩnh viễn đều mang khuôn mặt tươi cười, chạy theo phía sau ta!"

Vân Tuyết liếc mắt nhìn thì vành mắt có chút điểm ê ẩm, không phải vì người nam nhân trước mặt, mà là ngôn ngữ bi thương của nam nhân này khiến nàng nghĩ tới nỗ lực ngây ngốc của nàng trước kia. Không sợ tổn thương, thái độ của Hạ Hầu Huyền đối với nàng khá hơn một chút, nàng cũng có thể vui vẻ bay lên trời, ước gì có thể để lại tất cả những thứ tốt nhất trên thế gian cho nam nhân của nàng!

Cuối cùng nàng không khống chế được, vành mắt hồng hồng, cắn răng nói: "Nếu nàng ấy tốt như vậy, tại sao ngươi cam lòng tổn thương nàng ta phản bội nàng ta, cuối cùng để cho nàng ta ôm hận

chết ở trên chiến trường?" Tay của nàng khẽ run, một cô nương gốc chân thật từng tồn tại như vậy, tuy nhiên lại bị tình yêu và tình bạn phá hủy!

Tại sao một nữ nhân tốt như vậy, ta lại phản bội nàng tổn thương nàng? Mắt Hạ Hầu Huyền khép hờ, đưa tay che ngực, chỉ sợ đau đớn như tê liệt này vĩnh viễn sẽ không tốt được! Báo ứng! Hắn làm nàng khó chịu, làm nàng khóc, khiến nàng hận, cuối cùng mới phát hiện thì ra hắn mất đi thứ quý báu nhất trong cuộc sống!

Đè nén hơi thở, Vân Tuyết Phi cũng không ngây ngốc nữa, nàng sờ sờ khoe mắt ướt át, lạnh lùng nói: "Nếu như Hoàng thượng không có chuyện gì khác, ta cáo lui trước!"

Xoay người không hề lưu luyến định rời đi, mặc kệ hắn thật sự hối hận hay giả vờ hối hận, nàng đều muốn tra rõ cái chết của Tiết Phi, khiến tất cả những người từng hại nàng phải trả giá thật lớn!

"Giao Thẩm Lưu Nhiễm cho ta!" Một giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền đến.

Vân Tuyết Phi dừng bước chân một chút, xoay người lại nhíu mày: "Hoàng thượng thật kiên nhẫn, nói nhiều như vậy, lãng phí nhiều diễn xuất như vậy, thì ra một câu cuối cùng này mới là mục đích hôm nay gọi ta tới!"

Hạ Hầu Huyền thay đổi dáng vẻ yếu ớt vừa rồi, ánh mắt lạnh đi, lông mi thon dài dưới ánh sáng mặt trời hiện lên vẻ lạnh lẽo, hắn lạnh lùng nói: "Ta muốn Thẩm Lưu Nhiễm!"

Vân Tuyết Phi khẽ xì một tiếng, khoe môi nâng lên nụ cười mỉa mai, nàng lạnh lùng nói: "Thế nào? Hoàng thượng lại coi trọng nữ nhân tên Thẩm Lưu Nhiễm này? Thứ lỗi cho ta, ta không biết Thẩm Lưu

Nhiễm, không giúp được hoàng thượng rồi!" Không thèm quan tâm đến lý lẽ, nàng trực tiếp quay đầu lại, đi ra ngoài cửa.

Đột nhiên một cơn gió mạnh đánh tới, mang theo sức mạnh làm người sợ hãi, nàng vội vàng tránh sang bên cạnh, nàng còn chưa lấy lại tinh thần, chỉ nghe thấy tiếng đồ sứ bể tan tành.

Nhìn mảnh vụn chia năm xẻ bảy của đồ sứ trên đất, nàng dờn ánh mắt về phía Hạ Hầu Huyền còn chưa kịp thu tay lại, khẽ cười nói: "Xem ra người không có ý định để cho ta ra khỏi căn phòng này!"

"Ta chỉ muốn Thẩm Lưu Nhiễm!" Hạ Hầu Huyền nhấn mạnh lần nữa, ánh mắt lạnh lùng kiên định: "Người mang Thẩm Lưu Nhiễm về, ta biết rõ người là vì Phi Nhi, ta không muốn làm khó người...người không muốn nói, ta cũng không buộc người phải nói cho ta biết quan hệ của người và Phi Nhi, nhưng người phải giao Thẩm Lưu Nhiễm cho ta!"

Gương mặt mạnh mẽ mang theo cương quyết cố chấp, trong con người đen nhánh thâm thúy ẩn chứa thâm trầm.

Khóe miệng Vân Tuyết Phi nở một nụ cười châm chọc: "Tại sao ta phải giao cho người?"

"Coi ta như nợ người một nhân tình, người giao nàng cho ta, về sau ta có thể đồng ý với bất kỳ một yêu cầu nào của người!" Hạ Hầu Huyền thấy nữ nhân trước mặt không ăn cứng rắn, chỉ có thể hạ giọng, hẳn thật sự không muốn coi nữ nhân trước mắt này là địch, nhưng hẳn nhất định phải có Thẩm Lưu Nhiễm!

Vân Tuyết Phi nâng lên một chút ý cười, giống như âm hiểm, lại giống như tính toán, ánh mắt sắc bén thản nhiên khóa Hạ Hầu Huyền nói: "Bất kỳ thứ gì ta muốn, phu quân Tư Nam Tuyết của ta cũng có

thể lấy cho ta được, cho nên người không có tư cách trao đổi đồng giá! Trước mắt ta chắc chắn sẽ không giao Thẩm Lưu Nhiệm cho người, chờ đến lúc ta biết rõ chuyện ta muốn biết thì sẽ suy nghĩ thêm!"

Lười phải hao phí quá nhiều thời gian với nam nhân này, nàng trực tiếp đẩy cửa ra đi ra ngoài.

"Tiểu thư, người ra rồi!" Ngũ Trà vui vẻ nói, kiểm tra toàn thân cao thấp, đợi phát hiện tất cả đều ổn, mới khẽ thở phào một cái.

Vân Tuyết Phi gật gù nói: "Chúng ta đi thôi!"

Gió mát xa xôi mang theo mùi hoa nhàn nhạt, không có đê nén và hít thở không thông, loại cảm giác này thật tốt.

Lê Họa vẫn núp ở khúc quanh, rốt cuộc không nhìn được ra ngoài thình an: "Vương phi cát tường!" Trong lòng nàng ta đê cảm xúc phần hận xuống, vừa rồi nàng ta vốn muốn tới đây tìm Hạ đại ca, kết quả nhìn thấy nha hoàn Ngũ Trà của vương phi canh giữ ở cửa, nàng ta nghĩ chắc chắn nữ nhân Vân Tuyết Phi này ở bên trong, vì vậy nàng ta vẫn chờ ở chỗ này.

Nhưng đợi rất lâu, nha hoàn đó vẫn canh giữ ở cửa, nàng ta muốn nghe trộm cũng không được, trong lòng nàng ta lại gấp gáp, nàng ta rất vất vả mới tìm được Hạ đại ca, có thể được Hạ đại ca chú ý lần nữa, nhưng không ngờ nữ nhân Vân Tuyết Phi này lại cùng Hạ đại ca hai người cô nam quả nữ ở chung trong một gian phòng lâu như vậy, làm cho nàng ta không nghĩ tới chuyện không đứng đắn cũng không được.

"Sắc mặt Lê Họa cô nương đỏ thắm, xem ra trong khoảng thời gian này sống ở vương phủ quả thật không tệ!" Vân Tuyết Phi nhíu mày

cười như không cười nói, nàng đã sớm nghe nói Hạ Hầu Huyền giữ nữ nhân này ở lại bên cạnh, nàng vốn cho rằng nữ nhân này bị ép, dù sao trước kia nàng thấy tình cảm của nàng ta đối với Phong Cực rất sâu, làm sao có thể trong nháy mắt liền ngã vào lòng ngực của Hạ Hầu Huyền? Nhưng hôm nay xem ra, nữ nhân này vốn rất thích sống ở bên cạnh Hạ Hầu Huyền.

Chẳng lẽ là vì báo thù? Nhưng khi nhìn vẻ mặt nàng ta đỏ lừ, giống như lọt vào lưới tình.

"Nhờ hồng phúc của vương phi, ta sống rất tốt." Lê Họa hạnh phúc trả lời, không che giấu được đắc ý trong mắt, nàng ta bổ sung: "Hạ đại ca đối xử với ta rất tốt!"

Ánh mắt của Vân Tuyết Phi lóe lóe, sao nàng có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của nữ nhân này, nàng cũng không nói ra, đưa tay đỡ Lê Họa dậy: "Hiện tại hậu vị trống không, hoàng thượng có thể thích người chính là phúc của vạn dân, người thêm chút sức, tin tưởng không bao lâu sau, vương triều Đại Hạ chúng ta rất nhanh sẽ có vị tân hoàng hậu hiền đức!"

Lê Họa vốn bất mãn đối với Vân Tuyết Phi, nàng ta ghét nàng có vận khí tốt, rõ ràng cái gì cũng không bằng nàng ta, cuối cùng lại là một bộ dạng cao cao tại thượng.

Nhưng bây giờ nghe Vân Tuyết Phi khẳng định nàng ta xứng với ghế hoàng hậu mà vạn người hâm mộ, trong lòng nàng ta khế nổi lên mừng rỡ, trước mắt bên cạnh Hạ đại ca chỉ có nàng ta và Dạ Hương muội đó, so hiền đức, nàng nhất định vượt xa.

Sắc mặt Lê Họa khế biến thành ửng hồng, sóng nước dập dờn trong mắt, nàng ta dịu dàng nói: "Vương phi quá khen, ta nhất định sẽ hầu hạ Hạ đại ca thật tốt!"

Vân Tuyết Phi đầy ý cười nhưng cũng không đạt tới đáy mắt, nàng vỗ nhẹ tay Lê Họa nói: "Vừa rồi khi ta ra ngoài, hoàng thượng có chút không thoải mái, ngươi nhanh đi xem một chút!"

Chương 75-1: Điều tra (Hạ Hầu Cảnh xuất hiện) (1)

Vân Tuyết Phi ném ra một câu nói quả nhiên sắc mặt Lê Họa lập tức biến đổi lớn, nàng ta nắm chặt cánh tay Vân Tuyết Phi, sốt ruột hỏi thăm: "Hạ đại ca sao vậy? Trong người khó chịu sao?"

Không chờ Vân Tuyết Phi trả lời, nàng ta đã xoay người bước nhanh rời đi, làn váy bay lên tạo một đường cong xinh đẹp, vô cùng hài hòa với cảnh vật hiện tại.

Vân Tuyết Phi lắc đầu thờ dài: không hổ là đại gia khuê tú, rõ ràng gấp gáp như vậy, mà tư thế vẫn không mất đi sự chuẩn mực.

Nàng cũng không ở lâu thêm, chạy về Phượng viên thăm Thẩm Lưu Nhiễm, từ hôm gặp chuyện không may đến bây giờ, nàng còn chưa có đi qua xem.

Kể từ khi biết kiếp trước nàng ấy chính là nha hoàn đã phản bội mình, mới dẫn đến chuyện nàng chết thảm trên chiến trường. Vân Tuyết Phi không biết nên dùng thái độ gì để đối đãi với người từng là nha hoàn thân thiết bên người mình.

Nàng sắp xếp một căn phòng sạch sẽ, yên tĩnh, xa xôi nhất trong Phượng Lâm viên cho Thẩm Lưu Nhiễm dưỡng thương, cách phòng ngủ nàng khá xa, chính là vì không muốn thường xuyên gặp phải. Tuy rằng nàng ấy điên rồi, nhưng trước kia đúng là đã phản bội nàng, cho dù điên, tổn thương vẫn tồn tại như trước, nàng lo lắng mình không khống chế được, ra tay giết chết nữ nhân này.

Ngày đó khi bước vào trong phòng, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt Thẩm Lưu Nhiễm đờ đẫn nhìn ngoài cửa sổ, trong miệng còn đang không ngừng nói thầm: "Ta bị ép buộc, ta không phải cố ý, tiểu thư, Lưu Ly các người chớ có trách ta, ta không phải cố ý, ta bị ép buộc."

Nghe xong, lửa nóng bốc lên trong lòng Vân Tuyết Phi, không còn sự trấn định như những ngày qua, nàng bước lên phía trước tức giận chỉ trích nói: "Bị ép buộc, làm sao người bị ép buộc, kể từ khi Tiết Phi mang người về trong phủ tướng quân, người đã luôn tận tình chăm sóc nàng, nhiều năm tình cảm, ta thật sự muốn biết, rốt cuộc người bị uy hiếp thế nào, khiến người biết rõ phía trước là một con đường chết, vẫn quyết định vứt bỏ nàng!"

Nàng dừng một chút, hốc mắt ửng đỏ, nức nở nói: "Nàng coi người và Thẩm Lưu Ly như tỷ muội tốt, các người cùng nhau vượt qua thời thơ ấu tốt đẹp nhất, chẳng lẽ ngày xưa sự quan tâm của người với nàng đều là giả sao?"

Càng nhớ một năm kia tuyết bay tán loạn, nàng bởi vì mẫu thân qua đời mà đau lòng muốn chết, trốn trong một ngôi nhà hoang một ngày một đêm, toàn thân tím tái lạnh cóng, hấp hối, trong phủ trên dưới đều đi tìm nàng, nhưng chỉ có duy nhất Thẩm Lưu Nhiễm tìm được nàng, công nàng ra ngoài, nói với nàng, cấm nàng không được ngủ, nàng ấy kể cho nàng nghe rất nhiều chuyện thú vị, chuyện buồn, chuyện vui, chuyện đau lòng, chuyện khổ sở.

Nàng ấy nói nàng ấy từ nhỏ đã bị cha mẹ vứt bỏ, trải qua cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai, sống đầu đường xó chợ. Cuối cùng vào phủ tướng quân, mới chính thức có nhà, nàng vỡ ngực cười nói: tiểu thư người là người thân duy nhất của ta, cho nên nhất định phải sống thật khỏe!

Nàng vẫn nhớ khi đó lưng của nàng ấy ấm áp biết bao nhiêu, nụ cười của nàng ấy hồn nhiên biết bao nhiêu, làm cho người ta không muốn xa rời!

Nàng nắm thật chặt quả đấm, vành mắt rớt cuội cũng nhịn không được nữa, chảy ra dòng nước trong suốt, nàng lầm bầm nói: "Người biết không? Tại thời khắc Tiết Phi chết, nàng vẫn luôn lo lắng cho người và Thẩm Lưu Ly, nàng hi vọng các người có thể rời khỏi quân doanh, gả cho nam nhân mình yêu, cả đời này hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc như người bình thường!"

"Nhưng nàng lại không ngờ thì ra người đưa nàng vào chỗ chết là tỷ muội thân nhất của mình, rõ ràng người đã từng nói nàng là người thân duy nhất của người. Chẳng lẽ tất cả đều là giả sao?" Gương mặt Vân Tuyết Phi tràn đầy đau thương tức giận, mệt mỏi nói không nên lời.

"Tiểu thư, buổi trưa đã chuẩn bị xong!" Giọng Đào Thất tinh tế vang lên, phá vỡ bầu không khí nặng nề.

Vân Tuyết Phi dụi dụi mắt, ổn định lại tâm trạng, khàn giọng nói: "Bưng vào đây đi!"

Đào Thất mang đồ ăn bày trên bàn, lập tức mùi thơm lan tỏa cả phòng.

Đột nhiên tiếng kêu meo meo ~ truyền tới từ phía bên cạnh.

Một con mèo ú màu trắng từ cửa sổ nhảy vào, chạy tới hướng bát canh cá, nhảy vọt một cái, đứng vững trên mặt bàn.

Giữa lúc Đào Thất còn chưa kịp phản ứng, nó đã vùi đầu vào trong bát canh cá, vui sướng uống.

Đào Thất tức giận, đưa tay muốn đuổi con mèo ú đáng ghét này, nhưng dưng như nó có đề phòng, khi nàng vung tay lên, ánh mắt nghiêm túc, kẽ grừ, móng vuốt quất tới.

Tức khắc vết máu đỏ tươi xuất hiện trên làn da trắng nõn của Đào Thất, nàng đau nhíu chặt chân mày. Đào Thất vội vàng nhìn Vân Tuyết Phi, lo lắng tiểu thư tức giận, sốt ruột muốn vươn cái tay còn lại ra.

"Thôi bỏ đi!" Vân Tuyết Phi xoa xoa chân mày, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Canh này cũng không thể cho người uống, để nó uống đi, em kêu nhà bếp làm lại một phần khác, sẵn tiện xử lý luôn vết thương, nếu không nhiễm trùng sẽ không tốt!"

Đào Thất cảm động gật gật đầu.

Đột nhiên một tiếng thét bén nhọn thê lương vang lên~

Vân Tuyết Phi quay đầu, đưa mắt nhìn về phía con mèo ú nọ, chỉ thấy mới vừa rồi còn thoải mái hưởng thụ canh cá, lúc này cả người co quắp nằm lăn lộn trên bàn. Một lúc sau, miệng sùi bọt mép, đầu mèo nghiêng một cái, tắt thở.

Đào Thất chứng kiến cảnh tượng này xong sợ hết hồn, hoảng sợ đưa mắt nhìn Vân Tuyết Phi, run rẩy nói: "Tiểu thư, này, đây là chuyện gì xảy ra?"

Tròng mắt Vân Tuyết Phi rét lạnh, bỏ qua Thẩm Lưu Nhiễm vẫn còn đang lầu bầu, trong lòng ngưng trọng, nàng trầm giọng nói: "Canh cá này có độc!"

"Cái gì?" Đào Thất cất cao giọng, ánh mắt khẩn trương quét nhìn thi

thể con mèo ở đó, một ý nghĩ đáng sợ hình thành, nàng lo lắng nói: "Tiểu thư, có phải trong vương phủ có gian tế lẫn vào hay không?"

Vân Tuyết Phi mím môi, vẻ mặt nặng nề, mở miệng nói: "Sau này thức ăn của Thẩm Lưu Nhiễm em đi canh chừng họ làm cho ta. Sau đó lúc đưa tới dùng ngân châm thử độc, tuyệt đối không thể để Thẩm Lưu Nhiễm xảy ra chuyện không may!"

Đào Thất cung kính nhận mệnh nói: "Dạ!"

"Dọn dẹp chỗ này, xong rồi bảo phòng bếp làm một phần đồ ăn qua đây!" Vân Tuyết Phi xoa trán, giọng nói có chút mệt mỏi: "Xuân Thủy, người trông coi kỹ chỗ này, ta còn có việc đi trước!"

Đột nhiên một bóng đen thoáng qua, Xuân Thủy xuất hiện trong nhà, cung kính gật đầu.

Chương 75-2: Điều tra (Hạ Hầu Cảnh xuất hiện) (2)

Mặt trời lên cao, dòng người đông đúc, tiếng la người bán hàng rong kéo dài liên tiếp, trong không khí nồng nặc mùi thơm của thức ăn, tiếng cười vui vẻ của lũ trẻ vang vọng không ngớt.

Ngũ Trà hiếu kì nhìn xung quanh, vui mừng đi theo Vân Tuyết Phi nói: "Tiểu thư, nơi này thật náo nhiệt, chúng ta đi ra ngoài dạo phố sao? Sao không mang theo Đào Thất ạ?"

Vân Tuyết Phi mặc một bộ quần áo vải thô thuần trắng, chải bím tóc đơn giản, chuyên tâm bước đi, nàng trả lời ngắn gọn trong hai chữ: "Làm việc!"

Nhìn bộ dáng tiểu thư nghiêm túc, Ngũ Trà liền ngậm miệng, tập trung tinh thần đi theo, ánh mắt lưu luyến thỉnh thoảng vụt qua.

Đi tới khu đất phồn hoa nhất, nơi này đầy ắp cửa hàng quán rượu bạt nhất Đô thành, đây là vùng thuộc về người giàu có, mọi người đều mặc tơ lụa. Vân Tuyết Phi xuất hiện với bộ quần áo thô sơ màu trắng hình như không hợp lý cho lắm.

Nàng không để ý ánh mắt khác thường của những người khác, đi thẳng vào Phù Hoa Nhất Thế, đây vốn là tửu lâu tổng hợp lớn nhất kinh thành, chỉ cần khách hàng có tiền, nơi này sẽ cung cấp phục vụ tốt nhất cho khách hàng, ví dụ như ăn, uống, mặc, ở.

Trước đó nàng đã nhận được một tờ giấy, giấy Tuyên Thành tốt nhất ở Lạc Dương, trang giấy mềm dẻo, màu trắng bạc bóng loáng, mực

là mực Oanh Hương tốt nhất ở Diên Châu, đồ như vậy sợ rằng chỉ có Phù Hoa Nhất Thế mới có.

Đi tới ngưỡng cửa đặt hai con sư tử bằng đá cơ hồ còn lớn hơn người, dưới ánh mặt trời, màu vàng trên tấm biển phát ra tia sáng chói mắt.

Nàng nhướng mày, đi thẳng một mạch vào.

Hộ vệ giữ cửa lập tức đưa tay ngăn nàng lại, nhìn trước mặt hai người quần áo thô sơ, cũng biết không có tiền, một vị tiểu ca áo xanh liếc Vân Tuyết Phi và Ngũ Trà từ trên xuống dưới, cười nhạo nói: "Cô nương người đi nhầm chỗ rồi à, nơi này của chúng ta không phải những người bình dân như các người có thể tới!" Sự khi dễ trong ánh mắt hiện rõ mồn một.

Tiếng nói vừa dứt, một tràng tiếng cười vang lên.

Ngũ Trà tức đỏ mặt, phẫn nộ trừng mắt nói: "Lớn mật, không cho phép vô lễ với tiểu thư nhà ta!"

Vân Tuyết Phi khoát tay ngăn lời kế tiếp Ngũ Trà, con người nàng đóng băng, lạnh lùng quét mắt những người chỉ biết vâng dạ đối với bọn nhà giàu.

Nàng lấy từ ống tay áo ra hai thỏi vàng, ném lên bàn, lạnh lùng nói: "Như vậy có thể đi vào chưa?"

Vốn là ánh mắt xem thường, lập tức cũng biến thành lấy lòng, lập tức thân thiết nói: "Hiểu lầm hiểu lầm! Mời vào mời vào!"

Vân Tuyết Phi mang theo Ngũ Trà giẫm lên bậc thềm đi vào, đột nhiên Ngũ Trà dừng lại, phun một ngụm nước bọt về phía họ, chứng

kiến sắc mặt hộ vệ xanh mét cũng không dám nổi giận, tâm tình Ngũ Trà cực tốt.

Vân Tuyết Phi đi đến quầy, hỏi thăm: "Xin hỏi các người ở đây có một người khách tên là Hạ Hầu Cảnh không?"

Chưởng quỹ là một nam nhân trung niên khoảng ba bốn mươi tuổi, đang chuyên tâm chỉnh sửa sổ sách, nghe có tiếng người hỏi, ngẩng đầu lên, mặt chữ quốc, vừa thấy chính là bộ dáng cương trực công chính, hắn chỉ nhìn Vân Tuyết Phi một cái liền cúi đầu ném một câu đơn giản: "Không có người này!" Tiếp tục nhìn sổ sách của hắn.

Vân Tuyết Phi hơi hồi hộp một chút, chẳng lẽ nàng đã đoán sai? Không thể nào, nét chữ này nàng biết, là của Hạ Hầu Cảnh, giấy Tuyên Thành và mực Oanh Hương chỉ ở đây mới có.

"Ta biết hắn nhất định ở đây, giấy Tuyên Thành thượng hạng và mực Oanh Hương đều xuất xứ từ chỗ của các người, cũng không có bao nhiêu người có khả năng dùng!" Vân Tuyết Phi hí mắt tỉ mỉ quan sát, nàng tiếp tục mở miệng nói: "Ta chỉ cần tìm những khách hàng nào sử dụng giấy và mực trong năm ngày gần đây nhất, ta tin tưởng điều tra việc này sẽ không quá khó khăn!"

Chưởng quỹ ngẩng đầu lần thứ hai, nhìn vẻ mặt Vân Tuyết Phi thành thật, ánh mắt đen nhánh, khe mí mắt có thể thấy được hắn đang cực kỳ không vui.

Đối mặt một lúc lâu, hắn thở dài: "Người đi theo ta!"

Cuối cùng Vân Tuyết Phi cũng nở nụ cười thoải mái, cung kính gật đầu nói: "Làm phiền rồi!"

Xuyên qua nhiều đoạn hành lang gấp khúc, vòng qua các phòng ốc

lớn nhỏ, Vân Tuyết Phi vẫn yên lặng đi theo.

Cho đến khi đi tới nơi tận cùng bên trong, đột nhiên không còn sự ồn ào như bên ngoài, rất an tĩnh, chường quỹ dừng ở một cửa phòng, nhìn Vân Tuyết Phi nói: "Người người muốn tìm ở chỗ này, ta đi xuống trước!"

Vân Tuyết Phi gạt đầu một cái tỏ vẻ cảm ơn, bước lên bậc thềm định đẩy cửa đi vào.

Ngũ Trà vội vàng kéo cánh tay Vân Tuyết Phi, mắt liếc bốn phía, lo lắng nói: "Tiểu thư, không lừa gạt chứ? Chúng ta có cần kêu bọn Xuân Thủy tới đây không?"

Mắt Vân Tuyết Phi trợn trắng, gỡ ngón tay Ngũ Trà, nhíu mày nhìn nàng ấy nói: "Em chờ ở chỗ này đi, một mình ta đi vào được rồi!"

Ngũ Trà luống cuống, vội vàng giải thích: "Tiểu thư, em không phải có ý này, em lo lắng cho người."

Vân Tuyết Phi đưa tay vỗ vai Ngũ Trà, trấn an nói: "Ta biết, nơi này ta từng đến rồi, yên tâm đi, không có việc gì đâu, người ở đây chờ ta!" Kiếp trước khi nàng là Tiết Phi, Hạ Hầu Cảnh đã dẫn nàng tới đây, nếu như là những phòng khác nàng cảm thấy có thể có bẫy, nhưng nó vẫn như trước là căn phòng dành riêng cho Hạ Hầu Cảnh, nàng có thể cảm nhận được hơi thở thân thiết quen thuộc này.

Ngũ Trà nghe Vân Tuyết Phi nói đã từng tới đây, tâm trí cũng thả lỏng, nói tay, dịu dàng nói: "Tiểu thư, vậy em sẽ đợi ở bên ngoài, có chuyện nhất định phải gọi em!"

Vân Tuyết Phi gạt đầu một cái.

Khoảnh khắc cửa bị đẩy ra, đột nhiên xuất hiện một trận khói mờ mịt vờn quanh Vân Tuyết Phi, trong lòng như rờ vào một khoảng không gian yên lặng.

Sau khi đóng cửa, nàng bang qua lớp rèm che và tấm bình phong, đi tới tận cùng bên trong.

Mùi huân hương quen thuộc, gian phòng bố trí quen thuộc, bóng dáng quen thuộc mơ hồ nằm ở bên trong giường đối diện trong rèm.

.....

"Hạ Hầu Cảnh!"

Nàng nhịn không được nữa, hô lên cái tên đã nhiều lần xuất hiện trong giấc mộng của mình, chính mình là một thẳng lo lắng nam tử, Thiên Sơn Vạn Thủy (Nói người đi rất xa, qua nhiều núi nhiều sông), nàng rốt cuộc lại một lần nữa nhìn thấy hấn bình an rồi.

Hạ Hầu Cảnh mở mắt, thẳng người ngồi dậy, vén rèm, mặc một bộ áo gấm hoa, thanh tú khôi ngô, hấn đi về phía nàng, bước chân chững chạc, cảm giác vẫn quen thuộc như vậy.

Tim nàng đập thành thạch, giống như trở lại lúc còn trẻ, gương mặt hấn tươi cười dịu dàng, tiếp theo lấy lòng nói: "Phỉ nhi, chúng ta cùng đi lấy trứng chim thế nào?"

"Đã lâu không gặp, sức khỏe người sao rồi?" Giọng nói dịu dàng mang theo sự quan tâm, Hạ Hầu Cảnh đứng cách nàng năm bước hỏi thăm.

Nàng vội vàng gật đầu nói: "Tốt lắm, toàn bộ đều tốt!" Sợ hấn không tin, nàng còn xoay vài vòng, hốc mắt nàng hơi ẩm, khẩn trương hỏi "Người làm sao vậy?"

Hắn xòe cây quạt, nhếch miệng lên nở nụ cười, đắc ý nói: "Vân tiểu thư đang lo lắng cho ta sao?"

Nụ cười phóng túng không kèm chế được, giọng nói trêu chọc quen thuộc, khiến nàng phục hồi lại tinh thần, nàng gật mạnh đầu nói: "Lo lắng, ta rất lo lắng cho ngươi!" Nhớ lại lần ám sát kia, trong lòng nàng run rẩy một hồi, không phải sợ, mà là lo cho hắn, lo hắn sẽ gặp chuyện không may. Dù rằng nàng quyết định thử thích Tư Nam Tuyệt, cùng Tư Nam Tuyệt trải qua những ngày tháng sau này, nhưng người nam nhân trước mắt là chuyện duy nhất kiếp trước nàng không bỏ được, nàng hi vọng hắn sống thật tốt.

"Nghe Vân tiểu thư nói như vậy, trái tim bị thương của ta cuối cùng cũng có tí an ủi rồi!" Hạ Hầu Cảnh che ngực, giả bộ cảm động.

Chương 75-3: Điều tra (Hạ Hầu Cảnh xuất hiện) (3)

Vân Tuyết bật cười, lập tức sự mệt mỏi mấy ngày nay hóa thành hư không, trái tim treo lơ lửng rốt cuộc được bình tâm lại, nhưng mà nghĩ đến hẳn ra đi không lời từ biệt, nàng cau mày nói: "Dầu gì chúng ta cũng là bằng hữu, ta bị thương nghiêm trọng như vậy, kết quả sau khi tỉnh lại nghe được tin tức đầu tiên chính là người rời đi!"

Nhìn gương mặt tinh xảo trước mắt, bộ dáng cầm y ngọc thực, xem ra cuộc sống không tệ, nàng uất ức thì thào một tiếng: "Không nghĩa khí gì cả!"

Hàng mi Hạ Hầu Cảnh rũ xuống, hẳn đúng là không nghĩa khí, nàng vì hẳn bị thương nặng, vút nàng cho Tư Nam Tuyết, tự mình một người chống không lại nội tâm áy náy, không nói câu nào bỏ đi, hẳn cười khổ nói: "Thật xin lỗi!"

Những lời này hẳn đã sớm muốn nói với nàng, hẳn không phải là nam tử hán. Lúc Phi nhi giả cho Hạ Hầu Huyền, nàng vẫn cho rằng vì hẳn hận nàng nên mới rời khỏi, thật ra thì không phải, hẳn chưa từng oán Phi nhi, hẳn hi vọng nàng luôn sống vui vẻ, dù vị trí bên cạnh kia không phải là của mình.

Nhưng hẳn cũng rất ích kỷ, hẳn không thể chịu đựng cảnh nàng và Hạ Hầu Huyền ngọt ngào, vì vậy xin ý chỉ đi biên cảnh.

Nhưng không ngờ vừa đi đã thành vĩnh biệt, Phi nhi mất, hẳn không được nhìn mặt nàng lần cuối.

Vân Tuyết Phi không ngờ câu nói đùa của mình, Hạ Hầu Cảnh sẽ để ý như vậy, nàng vội vàng giải thích nói: "Ta chưa bao giờ trách người!" Nàng chỉ lo lắng cho hắn thôi, lo lắng hắn có chuyện nên không tới gặp mình, bây giờ nhìn thấy hắn bình an đứng đây, cuối cùng nàng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nàng lấy tờ giấy từ ống tay áo ra, nghiêm nghị hỏi "Cái này là người ném cho ta sao?"

Sau khi Hạ Hầu Cảnh nhìn thấy, thẳng thẳng gạt đầu.

Vân Tuyết Phi im lặng một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy tờ giấy trong tay này có sức nặng ngàn cân, nàng nhỏ giọng hỏi: "Người vẫn không bỏ được sao?"

Hạ Hầu Cảnh tự giễu cười một tiếng, làm sao có thể buông bỏ được? Tiết Phi là mạng của hắn, không có nàng, hắn như cái xác không hồn, mục đích sống sót duy nhất chính là vì tra ra hung thủ, vì báo thù cho Tiết Phi!

"Sao người biết có người muốn giết Thẩm Lưu Nhiễm?" Vân Tuyết Phi nghi ngờ, nàng mới tìm được Thẩm Lưu Nhiễm chưa được mấy ngày, nhiều chuyện liên tiếp tìm đến, những thích khách trong vương phủ cùng với vụ hạ độc, giống như Đông Tuyết nói, vương phủ chung quanh có bày trận pháp, muốn vào tuyệt đối không dễ dàng, càng miễn bàn có thể bất tri bất giác hạ độc, trừ phi trong phủ có gian tế!

"Thẩm Lưu Nhiễm là do ta tìm được, lúc ấy ta từ trong miệng Lưu Ly biết Phi nhi vì trúng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, nên mới bị kẻ gian có cơ hội lợi dụng, ta men theo đầu mới tìm được Thẩm Lưu Nhiễm, không ngờ thần trí nàng ấy lại mơ hồ, nhưng từ lời nói điên khùng của nàng ấy có thể khẳng định, ban đầu người bỏ thuốc Phi

nhi đúng là nàng ấy, ta nghĩ lúc Phi nhi chết trận sa trường cũng không phải ngoài ý muốn, mà đã sớm có mưu tính trước!"

Hạ Hầu Cảnh nói tới chỗ này, cơ hồ là đè nén bi thương, trong mắt có tia máu thoáng qua, hiện lên ánh sáng sắc nhọn, tay cầm quạt chặt đến trắng bệch: "Ta nhất định phải đem hung thủ sau màn chặt làm trăm mảnh!"

Vân Tuyết Phi quay mắt đi, trong lòng quặn quại đau thương, nàng nghĩ nếu như ban đầu nàng chọn Hạ Hầu Cảnh, có lẽ hiện tại nàng và hắn đã con cháu đầy đàn, cuộc sống chắc chắn rất hạnh phúc!

"Ta mang theo Thẩm Lưu Nhiễm vừa truy tìm đầu mối, vừa tìm danh y chữa trị cho nàng ấy, hi vọng nàng ấy có thể tỉnh táo, nói cho ta biết chân tướng! Không ngờ trên đường gặp sát thủ, Thẩm Lưu Nhiễm thất lạc, được người dẫn về vương phủ! Ta nghĩ nàng ấy đi theo người tốt hơn so với ta, hơn nữa Tư Nam Tuyết có thủ hạ là quý y Tàn Lan, nàng ấy ở vương phủ, ta có thể an tâm tìm kiếm tiếp manh mối!"

Hạ Hầu Cảnh tràn ngập áy náy nhìn Vân Tuyết Phi, hắn thật xin lỗi nữ tử này, trước đó thì bị ám sát, sau lại là chuyện Thẩm Lưu Nhiễm, dường như mỗi lần ở cùng hắn, nàng đều sẽ gặp nguy hiểm, nhưng tha thứ hắn ích kỷ, trong lòng của hắn chỉ có thể chứa một mình Phi nhi!

Vân Tuyết Phi hiểu gật đầu một cái, nâng nở nụ cười rạng rỡ bảo đảm nói: "Người yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt nàng ấy, nhất định tìm Tàn Lan chữa khỏi cho nàng ấy!" Không chỉ là vì giúp người được giải thoát, mà còn là vì bản thân ta.

"Người không thể đi vào!" Giọng Ngũ Trà khẩn trương từ ngoài cửa truyền đến.

"Tiện tỳ, sao ngươi ở đây?" Bạch Nhiễm giật mình, mắt không thể tin nhìn về hướng cửa chính, nô tỳ nàng ta ở nơi này, vậy nữ nhân kia khẳng định cũng ở đây. Nhớ lại lần trước Hạ Hầu Cảnh và Vân Tuyết Phi đi ra ngoài, khiến toàn thân bị thương, còn suy sụp tinh thần một thời gian dài, trong lòng nàng không khỏi ghen tỵ!

Nhìn tiện tỳ trước mặt bộ dạng gà mẹ bảo vệ gà con ở cửa chính, trong lòng nàng càng thêm tức giận: "Cút ngay!" Vừa nghĩ tới nữ nhân kia và A Cảnh của nàng một mình ở bên trong lâu như vậy, ngọn lửa ghen ghét liền cháy lan ra ngoài.

Ngũ Trà đã đồng ý với tiểu thư, trấn thủ ở cửa, không có lệnh của tiểu thư, chết cũng không cho nữ nhân này đi vào! Nàng giang hai tay ra gắt gao ngăn ở cửa, ánh mắt căm thù nhìn người không có ý tốt trước mắt.

Bạch Nhiễm lười phải nói nhảm với nha hoàn này, trực tiếp chen chân dốc hết toàn lực, tàn nhẫn đập lên bụng Ngũ Trà.

Ầm một tiếng, bụng Ngũ Trà bị thương, theo cửa mở rộng ra, ngã vào trong phòng, té mạnh xuống đất.

Vân Tuyết Phi vội vàng chạy lên, đỡ Ngũ Trà dậy, vẻ mặt lo lắng nói: "Ngươi làm sao vậy?"

Ngũ Trà đưa tay run rẩy chỉ ra cửa, âm thanh khỏ sở, đứt quãng nói: "Tiểu thư, Ngũ Trà vô dụng, không bảo vệ tốt cửa cho người, để nữ nhân điên đó xông vào!"

Vân Tuyết Phi nhìn theo hướng ngón tay, nhìn Bạch Nhiễm nổi giận đùng đùng, nàng và nữ nhân này từng có duyên gặp mặt hai lần. Trong vụ án của Quan Tâm Liên, nàng ta cũng có mặt, nhưng là

dáng vẻ đoan trang đứng ở nơi đó, khác hoàn toàn với những nữ nhân khác, vẻ mặt lạnh nhạt, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào!

Lúc này gương mặt tràn đầy sự ghen ghét, rốt cuộc nàng cũng bùng tình, thì ra nữ nhân này không hề yêu Tư Nam Tuyệt, mà là Hạ Hầu Cảnh, nàng không khỏi đồng tình với Tư Nam Tuyệt, nàng ta cho hẳn đội một cái nón xanh thật lớn.

Ngũ Trà khó chịu ho khan mấy tiếng, Vân Tuyết Phi hơi rung động, đã rất lâu chưa trải qua cảm giác như thế rồi, nàng nhìn nha hoàn trung thành này, rõ ràng bị thương nặng đến vậy, còn lo lắng cho mình!

"Người, tiện nữ nhân quả nhiên không biết xấu hổ, có Nam Tuyệt ca ca, còn tới quyến rũ A Cảnh của ta!" Bạch Nhiễm tức giận xông đến, trông thấy Hạ Hầu Cảnh ở chung một phòng với nàng ta, nàng đã sớm nhìn ra sự khác biệt trong cách cư xử của A Cảnh, vốn cho rằng A Cảnh rời khỏi vương phủ, nàng bám theo, lâu ngày sinh tình, A Cảnh có thể tiếp nhận mình, không ngờ nàng ta cũng đi tới đây.

Lúc trước xuất hiện một Tiết Phi, nàng có thể nhẫn nhịn, dù sao Tiết Phi quen biết Hạ Hầu Cảnh trước mình, cho Hạ Hầu Cảnh ấm áp, nàng muốn hận chỉ có thể hận nàng gặp gỡ quá muộn. Hiện tại đúng lúc, Tiết Phi chết rồi, vốn cho là cơ hội của mình đến, không thể nghĩ đến xuất hiện thêm một Vân Tuyết Phi, Tuyết Phi, Tiết Phi, cái tên gợi lên biết bao sự liên tưởng!

Trong lòng nàng đối với Bạch Nhiễm trước kia không hề có bất kỳ thiện cảm nào, hiện tại nàng càng thêm chán ghét đến tột độ. Ngày xưa gò má hồng hào, nha hoàn líu ríu đi theo bên cạnh mình. Hôm nay sắc mặt trắng bệch, khoe miệng chảy máu, nàng rất khó chịu, nghe mở miệng là chửi tiện nữ nhân. Nếu không trả thù, sao có thể dập tắt ngọn lửa trong lòng nàng được!

Ánh mắt nàng lạnh lẽo, vung tay lên, một tia ánh sáng bạc chợt hiện, ba cây ngân châm xuyên thẳng qua Bạch Nhiễm!

Bạch Nhiễm tuyệt không ngờ tới Vân Tuyết Phi biết võ công, nàng chỉ cảm thấy ánh sáng lạnh chợt lóe, ngực đau nhói, đột nhiên đau đớn kéo tới giống như dây leo sinh trưởng, không ngừng lớn lên. Gương mặt vốn kiêu ngạo dần dần vụn vụn, ánh mắt âm ngoan nhìn chằm chằm Vân Tuyết Phi nói: "Tiện nữ nhân, ngươi đã làm gì ta?"

Vân Tuyết Phi cười lạnh: "Ta khuyên ngươi nên an phận, nếu không độc trong cơ thể ngươi sẽ nương theo cảm xúc kích thích truyền khắp người ngươi, đầu tiên là hơi đau, sau đó đợi đến khi thấy toàn thân đều đau, tay của ngươi sẽ bắt đầu trước rữa nát, cuối cùng. . . ."

Ở bên trong ánh mắt sợ hãi của Bạch Nhiễm, nàng nheo mắt lại, lạnh lùng nói: "Toàn thân ngươi sẽ thối nát mà chết!"

Bạch Nhiễm rùng mình một cái, đây là người trước kia nhất gan như chuột Vân Tuyết Phi sao? Nàng rất muốn gạt mình tất cả đều là nữ nhân này hù dọa của mình, nhưng toàn thân đau buốt, từ từ truyền tới thần kinh nàng, nhìn nữ khóe miệng nhân kia lạnh lẽo, nàng mới phản ứng được, nàng ta đang vô cùng tức giận!

Nàng ta đột nhiên cảm thấy cả người lạnh như băng, cứng đờ, đứng ở nơi đó không dám động, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Hạ Hầu Cảnh, uất ức nói: "A Cảnh, ngươi coi nữ nhân này thật ác độc!" Hai mắt nàng ta đẫm lệ, sự kiêu ngạo ngày xưa hoàn toàn biến mất, ở trước mặt Hạ Hầu Cảnh nàng chính là một tiểu nữ nhân, một tiểu nữ nhân chờ đợi Hạ Hầu Cảnh yêu thương.

Con người Hạ Hầu Cảnh lấp lóe, khẽ thở dài một cái, nói với phía

Vân Tuyết Phi: "Cho nàng ta thuốc giải đi, sau này nàng ta sẽ không dám nữa!"

Vân Tuyết Phi không ngờ Hạ Hầu Cảnh sẽ nói chuyện vì nữ nhân này, vẻ mặt vốn đang tức giận, dưới ánh mắt khẩn cầu của Hạ Hầu Cảnh thì từ từ biến mất, nàng cúi đầu áy náy nhìn Ngũ Trà rúc vào bên cạnh mình, nhẹ nhàng nói tiếng: "Thật xin lỗi!"

Sau đó tay vung lên, quăng thuốc giải tới.

Bạch Nhiễm thấy Hạ Hầu Cảnh bảo vệ mình ở trước mặt Vân Tuyết Phi, sắc mặt nở rộ hạnh phúc cười, ngọt ngào nói: "A cảnh, huynh thật tốt!"

"Ta mang Ngũ Trà đi trước đây!"

Sau khi Vân Tuyết Phi lạnh lùng nói ra những lời này, đỡ Ngũ Trà đầu cũng không quay lại rời đi!

Chương 76-1: Ác nhân tự có ác nhân trị (1)

"Tuyết Phi!"

Nhìn thấy nữ tử vốn đang nói cười với hắn, đột nhiên lạnh lùng như vậy, trong lòng Hạ Hầu Cảnh hơi rung động, cảm giác mất đi cái gì, vội vàng kêu to.

Nhưng Vân Tuyết Phi chẳng những không quay đầu lại, mà ngay cả một ánh mắt cũng không bố thí cho hắn, trong lòng hắn rất phiền não, loại cảm giác này thật lâu chưa từng có rồi.

Bạch Nhiễm đặc ý bởi vì Hạ Hầu Cảnh ở trước mặt Vân Tuyết Phi bảo vệ mình, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Hạ Hầu Cảnh, tâm trạng vốn đang vui mừng đột nhiên bị tạc một chậu nước lạnh, trong lòng hơi chua chát, rõ ràng giữa hai người nàng và Vân Tuyết Phi đã lựa chọn nàng, tại sao bây giờ lại là dáng vẻ này? Chẳng lẽ hắn hối hận? Nghĩ đến loại khả năng này, tim Bạch Nhiễm tựa như bị dao găm cắt, cơ thể đau đớn còn kém rất xa trong lòng, nàng cẩn thận kêu lên: "A cảnh, có phải huynh tức giận hay không?"

Hạ Hầu Cảnh giơ tay lên, nhìn chiếc bình nhỏ trong lòng bàn tay, trong đầu hiện lên nét mặt thất vọng vừa rồi của Vân Tuyết Phi, con ngươi lạnh lùng. Đột nhiên hắn cảm giác trong lòng mình trống rỗng! Nghe thấy tiếng của Bạch Nhiễm, hắn càng thêm phiền não, đặt chiếc bình nhỏ lên bàn, sau đó lướt qua người Bạch Nhiễm, để lại một câu nói: "Đây là lần cuối cùng!"

Sau cùng ở trong ánh mắt khát khao của Bạch Nhiễm, đầu cũng

không quay lại rời đi.

"A cảnh, huynh không thể mặc kệ ta!" Bạch Nhiễm đau lòng kêu lên, bộ dạng quật cường âm âm sụp đổ, trong lòng từng đợt bi thương đánh tới, nước mắt lớn chùng hạt đậu từ khóe mắt chảy xuống, nàng trợn mắt nhìn ra cửa, tự lẩm bẩm: "A cảnh, huynh không thể mặc kệ ta! Ta thật lòng yêu huynh, trên thế giới không có ai là không biết ta thích huynh, tại sao huynh lại không biết chứ?"

Hạ Hầu Cảnh yêu Tiết Phi, Bạch Nhiễm yêu Hạ Hầu Cảnh, từ mười tuổi đến mười bảy tuổi nàng chứng kiến Hạ Hầu Cảnh đối yêu thầm Tiết Phi, hiểu rõ nỗi khổ trong lòng Hạ Hầu Cảnh.

Nhưng Tiết Phi đã chết, A Cảnh, vì sao huynh không chịu cho ta một cơ hội, để ta yêu huynh?

Nàng cũng nhịn không được nữa, ngồi xồm xuống, đôi tay ôm lấy mình, dường như chỉ có vậy mới có thể giảm bớt sự khổ sở!

Ngoài cửa sổ trời trong mây trắng, trong phòng nàng có người nỉ non, khóc cho sự ngu ngốc của nàng, khóc không cam lòng, càng khóc cho sự tuyệt tình của hắn!

Không biết qua bao lâu, đau đớn như thủy triều vọt tới cơ thể nàng, từng đợt song nối tiếp nhau, đôi tay nàng bắt đầu run rẩy, toàn thân run lên, đổ mồ hôi hột, nhìn thuốc giải cách đó không xa, nàng khế cắn răng, bật người dậy, cả người loạn choạng, nhưng thần trí vẫn minh mẫn, nàng phải uống thuốc giải..., nàng không thể chết được, nhân lúc còn sống nàng nhất định phải lấy được lòng của Hạ Hầu Cảnh, tất cả nữ nhân giành A Cảnh với nàng, một người nàng cũng sẽ không bỏ qua!

"Hồi bẩm vương phi, thương thế của Ngũ Trà cô nương không đáng

lo ngại, chỉ bị thương ở xương ống chân, đợi lão phu kê một ít thuốc, sau khi uống xong sẽ khỏe thôi!" Trương Nhất Trung cung kính trả lời.

Vân Tuyết Phi gật đầu, tâm trạng tốt lên được một chút, nàng ngồi trên mép giường, áy náy nhìn Ngũ Trà nói: "Có chỗ nào khó chịu không?"

Ngũ Trà đưa tay khoác lên mu bàn tay Vân Tuyết Phi, an ủi cười nói: "Tiểu thư không cần lo lắng, Ngũ Trà rất tốt!" Nàng biết tiểu thư quan tâm mình, như vậy là đủ rồi, chuyện mới vừa rồi. Mặc dù nàng là một nha hoàn, nhưng cũng thừa thông minh để biết tiểu thư muốn ra mặt vì nàng, nhưng ngại mặt mũi của Cảnh vương gia, mới không thể không bỏ qua cho nữ nhân kia, nàng hiểu tiểu thư, đồng thời ấn tượng đối với Hạ Hầu Cảnh trở nên kém hơn.

Vân Tuyết Phi cười gật đầu, nói với Trương Nhất Trung: "Làm phiền Trương đại phu rồi!"

Đợi sau khi Trương Nhất Trung đi khỏi, Vân Tuyết Phi đưa tay vén mấy sợi tóc xoa trước trán Ngũ Trà, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trắng bệch của nàng ấy, môi mấp máy nói: "Ngũ Trà, thật xin lỗi, ta không thể giúp em báo thù!" Nha đầu này trung thành với mình, nhưng mình vì sự áy náy với Hạ Hầu Cảnh, nể mặt hắn, chưa được sự của đồng ý Ngũ Trà, đã đưa thuốc giải cho nữ nhân kia, như vậy là không công bằng với Ngũ Trà!

Cuống họng Ngũ Trà khàn khàn, trong mắt tràn ngập hiểu ý và quan tâm nói: "Chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, Trương đại phu cũng nói không tới mấy ngày sẽ khỏe, tiểu thư nhìn người khổ sở như vậy, trong lòng Ngũ Trà cũng không dễ chịu!"

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, mỉm cười với Ngũ Trà: "Ta biết rồi, " Dừng

một chút, sau đó vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc bảo đảm nói: "Ta sẽ không để cho nữ nhân kia trèo lên đầu chúng ta!"

Ngũ Trà vui mừng gật đầu một cái: "Em tin tiểu thư!"

Tiếp theo chủ tớ hai người bèn nhìn nhau cười, khiến cho bầu không khí vốn ngọt ngào lập tức vui vẻ không ít.

Trái ngược Hạ Hầu Huyền có mỹ nhân làm bạn, gió xuân phơi phới, Phong Cực mỗi ngày một suy sụp, người lúc nào cũng nồng nặc mùi rượu.

Kể từ khi bị thu hồi binh quyền, Lê Họa thành nữ nhân của Hoàng thượng, hẳn đã cảm thấy cuộc sống không còn hứng thú gì nữa, cả ngày cùng rượu làm bạn.

Lúc này hẳn tựa vào một góc nhỏ trong phòng ngủ, tay nâng một vò rượu, ào ào rót vào mồm, bởi vì quá mạnh, rượu theo khóe miệng chảy xuống ngực, thậm chí bụng trên đùi. Khắp nơi đều là rượu, nhưng hẳn chẳng mấy may dừng lại, râu mọc lúng phúng, quần áo lôi thôi bốc lên mùi hôi thối, nhưng hẳn không chút cảm giác đến, đâu còn sự hăng hái lúc trước?

Chung quanh còn có mấy cái bình rỗng, thậm chí mảnh vụn vò rượu đầy đất, trong không khí tràn ngập mùi rượu gay mũi.

Rèm cửa phòng phủ xuống, ánh mặt trời chiếu không thể chiếu vào, người khác không thấy được sự nhếch nhác của hắn, hắn có thể uống thỏa thích..., mặc sức phát tiết, ai cũng không xen vào!

Vừa uống vừa thở hổn hển, rõ ràng là rượu mạnh, nhưng mình càng uống lại càng thấy tỉnh táo, sự trống rỗng trong lòng càng lúc càng lớn, hắn dựa vào vách tường, đôi mắt vô hồn nhìn đến một chỗ nào

đó, trong miệng lẩm bẩm nói: "Họa Nhi, vì sao nàng đối xử với ta như vậy? Nàng có biết ta rất yêu nàng không, bây giờ ta rất khổ sở!"

Nói đến chỗ đau lòng, hắn tiếp tục nốc thêm một hớp rượu, sau đó cười ha ha không ngừng. Mình thật là ngốc, lại có tình cảm với nữ nhân chỉ ở chung với nhau mới có mấy ngày, thậm chí sâu đến mức không thể buông bỏ. Nói ra cũng không ai tin, nhưng lần này hắn đã thật sự động lòng. Dù Tống Thi Linh từng phản bội lừa gạt hắn, hắn vẫn không cảm thấy khổ sở như vậy!

Hắn luôn cho rằng Họa nhi yêu hắn, vấn đề giữa hắn và nàng chính là nữ nhân điên Tống Thi Linh kia, miệng hắn an ủi Họa nhi, nói mình không thể cho nàng danh phận, nhưng sẽ cho nàng vô tận cung chiều. Chỉ có chính bản thân hắn biết, lúc hắn nói ra những lời này, trong lòng hắn còn khó chịu hơn dao cắt, ai mà không muốn cho nữ nhân mình yêu một danh phận đường đường chính chính, nhưng hắn vì bảo đảm cuộc sống sung túc của nàng, không thể tùy tiện đắc tội vương phủ, chỉ có thể trước tiên uất ức nàng!

Hắn nghĩ chỉ cần Họa nhi nguyện ý chờ, hắn sẽ vì nàng cố gắng, nâng nàng lên vị trí phu nhân Tướng quân, nhưng không ngờ, hắn và nàng còn chưa bắt đầu, thì đã kết thúc rồi. Hắn chỉ là một khách qua đường trong cuộc đời nàng, Hoàng thượng mới là nam nhân nàng muốn nắm tay cả đời!

Nét mặt tràn đầy tư máu, ẩm ướt, nam nhi không dễ rơi lệ, chẳng qua là vì chưa chạm tới chỗ thương tâm mà thôi! Cả phòng tối om, hắn như một con sư tử bị thương một mình liếm láp vết thương của mình.

Đột nhiên một tiếng kéo kẹt vang lên, một luồng ánh sáng bắn thẳng đến, ánh mắt hắn khó chịu híp lại, muốn dùng tay ngăn cản, nhưng không tránh được, mơ hồ nhìn thấy một lục y nữ tử từ từ đi vào,

dáng người xinh đẹp khiến hấn miệng đắng lưỡi khô.

Hồng Nguyệt bước tới bên cạnh Phong Cự, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, vị Tướng quân hiên ngang lẫm liệt ngày xưa, hôm nay biến thành một con hổ bị bệnh, trong lòng nàng rất khó chịu. Đối với chuyện của Lê Họa, trong phủ nhiều ít cũng đã truyền ra, nàng khẽ thở dài một hơi: "Tướng quân, người cần gì phải khổ như thế chứ?"

Nhìn Phong Cự nghiêng đầu, ánh mắt khép chặt, coi nàng như không tồn tại, nàng càng thêm cảm thấy sự ngu dại của hấn. Mặc kệ hấn như thế nào, dù sao nàng nhất định phải nói xong: "Người ở đây khổ sở vì Lê Họa tiểu thư, nhưng Lê Họa tiểu thư lại hoàn toàn không biết gì. Nếu ta là Tướng quân người, ta sẽ không lãng phí thời gian ở nơi này, như vậy sẽ chỉ làm cho người ta xem thường người!"

Phong Cự từ từ mở mắt, ngược nhìn nữ nhân đang tỏ vẻ quan tâm, lạnh lùng phun ra một chữ: "Cút!" Hấn có sa sút hơn nữa cũng không tới phiên một nữ nhân đến dạy dỗ!

Sắc mặt Hồng Nguyệt càng thay đổi, bàn tay nắm chặt thành quyền, nghĩ đến mục đích mình tới, trong lòng tự nhắc nhở mình phải nhẫn, không thể đi, nàng không thèm để ý ánh mắt Phong Cự, nhoen miệng cười, vết sẹo trên mặt kia chuyển động theo, càng thêm dữ tợn, chỉ có người quen mới có thể nhìn ra nữ nhân này trước kia là một giai nhân thanh tú!

"Tướng quân không nên sa đọa như thế, nên biểu hiện tốt một chút, nhanh chóng tìm Vương gia lấy lại binh quyền, đồng thời để Lê Họa tiểu thư chứng kiến, không có nàng người vẫn có thể sống tốt, khiến cho nàng hối hận vì lựa chọn của mình. Hơn nữa người không hận hoàng thượng hoành đao đoạt ái* sao?" Hồng Nguyệt tức giận chỉ ra, nhìn Phong Cự lâm vào trầm tư, không tiếp tục mở miệng đuổi mình đi, trong lòng nàng hài lòng, tiếp tục nói: "Đây tất cả đều không phải

là lỗi tướng quân, là bọn hấn có lỗi với Tướng quân người, vì vậy Tướng quân người nên làm cho bọn họ phải hối hận, mà không phải là tự trừng phạt mình!"

(*) Cầm ngang đao đoạt ái tình – đại loại là chỉ người thứ 3 vô duyên nhảy vào công nhiên cướp đoạt ái tình của người khác.

Nàng đưa tay lấy vò rượu từ trong tay Phong Cực, nhìn Phong Cực thể nhưng không phản đối, nàng thở ra một hơi, coi bộ đã nghe lọt, trông thấy con người đỏ ngầu, nàng thận trọng hỏi "Tướng quân, ta đỡ người lên giường nghỉ ngơi!"

Nàng lén cẩn thận quan sát phản ứng của Phong Cực, đợi lúc nhìn thấy hấn không còn chán ghét và phiền não. Nàng cuối cùng cũng an tâm, vừa vươn tay ánh mắt vừa khóa chặt Phong Cực, tay của nàng nhẹ nhàng khoác lên trên cánh tay hấn, nhẹ giọng nói: "Tướng quân, đứng lên đi, trên đất rất lạnh, lên giường ngủ một giấc, ngày mai sẽ là một sự khởi đầu mới!"

Nói xong nàng hơi dung sức một chút, vui mừng khi phát hiện Phong Cực nhưng lại phối hợp, nàng rất dễ dàng đỡ Phong Cực dậy, đi tới chiếc giường bên kia.

Sau khi đỡ hấn lên giường, Hồng Nguyệt dùng ống tay áo xoa xoa mồ hôi rịn ra trên trán, hiền lành cười nói: "Tướng quân trước nằm trên giường nghỉ ngơi, ta đi chuẩn bị nước lau người Tướng quân, tránh cho ngủ không thoải mái!"

Hiện tại nàng biết, chỉ cần Phong Cực không trả lời, không lộ ra vẻ mặt chán ghét thì chính là ngầm đồng ý để nàng đi làm, nàng vui mừng lui ra ngoài.

Sau khi Hồng Nguyệt đi khỏi, vẻ mặt Phong Cực vẫn bất động, rất

cuộc ánh mắt cũng lóe sáng, trong đầu vang vọng câu nói kia: Tất cả đều không phải là lỗi tướng quân, là bọn hấn có lỗi với Tướng quân người, vì vậy Tướng quân người nên làm cho bọn họ phải hối hận, mà không phải là tự trừng phạt mình!

Hấn cam tâm sao? Bị một nữ nhân lừa gạt, bị Đế Vương mình thần phục vũ nhục, sao hấn có thể không nổi giận? Nhưng làm thế nào để cho nàng hối hận? Hạ Hầu Huyền là Hoàng thượng, hấn là một Tướng quân không có binh quyền, sao có thể đấu với Đế Vương Đại Hạ Quốc?

Đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa lần nữa, tiếng bước chân nhỏ nhẹ quen thuộc, hai mắt Phong Cực nhắm nghiền tiếp, suy nghĩ rồi bời.

Hồng Nguyệt mỉm cười, bưng chậu rửa mặt và khăn lông đi tới trước giường, trông thấy lông mi hơi run, nàng cười khẽ, đem khăn nhúng vào nước rồi vắt khô, bàn tay mềm mại cầm khăn lông, nhẹ nhàng lau cái trán Phong Cực, sống mũi, mặt, cằm. Một đường đi xuống, động tác êm ái, giống như đang lau một vật phẩm quý trọng sợ làm nó bị thương.

Sau khi lau xong phần cổ, nàng đưa tay nhẹ nhàng thăm dò vào hông Phong Cực, muốn cởi thắt lưng của hấn ra, nhưng đột nhiên tay bị ngoại lực kiềm chế, nàng theo tay nhìn sang, thấy Phong Cực u ám nhìn mình, bàn tay hung hăng túm chặt tay nàng, trong mắt cực kỳ không vui.

Hồng Nguyệt cũng không sợ, nhẹ nhàng cười nói: "Lau hạ thân, rất có ích cho giấc ngủ!"

Nụ cười quan tâm vô hại, khiến Phong Cực từ từ buông bỏ phòng bị, dần dần nới lỏng tay của nàng, nghiêng đầu một cái, nhìn về một

hướng khác, mắt không thấy, tâm không phiền, nàng muốn làm sao thì làm.

Hồng Nguyệt tự nhiên biết hắn đã đồng ý, nàng cười cười, rút đai lưng trên người ra. Lập tức, da thịt phái nam tràn ngập dương cương lờ mờ bại lộ trước mặt mình, nàng tiếp tục vắt khô khăn lông, cẩn thận cầm quần áo nhẹ nhàng vạch ra, sau đó từng chút từng chút lau chùi thân thể cho hắn.

Tuy Phong Cực đang chán chường, nhưng cũng là nam nhân, bàn tay trắng nõn trêu chọc vô cùng thoải mái, khiến cho bụng dưới của hắn từ từ nóng lên, cần phóng thích ngay, nhưng đầu sỏ gây nên lại không biết, tiếp tục làm chuyện xấu mà nàng cho là tốt.

Nhiệt độ trong tay càng ngày càng nóng, Hồng Nguyệt nghi ngờ xong thì lo lắng, chẳng lẽ bị sốt rồi? Nàng đưa tay sờ trán hắn, nhận thấy nhiệt độ vẫn bình thường, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, định rút tay về.

Đột nhiên có một bàn tay to cản lại đường đi của tay nàng, trong sự kinh ngạc của Hồng Nguyệt, Phong Cực đột nhiên mở mắt ra, mặt đỏ ửng không biết là dục hỏa hay do mệt nhọc quá độ. Hắn kéo mạnh, đặt Hồng Nguyệt nằm trên người mình. Lúc Hồng Nguyệt còn chưa kịp kêu lên, lật người một cái như cá chép, hai người liền thay đổi vị trí, hắn đã áp lên người Hồng Nguyệt.

Cho dù Hồng Nguyệt có ngốc đi chăng nữa, lần nếm trái duy nhất kia, vẫn bị người nam nhân trước mắt này ép buộc, nhưng hạ thân nóng rực nói cho nàng biết, chuyện sắp xảy ra kế tiếp.

Chương 76-2: Ác nhân tự có ác nhân trị (2)

Tim này hơi đập nhanh, nhìn ánh mắt Phong Cực đỏ rực, một đêm kia cũng thế, hấn không quan tâm đến sự phản đối của nàng, đè nàng lên giường. Kể từ đó, tất cả đều thay đổi, nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên mặt mình, trong lòng bi hận chồng chất.

Có lẽ vì hôm nay Phong Cực tương đối yếu ớt, chứng kiến vẻ mặt Hồng Nguyệt tự giễu, hấn cho rằng Hồng Nguyệt để ý dung mạo mình, để ý cái nhìn của hấn đối với nàng. Vì vậy sự áy náy từ từ chuyển thành thương tiếc, không có ghét bỏ giống như Tống Thi Linh, lần này hấn tự tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt lồi lõm của nàng, dịu dàng nói: "Ta không quan tâm!" Hấn muốn nói cho nàng biết, không cần phải khổ sở vì nó, chỉ cần tâm hồn đẹp là được.

Tay hấn vuốt dọc theo khuôn mặt, đi đến đôi môi đỏ thắm đầy đặn. Mặc dù mặt phá hủy, nhưng không thể phủ nhận, bờ môi nữ nhân trước mắt này rất xinh đẹp cám dỗ. Hấn duỗi ngón tay ra, hơi dùng lực một chút, đôi môi bị ép xuống, đờ buông tay, lại lần nữa nổi lên, như quả đào mật no đủ. Hấn cũng nhịn không được nữa, trực tiếp cúi người chộp lấy môi đỏ mọng của nàng, hung hăng cắn xé, hung hăng chiếm đoạt.

Hồng Nguyệt tròn tròn mắt nhìn màn trướng trên nóc, trong mắt thoáng qua sự châm chọc, không quan tâm? Nếu như không quan tâm, vì sao khi Tống Thi Linh biến thành bộ dáng quý sứ, hấn lại xoay người không lưu tình vứt bỏ nàng ta? Nếu như không quan tâm, vì sao lại cưng chiều Lê Họa hết mực dù chỉ mới gặp mặt một lần? Vì sao khi Lê Họa thích nam nhân khác, ở chỗ này khổ sở say rượu?

Đúng là đối trá, một nam nhân chỉ biết nghĩ bằng nửa thân dưới!

Không hài lòng khi nàng không tập trung, hấn cắn nàng một hớp, cho đến khi nghe được tiếng kêu của nàng, máu lan tràn cả khoang miệng, hấn mới vừa lòng nhẹ nhàng mút.

Một lát sau, hấn ngồi dậy không nhịn nữa, vươn tay xé nát quần áo Hồng Nguyệt, cơ thể trắng như ngọc rất nhanh bại lộ trong không khí, lửa dục trong mắt Phong Cự càng thêm mãnh liệt, trong đầu dường như nhớ lại một đêm duy nhất tốt đẹp kia. Tuy gương mặt bị hủy, nhưng thân thể ngược lại chính là một báu vật!

Nhìn cơ thể trước mặt run run, trong lòng hấn thoáng qua sự hưng phấn cuồng nhiệt, dứt khoát đưa tay phủ lên, xúc cảm mát hờn càng thêm kích thích thần kinh của hấn.

Trong bầu không khí yên ắng, tiếng rên rỉ nối tiếp nhau, tiếng thở dốc không ngừng, khiến ban đêm yên tĩnh được che đậy bởi một tầng xuân sắc.

Sáng sớm khi những tia ánh nắng đầu tiên chiếu xuyên vào giữa phòng, Hồng Nguyệt lặng lẽ mở mắt, đưa tay ngăn cản, đợi phát hiện bên cạnh có một vật thể nóng hổi bao quanh mình. Nàng kinh ngạc, vội vàng quay đầu, lúc nhìn đến vẻ mặt Phong Cự hô hấp ổn định, cánh tay khoát lên ngực mình, trong đầu hiện lên những hình ảnh ghê tởm đêm qua, khiến nàng khẽ nhíu chặt chân mày.

"Đã tỉnh rồi hả?"

Một giọng nữ quen thuộc dễ nghe vang lên, lập tức Hồng Nguyệt kinh hãi, men theo tiếng nói nhìn sang, nhìn thấy Tống Thi Linh đang nhìn nàng đang ngồi ở trước bàn, nhẹ nhàng thưởng thức trà, nha hoàn đứng phía sau mặt không biểu cảm.

Nàng giống như gặp phải quỷ, hoảng sợ nhìn nữ nhân như âm hồn kia, rốt cuộc nàng ta vào đây từ lúc nào? Chờ ở đây bao lâu rồi?

Chờ đến khi phát hiện ánh mắt như đao của Tống Thi Linh nhìn chăm chú vào da thịt trần trụi của mình cùng với Phong Cực, nàng khẩn trương lo lắng, vội vàng kéo chăn muốn che đậy cơ thể mình, nàng làm nha hoàn cho Tống Thi Linh nhiều năm như vậy, đương nhiên biết rõ hiện tại nàng ta đang tức giận vì điều gì? Đối với Tống Thi Linh mà nói, cho dù nàng ta không cần nam nhân này, cũng không cho phép những nữ nhân khác nhúng chàm hấn!

Trên cơ thể nàng đầy vết đỏ hồng sau cuộc ái ân đêm qua, Tống Thi Linh nhất định sẽ tức giận, nữ nhân này đã điên rồi, dù mình muốn báo thù, cũng không thể đối đầu trực diện với nàng ta được!

Trông thấy động tác của Hồng Nguyệt, trông mắt Tống Thi Linh chợt lóe lên tia đen tối, ranh con, biết rõ ta để ý nhất là thứ gì, người lại dám ngang nhiên chống đối ta! Nàng che giấu ác độc trong mắt, dịu dàng cười nói: "Muội muội đêm qua ngủ có thoải mái không?"

Hồng Nguyệt hé miệng muốn trả lời, đột nhiên khàn một tiếng, đêm qua tên nam nhân dã man này cắn cho bị thương, vừa cử động lập tức đau đớn. Nàng chịu đựng sự khó chịu, lắc đầu rồi lại gật đầu, không biết nên nói gì, muốn phủ nhận, nhưng hiện tại mình đang ở chung phòng với Phong Cực, cũng chính mình bò lên giường Phong Cực, đây là sự thật không thể chối cãi, nàng thẳng thắn trả lời: "Rất tốt, Tạ tỷ tỷ quan tâm!"

Một câu kia rất tốt, tỷ tỷ, hoàn toàn chọc giận Tống Thi Linh, mình nể mặt nàng ta, nàng ta lại thực sự lấy đó làm kiêu ngạo, ranh con, người vốn chỉ là một đứa nha hoàn đê tiện, trước kia là vậy, về sau cũng thế, đừng hồng cùng nàng xưng tỷ muội!

Nhiều năm cảnh giác, Hồng Nguyệt biết câu nói vừa rồi kia đã khiến cho Tống Thi Linh khó chịu, chẳng qua đã lỡ trêu chọc, nàng cũng không định lùi bước, nàng muốn xem Tống Thi Linh khổ sở! Nghĩ tới đây, nàng không sợ nữa, cơ thể nàng trên dưới bị khiếm khuyết, nàng không phải Lê Họa, không biết người nam nhân bên cạnh có đứng về phía nàng hay không, ủng hộ mình, nhưng nàng có thể dám chắc, Phong Cự sẽ không trợ giúp Tống Thi Linh, cái này là đủ rồi!

Nàng thả lỏng chân, khiến chân theo thân thể rơi xuống, để lộ những vết bầm lấm dẫu hôn đỏ ửng cho Tống Thi Linh xem, nàng hả hê hơi hất cằm, không còn sự nhát gan như vừa rồi, có chẳng chính là khoái trá, nhìn không? Tống Thi Linh, tuy xuất thân ta là nha hoàn, nhưng phu quân của ngươi thà đùng một đũa nha hoàn, cũng khinh thường chạm vào ngươi!

Nhưng khiến Hồng Nguyệt thất vọng, trên mặt Tống Thi Linh không hề có sự giận dữ, nàng ta vẫn thản nhiên uống trà, đúng lúc ánh mặt trời chiếu vào sau lưng nàng ta, hắt xuống một tầng bóng dáng.

Đột nhiên nàng ta đứng lên, khoát tay áo, nha hoàn sau lưng hiểu ý, đem ra một thùng gỗ, trong đó tràn ngập màu đỏ tươi dập dờn, ánh mắt nha hoàn âm trầm đi lên. Ngay lúc Hồng Nguyệt còn chưa kịp nữa kêu lên, nó đã được hất lên hai người trên giường, lập tức một mùi hôi thối bốc lên nồng nặc.

Sau khi dội xong, nha hoàn để thùng ở một bên, tiếp tục đi tới sau lưng Tống Thi Linh cung kính đứng.

"Á ~ ngươi điên rồi!"

Hồng Nguyệt hoảng sợ hét to, trông thấy nụ cười lạnh của Tống Thi Linh, nhìn lại khắp giường đều là máu đen, mùi tanh gay mũi, nàng

buồn nôn muốn ói, cảm giác sền sệt khắp người, giống như những con rệp đang bò lên người, làm cho người ta run rẩy!

Phong Cực vốn ngủ cực kỳ thoải mái, đột nhiên lạnh lẽo ập tới, còn có giọng nữ hoảng sợ ở bên tai, mãnh liệt kích thích khiến cho hắn mở mắt ra, đập vào mắt toàn là màu đỏ. Hắn sợ hết hồn, vội vàng ngồi dậy, cuống quýt quét nhìn bốn phía, đợi đến khi nhìn thấy một người toàn là máu ngủ ở bên cạnh mình, lập tức một trận buồn nôn truyền đến.

Hồng Nguyệt cảm giác động tĩnh bên cạnh, chuyển mắt, chứng kiến Phong Cực tức giận ngồi ở bên cạnh, nàng cũng không màn tới nữa, uất ức khóc thút thít, đưa tay chỉ nữ nhân ác độc trước mặt, nghẹn ngào nói: "Tướng quân, người nên giải thích rõ với tiểu thi, nô tỳ không phải cố ý!"

Nghe giọng nói quen thuộc, sự kiêu diễm tối hôm qua truyền vào đầu, tính cảnh giác trong mắt hắn dần dần biến mất, nhưng nhìn xung quanh bừa bãi, men theo ngón tay nhìn sang, ánh mắt Tống Thi Linh lóe lên sự ác độc, dưới ánh mặt trời cực kỳ rõ ràng.

Nhìn khắp người đều là máu, mùi hôi và mùi tanh kích thích mãnh liệt khứu giác hắn, tâm trạng vốn đã bình phục lại một lần nữa lửa giận bốc lên, hắn cắn răng nghiêng lợi nói: "Tống Thi Linh, ngươi nữ nhân điên!"

Tống Thi Linh hơi buông tay ra, nhíu mày cười nói: "Ta là nữ nhân điên!" Nhìn hai người trước mắt nhếch nhác, trong lòng nàng rất thoải mái, tiếp theo cười nói: "Nữ nhân điên thì thích làm loại chuyện điên!"

Xoay xoay cổ tay, bây giờ chỉ có thể cầm bát đĩa ly rượu. Vật nặng hơn một chút, nàng không thể cầm, nếu sau này không có nha

hoàn ở bên cạnh, thì nàng hoàn toàn là một tên phế nhân!

Còn có sự trong sạch quý giá nhất của nàng, sao nàng có thể không hận, nếu không phải do tên nam nhân đê tiện này, tương lai của nàng hết thảy đều sẽ tốt đẹp. Nếu nàng bị hủy, hẳn ta cũng đừng nghĩ được tốt hơn!

Phong Cự cũng không nhịn được nữa trong lòng tràn đầy sát khí, hẳn lập tức xuống giường, định ra tay dạy dỗ nữ nhân ghê tởm này.

Nhưng mới vừa xuống giường, thân thể cầm cự không nổi, hẳn đặt mông ngồi trên giường, mấy ngày nay không ăn cơm không uống nước, uống rượu, đã tiêu hao rất nhiều hơi sức của hắn. Cộng thêm trận kịch liệt tối qua, càng làm cho hắn không còn chút sức lực nào.

Tống Thi Linh vốn đang nhìn Phong Cự xuống giường, hai lần ác độc dạy dỗ trước đó, nàng ta vẫn còn cảm thấy sợ, nhưng bây giờ trông thấy Phong Cự hơi sức đứng lên cũng không có, cảm phần nổi dậy, nàng ta hài lòng nói: "Ồ ~ Phong đại Tướng quân của chúng ta sẽ không bị ép khô đó chứ, đứng lên cũng không nổi, xem ra mỹ nhân Hồng Nguyệt hầu hạ rất chu đáo!"

Một câu mỹ nhân kia cố ý kéo dài âm điệu, thâm mỹ của Phong Cự ngu ngốc nguơ càng ngày càng thấp, thậm chí ngay cả một người xấu xí như vậy cũng ăn được!

Phong Cự không còn chút sức nào, chỉ có thể trừng mắt, tức giận đùng đùng nói: "Người nữ nhân ác độc, chờ ta lấy lại sức nhất định sẽ hành hạ ngươi thật tốt!"

Tống Thi Linh không sợ đi tới cách Phong Cự ba bước, hả hê nói: "Ta chờ ngươi!"

Nhìn hai người nhìn nàng cắn răng nghiến lợi, bộ dáng kìm nén không thể xuống tay với nàng, trong lòng nàng vô cùng sáng khoái!

"Các người ở chỗ này tiếp tục yêu thương lẫn nhau, ta không có thời gian chơi với các người!" Nàng ta trực tiếp xoay người, khoát tay áo, ngâm nga một khúc nhạc, vui vẻ đi ra ngoài.

Lúc bước ra ngưỡng cửa, nàng đột nhiên dừng một chút, cũng không quay đầu chỉ để lại một câu: "Ta nghe nói lão Vương phi sắp trở về từ Vân Nam!"

Chương 77-1: Hai lần đầu trộm đuôi cướp (1)

"Tiểu thư " Ngũ Trà đẩy cửa vào, chậm rãi đi lên trước đặt ly trà ngon ở trên bàn, sau đó cung kính đứng ở sau lưng Vân Tuyết Phi.

Trải qua những ngày điều dưỡng, thân thể Ngũ Trà đã khỏe hoàn toàn, sắc mặt đỏ thắm, khuôn mặt trắng nõn đầy rục rỡ, càng mập thêm một vòng so với trước, bóp lên mềm nhũn.

Vân Tuyết Phi bưng trà trên bàn lên, mở cái nắp, nhẹ nhàng thổi thổi, sau đó nhấp miệng cười nói: "Hôm nay trà không tệ, rất tinh khiết và thơm đấy!"

Ngũ Trà vừa nghe, cả người tinh thần chấn động, hài lòng cười nói: "Đó là đương nhiên, đây chính là nô tì tìm Đào Thất học bí truyền, nghe nói không truyền ra ngoài, nô tì dây dưa thật lâu, nàng mới bằng lòng dạy nô tì!" Rồi sau đó càng thêm lấy lòng nhìn Vân Tuyết Phi nói: "Nô tì chính là học vì tiểu thư, tiểu thư thích, mỗi ngày nô tì đều pha cho tiểu thư Uống....uố...ng!"

"Đào Thất dạy?" Vân Tuyết Phi buồn cười nhìn Ngũ Trà khoe mẽ, có chút hứng thú hỏi.

Ngũ Trà vội vàng gật đầu, hiến vật quý nói: "Đào Thất dạy nô tì, Đào Thất rất lợi hại, còn có rất nhiều đồ!" Bộ dạng kia giống như ca ngợi mình.

"Gần đây Thẩm Lưu Nhiễm bên kia có động tĩnh gì không?" Vân Tuyết Phi bưng trà nhỏ giọng nói, nghĩ đến lời Hạ Hầu Cảnh nói lần

trước, đúng là trên người của Tiết Phi bị hạ thập hương nhuyễn cân tán, sợ rằng hung thủ làm như vậy là vì tạo thành chết trận ngoài ý muốn trên chiến trường, không bị người truy cứu.

"Gần đây tất cả mạnh khỏe!" Ngũ Trà nghiêm túc trả lời: "Đào Thất luôn phụ trách cuộc sống thường ngày của Thẩm Lưu Nhiễm, còn có tứ đại nha hoàn Xuân Thủy Hạ Nhật Thu Thực Đông Tuyết coi chừng ở phụ cận, cũng sẽ không xảy ra bao nhiêu vấn đề!"

Vân Tuyết Phi trầm mặc chốc lát, dặn dò: "Không thể phớt lờ!"

Ngũ Trà gật đầu.

"Đây là quả vải hôm qua đưa tới từ Tuyên Châu, người mang cho Đào Thất bên kia đi, cùng nhau ăn với các nàng, đều nếm một chút!" Vân Tuyết Phi đẩy một giỏ quả vải đỏ tươi lớn trước mắt mình tới trước mặt Ngũ Trà, nhìn ánh mắt sáng trong của nha đầu kia, cười nói: "Vị không tệ, nước rất đủ, thời gian này ăn vừa đúng!"

Cây vải được gọi là quả đẹp, sắc, hương, vị đều đẹp, có danh xưng "vua của quả", bình thường được ăn đều là trong nhà đại phú đại quý, hoặc là làm quan có quyền có địa vị.

Ngũ Trà chưa từng ăn quả vải, nhưng từng nghe từng thấy, trước kia khi ở Vân phủ, mỗi khi đến lúc này Vân Hoài Thiên liền nhờ người mua chút quả vải từ phương nam, nhớ có một lần, nhị tiểu thư Vân Hân Nhan còn cầm cái này đến khoe khoang giễu cợt trước mặt tiểu thư và nàng.

Nàng và tiểu thư chịu hết ngược đãi ở Vân phủ, cả ngày lo lắng ăn không đủ no mặc không đủ ấm, nàng chưa bao giờ dám nghĩ đến quả vải, không ngờ tiểu thư lại cho nàng thứ này, trong lòng Ngũ Trà đột nhiên được dòng nước ấm tập trung chảy vào, hốc mắt cảm thấy

hơi hơi ướt, nàng cảm động nói: "Tiểu thư, người đối xử với chúng nô tì thật tốt!" Có thể gặp được tiểu thư, là phúc khí cả đời của nàng, về sau nàng nhất định phải chăm sóc tiểu thư tốt, ai dám ức hiếp tiểu thư, phải bước qua thi thể của nàng!

Vân Tuyết Phi đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Ngũ Trà, nàng đứng dậy, nhét rổ vào trong tay Ngũ Trà, đẩy Ngũ Trà ra ngoài cửa, thúc giục: "Hiện tại ở đây không có chuyện gì, chạy nhanh đi!"

Ngũ Trà 畵, tính tình tiểu thư có thể đừng gấp như vậy hay không, nhưng suy nghĩ một chút, trong lòng tiểu thư cũng có nàng, nàng cười nói: "Tiểu thư, nô tì sẽ lập tức chạy về!"

Sau đó vui sướng chạy ra ngoài.

Đợi lúc trong phòng chỉ có một mình nàng, Vân Tuyết Phi thở phào, lắc đầu một cái, thầm thở dài nói: "Thật là một nha đầu ngốc làm cho người thích!"

"Thật là một cảnh tượng chủ tứ tình thâm cảm động!"

Một giọng nói phái nam quen thuộc nhạt bóng vang lên ở trong phòng lớn yên tĩnh như thế, đột nhiên gió mạnh thoáng qua, trong nhà xuất hiện một nam tử tuấn dật tay cầm quạt giấy, mặt như hoa đào.

"Đây là lần thứ hai người làm đầu trộm đuôi cướp rồi!" Vân Tuyết Phi xoay người, cười như không cười nói: "Thế nào? Làm đến nghiện?"

Hạ Hầu Cảnh tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống, trực tiếp không khách khí, cầm cái ly rót đầy nước trà cho mình, sau khi uống liên tục vài ly, cho đến khi thấy đáy ấm, hắt mới hòa hoãn, nghiêm túc nói: "Ta chỉ làm đầu trộm đuôi cướp với người, những nữ nhân khác muốn cũng

không được đấy!" Bộ dạng hả hê giống như đang nói, đây là vinh hạnh của ngươi, ngươi nên mang ơn!

Vân Tuyết Phi liếc một cái, nhìn bình trà trống không và cái ly trên bàn, nàng hừ lạnh một tiếng: "Không phải hôm nay ngươi đặc biệt tới uống trà chứ?"

Hạ Hầu Cảnh than nhẹ một tiếng, một ánh mắt ai oán quăng tới đây: "Thật là một nữ nhân không có chút tình cảm nào, ngươi không thể cho rằng tiểu gia ta chỉ vì nhìn ngươi mới tới hả?"

"Có khả năng sao?" Vân Tuyết Phi chau chau mày, khế xì một tiếng: "Có thời gian như vậy còn không bằng theo Bạch mỹ nhân của ngươi nhiều hơn!"

Vân Tuyết Phi tìm vị trí ngồi xuống đối diện Hạ Hầu Cảnh, vẻ mặt nàng ghét bỏ mà nói: "Ngươi đi nhanh lên đi, nếu để cho nữ nhân chanh chua Bạch Nhiễm kia nhìn thấy, không biết lại gây ra chuyện động trời gì!" Nghĩ đến gương mặt trắng bệch của Ngũ Trà lần trước, trong lòng nàng đau lòng, ánh mắt nhìn về phía Hạ Hầu Cảnh càng thêm không khách khí: "Lần trước đã thương người, nếu lần này biết, ta nghĩ nàng sẽ trực tiếp cầm đao tới chém ta!"

Hạ Hầu Cảnh đối với chuyện lần trước, đúng là chính mình xử lý không công bằng, thiên vị Bạch Nhiễm, trong lòng hắn cũng áy náy, hơn nữa lúc ấy nhìn thấy ánh mắt thất vọng ảm đạm của nữ nhân trước mắt, trong lòng hắn càng không thoải mái hơn, chịu đựng mấy ngày, vẫn kiên trì không ngừng, muốn tới đây nói xin lỗi.

Hắn móc một hộp gấm nhỏ ra từ trong quần áo, đặt nó ở trên bàn, đẩy tới trước mặt Vân Tuyết Phi nói: "Vật này đưa cho ngươi!"

Vân Tuyết Phi dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía Hạ Hầu Cảnh,

cũng không mở hộp ra, trực tiếp hỏi: "Đây là cái gì?"

Hạ Hầu Cảnh nhìn thẳng vào Vân Tuyết Phi, cười nhạt một tiếng, nụ cười kia làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân, giọng nói dịu dàng của hắn vang lên: "Mở ra xem một chút, ta đặc biệt chọn cho ngươi, xem một chút có thích hay không?"

Vân Tuyết Phi đưa tay tới mở hộp gấm ra, đập vào mắt là một cây trâm ngọc thạch khảm hoa như tuyết, nhìn một cái cũng biết là ngọc thạch thượng hạng, số lượng lớn như vậy sợ rằng hoàng cung cũng khó tìm được.

Trong lòng nàng không có một chút vui mừng nào, hắn muốn đền bù cho chuyện lần trước ư? Nếu vậy, cũng không cần, nàng vốn thiếu hắn, nàng đẩy cái hộp trở về: "Vô công bất thụ lộc!"

Sắc mặt Hạ Hầu Cảnh vốn đầy ý cười, lại biến mất hầu như không còn trong một tiếng cự tuyệt này, hắn nhỏ giọng hỏi: "Tại sao?" Hay là đang giận hắn sao? Lần trước hắn cũng khổ sở, dù sao Bạch Nhiễm đi theo hắn thời gian dài như vậy, lúc vừa nghe được Phi Nhi chết, cả người hắn cũng hồng mắt, là Bạch Nhiễm vẫn không buông tha hắn, ở cùng với hắn, mặc dù nàng ngang ngược tàn nhẫn, nhưng ở trước mặt hắn, nàng là cô nương tốt, cho dù không thương nàng, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn nàng chết.

"Tóm lại ta và ngươi là nam nữ khác biệt, ta đã là thê tử của Tư Nam Tuyết, sao có thể nhận quà tặng của ngươi nữa?" Vân Tuyết Phi quyết định không đề cập tới chuyện ngày đó, đối với nàng mà nói, chuyện cũng đã qua rồi, nàng cũng không muốn để sau này Tư Nam Tuyết hiểu lầm.

Nghe giọng nói kiên quyết của Vân Tuyết Phi, Hạ Hầu Cảnh thở dài, lại đẩy cái hộp tới phía trước một lần nữa: "Ngươi coi như ta nói xin

lỗi vì chuyện ngày đó đi, vì để cho ta dễ chịu hơn chút, người hãy nhận đi!" Thật là một cô gái quật cường, hẳn thật sự không biết nên làm sao với nàng bây giờ?

Vân Tuyết Phi đưa mắt nhìn cái hộp trên bàn, cánh môi mím chặt, hình như bị thứ gì đó vá kín lại, nhìn bộ dạng khấn trương của Hạ Hầu Cảnh, nàng đẩy mấy thứ đó trở về lần nữa, lại lắc đầu một cái, cự tuyệt nói: "Người đưa vật này cho Ngũ Trà, ngày đó ta không bị thương tích gì, chỉ bị tức, nhờ nữ nhân kia ban tặng, nha đầu Ngũ Trà nằm trên giường rất nhiều ngày!"

Nhìn ánh mắt kiên định nghiêm túc của Vân Tuyết Phi, Hạ Hầu Cảnh cảm thấy rất vô lực, hẳn nên nói như thế nào đây? Có lẽ ngay cả hẳn cũng không biết nói như thế nào, hẳn mua cây trâm này từ rất sớm, vẫn giữ ở bên người.

Lúc ấy rãnh rỗi không có chuyện gì, trước kia thường đi dạo trong cửa hàng, khi thấy cây trâm này, đột nhiên nhớ đến bộ dạng của nữ nhân trước mắt, cảm thấy rất thích hợp với nàng, giống như mê muội, chờ lúc hẳn phản ứng lại, đã bỏ tiền mua.

Thời gian giống như ngừng lại vào giờ khắc này, hai người yên lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, lại không tìm được một câu nói, Hạ Hầu Cảnh đột nhiên vươn tay, cầm hộp gắm lại, cúi đầu cười nói: "Người và nàng thật sự giống nhau!" Khi đối mặt với nàng hẳn thường xuyên có một loại cảm giác, Phi Nhi còn chưa chết, chỉ núp một góc nào đó ở trên thế giới này, chờ hẳn tìm được nàng!

Cho dù hẳn đã thấy được di thể của Phi Nhi, nhưng hẳn vẫn không tin, hẳn sờ sờ trái tim đang đập trong lồng ngực, có phải ngay cả người cũng đang mong đợi một kỳ tích không thể nào xảy ra hay không?

Nghe được Hạ Hầu Cảnh nhắc tới nàng, Vân Tuyết Phi chợt ngẩn ra, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một hình ảnh đã qua.

Ba người nàng và Hạ Hầu Cảnh, Hạ Hầu Huyền cùng nhau lớn lên, ngoài mặt Hạ Hầu Cảnh là một hỗn thế ma vương, hoa hoa công tử, nhưng trên thực tế là người rất nhạy cảm yếu ớt, hẳn khát vọng người khác chú ý, khi đó nàng và Hạ Hầu Huyền luôn chơi đùa cùng nhau, Hạ Hầu Cảnh vì để cho nàng chú ý tới hẳn, sẽ phá hủy mặt nạ mà Hạ Hầu Huyền đưa cho nàng.

Nàng đau lòng trong một đoạn thời gian rất dài cũng không muốn để ý đến hẳn, thế nhưng hẳn lại cực kỳ lấy lòng, thậm chí lấy ngọc bội mà phụ vương hẳn đưa cho hẳn ra, nhưng nàng lại vẫn chấp nhất và tức giận đối với hẳn, chờ một mùa hè đi qua, nàng mới mở miệng nói chuyện với hẳn.

Vừa nghĩ tới quá khứ, nàng cực kỳ hối hận, hối hận không đối xử tốt với hẳn sớm một chút.

Áy náy giống như thủy triều mãnh liệt mà đến, hòa tan bất mãn và tức giận của nàng đối với hẳn bởi vì chuyện Bạch Nhiễm gây ra.

Sắc mặt nàng hoãn hòa lại, nhẹ nhàng hít thở một cái, đợi đến khi cảm xúc bình tĩnh lại, nàng đưa tay của mình ra, bĩu môi nói: "Đưa đây!"

Hạ Hầu Cảnh kinh ngạc, ngay cả quạt giấy lắc lư trong tay cũng ngừng lại, hỏi lại một lần nữa: "Người nói cái gì? Đưa cái gì tới đây?"

Vân Tuyết Phi liếc mắt, thời gian còn chưa qua bao lâu đâu, trừ cái hộp vừa rồi bị nàng trả về trong tay hẳn ra, nàng còn có thể tìm hẳn muốn cái gì, nàng ho khan hai tiếng, đưa mắt nhìn về phía nơi khác, ngượng ngùng nói: "Không phải vừa rồi người nói muốn đưa cây

trâm cho ta sao? Xem ra rất quý giá, không nên phí phạm!"

"Không phải vừa mới nói với ta không cần sao?" Hạ Hầu Cảnh chau chau mày khẽ cười nói, giọng nói êm tai dễ nghe như dòng suối trong vỗ vào đá giữa núi.

Trên mặt Vân Tuyết Phi hơi đỏ ửng, dù sao vừa rồi nàng trả về rồi, hiện tại lại muốn, đúng là có chút xấu hổ, nhưng không phải nàng suy nghĩ đến tâm tình của hắn sao? Người ở trước mắt này lại vẫn âm dương quái khí*, nàng trừng mắt liếc nam nhân cười đến mức há hê trước mắt, nâng cao giọng nói: "Rốt cuộc ngươi có cho hay không?"

* Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

Hạ Hầu Cảnh biết nữ nhân trước mắt bị chọc giận rồi, hắn xoay quạt giấy một vòng, sau khi thu, lại đưa hộp gấm tới, đồng thời móc ra một bình sứ thanh hoa từ trong quần áo: "Cái này là băng cơ cốt, thánh dược điều dưỡng thượng hạng, ngươi đưa cái này cho nha đầu Ngũ Trà kia đi, thuận tiện giúp ta nói xin lỗi nàng, lần này đúng là ta xử lý không thoả đáng!"

Vừa nói vừa chú ý sắc mặt của Vân Tuyết Phi, đợi không phát hiện vẻ mặt chán ghét, rốt cuộc hắn yên lòng, tiếp tục mở miệng bảo đảm: "Đây là lần đầu tiên cũng là một lần cuối cùng, về sau nếu như Bạch Nhiễm gây chuyện nữa, ta tuyệt đối không thiên vị!"

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, thu hồi hai đồ vật hắn đưa cho nàng, trừng mắt nhìn: "Tin tưởng ngươi một lần cuối cùng!"

Đột nhiên một hồi tiếng bước chân lẻ tẻ đi về phía bên này, ngay sau đó là tiếng nói cười của Ngũ Trà và Đào Thất.

Vân Tuyết Phi nhưng mảy, nhìn người nào đó vẫn còn nhàn nhã ngồi ở chỗ của mình, nàng nhắc nhở: "Có người tới, người cũng tặng đồ rồi, có phải nên rời đi hay không?" Cô nam quả nữ ở chung một phòng, cho dù không xảy ra chuyện gì, nhưng truyền đi như vậy chung quy không tốt, dù sao nàng vẫn là thê tử của Tư Nam Tuyệt.

Chương 77-2: Hai lần đầu trộm đuôi cướp (2)

"Ta từ xa tới đây dễ dàng sao? Người vội vã muốn đuổi ta đi như vậy hả?" Hạ Hầu Cảnh không vui nhíu mày nói, bộ dạng rất có khuynh hướng chờ chết.

Vân Tuyết Phi vượt cái trán, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, chân mày nàng càng nhíu chặt hơn, thúc giục: "Bị các nàng nhìn thấy thì không tốt!"

Hạ Hầu Cảnh không có cách nào chỉ có thể đứng dậy, khi Vân Tuyết Phi thở phào nhẹ nhõm, hấn đột nhiên nâng khoe môi lên, đưa tay ra, lôi Vân Tuyết Phi cũng từ trên chỗ ngồi dậy, kéo đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, nhíu mày nói: "Nếu chúng ta không thể nán ở trong phòng tán gẫu, thì đi ra bên ngoài!"

Nói xong trực tiếp xoay người nhảy tới.

Vân Tuyết Phi im lặng nhìn, sao lại có chút cảm giác vụng trộm? Nhìn Hạ Hầu Cảnh đã đứng ngay ngắn ở ngoài cửa sổ, ánh mắt uy hiếp nhìn nàng, giống như đang nói: người không ra ngoài, ta lại nhảy vào!

Nghe tiếng bước chân đã đến cửa, ngay sau đó sẽ đẩy cửa đi vào.

Vân Tuyết Phi lập tức ngẩng đầu, hung hăng trợn mắt nhìn Hạ Hầu Cảnh một cái, nâng làn váy lên, nhẹ nhàng nhảy một cái mà qua.

Tiếng cửa mở truyền đến, Ngũ Trà kêu lên: "Sao tiểu thư không có ở

trong phòng vậy?"

"Sao cửa sổ bên cạnh lại mở nhỉ?" Đây là giọng nói của Đào Thất.

Hạ Hầu Cảnh dùng tay chỉ vào đường đi của Lâm Phượng Viên, dùng khẩu hình nói: "Chúng ta đi ra ngoài!"

Vân Tuyết Phi liếc mắt nhìn bên trong phòng một cái, xem ra trong thời gian ngắn không vào được, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu một cái, cùng theo ra ngoài.

Không khí phía ngoài làm cho người ta hít thở cực kỳ thông thuận, trong không khí còn có hương hoa lan như có như không, liếc nhìn lại, ánh mặt trời màu vàng rải đầy đất, cảnh tượng khắp nơi tràn trề sức sống.

"Thật xinh đẹp!" Vân Tuyết Phi thở dài nói, nếu như không có âm mưu, không có lục đục đấu đá, nàng và Tư Nam Tuyết cùng nhau sống ở nơi này, sẽ rất hạnh phúc!

"Nơi này chỉ là một bộ phận, ta dẫn người đến một chỗ, có thể thấy phong cảnh đẹp nhất của vương phủ, đây chính là chỗ ta và Tư Nam Tuyết thường uống rượu ngắm cảnh!" Về mặt Hạ Hầu Cảnh thần bí nói.

"Người tìm ta ra ngoài có chuyện gì?" Lê Họa cảnh giác nói, nữ nhân trước mặt chính là một kẻ điên, là kẻ điên mà nàng ta hận thấu xương, vừa nghĩ tới lần trước mình bị nàng ta lột sạch y phục ở chỗ này, trần truồng để cho người ta xem xét nhạo báng, trong lòng nàng ta không ngừng run rẩy được.

"Lá gan người thật lớn, có lần dạy dỗ trước lại vẫn dám đến nơi hện!" Ánh mắt khinh miệt của Lữ Lệ Hoa quét từ trên xuống dưới dân

đen không biết xấu hổ trước mắt này, nhìn gương mặt xinh đẹp càng thêm đỏ thắm hơn trước kia, trong lòng nàng ta thầm hận: ban đầu cả nhà bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, sao lại có cá lọt lưới?

Lê Họa ngẩng đầu ưỡn ngực lên: "Tại sao không dám? Trước kia ta trốn tránh người, bị người ức hiếp là bởi vì người là nữ nhân của Hạ đại ca, hiện tại đã khác, ta cũng là nữ nhân của Hạ đại ca!"

Nhìn ánh mắt phun lửa của Lữ Lệ Hoa, nàng ta cười hả hê nói: "Hiện tại thân phận hai chúng ta như nhau, cho dù người không chấp nhận ta, cũng không thể làm gì!"

Lữ Lệ Hoa vốn định áp chế áp chế nhục khí của nàng ta, dù sao bộ dạng khúm núm, không cửa cầu cứu của nàng ta sao lần trước, thật đúng là nhìn mà trong lòng sung sướng đến tột cùng.

Nhưng không ngờ nữ nhân trước mắt ỷ vào bản thân lọt vào mắt Huyền, thế nhưng không nhìn nàng ta ở trong mắt, dù gì nàng ta cũng có phẩm cấp trong hoàng cung, nàng ta là mỹ nhân, nữ nhân trước mắt chỉ là giày rách có thể chơi có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, dám nói chuyện với nàng ta như vậy, thật sự phản!

"Đừng so sánh bản tiểu thư với dân đen như người, bản tiểu thư có khuôn mặt tương tự với Tiết hoàng hậu, là người hoàng thượng gửi gắm tình cảm đối với hoàng hậu, người nhiều lắm chỉ là một đồ chơi, một nữ nhân không lên được bàn tiệc, đợi đến khi Huyền chơi chán, sẽ trực tiếp quăng người!" Lữ Lệ Hoa lạnh lùng nhìn nữ nhân giống như Liên Hoa tiên tử dưới ánh mặt trời, trong mắt tràn đầy khiêu khích: "Người chỉ là một nhi nữ của tội thần, lấy cái gì so sánh với bản tiểu thư!"

Ánh mắt Lê Họa lóe lóe, ở chỗ không ai thấy, nàng ta nắm quả đấm thật chặt, phản kích nói: "Một thế thân, có gì tốt mà đắc ý? Ta cũng

không có chí khí như người, nam nhân Lê Họa ta muốn, phải là người chỉ thích một mình ta, người xem sớm muộn sẽ có một ngày, ta sẽ khiến trong mắt Hạ đại ca chỉ có một mình ta!" Nàng ta nhìn thẳng vào Lữ Lệ Hoa, không nhường bước chút nào, đối với kiêu ngạo của nàng ta mà nói, hiện tại nhượng bộ, thì đồng nghĩa với nàng ta thua một bước.

Lữ Lệ Hoa đi về phía trước mấy bước, bình tĩnh đứng trước mặt Lê Họa, lại gần bên tai nàng ta, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội đối với toàn bộ Lê phủ, huyết hải thâm thù không đội trời chung như vậy, người lại có thể không tính toán hiềm khích lúc trước, không báo thù thì không nói, còn thân thiết gọi hẳn là Hạ đại ca, thậm chí bò lên giường kẻ thù, người thật sự giỏi lắm!"

Nhìn sắc mặt Lê Họa thay đổi lớn, nàng ta hài lòng ngẩng đầu lên, nâng lên một nụ cười lạnh lẽo giễu cợt nói: "Chỉ sợ phụ mẫu của người ở dưới cửa tuyền biết có nữ nhi bất hiếu như người, hận không thể trực tiếp biến thành ác quỷ tới bóp chết người!"

Sắc mặt Lê Họa trắng bệch, thân thể hơi run rẩy, một loạt phản bác chuẩn bị trước cũng không nói ra khỏi miệng, đầy trong đầu đều là Hạ đại ca là kẻ thù, mình lại coi kẻ thù là tình lang, như vậy làm sao khiến phụ mẫu dưới cửa tuyền chịu nổi?

Nhưng nàng ta không có cách nào, nàng ta chỉ là một tiểu nữ nhân, hi vọng có phu quân thương yêu mình, cho mình vinh hoa phú quý, cả đời che chở mình, yêu mình, nàng ta phiêu bạc nhiều năm chẳng lẽ còn không đủ sao?

Ăn nhờ ở đậu, bơ vơ không chỗ nương tựa, còn chịu đựng ánh mắt tùy ý quan sát của người ta. Những năm này nàng đều chịu đủ rồi!

Nàng ta tin tưởng phụ mẫu có thể hiểu nàng ta, hơn nữa ban đầu cũng là phụ thân phạm sai lầm, nếu như không phải ông làm hại Tiết hoàng hậu chết thảm, làm sao sẽ liên lụy cả Lê phủ?

Hạ đại ca làm Hoàng đế, báo thù cho hoàng hậu, là phải, nàng ta không nên trách hấn.

Nàng ta phải tỉnh táo, muội muội cọ nhà xí này chỉ ghen tỵ Hạ đại ca đối xử tốt với nàng ta, cho nên mới khích bác ly gián như vậy, hơn nữa Hạ đại ca là hoàng thượng, Tiết hoàng hậu đã chết, vị trí hoàng hậu treo lơ lửng đã lâu, chỉ cần nàng ta cố gắng hơn, để Hạ đại ca nhìn thấy nàng ta thật lòng, dựa vào hiền đức và tài năng của nàng ta, sớm muộn gì vị trí hoàng hậu cũng là của nàng ta, đến lúc đó muội muội cọ nhà xí khiến nàng ta bị sỉ nhục, nàng ta có thể đòi lại gấp trăm ngàn lần!

Chỉ cần nàng ta thành hoàng hậu, là có thể quang tông diệu tổ, phụ mẫu dưới cừu tuyền cũng có thể nhắm mắt yên nghỉ!

Đúng, chính là như vậy, nàng ta không thể bị khích bác!

"Chuyện này cũng không phiền người quan tâm, chuyện giữa ta và Hạ đại ca không tới phiên người ngoài như người để ý tới!" Lê Họa vén vén sợi tóc phủ xuống trên vai, tự nhiên cười một tiếng, chau chau mày nói: "Nếu để cho Hạ đại ca biết người khích bác ly gián, gây bất hoà như vậy, chỉ sợ chức vị mỹ nhân của người cũng không giữ được rồi!"

Lữ Lệ Hoa không nói chuyện với nữ nhân ác như vậy, ngay cả huyết hải thâm thù của phụ mẫu thân sinh mình cũng có thể để một bên, hơn nữa nữ nhân này lại dám uy hiếp ngược lại nàng ta, sắc mặt nàng ta xanh mét, giọng nói run rẩy: "Người...người dân đen này. . . ."

"Mặc dù Lê phủ bị tịch thu, nhưng dù sao ta cũng là con cháu của Tướng quân, không giống những người khác, là nữ nhi của người cọ nhà xí, mùi phân thúì mùi nước tiểu khai khắp người tắm thế nào cũng không rửa sạch!" Lê Họa làm ra vẻ phẩy phẩy xung quanh lỗ mũi của mình, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Lữ Lệ Hoa nói: "Không trách được Hạ đại ca vẫn không động vào người!"

Lữ Lệ Hoa vẫn biết tính khí của mình nóng nảy, dễ dàng gây chuyện, cho nên hôm nay nàng ta không ngừng nhắc nhở mình nhất định phải tỉnh táo tiếp tục tỉnh táo, nàng ta muốn hung hăng chèn ép nữ nhân này về mặt tinh thần, để cho nàng ta biết sự lợi hại của mình, nữ nhân dám giành Huyền với nàng ta đều không có kết quả tốt!

Nhưng một câu muội muội cọ nhà xí kia, còn có Hạ đại ca vẫn không động vào người, rốt cuộc đụng chạm tới bãi mìn của nàng ta, qua nhiều năm như vậy người ngoài chỉ thấy nàng ta dựa vào gương mặt tương tự với Tiết hoàng hậu để đạt được sủng ái vô hạn, nhưng bọn họ không biết, Hạ Hầu Huyền rất cứng chiều nàng ta, nhưng không động vào nàng ta!

Làm một nữ nhân, nếu như một người nam nhân đụng cũng không đụng thân thể của người, sợ rằng nam nhân này không có một chút tình yêu nam nữ với người, có lúc nàng ta nghĩ, Hạ Hầu Huyền cứng chiều nàng ta không giống như cứng chiều một nữ nhân, mà giống như đối đãi với một sủng vật. Mỗi lần nghĩ đến, nàng ta đều lạnh lẽo thấu xương!

Trong mắt người ngoài, nàng ta sớm đã là nữ nhân của Hạ Hầu Huyền, là nữ nhân của hoàng thượng, không ai tôn quý bằng, vốn không có ai sẽ nghĩ tới, đến bây giờ nàng ta còn là hoàng hoa khuê nữ. Nàng ta dùng ánh mắt tìm tòi nhìn về phía nữ nhân cười đến mức rục rĩ đó, sao nữ nhân này biết Hạ Hầu Huyền chưa từng

chạm vào nàng ta? Chẳng lẽ là Huyền nói cho nàng ta biết?

Không, không thể nào! Huyền chắc chắn sẽ không đối xử với nàng ta như thế! Nàng ta biết rõ Hạ Hầu Huyền chỉ thích Tiết Phi, đối với một nữ nhi của kẻ thù, vốn không thể có tình cảm thật sự, tất cả đều là nữ nhân này tự cho là đúng thôi!

Nhất định là nữ nhân này tự đoán, nàng ta tuyệt đối không tin Huyền sẽ nói chuyện này cho ả, hơn nữa không phải Huyền không đụng một nữ nhân là nàng ta, kể từ sau khi Tiết hoàng hậu chết, bất kỳ một nữ nhân nào Huyền cũng chưa từng chạm qua, bao gồm Mộ Dung Thanh Y!

Nghĩ tới đây, nàng ta tức giận phản bác: "Người nói bậy, ta...ta và Huyền đã sớm có phu thê chi thực!"

Ánh mắt Lê Họa chột lóe, cười đến ý vị sâu xa: "A ~ nhưng mà ta lại nghe chính miệng Hạ đại ca nói!" Nàng ta nhìn Lữ Lệ Hoa một cái, ánh mắt rất sâu kín: "Hạ đại ca nói hẳn chỉ muốn gương mặt này của ngươi, đối với thân thể của ngươi, hẳn hoàn toàn không thêm quan tâm!"

Nếu như lúc trước nàng ta có thể có lập trường kiên định mà phản bác, hiện tại một câu chính miệng Hạ đại ca nói làm cho nàng ta toàn quân tan tác, nàng ta run rẩy lắm lắm: "Không thể nào, không thể nào. Huyền chắc chắn sẽ không nói như vậy! Tại sao hẳn có thể làm tổn thương ta như vậy, nhất định sẽ không!"

"Làm sao không biết?" Lê Họa cười như không cười nói: "Cho dù gà rừng mặc y phục đẹp hơn nữa, nó cũng không thay đổi thành phượng hoàng được! Huống chi."

Thấy sắc mặt thảm bại của Lữ Lệ Hoa, nàng ta thật sự cảm thấy

miệng ác giấu ở trong lòng rốt cuộc tìm được một cái cửa ra, nàng ta chính là muốn thấy Lữ Lệ Hoa khó chịu, tốt nhất sống không bằng chết!

Nàng ta dừng một chút, âm thanh kéo cực kỳ dài cực kỳ chậm, nàng ta phải từ từ hành hạ ả, nàng ta tiếp tục nói: "Thân phận khá hơn nữa cũng không thay đổi được máu chảy bên trong cơ thể người chính là máu của đầy tớ hèn mọn!"

Đầy tớ? Không, nàng ta không phải đầy tớ, nàng ta là mỹ nhân, là mỹ nhân của hoàng thượng, nàng ta tuyệt đối không cho phép có người vũ nhục mình như vậy!

Nàng ta nhìn chăm chăm vào gương mặt buồn nôn của nữ nhân trước mặt, nhìn miệng khế đóng khế mở, cũng không nhìn được nữa, trực tiếp xông lên, tát một cái thật mạnh về phía Lê Họa.

Bộp một tiếng, trong không khí yên tĩnh đột nhiên truyền đến tiếng một cái tát chói tai.

Lê Họa không kịp đề phòng, mặt bị đánh lệch sang một bên, trên mặt là dấu năm ngón tay nhìn thấy mà hoảng, tóc nàng ta hơi tán loạn dính vào trên gương mặt, cắn răng nghiêng lợi trừng nữ nhân ghé tởm trước mặt mà nói: "Muội muội dọn nhà xí, người lại dám đánh ta!"

Trong mắt nàng ta bắn ra ánh sáng lạnh oán hận, nhìn nữ nhân trước mặt tràn đầy tức giận mà không lời nào có thể miêu tả được, toàn thân run rẩy hiện lên tia máu, hiện tại nàng ta cũng là nữ nhân của hoàng thượng, tại sao nàng ta vẫn tiếp tục bị nữ nhân này đánh? Nàng ta cũng muốn phát tay cho nữ nhân trước mặt hai bạt tai, vì vậy nàng ta cũng thật sự làm như vậy, nhưng vừa mới vươn tay, liền bị Lữ Lệ Hoa cản lại, nàng ta cũng chỉ có thể tức giận giương mắt

nhìn.

"Muốn đánh ta! Quả thật nằm mơ!" Lữ Lệ Hoa tàn nhẫn níu tay Lê Họa lại, kéo nàng ta đến bên cạnh, tiện nhân, để cho người cười nhạo ta, để cho người quyến rũ nam nhân của ta, để cho người dòm ngó vị trí của ta đồ của ta. Nàng ta tức giận nâng chân lên, dùng hết toàn lực, đập thật mạnh lên bụng Lê Họa!

Lê Họa bị đá bay, quăng thật mạnh xuống đất, sắc mặt trắng bệch co quắp rên rỉ trên mặt đất, thật sự là một kẻ điên!

Nhìn dáng vẻ Lê Họa nhếch nhác, rớt cuộc trong lòng Lữ Lệ Hoa dễ chịu một chút, nàng ta đi tới trước mặt Lê Họa, nhìn bóng dáng nằm rạp ở dưới chân mình, tức giận trong lòng nàng ta dần dần bùng nổ, càng thêm hài lòng và ngông cuồng, vừa rồi đập một cước kia ra ngoài vẫn chưa hả giận, trong mắt nàng ta hiện lên ánh sáng ác độc, giơ chân lên tàn nhẫn dẫm lên Lê Họa một lần nữa, vừa đập vừa nổi giận mắng: "Tiện nhân, ta để cho người mạnh miệng với ta, để cho người đối nghịch với ta!"

Lê Họa không ngờ nữ nhân này hoàn toàn là kẻ điên, sớm biết bộ dạng của nữ nhân này là vậy, nàng tuyệt đối sẽ không đơn độc hẹn nàng ta, bây giờ hối hận cũng vô dụng, nàng ta chỉ có thể nhào lên trên đất, lấy tay ôm đầu và mặt, không ngừng khóc thút thít: "Đừng! Đau quá! Cầu xin người bỏ qua cho ta."

Đôi mắt đẫm lệ trong lúc mông lung, một bóng dáng màu đen đập vào mi mắt, đi tới bên này, mồ hôi lạnh toát ra trên trán Lê Họa, đột nhiên ôm lấy bắp đùi của Lữ Lệ Hoa, van xin nói: "Tỷ tỷ, ta sai lầm rồi, ta cũng không dám ở cùng một chỗ với Hạ đại ca nữa, cầu xin người không cần đánh ta!"

Chương 78: Hai nam giằng co

Lữ Lệ Hoa vốn đá đang hả giận, nhưng chân đột nhiên bị Lê Họa ôm, không thể động đậy, nàng ta không vui cau mày nói: "Buông tay!"

Lê Họa lắc đầu một cái, nét mặt tràn đầy sợ hãi, ánh mắt liếc thấy bóng dáng càng đi càng gần, nàng ta tiếp tục van xin: "Lữ tỷ tỷ, không cần đánh ta nữa."

"Thế nào? Sợ?" Trên mặt Lữ Lệ Hoa hiện lên vẻ điên cuồng hài lòng, nàng ta giễu cợt: "Không phải vừa rồi rất bản lĩnh sao? Hiện tại biết sợ? Ta cho ngươi biết, đã muộn!"

Nàng ta hung hăng níu tóc Lê Họa, kéo đầu Lê Họa tới trước mặt mình, ép buộc ả và nàng ta nhìn thẳng vào mắt nhau, nặn ra từng chữ từng câu từ giữa kẽ răng: "Ta cho ngươi biết, Lê Họa, không cho kêu bản tiểu thư là muội muội cọ nhà xí nữa, không cho phép quyến rũ nam nhân của bản tiểu thư, nếu không." Trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, cái tay còn lại mang theo thêm chút sức vỗ mặt Lê Họa, âm trầm cười nói: "Gương mặt xinh đẹp như vậy, ta nghĩ ta sẽ không nhìn được phá hủy nó!"

Nhận ra thân thể nữ nhân trước mắt run rẩy, Lữ Lệ Hoa hài lòng buông tóc trong tay ra, nhìn Lê Họa gần như không còn sức sống co quắp ngã xuống trên mặt đất, nàng ta giống như thần từ trên cao nhìn xuống ả, trong lòng cực kỳ sung sướng, Lê Họa, tên dân đen này, đừng nghĩ đấu thắng ta!

Vân Tuyết Phi và Hạ Hầu Cảnh vẫn núp ở sau núi giả nhìn thấy toàn bộ, mặt tràn đầy thâm ý mà liếc mắt nhìn nhau, Vân Tuyết Phi bĩu

môi, nhỏ giọng nói thầm: "Quả nhiên là ác nữ!"

Cả khuôn mặt Hạ Hầu Cảnh đều âm trầm, hai nữ nhân này, một là kẻ nguy trang Phi Nhi làm việc ác, một lại là cô nhi của Lê phủ năm đó, Hạ Hầu Huyền lại giữ hai nữ nhân này ở bên cạnh, Phi Nhi chết rồi, Hạ Hầu Huyền còn có thể trái ôm phải ấp trôi qua ung dung tự tại như thế, trong lòng hẳn rất hận!

Theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, còn có hơi thở quen thuộc kia, chân mày Hạ Hầu Cảnh nhíu chặt hơn, lòng bàn tay nắm chặt thành quyền, hô hấp đột nhiên trở nên trầm nặng, trong mắt thoáng hiện lên sát ý nhè nhẹ.

Một tiếng trách mắng bén nhọn của phái nam truyền đến: "Lữ Lệ Hoa, người dừng tay cho ta!"

Hạ Hầu Huyền đưa tay chấp ở phía sau, áo măng bào màu đen thêu tơ vàng sợi bạc ngưng kết thành một tầng hàn băng, toàn thân đều lộ ra hơi thở trong trẻo lạnh lùng.

Vẻ mặt vốn kiêu căng của Lữ Lệ Hoa rơi xuống sau câu nói này, đột nhiên giật mình, sắc mặt trắng bệch, lộ ra khăn trương lo lắng, nàng ta xoay người nhìn Hạ Hầu Huyền lê quý đôn toàn thân áo đen đứng ở cách đó không xa, mắt lạnh nhìn nàng ta, lạnh lẽo trong mắt kia nhìn thấy mà phát hoảng, nàng ta không dám nhìn thẳng, chỉ có thể cười mỉa lấp bắp nói: "Huyền, thật trùng hợp, người...người cũng tới thưởng thức phong cảnh."

Lê Họa co quắp ngã xuống trên mặt đất, cúi đầu nức nở, y phục rõ ràng mỹ lệ tao nhã, hiện tại phía trên có nhiều dấu chân nổi bật, trên mặt tóc ướt dính hỗn độn, sau khi nghe thấy tiếng của Hạ Hầu Huyền, vẻ mặt uất ức đáng thương, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Hạ Hầu Huyền, giọng cực kì nghẹn ngào: "Hạ đại ca, cứu ta!"

Gân xanh trên trán Hạ Hầu Huyền nháy lên, sắc mặt tức giận càng sâu, lời của hắn giống như nặn từ trong kẽ răng ra: "Lữ Lệ Hoa, trẫm đã nói với ngươi, không được ý vào trẫm sủng ái ngươi, tùy ý ức hiếp người!" Rõ ràng có khuôn mặt tương tự Tiết Phi, tâm tính lại ác độc như vậy, hắn đột nhiên có một loại kích động, muốn phá hủy gương mặt này, gương mặt này mang theo nụ cười điên cuồng ác độc, căn bản là một loại vũ nhục đối với Phi Nhi của hắn!

"Ta...ta không có." Nét mặt Lữ Lệ Hoa khẩn trương, nàng ta biết Huyền ghét nhất nữ nhân ác độc thô bạo, cho nên nàng luôn luôn cẩn thận ở trước mặt Hạ Hầu Huyền, cực kỳ lấy lòng, chính là lo lắng hắn ghét mình.

Không ngờ tất cả cố gắng, sau khi Lê Họa tới đều là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Hạ Hầu Huyền lướt qua Lữ Lệ Hoa, vẻ mặt đau lòng đỡ Lê Họa từ trên mặt đất lên, thay đổi giọng điệu lạnh lẽo vừa rồi, dịu dàng nói: "Ta dẫn ngươi đi tìm đại phu!"

Trong lòng Lữ Lệ Hoa chấn động, trong lòng khẽ chua chát, giống như từ sau khi đến hộ quốc vương phủ này, Huyền không còn dùng giọng điệu dịu dàng như vậy nói chuyện với nàng ta nữa, nàng ta rất nhớ giọng điệu nói chuyện như vậy của hắn, bởi vì giọng nói đó làm cho nàng ta cảm thấy hắn không cách mình xa như vậy, không nghĩ tới hôm nay nghe được, nhưng là nói với một nữ nhân khác.

Lê Họa thụ sủng nhược kinh, Hạ Hầu Huyền chưa từng dùng thái độ này đối với mình, nàng ta nhẹ nhàng đứng lên, thân thể đau đớn, nàng ta vô lực rúc vào trong ngực Hạ Hầu Huyền, giọng nói yếu ớt làm người ta sinh ra vô cùng thương tiếc: "Hạ đại ca, đều là ta không tốt, biết rõ tâm tình Lữ tỷ tỷ không tốt, còn tới nơi hẹn, đều là ta sai

làm!"

Lữ Lệ Hoa ngu nữa cũng có thể nghe ra những lời này của ả đang chỉ trích nàng ta tàn bạo ác độc, nhìn bàn tay nhẹ nhàng ôm ả ở trong lồng ngực, trong lòng nàng ta khó chịu đến cực điểm, cũng không nhịn được nữa chảy nước mắt chua xót xuống lòng.

Nàng ta ức hiếp nữ nhân này là không sai, nhưng nếu như nữ nhân này không ác độc lên tiếng châm chọc nàng ta, tại sao nàng ta có thể làm như vậy? Trước đó nàng ta hẹn ả ra ngoài chỉ muốn cảnh cáo ả một chút, hoàn toàn không muốn động thủ!

Hạ Hầu Cảnh núp ở t bên trong núi giả, khóe môi khẽ nở một nụ cười châm chọc, Hạ Hầu Huyền, người thật sự làm cho ta ghê tởm!

So sánh với mấy lần trước, lần này Vân Tuyết Phi trấn định hơn, nàng chỉ lạnh lùng đối với tất cả chuyện này, giống như không có liên quan chút nào đến nàng. Đối với lời ác nữ kia vừa nói, Hạ Hầu Huyền si tình đối với Tiết Phi cỡ nào, nàng vốn cũng không tin tưởng, trước kia mắt nàng thật sự bị mù, sao lại thích một nam nhân như vậy?

Rõ ràng chính là gặp một người yêu một kẻ phụ bạc, nàng không khỏi suy nghĩ, trước kia khi mình chẳng hay biết gì, có phải nam nhân này cũng đi tìm những nữ nhân khác ở sau lưng, thậm chí xảy ra quan hệ hay không, nghĩ tới đây, nàng buồn nôn giống như ăn một con ruồi.

Sớm biết hôm nay ra ngoài gặp cực phẩm làm cho người ta mất hứng như vậy, nàng thật sự vẫn nên ở trong phòng, nghĩ tới đây, nàng không khỏi phẫn hận nhìn về phía đầu sở gây tội mạnh mẽ kéo nàng ra ngoài.

Hạ Hầu Huyền khẽ vuốt ve Lê Họa, lạnh lẽo nhìn nữ nhân yên lặng rơi lệ trước mắt, lần này hẳn thật sự không có chút thương tiếc nào đối với nước mắt kia, hẳn phát hiện diễn đàn lê quý đôn cho dù khuôn mặt của nữ nhân này giống như Phi Nhi hơn nữa, cũng không tìm được một chỗ tương tự với Tiết Phi trên người nàng ta.

Lê Họa chưa từng nghĩ Hạ Hầu Huyền có thể dịu dàng ôm mình như vậy, dịu dàng nói chuyện với mình như vậy, trong lòng nàng ta nhận nhạo một hồi, cảm thấy hôm nay bị uất ức đều đáng giá!

Lữ Lệ Hoa cũng không nhịn được nữa, nhìn hai nam nữ đăm đuối đưa tình, trong lòng nàng ta bị đâm đau, nàng ta thét chói tai chất vấn: "Hạ Hầu Huyền, không phải ngươi rất thích Tiết Phi sao? Tại sao thương tiếc một nữ nhi của kẻ thù như vậy? Chẳng lẽ ngươi lại di tình biệt luyện nhanh như vậy, yêu nữ nhân đối trá này?"

Trong mắt nàng ta hận ý rõ ràng, vẫn cho rằng Hạ Hầu Huyền là một nam nhân si tình, cho dù Tiết hoàng hậu chết rồi, hẳn vẫn vì Tiết Phi thủ thân như ngọc, Hạ Hầu Huyền không động vào nàng ta, nàng ta có thể lý giải, cũng không để ở trong lòng, dù sao nàng ta có khuôn mặt tương tự Tiết Phi, Hạ Hầu Huyền càng yêu tiên hoàng hậu, càng có lợi hơn với nàng ta!

Nhưng nàng ta tuyệt đối không ngờ kể từ khi dân đen Lê Họa này xuất hiện, tất cả đều đã thay đổi, Hạ Hầu Huyền không bao giờ bao dung nàng ta nữa, thậm chí nói lời ác độc với nàng ta, nhìn nữ nhân nép vào người như chim nhỏ, nàng ta thật hận không thể kéo nàng ta từ trong ngực của Huyền ra, hung hăng đánh mấy tát tai!

Hạ Hầu Huyền cau mày, chột lóe lên vẻ không vui, lạnh lùng nói: "Ngươi không xứng nói tới nàng ấy!"

"Nàng ta không xứng nói tới, vậy ta xứng đi!" Hạ Hầu Cảnh đột nhiên

lao ra từ phía sau núi giả, vẻ mặt tràn đầy lửa giận và hận ý.

"Nhìn thời gian dài như vậy, rốt cuộc ngươi không nhịn được rồi!" Hạ Hầu Huyền buông Lê Họa ra, đi về phía trước mấy bước, khoe môi vẽ ra một nụ cười ý vị sâu xa: "Đệ đệ tốt của ta, tại sao trở lại lâu như vậy mà không đi thăm hoàng huynh một chút?"

Hạ Hầu Cảnh không nề tình chút nào, châm chọc cười một tiếng: "Ta lo lắng gặp lại ngươi sẽ không nhịn được muốn giết tên khốn kiếp như ngươi!"

Mặt trời bị tầng mây che một nửa, sắc trời đột nhiên có chút tối tăm, không khí nóng ran, trong yên tĩnh lộ ra vẻ áp bức khác thường.

Hạ Hầu Huyền không máy may để ý Hạ Hầu Cảnh vô lễ, vẫn nhìn thẳng vào mắt hắn, tầm mắt sắc bén có vẻ giương cung bạt kiếm đụng nhau.

"Lớn mật, trước mặt hoàng thượng há lại cho ngươi càn rỡ như thế!" Lê Họa đau chân mày cũng cong lại, nhưng nghe được ngôn ngữ bất kính đối với Hạ đại ca của nàng ta như thế, nàng ta vẫn không nhịn được tiến lên bác bỏ! Phá vỡ trầm mặc lúc này.

Đồng thời ánh mắt giành công của nàng ta nhìn về phía Hạ Hầu Huyền, vốn cho rằng Hạ đại ca sẽ cảm động nhìn nàng ta với cặp mắt khác xưa, không ngờ ánh mắt của Hạ đại ca hoàn toàn không nhìn nàng ta, tròng mắt đen thâm thúy như đêm, vốn không nhìn ra đang nghĩ cái gì.

Vân Tuyết Phi ở phía sau núi giả nghe lâu như vậy, Hạ Hầu Cảnh đau lòng vì nàng, bất bình vì nàng, vì nàng làm chuyện nhiều như vậy, nàng cũng không nhịn được nữa, liền vọt ra, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Lê Họa, nàng cười lạnh nói với Lê Họa: "Đường

đường là Cảnh vương gia ở đây, người có tư cách gì hô to gọi nhỏ ở chỗ này!"

Lê Họa không ngờ phía sau núi giả còn có một người, nhìn ánh mắt cười như không cười của Vân Tuyết Phi tuần tra tới lui ở giữa nàng ta và Lữ Lệ Hoa, trong lòng nàng ta rất khẩn trương, chẳng lẽ vừa rồi nàng và vị gọi là Cảnh vương gia này núp ở sau núi giả thấy được nàng ta và Lữ Lệ Hoa.

Nàng ta không dám nghĩ, càng nghĩ càng lo lắng, trước mặt người ngoài dáng vẻ nàng ta đều tương đối yếu đuối, giờ khắc này nàng ta cảm thấy ánh mắt của Vân Tuyết Phi vô cùng sắc bén, thấy thế nàng ta liền chột dạ.

"Hình như vài ngày không thấy Lê Họa tiểu thư, liền quên mất thân phận của mình, nơi này chính là hộ quốc vương phủ, nếu nói Lê tiểu thư là hậu nhân của danh môn, sao thấy bốn vương phi thì lễ nghi cơ bản cũng không biết?"

Khí thế của Vân Tuyết Phi hùng hổ dọa người, khiến trong lòng Lê Họa rất tức giận căm phẫn, nhưng lại không dám phản bác ra miệng, thân phận của nàng ta và nàng (VTP) cách xa nhau, nàng ta có thể giả vờ yếu ớt làm một số thủ đoạn đối phó Lữ Lệ Hoa, nhưng nếu là Vân Tuyết Phi có ánh mắt sáng quá mức thì nàng ta không dám đối nghịch với nàng (VTP)!

Hơn nữa sau lưng Vân Tuyết Phi còn có một Tư Nam Tuyết, đó là một nam nhân có thể ngang bằng với Hạ đại ca, Vân Tuyết Phi là chính thể của nam nhân đó, có danh phận làm cho người ta hâm mộ, nhưng nàng ta cũng là không danh không phận đi theo Hạ đại ca, giờ khắc này trong lòng nàng ta phát hiện nàng ta thật sự rất khát vọng đi lên ngôi vị hoàng hậu, giẫm tất cả mọi người xem thường nàng ta đối nghịch với nàng ta ở dưới lòng bàn chân.

"Phi Nhi, sao ngươi đi ra rồi?" Hạ Hầu Cảnh đưa mắt dịu dàng chuyển đến trên người Vân Tuyết Phi, nhìn người ra mặt vì mình, trong lòng hấn căng tràn, ấm áp, sau khi Phi Nhi đi, chưa từng trải qua tâm tình như vậy.

Chương 78-2: Hai nam giằng co (2)

Một tiếng Phi Nhi kia, rớt cuộc nét mặt vốn thâm thúy của Hạ Hầu Huyền đã hiện lên một chút ánh sáng khác thường, hấn dờn mắt đến trên người Vân Tuyết Phi, vẻ mặt tràn đầy chờ mong cứ như vậy bại lộ ở trong mắt của Hạ Hầu Cảnh.

Hạ Hầu Cảnh cười lạnh một tiếng, dờn qua bên cạnh mấy bước, chặn tầm mắt cuồng nhiệt của Hạ Hầu Huyền lại.

"Ở trong lòng của ngươi, rớt cuộc Tiết Phi tính là gì?" Ánh mắt sắc bén của Hạ Hầu Cảnh chăm chú nhìn Hạ Hầu Huyền, đầu ngón tay gằn như cắm vào trong thịt, hấn cố nén thống khổ to lớn, lớn tiếng chất vấn: "Nếu như ngươi không yêu Phi Nhi, tại sao ban đầu muốn giành với ta, ta có thể không cần ngôi vị hoàng đế, không cần bất kỳ vật gì, chỉ cần một mình nàng! Nhưng."

Nhìn vẻ mặt Hạ Hầu Huyền không nhúc nhích, hấn cũng không nhịn được nữa, xông lên trước, nắm chặt tay thành nắm đấm ngưng tụ nội lực, tấn công thật mạnh về phía Hạ Hầu Huyền, một quyền kia có tức giận của hấn, oán của hấn, hận của hấn.

Hạ Hầu Huyền không tránh, trực tiếp nhận một quyền kia, hấn rên lên một tiếng, lùi lại mấy bước, khóe miệng chảy xuống một vết máu.

"Huyền!"

"Hạ đại ca!"

"A Cảnh!"

Ba giọng nữ khác nhau cùng vang lên.

Vân Tuyết Phi tiến nhanh lên, đưa tay cầm tay Hạ Hầu Cảnh, nhìn dáng vẻ hấn khổ sở, trong lòng nàng cũng hơi chua xót, nàng rất muốn nói cho hấn biết, nàng là Tiết Phi, nhưng đến khóe miệng thì nàng làm thế nào cũng không nói ra được, người ngấm ngầm một lòng muốn giết nàng còn chưa bị tìm ra, kiếp trước nàng đã để cho hấn đau thấu tim một lần, tội gì để cho hấn dính líu vào lần nữa.

"Hạ đại ca người không sao chứ?" Lê Họa khẩn trương chạy tới, lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau chùi máu ở khóe miệng của Hạ Hầu Huyền.

"Huyền, người." Mặc dù vừa rồi Lữ Lệ Hoa tức giận oán hận, nhưng nhìn thấy Hạ Hầu Huyền bị thương, dù sao cũng là nam nhân mình yêu, trong lòng nàng ta cũng khẩn trương, nhưng nghĩ đến vừa rồi Hạ Hầu Huyền cảnh cáo và chán ghét mình, nàng ta chần chừ không dám tiến lên.

Hạ Hầu Huyền đẩy Lê Họa ra, lại tiến lên một lần nữa, giang hai tay ra, để cả người mình đều bại lộ ở trước mặt Hạ Hầu Cảnh, hấn rống to: "Tiếp tục! Tiếp tục đánh nơi này, đánh thật mạnh!" Hấn đưa ngón tay chỉ chỉ lồng ngực của mình, không sợ hãi nhìn Hạ Hầu Cảnh, trong mắt có sáng khoái khi giải thoát.

"Hạ đại ca, người này vốn là người điên, làm sao người có thể mặc cho hấn làm càn?" Lê Họa vội vàng đi lên trước ngăn lại một lần nữa, người nam nhân trước mặt không thể chết, hấn là chỗ dựa nửa đời sau của nàng ta, thật vất vả nàng ta mới ổn định lại, có tương lai tốt đẹp, bất kể như thế nào nàng ta cũng sẽ không buông tha ngôi vị hoàng hậu!

Nghe được từ kẻ điên này, Vân Tuyết Phi không vui nhíu chặt lông mày, ánh mắt bén nhọn bắn thẳng đến cái miệng khinh miệt trên người nữ nhân kia, một lúc sau nàng quay đầu trừng mắt liếc Hạ Hầu Cảnh tức giận nói: "Người điên rồi! Lấy tay đánh người thì người không đau sao?"

Vân Tuyết Phi cất cao âm thanh, hơn nữa chưa hết giận nói: "Nếu ta là người, muốn báo thù thì trực tiếp cầm đao tới đây, bớt việc lại dễ dàng!"

Nàng xoay người nhìn bộ dáng mặc cho đánh mặc cho giết của Hạ Hầu Huyền, trong lòng cười lạnh, nàng khẽ xì một tiếng: "Nếu quả thật Hoàng thượng thâm tình như vậy, thật sự không sợ chết như vậy, ban đầu khi tin tức Tiết Phi chết ở chiến trường truyền đến, người nên trực tiếp cầm đao cắt cổ chết vì tình, mà không phải bây giờ nửa chết nửa sống ở trước mặt Cảnh vương gia đấy!"

Nhìn ánh mắt xám tro này, nàng càng thêm khinh thường, càng thêm xem thường!

"Tên dân đen kia, im miệng cho ta!" Lữ Lệ Hoa cũng không nhịn được nữa, kể từ sau khi Tiết hoàng hậu đi, Huyền là bộ dạng gì, nàng ta cũng rõ ràng hơn bất luận kẻ nào, cho dù hôm nay nàng ta chết vẫn có phải Hạ Hầu Huyền di tình biệt luyến hay không, cũng chỉ là tạm thời không thoải mái!

Nàng ta tức giận vội vàng đi lên trước, chắn trước mặt của Hạ Hầu Huyền, như một binh sĩ bảo vệ gia đình, giờ khắc này nàng ta thật sự không suy nghĩ được! Chỉ biết mình rất giận, rất đau lòng vì người nam nhân sau lưng này, nàng ta không thể nghe bất kỳ một chút chất vấn và vũ nhục đối với người nam nhân này.

Vân Tuyết liếc mắt nhìn, đột nhiên thân thể chợt lóe, trong nháy mắt dõn đến bên cạnh Lữ Lệ Hoa, khi nàng ta còn chưa kịp phản ứng, đôi tay đều dùng, tàn nhẫn làm nhiều việc cùng lúc.

Tiếng vỗ tay rơi xuống như mưa rơi, bùm bùm, làm ót Lữ Lệ Hoa choáng váng, mắt nổ đom đóm, tìm không ra phương hướng.

Có lẽ sau khi tát chừng mười bàn tay, Vân Tuyết Phi thờ hồng học dừng lại, nhẹ nhàng vẩy cánh tay cứng ngắc đau nhức ra, thối thối lòng bàn tay ửng đỏ của mình, bước chân lên trở về bên cạnh Hạ Hầu Cảnh, trong miệng oán trách: "Thật là mệt chết bốn vương phi rồi!"

Đôi tay Lữ Lệ Hoa bụm mặt, đầu choáng váng, chờ khi phản ứng lại, trận trận đau đớn trên gương mặt nhắc nhở vừa rồi nàng ta bị sỉ nhục, nàng ta không còn thói kiêu ngạo ban nãy nữa, nhìn ánh mắt hả hê của Vân Tuyết Phi, lại nhìn vẻ mặt nóng lòng muốn thử của Hạ Hầu Cảnh, trong lòng nàng ta sợ.

Nàng ta dõn ánh mắt về phía Hạ Hầu Huyền, nhẹ nhàng mấp máy đôi môi, đau đớn khiến nàng ta khế hít một hơi, thật sự rất đau! Nước mắt của nàng ta nhỏ rào rào xuống dưới, nhìn Hạ Hầu Huyền uất ức nói: "Ta là nữ nhân của ngươi, chỉ vì ngươi ra mặt, bây giờ bị ức hiếp, chẳng lẽ một chút đau lòng ngươi cũng không có sao?"

Nhìn gương mặt rỉ máu đỏ, sưng thật cao, thậm chí nói một câu thì vẻ mặt cũng nhú chặt đau hút khí, nghĩ đến vừa rồi nữ nhân này dững cảm ngăn ở trước mặt mình như vậy, trong lòng hấn hơi rung động, giờ khắc này hấn phát hiện nữ nhân này chưa bao giờ có bất kỳ một thời điểm nào gần sát với bộ dạng Tiết Phi trong ký ức, vì hấn phấn đấu quên mình như hiện tại!

Hấn khế nhắm mắt lại, đầu hỗn loạn, đợi khi hình dáng dần dần động

lại rõ ràng trong đầu, hấn mới chậm rãi mở mắt, đưa mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Vân Tuyết Phi nói: "Nói xin lỗi!"

Vân Tuyết Phi quay đầu coi như không nghe thấy, đánh cũng không phải đánh hấn, muốn nàng nói xin lỗi, không có cửa đâu! Thật sự cho rằng nàng tôn xưng hấn một câu hoàng thượng, cứ mặc cho hấn nấn bóp, hiện tại chỉ là tạm thời, đợi nàng tra rõ tất cả âm mưu, nàng sẽ tính sổ với hấn!

Hạ Hầu Cảnh vẫn lạnh lùng khổ sở, thấy cảnh tượng như thế, lại nhìn Hạ Hầu Huyền mặt đen lạnh lẽo này một chút, trong lòng hấn hơi hả giận, hấn ngoắc ngoắc tay với Vân Tuyết Phi, dịu dàng nói: "Tới đây, để tiểu gia xem tay nhỏ bé thế nào rồi!"

Vân Tuyết Phi liếc thấy sắc mặt khó chịu của Hạ Hầu Huyền, nụ cười nồng đậm, trực tiếp đưa tay tới, chu môi oán trách: "Quất vào trên mặt người khác, đau ở trên tay ta, sớm biết vậy thì ta trực tiếp sử dụng chân đạp!"

Hạ Hầu Cảnh dịu dàng an ủi: "Dùng chân đạp cũng phải tốn sức, đến lúc đó chân người đạp đau, đau lòng tiểu gia ta!" Hấn đưa mắt quét ở xung quanh một vòng, nhìn sắc mặt mọi người đen lại, hấn cười dịu dàng một tiếng, nhẹ nhàng lấy sợi tóc trên trán nàng để ra sau tai, dịu dàng nói: "Về sau người chọc giận người mất hứng không vui, người trực tiếp nói cho tiểu gia ta...ta đi đánh người giúp người! Gia là nam nhân, hơi sức lớn, không sợ đau!"

Vân Tuyết Phi tán thành gật đầu một cái: "Đây cũng là ý kiến hay, ta nhớ rồi, về sau cho người cơ hội biểu hiện!"

Hai người một xướng một họa, khiến cho sắc mặt ba người ở chỗ khác càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng đen!

Rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, Hạ Hầu Huyền nén một hơi ở trong lòng, sắc mặt bình tĩnh xuất hiện rạn nứt, cắn răng nói: "Hạ Hầu Cảnh, ngươi đừng quá phận!"

Lòng của Hạ Hầu Cảnh đột nhiên lạnh lẽo, lạnh nhạt liếc Hạ Hầu Huyền một cái, sau đó thu hồi ánh mắt khế cười nói: "Sao vi thần dám quá phận ở trước mặt hoàng thượng chứ? Chẳng qua là thần đau lòng cho Phi Nhi, muốn san sẻ với Phi Nhi, muốn cho Phi Nhi vui vẻ!"

Một câu lại một câu Phi Nhi kia, như từng thanh đao lạnh lẽo, cắm thật mạnh vào trái tim của hắn, máu tươi giàn giụa!

Sắc mặt Hạ Hầu Huyền trắng bệch, vô lực nhắm mắt lại, thở dài, cánh môi mở ra, âm thanh cực kì nghẹn ngào: "A Cảnh, ta biết rõ ngươi hận ta!"

Dừng một chút, hắn mở miệng lần nữa, âm thanh nhẹ như mây khói: "Phi Nhi đi, ta cũng đau lòng cũng khổ sở hơn bất kỳ kẻ nào, nếu như ban đầu ta có thể giữ tốt tâm và thân của chính mình, kiên định yêu Phi Nhi, có thể hiện tại ta và nàng vẫn hạnh phúc sống chung một chỗ, nói không chừng ngay cả đứa bé cũng đã có!"

Hắn mở mắt ra nhìn bầu trời âm trầm một chút: "Chuyện cả đời ta đây làm tốt nhất chính là đoạt được nàng từ trong tay ngươi!" Rồi sau đó hắn đưa mắt nhìn Hạ Hầu Cảnh rồi tiếp tục mở miệng nói: "Chuyện sai nhất chính là phụ bạc nàng, không yêu nàng!" Hắn đã hối hận! Tại sao ông trời không thể cho hắn thêm một cơ hội?

Ánh mắt Hạ Hầu Cảnh rất sâu xa, trong mắt nhiễm một tầng âm u, đột nhiên đi vài bước, sau đó nhẹ nhàng nhảy một cái, bay đến trên nóc nhà đối diện, giọng nói lạnh lẽo của hắn thông qua nội lực truyền tới: "Hạ Hầu Huyền, cả đời này ta và ngươi không đội trời chung!"

Chờ sau khi ta tra rõ mọi chuyện, ta sẽ tính toán với ngươi!"

Rồi sau đó hắn nhìn Vân Tuyết Phi một cái, trực tiếp biến mất ở trước mặt mọi người!

Vân Tuyết Phi cũng không muốn ở chung một chỗ với ba người ghê tởm, trực tiếp xoay người đi ra bên ngoài.

"Vân tiểu thư!" Hạ Hầu Huyền đột nhiên lên tiếng, giọng nói hơi nặng nề: "Ta hi vọng Vân tiểu thư cách xa A Cảnh một chút, ngươi đã là thê tử của Nam Tuyết huynh, ta hi vọng ngươi có thể tuân thủ đức hạnh của nữ nhân!"

Vân Tuyết Phi đột nhiên dừng bước, cũng không quay đầu lại, trực tiếp để lại một câu: "Chuyện của ta không phiền hoàng thượng phí tâm!"

Sau đó bước chân chững chạc, sống lưng thẳng tắp rời đi.

Đợi Vân Tuyết Phi trở về đến Lâm Phượng Viên, thuận tay đóng cửa lại, mới thuận mắt liếc thấy một bóng dáng bận rộn ở bên giường.

Nàng cho là nha đầu Ngũ Trà kia chịu khó sửa sang lại giường đệm, vì vậy hô một tiếng theo thói quen: "Ngũ Trà!"

Bóng lưng kia giật mình, sau đó cái hộp rơi xuống đất, tiếng đồ rơi đầy đất truyền đến.

Vân Tuyết Phi khẽ cau mày, sao hôm nay nha đầu này hấp tấp như vậy?

Men theo âm thanh nhìn lại, ánh mắt khẽ phát rét, người trước mặt thể nhưng không phải Ngũ Trà!

Chương 79: Hung hăng trừng trị Mộ Dung Thanh Y

"Nô tỳ tham kiến vương phi!" Giọng nói tinh tế vang lên giữa căn phòng yên tĩnh.

Sắc mặt Vân Tuyết Phi không vui, nàng từ từ bước tới trước giường, cúi đầu mắt nhìn xuống nha hoàn đang thỉnh an lạnh lùng nói:

"Người làm gì ở trong phòng bốn vương phi?"

Ở nơi người không nhìn thấy, ánh mắt lóe sáng, cung kính trả lời "Nô tỳ sắp xếp lại chăn màn cho vương phi!"

"Chuyện chăn màn của bốn vương phi đều do Ngũ Trà thu dọn!" Mắt Vân Tuyết Phi chăm chú nhìn vào thân thể bên dưới, sao nha hoàn này nhìn quen thế nhỉ! Ngó về phía giường đang vô cùng lộn xộn, rõ ràng cho thấy đã từng bị người ta lục lọi, ánh mắt nàng quét một vòng bốn phía, đều có dấu vết bị động qua, chân mày khẽ nhíu chặt: "Người tìm cái gì ở trên giường?"

"Nô tỳ không biết vương phi hỏi gì?" Tiếp tục cung kính trả lời.

"Ngẩng đầu lên!" Vân Tuyết Phi lớn tiếng ra lệnh, không cho phép nha hoàn này phủ nhận.

Ngừng một lúc, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, gương mặt quen thuộc phơi bày ở trước mặt Vân Tuyết Phi.

"Thiên Thủy!" Vân Tuyết Phi kinh hãi, rõ ràng dung mạo giống nhau như đúc, nhưng giọng nói lại thay đổi.

"Trí nhớ Vương phi rất tốt!" Thiên Thủy nhếch môi, khẽ cười nói.

"Người vẫn còn ở vương phủ!" Trong lòng Vân Tuyết Phi run lên, lúc ấy sau khi Quan Tâm Liên chết, nàng cũng không làm khó nha hoàn này, chỉ trả di thể Quan Tâm Liên và nàng về nhà.

"Nô tỳ chưa hoàn thành nhiệm vụ, đương nhiên không thể đi!" Thiên Thủy chợt cười một tiếng, ném ra một câu nói.

"Nhiệm vụ?" Giọng Vân Tuyết Phi hơi trầm xuống, ánh mắt sắc bén mà nhìn chăm chăm vào nha hoàn trước mắt chất vấn: "Nhiệm vụ gì?"

"Nhiệm vụ là" Thiên Thủy cố ý kéo dài âm thanh, trong sự chờ đợi để được nghe nốt phần sau của Vân Tuyết Phi, tròng mắt nàng ta thoáng qua chút đen tối, nhanh chóng vẩy thuốc mê trong tay ra ngoài.

Vân Tuyết Phi phát hiện thì đã chậm, thuốc mê khếch tán trong không khí, nàng tránh không khỏi bị hít vào một ít, lập tức cảm thấy tay chân như nhũn ra, đầu căng ra, tầm mắt đột nhiên trở nên mơ hồ, bóng dáng Thiên Thủy biến thành nhiều cái, nàng há miệng khó khăn nặn ra mấy chữ: "Người...người thế nhưng." Nàng muốn vung tay đánh nha hoàn ghê tởm này, nhưng một chút sức lực cũng không có.

Thiên Thủy hài lòng đứng lên phúi phúi vạt áo, trả lời tiếp vấn đề ban nãy: "Nhiệm vụ chủ yếu chính là tìm được một nửa Hổ Phù của Tư Nam Tuyệt!"

Dừng một chút, nhìn nữ nhân này, trước kia ỷ có Tư Nam Tuyệt sủng ái, cao cao tại thượng, kiêu ngạo khiến người ta chán ghét.

Hiện tại trúng chiều bộ dáng sắp bị làm thịt, thật khiến cho lòng người ta sung sướng mà, nàng ta nâng lên khóe môi, mỉm cười: "Không tìm được Hồ Phù, bắt người cũng giống nhau thôi, ta nghĩ Mộ Dung quý phi nương nương sẽ rất vui!"

Mộ Dung quý phi? Mộ Dung Thanh Y?

Mi mắt như đeo chùy nặng ngàn cân, rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa, cùng với nụ cười hả hê của Thiên Thủy bộp một tiếng, thần kinh căng thẳng bị chặt đứt, thế giới một mảnh tối tăm, nàng chìm vào hôn mê.

Ánh nắng chiều rải đầy cả vùng đất, khiến cho thế giới như được phủ kín một tầng khói mờ lung.

Ở sâu trong hoàng cung, một bé gái ngồi trong đình khóc thút thít, ở nơi an tĩnh này thì càng có vẻ thê lương hơn.

"Tiểu Y, rốt cuộc tìm được muội rồi!"

Nương theo tiếng nói hưng phấn, một trận tiếng bước chân gấp gáp đã chạy tới bên này.

"Ta nghe nha hoàn nói muội vào cung, thế nhưng không tới tìm tỷ, muội."

Tiếng ồn ào khi chạm đến gương mặt tràn đầy nước mắt trước mặt, bỗng chốc dừng lại, nàng vội vàng tiến lên, kéo lấy cánh tay Mộ Dung Thanh Y quan tâm nói: "Muội sao vậy? Ai ăn hiếp muội?"

Mắt Mộ Dung Thanh Y sưng to, lúc Tiết Phi túm chặt cánh tay nàng, khó chịu nhíu mày, khẽ kêu đau.

Tiết Phi vội vàng buông tay ra, vén tay áo Mộ Dung Thanh Y lên, nhìn thấy hàng loạt vết thương dọa người đập vào mắt, xanh tím đan xen, ngực chứa đầy lửa giận lẫn đau long, nàng tức giận nói: "Có phải bị tỷ tỷ cặn bả ức hiếp nữa hay không?"

Nàng đứng dậy, nổi giận đùng đùng muốn đi đến Mộ Dung phủ tìm Mộ Dung Thanh Liễu báo thù, nhưng chân mới vừa nhấc lên, cánh tay bị một đôi tay mềm mại kéo lại, nàng đảo mắt nhìn sang, trông thấy Mộ Dung Thanh Y nước mắt đầm đìa, nàng nổi đóa nói: "Tiểu Y, lần này muội đừng cặn bả nữa? Nữ nhân kia quá ghê tởm, muội tốt xấu gì cũng là muội muội của nàng ta, vậy mà nàng ta lại ba ngày hai bữa đánh muội!"

Mộ Dung Thanh Y lắc đầu một cái, đôi mắt chứa đựng nước mắt khẩn cầu: "Thôi đi, dù sao nàng ta cũng là đích tỷ của muội!"

Bất chợt ánh mắt nàng cô đơn nhìn về một nơi xa xăm yếu ớt nói: "Muội không giống tỷ, có hoàng thượng che chở, tỷ thân là hoàng hậu, chánh thất của hoàng thượng, mẫu thân muội chỉ là một thị thiếp, nào có tư cách tranh giành với những con cháu dòng chính kia chứ!"

Sau đó nàng chuyển mắt qua Tiết Phi, chớp chớp mắt, nước mắt theo gương mặt chảy xuống, gượng cười: "Tỷ bảo vệ được muội hiện tại, lại không bảo vệ muội cả đời, muội phải học nhẫn nại!"

Ánh mắt bi thương kia chạm đến trái tim của Tiết Phi, Mộ Dung Thanh Y là bằng hữu duy nhất của nàng, một cô gái nhu nhược như vậy, nàng nhất định phải bảo vệ tốt muội ấy, nàng trịnh trọng, nghiêm túc nói: "Trong nam nhân, tỷ chỉ đối xử tốt với phu quân tỷ là Hạ Hầu Huyền, trong nữ nhân, tỷ chỉ đối xử tốt với một mình Tiểu Y muội!!!"

Thời gian giống như dừng lại ở một khắc kia, dưới trời chiều, hai nữ

tử bèn nhìn nhau cười.

Chẳng ai nghĩ tới sau này cảnh còn người mất, thời gian chống không lại sự vô tình lẫn ích kỷ của lòng người!

Vân Tuyết Phi chậm rãi mở mắt ra, nhìn đỉnh màn xa lạ, nàng nhíu mày một cái, giật giật tay, phát hiện vẫn vô lực như cũ.

"Người đã tỉnh?"

Giọng nói êm ái quen thuộc tựa như tiếng sấm rền, Vân Tuyết Phi ngẩn ra, không thể tin do dự ngược mắt nhìn nữ nhân mặc cung trang hoa lệ đứng đó.

Một bộ cung trang màu tím ôm lấy dáng người lung linh, đoan trang trong trẻo, lại không mất đi nét sự nhã nhặn. Dưới ánh đèn lờ mờ càng thêm xinh đẹp, thanh tú tao nhã.

Thiên Thủy cung kính hầu hạ ở phía sau, thỉnh thoảng lại ném ánh mắt chán ghét lên người nàng.

Nàng hơi nhắm mắt, không nguyện ý nhìn đến hai người kia. Sau một phút trầm mặc, nàng khan giọng hỏi "Đây là đâu?"

Mộ Dung Thanh Y nhẹ nhàng cười một tiếng, âm thanh kia vẫn êm ái trước sau như một: "Vương phi không cần sợ, Bẩm cung chỉ mời vương phi tới đây làm khách, trao đổi một chút tình cảm, chắc chắn sẽ không tổn hại vương phi!"

Khóe môi Vân Tuyết Phi nâng lên nụ cười giễu cợt, nữ nhân trước mắt này nào có nửa phần nhu nhược cần bảo vệ, mà là một người có quyền có thế. Có lẽ đây mới là bộ mặt thực sự của nàng ta, chỉ trách mình quá ngu, không phát hiện mà thôi!

"Cách mời người của Tiểu Y thật đặc biệt!" Vân Tuyết Phi nhắm mắt lại, cánh môi mở ra, âm thanh khô khốc, cực khàn.

Sự xung hô này! Kể từ sau khi nữ nhân kia chết, đã không còn ai gọi mình như vậy nữa!

Sắc mặt Mộ Dung Thanh Y đại biến, đôi con ngươi xinh đẹp nhìn chăm chăm nữ nhân nằm trên giường, tay cầm ly trà không vững, giọng nói cũng run run: "Người...người gọi ta là gì?"

Bóng đêm yên tĩnh, bỗng chốc gió lớn nổi lên, như ác quỷ từ trong địa ngục bò ra ngoài giãy giụa hét la, làm cho người ta sợ hãi.

Căn phòng to như vậy, cho dù là ban đêm, nhưng lại được ánh nến chiếu sáng khắp mọi ngõ ngách

Trong căn phòng trống rỗng, không ai lên tiếng, một lúc sau, Vân Tuyết Phi khẽ thở dài: "Tiểu Y, làm sao người ngay cả ta cũng không biết?" Âm điệu u ám trầm thấp, lộ ra vô tận tang thương cùng thâm lương, trong đêm tối yên tĩnh càng kinh khủng hơn.

"Rốt cuộc người là ai?" Mộ Dung Thanh Y cũng nhin không được nữa, vút ly trà vào trong khay, âm thanh đồ sứ va chạm vang lên chói tai, chất vấn.

"Chủ tử, xin tỉnh táo!" Thiên Thủy vốn định bắt Vân Tuyết Phi tới làm con tin uy hiếp Tư Nam Tuyệt, giúp chủ nhân nàng đoạt được Hồ Phù, nhưng khi nhìn thấy tình cảnh mới vừa rồi. Mặc dù nàng không hiểu rõ, nhưng có thể chắc chắn chủ tử đang hoảng loạn, Vân Tuyết Phi chiếm ưu thế.

Thấy Vân Tuyết Phi nhắm mắt không nói, hoàn toàn không để ý tới

mình, Mộ Dung Thanh Y đưa mắt hung ác trừng nha hoàn Thiên Thủy, nàng đột nhiên tóm cánh tay Thiên Thủy, ánh mắt ác độc nói: "Nữ nhân này rốt cuộc là ai?"

Lúc này dáng vẻ Mộ Dung Thanh Y vô cùng dữ tợn, nào có cao quý tao nhã ngày thường.

Người Thiên Thủy run lên, trên trán ướt đẫm mồ hôi, vốn muốn tranh công, bây giờ nhìn sắc mặt chủ tử âm u, nàng vội vàng cúi đầu cung kính trả lời: "Nàng là Hộ quốc vương phi Vân Tuyết Phi, nữ nhân trong lòng Tư Nam Tuyết, chỉ cần có nàng trong tay, mục đích của chúng ta nhất định có thể đạt thành!"

Chương 79-2: Hung hăng trừng trị Mộ Dung Thanh Y (2)

Mộ Dung Thanh Y khẽ thở phào một cái, Tiết Phi đã chết, nữ nhân trước mắt này sao có thể là nàng ta chứ? Nàng nhớ lại ngày đó mẫu thân nói với nàng, nàng ta không chỉ có tên giống Tiết Phi, còn biết rất nhiều chuyện của Tiết Phi! Chẳng lẽ.

Ánh mắt nàng bèn nhọn quét đến bóng dáng vẫn bất động trên giường, thời gian dài sống trong hậu cung, khiến cho nàng trở nên dè dặt cẩn trọng hơn, không được phép để xảy ra tai họa về sau.

Thiên Thủy chần chờ hồi lâu, nhìn thấy hôm nay chủ tử thế nhưng mắt bình tĩnh, nàng nhỏ giọng dò hỏi: "Chủ tử, người và Vân Tuyết Phi có quen biết trước ư? Tại sao nàng ta lại gọi người là Tiểu Y?"

Mộ Dung Thanh Y nhìn Thiên Thủy ngưng trọng, trên mặt có chút không vui, trầm giọng nói: "Chú ý thân phận của ngươi, đây không phải việc ngươi nên hỏi!" Chuyện Tiết Phi năm đó là một cấm kỵ trong lòng nàng, chính nàng không muốn nhớ lại, cũng không muốn những người khác nhắc tới, càng không muốn bị những người khác biết đến những chuyện kia!

Thiên Thủy sợ run, hiểu mình đã vượt qua khuôn phép rồi, nàng thấp thỏm lo âu, vội vàng lên tiếng trả lời: "Chẳng qua nô tỳ quan tâm nương nương, xin nương nương tha lỗi! Sau này nô tỳ sẽ không hỏi lung tung nữa!"

Mộ Dung Thanh Y hừ một tiếng, đứng dậy, khoát tay một cái nói: "Ngươi đi ra bên ngoài chờ!" Nữ nhân này giả thần giả quỷ, mình

phải tra cho rõ. Nếu như nàng ta thật sự biết chuyện không nên biết. Nàng sẽ phải thay đổi kế hoạch, ra tay với nữ nhân này trước, nàng không cho phép bất luận kẻ nào uy hiếp địa vị hiện tại của nàng!

Thần kinh Thiên Thủy căng thẳng đột nhiên tỉnh táo lại, nàng liếc trên giường một cái, sau đó cung kính nhận lệnh: "Nô tỳ chờ ở bên ngoài, nương nương có chuyện cứ gọi!"

Đợi lúc trong phòng chỉ còn lại hai người, bầu không khí càng thêm an tĩnh, bên ngoài gió lạnh gào thét dường như muốn phá tan trở ngại, xông thẳng vào.

Mộ Dung Thanh Y đứng lên, chậm rãi đi tới trước giường, trên cao nhìn xuống xem kỹ Vân Tuyết Phi, nữ nhân này nhiều nhất cũng được coi là thanh tú, một nữ tử, kém xa tướng tượng của mình.

Vân Tuyết Phi, Tiết Phi, tên hai người này cũng thật giống nhau, trước nàng vẫn luôn lo lắng Vân Tuyết Phi cùng một dạng với con hồ ly tinh kia, gương mặt tương tự Tiết Phi. Hôm nay chân chính nhìn thấy, nàng thở phào nhẹ nhõm một cái, nàng biết Hoàng thượng ở Hộ quốc vương phủ. Nếu nữ nhân này có tên và diện mạo đều giống với Tiết Phi, đã thế nàng lại thêm một đối thủ khó dây dưa nữa rồi.

"Rốt cuộc ngươi là ai, quan hệ thế nào với Tiết Phi?" Nàng cảm thấy nàng ta gọi nàng như vậy khẳng định không phải trùng hợp, nàng dám chắc không có ai biết quan hệ giữa nàng và Tiết Phi, hôm nay nàng nhất định phải biết rõ.

Hương hoa lan nhàn nhạt vẫn quanh, Vân Tuyết Phi từ từ mở mắt ra, con ngươi sáng loáng nhìn Mộ Dung Thanh Y đột nhiên cười nói: "Tiểu Y, một kiếm kia thật là đau, chỗ này của ta đau quá!"

Vân Tuyết Phi đưa tay che ngực, sắc mặt khổ sở nói: "Tại sao ngươi

và Huyền ca ca lại phản bội ta? Một là phu quân của ta, một là bằng hữu tốt nhất của ta, các người làm như vậy không cảm thấy có lỗi với ta sao?"

Trong mắt nàng dâng lên một tầng hơi nước, mắt sáng như đuốc chế trụ Mộ Dung Thanh Y.

Mộ Dung Thanh Y rùng mình một cái, buổi tối yên tĩnh, ánh mắt tràn đầy oán hận như vậy, nếu không phải trước đó nàng sớm điều tra ra, chắc đã bị nàng ta lừa rồi

Nàng cười lạnh nói: "Vương phi có ý gì?" Theo như nàng điều tra, trước khi Vân Tuyết Phi gả đến Hộ quốc vương phủ, là tiểu thư dòng chính Vân phủ, trải qua cuộc sống không bằng hạ nhân, rõ ràng là một người còn sống sờ sờ! Nếu không có người này, nói không chừng nàng sẽ tin tưởng Tiết Phi chưa chết, người ở trước mắt này chỉ thay đổi gương mặt thôi!

Vân Tuyết Phi giống như không nghe thấy lời nói của Mộ Dung Thanh Y, nàng rơi vào trong hồi ức bi thương nói: "Tiểu Y, người và Huyền ca ca là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời ta, ta từng nói qua trong nam nhân, ta chỉ đối xử tốt với Huyền ca ca, trong nữ nhân, ta chỉ đối xử tốt với một mình Tiểu Y người!"

Làm sao lại như vậy? Mộ Dung Thanh Y trợn to hai mắt, máu trong người bắt đầu nghịch lưu, tay chân rét run, những lời này bao nhiêu năm qua, nàng gần như sắp quên mất, tại sao nữ nhân này biết chứ?

"Chúng ta đã từng ngủ chung, tâm sự những chuyện thầm kín với nhau, tại giây phút cuối cùng trước khi chết, ta vẫn không tin người và Huyền ca ca phản bội ta!"

Tròng mắt Vân Tuyết trống rỗng, lâm vào trạng thái khổ sở của chính

mình, nước mắt từ khóe mi theo gò má chảy xuống, thấm ướt gối đầu dưới người.

Nàng đột nhiên vô ý thức ngồi dậy, trong ánh mắt hoảng sợ của Mộ Dung Thanh Y, bàn tay run rẩy đưa ra, xoa da thịt trắng mịn của nàng ta.

Bàn tay xanh xao lạnh như băng, phảng phất lộ ra khí lạnh, không giống như tay của một người bình thường.

Mộ Dung Thanh Y trợn to mắt, Vân Tuyết Phi đứng dậy, bàn tay lạnh lẽo miết tới miết lui gương mặt của nàng ta, như lưỡi rắn độc, lạnh lẽo quấn quanh, thấm đến long người, khiến cho cả người Mộ Dung Thanh Y kinh hãi, đôi môi phát run: "Không, ngươi không phải là nàng, làm sao ngươi có thể là nàng? Nàng đã chết, chết ở trên chiến trường rồi. Tiết Nhã tận mắt nhìn thấy, chính miệng nàng ta đã nói!"

Vân Tuyết Phi nâng lên khóe môi, ở nơi Mộ Dung Thanh Y không thấy được, trong mắt chợt lóe lên tia đen tối, nàng tiếp tục lạnh giọng nói: "Tỷ ở dưới đất lạnh quá, Tiểu Y, muội có muốn theo tỷ không!"

Đột nhiên hai cánh tay nàng nâng lên, vuốt ve bả vai Mộ Dung Thanh Y, dưới ánh mắt hoảng sợ của nàng ta, con ngươi Vân Tuyết Phi rét lạnh, bất chợt bóp cổ Mộ Dung Thanh Y.

Mộ Dung Thanh Y bị bóp cổ xanh cả mặt, nàng hoảng sợ hai mắt trừng lớn, nhìn thứ giống như máu lan tràn ra trong mắt Vân Tuyết Phi. Nàng lắc đầu một cái muốn kêu to, nhưng cổ họng bị cấu chặt, làm sao cũng không phát ra được âm thanh nào!

"Tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy? Tiểu Y, ta tốt với ngươi như vậy, mẫu thân của ngươi bị ức hiếp, ta dùng quyền thế bức phụ thân ngươi nâng mẫu thân ngươi lên làm bình thê, ngươi bị đích tỷ thứ

muội bắt nạt, ta thay người ra mặt. Thậm chí còn kết tình tỷ muội với người, mẹ cả chèn ép người, ta buộc bà ta xin lỗi người. Mọi thứ từ ăn mặc ở ta đều chia sẻ cùng người, sao người có thể ở sau lưng ta leo lên giường phu quân ta ta chứ?"

Mộ Dung Thanh Y không thể giữ bình tĩnh nữa, mỗi một câu chất vấn, tựa như đang lắng trĩ nàng. Nữ nhân trước mắt này tuyệt đối là ác quỷ bò ra từ địa ngục. Nàng đưa tay giấy giữa, ho khan, nhưng lại không thể thốt ra bất kỳ lời nói nào.

Không biết qua bao lâu, tại thời điểm Mộ Dung Thanh Y cho là sẽ chết, đột nhiên cổ buông lỏng, nàng vô lực trượt xuống ngòai bệ trên mặt đất.

Mộ Dung Thanh Y vừa được tự do, không quăng hình tượng, vội vàng bò dậy muốn chạy ra bên ngoài.

"Ơ? Không phải ta đang ở trong vương phủ à? Sao lại chạy đến đây rồi?" Đôi mắt Vân Tuyết sáng trong, nhìn bốn phía không hiểu hoàn cảnh kêu lên.

Hiện tại tinh thần Mộ Dung Thanh Y cực kì hoảng loạn, nàng cũng không nghe rõ bất kỳ thứ gì nữa, vội vàng chạy tới cửa, vừa chạy vừa hét chói tai: "Người tới, người tới, cứu mạng ~"

Thiên Thủy căng thẳng trong lòng, lập tức vọt vào, nhìn thấy sắc mặt chủ tử mình trắng bệch, bộ dáng mất hồn, nàng gấp gáp nói: "Nương nương, người làm sao vậy?"

Mộ Dung Thanh Y run rẩy đưa tay chỉ ra phía sau, trong mắt hiện lên sự hoảng sợ, nàng lo lắng nói: "Quý, phía sau có quý!"

Thiên Thủy theo phương hướng nhìn sang, thấy Vân Tuyết Phi mỉm

cười đứng ở nơi đó, nàng nhú chặt mày, không phải nữ nhân này trúng thuốc mê sao? Nàng ta khỏe như vậy giống như người không có chuyện gì?

Mộ Dung Thanh Y nắm chặt tay Thiên Thủy, đầu ngón tay dùng sức, hận không thể kéo da trên tay Thiên Thủy xuống.

Thiên Thủy cau mày, nhìn quanh phòng một vòng, cũng không nhìn thấy có vật gì kỳ quái, đừng nói chi đến quý!

Cuối cùng nàng thu hồi tầm mắt nhú mi nói: "Quý ở đâu?"

"Hà? Chỗ nào có quý, sao bốn vương phi không thấy?" Vân Tuyết Phi đề cao âm lượng, quan sát Thiên Thủy, giống như nghĩ đến cái gì, nàng hí mắt lại.

Mộ Dung Thanh Y vội vàng xoay người, lôi kéo Thiên Thủy nói: "Là Vân Tuyết Phi, nàng ta chính là Tiết Phi, nàng ta là quý, tới tìm ta báo thù!"

Thiên Thủy càng thêm mê mang, không phải Tiết Hoàng hậu đã sớm chết rồi sao? Hơn nữa theo nàng biết, tình cảm giữa nương nương và tiên hoàng hậu rất tốt. Lúc trước nhờ được Hoàng hậu ưu ái, mới có cơ hội vào hoàng cung, đến gần Hoàng thượng, cho nên chờ sau khi Hoàng hậu mất, nương nương vì thay Hoàng hậu chăm sóc Hoàng thượng, trực tiếp vào cung thụ phong thành Hoàng quý phi!

Chẳng lẽ. Nàng quét ánh mắt bén nhọn về phía Vân Tuyết Phi, cắn răng chất vấn: "Người đã làm gì chủ tử ta?"

Vân Tuyết Phi mở hai tay ra, cười như không cười nói: "Người nên hỏi chủ người, có phải đã làm việc gì trái lương tâm không? Nếu không tại sao luôn kêu có quý! Cái gọi là bình thường không làm việc

trái lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa!"

"Tiết Phi, tử đừng giết muội, không phải muội hại tử. Mặc dù muội thích Hoàng thượng, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ sẽ hại tử, muội chỉ muốn cùng tử noi theo Nga Hoàng, Nữ Anh hầu hạ hoàng thượng!" Cuối cùng cái gì Mộ Dung Thanh Y không nghe thấy gì nữa, trải qua thời gian dài sự khẩn trương sợ hãi bị đè nén ở trong lòng rốt cuộc cũng bùng nổ.

Thiên Thủy sợ hết hồn, tiên Hoàng hậu là bị hại chết! Vân Tuyết Phi, Tiết Phi, không trách được hôm nay chủ tử khác thường như vậy, thì ra là nàng phản bội tử muội tốt của mình.

Nhìn chủ tử lâm vào ma chướng, trong mắt Thiên Thủy thoáng qua sự vô lực, nàng đưa tay điểm huyết ngủ Mộ Dung Thanh Y.

Tức khắc Mộ Dung Thanh Y im bật, thẳng tắp ngã xuống đất, Thiên Thủy vội vàng tiếp nhận.

Ôm thân thể Mộ Dung Thanh Y, Thiên Thủy hung ác trợn mắt nhìn nữ nhân đang hả hê kia nói: "Lần này bỏ qua ngươi, lần sau gặp, ta nhất định sẽ báo thù!"

Nói xong cũng ôm Mộ Dung Thanh Y đi ra ngoài.

Đợi trong phòng chỉ còn lại một mình Vân Tuyết Phi, nàng le lưỡi một cái, trong lòng sung sướng vô cùng, nữ nhân đáng chết, quả nhiên có tật giết mình. Chẳng qua mình có rất nhiều thời gian chơi đùa với nàng ta, hôm nay chỉ mới bắt đầu thôi!

Nàng đột nhiên lấy một lọ thuốc từ trong quần áo ra, mỉm cười, đây đúng thật là đồ tốt. Hạ Hầu Cảnh đúng là bạn tâm giao, loại thuốc thế này vậy mà cũng tìm được cho nàng!

Tại thời điểm nàng đang đặc ý, đèn đuốc trong phòng vốn sáng trung, bỗng chốc chợt lóe, toàn bộ tắt hết, cửa chính và cửa sổ bị gió lớn quật qua quật lại, ngay cả những thứ đồ khác trong phòng cũng bắt đầu rung rinh.

Vân Tuyết Phi ớn lạnh, nhìn bốn phía đen như mực, khí lạnh lùa vào trong phòng thổi nàng cả người rét run, nàng cảm giác đột nhiên mình đứng bất động tại chỗ, chẳng lẽ thật sự có quỷ?

Chương 80: Tại sao lại không mặc quần áo?

Ngoài phòng gió lạnh gào thét, y hết tiếng khóc ác quỷ đập vào màng nhĩ Vân Tuyết Phi.

Cái lạnh xuyên tim, còn có cánh cửa và cửa sổ không ngừng lay động dữ dội Khiến trong lòng Vân Tuyết Phi sinh ra quỷ dị, cơ thể có chút lo lắng run rẩy.

Mình giả dạng quỷ, sẽ không thật sự dẫn quỷ đến chứ?

Đột nhiên sau lưng một con tay lạnh lẽo khoác lên bả vai nàng, Vân Tuyết Phi cứng đờ, xoay đầu qua, chợt một tia chớp bổ xuống, lúc sáng lúc tối chiếu lên gương mặt trắng bệch, nàng rớt cuộc không nhận được nữa, há miệng định thét chói tai.

Ai ngờ bàn tay kia kéo nàng lùi lại, hành động đột ngột, trong nháy mắt rơi vào cái ôm hơi thở phái nam quen thuộc, nhịp tim đập dồn dập hữu lực, ngực phập phồng, còn có cánh tay từ phía sau lưng vòng chắc eo nàng.

Người sau lưng tựa đầu dán vào bên tai nàng, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng mơn trớn cái cổ, hai tầng lửa và băng, cơ thể nàng mềm nhũn, sức nặng cả người cũng dồn hết lên nam nhân ở đằng sau.

Giọng nói dịu dàng trước sau như một vang lên: "Mới đi không bao lâu, ngay cả phu quân mình cũng quên rồi hả?" Tư Nam Tuyết nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, vùi đầu trên bả vai nàng nở nụ cười, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi nữ nhân này giả quỷ dọa người,

quả thật vô cùng thú vị.

Đột nhiên trong phòng an tĩnh lại, chỉ có tiếng gió ào ào ở bên ngoài truyền đến.

Nghe tiếng Tư Nam Tuyết, Vân Tuyết Phi kích động mừng như điên, nhưng vui mừng không bao lâu, sắc mặt nàng hơi trầm xuống, trong bóng tối nàng cắn răng hỏi "Mới vừa rồi có phải chàng giả quý hù ta không?"

"Chứng kiến nàng giả quý vui vẻ như vậy, ta cho rằng nàng thích, cho nên." Tư Nam Tuyết ho khan hai tiếng, cho dù trong đêm tối biết nàng sẽ không thấy rõ ánh mắt chột dạ của hắn, nhưng hắn vẫn không tự chủ được liếc về phương hướng khác, không dám nhìn thẳng vào nàng.

"Cho nên chàng cũng giả quý dọa ta!"

Nghe xong lời của Tư Nam Tuyết, Vân Tuyết Phi trong cơn giận dữ, có cảm giác bị người trêu chọc, rất mất mặt.

Đột nhiên nàng dồn lực vào khuỷa tay, đẩy mạnh về phía sau, thoát khỏi ôm ấp của hắn, xoay người đi ra bên ngoài, không để ý tới Tư Nam Tuyết.

Tư Nam Tuyết sờ mũi một cái, vừa rồi quả thật chơi rất vui, chẳng qua dường như hơi quá, nhìn nữ nhân thờ phì phò đi ra ngoài, hắn vội vàng cất bước đuổi theo, đưa tay kéo Vân Tuyết Phi lại, nhỏ nhẹ dỗ dành: "Đừng nóng giận, ta không biết nàng sợ quý, sau này sẽ không dọa nàng nữa!" Hắn tuyệt đối không thừa nhận lúc ấy nhìn vẻ mặt phong phú của Vân Tuyết Phi, hắn có ý nghĩ muốn tiếp tục trêu chọc nàng tiếp.

Vân Tuyết Phi hừ một tiếng, đầu lệch sang một bên, không chút để ý Tur Nam Tuyết.

Đột nhiên hơi thở xung quanh trở nên loãng hơn, dần dần làm cho người ta thở không nổi, trong không khí ẩn giấu tầng tầng sát ý.

Đôi mắt Tur Nam Tuyết phát lạnh, cả người lộ ra hơi thở giá rét, nhiệt độ bên trong phòng cũng bởi vì hấn mà thoáng chốc chột lạnh.

Vân Tuyết Phi cũng cảm thấy có điều gì đấy bất thường, nàng nhìn Tur Nam Tuyết nhíu chặt chân mày, vẻ mặt bỗng nhiên có chút sợ.

"Có phải có nguy hiểm không?" Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng cầm ngược tay Tur Nam Tuyết, nhìn hấn hỏi thăm.

Tur Nam Tuyết cúi đầu, trong mắt thoáng qua sự kiên định cùng thâm tình, hấn nghiêm túc gật đầu dặn dò: "Nàng đi theo sát ta...ta sẽ bảo vệ nàng!"

Tình cảnh chém giết đêm đó, máu chảy thành sông, vừa nghĩ tới toàn thân nàng ớn lạnh. Nếu hiện tại chỉ có một mình nàng, thì không cần sợ gì cả. Nhưng nàng sợ những người thân cận mình sẽ bị uy hiếp, lo lắng bọn họ bị thương, lo lắng bọn họ đột nhiên kết thúc sinh mệnh, vĩnh viễn biến mất trong cuộc sống của nàng.

Chợt bên ngoài gió lớn nổi lên, cánh cửa cửa sổ va chạm tạo tiếng vang thật lớn, người bên ngoài bị đập té xuống đất, trước mắt lập tức xuất hiện một đám hắc y nhân, trong tay cầm đao kiếm, lóe ra ánh sáng lạnh.

Lúc tầm mắt Vân Tuyết Phi quét qua đám hắc y nhân, đột nhiên hoảng sợ trợn to hai mắt, những người này lại là xác chết!

Ấn đường hiện sắc đen, da thịt tím bầm cứng ngắc, giống như vỏ cây già từng cục nổi lên, có thể nhìn thấy xương trắng như tuyết bên trong, hai mắt là hai lỗ thủng máu, bên trong âm khí tràn đầy, vô cùng kinh khủng!

Kiếp trước nàng từng nghe nói qua Miêu tộc có một loại cổ khiến cho người ta sợ hãi. Con người sau khi chết, người Miêu tộc sẽ đem thi thể chuyển đến núi cao, có chướng khí rất nặng trong núi bảo tồn, đồng thời dùng rượu thuốc bào chế, bảo đảm thi thể lâu dài không bị thối rữa, trong núi nhiều chỗ không có ánh mặt trời, quanh năm suốt tháng tràn ngập âm khí, bệnh sốt rét ác tính tràn ngập khắp nơi, những thi thể này trải qua luyện chế nghiêm ngặt, trở thành tử sĩ tàn nhẫn lợi hại nhất!

Vân Tuyết Phi nhìn thoáng qua, liền dời mắt đi, nàng nhịn xuống cảm giác nôn mửa trong dạ dày, không biết có phải do bị ảnh hưởng bởi tâm lý, nàng giống như có thể ngửi được mùi xác chết trong không khí.

Dường như Tư Nam Tuyết cảm thấy được sự lo lắng của nàng, một bàn tay dùng sức nắm chặt nàng, chân mày hấn nhíu chặt, đem Vân Tuyết Phi vào trong phạm vi bảo vệ của mình, con người thâm thúy nghiêm túc, lặng lẽ quan sát động tĩnh xung quanh.

Cả bầu trời đêm một vùng tăm tối, bên ngoài đột nhiên tí tách tí tách từng hạt mưa to rơi xuống, gió lớn gào thét, trên bầu trời sấm chớp ầm ầm. Hắc y nhân vốn đang bất động, đột nhiên đồng loạt ra tay, gươm đao tấn công về phía Tư Nam Tuyết và Vân Tuyết Phi.

Tư Nam Tuyết đẩy Vân Tuyết Phi ra sau lưng mình, đưa tay rút từ bên hông ra một thanh nhuyễn kiếm chớp nhoáng ánh bạc, đón nhận công kích của những tử sĩ kia. Tư Nam Tuyết tập võ từ nhỏ, trình độ có thể coi là cao thủ tuyệt đỉnh, mỗi đợt công kích của tử sĩ, đều bị

hắn khống chế ở trong phạm vi nhất định, không để cho bọn họ đi tới phía sau.

Thân hình hắn nhanh nhẹn di chuyển ở bên trong đám hắc y nhân, mấy lần biến nguy thành an, nhưng những người này hoàn toàn mất đi ý thức, không một chút bận tâm, liều chết công kích. Hơn nữa thân thể bọn họ bởi vì được luyện chế bởi nước thuốc và hoàn cảnh đặc thù, gần như là đao thương bất nhập. Tư Nam Tuyệt có thể khống chế bọn hắn ở trong phạm vi nhất định, nhưng lại giết không được, đánh ngã bọn họ, bọn họ lại tiếp tục đứng lên, nhuyễn kiếm có thể ngăn hắn công kích của bọn chúng, tuy nhiên không thể gây ra bất kỳ tổn thương gì!

Tư Nam Tuyệt mím chặt môi, con ngươi ngưng trọng, đón lấy từng đợt công kích trí mạng, kiếm trong tay trong đêm tối tỏa ra ánh sáng lạnh, tử sĩ bị nội lực đánh bay ở trước mặt hắn, rồi lại lập tức bò dậy.

Mắt liếc thấy dáng vẻ Vân Tuyết Phi sốt ruột lo lắng, tim hắn đột nhiên lạnh lẽo, kéo dài thời gian như vậy không phải biện pháp!

"Phi Nhi, nàng đi trước đi!" Tư Nam Tuyệt vừa vung kiếm trong tay, vừa nghiêm túc hô.

Vân Tuyết Phi hơi giật mình, hắn để cho nàng đi trước? Không, nàng không thể đi một mình! Cuộc chiến này nếu kéo dài lâu, rất bất lợi với Tư Nam Tuyệt và nàng, nàng phải nghĩ biện pháp!

Trong đêm tối vắng lặng, xen lẫn tiếng gió tiếng mưa rơi, còn có tiếng đao kiếm va chạm kịch liệt. Đột nhiên tiếng sáo cao vút chen vào nghe có vẻ quý dị.

Mắt Vân Tuyết Phi sáng lên, tiếng sáo!

Âm thanh tiếng sáo vang dội như thế, người thổi sáo chắc chắn ở gần đây! Nếu giết được người thổi sáo, những tử sĩ này sẽ không còn ai khống chế, không có bất kỳ lực sát thương nào nữa!

Quyết định chủ ý xong, nàng nhúng người nhảy lên, bay đi.

Giọt mưa lớn như hạt đậu làm ướt y phục của nàng, tóc, dính vào nhau, nhưng còn kém xa sự lạnh giá trong lòng nàng, nàng phải nhanh lên, càng chậm Tư Nam Tuyệt bên kia lại càng nguy hiểm!

Kiếp trước thời khắc gặp nguy hiểm, nàng là người thứ nhất chắn trước mặt Hạ Hầu Huyền, cùng người liều mạng, khi đó nàng vẫn cho rằng mình rất kiên cường, cũng không có gì không đúng.

Cho đến khi vừa rời nguy hiểm kéo tới, Tư Nam Tuyệt theo bản năng đẩy nàng ra sau lưng, nàng mới phát hiện, thì ra cảm giác được người khác bảo vệ lại tốt như thế, có một người như vậy cùng nhau tay nắm tay hết kiếp này, nàng nhất định không thể để hấn hoặc nàng rời đi trước!

Từng giọt từng giọt nước mưa theo tóc trên trán chảy vào mắt, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, nàng ép buộc mắt mình mở to, dò xét bốn phía.

Ánh mắt chợt lóe, nàng quay đầu nhìn thấy cách đó không xa dưới mái hiên, một người mặc đồ màu đen giống như hòa cùng bóng đêm, cầm trong tay cây sáo.

Tiếng sáo quý dị kia chính là phát ra từ chỗ hấn!

Con người Vân Tuyết Phi run lên, vận khinh công bay thẳng tới.

Lúc rơi xuống đất, nàng đưa tay lấy từ bên hông ra một cây chủy thủ,

nàng xoay người ngưng tụ nội lực trên thanh chủ thủ, ánh mắt chột lóe, một tia ánh lạnh thoáng qua.

Động tác trong tay hắc y nhân vẫn không dừng lại, trực tiếp điểm mũi chân một cái, tránh khỏi.

"Ai phái người tới?" Ánh mắt Vân Tuyết Phi như kiếm, chăm chú nhìn hắc y nhân.

Tên hắc y nhân không nói lời nào, vẫn tiếp tục thổi sáo, rõ ràng trên người hắn không hề có bất kỳ sát khí gì, tuy nhiên lại có hơi thở làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Vân Tuyết Phi lạnh lùng, trực tiếp dùng tay không tấn công, nàng không thể để người này tiếp tục thổi sáo.

Tiếng sáo dừng lại, tình huống thay đổi, một tay hắc y nhân đánh kịch liệt với Vân Tuyết Phi.

Giờ khắc này thời gian trôi qua một cách chậm chạp khó khăn.

Trong lúc giao chiến, Vân Tuyết Phi vẫn luôn thấp thỏm lo cho Tư Nam Tuyết, nhìn cây sáo vẫn không rời miệng hắn, trong lòng nàng càng sốt ruột hơn.

Ngay tại khoảnh khắc nàng sơ suất, thanh chủ thủ ban nãy lóe ánh sáng đâm về phía nàng, đầu óc Vân Tuyết Phi trống rỗng, mở to hai mắt nhìn mũi dao càng ngày càng gần

Chương 80-2: Tại sao lại không mặc quần áo? (2)

Đột nhiên một cơn gió mạnh thổi tới, xen lẫn nội lực cường đại, ánh sáng bạc chợt hiện, một tiếng hét thảm vang dội trong đêm tối.

Giữa hào quang chói mắt, một cánh tay đầy máu bay theo đường vòng cung rớt xuống đất, nháy mắt màu đỏ lan tỏa xung quanh nó.

Lập tức nàng rơi vào một lồng ngực dịu dàng an toàn, hơi ôm nàng, giọng nam trầm ấm quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu: "Không phải kêu nàng đi trước rồi ư? Sao lại không nghe lời như vậy?"

Vân Tuyết Phi men theo giọng nói nhìn lên trên, trông thấy Tư Nam Tuyết bình an đứng ở trước mặt mình, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nhưng không ngờ Tư Nam Tuyết tới đây câu nói đầu tiên là trách cứ mình, Vân Tuyết Phi cảm thấy rất uất ức, nàng cũng là vì lo cho hắn thôi, không muốn để một mình hắn tác chiến, không muốn chỉ đứng ở một bên chờ!

"Ta muốn giết các ngươi!"

Một tiếng kêu khàn khàn đầy sự phẫn nộ vang lên, ngay sau đó bóng dáng màu đen chợt lóe, công kích Tư Nam Tuyết.

Trái tim Vân Tuyết Phi nhảy tới cổ họng, vừa rồi thật sự không phải là thời điểm để tức giận, nàng đang chuẩn bị tiếp tục chiến đấu, nhưng lại bị Tư Nam Tuyết kéo trở lại.

"Bạch Phong, nơi này giao cho ngươi!"

Để lại một câu như vậy, Tư Nam Tuyệt ôm Vân Tuyết Phi bay về hướng Hộ quốc vương phủ.

Khi Ngũ Trà và Đào Thất nhìn thấy toàn thân Vân Tuyết Phi ướt đầm trở về Phụng viên, sự lo lắng vừa mới được giảm xuống, giờ lại trở dậy tiếp.

Ngũ Trà vội vàng kêu người đi nấu nước nóng, vừa đẩy Vân Tuyết Phi vào trong tìm quần áo sạch sẽ phòng cho nàng.

Vân Tuyết Phi nhìn dáng vẻ Ngũ Trà và Đào Thất bận rộn vì mình như vậy, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, hốc mắt hơi nóng một chút, hoàn hảo tối hôm nay bình an trở lại, nếu không hai nha đầu này không biết sẽ thế nào nữa?

"Tiểu thư, nước nóng đã chuẩn bị xong, có thể tắm rửa rồi!" Ngũ Trà sốt ruột nói, nhìn gương mặt tiểu thư trắng bệch xuất hiện trong cơn mưa to, nàng đau lòng không thôi.

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, nhìn dáng vẻ hai nha đầu này cũng rất mệt mỏi, nàng dịu dàng nói: "Hôm nay các em cũng mệt rồi, xuống nghỉ ngơi đi! Buổi tối không cần hầu hạ ta."

Ngũ Trà và Đào Thất nhìn nhau, lắc đầu: "Bọn em chờ tiểu thư ngủ rồi mới trở về!"

Vân Tuyết Phi càng thêm tội lỗi, nếu không phải vì mình muốn đi tìm đầu mối, cố ý để Thiên Thủy dẫn mình đi ra ngoài, cũng sẽ không gặp phải tử sĩ, lại càng không phải chật vật như vậy, làm cho hai nha đầu này lo lắng, nàng giả vờ tức giận nói: "Các ngươi không đi nghỉ ngơi, ta sẽ ngồi ở đây hoài không đi tắm!"

Ngũ Trà và Đào Thất vô lực nhìn bộ dáng tiểu thư nhà mình tức giận, hiểu rõ tính tình tiểu thư nói là làm, chỉ có thể gật đầu một cái, hai người cùng nhau lui ra ngoài.

Nghe tiếng đóng cửa, Vân Tuyết Phi thở phào một cái, đi vào trong phòng, nhìn thùng nước tắm phả hơi nóng, nàng cũng nhịn không được nữa, cởi quần áo, nhấc chân bước vào.

Trong nháy mắt cảm giác ấm áp lan truyền khắp toàn thân, nàng thoải mái tựa vào thành thùng, mắt híp lại, cánh tay mềm mại nhẹ nhàng hoạt động trong nước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc bị hơi nóng phả lên biến thành đỏ bừng.

Tình huống căng thẳng ban nãy vẫn không cảm thấy mệt, hiện tại thần kinh tỉnh táo lại, mi mắt Vân Tuyết Phi nâng lên hạ xuống, cả người vùi trong nước nóng, mệt mỏi muốn ngủ.

Tư Nam Tuyệt đẩy cửa đi vào đúng lúc chứng kiến một bức tranh mỹ nhân tắm rửa, mắt nàng khép chặt, vẻ mặt lạnh nhạt nằm trong nước, chỉ lộ ra bả vai mượt mà và gương mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng. Từng lớp cánh hoa màu đỏ trôi trên mặt nước, che đi xương quai xanh mê người phía dưới.

Hô hấp hần hơi cứng lại, trong ánh mắt thoáng qua một tia tăm tối, bước vô cùng nhẹ, giống như sợ đánh thức thiên hạ đang chìm trong giấc mộng kia, khi đi đến thùng nước tắm trước mặt, hần cúi đầu nhìn Vân Tuyết Phi, dung nhan như thi như họa dưới ánh đèn lờ mờ hết sức dịu dàng.

Hần không kiềm lòng được đưa tay nhẹ nhàng xoa gương mặt Vân Tuyết Phi, một đường vuốt ve xuống dưới, da thịt trong tay mềm nhẵn mát hờn, cảm giác có thể nặn ra nước, không trách được

người xưa nói: nữ nhân là làm bằng nước.

Tay hấn men theo cổ, vẽ phác thảo đường cong xương quai xanh khêu gợi của nàng, bụng bị một mối lửa đốt nóng khiến hấn khó chịu, mà nữ nhân này vẫn hồn nhiên tiến vào mộng đẹp không hề hay biết gì.

Khế thở dài một cái, đưa tay nhẹ nhàng bế nữ nhân trong thùng ra, cầm khăn lông đã được chuẩn bị bên cạnh lau khô thân thể nàng. Đúng là một nha đầu không thể làm cho người bớt lo, nếu không phải hấn tới đây, nữ nhân này sợ rằng chờ cho đến khi nước lạnh cũng chưa tỉnh lại!

Sau khi lau khô cả người nàng xong, hấn bế ngang nàng, đi tới trước giường thả nàng lên, đắp kín mền cho nàng, tiếp theo nhẹ nhàng đi ra ngoài.

=== ===== =====phân cách tuyến===== ===== =====

"Tướng quân, đã trễ thế này sao chưa nghỉ ngơi?" Hồng Nguyệt dịu dàng hỏi, trong mắt tràn đầy quan tâm.

Phong Cự từ trong binh thư ngẩng đầu lên, trông thấy dáng vẻ nữ nhân này lo lắng cho mình, hấn nắm chặt tay Hồng Nguyệt: "Nàng nghỉ ngơi trước đi, ta xem xong sẽ ngủ!" Trong khoảng thời gian này, vẫn chỉ có nàng quan tâm mình, chăm sóc mình. Mặc dù trong lòng hấn không yêu nàng, nhưng vẫn có chút thích.

Hồng Nguyệt lắc đầu một cái nghiêm túc nói: "Tướng quân không ngủ, nô tỳ cũng không ngủ, nô tỳ muốn ở cùng với Tướng quân!"

Trong con ngươi trong suốt tràn đầy hình ảnh của mình, Phong Cự nhận nhạo, tay nắm Hồng Nguyệt càng thêm dùng sức.

Nhìn làn da nhẵn nhụi dưới ánh đèn, tuy có thể nhìn thấy vết sẹo lờ mờ, nhưng toàn bộ da thịt vẫn bóng loáng như nước, Phong Cực dịu dàng hỏi "Thuốc kia dùng sao rồi? Có khó chịu chỗ nào không?"

Gò má Hồng Nguyệt đỏ thắm, trông thấy ánh mắt Phong Cực chăm chú nhìn mình, nàng vui vẻ trả lời: "Dùng rất tốt!"

Phong Cực hài lòng gật đầu một cái: "Vậy thì tốt, đây chính là đồ tốt, chỉ cần tiếp tục dùng thêm hai lọ, những vết sẹo trên mặt nàng sẽ hoàn toàn biến mất!"

Hồng Nguyệt rất vui, vốn cho rằng tương lai u tối, bỗng chốc bình minh rực rỡ, bản thân có thể đẹp lại rồi. Sợ là nữ nhân Tống Thi Linh kia bị chọc cho tức gần chết, nghĩ tới đây nàng cảm thấy vô cùng sung sướng.

Nàng lấy tay còn lại khoát lên mu bàn tay Phong Cực, nhẹ nhàng vuốt ve, khiêu khích, đôi mắt quyến rũ mê người, giọng nói ngọt ngào: "Tướng quân tốt với nô tỳ như vậy, nô tỳ không gì báo đáp, chỉ có." Lúc nàng cúi người xuống, kề bên tai Phong Cực nhỏ giọng nói: "Chỉ có thể lấy thân báo đáp!"

Thân thể nửa che nửa lộ, da dẻ trắng mịn lúc ẩn lúc hiện, còn quyến rũ hơn so với khi lộ hết, mắt Phong Cực nhìn thẳng, trong mắt chỉ có dáng người tuyệt mỹ kia, hấn gian nan nuốt nước miếng.

Hồng Nguyệt luồn tay vào trong quần áo Phong Cực, theo lồng ngực rần chắc đi xuống, miệng lại phả hơi nóng bên cổ Phong Cực: "Đồ tốt đó ở đâu ra vậy?"

Hồ hấp Phong Cực đột nhiên trở nên nặng nhọc, mắt đỏ ngầu, hấn một phát bắt được bàn tay nhỏ bé đang quấy rối kia, cảnh cáo nói:

"Cái này nàng không cần phải biết, chỉ cần biết có thể chữa khỏi mặt là được!"

Vừa dứt lời, Phong Cực đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Hồng Nguyệt, bụng dưới như có một ngọn lửa hành hạ toàn thân hấn đau buốt: "Tiểu yêu tinh, nàng đã không ngủ được, chúng ta liền làm một chút vận động trợ giúp giấc ngủ vậy!"

Một tay gạt hết những thứ trên bàn, một trận bùm bùm vang lên, Phong Cực ôm Hồng Nguyệt để trên bàn, lật mình đè lên trên người của Hồng Nguyệt.

Âm thanh quần áo bị xé rách, ngay sau đó là tiếng gầm của nam nhân hòa cùng tiếng nữ nhân rên rỉ, cảnh xuân vô biên, đêm vẫn còn rất dài.

=== ===== =====phân cách tuyến===== ===== =====

Sáng sớm, khi những tia nắng đầu tiên chiếu vào trong phòng, Vân Tuyết Phi thoải mái duỗi cái lưng mệt mỏi, ngủ một giấc, quét sạch mệt nhọc đêm qua.

Đột nhiên cảm giác mát lạnh ập đến, rốt cuộc Vân Tuyết Phi cảm thấy có gì đó không đúng, nàng nhìn thấy cánh tay trắng nõn, nhất thời ngẩn ra, không có mặc quần áo.

Chợt nàng nhớ lại tối qua không phải mình đang tắm sao? Sau đó, sau đó giống như mình ngủ thiếp đi, vậy làm sao mình ở trên giường, hơn nữa.

Nàng vạch chăn, liếc vào bên trong một cái, lập tức mặt không còn chút máu, quả nhiên toàn bộ đều trần trụi!

Chương 81-1: Bí mật về thân thể (1)

Mắt nàng trừng lớn, chẳng lẽ hôm qua mình quá mệt mỏi, tắm xong lau khô người rồi mới lên giường? Sao mình một chút ấn tượng cũng không có?

Thân thể dưới chăn không mặc quần áo, trần truồng ma sát với ga giường, trong lòng nàng hơi mất tự nhiên.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu nghiêng vào trong nhà, khiến cả căn phòng sáng trưng, lóe ánh sáng màu vàng khắp nơi.

Lúc này hẳn đã rất trễ, mình phải mau chóng mặc xong quần áo. Nếu để chậm một chút Ngũ Trà đi vào, vậy mình mắc cỡ chết rồi. Cho dù Ngũ Trà cũng là nữ hài tử, nhưng bị người trông thấy hết toàn bộ cơ thể, thậm chí một số chỗ tư mật, nàng vẫn không tiếp thụ nổi. Vì vậy lúc tắm rửa, nàng đều không để cho ai hầu hạ, tự mình tắm rửa.

Trong phòng yên tĩnh, lúc này hẳn là không có người, nàng vội vàng bò dậy di chuyển thân thể trần truồng xuống giường đi tìm quần áo.

Đột nhiên tiếng vén rèm vang lên, ngay sau đó hơi thở quen thuộc nháy mắt tràn ngập trong căn phòng.

Bước chân Vân Tuyết Phi dừng lại, cả người hóa đá, không tiếp tục đi lấy quần áo nữa mà ngược lại chạy thẳng đến giường.

Cơ thể phái nữ trắng muốt như ngọc dưới ánh mặt trời càng lộ vẻ sáng loáng, tuyệt mỹ mê người, bả vai mượt mà, hai bầu ngực mềm

mại nô ra, cái mông vênh cao. Đường cong lưng linh hấp dẫn, xinh đẹp tuyệt trần, tinh tế trắng nõn như tuyết.

Cho dù tối hôm qua mắt đã ăn no, lúc này lần nữa nhìn thấy vẫn rung động không nhỏ, trên tay của hắn giống như còn lưu lại cánh tay trắng mịn, tràn đầy hương thơm của nữ nhi.

Cổ họng hắn hơi giật giật, mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm cơ thể uyển chuyển của nữ nhân trước mặt, không hề có chút tự giác né tránh.

Dưới tầm mắt nóng rực như vậy, nguồn gốc còn là của một nam nhân. Mặc dù trên danh nghĩa là phu quân mình, nhưng dù sao bọn họ vẫn chưa tới một bước kia, sao hắn có lộ liễu như thế?

Mặt Vân Tuyết Phi vốn đã đỏ như lửa đốt, hiện tại càng thêm xấu hổ, nàng đưa tay lúc lên lúc xuống che đậy nơi tư mật của mình, quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn nam nhân không chút tự giác kia.

Mỹ nhân như hoa, trừng mắt còn không bằng nói là tức giận, mị nhãn như tơ, nhìn Tư Nam Tuyết khiến cho trong bụng hắn không khỏi nhộn nhạo, hận không được lập tức ôm tiểu yêu tinh trước mặt vào trong ngực, mạnh mẽ giày xéo một phen.

Vân Tuyết Phi cứng ngắt tại chỗ, không dám động đậy, chỉ có thể dùng ánh mắt hung dữ trừng nam nhân đang mang vẻ mặt háu sắc đáng ghét kia.

Một lát sau, Vân Tuyết Phi rốt cuộc nhịn không được nữa: "Người có thể đi ra ngoài hay không, ta muốn mặc quần áo!" Tầm mắt như lửa nóng đánh trên người khiến cho nàng vô cùng khó chịu.

Tư Nam Tuyết cười khẽ, dưới cái nhìn căm tức của Vân Tuyết Phi,

hắn không đi ra ngoài, ngược lại thông dong đi vào, tìm một cái ghế ngồi xuống đối mặt chính diện với Vân Tuyết Phi. Ánh mắt càng thêm không kiên nhẫn khóa chặt Vân Tuyết Phi, con ngươi tỏa ra ánh sáng xanh biếc.

Hắn nhìn Vân Tuyết Phi đầy thâm ý, một đôi mắt phượng thanh tịnh và đẹp đẽ, giọng nói khàn khàn vang lên: "Nàng là nương tử của ta, thân thể bị ta nhìn thấy thì có làm sao!" Ý kia chỉ kém không nói rõ là hắn sẽ không ra, chính là muốn ở chỗ này thưởng thức nàng mặc quần áo.

Không để ý tới Vân Tuyết Phi tức giận, đôi con ngươi của hắn vẫn luôn dính chặt dính trên người nàng, lẩm bẩm nói ra một câu: "Không ngờ dưới quần áo đúng là hàng thật giá thật!"

Mặt Vân Tuyết Phi trong nháy mắt đỏ hết, nói không ra lời, vừa tức vừa thẹn, chỉ có thể cắn răng nhìn chằm chằm nam nhân đáng giận này, hận không được dùng ánh mắt giết chết hắn!

Tối hôm qua tại thời khắc nguy cấp, dáng vẻ không để ý an nguy che chở nàng, cho nàng an toàn, cho nàng dũng khí, trong lòng nàng không cảm động là không thể nào!

Nhưng hiện tại một chút cảm động cũng không có, lúc này trong lòng của nàng chỉ có sự cố gắng cường hòa lẫn với tức giận, nàng liếc mắt về phía chiếc giường cách đó không xa, trong lòng tính toán, làm sao bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới mà không khiến cho chỗ tư mật bị bại lộ!

Càng nghĩ càng gấp gáp, từng phương pháp đều bị nàng bác bỏ sạch sẽ, cái trán rịn ra lớp lớp mồ hôi.

Tư Nam Tuyết thấy đã đủ rồi, nhìn nữa, sợ rằng nữ nhân trước mắt

thật sự sẽ phát nổ mất, hấn ho khan hai tiếng, vành tai hơi đỏ, hơi mấy tự nhiên nói: "Ta đi bên ngoài chờ nàng, nàng nhanh mặc xong quần áo, ta có chuyện muốn nói với nàng!"

Ngay sau đó giống như vừa rồi âm thanh vén rèm vang lên, trong nhà cũng chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng thở phào một cái, cũng may là đã đi, chân của nàng cũng tê cứng rồi, lập tức nàng đi đến tủ lấy quần áo ra, tiếp theo từng lớp từng lớp mặc lên.

Tur Nam Tuyệt lẳng lẳng ngồi chờ ở gian ngoài, xem xét bức thư trên tay, nhưng hồi lâu, hấn lại ngẩng đầu lên thở dài khe khẽ. Bây giờ trong đầu đều là bóng dáng nha đầu không có mặc quần áo kia, thật là tự mình làm bậy thì không thể sống được!

"Là về chuyện ám sát đêm qua?" Vân Tuyết Phi chậm rãi đi tới phía đối diện Tur Nam Tuyệt, tiện tay tìm chỗ ngồi xuống, mở miệng nói.

Tròng mắt Tur Nam Tuyệt ngưng trọng, trên mặt nhuộm lên sự nặng nề: "Kẻ khống chế những tử sĩ ngày hôm qua chính là Vu Nhân* (thầy mo/ phù thủy) của Miêu tộc, chuyên nghiên cứu tà thuật, bọn họ lợi dụng tà thuật hại người, nghe nói chỉ cần có người bên ngoài xuất ra được giá tiền, chuyện thương thiên hại lý gì bọn họ cũng sẽ nhận!"

"Đã có manh mối người phía sau màn chưa?" Vân Tuyết Phi hỏi thăm, chân mày tản ra sự ưu sầu.

Tur Nam Tuyệt lắc đầu một cái, ánh mắt lạnh lẽo: "Không có!"

"Không phải người đi Hồ Đầu sơn điều tra sao? Làm sao có thể kịp thời tới đây cứu ta?" Nàng không cho là hấn đúng lúc đi ngang qua, lấy tính cách của hấn chắc chắn là biết mình gặp nguy hiểm, buông

hết thảy trong tay tới đây cứu nàng.

"Ngày đó ta nhận được một tờ giấy, nói cho ta biết nàng gặp nguy hiểm, vì vậy ta liền trở lại trước thời hạn. Mặc dù không hiện thân, nhưng vẫn canh giữ ở bên cạnh nàng. Ngày đó nhìn thấy có người bắt cóc nàng, vì vậy ta cũng đi theo." Tư Nam Tuyệt nhàn nhạt giải thích, sau đó dặn dò: "Những ngày này nàng tạm thời đừng ra cửa, ngoan ngoãn ở nhà, bên ngoài rất không an toàn, mọi chuyện có ta!"

Hắn luôn có thể đánh trúng nơi mềm mại trong lòng nàng, nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt nóng rực không chút kiêng kỵ vừa rồi, nàng tức giận nói: "Trong nhà cũng không an toàn!"

Tư Nam Tuyệt giật mình, sau đó thấy ánh mắt chỉ trích của nàng, đại khái biết nàng nói phương diện nào! Hắn chợt cười một tiếng, đứng lên đi tới trước người nàng, kéo nàng đứng lên, ôm vào trong ngực nhẹ nhàng than thở: "Chúng ta làm vợ chồng thời gian dài như vậy, nàng còn xấu hổ cái gì?"

Giống như đó chính là chuyện đương nhiên, giọng điệu buồn bã như thế, giống như sai lầm đều ở trên người nàng.

Chương 81-2: Bí mật về thân thể (2)

Nhớ lại ban nãy thân thể nàng trần truồng bị hấn tùy tiện nhìn như vậy, trong lòng nhóm lên một mối lửa, thiêu đốt nàng, nhiệt huyết dâng trào cuồn cuộn, nàng đưa tay đấm hấn, liếc hấn một cái:

"Nhưng người bị nhìn hết là ta, mặc dù là vợ chồng, nhưng cũng là hữu danh vô thực, người lại không thể có nửa điểm hình tượng?"

"Nương tử trước mặt cần hình tượng làm cái gì?" Tay Tư Nam Tuyệt nhẹ nhàng khoác lên vai nàng. Sau đó tựa như vô ý vuốt ve tới lui, trong đầu lặp đi lặp lại cảnh tượng trắng nõn mới vừa rồi.

"Đại lưu manh!" Vân Tuyết Phi chu mỏ mắng.

Vừa dứt lời, cằm nhẹ nhàng bị nâng lên, đôi môi mềm mại quen thuộc đè lại miệng của nàng, mút thỏa thích.

"Tiểu thư, có khách cầu kiến!"

Giọng nói cung kính của Ngũ Trà vang lên ở bên ngoài.

Vân Tuyết Phi ngừng hôn, vội vàng đẩy Tư Nam Tuyệt ra, chỉnh đốn lại dung nhan, nghiêm mặt nói: "Đã biết!"

Tư Nam Tuyệt không vui nói: "Thật mất hứng!"

Nhìn sắc mặt Tư Nam Tuyệt bị ghen khuấy, khỏi phải nói Vân Tuyết Phi vô cùng sáng khoái, nàng không để ý tới vẻ mặt thối của hấn, dứt khoát xoay người kéo cửa đi ra ngoài.

Vân Hoan Nhan, nữ nhi thứ hai của Vân Hoài Thiên và Mạc Sở Sở, thứ muội trên danh nghĩa của nàng.

Lúc Vân Tuyết Phi đi đến tiền sảnh, đã nhìn thấy một mỹ nhân mặc áo tơ trắng lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, không kiêu ngạo không nóng nảy, như một đóa hoa Bách Hợp thuần khiết.

Thấy Vân Tuyết Phi đi vào, Vân Hoan Nhan vội vàng đứng lên nghênh đón: "Bái kiến Vương phi!"

Cùng với sự tưởng tượng của nàng không quá giống nhau, không ngờ trong Vân phủ vẫn còn người có con người sáng ngời như thế, trong đó chỉ có sự tôn kính với mình, hoàn toàn không có những ý nghĩ khác.

Vân Tuyết Phi bỏ qua tâm trạng không vui lúc nãy, nhíu mày cười nói: "Hoan Nhan tiểu thư tìm bốn Vương phi có chuyện gì sao?"

Vân Hoan Nhan cũng không bởi vì việc Vân Tuyết Phi cố ý phỉ sạch quan hệ mà tức giận, nàng nhìn thẳng Vân Tuyết Phi, ánh mắt nghiêm túc: "Ta muốn cùng vương phi làm một cuộc giao dịch!"

"Muốn như vậy thì phải có tư cách giao dịch!" Vân Tuyết Phi có chút hứng thú nói, nàng không phải thánh nhân, thấy ai cũng giúp, mới vừa từ miệng Ngũ Trà biết được không ít chuyện.

"Vương phi đã từng nghĩ tới, người không phải là nữ nhi của Vân Hoài Thiên!" Ánh mắt Vân Hoan Nhan khóa chặt lên người Vân Tuyết Phi, thẳng thắn ném ra một câu nói như vậy.

Quả nhiên sắc mặt Vân Tuyết Phi chợt biến đổi, nhưng rất nhanh đã che giấu cảm xúc, nàng cúi đầu cười một tiếng: "Lời này Hoan Nhan

muội muội không nên nói lung tung!" Cho dù không thích Vân Hoài Thiên, nhưng hắn là phụ thân nàng, đó chính là sự thật, nàng đã sớm tiếp nhận.

"Chỉ cần vương phi đồng ý vì ta ra mặt, để cho ta và Chi Hàng của ta được ở cùng nhau, ta sẽ nói cho người biết chân tướng đã bị chôn giấu nhiều năm qua!" Vân Hoan Nhan khẽ cười một tiếng, nàng biết Vân Tuyết Phi sẽ động lòng.

Mạc Sở Sở là thị thiếp Mã Lan Thấm đưa cho Vân Hoài Thiên, vốn là hi vọng Mạc Sở Sở sinh nhi tử để nhận làm con thừa tự trên danh nghĩa của mình, không ngờ liên tiếp hai lại là nữ nhi, nhi tử đầu tiên được một nữ tử thanh lâu sanh ra. Sao Mã Lan Thấm có thể không hận?

Vì vậy Mạc Sở Sở ở Vân phủ càng thêm gian nan, Mã Lan Thấm oán hận, Vân Hoài Thiên lạnh nhạt, hạ nhân làm khó dễ. Bà có hai nữ nhi, Vân Văn Nhan là đứa lớn, có thể do lần đầu tiên làm mẫu thân, bà ít nhiều vẫn có chút vui sướng, nhưng khi nữ nhi thứ hai không được kỳ vọng ra đời, bà liền bắt đầu oán hận lên nữ nhi này, tại sao không phải là nhi tử?

Vân Hoài Thiên vì thăng chức, lần nữa đi vào quan trường, muốn đưa nữ nhi cho con trai của Tây bá hầu Tây Lâm Xương làm thiếp, ai mà không biết Tây Lâm Xương là loại người nam nữ đều ăn sạch. Vân Hoài Thiên đương nhiên cũng biết rõ, trong tất cả nữ nhi của mình, hắn không thích nhất chính là vẻ mặt lạnh nhạt của Vân Hoan Nhan. Vì vậy tính toán tặng nữ nhi này cho Tây Lâm Xương.

Dám chắc Vân Hoan Nhan sẽ không dễ đồng ý như vậy, không nói vị phu quân này nàng đã không vừa ý, làm thiếp cho người ta lại càng thêm không được! Hướng chi nàng còn có ý trung nhân, chỉ là Lộ Chi Hàng có tài, nhưng lại không có thế, không giúp được mình, nàng

cũng không muốn làm cho hấn lo lắng!

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng chỉ có thể tới cửa tìm Vân Tuyết Phi, hi vọng nàng có thể trợ giúp mình.

"Làm sao ta biết chân tướng mà người nói có phải là do người bịa ra không?" Vân Tuyết Phi không phải người ngu, không làm chuyện mua bán lỗ vốn.

"Vân Hoài Thiên đặt tên cho nữ nhi, toàn bộ tên đều có chứa chữ Nhan ở giữa, chỉ riêng người là không có, đó là bởi vì người không phải là nữ nhi của ông ta!" Vân Hoan Nhan mở miệng nói tiếp: "Vân Hoài Thiên yêu mẫu thân người, nhưng người lại được sinh ra sau khi mẫu thân người bị người ta cưỡng bạo!"

Chương 82-1: Nữ nhi của tội phạm cường bạo (1)

Vân Tuyết Phi run lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Vân Hoan Nhan, giọng trầm xuống nói: "Bổn vương phi để cho người nói cũng không phải dung túng người đặt điều mấu thân bổn vương phi, nếu để bổn vương phi biết chuyện này là do người cố ý nói bừa, bổn vương phi sẽ không bỏ qua cho người!" Kể từ khi sống lại tới nay, nàng đã tiếp thu trí nhớ và tình cảm của chủ nhân thân thể này, nàng chính là Vân Tuyết Phi. Tô Uyển là mấu thân của nàng, trong trí nhớ mấu thân là một nữ tử thanh nhã như cúc, làm sao có thể gắn liền với chuyện kinh khủng như vậy? Không, nàng tuyệt đối không tin!

Biết sau khi nói như vậy, Vân Tuyết Phi nhất định sẽ rất tức giận, nhưng chân chính đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo kia khiến trong lòng Vân Hoan Nhan cả kinh, nàng đề xuống thoái ý đột ngột xuất hiện, cúi đầu vẫn kiên trì nói: "Thật ra thì vương phi hẳn đã nghe những người già trong phủ nói qua, người sinh không đủ tháng, sinh non hai tháng."

"Thế giới này trẻ con sinh non rất nhiều, người dựa vào đâu mà đặt chuyện mấu thân ta?" Vân Tuyết Phi cất giọng ngắt lời nàng, lạnh lùng nói, nàng thà rằng nam nhân ti tiện như Vân Hoài Thiên là phụ thân mình, cũng không nguyện khiến Tô Uyển gánh lấy tội danh bất trinh bất khiết, để khiến mình trở thành nữ nhi của tội phạm cường bạo không rõ lai lịch.

Vân Hoan Nhan siết chặt quả đấm, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh, nàng biết sẽ có phản ứng như thế, nhưng nàng chỉ có thể làm như vậy, Vân Tuyết Phi là hy vọng duy nhất của nàng.

"Xin vương phi bớt giận!" Vân Hoan Nhan cúi đầu cung kính nói, "Vương phi có thể điều tra một chút ma ma đỡ đê cho đại phu nhân năm đó!"

Vân Tuyết Phi lạnh lùng quan sát kỹ nữ tử ngoan ngoãn trước mặt này. Sau một lát trầm mặc, mở miệng nói: "Nếu chân tướng đó kinh khủng như thế, bất luận thật giả, đều đối với bốn vương phi trăm hại mà không một lợi, tại sao người đem nó tới đàm phán cùng bốn vương phi?"

"Chỉ bằng việc đại phu nhân không phải chết vì uất ức, bà bị Vân Hoài Thiên và Mã Lan Thấm hạ độc hại chết!" Vân Hoan Nhan chột ngắc đầu, nhìn thẳng vào mắt Vân Tuyết Phi: "Vân phủ của ngày hôm nay tất cả đều là năm xưa đại phu nhân mang tới. Khi đó Vân Hoài Thiên chỉ là một tú tài không danh tiếng. Nếu không có đại phu nhân, làm sao được huy hoàng như bây giờ?" Đừng trách nàng hận, những thứ này đều do Vân Hoài Thiên và Mạc Sở Sở buộc nàng, nếu bọn họ không coi nàng là nữ nhi, nàng cũng sẽ không coi bọn họ là phụ mẫu!

"Không phải uất ức chết! Là bị hạ độc hại chết?" Vân Tuyết Phi không thể duy trì tinh táo được nữa, âm thanh lạnh lẽo từ giữa kẽ răng nặn ra, tay nắm chặt thành quyền khế run.

"Mã Lan Thấm vẫn muốn ngồi lên vị trí đại phu nhân, dĩ nhiên hận đại phu nhân tận xương, mà Vân Hoài Thiên mặc dù thích đại phu nhân, nhưng lại không chấp nhận được sự thật việc bị đại phu nhân phản bội. Sau này biết được chuyện Tô Uyển từng tình cờ cứu lão Vương phi, lão Vương phi biết Tô Uyển có một nữ nhi, vì báo ân, đã để Hộ quốc Vương Gia cưới tiểu thư Vân phủ làm chính phi. Vân Hoài Thiên và Mã Lan Thấm ý định lấy nữ nhi của mình là Vân Hân Nhan thay mặt đổi đào. Vì vậy bất chấp mọi thứ, hoặc là không làm,

đã làm thì làm cho đến cùng, độc chết đại phu nhân, chẳng qua không ngờ Vương Gia đã sớm điều tra, chỉ mặt gọi tên làm cho tiểu thư người gả đi!"

Vân Tuyết Phi chột giật mình, rõ ràng sau khi sống lại, mọi chuyện của thể xác này đều không có quan hệ gì với nàng, nhưng nàng lại đón nhận toàn bộ trí nhớ lẫn tình cảm của nguyên chủ. Nàng có thể nhớ rõ mỗi lần gặp mặt Vân Hoài Thiên đều dùng ánh mắt chán ghét nhìn nàng, khiến lòng người lạnh lẽo đến tận cùng. Trước đây nàng rất hay bị thương, đều là tiểu thư Vân phủ. Vì sao Vân Hoài Thiên đối xử với những muội muội khác luôn giữ vẻ mặt tươi cười, vừa nhìn thấy nàng liền nghiêm túc. Bất kể đúng sai, vẫn đánh chửi nàng không thương tiếc, thì ra là nàng không phải nữ nhi của ông ta!

Trong trí nhớ Tô Uyển luôn luôn lạnh nhạt, cho dù thỉnh thoảng toát ra bi thương, nhưng là phần lớn thời gian vẫn nói cười riu rít. Lúc còn bé, bà thường nắm lấy tay nàng, dạy nàng viết chữ, kể chuyện xưa cho nàng nghe, mãi mãi ở bên cạnh nàng, cho đến khi tóc điểm bạc, rặng rặng hết, nữ tử như vậy sao có thể uất ức mà chết?

Nguyên chủ của thân xác này đã sớm hoài nghi nguyên nhân dẫn tới cái chết mẫu thân, chỉ có điều không có chứng cứ, nàng luôn cho rằng Mã Lan Thấm hận mẫu thân nàng tận xương. Vân Hoài Thiên cũng vô cùng không thích nàng và mẫu thân của nàng. Chẳng qua không ngờ hai người kia to gan lớn mật như thế, dám ra tay hạ độc Tô Uyển.

Khóe mắt đột nhiên ươn ướt, cổ họng hít thở khó khăn, trong trí nhớ mỗi một cái nhăn mày mỗi nụ cười của Tô Uyển, đều chân thật như vậy, những người này có thể nào tàn nhẫn đến thế? Một nữ tử không tranh quyền thế cũng không tha cho, bất chợt nàng nhớ lại lúc Tô Uyển lâm chung kéo tay nàng, gương mặt tràn đầy áy náy, thống khổ và bi thương. Bà hy vọng có thể sống với nữ nhi của mình đến già,

chỉ là không ngờ tâm nguyện nhỏ như vậy cũng làm không được.

"Làm sao người biết những chuyện này?" Vân Tuyết Phi gắt giọng hỏi.

Vân Hoan Nhan nhếch môi, trong lòng biết, Vân Tuyết Phi đã tin, nàng cũng không vui sướng gì, chẳng qua cuộc sống hiện thực luôn tìm mọi cách bức bách nàng. Nếu phụ mẫu đã không coi nàng là con, thì nàng sẽ vì mình mà sống. Nàng không có quyền lựa chọn nơi mình sinh ra, nhưng sẽ làm chủ con đường sau này của mình. Nàng tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, vì tương lai tốt đẹp với Chi Hàng, nàng không tiếc bất cứ giá nào để hoàn thành mục đích!

Nàng chợt cười trào phúng một tiếng: "Mẫu thân của ta Mạc Sở Sở là tay sai trung thành của Mã Lan Thấm, đi theo nữ nhân kia làm không ít việc xấu, chuyện như vậy làm sao mà không biết?" Việc trái với lương tâm làm nhiều rồi tự nhiên sẽ chợt dạ, nàng hẳn nên cảm ơn người gọi là mẫu thân kia đã giúp cho nàng có được lợi thế như vậy để trao đổi điều kiện với Vương phi.

"Người hi vọng ta trợ giúp người thế nào?" Con người Vân Tuyết Phi ngưng trọng, nội tâm tràn ngập sầu não và oán hận.

"Ta muốn đoạn tuyệt quan hệ với Vân phủ!" Nói năng có khí phách, không chút do dự, ánh mắt Vân Hoan Nhan kiên định nhìn Vân Tuyết Phi: "Vân Hoài Thiên và Mạc Sở Sở bọn họ không xứng làm phụ mẫu ta!"

"Được!" Vân Tuyết Phi lập tức đồng ý, chẳng qua chuyển giọng nói: "Ta có thể giúp người, chỉ có điều người phải đi về giúp ta tìm chứng cứ chuyện mẫu thân Tô Uyển của ta bị hạ độc!" Nàng gả đến Hộ quốc vương phủ, tuyệt không dễ dàng điều tra, đột ngột trở về, sợ rằng sẽ khiến cho Vân Hoài Thiên nghi ngờ, nàng cần một người thay nàng,

không thể nghi ngờ người ở trước mắt này thích hợp nhất, thông minh can đảm!

Vân Hoan Nhan không chút do dự gật đầu: "Một lời đã định!"

Không biết nàng về Lâm Phượng viên bằng cách nào, hôm nay nàng bị kích thích quá lớn, đến bây giờ nàng vẫn không tiếp thụ nổi, nàng lại là nữ nhi của một tên cường bạo phạm!

Nhìn cửa lớn đóng chặt, nàng có thể cảm giác Tư Nam Tuyệt đang ở bên trong, nhưng giờ phút này nàng đột nhiên rất sợ. Lúc trước có thể an tâm làm Vương phi của hắn, bởi vì dù Vân Hoài Thiên ti tiện không tốt thế nào, ít nhất thân thể này cũng trong sạch, mang danh hiệu dòng chính nữ. Kết quả hiện tại nàng ngay cả phụ thân cũng không biết là người nào? Cường bạo phạm? Càng có thể tồi tệ hơn nữa hay không, hoặc là trước kia đã từng cướp của giết người? Nghĩ đến trong cơ thể nàng đang chảy dòng máu bản thù kia, nàng đã cảm thấy không xứng với nam nhân ngọc thụ lâm phong ấy!

Tay chuẩn bị đẩy cửa đột nhiên vô lực để xuống, nàng cần yên lặng một chút, suy nghĩ sau này nên đối mặt với hắn thế nào!

Nàng xoay người định tìm một chỗ yên tĩnh để thả thông cảm xúc.

Đột nhiên một tiếng kéo kẹt, đại môn bị kéo ra từ bên trong, Vân Tuyết Phi ngẩn ngơ, hình như có cảm ứng, bước chân ngừng lại, không tự chủ được quay đầu.

Tư Nam Tuyệt mặc một bộ áo trắng, đạp ưu nhã bước đi ra, ánh mặt trời phủ trên người một tầng màu vàng kim, khiến cả người thoát nhìn như ảo như mộng, càng thêm cao không thể chạm tới!

"Phi Nhi, sao tới cửa rồi mà không đi vào?" Tư Nam Tuyệt trước sau

như một ôn hòa cương chiều.

"Ta...ta nhớ ta còn có chuyện chưa làm, cho nên." Con người Vân Tuyết Phi đảo lung tung, vốn định tránh đi, để cho mình tỉnh táo lại, không ngờ bị bắt tại trận!

Tư Nam Tuyết nhìn vẻ mặt này, trong mắt lóe lên sự sáng tỏ, hấn chân thành đi tới trước mặt nàng, đưa tay cầm lấy sợi tóc nàng, đem nó quấn quanh ở trên ngón tay của mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

Sau đó không chút để ý nói: "Hả? Phi Nhi hôm nay rất bận?"

Chương 82-2: Nữ nhi của tội phạm cường bạo (2)

Hơi thở quen thuộc làm cho người ta lưu luyến xông vào mũi, Vân Tuyết Phi chua xót, mở to mắt nói: "Chỉ là chột nhớ tới chưa có làm!"

"Ta còn tưởng rằng bởi vì sáng nay cơ thể nàng bị ta trông thấy hết, cho nên xấu hổ không dám gặp ta!" Tư Nam Tuyết cúi đầu cảm thán nói, nhìn chăm chú vào mặt Vân Tuyết Phi, mắt không nháy dù chỉ một cái.

Đột nhiên đề cập tới chuyện buổi sáng, Vân Tuyết Phi nhớ lại khi đó toàn thân nàng trần truồng, trong lòng thì vừa khẩn trương vừa bất lực, lập tức cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nàng hung ác trợn mắt nhìn nam nhân không biết thẹn này, hét to: "Đồ lưu manh!"

diễn,đànlee^quý.đôn

Lợn tóc quấn quanh ngón tay bắt chột tăng thêm lực đạo, kéo hai lần, khiến Vân Tuyết Phi đau đớn hít hà một hơi, chảy nước mắt, nàng đưa tay đoạt lại tóc mình từ trong tay Tư Nam Tuyết. Sau đó còn chưa hết giận, dứt mạnh sợi tóc đen nhánh như mực của Tư Nam Tuyết hai lần, chứng kiến Tư Nam Tuyết nhú mày một cái, nàng mới thả xuống.

"Bụng dạ hẹp hòi!" Tư Nam Tuyết lại gần bên tai Vân Tuyết Phi, nhỏ giọng nói.

Vân Tuyết Phi mở to hai mắt, một hơi giấu ở ngực, buồn bực phun ra một câu: "Đồ lưu manh!"

Tur Nam Tuyệt thật sâu nhìn Vân Tuyết Phi, một đôi mắt phượng híp lại: "Nàng lặp lại lần nữa!" diễn*đàn%lê#quý@đôn

Dưới tầm mắt khiếp người của hắn, Vân Tuyết Phi quay đầu, tuy rằng không đủ mạnh, nhưng là ai sợ ai, nàng tiếp tục nói: "Đồ lưu manh!"

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên vòng eo bị nắm lấy, kéo nhẹ một cái, nàng lập tức rơi vào trong ngực Tur Nam Tuyệt, còn chưa kịp phản ứng, đầu đã bị cố định lại. Ngay sau đó lửa nóng bao trùm lên cơ thể mềm mại của nàng, cánh môi bị cạy ra, sít sao vờ vét toàn bộ sự ngọt ngào trong miệng nàng.

Cơ thể Vân Tuyết phi hoàn toàn cứng lại, chỉ có thể mặc cho đầu lưỡi của hắn thăm dò vào trong miệng nàng, cùng với nàng triền miên.

Thật ra thì hắn đã sớm phát hiện nữ nhân này đứng ở trước cửa rất lâu, hắn luôn đợi nàng chủ động đẩy cửa đi vào, không ngờ ngược lại nàng tính toán xoay người rời đi. Ngay tại thời điểm nàng xoay người, hắn lập tức đứng dậy bước nhanh đi tới cửa, mở đại môn. diễn&đàn,lê>quý(đôn

Khuôn mặt nhỏ nhắn luôn tràn trề vui tươi, đột nhiên đầy áp bi thương hiện ra trước mặt mắt. Hắn biết buổi sáng đi ra ngoài nhất định là xảy ra một chút chuyện gì đó không vui mà hắn chưa biết. Hắn rất tức giận, nữ nhân này tuyệt nhiên không coi hắn là nơi có thể dựa vào, gặp phải việc khó, chỉ biết giống một con rùa đen rúc đầu vào mai của mình, chẳng lẽ mình không đáng giá tin tưởng đến thế sao?

Càng nghĩ càng tức giận, hắn càng thêm dồn lực, bực bội hôn lấy hôn để nữ nhân đáng giận này. Sau khi đem tất cả hơi thở của nàng

dung hợp thành hơi thở của hắn, rang môi của mới rời khỏi cánh môi Vân Tuyết Phi, nhỏ giọng nói: "Ta sẽ để nàng biết một chút chân chính lưu manh là cái dạng gì?"

Còn không đợi Vân Tuyết Phi mở miệng phản bác, hắn lần nữa cúi người xuống, phủ lên đôi môi của nàng, lần này trái với vừa rồi, hắn tiết chế lực đạo, nhẹ nhàng trêu chọc nàng, càng thêm tận tình, muốn bù lại bất mãn chuyện buổi sáng này bị người ta phá hỏng.

Toàn thân Vân Tuyết Phi xụi lơ tựa vào trong ngực Tư Nam Tuyết, trước mắt một mảnh sương mù, nàng giống như có thể nhìn thấy long mi thật dài của Tư Nam Tuyết, nhấp nháy như hai cái quạt nhỏ, quyến rũ như vậy, nàng đột nhiên đưa tay muốn sờ thử.

Tư Nam Tuyết nhanh tay ngăn cản hành động của nàng, không cam lòng rời đi môi nàng, nhìn sắc mặt mỹ nhân ửng hồng, hắn cười nói: "Tiểu bại hoại, lại muốn làm chuyện xấu xa gì?"

Nụ cười trong trẻo, mát lạnh như dòng suối rột rửa tâm tình đang mê mang của nàng, nàng khẽ thở gấp, rúc vào trong ngực của hắn, dịu dàng hỏi: "Nếu như ta là nữ nhi của cường bạo phạm, trên người chảy dòng máu bản thù, người còn yêu ta không?"

Trong mắt Tư Nam Tuyết lóe lên một tia đen tối không rõ, hắn càng thêm kéo nàng vào trong ngực, giọng điệu có chút uất ức: "Sao lại đột nhiên hỏi như thế?"

Thấy hắn không trả lời thẳng, tâm tình Vân Tuyết Phi càng thêm sa sút, hắn nhất định là để ý rồi!

"Không có gì! Chỉ là giả thiết!" Vân Tuyết Phi khép hờ mắt, nhàn nhạt trả lời, mặc dù cảm xúc đã được che giấu rất tốt, nhưng vẫn sẽ tràn ra một ít khổ sở.

Sau một lúc Tư Nam Tuyết cúi đầu cẩn thận quan sát, hần khe khẽ thở dài: "Ta cho rằng ta đối với nàng là dạng gì, nàng sớm đã biết rồi chứ! Cuối cùng vẫn do ta quá mức tự phụ, để cho nàng không có cảm giác an toàn như vậy!"

Vân Tuyết Phi bỗng chốc ngẩng đầu lên, mở to hai mắt chứa đầy vui sướng, giọng không thể tin: "Người không để ý?"

Nhìn Tư Nam Tuyết gật đầu thật mạnh, cảm giác phía trước vốn đang mê mang, đột nhiên một chùm ánh sáng mặt trời chiếu xuống, mang lại hi vọng cho nàng.

Nàng thật khờ, lo lắng vô ích, làm sao hần có thể quan tâm đến những thứ thế tục đó? Mình chỉ lo bị hần chán ghét, ngược lại quên mất hần là hạng người gì!

Nàng ngược ngùng le lưỡi, hí hí cười khúc khích, chỉ cần hần không để ý là được, nàng sẽ không để ở trong lòng nữa, nữ nhi cường bạo phạm thì sao chứ? Có hần ở đây, bất cứ chuyện gì cũng không thành vấn đề!

Sau cơn mưa trời lại sáng, nàng vui mừng lật tay ôm lấy cánh tay của hần, chớp chớp mắt: "Đã lâu rồi ta không được ăn cơm chàng nấu, rất nhớ!" Dùng một bộ dáng khát vọng ánh mắt si ngốc nhìn hần, chỉ kém không viết ở trên mặt: nấu cơm cho ta!

Tư Nam Tuyết bất đắc dĩ cười, xoa xoa đầu nhỏ của nàng: "Ngoan ngoan vào nhà chờ ta!"

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở chiếu xuống tạo nên bóng cây loang lổ, trong không khí thoang thoảng hương thơm của hoa cỏ.

Mộ Dung Thanh Y nhìn lên nam nhân lãnh bạc như sương trước mặt, vô lực nhắm mắt lại nói: "Huyền ca ca, lâu rồi huynh chưa hồi cung~"

Giọng nói mang theo đau xót, nàng nắm chặt khăn lụa trong tay, thời điểm mở mắt, chỉ còn lại sự khẩn cầu: "Huyền ca ca, chúng ta hồi cung vui vẻ sống qua ngày được không?" Kể từ sau khi Tiết Phi chết, Hạ Hầu Huyền không còn cười với nàng nữa, càng thêm không cho nàng sắc mặt tốt, vĩnh viễn giữ dáng vẻ lạnh như băng.

"Ta nói rồi," Gương mặt Hạ Hầu Huyền lạnh lẽo, nhìn nữ nhân nhu nhược trước mắt, không có thương tiếc: "Người tốt nhất làm Hoàng quý phi của người là được, ta cho người danh phận, những thứ khác người không nên yêu cầu quá nhiều, càng thêm không được quản ta!"

"Huynh biết rõ ràng ta không phải." Mộ Dung Thanh Y khổ sở, kiên định nói: "Ta thừa nhận lúc ấy ta tiếp cận huynh là vì địa vị quyền lợi, nhưng mà hơn nữa là vì ta yêu huynh, ta sinh ra không được tốt số như Tiết Phi, nhưng ta yêu huynh không ít hơn nàng ấy!"

"Không được lấy Phi nhi so sánh với người!" Hạ Hầu Huyền lên tiếng quát lớn, ánh mắt càng thêm không có nhiệt độ: "Ban đầu người đến gần Phi nhi, chỉ sợ là vì đến một ngày nào đó có thể leo lên giường của ta. Nếu như ta không phải hoàng thượng, chắc hẳn người đã không thêm liếc tới dù chỉ một cái. Bây giờ người lấy được tất cả của Phi nhi, còn già mồm nói đó không phải là những thứ người muốn, người làm cho ta càng thêm coi thường người thôi!"

Đây là lần đầu tiên Hạ Hầu Huyền không nể mặt châm chọc nàng như vậy, hốc mắt Mộ Dung Thanh Y đỏ lên, trong lòng khó chịu cùng cực, nàng không muốn khóc ở trước mặt hắn, càng thêm sợ hãi cho rằng nàng giả bộ, nhưng nước mắt vẫn không cầm được theo gò má

chảy xuống, ngữ điệu khàn khàn vang lên: "Ta không có biện pháp, mẫu thân ta thiếp, mười lăm năm sống trong sự khi dễ và khinh thường, ta nỗ lực muốn đạt được thành tựu, rõ ràng ta cũng ưu tú như những tỷ muội khác, nhưng phụ thân ta lại không hề liếc lấy ta một cái, bọn họ không cần tốn nhiều sức vẫn được phụ nữ tươi cười khen ngợi, nhưng ta vĩnh viễn làm nhiều hơn nữa cũng là phí công!"

Trong hốc mắt ướt át đột nhiên trở dậy thù hận và không cam lòng, nghiêm giọng nói: "Huynh biết tại sao không? Chỉ vì gia thế của mẫu thân họ tốt hơn ta, cho nên ở khắp nơi giẫm trên đầu ta, ức hiếp ta mọi lúc, mỗi ngày ta sợ nhất chính là nhìn thấy những người gọi là tỷ muội đó, họ luôn tìm cách chửi mắng ta, hành hạ ta!"

Nàng nắm thật chặt khăn tay, nhẹ nhàng run rẩy: "Thậm chí, thậm chí đích tỷ còn vu oan ta quyến rũ vị hôn phu của nàng ta, muốn, muốn bán ta vào thanh lâu, các tỷ muội khác biết rất rõ ta bị oan, cũng không nói giúp ta một câu, chỉ lạnh lùng đứng ở bên cạnh, mặt tràn đầy hả hê!"

"Ta có thể làm sao?" Mộ Dung Thanh Y kích động, khổ sở nói: "Tại thời điểm ta chột vật nhất, để cho ta gặp được Tiết Phi, nàng ấy là người duy nhất đối xử thật lòng với ta, nhưng tình bằng hữu cho dù tốt vẫn sẽ thay đổi, không phải là của người chung quy cũng không phải là của người, nắm ở trong tay mới là chân thật nhất!"

"Vì sao nàng ấy không hiểu cho ta? Nếu Tiết Phi thật lòng thích ta, thật lòng đối đãi ta, thì nên biết nỗi khổ của ta, nàng ta không nên vĩnh viễn dùng dáng vẻ thương hại đứng trước mặt ta tội nghiệp ta...thứ ta không cần nhất chính là sự thương hại. Nếu như nàng ta thật sự tốt với ta, thì sao không thể để cho ta quang minh chính đại cùng nàng ta hầu hạ huynh?" Nàng đột nhiên điên cuồng cười nói: "Nàng ta vốn chỉ muốn hưởng thụ loại cảm giác cao cao tại thượng đó, ta chẳng qua cũng chỉ là gia vị cho cuộc sống của nàng ta thôi!"

"Đủ rồi!" Hạ Hầu Huyền lạnh lùng ngắt lời, sắc mặt âm trầm cảnh cáo: "Cút về cung cho ta, đừng để ta gặp lại ngươi, nghe thấy ngươi vũ nhục Phi nhi một lần nữa, ngươi không xứng so sánh cùng nàng ấy!"

Chương 83-1: Một câu thật xin lỗi (1)

Trải qua mấy ngày tích cực điều tra, rốt cuộc Vân Tuyết Phi cũng tìm được bà mẹ đỡ đẻ cho Tô Uyển mười bảy năm trước. Thì ra những lời Vân Hoan Nhan nói đều là thật, nàng sinh ra đủ ngày đủ tháng. Như vậy Vân Hoài Thiên không thể là phụ thân của nàng, thế ai mới là phụ thân nàng đây? Và ông ta thực sự là một tên cường bạo sao?

Tư Nam Tuyết nhẹ nhàng ôm Vân Tuyết Phi vào lòng, cúi đầu xuống, đưa tay xoa xoa mặt Vân Tuyết Phi, yêu thương nói: "Còn để ý?"

"Chàng không để ý, tội gì ta phải để ý! So với tên cường bạo đó Vân Sông Hoài cũng không tốt hơn là bao, mặt người dạ thú như nhau thôi!" Vân Tuyết Phi rúc vào trong ngực Tư Nam Tuyết, cảm thụ sự ấm áp làm cho người ta lưu luyến trên người hắn, nàng thở dài nói: "Chẳng qua trong lòng không khỏi khó chịu vì mẫu thân Tô Uyển, một nữ tử tốt đẹp như vậy, lại gặp phải người không thuộc về mình, hứng chịu biết bao nhiêu đau khổ, lại còn chết không rõ nguyên nhân!" Nếu ông trời để cho nàng sống lại trong thân thể này, tiếp nhận cả trí nhớ lẫn tình cảm của nàng ấy, thì nàng chính là Vân Tuyết Phi, nàng nhất định phải điều tra rõ ràng, báo thù cho Tô Uyển!

Đột nhiên Tư Nam Tuyết nắm lấy bàn tay Vân Tuyết Phi, mười ngón tay đan xen nhau, giữ chặt mỗi ngón tay của nàng, giọng nói thanh nhuận ấm áp vang lên trên đỉnh đầu Vân Tuyết Phi: "Bất kể nàng quyết định thế nào, ta đều sẽ ủng hộ nàng!" Tô Uyển là mẫu thân nàng kính yêu, hắn biết đáy lòng nàng rất đau, cũng biết sự thù hận trong lòng nàng!

Vân Tuyết Phi vùi đầu vào trong ngực Tư Nam Tuyết, ngửi được hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của hắn, khịt khịch mũi: "Cám ơn chàng!"

"Đứa ngốc!" Tư Nam Tuyết cười khế, mặt mày vui vẻ cong lên.

"Chủ tử, đã có manh mối!"

Bạch Phong bất thành linh xuất hiện, phá vỡ phút giây ấm áp ngăn ngui này.

Tay Tư Nam Tuyết vờ về Vân Tuyết Phi chợt dừng lại, cúi đầu nhìn qua nàng một cái, ánh mắt lóe lên nói: "Phi Nhi, ta có chút chuyện phải rời khỏi nhà hai ngày!"

Cơ thể hơi giật mình, Vân Tuyết Phi từ trong ngực Tư Nam Tuyết ngẩng đầu lên, ai oán nói: "Gần đây chàng thường xuyên không ở nhà!"

Trông thấy vẻ mặt nàng không nở, lòng Tư Nam Tuyết ấm áp nói không nên lời, hắn nhìn chăm chú Vân Tuyết Phi nói: "Ngoan ngoãn ở nhà chờ ta...ta sẽ mau chóng trở lại, nhớ lời ta dặn..., không được ra ngoài!"

Gương mặt tràn ngập sự thâm tình cùng quan tâm như một tấm lưới lớn bao gọn Vân Tuyết Phi lại, mặt nàng đỏ lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, gật đầu một cái.

Tư Nam Tuyết không đành buông Vân Tuyết Phi ra, khóe môi khẽ nâng lên, lần nữa dặn dò: "Ngoan ngoãn ở nhà chờ ta trở về!"

Sau đó xoay người rời đi, ánh mặt trời giống như vàng hào quang phủ lên người hắn.

Nhìn bóng dáng hắt càng ngày càng xa, Vân Tuyết Phi không vui bĩu môi.

Gió mang theo một chút cảm giác mát lạnh thổi bay vạt áo nàng, vài sợi tóc nhẹ nhàng bị nó cuốn trôi, nàng đứng ở nơi đó nhìn một lúc lâu, mãi cho đến khi bóng dáng của hắt hoàn toàn biến mất.

"Tình cảm của Vương phi và Vương Gia thật sự làm cho người ta hâm mộ!" Chẳng biết lúc nào, Tần Hương Quân từ bên cạnh đi ra, mỉm cười nói.

Vân Tuyết Phi thu hồi tầm mắt, nhìn gương mặt hồng hào đối diện, tư thái xinh đẹp, nàng cười như không cười nói: "Người cũng không kém, xem ra hắt đối xử rất tốt với người!"

Hắt trong câu nói kia đương nhiên là chỉ Tiêu Hàn, trên mặt Tần Hương Quân hiện lên một rặng mây đỏ, nhìn hai nha hoàn Thính Tuyết và Thính Vũ ở sau lưng nói: "Các người đi về trước, ta có chút việc cần trao đổi với Vương phi!"

"Dạ!" Thính Tuyết và Thính Vũ cung kính trả lời, lui xuống.

Xung quanh an tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng lá cây bị gió thổi rụng xuống.

Sau một lúc im lặng, Vân Tuyết Phi hạ giọng dò hỏi: "Khi nào thì thành thân với Tiêu Hàn?"

Sắc mặt Tần Hương Quân tối sầm lại, âm thanh nhẹ như mây khói: "Có thể sao?" Kể từ lúc sống chung cùng Tiêu Hàn, mỗi ngày trôi qua nàng đều cảm thấy rất vui vẻ, nhưng nàng tránh không khỏi băn khoăn vì hạnh phúc tới quá nhanh, quá dễ dàng.

"Người không muốn gả cho hấn?" Vân Tuyết Phi nhíu mày nhìn nàng ta, nàng có thể nhìn ra sự luyến tiếc trong mắt Tần Hương Quân, còn có một ít giãy giụa.

Tần Hương Quân mơ màng nhìn về nơi xa, cười khổ nói: "Ta và hấn sẽ có tương lai sao?" Nàng luôn có cảm giác hạnh phúc bây giờ là do trộm được, rất cẩn thận che chở, hi vọng nó có thể lâu dài hơn.

"Tương lai là phải dựa vào sự nỗ lực của hai người!" Vân Tuyết Phi liếc mắt kiên định, nói năng rất có khí phách, tiếp theo nhíu mày hỏi: "Tiêu Hàn làm nhiều như vậy, người vẫn không tin hấn? Nếu đúng là vậy, ta cảm thấy xót xa thay cho Tiêu Hàn!"

Tần Hương Quân thoáng run rẩy, trong mắt có hốt hoảng và khổ sở, nàng siết chặt quả đấm, âm thanh bị đè nén cực thấp vang lên: "Sao ta có thể không tin hấn? Hazi ~ chẳng qua ta không tin mình thôi, hấn có tiền đồ sáng lạng như vậy, ta chỉ là một tiểu thiếp ở Hộ quốc vương phủ. Nếu ta ở cùng hấn, người ta sẽ nghĩ gì đây? Bọn họ ai cũng sẽ nói hấn nhặt giày rách của Vương gia!"

Càng nói đến cuối cùng, thân thể của nàng càng run rẩy, âm thanh khàn khàn bi thương: "Ta...ta không muốn hấn bởi vì ta mà bị người khác xem thường! Hấn đáng giá có được." Phần còn lại nữ nhân tốt hơn, làm sao nàng cũng nói không ra, nàng và hấn gặp nhau trong thời gian tốt đẹp nhất, lại chống không lại sự bất đắc dĩ của thế tục.

"Ta không biết người e ngại điều gì? Ta chỉ biết yêu thì phải tranh thủ, người sống một đời, vì sao cần quan tâm ý nghĩ của người khác? Người nói nhiều như vậy, đối với Tiêu Hàn mà nói hoàn toàn không phải là vấn đề, hấn có khả năng tự suy xét, người và hấn, người đời có thể sẽ có lời đồn đại, ta tin tưởng Tiêu Hàn đã sớm

chuẩn bị tốt, cùng người đối mặt với hết thảy!"

Vân Tuyết Phi không nháy mắt dù chỉ một cái nhìn chăm chú vào Tần Hương Quân tiếp tục nói: "Lời đồn đại một mặt mà nói cũng là vì bọn bọn ghen tỵ với hạnh phúc của người, nam tử si tình như Tiêu Hàn cũng không nhiều, hơn nữa còn ưu tú như vậy, văn võ song toàn, là phu quân lý của các khuê nữ. Nếu người không nắm bắt kịp thời, bị người khác cướp mất, đến lúc đó đừng trách ta không nhắc nhở người!"

Tần Hương Quân giật mình, trước đây nàng đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, mắng nàng ta, thậm chí tính kế nàng ta. Không ngờ nữ nhân này lại hoàn toàn không để ý tới, còn suy nghĩ vì mình như vậy, nhất thời nàng cảm thấy có chút hổ thẹn, thiên ngôn vạn ngữ không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể thốt ra ba chữ đơn giản: "Thật xin lỗi!"

Vân Tuyết Phi tiến lên, vỗ vỗ bả vai Tần Hương Quân, cười như nước chảy nói: "Nếu đã tìm được hướng đi của đời mình, thì hãy cố gắng đạt được nó!"

Tần Hương Quân giương mắt nhìn Vân Tuyết Phi: "Tại sao Vương phi lại để tâm chuyện của ta và Tiêu Hàn như thế?"

Nói thì hào hùng như thế, nhưng đúng là có một chút loòg riêng, Vân Tuyết Phi ngượng ngùng le lưỡi: "Ta không hi vọng trên đầu người vẫn mang danh hiệu nữ nhân Tư Nam Tuyết, mặc dù biết các người không hề xảy ra quan hệ, nhưng ta rất để ý, ta hi vọng hấn bất luận ngoài mặt hay bên trong chỉ có một nữ nhân duy nhất là ta!"

Con người rạng rỡ lóe sáng, chạm đến nội tâm Tần Hương Quân, cuối cùng nàng nàng cũng hiểu vì sao một nam tử ưu tú như Tư Nam Tuyết lại chung tình với vị trước mắt này? Vốn nàng còn tưởng

rằng Tư Nam Tuyệt coi nàng ta chỉ là thể thân, nhưng hai người họ không hề giống nhau, tại sao là thể thân được chứ?

Trong lúc Tần Hương Quân đắm chìm trong ý nghĩ của mình, Vân Tuyết Phi đột nhiên đến gần, kề tai nàng nói: "Ta đi trước, người kia tìm tới, người tốt nhất nên cùng hắn nói chuyện một chút, ta biết có nữ nhân thích Tiêu Hàn rất lâu rồi!"

Tròng mắt Tần Hương Quân dao động, Vân Tuyết Phi nháy mắt về một phương hướng, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Hàn mặc một bộ quần áo màu đen, nở nụ cười ấm áp đi tới mình, một khắc kia khóe miệng nàng không tự chủ nâng lên độ cong mềm mại.

Ánh mặt trời ấm áp, cành liễu bay tán loạn, gió thổi nhẹ mát mẻ.

Nhìn hai người Tiêu Hàn và Tần Hương Quân ôm cùng ở xa xa, trong lòng nàng hơi vui mừng, đồng thời cũng có mất mát.

Bước đi không có mục đích, nhàm chán đá đá hòn đá nhỏ dưới chân, đột nhiên sau lưng một cơn gió thổi tới, con người Vân Tuyết Phi căng thẳng, xoay người giơ chân lên đá mạnh trả lại.

"Công phu không tệ!" Hạ Hầu Cảnh vôn về mấy viên đá nhỏ trong tay, chậm rãi từ trong đình hóng mát đối diện đi ra.

Chương 83-2: Một câu thật xin lỗi (2)

"Sao người ở đây?" Vân Tuyết Phi vô ý buột miệng hỏi, đã nhiều ngày chưa gặp Hạ Hầu Cảnh, nàng hầu như quên mất có một người như thế.

Thời gian dài không gặp, Hạ Hầu Cảnh phát hiện hơi nhớ nữ nhân này, nhưng không ngờ nàng mở miệng hỏi câu đầu tiên là như vậy, không hề mừng rỡ, điều này làm cho hắn ít nhiều có chút không vui.

"Đương nhiên là vì chờ người!" Hạ Hầu Cảnh buồn bã nói: "Tiểu gia ta chờ người, đứng ở đây cả buổi, người lại dùng vẻ mặt như nhìn thấy quỷ với ta?"

Dáng vẻ y như một oán phụ, tố cáo Vân Tuyết Phi, khiến nàng không khỏi sinh ra cảm giác tội lỗi. Dù sao bất luận kiếp hay kiếp này, hắn đều rất tốt với mình.

Nàng hít sâu vào rồi thở mạnh ra, bày ra nụ cười tự nhận là hữu hảo nhất nói: "Tìm ta có chuyện gì?"

"Không có việc thì không thể tới tìm người?" Sắc mặt Hạ Hầu Cảnh âm u, ngữ điệu đột lạnh lẽo.

"Ta không phải ý này!" Vân Tuyết Phi liếc Hạ Hầu Cảnh một cái, tức giận nói: "Người mới ăn thuốc nổ à! Vừa thấy ta đã làm mặt lạnh!"

Có lẽ nhận ra mình có phần nóng giận quá mức, Hạ Hầu Cảnh ho khan hai tiếng: "Thật xin lỗi, tâm tình ta hơi bị kích động!"

Bất chợt tiếng ừng ực nối tiếp nhau vang lên, trong nháy mắt phá vỡ không khí khẩn trương giữa hai người.

Vân Tuyết Phi theo âm thanh nhìn sang, không thể tin đưa tay chỉ bụng Hạ Hầu Cảnh, cố nén cười nói: "Người thế nhưng, thế nhưng. . . ." Đường đường là một Vương Gia, lại để bụng đói đến nông nổi như vậy, quả thật khiến cho người ta ghen hòng nhìn trần trối.

Hạ Hầu Cảnh che bụng của mình, lạnh lùng nói: "Không phải chỉ là đói bụng thôi sao? Cần gì mà ngạc nhiên đến vậy?" Ở chỗ Vân Tuyết Phi không nhìn thấy, lỗ tai của hắn hơi ửng đỏ.

Vân Tuyết Phi ép buột mình ngưng cười, trông thấy bộ dạng hắn tức giận, sờ lỗ mũi một cái, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, ta không phải cố ý, ta mời người ăn cơm!"

"Tiểu gia ta là loại người không có tiền để ăn nổi một bữa cơm?" Hạ Hầu Cảnh trợn mắt giận dữ nói, nhìn nữ nhân cười đến mức sắc mặt đỏ bừng kia, hận không thể lập tức bóp chết nàng, người mà khiến cho hắn phải chật vật như vậy.

"Ta không phải có ý đó, xuất phát từ tình bằng hữu, ta mời người ăn cơm, nếu người không ăn thì thôi!" Vân Tuyết Phi bực bội xoay người, thật sự là một nam nhân khó hầu hạ.

Nhìn Vân Tuyết Phi cất bước định rời đi, trong mắt Hạ Hầu Cảnh lóe lên không biết tên cảm xúc, hắn vội vàng kéo lại nàng nói: "Giận cái gì? Cũng chỉ là nói đùa với người thôi, ai nói ta không ăn cơm?"

Liếc thấy Vân Tuyết Phi xoay chuyển theo chiều hướng tốt, Hạ Hầu Cảnh tiếp tục nói: "Người ở vương phủ mời ta ăn cơm cũng không quá có thành ý rồi, nếu thật sự muốn mời cơm, chúng ta đi ra ngoài

ăn!"

"Đi ra ngoài?" Vân Tuyết Phi chột ngắc đầu lên, nhìn về mặt mong đợi của Hạ Hầu Cảnh nói: "Ăn ở vương phủ cũng giống nhau thôi, sơn hào hải vị người cứ chọn thoải mái, còn có món móng giò heo kho tàu người thích nhất nữa!"

"Sao người biết ta thích ăn móng giò heo kho tàu?" Hạ Hầu Cảnh đột nhiên dừng lại, con người hoài nghi đảo qua gương mặt nàng, chuyện hẳn thích ăn móng giò heo kho tàu rất ít người biết đến.

"Éc." Vân Tuyết Phi giật mình biết mình nói sai, cảm thụ tầm mắt nóng rực trên người mình, nàng nhép miệng nói: "Ta nghe Tư Nam Tuyệt nói, hẳn nói người thích ăn cái này nhất!"

"Nam Tuyệt nói?" Hạ Hầu Cảnh vẫn nhìn chăm chăm, tiếp tục hỏi.

Vân Tuyết Phi vội vàng gật đầu nói: "Đúng, hẳn nói cho ta biết, không tin người có thể hỏi hẳn!"

Hạ Hầu Cảnh thu hồi con người dò xét, yên lặng thốt lên một câu: "Xem ra Nam Tuyệt huynh rất yêu thương ta!"

Vân Tuyết Phi lão đảo một cái, cười gượng nói: "Vậy sao ~" Nếu để cho Tư Nam Tuyệt nghe được câu này, chẳng biết hẳn có tức giận đến hộc máu không?

"Bây giờ chúng ta đi Túy Hương lâu ăn cơm, nghe nói dạo gần đây lại thêm mấy món ăn mới!" Hạ Hầu Cảnh kéo tay Vân Tuyết Phi đi ra ngoài, trong giọng nói có chút cảm giác vội vàng.

"Vậy một mình người đi ăn đi, ta không thể xuất môn, phải ở nhà!" Vân Tuyết Phi giãy giụa rút tay ra khỏi tay Hạ Hầu Cảnh.

Bất chợt Hạ Hầu Cảnh chua chát mở miệng: "Có phải người vẫn còn để bụng chuyện lần trước ta cùng ra ngoài gặp phải nguy hiểm hay không?" Dừng một chút, hấn áy náy nhìn về Vân Tuyết Phi nói: "Lần đó là lỗi của ta, nếu không phải ta dẫn người đi ra ngoài, người sẽ không bị thương nặng như vậy thiếu chút nữa đã chết!"

"Thật xin lỗi!" Hấn xoay người, nhắc chân định rời đi.

Gương mặt tràn đầy đau thương và khổ sở, bóng lưng cô đơn như kim châm làm mắt Vân Tuyết Phi đau nhói, nàng vội vàng kéo Hạ Hầu Cảnh lại, không chút nghĩ ngợi nói: "Ý ta không phải vậy, ta chưa bao giờ trách người!" Lòng bàn tay lạnh lẽo khiến nàng hạ quyết tâm nói: "Chúng ta ra ngoài ăn cơm, vừa vặn ta cũng muốn ăn món vịt nổi tiếng nhất của Túy Hương lâu!"

Hạ Hầu Cảnh sửng sờ không biết vì sao nàng lại luống cuống như vậy, sự mềm mại trong tay va chạm mạnh vào đáy lòng hấn, hấn nhắm mắt lại, nặng nề hỏi "Người xác định muốn theo ta ra ngoài ăn cơm?"

Vân Tuyết Phi gật đầu nói: "Ừ, đi thôi ~ đúng lúc ta cũng đói bụng rồi!"

Chợ phiên vẫn trước sau như một cực kỳ náo nhiệt, tới tới lui lui, gót chân nối tiếp nhau, từ lâu ba Túy Hương lâu quan sát, có thể nhìn thấy toàn cảnh con đường này.

Sau khi tiểu nhị đem từng món ăn sắp xếp chỉnh tề trên bàn xong, Vân Tuyết Phi không để ý hình tượng, tìm một chỗ ngồi xuống, đưa tay cầm lấy cái chân vịt đặt ở trong miệng gặm.

Hạ Hầu Cảnh bật cười lắc đầu một cái, chìa khăn nói: "Làm ơn, giữ

chút hình tượng, không ai giành với người!" Nét mặt tràn đầy cung chiều chính hẳn cũng không phát hiện ra.

Vân Tuyết Phi vừa ăn vừa tò mò ngắm bốn phía nói: "Thật khéo, lần này lại là căn phòng lần trước!"

"Căn phòng này là ta đặc biệt đặt trước, mãi mãi luôn đấy!" Hạ Hầu Cảnh rót cho mình ly rượu, một hơi uống cạn: "Hoàn cảnh ở đây không tệ, mỗi khi ta phiền muộn sẽ tới đây uống rượu!"

Vân Tuyết Phi không ăn nữa, cầm khăn lau dầu mỡ quanh miệng, nhìn người nào đó một ly lại một ly rót rượu vào trong bụng, nàng cau mày nói: "Uống ít một chút, ăn đồ ăn trước!" Nói xong gấp một cái móng giò kho tàu để trong chén Hạ Hầu Cảnh nói: "Ăn trước, bụng rỗng uống rượu sẽ không tốt cho sức khỏe!"

Hạ Hầu Cảnh cúi đầu cười một tiếng, nhưng nụ cười kia nhưng không có chút ấm áp nào, hẳn tự giễu nói: "Đừng... quá tốt với ta, ta không xứng, ta là người xấu, người rất xấu!"

Tiếp theo lại uống thêm một ly, hẳn đứng dậy vân vê ly rượu đi đến trước giường, chứng kiến phía dưới người người tới lui, hẳn giống như đã say nói: "Người nên biết khúc mắt giữa ta, Hạ Hầu Huyền và Tiết Phi!"

Vân Tuyết Phi ngừng ăn, khẽ trả lời: "Ừ ~" Cảm giác chân vịt trên tay không phải là mỹ vị nữa.

"Từ nhỏ ta đã thích Phi nhi, dùng sinh mạng để thích, ta và nàng có thể tính là thanh mai trúc mã, vẫn cho rằng sau này nàng sẽ trở thành tân nương của ta, không ngờ xuất hiện thêm một Hạ Hầu Huyền, vốn là chỉ hai người, lại biến thành ba người. Trước đó Phi nhi chỉ biết chơi với một mình ta, một người luôn âm ỉ, nhưng sau

khi Hạ Hầu Huyền tới, lập tức phân tán sự chú ý của nàng với ta, thậm chí nàng còn đỏ mặt ở trước mặt Hạ Hầu Huyền, mà ở trước mặt ta vĩnh viễn đều là một bộ dáng cười nói tự nhiên. Lúc ấy ta đã biết nàng đã không còn không thuộc về ta, nhưng ta không muốn buông tha như vậy, vẫn cứ lừa mình dối người!"

"Về sau lo lắng của ta rốt cuộc cũng thành sự thật, nàng thừa nhận đã thích Hạ Hầu Huyền, một khắc kia trong lòng ta thật là đau!" Hấn lấy tay che ngực, mặt tràn đầy khổ sở.

"Thật xin lỗi!" Vân Tuyết Phi mấp máy môi, tối nghĩa mà nói, năm đó nàng hoàn toàn không ý thức được tình cảm của Hạ Hầu Cảnh, đợi đến lúc biết, trong lòng nàng đã chứa đầy Hạ Hầu Huyền.

"Dù biết nàng thích Hạ Hầu Huyền, ta vẫn không muốn buông tha, luôn luôn ở bên cạnh nàng. Nhìn nàng và Hạ Hầu Huyền có đôi có cặp, tuy trong lòng đang rỉ máu, nhưng mặt vẫn tươi cười, ta tin tưởng nếu ta đủ cố gắng, để cho nàng nhìn thấy chân tình của ta, để cho nàng nhìn thấy ta yêu thương nàng hơn cả Hạ Hầu Huyền. Có thể cảm động nàng, khiến nàng ngã vào lòng ngực của ta! Nhưng ta không ngờ, một mực chờ đợi cố gắng, cuối cùng đổi lại nét mặt nàng hạnh phúc nói cho ta biết nàng muốn gả cho Hạ Hầu Huyền!"

Vân Tuyết Phi mím chặt môi, muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện hơi sức há mồm cũng không có.

"Ta đã từng oán trách, căm hận, thậm chí ác độc nghĩ, hi vọng nàng sống không hạnh phúc, đến lúc đó mình xuất hiện trước mặt nàng, khiến nàng hối hận, để cho nàng biết chỉ có ta mới là người yêu nàng nhất! Nhưng giây phút trông thấy nàng mặc giá y đỏ thắm, ta đột nhiên phát hiện mình quả thật rất ti tiện, nàng tràn đầy khát khao như vậy, khát khao hạnh phúc của mình và tương lai sau này. Lỗi duy nhất của nàng chính là người trong lòng không phải là ta, nàng tốt

đẹp như thế, nàng nên đạt được hạnh phúc!"

Vân Tuyết Phi chột vô lực nhắm hai mắt lại, trong đầu ý thức hỗn độn mơ hồ, một mặt nàng ngượng ngùng thổ lộ với Hạ Hầu Huyền, một mặt nàng nhẫn tâm ném vỡ ngọc bội Hạ Hầu Cảnh cho nàng, tiếp theo là Tư Nam Tuyết ôm chặt nàng, nói cho nàng biết ở nhà chờ hẵn, không nên đi ra ngoài.

"Dưới ánh mắt lưu luyến không rời của nàng, ta đi đến vùng đất biên cảnh xa xôi, nhưng không nghĩ rằng đó là lần cuối cùng gặp nàng! Khi tin Tiết hoàng hậu chết truyền tới biên cảnh, ta cảm thấy đất trời như sụp đổ, trong lòng trống trải, ta căm hận Hạ Hầu Huyền, căm hận những kẻ đã tổn thương Tiết Phi. Ta thề nhất định sẽ tra rõ chân tướng, báo thù cho nàng, đây là chuyện duy nhất ta có thể làm vì nàng, bất luận trả bất cứ giá nào, cho nên đó là lý do mà ta."

Cho nên đó là lý do mà ta, đột nhiên ý thức sau cùng như dây cung đứt đoạn, một vùng tăm tối ập tới, nàng gục xuống bàn!

Chương 84-1: Thân vùi lấp Hồ Đầu Bang (1)

"Hồng tử, sao nữ nhân này còn chưa tỉnh?"

"Có phải hạ thuốc quá nặng hay không?"

"Mặc kệ, ta đi cầm chén nước dội cho nàng ta tỉnh!"

"Tỉnh táo lại cho ta, lão đại từng nói, phải dùng lễ đối đãi!"

"Nàng ta ngủ ở chỗ này lại thoải mái, còn không biết Thược Dược và Mật Nhi chịu khổ ở nơi nào, người bảo ta tỉnh táo thế nào?"

.....

"Thật ồn ào ~" Vân Tuyết Phi khép hờ đôi mắt, không vui nỉ non.

"Âm thanh gì?" Kim Ngọc quay đầu nhìn về phía Phạm Hồng nói, khuôn mặt tràn đầy nghi ngờ.

Phạm Hồng cũng ngây ngẩn cả người, dờn mắt vào bên trong chiếc giường lớn kia mà nói: "Hình như nữ nhân này tỉnh!"

Kim Ngọc lập tức bỏ qua can ngăn của Phạm Hồng, đi mấy bước tới trước giường, nhìn nữ nhân đáng ghét vẫn còn đang ngủ mê, tức giận nghiêng răng, lại vẫn đang ngủ!

Nàng ta cũng không nhịn được nữa, vươn tay nắm chặt đôi vai nàng dùng sức lắc lắc mà nói: "Này, người tỉnh lại cho ta, không được ngủ

nữa!"

Phạm Hồng vội vàng xông lên phía trước níu tay Kim Ngọc lại nổi giận nói: "Người điên rồi, thời điểm Cảnh vương gia giao nàng ta cho chúng ta từng nói phải chăm sóc nàng ta thật tốt!"

Con mắt như nặng ngàn cân, thế nào cũng không mở ra được, đầu đầy hỗn độn, biết rất rõ bây giờ đang ở trong mộng, toàn thân lại như nhũn ra, xung quanh thật ồn ào, làm cho nàng rất khó chịu!

"Người đừng xía vào ta, tiếp tục như vậy thì nàng ta còn ngủ đến lúc nào? Ta lại không có tính nhẫn nại để đợi!"

Kim Ngọc tức giận đẩy Phạm Hồng ra, đi tới trước bàn cầm lấy bình trà rồi trở lại bên giường, mở nắp bình trà dội nước trà lạnh lạnh thẳng xuống trên mặt Vân Tuyết Phi, trong miệng vừa há giận nói: "Ta để cho người ngủ, để cho người giả bộ."

Mặc dù Phạm Hồng nghe theo lời nói của Thẩm Lưu Ly, nhưng nghĩ đến những đồng môn bị Tư Nam Tuyết bắt đi, không rõ sống chết, nàng ta chỉ có thể thả tay xuống, chấp nhận hành động này của Kim Ngọc.

Lạnh lẽo đột nhiên tới khiến ót Vân Tuyết Phi rung lên, nước lạnh chảy vào mắt, lỗ mũi, còn có miệng của nàng. Thật khó chịu, nàng bỗng nhiên có cảm giác khó thở, rốt cuộc người nào đáng ghét thế này?

Nàng vội vàng vạch sương mù trước mắt ra, men theo vùng ánh sáng trước mặt liều mạng chạy về phía trước, đợi khi nàng đắm chìm trong vùng ánh sáng kia, bỗng chốc mở hai mắt ra, toàn thân lại có sức lực.

Nhìn thấy nữ nhân hung thần ác sát trước mặt, khi cầm nước lạnh dội ở trên mặt mình, trong miệng vẫn còn không ngừng mắng, con người của nàng run lên, ngưng tụ hơi sức, trực tiếp đạp một cước về phía Kim Ngọc.

Kim Ngọc không chú ý tới nữ nhân nằm ở trên giường tỉnh, một cước kia tích đủ hơi sức, đạp nàng ta thật mạnh đến trên mặt đất, bình trà quăng bịch một tiếng xuống đất, chia năm xẻ bảy, trong nháy mắt máu tươi nhiễm đỏ mặt đất.

"A ~" Đợi khi đau đớn trên tay truyền đến, còn có từng đợt từng đợt co rút ở bụng truyền tới thần kinh não, Kim Ngọc ôm bụng khổ sở lăn lộn trên mặt đất.

Phạm Hồng kinh hãi, nhanh lên trước đỡ Kim Ngọc dậy, ánh mắt chăm chú nhìn trên giường.

"Ồn chết!" Vân Tuyết Phi từ từ ngồi dậy, ác liệt nhìn lên hai nữ nhân mặc áo vải gai thô màu xám tro trước mặt, từ trong quần áo nàng móc ra khăn tay luôn mang theo bên người, vừa nhẹ nhàng lau sạch mặt trước, vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh, nàng nhớ rõ nàng ăn cơm với Hạ Hầu Cảnh ở Túy Hương lâu, sao lại thay đổi chỗ rồi? Hạ Hầu Cảnh đâu?

Kim Ngọc tức giận đỏ mắt, chỉ vào Vân Tuyết Phi cắn răng nghiến lợi nói: "Người...người lại dám đá ta!"

Vân Tuyết Phi đứng hững hờ dậy, đi tới trước mặt Phạm Hồng và Kim Ngọc, không nhìn ánh mắt tức giận của Kim Ngọc, nàng nhìn chăm chăm Phạm Hồng nói: "Nơi này là chỗ nào?"

Phòng này rất hẹp, gạch đất xây nhà trệt, trong không khí có một mùi mốc meo, thứ duy nhất trong phòng có thể vừa mắt chính là cái

giường còn có cái bàn què chân.

Phạm Hồng bị ánh mắt sắc bén như vậy nhìn chăm chú khiến toàn thân sợ hãi, khí thế của nữ nhân này khi ngủ thiếp và tỉnh táo lại hoàn toàn là hai loại bất đồng, hơn nữa nhìn Kim Ngọc vừa bị đập một cước, rõ ràng cho thấy nữ nhân này biết võ công, tại sao trước đây Cảnh vương gia còn có lão đại đều không đề cập tới?

"Hổ — — đầu — — bang." Phạm Hồng bị đôi mắt vô cùng sáng ngời nhìn chăm chú nên sợ hãi, trong miệng lắp ba lắp bắp phun ra ba chữ.

Hổ Đầu Bang, núi Hổ Đầu, Thẩm Lưu Ly. Đầu Vân Tuyết Phi đột nhiên xuất hiện ba từ then chốt này, nàng lại quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh một lần nữa, đợi lần nữa đưa mắt dừng ở trên người hai người trước mặt, nàng mới hỏi: "Tại sao ta lại ở chỗ này?"

"Là, là Cảnh vương gia đưa ngươi tới!" Trên trán Phạm Ngọc toát ra mồ hôi lạnh, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người kia.

Vốn nên sớm nghĩ đến, nhưng nghe chính xác, trong lòng vẫn có chút khổ sở, nàng khẽ khép hờ mắt, âm thanh cực thấp nói: "Thật sao?"

Kim Ngọc tức giận tới mức phát run, nhìn đôi mắt của nữ nhân trước mặt đột nhiên tối tăm, trong mắt lập tức sáng lên, kéo ra một nụ cười vô cùng đắc ý mà nói: "Bây giờ ngươi là tù binh của chúng ta, an phận chút cho ta, nếu không đừng trách bản cô nương không cho ngươi trái cây để ăn!"

"Ta muốn gặp Thẩm Lưu Ly!" Vân Tuyết Phi đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định mà nói, mặc dù lần này Hạ Hầu Cảnh đúng là

đả thương tim của mình, nhưng hẳn lại gián tiếp giúp mình, Lưu Ly, Lưu Ly, không biết hiện tại nàng như thế nào?

Thấy lời nói của mình không hề đả kích nữ nhân ghê tởm trước mặt, Kim Ngọc càng tức giận hơn, vẻ mặt rất tức giận nói: "Lão đại của chúng ta là người người nói muốn gặp là có thể gặp sao? Bây giờ người là tù binh của chúng ta, nhớ rõ thân phận của mình!"

Sắc mặt Vân Tuyết Phi âm trầm, đột nhiên lại gần nhấn mạnh từng chữ từng câu: "Ta nói, ta muốn gặp Thẩm Lưu Ly!"

Đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị làm Phạm Hồng sợ hãi, nàng ta vội vàng kéo Kim Ngọc, che miệng của nàng ta (KN), dán bên tai nàng ta cảnh cáo: "Đừng mất mặt ở chỗ này nữa!"

Rồi sau đó dời mắt đến trên người Vân Tuyết Phi cung kính nói: "Vương phi, mời đi theo ta!"

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, không nhìn ánh mắt phẫn nộ kia, bình tĩnh theo ra ngoài.

Khiến nàng không ngờ chính là, đập vào mắt lại là thanh sơn lục thủy xung quanh, chim hót hoa thơm, hơn mười gian nhà trệt đơn sơ dựng đứng ở chỗ này.

Nơi này cho Vân Tuyết Phi ấn tượng đầu tiên là an bình và tốt lành, gần như mỗi một người đi qua bên cạnh các nàng đều sẽ chào nữ nhân trước mặt một tiếng: "Hồng tử!"

Nữ nhân trước mặt cũng sẽ nở nụ cười ấm áp trên mặt và gật đầu một cái.

Nhìn kỹ, trên mặt mọi người ở đây đều tràn đầy nụ cười hạnh phúc,

nhưng nàng đi theo nửa ngày, chỉ nhìn thấy nữ nhân và đứa bé, thậm chí ngay cả một nam nhân chân chính cũng chưa từng thấy, chẳng lẽ nơi này là bộ lạc nữ tộc?

Giống như cảm ứng được nghi vấn của Vân Tuyết Phi, Phạm Ngọc đột nhiên mở miệng nói: "Ở đây tất cả đều là quả phụ, hoặc là nữ nhân và bọn nhỏ bị nam nhân vứt bỏ!"

Thân thể Vân Tuyết Phi ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm nữ nhân vẫn nở nụ cười trên mặt ở trước mặt, lại nhìn bóng dáng mọi người lao碌 nhưng vui sướng xung quanh một chút.

"Những người này đều được lão đại của chúng ta thu nhận, có người là quả phụ của binh lính bỏ mạng trong cuộc chiến tranh một năm trước đây, có người là nữ nhân và đứa bé bị nam nhân độc ác vứt bỏ, ở đây chúng ta là một đại gia đình, mặc dù không có gì đại phú đại quý, nhưng hạnh phúc vui vẻ!"

Phạm Hồng đột nhiên ngừng bước chân lại, đưa tay chỉ một căn nhà trệt tương đối lớn phía trước rồi nói: "Vương phi, nơi này chính là chỗ ở của Thẩm lão đại của chúng ta, người chờ ở chỗ này, ta đi thông báo một tiếng!"

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, lập tức sẽ nhìn thấy Lưu Ly rồi, trong lòng rất khẩn trương kích động, nàng giấu năm ngón tay siết thật chặt ở trong ống tay áo, giờ khắc này dường như nàng nghe thấy tiếng tim mình đập.

Đột nhiên cửa trước mắt bị mở ra một lần nữa, Phạm Hồng bước nhanh lên trước, cười nói: "Vương phi, xin mời, lão đại của chúng ta mời người vào!"

Cấu tạo của những căn nhà dân này đều rất đơn giản, sau khi vào

cửa chính, đi thẳng đến một căn phòng phía đông, lúc dừng lại nơi cửa, Phạm Hồng gõ cửa một cái rồi nói: "Thẩm lão đại, vương phi đến rồi!"

Bên trong truyền đến một giọng nữ lưu loát quen thuộc: "Để cho nàng ta đi vào!"

Chương 84-2: Thân vùi lấp Hồ Đầu Bang (2)

Phạm Hồng đẩy cánh cửa ra, làm một động tác mời Vân Tuyết Phi. Sau khi Vân Tuyết Phi bước vào, liền đóng cửa lại.

Bóng lưng quen thuộc y như trong trí nhớ, mặc nam trang chỉnh tề, một cây trâm làm bằng gỗ quấn lại tóc ra sau ót, dáng người cao gầy thanh tú tựa như nam nhân trời sinh.

Nghe tiếng bước chân, Thẩm Lưu Ly xoay người, ánh mắt sắc bén quét nhìn lên người Vân Tuyết Phi, tầm mắt dừng lại một lát, giọng nói hào sảng vang dội: "Vương phi, đừng đột mời người tới nơi này, hy vọng thông cảm cho, chỉ cần Tư Nam Tuyết thả bằng hữu của chúng ta, ta sẽ đưa Vương phi an toàn trở về vương phủ!"

Vân Tuyết Phi vẫn bình tĩnh nhìn chăm chăm vết sẹo ghê người kéo dài đến nửa bên mặt ở trên má trái của Thẩm Lưu Ly, làn da màu mặt ong đã đen sạm, gương mặt này sẽ không bao giờ giống như trong trí nhớ, một nữ tử chỉ cần một nhìn một cái liền đỏ mặt cúi đầu xuống, Vân Tuyết Phi cảm giác đột nhiên cổ họng bế tắc, khó chịu vô cùng.

Thấy nữ nhân trước mắt vẫn nhìn chăm chú vào gương mặt của mình ngẩn người, Thẩm Lưu Ly mang một ít áy náy cười nói: "Thật xin lỗi, hù dọa Vương phi rồi!"

Vân Tuyết Phi vội vàng lắc đầu một cái, giọng hơi khan nói: "Không có, không phải vậy!"

Sau một lúc lưỡng lự, nàng hỏi ra vấn đề tận đáy lòng: "Gương mặt này làm sao lại như thế?"

Thẩm Lưu Ly cười nhạt không sao cả đáp: "Chỉ là vết thương nhỏ, đánh nhau với người ta không cẩn thận bị rạch!" Nhìn nữ nhân trước mặt tràn đầy đau lòng quan tâm, trong lòng nàng không hiểu sao xuất hiện một cảm giác ấm áp kì lạ.

Nàng đưa tay chỉ vào cái ghế gần đó nói: "Vương phi mời ngồi!"

Đợi sau khi Vân Tuyết Phi an tọa xong, Thẩm Lưu Ly rót cho nàng một ly trà, cũng ngồi xuống đối diện nàng.

Nàng ho khan hai tiếng, ánh mắt thành khẩn nhìn Vân Tuyết Phi: "Xin vương phi tin tưởng, chúng ta tuyệt đối không làm người bị thương, chỉ mời làm khách ở chỗ chúng ta ít ngày, đợi đến lúc Tư Nam Tuyết thả Thược Dược và Mật Nhi ra, ta Thẩm Lưu Ly sẽ đưa Vương phi an toàn trở về!"

Khóe miệng Vân Tuyết Phi gợi lên nụ cười thản nhiên, cười nói: "Ta tin ngươi!"

Con ngươi lấp lánh như ngôi sao trong đêm, chòng chẹo với một người nào đó trong trí nhớ, Thẩm Lưu Ly ngây người, không ngờ nữ nhân trước mắt này chẳng những không àm ã, náo loạn, mà còn phối hợp như vậy.

"Vương phi một chút cũng không lo lắng không sợ hãi sao?" Tròng mắt ấy khiến Thẩm Lưu Ly khẽ sinh ra chút áy náy trong lòng, thu lại nụ cười nơi khóe môi, giọng nói hơi hạ thấp.

"Ta tin ngươi, hơn nữa Hạ Hầu Cảnh giao ta cho các ngươi, bây giờ ta ngồi ở chỗ này chỉ có thể lựa chọn tin tưởng không phải sao?" Vân

Tuyết Phi nhìn chăm chăm Thẩm Lưu Ly, thản nhiên trấn định, không hề có sự thù hận lẫn sợ sệt.

Thẩm Lưu Ly chột giật mình, sau đó từ từ để xuống, nhìn thẳng vào mắt Vân Tuyết, gật đầu một cái: "Vương phi có thể nghĩ như vậy, ta rất vui mừng!" Nàng vẫn còn nhớ lúc Hạ Hầu Cảnh giao nàng ấy cho nàng, mặt hấn tràn đầy khổ sở tự trách, căn dặn không biết bao nhiêu lần phải đối xử tử tế với nàng ấy. Khoảnh khắc đó nàng cho rằng hấn đã phản bội tiểu thư, trong lòng hơi giận. Hiện tại trông thấy nữ nhân trước mắt này, hào quang rực rỡ trong ánh mắt kia sao lại giống tiểu thư đã mất của nàng đến vậy.

"Vương phi hận Cảnh vương gia không?" Thẩm Lưu Ly cúi đầu hỏi thăm, nhìn chăm chú vào mặt Vân Tuyết Phi.

"Không hận! Ta biết hấn là người tốt, cho nên ta vĩnh viễn sẽ không hận hấn!" Vân Tuyết Phi để xuống ly trà, chột cười một tiếng, tuy nhiên trong nụ cười lại hàm chứa sự chua chát: "Chẳng qua trong lòng vẫn hơi khó chịu, hấn vì cứu người cần ta, có thể tìm ta giúp một tay, thế nhưng hấn dùng phương thức như thế để đạt được mục đích, chung quy cũng là do chưa đủ tin tưởng ta!"

"Hấn cũng chẳng ngờ tới!" Thẩm Lưu Ly vội ngắt lời, sau đó thờ dãi một hơi nói: "Thược Dược và Mật Nhi, còn có Phương Cầm, Lan Hoa những người này đối với chúng ta rất quan trọng, chúng ta thử điều tra rồi, nhưng vẫn không biết Tư Nam Tuyết giam bọn họ ở đâu. Hơn nữa không biết hiện tại họ có an toàn không? Kéo dài thêm một ngày, thì nguy hiểm thêm một ngày, nghe nói Vương Gia vô cùng yêu chiều Vương phi, nên nghĩ muốn bắt cóc người để uy hiếp hấn!"

"Vì sao Tư Nam Tuyết phải bắt các người?" Vân Tuyết Phi mím môi một cái, nhìn chăm chăm Thẩm Lưu Ly: "Có thể nói cho ta biết kế hoạch của các người được không? Ta có thể giúp các người, nhưng

hy vọng các người cũng nên biết điều một chút!"

Tròng mắt Thẩm Lưu Ly ngưng trọng, ấm áp trên gương mặt biến mất hoàn toàn, lạnh lùng nói: "Xin vương phi thông cảm, vấn đề này ta không thể trả lời!" Sau đó đứng lên, đi ra cổng: "Sau này Vương phi sẽ ở đây, chờ các vị bằng hữu của ta lông tóc còn nguyên trở lại, ta lập tức đưa Vương phi về!"

Bên trong Quan phủ ở kinh thành, Mộ Dung Thanh Y đập hết những gì có thể đập, nhưng vẫn chưa hết tức, nàng nghiêng mắt tìm kiếm Nguyên Thanh Hoa (gốm sứ màu xanh thời nhà Nguyên) phía đối diện, bước nhanh đi lên đằng trước.

Quan Bạch Nguyệt phát hiện hướng đi của Mộ Dung Thanh Y, vội vàng ngăn lại: "Chao ôi ~ nữ nhi của ta, con đừng ném nữa, cái vật Thanh Hoa đó cậu con thích nhất đấy, tốn rất nhiều tiền mới mua được, nếu bể sẽ thật đáng tiếc!"

Bà đưa tay vỗ nhẹ Mộ Dung Thanh Y, lấy lòng nói: "Nữ nhi ngoan, bớt giận, đừng nóng, cần gì phải tức giận với những con hồ ly tinh kia chứ? Chúng nó sao có thể hơn được con, con rể cùng lắm là vui đùa một chút, chờ chơi chán rồi tự nhiên sẽ ném đi!"

"Người không hiểu đâu!" Mộ Dung Thanh Y ngắt lời, khuôn mặt tràn đầy khổ sở dữ tợn: "Đã có một Lữ Lệ Hoa, lại tới thêm một Lê Họa, hắn có thể sủng ái bất kỳ nữ nhân nào, nhưng chỉ riêng con là không quan tâm đến!"

Lòng ngực đau đớn khiến cho nàng nhớ lại câu nói kia: cút về cung cho ta, đừng để ta gặp lại người, nghe thấy người vũ nhục Phi nhi một lần nữa, người không xứng so sánh cùng nàng ấy!

"Sao hắn lại không cần con? Hoàng thượng vẫn luôn yêu con, cho dù

có hai nữ nhân thì sao? Trong lịch sử Đế Vương ai không phải tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần. Nếu ngay cả những thứ này con cũng không khoan dung được, sau này làm sao ngồi lên vị trí mẫu nghi thiên hạ?" Quan Bạch Nguyệt vén mấy sợi tóc trước trán Mộ Dung Thanh Y ra sau tai, lựa lời khuyên nhủ: "Bây giờ Hoàng thượng sủng hạnh họ thì sao? Còn không phải là không danh không phận, loại nữ nhân này chẳng qua chỉ để chơi đùa thôi!"

"Nhưng hấn không yêu con, hấn hận con, hận con." Hai mắt Mộ Dung Thanh Y đỏ bừng, hung hăng hét lớn với Quan Bạch Nguyệt: "Ngôi vị Quý phi thì sao? Hấn không yêu con, tất cả đều uổng công, con đây Hoàng quý phi bị phế là chuyện sớm hay muộn thôi, người biết không? Trong lòng hấn chỉ có một mình Tiết Phi, hấn hận con, hận con phản bội tình bằng hữu với Tiết Phi, hận con đoạt vị trí của Tiết Phi, càng hận hơn khi con khiến Tiết Phi biến mất ở trong sinh mệnh của hấn!"

Trong nháy mắt Quan Bạch Nguyệt như bị một chậu nước lạnh trút xuống đầu, sắc mặt trở nên trắng bệch, bà nắm thật chặt tay áo Mộ Dung Thanh Y, hai mắt trợn to, đôi môi run rẩy nói: "Hoàng thượng yêu Tiết Phi?" Bàn tay đầy nếp nhăn nhẹ nhàng lay động, tiết lộ sự sợ hãi nơi đáy lòng bà.

"Đúng, hấn vẫn yêu Tiết Phi, chưa từng yêu con!" Gương mặt Mộ Dung Thanh Y tràn đầy sự bi ai lẫn hận ý, nức nở nói: "Con xuất cung chính là vì để cho hấn hồi cung cùng con, nói cho hấn biết con nguyện ý chung sống hòa bình với bọn hồ ly tinh đó, chỉ cần trong tim hấn dành một vị trí nhỏ cho con là được. Nhưng không ngờ chính là, hấn không hề muốn nhìn thấy con, còn cho con thấy hấn mỉm cười sủng ái một nữ nhân khác. Nữ nhân Lê Họa kia, không có tí gì giống Tiết Phi, nhưng hấn vẫn cười với nàng ta, cưng chiều nàng ta! Duy chỉ có đối với con, hấn vĩnh viễn lạnh như băng, luôn giữ dáng vẻ chán ghét vứt bỏ."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Quan Bạch Nguyệt rối loạn, bà buông Mộ Dung Thanh Y ra, đi qua đi lại lo lắng nói: "Làm thế nào cho phải? Ban đầu chúng ta vì nghĩ Hoàng Thượng không hề yêu Tiết Phi, mà người hấn yêu chính là con, mới liên thủ với người kia khiến Tiết Phi bị tử trận. Hiện tại lại nói cho chúng ta biết hấn yêu Tiết Phi, vậy nếu hấn biết cái chết của Tiết Phi là do chúng ta tạo nên, thì chúng ta đừng nói vinh hoa phú quý, ngay cả mạng cũng không giữ được!"

Càng nghĩ càng sợ, trái tim Quan Bạch Nguyệt giống như bị chiên trong chảo dầu, bà cảm giác chân của bà đã mềm nhũn, làm sao mới ổn đây? Hiện tại lão gia rất tốt với mình, là bởi vì Thanh Y là Hoàng quý phi, mang đến vinh quang cho cả gia tộc Mộ Dung. Bà có thể áp đảo cả chính thể. Nếu như có một ngày ngôi vị Quý phi của Thanh Y không còn, mất ân sủng, vậy Mộ Dung Lăng Phong sẽ không để ý tới mình nữa, mình chẳng phải lại trở về cuộc sống trước kia bị người người hiếp đáp, muốn đánh lúc nào thì đánh lúc đấy.

"Có thể làm gì chứ? Tiết Phi đã chết, hấn có yêu nàng ta cũng vô dụng!" Mộ Dung Thanh Y híp mắt, lông mi thật dài phủ xuống bóng mờ quý dị trên mặt nàng, che giấu ánh sáng ác độc trong mắt, nàng u ám nói: "Ngoài trừ Thẩm Lưu Nhiễm bị điên, những người biết chân tướng năm đó đã sớm xuống địa ngục, con cũng không tin hấn có thể điều tra được cái gì?"

"Con thật vất vả mới đạt được địa vị như hôm nay, hưởng thụ vạn người vạn người, Mộ Dung Thanh Liễu giống như là một con chó ở trước mặt con, tất cả những kẻ đã từng ức hiếp con đều nhận lấy báo ứng, đây chính là chỗ tốt của quyền lực!" Mộ Dung Thanh Y siết chặt quả đấm, trong mắt bắn ra ánh sáng âm độc: "Con sẽ không để cho bất luận kẻ nào uy hiếp được địa vị hôm nay. Lữ Lệ Hoa và Lê Họa hai con hồ ly tinh dám giành Hoàng thượng với con, con sẽ làm cho các nàng hối hận vì đã sinh ra ở trên đời này!"

"Vậy nữ nhi con định làm gì?" Hiện tại Quan Bạch Nguyệt đã không có chủ ý, tha thiết nhìn về phía nữ nhi mình vẫn lấy làm kiêu ngạo kia.

Mộ Dung Thanh Y nở nụ cười, cúi người nói nhỏ mấy câu ở bên tai Quan Bạch Nguyệt, sau đó đứng lên nói: "Chuyện này đành nhờ mẫu thân người rồi!"

Chương 85-1: Cách tắt cả giống đực xa một chút! (1)

Bịch một tiếng, cửa chính bị người đá văng từ bên ngoài.

Vân Tuyết Phi theo tiếng động nhìn lại, nhìn thấy vẻ mặt Kim Ngọc đầy âm u đứng ở cửa, dưới ánh mặt trời sắc mặt của nàng ta xem ra càng thêm dữ tợn.

Nàng cau mày nói: "Có chuyện gì sao?"

Kim Ngọc đi tới, làm thế nào cũng không tiêu được tức giận trong lòng, chỗ bị nữ nhân này đạp lúc trước bây giờ còn cảm thấy đau đớn âm ỉ. Nàng ta nhìn bốn phía xung quanh, nhìn thấy Thẩm lão đại thế nhưng đưa gian phòng lớn nhất tốt nhất trong bang bọn họ cho nữ nhân này ở, lửa đốt trong lòng lập tức càng mạnh hơn! Nữ nhân này chỉ là tù binh, tại sao Thẩm lão đại lại đối xử với nàng ta tốt như vậy?

Hơn nữa trong tay nàng ta cầm bọc quần áo, khiến cho nàng ta càng tức giận hơn.

Sắc mặt nàng ta trầm xuống, ném bọc quần áo trong tay ở trên bàn đối diện rồi nói: "Đây là có người bảo ta đưa cho người!"

Vân Tuyết Phi đưa mắt nhìn bọc quần áo trên bàn, nhìn thấy tơ lụa, nhất thời sáng tỏ, cảm nhận được ánh mắt thù hận của nàng ta, nàng nâng mắt chống lại: "Nếu đồ đã đưa đến, không có việc gì nữa, ta muốn nghỉ ngơi!" Ý tiễn khách rất rõ ràng.

"Người cũng không hỏi là ai bảo ta đưa cái này cho người?" Kim Ngọc cắn răng nói, mình tốt bụng tặng đồ tới đây, nữ nhân này lại không cho mình một sắc mặt tốt, thật sự tưởng rằng nàng ta vẫn còn ở vương phủ, nơi này chính là địa bàn của nàng ta đấy (KN)!

"Người muốn nói thì tự nhiên sẽ nói, người không muốn nói, ta hỏi thế nào thì người cũng sẽ không nói cho ta biết!" Về mặt Vân Tuyết Phi lạnh nhạt nói, một bộ quần áo thô màu xám tro, lại không ngăn cản được thoát tục siêu nhiên quanh người.

Tại sao mặc y phục giống vậy ở trên người của nàng ta thì khí chất cao quý, mà mặc ở trên người mình d,d,l,q,d thì thô bỉ không chịu nổi, Kim Ngọc hận không thể xé nát mặt nạ dối trá của nữ nhân trước mặt.

Sắc mặt nàng ta bỗng chốc dịu đi, dịu dàng nói: "Nếu người cầu xin ta mà nói, nói không chừng ta sẽ nói cho người biết!" Về đặc ý hiện vô cùng rõ, giống như nàng ta chính là người cao cao tại thượng.

Lần này Vân Tuyết Phi liếc cũng không liếc nàng ta, chỉ chuyên chú xem sách trong tay, về mặt ung dung, mặt mày lạnh nhạt.

Kim Ngọc thấy Vân Tuyết Phi xem nàng ta như không khí, dậm chân, lườm nàng một cái, hừ một tiếng: "Hồ ly tinh!" Sau đó, xoay người tức giận rời đi.

Đợi trong phòng rất cuộc yên tĩnh lại, Vân Tuyết Phi để sách xuống, mở bọc quần áo ra, nhìn thấy vài món đồ trang sức lẻ tẻ còn có y phục bên trong rồi thành một cục, nàng nhíu chặt mày, ánh mắt u ám nhìn về phía cửa chính rộng mở.

Nữ nhân xấu xí đáng chết, lại dám không để nàng ta ở trong mắt!

Kim Ngọc vừa trở về, vừa hung hăng đá hòn đá nhỏ ven đường, hi vọng viên đá này chính là Vân Tuyết Phi.

"Ơ ~ đây không phải là Kim Ngọc tử sao?"

Một cô gái chải tóc song kế (hai búi tóc), mặt bánh bao lại gần lôi kéo cánh tay Kim Ngọc, vẻ mặt đầy rạng rỡ, trong mắt tràn ngập hâm mộ: "Mới vừa rồi Tế Thanh tử xuống chân núi mua đồ, mua về y phục và đồ trang sức đẹp mắt, chúng ta đi xem một chút!"

Y phục, đồ trang sức! ánh mắt Kim Ngọc sáng lên, mới vừa rồi mình tức giận, lại quên cất giấu mấy đồ vật quan trọng trong phòng!

Nàng kéo tay quần lấy mình xuống, vẻ mặt đột nhiên khổ sở, ôm bụng nói: "Ai nha ~ bụng của ta đau!" Sau đó vẻ mặt tiếc hận quan sát nét mặt của nữ tử trước mắt rồi khoát khoát tay nói xin lỗi: "Tiểu Thảo, một mình ngươi đi xem đi, ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi!" Vừa dứt lời, nàng ta càng lớn tiếng rên rỉ hơn.

"Có muốn ta trở về cùng tử hay không, xem dáng vẻ tử giống như rất khổ sở!" Xuân Thảo vội vàng đưa tay muốn đỡ Kim Ngọc, lại bị Kim Ngọc tránh thoát.

"Vậy không được, Tế Thanh tử hiếm khi xuống núi một lần, ngươi nhanh đi xem một chút, đi trễ, tất cả đồ tốt đều phân cho người ta rồi!" Nàng ta đưa tay đẩy Xuân Thảo ra ngoài, vẻ mặt đầy gấp gáp: "Ngươi nhanh đi trước, nhìn thấy đồ tốt, nhớ mang cho ta một phần, ai ui ~ ta không nhẫn nhịn được, đi về trước đây!"

Nàng ta vội vàng xoay người, không để ý đến dáng vẻ muốn nói lại thôi của Xuân Thảo, nhanh chóng chạy về chỗ ở của mình.

Đợi sau khi đến nhà, nàng ta lén lút đi vào gian phòng của mình, nhìn

ra phía ngoài một chút, thấy lúc này không có ai, nàng ta nhẹ nhàng cài then cửa, sau đó đi tới trước giường, đưa tay vén chăn lên.

Lập tức đồ trang sức vàng lấp lánh còn có y phục đẹp đẽ đầy giường xuất hiện ở trước mắt, nàng ta vui mừng lấy một sợi dây chuyền phi thúy trong đó ra đeo vào trên cổ mình, đi tới phía trước gương, soi lật các góc độ, càng nhìn càng cảm thấy mình xinh đẹp, nàng ta hả hê nói: "Sao Tế Thanh không thể lên được bàn tiệc gì đó có thể so với mình, đây mới thật sự là vẻ cao quý!"

Nhìn đồ tốt khắp giường, trong lòng nàng ta rất kích động, có những thứ này, nàng ta ăn mặc một chút, cũng là tiểu thư danh môn, đến lúc đó là có thể tìm được một tướng công xứng đôi cùng mình, đi khỏi cái chỗ quỷ quái này!

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân cấp bách truyền đến, ngay sau đó một hồi la hét: "Kim Ngọc, Thẩm lão đại tìm người!"

Kim Ngọc kinh hãi, vội vàng lên tiếng: "A, tới ngay!"

Nàng ta vội vàng thay y phục và đồ trang sức lộng lẫy vừa mới mặc vào, thu vào cùng tất cả đồ vật trên giường, khăn trương nhìn xung quanh một lần, cuối cùng thật sự là hết cách rồi, trực tiếp nhét vào dưới giường.

Còn chưa kịp tháo đồ trang sức xuống, liền vội vàng chạy ra ngoài.

Đợi khi đến gần cửa, nàng ta thả chậm tốc độ, sửa sang lại tóc, bước nhẹ vào dịu dàng nói: "Thẩm lão đại, người tìm ta?"

Khuôn mặt trang điểm đậm khiến Thẩm Lưu Ly nhíu mày, sau đó chuyển tầm mắt qua một nữ tử mặc váy trắng đầu đeo hoa trắng bên cạnh và giới thiệu: "Vị cô nương này là ta cứu về từ dưới chân núi,

Hứa Oanh Nhi, nàng ta đã không còn người thân, về sau ở cùng một chỗ với chúng ta, người sắp xếp một chút, xem nơi nào vẫn còn phòng trống!"

Nhìn da thịt trắng nõn, đôi mắt long lanh, toàn thân như một nụ hoa chớm nở này, trong lòng Kim Ngọc không thoải mái, sao lão đại lại mang một tiểu hồ ly tinh lên đây, trên mặt nàng ta vẫn hữu nghị tiến lên kéo tay Hứa Oanh Nhi nói: "Về sau chúng ta chính là người một nhà!"

"Kim Ngọc, người dẫn nàng ta tìm gian phòng thu xếp trước, ta còn có chút việc muốn thương lượng với Hồng tử một chút!" Thẩm Lưu Ly lạnh lùng ra lệnh.

"Dạ!"

Đợi đến sau khi ra cửa, Kim Ngọc thu hồi nụ cười trên mặt, lạnh lùng nói: "Đi theo ta!"

Hứa Oanh Nhi rụt rè gật đầu một cái, nét mặt tràn đầy sương mù, giống như một giây kế tiếp sẽ khóc lên, người ta vừa thấy đã thương.

Trong lòng Kim Ngọc càng thêm phiền não, bộ dạng như vậy để cho ai nhìn, nơi này tất cả đều là nữ, làm không đúng, còn tưởng rằng mình khi dễ nàng ta.

Gần đây thật là số con rệp, chưa đến mấy ngày, trong bang lại xuất hiện hai nữ nhân khiến người ta chán ghét.

Đợi đã nào! Ý tưởng lóe lên trong đầu Kim Ngọc, nhìn nữ nhân vùi đầu theo sát mình, nhếch miệng nâng lên nụ cười ý vị sâu xa.

Vân Tuyết Phi nghĩ ngợi không nhiều lắm, lại nghe thấy một hồi tiếng gõ cửa làm phiền người khác thanh tịnh, từ tiếng bước chân và hơi thở truyền đến, lại là nữ nhân gọi là Kim Ngọc buổi sáng.

Nàng vốn định che chắn, làm ra vẻ như không nghe thấy, không ngờ tiếng gõ cửa ngừng, cửa bị trực tiếp đẩy ra từ bên ngoài.

Khôn mặt Kim Ngọc hưng phấn dẫn Hứa Oanh Nhi đi tới, nhìn nữ nhân trên giường đưa lưng về phía mình, khoe miệng nàng ta cong lên thành đường cong, cao giọng giới thiệu: "Về sau vị Hứa Oanh Nhi này chính là hàng xóm mới của vương phi ngươi!"

Thấy nữ nhân nằm ở trên giường thờ ơ, Kim Ngọc cũng không giận, cười ha hả nói với Hứa Oanh Nhi: "Hứa muội muội, vị này ở đây trước ngươi, về sau là hàng xóm của ngươi, có chuyện gì thì ngươi cứ tìm nàng ta!"

Hứa Oanh Nhi vội vàng cúi đầu, lông mi thật dài hơi rung rung, che giấu ánh sáng chột lóe lên ở trong mắt, giọng nói của nàng êm ái dễ nghe: "Tạ ơn Kim Ngọc tỷ, Oanh Nhi sẽ chung sống hòa hợp với vương phi tỷ tỷ!"

Dáng vẻ trong sáng thuần khiết, thiện lương động lòng người này, để Kim Ngọc trông thấy thì càng thêm phiền não trong lòng, trên mặt nàng ta gật đầu một cái, khẽ nói: "Phòng của ngươi ở cách vách, ta có việc đi trước, ngươi ở lại hàn huyên với nàng ta một chút, bồi đắp tình cảm sâu hơn!"

Hứa Oanh Nhi nghe lời gật đầu một cái, vẫn dùng ánh mắt cảm kích nhìn chăm chú vào bóng lưng Kim Ngọc hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Khoe miệng nàng thu hồi nụ cười, đôi mắt sắc bén lạnh lùng, toàn

thân không còn vẻ yếu đuối như con cừu nhỏ nữa, nàng xoay người đi tới chỗ cách giường mấy bước, một chân quỳ xuống lạnh lùng thỉnh an: "Thuộc hạ tham kiến vương phi!"

Thân thể Vân Tuyết Phi chấn động, từ trên giường đứng dậy, chuyển tầm mắt qua trên người nữ nhân cung kính thỉnh an mình, nghi ngờ hỏi: "Người là?"

"Thuộc hạ Thiên Tâm là Vương gia phái tới!" Nét mặt Hứa Oanh Nhi nghiêm túc, con ngươi tràn đầy cung kính.

Nam Tuyết ~ Ngực Vân Tuyết Phi co rút, có vị ngọt khuếch tán trong lòng, nàng nhìn về phía Thiên Tâm: "Hiện tại Vương gia ở nơi nào?" Vẫn còn nhớ ngày đó hắc dận dò nàng, phải ở nhà chờ hắc trở về dfienddn lieqiudoon, không được đi ra ngoài, nhưng nàng lại một lần nữa vi phạm lời hứa, hắc về nhà không nhìn thấy nàng nhất định rất tức giận!

"Vương gia đã tới nơi này!" Thiên Tâm tiếp tục trả lời.

Vân Tuyết Phi không thể tin ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: "Hắc đang nơi này?"

"Đúng!" Thiên Tâm gật đầu một cái: "Vương gia nói để vương phi tĩnh tâm chờ người, người sẽ đến tìm vương phi!"

Chương 85-2: Cách tắt cả giống đực xa một chút! (2)

Khóe miệng Vân Tuyết Phi nâng lên một nụ cười hạnh phúc, ánh mắt chân thành nhìn về phía Thiên Tầm nói: "Cám ơn người!"

Khi một chút ánh sáng cuối cùng chìm ngập ở trong bóng tối, ban đêm phủ xuống, toàn bộ thế giới yên tĩnh trở lại.

Nhìn điểm ánh đèn lẻ tẻ phía xa, nàng buồn chán nằm ở cửa sổ, liên tục thở dài mấy cái.

Một cơn gió mát lướt nhẹ qua, từng hồi lạnh lẽo đánh tới, nàng không nhin được hắt hơi vang dội một cái!

"Đang nghĩ đến ta sao?" Giọng nam dịu dàng quen thuộc đột nhiên truyền đến từ phía sau lưng.

Vân Tuyết Phi đột nhiên ngẩn ra, quay đầu thấy một bộ áo trắng ngồi ở trên giường, dung nhan như thơ như họa càng lộ vẻ không chân thật dưới ánh đèn mờ.

Thấy nữ nhân trước mặt không thấy hấn mấy ngày, không phải là kích động tới ôm lấy hấn, mà là ánh mắt ngờ ngác nhìn mặt của hấn chăm chăm, hấn tự tay vuốt ve gò má của mình buồn cười nói: "Mấy ngày không thấy liền quên ta trông như thế nào rồi hả? Còn là?" Ánh mắt của hấn chợt lóe, đè nén ý cười trong mắt nói: "Còn nhìn ngây dại?"

Sắc mặt Vân Tuyết Phi bỗng chốc đỏ bừng, vẻ mặt tràn đầy hốt

hoảng: "Ai nhìn ngươi hả? Ta chỉ muốn biết ngươi vào bằng cách nào?" Cửa cũng cài chốt cửa rồi, chỉ có một cửa sổ, nàng cũng canh giữ ở đó.

"Ngươi không nhớ ta chút nào?" Ánh mắt của Tư Nam Tuyệt vốn đang sáng chói rực rỡ đột nhiên ảm đạm đi, nói thật nhỏ: "Ta lại rất nhớ ngươi, luôn lo lắng cho ngươi, ngươi, không có lương tâm!"

Vừa nghĩ tới trước khi hắn đi nàng thề son sắt bảo đảm tuyệt đối không ra khỏi cửa, sẽ ở nhà chờ hắn trở lại, nhưng đảo mắt một cái liền chạy ra ngoài với Hạ Hầu Cảnh, trong lòng Vân Tuyết Phi có áy náy không nói ra được, bây giờ nghe một câu luôn lo lắng của hắn, nàng càng thêm áy náy cúi đầu, tiếng nói thật nhỏ: "Thật xin lỗi!"

Hắn đột nhiên đứng lên, đi tới trước giường, đóng cửa sổ, sau đó chuyển tầm mắt qua trên người Vân Tuyết Phi, trong mắt có nhớ nhung nồng đậm, nhưng vẫn lạnh lùng nói: "Thật xin lỗi cái gì?"

Thân thể Vân Tuyết Phi khẽ run lên, tâm tình vốn vui mừng dần dần bị bụi bặm bịt kín, nàng cúi đầu giọng điệu trầm nói: "Ta không nên chân trước bảo đảm với ngươi, chân sau lại chạy ra ngoài với người ta!"

"Với ai?" Giọng nói của Tư Nam Tuyệt hơi trầm xuống, ánh mắt chăm chú nhìn.

Thấy nàng vẫn cúi đầu, không nói một câu, ánh mắt Tư Nam Tuyệt lóe lên một cái: "Lo lắng ta biết người đi ra ngoài cùng nàng là Hạ Hầu Cảnh sao?" Trong thời gian rất ngắn, toàn thân hắn kết thành một tầng hàn băng, quanh người lộ ra hơi thở trong trẻo lạnh lùng, bởi vì hơi thở của hắn mà trong nhà thoáng chốc hơi lạnh.

Đầu Vân Tuyết Phi chôn sâu hơn, rớt cuộc cánh môi mở ra, giọng

điều cần thận: "Người đừng tức giận, lần sau ta nhất định không đi ra ngoài với hắn nữa!" Lần này Hạ Hầu Cảnh quả thật thương tổn tới lòng của nàng, mặc dù nàng biết hắn khó xử, nàng cũng biết bọc quần áo đó là hắn đưa tới, nhưng phản bội chính là phản bội, nếu như trước đó hắn có thể nói với nàng, nàng nhất định sẽ giúp hắn, nhưng hắn tình nguyện dùng thuốc mê làm nàng hôn mê, sau đó trói nàng đến nơi này, cuối cùng là chưa đủ tin tưởng nàng!

Nhìn dáng vẻ đáng thương của nàng, Tư Nam Tuyệt khẽ thở dài: "Hạ Hầu Cảnh không đơn giản như người nghĩ, lần này hắn có thể bán người, giao người cho Thẩm Lưu Ly, lần sau hắn có thể vì mục đích của hắn mà tiếp tục bán người cho những người khác!"

Vân Tuyết Phi rất muốn lớn tiếng phản bác, nói Hạ Hầu Cảnh sẽ không, nhưng thế nào cũng không nói ra miệng được, lần này Hạ Hầu Cảnh thật sự thương tổn tới nàng.

Nhìn nữ nhân mặc áo gai vải thô này, nghĩ đến mấy ngày nay nàng trải qua cuộc sống gian khổ, Tư Nam Tuyệt thương tiếc trong lòng, hắn đi lên trước kéo tay của nàng nói: "Ta dẫn người đi ra ngoài!"

Nàng vội vã ngẩng đầu nói: "Ta không trở về, ta muốn sống ở chỗ này!" Nàng rất vất vả mới đến được nơi này, còn gặp được Lưu Ly, trước khi tất cả chưa rõ ràng, nàng không muốn trở về.

"Người chưa từ bỏ ý định đối với Hạ Hầu Cảnh?" Khuôn mặt Tư Nam Tuyệt uất ức nhìn Vân Tuyết Phi, nói đến ba chữ Hạ Hầu Cảnh gần như là cắn răng nặn ra.

"Không phải!" Vân Tuyết Phi mím môi nói: "Chỉ là ta có một số việc muốn điều tra rõ!"

Hai người cứ nhìn thẳng vào mắt nhau thật lâu như vậy, sau khi trầm

mặc nửa ngày, Tư Nam Tuyết chợt cười một tiếng: "Ta hiểu!" Đưa tay phất phất vạt áo xoay người đi tới cửa.

Vân Tuyết Phi hoảng hốt, vội vàng ba bước làm thành hai bước, từ phía sau ôm chặt lấy Tư Nam Tuyết, vùi đầu sau lưng hắn khẽ nỉ non: "Người không nên tức giận, không được đi!"

"Ta biết rõ ta rất tùy hứng, luôn khiến cho người lo lắng, nhưng mà ta thật sự có chuyện rất quan trọng, trước mắt ta không biết nên nói chuyện này với người như thế nào, nhưng ta có thể khẳng định với người bảo đảm chuyện này tuyệt đối không phải là vì Hạ Hầu Cảnh!" Vân Tuyết Phi càng dùng sức ôm chặt Tư Nam Tuyết hơn, chỉ sợ không cẩn thận một chút, người nam nhân trước mặt sẽ không quay đầu lại nữa.

Tư Nam Tuyết cảm nhận được cảm xúc không đành lòng của Vân Tuyết Phi, khóe môi nâng lên, khẽ mỉm cười, hắn mở miệng lần nữa: "Về sau ngoại trừ ta thì cách giống đực khác xa một chút!"

"Nếu như ta đồng ý, người sẽ không tức giận?" Vân Tuyết Phi ngẩng đầu lên, buông tay ra, chuyển tới trước mặt Tư Nam Tuyết nghiêm túc hỏi.

Tư Nam Tuyết nhìn Vân Tuyết Phi hơi cong cánh môi mềm mại lên, ánh mắt thâm thúy, gật đầu một cái: "Nếu như người đồng ý, lần này liền tha thứ cho người!"

Vân Tuyết Phi nhìn Tư Nam Tuyết hồi lâu, nở một nụ cười xán lạn rồi nói: "Một lời đã định!"

Tư Nam Tuyết cầm tay Vân Tuyết Phi, bọc tay nhỏ bé của nàng lại, tay khác vẫn nhẹ nhàng vuốt ve ở trên mặt nàng, móng tay miêu tả mặt mày của nàng, vô cùng dịu dàng nói: "Một lời đã định!"

Thấy sắc mặt Tư Nam Tuyệt chuyển biến tốt, trên mặt là nụ cười thâm tình hoàn toàn cứng chiều nàng như trước đây, Vân Tuyết Phi đưa tay nhẹ nhàng vỗ lồng ngực của hắn, trong mắt hiện lên vẻ tinh ranh: "Nghe nói người bắt người của Hồ Đầu bang?"

"Ừ ~" Tư Nam Tuyệt bình tĩnh nhìn chăm chăm tiểu hồ ly trước mặt, giọng nói có chút thờ ơ.

"Tại sao người muốn bắt họ?" Vân Tuyết Phi đột nhiên nhón chân lên, hôn nhẹ lên khóe môi hắn, đợi khi cảm thấy thân thể hắn nhay cảm khẽ run lên, nàng cúi đầu cười một tiếng: "Thả họ đi!"

Tư Nam Tuyệt cúi đầu nhìn ánh mắt sáng trong đang nhìn mình của nữ nhân kia, hắn chau chau mày, giọng điệu không nghe ra cảm xúc gì mà khẽ nói: "Mỹ nhân kế?"

Vân Tuyết Phi nhếch môi cười, trên tay không nhàn rãi, đốt lửa xung quanh, cười hì hì nói: "Hữu dụng không?"

Trong mắt đầy khiêu khích, trong mắt đầy hài lòng, còn có tràn đầy hình bóng của hắn!

Tư Nam Tuyệt đưa tay bao quát, ôm Vân Tuyết Phi vào trong ngực, nghiêm mặt nói: "Ta đồng ý với người, sẽ không làm tổn thương những người này, nhưng tạm thời không thể thả!"

Vân Tuyết Phi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía Tư Nam Tuyệt nghi ngờ nói: "Tại sao?"

"Ta phải tra ra người phía sau họ!" Tư Nam Tuyệt đón nhận ánh mắt của Vân Tuyết Phi, sắc mặt lạnh nhạt giải thích nghi ngờ cho nàng.

Người giết dây! Vân Tuyết Phi kinh hãi, hiển nhiên không ngờ sau lưng Lưu Ly còn có người khác, nghĩ đến lúc vừa tới nơi này, Phạm Hồng giới thiệu với nàng, những quả phụ kia, những nữ nhân và đứa bé bị người ta vứt bỏ kia, Lưu Ly ấy luôn thiện lương như vậy!

"Người càng thiện lương càng dễ bị người lợi dụng!" Tư Nam Tuyết đột nhiên cắt đứt suy nghĩ của Vân Tuyết Phi, giọng nói ôn hòa thường ngày có chút nặng nề.

Rồi sau đó nhìn Vân Tuyết Phi rất thắm thiết, tiếp tục nói: "Một năm trước Tiết hoàng hậu chết trận, đây vốn là một âm mưu, mặc dù còn chưa biết người giết dây, nhưng có câu: Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi! Thắm Lưu Ly một lòng báo thù vì hoàng hậu, có thể sẽ bị người ta coi như con cò!"

Hắn tiếp tục vươn tay ôm nàng vào trong lòng, khẽ vuốt ve nàng: "Ta đồng ý với ngươi, Thắm Lưu Ly và đồng môn của nàng ta, ta sẽ cố gắng hết sức bảo vệ họ an toàn, ngươi không cần lo lắng, ta cho ngươi thời gian điều tra, nhưng ngươi phải đồng ý với ta, phải bảo vệ mình thật tốt!"

Tựa vào trong lòng ngực mạnh mẽ, Vân Tuyết Phi yên tâm bình tĩnh hơn, đầu của nàng cọ sát ở trước ngực hắn, đột nhiên khẽ nói: "Cám ơn ngươi!"

Tư Nam Tuyết vẫn nắm chặt tay Vân Tuyết Phi, nhẹ nhàng ma sát, giọng nói có chút khàn khàn mờ ám: "Một câu cám ơn thì xong rồi?"

Chỗ thân thể ma sát bỗng chốc đặc biệt nóng như lửa, Vân Tuyết Phi đỏ mặt ngẩng đầu lên chống lại tầm mắt hừng hực của hắn: "Ngươi nói phải làm sao?"

Vừa dứt lời, cánh môi của nàng liền bị một thứ mềm mại chặn lại,

xúc cảm lạnh như băng xông thẳng đến chỗ sâu nhất trong lòng, dịu dàng lưu luyến.

Vân Tuyết Phi vẫn tròn to hai mắt, thân thể run rẩy rất nhẹ, đầu óc choáng váng, trong mắt trong đầu đều là người nam nhân trước mặt, mặc cho hấn vui đùa trêu chọc đầu lưởi của nàng.

Ánh mắt Tư Nam Tuyết tuôn ra nước xoáy, chặn toàn bộ môi nàng cực kỳ chặt chẽ, cuối cùng thiên ngôn vạn ngữ vẫn thua kém lửa nóng đầy phòng.

Chương 86-1: Nhớ, ta tên là Vân Tuyết Phi! (1)

Khi ánh mặt trời đầu tiên của sáng sớm rọi vào, Vân Tuyết Phi từ từ mở mắt, đập vào mi mắt là gương mặt hại nước hại dân của Tư Nam Tuyết.

Da thịt như ngọc dát lên một tầng màu vàng kim, con mắt khép chặt, lông mi thật dài nhẹ nhàng lay động theo hô hấp, vẻ mặt yên tĩnh mà bình thản, khóe miệng đẹp mắt khẽ nâng lên một độ cong cười mỉm.

Vân Tuyết Phi bất tri bất giác nhìn ngây dại, vẫn biết dáng vẻ người này đẹp mắt, không ngờ khi ngủ càng thêm mê người, nàng nuốt nước miếng một cái, nhìn thấy người kia vẫn ngủ say, hoàn toàn không có một chút dấu vết tỉnh lại, con ngươi của nàng Dieenndkdan/leeequhydonnn đi lòng vòng, sau đó chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng xoa mặt mũi Tư Nam Tuyết, nhẹ nhàng phác họa theo đường cong như vậy, quả nhiên bóng loáng nhắn nhủ như tượng tượng, còn tốt hơn da nữ nhân.

Da thịt đầy co dãn như vậy, không biết bóp lên cảm giác như thế nào, nàng lại quét ánh mắt về phía người nào đó vẫn còn ngủ say, mấy ngày nay hắn vẫn tới đây với mình, cho dù có chuyện, buổi tối nhất định cũng sẽ kiên trì đến, nhìn dáng vẻ hắn ngủ say, đoán chừng là quá mệt mỏi, chắc hẳn hiện tại sẽ không tỉnh lại liền, hiện tại không sờ thử, còn đợi chuyện gì?

Nàng đưa tay tuần tra đến bờ môi khêu gợi kia, nhẹ nhàng đè, mềm mại đầy co dãn, nàng không khỏi nghĩ đến nhiệt độ cánh môi đốt người như thế nào, luôn thừa dịp khi nàng thất thần mà đốt lửa ở

trên người nàng, chiếm hết tiện nghi! Lúc này lẳng lẳng nhìn như vậy, nàng cũng cảm giác mặt đột nhiên hơi nóng lên.

Nàng tiếp tục đưa tay tuần tra, theo miệng thẳng xuống dưới, cổ, hầu kết, xương quai xanh.

Ngay lúc chơi đùa thỏa thích, một bàn tay mạnh mẽ cản nàng lại, nắm tay nhỏ bé của nàng thật chặt, con mắt sắc bén thâm trầm, giống như ẩn chứa sóng lớn mãnh liệt, âm thanh khàn khàn nói: "Cảm giác được không?"

Vân Tuyết Phi bỗng chốc cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt sâu thẳm của Tư Nam Tuyết, gượng cười nói: "Tạm được ~" tại sao người này có thể tỉnh nhanh như vậy, nàng còn chưa có sờ hời vốn.

Tư Nam Tuyết đột nhiên lật người, lấy tay giữ ở trên đỉnh đầu Vân Tuyết Phi, cười như không cười xem xét kỹ lưỡng một nữ nhân nào đó đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt tránh né khắp nơi: "Chỉ là tạm được?"

"Trán. Coi như không tệ." Vân Tuyết Phi đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh trở nên mỏng manh, hô hấp hơi trở nên dồn dập.

"Hà? Thật sao?" Tư Nam Tuyết hơi híp mắt, khoe miệng nâng lên một nụ cười kỳ lạ.

Lúc Vân Tuyết Phi khẩn trương muốn dời sang bên cạnh, hấn bỗng chốc đè cả người lên Vân Tuyết Phi, kề nhau d d l q d với nàng, nhẹ nhàng ngửi nhẹ ở giữa cổ nàng.

Hấn dán lên lỗ tai của nàng, nhẹ nhàng hà một luồng khí nóng, dùng

âm thanh chỉ có một mình nàng nghe được mà nói: "Thân thể của người xúc cảm rất tốt, ta rất hài lòng, hơn nữa một chỗ nào đó. . . ."

Vân Tuyết Phi sừng sốt, đợi phản ứng kịp, nhiệt độ toàn thân lại lên mấy phần, nàng khe khẽ chống đẩy thân thể nằm ở phía trên mình, chu môi oán giận nói: "Cho ta sang một bên, ta sắp thở không ra hơi!"

Bàn tay rắn chắc vẫn nắm cầm của nàng, buộc nàng và hắn nhìn thẳng vào mắt nhau, Tư Nam Tuyết nhẹ nhàng cười nói: "Biết là chỗ nào?"

Vân Tuyết Phi mở to hai mắt, nhiệt độ liên tục lên cao trong nháy mắt, toàn thân lộ ra màu hồng như tôm luộc chín.

"Chủ tử, Phạm Hồng đã tới!" Ngoài cửa giọng nói cung kính của Thiên Tâm vang lên.

Vân Tuyết Phi hoảng sợ, vội vàng đưa tay đẩy Tư Nam Tuyết ra, vừa tìm y phục mặc vào trên người, vừa thúc giục: "Người nhanh mặc quần áo tử tế rồi trốn đi, đừng để cho nàng ta nhìn thấy!"

Tư Nam Tuyết thu hết sự hốt hoảng của Vân Tuyết Phi vào đáy mắt, sắc mặt trầm xuống, không vui nói: "Ta không thể gặp người khác sao?"

Đối mặt với một nam nhân cố tình gây sự, Vân Tuyết Phi không thêm quan tâm đến lý lẽ, trực tiếp vút y phục bên cạnh đến trên người hắn: "Ta còn có chuyện phải điều tra, cũng không thể phí công nhọc sức, người nhanh chóng mặc quần áo vào cho ta, tìm một chỗ trốn, hoặc là hiện tại cầm y phục đi ra ngoài cho ta, nếu không về sau không cho phép lên giường của ta!"

Tư Nam Tuyết không tình nguyện đi xuống giường, thông thả ung dung mặc y phục.

"Hứa cô nương, sao ngươi lại đứng ở cửa?" Giọng nói kinh ngạc của Phạm Hồng truyền đến.

"Ta định đến thăm vương phi tỷ tỷ, đang chuẩn bị đẩy cửa đi vào!" Hứa Oanh Nhi khẽ trả lời, giọng nói trẻ trung non nớt như một tiếng sáo thanh thúy rung động lòng người.

"Vừa đúng lúc, chúng ta có thể đi vào chung!" Âm thanh cười nói trong sáng của Phạm Hồng.

Theo một tiếng rắc rắc, cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, Phạm Hồng và Hứa Oanh Nhi từ bên ngoài đi vào.

"Vương phi, quấy rầy rồi!" Giọng nói tràn đầy sự tôn kính của Phạm Hồng vang lên.

Vân Tuyết Phi ngẩng đầu lên từ trong sách, sắc mặt lạnh nhạt, phun ra hai chữ: "Có chuyện?"

Phạm Hồng không để ý tới Vân Tuyết Phi lạnh nhạt, vẫn cung kính lễ độ: "Thẩm lão đại mời vương phi và Hứa cô nương đi một chuyến!"

Lưu Ly, kể từ khi Vân Tuyết Phi tới nơi này, ngày đầu tiên liền gặp Thẩm Lưu Ly, nàng vẫn cho rằng Thẩm Lưu Ly sẽ luôn nhất mình ở chỗ này, cho đến khi Tư Nam Tuyết thả người, sao đột nhiên muốn gặp mình còn có Thiên Tâm? Hơn nữa còn là cùng lúc, không phải nàng ta phát hiện quan hệ của Thiên Tâm và nàng chứ?

"Hiện tại mời vương phi và Hứa cô nương đi cùng ta, Thẩm lão đại

đang chờ hai vị!" Giọng nói của Phạm Hồng vang lên lần nữa.

Vân Tuyết Phi đứng dậy, liếc mắt nhìn Thiên Tâm cúi đầu không nói, sau đó gật đầu nói: "Mời ở trước dẫn đường!"

Đối với Vân Tuyết Phi, Phạm Hồng cũng coi như không ghét, trừ ngày đầu tiên nàng đập Kim Ngọc một cước, mấy ngày qua lqđ đều lẳng lẳng sống ở trong phòng, ăn cơm rau dưa, mặc áo gai vải thô giống như các nàng, không có một chút dáng vẻ của vương phi.

"Không biết Thẩm Lưu Ly tìm chúng ta có chuyện gì?" Vân Tuyết Phi đi theo phía sau Phạm Hồng, vẫn không nhin được mà hỏi.

"Thẩm lão đại nghe nói Hoàng quý phi Mộ Dung Thanh Y xuất cung, liền tập hợp tỳ muội giỏi võ công trong bang đi ám sát, kết quả cao thủ bên cạnh Mộ Dung Thanh Y nhiều như mây, bọn tỳ muội hy sinh toàn bộ, ngay cả." Phạm Hồng ghen ngào nói một câu tiếp theo, âm thanh nặng nề: "Ngay cả Thẩm lão đại cũng mang tổn thương trở về!"

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, vội vàng đuổi theo Phạm Hồng, đưa tay bắt được y phục của nàng ta, khẩn trương hỏi: "Thẩm Lưu Ly bị thương? Có nghiêm trọng hay không?" Tình cảm quan tâm mà không lời nào có thể miêu tả được.

"Vết thương rất sâu, không uy hiếp đến tính mạng, nhưng trong thời gian ngắn không thể cầm đao nữa!" Trong lòng Phạm Hồng bi thương, cũng không còn thời gian suy nghĩ vì sao vị vương phi trước mắt lại quan tâm lão đại của bọn họ như thế.

Không nguy hiểm tính mạng là tốt rồi! Cuối cùng Vân Tuyết Phi cũng yên lòng, tiếp tục đi về phía trước cùng Phạm Hồng.

Khi tiến một bước vào trong phòng nghị sự, vẻ mặt Thẩm Lưu Ly cau có ngồi ở chủ vị, bốn vị chủ sự ngồi phía dưới, một nhóm nữ nhân lớn đứng xung quanh, nhìn cách ăn mặc, hẳn là thủ vệ.

Vân Tuyết Phi đi vào, ánh mắt của mọi người đều tụ tập ở trên người nàng, xung quanh vang lên tiếng bàn luận xôn xao, một ánh mắt thù hận vẫn đặt ở trên người Vân Tuyết Phi từ khi nàng bắt đầu đi vào.

Thẩm Lưu Ly gật đầu một cái với Vân Tuyết Phi, ý bảo những người bên cạnh dọn chỗ cho Vân Tuyết Phi ngồi, sau đó ho khan Dieenndkdan/leeequhydonnn hai tiếng, âm thanh uy nghiêm vang dội nói: "Tất cả mọi người yên lặng! Hôm nay ta tìm mọi người tới là bởi vì có chuyện quan trọng muốn thương lượng với mọi người!"

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại, mọi người đưa mắt nhìn về phía Thẩm Lưu Ly băng vải trên bả vai, nhưng vẻ mặt nghiêm túc.

"Ta tin tưởng mọi người đã biết, hai ngày trước ám sát, tỷ muội tham gia, chỉ có một mình ta trở lại!" Giọng nói của Thẩm Lưu Ly đột nhiên dừng lại, ánh mắt bi thương tự trách quét qua mọi người, âm thanh mang theo một ít khàn khàn: "Ta có lỗi với mọi người!" Cúi người chào thật sâu.

"Cuộc sống của chúng ta rất tốt, tại sao phải đi ám sát?"

"Đúng, đó là sinh mạng sống nha, không còn một người!"

"Tế Thanh tỷ cũng không trở về, về sau không còn ai mua phấn đồ trang sức cho ta nữa!"

.....

Xung quanh đột nhiên rì tai thì thầm, nghị luận âm ỉ, mọi người đều

bất mãn đối với Thẩm Lưu Ly.

"Những tử muội kia sẽ không chết vô ích, Thẩm Lưu Ly ta nhất định sẽ báo thù cho bọn họ!" Thẩm Lưu Ly ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định.

Nhìn người phía dưới lần lượt bày ra vẻ mặt bi thương sợ hãi, Thẩm Lưu Ly thật sự không nói ra miệng tiếp nữa, nhưng hết cách rồi, người ta đã bức đến cửa nhà.

Nàng mím môi một cái, cuối cùng mở miệng nói: "Hành tung của ta bị theo dõi, hai ngày nay vẫn có binh lính ở dưới chân núi cầm bức họa của ta hỏi xung quanh, không bao lâu nữa sẽ tìm tới nơi này!"

Nữ nhân đứng ở phía dưới vốn chỉ nhỏ giọng nói chuyện, hoặc là chuyên tâm nghe, vừa nghe đến một câu nói sau cùng của Thẩm Lưu Ly, đều nổ tung, vẻ sợ hãi lan ra trên mặt mọi người.

"Ta không muốn chết, làm sao bây giờ? Bọn họ sắp đánh lên đây rồi!"

"Ta cũng vậy, ta còn chưa xuất giá nữa!"

"Ta và Tiểu Bảo của ta rất vất vả mới ổn định được cuộc sống, đây là cái nghiệt gì?"

.....

Chương 86-2: Nhớ, ta tên là Vân Tuyết Phi! (2)

Tiếp có tiếng khóc lóc nỉ non, còn có tốp năm tốp ba ôm nhau.

"Hôm nay tìm mọi người tới đây, là để thương lượng kế tiếp chúng ta nên làm thế nào? Làm sao tránh được kiếp nạn này?" Sắc mặt Thẩm Lưu Ly hơi tái nhợt, nhìn ánh mắt sợ hãi phía xung quanh, nghĩ đến từng đồng môn một ngã xuống ở trước mặt mình, trong lòng của nàng có co rút đau đớn và tự trách.

Người phía dưới cũng không nhịn được nữa nên đứng ra, tức giận chỉ trích: "Thẩm lão đại, người nói làm thế nào? Chúng ta vốn có cuộc sống rất tốt, là người nhất định phải cố chấp báo thù vì d d l q d tiên hoàng hậu, tiên hoàng hậu cũng đã chết thời gian dài như vậy, liên quan gì đến chúng ta? Hiện tại tốt rồi, tất cả chúng ta đều sắp mất mạng!"

Tiếng nói vừa dứt, những người khác chen lấn đứng ra nói: "Ta không muốn chết, Nhan Nhi của ta còn nhỏ như vậy, còn chưa hưởng thụ cuộc sống đủ!"

"Thẩm lão đại, không phải người rất yêu mến mọi người sao? Tại sao có thể trơ mắt nhìn Hồ Đầu bang diệt vong?"

"Một người làm việc một người gánh! Tại sao gây họa đến người vô tội chúng ta?"

Ánh mắt Thẩm Lưu Ly bi thương, nhìn vẻ mặt sợ hãi của mọi người, nếu như có lựa chọn, nàng nguyện ý một mình gánh chịu.

"Đủ rồi!" Phạm Hồng cũng không nhìn được nữa, lạnh lùng cắt đứt, nàng tức giận nói: "Hiện tại gặp nạn, từng người các người đẩy hết lỗi lầm lên trên người Thẩm lão đại, các người di@en*dyan(lee^qu.donnn)đừng quên, nếu như không phải là Thẩm lão đại cứu từng các người trở về, các người sớm đã là một đồng xương trắng, còn có thể sống sờ sờ đứng ở chỗ này sao?"

"Những lời này của Hồng tỷ không đúng, Thẩm lão đại đã cứu chúng ta, cuộc sống ổn định bây giờ cũng là Thẩm lão đại cho, chúng ta rất cảm kích, nhưng một ngựa trả một ngựa, bây giờ chúng ta không cần phải vì cảm kích mà buộc tính mạng của chính mình vào!" Một trong tứ đại chủ sự Kim Hoa đứng lên phản bác.

"Người." Phạm Hồng tức đỏ mắt, đều là một đám sói mắt trắng.

"Thay vì các người ở chỗ này tranh luận là lỗi của ai, còn không bằng dùng thời gian nghiên cứu xem giải quyết chuyện này như thế nào?" Vân Tuyết Phi đứng dậy, ánh mắt bén nhọn quét nhìn xung quanh, giọng nói hơi nặng nề: "Chuyện đã xảy ra, chỉ trích có ích lợi gì?" Nàng nhìn Thẩm Lưu Ly một cái, tiếp tục nói: "Cho dù một mình Thẩm lão đại của các người đi ra ngoài tự thú, nhưng có cái gọi là nhỏ cỏ tận gốc, bọn họ nhất định không sẽ bỏ qua cho bất cứ người nào ở nơi này! Bây giờ chúng ta phải làm là đoàn kết nhất trí, nghĩ biện pháp làm sao vượt qua cửa ải này!"

Phạm Hồng tán thưởng gật đầu một cái, cao giọng nói: "Vương phi nói không sai! Chúng ta phải đoàn kết nhất trí, Hồ Đầu bang nhất định có thể vượt qua cửa ải này!"

"Ta lại có một biện pháp có thể vượt qua!" Một giọng nữ bén nhọn quen thuộc vang lên, ngay sau đó Kim Ngọc đi ra từ trong đám

người, nhìn Vân Tuyết Phi cười quỷ dị một tiếng, sau đó ngẩng đầu lên tràn đầy lòng tin nói: "Ta có biện pháp có thể vượt qua!"

Mọi người như bắt được cây cỏ cứu mạng, ánh mắt kỳ vọng rơi vào trên người nàng ta, Kim Ngọc nhìn chăm chăm Vân Tuyết Phi không nhúc nhích, trong mắt kia có ác độc, có đắc ý, có vui sướng khi người gặp họa.

Vân Tuyết Phi nhíu mày lại, trong lòng hơi lo lắng, chẳng lẽ nữ nhân này muốn.

Khi ánh mắt tán thưởng mong đợi của mọi người tụ tập ở trên người Kim Ngọc, nàng ta liếc Vân Tuyết Phi một cái, chợt cười một tiếng với Thẩm Lưu Ly: "Bây giờ chúng ta có một bùa hộ mệnh rất tốt, chỉ cần có nàng ta, Mộ Dung Thanh Y chắc chắn không dám đụng đến chúng ta!"

Quả nhiên, tiếng nói vừa dứt, đủ loại ánh mắt phức tạp đều rơi vào trên người Vân Tuyết Phi.

Vân Tuyết Phi không có bất kỳ sợ hãi lùi bước, nàng đưa mắt nhìn thẳng vào Kim Ngọc: "Ta sợ ngươi còn chưa hiểu, trên Hoàng quý phi là hoàng thượng, mà không phải vương phi, ngươi cho rằng nàng ta sẽ vì tamà thả các ngươi sao? Còn nữa!" Nàng nhìn xung quanh một vòng, nhẹ nhàng cười nói: "Ta và nàng ta từng đụng chạm nhau, ngươi xác định muốn giao ta ra? Nói không chừng giao ra rồi, nàng ta nhìn thấy ta càng nổi giận hơn, trực tiếp tiêu diệt mọi người chúng ta!"

Vừa nghe Vân Tuyết Phi nói như thế, Kim Ngọc đột nhiên có chút lo lắng, nhưng vẫn tranh cãi: "Ngươi chính là nữ nhân hộ quốc vương gia yêu mến nhất, nếu ngươi gặp chuyện không may ở dưới mí mắt của nàng ta, hoàng thượng giao phó với vương gia như thế nào? Ta

nghe nói, hộ quốc vương gia nắm giữ động mạch quốc gia, Mộ Dung Thanh Y nào dám không quan tâm đến an nguy của người?"

"Nam nhân giống như hộ quốc vương gia, không thiếu nhất chính là nữ nhân, sau khi ta chết, còn có ngàn ngàn vạn vạn nữ nhân tốt hơn ta chờ hắt đi tuyển đi chọn, người cảm thấy vương gia sẽ vì một kẻ không quan trọng như ta mà gây khó dễ với hoàng thượng ư?" Vân Tuyết Phi nhíu mày: "Nếu như người không tin, có thể tùy người áp giải ta đi tìm Mộ Dung Thanh Y! Đến lúc đó có thể xem một chút, nàng ta hạ lệnh thả, hay là."

Vân Tuyết Phi đưa tay làm động tác cắt cổ rồi nói: "Hay là trực tiếp chém hai chúng ta!"

Khuôn mặt Kim Ngọc tái đi, thân thể khẽ run rẩy một cái, nàng ta cẩn thận nhìn Vân Tuyết Phi, muốn tìm ra chứng cứ nói dối lqđ từ trên mặt của nàng, nhưng khiến nàng ta thất vọng, Vân Tuyết Phi rất nghiêm túc, hoàn toàn không có một chút ý tứ đùa giỡn.

"Vậy theo vương phi thấy, chúng ta nên làm cái gì?" Phạm Hồng cũng nhìn ra Kim Ngọc cũng chỉ mở miệng nói, vốn không có biện pháp thật sự, chỉ có thể cầu trợ giúp của Vân Tuyết Phi trấn định bên cạnh.

"Bây giờ phần lớn chúng ta chắc là phụ nữ và đứa bé không biết võ công, thân thể thuộc loại tương đối mềm yếu, cứng đối cứng khẳng định là không được!" Vân Tuyết Phi mở miệng nói: "Binh lính lục soát, có thể sẽ tìm được chỗ này, đến lúc đó sẽ một hốt ỏ chúng ta rồi!"

"Vậy làm sao bây giờ?" Người phía dưới cũng không kiên trì nổi nữa, vội vàng hỏi, cũng đặt tất cả ánh mắt hy vọng ở trên người vị vương phi trước mặt.

"Chúng ta phải rời khỏi chỗ này!" Vân Tuyết Phi tiếp tục nói: "Ta biết rõ mọi người ở đây thời gian dài, đều đã có tình cảm rất sâu, nhưng nơi này là điểm dừng chân của Hồ Đầu bang, ta tin một khi điều tra thì vẫn có thể tra được nơi này, trước khi bọn họ chưa tra được, chúng ta phải nhanh chóng thu dọn xong rồi rời khỏi đây!"

"Có thể đi đâu đây? Đi đâu cũng sẽ bị tìm được!" Giọng Kim Hoa the the nói: "Nữ nhân chúng ta đâu so được với những nam nhân kia, không bao lâu nữa cũng sẽ bị đuổi kịp!"

"Phần lớn ở đây đều là nữ nhân và đứa bé, ta nghĩ hình dáng các nàng ra sao, binh sĩ lục soát cũng không biết, chỉ cần chúng ta rời khỏi đây, làm sao bọn họ biết chúng ta chính là người của Hồ Đầu bang?"

Những lời này của Vân Tuyết Phi vừa rơi xuống, sắc mặt vốn xám trắng cũng nhanh chóng có sức sống, liếc nhìn nhau nói: "Đúng vậy, bọn họ cũng chưa từng thấy chúng ta, vốn không biết chúng ta trông như thế nào!"

"Lúc chúng ta xuống núi rời đi, không thể đi thành nhóm, phải phân tán, tầm hai ba người đi cùng nhau, ta nghĩ khẳng định cửa thành sớm bị giữ chặt rồi, đến lúc đó mọi người đóng giả thành người vào thành thăm người thân, hướng đi khác nhau, chờ sau khi vào thành, mọi người tìm nhà cửa ổn định lại, về sau an phận sống qua ngày đi!"

"Đây là một ý kiến hay!" Phạm Hồng kích động nói: "Chỉ cần lúc này chúng ta rời đi thôi, cũng không ai biết chúng ta chính là người của Hồ Đầu bang, hơn nữa nữ nhân đứa bé đều tương đối yếu đuối, người bình thường sẽ hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này, di@en*dyan(lee^qu.donnn) vương phi nói rất đúng, chúng ta không

thể cùng nhau xuống núi vào thành, phải phân tán ra, nếu không nhiều người dẫn tới hoài nghi, chờ sau khi vào thành, mọi người đều tự tìm chỗ, về sau có thể sinh sống yên bình!"

"Nếu nói như vậy, về sau trên thế giới sẽ không có Hồ Đầu bang, chúng ta phải xa nhau vĩnh viễn!" Một bé gái trong đó khẽ nói.

Sắc mặt Phạm Hồng tối sầm lại, nhìn về phía Thẩm Lưu Ly nói:
"Thẩm lão đại, chuyện này."

"Theo như vương phi!" Thẩm Lưu Ly nhắm mắt lại, sắc mặt hơi buồn bã nói: "Hiện tại không có gì quan trọng hơn sinh mạng, hôm nay mọi người đi xuống liền bắt đầu sắp xếp, đi nhanh lên, không nên kéo dài!"

Rồi sau đó mở mắt, dời tầm mắt đến trên người Phạm Hồng, ra lệnh: "Hồng tử, ngươi mang tiền bạc của cải mà lúc trước chúng ta cướp bóc được lên, sau đó phân chia đều cho mọi người, bảo đảm sau khi mọi người rời khỏi nơi này, có thể có cuộc sống ổn định hạnh phúc!"

Vành mắt Phạm Hồng ửng đỏ, gật đầu một cái: "Được!"

Ánh mắt của Thẩm Lưu Ly nhìn chằm chằm vào Vân Tuyết Phi, cúi đầu hỏi: "Ta buộc ngươi đến nơi này, ngươi nên hận ta, tại sao phải giúp ta?"

"Ta giúp ngươi, về sau ngươi theo ta!" Vân Tuyết Phi nói năng có khí phách, nhìn Thẩm Lưu Ly mở to hai mắt, nàng vui vẻ nâng khóe môi lên: "Làm nha hoàn của ta! Ta bảo vệ ngươi chu đáo!"

Trong lòng Thẩm Lưu Ly run lên, hốc mắt hơi ê ẩm, trước kia, cũng có một người từng nói với nàng những lời giống vậy.

Nàng cúi đầu, âm thầm đè ép cảm xúc phiền muộn bi thương, khẽ đồng ý: "Được!"

Khóe môi Vân Tuyết Phi khẽ nâng lên, nhếch môi cười một tiếng: "Nhớ, ta tên là Vân Tuyết Phi!"

Chương 87-1: Tai họa ngập đầu (1)

Editor: thuyvu115257

Lần nữa nghe lại giống như đã qua mấy đời, Thẩm Lưu Ly bỗng chốc ngẩng đầu lên, mở to hai mắt, nhìn gương mặt tự tin trước mắt, toàn thân tản ra hơi thở quen thuộc.

Làm nha hoàn cho nữ nhân này, vậy chẳng phải có thể tiến vào vương phủ vàng son lộng lẫy sao? Hai mắt Kim Hoa sáng lên, mong đợi nhìn Vân Tuyết Phi.

Nhưng một lúc sau, Vân Tuyết Phi cũng không liếc nhìn nàng ta dù chỉ một cái, nàng ta cảm thấy rất không vui, nhất là nghe thấy câu nói kia 'Ta sẽ bảo vệ ngươi chu toàn!' Sắc mặt nàng thay đổi dần, giọng nói the thé vang lên: "Nhưng Thẩm lão đại là chỗ dựa của chúng ta, Vương phi người chỉ mang một mình Trầm lão đại đi, vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Mới vừa rồi còn đầy vẻ oán giận, hận không thể lập tức phui sạch quan hệ với Thẩm lão đại. Hiện tại lại khoác lên bộ mặt khác, Thẩm lão đại mệt mỏi suốt một đời, Phạm Hồng cau mày, nàng hoàn toàn không biết dụng ý của Vương phi, lần ám sát này. Thẩm lão đại chắc chắn đã bại lộ, trong các nàng bất cứ người nào đi theo đều có thể mang đến nguy hiểm cho nàng ấy, chỉ cần ở bên cạnh Vương phi, có Hộ quốc vương phủ che chở, mới có cơ hội sống sót!

Thẩm Lưu Ly khổ sở nhìn về phía Vân Tuyết Phi, đây cũng là chuyện nàng đang lo lắng, những người này đều do nàng cứu về, có nàng

bảo vệ, mới có thể an tĩnh sống tới hôm nay. Nếu như nàng đi, họ bị ức hiếp thì phải làm sao?

Vân Tuyết Phi không ngờ Thẩm Lưu Ly vẫn còn quan tâm đến tương lai của những người này. Mắt nàng trợn trắng, làm ơn! Vừa nãy chính bọn họ tại thời điểm không lối thoát, hận không được lập tức trói người lại giao ra.

Nàng quay đầu cười như không cười nhìn chăm chăm nữ nhân đang giận dữ kia, sao nàng có thể không nhìn ra tính toán trong lòng nàng ta.

Kim Hoa bị ánh mắt nhìn thấu lòng người kia khiến cho toàn thân run rẩy, vẫn kiên trì ưỡn ngực chỉ trích nói: "Thẩm lão đại từng nói sẽ bảo vệ bọn ta cả đời, Vương phi người không thể chỉ dẫn theo một mình Thẩm lão đại!"

"Hà?" Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, ngó Thẩm Lưu Ly đang đấu tranh nội tâm nói: "Vậy người nói xem phải làm sao?"

Kim Hoa cảm thấy chuyện có vẻ chuyển biến, đảo mắt, hốc mắt ửng đỏ, không ngừng nói với Thẩm Lưu Ly: "Thẩm lão đại, kể từ lúc tỳ cứu ta, ta đã coi tỳ giống như đại tỳ ruột của mình, tỳ không thể vứt bỏ ta!"

Phạm Hồng nhin không nổi nữa, nếu nàng còn không nhìn ra tâm tư của Kim Hoa, nàng sống quá uổng phí rồi. Thẩm lão đại cứu nàng ta còn chăm sóc nàng ta lâu như vậy, nàng ta không biết ơn thì thôi đi. Hiện tại sống chết trước mắt, nàng ta vẫn vì tư lợi như thế, nàng nhắc nhở: "Kim Hoa, người chỉ có một muội muội ruột tên Kim Ngọc, nhanh thu dọn đồ đạc cùng nhau chuẩn bị xuống núi, trễ nữa sẽ không kịp!"

Kim Hoa nghe vậy, sắc mặt đỏ bừng, không vui nhìn chằm chằm nữ nhân phá hư chuyện tốt của mình nói: "Trong lòng ta, chỉ có một người thân là Thẩm lão đại!"

Nói được đến mức này, Vân Tuyết Phi rất muốn vỗ tay khen hay, vì lòng tham của mình, thậm chí ngay cả muội muội ruột cũng không cần, nàng thở dài, thương tiếc ngược mắt nhìn cô nương ngốc nghếch đang khó khăn trong việc chọn lựa nói: "Nếu Kim quản sự đã coi trọng tình nghĩa với người như vậy, mà người cũng không nỡ bỏ mặt. Ta sẽ không miễn cưỡng, người và Kim quản sự cùng nhau xuống núi đi!"

Sau đó quay đầu nói với Hứa Oanh Nhi ở sau lưng mình mình: "Thời gian không còn sớm, người đi theo ta!"

Hứa Oanh Nhi gật đầu, dáng vẻ rụt rè, nói khẽ: "Tạ vương phi tử tử!"

Kim Hoa trợn tròn mắt, nàng cho rằng chỉ cần mình làm náo loạn lên, nắm được điểm yếu của Thẩm Lưu Ly, có thể cùng đi vương phủ hưởng phúc! Chẳng ngờ vị vương phi này lại không chút do dự từ bỏ, bây giờ ngay cả Thẩm Lưu Ly cũng không cần. Thẩm Lưu Ly không đến vương phủ, mình và nàng ta xuống núi, không phải là muốn chết sao? Nàng có ngu đi nữa cũng biết, Thẩm Lưu Ly bại lộ, người đi chung với nàng ta vô cùng có khả năng còn chưa vào thành, đã là vong hồn dưới đao rồi!

Phạm Hồng hung ác trợn mắt trừng Kim Hoa, đứng ra ngăn cản Vân Tuyết Phi, khẩn cầu: "Xin vương phi mang Thẩm lão đại đi cùng, Thẩm lão đại hành xử đúng mực, sẽ không mang thêm phiền toái cho Vương phi, về phần." Nàng quay đầu cảnh cáo đầu sỏ vừa gây ra mọi chuyện: "Kim Hoa muội muội chỉ nhất thời nghĩ không thông mà thôi, Vương phi không cần quan tâm!" Nếu Kim Hoa dám quấy nhiễu nữa, nàng sẽ lập tức trừ khử nữ nhân này!

"Thật sao?" Vân Tuyết Phi lần nữa đưa mắt nhìn sang Thẩm Lưu Ly, nghiêm túc hỏi "Người nguyện ý đi theo ta?"

"Thẩm lão đại, đi đi, không cần lo lắng, quan binh sắp đánh lên núi rồi, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đun. Chờ người an toàn, sau này chúng ta có rất nhiều cơ hội gặp lại nhau, ta sẽ chăm sóc tốt mọi người!" Phạm Hồng ghen ngào, cho tới bây giờ nàng luôn tự cho mình là đại tỳ, rất ít khi đỏ mắt, thế nhưng một khắc này nàng đã rơi lệ rồi.

Tướng công Phạm Hồng mê cờ bạc, lần đầu gặp mặt, nàng ấy đang bị tướng công ép buộc bán vào thanh lâu, khi đó nàng vẫn còn nhớ ánh mắt bất khuất đó, ẩn chứa tức giận, không cam lòng, thù hận. Nhưng ngoan cố không cho nước mắt chảy ra, Phạm Hồng là người nàng cứu đầu tiên. Sau lại ở chung với nhau, cho dù vừa mệt mỏi vừa khổ sở, cũng chưa từng thấy vị đại tỳ kiên cường này rơi lệ, nhưng nàng không nghĩ tới hôm nay, vì Thẩm Lưu Ly nàng, Phạm Hồng thế nhưng đã khóc!

"Vương phi, ta đi với người!" Thẩm Lưu Ly rất cuộc hạ quyết tâm.

Vân Tuyết Phi nhìn chăm chú vào Thẩm Lưu Ly, đối mặt trực diện với nàng ấy, hỏi vặn lại "Người chắc chứ?"

Thẩm Lưu Ly kiên định gật đầu, miễn là còn sống, thì có cơ hội gặp mặt, còn vì muốn báo thù cho tiểu thư của nàng!

"Quan binh đánh lên núi rồi."

Một trận kinh hoàng, kéo theo tiếng la hét gào khóc thảm thiết, tiếng kêu cứu mạng.

"Sao có thể lên núi nhanh như vậy?" Phạm Hồng căng thẳng hỏi, địa thế chỗ bọn họ rất dốc, không dễ đi lên, sử dụng công cụ lên núi cũng phải ba bốn ngày, người trên núi xuống núi mua đồ đều đi trong mật đạo, con đường này chỉ có người một nhà các nàng biết.

Thẩm Lưu Ly nhịn không được nữa, nhấc chân bèn chạy ra bên ngoài, đó là người thân của nàng, nàng không thể để họ có chuyện được!

Vân Tuyết Phi cũng khiếp sợ theo, nàng dường như đã ngửi thấy mùi máu tươi gay mũi, cả đám người đều chạy theo ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy binh sĩ áo giáp màu bạc huy động kiếm trong tay, đâm xuống những phụ nhân tay trái gà không chắc cùng với bọn trẻ không chút lưu tình, từng đường máu tươi vung vẩy nối tiếp nhau, vốn đang sống khỏe mạnh thoáng chốc ngã trên mặt đất thành thi thể lạnh băng.

Được một ít người biết võ công, ấu đả với đám quan binh, nhưng yếu không địch lại mạnh, cuối cùng từng người một một mở to hai mắt không cam lòng ngã xuống.

Các nữ nhân chạy trốn khắp nơi, hét chói tai, nhưng không khiến bọn đao phủ thương hại một phần.

Vốn là thế ngoại đào nguyên yên tĩnh, lúc này xác chết khắp nơi, máu tươi nhiễm đỏ đất đai dưới chân, mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Thẩm Lưu Ly tức giận hét lớn một tiếng: "Tất cả dừng tay cho ta!"

Nữ nhân chạy trốn vừa nghe thấy giọng nói này, nhìn thấy các nàng giống như thần thủ hộ đứng ở cách đó không xa, vội vàng vọt tới chỗ

Thẩm Lưu Ly.

"Dừng lại!" Đầu lĩnh Tướng quân giơ thanh đao nhuộm đầy máu tươi ra lệnh, trong nháy mắt binh sĩ vừa rồi còn đại khai sát giới lập tức cung kính đứng ở phía sau hắn.

Đi lên đằng trước quét mắt một vòng trông thấy bọn nữ nhân ôm nhau run lấy bầy, ánh mắt hắn dừng lại trên người Thẩm Lưu Ly lạnh lùng nói: "Người là Thẩm Lưu Ly?"

Trong mắt Thẩm Lưu Ly đầy ắp phần hận, màu máu tươi đỏ thắm làm cho mắt nàng đau nhức, thiêu đốt trái tim nàng, không kiềm chế nổi nữa, tay nàng nắm thành quyền muốn đánh tới, nhưng đột nhiên tay bị kéo, vẻ mặt Phạm Hồng tràn đầy sự nghiêm túc lẫn phần nộ đành nói trước: "Ta là Thẩm Lưu Ly!"

"Ồ?" Tròng mắt Tướng quân tản ra sự lạnh lẽo, tầm mắt sắc bén xem xét giữa Thẩm Lưu Ly và Phạm Hồng, cuối cùng đột nhiên ổn dừng lại người đang núp ở sau lưng run lấy bầy, lạnh lùng ra lệnh: "Người đi ra cho ta!"

Kim Hoa núp ở sau lưng, bị sợ đến mức chân căng bủn rủn, chỗ nào còn có nửa phần khí thế làm mưa làm gió thường ngày. Khoảnh khắc nhìn thấy tầm mắt mọi người cũng tập trung trên người mình, sắc mặt nàng trắng bệch, vươn ngón tay run run chỉ mình nói: "Tướng, Tướng quân, ngài đang, gọi ta."

"Còn không mau lăn ra đây cho bản tướng quân!" Tướng quân mặt lạnh không giữ bình tĩnh nữa, giận dữ hét, khuôn mặt đã vốn băng lãnh nay càng thêm dữ tợn: "Người truyền tin cho lão tử, nói Thẩm Lưu Ly ở trên núi này, nhiều nữ nhân như vậy, rốt cuộc là người nào? Nếu không nói, lão tử giết hết toàn bộ!"

Chương 87-2: Tai hoạ ngập đầu (2)

Bầu trời vốn quang đấng giống như bị sét đánh, Thẩm Lưu Ly vốn muốn giãy giụa tiến lên, nhưng hiện tại chết đứng tại chỗ, không thể tin quay đầu, nhìn nữ nhân đang sợ sệt trốn ở sau lưng, không dần được cảm xúc, nàng xông lên bóp cổ Kim Hoa, trong hốc mắt giăng đầy tơ máu, nàng lạnh giọng chất vấn: "Là người dẫn bọn hấn lên núi?"

Cổ bị bóp chặt, Kim Hoa chợt cảm thấy khó thở, trợn trắng mắt, đưa tay thử vận đôi tay đang nắm cổ mình, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tướng quân đứng bên cạnh, đồng thời đưa ngón tay chỉ Thẩm Lưu Ly, giọng nói ngắt quãng truyền ra: "Thẩm, Thẩm Lưu, Thẩm Lưu Ly, Tướng, Tướng quân cứu ta."

Một tiếng này không thể nghi ngờ là thừa nhận sự phỏng đoán vừa nãy, hiện tại Phạm Hồng vô cùng tức giận. Lúc trước nếu không phải nàng cứu nữ nhân này, dẫn nàng ta lên núi, giờ đây mọi người cũng sẽ không bị kiếp nạn này, nàng rốt cuộc không thể nhịn nữa, dứt khoát rút chủy thủ bên hông ra, đâm vào ngực Kim Hoa.

Một dòng máu đỏ lan ra, nhiễm đỏ váy, nàng cố gắng mở mắt ra, muốn sống, nhưng hơi sức toàn thân đều bị rút sạch, cánh tay vốn đang cầu cứu từ từ vô lực rũ xuống, vào lúc ý thức mơ hồ, giống như nhìn thấy muội muội của nàng Kim Ngọc mặt lạnh lùng đứng ở chỗ không xa nhìn nàng.

Sau khi chứng kiến Kim Hoa giãy giụa lần cuối cùng, mãi mãi nhắm mắt lại, sắc mặt Thẩm Lưu Ly run lên, hung hăng ném thi thể trong

tay xuống đất.

"Thì ra người chính là Thẩm Lưu Ly!" Tướng quân mặt lạnh lần nữa chuyển ánh mắt lạnh lẽo lên người Thẩm Lưu Ly, đôi con người điều hâu khát máu nói: "Mộ Dung quý phi có lệnh, dẫn người trở về, thức thời đi theo chúng ta. Nếu không, bản tướng quân không ngại mang thi thể người trở về phục mệnh!"

"Nàng là người của bốn vương phi, muốn mang nàng đi, cũng phải hỏi xem bốn vương phi có đồng ý hay không!" Vân Tuyết Phi chậm rãi tiến lên, lạnh lẽo nhìn những binh sĩ mặc khôi giáp thiêng liêng kia. Mộ Dung Thanh Y thật sự là người tài ba, vì lợi ích của bản thân mà khiến bọn binh lính vốn nên bảo vệ quốc gia thành đao phủ giết người không chớp mắt.

Không nghĩ tới bên trong cái làng này cũng có nữ nhân đầy khí thế như vậy, ánh mắt Ly Hàn Viễn chợt lóe, đờn nhìn thấy gương mặt xa lạ. Ở kinh thành này chỉ có hai vị Vương phi, một là Thuần vương phi, người còn lại là Hộ quốc vương phi. Thuần vương phi thì hắn đã từng thấy, một nữ tử hội tụ đủ dung mạo lẫn khí chất. Mặc dù chưa được gặp Hộ quốc vương phi, nhưng hắn cho rằng Vương phi của Hộ quốc vương gia chắc chắn đẹp hơn Thuần vương phi. Sao có thể là nữ nhân trước mắt với nhan sắc chỉ có thể coi là thanh tú này!

Hắn lia mắt lên xuống trên người Vân Tuyết Phi, sau đó cười lạnh: "Xin hỏi là Vương phi của vị Vương gia nào, sao lại sống chung với cường đạo?"

Giọng điệu khinh miệt chứng minh rõ ràng hắn đang không tin, sao Vân Tuyết Phi có thể không hiểu chứ, nàng nhìn thẳng: "Từng nghe nói Ly tướng quân ba đời làm tướng, vì nước Đại Hạ lập được công lao hãn mã. Hôm nay quả nhiên khiến bốn vương phi mở rộng tầm mắt, thì ra cái gọi là danh môn trung tướng, chính là tàn sát phụ nữ

và trẻ con. Chẳng biết liệt tổ liệt tông của Ly tướng quân dưới tuổi vàng biết được, có thể vì Ly tướng quân mà cảm thấy kiêu ngạo không?"

Ly Hàn Viễn không ngờ nữ nhân trước mắt này thế nhưng biết lai lịch mình, tròn mắt hấn ngưng trọng, nắm chặt bội kiếm đang dính máu trong tay, hừ lạnh nói: "Bản tướng quân phụng lệnh Quý phi nương nương, tiến hành vây diệt cường đạo, loạn dân tạo phản, há lại bởi vì người nói không thì dừng à!"

Hấn lần nữa giơ kiếm ra lệnh: "Tất cả đều lên cho ta, giết sạch bọn cường đạo này, không chừa một mống!"

"Ta không muốn chết, Thảm lão đại cứu chúng ta!" Từng con người hy vọng nhìn Thảm Lưu Ly, trong mắt có sợ hãi cùng khẩn cầu.

"Ai dám! Hộ quốc vương phi ở đây, ai dám vô lễ!" Thiên Tầm lách mình một cái, lập tức chắn trước mặt Vân Tuyết Phi, vẻ mặt hung ác trừng đám binh lính đang rục rịch kia.

Ly Hàn Viễn sợ hết hồn, chỉ là ngăn ngại, Hộ quốc vương Gia là nam nhân có địa vị ngang hàng với Hoàng Thượng, làm sao lại cưới một nữ nhân như vậy? Hơn nữa Quý phi cũng không nhắc đến, Hộ quốc vương phi ở Hồ Đầu sơn.

"Giết cho ta!" Ly Hàn Viễn không kiên nhẫn nữa, nếu chỉ có mấy người phụ nhân mà mình cũng không xử lý tốt, về sau sao Hoàng quý phi dám tin tưởng mình chứ?

Lửa giận cháy lan tràn trong tròn mắt Thảm Lưu Ly và Phạm Hồng, clập tức nhặt kiếm dưới đất lên, vọt mạnh về phía trước, hòa cùng đám binh lính hung ác quần quít lại với nhau.

Bởi vì bả vai Thẩm Lưu Ly bị thương, hành động chậm trễ rất nhiều, dựa vào hơi sức còn sót lại, múa kiếm trong tay, kiếm phong quét đến đâu thì nơi đó máu tươi chảy đầm đìa.

Theo từng cái một binh lính ngay trước mắt ngã xuống, những binh lính khác theo sát bên kia, một cuộc ác chiến bắt đầu.

Vân Tuyết Phi và Thiên Tầm cũng gia nhập cuộc chiến, các nàng lao thẳng đến khống chế binh lính ở trước mặt, không để cho bọn họ đến gần đám nữ nhân đang hoảng sợ tột độ.

Một đường đao bén ngọt, đột nhiên máu xuất hiện trên cánh tay của Thẩm Lưu Ly, tay của nàng bỗng chốc vô lực, máu theo thân kiếm chảy xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy. Ngay sau đó trên lưng truyền đến một trận đau đớn, Thẩm Lưu Ly lão đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

"Lưu Ly!" Vân Tuyết Phi vội vàng dùng kiếm trong tay mở một đường máu, gian nan chạy về phía Thẩm Lưu Ly.

Chứng kiến Thẩm Lưu Ly trái cản phải tránh, tay không đón lấy lưỡi đao, tim Vân Tuyết Phi nhảy lên tới cổ họng, trán nàng rịn mồ hôi lạnh, thật vất vả gặp nhau, lo lắng lần nữa lại mất đi.

Chém giết vẫn tiếp tục như trước, chọt âm thanh đao kiếm giao nhau trở mảnh liệt và hỗn loạn.

Đột nhiên một đám người mặc trường bào màu bạc, nam tử mang mặt nạ kỳ dị từ trên trời giáng xuống, gia nhập cuộc chiến. Không bao lâu sau, trên chiến trường đã không còn một bóng dáng áo giáp bạc.

Mười ngàn y nam tử bỗng chốc xoay người, một chân quỳ xuống với

Vân Tuyết Phi, cung kính nói: "Đã hoàn thành nhiệm vụ, thuộc hạ cáo lui!"

Tiếng nói vừa dứt, lần nữa vận dụng khinh công, thoáng chốc đã biến mất ở trước mắt mọi người.

Vân Tuyết Phi tiến lên, vội vàng muốn kiểm tra vết thương Thẩm Lưu Ly, nhưng Thẩm Lưu Ly lại đẩy nàng ra, bước tới phịch một tiếng quỳ gối trước đám nữ nhân còn sống sót, dập mạnh đầu trên mặt đất, giọng nói tràn ngập thống khổ và áy náy: "Ta thật xin lỗi mọi người!"

Trong lòng đột nhiên mềm nhũn, trong lòng Vân Tuyết Phi cũng không chịu nổi, nhìn những người đó lạnh lẽo nhìn Thẩm Lưu Ly, nàng đứng ra nói: "Hôm nay ở chỗ này nghỉ một đêm đi, ngày mai chúng ta xuống núi, sau này tất cả mọi người sẽ sống một cuộc sống bình thường!"

Mọi người không có ai để ý Thẩm Lưu Ly, cũng không có ai đi đỡ nàng, đối với bọn họ mà nói. Hôm nay những thứ này đều là cơn ác mộng, và Thẩm Lưu Ly chính là ngọn nguồn.

Khi bóng đêm lại một lần nữa phủ xuống, Vân Tuyết Phi nhìn ánh đèn rời rạc xung quanh, trong lòng thầm thở dài.

Một cơn gió mát lướt qua, Tư Nam Tuyết xuất hiện sau lưng nàng, đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp bả vai nàng, xoay người nàng lại.

Đôi mắt đẹp ngày thường giờ phút này đầy tràn nặng nề, hấn cẩn thận kiểm tra trên dưới Vân Tuyết Phi, đợi đến khi phát hiện không có bất kỳ vết thương gì, hấn rốt cuộc mới yên tâm.

Vân Tuyết Phi cảm thấy rất khó chịu, mặc dù chuyện này không quan

hệ gì với nàng, nhưng nhìn những gương mặt lạnh như băng kia, trong lòng khó tránh khỏi co rút đau đớn, nàng đưa tay nhẹ nhàng vòng chắc eo của Tư Nam Tuyệt, yên lặng tựa đầu vào trên ngực hắn, cảm thụ tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Chương 88-1: Vân Tuyết Phi tức giận cùng oán hận (1)

Editor: thuyvu115257

Cuối cùng Thẩm Lưu Ly không đi theo Vân Tuyết Phi đến vương phủ, nàng chịu không nổi sự khiển trách của lương tâm, bản thân lựa chọn đi lưu đày, may là có Phạm Hồng đi theo. Vân Tuyết Phi cũng không miễn cưỡng, để Thiên Tâm và Bạch Phong hộ tống trở về vương phủ.

Vừa vào Lâm Phượng viên, nghênh đón Vân Tuyết Phi là hai nha hoàn khóc thành mắt gấu mè 0.0.

"Bây giờ tiểu thư ta rất khỏe đang đứng trước mặt các người, đừng khóc, coi như tiểu thư ta đây ra ngoài giải sầu mấy ngày đi!" Vân Tuyết Phi cầm khăn lau nước mắt cho Ngũ Trà và Đào Thất, trong mắt ẩn chứa sự đau lòng lẫn ảm áp.

"Nhưng tiểu thư người rõ ràng bị bắt cóc, không phải đi giải sầu, nếu tiểu thư người có chuyện gì, bọn em phải làm sao đây?" Hốc mắt Ngũ Trà đỏ ửng, hai mắt thỏ trắng lớn uất ức tố cáo.

Đào Thất tán thành gật đầu một cái, khoe mắt cũng đỏ cả lên, thút thít lên tiếng: "Mấy ngày nay em và Ngũ Trà ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ lo lắng tiểu thư người gặp chuyện không hay, may mà ông trời phù hộ, tiểu thư bình yên vô sự trở về!"

Vân Tuyết Phi bất đắc dĩ thở dài, kéo tay Ngũ Trà và Đào Thất qua bảo đảm nói: "Lần này là ta không đúng, về sau ta bảo đảm không

tùy tiện đi ra ngoài với người khác!"

Nhận được câu trả lời vừa ý, Ngũ Trà nghiêm túc ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chăm chú Vân Tuyết Phi, nắm quyền nói: "Hơn nữa sau này tiểu thư không được qua lại với Cảnh vương gia!" Mỗi lần tiểu thư và Cảnh vương gia đi ra ngoài cũng không có chuyện tốt, lần đầu tiên bị thương nặng thiếu chút nữa mất mạng, lần thứ hai thành cây đinh trong mắt Bạch thị thiếp, lần thứ ba lại bị bắt cóc.

Vân Tuyết Phi sửng sờ, nhìn ánh mắt Ngũ Trà quan tâm nghiêm túc, sao nàng có thể không biết suy nghĩ trong lòng nàng ấy, nàng véo nhẹ gò má phúng phính của Ngũ Trà, gật đầu cười nói: "Yên tâm, tiểu thư ta không phải đũa ngọc, bị thua thiệt nhất định sẽ nhớ lâu!"

Ngũ Trà không lấy được đáp án hài lòng, chu miệng oán trách: "Chỉ lo lòng dạ tiểu thư người quá mềm yếu thôi!"

"Tiểu thư, em mang cho người chút thức ăn, người ăn xong sau đó nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì ngày mai thức dậy tính tiếp!" Đào Thất đưa tay dụi dụi mắt, âm thanh mang theo nũng nịu giọng mũi.

Vân Tuyết Phi gật đầu, xoa xoa cái trán mệt mỏi: "Chuẩn bị một ít thức ăn cho ta, sau đó pha nước nóng, còn có một bộ quần áo sạch sẽ, ta còn phải đi ra ngoài!"

Ngũ Trà lập tức bày ra vẻ mặt oán trách, có chút tính trẻ con mà nói: "Tiểu thư, người mới vừa rồi đã đồng ý!"

Vân Tuyết Phi cảm nhận sự quan tâm của Ngũ Trà, mặt mày hơi cong cong, khẽ cười, vuốt vuốt tóc Ngũ Trà: "Yên tâm, lần này có Thiên Tâm đi theo ta, không sao đâu!" Sau đó đưa mắt nhìn sang Đào Thất, dịu dàng nói: "Trước khi trời tối ta sẽ về, hai người các người ngoan ngoãn ở nhà chờ ta!"

Đào Thất vốn không yên tâm, hiện tại nhìn dáng vẻ Vân Tuyết Phi tự tin, nàng gật đầu một cái, kéo Ngũ Trà qua: "Chúng ta đi chuẩn bị thức ăn và nước nóng cho tiểu thư, trước hết tiểu thư người hãy nghỉ ngơi cho tốt!"

Sau khi hai người bọn họ cung kính lui ra ngoài, Thiên Tâm vẫn canh giữ ở cửa đẩy cửa đi vào.

"Chuyện chuẩn bị xong chưa?" Sự dịu dàng trong ánh mắt Vân Tuyết Phi tiêu tán, bên trong chỉ còn lại sắc màu u ám.

"Mộ Dung quý phi đồng ý gặp tiểu thư ở Thiên Hương cư!" Thiên Tâm cung kính trả lời, gương mặt rõ ràng ngây ngô như Laly, giờ phút này cả người tản ra hơi thở u ám.

"Được!" Con người Vân Tuyết Phi thoáng hiện sự sắc bén, nhớ lại cái chết oan uổng của những phụ nhân và bọn trẻ kia, còn có gương mặt tràn đầy bi thương của Lưu Ly, nàng nắm chặt quả đấm, nội tâm quay cuồng giữa thống khổ và bất bình.

Thiên Hương Cư và Túy Hương lâu là hai địa điểm nổi tiếng nhất ở kinh thành, một nơi chuyên phục vụ cho những người quyền quý uống trà đàm đạo nói chuyện phiếm, một nơi chuyên cung cấp ăn ở cho người giàu có.

Khi Vân Tuyết Phi mang theo Thiên Tâm đi tới phòng chữ Thiên trên lầu hai. Mộ Dung Thanh Y đã sớm ngồi ở đó mỉm cười bình phẩm trà, Quan Bạch Nguyệt ngồi bên cạnh, đi theo phía sau bốn nha hoàn, nhìn hơi thở đều là người biết võ công, người làm quý phi quả nhiên có sự khác biệt, nơi nào còn có dáng vẻ nhu nhược vừa thấy đã thương lúc trước.

Vân Tuyết Phi nở cười giễu cợt, vẫn còn nhớ một đêm kia, nàng ta bị vong hồn gọi là Tiết Phi hù dọa sợ gần chết, biết vậy nàng đã hẹn nàng ta gặp mặt buổi tối rồi.

"Vương phi rất đúng giờ!" Mộ Dung Thanh Y đặt ly trà xuống, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn thẳng vào con người Vân Tuyết Phi, sau đó tròn mắt như có như không liếc ra phía sau lưng.

Vân Tuyết Phi bình tĩnh thu hết hành động mờ ám của nàng ta vào trong mắt, không mở lời, đi thẳng tìm một chỗ đối diện ngồi xuống.

"Vương phi được giáo dục tốt, ý vào vương gia sủng ái, ở trước mặt Mộ Dung quý phi ngay cả lễ nghi cơ bản cũng giảm bớt, quả nhiên không coi Hoàng thượng ra gì!" Ánh mắt Quan Bạch Nguyệt tàn nhẫn dính chặt lên người Vân Tuyết Phi. Hôm nay bà nghe nói Hộ quốc vương phi hẹn gặp Y nhi. Nhớ lại khuất nhục lúc trước, bà nuốt không trôi, vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay, cho nên kiên quyết đi theo tới đây. Lần này Y nhi ngồi ở bên cạnh, sức mạnh có đủ, hộ quốc vương phi làm sao so được với tôn vị Hoàng quý phi của Y nhi.

Trong lòng Mộ Dung Thanh Y cũng không thoải mái, nàng vốn kiên kị Vân Tuyết Phi, bởi vì nàng ta và Tiết Phi có tên tương tự nhau, lại trải qua một đêm kia Vân Tuyết Phi giả quý hù dọa nàng, không thoát khỏi quan hệ với Tiết Phi, sự chán ghét và thù hận của nàng đối với Vân Tuyết Phi càng tang cao. Nếu không phải thân phận nàng ta là vương phi của Tư Nam Tuyệt, thì nàng sẽ lập tức tìm người kết liễu nữ nhân này.

"Quan phu nhân hiểu lầm Tuyết Phi rồi, ta như vậy chính là học từ phu nhân đấy!" Vân Tuyết Phi tỏ vẻ vô tội, không rõ ý tứ nói: "Vừa rồi Tuyết Phi bước vào, Quan phu nhân cũng đâu có biểu hiện gì!"

Cố ý nhấn mạnh hai chữ biểu hiện, chân mày lại càng nhíu chặt, ánh

mắt sáng quắc cố định trên người Quan Bạch Nguyệt, ý tứ rất rõ ràng, phong hào ta không sánh bằng Mộ Dung Thanh Y. Nhưng ta dầu gì cũng là một vương phi, người là mẫu thân quý phi thì sao, người chỉ là phu nhân tam phẩm. Nhìn thấy bốn vương phi người phải hành lễ, muốn được đặt quyền còn phải nhìn bốn vương phi cho phép hay không!

Quan Bạch Nguyệt tức đến đỏ mặt, miệng bất giác run rẩy, lửa giận trong lòng không tìm được chỗ trút, khuôn mặt đầy nếp gấp càng thêm nhăn nhó.

"Vương phi tìm Bốn cung có chuyện gì?" Mộ Dung Thanh Y đặt ly trà xuống, nhàn nhạt mở miệng, phá vỡ không khí khẩn trương.

"Ta vẫn ngưỡng mộ Tiết hoàng hậu, nghe nói Mộ Dung quý phi và Tiết hoàng hậu khi sinh thời tình như tỷ muội, vì vậy muốn tìm quý phi tìm hiểu một chút chuyện của Tiết hậu lúc còn sống!" Vân Tuyết Phi rũ mắt, cung kính nói.

Chương 88-2: Vân Tuyết Phi tức giận cùng oán hận (2)

Editor: thuyvu115257

Ngón tay Mộ Dung quý phi siết chặt ly trà đến trắng bệch, làm sao cũng không nghĩ tới mỗi lần gặp mặt nàng ta đều luôn miệng nhắc Tiết Phi. Nàng đã ngầm điều tra qua, trước đây nữ nhân này chỉ là nữ nhi của tri huyện thất phẩm, một dòng chính nữ không được sủng ái, mười mấy năm sống bình thường như một tờ giấy trắng, chưa từng bước ra khỏi cửa, càng thêm không có khả năng tiếp xúc với Tiết Phi, chẳng lẽ thật sự chỉ là người ngưỡng mộ?

Nhưng đêm đó nàng ta giả quý hù dọa nàng, thì giải thích sao đây? Mặc dù cho tới nay nàng đều vô cùng nhạy cảm và để ý đối với chuyện của Tiết Phi, nhưng suy nghĩ kỹ một chút. Nếu không phải nữ nhân này biết được một số chuyện giữa nàng và Tiết Phi, như thế nào lại để cho nàng phản ứng lớn như thế, khiến nàng ta được như ý, chẳng lẽ trên đời này thật sự có quý?

Nghĩ tới đây, nàng cảm thấy ớn lạnh toàn thân, trong lòng sợ tóc gáy, sẽ không. Nếu như có quý, mình sát hại nhiều người như vậy, làm sao tới hôm nay còn bình yên vô sự ngồi ở chỗ này? Nhất định là nàng ta cố ý hù dọa mình, mình nhất định phải bình tĩnh, không thể để cho nữ nhân này được như ý lần nữa.

"Ta đoán quý phi và Tiết hoàng hậu tình cảm nhất định rất tốt, cho nên sau khi Tiết hoàng hậu tạ thế, mới tiếp nhận phong thưởng Hoàng quý phi, thay thế Tiết hoàng hậu chăm sóc hoàng thượng!" Vân Tuyết Phi không để ý sắc mặt khó coi của Mộ Dung Thanh Y và

Quan Bạch Nguyệt tiếp tục hứng thú nói.

Tim Mộ Dung Thanh Y vừa mới ổn định lại lần nữa treo lên, ánh mắt nàng sắc bén, đáy mắt thoáng qua sự lạnh lẽo: "Người và Tiết Phi là quan hệ thế nào?" Chỉ cần có đầu mối chứng minh nữ nhân này và Tiết Phi quen biết, như vậy dù nàng ta là nữ nhân của Tur Nam Tuyết, là hộ quốc vương phi, nàng cũng muốn loại bỏ nữ nhân này, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào uy hiếp địa vị hôm nay của nàng.

"Ta rất ngưỡng mộ Tiết hoàng hậu!" Vân Tuyết Phi mở miệng nói, nhìn thấy đáy mắt Mộ Dung Thanh Y hiện lên sát ý, nàng mắt khép hờ lạnh nhạt nói: "Ta thật ra rất muốn diện kiến Tiết hoàng hậu, chẳng qua Tiết hoàng hậu đi quá sớm, ta ngay cả một lần gặp mặt cũng là hy vọng xa vời!"

Mộ Dung Thanh Y không phải kẻ ngốc, nàng cứ có cảm giác nữ nhân trước mắt này không đơn giản giống như bề ngoài!

"Thật sự chỉ đơn giản như vậy?" Mộ Dung Thanh Y vẫn không yên lòng nói, siết chặt chiếc khăn trong tay.

Khóe môi Vân Tuyết Phi vểnh lên tạo một đường cong cười như không cười, ngữ điệu lạnh lạnh: "Nếu không quý phi cho là thế nào?"

Mộ Dung Thanh Y ngẩn ra, nhận thấy được sự luống cuống của mình, nàng cười gượng nói: "Tiết hoàng hậu là tỷ muội tốt của ta, mặc dù tỷ ấy đã ra đi mãi mãi, nhưng lúc nào ta cũng nhớ tới tỷ ấy!"

Vân Tuyết Phi khẽ mỉm cười, khóe mắt nháy lên, tỏ vẻ hiểu: "Ta nghe nói trước kia Tiết hoàng hậu đối đãi với nương nương còn tốt hơn tỷ tỷ ruột!"

"Đêm hôm đó người nói rất nhiều chuyện của ta và Tiết Phi, quả thật chưa từng gặp qua Tiết Phi ư?" Mộ Dung Thanh Y nhìn chăm chăm Vân Tuyết Phi, muốn từ trên mặt nàng ta tìm ra một tia mắt tự nhiên.

"Đêm hôm đó?" Vân Tuyết Phi nghi ngờ nói: "Ta giống như chưa nói gì, vừa mở ra mắt đã nhìn thấy vẻ mặt quý phi kích động, sau đó bị Thiên Thủy mang đi!" Đột nhiên ý tưởng lóe lên, ánh mắt thoáng qua sự sáng tỏ nói: "Có phải bị quý ám hay không? Ta nghe nói nếu quý chết oan chưa hoàn thành được tâm nguyện, sẽ tìm nữ nhân thân cận nhập vào, sau đó đi hoàn thành tâm nguyện chưa dứt của mình!"

Sao đó dời mắt nhìn Mộ Dung Thanh Y: "Có thể là do tên ta và Tiết hoàng hậu tương tự nhau, nên nàng ấy trú nhờ trong cơ thể, nàng ấy và người nói cái gì vậy?"

Nếu lúc trước Quan Bạch Nguyệt còn có thể ngồi trấn định, hiện tại sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, trên trán ướt đẫm mồ hôi, giống như trên người Vân Tuyết Phi có oan hồn Tiết Phi dữ tợn nhe răng nanh dài nhọn hoặc với bà, muốn đòi mạng bà!

Mộ Dung Thanh Y ngập ngừng một lát, cùng lúc cũng sợ không kém, càng cực kỳ oán hận Vân Tuyết Phi. Nữ nhân này thật tâm không để cho mình sống tốt, Tiết Phi, Tiết Phi, nàng ta đã sớm chết rồi, người còn sống chính là Mộ Dung Thanh Y nàng, người thắng cũng là Mộ Dung Thanh Y nàng, tại sao một người người chết còn có thể nhắc lên sóng gió lớn như vậy?

"Nghe nói dáng dấp Lữ muội muội rất giống Tiết hoàng hậu?" Vân Tuyết Phi chợt nghĩ đến, ánh mắt sáng lên, nhìn Mộ Dung Thanh Y cười nói: "Chính xác giống như hoàng thượng nói, Lữ muội muội có bảy phần giống Tiết hoàng hậu?"

Mở miệng ngậm miệng Tiết hoàng hậu, Mộ Dung Thanh Y vô cùng

buồn bực, tại sao trong thế giới của nàng vĩnh viễn đều không thể tách rời Tiết Phi? Lúc Tiết Phi còn sống, tất cả mọi người chen lấn lấy lòng, bởi vì thân phận địa vị của nàng cao. Sau khi Tiết Phi chết, hoàng thượng không quên được, tìm người thay thế đem vào cung, khiến mình mỗi ngày nhìn thấy đều chột dạ trong lòng. Bây giờ thì tốt rồi, hoàng thượng mang nữ nhân kia ra khỏi cung, thêm một cái phiền toái đến hỏi thăm Tiết Phi, mà nó lại dính lấy mình!

Vốn muốn hòa thuận đàm phán, thoáng cái mất hết hứng, sắc mặt nàng trầm xuống, nói thẳng vào đề tài chính: "Vân Tuyết Phi, không cần giả thần giả quỷ, ngươi và Tiết Phi quan hệ ra sao, ta sớm muộn sẽ biết rõ! Tốt nhất ngươi nên nói ra mục đích chủ yếu tìm ta hôm nay thì hơn, ta không có thời gian ở chỗ này lãng phí với ngươi. Nếu ngươi không nói, ta đi trước!"

Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng cười một tiếng, nụ cười không chạm tới đáy mắt, lắc đầu một cái: "Sự kiên nhẫn của Quý phi cũng không phải rất tốt!"

Bỗng chốc một khắc trước còn dịu dàng động lòng người, thế nhưng lúc này ánh sáng lạnh bắn ra tán loạn, nàng lạnh lùng nói: "Đám nữ nhân và bọn trẻ ở Hồ Đầu bang có oán thù gì với ngươi, vì một Thẩm Lưu Ly, ngươi lại độc ác như vậy, hạ sát thủ với bọn họ!"

Mộ Dung Thanh Y và Vân Tuyết Phi đấu mắt nhau, gân xanh trên trán trời lên, vẻ mặt tức giận càng sâu, cắn răng nói: "Thì ra là ngươi khiến Ly Hàn Viễn toàn quân bị diệt, thả Thẩm Lưu Ly đi!"

Nàng đời này hận nhất chính là những người có liên quan đến Tiết Phi. Hơn nữa Thẩm Lưu Ly còn là nha hoàn cận thân của Tiết Phi. Sau khi Tiết Phi chết, ả ta không biết tự lượng sức mình, luôn tìm mọi cách giết nàng. Thật vất vả mới tìm được điểm dừng chân của ả, sao nàng có thể dễ dàng bỏ qua cho ả? Nhỏ cò tận gốc đạo lý này

nàng hiểu. mỗi một người trong Hồ Đầu sơn vốn chính là cường đạo, cho dù giết sạch toàn bộ, hoàng thượng cũng không tìm được lý do quở trách mình! Nhưng không ngờ trên đường thế nhưng xuất hiện một Vân Tuyết Phi, còn khiến Ly Hàn Viễn mất mạng, chết một người tướng lĩnh, nàng còn phải suy tính làm sao để giao phó với hoàng thượng!

Vân Tuyết Phi không quan tâm Mộ Dung Thanh Y đang tức giận, trái tim chỉ cần vừa nghĩ tới vốn là non xanh nước biết thế ngoại đào nguyên, bị máu tươi nhiễm đỏ, một đám nữ nhân cùng trẻ nhỏ tay không tác sát từng người một ngã xuống vũng máu. Trong lòng của nàng liền không thể kiềm chế, rất muốn đâm một nhát vào trái tim nữ nhân trước mặt này, để cho nàng ta ném thử tư vị đau đớn kia!

"Là Bồn cung hạ lệnh giết thì sao? Một ổ tặc phi, cho dù là nữ nhân hài tử, cũng là tặc, cũng gây nguy hại cho dân chúng. Bồn cung chẳng qua là vì để cho bách tính an cư lạc nghiệp, có lỗi gì?" Mộ Dung Thanh Y nói năng hùng hồn, giọng điệu không chút áy náy, nói giống như đó là chuyện đương nhiên, làm cho Vân Tuyết Phi càng thêm tức giận.

Tròng mắt Vân Tuyết Phi bao phủ một màn sương lạnh, âm thanh cơ hồ là từ trong kẽ răng nặn ra: "Làm nhiều chuyện điên rồ như vậy, người không sợ gặp báo ứng?"

Tiếng nói vừa dứt, ầm một tiếng, cánh cửa bị nội lực cường đại từ bên ngoài mở tung, một làn gió bay thẳng đến Vân Tuyết Phi và Mộ Dung Thanh Y.

Vân Tuyết Phi biết võ công, tự nhiên cảm nhận được điều bất thường, con người chợt lóe, bay thẳng đến bên cạnh, tránh thoát một đòn tấn công.

Mộ Dung Thanh Y không được tốt số như vậy, bốn nha hoàn biết võ công sau lưng nàng ta, lập tức ra tay che chở nàng ta và Quan Bạch Nguyệt, nhưng do dùng sức quá lớn, trong nháy mắt chém nát bàn ghế, mảnh vụn bắn tới bốn phía, ào ào đâm vào da thịt Mộ Dung Thanh Y và Quan Bạch Nguyệt, khiến cho các nàng ăn không ít đau.

Chương 89: Sao không tiếp tục cời ra tiếp?

Mộ Dung Thanh Y ngẩn ra, con người vốn ảm đạm không có ánh sáng, bỗng chói sáng lên, nàng ta vội vàng quay đầu men theo âm thanh nhìn sang, Quan Bá Luân mặc một bộ thanh sam, đặc biệt bắt mắt ở trong đám người áo đen.

"Tiểu Y, đừng sợ, ta lập tức tới đây cứu ngươi!" Quan Bá Luân ứng phó công kích xung quanh, đồng thời ánh mắt khẩn trương tìm kiếm bóng dáng của Mộ Dung Thanh Y ở trong đám người, gian nan đến gần chỗ nàng ta.

Ở trong ấn tượng của Mộ Dung Thanh Y, Quan Bá Luân thích văn, chán ghét võ, vĩnh viễn là một bộ dạng công tử thanh sơn lục thủy, vĩnh viễn đều sạch sẽ, lúc này đầu đầy mồ hôi, toàn thân nhếch nhác, quả nhiên là lần đầu, tuy nhiên nó khiến cho nàng ta cảm động hơn bất kỳ lần nào.

Đột nhiên một ánh sáng lạnh lóe lên, Mộ Dung Thanh Y căng thẳng trong lòng, mắt bỗng chói to, kêu lên: "Bá Luân, cẩn thận!"

Một vết máu đột nhiên in trên thanh y, máu tươi ồ ạt ứa ra, thân thể Quan Bá Luân lao đảo một cái, suýt nữa thành vong hồn dưới đao của người áo đen.

Hắn miễn cưỡng đứng lại, vung đao trong tay tiến hành đọ sức với người áo đen, từng giọt máu tươi theo lưỡi đao chảy xuống trên mặt đất, không biết là của hắn hay là của người áo đen. Có thể nhìn ra được phản ứng của hắn đã chậm chạp rất nhiều, mấy lần thoáng

lướt qua lưới đao lạnh lẽo.

Tim Mộ Dung Thanh Y nhú chặt hơn, một đôi mắt đẹp tràn đầy quan tâm và lo lắng, khóa thật chặt ở trên người Quan Bá Luân.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, vốn là hương thanh tân đậm nhã, lúc này tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, bốn nha hoàn liều mạng che chở Mộ Dung Thanh Y và Quan Bạch Nguyệt, trên người đã loáng thoáng thấy hồng.

Một lớp ngã xuống, lại một lớp kiên nhẫn nhào tới, mấy người đã loáng thoáng thấy vẻ mệt mỏi, Quan Bạch Nguyệt càng sợ hơn sắc mặt trắng bệch, đi đứng run run, chỉ có thể lôi kéo một trong những nha hoàn mới có thể duy trì dáng vẻ đứng thẳng, từng giọt chất lỏng màu vàng và máu tươi ở hạ thân nhỏ xuống đất, trượt ra một đường cong quý dị.

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân chinh tề mạnh mẽ chạy về phía này, từ âm thanh này là có thể đoán được nhân số rất nhiều, con người của người áo đen đứng đầu căng thẳng, cũng không ham chiến, vội vàng ra lệnh: "Quan binh tới, rút lui!"

Từng người một lập tức thu hồi chiêu thức, vội vàng nhảy xuống từ cửa sổ lúc tới, không lâu lắm trong phòng chỉ còn lại bảy người Mộ Dung Thanh Y.

Một đôi binh lính nghiêm chỉnh huấn luyện chạy chậm đều nhịp vào trong phòng, động tác nhất trí, cùng nhau quỳ rạp xuống đất: "Cung nghênh Hoàng quý phi hồi cung!"

Thanh thế thật lớn, người bên trong cả tòa lầu đều kinh hãi, mọi người đưa đầu ra cẩn thận nhìn quanh nơi này, đợi nhìn thấy máu tươi khắp phòng, còn có thi thể, sắc mặt đại biến, vội vàng thu hồi

ánh mắt.

Quan Bạch Nguyệt thấy an toàn, rớt cuộc trái tim khẩn trương cũng rơi xuống, sau đó lửa giận ngập trời, ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử, thậm chí có người lớn mật như thế, dám hành thích quý phi, nhìn binh lính cung kính quỳ gối trước mặt mình, bà ta cũng không nhịn được nữa, nén giận chỉ trích: "Đều là đám phế vật, động tĩnh lớn như vậy, thế nhưng hiện tại mới đến!"

Lúc này Quan Bạch Nguyệt cũng tức không còn chút máu, cảm giác hạ thân ướt át, nhắc nhở bà ta, vừa rồi bởi vì khẩn trương sợ hãi, cho nên bà ta không khống chế mà đi tiểu, đây là sỉ nhục cỡ nào!

"Y Nhi, người cũng không thể cứ tính như vậy, những người này tới cứu chậm, tội đáng chết vạn lần, phải xử trí! Còn có bốn nha hoàn này, mấy người áo đen cũng không ứng phó được, cao thủ gì, cũng đều là đồ bỏ đi!" Quan Bạch Nguyệt vội vàng đi lên trước kéo y phục của Mộ Dung Thanh Y giọng the thé nói, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh lùng.

Mi tâm Mộ Dung Thanh Y nhíu chặt, quét mắt xung quanh nhìn sắc mặt bốn nha hoàn trắng bệch, không vui nhìn mẫu thân một cái rồi nói: "Thôi đi, họ cũng đã tận lực!"

Quan Bạch Nguyệt không thể tin trọn to hai mắt, tính khí của nữ nhi bà ta thì bà ta hiểu rõ nhất, thế nào cũng không nghĩ đến nàng ta sẽ trực tiếp không so đo!

Quan Bá Luân nhìn Mộ Dung Thanh Y bình yên vô sự, cấm vệ quân cũng chạy tới, chắc là an toàn, chân mày nhíu chặt của hắn hơi buông lỏng, che vết thương, lặng lẽ đi ra ngoài cửa.

Mộ Dung Thanh Y liếc thấy động tác của Quan Bá Luân, nàng ta nắm

chặt quả đấm, cuối cùng quyết định, gáp gáp hô: "Bá Luân!"

Nhìn Quan Bá Luân dừng bước chân một chút, nàng ta vội vàng chạy tới ngăn cản trước mặt hắn, trong mắt có khẩn trương mà nói: "Ta băng bó vết thương cho người một chút!"

Rồi sau đó nàng ta khẩn trương xoắn xoắn hai tay, trái tim đột nhiên nhói lên, mắt rủ xuống, không dám nhìn ánh mắt của hắn, lo lắng thấy chán ghét và cự tuyệt.

Quan Bá Luân nhìn nữ tử xinh đẹp như trong trí nhớ, vốn muốn lặng lẽ rời đi, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp của nàng, hắn do dự, sau khi trầm mặc một lát, hắn gật đầu một cái, thanh âm đặc biệt từ tính của phái nam vang lên: "Được, làm phiền Tiểu Y rồi!"

Cho dù Quan Bạch Nguyệt ngu nữa, cũng biết ánh mắt nữ nhi nhìn nam nhân này khác thường, bà ta khẽ cau mày, nhìn một phòng lớn đầy người, lên tiếng nhắc nhở: "Tiểu Y, cần phải trở về!" Bà ta cũng không muốn nữ nhi và nam nhân trước mặt này có bất kỳ dính dáng gì, nữ nhi đã là người của hoàng thượng rồi, cho dù hoàng thượng không thích, Y Nhi còn là hoàng phi duy nhất ở hậu cung, địa vị tôn sùng như vậy, nhưng không được phép có bất kỳ vết như nào, nét mặt của người nam nhân trước mặt này tràn đầy tình ý đối với Y Nhi, làm sao bà ta lại không nhìn ra? Nhưng tình ý không đáng giá một phân tiền, con rể của bà ta là hoàng thượng, trước kia là vậy, về sau là vậy, bà ta tuyệt đối sẽ không để nữ nhi có dính dáng với bất kỳ nam nhân nào ngoại trừ hoàng thượng!

Mộ Dung Thanh Y cũng ý thức không ổn, vội vàng sửa sang lại vạt áo, ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói: "Về Quan phủ trước!"

Một tia nắng chiều cuối cùng rơi xuống, tối tăm phủ xuống, bao phủ toàn bộ thế giới.

Mộ Dung Thanh Y nhẹ nhàng xé y phục của nam tử trước mắt ra, rửa sạch vết thương cho hắn, bôi thuốc xong thì cầm lụa trắng băng bó, trong toàn bộ quá trình trong mắt nàng ta tràn đầy đau lòng, vẻ mặt đầy nghiêm túc, đáy mắt mang theo màu hơi đỏ.

Dưới ánh đèn lờ mờ, hai người đều lặng lẽ, hơi thở ấm áp quấn quanh ở giữa hai người.

Sau khi dài dòng yên lặng, Quan Bá Luân không được tự nhiên chuyển ánh mắt sang một bên, nhẹ nhàng hỏi: "Một năm qua, người có khỏe không?"

Mộ Dung Thanh Y sửa sang một chút, khóe môi nâng lên một nụ cười tự giễu: "Trừ tình cảm, cái gì ta cũng có, có thể không tốt sao?" Trong giọng nói mang theo chua xót nồng đậm.

Quan Bá Luân giật mình, quay đầu, đưa tay kéo một cái tay của Mộ Dung Thanh Y, nghiêm túc quan tâm: "Hắn ta đối xử không tốt với người sao?"

Mộ Dung Thanh Y im lặng quay mặt đi, giấy giụa rút tay ra, đặt mấy thứ lại chỗ cũ, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Tốt và không tốt khác nhau ở chỗ nào, ta đã lấy được quyền lợi ta muốn nhất, trải qua cuộc sống người trên người, còn không biết đủ gì nữa!"

Trong mắt kia chất chứa đau thương, lòng của Quan Bá Luân đau nhói, hắn bỗng chốc vươn tay kéo Mộ Dung Thanh Y vào trong ngực, oán hận nói: "Ta không cho phép, không cho phép người không hạnh phúc, ban đầu ta vì người mà cưới Mộ Dung Thanh Liễu, cho rằng người không có ta ràng buộc, không có Thanh Liễu làm khó, sẽ sống rất hạnh phúc, nhưng. Sao người có thể không hạnh phúc?"

Mộ Dung Thanh Y vươn tay bao quanh Quan Bá Luân thật chặt, trong mắt chột lóe lên u ám, nếu Hạ Hầu Huyền không quý trọng nàng ta, tự nhiên có quý trọng người của nàng ta, cả đời này nàng ta không thể nào buông tha ghế Hoàng quý phi, nhưng bảo nàng coi chừng một nam nhân mà cả đời cũng không nhìn mình, thậm chí chán ghét mình, nàng ta không làm được, nếu Hạ Hầu Huyền có thể có những nữ nhân khác, tại sao nàng ta lại không thể có nam nhân yêu nàng ta?

Nàng ta vùi đầu vào trong ngực Quan Bá Luân, an tâm người hơi thờ quen thuộc, rốt cuộc nàng ta tìm được cảm giác được người che chở, được người để ý!

"Tiểu Y, để cho ta chăm sóc ngươi!" Quan Bá Luân ôm Mộ Dung Thanh Y thật chặt, người mùi thơm của nữ nhân dễ người như vậy, trong lòng hấn nhận nhạo một hồi, đây là chuyện hấn muốn làm mà không dám làm vô số lần trong mộng, không ngờ vào hôm nay rốt cuộc thực hiện được.

Mộ Dung Thanh Y vùi đầu sâu hơn vào trong ngực Quan Bá Luân, cọ xát ở trong lòng hấn, rồi sau đó âm thanh thật thấp vang lên: "Bá Luân, nếu như, nếu như mà ta nguyện ý ở cùng với ngươi, nhưng chỉ có thể vụng trộm, ngươi nguyện ý không?"

Quan Bá Luân ngẩn ra, nửa câu đầu khiến cho hấn vui mừng như điên, nhưng nửa câu sau, trong lòng hấn buồn bực đau lòng một hồi, trong miệng kéo ra một nụ cười khổ: "Ngươi vẫn không bỏ được?"

Mộ Dung Thanh Y biết đối với hấn như vậy là không công bằng, nhưng hấn đã có Mộ Dung Thanh liễu rồi, cho dù hấn thích nàng ta, nhưng nàng ta là Hoàng quý phi, quyền lợi địa vị nàng ta không bỏ được, cũng không muốn bỏ!

Nàng ta giãy giụa đứng dậy từ trong ngực hắn, khóe môi nâng lên một nụ cười lạnh lùng, giọng nói có chút trầm: "Là ta quá mức, coi ta như chưa nói, chúng ta vẫn duy trì."

Rõ ràng cách mình gần như vậy, tuy nhiên lại cảm giác thế nào cũng với không tới, Quan Bá Luân vội vàng cắt đứt: "Ta nguyện ý!"

Khi Mộ Dung Thanh Y còn chưa kịp phản ứng, Quan Bá Luân kéo nàng ta qua, vội vàng cướp lấy mềm mại sớm mơ ước đã lâu, nhẹ nhàng mút thỏa thích, Mộ Dung Thanh Y vốn kháng cự, thế nhưng nhiệt tình như vậy khiến cho nàng ta lưu luyến, nàng ta tuân theo suy nghĩ chân thật nhất từ đáy lòng, nếu không muốn cự tuyệt thì hãy hưởng thụ thật tốt.

Bóng đêm tràn ngập, che kín tất cả tội ác.

Ở chỗ bóng tối sâu nhất, một giọng nữ đê nén tàn nhẫn nói: "Vốn muốn mượn tay Mộ Dung Thanh Y diệt trừ Vân Tuyết Phi, không ngờ nữ nhân Vân Tuyết Phi này phúc lớn mạng lớn, thế nhưng đã tránh được một kiếp này!"

"Chủ tử, kế tiếp chúng ta làm thế nào?" Thiên Thủy mặc một bộ y phục dạ hành màu đen, giống như hợp thành một thể với đêm tối.

Một chưởng mạnh mẽ quét qua, Thiên Thủy bị tung thật mạnh lên trên đất, nàng ta vội vàng bò dậy, lau chùi vết máu ở khóe miệng hoảng sợ nói: "Xin chủ tử tha mạng, thuộc hạ sẽ lập công chuộc tội!"

Tiếng cười âm trầm khàn khàn trở về phía trong không khí: "Tìm người tiếp tục coi chừng cho ta, hai người Vân Tuyết Phi và Mộ Dung Thanh Y kia, sớm muộn gì ta cũng phải đưa họ xuống hoàng tuyền!"

Một cơn gió mát phất qua, đêm tối yên tĩnh như thế, giống như tất cả vừa rồi đều là ảo giác.

Trong Lâm Phượng viên, sau khi Vân Tuyết Phi nghe Thiên Tầm hồi báo, nhếch miệng lên một nụ cười tính toán, nàng khoát khoát tay dịu dàng nói: "Hôm nay ngươi vất vả rồi, đi nghỉ trước đi!"

Thiên Tầm khẽ gật đầu một cái, cung kính đáp lại: "Dạ!" Rồi sau đó khinh công lóe lên, biến mất ở trong phòng.

Khi trong phòng còn một mình Vân Tuyết Phi, nhìn bầu trời đêm màu đen dày đặc, nàng đưa tay đóng cửa sổ rồi buộc then cửa.

Đi tới trước giường, định đưa tay cởi áo ngủ, khi kiện y phục thứ nhất rời khỏi thân thể, bả vai trắng nõn bóng loáng như ngọc lộ ra, dưới ánh đèn mờ mờ, tỏa ra sáng bóng mê người.

Khi chuẩn bị đưa tay cởi tầng sa mỏng trên người xuống, Vân Tuyết Phi chợt dừng động tác lại, ánh mắt híp lại, đột nhiên trực tiếp vạch chặn, đi vào ngủ.

Một lát sau, trong chăn truyền đến tiếng hít thở đều đều của Vân Tuyết Phi.

Tur Nam Tuyết từ góc tối đi ra, nhìn nữ nhân nào đó đóng chặt hai mắt, nhất thời tức giận, hấn cũng nhanh chóng đưa tay cởi bỏ y phục, trực tiếp ngủ ở bên cạnh.

Hơn nữa đưa tay kéo Vân Tuyết Phi qua, ôm nàng vào trong ngực, tay nắm lấy lỗ mũi Vân Tuyết Phi, nhẹ nhàng nhéo, vắn vẹo uốn éo.

Không khí xung quanh dần dần trở nên mỏng manh, cảm giác trên lỗ mũi bị áp bức khiến cho nàng cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó

khăn, nàng không có cách nào chỉ có thể mở mắt ra, hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân đưa dai trước mặt.

Tay bóp lỗ mũi của Tư Nam Tuyết đổi thành đưa tay sờ soạng mặt Vân Tuyết Phi, vô cùng yêu say đấm chỗ đầu ngón tay, hấn khế cười nói, âm thanh dịu dàng trước sau như một: "Sao không tiếp tục cởi ra tiếp không?"

Rõ ràng một bộ dạng chính nhân quân tử không màng thế tục, nhưng lời nói lại lộ ra vẻ tà ác nhẹ nhàng, Vân Tuyết Phi cực kỳ tức giận, đưa tay tiến lên đẩy áo lót của Tư Nam Tuyết sang hai bên, nhìn da thịt còn tốt hơn ngọc thượng hạng trước mặt, nàng nhìn Tư Nam Tuyết rồi cười quý dị một tiếng, sau đó hé miệng, cắn một cái thật mạnh ở ngực Tư Nam Tuyết.

Tư Nam Tuyết không ngờ nàng đột nhiên làm như vậy, ngực khế tở ra hơi ngườì, cùng với cảm giác tê dại khi hàm răng nhỏ gặm nuốt, cổ họng hấn sôi sục, đưa tay ôm chặt Vân Tuyết Phi vào trong lòng.

Vân Tuyết Phi cảm nhận nhiệt độ trên người Tư Nam Tuyết, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hấn, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Tư Nam Tuyết, ở trong đó có thâm tình cương chiều nồng đậm, còn có dục vọng nồng đậm.

Nàng quay đầu, chống đỡ lồng ngực kiên cố của hấn, khế hỏi: "Điều tra có kết quả sao?"

Tư Nam Tuyết đưa tay kéo Vân Tuyết Phi vào trong ngực, nhỏ giọng nói: "Vu thuật khống chế tử sĩ đó, mặc dù xuất thân từ Miêu Cương, nhưng bởi vì vi phạm quy luật tự nhiên, bị người Miêu Cương liệt vào cấm thuật, là cấm học tập! Nghe nói có một nam nhân tên là Ni Áo, vì tu luyện tà thuật này, quanh năm suốt tháng len lén ở trong núi rừng

tràn ngập trướng khí đó, ước chừng ở lại bên trong mười năm, thậm chí đến trình độ không ăn không uống, bởi vì bị ảnh hưởng của bệnh sốt rét, toàn thân hắc hư hồng, biến thành bộ dạng người thấy đêm đó! Sau đó chuyện này bị tộc trưởng Miêu Cương phát hiện, đã xoá tên trong Miêu tộc rồi!"

"Người nói người chúng ta nhìn thấy đó chính là Ni Áo?" Vân Tuyết Phi di chuyển ở trong ngực Tư Nam Tuyết, tìm tư thế nằm thoải mái, tiếp tục mở to hai mắt hỏi.

"Không phải, có thể là đồ đệ của Ni Áo!" Tư Nam Tuyết vỗ nhẹ thân thể Vân Tuyết Phi, tiếp tục nói: "Sau đó Ni Áo này thích một nữ nhân đã có phu quân, nghe nói vì nữ nhân này, hắn từng lợi dụng cấm thuật khống chế tử sĩ, trợ giúp phu quân của nữ nhân này đánh thắng vài trận chiến!"

"Sau đó thì sao?" Vân Tuyết Phi chột cười một tiếng, có chút hứng thú mà nói: "Không ngờ người như vậy lại cũng giống như người bình thường, có thất tình lục dục!"

"Sau đó tướng công của nữ nhân này biết, trong lòng không bỏ qua chuyện kia được, luôn cho rằng nữ nhân kia phản bội hắn, có một ngày phát hiện nữ nhân và vu nhân* này gặp mặt, hắn rất tức giận, liền cầm lên đao liễu mạng với vu nhân này, nhưng." Tư Nam Tuyết lẳng lẳng nhìn người đang nghe rồi tiếp tục nói: "Nữ nhân kia vì bảo vệ phu quân, đâm một đao vào vu nhân đó, vu nhân đau lòng đi xa, sau này phu quân của nữ nhân kia chết trận ở trên sa trường!"

*vu nhân: người làm tà thuật

Chương 90-1: Con không muốn lừa gạt nàng (1)

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, hai chiếc xe ngựa dừng ở cửa Hộ quốc vương phủ, bốn nha hoàn mặc váy màu xanh bách hợp xếp li xuống từ trên cửa của một chiếc xe ngựa phía sau, bốn người bước đi chậm rãi, đi tới đứng cung kính bên cạnh xe ngựa trước mặt, một nha hoàn trong đó nhẹ nhàng vén rèm lên, âm thanh dễ nghe như hoàng oanh xuất cốc vang lên: "Thái phi, đã đến vương phủ rồi!"

Trên mặt Tư Nam Tuyết đứng chờ ở cửa lộ ra một nụ cười dịu dàng, đi đến trước mặt xe ngựa, khẽ nói: "Nhi tử cung nghênh mẫu phi trở về phủ!"

Khi từ trong xe đưa ra một bàn tay thanh tú đẹp đẽ, Tư Nam Tuyết đưa tay cầm lấy, ngay sau đó vạch rèm ra, khuôn mặt tinh tế như ngọc liền bại lộ ở trong tầm mắt, một bộ cung trang màu tím nhạt, một cái áo khoác sa y, đơn giản lại không mất tao nhã, quyến rũ ung dung, nhất là một đôi mắt sáng sủa lấp lánh như nước, càng thêm nổi bật lên một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành một phong thái chói mắt.

Vân Tuyết Phi đứng ở cửa nhìn ngây người, nữ tử như vậy thấy thế nào cũng có dáng vẻ hơn 20 tuổi, nhìn dung mạo tương tự, nhiều lắm chỉ có thể coi là tỷ tỷ của Tư Nam Tuyết, không ngờ lại là mẫu phi của Tư Nam Tuyết, không trách được thân xác Tư Nam Tuyết tốt, thì ra là gien di truyền tốt.

Khi Tư Nam Tuyết đỡ mẫu phi Mộc Thanh Lan của hấn đến trước mặt Vân Tuyết Phi, Vân Tuyết Phi còn chưa phục hồi tinh thần lại từ

trong khiếp sợ, hai con mắt mở thật lớn, nhìn chăm chăm Mộc Thanh Lan không nhúc nhích.

"Mẫu phi, đây là nương tử Vân Tuyết Phi của nhi tử!" Khóe miệng Tư Nam Tuyết khẽ nâng lên, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng trở nên ấm áp, trong âm thanh lộ ra một sự vui vẻ, ánh mắt ấm áp xoay chuyển trên người Mộc Thanh Lan và Vân Tuyết Phi.

Âm thanh dịu dàng dễ nghe này lôi kéo sự chú ý của Vân Tuyết Phi, mặt nàng đỏ lên, nhưng không né tránh ánh mắt tìm kiếm dò xét của Mộc Thanh Lan, nhìn thẳng vào ánh mắt của bà, nhẹ nhàng thăm hỏi: "Con dâu gặp qua mẫu phi!"

Mộc Thanh Lan nhìn kỹ một lúc sau đó gật đầu một cái, kéo ra nụ cười: "Là một đứa bé ngoan!"

"Mẫu phi, người vừa trở về, để Phi Nhi hàn huyên với người một chút!" Tư Nam Tuyết cực kỳ vui vẻ, đưa tay dắt một cái tay của Vân Tuyết Phi, đặt ở trên tay Mộc Thanh Lan.

Mộc Thanh Lan cúi đầu nhìn qua Vân Tuyết Phi một cái, một đôi mắt phượng thanh tịnh đẹp đẽ, bà vỗ vỗ mu bàn tay của Vân Tuyết Phi, khẽ nói với Tư Nam Tuyết: "Ngồi xe thời gian dài như vậy, eo nhức, lưng đau, để Thư ma ma theo ta trở về Tĩnh Tâm Viên nghỉ ngơi là được, Nam Tuyết, con đi theo ta, ta có việc hỏi con!"

Không đợi Tư Nam Tuyết đáp lại, liền trực tiếp kêu Thư Đới sau lưng đỡ bà, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đi vào trong Vương phủ, bốn nha hoàn theo sát phía sau lưng.

Ánh mắt của Tư Nam Tuyết chợt lóe lên u ám, hắn cúi đầu chăm chú nhìn Vân Tuyết Phi rồi nói: "Người trở về trước, đợi chút nữa ta sẽ qua!"

Vân Tuyết Phi gật đầu, Tư Nam Tuyết vươn cánh tay ra, ôm nàng vào trong ngực, khẽ hôn trán nàng một cái, mới hài lòng buông nàng ra, đi về phía Tĩnh Tâm viên.

Sửng sốt không ngờ Tư Nam Tuyết lại lố mãng như thế ở chỗ đông người, sắc mặt đỏ như lửa đốt, Vân Tuyết Phi hung hăng trợn mắt nhìn nam nhân mặc áo gấm hoa lệ, bước chân ưu nhã đó, sau đó xoay người chia ánh mắt sáng quắc kia vào những người cùng đi theo vào vương phủ rồi mới đi đến Lâm Phượng viên.

Khi Tư Nam Tuyết đi vào Tĩnh Tâm viên, Mộc Thanh Lan ngồi ngay ngắn trên chủ vị ở trong phòng, Thư Đới cung kính đứng ở phía sau nhẹ nhàng vỗ lưng cho bà, bốn nha hoàn theo hầu ở bên người, dáng người đứng nghiêm ở hai bên, như tranh thủy mặc đẹp đẽ.

"Chịu tới đây rồi?" Mộc Thanh Lan cười như không cười quét ánh mắt qua nhi tử không cười nói bừa bãi trong thường ngày, mặc dù ban nãy bà đi trước một bước, nhưng chuyện xảy ra phía sau, sao bà lại không biết? Bà tốn nhiều tâm tư như vậy để bồi dưỡng nhi tử, nó lại cứng chiều một cô gái ở nơi đông người như thế, đây cũng không phải là chuyện tốt!

Tư Nam Tuyết cười nhạt, trong con ngươi tràn đầy dịu dàng, hần đi lên trước cầm lấy cái ly rót đầy nước trà, nhẹ nhàng đưa đến trong tay Mộc Thanh Lan, giọng nói ấm áp nói: "Mẫu phi cực khổ, uống trà giải khát trước!"

Mộc Thanh Lan nhận lấy nước trà đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một miếng, nhìn nhi tử không lạnh lùng giống như xưa, hiện tại hơi mang theo bộ dạng lấy lòng, trong lòng bà không có tư vị gì, con ngươi đen nhánh xinh đẹp khẽ chau lại, giọng nói có chứa trách cứ nhỏ nhẹ: "Nam Tuyết, trước kia con không phải như thế!"

Ánh mắt Tư Nam Tuyệt chột lóe, trực tiếp tìm chỗ ngồi gần nhất rồi ngồi xuống, rót ly trà cho mình, khẽ nhấp miệng, cúi đầu cười một tiếng: "Con người sẽ thay đổi, mẫu phi không thích con bây giờ sao?"

"Ta hi vọng con trai của ta vĩnh viễn không cần thay đổi, vĩnh viễn không nên bị bất cứ kẻ nào chi phối tình cảm, một khi một người có tình cảm thì có ràng buộc, có nhược điểm, con trai của ta ưu tú, ta hi vọng hẳn vẫn có thể tiếp tục ưu tú như vậy!" Một đôi mắt đẹp của Mộc Thanh Lan chăm chú nhìn Tư Nam Tuyệt, âm thanh hơi mang theo chút nghiêm nghị.

Nghe vậy, nụ cười lưu lại ở khóe môi Tư Nam Tuyệt biến mất, nâng mắt đón lấy tầm mắt thúc ép của Mộc Thanh Lan, trịnh trọng nghiêm túc nói: "Mẫu phi, lần này con nghiêm túc, cho dù người nhất định muốn phản đối, con cũng sẽ không buông tha! Con có thể bảo đảm với người, sẽ hoàn thành trách nhiệm nặng nề trên vai con, nhưng cũng xin người có thể cho con một cơ hội, chung sống hòa hợp với Phi Nhi!"

Chúng thực suy đoán trong lòng, Mộc Thanh Lan siết chặt ly trà, trong con người ẩn chứa tức giận ngập trời, trước đó Linh Nhi truyền tin cho bà, nói Nam Tuyệt thay đổi, bà còn chưa tin, dù sao cũng là nhi tử tự tay bà bồi dưỡng ra được, nhưng hiện tại bà không thể không tin tưởng, con trai ngoan của bà lại dám tranh luận với bà!

Hai người ai cũng không muốn nhượng bộ, nhìn thẳng thật lâu, đôi mắt kiên định.

"Đồ lấy tới tay rồi sao?" Yên lặng một lúc lâu, vẻ mặt Mộc Thanh Lan lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tư Nam Tuyệt.

"Không có!" Tư Nam Tuyệt mấp máy môi, âm thanh đột nhiên có mấy

phần cứng ngắc.

Sau khi nghe đáp án như vậy thì dung mạo vốn trong trẻo lạnh lùng khế nhú, ném thật mạnh ly trong tay xuống trên bàn, bởi vì xung lượng ở trên bàn mà cái ly lay động vài vòng, cuối cùng giọt nước văng khắp nơi.

Trên mặt Mộc Thanh Lan tràn đầy nghiêm nghị, đôi mắt vốn sáng sủa lấp lánh ngập nước hơi trầm xuống, mím môi một cái rồi nói: "Thời gian dài như vậy mà con cũng không bắt được, con trai của Mộc Thanh Lan ta thật là giỏi lắm, giỏi lắm, giỏi lắm!"

Ba từ giỏi lắm liên tiếp, sao Tư Nam Tuyệt không biết bây giờ mẫu thân của hắn đang nổi nóng, chột thờ dài, đôi mắt nhìn thẳng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: "Mẫu phi, cho dù không có vật kia, con cũng có thể làm cho bộ tộc hộ quốc duy trì vinh hoa vĩnh viễn!" Chột giọng điệu thay đổi một cái, trịnh trọng nghiêm túc nói một câu: "Con không muốn lừa gạt nàng!"

Nàng đó, dĩ nhiên Mộc Thanh Lan biết nàng là ai, tức giận chuyển thành cười, nhìn vẻ mặt Tư Nam Tuyệt bình tĩnh uống trà, bà giấu tức giận ở trong lòng, hừ một tiếng: "Lúc này mới thời gian bao lâu, con liền vì nàng ta mà thay đổi kế hoạch vốn có, ý định của ta vốn là tìm được đồ vật kia, để cho nàng ta ở lại bên cạnh con cũng được, bây giờ nhìn lại, tuyệt đối không thể giữ nữ nhân này lại!"

Tư Nam Tuyệt chột cười một tiếng, nụ cười cực kỳ nhạt, không đạt đến trong mắt, hắn nhìn thẳng ánh mắt của Mộc Thanh Lan, âm thanh lộ ra ba phần lạnh nhạt, ba phần không tập trung, còn có chân thật đáng tin: "Con nhất định muốn nàng!"

Đây là lần đầu tiên nhi tử trực tiếp làm trái với ý của bà như vậy, lại là vì một nữ nhân, Mộc Thanh Lan vốn còn có chút thiện cảm đối với

Vân Tuyết Phi, hiện tại những thứ thiện cảm này biến mất hầu như không còn ở dưới sự mê luyến của nhi tử, bà quyết không cho phép nhi tử ưu tú của bà bị hủy ở trên tay một nữ nhân.

Nghĩ đến chỗ này càng thêm kiên định quyết tâm của bà, bà đưa tay khoát tay áo về phía Thư Đới nói: "Người đi xuống lấy cho ta ăn chút gì đó trước!"

Thư Đới sững sờ, rồi sau đó nhẹ nhàng cúi đầu nói: "Nô tỳ tuân lệnh!"

Đợi trong phòng chỉ còn lại hai người, giọng điệu của Mộc Thanh Lan hoãn hòa xuống: "Tuyết Nhi, con nên biết, cục diện một núi hai hổ ở Đại Hạ Quốc duy trì quá dài, hợp cữu tất phân*, Hoàng thất đã sớm nhìn chúng ta không vừa mắt, nếu như bây giờ chúng ta còn không bắt đầu chuẩn bị, làm sao có thể giữ được địa vị vinh hoa này cho tổ tông đời sau của chúng ta? Hộ quốc vương phủ chúng ta dính líu đến nhiều chi họ, ta chỉ có một đứa con trai là con, chỉ có thể dựa vào con!"

* hợp cữu tất phân:hợp lâu rồi chia. (Truyện Tam quốc được khai đoạn bằng một câu: “Phù thiên hạ đại thế, phân cữu tất hợp, hợp cữu tất phân”. (Thế lớn thiên hạ, chia lâu rồi lại hợp, hợp lâu rồi lại chia))

Tư Nam Tuyết cũng không phản bác, phụ họa gật đầu một cái, âm thanh dịu dàng: "Chuyện này và chuyện con muốn nàng cũng không mâu thuẫn!"

Cuối cùng Mộc Thanh Lan cũng phát cáu, lạnh lùng nói: "Tuyết Nhi, con nhất định phải đối đầu ta sao?"

Tư Nam Tuyết nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay phất phất vạt áo

đứng lên nói: "Mẫu phi nói thì con nhất định ghi nhớ, cũng xin mẫu phi có thể tìm hiểu rõ hơn về Phi Nhi một chút, nàng là cô nương tốt, là nữ tử mà nhi tử định dặt tay cả đời, người là mẫu thân con kính yêu nhất, con hi vọng hai người có thể chung sống hoà thuận!"

"Mặc dù ta để cho con cưới nàng, thế nhưng ban đầu lúc con và nàng ta thành thân, ta đi núi Du Vân, không chủ trì hôn lễ của con và nàng ta, con biết tại sao không?" Ánh mắt dừng lại ở đường nét rõ ràng trên mặt Tư Nam Tuyết, Mộc Thanh Lan thở dài, cũng đứng dậy: "Bởi vì từ đáy lòng ta hoàn toàn không thừa nhận nàng ta là con dâu của ta, Nam Tuyết, con đáng được người tốt hơn!"

Nhìn một vùng vàng óng ánh rơi ngoài cửa sổ, Tư Nam Tuyết nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Mộc Thanh Lan mà nói: "Mẫu phi người nghi ngại thật tốt đi, lần sau con mang Phi Nhi tới đây tìm người!"

Phong phủ Linh Lung viên, sau khi Tống Thi Linh nghe nha hoàn hồi báo xong, khóe miệng sắc mặt tràn đầy tươi cười rực rỡ, vội vàng phân phó: "Nhanh chóng trang điểm cho bản tiểu thư, ta muốn đến vương phủ gặp Thái phi!" Đợi thời gian dài như vậy, cuối cùng Thái phi cũng từ núi Du Vân trở lại, những ngày nàng ta khổ sở sắp hết rồi, lần này có Thái phi làm chủ cho nàng ta, xem Phong Cực còn có hồ ly tinh đó đặc chí như thế nào? Còn có Vân Tuyết Phi, chờ coi, vương phủ cũng không phải do một mình Tư Nam Tuyết định đoạt, sớm muộn gì nàng ta cũng phải về!

"Ồ, tỷ tỷ nghĩ gì mà vui mừng như thế, trên mặt cũng cười ra một đóa hoa !" Hồng Nguyệt mặc một bộ trang phục hoa tử la tím (hoa violet), đi theo phía sau hai nha hoàn áo xanh, chậm rãi đi vào.

Nàng ta miễn cưỡng cười một tiếng, vết sẹo xấu xí đã khôi phục hoàn toàn, gương mặt trắng nõn tinh tế bày ra ở trước mặt Tống Thi Linh, cười quyến rũ một tiếng, tạo ralúm đồng tiền nhè nhẹ: "Tỷ tỷ ăn

mặc đẹp như thế là muốn đi đâu?"

Tâm tình Tống Thi Linh vốn vui vẻ, giờ khắc Hồng Nguyệt tiến vào đã bao phủ lên mây đen, khóe miệng nàng ta nâng lên một nụ cười lạnh: "Người làm cái gì vậy?"

Nhìn một bàn son phấn má hồng đỏ trang sức, Hồng Nguyệt mân mân khóe môi, khẽ mở môi mỏng: "Tỷ tỷ ăn mặc trịnh trọng như thế, chính là muốn đi gặp tình lang ư?" Nhìn sắc mặt khó coi của Tống Thi Linh, nàng ta chợt cảm giác mình nói bậy, dùng khăn che miệng cười nói: "Xem trí nhớ của ta này, tỷ tỷ đã không còn là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành nữa, chắc chắc, khuôn mặt dọa người như thế, không biết công tử nhà nào có loại hứng thú tệ hại này chứ?"

Tống Thi Linh nắm quả đấm thật chặt, sắc mặt có chút uất ức, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Hồng Nguyệt đầy phách lối: "Cho dù bản phu nhân xấu xí thế nào cũng vĩnh viễn chiếm danh hiệu phu nhân Tướng quân, cả đời người chỉ có thể bị ta đè ở phía dưới! Trước kia người là nha hoàn của ta, hiện tại cũng chỉ là đồ chơi của Phong Cực, tiện nô mà thôi!"

Chương 90-2: Con không muốn lừa gạt nàng (2)

Nghĩ tới đây, nô tỳ thì sao? Hiện tại Phong Cực sủng ái chính là mình, nàng ta là phu nhân thùng rỗng kêu to, Phong Cực còn một ngày, nàng ta liền không xử trí được mình!

Nàng ta chậm rãi vặn eo tiến lên, nhìn trên bàn trang điểm tràn đầy son phấn đồ trang sức thượng hạng, trong lòng nàng ta hơi không vui, Phong Cực rất tốt với nàng ta, nhưng nàng ta vô danh không phận đi theo hắn, chắc chắn đối đãi kém phu nhân Tướng quân, trước kia đã sớm nghĩ tới, nhưng tận mắt thấy, trong lòng vẫn không thoải mái.

"Tỳ tỳ nói không sai, ta chính là một nô tỳ, một tiện nô!" Hồng Nguyệt đứng ở trước mặt Tống Thi Linh không hề thừa nhận, mày liễu vừa nhăn, khóe miệng vẽ ra một nụ cười đắc ý: "Nhưng Tướng quân lại yêu thân thể nô tỳ của ta, lại yêu giường của tiện nô ta đây!"

Nhìn Tống Thi Linh vẫn khép chặt mắt, không hề để ý tới chính mình, Hồng Nguyệt cắn môi, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ âm u, nàng ta tiếp tục nói: "Mấy ngày nay Tướng quân vẫn ở trên giường của nô tỳ, căn nô tỳ thật mạnh, nô tỳ cũng chịu không nổi, thật hy vọng tỳ tỳ có thể chia sẻ một chút với nô tỳ, cũng tránh cho nô tỳ eo mỗi lưng đau mỗi ngày, ngay cả đi tới nơi này, có chỗ vẫn còn cảm giác đau đớn mơ hồ!"

Tống Thi Linh nắm quả đấm thật chặt, mở miệng là một tiếng nô tỳ, đều châm chọc đến nàng ta, cũng làm cho nàng ta hận Phong Cực sâu hơn một tầng, phá hủy trong sạch của nàng ta, cưới nàng ta,

lại để cho một tiện nô ác độc như vậy tàn nhẫn nhục nhã nàng ta, nàng ta sẽ không quên sỉ nhục này, nhất định phải tìm cơ hội hung hăng trả thù!

"Nô tỳ nghe nói ban đầu Tướng quân vốn không muốn đụng tử tử, nhưng tử tử lại vô sỉ đến mức hạ xuân dược cho nam nhân, quả nhiên là khiến nô tỳ mở mang kiến thức ~" Hồng Nguyệt chăm chú nhìn vẻ mặt Tống Thi Linh, nhìn lông mi của nàng ta (TTL) rung động, còn có đôi môi trắng bệch run run, nàng ta ác độc cười một tiếng, để cho người giả bộ, ta khiến cho người không giả bộ được, làm nha hoàn cho Tống Thi Linh nhiều năm như vậy nàng ta cũng không phải là làm chơi, tính cách của nữ nhân này thế nào, nàng ta rất rõ ràng.

Tống Thi Linh cũng không nhịn được nữa, nàng ta bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt tuôn ra lửa giận và phần hận ngập trời, nàng ta chỉ vào cửa, lạnh lùng quát lớn: "Biến, cút ra ngoài cho ta! Cút ra ngoài!"

Hung hăng hất tay chỉ vào cửa miệng, dẫn đến tay vốn tàn phế của nàng ta dùng sức quá độ, một trận co rút đau đớn truyền tới thần kinh não của nàng ta, mặt nàng ta bỗng nhiên vặn vẹo, hít một hơi lạnh, khuôn mặt vốn đầy vết sẹo của nàng ta càng xấu xí không chịu nổi hơn.

Hồng Nguyệt vốn ngẩn ra, trong lòng hơi co lại, nhưng nàng ta khôi phục rất nhanh, giọng nói vô tội nói: "Chẳng lẽ nô tỳ nói trúng bí mật của tử tử, cho nên tử tử mới có thể thẹn quá thành giận?" Nàng ta bỗng nhiên mở to hai mắt, không thể tin che miệng kinh hô: "Chẳng lẽ tử tử người thật sự hạ xuân dược đối với Tướng quân!"

Nha hoàn đang vẽ lông mày chải tóc cho Tống Thi Linh, động tác dừng lại, trong mắt mang theo chút khác thường, không ngăn được lòng hiếu kỳ, nhẹ nhàng nghiêng mắt nhìn phu nhân Tướng quân Tống Thi Linh của bọn họ, những nha hoàn này đều cho rằng nàng ta

không xứng, hoàn toàn không biết bộ dạng xinh đẹp của Tống Thi Linh, nghe nói nữ nhân như mẫu Dạ Xoan này cưỡng ép Tướng quân của các nàng, nhất thời trong lòng thổn thức không dứt.

Kể từ sau khi hủy dung, Tống Thi Linh cực kỳ nhạy cảm đối với ánh mắt đến từ bên ngoài, lúc này nhiều ánh mắt khinh miệt, châm chọc rơi vào trên người nàng ta như vậy, sao nàng ta không nhận ra? Nàng ta tức giận đến cả người run run, cũng không nhịn được nữa, vỗ bàn, bởi vì động tác bất ngờ, bút vẽ lông mày vẽ thật mạnh sang bên cạnh, làm cho vết sẹo của nàng ta đau đớn.

Nàng ta bụm mặt, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm nha hoàn cầm bút kẻ lông mày đang bối rối, nếu không phải là tay tàn phế, hiện tại nàng ta đã quăng một tát tai tới.

"Tất cả đều cắt cho ta!" Tống Thi Linh hung tợn trừng mắt nhìn mấy nha hoàn cúi đầu rung động hai vai trước mặt, âm thanh quát lớn: "Còn không mau cắt đi!"

Toàn thân mấy nha hoàn run lên, vội vàng buông đồ vật trong tay, cung kính cúi người: "Dạ, nô tỳ cáo lui!"

Khi trong phòng cũng chỉ có hai người các nàng, Hồng Nguyệt đi vòng vo vài vòng quanh Tống Thi Linh, nghe xong, tầm mắt trực tiếp dừng ở trên mặt Tống Thi Linh, chặc chặc thở dài nói: "Không ngờ tỷ tỷ lớn gan như thế, loại chuyện hạ xuân được cho nam nhân như vậy cũng có thể làm được!"

Nhìn sắc mặt xanh mét của Tống Thi Linh, nàng ta bưng tỉnh hiểu ra, tiếp tục liếc mắt đưa tình nói: "Cũng khó trách, ở trên giường Tướng quân uy vũ như vậy, tỷ tỷ làm như vậy cũng có thể hiểu!"

Sắc mặt Tống Thi Linh trắng bệch, bờ môi run rẩy, thân thể run rẩy

kịch liệt, hình như đã nhẫn nại đến cực hạn, nàng ta tỏa ra toàn bộ sát khí, trong mắt đầy dữ tợn, nhìn nụ cười khiêu khích chói mắt này, nàng ta cũng không nhịn được nữa, trực tiếp đi lên trước, đưa chân ra đạp thật mạnh vào trên bụng của Hồng Nguyệt.

Hồng Nguyệt ỷ vào một tay Tống Thi Linh tàn phế, mới có thể phách lối tới đây kêu gào như vậy, ở thời điểm nàng ta hoàn toàn không có phòng bị, một cước này Tống Thi Linh sử dụng toàn lực, trực tiếp đạp phải bụng của nàng ta, nhất thời co rút đau đớn một hồi, nàng ta té ngã trên đất, bỗng chốc một lồng nhiệt nhanh chóng chảy ra khỏi hạ thân, hoàn toàn đỏ ngầu.

Nhìn máu tươi chảy ra từ dưới thân, sắc mặt Hồng Nguyệt trắng bệch, đưa tay che bụng thật chặt, nàng ta làm nha hoàn cho người ta nhiều năm như vậy, vẫn hiểu được ít nhiều, dấu hiệu này, lại liên hệ với gần đây nàng ta thích ngủ, thường buồn nôn, sắc mặt nàng ta càng trắng bệch hơn, máu không ngừng trào ra, đúng, đúng. Nàng ta không dám nghĩ tiếp, vội vàng kêu cứu: "Người tới, nhanh tới, cứu cứu ta, cứu cứu đứa bé của ta!"

Tống Thi Linh sáng khoái nhìn nữ nhân trong vũng máu, không ngờ đạp phải ả dễ dàng như vậy, nhìn bộ dạng ả giãy giụa cầu cứu, toàn thân nàng ta sung sướng. Lại nghe tiện nô này nói đến đứa bé, ánh mắt nàng ta sáng lên, bình tĩnh nhìn chằm chằm đỏ tươi lan tràn hạ thân, mang thai đứa bé của tiện nam đó?

Nàng ta không tự chủ tiến lên hai bước, tầm mắt chăm chú nhìn bụng Hồng Nguyệt, trong mắt chợt hiện lên một loại ánh sáng gọi là âm u tàn nhẫn.

Bóng mờ bất ngờ bao phủ, Hồng Nguyệt khản trương ngẩng đầu lên, nhìn ánh sáng hưng phấn tàn nhẫn ở đáy mắt của Tống Thi Linh, lòng nàng ta trầm xuống, dùng hai tay chống mặt đất, vội vàng đẩy về

sau, vội vàng lắc đầu, trong miệng rù rì nói: "Không...không nên, cầu xin người." Nàng ta hận Phong Cực, nhưng đây là đứa bé của nàng ta, là một phần thân thể của nàng ta, sau này là người thân duy nhất trên thế giới này, ấm áp duy nhất, toàn bộ hi vọng của nàng ta!

Trong mắt Tống Thi Linh thoáng qua ánh sáng lạnh lùng bén nhọn, ánh mắt như mê muội, vẫn nhìn chăm chăm vào bụng Hồng Nguyệt, lúc Hồng Nguyệt không thể lui được nữa, khoe miệng nàng ta nâng lên một nụ cười tàn nhẫn, giơ chân lên, ở bên trong ánh mắt hoảng sợ của Hồng Nguyệt, đập thật mạnh lên, kèm theo một giọng nữ thể lương, nàng ta kích động hốc mắt đỏ bừng, dùng chân di di thật mạnh ở trên bụng của Hồng Nguyệt.

Đau đớn thấu xương này so ra kém với hủy thiên diệt địa trong nội tâm, ánh mắt nàng ta (HN) đờ đẫn, nhìn máu nóng róc rách chảy ra, nàng ta vừa mới phát hiện đứa bé này, thì đã không còn, nàng ta không phải mẫu thân tốt, nghe nụ cười điên cuồng bên tai, hốc mắt nàng ta đỏ giống như rắn độc nhìn chăm chăm Tống Thi Linh, cắn răng nói: "Tống Thi Linh, người không chết tử tế được, chỉ cần Hồng Nguyệt ta sống một ngày, ta với người không đội trời chung! Một ngày nào đó ta muốn khiến cho người đau gấp mười gấp trăm lần so với ta hôm nay!"

Nghe nha hoàn nói Hồng Nguyệt tới chỗ nữ nhân điên này, Phong Cực rất lo lắng, mặc dù tay Tống Thi Linh bị hắn ta phá hủy, nhưng sự ác độc của nàng ta đã khắc vào xương tủy, tùy thời tùy khắc cũng có thể đâm người một đao, Phong Cực không yên lòng, vẫn bước vào Linh Lung viện hắn không thích vào nhất, nhưng lúc còn cách căn phòng một đoạn nữa, hắn ta nghe thấy giọng nữ thể lương quen thuộc.

Khi bước vào cửa phòng, đập vào mắt chính là Hồng Nguyệt ngã vào trong vũng máu, Phong Cực run lên, tiến nhanh lên ôm Hồng Nguyệt

còn thoi thóp lên, ánh mắt gắt gao dừng ở nụ cười thâm độc của Tống Thi Linh, tức giận chất vấn: "Người làm gì Hồng Nguyệt vậy?"

Hồng Nguyệt liều mạng dùng chút khí lực cuối cùng, đưa tay nắm chặt áo Phong Cực, trong mắt giữ lại nước mắt lạnh lẽo, nàng ta vừa khó chịu thờ hờn hển, vừa đứt quãng nói: "Tướng quân, chúng ta, con của chúng ta không còn, nàng ta giết. Không còn, báo thù, báo thù."

Phong Cực khiếp sợ, nhìn về phía phía dưới Hồng Nguyệt, quả nhiên là một vũng máu, đứa bé sao? Hắn ta run rẩy đưa tay che bụng Hồng Nguyệt, nơi này đã từng có một đứa bé thuộc về hắn ta, nhưng hắn ta muộn một bước, liền lỡ mất dịp tốt với hắn rồi, khóe mắt hắn ta chảy ra đầy nước mắt, ngẩng đầu lên hung ác trừng mắt về phía Tống Thi Linh, rớt cuộc âm thanh khàn khàn tức giận bộc phát: "Tống — — Thi — — Linh, người thế nhưng, thế nhưng ác độc như thế!"

"Tướng quân, báo thù, báo thù, báo thù cho đứa bé của chúng ta."
Hồng Nguyệt vẫn nhắm mắt, khóe mắt rỉ ra nước mắt, trong miệng không ngừng run run.

Phong Cực nhẹ nhàng đặt Hồng Nguyệt lại, sau đó đứng lên, con người thâm hiểm hung ác nhìn chằm chằm Tống Thi Linh, tiến từng bước từng bước tới gần nàng ta.

Cũng nhịn không được nữa, Phong Cực vươn tay, bóp cổ Tống Thi Linh thật mạnh.

Theo sức tay càng ngày càng gấp, Tống Thi Linh trợn trắng mắt, hô hấp khó khăn, trong miệng khạc ra: "Tốt nhất người nên bóp chết ta!"

"Người cho rằng ta không dám sao?" Mắt Phong Cực đỏ rực, đá

mắt đầy hung ác.

"Ta tin người dám, nhưng Thái phi đã trở lại, người sẽ không bỏ qua cho người!" Rõ ràng khổ sở, nhưng Tống Thi Linh vẫn kéo ra một nụ cười hả hê khó coi.

Thái phi trở lại? Phong Cực bỗng chốc hoảng sợ, nghĩ đến trước kia Thái phi sủng ái nữ nhân này như nữ nhi ruột, trong mắt của hắn giãy giụa hồi lâu, cuối cùng miễn cưỡng buông lỏng tay ra.

Tống Thi Linh che cổ họng cố gắng ho khan, trong mắt lóe ra ánh sáng khinh miệt, nàng ta hô hấp dồn dập cười nhạt: "Người quả nhiên, quả nhiên ích kỷ!" Nhìn Phong Cực nắm chặt quả đấm, nàng ta lắc lư đứng lên nói: "Người đã không giết ta, vậy ta đi, Thái phi vẫn chờ ta!"

Trong Lâm Phượng viên, Vân Tuyết Phi đi qua đi lại, hầu hết thời gian đều nhìn ra bên ngoài một chút, hi vọng cửa xuất hiện bóng dáng quen thuộc.

Ngũ Trà và Đào Thát đều có nét mặt 'ta biết mà', cung kính đi theo Vân Tuyết Phi.

Trải qua thời gian dài như vậy, còn chưa qua đây, chẳng lẽ ở lại nơi đó ăn cơm trưa? Nhưng coi như ăn cơm, thời gian này cũng nên trở lại, trong lòng Vân Tuyết Phi không nắm chắc, nghĩ đến ánh mắt Thái phi nhìn mình hôm nay, còn có thái độ đối với chính mình, nàng không cảm thấy ấm áp chút nào, cứ có cảm giác đó là một loại qua loa.

Khi tiếng bước chân quen thuộc từ cửa truyền đến, Vân Tuyết Phi chợt xoay người, nhìn thấy bóng dáng chi lan ngọc thụ, nàng vội vàng chạy lên ôm lấy hắn, tựa sát ôm hắn thật chặt, chỉ lo lắng hắn

đột nhiên biến mất không thấy.

Nhìn tiểu nữ nhân ôm lồng ngực của mình như gấu túi, Tư Nam Tuyết bày ra một nụ cười cực kỳ rục rỡ, nắm cánh tay thật chặt, để nàng áp sát ngực hẳn hơn.

Vân Tuyết Phi cọ xát ở trong ngực hẳn, người được hơi thở quen thuộc an tâm, cả người bỗng chốc có tinh thần, nàng thềm thì oán trách: "Không phải người nói lập tức trở về sao? Thời gian cũng thật lâu, ta còn tưởng rằng người ở lại nơi đó rồi!"

Tư Nam Tuyết khẽ cười một tiếng, hẳn thích cảm giác nàng lệ thuộc vào hẳn, hẳn đưa tay vỗ nhẹ đầu đầy tóc đen nhánh này, mở miệng nói: "Vốn định trở về, trên đường có một bằng hữu quen thuộc tới ở kinh thành, ta vừa mới đi gặp một lần!"

"Hoá ra là như vậy !" Vân Tuyết Phi gật đầu một cái bày tỏ đã hiểu.

Hai người ôm nhau thật chặt như vậy, hưởng thụ thời gian an bình sau giữa trưa, Tư Nam Tuyết vọng nhìn nữ nhân nở nụ cười trong ngực, ánh mắt lóe lên một cái, mấy lần muốn mở miệng, nhưng lời nói lại ngăn ở trong cổ họng.

Dĩ nhiên Vân Tuyết Phi phát hiện Tư Nam Tuyết khác thường, nàng ngẩng đầu lên, nhíu mày mà hỏi: "Người có chuyện muốn nói với ta sao?"

Tư Nam Tuyết thở dài, gật đầu một cái, rớt cuộc mở miệng: "Tô Thần Tường tới kinh thành, ông ấy và ta có hợp tác làm ăn, vừa rồi người ta gặp chính là ông ấy, ông ấy nói với ta muốn gặp người một lần!"

Chương 91: Chân tướng bị thời gian vùi lấp

Editor: thuyvu115257

Con người Vân Tuyết Phi khéo chuyển, đối với cái tên Tô Thần Tường này, nàng dĩ nhiên không xa lạ gì, là phụ thân của Tô Uyển, ông ngoại nàng.

Tư Nam Tuyết nheo đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào nàng, thấy nàng không nói lời nào, giọng nói mang theo một chút dò xét: "Nếu nàng không muốn gặp, ta lập tức rời đi!"

"Không, ta muốn gặp ông ấy!" Ánh mắt Vân Tuyết Phi kiên định, tổ mẫu từng nói Tô Thần Tường rất yêu thương Tô Uyển, nhưng vì Tô Uyển cố ý muốn đi theo Vân Hoài Thiên, nên mới đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với bà ấy. Vân Hân Nhan nói trước khi bỏ trốn cùng Vân Hoài Thiên Tô Uyển đã có thai, nàng nghĩ Tô Thần Tường có lẽ sẽ biết một chút ít manh mối.

"Vẫn suy nghĩ muốn biết phụ thân ruột là ai?" Tư Nam Tuyết mím môi, cánh tay mạnh mẽ hữu lực cố định nàng ở trước ngực, ánh mắt sâu kín như biển.

Vân Tuyết Phi không phủ nhận, gật đầu một cái: "Ta có thể không để ý dòng máu đang chảy trong người mình là của ai, nhưng mà ta rất muốn đòi lại công lý cho mẫu thân Tô Uyển của ta!" Đây cũng là chuyện duy nhất nàng có thể làm cho chủ nhân cơ thể này.

"Bây giờ ta dẫn nàng đi gặp ông ấy!" Im lặng một lát, Tư Nam Tuyệt đưa tay kéo Vân Tuyết Phi, định đi ra ngoài.

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, sửng sờ tại chỗ, kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Đi ngay bây giờ?"

Tư Nam Tuyệt xác định gạt đầu một cái: "Ta hiểu rõ nàng không bỏ xuống được, cho nên dẫn ông ấy đến Đông Lâm viên, hiện tại ông ấy đang đợi nàng qua đó!"

Trong lòng Vân Tuyết Phi Tâm bỗng nhiên ấm áp, đón nhận sự chiều chuộng của hắn, nhìn thẳng vào mắt nhau, gạt đầu.

Thời điểm nàng trông thấy Tô Thần Tường, quả thật giật mình một phen, nam tử trước mặt dáng người cao gầy nho nhã, quần áo màu băng lam làm từ tơ lụa thượng hạng, đường viền thêu hoa văn lá trúc và thắt lưng màu trắng bạc tôn lên vẻ đẹp của nhau. Hiện tại ông ấy đang cúi mắt mặt, đắm chìm trong thế giới tự tạo của mình, không hay là nàng đã đến.

Nàng bước khễ lên đằng trước, mắt nhìn chăm chú bóng dáng người nam nhân trước mắt, không thấy được mặt, nhưng từ cách ăn mặc lẫn khí chất mà nói, tuổi ông ấy còn trẻ hơn Vân Hoài Thiên.

Đột nhiên dưới chân có một chỗ gồ lên, tiếng nhánh cây bị giẫm truyền đến, Tô Thần Tường giật mình, từ từ xoay người lại, men theo âm thanh nhìn sang.

Ánh mặt trời mạ lên người ông một tầng màu vàng kim mỏng lung, biểu cảm nhẹ tựa lông hồng! Vân Tuyết Phi không khỏi cảm thán tận đáy lòng, thu hồi ánh mắt nhìn quanh bốn phía. Tư Nam Tuyệt nói Tô Thần Tường đợi ở bên trong, nơi này lại không có người nào khác, chẳng lẽ nam tử trước mắt chính là Tô Thần Tường? Nhưng ông ấy

chỗ nào giống một tổ phụ chứ, đôi con người vụt sáng rồi biến mất vô tung, làm cho người ta bắt không được, lại nghĩ muốn nhìn trộm, trong lúc vô tình người đã bị hấp dẫn! diển&đàn*lê#quý\$đôn

"Phi Nhi?" Tô Thần Tường nhẹ nhàng cất tiếng hỏi thăm, mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm, ấm áp hiện ra trong mắt, nữ tử trước mặt có một đôi mắt sáng ngời cùng Uyển Nhi ở trong ký ức của hắn giống nhau như đúc, đây là con của Uyển Nhi, trong lòng hắn kích động một hồi, thân thể có chút hơi run rẩy.

"Ông là Tô Thần Tường?" Vân Tuyết Phi lần này là kinh sợ thật sự, gương mặt trong trẻo tuấn tú, một tiếng ông ngoại kêu thế nào cũng không ra khỏi miệng!

Giống như nhìn ra sự nghi ngờ của Vân Tuyết Phi, Tô Thần Tường cười một tiếng, nụ cười không đạt tới đáy mắt, khóe môi nâng lên, hơi khổ sở: "Ta là." Còn dư lại câu kia hắn không nói nên lời, mấy năm nay hắn thiếu nợ đứa nhỏ này, nghe nói Phi Nhi ở Vân phủ chịu rất nhiều khổ sở, Uyển Nhi cũng buồn bực sầu não mà chết, nghĩ đến đây lòng hắn đau như dao cắt. Nếu không phải vì hắn sĩ diện, cố chấp chờ Tô Uyển nhận sai, cố ý không quan tâm bất kỳ tin tức nào có liên quan tới các nàng, mới dẫn đến hôm nay hắn và Tô Uyển âm dương xa cách, và không thể nhìn nhận Phi Nhi.

"Hôm nay ông tìm ta có chuyện gì?" Vân Tuyết Phi nhìn chăm chăm Tô Thần Tường, loại cảm giác phức tạp này khiến nàng cảm thấy rất kỳ quái.

"Hắn đối xử với con tốt không?" Tô Thần Tường hỏi thăm Vân Tuyết Phi, ánh mắt vô hạn yêu thương, gương mặt như ngọc dưới ánh mặt trời màu vàng càng thêm mông lung huyền ảo.

Nàng gật đầu một cái, nghĩ đến Tư Nam Tuyệt, trong lòng của nàng

phủ lên một màu ánh sáng trắng xinh đẹp, ấm áp an tâm: "Hắn rất tốt với ta!"

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Chân mày Tô Thần Tường vốn nhíu chặt rồi cuộc giãn ra, trong lòng có vui mừng, ánh mắt nhìn Vân Tuyết Phi tràn đầy từ ái.

Vân Tuyết Phi không ngốc, nàng cảm thụ được sự quan tâm chân thành của ông, tình cảm phức tạp mãnh liệt như vậy khiến nàng có cảm giác hơi thân thiết. Trong nháy mắt nàng đối với ông thân thêm một bước, nàng tin tưởng ông yêu thương Tô Uyển. Nhưng ông và Tô Uyển cắt đứt quan hệ phụ tử. Sau đó sống không được hạnh phúc, tại sao ông lại không quan tâm đến?

Nhớ lại Tô Uyển trước khi lâm chung nắm chặt tay nàng, không ngừng kêu: "Phụ thân, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Khóe mắt không ngừng ẩm ướt, khuôn mặt bi thương và lưu luyến, cho tới bây giờ, vẫn có chút cảm giác đau lòng.

"Tô Thần Tường lão tiên sinh, ông là phụ thân của Tô Uyển, cho dù ngoài miệng cắt đứt quan hệ phụ tử, nhưng quan hệ huyết thống là sự thật không sửa đổi được, tại sao ông lại nhẫn tâm như vậy, chẳng quan tâm gì tới bà ấy hả?" Vân Tuyết Phi kích động, ánh mắt hung hăng chất vấn, nói xong lời cuối cùng phẫn hận cất cao ngữ điệu.

Con người Tô Thần Tường chợt lóe, giọng khàn đến mức tận cùng, lời con bé nói hắn không phản bác được, hắn nhắm mắt lại, sắc mặt buồn bã, rầu rĩ nói: "Thật xin lỗi!" Trừ những lời này hắn không biết nói gì. Khoảnh khắc nghe được tin Tô Uyển không còn, hắn cảm thấy những năm tháng kiên trì ấy buồn cười cỡ nào, thế nhưng trên thế giới này không có thuốc hối hận! Hắn vốn định cùng chết với Tô Uyển, nhưng ngoài ý muốn biết được Tô Uyển sinh nữ nhi. Bấm ngón tay tính toán, đó là con của hắn và nàng, nếu nàng nguyện ý

sanh con cho hấn, có phải đã đại biểu trong lòng nàng từng có hấn hay không?

Nữ nhi của hấn đã chịu quá nhiều khổ sở, cho nên hấn phải sống sót, tìm được con bé bù đắp cho nó.

Chúng kiến bộ dạng Tô Thần Tường khổ sở bi thương, tình cảm sâu nặng không giống như là giả. Trong lòng Vân Tuyết Phi đột nhiên mềm nhũn, mím môi một cái: "Mẫu thân ta bà cho đến lúc chết phút cuối cùng vẫn còn nói thật xin lỗi ông!"

Tô Thần Tường giật mình, mở to mắt, trong mắt đầy tràn không thể tin, hấn nuôi Tô Uyển mười hai năm, cưng chiều nàng che chở nàng yêu nàng, hấn biết nàng có thể nói ra như vậy, là đã tha thứ cho hấn, là đã trong lòng từng có hấn. Nhìn nữ nhi có đôi mắt trong suốt giống Tô Uyển, hốc mắt Tô Thần Tường có chút ê ẩm.

Con người chỉ có ánh mắt là không lừa gạt được người khác, tình cảm mãnh liệt như vậy khiến trong lòng Vân Tuyết Phi chấn động một phen. Nàng chần chờ chốc lát, hay là hỏi ra điều nghi vấn trong lòng: "Vân Hoài Thiên không phải phụ thân ruột của ta, ông có biết rốt cuộc ta là con của ai không?" Câu cường bạo kia, nàng ra không nên lời.

Mặt Tô Thần Tường lập tức biến sắc, tròn mắt nhìn Vân Tuyết Phi tràn đầy sự đau lòng lẫn áy náy, hấn nắm chặt quả đấm, tình cảm cuộn cuộn như nước lũ bị đê nén trong mắt.

Bộ dáng khổ sở này không thể nghi ngờ đã chứng minh cho phỏng đoán của nàng, hấn nhất định là biết tên cường bạo đó là ai? Nàng siết chặt quả đấm, trong khoảnh khắc chờ đợi sự thật, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy phiền muộn.

Tô Thần Tường chột cười một tiếng, toàn thân lộ ra sự bi ai, buông rèm mi nhìn chăm chú Vân Tuyết Phi, ngữ điệu trầm thấp đè nén, đầy ắp tình cảm: "Phi Nhi, con có mong đợi phụ thân con không?"

"Mong đợi? Không có!" Vân Tuyết Phi lắc đầu một cái đơn giản dứt khoát trả lời: "Ta chỉ muốn biết tại sao hấn chiếm đoạt Tô Uyển xong. Sau đó lại cho phép nàng gả cho một người đàn ông khác. Hơn nữa qua nhiều năm như vậy cũng chẳng quan tâm tới nàng!" Từ vẻ mặt và trong lời nói của Tô Thần Tường, nàng có thể chắc chắn, Tô Thần Tường có quen tên cường bạo đó.

"Ta là phụ thân!" Trông thấy nữ nhi kiên cường, hấn càng đau lòng cùng áy náy, không đành lòng giấu giếm nữa, mặc kệ nữ nhi có nhận hấn hay không, hấn vẫn muốn bù đắp cho con bé, cố gắng làm tròn trách nhiệm của một người cha.

Hàng mi cong vút của Vân Tuyết Phi hơi giật giật, cười ha hả, tiếp theo thở dài: "Ngoại tổ phụ, ta biết ông là phụ thân của Tô Uyển!"

Ánh mắt kích động dần dần trở nên tĩnh mịch, hấn cau mày, nhếch miệng nở nụ cười khổ, lập lại lần nữa nói: "Phi Nhi, ta là phụ thân của con, không phải ngoại tổ phụ, nam nhân đã cưỡng chiếm Tô Uyển chính là ta!"

Bỗng chốc đầu óc trống rỗng, Vân Tuyết Phi càng thêm không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, ông ấy, ông ấy mới vừa nói cái gì? Ông ấy là phụ thân của nàng? Mẫu thân Tô Uyển bị ông ấy chiếm đoạt? Nhưng bọn họ không phải phụ tử sao? Nam nhân trước mặt phong thái trác tuyệt, vấn đề tuổi tác xẹt qua, chẳng lẽ.

Tô Thần Tường mở miệng lần nữa, xác thực suy đoán của nàng: "Ta và Uyển Nhi không có quan hệ máu mủ, nàng là dưỡng nữ của ta, cũng là nữ nhân cả đời ta yêu nhất!" Nghiêm túc nhìn nàng, ánh mắt

ấm áp nhiều hơn lúc trước, tựa như mây lại tựa như sương.

"Nếu như ông yêu bà ấy, tại sao lại để Vân Hoài Thiên mang bà ấy đi? Sau đó bà ấy sống không được hạnh phúc, tại sao ông không đi tìm bà ấy về? Bà ấy vẫn luôn chờ ông, kết quả đến chết cũng không đợi được!" Vân Tuyết Phi không ngờ chân tướng lại là như vậy, ngoại tử phụ biến thành phụ thân. Rốt cuộc nàng có thể hiểu được trong trí nhớ, tại sao gương mặt Tô Uyển luôn ưu thương nhìn về phương Bắc, ngâm nga một bài hát dân gian ở Cẩm Châu, bởi vì người nam nhân trước mắt này, trong lòng bà nhớ thương ở chỗ đó.

Một câu kia bà vẫn luôn chờ ông, rung động trái tim Tô Thần Tường, đâm thủng màng nhĩ của hắn, hắn mở to hai mắt, bờ môi run rẩy, không thể tin hỏi: "Con nói nàng ấy vẫn luôn chờ ta?" Hắn nhớ rõ khi hắn biết được nàng yêu một người đàn ông khác, muốn đi theo nam nhân kia, trong lòng hắn ghen tỵ và điên cuồng, hắn không quan tâm nàng khóc lóc giã giụa chiếm đoạt nàng, đôi mắt oán hận luôn xuất hiện trong giấc mộng của hắn lúc nửa đêm, làm tim hắn đau nhói, sao nàng có thể yêu hắn, chờ hắn chứ?

"Ta vẫn cho rằng nàng ấy sẽ hận ta, hận ta hạn chế tự do của nàng, hận ta đoạt sự trong sạch của nàng, hận ta đối phó người trong lòng của nàng." Tô Thần Tường cất giọng nói, âm thanh nhẹ như mây khói: "Nhiều năm như vậy, ta cố ý không quan tâm đến bất kì tin tức gì của nàng ấy, ta sợ ta nghe nàng và Vân Hoài Thiên hạnh phúc, sợ nghe nàng nói nàng hận ta. Nếu không phải Tư Nam Tuyết nói cho ta biết, chỉ sợ ta cho đến bây giờ vẫn sống trong thế giới của mình, không biết nàng đã sinh nữ nhi cho ta!"

"Thì ra là nàng yêu ta!" Hắn ngây ngốc nỉ non, con người đực ngầu, giống như rơi vào trong ký ức nào đó, khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười, hắn tự lẩm bẩm: "Cho đến bây giờ ta đều sống một mình, quen độc lai độc vãng, không vương không vói, mãi đến một ngày

trên đường đi Nam Châu, nhặt được một đứa bé gái xinh xắn, con người ngây thơ sáng ngời về sau vướng bận lòng ta, hai người sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm cứ như vậy bất tri bất giác nảy sinh! Ta cho là chúng ta sẽ vẫn hạnh phúc ở chung một chỗ như thế, nhưng."

Hắn bỗng chốc nhíu mày, con người ngưng tụ sự tàn nhẫn, giọng nói khàn khàn khổ sở: "Từ nhỏ đến lớn nàng vẫn chưa từng gặp nam nhân nào khác ngoại trừ ta, trên đường đi đến miếu Bạch Vân tự ở Cẩm Châu dâng hương, nàng đã cứu một tên thư sinh. Từ đó gạt ta lén lút lui qua lại với hắn ta. Sau khi bị ta phát hiện, nàng thế nhưng nắm tay tên kia nói muốn gả cho hắn!"

"Nàng là bảo bối ta quý trọng cả đời, chờ nàng lớn lên, ta lập tức giải trừ quan hệ phụ tử với nàng. Sau đó cưới nàng, chúng ta sẽ sinh thật con, sẽ luôn luôn ở cùng nhau hạnh phúc. Mất thấy hạnh phúc đã ở ngay trước mắt, sao có thể dễ dàng tha thứ một người đàn ông khác đoạt nàng!" Tô Thần Tường mỗi lần nghĩ đến dáng vẻ Tiểu Uyển ngọt ngào nắm tay một người đàn ông khác, con người sáng rỡ tràn đầy bóng dáng hắn ta, lòng hắn như dao cắt.

"Cho nên ông cưỡng đoạt Tô Uyển?" Vân Tuyết Phi không ngờ Tô Thần Tường và Tô Uyển còn có một mối liên hệ như vậy, dẫn đến cuộc nhân duyên sai lầm, trong trí nhớ Tô Uyển giống như chưa bao giờ nở nụ cười với Vân Hoài Thiên, thậm chí không đồng ý cho Vân Hoài Thiên qua đêm. Nàng vẫn rằng Tô Uyển bị thương tổn là do Vân Hoài Thiên liên tiếp đón nữ nhân vào phủ. Bây giờ nghĩ lại có lẽ lúc trước tình cảm của bà còn mơ hồ, đợi đến thời điểm thật sự hiểu, đã gả làm vợ cho người khác. Dựa vào tính cao ngạo của Tô Uyển, bà làm sao có thể trở về bên cạnh Tô Thần Tường. Dù sao Tô Thần Tường cũng là một nam tử ưu tú, cho bà hồi ức mười năm tốt đẹp nhất, bà tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân làm bản sự tốt đẹp ấy.

"Đúng vậy, là ta cưỡng đoạt nàng ấy, lúc nàng ấy biết ta phản đối, tối hôm đó vẫn khẳng khẳng muốn bỏ trốn với Vân Hoài Thiên!" Giọng Tô Thần Tường trầm thấp, gương mặt tuấn dật lúc sáng lúc tối.

Sau đó giống như nghĩ đến cái gì, dời mắt lên người Vân Tuyết Phi, trong mắt có vui mừng cùng đau đớn: "Chuyện đêm hôm đó, cho tới bây giờ, ta cũng không hối hận, bởi vì nàng giữ con lại cho ta, điều mà ta hối hận duy nhất đó là cuối cùng vì mềm lòng, thả nàng và người nam nhân kia rời đi, dẫn đến hôm nay chúng ta người một nhà âm dương xa cách, khiến con từ nhỏ bị khổ sở như vậy!"

Tô Thần Tường mong mỏi nhìn Vân Tuyết Phi, giọng nói mang theo lo lắng: "Phi Nhi, ta biết rõ ta tránh mặt nhiều năm như vậy, rất không xứng với trách nhiệm của một phụ thân, nhưng ta hi vọng con có thể gọi ta tiếng phụ thân, cho ta cơ hội chăm sóc con!"

Vân Tuyết Phi yên lặng hồi lâu, tiêu hóa những chuyện đã xảy ra hôm nay. Tô Uyển âu sầu, Tô Thần Tường khổ sở, tất cả đều xuất phát từ một lần bị để lỡ mất nhau. Nếu như ban đầu Tô Uyển thấu rõ nội tâm của mình, Tô Thần Tường có thể giống như Tiêu Hàn bỏ qua tự ái, luôn cận kề Tô Uyển, như vậy hôm nay có khả năng kết quả sẽ khác!

Nàng nặng nề thở dài, mặc kệ ra sao, nam nhân như Tô Thần Tường, tốt hơn nhiều so với Vân Hoài Thiên, tình cảm của hắn đối với Tô Uyển sạch sẽ thuần túy, nàng nghĩ Tô Uyển trên trời có linh coi như được an ủi. Nhìn nam tử ưu tú này, là phụ thân của nàng, cũng không phải là chuyện gì xấu. Hơn nữa cũng vì làm tròn tâm nguyện cuối cùng của Tô Uyển, nàng nhép miệng thốt lên hai chữ có phần không được thích ứng cho lắm: "Phụ thân!"

Lập tức một dòng nước ấm chảy mạnh vào trong lòng vốn đã khô cạn một thời gian dài, Tô Thần Tường tưởng mình đang ở trong

trong mộng. Hấn rút cuộc có nữ nhi rồi, cơ thể chảy dòng máu của hấn và Tiểu Uyển, môi hấn run nhè nhẹ vội vàng trả lời: "Tốt, tốt!"

Hấn đi lên vài bước ôm Vân Tuyết Phi vào trong ngực, miệng lầm bầm: "Ta Tô Thần Tường rút cuộc có nữ nhi rồi, về sau ai cũng không thể ức hiếp nữ nhi của ta, ai cũng không thể."

---phân cách tuyến---

Trong viện Tĩnh Tâm Hộ quốc vương phủ, kể từ sau khi Tư Nam Tuyết đi, Mộc Thanh Lan vẫn ngồi ở chỗ đó, mắt đẹp nhú lại, tay nắm chặt đôi thoa hạt đậu đỏ thắm, trong mắt một mảnh lạnh lẽo.

"Chủ tử, người đang lo lắng chuyện tiểu vương gia?" Thư Đứu mang một chén canh hạt sen tổ yến đưa cho Mộc Thanh Lan, nhỏ giọng hỏi.

"Người nói ta làm sao không lo lắng?" Mộc Thanh Lan đẩy chén ngọc ra, sắc mặt âm u, nghiêm giọng nói: "Tuyết nhi là nhi tử duy nhất của ta, ta hao tổn tâm tư trên người nó nhiều như vậy, là vì để cho nó có thể gánh vác trách nhiệm bảo vệ sự hưng thịnh của bộ tộc. Nhưng bây giờ, ta cố gắng nhiều năm thế nhưng không bằng một nha đầu chỉ quen mấy tháng, con trai ngoan của ta lại vì một nữ nhân mà tranh cãi với ta, người nói sao ta có thể không tức chứ?"

"Vương gia không phải cố ý cãi lời chủ tử, người ở trong lòng hấn vĩnh viễn là quan trọng nhất!" Thư Đứi đặt chén ngọc lên bàn, đi tới sau lưng Mộc Thanh Lan, xoa bóp bả vai bà: "Tiểu vương gia chỉ là nhất thời bị mê muội mà thôi, đợi qua một thời gian ngắn hấn có thể hiểu nỗi khổ tâm của chủ tử người rồi!"

"Hừ! Qua một thời gian ngắn? Còn phải đợi bao lâu nữa? Bây giờ trong lòng nó đã bị lấp đầy bởi Vân Tuyết Phi kia, ta thật sự hối hận

ban đầu vì lấy được tài lực Tô Thần Tường, để Tuyệt nhi cưới một nữ nhân như vậy, Nếu như lúc đó Tuyệt nhi cưới Linh nhi, dựa vào sự khéo léo của con bé, hiện tại ta cũng không cần phải lo lắng như vậy rồi!" Mộc Thanh Lan đau lòng, hành động, lời nói lúc này của nhi tử khiến lòng bà đau nhói.

"Chủ tử, Vương gia sớm muộn sẽ có một ngày hiểu được sự khổ tâm của người, người cũng đừng quá đau lòng ~" Thư Đới dịu dàng an ủi, hai tay linh hoạt xoa nắn: "Ta sai người đi Phong phủ đón Linh Nhi, đã lâu không gặp nha đầu đó rồi, vô cùng nhớ, chờ con bé qua đây, kêu nó làm cho chủ tử vui vẻ~"

Mộc Thanh Lan đưa nắm lấy bàn tay thô ráp trên bả vai, giọng nói vốn lạnh lẽo đột nhiên nhu hòa xuống, bà thở dài nói: "Thư Đới, ta có lỗi với người, biết người coi Linh Nhi như nữ nhi ruột, biết Linh Nhi thích Nam Tuyệt, nhưng ta vì đại cục, phải để Tuyệt nhi cưới Vân Tuyệt Phi, định chờ đến khi nắm chắc hết thảy, sẽ nâng Linh Nhi thành phù chính, nhưng không ngờ."

Hốc mắt Thư Đới phút chốc đỏ ửng, trong mắt có đau lòng lẫn uất ức: "Ta nhìn Linh Nhi lớn lên, đứa bé này không cha mẹ, ta chính là người thân nhất của nó, có thể nói ta sớm đã coi nó như nữ nhi của mình, trong thư nói nó bị vương phi đuổi ra khỏi vương phủ, còn hủy dung nhan, khiến trái tim ta rỉ máu~ ta hiểu chủ tử người suy nghĩ vì đại cục, nô tỳ không trách chủ tử, chỉ trách Linh Nhi không có phúc phận!"

Trong lòng Mộc Thanh Lan cũng không dễ chịu, Thư Đới đi theo bà gần mười lăm năm, tỉ mỉ hầu hạ bà. Mấy năm nay nhiều lần bị ám sát, nếu không có Thư Đới bên cạnh, bà đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi. Bà biết Thư Đới cái gì cũng không cầu xin, duy nhất thấp thỏm chính là Tống Thi Linh. Bà tự thấy hổ thẹn trong lòng, và cũng vì lần này bị nhi tử làm cho đau lòng, bà cầm lấy khăn lau nước

mắt cho Thu Đới, hứa hẹn: "Chờ sau khi kế hoạch thành công, ta lập tức giải quyết Phong Cự, để Nam Tuyệt nạp Linh Nhi làm trắc phi, về sau không lo cơm áo, nửa đời còn lại sống trong hạnh phúc!"

Chương 92: Lần này đến lượt ta áp chế huynh

Editor: thuyvu115257

Tròng mắt Thư Đới chột lóe, chỉ là trong tí tấc, rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Lúc này bên ngoài có tiếng nha hoàn cất lên: "Thái phi, biểu tiểu thư đến ~"

Thư Đới mừng rỡ, tay rũ xuống run lên nhè nhẹ, nhìn Mộc Thanh Lan kích động nói: "Thái phi, Linh Nhi đã tới ~"

Mộc Thanh Lan gật đầu một cái, chỉnh quần áo, giọng nói đoan trang uy nghiêm vang lên: "Cho vào đi!" diễn,đàn*lê\$quý%đôn

Nghe được âm thanh quen thuộc, Tống Thi Linh nhếch môi, từ từ nện bước đi vào, hôm nay vận mệnh của nàng sẽ bắt đầu thay đổi lần nữa!

Từ Đông Lâm viên đi ra, dưới ánh tà dương, nam tử như mộng như ảo lẳng lặng chờ đợi, nhìn nàng ra ngoài, sắc mặt vui vẻ, vội vàng đi lên trước.

"Lâu như vậy mà huynh vẫn đứng ở đây?" Mặt Vân Tuyết Phi cong cong, khoe miệng không khỏi lộ ra nụ cười. diễn,đàn^lê\$quý^đôn

Tư Nam Tuyết cúi đầu cười, tiếng cười trong trẻo như suối nước, ngắm Vân Tuyết Phi nói: "Nếu vi phu rời đi, nương tử ra ngoài không

thấy được người, tối hôm nay vì sợ rằng đừng nghĩ lên giường!"

Cố ý kéo dài hai âm cuối, nói xong làm cho người ta mơ tưởng viễn vông, Vân Tuyết Phi hơi đỏ mặt, tức giận trừng mắt nam tử đang há hê kia: "Không đứng đấy!"

Tư Nam Tuyết cười khế, trong mắt lưu chuyển hào quang rực rỡ, như muốn nhấn chìm Vân Tuyết Phi ở bên trong.

"Cùng nhạc phụ đại nhân trò chuyện như thế nào?" Tư Nam Tuyết đưa tay kéo Vân Tuyết Phi đi về Lâm Phượng viên, tiếng nói thanh nhuận trước sau như một.

Vân Tuyết Phi bỗng nhiên ngẩn ra, mắt trợn to, cực kỳ kinh ngạc nói: "Huynh đã sớm biết?" diễn đàn lê quý* đôn

Bàn tay nắm tay nàng đột nhiên siết chặt, Tư Nam Tuyết xoay đầu lại nhìn thẳng vào mắt nàng, gật đầu một cái: "Trước lúc nàng biết, bởi vì chưa rõ ý nàng thế nào, cho nên không dám tùy tiện nói cho nàng biết!"

Trong lòng vốn bởi vì hấn giấu giếm có chút không vui, nhưng khi nghĩ lại, hấn cẩn thận như vậy cũng là vì mình, nhất thời đáy lòng giòn ngọt, dịu dàng nói: "Hôm nay lúc chưa được gặp Tô Thần Tường, ta rất oán hận ngoại tổ phụ, trách ông ấy sao nhẫn tâm như vậy, một câu nói đoạn tuyệt tình phụ tử không quan tâm đến mẫu thân Tô Uyển của ta. Nhưng giờ phúc nhìn thấy ông ấy, ta có thể thấy rõ trong mắt của ông, thống khổ và áy náy, ẩn hàm cẩn thận, ta nhìn ra tình cảm của ông ấy đối với Tô Uyển không tầm thường. Sau khi xác định phỏng đoán của ta, biết chuyện cũ giữa bọn họ, trong lòng ta không còn oán giận nữa, có chăng chỉ là đau lòng vì bọn họ đã để lỡ mất nhau, mười năm tốt đẹp ở gần nhau, mười năm khổ sở hành hạ. Kết quả cuối cùng là âm dương xa cách, chuyện này cũng

nói không được ai đúng ai sai. Nếu Tô Uyển có thể sớm một chút ý thức được tình cảm đối với Tô Thần Tường. Hiện tại bọn họ đã là một đôi hạnh phúc mỹ mãn rồi. Nếu Tô Thần Tường có thể bỏ đi tôn nghiêm, như Tiêu Hàn ở bên cạnh Tô Uyển chờ đợi một ngày bà hồi tâm chuyển ý, thì bây giờ đã được hạnh phúc, chỉ là không có nhiều chữ nếu như thế."

"Nàng bằng lòng tha thứ cho ông ấy?" Bước chân Tư Nam Tuyệt ngừng lại một chút, ánh mắt lóe lên nói.

"Ừ, bắt đầu từ hôm nay ta sẽ có thêm một phụ thân thương yêu ta!" Vân Tuyết Phi dường như nghĩ đến cái gì, chau mày thị uy nói: "Phụ thân của ta thủ phủ Cẩm Châu, nếu sau này huynh dám phụ ta, ta lập tức bỏ huynh, cầm một đồng bạc đi tìm mùa xuân thứ hai!"

Ánh mắt Tư Nam Tuyệt run lên, nhiệt độ quanh thân lập tức giảm xuống vài độ, giọng nói hơi trầm xuống nói: "Nghĩ cũng đừng nghĩ!" Bỗng chốc cánh tay dùng sức, kéo Vân Tuyết Phi vào trong ngực.

Bụp một tiếng, chop mũi Vân Tuyết Phi va vào lồng ngực cứng rắn, vừa đau vừa bức. Đang muốn lên tiếng chỉ trích, thỉnh linh lửa nóng bao vây hơi thở nàng, mục tiêu chính xác bao trùm trên bờ môi nàng, khiến những lời nàng muốn nói bị ngăn lại trong cổ họng, một chữ cũng không thốt ra được.

Vân Tuyết Phi mở to hai mắt, nhìn thẳng vào mắt hấn, ngoài miệng mềm mại như lửa thiêu đốt nàng, đầu óc nàng choáng váng, miệng vô ý thức hé ra, mặc cho hấn chiếm đoạt nuốt vào nhà ra.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mặt Vân Tuyết Phi đỏ lên, hô hấp khó khăn, cảm giác sắp chết đến nơi, Tư Nam Tuyệt mới chịu thả nàng ra, đôi con ngươi sâu thẳm nhìn nàng chăm chú, môi mỏng khẽ mím môi.

Miệng rớt cuộc có thể thờ trở lại, Vân Tuyết Phi hớp từng hơi, ánh mắt không quên hung hăng trừng nam nhân đáng giận trước mặt.

Dưới trời chiều, dung nhan Tư Nam Tuyết như thơ như họa ẩn hiện trong làn khói mờ ảo mỹ lệ, sương mù dày đặc trong mắt nói: "Nàng chỉ có thể là của một mình ta, nghĩ cũng đừng nghĩ mùa xuân thứ hai, ai dám chạm vào nàng, bổn vương làm thịt hẳn!"

Vân Tuyết Phi trừng mắt đẹp, hất tay Tư Nam Tuyết ra, bước lên đạp hẳn một cước, sau đó tức giận ùng ùng bỏ về Lâm Phượng viên.

Khi Vân Tuyết Phi và Tư Nam Tuyết một trước một sau trở lại Lâm Phượng viên, món ngon chất đầy một bàn tỏa ra mùi thơm mê người. Vân Tuyết Phi vốn đang đói bụng, bỏ qua tâm tình không vui, vội vàng chạy tới trước bàn ngồi xuống, cầm đũa chuẩn bị ăn.

Ngũ Trà chạy nhanh tới kéo tay Vân Tuyết Phi, chỉ chỉ người đứng bên cạnh, nha hoàn không nhúc nhích Mộc Cần.

Mộc Cần, một trong những tứ đại nha hoàn cận thân của Thái phi, chịu trách nhiệm chuyện ăn uống hàng ngày, còn có an toàn của Thái phi, độc lập với tất cả nha hoàn ở vương phủ.

Mộc Cần nhìn cũng không nhìn Vân Tuyết Phi một cái, trực tiếp đi tới trước mặt Tư Nam Tuyết cúi người nói: "Nô tỳ phụng lệnh Thái phi, mời tiểu vương gia đi Tĩnh Tâm viện dùng bữa tối!"

Vân Tuyết Phi có ngu đi nữa cũng biết nha hoàn trước mặt hoàn toàn không coi mình ra gì, thái độ của nha hoàn cũng chịu ảnh hưởng từ chủ tử, xem ra vị Thái phi kia tuyệt đối không thích mình.

"Không cần, hôm nay bổn vương dùng bữa ở Lâm Phượng viên,

ngày mai sẽ đến chỗ mẫu phi!" Tư Nam Tuyệt trực tiếp kê một cái ghế ngồi bên cạnh Vân Tuyết Phi, cầm đũa gấp thức ăn cho Vân Tuyết Phi, biểu hiện sủng ái rõ ràng rành rành.

"Thái phi dặn nô tỳ nhất định phải mời được vương gia qua!" Mộc Càn vẫn như cũ cung kính nói.

Thu hồi nụ cười ở khóe môi Tư Nam Tuyệt bực bội chau mày, lạnh lùng nói: "Không nghe thấy sao? Bốn vương nói ngày mai."

Vân Tuyết Phi chợt nắm lấy cổ tay đang gấp thức ăn cho mình, quay đầu nói với Tư Nam Tuyệt: "Mẫu phi hôm nay mới trở về, huynh thân làm con, phải chăm sóc cho bà thật tốt!"

"Nhưng ta không muốn để lại một mình nàng, muốn đi chúng ta cùng đi!" Tư Nam Tuyệt ngưng mắt nhìn Vân Tuyết Phi, ánh mắt vô cùng chấp nhất, khiến Vân Tuyết Phi an lòng.

"Thái phi nói chỉ mời một mình vương gia qua!" Mộc Càn lập tức ngăn cản.

Mắt Vân Tuyết Phi tối sầm lại, lời nói dễ hiểu như vậy, sao nàng có thể nghe không ra chứ, quả nhiên Thái phi chẳng ưa mình.

Tư Nam Tuyệt không ngờ hôm nay hắn nói rõ ràng như thế, tưởng mẫu phi có thể hiểu cho nhi tử, vì hạnh phúc của con trai mà nhượng bộ, nhưng. Nhìn người hắn che chở trong nháy mắt âm đạm, hắn ngẩng đầu lên ánh mắt bén nhọn quét về phía Mộc Càn đứng ở bên cạnh nói: "Bốn vương không đi, nói với Thái phi, vương phi ở đâu, Bốn vương ở đó!"

Mộc Càn không ngờ tiểu vương gia luôn luôn tôn kính Thái phi, thế nhưng cũng có một ngày ném sạch mặt mũi Thái phi, nàng không

khỏi càng thêm không thích Vân Tuyết Phi. Bộ dạng quả nhiên như Thái phi đã nói, nữ nhân này chính là họa thủy, không thể ở lại bên cạnh vương gia.

Vân Tuyết Phi giật mình, chứng kiến sắc mặt nam nhân lạnh lẽo bảo vệ mình, trong lòng nàng hạnh phúc lâng lâng. Thái phi không thích mình cũng chẳng sao, chỉ cần người nam nhân trước mắt này luôn hết lòng hết dạ với mình là được. Vì hấn, cho dù có vượt qua giới hạn chịu đựng, nàng vẫn có thể nhịn.

"Chúng ta ăn chung đã lâu, hiện tại cũng không thiếu, huynh qua đó trước đi, tối mai đèn cho ta là được!" Vân Tuyết Phi nở nụ cười dịu dàng, nháy mắt với Tư Nam Tuyết.

Tư Nam Tuyết nhìn thấy vẻ mặt Vân Tuyết Phi như vậy, đưa tay sờ sờ mặt Vân Tuyết Phi, đầu ngón tay vô hạn yêu thương, gương mặt lãnh khốc này sinh sự dịu dàng không tương xứng: "Nàng muốn ta đi?"

Vân Tuyết Phi kiên định gật đầu một cái, Thái phi không thích nàng là việc của bà, nhưng nàng là con dâu vẫn phải hết sức làm tròn trách nhiệm.

"Vậy ta đi trước, nàng ăn cơm đi, sớm nghỉ ngơi một chút!" Tư Nam Tuyết dịu dàng dặn dò.

Sau đó đứng lên đi ra cổng, Mộc Cần theo sát phía sau.

Đợi sau khi không nhìn thấy bóng lưng hấn, Vân Tuyết Phi thở dài, nhìn thức ăn đầy bàn, đột nhiên cảm giác không còn khẩu vị nữa.

Ngũ Trà ngó ngoài cửa quan sát, thấy không người, nhanh chóng cài then, sau đó đi tới trước mặt Vân Tuyết Phi nhỏ giọng nói: "Tiểu thư,

hôm nay biểu tiểu thư tới vương phủ rồi, nghe nói là Thái phi phái người đón về đấy!"

Vân Tuyết Phi ngó người một lát, ánh mắt rơi vào trên người Ngũ Trà: "Đón lúc nào?"

"Sau giờ Ngọ ạ!" Ngũ Trà đáp.

Chân mày Vân Tuyết Phi nhíu chặt, xem ra vừa trở về đã sai người đi đón rồi, chắc hẳn Thái phi rất thích Tống Thi Linh, sau này chỉ sợ là khó sống đây.

"Hôm nay em đi điều tra, nghe nói trước đây Thái phi đối xử với biểu tiểu thư như nữ nhi ruột thịt. Vì vậy sau khi đến Vân sơn, quyền chưởng gia vương phủ giao cho biểu tiểu thư!" Nhớ lại lúc trước xích mích với vị biểu tiểu thư này, Ngũ Trà lo lắng nói: "Thái phi có thể bởi vì chuyện của biểu tiểu thư mà trách tội tiểu thư người không?"

Vân Tuyết Phi mấp má môi, mở miệng nói: "Bình đến tướng chấn, nước đến đất chặn, bây giờ có lo lắng cũng vô dụng, em sang đây cùng ta ăn cơm!"

Ngũ Trà cũng nghĩ như thế, Vương Gia sủng ái tiểu thư như vậy, nhất định sẽ không để cho tiểu thư bị ức hiếp.

Trong viện Tĩnh Tâm, từng dãy đèn lồng được treo lên cao, chiếu sáng cả viện như ban ngày.

"Thái phi, ăn miếng măng tre này, ngọt thanh ngon miệng!" Tống Thi Linh nhu thuận gấp thức ăn cho Mộc Thanh Lan.

Mặc dù mặt Tống Thi Linh đã bị hủy, gồ ghề rất khó coi, nhưng nàng ta khéo léo chiếm được lòng của Mộc Thanh Lan, tốt hơn nhiều so

với nhi tử lạnh lùng ngồi ở một bên. Bà cắn miếng măng, mùi vị quả nhiên rất được, khen ngợi nói: "Quả nhiên không tẻ, ngon vô cùng!"

Tống Thi Linh nghe xong, trong lòng tràn đầy vui mừng đặc ý, khi này đến đây, Thư di cũng lên nói với mình. Thái phi định qua một thời gian ngắn kêu biểu ca nạp mình làm trác phi. Nàng không ngờ, hôm nay biến thành như vậy, còn có cơ hội trở thành nữ nhân của biểu ca. Mặc dù trác phi không giống như chính phi, nhưng khiến nàng rất thỏa mãn rồi. Nàng quét mắt về phía Tư Nam Tuyệt, phong thái biểu ca xuất chúng như thế, làm cho trái tim đập nhanh, chỉ là liếc nhìn, mà sắc mặt đã hơi biến thành ửng hồng.

Sao Mộc Thanh Lan có thể không nhìn ra ánh sáng trong đôi mắt linh hoạt của Tống Thi Linh, thật ra vừa rồi bà có chút hối hận, hối hận khi bảo đảm với Thư Đới. Dung nhan như vậy, hơn nữa còn từng gả cho người khác. Mặc dù làm trác phi, nhưng vẫn không xứng với nhi tử của bà. Nhưng lời nói ra như bát nước đã hắt đi, không thể thu hồi, hơn nữa Thư Đới đi theo mình đã rất nhiều năm, cộng thêm Linh Nhi cũng khéo léo, bà chỉ có thể chấp nhận, bà ho khan hai tiếng mở miệng nói: "Linh Nhi, ta ăn no rồi, ngươi gấp thức ăn cho Nam Tuyệt đi!"

Tròng mắt Tống Thi Linh sáng lên, dờn mắt lên đôi đũa chưa từng di chuyển của nam nhân, nâng bước đi tới, thích biểu ca lâu như vậy, nàng dĩ nhiên biết biểu ca thích ăn nhất là cái gì. Lúc nàng chuẩn bị đưa tay đi gấp thức ăn, ánh mắt Tư Nam Tuyệt lạnh lẽo cố định trên người nàng, lời nói vô tình phun ra: "Ta không đói bụng! Cách xa ta một chút!"

Tâm tình Tống Thi Linh vốn đang vui mừng kích động thoáng chốc như bị dội một chậu nước lạnh, trong nháy mắt lạnh hoàn toàn, nàng cứ như vậy không biết làm sao đứng ở nơi đó, uất ức vành mắt đỏ hoe.

Mộc Thanh Lan cũng cố ý không nhìn tới gương mặt khó ưa của nhi tử, nghe Mộc Cần thuật lại chuyện vừa rồi, trong lòng bà lập tức nổi nóng, thế nào cũng không nghĩ tới bản thân kém một tiểu nha đầu, kêu nó ăn cơm với mình, còn phải tam xin tứ mời, cuối cùng vì nữ nhân kia mở miệng thỉnh cầu, nhi tử mới chịu tới đây! Đối với Vân Tuyết Phi, bà một chút cảm kích cũng không có, thậm chí còn chán ghét, đây là nhi tử của bà, bà hao phí tâm huyết bồi dưỡng, dựa vào đâu lại nghe lời một nữ nhân khác?

"Ta nghe Mộc Cần nói, tối hôm nay ngươi chưa ăn gì, sao lại không đói bụng?" Mộc Thanh Lan để đũa xuống, nhìn chăm chăm Tư Nam Tuyết, cả người lộ ra hơi thở lạnh lạnh không vui: "Hay là vì ăn cơm chung với lão bà này, khiến ngươi không đói bụng?"

Tư Nam Tuyết nghe một tiếng lão bà kia, mi mắt giật giật, nhìn thẳng nói: "Mẫu phi đệ nhất mỹ nhân ở Đại Hạ, được dùng bữa với mẫu phi là vinh hạnh của nhi tử!"

Nghe nhi tử nói như vậy, Mộc Thanh Lan hơi thoải mái chút, mặc dù bà có lòng tin với mỹ mạo của mình, nhưng chân chính nghe được từ trong miệng người khác, chắc chắn là khen ngợi mình rồi.

"Linh Nhi, nhanh gấp thức ăn cho Tuyết Nhi, ngươi đã cùng mẫu phi ăn cơm, thì phải ăn nhiều một chút, những món này là do ta căn dặn phòng bếp làm riêng cho ngươi!" Gương mặt trang nhã của Mộc Thanh Lan tràn đầy ấm áp, ra lệnh cho nha hoàn: "Các ngươi đem tất cả món ăn đến trước mặt vương gia đi!"

Tống Thi Linh lo lắng nhìn Tư Nam Tuyết, thấy lần này hẳn không có mở miệng phản bác, tim nàng đập chậm lại, đưa tay gấp thức ăn bỏ vào trong chén Tư Nam Tuyết, giọng nói còn ngọt hơn mật vang lên: "Biểu ca, đây là."

"Cút!" Tư Nam Tuyệt trừng mắt, lạnh lùng quét Tống Thi Linh, âm thanh lạnh lẽo từ trong kẽ răng nặn ra.

Lần này trái tim Tống Thi Linh thật sự vỡ thành mảnh vụn rồi, cả người cứng ngắc đứng ở đấy, hốc mắt ửng đỏ, thoáng chốc nước mắt đã tụ lại.

Thư Đới đứng sau lưng Mộc Thanh Lan cũng không nhịn được nữa, hai tay nắm quyền, hàn quang chọt lóe trong mắt, nói với Tư Nam Tuyệt: "Vương gia, cho dù người vì vương phi, cũng không thể trút giận lên người Linh Nhi!"

Sắc mặt Mộc Thanh Lan lập tức âm u, bà lạnh lùng nhìn Tư Nam Tuyệt cách đó không xa, ngữ điệu lộ ra sự uy nghiêm âm lãnh: "Bây giờ ngươi vì một nữ nhân, ngay cả cơm cũng không muốn ăn chung với ta?"

"Nữ nhân kia là người nhi tử đã nhận định, là nhi tửc của người, tại sao mẫu phi không thử tiếp nhận Phi Nhi?" Tư Nam Tuyệt có chút vô lực nói: "Con nói rồi muốn nàng và kế hoạch không có bất kỳ xung đột, con vẫn là một nhi tử hiếu thảo biết vâng lời!"

Mộc Thanh Lan cũng không làm bộ bình tĩnh nữa, gương mặt bà chìm trong sự giận dữ mắng Tư Nam Tuyệt: "Hừ! Hiếu thảo biết vâng lời, chỉ bằng dáng vẻ hiện tại này? Ta thật sự không biết con trai của ta lúc nào thì trở nên nhi nữ tình trường như vậy rồi! Dựa vào thái độ bây giờ của ngươi, ta sẽ tuyệt đối sẽ không thừa nhận thân phận hộ quốc vương phi của nàng ta!"

Thần kinh Tư Nam Tuyệt căng thẳng tựa dây cung thoáng chốc đứt đoạn, mắt lạnh đứng dậy: "Nàng là nương tử của con, là hộ quốc vương phi, là nữ chủ nhân của vương phủ này không được phép

thay đổi! Nếu như mẫu phi tìm thêm kẻ nào không đứng đắn tới nơi này, thì không cần gọi nhi tử qua đây!"

Câu nói không đứng đắn càng làm cho sắc mặt Tống Thi Linh trắng bệch, bờ môi run rẩy, một chữ cũng không phản bác được, chỉ có thể im lặng giữ nước mắt lại.

"Con trai ngoan, con trai ngoan, người đã không muốn đến đây như vậy, bây giờ lập tức rút ngay cho ta, ta không có đứa con như người, người rút, người rút." Mộc Thanh Lan không duy trì nổi dáng vẻ cao quý đoan trang nữa, tức giận chỉ tay ra cửa, sắc mặt âm hàn.

"Chủ tử, đừng tức giận có hại cho sức khỏe!" Thư Đới vội vàng đưa tay thuận khí cho Mộc Thanh Lan, trấn an nói: "Tiểu vương gia không phải cố ý chọc giận chủ tử, hẳn cũng chỉ vì quá yêu vương phi thôi, chủ tử người đừng để trong lòng!"

Tư Nam Tuyệt nghe vậy, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Thư Đới, mặt mũi bao phủ một tầng sương mù, lạnh nhạt nói: "Thư di nói như vậy, nếu người nghe hiểu thì biết Thư di mở miệng là vì ta, còn ngược lại sẽ cho rằng Thư di cố ý bôi nhọ Phi Nhi!"

Ánh mắt lạnh lẽo khiến trong lòng Thư Đới run lên, bà cười gượng nói: "Tiểu vương gia, người hiểu lầm, ta không có ý đó!"

"Không có thì tốt rồi! Không nên vọng tưởng thứ không thuộc về người, như vậy Bốn vương còn có thể kính trọng gọi người một tiếng Thư di!" Tư Nam Tuyệt lạnh lùng lưu lại một câu nói như vậy, không để ý tới sắc mặt Mộc Thanh Lan âm trầm, từ đầu tới đuôi cũng không nhìn đến Tống Thi Linh, trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài màn đêm đã buông xuống, không như bên trong Lâm Phượng viên, bầu không khí ở đây âm u khiến người ta bị đè nén.

Thời gian mới trôi qua không bao lâu, hần lại bắt đầu nhớ nhung hương vị ấm áp ấy, hần lập tức đứng lên sử dụng khinh công bay về Lâm Phượng.

Thời điểm đứng trước cửa, thế nhưng không ngờ phát hiện, đèn đuốc đều tắt hết, trong lòng hần không khỏi âm thầm nghiến răng, nha đầu này ngủ sớm thế, không muốn chờ mình đây mà.

Che giấu mất mát trong lòng, hần nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lấy ánh trăng đi vào, rốt cuộc thấy được trước giường dung nhan quen thuộc đang ngủ say, an tĩnh như vậy, làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Hần khẽ thở dài, đưa tay cởi quần áo, tiếp theo chui vào trong chăn.

Vừa chui vào, đột nhiên trên đỉnh đầu có một bóng râm che phủ, sau đó một vật nặng đè trên người mình, mềm lại, thơm ngát, hơi thở quen thuộc quanh quẩn ở phía trên.

Tư Nam Tuyệt ở trong bóng tối định thần nhìn lại, hai mắt trong suốt làm gì có nửa phần buồn ngủ, lúc này đang hứng thú nhìn mình chăm chăm, con ngươi lóe sáng.

Còn chưa kịp phản ứng, hai điểm trước ngực đau nhói, tức khắc toàn thân hần cứng ngắc, tứ chi đột nhiên không nhúc nhích được.

"Nàng muốn làm gì?" Tư Nam Tuyệt nhìn chăm chăm mặt Vân Tuyết Phi, mắt không nháy, giọng nói không chút sợ hãi.

"Lần này đến lượt ta áp chế huynh!" Giọng nữ phách lối chọt vang lên trong đêm đen.

Chương 93: Người còn giả bộ bao lâu nữa?

Vân Tuyết Phi cúi đầu nhìn Tư Nam Tuyết chăm chăm, cho dù trong đêm đen, vẫn có thể thấu qua bóng đêm mơ màng, nhìn ra vẻ suốt tuôn trong mắt hắn, liễm diễm phương hoa.

Khi nàng cúi đầu, từng tắc đến gần Tư Nam Tuyết, ngửi hơi thở phái nam nóng rực quen thuộc, toàn bộ bàn tay của nàng đều là mồ hôi, trái tim bùm bùm giống như muốn nhảy lên đến cổ họng, cùng với mặt trắng vấy xuống ánh sáng bạc, nhìn hấp dẫn mềm mại gần trong gang tấc, nàng nuốt nước miếng một cái, cho dù nàng đụng ngã hắn trước, nhưng thật sự ra trận, nàng vẫn khẩn trương sợ hãi.

"Thế nào? Dám không?" Âm thanh phái nam dịu dàng hài hước đột nhiên vang lên, kèm theo lồng ngực chấn động rất nhỏ. Hắn nhìn lên nữ nhân nào đó tiến lùi đều khó trước mặt, nụ cười khoe miệng càng để càng lớn.

Một bộ dạng đáng đánh đòn như vậy, ở trong cái liếc mắt của Vân Tuyết là khiêu khích trắng trợn, nàng nắm chặt vạt áo ở lồng ngực hắn, ánh mắt hơi lạnh, hung hăng dán về phía cánh môi của hắn, bởi vì dùng sức quá mạnh, không cẩn thận dập đầu đến hàm răng của hắn, lập tức đau đớn hít khí một hồi.

"Nha đầu ngốc ~" Một tiếng thở dài nhẹ nhàng cứng chiều truyền ra từ trong lồng ngực.

Ngay sau đó một đôi bàn tay mạnh mẽ đột nhiên vòng chắc lấy nàng, trời đất xoay tròn, nàng bỗng chốc bị đè ở phía dưới, còn chưa kịp

phản ứng, cánh môi nhẹ nhàng liếm láp chỗ da vừa mới va chạm, khi hần nhẹ nhàng mút thỏa thích, đau đớn từ từ biến mất, thay vào đó là cảm giác mát mẻ thoải mái.

Trần trọc triền miên chốc lát, Tư Nam Tuyệt ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn người trước mặt co rúc ở trong ngực hần giống như mèo con, hần bất đắc dĩ thở dài: "Hôm nay năng lực của vi phu có hạn, chỉ có thể phục vụ đến chỗ này, đợt sau này có cơ hội nhất định thỏa mãn nương tử gấp bội ~"

Ngay sau đó trên người đột nhiên nhẹ đi, dưới giường bên cạnh lồm xuống, một thân thể nóng như lửa dính sát nàng, chặn ngang ôm chặt nàng trong ngực.

Đợt tiếng hít thở vững vàng truyền đến từ sau lưng, Vân Tuyết Phi mới chậm rãi mở mắt ra, hôm nay nàng vốn chỉ vì chuyện Thái phi mà tâm tình không tốt, mới nghĩ đến việc muốn lưu lại dấu vết thuộc về của nàng ở trên người hần, nhưng đợt đến khi dứt gân não ra trận, cơ thể hổ khó xuống, nàng nặn ra mồ hôi lạnh, cuối cùng hiện tại cũng xuống, rốt cuộc trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng thẳng tới nay tại sao người không thỏa mãn lại có thể là nàng?

Ngửi hơi thở làm cho người ta an tâm, xung quanh ấm áp, ngày hôm nay trải qua nhiều chuyện, nàng cũng mệt mỏi, đầu hỗn độn, trên mí mắt run lên, rốt cuộc cũng đã ngủ.

Hôm sau, khi Tống Thi Linh sáng khoái tinh thần trở lại Phong phủ, biết được cuối cùng đứa con hoang đó đã mất, mặc dù chuyện buổi sáng này đều trong dự liệu, nhưng chính tai nghe được sự thật này, trong lòng của nàng ta rất sung sướng, nàng ta chưa trở về Linh Lung viện của mình, trực tiếp đến Tình Nguyệt các.

"Ta không uống thuốc, người đi, người đi!" Hồng Nguyệt hô khàn cả

giọng, dùng hết sức đẩy chén trước mắt ra, bởi vì lực độ của động tác lớn, kéo theo bụng của nàng ta co rút đau đớn một hồi, cảm giác bụng trống rỗng, càng nhắc nhở nàng ta vừa mới khổ sở mất đi đứa bé.

Phong Cực đưa chén cho nha hoàn bên cạnh, sau đó cầm tay Hồng Nguyệt, vẻ mặt đau lòng: "Hồng Nguyệt, ngươi vừa mới đẻ non, đại phu nói rồi, hiện tại phải điều dưỡng thân thể thật tốt, nếu không về sau sẽ rất khó có cơ hội làm mẹ!"

"Còn có cơ hội? Ha ha ~ không có cơ hội rồi, không có cơ hội rồi!" Hồng Nguyệt lắc đầu một cái, lạnh lùng rút tay ra, nước mắt lạnh lẽo ở khóe mắt chảy giọt xuống.

"Còn có, chỉ cần ngươi điều dưỡng thân thể thật tốt, bản tướng quân đồng ý với ngươi, sẽ cho ngươi một đứa bé!" Phong Cực vội vàng trấn an, ánh mắt khẩn trương vẫn chăm chú vào vẻ mặt trắng bệch trên người nữ nhân trước mặt, khi hấn mười lăm tuổi liền bắt đầu chơi đùa nữ nhân, mỗi lần đều sẽ làm xong các biện pháp an toàn, sẽ không tùy tiện để cho một nữ nhân mang thai con của mình, đối với đứa bé đến ngoài ý muốn này, không nói là kỳ vọng, nhưng hấn ta thật sự có cảm giác đau lòng.

"Không có sau đó, ta không muốn, cũng sẽ không mang thai đứa bé của ngươi nữa!" Ánh mắt Hồng Nguyệt như mũi tên tẩm độc bắn ở trên người Phong Cực, tiếng chỉ trích lạnh lùng nặng nề vang lên: "Kẻ nhu nhược này, nữ nhân ác độc kia giết nhi tử của ngươi, ngay cả thù này mà ngươi cũng không dám tìm nàng ta báo thù, ta còn sinh đứa bé cho ngươi làm gì? Chỉ sợ nó vừa mới đến trong bụng, sẽ trực tiếp biến thành một vũng máu giống như lần này."

"Sẽ không, ta sẽ không để cho nàng ta tổn thương con của chúng ta lần nữa!" Phong Cực vội vàng phản bác, đôi tay nắm thật chặt thành

quyền, trái tim đốt cháy đau đớn khiến cho giọng nói của hắn nghẹn ngào.

Hồng Nguyệt nằm ở trên giường, trái tim trống rỗng càng lúc càng lớn, từ đầu đến cuối trong đầu hiện lên máu đỏ ấm áp phun mạnh ra đầy đất, tiếng cười điên cuồng này, ánh mắt ác độc kia. Tất cả khổ sở đều do người nam nhân trước mặt này ban tặng.

"Hồng Nguyệt, ta đồng ý với ngươi, nhất định sẽ báo thù cho đứa bé của chúng ta! Nhưng, nhưng bây giờ còn chưa đến lúc, ngươi cho ta một chút thời gian." Phong Cực trịnh trọng mà khẽ nói: "Trước mắt nữ nhân kia có Thái phi nâng đỡ, ta tạm thời không động thủ được, chuyện này chỉ là tạm thời, ta đang chuẩn bị rồi, tin tưởng sẽ chờ không bao lâu, ta liền có thể khiến cho nữ nhân kia nợ máu trả bằng máu rồi!"

"Khiến cho ta nợ máu trả bằng máu, ngươi có bản lĩnh kia sao?" Bỗng nhiên cửa chính bị đá văng ra từ bên ngoài, vẻ mặt Tống Thi Linh âm u tiến vào.

Nghe được tiếng nói này thì con ngươi vốn khép hờ của Hồng Nguyệt đột nhiên mở ra, không để ý thân thể đau đớn giãy giụa đứng dậy, đợi nhìn thấy ánh mắt khiêu khích hài lòng của Tống Thi Linh, nàng ta cũng không nhịn được nữa bắt đầu gào thét: "Nữ nhân ác độc này, ngươi đền mạng của đứa bé cho ta, ta muốn giết chết ngươi, giết chết ngươi"

Con ngươi tối tăm của Tống Thi Linh liếc Hồng Nguyệt một cái, xuy một tiếng, sau đó cố định ánh mắt lạnh lùng ở trên người Phong Cực, giễu cợt: "Bây giờ bản tiểu thư đang đứng ở đây, ngươi nói xem định khiến bản tiểu thư nợ máu trả bằng máu như thế nào?" Thời gian dài như vậy, nàng ta đã sớm nhìn thấu đáo nam nhân này từ trong ra ngoài, chỉ cần nàng ta còn vương phủ một ngày, có Thái

phi làm núi dựa, nam nhân này phải thực hiện hình tượng gấu chó ở trước mặt mình đến cùng. Cho dù nàng ta giết mẹ ruột của hấn ta, hấn ta cũng không dám làm gì nàng ta!

"Tổng Thi Linh, ngươi còn dám đến!" Trên mặt Phong Cực đầy ác độc, cắn răng nghiêng lợi nói, hiện tại hấn ta không dám đụng vào nữ nhân này, không có nghĩa là hấn ta cũng không hận, mỗi một lần sau khi tranh chấp mâu thuẫn, hấn ta đều hận nữ nhân này sâu hơn, nếu như nữ nhân này không có vương phủ che chở, hấn ta đã sớm động thủ trực tiếp kết liễu nữ nhân này.

"Tại sao ta không dám đến?" Mặt mũi Tổng Thi Linh hả hê nhíu nhíu, nhìn nam nhân có vẻ mặt tức giận cũng không dám động thủ, còn nữ nhân có vẻ mặt oán hận, lại nằm ở trên giường không nhúc nhích nổi, trong lòng của nàng ta rất sáng khoái, thì ra vui vẻ xây dựng ở trên khổ sở của người khác, loại cảm giác này thật sự rất tốt!

"Nguyệt muội muội đẻ non, ta làm tỷ tỷ chắc chắn phải quan tâm một chút!" Tổng Thi Linh liếc mắt nhìn Phong Cực xanh mét mặt một cái, rồi sau đó chậm rãi nói: "Nhưng xem ra ta cũng không được hoan nghênh, đã như vậy thì ta đi trước, muội muội phải điều dưỡng thân thể thật tốt, cũng đừng vì nhất thời tức giận mà công tâm*, về sau cũng không thể sinh, như vậy tỷ tỷ ta thật sự có lỗi lớn với ngươi!"

*công tâm: vì đau khổ phần nộ mà hôn mê là nộ khí công tâm, vì bị thương bị bỏng nguy đến tính mạng mà hôn mê là hoả khí công tâm hoặc độc khí công tâm, cách gọi của Đông y

Hồng Nguyệt vốn bởi vì đẻ non nên thân thể rất yếu, lúc này nhìn kẻ thù phách lối ngay trước mắt lại không nhúc nhích được, nàng ta không chịu nổi, một tiếng phốc xích, máu đỏ tươi phun ở trên giường, rồi sau đó hơi thở mong manh nằm ở trên giường, trong miệng vẫn nỉ non: "Tổng Thi Linh, ngươi không chết từ tế được,

không chết từ tế được. Ta thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho người."

Gân xanh trên trán Phong Cực nhíu nhíu, tức giận trên mặt càng sâu hơn, hấn ta nói: "Biến, bà điên này nhanh cút cho ta!"

"Hiện tại ta...ta đi ~" Tống Thi Linh chưa bao giờ có ngày nào sung sướng như hôm nay, khi nàng ta sắp bước ra ngoài cửa, nàng ta quay đầu nói với Phong Cực: "Ngày hôm qua Thái phi đột nhiên hỏi tại sao tay ta tàn phế? Người biết ta nói như thế nào không?"

Nhìn Phong Cực thay đổi sắc mặt, Tống Thi Linh tiếp tục nói: "Thái phi nói nhất định sẽ chữa khỏi tay giúp ta, hơn nữa nhất định sẽ giúp ta làm chủ, bất cứ kẻ nào có lỗi với ta thì bà đều sẽ không bỏ qua!"

Sau khi Tống Thi Linh đi, Phong Cực đi tới trước giường, đưa tay vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của Hồng Nguyệt, trên mặt áy náy nói: "Thật xin lỗi!"

Hộ quốc vương phủ, Thẩm Lưu Nhiễm trải qua những ngày điều dưỡng, sắc mặt hồng hào, trừ còn thường xuyên lằm bằm lâu bầu, tất cả chuyện khác đều tốt.

"Tần Lan, Thẩm Lưu Nhiễm còn có cơ hội khôi phục sao?" Về mặt Vân Tuyết Phi khẩn trương nói, trải qua những ngày chờ đợi, rốt cuộc nàng chờ được.

Tần Lan mặc bộ áo xanh, sợi tóc đen thả tùy ý, toàn thân có vẻ lười biếng nhưng xinh đẹp, hấn yên lặng một lát rồi nói: "Có, nhưng còn phải xem tạo hóa của nàng ta!"

"Tạo hóa cái gì? Nàng ta có mấy tầng cơ hội có thể khỏe?" Cũng đã đến nước này rồi, chỉ cần Thẩm Lưu Nhiễm nhớ ra, thì nàng có thể

đến gần chân tướng hơn.

"Chỉ cần nàng ta nguyện ý, rất nhanh sẽ có thể khỏe!" Tần Lan thu hồi hòm thuốc, sớm biết chuyện như thế này, hẳn cũng không vội vã chạy về từ biên cương.

Ánh mắt Vân Tuyết Phi chột lóe, lại dừng tầm mắt ở khuôn mặt mờ mịt, ánh mắt hỗn độn, trong miệng không ngừng nỉ non câu kia: "Tiểu thư, thật xin lỗi, ta không cố ý, không cố ý."

Đợi sau khi Tần Lan đi ra, cả căn phòng chỉ còn lại hai người Vân Tuyết Phi và Thẩm Lưu Nhiễm, từng tiếng thật xin lỗi vang vọng.

Vân Tuyết Phi đi đến trước bàn, rót cho mình ly trà, sau đó đi tới trước mặt nữ nhân có khuôn mặt mờ mịt, ánh mắt lạnh lẽo, trực tiếp xối nước trà ở trên đầu Thẩm Lưu Nhiễm, chỉ trong nháy mắt như vậy, nàng vẫn thấy được, thân thể Thẩm Lưu Nhiễm run lên một cái, còn có kinh ngạc trong đôi mắt kia.

"Thẩm Lưu Nhiễm, ngươi còn giả bộ bao lâu nữa?" Vân Tuyết Phi lạnh lùng nói, nàng sớm nên nghĩ đến nữ nhân này vốn đang giả bộ.

Thẩm Lưu Nhiễm sững sờ nhìn Vân Tuyết Phi, vẻ mặt có chút giật mình, từng giọt từng giọt nước theo tóc chảy xuống, nàng ta mở to miệng nói: "Ngươi biết khi nào?"

"Ta đã sớm nghi ngờ, nhiều lần ám toán, mỗi lần đều do ngươi nhắc nhở, chúng ta mới phát hiện, đâu có chuyện trùng hợp như vậy, cho đến câu nói vừa rồi của Tần Lan, ta mới thật sự khẳng định, từ đầu tới cuối, ngươi hoàn toàn không điên khùng, lúc ấy khi Hạ Hầu Cảnh tìm đến ngươi, ngươi bị người khác đuổi giết, là hẳn cứu ngươi, ngươi biết tình cảm của hẳn đối với Tiết Phi, lo lắng hẳn giận chó đánh mèo lên ngươi, cho nên ngươi giả điên, cố ý tiết lộ điểm đáng

ngờ, để cho hấn bảo vệ người, người cho rằng có hấn bảo vệ nên có thể bình yên, không ngờ trên đường hấn gặp phải đười đười, người phải chạy loạn, sau đó đười đười phải ta, người đều sớm mưu tính trước tất cả chuyện này!"

Chương 94: Hồi hận vô dụng

Sắc mặt Thẩm Lưu Nhiễm thay đổi lớn, ở dưới ánh mắt sắc bén của Vân Tuyết Phi, nàng ta vô lực nhắm hai mắt lại, gật đầu một cái, cánh môi mở ra nói không lưu loát: "Không sai, ta cố ý giả điên đấy!"

"Tại sao những người đó muốn đuổi giết ngươi? Có liên quan đến cái chết của Tiết Phi?" Vân Tuyết Phi nhìn mắt Thẩm Lưu Nhiễm chăm chăm, toàn thân ngưng tụ một tầng sương lạnh lẽo.

Thân thể Thẩm Lưu Nhiễm cứng đờ một lúc, bỗng nhiên mở to hai mắt, không hề nghĩ đến nữ nhân này lại đoán đến tầng này, nàng ta khẩn trương nói: "Ngươi...làm sao ngươi biết? Ngươi có quan hệ như thế nào với Tiết Phi?"

"Ngươi trả lời ta trước! Ban đầu ngươi bỏ thuốc cho Tiết Phi là bị người nào chỉ điểm?" Vân Tuyết Phi không nhúc nhích dừng ánh mắt khiếp người ở trên người Thẩm Lưu Nhiễm, quanh người có chứa một loại cảm giác áp bức.

"Không, ta...ta không thể nói!" Mắt Thẩm Lưu Nhiễm khép hờ, nàng ta làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, thậm chí không ngại phản bội người mà nàng ta vẫn coi như người thân lqđ là tiểu thư và Lưu Ly, chính là muốn sống, nếu như nàng ta nói chuyện này ra, thì không còn có cơ hội sống sót rồi.

"Không thể nói?" Vân Tuyết Phi cười lạnh nhíu mày, nâng bước đi tới cửa, kéo cửa chính ra chỉ vào bên ngoài, giọng nói nặng nề mà nói: "Không nói thì lập tức cút cho ta, cút ra khỏi vương phủ, nơi này không lưu một pho Đại Phật như ngươi!"

Cánh môi Thẩm Lưu Nhiễm mím chặt, bước chân như đúc bằng chì, nàng ta sững sờ nhìn nữ nhân thường xuyên chăm sóc nàng ta, lại nhìn cửa rộng mở, không, nàng ta không thể rời khỏi vương phủ, rời khỏi vương phủ thì mất đi ô dù, chỉ cần ra khỏi vương phủ này, không bao lâu nữa nàng ta cũng sẽ bị những người đó tìm được, sau đó giết người diệt khẩu.

"Tiết Phi đối xử với người không tệ, tại sao người muốn phản bội nàng ấy?" Tâm Vân Tuyết Phi đột nhiên lạnh lẽo, đôi tay nắm chặt thành quyền, dường như móng tay muốn đâm chặt trong thịt, sự phẫn nộ khi bị người lừa gạt bao phủ nàng.

"Ta không muốn ~" Trong mắt Thẩm Lưu Nhiễm tràn đầy khổ sở, sắc mặt trắng bệch, Tiết Phi là một vết sẹo trong lòng nàng ta, vừa khế đụng thì máu tươi giàn giụa.

"Ta không có biện pháp, lúc ấy hoàng thượng lên lút với Mộ Dung Thanh Y sau lưng hoàng hậu, ta sớm đã biết chuyện này, ta đã từng nói bóng nói gió nhắc nhở tiểu thư, nhưng tiểu thư hoàn toàn không tin tưởng, còn cho rằng ta suy nghĩ nhiều, sau đó tiểu thư bị hoàng thượng sai đi bình định, ta cũng biết rõ hẳn ta muốn thừa dịp tiểu thư rời đi để cưới Mộ Dung Thanh Y, đợi đến sau khi tiểu thư trở về, gạo sống nấu thành cơm chín, muốn làm cho tiểu thư thỏa hiệp! Nhưng vào buổi tối trước ngày tiểu thư ra trận, Mộ Dung Thanh Y tìm ta, cho ta một bọc thuốc, bảo ta thừa dịp trước khi tiểu thư ra chiến trường để cho tiểu thư uống, ta biết rõ đó là thuốc mê, cũng hiểu trúng thuốc mê trên chiến trường thì đồng nghĩa với bước một chân vào Quỷ Môn quan, ta từng do dự."

Nói tới chỗ này, Thẩm Lưu Nhiễm bắt đầu nghẹn ngào, hốc mắt khế ửng hồng: "Không phải ta vô tình vô nghĩa, tiểu thư đối với ta như thế nào, ta hiểu rõ, trong lòng ta rất cảm kích nàng ấy, nhưng, nhưng

muội muội của ta ở trên tay bọn họ, ta không thể bỏ mặc!"

"Người còn có một muội muội?" Ánh mắt Vân Tuyết Phi lóe lên một cái, nàng nhớ kiếp trước nha hoàn của nàng đều là nữ cô nhi, không có người thân không có tỷ muội, bởi vì phụ thân từng nói, có nhớ thương thì có nhược điểm, người như vậy khó nắm chặt, bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội người, phụ thân yêu nàng, chọn lựa nha hoàn cho nàng đều là một thân một mình, không hề vướng bận, người như vậy, người đối xử với nàng ta tốt, nàng ta sẽ dùng sinh mạng dốc sức cho người, cũng ví dụ như Thẩm Lưu Ly.

"Ta có người nhà, chỉ có điều năm ấy quê nhà đột nhiên xảy ra lũ lụt, phụ mẫu của ta bị chết đuối, muội muội duy nhất của ta không rõ tung tích, sau đó quê nhà lại mất mùa, ta hết cách rồi, chỉ có thể đi tị nạn ở bên ngoài, thời điểm cuộc sống của ta thống khổ nhất thì ta gặp Tiết tướng quân, ông ấy thấy ta và nữ nhi của mình cùng tuổi, lại một thân một mình, liền mang ta về Tiết phủ, làm bạn với nữ nhi của ông ấy, sau này ta muốn nói với tiểu thư ta muốn tìm muội muội mất tích của mình, nhưng nghe nha hoàn trong phủ nói, hầu hạ bên cạnh tiểu thư phải là nữ cô nhi, ta lo lắng một khi tin tức này bại lộ, ta sẽ bị đuổi đi, vì vậy ta chỉ có thể giấu giếm, vừa làm nha hoàn cận thân của Tiết hoàng hậu, vừa tìm kiếm muội muội số khổ của ta, tìm rất nhiều năm, lúc ta sắp chết tâm, rốt cuộc có tin tức, nhưng giá tiền"

Thẩm Lưu Nhiễm không nói tiếp nữa, chỉ khóc thút thít, trong miệng tiếp tục lẩm bẩm câu nói trước kia: "Ta có lỗi với tiểu thư của ta, nàng ấy đối xử với ta tốt như vậy, nhưng ta không phải là người, ta là một kẻ ích kỉ, hại nàng ấy."

Vân Tuyết Phi vẫn nhìn Thẩm Lưu Nhiễm bi thương mà khóc ở đó, rõ ràng đau lòng như vậy, nhưng nàng lại không có một chút thương hại, đời trước nàng đối xử với người khác quá tốt, người mà nàng coi như thân nhân bằng hữu, một đoạt phu quân của nàng hơn nữa

xui khiến người khác bỏ thuốc cho nàng, một bỏ thuốc mưu hại nàng, nam nhân mà nàng toàn tâm toàn ý đối đãi, cuối cùng lại lén lút với tỷ muội tốt nhất của nàng, là đao phủ gián tiếp hại tính mạng của nàng!

"Ha ha ~ chết một tiểu thư, thêm một người muội muội, như vậy vô cùng tốt ~" Vân Tuyết Phi cười châm chọc một tiếng, đôi tay rũ xuống, nắm chặt thành quyền, dường như móng tay muốn bấm sâu trong thịt, nàng có thể trách ai? Đứng ở lập trường của Thẩm Lưu Nhiễm, vốn không sai, đó là muội muội có liên hệ máu mủ với nàng ta, người thân duy nhất của nàng ta, tại sao nàng ta có thể vứt bỏ? Mình và nàng ta không quen không biết, nhiều lắm chỉ là một mối liên hệ chủ tớ, quan hệ thuê mướn, dựa vào cái gì mà yêu cầu nàng ta quyết một lòng với người? Người đối xử tốt với nàng ta là chuyện của người, nàng tacảm kích hay không lại là chuyện của nàng ta, Tiết Phi, người quá đề cao mình rồi! Thật ra người không hề quan trọng như vậy!

"Không phải ta cố ý, ta thật sự đã hối hận, nếu như cho ta thêm một cơ hội, ta nhất định sẽ giữ vững trung thành với tiểu thư, tuyệt đối sẽ không có hai lòng!" Thẩm Lưu Nhiễm nâng đôi mắt đẫm lệ mông lung lên, con người kiên định bảo đảm.

Nếu như, còn có nếu như sao? Người cũng đã chết rồi, biến thành đất vàng chôn dưới đất rồi, hối hận có ích lợi gì? Nàng không cần những người này nói xin lỗi, nàng cần chính là những người này sống suốt đời ở trong khổ sở, đời đời kiếp kiếp bị lương tâm khiển trách, cả đời này đều sống ở dưới bóng ma tử vong của nàng!

"Ngày đó người xuất hiện ở lân cận Thiên Hương Lâu cũng không phải là trùng hợp?" Vân Tuyết Phi lạnh lùng cười một tiếng, trước kia sao nàng lại dễ dàng tin tưởng người khác như vậy? Thật sự là đầu óc rút gân!

"Mộ Dung Thanh Y lo lắng ta sống là một nguy hiểm đối với nàng ta, cộng thêm hoàng thượng giống như chưa dứt tình đối với Tiết hậu, nàng ta sợ hoàng thượng tìm được ta trước, nên muốn diệt khẩu ta! Nàng ta là Hoàng quý phi, dưới một người trên vạn người, có thể tùy ý điều động cấm quân trong cung, ta chạy trốn tới nơi nào cũng không chạy khỏi Ngũ Chi Sơn của nàng ta, đã như vậy, ta liền tới chỗ nguy hiểm nhất, vốn muốn dựa vào Hạ Hầu Cảnh, nhưng trên đường hấn gặp ám sát, ta đi theo hấn cũng nguy hiểm, vì vậy ta trực tiếp thừa dịp chạy loạn, tuần tra ở kinh thành rất nhiều ngày, nghe người ta nói chỉ có hộ quốc vương phủ có thể chống lại hoàng quyền, vì vậy ta vẫn canh giữ ở phụ cận của hộ quốc vương phủ, muốn nhân cơ hội vào đó ẩn náu, suốt mấy ngày chỉ thấy người mang theo nha hoàn ra cửa, vì vậy liền sắp xếp tiết mục phía sau!" Thẩm Lưu Nhiễm nói tới chỗ này thì xấu hổ cúi đầu, nàng ta không phải người tốt, tất cả người ở cùng một chỗ với nàng ta, không phải là bị nàng ta tổn thương, chính là bị nàng ta lừa gạt.

Chân tướng đơn giản như vậy, đã thương người như thế!

Đột nhiên tiếng bước chân của mấy người đi từ xa đến gần phía bên này, Vân Tuyết Phi nhíu mày lại, hơi thở.

"Tiểu thư, tiểu thư." Vẻ mặt Ngũ Trà cấp bách chạy vào vội vàng báo cáo: "Mộ Dung quý phi đang đi qua bên này, sau lưng còn có tám nha hoàn đi theo."

Thẩm Lưu Nhiễm vừa nghe, hoảng hốt, ánh mắt cầu cứu rơi vào trên người Vân Tuyết Phi, khẩn cầu: "Vương phi, người phải cứu ta, nàng ta nhất định tới bắt ta, nếu như bị nàng ta bắt được, ta chắc chắn mất mạng!"

Vân Tuyết Phi liếc vẻ mặt khẩn trương lo lắng của người kia, sau đó sửa sang lại vạt áo, trực tiếp lqđ tìm chỗ ngồi xuống, rót cho mình ly

trà, tỉ mỉ thổi trà.

Không bao lâu, Mộ Dung Thanh Y giữ tay nha hoàn, chậm rãi đi vào.

Cung trang màu hồng nhạt, mép váy thêu đóa hoa phù dung lớn, bên ngoài khoác một tầng lụa mỏng màu trắng, mái tóc màu mực như tơ lụa tùy ý thả bên hông, thân hình thon thả, lông mày khẽ nhếch lên, tâm trán đỏ tươi, càng nổi bật lên khí chất cao quý, quyến rũ động lòng người như tiên nữ thiên cung.

Mộ Dung Thanh Y vừa tiến vào, nhìn thấy đầu tiên chính là Vân Tuyết Phi khí định thần nhàn ngồi uống trà, ở đó nghĩ đến mấy lần xích mích trước, nhất là lần ở Thiên Hương Lâu đó, suýt nữa nàng ta chết, nàng ta giận đến cắn răng nghiến lợi, nữ nhân này lại năm lần bảy lượt không để mình ở trong mắt, thật sự đáng ghét đến cực điểm.

"Mộ Dung quý phi giận đùng đùng tới cửa như vậy, có gì muốn làm?" Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng cười một tiếng, mặt mày cong lên một độ cong đẹp mắt, một đôi mắt sáng sủa rực rỡ, không hề có vẻ khấn trương sợ hãi ở bên trong.

"Bốn cung tới bắt đào phạm!" Mộ Dung Thanh Y đưa mắt trực tiếp liếc nhìn Thẩm Lưu Nhiễm ở sau người Vân Tuyết Phi, ánh mắt đông lạnh, lạnh lùng nói: "Trời lại cho ta!"

Hai nha hoàn sau lưng nghe lệnh, đang chuẩn bị đi lên trước, đột nhiên một ánh sáng lạnh thoáng hiên lên, văng tung tóe ở dưới chân họ, mảnh vụn văng khắp nơi, trên người lập tức xuất hiện vài vết thương, màu máu thấm ra ngoài.

Đợi vừa nhìn dưới chân, đó chính là cái ly mà vừa rồi Vân Tuyết Phi cầm thưởng thức trà, chống đối trắng trợn như vậy, làm sao Mộ

Dung Thanh Y có thể giả vờ không nhìn thấy, ánh mắt tức giận của nàng ta cố định ở trên người Vân Tuyết Phi, nặng nề chất vấn:

"Vương phi muốn bao che đào phạm sao?"

"Xin hỏi quý phi, nàng ta đã phạm tội gì? Vậy mà có thể khiến cho quý phi tự mình tới cửa!" Vân Tuyết Phi đứng dậy, đi thẳng tới chỗ cách xa Mộ Dung Thanh Y hai bước, nhìn thẳng vào mắt nàng ta.

"Bổn cung bắt một đào phạm nho nhỏ, còn cần khai báo với vương phi?" Mộ Dung Thanh Y nghe vậy thì oán hận, không có Tiết Phi, thân phận Hoàng quý phi của nàng ta là tôn quý nhất ở Đại Hạ Quốc, nữ nhân này năm lần bảy lượt khiêu khích quyền uy của nàng ta, quả thật tội đáng chết vạn lần!

"Quý phi người nói xem, đào phạm trước mặt làm khách ở trong phủ ta, ta giao nàng ta ra, nhưng cũng phải cho ta lý do giao ra, chỉ cần quý phi có thể đưa ra, ta nhất định giao!" Vân Tuyết Phi chột cười phóng khoáng một tiếng, nhưng nhìn kỹ, bên trong lại có một chút màu sắc u ám.

"Vân Tuyết Phi, người đừng quá đáng!" Mộ Dung Thanh Y cắn răng nghiêng lợi, sắc mặt một hồi xanh, một hồi trắng.

"Thẩm Lưu Nhiễm là thị nữ thiếp thân của tiên hoàng hậu, nương nương người và tiên hoàng hậu tình như tỷ muội, bây giờ lại ngay cả một tỷ nữ nho nhỏ cũng không tha cho, chẳng lẽ tình cảm của nương nương đối với dđlqđ tiên hoàng hậu đều là giả?" Ánh mắt Vân Tuyết Phi thâm thúy, cánh môi lại gần Mộ Dung Thanh Y nói.

Chương 95

Editor: thuyvu115257

Sắc mặt Mộ Dung Thanh Y hơi biến đổi, tràn đầy tức giận, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tình nghĩa giữa bốn cung và Tiết hoàng hậu không cho phép một người ngoài như ngươi chất vấn!" Tại sao nữ nhân này biết rõ chuyện những người bên cạnh Tiết Phi như vậy? Chẳng lẽ. Nàng dời ánh mắt đến Thẩm Lưu Nhiễm đang run lấy bầy, hoảng sợ núp ở một bên, thoáng chốc rùng mình, nên sớm giải quyết nữ nhân điên này mới phải!

Động tác nhỏ như vậy, Vân Tuyết Phi tất nhiên thấy được, khoe miệng nàng khẽ nâng lên, cười giễu cợt: "Là không được phép chất vấn hay bị nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận hả?"

Nhìn Vân Tuyết Phi nhếch môi cười mỉa mai, Mộ Dung Thanh Y tức run lên, đáy mắt thoáng qua ánh sáng âm lãnh bén nhọn: "Nói bậy, bốn cung đi đọa làm chính, chớ có vu oan!"

Một tiếng quát lớn uy nghiêm kia, khí thế của Hoàng quý phi và địa vị biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, nơi nào còn có sự nhu nhược không chỗ nương tựa lúc trước. Trang phục chỉnh tề, gọn gàng, bức họa vàng xám trong trí nhớ, thì ra từ đầu đến cuối nàng cũng chỉ là một vai trong vở kịch này!

Vân Tuyết Phi không né tránh ánh mắt Mộ Dung Thanh Y, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt nàng ta, hai bên nồng đậm mùi thuốc súng. Một lát sau, cánh môi nàng rớt cuộc mở ra: "Hạ Hầu Huyền cưới người làm Hoàng quý phi và Tiết Phi chết trận sa trường là cùng một ngày,

hoàng cung và chiến trường cách xa vạn dặm, muốn truyền tin phải đi liên tục ba ngày ba đêm. Chẳng lẽ người đã sớm tiên đoán được Tiết Phi sẽ chết, cho nên ở cùng một ngày được Hạ Hầu Huyền đón về hoàng cung, tính toán sau này thay tỷ muội tốt Tiết Phi của người chăm sóc tốt nam nhân của nàng ấy, hay là. ?"

Nói biết trước chắc chắn không có khả năng, trên cái thế giới này không tồn tại thần thánh. Nếu quả thật có người như thế, này Tiết Phi chắc hẳn sẽ không chết! Đáp án nhất định là về sau, mặc dù Vân Tuyết Phi không nói tiếp, nhưng liên tưởng đến tình huống lúc đó, người thông minh đều đoán được, vị Hoàng quý phi trước mắt này lúc còn là tỷ muội với Tiết hoàng hậu đã sớm quyến rũ Hoàng thượng, thừa dịp Tiết hậu bình loạn, lập tức hóa thành tu hú chiếm tổ chim khách.

Mộ Dung Thanh Y giận đến mức răng va vào nhau, trên mặt lúc đó lúc trắng, trong lòng chấn động, chuyện này có rất ít người biết. Sau khi Tiết Phi chết, mẫu thân Quan Bạch Nguyệt của nàng chính là lo lắng người đời sẽ vì chuyện hoàng hậu chết mà chỉ trích nàng. Và vì củng cố địa vị của nàng, mẫu thân nàng tìm một số người, tung tin tức ở trên đường, nói dối rằng nàng thành thân khác ngày Tiết Phi chết. Hơn nữa còn tìm người tán dương, nói nàng bởi vì Tiết Phi ra lệnh, mới đồng ý để hoàng thượng sắc phong, thành Hoàng quý phi, thay thế Tiết hậu chăm sóc hoàng thượng.

Chiến trường vốn khá xa, người đã chết rồi, vì để vong hồn người chết được thành thơ. Tuy dân chúng bị thương, nhưng cũng không truy cứu sâu, cho nên nàng thành thân và Tiết Phi chết trận cùng một ngày chuyện này có rất ít người biết. Đồng thời bởi vì nàng vứt bỏ hạnh phúc của mình, tuân thủ lời hứa với Tiết hậu, càng khiến cho ấn tượng của nàng trong lòng dân chúng cao hơn.

Vốn cho rằng chuyện đó cứ như vậy yên lặng trôi qua, nhưng bây

giờ lại bị nữ nhân đáng ghét này làm cho lộ ra ngoài rồi, Mộ Dung Thanh Y tức đỏ mặt, lửa giận cháy hừng hực trong con người, hai tay nắm chặt, giọng nói cơ hồ là từ trong kẽ răng nặn ra: "Vân Tuyết Phi, người nhất định phải đối nghịch với Bồn cung sao? Được, rất tốt, người đừng cho rằng có hộ quốc vương phủ che chở, Bồn cung không dám động tới người!"

Vốn định cho nàng ta sống thêm một thời gian, nhưng dựa theo tình thế trước mắt. Mặc dù không tìm được dấu hiệu nữ nhân này từng tiếp xúc với Tiết Phi, nhưng nàng ta lại biết rất nhiều chuyện giữa nàng và Tiết Phi. Nếu để nàng ta sống thêm một ngày, là nàng thêm một ngày nguy hiểm. Nàng có cảm giác, nữ nhân gọi là Vân Tuyết Phi này còn nguy hại hơn Thẩm Lưu Nhiễm.

Ánh mắt ngưng tụ, tròng mắt đen tối như biển, ngữ điệu cực kỳ âm trầm nói: "Hộ quốc vương phi Vân Tuyết Phi dĩ hạ phạm thượng, bắt lại cho ta, nếu như phản kháng." Ánh mắt nàng ta dừng lại trên người Vân Tuyết Phi một lát, sau đó run lên, lạnh lùng phun ra một chữ: "Giết!"

Sau lưng sáu vị nha hoàn nghe vậy đồng loạt hành động, từng người một tấn công Vân Tuyết Phi, còn chưa có đến gần người Vân Tuyết Phi, đã bị một cơn gió mạnh ngăn trở. Thiên Tâm, Xuân Thủy, Hạ Nhật, Thu Thực, Đông Tuyết xuất hiện ở trong phòng, không có ai nhìn thấy bọn họ xuất hiện thế nào, trong mắt năm người chợt lóe ánh sáng lạnh, tạo thành vòng vây bảo vệ chặt chẽ Vân Tuyết Phi bên trong.

Sáu người nha hoàn ngừng một chút, ánh mắt tìm kiếm nhìn Mộ Dung Thanh Y, họ có thể cảm nhận được hơi thở không tầm thường trên năm người này, bọn họ nhất định là ẩn vệ của vương phủ. Nếu họ liều mạng, chắc chắn không chiếm được chỗ tốt.

Nhưng Mộ Dung Thanh Y mặc kệ, hiện tại nàng chỉ biết không thể giữ lại mối tai họa này. Nếu như nàng ta nhìn thấy Hạ Hầu Huyền, báo hết chuyện mình biết, vậy mọi cố gắng hôm nay của nàng đều uổng phí rồi, nàng không muốn! Trông thấy bọn nha hoàn không dám tiến lên, nàng cực kỳ tức tối, nổi giận mắng: "Không có lỗi tai hại! Còn không mau đi bắt!"

Đám nha hoàn người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng hết cách rồi, biết rõ trên núi có hổ chỉ có thể lao vào!

Tiếng đánh nhau vang lên không được bao lâu, bọn họ bị năm người kia phản kiểm chế, giải đến trước mặt Vân Tuyết Phi.

Mộ Dung Thanh Y ngây người, làm sao cũng không ngờ bên cạnh nữ nhân này lại có năm cao thủ như vậy!

Trong lòng nàng hồi hộp run rẩy, mắt quét tứ phía, cuối cùng nhìn thấy sau lưng còn được hai nha hoàn, nàng chỉ tay vào bọn họ quát: "Hai người các người, lên cho bổn cung!" Nhưng mà các nàng giống như không nghe thấy, ai làm chuyện này, không coi Mộ Dung Thanh Y ra gì. Hai người này xuất thân từ trong cung, từ nhỏ sống ở hoàng cung, họ chứng kiến thời gian Tiết Phi làm hậu, biết rất nhiều chuyện giữa Tiết Phi và Mộ Dung Thanh Y, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới thì ra vị trước mắt này đã đoạt mình phu quân của tỷ muội tốt của mình. Mặc dù hoàng thượng tam cung lục viện rất bình thường, nhưng vượt qua tường rào tỷ muội, các nàng vẫn tôn kính Tiết hậu, con người vốn đang cung kính lập tức khinh thường giễu cợt.

Mộ Dung Thanh Y dĩ nhiên phát hiện được sự khác thường, giận đến cả người run rẩy, tiếng nghiến răng kẽo kẹt vang lên nói: "Hai người các người muốn tạo phản sao?"

"Ai muốn tạo phản?" Giọng nói uy nghiêm quen thuộc từ ngoài cửa

truyền đến.

Đợi cửa chính bị bên ngoài mở ra, Thu Đới đỡ Mộc Thanh Lan đi vào, một bộ cung trang màu tím bao bọc đáng người lung linh, thực dung đoan trang, lại không mất đi vẻ nhã nhặn lịch sự, tóc búi ra phía sau, cắm mấy cây trâm vàng, lay động theo bước chân, vô cùng quyến rũ xinh đẹp. Năm tháng cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên gương mặt nữ nhân, ngược lại theo thời gian tích lũy, bà càng thêm thành thực hơn, làm cho người ta không rời mắt được!

Mộ Dung Thanh Y cũng không nghĩ tới người đi vào là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, một cái nhãn mày một nụ cười, mỗi khi quay đầu, khí chất cao quý hiển thị rõ, sao nàng chưa từng nghe qua vương phủ còn có một nhân vật tồn tại như thế nhỉ?

Vân Tuyết Phi không dự đoán được Mộc Thanh Lan lại đột nhiên xuất hiện, vội vàng tiến lên cúi người nói: "Bái kiến mẫu phi!" Ánh mắt như có như không, sao nàng có thể không biết bà ta không thích mình chứ, nhưng vì bà ta là mẫu thân của Tư Nam Tuyết, nàng cũng phải lễ nghi thích đáng.

Mộ Dung Thanh Y ngẩn ra, mở to hai mắt, nhìn đại mỹ nhân thanh tú xinh xắn kia, thế nào cũng không thể liên hệ được chữ mẫu phi và dung nhan trước mặt này!

Mộc Thanh Lan mỉm cười, để Thu Đới dìu vào, mắt đẹp nhìn khắp bốn phía, một lát sau nhếch môi cười yếu ớt, dời ánh mắt hỏi thăm định tại trên người Mộ Dung Thanh Y hỏi lần nữa: "Ai muốn tạo phản?"

Mộ Dung Thanh Y không ngờ sẽ kinh động đến Thái phi trong phủ, vốn định trực tiếp bắt Thẩm Lưu Nhiễm, nhưng mà lại bị Vân Tuyết Phi ngăn trở, khơi lên sát tâm của mình, bây giờ còn quấy rầy đến

người gọi là Thái phi này.

Tròng mắt do dự đảo qua đảo lại giữa Mộc Thanh Lan và Vân Tuyết Phi, một lúc sau, cuối cùng dừng trên người Mộc Thanh Lan, giọng nói có chút nặng, đưa ngón tay chỉ Vân Tuyết Phi nói: "Nàng ta!"

Lập tức sắc mặt Mộc Thanh Lan hiện lên sự không vui, ánh mắt nhìn Vân Tuyết Phi càng thêm lạnh nhạt, lạnh giọng mở miệng nói: "Thả họ!"

Cho dù trong lòng biết bà không thích mình, nhưng khi chân chính đối diện, nghe được mệnh lệnh nghiêm khắc kia, tim Vân Tuyết Phi chẳng còn cảm xúc dù chỉ một chút, nàng phất tay với Thiên Tâm, lập tức những nha hoàn kia trở về sau lưng Mộ Dung Thanh Y.

Mộ Dung Thanh Y có ngốc đi nữa cũng biết, tình huống hiện tại giữa hai người này có mâu thuẫn với nhau!

Chương 96-1: Đèn bù cho Tiết Phi (1)

Editor: thuyvu115257

Nghe vậy, Thẩm Lưu Nhiễm không khỏi luống cuống, trong lòng càng thêm hoảng sợ, nhất là tầm mắt âm u kia của Mộ Dung Thanh Y rơi vào trên người mình càng làm cho cơ thể không kiềm chế được run rẩy.

Không! Nàng không thể bị bắt, nàng hiểu rõ con người Mộ Dung Thanh Y. Trước kia là Tiết Phi, địa vị cao quý hoàng hậu của một nước, đối xử với nàng ta tốt như vậy, cuối cùng lại bị nàng ta dụng kế hại chết, mình chẳng qua là một tỳ nữ nhỏ. Hơn nữa mình nắm trong tay bí mật không thể cho ai biết, nàng ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình, bị nàng ta bắt được, chỉ có một con đường chết!

"Đa tạ Thái phi thành toàn!" Mộ Dung Thanh Y cười khế, ánh mắt khiêu khích thị uy quét lên người Vân Tuyết Phi, sau đó con người trở nên ác độc, lạnh lùng ra lệnh: "Trói tỳ nữ này lại cho bốn cung!"

"Vương phi, người cứu nô tỳ ~" Thẩm Lưu Nhiễm hướng ánh mắt cầu cứu về phía Vân Tuyết Phi, nàng ấy là hy vọng duy nhất của nàng.

Khi hai nha hoàn tiến lên lần nữa, ánh mắt lạnh xuống, khóa chặt Thẩm Lưu Nhiễm, vừa rồi nếu như không phải vì bắt nữ nhân này, họ sẽ không đến mức bị tổn thất lớn như vậy. Bây giờ nhìn thấy nàng ta run lấy bầy như dê con đờ làm thịt, rốt cuộc bức tức trong lòng

các nàng cũng tiêu tán.

Lập tức Thiên Tầm vọt thẳng lên chắn trước mặt Thẩm Lưu Nhiễm, bàn tay nắm chặt bội kiếm đeo bên hông, đôi con ngươi bén nhọn nhìn chăm chăm, giống như chỉ cần có người tiến thêm một bước, nàng liền rút kiếm giải quyết kẻ đó.

Hai nha hoàn dừng trước mặt Thiên Tầm, nhìn thoáng qua nhau, sau đó đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Mộ Dung Thanh Y. Nếu là lúc trước, Mộ Dung Thanh Y nhất định sẽ giận dữ mắng: chút chuyện nhỏ này còn làm không được, bổn cung nuôi đám vô dụng các ngươi để làm gì? Nhưng bây giờ người chắn trước mặt là Vân Tuyết Phi, như vậy nàng thuận tiện trèo lên dây mây vậy!

"Thái phi, chuyện này." Mộ Dung Thanh Y khổ sở ngó Mộc Thanh Lan, chỗ sâu trong con ngươi thoáng hiện một ít tính toán, Vân Tuyết Phi người tốt nhất có thể chống chọi được đến lúc cuối!

Mộc Thanh Lan vốn đã không thích Vân Tuyết Phi, hiện tại nha hoàn Vân Tuyết Phi lại ở nơi đông người vút bỏ mặt mũi mình, bà chắc chắn sẽ càng thêm không thoải mái, món nợ này cũng coi như tính trên đầu Vân Tuyết Phi.

Thu hồi nụ cười, ánh mắt bà không vui rơi vào trên người Vân Tuyết Phi, giọng điệu âm trầm: "Thị tỳ ngươi còn không mau tránh ra!"

Vân Tuyết Phi lạnh nhạt liếc Thiên Tầm một cái, sau đó nhìn thẳng vào mắt Mộc Thanh Lan, tiếng nói kiên định: "Mẫu phi, con không thể để Quý phi mang tỳ nữ này đi!"

"Ngươi." Ban đầu Mộc Thanh Lan đã chẳng ưa Vân Tuyết Phi, nhưng vẫn chưa biểu hiện rõ ràng. Bây giờ nghe Vân Tuyết Phi trả lời như vậy, nhất thời cảm thấy mất thể diện, sắc mặt trở nên cực kỳ

khó coi.

"Vương phi, người có biết mình đang nói gì không?" Bà giảm âm, trong lời nói chứa ý tứ cảnh cáo.

"Xin mẫu phi tha thứ, con dâu không thể giao tỳ nữ này!" Vân Tuyết Phi không tránh né tầm mắt bén nhọn của Mộc Thanh Lan, ngược lại còn nhìn thẳng vào mắt bà ta, lần nữa kiên định nói.

Bốp một tiếng, Mộc Thanh Lan vỗ mạnh vào mặt bàn, đứng bật dậy, đáy mắt nhuốm một tầng màu sắc đen tối, ánh mắt như mũi tên bắn về phía Vân Tuyết Phi: "Vì một tiện tỳ, người tranh cãi với ta, có chút tự giác làm con dâu sao?"

"Mẫu phi, con vẫn tôn kính người, những chuyện khác con có thể nhượng bộ, nhưng chỉ riêng chuyện này là không được. Nếu hôm nay con để quý phi đem nàng ấy đi, chắc hẳn." Nàng nhú mày liếc Mộ Dung Thanh Y, cười như không cười nói: "Chắc hẳn quý phi nương nương sẽ không để cho nàng ấy nhìn thấy mặt trời ngày mai!"

Mộ Dung Thanh Y ngốc đi nữa cũng nghe ra được nàng ta đang nói mình lòng dạ độc ác, nàng hừ lạnh một tiếng, trợn mắt nhìn Vân Tuyết Phi một cái: "Bổn cung làm gì không cần người cho phép, người tới, bắt cho bổn cung!"

Xuân Thủy, Hạ Nhật, Thu Thực, Đông Tuyết lập tức tiến lên cùng Thiên Tâm tạo nên một bức tường sắt kiên cố trước mặt, ánh mắt mọi người nghiêm túc, vẻ ngoan tuyệt hiển thị rõ.

"Thiên Tâm, nhanh chóng kéo bọn này lui ra cho bản Thái phi!" Mộc Thanh Lan nổi cáo hét.

Tuy giọng nói Thiên Tâm chứa đầy sự áy náy, nhưng không chút dấu

hiệu nhượng bộ: "Xin Thái phi thứ tội, ty chức là do vương gia đưa cho vương phi, trước khi chưa có lệnh của vương gia, ty chức chỉ nghe theo vương phi phân phó!"

Mộc Thanh Lan tựa như đã nhẫn nại đến cực hạn, gằn từng chữ nặng từ kẽ răng ra: "Được, thật sự rất tốt, đúng là chủ nào tớ nấy!"

Sương mù lơ lửng bên trong đôi mắt sâu thẳm, giống như một cái lưới lớn, bao phủ đôi con người trong suốt của bà, bà trầm giọng nói: "Quý phi, người cứ việc bắt người, Thư Đới, người qua giúp Quý phi một tay!"

Ánh mắt Thiên Tâm chợt lóe, sững sốt không ngờ Thái phi chấp nhất như thế, dù sao vương phi cũng là nữ nhân mà vương gia thích. Thái phi thế nhưng giúp đỡ người ngoài đối phó vương phi, thậm chí còn cử Thư Đới ra. Ẩn vệ vương phủ chia làm bốn môn Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Thư Đới từng là môn chủ của Hoàng môn, là nữ tử duy nhất cho đến tận bây giờ. Sau đó vì bảo vệ Thái phi được an toàn, vương gia rút Thư Đới ra ngoài, làm nha hoàn cho Thái phi, thoán cái đã được mười lăm năm, ánh mắt nàng run lên, hiện tại sợ rằng năm người bọn họ liên thủ cũng không phải là đối thủ của Thư Đới.

Vân Tuyết Phi nheo mắt, trước đó nàng dĩ nhiên không phát giác được có một người như thétồn tại, trông thấy nữ nhân từ từ đi ra từ phía sau, dựa theo bước chân nhẹ nhàng kia, liền biết nhóm ẩn vệ bên cạnh này hoàn toàn không phải là đối thủ của bà ta. Hơn nữa rõ ràng gương mặt tươi cười ôn hòa, nhưng luôn khiến nàng rợn tóc gáy, cảm giác bất không được.

Nàng chuyển mắt về phía Thiên Tâm, đợi đến khi nhìn thấy sự nặng nề trong mắt nàng ấy, nàng đã sáng tỏ, chứng minh ý nghĩ trong lòng mình đúng.

Thư Đới nhã nhận đi tới trước mặt Vân Tuyết Phi, dịu dàng khuyên: "Dù sao Vương phi và Thái phi cũng là người một nhà, biến thành cục diện bế tắc như vậy, cuối cùng người khó xử chính là vương gia, để bọn họ lui ra đi ~"

Nắm thật chặt quả đấm, lại bất chợt buông ra, tâm tư bách chuyển thiên hồi (Trăm lần nghĩ ngợi), Vân Tuyết Phi cuối cùng đành thờ dài, ra lệnh cho đám người Thiên Tâm: "Tất cả lui ra, để Quý phi dẫn người đi!"

Thiên Tâm không thể tin nhìn Vân Tuyết Phi, nàng biết Thẩm Lưu Nhiễm là nhân chứng mấu chốt trong chuyện vương phi muốn điều tra, và chuyện đó chắc chắn có liên quan đến Quý phi. Ban nãy nghe vương phi nói, nếu nhân chứng này quả thật bị bắt về, rất có khả năng sẽ bị bịt miệng, vậy công sức các nàng trước đó coi như bỏ sông bỏ biển rồi, nàng do dự nói: "Vương phi, chuyện này."

"Lui ra, để bọn họ đi!" Lần này Vân Tuyết Phi không do dự nữa, vô cùng kiên quyết. Thẩm Lưu Nhiễm với nàng mà nói, cũng chỉ là một người xa lạ, nàng đã biết được chân tướng, dĩ nhiên cũng hi vọng được tìm hiểu sâu xa, có nàng ta trong tay thì tốt hơn. Nhưng nếu sự tồn tại của nàng ta uy hiếp đến sự an toàn những người bên cạnh nàng, vậy nàng sẽ không chút do dự lựa chọn vứt bỏ nàng ta. Nàng không phải thánh nhân, ngay tại thời khắc Thẩm Lưu Nhiễm phản bội nàng, mọi chuyện của nàng ta đã không còn quan hệ gì với nàng nữa!

Thiên Tâm thấy Vân Tuyết Phi dứt khoát như vậy, lách người cùng mấy người kia lui qua một bên.

Mộ Dung Thanh Y chứng kiến kịch hay một hồi lâu, vốn tưởng rằng mẹ chồng và nàng dâu sẽ đánh nhau như kỳ vọng, quan hệ càng rạn

nút càng tốt. Nhưng không ngờ Vân Tuyết Phi vẫn luôn cường
ngạnh thế nhưng chịu nhường một bước, có chút thất vọng. Chỉ có
điều hôm nay nàng là người giành chiến thắng, nàng đặc ý giương
mắt nhìn gương mặt u ám không rõ của nữ nhân kia, sau đó cao
giọng ra lệnh: "Trời người cho bốn cung!"

Thẩm Lưu Nhiễm đương nhiên sẽ không dễ dàng khoanh tay chịu
trói như vậy, lúc nha hoàn đi qua, nàng lập tức ra tay với bọn họ,
nàng vì mạng sống làm nhiều chuyện thương thiên hại lý. Nếu như bị
mang về diệt khẩu, vậy cuộc đời của nàng khác nào một chuyện cười
lớn, nàng không thể chết được, nàng còn muội muội cần nàng chăm
sóc!

Ý tưởng thì tốt đẹp, nhưng thực tế lại đầy thất vọng, mấy nha hoàn
của Mộ Dung Thanh Y đều biết võ công. Tuy thực lực không thượng
thừa giống như ẩn vệ bên cạnh Vân Tuyết Phi, nhưng dù sao cũng là
người trong hoàng cung được phái đi để bảo vệ Quý phi, dư sức đối
phó với một Thẩm Lưu Nhiễm, không bao lâu Thẩm Lưu Nhiễm đã bị
chế ngự!

Nàng không ngừng giãy giụa, trông thấy khuôn mặt ma quỷ của Mộ
Dung Thanh Y, nàng hoảng sợ lên tiếng, nói với Vân Tuyết Phi:
"Vương phi, ta còn có chuyện chưa nói cho người biết, chỉ cần
người cứu ta, ta lập tức nói hết!"

Mộ Dung Thanh Y tiến lên phía trước, giáng một bạt tay, tức khắc
dấu năm ngón tay đỏ tươi xuất hiện trên mặt, móng tay vẽ ra những
đường máu, Mộ Dung Thanh Y lạnh giọng ra lệnh: "Đem đi cho bốn
cung!" Hừ! Còn muốn vạch trần nàng, nằm mơ! Lần này mang về,
nàng lập tức giải quyết mầm tai họa cuối cùng này, tuyệt đối không
cho nàng ta cơ hội chạy trốn lần thứ hai!

Nha hoàn kiềm chặt Thẩm Lưu Nhiễm dẫn đi ra ngoài, Mộ Dung

Thanh Y mỉm cười với Mộc Thanh Lan nói: "Thái phi, ta đi trước một bước, về sau có thời gian sẽ tới cửa bái phỏng!"

Mộc Thanh Lan cười hiền hòa gật đầu, nàng cố ý đi ngang Vân Tuyết Phi, liếc một cái, đắc ý nói: "Vương phi, sau này có thời gian chúng ta sẽ trò chuyện vui vẻ một chút ~"

Sau đó tâm tình vui sướng đạp bước nhỏ đi ra ngoài.

Đợi Mộ Dung Thanh Y khuất bóng, khoe miệng Mộc Thanh Lan tắt hẳn nụ cười, dẫn Thư Đới đi ra ngoài, đi ngang Vân Tuyết Phi, bước chân bà ngừng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đôi mi rũ xuống của Vân Tuyết Phi, lạnh lùng cảnh cáo nói: "Đừng tưởng rằng có Nam Tuyệt sủng ái hthì đắc ý vênh váo, nó là con trai của bản Thái phi. Tất cả mọi chuyện ở vương phủ đều do bản Thái phi định đoạt. Nếu như sau này người còn dám lỗ mãng, bất kì lúc nào bản Thái phi cũng có thể kêu nó hưu người, đến lúc đó người cuốn gói cút ra khỏi vương phủ cho ta!"

Bỏ lại một câu nói như vậy, bà cất bước đi tiếp, ưu nhã để Thư Đới dìu ra ngoài.

Vân Tuyết Phi bất chợt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn bóng lưng Mộc Thanh Lan ngày càng xa, không ngờ thậm chí ngay cả lời như vậy bà ta cũng nói cho ra, có thể thấy được bà ta thật sự rất chán ghét mình.

"Chủ tử, chuyện này." Thiên Tâm rất muốn tiến lên an ủi, nhưng không biết nói gì, Thái phi đúng là quá đáng mà.

"Mệt mỏi một ngày, tất cả các người đều xuống nghỉ ngơi đi, ta cần yên tĩnh một lát!" Vân Tuyết Phi xoa xoa vàng trán, xem ra cuộc sống sau này không dễ dàng rồi!

Bọn người Thiên Tầm nhìn nhau, cuối cùng dờn ánh mắt quan tâm lên người Vân Tuyết Phi nói: "Vậy chúng ta đi xuống trước, bất kì lúc nào chủ tử người có việc cứ gọi, chúng ta sẽ lập tức tới đây!"

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, sau đó tiếng đóng cửa vang lên, trong nhà chỉ còn lại hai người nàng và Ngũ Trà.

"Tiểu thư, sau này chúng ta làm gì bây giờ?" Ngũ Trà đứng sau lưng Vân Tuyết Phi kiềm nén thật lâu, Thái phi đó thật quá đáng, lớn lên cũng rất đẹp mắt, nhưng nhân phẩm lại không ra gì, còn muốn xúi giục cô gia hưu tiểu thư, quá đáng ghét mà!

"Đi ngủ!" Vân Tuyết Phi thốt ra hai chữ, ánh mắt sâu kín, nhìn không ra bên trong đang suy nghĩ gì.

Ngũ Trà nghe thấy đáp án liền mất hứng, dẫu môi trách cứ: "Tiểu thư, lúc này người còn có tâm trạng nói giỡn!"

"Có thể làm sao? Bà ấy không thích ta...ta cũng không còn biện pháp, chẳng lẽ bây giờ ta ở đây đau đầu, bà ấy lập tức đổi tính thích ta à?" Vân Tuyết Phi mở miệng lần nữa, giọng nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc.

Nói như thế, nhưng. Trong lòng Ngũ Trà cảm thấy vô cùng lo lắng.

Chương 96-2: Đèn bù cho Tiết Phi (2)

Editor: thuyvu115257

Từ lúc ra khỏi vương phủ, Mộ Dung Thanh Y ngồi trong kiệu vẫn chưa hết đặc ý. Hôm nay thật đúng là may mắn, không chỉ bắt được Thẩm Lưu Nhiễm, còn khiến Vân Tuyết Phi ngậm bồ hòn, biết giữa mẹ chồng nàng dâu các nàng có mâu thuẫn, vậy về sau nàng cần phải thường lui tới một chút!

Nàng đưa tay vén màn kiệu liếc mắt nhìn đường cái cực kỳ náo nhiệt, sau đó chuyển mắt nhìn Thẩm Lưu Nhiễm ở sau lưng, chỉ cần giải quyết nàng ta, sau này nàng không còn phải nơm nớp lo sợ rồi!

Đột nhiên cỗ kiệu nảy lên, rơi mạnh xuống đất, dân chúng xung quanh nổi bước nhau chạy, nụ cười tắt lịm, trên mặt xuất hiện hoảng sợ, thậm chí tán loạn khắp nơi, miệng thì thào: "Chạy mau! Giết người!"

Trong nháy mắt, đường phố vốn người đến người đi, hiện tại một người cũng không có, chỗ nào cũng bừa bãi.

Đột nhiên có tiếng đánh nhau truyền vào trong tai, ngay sau đó là tiếng binh khí mãnh liệt đụng vào nhau.

Có nha hoàn khẩn trương chạy tới vén rèm lên, gấp giọng nói: "Nương nương, có mai phục! Nhanh đi theo ta!"

Không để ý bao nhiêu, mặc cho nha hoàn kéo mình ra khỏi kiệu, đập

vào mắt là một mảng lớn người áo đen, cầm trong tay đao kiếm lạnh lẽo, tấn công nha hoàn bên cạnh nàng.

"Nương nương, đi phía này!" Một nha hoàn trong đó dẫn Mộ Dung Thanh Y định thừa dịp đánh nhau hỗn loạn, không ai chú ý để chạy trốn.

Nhưng lời vừa dứt, một luồng ánh lạnh thoáng qua, một người áo đen đã nhìn thấy bọn họ, lập tức tiến hành công kích, ngay sau đó có thêm vài người gia nhập cuộc chiến.

Mộ Dung Thanh Y không ngờ mới mấy ngày ngắn ngủi, nàng gặp phải nhiều cuộc ám sát như vậy, vốn mang theo tám nha hoàn ra ngoài, thoáng cái đã chết hai người, cả trái tim như chìm vào đáy cốc. Nếu cứ tiếp tục thế này, nàng chắc chắn sẽ nhanh chóng mất mạng!

Trong giờ phút hỗn loạn, làm gì có ai quan tâm đến Thẩm Lưu Nhiễm, nàng vốn đang tuyệt, lúc này trái tránh phải né, một đôi mắt lóe sáng, lợi dụng lỗ hổng, chạy ra chỗ an toàn ở bên ngoài.

Không biết qua bao lâu, chém giết vẫn tiếp tục như trước, âm thanh đao kiếm giao nhau chọt trở nên mãnh liệt cùng lẫn lộn. Hai tỷ muội nha hoàn đứng ở góc tường khi này không phục tùng mệnh lệnh của Mộ Dung Thanh Y. Nhưng hiện tại không giống, bọn họ phụ trách bảo vệ an toàn của Quý Phi, nếu Quý Phi xảy ra mệnh hệ gì, bọn họ và ngay cả người nhà của họ cũng đều không thoát khỏi trách nhiệm, chỉ có thể dốc toàn lực ra để bảo vệ Quý Phi

Một vệt sáng chọt lóe, ánh mắt lạnh lẽo khát máu của người áo đen, máu tươi lan tràn khắp mặt đất. Mộ Dung Thanh Y hoảng sợ trợn to mắt, thời khắc lưỡi đao sắc bén sắp chém vào trên người mình, nàng sợ hãi nhắm hai mắt lại, chờ đợi tử thần đến.

Nhưng đau đớn không có đến như dự đoán, chỉ có một dòng dung dịch nóng hồi phun trào ở trên mặt, ngay sau đó mùi máu tươi tràn ngập trong hơi thở, khiến cổ họng nàng cuộn cuộn muốn ói. Nàng cắn thận hí mắt, đờn nhìn thấy người áo đen vốn đang giơ kiếm, ngực bị một thanh kiếm cắm vào, máu không ngừng chảy ra, toàn thân cứng ngắc, ánh mắt không thể tin, sau đó ngã àm xuống đất.

Thích khách chết rồi, vậy nàng sẽ không phải chết, trong lòng nàng một trận vui sướng, vội vàng mở mắt ra men theo âm thanh nhìn sang, nhìn thấy người áo đen từ từ giảm bớt, một đám người mặc thường phục, kiếm trong tay thị vệ quơ múa như du long. Nàng vô cùng quen thuộc, đó là hộ vệ của Hạ Hầu Huyền, kiếm đến chỗ nào thì nơi đó giàn giữa máu tươi, nhưng nàng lại không còn sợ nữa, ngược lại cảm thấy rất an tâm.

Đột nhiên một trận vó ngựa truyền đến, tiếp theo có vô số tiếng bước chân chinh tề vang dội chạy tới bên này.

Không lâu sau, khuôn mặt như đao khắc của Hạ Hầu Huyền xuất hiện trong tầm mắt Mộ Dung Thanh Y, một bộ đồ đen, lồi dây cương, đang kẹp bụng ngựa phi tới, đi theo sau là từng hàng binh sĩ mặc áo giáp màu bạc, uy phong biết bao nhiêu!

Tiếng ngựa hí cao vút vang dội bầu trời, Hạ Hầu Huyền ghìm cương ngựa, lạnh lùng nhìn xung quanh.

Tất cả đám người áo đen đều bị xử lý sạch sẽ, còn dư lại ba nha hoàn mặc dù trọng thương, nhưng cũng may đã bảo vệ được tánh mạng.

Ngay sau đó tiếng hô hoán vang lên: "Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!"

Mộ Dung Thanh Y đứng ngây ngốc ở nơi đó, trong đôi mắt đều là hình ảnh nam nhân cưỡi bạch mã uy phong lẫm liệt, đó là nam nhân của nàng, phu quân của nàng, nàng cảm giác đột nhiên chua xót trong lòng. Những ngày oan ức vừa qua khiến vành mắt nàng lập tức đỏ au, trong thiên địa giống như chỉ còn lại nàng và hắn, nàng từng bước từng bước đi tới nam nhân như thiên thần kia.

Nhưng trước mắt một bóng trắng thoáng qua, một nữ nhân trước nàng một bước quỳ xuống trước ngựa Hạ Hầu Huyền, đầu dập mạnh xuống mặt đất, giọng nói kinh sợ vang lên: "Nô tỳ Thẩm Lưu Nhiễm ra mắt hoàng thượng, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!"

Ngữ điệu quen thuộc, cái tên quen thuộc lập tức kéo sự hoảng hốt từ trong lòng Mộ Dung Thanh Y ra ngoài, ngay sau đó mặt nàng lập tức trắng bệch, đôi môi khế run rẩy, trong mắt lan tràn sợ hãi, nàng vậy mà quên mất nữ nhân đáng hận này!

Con người bình tĩnh lạnh lẽo của Hạ Hầu Huyền rốt cuộc cũng phập phồng, kế tiếp ánh mắt hắn bén nhọn quét tới nữ nhân nằm sấp trên mặt đất, lạnh lùng ra lệnh: "Ngẩng đầu lên!"

Quả nhiên là Thẩm Lưu Nhiễm! Một trong nữ hầu cận thân của Phi nhi. Kể từ lúc Phi nhi chết trận sa trường, hai nữ hầu bên người nàng Thẩm Lưu Ly, sau khi hắn điều tra biết nàng ta vào rừng làm cướp. Chẳng qua Thẩm Lưu Nhiễm này, hắn muốn tìm, nhưng vẫn không tìm được, không nghĩ tới bây giờ lại xuất hiện ở đây. Hắn quét mắt về phía Mộ Dung Thanh Y, còn ở chung một chỗ với nữ nhân này? Đột nhiên trong lòng có một suy đoán thật lớn.

Mộ Dung Thanh Y bị ánh mắt lạnh lẽo Hạ Hầu Huyền dò xét khiến toàn thân mất tự nhiên, nàng đột nhiên có một loại cảm giác tai họa sắp xảy ra, lòng bàn tay đầy mồ hôi, hai mắt gắt gao khóa chặt trên

người Thẩm Lưu Nhiễm, hận không thể hóa ánh mắt thành gươm đao, giết chết nữ nhân này!

"Người tìm trâm có chuyện gì?" Hạ Hầu Huyền vững vàng ở trên lưng ngựa, giây cương trong tay bị hấn nắm chặt.

"Nô tỳ." Thẩm Lưu Nhiễm nhắm mắt lại, định mở miệng nói ra toàn bộ, nàng không có lựa chọn, nói thì chết, không nói cũng chết. Đây là cơ hội duy nhất nàng nhìn thấy Hoàng thượng, nàng biết Mộ Dung Thanh Y chắc chắn sẽ không tha cho nàng. Như vậy trước khi nàng chết, nàng một lần làm người tốt, cũng coi đền bù cho tiểu thư!

Chương 97: Sống ở địa ngục

"Hoàng thượng!"

Mộ Dung Thanh Y đột nhiên hô to một tiếng, âm thanh mang theo khẩn trương và hốt hoảng, cắt đứt lời Thẩm Lưu Nhiễm muốn nói kế tiếp.

Hạ Hầu Huyền không vui cau mày, ánh mắt bén nhọn bắn ở trên người Mộ Dung Thanh Y, âm thanh trầm thấp lạnh lẽo nói: "Chuyện gì?"

Tầm mắt u ám kia chiếu nghiêng ở trên người nàng ta, toàn thân của Mộ Dung Thanh Y đột nhiên rùng mình một cái, nàng ta ép buộc mình tỉnh táo lại, nhìn thẳng vào mắt Hạ Hầu Huyền, âm thanh đứt quãng thốt lên: "Hoàng, hoàng thượng, thân thể nô tì khó chịu, chúng ta về cung trước đi ~"

Trong mắt Hạ Hầu Huyền có khác thường thoáng qua, nắm chặt dây cương, ánh mắt bắn khoắn ở giữa Mộ Dung Thanh Y và Thẩm Lưu Nhiễm, quả đấm nắm chặt tiết lộ tâm tình của hắn, nhưng không có bất kỳ kẻ nào nhìn thấy.

"Lý Nghiễm Toàn, người dẫn một tiểu đội nhân mã hộ tống nương nương về cung ổn định trước!" Hạ Hầu Huyền nhìn kỹ Mộ Dung Thanh Y một lúc, không hề để ý ánh mắt khao khát, trực tiếp ra lệnh.

"Mặt tướng tuân lệnh!" Lý Nghiễm Toàn nhanh chóng đứng ra, cung kính lĩnh mệnh.

Mộ Dung Thanh Y kinh ngạc, không ngờ sẽ là loại kết quả này, không, nàng ta không thể để cho hoàng thượng đơn độc ở chung một chỗ với Thẩm Lưu Nhiễm, chỉ cần hoàng thượng biết việc làm của nàng ta, vị trí quý phi tôn quý của nàng ta chắc chắn khó giữ được, quả đấm nắm chặt của nàng ta bỗng chốc buông ra, bước chậm rãi chạy tới trước ngựa của Hạ Hầu Huyền, ngẩng đầu lên trong mắt toàn là chờ mong, âm thanh nhu nhược làm người thương yêu vang lên: "Hoàng thượng, cùng nhau hồi cung với nô tì đi, ban này những thích khách kia hù đến nô tì ~"

"Nương nương, xin yên tâm! Mạt tướng dùng đầu trên cổ bảo đảm, nhất định đưa nương nương an toàn về cung!" Lý Nghiễm Toàn chấp tay thi lễ, ánh mắt chân thành kiên định.

Lông mày Mộ Dung Thanh Y nhíu lên, ánh mắt ngoan độc trừng mắt về phía nam nhân có vẻ mặt bối rối, quát lớn: "Bốn cung và hoàng thượng nói chuyện, há lại cho người chen miệng!"

Lý Nghiễm Toàn vốn thật thà đàng hoàng, dám làm dám chịu, lúc này bị Mộ Dung Thanh Y mắng một trận như vậy, hấn sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng*, trên mặt ngăm đen xuất hiện hơi đỏ ửng, cúi đầu nói: "Là mạt tướng vượt quá khuôn phép rồi!"

*Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng (nguyên văn: trượng nhị hòa thượng mặc bất trú đầu): Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung "Bát Quái" La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu.

Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ

tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng. Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

"Mộ Dung Thanh Y!" Hạ Hầu Huyền cũng không nhìn được nữa, con người nguy hiểm nheo lại, âm thanh lạnh lùng: "Trẫm cũng không phí thời gian với ngươi, ngươi phải yên lặng ở lại chỗ này, chờ trẫm xử lý xong việc thì cùng nhau trở về, nếu không ngươi lập tức, lập tức cút trở về hoàng cung cho trẫm!"

Mộ Dung Thanh Y sửng sốt, ánh mắt nhìn về Hạ Hầu Huyền tràn ngập không thể tin, từ từ chôn vùi ánh sáng hi vọng nhảy trong mắt, rồi sau đó cúi đầu, che giấu hốc mắt ửng đỏ của mình, dùng âm thanh bé không thể nghe nhẹ nhàng nói: "Ta chỉ muốn cùng nhau trở về với ngươi ~"

"Mộ Dung Thanh Y, rốt cuộc ngươi đang sợ cái gì?" Ánh mắt sắc bén cả Hạ Hầu Huyền giống như muốn nhìn vào chỗ sâu đáy lòng của Mộ Dung Thanh Y, xem xét mảnh liệt khiến cho nàng ta không có chỗ ẩn núp: "Hay là cái chết của Phi Nhi có liên quan với ngươi?"

"Không, không phải là ta, ta chưa từng muốn để cho nàng ấy chết!" Mộ Dung Thanh Y bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hoảng sợ khoát tay phủ nhận.

"Hoàng thượng, chính nữ nhân này hại chết hoàng hậu!" Ánh mắt Thẩm Lưu Nhiễm như mũi tên, định ở trên người Mộ Dung Thanh Y, nhìn nữ nhân thường ngày làm mưa làm gió, lúc này lo lắng hoảng sợ như một con thỏ, trong lòng nàng ta rất sung sướng.

"Không, người nói dối! Hoàng hậu không phải do ta hại chết, không phải, tiện tỳ người, người dám vu oan cho ta!" Mộ Dung Thanh Y sợ hãi thét chói tai, ánh mắt muốn ăn thịt người khóa ở trên người Thẩm Lưu Nhiễm, không để ý hình tượng, trực tiếp nhặt kiếm mang theo máu tươi dưới chân lên, ánh mắt hung ác, đâm về phía Thẩm Lưu Nhiễm.

"Ngăn nàng ta lại!" Hạ Hầu Huyền lạnh lùng ra lệnh, trong mắt hàm chứa lửa giận đủ để hủy thiên diệt địa.

Đối với hành vi vô liêm sỉ của Mộ Dung Thanh Y lúc trước, hai người nha hoàn gần nhất vừa nghe ra lệnh, vội vàng tiến lên, hai người đánh rơi kiếm trong tay Mộ Dung Thanh Y, sau đó kiềm chế nàng ta để như trở bàn tay, giải đến một bên.

"Tiện tỳ, bốn cung là chủ tử của các người, còn không mau thả bốn cung ra!" Nàng ta không ngừng giãy giụa hô hào, muốn chạy trốn, lại càng không quên quét ánh mắt ác độc về phía Thẩm Lưu Nhiễm: "Ta với người có thù gì, người phải hại ta như vậy!"

Trong mắt Thẩm Lưu Nhiễm khế mang theo vẻ điên cuồng, đưa tay chỉ thẳng về phía nữ nhân có vẻ mặt trắng bệch: "Chính là nàng ta, cho nô tỳ một chai thuốc mê, bảo nô tỳ cần phải cho hoàng hậu uống trước khi người ra chiến trường, đợi đến thời điểm đối chiến, được hiệu phát tác, hoàng hậu không sức lực phản kháng, liền trực tiếp bị kẻ địch có cơ hội thừa dịp giết chết!"

"Người nói dối, ta không có, không có." Mộ Dung Thanh Y giãy giụa càng kịch liệt hơn, nàng ta rất muốn xé nát cái miệng nói hươu nói vượn của nữ nhân này.

Vốn có điều suy đoán, nhưng sau khi thật sự lấy được chứng thật,

tim Hạ Hầu Huyền lan tỏa đau đớn khó có thể dùng lời diễn tả được, như bị người cầm dao vạch trái tim ra, rõ ràng máu tươi đầm đìa, cũng không có thuốc có thể chữa trị.

Hắn cố định ánh mắt tàn nhẫn ở trên người Mộ Dung Thanh Y, nghĩ đến hành động thường ngày của nàng ta, Phi Nhi đối xử với nàng ta tốt như vậy, nàng ta cũng có thể leo lên giường của mình, còn có chuyện gì không làm ra được chứ? Trước kia mắt hắn bị mù, thế nhưng cho rằng một nữ nhân ác độc như vậy nhu nhược, cần người bảo vệ thương tiếc, nhưng người thật sự cần bảo vệ là Phi Nhi của hắn, vậy mà hắn lại mất đi cơ hội bảo vệ nàng!

"Mộ Dung Thanh Y, ngươi còn có gì có thể nói?" Âm thanh âm trầm giống như ác quỷ bò ra từ tầng dưới chót nhất của địa ngục, khiến cả trái tim Mộ Dung Thanh Y tiến vào hầm băng, nàng ta trấn định lại, ánh mắt van xin nhìn về Hạ Hầu Huyền, âm thanh tràn đầy bi thương cầu khẩn: "Hoàng thượng, ngươi phải tin tưởng ta, Phi Nhi là tỷ muội tốt của ta, đối xử với ta tốt như vậy, mặc dù ta ghen tỵ, muốn gả cho ngươi, nhưng ta chưa từng muốn hại chết nàng ấy!"

"Hoàng thượng, chính là nữ nhân này dùng muội muội của nô tỳ uy hiếp, để nô tỳ bỏ thuốc cho hoàng hậu, nô tỳ thật xin lỗi tiểu thư ~" Thẩm Lưu Nhiễm dập đầu thật mạnh trên đất, từng giọt nước mắt theo gương mặt ướt nhẹp ở trên mặt đất, âm thanh của nàng ta nghẹn ngào không lưu loát mà nói: "Hoàng thượng cho dù ngươi cam kết muốn cưới nàng ta làm phi, nhưng nàng ta vẫn không yên lòng, lo lắng chỉ cần hoàng hậu quay về, sẽ uy hiếp đến địa vị của nàng ta! Buổi tối trước khi xuất chinh, hoàng thượng nghỉ ở chỗ hoàng hậu, nàng ta tìm đến nô tỳ, dùng muội muội thất lạc nhiều năm của nô tỳ uy hiếp, để nô tỳ bỏ thuốc cho hoàng hậu!"

Quanh người Hạ Hầu Huyền kết thành một tầng hàn băng, sắc mặt hơi biến thành trắng bệch, bi thương tràn đầy trời đất quét qua mi

mắt hấn, ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Thanh Y, hận không thể lập tức chặt nàng ta thành trăm mảnh.

Mộ Dung Thanh Y đã hoàn toàn không biết nói gì, nàng ta có thể cảm thấy thù hận mãnh liệt rơi vào trên người mình, nàng ta ngừng giãy giụa, cúi đầu thật thấp, hiện tại chỉ hi vọng hấn có thể nhìn ở nhất dạ phu thê bách nhật ân* với nàng ta, tha cho nàng ta một cái mạng.

* Nhất dạ phu thê, bách nhật ân = Một đêm là vợ chồng thì trăm ngày sau vẫn còn tình nghĩa.

"Hoàng thượng, nô tỳ còn có chuyện muốn nói với người, nhưng ta chỉ có thể nói chuyện này cho một mình người biết!" Thẩm Lưu Nhiễm ngẩng đầu lên, bởi vì vừa mới đập đầu, trên trán khế hiện ra vết máu, theo gương mặt chảy xuống, nhưng nàng ta lại không hề cảm giác được, cố chấp nhìn chăm chăm Hạ Hầu Huyền nói: "Đây là di ngôn của tiểu thư nhà ta!"

Vẻ mặt Hạ Hầu Huyền đột nhiên hơi giật mình, trong con người thâm thúy phản chiếu nhớ nhung nồng đậm, trong đầu tràn đầy khuôn mặt đôn hậu tươi cười xinh đẹp, hấn không kiềm hãm được giục ngựa đi tới trước mặt Thẩm Lưu Nhiễm, trên cao nhìn xuống nhìn chăm chăm mặt Thẩm Lưu Nhiễm, cúi đầu hỏi thăm: "Phỉ Nhi để cho người nói cho ta biết cái gì?"

"Hoàng thượng người ngồi cao như thế, nô tỳ khó mà nói!" Ánh mắt lo lắng của Thẩm Lưu Nhiễm quét bốn phía, rồi sau đó kiên quyết nói: "Những lời này tuyệt đối không thể cho người nào ngoại trừ hoàng thượng nghe, nếu như hoàng thượng không chịu xuống ngựa, thì xin thứ cho nô tỳ không thể báo cho!"

Hạ Hầu Huyền trực tiếp tung người xuống ngựa, đi tới bên cạnh Thẩm Lưu Nhiễm, hạ thấp giọng mở miệng lần nữa: "Người đứng

lên, bây giờ có thể nói!"

"Nô — — tỳ — — tạ — — hoàng — — thượng — —" Thẩm Lưu Nhiễm rũ mắt chậm rãi đứng dậy, trong mắt đầy lo lắng, bỗng nhiên một thanh chủy thủ lóe sáng trượt từ ống tay áo xuống trong tay, trong nháy mắt đó nhanh mà chính xác, ở trong tích tắc nàng ta đứng dậy chủy thủ lạnh lẽo đâm thẳng vào ngực Hạ Hầu Huyền, máu tươi lập tức thấm ướt áo khoác màu đen kia.

Toàn thân Hạ Hầu Huyền ngẩn ra, chịu đựng đau đớn, không thể tin nhìn về phía vẻ mặt đầy hận ý của Thẩm Lưu Nhiễm, rồi sau đó lập tức giơ tay lên, dùng toàn lực ra một chưởng, đánh Thẩm Lưu Ly ngã thật mạnh trên mặt đất, chủy thủ lạnh lẽo dựng trên mặt đất phát ra tiếng va chạm bén nhọn.

Bởi vì dùng sức quá mức, Hạ Hầu Huyền lui về phía sau mấy bước, thân thể khẽ lung lay, che ngực ép buộc mình ổn định.

Thẩm Lưu Nhiễm vội vàng đưa tay muốn nhặt chủy thủ trên mặt đất lên, bộ dạng của cầu hoàng đế này yếu đuối, chỉ cần mình đâm một đao nữa, hẳn ta sẽ mất mạng, như vậy nàng ta có thể chuộc tội, báo thù cho tiểu thư của nàng ta!

Ngay thời điểm tay chạm đến chủy thủ lần nữa, Lý Nghiễm Toàn đã ra tay, lưỡi đao lạnh lẽo xuyên thẳng qua thân thể Thẩm Lưu Nhiễm, một bàn tay sắp chạm được chủy thủ chợt rũ xuống, Thẩm Lưu Nhiễm khó khăn đưa mắt chuyển qua trên người Hạ Hầu Huyền được Lý Nghiễm Toàn đỡ, nàng ta cảm thấy trước mắt đột nhiên tối om om, nỗ lực mở to hai mắt, nàng ta yếu ớt nói: "Nếu như không phải là người vụng trộm quyến rũ nữ nhân này ở sau lưng tiểu thư, khiến nữ nhân này yêu người, làm sao tiểu thư lại chết? Tất cả căn nguyên của tội ác đều là người, là người! Ta không muốn bỏ thuốc, không muốn, kể từ ngày đó trở đi, mỗi giờ mỗi khắc ta đều sống khổ

sở ở trong hối hận, hiện tại, rốt cuộc hiện tại ta có thể giải thoát. . . .
."

Kèm theo âm thanh càng ngày càng yếu ớt, Thẩm Lưu Nhiễm ngã xuống trong vũng máu, nàng ta chậm rãi nhìn lên bầu trời xanh đậm, giống như trở lại lần đầu gặp mặt, một năm kia tiểu thư và nàng ta mười tuổi, Lưu Ly mười một tuổi, không có phản bội, chỉ có tiếng nói tiếng cười, bọn họ cam kết muốn một đời một thế không chia cách, rốt cuộc hiện tại nàng ta có thể đi nhận tội với tiểu thư rồi.

"Hoàng thượng, người làm sao vậy?" Lý Nghiễm Toàn nhìn Hạ Hầu Huyền, trong mắt tràn đầy lo lắng: "Người tới, nhanh đi mời đại phu!"

"Chôn cất nàng ta tử tế!" Hạ Hầu Huyền sững sờ nhìn nữ nhân ngã ở trong vũng máu, nàng ta nói không sai, nếu như không phải là hấn phản bội lời thề với Tiết Phi, lên giường với Mộ Dung Thanh Y, cuối cùng vì cho Mộ Dung Thanh Y một danh phận, điều động Tiết Phi, cho nàng ta cơ hội bỏ thuốc, làm sao Phi Nhi của hấn lại chết ở chiến trường? Tìm tất cả căn nguyên đến cùng, đều là lỗi của hấn!

Hấn bỗng nhiên đẩy Lý Nghiễm Toàn ra, che ngực gian nan đi từng bước một tới trước mặt Mộ Dung Thanh Y, thấy nàng ta cúi đầu về mặt tro tàn, hấn chợt lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, lầm bầm phun ra một câu: "Từ nay về sau ta muốn khiến cho ngươi và ta cùng nhau sống ở trong địa ngục!"

Chương 98: Báo ứng tới

Thẩm Lưu Nhiễm sẽ chết, đây là kết quả Vân Tuyết Phi đã sớm dự liệu được, nhưng nàng không ngờ chính là nàng ta vì báo thù thay Tiết Phi mà chết, trong nháy mắt khi vừa mới nghe thế tin tức này, nàng còn sững sờ một hồi.

"Theo ám vệ hồi báo, hoàng thượng bị thương rất nghiêm trọng, cả đêm được đưa về hoàng cung, bây giờ còn sốt cao hôn mê, trước mắt quyền hành triều đình do ca cùng một mẫu thân của hoàng thượng là Thuần Vương gia nắm giữ!" Thiên Tâm cung kính hồi báo tin tức thăm dò được.

"Thuần Vương gia?" Vân Tuyết Phi sửng sốt.

"Nghe nói hoàng thượng trở về hoàng cung cũng đã hôn mê bất tỉnh rồi, Thái hậu lập tức triệu hồi Thuần Vương gia tới ổn định lòng người!" Thiên Tâm giải thích nghi hoặc cho Vân Tuyết Phi: "Thuần Vương gia là trưởng tử của Thái hậu, là nhị hoàng tử của tiên hoàng!"

Hạ Hầu Thuần, trong đầu Vân Tuyết Phi hiện lên một nam nhân có vẻ mặt luôn hiền hoà, không tranh quyền thế, không màng danh lợi, hẳn là nhị ca của Hạ Hầu Huyền, khi nàng còn là Tiết Phi, từng gặp nam nhân này mấy lần, một người hiền lành, muốn tất cả mọi người đều tốt!

Tiên hoàng không thích nhất chính là nhi tử này, cho rằng hẳn không có khí phách tôn quý của hoàng tử, từng nghe nói Tiêu Hậu vì nhi tử bất tài mà từng bị tiên hoàng lạnh nhạt rất nhiều năm, sau này trong

một lần ngoài ý muốn, tiên hoàng lại lâm hạnh Tiêu Hậu, đợ Tiêu Hậu mang thai lần hai, rốt cuộc toại nguyện lại sinh ra một nhi tử, cũng chính là thất hoàng tử Hạ Hầu Huyền, hoàng thượng bấy giờ.

Trong ấn tượng của Vân Tuyết Phi, Hạ Hầu Thuần không có bất kỳ dã tâm nào, từ năm cứu tử đoạt vị, hẳn thay Hạ Hầu Huyền cầm một mũi tên, bị thương một chân, từ đó về sau không thể đi lại bình thường, sau khi Hạ Hầu Huyền lên ngôi, cảm ơn người ca ca này của hắn, tìm cho hắn một vùng đất phong, ban Hòa Thành gần với kinh thành cho vị hoàng huynh này, từ đó về sau, nàng chưa từng nghe qua bất cứ tin tức gì của vị vương gia này.

"Hoàng thượng mới hôn mê chưa được mấy ngày, vì sao Tiêu thái hậu vội vã để Thuần vương khống chế triều chính như thế?" Thời điểm Tiêu thái hậu còn là hoàng hậu, Vân Tuyết Phi từng nghe không ít chuyện của bà, một nữ nhân có trí khôn và can đảm không thua nam nhân như thế, kể từ sau khi Hạ Hầu Huyền thuận lợi lên ngôi, vị hoàng hậu này liền ẩn cư ở phía sau màn làm Thái hậu, chuyên tâm lễ Phật, cũng không xuất hiện ở trước mắt người đời nữa.

"Từ sau khi Thẩm Lưu Nhiễm chết, ngày thứ hai ở kinh thành có một lời đồn đãi như vậy, nói ban đầu Tiết hậu chết trận là có ẩn tình khác, trước đây hoàng thượng hứa hẹn với Tiết hậu đời này một thế một đôi người, cuối cùng được quân đội của Tiết gia ủng hộ, leo lên đế vị, nhưng sau này hắn có tình cảm đối với tỷ muội tốt của Tiết Phi, cũng chính là Hoàng quý phi Mộ Dung Thanh Y bấy giờ, hai người vụng trộm sau lưng Tiết hậu, Hạ Hầu Huyền càng vì cho Mộ Dung Thanh Y một danh phận, sai Tiết hậu ra trận, hơn nữa mua chuộc tỷ nữ Thẩm Lưu Nhiễm của Tiết hậu, hạ thuốc mê trước khi Tiết hậu ra chiến trường, khiến cho Tiết hậu bị chết ở trên chiến trường!"

"Lời đồn đại này vừa truyền ra, hình tượng thâm tình của Hạ Hầu Huyền ở trong dân chúng bị tiêu diệt trong phút chốc, Mộ Dung

Thanh Y thành người thứ ba bị người người kêu đánh, ngày hôm qua gia chủ Tiết gia Tiết Nhân Địch lánh đời hơn một năm cũng nói, muốn hoàng thượng cho một công đạo, còn tuyên bố về sau Tiết phủ và Mộ Dung phủ không đội trời chung!"

Khi Tiết Phi còn sống, là hoàng hậu một nước, mang đến cho Tiết phủ tôn vinh cao nhất, nhất là Tiết phủ vì Hạ Hầu Huyền mà gây dựng nửa giang sơn, càng thêm vinh thịnh một đời, mãi cho đến sau khi Tiết Phi chết, hoàng thượng cưng chiều Mộ Dung Thanh Y, kèm theo nâng đỡ Mộ Dung phủ lên, hai đại thế gia đối kháng, cuối cùng là Thừa Tướng Mộ Dung phủ nhô lên thứ nhất, Tiết phủ giao binh quyền ra, từ đó không hỏi triều chính, biến mất ở trong mắt người đời.

Vân Tuyết Phi nhìn ánh mắt lóe lên của Thiên Tâm, dáng vẻ muốn nói lại thôi, biết nàng ta còn có chuyện không thể tự nói với mình, giọng nói hơi trầm xuống mà nói: "Còn có chuyện gì?"

Thiên Tâm sợ hãi, vốn suy nghĩ đến quan hệ của vương phi và Cảnh vương gia, nàng ta mới do dự có nên nói hay không, nhưng gặp phải một ánh mắt sắc bén này của vương phi, nàng ta vội vàng cúi đầu nói tất cả ra ngoài: "Sở dĩ Thái hậu nhanh chóng triệu hồi Thuần vương như vậy, là bởi vì không ít địa phương dần dần nổi dậy một thế lực không biết tên, những thế lực này giương lên lá cờ báo thù cho Tiết hậu, muốn lật đổ thống trị của hoàng thượng, ủng hộ lập Cữu hoàng tử Hạ Hầu Cảnh làm tân hoàng, có người nói trước đây tiên hoàng muốn để Cữu hoàng tử lên ngôi, nhưng Thái hậu và hoàng thượng bây giờ cản trở từ trong, đoạt ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về Cữu hoàng tử, còn muốn đày hấn đến biên cảnh!"

Thân thể Vân Tuyết Phi hơi run lên, tay như ngọc đột nhiên nắm thật chặt, sắc mặt bỗng chốc có màu trắng, cánh môi nàng mím chặt, làm sao không biết những người này nói là sự thật, trước kia tiên hoàng

thích Ngọc quý phi là mẫu phi của Cửu hoàng tử Hạ Hầu Cảnh, nhưng bởi vì hiểu lầm, Ngọc quý phi bị hãm hại tới chết, tiên hoàng hổ thẹn đối với Hạ Hầu Cảnh, trong mấy hoàng tử ông đối xử với Hạ Hầu Cảnh tốt nhất, thậm chí ngay cả đế vị tôn quý nhất cũng để lại cho nhi tử ông thích nhất, nhưng sau này nàng vì Hạ Hầu Huyền, tìm đến Hạ Hầu Cảnh, nói chỉ cần hắn chịu buông tha ngôi vị hoàng đế, nàng sẽ gả cho hắn, nhưng cuối cùng Hạ Hầu Cảnh thật sự vứt bỏ, nàng lại chối bỏ cam kết đối với hắn, gả cho Hạ Hầu Huyền.

Nghĩ tới đủ loại chuyện kiếp trước, cho dù đã cách xa rất lâu, nhưng trong lòng nàng còn cảm giác đau đớn mơ hồ.

Vân Tuyết Phi khác thường, dĩ nhiên Thiên Tầm chú ý tới, những ngày qua ở chung với Vân Tuyết Phi, nàng ta đã thừa nhận nàng là vương phi ở đáy lòng, là nữ chủ tử của nàng ta. Lúc này nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của nàng, nàng ta cúi đầu hỏi thăm, nhìn chằm chằm mặt của Vân Tuyết Phi, con mắt cũng không nháy mắt một cái, tình cảm quan tâm mà không lời nào có thể miêu tả được: "Vương phi, hình như sắc mặt người không tốt, có muốn tìm đại phu tới xem một chút hay không?"

Vân Tuyết Phi đột nhiên vô lực nhắm mắt lại, lắc đầu một cái, cánh môi mở ra nói: "Người tiếp tục đi tìm hiểu, có tin tức gì thì nhanh chóng báo cho ta...ta có chút không thoải mái, đi nghỉ trước đây!"

Thiên Tầm nhìn Vân Tuyết Phi, trong lòng đột nhiên lo lắng, mím môi nói: "Thuộc hạ đi xuống trước, nếu như vương phi có chuyện thì trực tiếp gọi, đám Xuân Thủy chờ ở ngoài cửa!"

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, khẽ mở mắt ra, nói một câu với Thiên Tầm: "Cám ơn!"

Bóng đêm nồng nặc, một vầng trăng non vắt ngang nhô lên cao, vẩy

xuống cho hoàng cung nguy nga lộng lẫy một ánh sáng hoàng hôn mờ lung.

"Những thứ đồ này cũng có thể bùng lại cho bốn cung ăn, các người thật là to gan!" Sắc mặt Mộ Dung Thanh Y tức giận, đánh rơi khay trong tay nha hoàn.

Một tiếng bịch, bát sứ rơi xuống đất chia năm xẻ bảy, hỗn hợp thức ăn rải đầy đất, nha hoàn khấn trương run lấy bầy.

Một nam nhân mặc quần áo thị vệ cấm quân bên cạnh, đưa tay vẫy lui nha hoàn, khi trong phòng chỉ còn hai người là hắn và Mộ Dung Thanh Y, ánh mắt hưng phấn của hắn ta quét toàn thân cao thấp của Mộ Dung Thanh Y một lần, gương mặt trong trắng lộ hồng này, da thịt như ngọc tản ra sáng bóng mê người dưới ánh đèn lò mờ, thấy thế bụng hắn ta đốt một cây đuốc, hắn ta giả vờ khó xử, khóe miệng khẽ nâng lên, cười lấy lòng nói: "Nương nương không ăn là chuyện nhỏ, thân thể nương nương đói bụng chính là chuyện lớn, hiện tại không so được với trước, nơi này là lãnh cung, nương nương vẫn nên nhân nhượng ăn một chút, chờ sau khi hoàng thượng tỉnh lại, nương nương nhận sai, nói không chừng liền dọn về Triệu Phượng cung ~"

"Loại đồ ăn heo chó không ăn này, người lại bùng cho bốn cung ăn, chờ Bốn cung trở lại Triệu Phượng cung thì người đầu tiên không buông tha là người!" Con mắt âm trầm của Mộ Dung Thanh Y trừng mắt liếc nam nhân bị ối xoa xoa tay trước mặt, ánh mắt sói đói càn rỡ tuần tra tới lui ở trên thân thể mình rồi nuốt nước miếng một cái, làm sao nàng ta không biết, được nam nhân hâm mộ đó là chuyện tốt, nhưng được một nam nhân không có địa vị bộ dạng xấu xí răng vàng khè trắng trợn nhìn chăm chú như vậy, Mộ Dung Thanh Y cảm thấy hết sức sỉ nhục, đợi trở về Triệu Phượng cung, đầu tiên chính là muốn moi mắt của nam nhân đáng giận trước mặt ra.

Thị vệ vốn muốn tận lực không dọa hồng mỹ nhân, muốn tranh thủ thiện cảm của mỹ nhân, nhưng nụ cười trên mặt cũng không nhịn được nữa, hắn ta vốn xuất thân cường đạo, sau khi hoàng thượng lên ngôi, hắn ta tới đúng lúc tốt, thông qua tầng tầng quan hệ, tốn tiền mua thị vệ giúp hắn ta vào trong cung làm, còn tẩy trắng hộ tịch của hắn ta, lần đầu tiên Mộ Dung Thanh Y vào cung, bộ dạng nhu nhược kia khiến cho trong lòng hắn ta như mèo cào, nhưng ngại vì nữ nhân này hoàng hậu nâng đỡ, hắn ta không dám lộn xộn, chỉ có thể nhìn từ xa, tháo gỡ ý dâm.

Sau này hắn ta phát hiện nữ nhân này đoạt nam nhân của hoàng hậu, lại ngoại tình với hoàng thượng, hắn ta cảm thấy thì ra nữ nhân đều cùng một dạng, nhất là một lần tình cờ thấy nữ nhân này nhẹ nhàng nhảy múa vì hoàng thượng, như một con bướm bướm kiêu ngạo, bay vào trong lòng của hắn ta, hắn ta từng nghĩ phải chiếm được nữ nhân này, thế nhưng nữ nhân này là Hoàng quý phi, nữ nhân hoàng thượng độc sủng ở hậu cung, hắn ta có tặc tâm không có tặc đảm*, chưa từng nghĩ đến có một ngày như vậy, nàng ta lặng lẽ đứng ở trước mặt mình, cho mình cơ hội đến gần.

*có tặc tâm không có tặc đảm: có ý muốn trộm nhưng không đủ can đảm để trộm

Nhìn ánh mắt giận dữ trừng mình, hắn ta cảm thấy trái tim cũng tê dại rồi, nhưng câu nói kia phun ra từ trong miệng mỹ nhân, hắn ta đột nhiên di chuyển bước chân, từng bước từng bước đến gần Mộ Dung Thanh Y, giọng nói hơi mang theo u ám nặng nề: "Quý phi nương nương, ta nể mặt người mới tôn xưng người một tiếng như vậy, người còn không biết xấu hổ mà lên mặt, thật sự cho rằng mình đang ở đâu?"

Mộ Dung Thanh Y vốn cậy vào chính mình còn là Hoàng quý phi, sau

lưng có Thừa Tướng Mộ Dung phủ nâng đỡ, cho dù đến lãnh cung, những nô tài này cũng không dám bạc đãi nàng ta, lúc này nhìn thấy mặt nam nhân tràn đầy dâm tà đi về phía mình, bây giờ lãnh cung to như vậy chỉ có hai người nàng ta và hắn ta, trong lòng nàng ta mới cảm thấy không ổn, trên trán thấm khế mồ hôi lạnh, ánh mắt hốt hoảng, lui về phía sau từng bước từng bước.

"Hiện tại toàn bộ dân chúng Đại Hạ Quốc đều biết Mộ Dung Thanh Y người đoạt nam nhân của Tiết hậu, táng tận lương tâm bò lên giường của hoàng thượng, còn trơ trẽn hơn so với kỹ nữ, vốn là nữ thần trong lòng mọi người, hiện tại chỉ sợ ngay cả cút thối trong hầm cầu còn không bằng, người còn dám làm bộ làm tịch với ta? Lão tử coi trọng người, chính là phúc khí của người!"

Tiếng nói vừa dứt, hắn ta cũng không lo được nhiều như vậy nữa, hôm nay hắn ta cầm mười lượng bạc đổi cơ hội đưa cơm lần này với Trương công công, bạc này cũng không thể phí phạm, dù sao hắn ta cũng muốn ăn hết nữ nhân trước mắt này!

"Người không được tới đây! Ta chính là Hoàng quý phi, nữ nhân của hoàng thượng, người dám như thế đối với ta, ta muốn hoàng thượng thiên người!" Mộ Dung Thanh Y phản ứng cực nhanh trốn sọt bò nhào, nàng ta rụt bả vai một cái, trong lòng tràn đầy sợ hãi, toàn thân không ngừng được run rẩy, khóe miệng run run.

"Ha ha ~ người nào không biết hoàng thượng còn hôn mê bất tỉnh cho đến bây giờ, sau này tỉnh hay không tỉnh được vẫn là ẩn số, thiên ta? Đó là chuyện hoang đường! Thức thì nhanh chóng bò tới đây cho lão tử, nếu không đừng trách lão tử đánh, hôm nay lão tử nhất định phải nắm thử nữ nhân của hoàng đế là dạng mùi vị gì!" Trên mặt lộ vẻ lộ ra vẻ mong mỏi, trong giọng nói có chứa lạnh lẽo nhẹ nhẹ.

Rốt cuộc không nhịn được nữa, Mộ Dung Thanh Y kêu to chạy ra cửa: "Người tới, cứu mạng, cứu cứu bổn cung."

Còn chưa tới cửa, đột nhiên một hơi thở khó ngửi bao phủ nàng ta, ngay sau đó một bàn tay mạnh mẽ kéo một cánh tay nàng ta lại, tàn nhẫn lôi nàng ta đến trong ngực, lúc Mộ Dung Thanh Y còn chưa kịp phản ứng, một tay hắn ta bế ngang nàng ta, đi tới bên trong giường lớn, trong miệng thả ra tiếng cười kinh người.

"A. Người buông bổn cung ra. Buông ra." Cả thân thể Mộ Dung Thanh Y gãy giữa, muốn thoát khỏi ma chướng, nhưng hơi sức của nàng ta có hạn, làm sao là đối thủ của nam nhân từng làm cường đạo.

Đột nhiên thân thể bị vớt lên, tiếp đó nàng ta rơi vào trên giường mềm mại, bị ném văng đầu mất phương hướng, ngay sau đó, y phục trên người xoẹt một tiếng, từng món một bị bóc ra khỏi thân thể, vãi rách ném trên đất, một hồi lạnh lẽo đánh tới, nàng ta mới phát hiện thân thể chỉ còn lại cái yếm và quần lót, nhìn trong mắt nam nhân xấu xí tràn đầy nhục dục, nàng ta vội vàng lui về phía sau, trong miệng không tự chủ kêu lên: "Bá Luân cứu cứu ta, Bá Luân, người đang ở đâu? Ta rất sợ!"

"Mỹ nhân, ta tới đây, hưởng thụ đi, ta sẽ rất nhẹ rất nhẹ đấy!"

Cũng nhịn không được nữa, bổ nhào mạnh mẽ, đè Mộ Dung Thanh Y ở phía dưới, ngửi mùi thơm của nữ nhân, không sợ hãi mà cảm thán mẹ nó nữ nhân này thật sự là một cực phẩm, nữ nhân của hoàng thượng đúng là không giống nhau!

Cũng nhịn không được nữa, đôi bàn tay mọc đầy nốt chai thật dày, vội vàng xoa trên thân thể mềm nhũn, hung hăng nhéo vài cái, thật sự rất trơn, dùng sức nhéo một chút là có thể nặn ra nước, hắn ta

nghe như vậy, cũng làm như vậy, vuốt ve một hồi, nhất là bộ vị nhạy cảm này, bóp cho Mộ Dung Thanh Y đau đớn không chịu nổi, cảm giác si nhục và cảm giác buồn nôn bao phủ nàng ta, nàng ta không ngừng giãy giụa kêu gào: "Buông ta ra, tên cầm thú này, buông bốn cung ra, bốn cung là Hoàng quý phi, người không thể đối xử với ta như vậy. Bá Luân, Bá Luân."

Nàng ta càng giãy dụa, trước ngực càng lay động lợi hại, còn trắng lóa, mắt sáng rõ của thị vệ sinh đau, nước miếng không ngừng chảy xuôi.

Vội vàng cúi đầu xuống, đầu tựa vào trong thân thể nàng ta, nhẹ nhàng ngửi, hôn, gặm. Miệng đầy mùi thơm, hận không thể lập tức nuốt toàn bộ nữ nhân trước mặt vào trong bụng không để lại mảnh vụn nào.

Cắn xé như dã thú như vậy, khiến cho nàng ta càng thêm khổ sở khó chịu, nước mắt của nàng ta không cầm được chảy xuôi, không biết qua bao lâu, hạ thân đâm đau một hồi, nàng ta bỏ qua phản kháng, như một con rối mặc cho người trên người mình muốn làm gì thì làm.

Đêm đã rất khuya rồi, trăng sáng dần dần bị giấu kín ở trong tầng mây, trên bầu trời đen đậm một vùng, không có một ánh sao.

Vân Tuyết Phi bỗng nhiên mở mắt ra ngồi dậy, mắt hoảng sợ nhìn bốn phía, vừa rồi nàng giống như nhìn thấy một đôi mắt nhuốm máu bốc lên ánh sáng hận thù trong đêm đen của Mộ Dung Thanh Y, chăm chú nhìn nàng chăm chăm.

Đột nhiên bên cạnh khẽ động, Tư Nam Tuyết cũng ngồi dậy theo, đưa tay ôm nữ nhân có sắc mặt trắng bệch vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ, âm thanh có ấm áp và cương chiều: "Chỉ là ác mộng, không phải thật, ta ở nơi này, đừng sợ!"

Âm thanh dịu dàng trấn an trái tim sợ hãi của Vân Tuyết Phi trong nháy mắt, nàng đưa tay quấn quanh Tư Nam Tuyết thật chặt, vùi đầu sít sao vào trong ngực của hắn, hấp thu ấm áp, âm thanh lo lắng nói thật nhỏ: "Người có chuyện gì gạt ta không?"

Chương 99: Tuyệt không bỏ vợ

Trong viện yên ắng, ban đêm gió thổi khe khẽ vào trong nhà, mang theo hương hoa thoang thoảng, thấm vào ruột gan.

Tur Nam Tuyết vỗ nhẹ tay dừng một chút, giọng nói hơi cứng ngắt: “Sao lại hỏi như thế?”

Vân Tuyết Phi có chút buồn buồn, oán trách ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Tur Nam Tuyết nói: “Tại sao mẫu phi huynh nói có thể khiến huynh bỏ ta bất cứ lúc nào?” Nàng nghĩ Mộc Thanh Lan nói như vậy, nhất định là có lý do của bà ta, trong mơ hồ nàng cảm thấy rất bất an.

Cảm xúc phức tạp xuất hiện thoáng qua trong mắt Tur Nam Tuyết, hấn xoa xoa gò má Vân Tuyết Phi, đầu ngón tay chứa đựng vô hạn yêu thương, giọng nói dịu dàng trong đêm tối càng lộ vẻ thanh u: “Cả đời này ta chỉ cưới một thê tử là nàng, tuyệt không bỏ vợ!”

Nói năng có khí phách, mặc dù chỉ một câu nói đơn giản, nhưng cũng đủ làm tan chảy tim của tất cả nữ nhân trên thế giới này. Khóe miệng Vân Tuyết Phi cong cong, nhỏ giọng nói: “Đáp áp coi như tạm chấp nhận, trước bỏ qua cho huynh!” Có những lời này như vậy đủ rồi, chỉ cần hấn không buông tay nàng, khó khăn lớn hơn nữa nàng cũng nguyện ý cùng hấn tiến lùi.

Vân Tuyết Phi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, Mộc Cần đưa tin tới, Mộc Thanh Lan để nàng và Tur Nam Tuyết hai người cùng nhau đi dùng bữa trưa, điều này khiến nàng rất bất ngờ. Dù sao mấy ngày trước

mới cãi nhau ầm ĩ, vị Thái phi kia vô cùng không thích mình, muốn kêu ăn cơm theo lý mà nói cũng chỉ có Tư Nam Tuyệt, sao còn gọi mình qua nữa?

Tư Nam Tuyệt trầm mặc hồi lâu, đưa tay cầm tay của nàng, nhẹ giọng nói: “Hãy đi trước xem một chút!”

Khi hai người đến Tĩnh Tâm viện, liếc mắt một cái là có thể trông thấy Mộc Thanh Lan mặc cung trang màu lam nhạt đang ngồi trong đình bát giác đình. Hiện tại bà không có sự lạnh lùng của ngày đó, ngược lại nhiều hơn mấy phần khí chất thanh nhã, một cái nhăn mày một nụ cười, càng lộ vẻ ưu nhã cao quý. Tóc đẹp như dòng suối, vấn lên thành búi đơn giản, ở giữa điểm xuyên vài viên trân châu, khiến cho mái tóc đen, càng lộ vẻ sáng mềm trơn bóng.

Đang lúc ấy, mắt Mộc Thanh Lan quét qua Tư Nam Tuyệt và Vân Tuyết Phi đang đi tới, nhìn hai bàn tay đan vào nhau, đáy mắt bà thoáng qua một chút mất hứng, tiếp theo từ từ đứng dậy, nở nụ cười, dịu dàng ra lệnh: “Nam Tuyệt, còn không mau tới đây bái kiến nhạc phụ của con!”

Ánh mắt Vân Tuyết Phi chợt lóe, rốt cuộc cũng tìm được một bóng dáng quen thuộc ở trong đình, nhìn Tô Thần Tường cười từ ái, trong lòng nàng ấm áp, buông tay Tư Nam Tuyệt ra, bước nhanh đi lên phía trước, mặt cong lên như lưỡi liềm, giọng điệu mang theo sự vui sướng: “Phụ thân ~” Có lẽ vì liên hệ huyết thống ràng buộc, cho dù mới vừa nhận nhau, nam nhân này lại mang cho nàng cảm giác không khỏi thân thiết.

Trông thấy gương mặt tương tự tiểu Uyển, trong lòng Tô Thần Tường tràn đầy thương yêu, ông gật đầu nhẹ, giả vờ trách cứ: “Còn không mau hành lễ vấn an Thái phi!”

Sau đó quay đầu lại bắt lặc thờ dài với Mộc Thanh Lan nói: “Đứa bé này lỗ mãng quá, xin Thái phi không lấy làm phiền lòng!”

Vân Tuyết Phi cung kính cúi người, lạnh nhạt cười một tiếng: “Bái kiến mẫu phi, mẫu phi cát tường!”

Mộc Thanh Lan vội vàng tiến lên, nhẹ nhàng đỡ Vân Tuyết Phi dậy, quở trách: “Đứa nhỏ này, đều là người một nhà, khách sáo cái gì? Lễ nghĩa đều là dư thừa, về sau không cần như thế!”

Những lời này thật sự khiến Vân Tuyết Phi thụ sủng nhược kinh, nàng ngẩng đầu lên bắt gặp một đôi con ngươi ẩn chứa nhu tình như nước, môi đỏ mọng khẽ cười yếu ớt, nổi hết cả da gà. Nếu không phải sớm biết bà cực kỳ không ưa mình, thì nàng đã bị che mờ bởi hình tượng trước mắt rồi.

Tur Nam Tuyết đi vào trong đình, tới bên cạnh Vân Tuyết Phi, lần nữa nắm chặt tay nàng, liếc mắt nhìn khóe miệng hàm chứa nụ cười xinh đẹp của Mộc Thanh Lan. Sau đó đưa mắt nhìn sang người mà mình này giờ vẫn luôn im lặng quan sát Tô Thần Tường, ngữ điệu kiên định trước sau như một nói rõ từng chữ: “Nhạc phụ đại nhân yên tâm, con sẽ chăm sóc Phi Nhi thật tốt!”

Sau khi Tô Thần Tường nghe được đáp án hài lòng, mắt nhìn thẳng vào mắt Tur Nam Tuyết, gật đầu một cái: “Ta tin con!” Nhìn gương mặt nữ nhi tràn đầy hạnh phúc, ông hết sức vui mừng, ông trời đối với ông không tệ. Vốn cho rằng sẽ một thân một mình đến cuối đời, nhưng ngoài ý muốn khiến ông biết được tiểu Uyển để lại cho ông một nữ nhi bảo bối như vậy, ông cần phải sống để chăm sóc nó, dốc toàn lực cho nó những gì tốt nhất.

Thân thể Mộc Thanh Lan hơi cứng ngắt, suýt nữa không giữ được sự vui vẻ trên mặt, lúc chưa có người chú ý đến sự khác thường của

bà, bà đã lập tức điều chỉnh lại tâm tình của mình, bày ra tư thái dịu dàng, đưa tay cầm bàn tay còn lại của Vân Tuyết Phi, vỗ nhẹ, tiếp theo nhìn Tô Thần Tường cười nói: “Ông thông gia yên tâm, nếu Nam Tuyết có lỗi với Tuyết Phi, mẫu phi ta đây sẽ là người thứ nhất không bỏ qua cho nó!”

Sau đó ngẩng đầu nhìn Thư Đới ra lệnh: “Mau truyền lệnh, ta muốn hànuyên cùng ông thông gia một chút~”

Nhìn Mộc Thanh Lan nhiệt tình đãi khách, Vân Tuyết Phi không khỏi sửng sốt, ánh mắt đưa qua đưa lại giữa Mộc Thanh Lan và Tô Thần Tường. Có thể khiến cho đường đường một Thái phi thay đổi sắc mặt như thế, phụ thân Tô Thần Tường của nàng xem ra chính là một miếng mồi ngon.

Đợi sau khi bữa trưa đã được chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ ngồi xuống xung quanh bàn đá, Mộc Thanh Lan giơ lên ly rượu đầu tiên, khẽ gật đầu cười: “Ông thông gia, khó có được dịp ông tới đây một lần, một ly này ta mời ông!”

Chờ hai người chạm cốc xong, Mộc Thanh Lan uống vào một hớp, sau đó nở nụ cười, âm thanh tiếng nhạt: “Nghe nói ông thông gia tính sau này đem công việc buôn bán chuyển đến kinh thành?”

Tô Thần Tường nghe vậy, không chút e dè gật đầu một cái, từ ái nhìn thoáng qua nữ nhi đang cúi đầu dùng bữa, trong mắt tràn đầy cưng chiều: “Ta chỉ có một đứa con gái là Phi Nhi, đời người hữu hạn, ta đã không ở bên cạnh đứa bé này mười bảy năm, ta hi vọng có thể dùng thời gian còn lại để bù đắp cho nó!”

Vân Tuyết Phi kinh ngạc, ngẩng đầu lên, tuyệt đối không ngờ Tô Thần Tường vì nàng hy sinh lớn như thế.

“Về sau những tài sản đó ta đều để lại cho nữ nhi của ta, đương nhiên sẽ dờn đến nơi này, dễ dàng cho nó tương lai không cần phải bôn ba khắp nơi, qua lại vô cùng mệt nhọc!” Tô Thần Tường lẩm bẩm nói cho Mộc Thanh Lan nghe, sau đó rót đầy rượu nâng ly nói: “Phi Nhi nha đầu này về sau phiền Thái phi thông cảm nhiều hơn, tại hạ vô cùng cảm kích!”

“Được, được!” Mộc Thanh Lan gật đầu liên tục, khuynh thành cười nói: “Phi Nhi là một nữ hài tử, chỉ cần hưởng phúc sinh hạ cho ta một tôn tử mập mạp là được. Sau này ông thông gia có cần gì cứ kêu Nam Tuyết giúp một tay, nam nhân nên chịu nhiều cực khổ!”

Lòng Vân Tuyết Phi đột nhiên lạnh lẽo, tay cầm đũa cứng đờ, không trách được nữ nhân này hôm nay ôn hoà với mình như vậy, thì ra là có mưu đồ khác, đánh chủ ý lên tài sản của phụ thân mình!

Đừng hòng mơ tưởng, cho dù nàng gả cho Tư Nam Tuyết, cũng quyết định sống cả đời cùng hắn, nhưng muốn dùng sự cố gắng cả đời của phụ thân để đổi lấy hạnh phúc cho nàng, thì nàng chẳng cần!

Đang lúc chuẩn bị phản bác, bàn tay Tư Nam Tuyết tay đột nhiên đưa tới, ngón tay đan xen vào nhau, giữ chặt từng đốt ngón tay mảnh khảnh, lòng bàn tay dán thật chặt ở chung một chỗ, sau đó nhìn Mộc Thanh Lan một cái, thờ ơ nói: “Ta không có thời gian!”

Dường như không ngờ nhi tử lại không nể mặt mình như thế, phá hủy sân khấu của mình, Mộc Thanh Lan thu hồi nụ cười, trợn mắt nhìn Tư Nam Tuyết, giọng nói có chút không tự nhiên nói: “Đứa bé này, Phi Nhi là nương tử của ngươi, ngươi không giúp, thì ai giúp hả?”

Tư Nam Tuyết không quan tâm, chỉ lo uống rượu, thỉnh thoảng cầm đũa gấp thức ăn cho nương tử, bỏ qua ánh mắt giận dữ của Mộc

Thanh Lan, Tô Thần Tường cũng chú ý tới, nhưng không chỉ ra, chỉ cần nữ nhi vui vẻ là được.

Bữa ăn kết thúc trong không khí quái dị, lúc rời khỏi Tĩnh Tâm viện, Mộc Thanh Lan không nhịn được âm trầm gọi Tư Nam Tuyệt lại nhắc nhở nói: “Nam nhi chí tại bốn phương!”

Tư Nam Tuyệt không trả lời, liền dẫn Vân Tuyết Phi rời khỏi, Mộc Thanh Lan thấy vậy, tức giận phát tay, trở về phòng.

Vân Tuyết Phi và Tô Thần Tường đi dạo trong vương phủ một lúc lâu, Tô Thần Tường kể cho nàng nghe cửa hàng của Tô gia trải rộng cả Đại Hạ Quốc như thế nào, thậm chí ở một số nước nhỏ lân cận cũng có. Bây giờ Vân Tuyết Phi rốt cuộc biết tại sao mỹ nhân Mộc Thanh Lan cao quý như vậy lại khiêm nhường với phụ thân Tô Thần Tường rồi, thì ra là coi trọng tài phú của ông ấy.

Trước khi đi, Tô Thần Tường dặn riêng Vân Tuyết Phi: “Phi Nhi, mẹ chồng của con không người dễ chung sống, cẩn thận đề phòng, nếu Tư Nam Tuyệt dám ức hiếp con, con lập tức nói cho phụ thân biết, phụ thân nhất định sẽ không tha hắn!”

Nghe được những lời nói quan tâm, trong lòng Vân Tuyết Phi như có một dòng nước ấm chảy qua, gạt đầu một cái đưa tiễn phụ thân. Nàng nhìn Tư Nam Tuyệt cách đó không xa đợi mình, trên mặt tươi cười sáng lạn.

Ở hoàng cung, bên trong cung Trường Môn, trải qua sự tàn phá ngày hôm qua, toàn thân Mộ Dung Thanh Y xanh tím, gắng sức dùng nước chà xát da thịt trên người. Vừa nhớ lại hàm răng vàng khè gặm nhấm cơ thể mình, nàng lập tức không nhịn được muốn ói, nhất là cái lưỡi thú tha kia chui vào trong miệng mình, khuấy mát thỏa thích, nàng liền cảm thấy còn khó chịu hơn ăn phải con ruồi.

Tại sao kết quả lại như vậy? Nàng liều mạng bò lên trên, chính là không muốn bị người khác xem thường và hà hiếp, nhưng thật vất vả mới leo lên được địa vị tôn quý nhất, lại bị tên dân đen như thế chà đạp, nàng không cam lòng, nàng thật hận!

Càng nghĩ càng khó chịu, nàng hung hăng chà, hận không thể lột bỏ lớp da này, cắn chặt răng, trong miệng tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm.

Đột nhiên một tiếng kéo kẹt vang lên, cửa bị lực tác động từ bên ngoài đẩy ra. Mộ Dung Thanh Y hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn về cửa, đợi đến khi nhìn thấy nam nhân ghê tởm đã đè trên người mình ngày hôm qua, chiếm đoạt mình, cắn xé mình. Ánh mắt chăm chú nhìn da thịt bị phơi bày bên ngoài, nàng rùng mình một cái, đôi tay lập tức che ngực, cả người trốn vào nước, trong mắt lần nữa toát ra sự hoảng sợ.

Nàng ta không biết vẻ mặt như thế càng làm cho nam nhân muốn ngừng mà không được. Vương Nhị liếm liếm môi, hạ thân thắt chặt, trong đầu đều là cảm giác tuyệt vời ngày hôm qua, nữ nhân của hoàng thượng cmn đúng là có khác! Hắn từng bước từng bước đi vào, càng đến gần, hắn giống như có thể ngửi thấy được mùi thơm cơ thể mỹ nhân, cổ họng càng thêm không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

“Á ~ người không được tới đây, không được tới.” Mộ Dung Thanh Y rất muốn lui về phía sau, nhưng hiện tại nàng đang trần truồng ngồi trong thùng tắm. Nếu đứng lên, toàn thân không mặc quần áo thì sẽ càng thêm kích thích tên nam nhân không bằng cầm thú này. Còn nếu không đứng lên, chỉ có thể như cá trên thớt, chờ hắn xâu xé tiếp.

“Hôm qua nô tài làm cho nương nương rất rất thoải mái, hôm nay nơi này không có ai, nô tài nguyện ý phục vụ nương nương lần nữa.” Gương mặt Vương Nhị tràn đầy dâm tà, chăm chú nhìn vào da thịt như ngọc kia, tưởng tượng có thể được vuốt ve nó, mười ngón tay của hắn liền kích động.

“Cút, ngươi cút cho bổn cung! Bổn cung là nữ nhân hoàng thượng, ngươi cường bạo Bổn cung, bổn cung phải nói cho hoàng thượng biết, đưa ngươi đi xử tử!” Trong mắt Mộ Dung Thanh Y bắn ra ánh sáng cừu hận, cả người dán thật chặt vào thành thùng nước, không ngừng run rẩy, kéo theo mặt nước gợn sóng li ti.

“Nương nương, cho đến bây giờ mà ngươi còn không biết rõ tình hình à? Hiện tại hoàng thượng hiện hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn không có thời gian quan tâm tới ngươi. Cho dù có tỉnh, nếu biết ngươi bị nô tài cưỡng hiếp, thì sẽ càng thêm không cần ngươi đàn bà dâm đảng như ngươi, ngươi nên ngoan ngoãn thuận theo nô tài, để cho nô tài trong khoảng thời gian hoàng thượng hôn mê phục vụ tốt nương nương. Chờ hoàng thượng tỉnh, nô tài lập tức rời khỏi, đợi nương nương trở lại Triều Phượng điện, cũng đừng quên sự nỗ lực cày cấy của nô tài đấy.” Vương Nhị đi tới bên cạnh thùng tắm, từ trên cao nhìn xuống gương mặt hoang mang sợ hãi của nữ nhân, bên dưới làn nước mơ hồ, nơi đầy đà như ẩn như hiện, như móng vuốt mèo gãi ngứa lòng hắn.

Hiện tại ruột Mộ Dung Thanh cũng biến thành màu xanh, nàng yêu Hạ Hầu Huyền, nhưng Hạ Hầu Huyền không yêu nàng, cơ thể tuyệt mỹ của nàng Hạ Hầu Huyền chỉ hưởng thụ qua một lần. Ngay cả Quan Bá Luân một lòng một dạ với mình, cũng chưa đi quá giới hạn. Mặc dù chuyện nên làm đều đã làm, nhưng một bước cuối cùng kia nàng từ đầu đến cuối vẫn chưa cho hắn. Sớm biết bị nam nhân ghê tởm như vậy dâm ô, trước đó nàng sẽ không làm kiêu, dâng thân thể cho Bá Luân rồi, bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Vương Nhị đưa tay quơ quơ trong nước, tạo nên tầm vài vòng sóng gợn, đôi mắt Mộ Dung Thanh Y càng thêm chăm chú nhìn vào bàn tay kia, chỉ sợ hấn vượt qua khuôn phép. Dù biết hôm nay chạy không thoát, nhưng nàng không cam tâm, Bá Luân, huynh đang ở đâu? Ta rất sợ, rất nhớ huynh!

Càng sợ cái gì thì cái đó lại càng tới nhanh, một bàn tay sần sùi nắm được thân thể của nàng. Mặc cho vết thương hôm qua vẫn còn, hôm nay hấn cũng không chút thương tiếc, nắm bóp Mộ Dung Thanh Y khiến chân mày nàng ta nhú chặt, sợ sệt di chuyển người, định tránh né bàn tay làm loạn kia.

“Nương nương, sướng chứ??” Vương Nhị càng nhéo càng hưng phấn, càng thêm tăng nhanh động tác, hoàng cung này thật đúng là địa phương tốt, nữ nhân của hoàng thượng đúng là cực phẩm.

“Cút ngay! Cút ngay!” Mỗi một cái vuốt ve, Mộ Dung Thanh Y đều thét chói tai, trong mắt có khuất nhục cùng khổ sở: “Ngươi nhớ kỹ cho bổn cung, chỉ cần Bổn cung trở lại Triều Phượng điện, nhất định sẽ thiên tên khốn kiếp nhà ngươi!”

Thiên hấn? Vương Nhị không ngừng dùng sức, nhìn thấy trong mắt Mộ Dung Thanh Y đều là thù hận, hấn rùng mình một cái. Chẳng qua mỹ nhân trần truồng ở trước mặt mình, như món ngon đang chờ mình thưởng thức. Hấn cũng chẳng quan tâm về sau, lập tức kéo Mộ Dung Thanh Y từ trong nước ra, giữ chặt hai tay nàng ta, lôi tới trước mặt, trong mắt dục hỏa thiêu đốt, hấn khàn giọng nói: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu! Nếu nương nương nói như vậy, nô tài chỉ có thể thừa dịp hiện tại xài cho đủ vốn!”

Ngay sau đó, dùng lực một cái, kéo Mộ Dung Thanh Y ra khỏi nước, vác trên vai, bước nhanh đến giường lớn,

Chương 100

”Chủ tử, tiểu vương gia đã đi ~” Thư Đới đứng ở cửa sổ nhìn xuống, thấp giọng nói.

Mộc Thanh Lan nghe vậy liền đẩy ngã ly trà trên bàn, đứng lên đi đến trước cửa sổ ngó xuống, quả nhiên đã không còn bóng dáng Tư Nam Tuyệt, nhất thời lửa giận bùng cháy, giọng điệu âm trầm ra lệnh: “Về sau không được để nghiệt tử đó tới Tĩnh Tâm viên, dõ phải chọc tức ta!”

Thư Đới trông thấy Mộc Thanh Lan giận dữ, khẽ cười, dịu dàng nói: “Tiểu vương gia cũng đã đến đây rất nhiều lần, có thể thấy được trong lòng ngài ấy vẫn có người, xin chủ tử người bớt giận!”

“Hừ! Có ta? Ta xem chỉ biết nữ nhân kia thôi!” Mộc Thanh Lan cười mỉa, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ: “Ngày đó nếu tên nghiệt tử đó nghe theo ý của ta, Tô Thần chắc chắn sẽ để cho nó từ từ tiếp nhận sản nghiệp của Tô gia, nhưng vào thời khắc mấu chốt, nó thế nhưng làm trái lời ta!”

“Cái gì bảo không có thời gian? Ta coi chính là sợ con nha đầu kia không vui! Nhi nữ thường tình như vậy, sao thành người làm nên đại sự được chứ?” Mộc Thanh Lan càng nói càng tức, tay nắm chặt thành quyền, trong mắt phóng ra ánh sáng lạnh lẽo: “Sớm biết có hôm nay, lúc trước ta sẽ không để Nam tuyệt cưới nha đầu đó!”

“Tô Thần Tường chỉ có một nữ nhi là Vân Tuyết Phi, gia nghiệp lớn như vậy trước sau gì cũng để lại cho nữ nhi của hắn, cũng là của tiểu vương gia, chủ tử người không cần lo lắng!” Thư Đới thấy không có

ai, trong mắt hàn quang chợt lóe lên, hạ giọng nói: “Hiện tại tiểu vương gia chẳng qua là nhất thời thích đồ tươi mới, chờ quãng thời gian này qua đi, chúng ta lập tức giải quyết Vân Tuyết Phi, nhiên sau thông báo ra bên ngoài nói bệnh chết, đến lúc đó sản nghiệp này liền danh chính ngôn thuận thuộc về chủ tử người rồi!”

“Ha ha ~ ta ẩn nhẫn thời gian dài như vậy, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào cản trở kế hoạch của ta!” Con người Mộc Thanh Lan ngưng trọng, bên trong bao phủ màu sắc tối tăm, ra lệnh cho Thu Đới: “Người dẫn Hạ Hầu Cảnh đến đây!”

Lâm Phượng viên, cửa lớn bị ngoại lực đẩy ra, Vân Tuyết Phi liếc thấy Tư Nam Tuyết đi tới, có chút rầu rĩ nói: “Bà vẫn không đồng ý gặp huynh?”

Gió thổi lộng ống tay áo của hắn, vài sợi tóc mai bên trán bị thổi tung, nhẹ nhàng bay bay, hắn thở dài một tiếng, gật đầu: “Ngày mai ta lại đi!”

Vân Tuyết Phi nghe vậy oán hận, không vui nghiêng rằng: “Rốt cuộc ta có điểm nào chọc tới bà ấy, kể từ ngày đầu tiên về đây đã không cho ta sắc mặt tốt rồi!”

Bước chân Tư Nam Tuyết ngừng trong chốc lát, cúi đầu nhìn biểu cảm uất ức của Vân Tuyết Phi, con người hắn lóe lên một cái, tìm cái ghế ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhìn chăm chú, thành khẩn nói: “Tạm thời mẫu phi có chút thành kiến với nàng, nàng không cần lo lắng, cứ sống vui vẻ như thường ngày là được, về phía bà đã có ta giải quyết!”

Vân Tuyết Phi vốn ghen trong lòng, nhưng thấy Tư Nam Tuyết như vậy, lúc nào cũng che chở mình. Tuy rằng vị mẫu phi kia quả thật không ưa nổi, mà bản thân đã quyết định ở cùng hắn, thì phải chấp

nhận đối mặt thôi. Nghĩ đến đây, tâm tình cũng thả lỏng phần nào, khoát bàn tay còn lại lên trên mu bàn tay hấn, môi mấp máy nói: “Ta cũng sẽ cố gắng nỗ lực để được sự đồng ý của bà!”

Tur Nam Tuyệt nhìn thật sâu vào mắt Vân Tuyết Phi, sự kiên định che kín khuôn mặt nhỏ nhắn, khiến lòng hấn rung động và ấm áp. Sao hấn không biết mẫu phi cố ý gây khó dễ, nhưng dù sao bà cũng là người đã sinh ra hấn, nuôi dưỡng hấn nên người. Bất chợt ôm chầm lấy nàng, bao bọc nàng trong ngực, để nàng ngồi lên đùi hấn, chứng kiến gương mặt nàng đột nhiên đỏ bừng, đầu chôn trên bờ vai mình, hấn nở nụ cười: “Về sau xin nương tử thông cảm nhiều hơn!”

Vân Tuyết Phi vốn thẹn thùng, hiện tại sắc mặt càng đỏ bừng, nàng dùng khuỷu tay huých hấn một cái, thoát khỏi ngực hấn, trừng mắt tên nam nhân đang cười như hồ ky kia, vừa mới chuẩn bị mở miệng, lúc này tiếng mở cửa lại truyền đến.

Thiên Tầm bước nhanh vào, cung kính xoay người hành lễ nói: “Bái kiến Vương gia, Vương phi!”

Tur Nam Tuyệt thu hồi nụ cười, cả người thoáng chốc lộ ra hơi thờ ơ lạnh lẽo, hấn thấp giọng dò hỏi: “Có tin tức?”

Thiên Tầm gật đầu, trình mật hàm trong tay lên cho Tur Nam Tuyệt nói: “Nhận từ đại môn vương phủ, nghe bọn thị vệ nói, không thấy rõ diện mạo người đưa thư!”

Lúc Tur Nam Tuyệt mở thư ra, thoáng cau mày, thấy trên giấy Tuyên Thành màu trắng, năm chữ to rõ rành rành: “Hạ Hầu Cảnh gặp nguy!”

Vân Tuyết Phi phát hiện Tur Nam Tuyệt bất thường, cũng đi đến xem, đợi sau khi thấy nội dung, trong lòng cũng lộ bộp một phen. Người hại chết Tiết Phi bị vạch trần, Hạ Hầu Huyền lại hôn mê bất tỉnh, có

một số thế lực không biết tên, lấy danh nghĩa báo thù cho Tiết hậu, muốn lật đổ triều đình hiện tại, ủng hộ Cửu hoàng tử Hạ Hầu Cảnh làm tân hoàng.

Hiện tại hai thế lực nắm giữ quyền hành cao nhất trên triều đình thuộc về Tiêu hậu và Thuần vương gia, vậy chắc chắn bọn họ cũng nghe được tin tức này. Hạ Hầu Cảnh không phải là nhi tử của Tiêu hậu, lấy thủ đoạn mạnh mẽ của Tiêu hậu, nhất định người thứ nhất muốn trừ khử chính là Hạ Hầu Cảnh rồi, vì bảo vệ giang sơn của nhi tử bà ta, có thể nói vị trí đó Hạ Hầu Huyền và Hạ Hầu Thuần đều có thể ngồi lên được, bởi vì bọn họ là con trai ruột của Tiêu hậu.

Không có ai biết rõ hơn Vân Tuyết Phi, ngôi vị hoàng đế kia vốn thuộc về Hạ Hầu Cảnh, là nàng có lỗi với hắn, hại hắn đánh mất ngôi vị Hoàng đế, càng hại hắn gặp phải trắc trở lần này!

Sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, kiếp trước ở chung với hắn rất vui vẻ, mọi thứ đều hiện rõ trong đầu, nàng không thể để hắn chết được.

Chương 101: Nhân vật mấu chốt

Trong Đông Lâm viên, khi Vân Tuyết Phi đẩy cửa ra, đập vào mi mắt Tư Nam Tuyết mặc bộ cẩm bào xanh nhạt cầm một quyển sách, tập trung tinh thần đọc, liếc cũng không liếc về phía nàng.

Nàng cố ý đi bộ phát ra tiếng vang, đợi đi tới bên cạnh hắn, trực tiếp kéo cái ghế bên cạnh tới đây, khi cái ghế ma sát mặt đất phát ra âm thanh bén nhọn chói tai, mày của hắn cũng không nhăn chút nào, vẫn cúi đầu, ánh mắt nhìn chăm chú ở trên sách, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, giống như trong phòng này chỉ có một mình hắn.

Vân Tuyết Phi vốn định dây dưa mãi như vậy, hắn đọc sách, nàng nhìn hắn, nàng cũng không tin, ở dưới tầm mắt soi mói mãnh liệt của nàng, hắn có thể không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng một nén nhang đã qua, hắn vẫn yên lặng không ngẩng đầu lên, tay như ngọc đảo quyển sách của hắn.

Hắn đối xử với nàng vô cùng tốt, giống như Thiên Tâm nói, không có nam nhân nào có thể cho phép nữ nhân mình thích quan tâm một nam nhân khác ở trước mặt, mặc dù nàng đối với Hạ Hầu Cảnh không phải là tình yêu nam nữ, nhưng sau khi nàng chết rồi trùng sinh, khúc mắc của nàng và Hạ Hầu Cảnh kiếp trước, người nam nhân trước mắt này cũng không biết, ngấm lại những chuyện này, nội tâm vốn nháy ra một chút xíu không vui biến mất hầu như không còn trong nháy mắt.

Cả thân thể Vân Tuyết Phi gục xuống bàn, nghiêng đầu cười nhạt một tiếng với hắn, giọng nói rất thân mật dịu dàng lấy lòng, hơi thờ

như hương hoa lan: “Còn đang tức giận?” Âm thanh này hô lên, thân thể nàng khẽ run lên một cái, chưa bao giờ biết nàng cũng có thể làm nũng như vậy, đối tượng nói chuyện còn là một người nam nhân.

Nàng thâm tình nhìn chăm chú vào hắn, nhưng Tư Nam Tuyết vẫn không đáp lời, hắn lật một trang sách, vẻ mặt thong dong, mặt mày lạnh nhạt.

“Ban nãy là ta không đúng, nhưng ta và Hạ Hầu Cảnh không phải là như người nghĩ, ta chỉ là bằng hữu của hắn!” Vân Tuyết Phi vừa nói vừa cẩn thận quan sát Tư Nam Tuyết, thấy hắn không có bất kỳ phản ứng nào, nàng lại tiếp tục bồi thêm một câu: “Giống như quan hệ bằng hữu của người và hắn!”

Vốn cho rằng nàng nói như vậy, hắn có thể cao hứng, nhưng tiếng nói rơi xuống rất lâu, hắn vẫn một thân một mình ngồi ở chỗ đó xem sách, nửa ánh mắt cũng không cho nàng.

“Ta có thể thề, ta thật sự không có tồn tại tâm tư như vậy với hắn!” Vân Tuyết Phi vẫn không buông tha, móc hết tâm tư giải thích.

Đáp lại nàng vẫn là tiếng lật sách khe khẽ, còn nam nhân có màu con người nhàn nhạt này, không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, hắn vẫn hết sức chuyên chú.

Vân Tuyết Phi thấy Tư Nam Tuyết coi nàng như không khí, trong lòng lập tức lại nổi giận, chẳng qua nàng chính là khẩn trương một mình, mặc dù có lỗi, nhưng hiện tại cũng tự mình tới cửa nhận tội, vậy mà hắn nhìn cũng không nhìn một cái, coi như nàng trong suốt! Càng nghĩ càng giận, hai tay nàng hung hăng đập thật mạnh cái bàn một tiếng, rồi sau đó lửa giận lên cao đứng dậy, một đôi mắt đẹp tràn đầy tức giận trừng nam nhân áo trắng trắng tuyết trước mặt này.

“Ta cũng đến cửa ăn nói khép nép giải thích như vậy, người hài lòng hay không hài lòng thì nói, phải dùng tới bộ dạng như nàng dâu nhỏ, ngồi ở chỗ đó hờn dỗi sao?” Vân Tuyết Phi hao hết kiên nhẫn, không vui cau mày oán giận nói: “Ta biết lúc ấy phản ứng vô cùng kịch liệt, nhưng hiện tại ta đang giải thích nói xin lỗi với người, người không hài lòng thì nói thẳng, ta nhất định sẽ sửa!”

Tur Nam Tuyết đột nhiên ném quyển sách tới trên bàn, nhắm hai mắt lại, mặc dù sắc mặt thờ ơ, lại u ám và tức giận, hần chột cười một tiếng, âm thanh nghe không ra tâm tình: “Vân Tuyết Phi, người đổi vị trí rồi suy nghĩ một chút, nếu như ta quan tâm một nữ nhân khác ở trước mặt người như vậy, trong lòng người nghĩ như thế nào?”

“Hạ Hầu Cảnh ở giữa ta và người không phải là một ngày hai ngày, còn nhớ rõ lần ám sát đó sao? Rõ ràng người bị thương nặng như vậy, nhưng lúc hôn mê trong miệng không ngừng lẩm bẩm một cái tên của nam nhân, người nam nhân này không phải tướng công của người là ta, mà là Hạ Hầu Cảnh, Cảnh vương gia mà người gọi là không tồn tại bất kỳ ý định nào, chỉ là bằng hữu với hần!”

Bỗng chốc Tur Nam Tuyết mở mắt ra, ánh mắt bén nhọn khóa chặt ánh mắt né tránh của nữ nhân đối diện, âm trầm chất vấn: “Người bảo ta làm sao có thể thuyết phục mình đi tin tưởng, tin tưởng người yêu là ta, không phải là hần?”

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, thì ra mỗi lần hôn mê, nàng đều kêu tên Hạ Hầu Cảnh, không trách được lần này hần phản ứng lớn như vậy, tức giận vốn đè nén tiết ra trong khoảnh khắc, ngay sau đó bắt đầu vui vẻ, nhìn khuôn mặt bạch y nam nhân bao phủ âm hàn, sự vui vẻ thỏa mãn của nàng giống như muốn theo lồng ngực căng tràn ùn ùn mà ra.

Nàng tiếp tục kéo cái ghế vào bên cạnh Tur Nam Tuyết, rồi sau đó lại

ngồi xuống đưa tay kéo tay Tư Nam Tuyết, thấy hấn không né tránh không cự tuyệt, nàng được voi đòi tiên cả người dán vào trên người hấn, tràn đầy vui vẻ nói : “Vậy người nói cho ta biết, phải làm như thế nào thì người mới có thể không tức giận?” Sau đó cọ xát đầu nhỏ của nàng, giống như một con mèo hoang nhỏ lấy lòng, con mắt sáng như nước chăm chú nhìn hấn, ảnh ngược đầy trong mắt cũng là bóng dáng của hấn.

Thấy Vân Tuyết Phi như vậy, Tư Nam Tuyết phát hiện có tức giận lớn hơn nữa, hấn cũng không phát tiết ra được, nếu cự tuyệt không được, vậy thì lựa chọn tiếp nhận, cánh tay của hấn bỗng buộc chặt, ôm thân thể của nàng vào trong ngực, con người sắc bén giống như chim ưng chăm chú nhìn mặt Vân Tuyết Phi, trong mắt có một chút u ám nặng nề: “Ta nói gì, người cũng làm theo?”

Vân Tuyết Phi lập tức gạt đầu một cái, đưa tay ôm lấy Tư Nam Tuyết, đầu cọ xát ở trước ngực hấn, âm thanh mềm nhũn vang lên từ trong ngực: “Chỉ cần người hết giận, không tức giận, thì người nói gì ta cũng làm theo!”

Một đôi mắt trong veo không vết bẩn mở to nhìn hấn, Tư Nam Tuyết đột nhiên cảm thấy có thể là mình có lòng tiểu nhân, nhưng hấn thật sự không hy vọng ánh mắt của nàng dừng lại ở trên người nam nhân khác, hấn đề đầu của nàng xuống, đề ở trước ngực hấn, thờ dài nói: “Người đồng ý từ nay về sau mặc kệ chuyện của Hạ Hầu Cảnh, chỉ chuyên tâm dừng ánh mắt lại ở trên người một mình ta sao?”

“Nhưng Hạ Hầu Cảnh gặp nguy hiểm, ta không thể không can thiệp!” Vân Tuyết Phi có chút khó khăn mà khế nói.

“Hấn gặp nguy hiểm có khó khăn, ta sẽ can thiệp, như người nói, hấn là bằng hữu của ta, nhưng ta là ta, người là thê tử của ta, mắt của ta lòng của ta đều nhỏ như vậy!” Lông mi thật dài của Tư Nam Tuyết

chớp chớp, một đôi mắt thâm thúy cũng không nháy một cái nhìn chăm chăm Vân Tuyết Phi, trong mắt ẩn chứa bất an, lo lắng nữ nhân này cự tuyệt không chút nghĩ ngợi.

Nghe loại cáo biệt khác như vậy, sắc mặt Vân Tuyết Phi hồng như mây chiều, không tránh né ánh mắt của Tư Nam Tuyết, nhìn thẳng vào mắt hắn, gật đầu một cái: “Vậy sau này ta sẽ mặc kệ ~ “

Ánh mắt âm trầm của Tư Nam Tuyết dần dần tản đi, thay vào đó là hài lòng, hắn tự tay nâng mặt nàng lên, tay trắng nõn nhéo gương mặt còn coi như có chút thịt của nàng, lại sờ sờ tóc của nàng, thay đổi bộ dạng lạnh như băng vừa rồi, lúc này vẻ mặt hắn dịu dàng: “Đây mới là Phi Nhi của ta!”

Âm thanh như suối trong có một chút tà mị dịu dàng, quanh quần xung quanh toàn thân chính là hơi thở thanh nhã của hắn, Vân Tuyết Phi hít một hơi, cực kỳ thỏa mãn.

Trong khi nàng còn đắm chìm ở vẻ đẹp dịu dàng của hắn, đột nhiên một bàn tay nâng cằm nàng lên, cúi người chính là một nụ hôn kéo dài, như mưa phùn rải rích của mùa xuân, thấm xuyên qua trong lòng của nàng, mông lung, đầu lưỡi của hắn đưa vào trong miệng nàng, dẫn dắt cái lưỡi thơm tho của nàng, truy đuổi trêu chọc, dây dưa triền miên, giờ khắc này, năm tháng tĩnh lặng...

Trong Trường Môn cung, Mộ Dung Thanh Y không hề tức giận nằm ở trên giường, nhiều ngày như vậy, hoàng thượng còn chưa tỉnh lại, chẳng lẽ thật sự như nam nhân ghê tởm đó nói, Hạ Hầu Huyền không bao giờ tỉnh lại nữa hả? Nàng ta cũng không có cơ hội thoát khỏi lãnh cung đáng sợ này nữa sao? Những ngày qua bị nam nhân cấp thấp này xâm phạm, hai chân còn mơ hồ đau, hơi nhúc nhích, nàng ta liền đau đến sắc mặt trắng bệch, đôi môi không ngừng run run!

Đột nhiên một tiếng kéo kẹt vang lên ở cửa, có tiếng bước chân truyền đến, cả người Mộ Dung Thanh Y chấn động, nhắm chặt mắt lại, toàn thân không ngừng run rẩy, lại muốn tới sao? Vừa nghĩ tới những ngày thống khổ không chịu nổi này, trong dạ dày nàng ta liền quặn quai.

Thời gian dài như vậy, tại sao mẫu thân không đến thăm nàng ta, phụ thân không đến cứu nàng ta, thậm chí Bá Luân của nàng ta cũng biến mất không thấy bóng dáng? Chẳng lẽ trước kia bọn họ nói yêu nàng ta thương nàng ta đều là lừa gạt sao?

Càng nghĩ càng khó chịu, khóe mắt nàng ta không nhịn được thắm ra từng giọt nước mắt, theo gương mặt chảy xuống, làm ướt gối đầu.

“Tiểu Y, ta tới rồi!” Về mặt Quan Bá Luân đau lòng nhìn nữ nhân có sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đóng chặt mà chảy nước mắt trước mặt, hẳn ta thật đáng chết, vẫn nói yêu nàng ta, lại không làm được gì vì nàng ta!

Mộ Dung Thanh Y giật mình, không thể tin mở mắt, nhìn nam nhân nhớ nhung đã lâu thật sự xuất hiện ở trước mặt nàng ta, là năm mộng sao? Nàng ta đưa tay bóp thịt mềm bên hông mình thật mạnh, biết cảm giác đau đớn rõ ràng truyền tới trong đầu, nàng ta mở to hai mắt, thật sự là Bá Luân của nàng ta!

Trải qua thời gian dài chờ đợi rốt cục trở thành sự thật, người nam nhân này không vứt bỏ không có không cần nàng ta! Nàng ta vội vàng ngồi dậy, bởi vì động tác quá lớn, khế động thì chỗ nhạy cảm của nàng ta đau, nàng ta chỉ khế cau mày, lập tức từ trên giường xuống hung hăng nhào vào trong ngực Quan Bá Luân, người hơi thờ an tâm lại quen thuộc, uất ức những ngày qua bao phủ nàng ta, nàng ta ôm người nam nhân trước mắt thật chặt, chui đầu vào trong ngực

hắn ta nức nở nói: “Sao giờ người mới đến?”

Quan Bá Luân khẽ vuốt vuốt sợi tóc đen mềm của nàng ta, áy náy trong mắt rất rõ ràng, thấp giọng giải thích: “Ta nghe nói người bị bắt vào lãnh cung, buổi tối hôm đó liền muốn tới đây tìm người, nhưng bị Thanh Liễu phát hiện, nàng ta báo cho cha của ta, khóa ta vào trong phòng, những ngày qua vẫn có người theo dõi, cho đến ngày hôm qua ta mới trốn thoát!”

Mộ Dung Thanh Liễu! Ánh mắt Mộ Dung Thanh Y run lên, nếu như Bá Luân tới đây sớm một chút, mình cũng không đến nỗi bị nam nhân ghê tởm đó cưỡng hiếp, nhưng bây giờ hết thảy đều đã chậm, nàng ta không bao giờ sạch sẽ nữa! Ban đầu khi nàng ta xử tử lão yêu phụ, ngay cả tiểu yêu nữ cũng nên xử tử!

“Thanh Y, những ngày qua người chịu khổ rồi!” Quan Bá Luân ôm chặt Mộ Dung Thanh Y, trong ngực mềm mại, mùi thơm quen thuộc mê người của nữ nhân khiến cho toàn bộ thần kinh của hắn ta cũng buông lỏng lại, rốt cục trống rỗng trong lòng này được lấp đầy rồi.

Ở trong ngực tình lang, Mộ Dung Thanh Y hưởng thụ yên lặng ngọt ngào những ngày qua khó có, nghe Quan Bá Luân thâm tình thương tiếc đối với nàng ta, trong lòng nàng ta tràn đầy cảm động: “Bá Luân, may có người ở đây!”

Nữ nhân này là người hắn ta yêu cả đời, hắn ta không thể để cho nàng ta chịu khổ ở chỗ này, nếu hoàng thượng không quý trọng nàng ta, vậy thì hắn ta sẽ mang nữ nhân này đi. Quan Bá Luân bỗng buộc chặt cánh tay, ánh mắt kiên định, âm thanh nặng nề nói : “Thanh Y, hôm nay cùng rời đi với ta!”

Mộ Dung Thanh Y hoảng sợ, giãy giụa đi ra từ trong ngực hắn, mừng rỡ khẩn trương nói: “Người nói gì? Muốn dẫn ta đi?” Nếu Hạ Hầu

Huyền thật sự vẫn bất tỉnh, nàng ta sống cả đời ở chỗ này thì sẽ bị phá hủy, nàng ta còn chưa hưởng thụ cuộc sống đủ, làm sao có thể giao thân mình đi theo nam nhân đê tiện đó?

Quan Bá Luân gật đầu một cái, một đôi mắt đen thui cứng chiều ngăm người trước mặt mới nói: “Nghe nói hôm nay hoàng thượng đã tỉnh lại, vừa rồi lúc ta mới trà trộn vào, thủ vệ chỗ cửa thành phía Bắc tương đối nới lỏng, ta có thể mang theo người cùng đi ra ngoài, hoàng thượng vừa mới tỉnh, hoàn toàn không để ý tới người, đợi đến khi hắn ta nhớ tới người, chúng ta đã sinh sống hạnh phúc ở chân trời góc biển!”

Bởi vì Mộ Dung Thanh Y có thể đi ra ngoài, thoát khỏi bể khổ này, sắc mặt nàng ta đột nhiên biến đổi, ánh sáng rực rỡ lại bao phủ, nàng ta níu y phục Quan Bá Luân thật chặt vội vàng hỏi: “Người nói hoàng thượng đã tỉnh lại?”

“Hắn ta đã tỉnh lại cũng không có chuyện gì, tạm thời chắc chắn không xuống giường được, không để ý tới nơi này, trong triều có rất nhiều chuyện chờ hắn ta giải quyết, chúng ta có thể thừa dịp này mà chạy đi!” Quan Bá Luân vừa nghĩ tới tương lai có thể sống cùng với nữ nhân mình yêu thích, cả trái tim hắn ta đều có cảm giác sống lại.

Mộ Dung Thanh Y nhẹ nhàng giãy giụa khỏi ngực Quan Bá Luân, sắc mặt hơi khó xử nói: “Bá Luân, ta, ta sợ rằng không thể đi ra ngoài cùng người ~”

Quan Bá Luân vốn đã suy nghĩ lên kế hoạch cho tương lai tốt đẹp, nghe cự tuyệt, như một chậu nước lạnh tưới xuống, hắn ta vội vàng hỏi: “Tại sao?”

Chỉ cần Hạ Hầu Huyền tỉnh, Hoàng đế Đại Hạ Quốc vẫn là hắn, vậy thì nàng ta có thể tiếp tục được nghênh đón quay về Triều Phượng

điện, làm Hoàng quý phi cao cao tại thượng, tại sao nàng có thể buông tha chứ?

“Ta, ta không thể liên lụy người, người phải biết, cho dù hiện tại ta ở lãnh cung, trên danh nghĩa còn là phi tử của Hạ Hầu Huyền, người bắt cóc phi tử của hoàng thượng xuất cung, đến lúc đó bị bắt được, lại gây họa đến cả nhà!” Mộ Dung Thanh Y thương tâm nhìn Quan Bá Luân mãi, một đôi mắt ngập nước khó xử không dứt.

Gây họa đến cả nhà! Cuối cùng Quan Bá Luân ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, hắn ta vẫn cho rằng Tiểu Y đã bị bắt vào lãnh cung, hoàng thượng đã không thích nàng ta, mình mang nàng ta đi, hoàng cung phái người tìm không được, thời gian lâu dài, chuyện này cũng phai nhạt, nhưng hắn ta quên suy tính đến người nhà của hắn ta!

Nhưng nhìn vẻ mặt nữ nhân trên đầu quả tim hắn tiều tụy, chịu hết khổ sở ở trong lãnh cung, hắn ta cũng khổ sở không đành lòng: “Nhưng Tiểu Y, ta không thể để một mình người ở lại chỗ này!”

Mộ Dung Thanh Y hoảng hốt trong lòng, thế nào cũng không nghĩ tới đến bây giờ hắn ta còn nhớ nhung mình! Trong lòng nói không cảm động đó là giả, nhưng hắn ta không cho được tất cả những thứ nàng ta muốn, hướng chi nam nhân này đã cưới Mộ Dung Thanh Liễu. Trước kia nàng ta vì đả kích đích tỳ Mộ Dung Thanh Liễu mới đến gần người nam nhân này, nhưng bây giờ không thể phủ nhận, nàng ta đã hơi thích hắn ta, nhưng thích không thể làm cơm ăn, thứ nàng ta muốn hắn ta không cho được!

Cho dù Hạ Hầu Huyền không có cảm giác đối với mình, thậm chí là hận mình, nhưng xuất hiện một Vân Tuyết Phi, nữ nhân này chính là pháp bảo giúp mình lại được nghênh đón trở về Triều Phượng điện, những ngày qua nàng ta rất cuộc nghĩ thông suốt một ít chuyện, đến

bây giờ thi thể Tiết Phi chưa tìm được, vậy thì vô cùng có khả năng nàng ta còn sống ở một góc nhỏ của thế giới này, Vân Tuyết Phi chính là nhân vật mấu chốt duy nhất có thể cho nàng ta đáp án chân tướng của sự việc!

Chương 102: Công khai biểu thị chủ quyền

Chỉ cần có một tia hi vọng có thể trở lại Triều Phượng điện lần nữa, trở về làm Hoàng quý phi dưới một người trên vạn người, Mộ Dung Thanh Y nàng ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha, ở trong hoàng cung này nàng ta đã không sạch sẽ, bất kể là linh hồn hay thân thể, kể từ ngày nàng ta bắt đầu phản bội Tiết Phi, tất cả đều không quay đầu được rồi!

Nàng ta lại nhìn một cái đôi mắt tràn ngập thâm tình chăm chú nhìn mình, đời này nàng ta nhất định phụ hấn ta, nếu như có kiếp sau, nàng ta và hấn ta có thể sinh ở trong nhà dân chúng bình thường, nàng ta nhất định sẽ gả cho hấn ta, sẽ thật sự thương hấn ta!

Cảm nhận được ánh mắt lưu luyến không dứt của người yêu, Quan Bá Luân đau xót trong lòng, nhìn khuôn mặt tái nhợt bất lực, rõ ràng không có bao nhiêu ngày, nhưng khi vừa ôm nàng ta thì phát hiện thân thể của nàng ta càng ngày càng gầy yếu, hốc mắt hơi lõm xuống, đôi mắt xinh đẹp sáng ngời thường ngày giờ phút này xám tro, có chứa một loại đau đớn khổ sở.

Từ khi mười tuổi, hấn biết gánh nặng trên vai mình, phụ mẫu quyết định dòng chính nữ của nhà Mộ Dung là Mộ Dung Thanh Liễu cho hấn, hấn lựa chọn yên lặng tiếp nhận, hôn sự của hấn chính là công cụ củng cố mở rộng gia tộc, hấn vẫn luôn cho là như vậy, cho nên đến sau này hấn gặp Tiểu Y, tình cảm vẫn bị đè nén trong lòng, nhìn Tiểu Y bị hoàng thượng nhét vào hậu cung, hấn ta chỉ có thể lựa chọn yên lặng chúc phúc.

Những năm này hẳn ta vẫn sống hối hận ở trong ký ức, người trước mắt là nữ nhân duy nhất mà hẳn ta từng động lòng, nếu Hạ Hầu Huyền đã không thương nàng ta, vậy thì hẳn ta sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng, lần này hẳn ta muốn sống vì mình, sau khi quyết định, hẳn ta thu hồi vẻ mặt mơ hồ, ánh mắt trở nên kiên định, trịnh trọng nghiêm túc nói: “Tiểu Y, ta không thể để một mình ngươi ở lại chỗ này!” Hẳn ta muốn dẫn Tiểu Y đi, không thể để nàng ta ở lại trong hoàng cung cá ăn tươi nuốt sống cô đơn tới già.

Mộ Dung Thanh Y sửng sờ, sao trong lòng hẳn ta nàng ta còn quan trọng hơn so với gia tộc của hẳn ta? Thế nhưng cả đời nàng ta đã không thể rời bỏ cẩm y ngọc thực, sinh sống người trên người, bảo nàng ta buông tha tất cả bỏ trốn cùng hẳn ta, trở thành chuột chạy qua đường người người kêu đánh, nàng ta không làm được, nàng ta không thể vứt bỏ sự cố gắng trong những năm này, thứ cho nàng ta ích kỷ, nàng ta khế nhắm mắt lại, rút tay ra từ trong cánh tay của hẳn ta, cảm thấy thân thể Quan Bá Luân run lên, nàng ta cúi đầu cười một tiếng: “Bá Luân, ta đã quen sinh sống trong hoàng cung, cho nên sẽ không rời đi ~”

Trong lòng Quan Bá Luân đột nhiên lạnh lẽo, bỗng chốc níu tay Mộ Dung Thanh Y lại lần nữa, ánh mắt đầy tràn nặng nề bất đắc dĩ và khổ sở, nổi bật là không tin lời nói vừa mới nghe được, hẳn ta lặp lại hỏi “Ngươi nói cái gì?” Rõ ràng người trước mặt vừa mới biểu lộ muốn rời khỏi hoàng cung, sao trong khoảng thời gian ngắn liền thay đổi chủ ý?

“Ta nói ta muốn ở lại trong hoàng cung, không muốn đi ra ngoài cùng ngươi!” Mộ Dung Thanh Y quyết định chú ý, nhìn chăm chăm ánh mắt của Quan Bá Luân gần từng chữ.

“Tại sao?” Trong mắt Quan Bá Luân tràn ra chua chát, nàng ta là người hẳn từng nhớ thương trong lòng nhiều năm như vậy, cho rằng

cuối cùng có thể đến gần nàng ta, không ngờ vui mừng lại chỉ là công dã tràng!

“Bá Luân, trước kia ta là Hoàng quý phi, nữ nhân của hoàng thượng, bây giờ, về sau cũng thế, chúng ta không có khả năng, hơn nữa người đời cũng sẽ không dung hạ được chúng ta ở chung một chỗ!”

Nghĩ đến đôi bàn tay cực kỳ thô ráp hung hăng vuốt ve thân thể của nàng ta, nghĩ đến nụ cười dâm đãng tùy ý, nghĩ đến bất lực khổ sở khi thừa hoan dưới người hắn ta. Toàn thân tím bầm núp ở dưới quần áo này, tê liệt đau đớn giữa hai chân này, nàng ta liền không nhìn được hàm răng run run, sắc mặt trắng bệch, chỉ có nàng ta đi lên đỉnh núi quyền lực lần nữa thì mới có thể giết nam nhân cường hiếp nàng ta!

Nếu như nàng ta không có vàng sáng của Hoàng quý phi, mẫu thân cũng sẽ không tốn tâm tư ở trên người nàng ta, phụ thân sẽ hoàn toàn không liếc nhìn nàng ta một cái, cuộc đời của nàng ta sẽ trải qua ở trong bóng tối vô tận, cho dù có tình cảm của người nam nhân trước mắt thì như thế nào? Không nói tình cảm trải qua thời gian dài sẽ biến chất, bảo nàng ta đông trốn tây nấp với hắn lâu dài, hiện tại nàng ta còn trẻ, có thể hắn ta còn cảm thấy kích thích mới mẻ, đợi đến khi hoa tàn ít bướm, hắn ta nhất định sẽ hối hận!

Nhìn bóng dáng của nàng ta phản chiếu ở trong ánh mắt hắn ta, nàng ta lạnh nhạt cười một tiếng, lại rúc vào trong ngực của hắn ta, giọng nói nhẹ nhàng nói: “Chúng ta cứ như vậy vô cùng tốt, ta không cần người hy sinh gia tộc của người để cứu ta, chỉ hy vọng người thỉnh thoảng có thể nhớ đến ta, tới thăm ta nhiều một chút ~”

Cánh tay Quan Bá Luân buộc chặt, ánh mắt lóe lóe, trong lòng không ngăn được đau đớn, cúi đầu hôn sợi tóc Mộ Dung Thanh Y một cái, nhìn nàng ta chôn ở trong ngực không ngẩng đầu mà nói, hắn ta hít

sâu một hơi rồi nói: “Tiểu Y, nếu đây là lựa chọn của ngươi, ta tôn trọng ngươi!”

Như vậy vô cùng tốt! Mộ Dung Thanh Y chôn ở trong ngực hãn ta, nhắm mắt lại, một ngày Hạ Hầu Huyền chưa chết, thì nàng ta còn hy vọng trở lại trong Triều Phượng điện lần nữa, hưởng thụ mọi người nằm rạp dưới chân quỳ lạy mình, đồng thời còn có thể hưởng thụ được ngọt ngào và ấm áp lâu ngày không gặp ở trên người nam nhân trước mặt này, cuộc sống như thế cũng coi là hạnh phúc.

Hai người ôm nhau thật chặt, hưởng thụ thời gian tốt đẹp ngắn ngủi, không hề phát hiện ở ngoài cửa, một đôi mắt lóe ra tia sáng âm trầm ác độc đang nhìn bọn họ chăm chăm không nhúc nhích, như dã thú ẩn núp ở trong đêm tối, chờ đợi cơ hội bất cứ lúc nào đi lên cho một kích trí mạng.

Trong hậu hoa viên của Hộ quốc vương phủ, Vân Tuyết Phi mang theo Ngũ Trà và Đào Thất chậm rãi dạo bước với trăm hoa, người không khí trong lành lập tức cảm thấy toàn thân thoải mái.

“Ơ ~ vương phi, đã lâu không gặp!”

Âm thanh giống như ma quỷ đột nhiên truyền đến từ phía sau, Vân Tuyết Phi ngẩn ra, từ từ xoay người, nhìn ánh mắt Tống Thi Linh sáng quắc nhìn mình chăm chăm ở nơi không xa, tâm tình vui mừng trong lòng nàng nhanh chóng biến mất hầu như không còn, ánh mắt nàng lạnh nhạt nói: “Linh muội muội có chuyện gì?” Gần đây nàng nghe nói, kể từ sau khi Thái phi trở về phủ, thường triệu kiến Tống Thi Linh tới vương phủ theo bà, mặc dù nàng cực kỳ chán ghét nữ nhân này, nhưng dù sao Thái phi cũng là trường bối của nàng, nàng cũng mắt nhắm mắt mở, tận lực tránh né, không ngờ.

“Lời nói này của vương phi quá xa lạ rồi, dù sao ta cũng là biểu tiêu

thư trong vương phủ, người là biểu tâu của ta, không có chuyện gì thì hai chúng ta cũng có thể trao đổi tình cảm một chút!” Tống Thi Linh chột cười khe khẽ, nụ cười không đạt đến đáy mắt, trong mắt càng lóe ra ánh sáng âm u lạnh lẽo, giống như rắn độc quấn quanh ở trên người Vân Tuyết Phi, khắc độc đỏ thắm của rắn.

“Những ngày qua ta sớm đã muốn tới thăm vương phi một chút rồi, nhưng bây giờ Thái phi thật sự dính chặt ta, ta không phân thân nổi, hôm nay thật vất vả thừa dịp Thái phi ngủ trưa, ra ngoài hít thở không khí, không ngờ gặp được vương phi người!” Mặc dù sắc mặt Tống Thi Linh mềm mỏng, lại cất giấu thâm trầm u ám, trong mắt bắt đầu tuôn trào ánh sáng điên cuồng oán hận: “Trước kia vương phi chăm sóc ta như vậy, ta vẫn không quên được, một ngày nào đó muội muội ta sẽ báo đáp ân huệ quá roi của tỷ tỷ thật tốt!”

Nói đến lời cuối cùng gần như là căn răng nghiêng lợi, cuối cùng mình nhin đến ngày này rồi, nàng ta lại đường đường chính chính đi vào hộ quốc vương phủ một lần nữa, đường đường chính chính đứng ở trước mặt tiện nhân Vân Tuyết Phi này, phía sau của nàng ta có Thái phi và Thư di nâng đỡ cho nàng ta, về sau ai cũng không dám ức hiếp nàng ta!

Rõ ràng thời tiết tốt như vậy, tuy nhiên lại để cho nàng gặp phải kẻ điên làm cho người ta mất hứng thế này, Vân Tuyết Phi thờ dài, trực tiếp xoay người dẫn nha hoàn định rời đi, không dây dưa với nữ nhân điên trước mắt này, mặc dù nữ nhân này gả cho Phong Cực, nhưng chuyện liên quan đến người điên như nàng ta thì nàng biết rất rõ ràng.

Thấy Vân Tuyết Phi hoàn toàn không để mình ở trong mắt, xoay người định rời đi, Tống Thi Linh tức giận đến dậm chân, trực tiếp bước nhanh đuổi theo Vân Tuyết Phi, ngăn cản ở trước mặt nàng, hài lòng cười nói: “Vân Tuyết Phi, đừng tưởng rằng người chiếm vị

trí hộ quốc vương phi cũng không để ta ở trong mắt rồi, ta cho người biết, người đặc ý không được bao lâu nữa, biểu ca hẳn hoàn toàn không yêu người, trước kia cưới người chỉ là vì tài phú có thể địch quốc của Tô Thần Tường, Thái phi lại càng không thừa nhận người là con dâu của bà, cho nên ban đầu khi người và biểu ca thành thân, bà viện cớ đi Du Vân Sơn!”

Vân Tuyết Phi đã sớm đoán được nguyên nhân Tư Nam Tuyết cưới mình lúc trước, cũng biết Thái phi không thích mình, nhưng khi nghe được Tống Thi Linh khinh miệt nói ra sự thật này như vậy, trong lòng của nàng vẫn buồn bã, mất hứng.

Ngũ Trà đứng ở phía sau Vân Tuyết Phi, nghe nữ nhân ghê tởm này nói lung tung một hồi, lập tức giận đỏ mặt, nàng đi lên trước ngăn ở trước mặt Vân Tuyết Phi, tức giận nói: “Người nói dối! Vương gia yêu thích tiểu thư nhà chúng ta, mới không phải như người nói vậy, hẳn thật lòng đối xử tốt với tiểu thư nhà chúng ta!”

Tống Thi Linh không vui cau mày, dờn mắt về phía Vân Tuyết Phi, cười giễu cợt một tiếng: “Tỷ tỷ nuôi dạy thật tốt, dạy dỗ nha hoàn cũng có thể láo xược ở trước mặt chủ tử như vậy, không hổ là nhi nữ của thương nhân, quả nhiên là không lên được trên bàn tiệc đấy!”

“Ta nuôi dạy khá hơn nữa cũng kém hơn mọi mọi người, trực tiếp bỏ thuốc cho nam nhân, đói khát như thế quả nhiên khiến tẩu tẩu ta mở rộng tầm mắt, không biết sau khi mọi mọi gả cho Phong đại tướng quân, hẳn ta có thỏa mãn người hay không?” Vân Tuyết Phi kéo Ngũ Trà ra sau người mình, ngăn trở ánh mắt muốn ăn thịt người của Tống Thi Linh.

“Người...người.” Tống Thi Linh tức giận đến hận không thể dùng ánh mắt giết chết Vân Tuyết Phi, buổi tối đó là sỉ nhục cả đời nàng ta, tiện nam nhân Phong Cực này lại càng là cấm kỵ trong lòng

nàng ta.

“Thái phi có thích ta hay không thì ta không cần gấp gáp, ta chỉ biết vương gia thích ta là được, nếu như hôm nay muội muội tới đây chia rẽ tình cảm phu thê thắm thiết giữa ta và vương gia, ta nghĩ người tính sai rồi!” Vân Tuyết Phi cười nhạt, vén vén sợi tóc đẹo đẹo, công khai biểu thị chủ quyền nói: “Hộ quốc vương phi vĩnh viễn chính là Vân Tuyết Phi ta, chỉ cần có ta một ngày, muội muội người vĩnh viễn cũng chỉ có thể là phu nhân của Phong đại tướng quân!”

“Vân Tuyết Phi, người sẽ không đắc ý quá lâu!” Tống Thi Linh nghe vậy rất căm hận, hơi có xu thế gương nanh múa vuốt. “Ta đắc ý bao lâu cũng không phiền người quan tâm, người vẫn nên quan tâm tiểu thiếp của Phong đại tướng quân đi ~” Vân Tuyết Phi liếc nhìn Tống Thi Linh bằng nửa con mắt, trực tiếp di chuyển bước chân đi về phía Lâm Phượng viên.

Trong lúc vô tình Tống Thi Linh biết nguyên nhân biểu ca cưới nữ nhân Vân Tuyết Phi này, một trái tim tĩnh mịch rốt cuộc bùng cháy lại, kiếm thời gian Thái phi nghỉ ngơi, nàng ta nghe Vân Tuyết Phi ở đâu, liền trực tiếp chạy vội tới, muốn tàn nhẫn đá kích nữ nhân này, không nghĩ đến nữ nhân này hoàn toàn không thềm để ý chút nào, là thật sự không thềm để ý sao? Nàng ta không tin!

Nhìn bóng dáng còn chưa đi xa, nàng ta cười âm độc một tiếng, lại lớn tiếng nói một lần nữa: “Vân Tuyết Phi, người bi ai hơn so với ta! Biểu ca hoàn toàn không yêu người, người lừa mình dối người cũng vô dụng, hấn chỉ nhìn trúng tài sản của Tô gia người!”

“Linh Nhi, người khiến cho ta quá thất vọng rồi ~ “

Sắc mặt nụ cười dữ tợn của Tống Thi Linh còn chưa kịp thu liễm, một tiếng sét san bằng đất đai, trong lòng nàng ta lộp bộp một tiếng,

vội vàng xoay người...

Chương 103: Phong thủy luân chuyển

Mộc Thanh Lan được Thư Đới dìu tới âm thầm đứng ở sau lưng nàng ta, mắt đẹp chợt lóe ánh sang phức tạp.

Sững sờ một chút, tiếp theo sợ hãi kéo đến ùn ùn, Tống Thi Linh mở to mắt, không thể tin đôi môi run rẩy nói: “Cô, bác, sao người lại tới đây? Lúc này không phải người nên ở Tĩnh Tâm viên nghỉ ngơi sao?”

“Nếu ta không đến thì làm sao biết thì ra đứa cháu gái ta yêu thương bấy lâu nay chẳng qua chỉ giả vờ nhu nhược ở ngoài mặt.” Mộc Thanh Lan cười lạnh, giọng nói không che giấu được sự thất vọng lẫn đau lòng.

“Không, không phải vậy, bác người hiểu lầm rồi!” Tống Thi Linh vội vàng đi lên, cố gắng quít giải thích: “Con...con chỉ là.”

“Người chỉ là cái gì? Tống Thi Linh, ai cho người quyền hạn can rở ở hộ quốc vương phủ như thế?” Ánh mắt Mộc Thanh Lan lạnh lẽo, trên gương mặt khuy nh thành phủ lên một tầng sương lạnh.
diễn,đÀn.Lê,quý&đôn

Thư Đới không ngờ Thái phi đột nhiên muốn tản bộ, đúng lúc để cho bà bắt quả tang Linh Nhi, trong lòng nóng nảy. Lần này hình tượng Linh Nhi ở trước mặt Thái phi coi như đã mất sạch. Trước kia mọi hành động của Linh Nhi ở Phong phủ, bà đều giấu giếm qua loa tắc trách, cũng làm cho nha hoàn xung quanh ngậm chặt miệng, chính là lo lắng truyền tới tai Thái phi, thật không nghĩ tới trăm mật cuối cùng

có một sơ!

“Bác, người phải tin con, con.” Tống Thi Linh như kiến bò trên chảo nóng, trong lúc nhất thời đầu óc trống rỗng, trong lòng càng thêm lan tràn vô tận sợ hãi, bác là chỗ dựa duy nhất của nàng, nàng không thể để cho bác chán ghét mình. Nếu không sau này sẽ không có cơ hội trở lại vương phủ, nàng không muốn cả đời ở chung với tên nam nhân đáng ghét Phong Cực kia! diển#đànlee^quý!đôn

Nàng hướng ánh mắt cầu cứu về Thư di người luôn coi nàng là nữ nhi, như người chết đuối bắt được cây cỏ cứu mạng, trong mắt tràn đầy sự khẩn thiết.

Thư Đới thờ dài một hơi, giả bộ tức giận Tống Thi Linh nói: “Người nha đầu này khi nào trở nên lớn mật vậy hả, lại dám vô lễ với vương phi như thế, cho dù người muốn vì Thái phi ra mặt, nhưng vương phi há là người có thể tùy tiện làm càn!”

Ánh mắt Mộc Thanh Lan chột lóe, hoài nghi liếc mắt nhìn Thư Đới bên cạnh, rồi chuyển mắt đến Tống Thi Linh, giọng nói nghe không ra hỉ nộ: “Người ra mặt thay ta?” diển&đàn.lê*quý,đôn

Đầu chột lóe ý tưởng, nàng vội vàng gạt đầu một cái: “Con thấy nàng ta kiêu ngạo quá mức, không coi bác ra gì, trong lòng tức giận, nên mới nói năng lỗ mắng như vậy!”

Nhìn Mộc Thanh Lan từ từ tiêu tán tức giận, Tống Thi Linh trôi lơ lửng ở giữa không trung, trái tim không có cảm giác an toàn rốt cuộc cũng trở về, nàng thận trọng đi qua, đưa tay ôm cánh tay của Mộc Thanh Lan, dấu môi làm nũng nói: “Bác, người đừng tức giận, về sau cùng lắm thì, con nhìn thấy nàng ta sẽ đi vòng, đỡ phải nghe nàng ta bắt kính với người!”

“Nàng ta kiêu ngạo bất kính thế nào?” Hai mắt đẹp của Mộc Thanh Lan cực kỳ sắc bén, mang theo ý tứ dò xét, tựa như lưỡi đao bằng băng bắn tới.

Nhịp tim Tống Thi Linh bắt đầu đập loạn, tròng mắt đảo xung quanh, đờ đẫn phải ánh mắt cảnh cáo của Thư Đới, lấy lại tinh thần ép buộc mình trấn định, nhìn Mộc Thanh Lan nói: “Nàng ta nói nàng ta là nữ chủ nhân duy nhất trong vương phủ này, chỉ cần nàng ta còn ở đây một ngày, sẽ không cho biểu ca đụng vào nữ nhân khác, cho dù là bác cũng không làm gì được!”

“Hả? Nàng ta thật sự nói như vậy?” Hai tay ngọc Mộc Thanh Lan nắm chặt thành quyền, ánh mắt sắc bén lia qua lia lại giữa Thư Đới và Tống Thi Linh, sau đó lạnh lùng nói: “Vân Tuyết Phi, cho dù ta không thích, nàng ta cũng là vương phi của vương phủ này, nương tử Nam Tuyết, chỉ cần một ngày nàng ta còn ngồi trên vị trí đó, không cho phép các ngươi láo xược hiếp đáp nó!”

Thư Đới cả kinh, nhìn ánh mắt đã rõ mọi chuyện của Mộc Thanh Lan, vội vàng quỳ xuống nói: “Là nô tỳ vượt khuôn, xin Thái phi thứ tội!”

Tống Thi Linh khẩn trương còn chưa thả lỏng, nhìn người luôn cẩn thận như Thư di thế nhưng quỳ xuống, ý thức vấn đề nghiêm trọng, cũng quỳ xuống theo.

Bỗng nhiên Mộc Thanh Lan cảm giác như bừng tỉnh từ trong giấc mộng, tầm mắt nặng nề quét lên hai người đang quỳ rạp trên mặt đất, sự bất an trong lòng từ từ mở rộng, nhưng không biết rõ đó là gì, bà xoa xoa cái trán mệt mỏi, khoát tay một cái nói: “Tất cả lui xuống đi, để cho ta một mình yên tĩnh.”

Thư Đới sững sờ, ngẩng đầu lên, tràn đầy sự quan tâm: “Vậy nô tỳ và Linh Nhi lui xuống trước, Thái phi có chuyện gì cứ trực tiếp gọi, nô

tỳ lập tức đến!”

Mộc Thanh Lan nhìn hai người trên đất quỳ. Thư Đới qua nhiều năm như vậy vẫn đi theo bà, nếu quả thật có ý xấu, đã sớm gây bất lợi cho mình rồi, nghĩ đến lần này nàng ta cũng chỉ vì Linh Nhi, hơi lạnh trong khoảnh khắc tản đi, bà lạnh nhạt bồi thêm một câu: “Lần sau không được để chuyện như vậy xảy ra nữa!”

Sau đó đầu cũng không ngoảnh lại xoay người cất bước đi về hướng Tĩnh Tâm viện.

Đới sau khi không còn nhìn thấy bóng của Mộc Thanh Lan, Tống Thi Linh lập tức tỉnh táo lại, đưa tay đỡ Thư Đới từ trên mặt đất lên, có chút sợ nói: “Thư di, sau này bác có thể không thích con không!”

Thư Đới chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nha đầu vẫn coi là nữ nhi này, lắc đầu một cái nhẹ nhàng thở dài: “Sớm muộn Vân Tuyết Phi cũng sẽ bị tước bỏ vị trí hộ quốc vương phi, ngươi gấp cái gì, tại sao lại đi trêu chọc nàng ta?”

Tống Thi Linh nâng mắt nhìn Thư Đới, hơi uất ức nói: “Lúc trước nàng ta vẫn luôn chèn ép ăn hiếp con, lúc đó con vất vả lắm mới bắt được cơ hội bỏ đá xuống giếng, không ngờ lại bị bác nghe thấy!”

Trong lòng Thư Đới vốn cũng đang phiền não, mình cố gắng nhiều năm như vậy, thật vất vả mới làm cho Thái phi xem trọng bà, định lợi dụng mối quan hệ thân thiết này, khiến Thái phi sau khi kế hoạch thành công nâng Linh Nhi lên vị trí trắc phi, nhưng dựa theo tình huống hiện tại, chỉ sợ là không thể nào.

“Thư di, con nên làm gì bây giờ?” Tống Thi Linh thấy bà yên lặng không nói, biết tính nghiêm trọng của vấn đề, khẩn trương lo lắng hỏi.

Nhìn Tống Thi Linh như vậy, Thư Đới cũng yếu lòng, vỗ vỗ tay của nàng, có chút ý vị sâu xa nói: “Người tạm thời về Phong phủ trước, chờ ta xử lý tốt chuyện này, người hãy tới nữa!” Bà theo Mộc Thanh Lan lâu như vậy, dĩ nhiên biết nguyên nhân Mộc Thanh Lan tức giận không phải vì Linh Nhi mạo phạm Vân Tuyết Phi, mà là Mộc Thanh Lan còn chưa thu tóm được gia sản Tô Thần Tường, đã bị nha đầu ngu ngốc này phá nát.

Hôm qua mới vừa đến, chỉ ở được một buổi tối đã phải trở về, dám chắc Tống Thi Linh rất không tình nguyện. Huống chi hôm qua trước khi đi, nàng còn ở trước mặt Phong Cực khoe Thái phi cưng chiều nàng nhiều thế nào, mấy ngày sắp tới nàng sẽ ở lại vương phủ. Bây giờ đi về đó chẳng phải mất hết mặt mũi, đã vậy có thể sẽ bị Phong Cực và con tiện nhân Hồng Nguyệt kia cười nhạo.

“Thư di, có thể không đi được không, sau này con nhất định sẽ ngậm chặt miệng, tuyệt đối không nói lung tung!” Tống Thi Linh cẩn thận hỏi, gơ tay phải trịnh trọng bảo đảm.

Nếu như là thường ngày, dựa vào mức độ Thư Đới thích Tống Thi Linh, nhất định sẽ mềm lòng, giữ nàng ta lại, nhưng hiện tại vấn đề bất đồng. Mặc dù mặc ngoài Vân Tuyết Phi không thèm để ý, nhưng trong lòng nhất định có đề phòng, cộng thêm Thái phi đã biết. Vì kế hoạch thuận lợi, chắc sẽ để Vương gia đi an ủi, đến lúc đó nếu Vương gia biết là vì Linh Nhi nói năng lỗ mǎng, rất có thể sẽ giận chó đánh mèo.

Thư Đới nhìn chăm chăm vào Tống Thi Linh, thấy ánh mắt tràn đầy chờ mong kia, trong lòng đột nhiên lạnh lẽo, nhú mày nghiêm túc nói: “Nghe lời! Bây giờ lập tức trở về, nếu không đợi Vương gia tới đây, người sẽ không thoát được!”

Tống Thi Linh giật mình, nhớ lại trước đây biểu ca tức giận vì Vân

Tuyết Phi, cho mình kết duyên với Phong Cực, nàng không khỏi sờ gương mặt gồ ghề của mình. Nếu lúc ấy biểu ca thương tiếc nàng một tí, để quý y Tần Lan trị cho nàng, chỉ sợ sớm đã chữa hết. Hôm nay mình gây ra họa lớn như vậy, nếu như bị biết, hậu quả kia.

Nàng đột nhiên cảm thấy cả người lạnh cóng, suy nghĩ hồi lâu, vẫn cảm thấy nên trở về, ít nhất ở Phong phủ, chỉ có nàng hiệp đáp người khác!

Sau khi trở về Lâm Phượng viên, Vân Tuyết Phi đen mặt tìm một chỗ ngồi xuống. Trong đầu đều là câu nói lúc nãy của Tống Thi Linh, nàng có thể không để ý dự tính ban đầu hẳn cưới nàng là gì. Dù sao khi đó nàng còn chưa sống lại trong thân thể này, nhưng hiện tại thế nào?

Ngũ Trà chứng kiến sắc mặt chủ tử không tốt, vội vàng rót ly trà, dịu dàng động viên nói: “Tiểu thư, người đừng chấp nhất với nữ nhân điên đó. Vương gia thật sự rất yêu người, những thứ này mọi người đều nhìn thấy cả.”

Vân Tuyết Phi nhận lấy ly trà, đưa đến khóe miệng, nhưng nghĩ đến những chuyện phiền lòng, không còn hứng thú uống trà nữa, bỏ ly trà lại trên bàn.

“Ngũ Trà Đào Thất các người đi xuống trước, để cho ta yên tĩnh một mình ~” Ánh mắt Vân Tuyết Phi lạnh lùng, bên trong bao phủ một tầng màu sắc u ám.

Ngũ Trà còn muốn nói tiếp, Đào Thất liền kéo tay nàng ấy cung kính nói với Vân Tuyết Phi: “Em và Ngũ Trà ở bên ngoài coi chừng, tiểu thư người cần gì, có thể gọi bất cứ lúc nào!”

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình nàng, Vân Tuyết Phi nhắm mắt

lại, trong đầu một mảnh trong suốt, đời này nàng cần chính là hạnh phúc, vì mình mà sống.

Cửa kéo kẹt một tiếng, bị người từ bên ngoài đẩy ra, người được hơi thở quen thuộc, Vân Tuyết Phi vẫn không mở mắt ra.

Tur Nam Tuyết mặc một bộ cẩm bào màu trắng, tóc dùng kim quan buộc lên, gương mặt hoàn mỹ sáng bóng như ngọc, ánh sáng lưu chuyển trong mắt. Từ lúc vào phòng, con người đã trở nên dịu dàng ngắm nhìn Vân Tuyết Phi, hần thả chậm bước tới bên cạnh Vân Tuyết Phi, cánh tay thon dài vòng chắc nàng từ phía sau, hần cúi người để mặt mình dính sát vào nàng, nét mặt thâm tình khóa chặt người trước mặt.

Vân Tuyết Phi vốn không muốn để ý tới, im lặng nhắm mắt, nhưng trước mặt là hơi thở phái nam nóng rực, khiến cho nàng có chút hít thở không thông. Nhất là hiện tại trong lòng không được thoải mái, cảm giác ngực bực mình càng tăng thêm. Ở thời khắc sự nhẫn nại đạt cực hạn, nàng rốt cuộc mở mắt ra, oán hận trừng mắt nam nhân yêu nghiệt trước mặt này.

“Hôm nay huynh không phải muốn vào cung gặp Hạ Hầu Huyền sao? Tại sao lại tới đây?” Vân Tuyết Phi hít sâu một hơi, che giấu sự không vui trong giọng nói, mặt lạnh nhạt nói.

Bàn tay trắng nõn của Tur Nam Tuyết nhéo nhéo gò má nàng, sau đó lại sờ sờ, nhíu mày nói: “Tâm trạng nương tử không vui?”

Chắc là do lão yêu bà kia nói rồi, tốc độ quả nhiên nhanh, trông thấy ánh mắt nóng bỏng của hần, trong nháy mắt cảm thấy giống như cá mất nước, rất khó thở. Ngay sau đó vươn tay tránh ra khỏi ngực hần, đứng lên, đi vài bước, đợi đến khi hô hấp đã trở lại bình thường, nàng hừ lạnh một tiếng, trừng mắt liếc Tur Nam Tuyết: “Là bà ta kêu

huynh sang đây xem ta, vớ về ta sao?” Chỉ cần hấn trả lời ừ, nàng lập tức nhào qua cắn chết hấn!

Tur Nam Tuyết cúi đầu nhìn Vân Tuyết Phi, sau khi quan sát kỹ lưỡng, nhìn thẳng vào mắt nàng gật đầu một cái: “Mẫu phi nói nàng tức giận, kêu ta ghé thăm nàng một chút!”

“Vì vậy huynh mới tới đây?” Vân Tuyết Phi cười lạnh, đột nhiên toàn thân như bị người rút hết hơi sức, cảm giác chóng mặt kéo đến, con ngươi đỏ tươi.

Mắt Tur Nam Tuyết tối sầm lại, sai bước đi đến bên người Vân Tuyết Phi, lúc Vân Tuyết Phi muốn né tránh, đưa tay vòng qua, ôm nàng vào trong lòng, giọng điệu có chút đè nén nói: “Chuyện cho tới bây giờ, nàng vẫn chưa tin ta?”

Vân Tuyết Phi thử cử động, nhưng vì Tur Nam Tuyết ôm quá chặt, nàng tức giận cắn răng nghiến lợi hỏi: “Người kêu ta làm sao tin tưởng một nam nhân khi mà ngay từ đầu chỉ cưới ta vì lợi ích?”

“Lúc ấy ta và nàng chưa quen biết nhau, ta cũng không biết sau này lại yêu nàng, nàng không thể vì vậy mà phỉ sạch tất cả tình cảm của ta!” Con ngươi Tur Nam Tuyết đen như đêm tối nhìn chăm chăm nàng, lạnh lùng nói.

“Được, ta không nói chuyện trước kia, vậy nói chuyện bây giờ đi!” Hai mắt Vân Tuyết Phi trong suốt như nước, đầu ngón tay hơi run rẩy: “Ta và Tô Thần Tường nhận lại nhau, là do một tay người an bài, người dám thề với trời người không có lòng riêng, không có nghĩ tới việc lợi dụng ta để chiếm gia sản Tô Thần Tường đi, hoàn thành tốt kế hoạch của người!”

Con ngươi Tur Nam Tuyết lóe lên một cái, sau đó buông Vân Tuyết

Phi ra, đưa tay thề với trời nói: “Tình cảm của ta với Vân Tuyết Phi đều là thật, để nàng và nhạc phụ nhận lại nhau, là vì muốn nàng được vui vẻ, cho nàng một người thân có thể nương tựa, tuyệt đối chưa từng nghĩ đến nửa phần tài sản của nhạc phụ, nếu như.”

Hắn dừng một chút, lần nữa chuyển ánh mắt định tại trên người Vân Tuyết Phi, trong mắt lóe ra tình cảm phức tạp, ngữ điệu dè dặt nói: “Nếu như nàng vẫn không tin, ta sẵn lòng viết giấy cam đoan. Sau này tất cả tài sản của nhạc phụ, ta sẽ không động đến nửa phần, mẫu phi của ta bên kia nàng cũng yên tâm, chỉ cần ta không đồng ý, bà sẽ không làm gì được!”

Chương 103-2: Phong thủy luân chuyển (2)

Editor: thuyvu115257

Vân Tuyết Phi chột tiến lên một bước ôm lấy Tư Nam Tuyết, giọng mũi nòng nặc, hờn dỗi: "Nhưng huynh phải hứa, tất cả tình cảm với ta đều là thật, không có pha nửa phần giả dối."

Tư Nam Tuyết thả tay xuống, đưa tay vòng chắc người trong ngực, lông mi thật dài chớp chớp, ngữ điệu kiên định nói: "Ta hứa!"

Vân Tuyết Phi cười khẽ, vùi đầu vào trong ngực hắn, giọng nói nhẹ nhàng, có chút bướng bỉnh: "Nam Tuyết, huynh thật tốt!"

Những lời này khiến Tư Nam Tuyết rất hài lòng, nhưng vừa nghĩ tới nàng không tin hắn, hắn lập tức kéo nàng ra khỏi ngực, khéo môi lộ ra nụ cười như có như không: "Chỉ một câu như vậy đã muốn kết thúc?" diễn,đàn,lê^quý\$đôn

Nhìn người đàn ông trước mắt này không nói đạo lí, Vân Tuyết Phi cũng ngậm nổi cáu, nhưng trên mặt vẫn cố nặn ra nụ cười thật tươi, dáng vẻ lấy lòng nói: "Phu quân, huynh đại nhân đại lượng, chắc chắn sẽ không so đo với một tiểu nữ tử như ta, đúng không ~" Nói xong còn không quên vút hai cái mị nhãn.

Con người Tư Nam Tuyết đen như mực, nuốt trở về phần còn lại của lời định nói. Mặc dù khi này ánh mắt đơn thuần chỉ là đùa giỡn, nhưng lại không khéo lộ ra nét kiêu mỹ. Vân Tuyết Phi đương nhiên là vô tình, nhưng ở trong mắt Tư Nam Tuyết, nếu đã bị ăn nhiều thiệt

thời như vậy, dầu gì cũng phải đòi lại chút lợi tức, nếu không thật có lỗi với bản thân mình rồi. diễn^đàn%lê.quý*đôn

Tâm động không bằng hành động, hấn tức khắc giữ chặt đầu Vân Tuyết Phi, lúc Vân Tuyết Phi còn chưa kịp phản ứng, ấn nàng về phía mình. Khoảnh khắc môi hấn và môi nàng dán vào nhau, hấn thở ra một hơi, sau cơn mưa phùn ngấn ngùi, tiếp theo sấm sét vang dội, cuồng phong nổi lên, hấn dùng đầu lưỡi đỉnh chui vào cánh môi nàng, mạnh mẽ hấp thu mật ngọt trong khoang miệng nàng, quyến rũ nàng cùng hấn chơi đùa. diễn@đàn\$lê&quý%đôn

Vân Tuyết Phi mở to hai mắt nhìn Tư Nam Tuyết, đồng thời tên nam nhân nào đó đã chiếm được tiện nghi, còn nhướn mày với nàng, công khai khiêu khích, nàng muốn phản kháng. Tuy nhiên lại không đủ hơi sức, thật sự khóc không ra nước mắt mà, lẽ ra không nên nhào vào trong ngực hấn, bằng chứng là đã thật sự ứng với câu nói: "Đưa dê vào miệng cọp!"

Bên trong Linh Lung viện của Phong phủ, sau khi Tống Thi Linh sai mấy nha hoàn dọn dẹp xong, thì ngồi ngẩn người ở trong phòng, nhớ lại chuyện ngày hôm nay, nàng lập tức cảm thấy chán nản, thật sự vô cùng hối hận.

"Ồ ~ không phải tỷ tỷ nói muốn ở lại vương phủ vài ngày sao? Sao mới một buổi tối đã trở về rồi hả? Chẳng lẽ là nhớ tướng quân, hay phạm tội bị người ta đuổi ra khỏi vương phủ?" Hồng Nguyệt mặc một bộ quần áo màu đỏ, được nha hoàn nâng đỡ, từng bước từng bước khoan thai đi đến.

Tống Thi Linh vốn đang bực bội, không ngờ nữ nhân trước mắt này thật là âm hồn bất tán, bị dạy dỗ đau đớn thê thảm như vậy, còn dám tới chọc giận mình, nàng vọt một cái đứng lên, tức giận nói: "Ai cho phép ngươi vào đây?"

"Tại sao ta không thể vào? Nơi này sẽ lập tức là phòng của ta, ta chẳng qua đến đây trước xem nên trang trí lại thế nào!" Hồng Nguyệt cười đắc ý, trong mắt lóe lên sự sắc bén, móng tay sơn đỏ như máu nhẹ nhàng vén sợi tóc rơi trên bờ vai, dáng vẻ lẳng lơ làm gì còn giống tiểu nha hoàn ngây thơ của ngày xưa.

Tống Thi Linh nghe vậy cũng cứng người, sắc mặt biến đổi, phần nộ quát: "Đây là phòng của bản phu nhân, tiện tỳ người nói bậy gì đó? Còn không mau rời khỏi cho ta, nếu không đừng trách bản phu nhân không nể tình!"

Hồng Nguyệt không thèm quan tâm đến ánh mắt muốn ăn thịt người của Tống Thi Linh. Nàng cười nhạt một tiếng, bỏ qua Tống Thi Linh vươn cổ quan sát căn phòng lớn hơn chỗ ở của mình gấp đôi, còn có trang sức tinh xảo, quả nhiên chánh thất phu nhân tướng quân có khác. Mặc dù tiểu viện của nàng điều kiện cũng không tệ, nhưng so với nơi này, đúng là gặp phải sư phụ.

"Người tới, quăng hết đồ vật trong phòng ra cho bản phu nhân, tân phòng của bản phu nhân cần phải bố trí lại, không thể giữ những thứ đồ cũ này, xúi quẩy!" Đôi môi đỏ Hồng Nguyệt hé mở, gương mặt ghét bỏ.

Tiếng nói vừa dứt, thì có một hàng lớn lục y nha hoàn lần lượt từ bước vào, không nói hai lời mang đồ trong phòng đồ đi ra ngoài, ùng ùng, không chút lưu tình, ngay cả y phục Tống Thi Linh thích nhất cũng rơi vãi trên đất, bị chân người giẫm lên.

Điều đó chẳng khác gì giẫm lên mặt mũi Tống Thi Linh, sắc mặt nàng đỏ bừng vì tức giận, lớn tiếng mắng: "Ai cho các ngươi lá gan? Dám vào phòng của bản phu nhân, không muốn sống nữa à!"

Tiếng nói rất lớn, khiến thân thể bọn nha hoàn run lên, nhưng chỉ dừng lại ngẩn ngui, chưa đầy một giây đã tiếp tục di chuyển đồ vật trong phòng, hoàn toàn coi nhẹ sự tức giận của Tống Thi Linh.

Nhìn bộ dáng Tống Thi Linh dữ tợn như ác quỷ đến từ địa ngục, Hồng Nguyệt che miệng cười một tiếng, trong mắt lóe ra nụ cười châm chọc: "Bắt đầu từ hôm nay, Hồng Nguyệt ta mới là phu nhân chính thống trong phủ tướng quân này, ngươi, Tống Thi Linh chẳng qua chỉ là một thị thiếp đê tiện của tướng quân, thức thời thì mau tới thỉnh an cho bản phu nhân, nếu không đừng trách bản phu nhân thù mới hận cũ cùng tính một lượt!"

Mỗi một câu tựa như một cái tát giáng lên mặt Tống Thi Linh, nàng run rẩy đôi môi, không thể tin cẩn rằng nghe lời nói: "Ngươi nói vậy, ta mới phải là phu nhân, ngươi chỉ là nô tỳ làm ấm giường của tên nam nhân đê tiện đó, dám tự xưng phu nhân, đúng là không muốn sống nữa, người tới, vả miệng cho bản phu nhân!"

Tiếng nói vừa dứt, nhưng không có bất luận kẻ nào tiến lên hành động.

Nhìn căn phòng ngày càng trống trải, Hồng Nguyệt cười ha hả, sau đó lại thở dài, sự u ám được đẩy lùi: "Một nô tỳ ấm giường sao có năng lực ở trong viện Linh Lung?"

Con ngươi nàng càng thêm trở nên tĩnh mịch, quan sát nữ nhân vừa tức giận vừa mang theo sự phòng bị, khóe miệng nàng nhếch lên nụ cười hả hê nói: "Bắt đầu từ hôm nay, ta không cần nhìn sắc mặt của ngươi sống qua ngày, ta lớn nhất trong phủ tướng quân này. Tướng quân đã thừa nhận thân phận của ta, chỉ chờ căn phòng này được trang trí lại, sẽ tiến hành nghi thức phong hiệu phu nhân Tướng quân cho ta."

Làm sao Tống Thi Linh cũng không ngờ tới mới đến vương phủ chưa tới hai ngày, nơi này đã không còn chỗ cho mình dung thân, không, đây nhất định không phải là sự thật. Sao tên Phong Cực kia dám? Bác của nàng là Thái phi, sau lưng có chỗ dựa Hộ quốc vương phủ, bảo nàng sao có thể làm thiếp cho người ta chứ!

Dù gì Hồng Nguyệt cũng hầu hạ nữ nhân điên này hơn mười năm, sao không biết suy nghĩ trong đầu nàng ta, nàng mỉm cười, tựa như âm hiểm, tựa như khinh thường, vừa tựa như tính toán nói: "Đừng hy vọng bác Thái phi của người, đừng nói hiện tại bà ta sẽ không quản người, dù bà ta sẵn lòng can thiệp, sẵn lòng vì người ra mặt, bản phu nhân cũng không sợ!" Nàng đã sớm tốn tiền nghe được, nữ nhân trước mặt này đã gây họa trong vương phủ, nên mới không thể ở lại chạy trở về phủ tướng quân.

"Người thật to gan, dám bất kính với Thái phi!" Ngón tay Tống Thi Linh run run chỉ vào Hồng Nguyệt, trong lòng lan tràn một nỗi lo lắng không biết tên. Nàng hiểu rõ Hồng Nguyệt, trước đây nàng ta ghét mình cũng chỉ dám nói ngoài miệng, chứ không dám thật sự ra tay, bây giờ lại cả gan làm càn như thế, chẳng lẽ sau lưng có người làm chỗ dựa?

Trông thấy Tống Thi Linh hơi có vẻ chột dạ và ánh mắt hết hoảng, Hồng Nguyệt cũng không giấu giếm, nàng mang theo thù hận đến đây, nó đã ăn sâu vào tâm khảm của nàng: "Thái hậu nương nương phong tặng Phong đại ca danh hiệu Uy Phong Tướng quân, hơn nữa còn giao cho hắn một nửa binh lực của Đại Hạ quốc, ta cũng được Thái hậu nhận làm dưỡng nữ!"

Cả người Tống Thi Linh run lên, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Hồng Nguyệt, muốn từ trên người nàng ta nhìn ra chút ít dấu hiệu nói láo. Nhưng hồi lâu, khiến cho nàng thất vọng, đây hết thảy rất có thể là thật. Tại sao lại như vậy? Nàng còn chưa đợi được Thư di hoàn

thành kế hoạch, chưa đợi được trở thành trác phi của biểu ca, Bây giờ trong vương phủ lại không có chỗ dung thân, đã vậy một nơi nàng nhìn chướng mắt cũng không giữ được.

"Từ nay về sau tử tử sống ở Lan Phong cư phía bắc, nhớ mỗi ngày phải dậy sớm tới đây thỉnh an cho bản phu nhân. Hiện tại cũng không có chuyện gì cần đến tử tử, nhanh quỳ xuống thỉnh an rồi lui ra đi, Phong Tướng quân sắp tới rồi, để cho người nhìn thấy khuôn mặt giống như người chết của tử tử, người sẽ mất hứng!"

Lan Phong cư, sao Tống Thi Linh không biết? Nơi đó khá gần phòng của hạ nhân, u ám quanh năm, nghe nói chỗ đó phụ thân của Phong Cực dùng để trừng phạt tiểu thiếp hồng hạnh xuất tường.

Hồng Nguyệt ra hiệu cho hai nha hoàn bên trái và phải, lúc Tống Thi Linh còn đang ngây ngốc, chưa kịp tiêu hóa một biến đổi lớn như thế, hai nha hoàn một trái một phải kiềm cặp nàng ta, một người trong đó đá mạnh vào đùi trên của nàng ta, ép buộc nàng ta quỳ gối trên mặt đất lạnh lẽo.

Một trận đau đớn kéo đến, Tống Thi Linh nhúc nhích gương mặt cứng ngắc, phẫn hận trừng mắt nữ nhân kia: "Tiện tỳ, người dám làm vậy với ta, ta sẽ không bỏ qua cho người!"

Hồng Nguyệt khoát tay áo, ý bảo hai nha hoàn áp tải nàng ta đi ra ngoài, Hừ! Bỏ qua cho, để coi là ai không bỏ qua cho ai. Tống Thi Linh, đây chỉ là mới bắt đầu, ta muốn người trả lại gấp trăm ngàn lần tính mạng cho hài nhi của ta!

Chương 104: Sự thật tổn thương

Sau khi Thiên Tầm rời đi, Vân Tuyết Phi ngồi ở trước bàn tay chống cằm trầm tư.

Sắc mặt Tư Nam Tuyết hơi không vui, giọng nói có chút trầm: “Đang lo lắng cho Hạ Hầu Cảnh?”

Vân Tuyết Phi lắc đầu một cái, thu hồi vẻ mặt đăm chiêu nói: “Đã nhiều năm Tiêu thái hậu không quan tâm đến triều chánh, tại sao ở lúc này lại ra mặt chủ trì, chẳng lẽ thương thế Hạ Hầu Huyền vô cùng nghiêm trọng?”

“Một Hạ Hầu Cảnh còn chưa đủ, bây giờ còn thêm một Hạ Hầu Huyền?” Mặt Tư Nam Tuyết càng đen hơn, ánh mắt nhìn Vân Tuyết Phi tràn ngập bất mãn và tố cáo. `diễn*đàn^lê%quý%đôn`

Người này không hề tập trung, trán Vân Tuyết Phi rơi xuống ba đường vạch đen. Nhìn người nọ mang sắc mặt ai oán, nàng thờ dãi, đứng dậy, bước tới trước mặt hắn, vốn định ngồi xuống, thân thể liền bị hắn ôm vào trong ngực, lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, cánh môi mềm mại đã phủ lên đôi môi nàng, hơi thở phái nam ấm áp dễ người vòng quanh, khiến người ta phải đỏ mặt.

Tình dục nhanh chóng kéo đến, như ngọn lửa phụt lên, hết sức căng thẳng, cháy hừng hực. `diễn^đàn%lê@quý!đôn`

Cho đến khi mặt Vân Tuyết Phi đỏ bừng, hô hấp khó khăn, khó chịu giật giật thân thể. Tư Nam Tuyết mới luyến tiếc buông nàng ra, sau

đó ôm nàng ôm vào trong ngực, mang theo tính trẻ con buồn buồn nói: “Nàng là nương tử của ta, sau này không cho phép nghĩ đến những tên nam nhân kia!”

Vân Tuyết Phi sững sờ, lời này sao có chút giống như chỉ trích nàng thả ong bắt bướm. Nàng ngẩng đầu lên, đưa tay đập mạnh ngực Tư Nam Tuyết một cái, đỏ mặt trừng mắt mắng: “Không nghiêm chỉnh!”

Tư Nam Tuyết siết chặt tay, cúi đầu hôn gò má Vân Tuyết Phi, sau đó mỉm cười, kè sát tai Vân Tuyết Phi khẽ nói: “Ta chỉ không đứng đắn với một mình nương tử nàng thôi.”

Rõ ràng trong phòng cũng chỉ có hai người bọn họ, nhưng những lời nói xấu hổ kia đều dính sát lỗ tai nàng, từng chữ từng chữ. Vân Tuyết Phi nắm chặt y phục trước ngực hấn, trên mặt hiện lên hai ráng mây hồng, bên tai bị hơi thở phách nam nóng rục bao vây, nàng hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Chứng kiến gương mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng, Tư Nam Tuyết rất hài lòng, thấy cũng đã đủ, lập tức ngừng lại, không nói thêm gì nữa, cúi đầu ngưng mắt nhìn.

Gương mặt trắng ngần của Vân Tuyết Phi hơi ửng hồng, con ngươi sáng sánh như nước, cực kỳ quyến rũ đẹp mắt, nàng hừ Tư Nam Tuyết một cái, bất mãn nói: “Huynh vẫn chưa trả lời vấn đề của ta!”

Tư Nam Tuyết không nghĩ đến nữ nhân này không có tế bào tình cảm như vậy, trong bầu không khí ấm áp mập mờ, nàng còn có thể nhớ lại vấn đề của nàng.

Hắn bất đắc dĩ thở dài, đổi tư thế cho nàng, để nàng càng thêm thoải mái tựa vào trong ngực hấn. Sau đó giọng nói trầm thấp chan chứa

từ tính vang lên bên tai nàng: “Tiêu thái hậu lúc còn là hoàng hậu, từng bị tiên hoàng vắng vẻ rất nhiều năm, chuyện này nàng có thể không biết.”

“Sao lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?” Vân Tuyết Phi ngược mắt, trong mắt tràn đầy vẻ không rõ, có lẽ người bình thường không biết, nhưng kiếp trước làm tiểu thư dòng chính Tiết phủ, nàng có nghe qua chuyện này.

“Sau khi Tiêu Hậu sinh nhị hoàng tử Hạ Hầu Thuần, liền bị tiên hoàng lạnh nhạt rất nhiều năm!” Tư Nam Tuyết ngừng một lát, liếc mắt nhìn khuôn mặt nữ tử nào đó tràn đầy tò mò, tiếp tục nói: “Lúc ấy người biết chuyện này đại đa số cho rằng là nhị hoàng tử trời sanh ngu dốt, không có sự thông minh và uy nghiêm của hoàng tộc, bị hoàng thượng chán ghét, dẫn đến liên lụy hoàng hậu.”

“Chẳng lẽ không đúng như vậy?” Vân Tuyết Phi nhớ đến lúc ấy còn nghe qua mẫu thân thổn thức không dứt, cho là nam nhân Thiên gia quá mức bạc tình, yêu cầu vô cùng hà khắc với nữ nhân.

Tư Nam Tuyết lắc đầu, dùng đầu ngón tay quấn lấy một lọn tóc của Vân Tuyết Phi chơi đùa, ngữ điệu vẫn dịu dàng như trước tiếp tục nói: “Long Sinh Cứu Tử, mỗi người không giống nhau, không quy định con cháu Thiên gia ai cũng phải xuất chúng, người thừa kế ngôi vị hoàng đế là người ưu tú trong đông đảo hoàng tử, đó là chuyện chắc chắn rồi. Dù sao nó cũng liên quan đến sự phát triển của hoàng triều trong tương lai, nhưng những người còn dư lại không đủ ưu tú thậm chí là bình thường kia, vẫn có thể khoác lên người thân phận vương gia hưởng thụ vinh hoa phú quý, chỉ cần không phạm sai lầm lớn, quy cũ là có thể sống sung túc đến hết đời!”

Vân Tuyết Phi giống như có chút hiểu, nàng ngửi hơi thở thanh nhã của hắn, ánh mắt lóe lên một cái nói: “Ý của huynh là lúc ấy tiên

hoàng lạnh nhạt Tiêu hậu không phải bởi vì nhị hoàng tử?”

Tư Nam Tuyệt dịu dàng ngưng mắt nhìn tiểu nữ nhân đang mang vẻ mặt húng thú nọ, gật đầu: “Chỉ cần là người, cũng tránh không khỏi thất tình lục dục, tiên hoàng là người nắm quyền vương triều Đại Hạ, nhưng nàng đừng quên, trước hết ông ấy còn là một phụ thân, chẳng có phụ thân nào mà không thương nhi tử của mình, tiên hoàng có chín nhi tử, trừ nhị hoàng tử, những hoàng tử khác có người thì không quan tâm đến chánh sự, chơi bời lêu lổng bất tài vô dụng, nhưng chỉ bị tiên hoàng dừng lại ở việc quát mắng. Dịp lễ tết tất cả hoàng tử đều được đối xử như nhau, thậm chí trước khi ông ấy sắp lâm chung, ban cho mỗi hoàng tử một vùng đất phong màu mỡ. Nếu khi đó Hạ Hầu Huyền không nghe theo Tiêu Hậu ra lệnh đuổi tận giết tuyệt, chỉ sợ bọn họ bây giờ còn có thể cầm y ngọc thực cả đời, thậm chí còn con cháu vạn đời.”

Vân Tuyết Phi không thể tin mở to hai mắt, tay kéo chặt y phục Tư Nam Tuyệt, bờ môi run rẩy nói: “Huynh nói lúc ấy Hạ Hầu Huyền là nghe lệnh Tiêu Hậu mới giết mấy vị Vương gia khác?” Nàng vẫn cho rằng do bọn họ muốn tạo phản, Hạ Hầu Huyền dẹp yên vì vương triều Đại Hạ, dân chúng an cư lạc nghiệp, nhịn đau mới có thể xuống tay với huynh đệ của mình, nhỏ cỏ tận gốc. Nếu quả thật như Tư Nam Tuyệt nói, vậy nàng chính là đồng lõa rồi, không thể nghi ngờ quân Tiết gia mang tác dụng then chốt đối với tình hình chiến sự lúc đó.

Nhận thấy được thân thể trong ngực hơi run rẩy, Tư Nam Tuyệt cho rằng nàng bị chuyện ghê rợn này dọa sợ, nhẹ nhàng vỗ về nàng nói: “Từ xưa người thắng làm vua thua làm giặc, lúc tiên hoàng còn tại vị, Tiêu Hậu và những Tàn phi trong cung cũng cạnh tranh, ngấm ngầm đả kích lẫn nhau là chuyện thường xảy ra. Sau khi tiên hoàng chết, Tiêu Hậu chắc chắn sẽ không tha cho nhi tử của những nữ nhân kia sinh ra, đối với Tiêu hậu mà nói, những nữ nhân kia không phải là tỷ

muội, mà là kẻ thù đã đoạt tướng công của bà ta, sao bà ta có thể nương tay?”

Tư Nam Tuyệt đỡ đầu Vân Tuyết Phi tựa trên đầu vai, giọng nói có chút trầm thấp: “Bàn về ác độc, tiên hoàng trên đỉnh này tuyệt đối không kém Tiêu hậu!”

Năm đó thời điểm Hạ Hầu Huyền tìm nàng giúp một tay, khuôn mặt đau đớn khổ sở, vì lê dâ bách tính phải đại nghĩa diệt thân, vẫn còn nhớ một năm kia khắp nơi đều là máu tươi, tối tăm như địa ngục, đám bạn thân của ca ca những người từng mua quà nhỏ tặng cho nàng lần lượt ngã xuống trước mắt nàng. Nếu như hết thấy những gì Tư Nam Tuyệt nói đều là thật, vậy nàng làm sao mà chịu nổi đây!

Rốt cuộc nàng không nhịn được ghen ngào ra tiếng, đôi tay nắm chặt thành quyền, mặt tràn đầy hối hận hoảng sợ, trợn to hai mắt nghiêm giọng chất vấn: “Năm đó các vị Vương gia mưu phản, không phải là vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, mà là biết Hạ Hầu Huyền sẽ động sát tâm nhỏ cò tận gốc với bọn họ nên mới phản kháng?”

Tư Nam Tuyệt trông thấy gương mặt tràn đầy đau thương lẫn nước mắt của nàng, trong lòng co rút đau đớn, sau một lúc yên lặng ngưng mắt nhìn, gật đầu một cái.

Sau khi lấy được sự chứng thật, Vân Tuyết Phi cảm thấy toàn thân như bị rút cạn sức lực, cảm giác tội ác mãnh liệt bao vây nàng, cho dù sống lại trong thân thể Vân Tuyết Phi, nhưng nàng vẫn có thể ngửi được mùi máu tươi nồng nặc tản mát trên người, bởi vì linh hồn là bản thù.

Rốt cuộc phát hiện có điều gì đó không đúng, nhìn này nước mắt trong suốt từ từ lăn xuống gương mặt trắng bệch, Tư Nam Tuyệt hoảng sợ đưa tay sờ sờ mặt Vân Tuyết Phi, lau nước mắt cho nàng,

khẩn trương hỏi: “Sao lại đột nhiên khóc thế này?”

“Ta có lỗi, ta giết người tốt, là lỗi của ta, làm sao. Làm sao.” Hai mắt Vân Tuyết Phi chìm đắm trong vô hạn bi thương, như người chết đuối, khát vọng có người chìa tay giúp đỡ cứu nàng. Nhưng nàng biết, những người vô tội đã chết thảm kia, hóa thành xương trắng như tuyết chôn ở dưới đất, oan tình của bọn họ không có người nào biết.

Thân thể lạnh như băng trong ngực khiến hai hàng chân mày Tư Nam Tuyết nhíu chặt, trong đôi mắt quan tâm đều là hình bóng nàng, hấn cầm tay nàng lên, đặt ở bên môi mình hôn hai cái, sau đó đưa mặt mình dán lên trán nàng, nhẹ nhàng ma sát.

Cảm nhận được nhiệt độ trên người Tư Nam Tuyết, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy tràn thù hận và kiên định: “Phong Cự và Phó Hồ là hai tướng quân phạm tội, lần này Tiêu thái hậu đột nhiên phong hai người bọn họ làm tướng lãnh tiên phong, vì muốn bọn họ đối phó Hạ Hầu Cảnh. Dựa theo tình thế hiện nay, Tiêu thái hậu tuyệt đối sẽ không tha một nhân vật nguy hiểm như vậy, bà ta chắc chắn sẽ ra tay với Hạ Hầu Cảnh, chúng ta nhất định phải tìm được Hạ Hầu Cảnh trước bà ta, bảo vệ hấn an toàn!” Còn có một câu phải giúp hấn thoát lại mọi thứ thuộc về hấn, nàng không nói ra, đây là chuyện nàng nợ hấn, vẫn phải trả lại.

Lần nữa nghe được tên một nam nhân khác từ trong miệng nữ nhân mình thích, Tư Nam Tuyết rất ư là bức mình, nhưng khi nhìn thấy nàng khóc như một con tiểu hoa miêu, hấn chỉ có thể buồn bã nuốt xuống cơn tức này, khẽ thở dài: “Yên tâm, không cần nàng nói, ta cũng sẽ phái người đi tìm hấn, bảo vệ tốt cho hấn!”

Lấy được đáp án hài lòng, mắt Vân Tuyết Phi híp thành một đường cong, kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn vương chút nước mắt, quá

thật hơi buồn cười! Khóe miệng nàng khẽ nâng lên, nhỏ giọng nói: “Cám ơn ~” Còn có thật xin lỗi.

Tur Nam Tuyệt không nói nữa, hấn thâm tình ngắm nàng, hào quang rực rỡ chảy xuôi trong đôi mắt kia, dường như muốn sưởi ấm linh hồn nàng, bàn tay có quy luật vỗ nhẹ nàng.

Vân Tuyết Phi dưới bầu không khí ấm áp ấy, ngửi mùi thơm quen thuộc, đầu choáng váng, mắt lim dim, cuối cùng một đường thẳng chọt đứt đoạn, đầu nàng nghiêng một cái, tiến vào giấc ngủ.

Hấn nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, mắt thâm tình nhìn nàng thật lâu, giống như một thế kỷ vẫn ngắm không đủ, huân hương lan tỏa khắp phòng, nhưng hấn lại không hề buồn ngủ, cứ như vậy ôm chặt nàng.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, phá vỡ sự yên tĩnh ấm áp hiếm có này.

Tur Nam Tuyệt nhướng mày, liếc mắt nhìn người trong ngực mắt nhắm nghiền, sau đó hạ thấp giọng nói: “Vào đi!”

Bạch Phong mặc một bộ đồ màu đen, sắc mặt lạnh lùng đi vào, nhìn thấy nam nhân ngày thường không cười nói tùy tiện, đột nhiên ôm một nữ nhân, nữ nhân kia chính là người hấn phải tôn kính gọi là vương phi, ánh mắt hấn chọt lóe, sau đó cúi người cung kính báo cáo: “Nghe nói hoàng thượng đã tỉnh rồi, nhưng trước mắt trên danh nghĩa là Thuần vương gia nắm giữ triều chính, nhưng thực tế chính là Tiêu thái hậu, Phong Cực và Phó Hồ hai người bọn họ đã có hành động, theo tin tức xuất hiện bóng dáng Hạ Hầu Cảnh ở vùng Bình Bắc, chủ tử, bây giờ chúng ta xuất phát chưa?”

Tur Nam Tuyệt gật đầu một cái, ra lệnh: “Người chờ ở bên ngoài...lát

nữa ta ra!”

Sau tiếng đóng cửa khẽ khàng, Tư Nam Tuyệt mắt lần nữa lên người trước mặt, sau nhẹ nhàng ôm nàng, đứng lên đi đến giường lớn.

Chờ sau khi đặt nàng ngay ngắn lên giường, hắn ấn xuống trán nàng một nụ hôn thật sâu, tiếp theo xoay người sải bước đi tới cửa.

Khi tiếng đóng cửa vang lên một lần nữa, người trên giường rớt cuộc cũng mở mắt ra.

Chương 105: Cảnh tượng trong trí nhớ

Sau khi cảm thấy không còn hơi thở của Tư Nam Tuyết, Vân Tuyết Phi mới ngồi dậy, tiếp theo đổi thành nam trang đã chuẩn bị ngay từ trước, đẩy cửa đi ra ngoài.

Mũi chân chạm xuống đất, nhẹ như mây bay, thanh thoát như chim Yến, nháy mắt bóng dáng đã biến mất.

Vì Thiều An thành là một trung tâm kinh tế của khu vực Bình Bắc, nằm phía trên Kinh Thành hơn trăm dặm, sáu con tuấn mã trong đêm đen bay nhanh, trên lưng ngựa chính là Vân Tuyết Phi, Thiên Tâm và bốn người Xuân Hạ Thu Đông.

Sáu nữ tử diện mạo xinh đẹp, lúc này đều mặc nam trang, ít đi sự quyến rũ nữ nhi bình thường, ngược lại nhiều thêm vài phần anh khí của nam nhân.

Thời điểm chạy tới ngã rẽ, Vân Tuyết Phi lập tức nắm chặt dây cương, cho ngựa ngừng lại, phía sau năm người thấy thế cũng ngừng lại theo.

“Chủ tử, hai con đường đều đi đến Thiều An thành, một đường bộ một đường thủy, chúng ta quẹo trái chính là đường bộ, nhanh hơn đường thủy, một ngày là có thể tới Thiều An!” Thiên Tâm nghiêm túc giải thích cho nàng nghe.

Đôi con ngươi Vân Tuyết Phi thâm trầm nhìn về phía trước, làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư của nàng, chỉ chốc lát sau, mắt

nàng lóe lên, lạnh giọng ra lệnh: “Chúng ta rẽ phải!”

Thiên Tầm lão luyện thành thực không tương xứng với số tuổi của mình, ánh mắt nhìn Vân Tuyết Phi tràn đầy quan tâm và lo lắng: “Đường thủy gập ghềnh, hơn nữa tốc độ sẽ chậm hơn cưỡi ngựa trên đất liền, vậy thì chắc chắn chúng ta không đuổi kịp hai đội quân của Phong Cực và Phó Hồ rồi!”

“Chính vì như vậy chúng ta mới chọn đường thủy!” Vân Tuyết Phi quay đầu nhìn thẳng vào ánh mắt khó hiểu của Thiên Tầm tiếp tục nói: “Phong Cực và Phó Hồ hai người họ đã sớm đi trước chúng ta một bước, đang ở trước mặt, với nhân số nhiều như vậy, nhất định sẽ chọn đất liền. Bây giờ chúng ta có đuổi theo cũng không kịp, cho dù đuổi theo vẫn tránh không được bút dây động rừng chạm mặt bọn họ. Tuy đường thủy không nhanh bằng đường bộ, nhưng cũng không chậm hơn bao nhiêu, vả lại rất an toàn.”

Con người Thiên Tầm chợt lóe, sau đó bừng tỉnh hiểu ra nói: “Chủ tử, người cố ý tách khỏi những người đó!”

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái: “Cứng đối cứng với chúng ta không có kết quả tốt, không khác nào lấy trứng chọi đá, chúng ta phải trong thời gian ngắn nhất tìm được Hạ Hầu Cảnh, mang hắn về vương phủ. Đến lúc đó cho dù Tiêu Hậu biết, nhưng vì binh quyền của bộ tộc hộ quốc, sẽ không dám tùy tiện hành động thiếu suy nghĩ!”

“Nhưng chủ tử, chúng ta đơn độc hành động như vậy có được không? Nếu Vương gia biết, nhất định sẽ trách tội đấy!” Đông Tuyết nhíu chặt mày, giọng nói mềm mại lộ vẻ khẩn trương lo lắng.

Nhớ lại Tư Nam Tuyết, trong lòng Vân Tuyết Phi tràn đầy áy náy, nàng rõ ràng đã đồng ý hắn, phải tin tưởng hắn, từ đây về sau sẽ không quan tâm đến chuyện Hạ Hầu Cảnh, nhưng hắn chân trước

vừa mới bước đi, nàng chân sau liền vi phạm lời hứa với hắn, cũng chạy ra, hắn biết nhất định rất thất vọng rất tức giận!

Nhưng việc phải ngồi đợi ở trong phòng nàng làm không được, lần này phải đi, Hạ Hầu Cảnh có thể sẽ ở chỗ đó, nàng phải mang y đi trước những người kia. Sau khi trở về, nàng lập tức nhận lỗi với Tư Nam Tuyệt, nếu huynh ấy bằng lòng chờ nàng, chờ tới lúc nàng trợ giúp Hạ Hầu Cảnh đoạt được mọi thứ thuộc về y xong xuôi, nàng sẽ sanh con dưỡng cái cho huynh ấy, chung sống với huynh ấy đến cuối đời!

Sau một lát im lặng, nàng chợt nhướn mày, vàng trắng in bóng trong đôi con ngươi sáng ngời, nàng kiên định chấp nhất nói: “Chỉ một lần này, ta tin hắn sẽ hiểu!”

Vì vậy lần nữa nắm chặt dây cương, giục ngựa vội vã đi về phía bên phải.

Ánh trăng bị tán cây đại thụ cao ngút trời che khuất, trước mặt con đường đen như mực nhìn không thấy gì cả, càng tiến lên con đường càng hẹp. Cuối cùng chỉ có thể vừa đủ cho một người một ngựa đi, vốn Thiên Tầm định đi trước dò đường, nhưng đã bị Vân Tuyết Phi vượt lên trước một bước, chỉ có thể đi theo sau nàng.

Thiên Tầm phát hiện Vân Tuyết Phi rất quen thuộc nơi này, không khỏi hỏi “Chủ tử trước kia từng đi qua đây sao?”

Đêm đen như mực, ánh mắt Vân Tuyết Phi lấp lóe, sau đó lắc lắc đầu nói: “Chưa đi qua bao giờ, chẳng qua nghe phụ thân ta kể lại thôi, hàng năm ông ấy đi đây đi đó khắp nơi, làm ăn, chỗ nào gập ghềnh, chỗ nào dễ đi, chỗ nào thuận tiện, chỗ nào gần đường. Ông ấy đều hiểu rất rõ, nơi này ông từng nói với ta, đường núi gập ghềnh uốn lượn, quả thật không dễ đi, nhưng chỉ cần vượt qua khu

vực khó đi này, chuyển qua đường thủy là chúng ta có thể nghỉ ngơi!”

Lấy thân phận của Tô Thần Tường, Thiên Tâm không có nửa phần hoài nghi, thở dài nói: “Tô lão gia thật là lợi hại! Hai đôi nhân mã Phong Cực và Phó Hồ, bởi vì nhân số quá nhiều, tuyệt đối sẽ không thể đi đường này, bọn họ chạy trên đất liền, chắc chắn cần phải nghỉ ngơi ăn uống. Nếu tốc độ chúng ta nhanh, thừa dịp thời gian này chạy trước!”

Vân Tuyết Phi che giấu sự mất tự nhiên trong giọng nói, mắt nhìn thẳng phía trước, khẽ đáp: “Ừ, chúng ta phải nhanh đuổi theo, tìm được Hạ Hầu Cảnh trước họ!”

“Nhưng dù chúng ta tới Thiều An thành trước, cũng không biết cụ thể Cảnh vương gia ở chỗ nào, tìm một người chẳng khác nào mò kim đáy biển, có thể gặp được sao?” Hạ Nhật nghi ngờ nói.

“Chỉ cần đến Thiều An thành, ta tự nhiên tìm được hẳn!” Vân Tuyết Phi cũng không quay đầu lại kiên định nói.

Sau hai canh giờ, vốn là đường núi chật hẹp đột nhiên trở nên rộng rãi, gió lành lạnh thổi tới, hít thở bầu không khí trong lành, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

“Đến phía trước là có thể ra ngoài rồi, chúng ta nhanh lên!” Vân Tuyết Phi thúc giục, nắm chặt dây cương, kẹp chặt bụng ngựa vội vã chạy đi.

Cũng vào một buổi tối, trong phong Phủ đèn đuốc sang chung như ban ngày.

Lan Phong cư, Tống Thi Linh đoạt lấy thức ăn nha hoàn đưa tới, há

mồm ăn như hổ đói, đợi lúc nuốt xuống, nàng đột nhiên ói toàn bộ đồ ăn xuống đất, tiếp theo nôn ọe dữ dội, hận không thể khạc ra cả ruột gan.

Chờ một lát lấy lại sức, nàng ngẩng đầu lên hung tợn trừng mắt nha hoàn Thanh U người đưa cơm tới đây, cầm cái chén trong tay ném mạnh vào mặt Thanh U, lạnh giọng chất vấn: “Thức ăn hôm nay đều bị thiu, cho heo chó cũng không thèm, các ngươi lại dám đưa bản phu nhân ăn, không muốn sống nữa!”

Thanh U nhìn sang mảnh vụn chia năm xẻ bảy dưới chân, cười lạnh một tiếng, vẻ đắc ý hiển thị rõ ràng: “Hừ! Trong Phong phủ tướng quân chỉ có một phu nhân, đó là chủ tử Hồng Nguyệt của chúng ta, người chỉ là một thị thiếp không lên được mặt bàn, sau này phải tự xưng tiện tỳ!” Thanh U là đại nha hoàn Phong Cực ban cho Hồng Nguyệt, chủ yếu xử lý chuyện ăn uống hàng ngày của Hồng Nguyệt.

Hồng Nguyệt hận Tống thơ Linh đến nghiến răng, nhưng mà đối xử với nha hoàn trong phủ coi như không tệ, Hiện tại nàng thay thế Tống Thi Linh trông coi cả Phong phủ, lấy được sự ca ngợi hết lời.

Thanh U hiểu rõ xích mích giữa chủ tử nhà mình và nữ nhân dữ tợn trước mặt này, tự nhiên cũng biết chuyện chủ tử từng bị nàng ta hủy hoại, còn bị nàng ta đạp hư đứa bé trong bụng. Ở trong mắt của Thanh U, nữ nhân trước mặt này chính là một kẻ tội ác tài trời, chết một ngàn lần một vạn lần cũng không đủ, cho nàng ta ăn cơm thừa canh cặn đã là tận tình tận nghĩa rồi.

“Người lập tức chuẩn bị thức ăn cho ta, ta muốn ăn sủi cảo phỉ thúy, giò hầm tương, móng heo kho tàu, còn có gà cay.” Tống Thi Linh nuốt nước miếng một cái, cảm giác trong bụng bụng rỗng, hơn nữa lại bị ói ra khi nãy, cơn đói bụng kéo đến khiến cả người Tống Thi Linh khó chịu, toàn thân rã rời, chưa từng nghĩ tới có một ngày,

nàng sẽ rơi vào tình cảnh ăn không đủ no như vậy.

“Muốn ăn thì tự mình đi lấy, bản cô nương ở đây không có!” Thanh U khinh miệt liếc mắt nhìn Tống Thi Linh, đứng bất động.

Tuy Tống Thi Linh đang rất bực, nhưng cũng biết mình tình cảnh bây giờ, không thể cứng đối cứng, trước mắt lấp đầy bụng mới là chuyện quan trọng, nàng đưa tay tháo chiếc khóa vàng màu xanh mắt mèo khảm hồng bảo thạch, sau đó mỉm cười đi tới trước mặt Thanh U, nhét vào trong tay nàng ta, lấy lòng cười nói: “Bây giờ bụng ta đói rất khó chịu, người giúp một tay, sau khi chuyện thành công, cái này sẽ là của người!”

Thanh U sờ cái khóa vàng trong tay, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng: “Thành ý đầy đủ, rất tốt, rất tốt.”

Trong khoảnh khắc Tống Thi Linh cho rằng nàng ta đã mắc mưu, nàng ta đột nhiên thả tay, lập tức khóa vàng rớt xuống đất. Tống Thi Linh kinh ngạc một lúc lâu, lúc chuẩn bị cúi người nhặt lên. Thanh U bất chợt đạp xuống, sau đó cười nhạt, dùng mũi bàn chân nghiền nát khóa vàng.

Có bao giờ Tống Thi Linh bị sỉ nhục như thế, nàng cũng nhịn không được nữa, trực tiếp bực tức đứng lên, chỉ vào nữ nhân không biết điều trước mặt quát lớn: “Người con tiện tì này, cho người không biết xấu hổ!” Sau đó vung tay lên muốn dạy dỗ nha hoàn đáng ghét này.

Nhưng mới vừa giơ lên, vì dùng sức quá độ, nàng đau đến nhú mào

Chương 105-2: Cảnh tượng trong trí nhớ (2)

Editor: thuyvu115257

Trong khoảnh khắc nàng chần chừ, ánh mắt Thanh U lạnh lẽo, đưa tay cầm lấy cánh tay ác độc kia, xoay một cái, bẻ oặt ra sau lưng nàng, giữ chặt lại.

Lần này có thể nói Tống Thi Linh thật sự đau đến tột cùng, giọng the thé vang lên: “Buông ta ra, người làm đau ta.”

Thanh U giống như không hề nghe đến, trong mắt lộ ra sự âm lãnh. Hơn nữa chứng kiến phu nhân thường ngày cao ngạo không ai bì nổi không bằng một con chó ở trước mặt mình, trong lòng nàng ta cực kỳ hả giận, thưởng thức sắc mặt trắng bệch của Tống Thi Linh, mồ hôi lạnh từng giọt rịn ra trên trán. Sau đấy đẩy nàng về phía trước, đồng thời nhấc chân đạp mạnh một cái, khiến Tống Thi Linh té nhào xuống đất.

“Muốn ăn cơm, thì liếm sạch sẽ thức ăn dưới đất cho ta, nếu không ngày mai ngay cả cơm thừa người cũng không có mà ăn!” Thanh U tặc lưỡi lượn mấy vòng quanh bộ dạng nhếch nhác của Tống Thi Linh, sau đó âm thanh lạnh lẽo như băng vang lên trong căn phòng trống trải.

Tống Thi Linh nằm sấp trên mặt đất, một giọt nước mắt uất ức tức giận rơi xuống sàn nhà, sớm biết có ngày hôm nay, ban đầu nàng nên kết liễu tiện tỳ ghê tởm này.

Đột nhiên cửa chính két một tiếng, bị người từ bên ngoài đẩy ra, Hồng Nguyệt được bốn nha hoàn dìu đi vào, theo đó chính là mùi thơm của thức ăn xông vào mũi.

“Ồ ~ Thanh U, không phải kêu người đưa cơm cho Tống thị thiếp à? Sao cơm rơi vãi trên đất, còn Tống thị thiếp thì hình dạng này?” Hồng Nguyệt ngạc nhiên bùm miệng, sau đó sai người tiến lên phía trước nói: “Còn không mau đỡ Tống thị thiếp dậy cho bản phu nhân!”

Thanh U sửng sờ, sau đó cung kính trả lời: “Dạ!”

Đợi Tống Thị Linh được nâng lên thì trước mắt chỉ một màu đỏ, trong đôi con ngươi tràn đầy thù hận.

Hồng Nguyệt cũng không để ý tới, ra lệnh cho mấy nha hoàn phía sau bày thức ăn ra trên bàn. Lúc nắp được mở ra, một trận mùi thơm bay vào mũi. Trước đây bởi vì Hồng Nguyệt làm nha hoàn cho Tống Thị Linh rất nhiều năm nên rất rõ sở thích của nàng ta, tự nhiên sẽ biết nữ nhân này thích ăn gì, đồ ăn đưa đến toàn là món ăn Tống Thị Linh yêu thích nhất.

“Người muốn làm gì?” Tống Thị Linh nhìn lướt qua trên bàn, sau đó cảnh giác hỏi, âm thanh còn mang theo nồng nặc giọng mũi, pha chút khẩn trương lo lắng.

Hồng Nguyệt đi tới trước bàn, liếc mắt thức ăn phong phú một cái, tiếp theo mỉm cười thân thiết với Tống Thị Linh, chẳng qua nụ cười kia không chạm tới đáy mắt, khiến người ta cảm thấy không hề ấm áp chút nào: “Những thứ này đều cho người ăn!”

Vô cùng ngoài ý muốn, tròng mắt Tống Thị Linh lóe sáng, nhìn món ăn đẹp mắt, mùi thơm xông vào mũi, nàng nuốt nước miếng một cái, nhưng vẫn tràn đầy hoài nghi nói: “Người có lòng tốt thế sao?” Nàng

cũng không phải là kẻ ngu, cũng không mắc chứng mau quên, nàng phá hủy mặt nàng ta không nói, còn một cước đạp chết đứa con của nàng ta.

“Đúng là ta không có lòng tốt như vậy, chẳng qua miễn người làm theo lời ta nói, một bàn đầy thức ăn này sẽ cho người hết!” Hồng Nguyệt che giấu sự toan tính ở đáy mắt, khẽ cười: “Chỉ cần người viết một lá thư cho Thái phi, nói với bà trong đoạn thời gian này thân thể người không khỏe, nên ở lại trong phủ tướng quân tịnh dưỡng, không thể qua hầu hạ, hết thấy món ăn đó liền là của người!”

Tống Thi Linh ngẩng đầu, tràn đầy ánh sáng chờ mong, gấp giọng nói: “Thái phi phái người tới tìm ta à?”

“Rốt cuộc người viết hay không viết?” Hồng Nguyệt không diễn nữa lạnh giọng trả lời, sự kiên nhẫn của nàng có hạn.

Nhìn vẻ mặt khẩn thiết nàu, ánh sáng hy vọng thiêu đốt trong mắt, Hồng Nguyệt hết sức chán ghét, hừ lạnh ra tiếng, nhắc nhở: “Thái phi thì thế nào? Ta chính là nghĩa nữ của Thái hậu, cho dù người có bản lĩnh lớn hơn nữa, cũng chạy không thoát khỏi bàn tay ta, người vẫn nên nghe lời viết đi, viết xong thức ăn trên bàn đều là của người. Nếu như người không viết, ta cũng sẽ không để người đi ra Lan Phong cư nửa bước. Hiện tại người có hai phút suy nghĩ kỹ càng, sau hai phút người không cho ta đáp án hài lòng, ta sẽ lập tức vứt sạch đống thức ăn này, rồi sau đó người vẫn phải ngoan ngoãn liếm sạch thức ăn thừa trên đất, người tốt nhất suy nghĩ kỹ, đừng trách ta chưa cho người thời gian suy nghĩ!”

Sau một lúc Tống Thi Linh cúi đầu trầm mặc, bây giờ thân nàng bị vùi lấp ở chỗ này, một mình cô độc bất lực, làm gì cũng không trốn thoát được, lần nữa liếc mắt nhìn món ngon trên bàn, nhắm mắt lại lạnh lùng nói: “Giấy và bút mực!”

Hồng Nguyệt hài lòng cười một tiếng, ra hiệu nha hoàn xung quanh chuẩn bị: “Tổng Thi Linh, người quả nhiên rất biết thức thời!”

Một lát sau, đọi giấy trắng mực đen được đưa lên, Hồng Nguyệt nhìn qua một lần từ đầu đến cuối, cực kỳ hài lòng gật đầu một cái: “Thức ăn này thường cho người, về sau phải biết nghe lời, Tướng quân vắng mặt ít ngày, bản phu nhân sẽ thường xuyên ghé thăm người một chút!”

Sau đó dẫn bọn nha hoàn bước nhẹ nhàng bỏ đi ra ngoài, kèm theo một cơn gió lạnh, trong phòng chỉ còn sót lại một Tổng Thi Linh nắm chặt thành quyền, đứng ở nơi đó không nhúc nhích rất lâu.

Khi mặt trời đỏ rực từ từ nhô lên ở phía Đông, Vân Tuyết Phi, Thiên Tâm sáu người ngồi thuyền đã đi tới một hòn đảo thuộc Thiều An thành, vừa lên bờ, đã có thôn dân nhiệt tình tiếp đãi họ.

Từng hàng từng hàng hoa tươi nở rộ dọc đường, những ngôi nhà bằng gỗ cũ kỹ vô cùng quen thuộc, thôn dân nở nụ cười đôn hậu gật đầu chào hỏi này. Tất cả trùng khít lên cảnh tượng trong trí nhớ, nơi đây không một chút có thay đổi, nếu cảm giác của nàng không sai, Hạ Hầu Cảnh nhất định ở chỗ này!

Chương 106-1: Sao người tìm được chỗ này? (1)

Một nhóm sáu người họ lập tức tìm khách điểm đầu vào đây, sau đó Vân Tuyết Phi một mình dựa theo trí nhớ đi đến một căn nhà xung quanh trồng đầy hoa thơm.

Năm đó tiên hoàng tính toán truyền ngôi vị hoàng đế cho Cửu hoàng tử Hạ Hầu Cảnh, vì để cho Hạ Hầu Huyền thuận lợi ngôi lên ghế rồng. Nàng hạ quyết tâm, tìm được Hạ Hầu Cảnh báo cho hắn biết. Nếu hắn nguyện ý buông tha ngôi vị hoàng đế, mang nàng ra bên ngoài ẩn cư, nàng gả cho hắn. Vốn cho rằng sẽ bị hắn chế nhạo, thế mà hắn lại không hề nghĩ ngợi lập tức đồng ý. Sau đó vào cung tìm hoàng thượng thương lượng, nàng không biết hắn đã nói những gì, nhưng nghe nói hắn chọc hoàng thượng giận gần chết, thậm chí ném vỡ ly ngọc trong tay.

Ngày thứ hai hắn mặc một bộ áo xanh, bộ dạng tài tử nho nhã phong lưu xuất hiện trước mặt nàng, phe phẩy chiếc quạt nhếch miệng cười nói muốn dẫn nàng bỏ trốn, cho nên bọn họ đã tới chỗ này.

Bất tri bất giác đã đến nơi từng chứa đầy niềm vui và hạnh phúc của nàng và hắn, đây là một kiểu nhà gỗ nhỏ hai tầng, bốn phía là hàng rào tre, chính giữa dẫn đến cửa nhà, có một lối đi quanh co, hai bên hoa tươi khoe sắc, đón gió nhẹ, mùi thơm phảng phất thấm vào lòng người.

Nàng đi tới trước cửa, nhẹ nhàng đưa tay gõ mấy cái, phát hiện cửa dĩ nhiên không có cài then, nàng chờ một hồi không thấy ai đáp lại, trực tiếp đẩy cửa vào.

Nhà này rất đơn giản, liếc mắt một cái có thể nhìn tới chóp, đại sảnh và nhà bếp liền nhau, trên lầu có hai căn phòng.

Quan sát căn nhà được dọn dẹp chỉnh tề, sạch sẽ, trực giác đầu tiên của Vân Tuyết Phi chính là nơi này có người ở, nhưng nàng nhìn xung quanh, không nhìn thấy nửa bóng người, nhưng có thể ở phía trên không?

Nàng đóng cửa, bước vào bên trong, lúc định nhấc chân lên lầu, thì tiếng kẽo kẹt vang lên, ngay sau đó là một giọng nữ thanh thúy dễ nghe kinh ngạc nói: “Người là ai? Sao tùy tiện lén xông vào trong nhà người ta?”

Vân Tuyết Phi cũng ngẩn ra, sao ở đây lại có tiếng nữ nhân? Nàng xoay người, men theo âm thanh nhìn đến, một cô nương mười lăm mười sáu tuổi mặc quần áo màu hồng đứng ở cửa vẻ mặt đề phòng nhìn nàng chăm chăm.

“Đây là nhà của người?” Vân Tuyết Phi một lần nữa nhìn cách bày trí xung quanh trong phòng, rõ ràng giống như lúc trước. Hơn nữa đường đi đâu có sai, thế nào đột nhiên đổi chủ? Chẳng lẽ Hạ Hầu Cảnh bán ngôi nhà này rồi? Cũng không đúng, hắn đã từng nói đây là căn nhà khác của hắn, khi tâm trí mờ mịt hắn sẽ tới nơi này!

“Đây có phải là nhà của ta hay không chẳng cần người trông nom, nhưng đây chắc chắn không phải là nhà của người, người tự tiện xông vào nhà người ta rốt cuộc có ý đồ gì?” Gương mặt kiêu diễm dưới ánh mặt trời như nụ hoa chớm nở, nhưng lời nói ra lại sắc bén, hung hổ dọa người!

Ánh mắt Vân Tuyết Phi chột lóe, nhìn về giỏ trúc trên tay cô nương kia, trong lòng thoáng qua sự sáng tỏ, nàng khẽ chau mày hỏi “Nơi

này cũng không phải là nhà của ngươi, tại sao ngươi lại dám chất vấn ta?”

“Đây không phải nhà ta, nhưng là nhà của Hạ đại ca, ngươi vào nhà Hạ đại ca trộm đồ thì đó là chuyện của ta!” Nữ tử áo tím tức giận mắt đẹp trừng Vân Tuyết Phi, trong mắt hàm chứa mãnh liệt chỉ trích.

Tự tiện xông vào nhà dân và trộm đồ, Vân Tuyết Phi mở hai tay ra nhìn, sau đó không tự chủ sờ sờ gò má của mình, nhìn lại một chút quần áo mình mặc, nhìn lại bộ dáng tức giận của cô nương nhà người ta, chẳng lẽ dáng vẻ mình giống người xấu lắm sao?

“Ngươi là một đại cô nương, giờ này mang cơm cho Hạ đại ca, có thể thấy được quan hệ không tầm thường, ngươi có thể nói cho ta hẳn ở đâu không?” Vân Tuyết Phi định bụng muốn làm quen, nàng dám khẳng định cô nương này biết Hạ Hầu Cảnh ở đâu, không ngờ.

.....

“Ngươi đồ lưu manh lại còn muốn biết Hạ đại ca ở đâu, quả nhiên là không có ý tốt, coi ta đánh ngươi không!” Nữ tử áo tím tức giận đến đỏ mặt, làm sao không nghe ra được tên nam tử trước mắt này đang giễu cợt mình không liêm sỉ!

Ánh mắt nàng quét bốn phía, nhìn thấy vách tường có một cây chổi, để giỏ trúc cẩn thận dưới đất, tiếp theo nhặt cây chổi giơ lên, lao tới Vân Tuyết Phi: “Mau rút ra khỏi nhà Hạ đại ca cho ta!”

Vân Tuyết Phi giật nảy mình, sao cũng không ngờ cô nương này phản ứng lớn như vậy, đợi kịp nhớ lại hình như trong lời nói vừa nãy mang ý nghĩa khác, nàng nhanh chóng nhảy xuống khỏi cầu thang. Sau đó đưa một tay nắm cánh tay nàng ta, vội vàng giải thích nói: “Ngươi hiểu lầm, ta không có ý đó, ta chỉ muốn biết Hạ Hầu Cảnh ở đâu thôi?”

Đang tức giận nên cô nương kia không nghe rõ Vân Tuyết Phi hô lên tên Hạ Hầu Cảnh, đôi con ngươi nàng nhìn vào bàn tay trắng nõn của Vân Tuyết Phi cầm thật chặt mình, nàng ngay cả tay Hạ đại ca cũng không chưa chạm qua, lại bị nam nhân đáng chết trước mặt này.

Lần đầu bị nam nhân bắt nạt, nhất thời cảm thấy nhục nhã, hốc mắt nàng ửng đỏ, càng thêm điên cuồng phẫn nộ quát: “Tên lưu manh không biết xấu hổ kia, dám chiếm tiện nghi của ta, xem ta có đánh chết ngươi không!”

Vân Tuyết Phi có thể hiểu rõ, tiểu cô nương trước mắt này hoàn toàn coi nàng xem là một tên nam nhân háo sắc, sớm biết như vậy, nàng đã mặc nữ trang tới đây!

Có lẽ do âm thanh lầu dưới vô cùng ồn ào, Hạ Hầu Cảnh trên lầu nhắm mắt dưỡng thần nhíu mày lại, đợi nghe được tiếng gào quen thuộc, lập tức cả kinh, đây là tiếng của Đóa Nhi, hấn vội vàng từ trên giường bò dậy, chinh đốn qua loa liền chạy xuống lầu.

Nghe thấy tiếng động, ánh mắt Vân Tuyết Phi tập trung trên người nam nhân tuấn tú nọ, vẫn là tác phong nhanh nhẹn như vậy, thân như ngọc thụ. Chẳng qua thường ngày dùng kim quan buộc tóc tóc lên, giờ phút này như thác nước tùy ý khoác lên sau ót, mang một vẻ đẹp lười nhát, đôi con ngươi dưới hàng lông mày kiếm như sao băng bắn vào trên người nàng.

Lúc vừa mới xuống lầu, Hạ Hầu Cảnh đã nhìn thấy một người mặc nam trang, cho là tên hóa hoa tặc nào đó ban ngày ban mặt tới đây hái hoa, nhưng khi hấn ngẩng đầu lên, lại chạm tới một tầm mắt tràn đầy vui mừng quen thuộc.

“Vân Tuyết Phi.” Sự tàn bạo trong mắt Hạ Hầu Cảnh nhanh chóng tiêu tán, sững sờ đứng tại chỗ, không nháy mắt nhìn chăm chăm nữ nhân từ đâu nhô ra này.

Đóa Nhi nghe giọng nói, quay đầu nhìn thấy nam nhân mình nguời mộ trong lòng, ngay lập tức nàng uất ức tố cáo nói: “Hạ đại ca, giết tên lưu manh này cho muội!”

Vân Tuyết Phi bất đắc dĩ thờ dài, nhìn về Hạ Hầu Cảnh buồn bã nói: “Đều là người gây ra họa, còn đứng ở đó làm gì? Còn không mau giải thích cho vị tiểu mỹ nhân này gia ta là nữ nhân, không phải tên phong lưu!”

Lần nữa nghe lại giọng nói ấy, nhìn dáng vẻ nhú mày quen thuộc, còn có bóng hình nhiều lần xuất hiện trong mộng. Hạ Hầu Cảnh rốt cuộc xác định mình không phải là đang nằm mơ, khóe miệng khẽ gợi lên thành một đường cong, mặt mày vốn lạnh lẽo đột nhiên trở nên nhu hòa, dịu dàng nói: “Nha đầu sao lại đến đây?”

Hai chữ nha đầu chạy vào lỗ tai, Đóa Nhi không thể tin nghiêm túc xem xét từ trên xuống dưới người nam tử mặc thanh y này, đợi nhìn đến trên cái cổ trắng nõn không có hầu kết tượng trưng chon am nhân bình thường, một mảnh bóng loáng, nàng vô lực rũ tay xuống, lẩm bẩm nói: “Người...người thật sự là nữ nhân?”

Chương 106-2: Sao người tìm được chỗ này? (phần cuối)

Vân Tuyết Phi nặng nề gật đầu một cái, trịnh trọng nghiêm túc nói: “Ta là không thể giả được, nữ nhân chính thống, cho nên xin cô nương yên tâm, ta tuyệt đối không có ý nghĩ không phải khếp với người, kính xin cô nương buông cây chổi trong tay!”

“Ha ha ~” Hạ Hầu Cảnh không nhịn được cười to lên, đi đến trước mặt Vân Tuyết Phi, nhìn qua Đóa Nhi nói: “Đóa Nhi, để xuống đi, hấn thật sự là nữ, không có ác ý với người đâu!”

Đóa Nhi nghe vậy lập tức để cây chổi trong tay xuống, tầm mắt bắn khoăn đảo giữa Vân Tuyết Phi và Hạ Hầu Cảnh, nàng rũ mắt, khẩn trương xoắn ngón tay, lo lắng nhỏ giọng lắp bắp nói: “Hạ đại ca, nàng, nàng là nữ nhân huynh thích sao?” Nàng thích Hạ đại ca, chung đụng mấy ngày nay, lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt Hạ đại ca lộ ra sự dịu dàng xuất phát từ tận đáy lòng, còn có nụ vui sướng cười lớn tiếng, nàng biết mình không xứng với Hạ đại ca, càng không có nghĩ muốn độc chiếm, chỉ cần Hạ đại ca vui vẻ là được rồi. Nếu như nữ nhân trước mắt này thật sự có thể đem lại hạnh phúc cho Hạ đại ca, nàng sẽ chôn giấu tình cảm đó ở trong lòng.

Sắc mặt Hạ Hầu Cảnh lập tức đỏ lên vì ngượng ngùng, sau đó khẩn trương nhìn Vân Tuyết Phi, trông thấy đối phương hoàn toàn bình thường, trong lòng hấn nhụt chí đồng thời, tự nói với mình, người hấn thích là Phi nhi, đối với Vân Tuyết Phi chỉ là quan hệ bạn bè.

“Vị cô nương này, người hiểu lầm, ta và Hạ Hầu Cảnh là bạn rất

thân!” Vân Tuyết Phi dừng một chút, liếc thấy người đứng đằng kia mang vẻ khổ sở, nàng nhấn mạnh lại lần nữa: “Chỉ là bạn bè!”

Đóa Nhi nghe xong thì vui mừng ngẩng đầu lên, con ngươi như nước đột nhiên sáng ngời, giống như vô số vì sao rơi xuống, rực rỡ muôn màu, nàng vội vàng hỏi lại: “Có thật không?”

Nữ tử này thật thú vị, một đôi mắt trong suốt, liếc một cái có thể nhìn thấu tận đáy lòng, biết nàng ấy đang suy nghĩ gì? Vân Tuyết Phi nháy mắt với Đóa Nhi nói: “Ta đã có phu quân rồi, trước mắt cũng không muốn hồng hạnh xuất tường!”

Vốn khẩn trương vì tính nửa thật nửa giả trong lời nói Vân Tuyết Phi, giờ đây mới từ từ thả lỏng, gò má Đóa Nhi bởi xấu hổ mà đỏ ửng nhàn nhạt, như hoa đào thắm ba xinh đẹp rực rỡ, nàng ngượng ngùng liếc mắt nhìn Hạ Hầu Cảnh, tiếp theo dịu dàng nói: “Vị tỷ tỷ này chắc có chuyện cần tìm Hạ đại ca huynh, muội không quấy rầy nữa, hai người cứ trò chuyện thoải mái, đợi một lát cùng qua nhà muội ăn cơm!”

Sau đó xoay người chạy ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Khi trong nhà chỉ còn lại hai người, Vân Tuyết Phi nhìn ra phía sau lưng Hạ Hầu Cảnh, đột nhiên bật cười với vẻ mặt mất tự nhiên của tên nam tử nào đó nói: “Ta còn tưởng rằng đi theo bên cạnh người chính là Bạch Nhiễm, trước khi đến ta đã chuẩn bị đánh với nàng ta một trận, làm sao cũng không ngờ tới là gặp được một tiểu mỹ nhân ngây thơ như vậy, người thật là diễm phúc đấy chứ!”

Hai bên vành tai Hạ Hầu Cảnh hơi ửng hồng, ho khan hai tiếng, nói sang chuyện khác: “Không phải có chuyện tới tìm ta sao?”

Vân Tuyết Phi sừng sốt một chút, im lặng nhìn chăm chú ngũ quan

nam tử như điêu khắc hồi lâu, kế tiếp trầm trầm gật đầu nói: “Ta tới dẫn ngươi về Hộ Quốc vương phủ, ngươi phải lập tức đi theo ta!”

Hạ Hầu Cảnh nghe vậy cười nhạt, lướt qua Vân Tuyết Phi, đi tới trước bệ cửa sổ sáng rực, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài phố, hấn khó khăn thở dài: “Nhưng ta không muốn trở về thì làm sao bây giờ?”

“Là bởi vì nữ tử kia sao?” Vân Tuyết Phi cất bước đến bên cạnh Hạ Hầu Cảnh, thật sâu nhìn chăm chăm vào hấn, kế đó ngừng một chút nói: “Nếu ngươi thật sự thích nàng ấy, có thể mang nàng ấy cùng đi, ta sẽ bảo vệ tốt nàng ấy!”

Hạ Hầu Cảnh xoay đầu lại, nhẹ nhàng cười một tiếng, lắc đầu nói: “Không phải, ta chẳng qua thích sự an bình ở đây, chuyện và người bên ngoài vô cùng phức tạp, dần dà làm cho người ta cảm thấy mệt mỏi!”

“Nhưng mà ta lại biết Hạ Hầu Cảnh không phải người như thế!” Vân Tuyết Phi cao giọng phản bác: “Hấn gặp chuyện càng khó khăn càng khó giải quyết thì càng tiến về phía trước, yên ổn với an bình, đều là chuyện hoang đường, ta tuyệt đối không tin đây mới thực là người!”

“Người là sẽ thay đổi.” Hạ Hầu Cảnh mở miệng lần nữa, giọng nói nhẹ như mây khói, chứa đựng một ít sự không nắm chắc.

“Hạ Hầu Cảnh, ta tới nơi đây không phải nghe ngươi than vãn! Ngươi cho ta một câu trả lời chắc chắn, ngươi rốt cuộc có bằng lòng đi theo ta không?” Vân Tuyết Phi lườm phải cùng tên nam nhân này nói nhảm, nghiêm giọng hỏi.

“Ngươi nữ nhân này quả nhiên không đủ dịu dàng!” Hạ Hầu Cảnh cười khế, cả người ấm áp, hạ mắt cứng chiu nhìn Vân Tuyết Phi nói: “Thật không biết sao Tư Nam Tuyết chịu đựng được ngươi?”

Vân Tuyết Phi liếc mắt, thì ra nãy giờ cố ý trêu chọc mình, nàng không vui bĩu môi nói: “Này, này, hiện tại nghiêm chỉnh mà nói, Tiêu thái hậu đã phái người khắp nơi lùng bắt người, chúng ta phải rời đi trước khi bọn hắn tìm đến, nhanh trở lại Hộ Quốc vương phủ!”

“Bà ta quả nhiên không nhịn được nữa!” Hạ Hầu Cảnh châm chọc cười một tiếng, nắm chặt thành quyền, trong đầu lần nữa thoáng hiện cái đêm lạnh lẽo mười năm trước, mẫu phi chết không nhắm mắt. . . .

“Kể từ sau khi Hạ Hầu Huyền bị Thẩm Lưu Nhiễm đâm, đã bị trọng thương nằm trên giường. Hiện tại triều đình mặt ngoài là Thuần vương chủ trì, thực tế bên trong là Tiêu thái hậu nắm giữ, cộng thêm chân tướng Tiết Phi chết trận được đưa ra ánh sáng, các nơi liên tiếp lên tiếng ủng hộ người lên ngôi hoàng đế. Tiêu thái hậu chắc chắn sẽ không để bất luận kẻ nào uy hiếp ngai vàng của con trai bà ta, cho nên bà ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ người!” Vân Tuyết Phi lo lắng nhìn hắn: “Người phải cẩn thận!”

“Sao không đâm cho Hạ Hầu Huyền chết luôn?” Hạ Hầu Cảnh cười lạnh, ông trời quá không công bằng, vẫn cho cái tai họa này còn sống.

“Nếu bây giờ Hạ Hầu Huyền chết, nhất định Hạ Hầu Thuần sẽ lên ngôi, vậy Tiêu thái hậu sẽ càng thêm táo bạo hại người, cho nên dựa vào tình thế trước mắt mà nói, vẫn hi vọng Hạ Hầu Huyền không cần nhanh chết, chờ đến sau khi người thoát khỏi nguy hiểm chết là được!” Vân Tuyết Phi cau mày, bĩu môi nói.

Hai tay Hạ Hầu Cảnh nắm chặt, sâu trong đáy lòng dâng lên một dòng lửa nóng, chảy xuôi khắp tứ chi bách hài, ấm áp, vô cùng thoải mái, lo lắng vừa rồi lập tức hóa thành hư không, mặt mày vui vẻ, trêu

gheo nói: “Xem ra người thật sự rất quan tâm ta, không sợ nam nhân
Tur Nam Tuyệt của người ghen sao?”

Tiếp theo giả vờ lo lắng quan sát xung quanh, nhìn Vân Tuyết Phi
cười trêu nói: “Sao không nhìn thấy hắn đi theo người? Ta nói
chuyện với người lâu như vậy mà hắn không có xuất hiện, thật là kỳ
tích!”

Lông tơ Vân Tuyết Phi run lên, ánh mắt lấp lánh, hé miệng cười nói:
“Hắn vẫn còn ở trên đường, ta mang theo bọn người Thiên Tầm đến
trước!”

Nụ cười nơi khóe miệng Hạ Hầu Cảnh cứng ngắt, sau một lúc im
lặng, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Đây là nơi chứa đầy hời ức đẹp
của ta và Phi Nhi, sao người tìm được chỗ này?”

Chương 107: Hạ Hầu Cảnh, người muốn gì?

Trong lòng Vân Tuyết Phi hơi hồi hộp một chút, ép buộc mình tỉnh táo lại, nặn ra một nụ cười nói: “Ta vì tìm người mà bỏ ra không ít công sức!”

Hạ Hầu Cảnh không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Vân Tuyết Phi.

Hạ Hầu Cảnh người thì ấm áp nhưng gương mặt lại lạnh như băng khiến tim nàng nhảy dựng một cái, Vân Tuyết Phi hừ Hạ Hầu Cảnh: “Ta thật xa xôi tới tìm người, người thì cho ta vẻ mặt như vậy?”
diễn, ^đàn* lê% quý,, đôn

Hạ Hầu Cảnh nhìn Vân Tuyết Phi, ánh mắt dán chặt vào mặt của nàng, trong mắt một mảnh tĩnh mịch, mím môi một cái nói: “Ta không có lạnh nhạt với người, chẳng qua muốn biết sao người biết ta ở đây, chỗ này chỉ có ta và Phi nhi biết, ngay cả Tư Nam Tuyết cũng không biết, người nói hắc đang trên đường, đó chẳng phải là còn chưa tìm tới nơi này, vậy người thế nào tìm được?”

Ánh mắt nóng rực khiến trán Vân Tuyết Phi đổ mồ hôi lạnh, nàng che giấu sự chột dạ, cụp mí nhỏ giọng nói: “Người một người lớn sống sờ sờ như vậy, chỉ cần dùng tâm tìm, sao không tìm được? Huống chi.”

“Huống chi cái gì?” Tròng mắt Hạ Hầu Cảnh sắc bén lẩn đê dọa bắn thẳng tới nữ nhân cúi đầu không biết đang nghĩ gì, ở nơi Vân Tuyết Phi không nhìn thấy, ánh sáng trong mắt hắc như bị vỡ vụn, vô cùng rực rỡ.
diễn&%\$đàn&lê,quý..đôn

Đột nhiên có dự cảm xấu, lông mi dài của Vân Tuyết Phi rung động nhẹ nhẹ, che giấu sự do dự trong mắt, ngược mắt chống lại con người sắc bén nói: “Ăn vệ Nam Tuyết chưa đến mức tìm một người cũng không tìm được!”

Tròng mắt Hạ Hầu Cảnh lóe sáng, cau mày hoài nghi nói: “Vậy Nam Tuyết đâu? Không phải người nói hấn vẫn còn ở trên đường?”
điển@@đàn%lê*quý&đôn

“Người tốt cuộc muốn đi theo ta hay không?” Vân Tuyết Phi không nhìn được tròng mắt tên nam nhân nhất quyết không bỏ qua kia, nói nhiều sai nhiều, nếu cứ nói tiếp, sớm muộn cũng lòi đuôi! Nàng nghĩ nếu nàng nói mình tự tìm được hấn, hấn có thể sẽ hoài nghi, đến lúc đó mình nói qua loa thì xong rồi, không ngờ hấn còn khó dây dưa hơn cả nữ nhân!

“Người không cho ta câu trả lời rõ ràng, ta sẽ không đi!” Ánh mắt Hạ Hầu Cảnh lấp lánh, có chút tính trẻ con nói.

Vân Tuyết Phi tức thì nổi giận, thiên tâm vạn khổ tới đây cứu hấn, kết quả hấn còn cùng làm bộ làm tịch nói điều kiện với mình, nhìn ánh mắt phách lối cố chấp kia, nàng thật muốn phát tay mặc kệ

Nhưng mà, thật sự có thể mặc kệ sao? Nàng bất đắc dĩ thờ dài nói: “Nếu ta nói cho người biết, có phải người sẽ theo ta trở về?”

Hạ Hầu Cảnh nghe vậy ánh mắt sáng lên, vội vàng gật đầu.

“Được rồi, đã nói trước, người cũng đừng trách ta!” Vân Tuyết Phi nâng cao giọng nói, ho khan hai tiếng, sau đó chăm chú nhìn vào gương mặt tràn đầy tràn đầy khao khát của hấn.

“Chắc chắn không trách ngươi, nói mau đi!” Hạ Hầu Cảnh khẩn trương kích động thúc giục, ngắm người trước mặt, lòng bàn tay hấn đều là mồ hôi.

“Thật ra thì vừa rồi là ta lừa ngươi, chỉ có ẩn vệ của Nam Tuyệt theo ta tới, nhưng ngươi là ta tìm được!” Vân Tuyết Phi lại nhìn Hạ Hầu Cảnh hồi lâu, hít một hơi thật sâu, thốt ra những lời này.

“Nói tiếp!” Hạ Hầu Cảnh cảm giác đột nhiên máu huyết toàn thân sôi trào, không nháy mắt nhìn chăm chăm người trước mặt, càng xem càng cảm thấy điệu bộ kia giống như trùng khít lên hình ảnh nữ tử đã khắc sâu vào xương tủy của mình.

Vân Tuyết Phi chợt run lên vì lạnh, bị ánh mắt như thiêu người nhìn chăm chú khiến tim nàng đập chậm nửa nhịp, sao nàng không biết hấn đang mong đợi cái gì? Nàng chuyển mắt, đi tới trước cửa sổ ngắm ánh nắng vàng rực rỡ trên đường phố, thật ra thì không có Tiết Phi, hấn sẽ sống tốt hơn!

“Ta có thể tìm được ngươi là bởi vì ngày ấy lúc ngươi trói ta, ta đã hạ trên người ngươi một loại hương vô sắc vô vị, Tầm Diệt hương, đây là thuốc dùng để theo dõi người, chỉ cần người đó còn sống, theo huyết dịch lưu động, nó sẽ hòa nhập vào trong cơ thể, mặc kệ ngươi trốn đến chân trời góc biển, chỉ cần ta muốn, là có thể tìm được ngươi!” Vân Tuyết Phi một hơi nói trôi chảy lý do mình đã nghĩ kỹ, cũng không quản nam nhân trước mặt có tin hay không, nàng tiếp tục nói: “Bây giờ ngươi có thể đi theo ta rồi !”

Vốn là tràn đầy mong đợi, giờ phút này một chút ánh sáng cũng từ từ bị dập tắt, nóng rực biến mất, thay vào đó là sự lạnh lẽo, giọng điệu Hạ Hầu Cảnh hơi trầm xuống: “Vân Tuyết Phi, ta không phải đứa trẻ ba tuổi, ngươi cho rằng ta sẽ tin những lời vớ vẩn này sao?”

“Mặc kệ người tin hay không, đây là sự thật!” Vân Tuyết Phi không tránh né ánh mắt hoài nghi của Hạ Hầu Cảnh, nhìn thẳng vào mắt hắn, kiên trì nói: “Ta không cần thiết phải lừa người, trên thế giới này cũng có thuốc làm cho người ta chết đi sống lại, một loại Tâm Diệt hương nho nhỏ như vậy sao không có chứ?”

“Ta mặc kệ có hay không, ta chỉ biết người đang gạt ta!” Cả người Hạ Hầu Cảnh lộ ra hơi thở trong trẻo lạnh lùng, giọng nói đầy giận dữ.

“Ta lừa người cái gì?” Vân Tuyết Phi có chút tức giận, giọng nói hơi nặng, mắt hung hăng trừng nam nhân đang gây sự này: “Là người kiên quyết muốn hỏi ta, ta nói thật, người lại không tin, người rốt cuộc muốn ta thế nào?”

“Ha ha ~ Vân Tuyết Phi, nếu người thật sự quen thuộc với mê hương, lúc trước cũng sẽ không bị ta dễ dàng bỏ thuốc như vậy, trói đến Hồ Đầu bang!” Trong mắt Hạ Hầu Cảnh có một ít sự đùa cợt, ý vị sâu xa nhìn nàng một cái nói: “Người rốt cuộc đang sợ cái gì?”

Không nói đến chuyện này thì thôi, vừa nhắc tới liền tức. Uổng công nàng tin tưởng hắn như vậy, kết quả hắn có chuyện cũng không thương lượng với mình trước, mà hạ thuốc mê trói nàng lại!

Nghĩ tới đây, Vân Tuyết Phi trút hết bực tức trong lòng, trên mặt tức giận càng sâu, nàng lớn tiếng nói: “Vì ta tin người sẽ không tổn thương ta, mới theo người rời vương phủ, tin người có nỗi khổ tâm, biết rõ bên trong có thuốc mê vẫn ngoan ngoãn nuốt vào, vì để cho người không phát giác được sự khác thường, còn làm bộ như ăn rất ngon. Đó hết thảy đều là bởi vì ta coi người như bằng hữu, nhưng người thì sao? Ngoài mặt thì hòa nhã, trên thực tế hoàn toàn không có coi ta ra gì, đầu tiên là trói lại ta, hiện tại lại ở đây hùng hổ dọa người, người rốt cuộc muốn gì?”

Vân Tuyết Phi dùng hết sức quát xong thì uất ức đỏ mắt, âm thanh nùng nặc giọng mũi nói: “Người có đi hay không, ta không muốn lãng phí thời gian với người ở đây nữa, ta đi trước, sau này ta cũng sẽ không quan tâm đến người!”

Không hề lưu luyến xoay người, nhấc chân đi tới cửa lớn, nhịp bước chậm chạp, giống như đang đợi cái gì.

Ánh mắt Hạ Hầu Cảnh chợt lóe, nhận thấy được mình vì chuyện của Tiết Phi mà thần trí mê muội, buộc nàng thừa nhận cách nghĩ không thiết thực của mình, thế nhưng trên đời tại sao có thể xảy ra kỳ tích như thế?

Sải bước tiến lên, vội vàng đưa tay kéo lấy cánh tay Vân Tuyết Phi, vẻ mặt thành thật nhìn nàng, giọng khàn khàn nói: “Thật xin lỗi, là ta sai rồi!” Nhìn Vân Tuyết Phi không chút cử động, hấn mím môi một cái tiếp tục mở miệng nói: “Ta tin người, còn có cảm ơn người đã quan tâm ta như vậy!”

Vân Tuyết Phi ghen ngào, mềm mại nói: “Ta có thể tiếp nhận lời xin lỗi và cảm ơn của người, nhưng ta không cho phép người còn như vậy!”

Hạ Hầu Cảnh đáp một tiếng: “Được, ta đồng ý với người!” Tuy cảm xúc trong mắt giấu rất kỹ, nhưng vẫn tràn ra một ít chua chát.

Thấy chuyện đã chuyển biến tốt, Vân Tuyết Phi lấy khăn tay ra, lau nước mắt ở khóe mắt, sau đó mỉm cười với Hạ Hầu Cảnh: “Vậy lần này tha thứ cho người! Bây giờ chúng ta phải xuất phát trở về vương phủ, không thể đợi nữa, Tiêu thái hậu phái người sớm muộn sẽ tìm được nơi này, không thể liên lụy tới dân chúng ở đây!”

Hạ Hầu Cảnh gật đầu, cẩn thận nhìn Vân Tuyết Phi một cái, nghiêm mặt nói: “Bây giờ chưa thể lập tức đi được, ngươi và ta đến nhà Đóa Nhi từ giã đã!”

Vân Tuyết Phi nháy mắt một cái, lát sau bừng tỉnh hiểu ra, đưa tay chỉ Hạ Hầu Cảnh, nháy mắt ra hiệu nói: “Ồ, thì ra là ngươi thích tiểu mỹ nhân ngây thơ đó!”

Đón nhận tầm mắt Vân Tuyết Phi, Hạ Hầu Cảnh im lặng, sao nữ nhân này lại vui mừng như vậy nhỉ? Hắn buông cánh tay nàng ra, khẽ thở dài một cái, vô lực nói: “Ngươi hiểu lầm, ta đến là để cáo biệt phụ mẫu của nàng ấy, những ngày qua đã làm phiền bọn họ chăm sóc ta!”

Hoá ra là như vậy, Vân Tuyết Phi nhìn về Hạ Hầu Cảnh mỉm cười gật đầu: “Chúng ta đi thôi!”

Chương 107-2: Hạ Hầu Cảnh, người muốn gì? (2)

Còn Đóa Nhi sau khi từ nhà Hạ Hầu Cảnh về, cầm bạc mua một ít thức ăn, chuẩn bị xong xuôi, nàng thần thờ nhìn ra cửa. Không biết Hạ đại ca có nghe thấy câu nói kia hay không, trong lòng nàng vô cùng sốt ruột, có nên qua đó một chuyến không đây, mời bọn họ đến nhà. Nhưng mà nếu nói như vậy, có thể bị cho là nữ tử không biết dè dặt không, nghĩ tới nghĩ lui, thôi thì đợi ở nhà vậy.

“Đóa Nhi, con đừng đi tới đi lui nữa, mắt cha loạn cả rồi!” Y Xuyên từ trong bức tranh ngẩng đầu lên, xoa xoa cái trán mệt mỏi, bất đắc dĩ nhìn nữ nhi duy nhất của ông.

Ông rất hiểu nó, bình thường được cưng chiều như bảo bối, hôm nay trong lòng nó nghĩ gì, ông há có thể không biết? Chẳng qua, Hạ Hầu Cảnh đưa bé kia ông đã từng nhìn thấy, cả người ẩn giấu quý khí, tuyệt đối không đơn giản chỉ là một công tử giang hồ như vậy, Đóa Nhi vô cùng đơn thuần, cùng nam nhân như vậy không thích hợp, bên nhau sẽ rất mệt mỏi!

“Phụ thân, người nói Hạ đại ca sao còn chưa tới? Đã rất lâu rồi đấy!” Y Đóa Nhi vừa nói vừa không quên nhìn ra ngoài cửa, kể từ lúc nữ nhân gọi là Vân Tuyết Phi đó tới đây, tim nàng cứ đập nhanh, trong lòng có cảm giác an, Hạ đại ca sẽ rời khỏi nơi này!

Y Xuyên lắc đầu một cái: “Đóa Nhi, nghe phụ thân nói một câu, buông bỏ chấp nhất, không nên cưỡng cầu thứ không thuộc về con, Hạ Hầu Cảnh hẳn không thuộc về nơi này!”

Khi lo lắng trong lòng mình bị phụ thân nói ra rõ ràng, Y Đóa Nhi rất khó chịu, lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái: “Phụ thân, con thích Hạ đại ca thật lòng, nhưng mà con lại chỉ biết dấu nó tận đáy lòng, nếu Hạ đại ca thật sự đi, con...con sẽ không ngăn cản.” Nói xong lời cuối cùng trong lòng nàng cảm thấy oằn thắt đau đớn.

Y Xuyên gật đầu, từ ái liếc mắt nhìn bảo bối của mình: “Con có thể nghĩ như vậy, ta rất yên tâm, Đóa Nhi, phụ thân sẽ vì con mà chọn một người thích hợp nhất, một phu quân có thể mang đến hạnh phúc cho con!”

Y Đóa Nhi khó chịu gật đầu một cái, cố nén cảm giác muốn khóc, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định đưa mắt nhìn ra hướng cửa.

Thời điểm vạt áo quen thuộc chạm vào mi mắt, mắt Y Đóa Nhi mở thật to, không thể tin nhìn kỹ từ dưới lên trên, đợi đến khi nhìn thấy gương mặt tuấn tú như sớm mai kia, còn có đôi con ngươi ôn hòa ấy, nàng vui mừng kêu thành tiếng, chạy nhanh ra ngoài đón: “Hạ đại ca, huynh đã đến rồi!”

Y Xuyên nghe giọng nói, cũng đi theo ra cửa, đón nhận ánh mắt Hạ Hầu Cảnh gật đầu một cái. Sau đó đưa mắt nhìn sang tiểu công tử bên cạnh hắn, không phải nói là vì cô nương.

“Hạ đại ca, Vân tỷ tỷ, các người nhanh vào đây, ta đã chuẩn bị một bữa tiệc lớn phong phú cho các người.” Y Đóa Nhi ném sự khó chịu khi nãy qua một bên, trong mắt tràn ngập vui mừng và hạnh phúc.

Đúng là một cô nương đơn thuần thiện lương, tình cảm đối với Hạ Hầu Cảnh cũng rất sâu đậm, điều này làm cho nàng sao có thể nói ra chuyện muốn dẫn Hạ Hầu Cảnh đi đây? Nàng lấy ánh mắt cầu cứu nhìn Hạ Hầu Cảnh, ra hiệu ý bảo hắn nhanh cáo biệt, bọn họ phải lập

tức rời đi!

Y Xuyên dĩ nhiên nhận ra sự khó xử của cô gái này, quan hệ giữa nàng ấy và Hạ Hầu Cảnh không giống quan hệ tầm thường, nhất là ánh mắt Hạ Hầu Cảnh khi nhìn nàng ấy đầy ắp sự dịu dàng, đây là điều mà Đóa Nhi kém hơn.

“Đóa Nhi, tới đây!” Tròng mắt Y Xuyên ngưng trọng, lạnh giọng ra lệnh.

Y Đóa Nhi đang vui mừng, đột nhiên bị phụ thân gọi, không vui quay đầu chu môi nói: “Phụ thân, Hạ đại ca mang bằng hữu tới, nữ nhi phải chiêu đãi tốt ạ.”

“Y bá phụ khỏe, hôm nay cháu đến là để từ giả người, cảm ơn người trong khoảng thời gian qua đã chăm sóc cháu, bây giờ cháu có việc phải rời khỏi đây!” Hạ Hầu Cảnh ngược mắt, nhìn Y Xuyên đầy tôn kính.

Tiếp theo nhìn sang nữ tử đang giữ nụ cười cứng ngắt ở khóe môi dịu dàng nói: “Đóa Nhi, thật xin lỗi, không thể vào ăn cơm, giờ ta phải lập tức rời đi!”

Không ngờ thật vất vả trông được người đến, lại nhận được một kết quả như thế, nếu như sớm biết, nàng cũng không cần hẳn tới đây, phải chăng sẽ giữ được chân hấn hay không?

“Có thể, có thể không đi được không, ở lại đây?” Đôi môi Y Đóa Nhi run rẩy, nhỏ giọng dò hỏi, mang theo sự van xin hi vọng.

Hạ Hầu Cảnh ngẩn ra, mắt nhấp nháy, hẳn biết nữ tử nàng ấy thích mình, nhưng hẳn chỉ coi nàng ấy như muội muội, cả đời này Hạ Hầu Cảnh hẳn chỉ thích một người là Phi nhi. Tuy Phi nhi không còn ở

đây, hắn cũng không có ý định để một người khác thay thế vị trí của Phi nhi ở trong mắt hắn.

“Thật xin lỗi ~” Hạ Hầu Cảnh nhẹ giọng nói, còn có rất nhiều chuyện chờ hắn làm, thật ra thì lần này hắn chưa nói cho Vân Tuyết Phi biết. Cho dù nàng không tới tìm hắn, hai ngày nữa hắn cũng sẽ rời đi, đây có thể là lần cuối cùng hắn đến nơi này.

“Muội không cần huynh xin lỗi, nếu huynh nhất quyết muốn đi, có thể mang theo muội không? Muội chắc chắn sẽ không gây phiền phức cho huynh!” Y Đóa Nhi đưa tay kéo ống tay áo Hạ Hầu Cảnh khẩn cầu: “Muội lớn như vậy nhưng chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài, huynh dẫn muội đi chung với, để muội có cơ hội cọ xát ạ ~”

Y Xuyên lập tức nhíu chặt mày, lúc này nghe được nữ nhi duy nhất của mình lại muốn đi theo một nam nhân khác, hoàn toàn không coi phụ mẫu ra gì, trong lòng có chút ghen tỵ đồng thời cộng thêm tức giận, ông trầm giọng nói: “Đóa Nhi, không được vô lễ, mau về phòng cho ta!”

“Con không đi! Con muốn đi theo Hạ đại ca!” Y Đóa Nhi lập tức cãi lại, liếc mắt nhìn Hạ Hầu Cảnh, sau đó chuyển mắt lên người Vân Tuyết Phi: “Vân tỷ tỷ, tỷ cho ta đi cùng mọi người đi, van tỷ, ta sẽ thật biết điều!”

“Nhưng ở chung với chúng ta, tính mạng sẽ bị uy hiếp, thậm chí có thể mất mạng, ngươi còn muốn đi theo không?” Nhìn vào đôi con ngươi cố chấp kia, lòng Vân Tuyết Phi mềm nhũn ra, mím môi một cái nói.

Thấy có hi vọng rồi, Y Đóa Nhi như gà con mổ thóc, vội vàng gật đầu: “Ta không sợ!” Chỉ cần đi cùng Hạ đại ca, dù kêu nàng lập tức chết, nàng cũng bằng lòng.

“Được, người đã không sợ, vậy đi theo chúng ta!” Vân Tuyết Phi không cần bất luận người nào đồng ý, trực tiếp giải quyết dứt khoát.

Chương 108-1: Tiết Phi còn sống! (1)

Một câu nói tựa như sét đánh ngang tai, Y Đóa Nhi mở to hai mắt nhìn về mặt Vân Tuyết Phi hoàn toàn nghiêm túc, không hề có ý tứ đùa giỡn, lập tức một trận kích động kéo đến, cười rộ lên gật đầu một cái.

Sao Hạ Hầu Cảnh không biết ý nghĩ trong lòng của nữ nhân trước mắt này, rõ ràng nàng không phải Phi Nhi. Nhưng vì sao lúc nghe nàng nói muốn tác hợp hẳn với một nữ nhân khác, trong lòng của hắn lại có cảm giác không rõ, đã vậy còn có chút tức giận nữa, hung hăng nhìn chằm chằm Vân Tuyết Phi một cái, giọng nói âm trầm vang lên: “Chúng ta đi chuyến này đường xá nguy hiểm, người tùy tiện dẫn nữ nhi nhà người ta đi, đã hỏi qua phụ mẫu người ta chưa?” Hắn biết Y Xuyên dù lớn tuổi nhưng lại chỉ có duy nhất một nữ nhi, nên hết sức cưng chiều như bảo bối, chắc chắn sẽ không để nàng ấy đi theo.

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, quả thật cảm thấy mình đã vượt qua khuôn phép rồi, đưa mắt áy náy nhìn sang đại thúc trung niên đang cau mày.

“Phụ thân ta ông ấy sẽ đồng ý!” Y Đóa Nhi vội vàng nói, mắt nhìn chăm chú Vân Tuyết Phi, chỉ sợ nàng đột nhiên đổi ý.

diễn^đàn%%lê**quý&&đôn

Y Xuyên nghe vậy, liền đứng không vững, trong mắt nữ nhi chỉ có Hạ Hầu Cảnh, ông gắt giọng, nhưng không khó để nghe ra một ít uất ức trong đó: “Đóa Nhi, con quên vừa rồi ta đã nói gì với con sao? Ta

tuyệt đối sẽ không đồng ý cho con đi cùng bọn họ!”

Y Đóa Nhi xoay người, hai mắt sưng đỏ đối diện Y Xuyên, giọng nói mang theo sự khẩn cầu: “Phụ thân, người để cho con đi cùng với Hạ đại ca và Vân tử tử ra ngoài va chạm xã hội ~ Đóa Nhi nhất định sẽ thường xuyên về thăm người và mẫu thân!”
diễn%đàn@@@@lê%quý,,,,,đôn

“Nữ nhi tốt của ta ~ nói sao để con hiểu đây? Bên ngoài không hề tốt đẹp giống như con nghĩ đâu, ta và mẫu thân con già rồi, tâm nguyện duy nhất chính là tìm cho con một phu quân tốt có thể làm bạn chăm sóc con cả đời. Để sau trăm tuổi, chúng ta cũng có thể an tâm nhắm mắt xuôi tay, nhưng bây giờ nếu con đi theo bọn họ ra ngoài, tương lai con sẽ chịu rất nhiều khổ sở, ta và mẫu thân con cũng sẽ thường xuyên nhớ nhung.” Y Xuyên tận tình khuyên bảo nữ nhi, đời này ông không cầu gì khác, hy vọng duy nhất đó là khiến nữ nhi sống thật vui vẻ. Nếu Hạ Hầu Cảnh yêu nữ nhi của ông, ông còn có thể suy nghĩ một chút, nhưng người ta hoàn toàn không có ý gì với nó, làm sao khi ông biết rõ là sai, còn để nữ nhi đi theo đây?

“Con không sợ khổ, con chỉ muốn ở chung một chỗ với Hạ đại ca!” Y Đóa Nhi vẫn chấp nhất như cũ, ánh mắt kiên định.
diễn%Đàn,lê.....quý!!!đôn

“Nhưng ta và mẫu thân con sẽ lo lắng, con là nữ nhi duy nhất của chúng ta, có phụ mẫu nào không muốn nữ nhi của mình sống tốt hơn, con muốn ở cùng Hạ Hầu Cảnh, nhưng con đã hỏi hấn xem hấn có đồng ý hay không?” Ngữ điệu Y Xuyên trầm thấp lạnh lùng nhưng không khó nhìn ra tình thương vô tận mà ông giành cho nữ nhi của mình.

Y Đóa Nhi giật mình, đôi mắt sáng như nước ngược lên, khao khát nhìn Hạ Hầu Cảnh, hi vọng hấn có thể vì mình nói chuyện, như vậy

phụ thân cũng sẽ không phản đối nữa!

Trông thấy ánh mắt nữ nhi si mê, sao Y Xuyên không biết ý nghĩ trong lòng nó chứ, nhưng ông cũng biết Hạ Hầu Cảnh đối với nữ nhi của mình một chút ý tứ cũng không có, vì vậy ông chuyển mắt sang Hạ Hầu Cảnh, trịnh trọng nghiêm túc nói: “Hạ Hầu Cảnh, người nói đi!”

Trong lòng Y Đóa Nhi khẽ run lên, bỗng chốc trên mặt phủ lên một tầng màu đỏ như ánh bình minh, tay nắm chặt chiếc khăn.

Hạ Hầu Cảnh trầm mặc hồi lâu, hẳn biết Y Đóa Nhi thích mình, nhưng vẫn cho rằng chỉ là nhất thời cảm nắng, tuyệt nhiên không ngờ nàng sẽ vì mình mà đấu tranh với phụ thân lâu như vậy. Nhưng thứ lỗi cho hắn, yêu chính là yêu, đời này hắn chỉ yêu một mình Tiết Phi, bất kỳ nữ nhân nào cũng không thay thế được địa vị của Tiết Phi ở trong lòng hắn, hắn cũng không muốn cả nể!

“Đóa Nhi, bá phụ là vì tốt cho muội!” Hạ Hầu Cảnh mấp máy môi, dừng một chút, nhìn gương mặt Y Đóa Nhi đã trở nên trắng bệch, hắn tiếp tục ném ra một câu nói: “Ta thích nữ hài tử!”

Thẳng thừng từ chối như vậy, Y Đóa Nhi há có thể không hiểu, nàng lần này buông xuống sự dè dặt của nữ nhi, dũng cảm một lần, nhưng lại lấy được kết quả như thế.

Vân Tuyết Phi không khỏi cảm động, thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, vừa nãy nàng đã ích kỉ rồi. Không quan tâm đến cảm thụ của phụ mẫu người ta, lúc này nhìn bộ dạng Hạ Hầu Cảnh bị làm khó, trong lòng trống rỗng. Nàng có lòng tốt, hi vọng có một nữ nhân xứng đáng có thể bầu bạn với Hạ Hầu Cảnh, để hắn không còn cô đơn nữa, tuy nhiên lại bỏ quên Hạ Hầu Cảnh có thích hay không.

“Ta hiểu, thật xin lỗi, Hạ đại ca, thêm phiền toái cho huynh rồi!” Y Đóa Nhi rũ mắt, cố nén nước mắt, nói khẽ, sau đó xoay người chạy thẳng vào trong phòng.

Hạ Hầu Cảnh thấy vậy khe khẽ thở dài, đưa mắt nhìn sang Y Xuyên: “Bá phụ, thời gian không còn sớm, chúng ta phải đi rồi!”

Đây là một hài tử ưu tú, đáng tiếc cùng Đóa Nhi hữu duyên vô phận, Y Xuyên gật đầu một cái, chân thành nói: “Lên đường thuận đường xuôi gió!”

Trong hoàng cung xanh vàng rực rỡ, khi một tia sáng cuối cùng ở trên trời dần dần biến mất, ban đêm kéo đến lần nữa.

Trường Môn cung là nơi vắng vẻ nhất ở hoàng cung, lúc này từng đợt tiếng nữ tử rên rỉ xen lẫn tiếng thở gấp của nam tử truyền ra dưới ngọn đèn mờ ảo.

“Bá Luân, nhẹ một chút, chàng làm ta đau ~” Gò má Mộ Dung Thanh Y đỏ ửng tràn đầy thẹn thùng, trên ngọc thể trắng nõn khắp nơi rải rác dấu đỏ, giọng nói kiều mỹ lúc này càng thêm kích tình.

“Tiểu Y, Tiểu Y, ta yêu nàng.” Tròng mắt Quan Bá Luân chứa đầy dục hỏa, ngắm thân thể xinh đẹp phía dưới, đây là nữ nhân mình ngày nhớ đêm mong, giờ phút này rốt cuộc hoàn toàn thuộc về mình rồi.

Nghe tình nhân nỉ non, Mộ Dung Thanh Y tạm thời quên mất khoảng thời gian không vui này, hai tay ôm lấy cổ Quan Bá Luân, rướng người đưa đôi môi đỏ mọng lên, hai người say mê quấn quit nhau, trong không khí tràn ngập mùi vị tình dục.

Đang lúc hai người quên hết tất cả, tới đoạn cao trào. Đùng một

tiếng, cửa chính bị người từ bên ngoài đá văng, một đội Ngự Lâm quân mặc quân phục theo thứ tự chạy vào, cầm đầu chính là người đã chiếm đoạt Mộ Dung Thanh Y rất nhiều lần, Vương Nhị.

Lúc âm thanh vang lên, Quan Bá Luân nhanh tay kéo chiếc chần bên cạnh, phủ lên cơ thể mê người của Mộ Dung Thanh Y.

“Mộ Dung quý phi, người thật to gan, hoàng thượng bị thương nặng nằm liệt giường, vậy mà người lại dám cùng nam nhân thô lỗ khác ở đây hô mưa gọi gió, dâm loạn hậu cung!” Vương Nhị tức giận chỉ trích.

Mộ Dung Thanh Y không ngờ tên nam nhân ghê tởm này thế nhưng mang theo cấm vệ quân đi vào bắt gian, rõ ràng hôm qua nàng đã phục vụ cho hắn, hôm nay dĩ nhiên nói nàng như vậy, thật đáng ghét mà!

“Người đâu, bắt tên nam nhân lỗ mãng đó lại ta, chờ ta bẩm rõ hoàng thượng, xử lý hắn sau!” Vương Nhị nghiêm giọng ra lệnh, ánh mắt nhìn Quan Bá Luân tràn ngập khiêu khích và chán ghét.

Thời điểm Quan Bá Luân còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, hai binh lính cường tráng đã nhắc hắn lên, cơ thể trần trụi cứ như vậy bày ra trước mặt đám lính. Quen sống trong nhung lụa có bao giờ hắn bị vũ nhục như vậy, nhất thời sắc mặt xanh mét, nhìn vào vẻ mặt vênh vác của Vương Nhị nói: “Người biết ta là ai không, lại dám vô lễ với ta như thế!”

“Người là Thiên tử cũng vô dụng, gian dối với nữ nhân của hoàng thượng, có mười đầu cũng không đủ chém. Bây giờ, giải hắn vào đại lao trước cho ta!” Vương Nhị liếc mắt xuống phía dưới, nhìn thấy vật bẩn thỉu kia, ánh sáng ghen tỵ thoáng qua trong mắt, hắn vỗ vỗ gương mặt trắng trẻo của Quan Bá Luân, hung dữ nói: “Tên tiểu

bạch kiểm này, các người chăm sóc thật tốt cho ta!”

Quan Bá Luân tức giận, muốn giã giũa, nhưng bọn họ đều là cấm vệ quân hoàng cung, đã trải qua huấn luyện, công phu không thể so sánh với người thường, chỉ có thể bị cưỡng chế lôi ra ngoài.

Vương Nhị liếc mắt nữ nhân đang run rẩy trên giường kia, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn, hấn ho khan hai tiếng khoát khoát tay: “Các người đi về trước, ta ở đây coi chừng!”

Một tiếng bước chân chình tề vang lên, không lâu sau, trong phòng yên tĩnh trở lại.

“Người con dâm phụ này, hôm qua ta mới hầu hạ người, không ngờ còn chưa khiến người thỏa mãn, hôm nay người lại dám quyến rũ thêm một tên tiểu bạch kiểm!” Lúc này trong phòng cũng chỉ có hai người bọn họ, Vương Nhị không nhịn được nữa, tức giận nói.

Mộ Dung Thanh Y trần trụi nằm trên giường, trên người nhớp nhúa, may mà lúc đi Bá Luân đã đắp chăn lên cho nàng, nếu không nàng thật không mặt mũi gặp người rồi.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng đến gần, cả trái tim nàng cũng treo lên, cơ thể càng thêm run rẩy lợi hại.

Đột nhiên tiếng bước chân dừng ở trước giường, một đôi tay mạnh mẽ nhấc chăn lên.

“A.” Mắt đi chăn che giấu, Mộ Dung Thanh Y vọt một cái lật người ngồi dậy, đưa tay vội vàng che kín nơi tư mật của mình.

Vương Nhị ném chăn qua một bên, thường thức vẻ mặt hoảng sợ kia, tiếp theo châm chọc cười một tiếng: “Hiện tại mới biết xấu hổ

sao, vừa rồi ta thấy ngươi vô cùng dâm dăng mà!”

“Ngươi...ngươi muốn làm gì?” Mộ Dung Thanh Y biết hôm nay chạy không thoát, Bá Luân bị hắn bắt, bây giờ nàng như cá nằm trên thớt, chỉ có thể mặc cho hắn xâu xé.

“Ta muốn làm gì, ngươi không biết?” Vương Nhị nhếch miệng cười nói: “Ta muốn ngươi lấy kỹ năng vừa rồi với tên tiểu bạch kiểm kia phục vụ ta, nói không chừng ta vui, sẽ tha cho ngươi!”

Mộ Dung Thanh Y chột lóe, ngược mắt vội hỏi: “Vậy ngươi có thả Bá Luân ra không?”

Sắc mặt Vương Nhị tối sầm lại, dĩ nhiên là không muốn rồi, nhưng khi nhìn đến thân thể trắng nõn kia, hắn gật đầu một cái: “Dĩ nhiên, chỉ cần ngươi phục vụ tốt, tất cả đều dễ nói chuyện!”

Sau khi Mộ Dung Thanh Y lấy được đáp áp, trầm mặc hồi lâu, sau đó từ từ thả bàn tay đang che cơ thể ra, chậm rãi di chuyển đến Vương Nhị.

“Nhanh lên, ta không có nhiều kiên nhẫn với ngươi đâu, nếu như ngươi không muốn, ta đi đây!” Vương Nhị cau mày thúc giục, trong mắt hơi sốt ruột, tên tiểu bạch kiểm kia sao so được với hắn chứ. Nữ nhân này mới vừa rồi vui sướng như vậy, giờ phút này nhìn thấy nàng ta dùng thái độ bất đắc dĩ với mình, hắn không khỏi cảm tức trong lòng.

Mộ Dung Thanh Y run một cái, hai mắt nhắm lại, vội vàng đưa tay cởi quần áo Vương Nhị ra.

Nhưng Vương Nhị không chờ được nữa, nhào lên cơ thể trắng muốt trước mặt, đây là lần cuối cùng, hắn phải nắm bắt thời gian.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, khi Vương Nhị từ trên người Mộ Dung Thanh Y lật người xuống, nhặt quần áo dưới đất lên mặc vào, Mộ Dung Thanh Y nhin đau, giọng nói khàn khàn vang lên: “Khi nào thì ngài thả Bá Luân?”

Tay Vương Nhị mặc quần áo dừng lại, vẻ âm u chợt hiện trong mắt, cười một tiếng: “Bây giờ ngươi mặc quần áo vào đi cùng ta, ta sẽ thả hần ngay trước mặt ngươi, cũng tránh cho ngươi lo lắng.”

Mộ Dung Thanh Y không nghi ngờ gì, chịu đựng đau đớn từ trên giường ngồi dậy, nhặt quần áo dưới đất lên tròng vào người.

Đợi sau khi mặc xong, Vương Nhị dẫn Mộ Dung Thanh Y đi ra ngoài.

Một trước một sau, Mộ Dung Thanh Y tùy Vương Nhị dẫn đường, mặc dù là buổi tối, nhưng trong hoàng cung vẫn sáng như ban ngày, nhìn cảnh vật xung quanh quen thuộc, nàng dừng bước cau mày: “Đây không phải đường đến nhà lao, ngươi rốt cuộc muốn dẫn ta đi đâu?”

“Đã đến nơi này, ta không gạt ngươi nữa, hoàng thượng muốn gặp ngươi!” Vương Nhị gọn gàng dứt khoát nói.

Mộ Dung Thanh Y ngẩn ra, mặc dù nàng rất muốn gặp Hạ Hầu Huyền, nhưng không phải là hiện tại, vừa nãy mình mới xảy ra quan hệ với hai nam nhân. Nếu bị Hạ Hầu Huyền biết, nàng cảm sùng hần. Cho dù có Vân Tuyết Phi là pháp bảo, hần cũng sẽ không để mình tiếp tục làm quý phi, không làm quý phi, vậy bao nhiêu sỉ nhục và khổ sở trong mấy ngày nay có tính là gì?

Nàng không chút nghĩ ngợi, lập tức xoay người đi trở về.

Vương Nhị vội vàng ngăn lại, kéo lấy cánh tay Mộ Dung Thanh Y, cảnh cáo nói: “Hôm nay bất luận thế nào ngươi cũng phải theo ta đi gặp hoàng thượng, nếu không ta sẽ không khách sáo với tên tiểu bạch kiểm kia!”

Tuy Mộ Dung Thanh Y thích Quan Bá Luân, nhưng so với tiền đồ của mình, nàng càng thêm coi trọng mình hơn.

“Tùy ngươi!” Mộ Dung Thanh Y thẳng thừng ném ra ba chữ, sau đó bắt đầu giã giụa.

Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, sắc mặt Vương Nhị lạnh lẽo, kẹp chặt hai tay Mộ Dung Thanh Y ra sau lưng, ép nàng đi về phía trước.

Chương 108-2: Tiết Phi còn sống! (2)

Đi qua một quãng đường khá xa, thái giám cung nữ trên đường dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ, khiến Mộ Dung Thanh Y hận không thể kiếm một cái lỗ chui vào.

Lúc đến trước cửa Càn Thanh điện, có thái giám vào trong thông báo, rất nhanh đã đi ra.

Vương Nhị nghe hoàng thượng chỉ muốn gặp một mình Mộ Dung Thanh Y, hung hăng trợn mắt nhìn một cái cảnh cáo nói: “Quý phi nương nương nói chuyện nên suy nghĩ cẩn thận về sau!”

Mộ Dung Thanh Y cười khẽ một tiếng, nam nhân ghê tởm này rốt cuộc cũng biết sợ! diễn đàn, lê quý, đôn

Khi nàng bước vào bên trong cung điện, càng đến gần càng ngửi thấy hơi thở quen thuộc kia. Cách đây không lâu, ngay tại Càn Thanh cung này hắn cầm tay nàng dạy nàng viết chữ, nhưng hôm nay. . . .

Sắc mặt Hạ Hầu Huyền tái nhợt nằm trên giường, nhìn ánh trăng mờ ảo ngoài cửa sổ suy nghĩ mất hồn.

Tiếng bước chân quen thuộc đột nhiên truyền đến, trong mắt Hạ Hầu Huyền thoáng qua sự châm chọc, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Người đã đến rồi?”

Mộ Dung Thanh Y đứng cách hắn một đoạn, sững sờ nhìn dáng vẻ

chán chường của nam nhân, trong lòng bỗng chốc đau nhói, tự biết đuối lý, giọng nói mang theo sự cẩn thận: “Thân thể người thế nào?”

“Không chết được, để người thất vọng rồi!” Hạ Hầu Huyền cười lạnh, trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

“Ta rất lo cho người!” Mộ Dung Thanh Y không ngờ hẳn lại nghĩ nàng như vậy. Tuy hẳn đã làm nàng tổn thương rất nhiều lần, nàng cũng chưa có từng nghĩ muốn hẳn chết, suy cho cùng nam nhân này là người duy nhất mà nàng yêu.

“Ha ha ~ lo lắng cho ta? Nhưng ta nghe nói trong khoảng thời gian ta hôn mê, người rất là thoải mái!” Hạ Hầu Huyền nghiêng đầu qua, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng khóa chặt Mộ Dung Thanh Y, đợi nhìn thấy vết đỏ trên cổ không kịp che lại, trong lòng hẳn không khỏi chán ghét.

Cả người Mộ Dung Thanh Y run lên, hơi sợ hỏi: “Người...người biết hết tất cả?”

“Nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, Mộ Dung Thanh Y, người coi trầm là người ngu sao? Chuyện của người và Quan Bá Luân, trầm chẳng qua là lừa quan tâm đến, không ngờ người nữ nhân này lại ngày càng táo tợn hơn, dám vụng trộm trong hoàng cung!” Hạ Hầu Huyền cất giọng âm trầm.

Đã sớm biết? Nếu nói Mộ Dung Thanh Y lúc trước còn ôm một ít hi vọng, vậy thì sau khi nghe đến câu này, một cơn lạnh lẽo kéo qua. Nam nhân này ngay cả khi mình vụng trộm cũng không đếm xỉa, có lẽ không có chút tình cảm nào đối với mình rồi.

“Hôm nay Hoàng thượng gọi nô tì tới đây, e là không phải đơn thuần chỉ để hỏi tội!” Khóe miệng Mộ Dung Thanh Y hơi nâng lên, trên gương mặt như ngọc khó nén sự khổ sở.

“Mộ Dung Thanh Y, người còn giả bộ?” Con người thâm thúy Hạ Hầu Huyền thoáng qua sự lạnh lẽo, lời nói giống như từ giữa kẽ răng nặn ra: “Nếu trăm phương ngàn kế muốn gặp trẫm, người sẽ phải có đầy đủ tư cách, nếu không đừng trách trẫm trở mặt vô tình!”

Mộ Dung Thanh Y hoảng hốt, nhưng trên mặt vẫn trấn định tự nhiên, đây là cơ hội duy nhất của nàng!

“Hoàng thượng chẳng lẽ người không muốn biết Phi nhi bây giờ đang ở đâu sao?” Mộ Dung Thanh Y cũng không giả bộ nữa, trực tiếp đi vào chủ đề, trong mắt lóe lên ánh sáng nhất định phải có.

Trên gường, đôi tay đang rũ xuống siết thật chặt, trong mắt Hạ Hầu Huyền lóe ra hận ý mãnh liệt, mỗi lần nhìn thấy nữ nhân này hẳn liền nghĩ đến mình đã phản bội Phi nhi.

“Mộ Dung Thanh Y, người không phải xứng nhắc đến nàng!” Hạ Hầu Huyền căm tức nhìn nàng ta chăm chăm, sự phẫn nộ mà không lời nào có thể miêu tả được.

Không khí quanh thân bất chợt trở nên loãng hơn, Mộ Dung Thanh Y cũng không để ý tới, tiếp tục nói: “Nếu ta nói cho người biết đến bây giờ Tiết Phi có thể còn sống, người tin hay không?”

Hạ Hầu Huyền cứng đờ, sau đó nhịp tim bắt đầu gia tăng tốc độ, hô hấp có chút vẫn đục, ánh mắt bén nhọn đâm tới: “Người đừng mong giờ trò với trẫm!”

“Không dám! Người đời đều nói Tiết hoàng hậu bị chết trận trên sa trường, nhưng không ai tận mắt nhìn thấy di thể của nàng?” Mộ Dung Thanh Y tự tin cười một tiếng: “Người khác có thể không biết, nhưng hoàng thượng người biết, trong quan tài chỉ có quần áo tùy

thân của Tiết Phi, hoàn toàn không có di thể!”

Hạ Hầu Huyền cau mày, trong lòng có chút mong đợi, vẫn không tin nói: “Vậy thì như thế nào?” Hắn đã từng tặng cho Phi nhi một miếng linh ngọc, nhưng ngày đó Phi nhi ra chiến trường, miếng ngọc trong cung đột nhiên bể nát, lúc ấy hắn lập tức mơ hồ có cảm giác bất an trong lòng.

“Ta biết một người có thể biết tung tích của Tiết Phi!” Mộ Dung Thanh Y nói năng rất khí phách.

“Người nói là Thẩm Lưu Ly sao, chuyện này ta cũng biết rõ, bọn họ đều nói nàng ấy mang di thể Phi nhi đi!” Hạ Hầu Huyền khẽ mím đôi môi mỏng, vẻ mặt rối rắm dưới ánh đèn lờ mờ.

“Không phải!” Mộ Dung Thanh Y chột cười một tiếng: “Người mà ta nói, tám đời không dính một chút quan với Tiết Phi hệ, hoàng thượng người nhất định sẽ không ngờ tới!”

Chẳng lẽ Phi nhi thật sự còn sống? Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Huyền cảm giác cả người như rớt được rớt cam lộ, vội vàng thúc giục: “Vậy người còn không mau nói!”

“Đừng nóng vội, hoàng thượng người phải đồng ý với ta hai điều kiện, nếu không, chuyện này cho dù vào quan tài ta cũng sẽ không nói ra!” Mộ Dung Thanh Y kì kèo, có chút thờ ơ nói.

“Người muốn gì cứ nói thẳng!” Hạ Hầu Huyền hiện tại trong lòng tràn đầy vui sướng vì Phi nhi còn sống, lời nói ra hơi ấm áp một chút.

“Ta muốn hoàng thượng lập tức đón ta về Triều Phượng điện, về sau không cho phép dao động địa vị và quyền lợi Hoàng quý phi của ta. Cho dù Tiết Phi hồi cung, cũng không được!” Mộ Dung Thanh Y hít

một hơi thật sâu nói.

“Không thành vấn đề!” Phi nhi vốn là hoàng hậu của hắn, ngôi vị Quý phi nàng ta muốn thì cho nàng ta, dù sao đi nữa sau này hắn chắc chắn sẽ không liếc tới nàng ta dù chỉ một cái.

“Thứ hai.” Mộ Dung Thanh Y phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu mạnh xuống thềm, giọng nói cung kính vang lên: “Xin hoàng thượng vi thần thiếp làm chủ! Trong lúc hoàng thượng bệnh nặng, Vương Nhị nhiều lần bất kính với nô tì, xin hoàng thượng ra lệnh xử tử hắn!”

“Bất kính? Bất kính thế nào?!” Hạ Hầu Huyền cười nhạo một tiếng, một nam nhân bất kính với một nữ nhân, hắn nghĩ cũng có thể nghĩ ra.

“Hắn, hắn thừa dịp hoàng thượng hôn mê, cường bạo nô tì, sau đó còn năm lần bảy lượt uy hiếp nô tì quan hệ với hắn.” Mộ Dung Thanh Y nói tới chỗ này, đôi tay nắm chặt thành quyền, mặt tràn đầy hận ý và tức giận. Nàng đã từng nói chỉ cần cho nàng cơ hội trở mình, nàng sẽ lập tức giết tên nam nhân kia trước. Cùng lúc, nàng cũng biết Hạ Hầu Huyền không hề có tình cảm với mình, như vậy nàng cũng không cần lo lắng hình tượng ở trong mắt hắn. Dù sao bây giờ nàng chỉ cần quyền lợi, thay vì lo lắng chuyện này ngày sau trở thành nhược điểm bị người ta uy hiếp, còn không bằng mình mở miệng nói ra ngoài.

Mặc dù đã đoán được, nhưng khi chính tai nghe, Hạ Hầu Huyền khó chịu giống như ăn phải con ruồi. Suy cho cùng nữ nhân này đã từng là của hắn hắn. Đúng là lúc trước hắn bị mù mà, mới giữ một dâm phụ bên người, làm thương tổn Phi nhi yêu hắn nhất!

“Nô tì không nghe theo, hắn liền dùng sức mạnh với nô tì, nô tì chỉ là

một nữ tử yếu đuối, chỉ có thể.” Nói xong lời cuối cùng, Mộ Dung Thanh Y đỏ mắt, nhớ lại những uất ức không chỗ kể trong mấy ngày nay, nàng lập tức cảm thấy vô cùng khó chịu. Từ lúc nàng gặp chuyện không may phụ mẫu chưa từng đến thăm nàng, người duy nhất quan tâm nàng là Bá Luân, nàng cũng không dám nói, lo lắng hẳn sẽ ghét bỏ xem thường nàng.

“Người và Quan Bá Luân phóng đãng lâu như vậy, còn để ý chi việc nhiều thêm một người đàn ông, Mộ Dung Thanh Y, đến tột cùng là ta trước kia quá ngu bị người lừa gạt, hay vì người diễn quá giỏi?” Trên mặt Hạ Hầu Huyền tràn đầy chán ghét, vừa nghĩ tới sự ngu ngốc của mình hẳn liền hận không được giết người!

Sớm biết người nam nhân này đối với mình không có bất kỳ thương tiếc rồi, nhưng chân chính nghe được lời lẽ độc địa của hắn, trong lòng nàng đau nhói như bị dao đâm. Mộ Dung Thanh Y, người sớm nên nhìn rõ sự thật, nàng khẽ cười, lau khô nước mắt, ánh mắt nhìn thẳng vào nam nhân đang phát ra hơi lạnh kia, tự giễu nói: “Cũng đúng, dù sao ở trong lòng người ta một câu ai cũng có thể làm chòng ròi, ta thật sự ngốc mà, lại còn ôm hi vọng!”

“Người không cần khóc kể với ta, chuyện này ta giúp người là được, người mau nói người đó là ai vậy?” Hạ Hầu Huyền không nhịn được phất tay một cái.

“Hoàng thượng đưa cho ta một đạo thánh chỉ, ta muốn lấy được bảo đảm mới nói!” Mộ Dung Thanh Y không để ý tới ánh mắt giết người kia, tiếp tục yêu cầu nói.

Hiện tại Hạ Hầu Huyền thật hận không thể bóp chết nữ nhân này, hẳn hung hăng trừng Mộ Dung Thanh Y hồi lâu, cuối cùng không thể không thỏa hiệp.

Đại khái khoảng nửa nén hương, Hạ Hầu Huyền ném thánh chỉ màu vàng trên tay Mộ Dung Thanh Y, lạnh lùng nói: “Đừng giở trò, kiên nhẫn của trẫm có hạn, mau nói cho trẫm!”

Mộ Dung Thanh Y hài lòng nhìn thánh chỉ trên tay, sau đó gấp lại, nhàn nhạt cười một tiếng: “Tạ hoàng thượng ban ân!”

Chứng kiến sắc mặt Hạ Hầu Huyền không vui, nàng cũng biết không thể kéo dài nữa, từ từ mở miệng nói: “Thật ra người này hoàng thượng đã từng gặp rồi, nàng chính là vương phi của Hộ quốc vương gia Tư Nam Tuyết, Vân Tuyết Phi!”

Chương 109-1: Chỉ mảnh treo chuông (1)

Màn đêm đen nhánh lan tỏa một sự u ám, lạnh lẽo đến đáng sợ, vài con ngựa chạy băng băng trên con đường tối om. Hạ Hầu Cảnh vẫn mím chặt môi mỏng, vẻ mặt nghiêm túc, con người thâm trầm nhìn về phía trước.

Vân Tuyết Phi thỉnh thoảng liếc nhìn gương mặt lạnh nhạt của tên nam nhân kia, kể từ lúc ra khỏi Y gia. Tuy hẳn đi theo nàng, nhưng một câu cũng chẳng nói với nàng, không phải là đang giận đấy chứ.

Đám người đi ngựa không ngừng vó, thời khắc sắp thấy lối ra khỏi rừng cây, đột nhiên không khí xung quanh như có một sự quý dị nào đó đang di chuyển, dựa vào khứu giác bén nhạy, lập tức đã phát giác được sự khác thường.

Bảy người vẫn giữ nguyên sắc mặt bình tĩnh, chỉ nắm chặt dây cương, kiềm ngựa dừng lại!

Tròng mắt Thiên Tầm hơi căng, hạ giọng nói: “Chủ tử, có sát khí!”

“Dựa theo tình hình này xem ra, phía trước có rất nhiều sát thủ mai phục, chúng ta vẫn tiếp tục đi hay là trở lại.” Xuân Thủy nói nhỏ, trong mắt mơ hồ toát ra sự lo lắng.

“Nhất định là người của Tiêu thái hậu!” Hạ Nhật cũng không khỏi rở rắm nói: “Trở lại cũng không khả quan lắm, nếu như cũng gặp phải mai phục thì sao? Trước mắt sợ là chúng ta chỉ có thể kiên trì đi về phía trước rồi.”

Thu Thực tán đồng gật đầu một cái: “Không thể trở lại, chúng ta chỉ cần về vương phủ thì sẽ được an toàn, trước mặt vượt qua cái cửa ra này là có thể vào thành!”

Ánh mắt Đông Tuyết hiện lên sự tự tin nói: “Chúng ta nhất định sẽ bảo vệ tốt chủ tử và Cảnh vương gia!”

Vân Tuyết Phi gật đầu, trên môi nở rộ nụ cười, hai mắt như ánh sao lấp lánh, giống như ngọn lửa trong đêm tối: “A Cảnh, nếu mọi người đã nói như vậy, chúng ta liền xông ra ngoài!”

Hạ Hầu Cảnh nhíu chặt lông mày, nhìn vào đôi con ngươi long lanh của Vân Tuyết Phi, sự khó chịu vẫn vương trong lòng khi nãy dần dần tiêu tán, hấn gật đầu nhẹ, giọng nói trong trẻo mang theo sự hùng hậu: “Chúng ta xông ra!”

Đám người nhìn nhau gật đầu một cái, sau đó nắm chặt dây cương, kẹp chặt bụng ngựa, lao nhanh về phía trước.

Ngoài rừng cây, Phong Cục mang theo hơn ngàn người áo đen chờ đợi đoàn người Vân Tuyết Phi xuất hiện.

Theo tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, đợi nhìn thấy bóng dáng người đầu tiên phi ra, Phong Cục lớn giọng ra lệnh: “Cung tiễn thủ chuẩn bị!”

Một hàng người áo đen lập tức tiến lên, giương cung nhắm ngay lối ra.

Sau khi tất cả mục tiêu đã xuất hiện đầy đủ, Phong Cục lạnh lùng cười một tiếng, ánh lạnh lưu chuyển trong mắt, phát tay ra lệnh: “Bắn!”

Cả bầu trời tên rơi như mưa, bắn tới đám người Vân Tuyết Phi.

Ánh mắt Vân Tuyết Phi lạnh lẽo, lập tức rút kiếm ngăn trở, đánh gãy những mũi tên bén nhọn hết đợt này đến khác.

Đã một lúc lâu mà cũng không nhìn thấy một người bị thương, sắc mặt Phong Cực hơi trầm xuống, chợt giương môi cười một tiếng: “Bắn ngựa của bọn họ cho bản tướng quân!”

Con ngựa bị kinh sợ nổi điên chạy loạn xạ, phát ra tiếng hí thật dài, một luồng ánh sáng sắc bén lóe lên, kèm theo tiếng kêu đau đớn cao vút, bỗng chốc vó ngựa nghiêng một cái, nằm rạp trên mặt đất. Vân Tuyết Phi kinh hãi, vội vàng bay người lên, đón lấy công kích càng thêm mãnh liệt.

Mấy người kia cũng rời khỏi ngựa, bay lên không trung rồi rơi xuống đất, gian nan tiến về phía trước.

“Các người cùng lên cho bản tướng quân, nếu ai lấy được thủ cấp của Hạ Hầu Cảnh, tiền thưởng ngàn lượng!” Phong Cực rống một tiếng, trong mắt lóe ánh sáng khát máu, lần này hẳn nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ Tiêu thái hậu giao cho trước Phó Hồ, chứng minh hẳn là người mạnh nhất!

Sau mệnh lệnh của Phong Cực, một toán người áo đen liền tấn công Hạ Hầu Cảnh, thi thể ngang dọc trên đất ngày càng nhiều, mùi máu tươi trôi nổi trong không khí lạnh như băng.

Hạ Hầu Cảnh múa kiếm trong tay, như du long dạo chơi trong công kích của người áo đen, không chút nương tay, nhiều lần chém trúng chỗ hiểm của bọn họ, một kiếm bị mất mạng. Từng người áo đen ngã xuống dưới chân hắn, nhưng, hắn lại không biết, sau lưng có một

mũi tên đang nhắm ngay hắn.

Vân Tuyết Phi mệt mỏi ứng phó từng cơn sóng công kích liên tiếp kéo đến, thỉnh thoảng phân thần nhìn Hạ Hầu Cảnh một chút, chân mày vẫn khóa chặt, nhìn người áo đen như tre già măng mọc thì nhau tấn công hắn, trong lòng nàng bắt đầu trở dậy sự nóng nảy cùng lo lắng.

Một ánh sáng lạnh bay vụt tới, Vân Tuyết Phi giật mình, quay đầu thì bắt gặp một mũi tên lao đi kèm theo tiếng rít gió có thể nghe thấy rõ trong đêm tối yên tĩnh hướng đến sau lưng Hạ Hầu Cảnh. Nàng mở to hai mắt, nhìn nam nhân không hề cảm giác được nguy hiểm kia, khẽ cắn răng, vận khí từ dưới đan điền bay đến chỗ Hạ Hầu Cảnh.

“A Cảnh, cẩn thận!” Vân Tuyết Phi vung mạnh kiếm, ngưng tụ nội lực, chém đứt mũi tên bắn lên.

Nhưng đột nhiên một trận đau đớn từ bả vai lan ra, Vân Tuyết Phi nghiêng người một cái, cúi thấp xuống thoát hiểm, nàng đưa tay lưu loát rút mũi tên dính máu ra, lúc lưỡi đao sắp chém xuống, hung hang đâm vào trái tim của kẻ địch. Sau đó tiếp tục nghênh đón công kích xung quanh.

“Chủ tử!” Thiên Tâm cả kinh, vội vàng dồn hết khí lực, một đao cắt đứt cổ kẻ địch, chạy vội tới Vân Tuyết Phi.

Bên tai truyền tới giọng nói quen thuộc, gọi tên của hắn, lo lắng thân thiết như vậy. Hạ Hầu Cảnh bất chợt giật mình, người trong lòng đang ở trước mắt, chẳng qua sắc mặt dưới ánh trăng bàn bạc đã chuyển thành màu trắng. Vân Tuyết Phi bận đối phó xung quanh, trông nàng chói mắt làm sao, nhất thời cảm thấy trong lòng cũng đang run rẩy.

“Phi Nhi!” Tròng mắt Hạ Hầu Cảnh đột nhiên hiện đầy tơ máu, tăng nhanh động tác trong tay, giải quyết xong một ít người áo đen xung quanh, vội vàng đến gần Vân Tuyết Phi.

Xung quanh người áo đen còn dư lại không có bao nhiêu, đám người chứng kiến Vân Tuyết Phi bị thương, mặt tràn đầy khẩn trương. Thiên Tầm đưa Vân Tuyết Phi và Hạ Hầu Cảnh vào giữa vòng vây, lúc này Vân Tuyết Phi che bả vai dùng lại thở dốc một hơi, suy yếu nhìn về mặt sốt ruột của nam nhân, khẽ cười nói: “Người tốt cuộc không giận ta nữa rồi!”

“Người nữ nhân này sao lúc nào cũng không để người ta bớt lo!” Trong giọng nói Hạ Hầu Cảnh ẩn chứa nhẹ nhẹ sự run rẩy, hấn khẽ quát, nhìn từng giọt máu tươi nhiều xuống mặt đất, trái tim hấn muốn nhày ra khỏi lồng ngực.

Trông thấy vẻ mặt một người thì sợ hãi, một người thì đau lòng.
. Vân Tuyết Phi cũng cảm thấy khó chịu trong lòng, nàng hé đôi môi khô khốc nói: “Thật xin lỗi.”

“Cô nương ngốc!” Hạ Hầu Cảnh tiến lên ôm Vân Tuyết Phi vào trong ngực, tay còn lại cầm chặt kiếm, ánh mắt hấn rét lạnh, lửa giận cháy hừng hực trong đôi mắt, giọng nói trầm thấp ở phía trên đỉnh đầu vang lên: “Nghỉ ngơi thật tốt, ôm chặt ta!”

Phong Cự trông thấy thời cơ đã tới, hành động của đám người họ đều đã chậm lại, khóe miệng hấn nâng lên một nụ cười lạnh lẽo: Cao thủ có võ công cao cường thì sao chứ? Hơn một ngàn binh sĩ này đều từng được tôi luyện trên chiến trường, sử dụng chiến thuật làm suy yếu đối phương, đó chính là không ngừng công kích, chết nhiều người hơn nữa cũng không sao, khiến cho những cao thủ này hoàn toàn tiêu hao hết thể lực. Sau đó hấn liền tự ra tay, giết chết từng người một bọn họ!

Hắn rút bội kiếm bên hông ra, khoe miệng nâng lên một độ cong điên cuồng, đã rất lâu không được xuất hiện trên chiến trường, không ngờ mới vừa cầm lại binh quyền, người đầu tiên phải giết lại là nữ nhân của Tur Nam Tuyệt. Nhớ lại nữ nhân này nhét Tống Thi Linh điên khùng kia cho mình, làm gia sự hắn luôn không yên, đứa bé biến thành một vũng máu, trong lòng hắn liền bùng bùng tức giận: “Toàn bộ lên cho ta, không chừa một người!” Lần này hắn có Tiêu thái hậu làm chỗ dựa, cho nên hắn không coi Tur Nam Tuyệt ra gì!

Nhìn người áo đen tuôn ra như thủy triều, Xuân Thủy lau vết máu trên mặt, phun ra một ngụm nước bọt, gấp giọng nói: “Nữ cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, nhân số quá nhiều!”

“Phải mau chóng xông ra, chủ tử bị thương, kéo không được.”
Hạ Nhật nhắc nhở.

Ánh mắt Thiên Tầm run lên, bay thẳng đến tấn công Phong Cự, bắt giặc phải bắt vua trước.

Nhiều lần chuyển nguy thành an, người áo đen ra tay ác độc, dồn đủ toàn lực, liều mạng tấn công, nhất là bên cạnh Hạ Hầu Cảnh!

.

Đêm tối lạnh như băng, Thiên Tầm nỗ lực cả buổi, vẫn không có cách bắt được Phong Cự. Sức nữ nhân dù sao cũng có hạn, tốc độ tấn công của nàng từ từ yếu dần, lúc bắt đầu còn công kích giờ biến thành phòng bị, mấy người kia cũng không khá hơn, ai cũng đều bị thương.

Hai mắt Vân Tuyết Phi như bị sương mù che khuất, nhìn vàng trắng trên trời, nàng không thể chết ở chỗ này, nàng phải đưa Hạ Hầu

Cảnh an toàn trở về! Còn có phu quân của nàng Tư Nam Tuyệt chắc chắn đang chờ nàng ở nhà.

Nghĩ tới đây, nàng cắn răng, ánh mắt ngưng tụ, lợi dụng chút sức lực còn sót lại thoát khỏi lồng ngực Hạ Hầu Cảnh. Nàng chưa bao giờ là kẻ yếu đuối, không muốn làm nữ nhân núp sau lưng nam nhân, có khó khăn phải cùng nhau đối mặt!

Ngay lúc bọn họ cho rằng hôm nay sẽ rất khó khăn qua cửa ải này, đột nhiên một trận tiếng vó ngựa âm âm vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

Chương 109-2: Chỉ mảnh treo chuông (2)

Phong Cực ngăn ra, xoay người không thể tin cảnh tượng trước mắt, không phải hắc đã đi Thiều An rồi sao? Sao nhanh như vậy đã xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ Phó Hồ vô dụng đó đã thất bại?

Một bộ bạch y, trong đêm đen vẫn không che giấu được hào quang trên người hắc, thật giống như một ngôi sao trên bầu trời đêm, chẳng qua lông mày hắc nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm túc, để lộ ra hắc dang tức giận.

Đông Tuyết vui mừng kêu lên một tiếng: “Là vương gia, vương gia đến cứu chúng ta rồi!”

Nhóm người nhìn theo phương hướng Đông Tuyết chỉ, quả nhiên nhìn thấy Tư Nam Tuyết suất lĩnh một đám người mặc áo giáp bạc cưỡi ngựa lao nhanh tới đây.

Thần kinh Vân Tuyết Phi vốn đang căng thẳng nhưng khi chạm được bóng dáng khiến người ta an tâm kia, rốt cuộc tỉnh táo lại, tiếp theo liền lâm vào hôn mê. Lúc ngã xuống, một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo của nàng, sau đó nhẹ nhàng bao bọc, kéo nàng vào trong lòng.

“Huynh đã đến rồi ~” Vân Tuyết Phi đưa tay ôm hông nam nhân trước mắt, tựa đầu nhẹ vào vòm ngực bền chắc của hắc, gương mặt tràn đầy tin cậy.

“Vân Tuyết Phi, nàng là một tên lừa gạt!” Trong con ngươi thâm thúy của Tư Nam Tuyết lửa giận ngập trời, trên người tản ra hơi thở

âm trầm, khiến cho đêm khuya càng thêm âm u lạnh lẽo!

Vân Tuyết Phi vội vàng nắm chặt vạt áo trước ngực Tư Nam Tuyết, ngẩng đầu lên khẩn trương giải thích: “Ta không phải cố ý phải gạt huynh, ta chỉ phải”

“Đủ rồi! Ta tạm thời không muốn nghe, về nhà sẽ tính sổ với nàng!” Tư Nam Tuyết lạnh lùng cắt đứt, đem tức giận hóa thành tàn bạo, trong phạm vi mùi thốc không một ai dám đến gần.

Hạ Hầu Cảnh nhìn thấy Vân Tuyết Phi ôm Tư Nam Tuyết thân mật như vậy, biết rõ bọn họ là phu thê, cũng dễ hiểu thôi, nhưng trong lòng hấn lại lan tỏa nỗi khổ khó hiểu.

Không ngoài ý muốn, lấy ưu thế áp đảo, nhóm ẩn vệ rất nhanh giải quyết hơn ngàn tinh nhuệ, Phong Cực thấy tình thế không ổn, đã sớm nảy sinh ý định chạy trốn. Ánh mắt Tư Nam Tuyết run lên, cánh tay vung lên, một cây chùy thủ lóe sáng từ ống tay áo bay ra, đâm thẳng vào chân trái Phong Cực, kèm theo tiếng kêu đau đớn, trên trán Phong Cực rịn ra mồ hôi lạnh, hấn sợ hãi quay đầu lại nhìn Tư Nam Tuyết, sau đó kéo cái chân bị thương chạy khập khiễng về phía trước!

Thiên Tầm muốn đuổi theo, nhưng bị Tư Nam Tuyết ngăn lại: “Để cho hấn đi!”

Toàn bộ người áo đen cũng đã giải quyết xong, đoàn người được ẩn vệ hộ tống, rút cuộc an toàn trở về Hộ quốc vương phủ.

Mộc Thanh Lan dĩ nhiên nghe được một chút tin tức, mấy ngày nay bà ăn không ngon ngủ không yên luôn trong trạng thái lo lắng. Lúc này nghe Thư Đới nói Cảnh nhi đã trở về rồi, bà liền đứng chờ từ rất sớm ở đây.

Một trận âm thanh huyền ảo vang lên, bà bỗng đứng ngẩn đầu, quả nhiên nhìn thấy Hạ Hầu Cảnh đi theo Tư Nam Tuyệt vào, chứng kiến khắp người hắn đầy máu tươi, trong lòng bà lập tức căng thẳng, vội vàng đi lên trước khẩn trương kiểm tra: “Cảnh nhi, con có bị thương không? Để cho ta xem kỹ nào!”

Tư Nam Tuyệt ôm Vân Tuyết Phi, bước chân ngừng lại một chút, trong mắt thoáng qua một chút mất mát, nhưng rất nhanh đã che giấu, nhắc chân đi về hướng Lâm Phượng viên!

Vân Tuyết Phi mê mang được Tư Nam Tuyệt ôm vào trong ngực, nhưng giọng nói kia nàng vẫn nghe thấy cả. Sau khi thấy Mộc Thanh Lan, lại ngẩn đầu nhìn lên Tư Nam Tuyệt, bắt gặp khóe miệng hắn ẩn chứa khổ sở, nàng không khỏi đau lòng, đưa tay ôm cổ hắn, vùi đầu vào trong ngực hắn nhẹ nhàng cọ xát.

Bên trong Lâm Phượng viên, sau khi Ngũ Trà và Đào Thất đi chuẩn bị một ít nước nóng xong thì khép cửa lại đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người Tư Nam Tuyệt và Vân Tuyết Phi, bầu không khí im lặng bao trùm cả căn phòng.

Tư Nam Tuyệt cởi quần áo Vân Tuyết Phi ra, cầm khăn lông nhẹ nhàng lau người cho nàng, trông mắt sạch sẽ, không hề có bất kỳ sự ham muốn nào.

Vân Tuyết Phi có chút ngỡ ngàng, nàng hơi chần chừ, nhưng vẫn mở miệng hỏi: “Tại sao mẫu thân huynh lại quan tâm Hạ Hầu Cảnh như vậy?” Vị Thái phi đó luôn cao cao tại thượng, thậm chí đối với đứa con ruột là Tư Nam Tuyệt cũng không biểu lộ sự quan tâm quá mức như vậy. Vốn nàng còn tưởng rằng bà ấy chính là dạng người lạnh nhạt, không ngờ với Hạ Hầu Cảnh lại thể hiện tình mẫu tử.

Ánh mắt Tư Nam Tuyệt chợt lóe, để bàn tay đầy máu vào trong nước rửa sạch, sau đó lấy thuốc hấn đã chuẩn bị tốt, nhẹ nhàng thoa lên vết thương.

“Nàng còn thiếu ta một lời giải thích!” Tư Nam Tuyệt cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói, trong con ngươi không thấy bất kỳ dao động gì.

Nhưng nàng rõ ràng đã nhìn thấy sự khổ sở đó mà, Vân Tuyết Phi cắn chặt môi, đối diện đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Nam Tuyệt, khoảnh khắc hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Vân Tuyết Phi liền bật cười nói: “Nguyên nhân của ta rất dài, huynh kể chuyện của huynh trước đi, sau đó ta sẽ nói!” Hạ Hầu Cảnh được an toàn mang về vương phủ, nàng tạm thời không còn lo lắng nữa. Nam nhân trước mắt này là người nàng quyết định tay nắm tay cả đời, như vậy chuyện nàng là Tiết Phi nhất định phải nói rõ ràng với hắn.

Tròng mắt Tư Nam Tuyệt căng thẳng, như có điều suy nghĩ nhìn Vân Tuyết Phi, chốc lát sau nói: “Ta và Hạ Hầu Cảnh là biểu huynh đệ!

Chương 110-1: Nàng quyết định! (1)

Vân Tuyết Phi sững sờ, sau đó mở to hai mắt nhìn Tư Nam Tuyết, trong mắt đầy tràn kinh ngạc: “Huynh và Hạ Hầu Cảnh thế nhưng là biểu huynh đệ!”

Tư Nam Tuyết gật đầu một cái, thật sâu nhìn Vân Tuyết Phi, một đôi mắt phượng thanh tịnh đẹp đẽ, mím môi một cái nói: “Mẫu thân của ta Mộc Thanh Lan và mẫu thân của hấn Mộc Thanh Dao là tỷ muội ruột thịt cùng một mẹ, trên danh nghĩa ta là biểu huynh Hạ Hầu Cảnh.”

“Huynh bảo vệ Hạ Hầu Cảnh, cũng không phải vì ta, mà bởi vì coi hấn như người thân của huynh?” Vân Tuyết Phi đột nhiên có chút rầu rĩ, uất ức nói.

Tư Nam Tuyết nhìn Vân Tuyết Phi, ánh mắt chăm chú vào mặt nàng, một lúc sau gật đầu lần nữa.

Chân chính lấy được chứng thực từ Tư Nam Tuyết, Vân Tuyết Phi vẫn có chút giật mình, không trách được Hạ Hầu Cảnh có thể đi lại tự do trong vương phủ, thì ra là có một tầng quan hệ thân mật này.

Mộc thanh Dao, mẫu phi Hạ Hầu Cảnh, nghe nói có khuôn mặt đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cụ thể đáng vẻ gì, Vân Tuyết Phi chưa từng thấy qua. Nhưng sau khi chứng kiến dung mạo tuyệt thế của mẫu phi Tư Nam Tuyết, Mộc Thanh Lan, nàng có thể tưởng tượng ra nữ nhân kia chói mắt như thế nào.

Chính là một nữ nhân được sủng ái rất lâu trong hậu cung, chẳng qua cuối cùng lại hồng nhan bạc mệnh!

Mộc Thanh Lan thay thế muội muội mình chăm sóc Hạ Hầu Cảnh, điểm này nàng có thể hiểu, chỉ là vừa nãy bà ấy lo lắng chạy tới trước mặt Hạ Hầu Cảnh, không hề ghé mắt lên trên người nhi tử của mình, sau đó cũng không hỏi thăm một tiếng, vậy không khỏi có chút kỳ quái rồi!

Kể từ sau khi Mộc Thanh Lan trở lại, vẫn luôn giữ dáng vẻ lạnh nhạt, cao cao tại thượng của mình. Lúc gặp phải nàng thì thỉnh thoảng biểu lộ ra một chút chán ghét, nhưng hôm nay lại lo lắng sốt ruột như vậy. Nàng cũng là lần đầu nhìn thấy trên mặt vị Thái phi này!

“Mẫu phi.” Tuy Vân Tuyết Phi cực kỳ không thích Mộc Thanh Lan, nhưng dù sao phu quân của nàng vẫn là nhi tử của bà ấy, nàng ngừng một lát có lẽ nên xưng hô như thế: “Hình như mẫu phi người rất thương Hạ Hầu Cảnh, huynh.” Vừa nãy người này chợt lóe lên sự bị thương, nàng đã thấy rõ ràng mà.

Tư Nam Tuyết chống lại tầm mắt Vân Tuyết Phi, con ngươi thâm thúy thật giống như phủ lên một tầng voan mỏng, che khuất ánh sáng ở trong đó, đó là một loại thâm trầm khiến cho người ta nhìn không thấu.

Không biết sao, Vân Tuyết Phi cực kỳ ghét loại cảm giác này, rõ ràng gần ngay trước mắt, thế nhưng cảm giác hẫng cách nàng vô cùng xa!

Tư Nam Tuyết cúi đầu dùng băng gạc màu trắng cẩn thận băng bó vết thương. Sau một lát yên lặng, giọng nói dịu dàng hùng hậu chậm rãi cất lên: “Mộc phủ, Thừa Tướng năm đó có hai nữ nhi quốc sắc thiên hương, lại thông tuệ hơn người, nổi tiếng gần xa, hai người này chính là mẫu phi ta Mộc Thanh Lan, người còn lại là mẫu phi Hạ Hầu

Cảnh, Mộc Thanh Dao.”

Vân Tuyết Phi hơi ngó, hai nữ nhi, một gả cho đương kim thiên tử, một gả cho người sủng vai cùng thiên tử Hộ quốc Vương Gia. Gia thế như vậy nhà nào có thể hơn được chứ, nàng nhớ mẫu thân đã từng nói, Dao phi bị kết tội thông dâm, bị Tiêu Hậu cho ban cho cái chết bằng một thước lụa trắng.

Chẳng qua sinh ra ở một gia tộc có bối cảnh khổng lồ như vậy, phẩm hạnh hiền đức hẳn phải là tốt nhất, nhất là còn có một nhi tử xuất chúng đến thế. Vân Tuyết Phi rất khó tin nữ nhân ấy sẽ bỏ quên nhi tử cùng lợi ích của gia tộc, tư thông với người khác!

“Hai nữ nhi của Mộc gia đã định bất phàm, nhất là mẫu thân của ta Mộc Thanh Lan còn là trường nữ, vốn định đưa vào trong cung, chỉ là.” Tư Nam Tuyết nhẹ nhàng thở dài một tiếng, thu hồi vẻ mặt mơ hồ nói: “Chỉ là trước khi bà vào cung đã gặp phải phụ thân của ta Tư Nam Tầm, là mối tình đầu tiên, mà bà lại là một nữ nhân rất có chủ kiến, không muốn nghe theo sự sắp đặt của gia tộc, thậm chí lấy chết uy hiếp không muốn vào cung!”

“Vì vậy Mộc phủ đã đưa nhị nữ nhi vào cung?” Vân Tuyết Phi không ngờ còn có một khúc mắt như vậy, không trách được Mộc Thanh Lan lo lắng quan tâm Hạ Hầu Cảnh, nghĩ đến cũng đúng hử thẹn.

“Đúng là đã đưa nhị nữ nhi Mộc Thanh Dao vào cung, chỉ có điều là do Mộc Thanh Dao chủ động yêu cầu!” Ánh mắt Tư Nam Tuyết lóe lên một cái, giọng nói dịu dàng trước sau như một.

Nói tới chỗ này, Vân Tuyết Phi ước chừng cũng có thể nghĩ tới, nàng rũ mắt, trong lòng vẫn là có chút rung động, không trách được Mộc Thanh Lan lo cho Hạ Hầu Cảnh như thế.

Nếu như nói lúc nãy chỉ là tin tưởng, vậy thì bây giờ đã biến thành chắc chắn, một nữ tử tốt đẹp như thế, sao có thể làm ra những chuyện hạ tiện kia chứ?

“Vậy chuyện năm đó Dao phi tư thông cùng người khác chắc chắn bị hãm hại rồi!” Vân Tuyết Phi to gan nói ra suy đoán trong lòng mình, nhìn chằm chằm Tư Nam Tuyệt, mắt cũng không nháy mắt: “Là Tiêu Hậu sắp đặt?” Lúc đấy người được lợi lớn nhất chính là Tiêu Nhược Vũ, Dao phi vừa chết, nữ nhân này liền độc chiếm hậu cung rất lâu.

Tư Nam Tuyệt nhìn Vân Tuyết Phi chăm chú, hồi lâu hé miệng nói: “Nàng rất thông minh.”

Vân Tuyết Phi nghe vậy lập tức ngậm miệng lại, bị tầm mắt mãnh liệt như thế nhìn trúng, trên mặt của nàng thoáng qua sự mất tự nhiên. Dù sao kiếp trước của nàng là Tiết Phi, chuyện trong hoàng cung tất nhiên nàng cũng có nghe qua.

Hạ Hầu Cảnh khi đó cũng là cô độc không chỗ nương tựa, hoàng thượng tuyệt nhiên không chào đón hẳn, đối xử tốt với hẳn cũng là sau một thời gian ngắn. Nhớ lại thời điểm hoàng thượng giống như đã nhận ra điều gì đó, thẹn trong lòng! Thậm chí khi cơ thể chỉ mắc bệnh nhẹ, ông ấy định truyền ngôi để bù đắp, chỉ là trước một tối chiếu thư truyền ngôi được ban bố, bị Tiêu Hậu phát giác. Sau đó đi tìm nàng, hi vọng nàng có thể thuyết phục Hạ Hầu Cảnh, buông tha việc tranh giành ngôi vị hoàng đế với Hạ Hầu Huyền.

Lúc ấy nàng ít nhiều có chút lòng riêng, Hạ Hầu Huyền, Hạ Hầu Cảnh, hai người này là bằng hữu tốt nhất của nàng. Nàng không hy vọng họ bởi vì ngôi vị hoàng đế mà trở mặt thành thù. Cho đến bây giờ nàng cũng chỉ muốn sống một sống bình thản, chẳng qua nàng biết thủ đoạn của Tiêu Hậu. Dù mình không đồng ý với bà ta, bà ta vẫn sẽ nghĩ biện pháp trừ khử Hạ Hầu Cảnh. Khi đó Tiêu phủ đang ở

thời kỳ cường thịnh nhất, thu mua rất nhiều binh mã, hưởng chi lúc ấy nàng không biết quan hệ giữa Hạ Hầu Cảnh và Tư Nam Tuyệt. Vì vậy nàng và Tiêu Hậu làm giao dịch, nàng thuyết phục Hạ Hầu Cảnh buông tha ngôi vị hoàng đế, nhưng Tiêu Hậu phải bảo đảm Hạ Hầu Cảnh làm vương gia nhàn hạ tự do đến hết đời.

“Vết thương đã được xử lý ổn thỏa rồi, hành trình dài như vậy, nàng hãy nghỉ ngơi thật tốt!” Tư Nam Tuyệt nắm lấy bàn tay lạnh giá của Vân Tuyết Phi, hơi nghiêm túc nói: “Tối nay ta tới đây thăm vấn nàng!”

Vân Tuyết Phi thấy hấn tính rút tay ra đứng dậy rời đi, vội vàng giơ cái tay khác níu hấn lại, nhanh nhảo nói: “Huynh còn chưa nói rõ mà, không thể đi như vậy!”

Tư Nam Tuyệt cúi đầu nhìn Vân Tuyết Phi, sau khi tỉ mỉ quan sát mặt mũi của nàng, giọng nói dịu dàng vang lên: “Quan hệ giữa ta và Hạ Hầu Cảnh đã nói rõ ràng với nàng rồi đó!”

“Hiện tại Tiêu thái hậu hung hãn như vậy, chúng ta nên làm gì?” Vân Tuyết Phi nhìn Tư Nam Tuyệt, nghiêm nghị nói: “Lấy tình cảm của mẫu phi đối với Dao phi, ta tin bà nhất định sẽ có hành động, vì báo thù cho muội muội mình, huynh là con trai ruột của bà, dám chắc không có quan hệ sao, hoặc nói huynh cũng đang ngấm ngầm mưu tính?” Mặc kệ trước đây nàng cố kỵ cái gì, Hạ Hầu Cảnh vì nàng mà vứt bỏ ngôi vị hoàng đế là sự thật, nàng không thể cứ ngồi chờ đợi kết quả như vậy, nàng cũng muốn giúp đỡ!

Chương 110-2: Nàng quyết định! (2)

Nhìn sự nôn nóng và lo lắng trong mắt nàng, sắc mặt hấn trầm xuống, trong lòng có chút khó chịu: “Vân Tuyết Phi, nàng đối với Hạ Hầu Cảnh thật sự chỉ là tình bằng hữu?”

Vân Tuyết Phi nghe vậy, cắn chặt môi, chống lại tầm mắt Tư Nam Tuyết, đột nhiên tay chân có chút luống cuống: “Ta...ta không phải, không phải như huynh nghĩ.....”

“Đó là thứ gì?” Con người Tư Nam Tuyết ngưng tụ âm u, bèn nhọn nhìn Vân Tuyết Phi, như một thanh bảo kiếm phát ra ánh sáng lạnh.

Vân Tuyết Phi bị con người khóa chặt như vậy, nhất thời bất an nuốt nước miếng một cái, lông mi nàng khẽ run rẩy, hồi lâu cũng không nói một câu.

Con người thâm thúy của Tư Nam Tuyết lạnh đi, nhìn Vân Tuyết Phi mang theo sự lạnh lẽo cùng thất vọng, trong khoảnh khắc hấn chuẩn bị lần nữa thoát khỏi sự kiềm chế.

Vân Tuyết Phi thật giống như đã quyết định, hít sâu một hơi, trịnh trọng nghiêm túc mở miệng nói: “Thật ra thì ta không phải Vân Tuyết Phi chân chính, chỉ có thể nói thân thể, nhưng linh hồn.....”

“Vương gia, vương phi, hoàng, hoàng thượng giá lâm vương phủ!” Giọng Đào Thất lo lắng vang lên ở ngoài cửa, cắt đứt lời muốn nói của Vân Tuyết Phi.

Tới Lâm Phượng viên? Ánh mắt Vân Tuyết Phi căng thẳng, nhìn Tư Nam Tuyết hỏi: “Không phải hấn bị trọng thương nằm liệt giường sao? Trước mắt quyền nắm giữ triều chính ở trong tay Tiêu thái hậu, sao hấn còn thời gian đến đây, không sợ chúng ta gây bất lợi cho hấn ư?”

“Bây giờ hấn đang ở đâu?” Tư Nam Tuyết lạnh giọng hỏi, trông mắt ngưng trọng.

“Giờ đã tới trước Lâm Phượng viên, còn, còn chỉ rõ muốn gặp vương phi!” Đào Thất khế thở hổn hển tiếp tục nói.

Tư Nam Tuyết mím môi một cái, liếc mắt nhìn nữ nhân cũng khó chịu giống mình, ngữ điệu hơi trầm xuống: “Ta đi ra trước coi một chút, nàng nhanh thay quần áo cho tươm tất!”

Dứt lời, rút cánh tay đang bị Vân Tuyết Phi nắm chặt, sải bước ra cửa.

Hạ Hầu Huyền đi theo người dẫn đường, lúc tới Lâm Phượng viên, bị Tư Nam Tuyết cản lại.

“Hạ Hầu Huyền, ngươi tới đây làm gì?” Con ngươi Tư Nam Tuyết tiết lộ rõ ràng sự không vui của chủ nhân nó, trong mắt thoáng qua sự đen tối.

“Ta muốn gặp Vân Tuyết Phi!” Hạ Hầu Huyền cũng không che giấu, không chút nào tránh né tầm mắt bén nhọn kia, nhìn trực diện vào ánh mắt của Tư Nam Tuyết.

“Đó là nữ nhân của ta!” Vốn một Hạ Hầu Cảnh đã đủ làm hấn đau đầu, hiện tại còn thêm một Hạ Hầu Huyền, nữ nhân đáng ghét kia chỉ toàn rước lấy phiền toái cho hấn!

Hạ Hầu Huyền đờ người trong chốc lát, sắc mặt đang nhợt nhạt nay lại càng thêm khó chịu, rõ ràng chỉ là suy đoán, tại sao lại đau lòng đến thế? Nghe câu nói nữ nhân của ta, trong lòng của hắn thật sự rất không thoải mái, rất bài xích, chẳng lẽ nữ nhân kia thật sự là Phi nhi của hắn?

“Ta có chút chuyện muốn hỏi nàng!” Giọng Hạ Hầu Huyền hơi khàn, cánh môi mở ra gian nan nói.

“Có chuyện gì nói với ta, ta chuyển lời cho nàng là được!” Tư Nam Tuyệt không chừa bất kỳ đường sống gì, ngữ điệu hơi có phần thâm trầm, cả người tản ra hơi thở lạnh giá.

“Ta nhất định phải gặp được nàng!” Từ lúc trong miệng Mộ Dung Thanh Y biết Phi nhi có thể còn sống trên thế giới này. Hắn cảm thấy cuộc sống đột nhiên có màu sắc cùng hi vọng, vừa đúng dịp nghe thuộc hạ hồi báo Vân Tuyết Phi trở về phủ, hắn liền ngựa không ngừng vó chạy tới, dù đã khiến vết thương bị động, hắn cũng không dám nửa phần dừng lại.

Hôm nay vô luận như thế nào, hắn nhất định phải gặp được Vân Tuyết Phi. Hạ quyết tâm, Hạ Hầu Huyền lập tức ngưng tụ nội lực, mũi chân chia xuống đất, muốn dùng khinh công bay thẳng qua.

Tư Nam Tuyệt vừa thấy, ánh mắt phát lạnh, tức khắc nhảy vọt lên, hai người không nương bộ chút nào, đánh nhau trên không trung.

Bởi vì Hạ Hầu Huyền bị thương, vốn vận dụng khinh công đã rất miễn cưỡng, bây giờ còn đối chiến với Tư Nam Tuyệt, không bao lâu liền ở vào yếu thế. Sau mấy hiệp, hắn gắng gượng thở hổn hển, trong mắt toát ra ngọn lửa tức giận: “Tư Nam Tuyệt, ngươi rút ngay cho trẫm!”

“Hoàng thượng tìm ta có chuyện gì?”

Một giọng nói nữ tử non nớt kèm theo sự lạnh lùng vang lên, từ sau lưng Tư Nam Tuyệt truyền tới, phá vỡ hai nam nhân lạnh như băng đang nhìn thẳng vào mắt nhau.

“Phi nhi!” Hạ Hầu Huyền nghe thấy giọng nói quen thuộc, vui mừng gọi.

Con người Vân Tuyết Phi khế đảo, bước đến bên cạnh Tư Nam Tuyệt, đưa tay nắm lấy bàn tay như ngọc của hắn, nhìn Hạ Hầu Huyền hừ lạnh một tiếng: “Xin hoàng thượng tự trọng!” Một câu Phi nhi kia khiến trong lòng nàng phút chốc hoảng sợ, tiếp theo chính là sự chán ghét, nam nhân này không xứng kêu tên nàng!

Nam tuấn dật, nữ xinh đẹp tuyệt trần, đứng chung một chỗ, cũng coi là một đôi bích nhân, chết tiệt lại hài hòa, chết tiệt lại chói mắt như vậy. Vốn là kỳ vọng kỳ tích thật sự sẽ xảy ra, thế nhưng khoảnh khắc này trong lòng hắn đau qua. Nếu như, nếu như Vân Tuyết Phi thật sự là Phi nhi của hắn, vậy hắn nên làm thế nào cho phải? Đôi con người sáng ngời như sao kia, đã lấp đầy bóng dáng của một nam nhân khác!

Một cơn gió nhẹ nhẹ nhàng phát qua, mang theo một chút lạnh lẽo, Hạ Hầu Huyền không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Vân Tuyết Phi.

Tư Nam Tuyệt dĩ nhiên đã nhận ra tầm mắt nóng rực của Hạ Hầu Huyền, hắn nhíu mày lại, kéo Vân Tuyết Phi ra phía sau, mình tiến lên phía trước một bước, chặn lại cái nhìn đầy chăm chú kia.

Tròng mắt Hạ Hầu Huyền sáng rực, phản chiếu nồng đậm sự vấn vương, hắn ngược mắt nhìn Tư Nam Tuyệt, giọng khàn khàn khản

cầu: “Nam Tuyệt, nể tình chúng ta là bằng hữu, cho ta thời gian một nén nhang, để ta nói chuyện với nàng một chút. Ta hứa với ngươi, sau khi làm rõ mọi chuyện sau này ta sẽ không quấy rầy nữa!”

Tư Nam Tuyệt quay đầu thật sâu nhìn Vân Tuyết Phi, mắt phượng thâm thúy, nhỏ giọng nói: “Nàng quyết định!”

Chương 111-1: Nên gọi người là Vân Tuyết Phi hay Tiết Phi? (1)

Hạ Hầu Huyền nghe vậy, ánh sáng trong mắt tức khắc vỡ vụn, không nhúc nhích nhìn chăm chăm sau lưng Tư Nam Tuyết, rõ ràng không thấy được vẻ mặt nàng giờ phút này, nhưng trong lòng hắn cũng vô cùng mong đợi và khẩn trương.

Vân Tuyết Phi rũ mắt, im lặng không lên tiếng. Bây giờ nàng không còn một chút tình cảm nào với Hạ Hầu Huyền, có chăng chỉ còn lại sự chán ghét, để nàng ở chung với hắn trong một nén nhang, nàng khó có thể chấp nhận, cộng thêm mấy ngày này mệt mỏi và vết thương trên bả vai.....

“Phi nhi, chỉ cần thời gian một nén nhang thôi!” Hạ Hầu Huyền giống như thấy được sự do dự của Vân Tuyết Phi, hắn vội vàng nhấn mạnh nói.

Ánh mắt Vân Tuyết Phi căng thẳng, trong mắt nhanh chóng ngưng tụ sự âm trầm: “Ta và hoàng thượng không có gì đáng nói, còn nữa, xin đừng gọi ta là Phi nhi!”

Tiếng nói vừa dứt, kéo tay Tư Nam Tuyết, xoay người định rời đi.

Sắc mặt Hạ Hầu Huyền hơi trầm xuống, chợt giương môi cười một tiếng: “Có một số việc ta nhất định phải biết rõ ràng, hôm nay nàng không chịu nói với ta, vậy ta sẽ dây dưa mãi, đến ngày nàng đồng ý thì thôi!”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo sự cương quyết từng chữ từng chữ rõ ràng đến tột cùng của lõi trái đất rơi xuống, đập vào màng nhĩ Vân Tuyết Phi, khiến nàng ngừng bước, một lần nữa nắm chặt bàn tay ấm áp trong tay.

Vân Tuyết Phi do dự, Hạ Hầu Huyền chứng kiến hết thảy, trong lòng có phần hơi bức bối, hấn ép mình tỉnh táo lại, hôm nay hấn nhất định phải hỏi rõ!

“Ta không ngại ở lại đây!” Khóe miệng Hạ Hầu Huyền hơi nâng lên, mở miệng lần nữa.

Ánh mắt Tư Nam Tuyết ngưng trọng, tràn đầy sự u ám, hấn trầm giọng cảnh cáo nói: “Hạ Hầu Huyền, ta nói để Phi Nhi tự mình quyết định, nếu ngươi còn như vậy, thì rút ra khỏi vương phủ cho ta, nơi này không hoan nghênh ngươi!”

Hạ Hầu Huyền vẫn dán chặt mắt trên người Vân Tuyết Phi, chợt cười một tiếng, lầm bầm nói: “Vân Tuyết Phi, rốt cuộc nàng đang sợ cái gì? Hoặc là.....” Hấn chuyển một cái, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Nàng đang giấu diếm điều gì?”

Bỗng chốc lá cây xung quanh lay động, một cơn gió mạnh đánh trực diện về phía hấn. Ánh mắt Hạ Hầu Huyền lạnh đi, vội vàng né tránh, bởi vì động tác quá lớn, động tới vết thương trên ngực, hấn khó chịu cau mày lại, cũng coi là miễn cưỡng tránh khỏi một kiếp này.

Chưởng lực rơi vào thân cây sau lưng hấn, cách một tiếng, cây khô bị chém làm hai, ngã trên mặt đất. Hạ Hầu Huyền ổn định tâm thần một chút, con ngươi sắc bén bắn về phía nam nhân hờ hững kia. Mặc dù không thấy rõ động tác Tư Nam Tuyết, nhưng hơi thở quen thuộc đó, hấn và Tư Nam Tuyết quen nhau lâu như vậy, dĩ nhiên biết

công kích vừa nãy đến từ người nam nhân này!

Vân Tuyết Phi mấp má môi, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Hạ Hầu Huyền: “Thời gian nửa nén hương, ta chỉ cho ngươi được như vậy, thời gian vừa đến, ta lập tức rời đi!”

Nghe vậy, Hạ Hầu Huyền vui vẻ hẳn ra, sự lạnh lẽo từ từ tản đi, hóa thành nụ cười dịu dàng, giọng nói mơ hồ có chút run rẩy, hình như là cực kỳ kích động: “Được, chỉ cần nửa nén hương là đủ rồi!”

Vân Tuyết Phi hít một hơi thật sâu, sớm muộn cũng phải đối mặt, nàng nhìn Tư Nam Tuyết đang trầm mặt, nở một nụ cười dịu dàng nói: “Huynh trước trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ trong chốc lát ta sẽ trở lại ~”

Đôi con ngươi long lanh, xinh đẹp như đá quý, hai người nhìn nhau, Tư Nam Tuyết đột nhiên cúi người nhẹ nhàng ấn xuống một hôn trên trán Vân Tuyết Phi, dịu dàng biết bao, kiều diễm lưu luyến.

Mặt Vân Tuyết Phi đỏ lên, trái tim nhẹ nhàng run lên một cái, nảy sinh một loại cảm giác gọi là ngọt ngào, ánh mắt nhìn Tư Nam Tuyết càng thêm dịu dàng như nước.

Cảnh tượng này không khỏi làm gai mắt Hạ Hầu Huyền, hắn cố nén xúc động muốn tiến lên tách bọn họ ra, ngón tay nắm chặt thành quyền, cơn đau buốt chỗ vết thương còn kém rất xa sự nhức nhối của trái tim. Đây là sao chứ? Rõ ràng còn chưa lấy được chứng thật, sao hắn lại không thể chịu được như thế?

“Chỉ nửa giờ thôi đó, ta chờ nàng trở lại nghỉ ngơi cùng ta!” Giọng nói Tư Nam Tuyết trầm thấp lạnh lùng vang lên, nhưng vẫn có thể nghe ra sự dịu dàng bên trong.

Gò má Vân Tuyết Phi đỏ như rặng mây, vốn bởi vì Hạ Hầu Huyền đến mà không vui, giờ phút này dần dần tiêu tán, trong mắt chỉ có người nam nhân trước mắt này, cả trái tim giống như ngâm trong lọ mật ngọt ngào.

Nàng quyền luyến thả tay Tư Nam Tuyết ra, mặc dù bóng dáng ấy ngày càng xa, nàng vẫn nhìn chăm chăm vào nó, cho đến khi hoàn toàn biến mất, nàng mới xoay người lạnh lùng liếc về mặt u ám của nam nhân bên cạnh.

“Rốt cuộc chịu xoay người rồi à!” Hạ Hầu Huyền giễu cợt cười một tiếng, tim kiềm nén sự tức giận không nói nên lời, thật giống như bắt được quả tang thê tử lén lút vụng trộm với người khác.

“Có lời gì cứ việc nói thẳng là được~” Đương nhiên Vân Tuyết Phi nghe ra sự khó chịu trong lời nói của hắn, nhưng nàng không cần thiết phải truy đến cùng, hắn đối với nàng mà nói chính là một kẻ qua đường, nàng cần gì để ý cảm thụ của hắn!

Hạ Hầu Huyền dĩ nhiên nhớ mục đích hôm nay mình đến, sau khi điều chỉnh tâm trạng của mình xong, cất bước đi về phía Vân Tuyết Phi, còn nàng ba bước xa thì dừng lại, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm nàng, giọng nói trầm lắng, lại lộ ra một chút khấn trương: “Nàng biết Tiết Phi?”

Từ lúc nghe thấy một tiếng kia Phi nhi kia, Vân Tuyết Phi cũng đã đoán được mục đích hắn tới đây. Xem ra rốt cuộc Mộ Dung Thanh Y tới bước đường cùng rồi, mang chuyện của nàng nói cho Hạ Hầu Huyền biết. Chẳng qua đáng về thâm tình của tên nam nhân này khi này. Nếu không phải nàng đã trải qua rất nhiều đau thương, nàng sẽ cho rằng hắn còn yêu Tiết Phi!

“Không biết!” Vân Tuyết Phi bất chấp ánh mắt mong chờ kia, không

chút nghĩ ngợi phủ nhận, nàng không muốn có bất kỳ dây dưa nào với tên này!

Sắc mặt Hạ Hầu Huyền chợt biến đổi, lớn tiếng chỉ trích nói: “Nàng nói dối!” Hấn vẫn nhớ cảm giác quen thuộc lần đầu tiên gặp mặt, cái nhìn đầy phức tạp của nàng, lúc ấy không chú ý, bây giờ nghĩ lại, nàng có quen hấn. Mỗi lúc đứng gần nàng, hấn đều có một loại cảm giác Phi nhi đang ở bên cạnh. Lúc trước đã từng phỏng đoán, nhưng vừa nghĩ đến khả năng đó hấn lập tức bác bỏ ngay. Dù sao chuyện ma quỷ hoang đường như thế, hấn đường đường là cứu ngũ chí tôn há có thể tin tưởng? Nhưng sau khi nghe Mộ Dung Thanh Y nói xong, vấn đề vốn đã bị hấn ném qua sau đầu lại xuất hiện, hấn dám chắc nữ nhân trước mắt này tuy hình dáng thay đổi, nhưng nàng chính là Phi nhi của hấn!

“Ta nói dối sao? Tiết Phi đã sớm chết ở trên chiến trường rồi, ta đây là một người sống sờ sờ, sao có thể biến thành một người chết hả?” Trong mắt Vân Tuyết Phi lóe ánh sáng dữ tợn, cúi đầu cười nói: “Nói không chừng bây giờ đã biến thành đống xương trắng ở chỗ nào rồi!”

“Không, không phải như vậy, ta không cho phép nàng nói như vậy!” Người Hạ Hầu Huyền hơi run một chút, trong mắt thoáng qua sự tàn bạo, bất ngờ vươn tay lôi kéo cánh tay Vân Tuyết Phi, ánh mắt hàm chứa phần nộ phong ba mãnh liệt: “Nàng ấy không có chết, không có chết!”

Bả vai Vân Tuyết Phi vốn đã băng bó kỹ, bây giờ lại bị kéo mạnh như thế, lập tức vết thương vừa mới được cầm máu bị vỡ, máu tươi từ từ thấm ra ngoài, nhuộm đỏ quần áo, mồ hôi cũng theo đó rịn trên trán nàng, trong lòng thầm mắng câu: lão tử cmn (con mẹ nó) thiếu nợ người sao, kiếp trước bị hại thê thảm như vậy, bây giờ còn phải chịu đau vì hấn.

“Buông ta ra!” Gương mặt Vân Tuyết Phi tràn đầy tức giận, trừng mắt tên nam nhân đang điên dại này, không để ý vết máu càng lúc càng nhiều trên quần áo, nàng ra sức giãy giụa.

Chương 111-2: Nên gọi người là Vân Tuyết Phi hay Tiết Phi?

(2)

“Ta muốn nàng thu hồi lời nói vừa rồi, nói Tiết Phi không có chết, nói nàng chính là Phi nhi!” Hạ Hầu Huyền thở dồn dập, sắc mặt hiện ra màu trắng bất thường, hai mắt nhìn chòng chọc vào mặt Vân Tuyết Phi, tay càng thêm bấu chặt không buông.

“Không, ta không phải Tiết Phi, Tiết Phi đã sớm chết, nàng bị người và Mộ Dung Thanh Y hại chết!” Đôi tròng mắt đen Vân Tuyết Phi như ẩn giấu tên độc bắn thẳng về phía Hạ Hầu Huyền: “Nếu người hối hận, lập tức cầm đao cắt cổ đi, xuống dưới lòng đất gặp nàng mà sám hối, đừng ở đây giả bộ si tình, như vậy chỉ làm cho người khác càng thêm xem thường thôi!”

Máu nhuộm đỏ hơn phân nửa bả vai như hoa mai nở rộ, kèm theo động tác kịch liệt của Vân Tuyết Phi, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, nhưng nàng lại không cảm thấy chút đau đớn nào, vẫn tiếp tục chống cự.

Đôi mắt trong trẻo lương thiện ấy xuất hiện rất nhiều lần trong giấc mơ của hắn, thâm tình nhìn hắn dịu dàng gọi: “Huyền ca ca!” Nhưng ngay lúc hắn đang chìm đắm trong niềm vui sướng tại thời gian nàng còn sống, tư thế hào hùng, máu chảy thành sông. Bất chợt xung quanh trở nên xám xịt, cả người đầy máu cừu hận nhìn hắn, cô đơn lạnh lẽo nằm ở nơi đó..... Cuối cùng trời đất biến thành một vùng tăm tối, hắn như bước vào địa ngục sâu không thấy đáy, không tìm được đường ra!

“Ta luôn cho rằng ta yêu Mộ Dung Thanh Y, nàng ta và nàng hai tính cách bất đồng, nàng ta yếu đuối cần bảo vệ, mà nàng lại kiên cường độc lập, sự giả dối đó vẫn duy trì cho đến lúc ta thành thân với nàng ta, nhưng thời khắc xốc khăn voan lên ta mới biết người ta thật sự yêu là ai!” Hạ Hầu Huyền nói lầm bầm một mình, sau đó tự giễu cười một tiếng: “Uổng ta là cứu ngũ chí tôn, nhưng ngay cả nữ nhân mình yêu ta cũng không xác định được, ta thật đáng chết!”

Vân Tuyết Phi bỗng nhiên cứng đờ, ngưng giã giũa, rũ mắt, miệng nhếch lên độ cong bi thương, nàng cho rằng hấn chưa từng yêu Tiết Phi, cho nên mới vì mình nữ nhân yêu mến, nhẫn tâm gạt nàng ra biên thù, trong lòng nàng rất hận, hận hấn lừa nàng, hận hấn bạc tình..... Nhưng bây giờ lại để cho nàng biết, thì ra không phải hấn không yêu, chẳng qua là vì phát hiện chậm thôi, đau lòng người biết bao bao nhiêu, châm chọc biết bao nhiêu!

“Người nói những điều này là hy vọng nhận được sự giúp đỡ sao?” Vân Tuyết Phi trầm mặc trong chốc lát, xì một tiếng cười nói: “Nhưng ta không phải Tiết Phi, càng không phải là đại từ đại bi Quan Thế Âm, không thể cứu giúp người!”

“Phỉ nhi, xa cách thời gian dài như vậy, nàng lại học đợng tính khẩu thị tâm phi (*) rồi!” Ánh mắt Hạ Hầu Huyền dần dần bình tĩnh, liếc thấy màu đỏ chướng mắt kia, nhẹ nhàng buông lỏng tay nàng ra, nhìn nàng mang theo sự thương tiếc lẫn cứng chiều: “Nếu nàng không phải là Tiết Phi, vì sao phải mạo hiểm tính mạng đi cứu Hạ Hầu Cảnh?”

(*) Miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo

Tròng mắt Vân Tuyết Phi căng thẳng, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, con ngươi thoáng hiện sự tàn khốc, giọng nói giống như nặn từ trong cổ

họng ra: “Hắn là đệ đệ ngươi, ngươi biết rõ mẫu thân ngươi muốn giết hắn, thế nhưng không đi ngăn cản!”

Hạ Hầu Huyền không phủ nhận mà nhìn thẳng vào đôi con ngươi sáng bóng như hắc bảo thạch kia, ánh mắt chứa đầy sự lưu luyến, phối hợp nói: “Ta thật sự hâm mộ A Cảnh, cho dù nàng đã sống lại thành Vân Tuyết Phi, nhưng vẫn không bỏ được hắn!”

“Hạ Hầu Cảnh chưa bao giờ phản bội Tiết Phi, càng thêm sẽ không tổn thương nàng, ngươi không xứng so với hắn!” Vân Tuyết Phi cười lạnh, mặc kệ trước nguyên nhân là vì sao, phản bội chính là phản bội. Tiết Phi đã chết, đến bây giờ hắn mới hiểu rõ, có thể khiến thi thể lạnh lẽo của Tiết Phi lần nữa ấm lại, nhưng làm nàng sống lại được sao?

“Rốt cuộc nàng đã thừa nhận rồi!” Ánh mắt Hạ Hầu Huyền sáng lên, nhìn vào đôi mắt đầy oán hận kia, nhịp tim đột nhiên gia tốc, thì ra ông trời thật sự không có vứt bỏ hắn!

Vân Tuyết Phi không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, xoay người định rời đi, sau khi bước được vài bước, tiếng Hạ Hầu Huyền lần nữa vang lên: “Nàng thật sự yêu Tư Nam Tuyết?”

Bước chân dừng lại, Vân Tuyết Phi cau mày: “Đây là chuyện riêng của ta, không nhọc hoàng thượng quan tâm, thời gian nửa nén hương đã đến kính xin hoàng thượng tuân thủ ước định, đừng nên níu kéo nữa, ta còn phải về phòng với phu quân của ta!”

“Trả lời ta!” Hạ Hầu Huyền lớn tiếng chất vấn, một câu phu quân kia càng thêm khơi dậy ghen tỵ mãnh liệt trong lòng hắn, như lửa nóng thiêu đốt trái tim hắn.

“Bây giờ ngay cả việc đứng cạnh ta nàng cũng không thể sao?” Hạ

Hầu Huyền âm đạm cười, cả người lộ ra hơi thở lạnh lẽo, nhiệt độ xung quanh bởi vì hấn mà thoáng chốc lạnh đi.

“Tiết Phi đã chết, hiện tại còn sống là Vân Tuyết Phi, nương tử Hộ quốc Vương gia Tư Nam Tuyệt, trước kia ta và ngươi chung từng qua lại, sau này càng thêm không thể!” Vân Tuyết Phi giống như nghĩ tới điều gì, dừng một chút, mím môi một cái: “Ngươi đã có lỗi rất nhiều với Tiết Phi, đừng để cho nàng hận ngươi hơn, nhớ kỹ những gì ngươi từng đồng ý với nàng, chỉ cần ngươi một ngày còn tại vị, sẽ bảo vệ Hạ Hầu Cảnh bình an vô sự sống hết một đời!”

“Bây giờ ta ở trong lòng nàng chỉ tính là một người qua đường thôi sao?” Hạ Hầu Huyền tự giễu nhếch miệng một cái, rũ mắt xuống: “Nếu như không phải là vì Hạ Hầu Cảnh, có phải nàng sẽ giết ta hay không!” Hấn hiểu tính nàng, dám yêu dám hận, hận nhất là lừa gạt.

Không tránh né ánh mắt Hạ Hầu Huyền, nhìn thẳng vào mắt mắt, Vân Tuyết Phi kiên định gật đầu một cái: “Nếu hoàng thượng tới đây chỉ để hỏi chuyện này, vậy câu trả lời của ta chính là như vậy!”

Rõ ràng đã đoán được đáp án, nhưng khi chân chính nghe từ trong miệng nàng. Hạ Hầu Huyền vẫn không khỏi đau đớn trong lòng, mặt mũi vốn đã tái nhợt nay lại càng thêm xám xịt, sự khổ sở trong con ngươi như thủy triều cũng che mất đi ánh sao cuối cùng của hấn.

Vân Tuyết Phi lạnh lùng đối diện hết thảy, hai mắt bình tĩnh, không một chút gợn sóng, một lát sau mở miệng nói: “Nếu hoàng thượng không còn chuyện gì nữa, ta cáo lui trước!”

“Nàng còn chưa trả lời vấn đề của ta, có phải nàng yêu Tư Nam Tuyệt không?” Hạ Hầu Huyền vẫn chưa từ bỏ ý định, chỉ cần có một chút hi vọng, hấn đều không bỏ qua, càng không muốn buông tha! Nữ nhân này là của hấn, chỉ có điều hấn không cẩn thận làm mất rồi,

hiện tại hẳn muốn tìm về!

“Trên đời này không có thuốc hối hận, cũng không quy định ai đó phải ở nguyên chỗ chờ người, Tiết Phi đã chết, đời này nàng sẽ không thể nào tha thứ cho người! Về phần ta.....” Vân Tuyết Phi không quay đầu lại, bình tĩnh mở miệng: “Nếu như điều này có thể để cho người chết tâm, không dây dưa nữa, vậy ta nói cho người biết, ta yêu Tư.....”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa, ta không muốn nghe!” Hạ Hầu Huyền gấp giọng ngăn cản, sau đó mũi chân chia xuống đất, chịu đựng đau đớn, bay ra bên ngoài, gấp rút như có người đang đuổi theo phía sau.

Một cơn gió phất qua, nháy mắt không khí trở nên thông thoáng hơn, sự dồn nén trong lòng cuối cùng cũng được giải tỏa, nàng lấy từ trong ống tay áo ra một thanh chủy thủ tinh xảo, thờ dài nói: “Mang ra vô ích rồi!”

“Người nói ta nên gọi người Vân Tuyết Phi, hay.....” Sắc mặt Hạ Hầu Cảnh âm lãnh, từ chỗ khuất vọt ra, con người đầy tràn tức giận: “Hay là gọi người là Tiết Phi!”

Chương 112-1: Nên thành thân rồi (1)

Vân Tuyết Phi có chút ngây ngẩn nhìn Hạ Hầu Cảnh bước tới trước mặt, há miệng, không nói nên lời.

“Vân Tuyết Phi, không, phải nói là Tiết Phi, người lừa ta thật là khổ!” Ánh mắt Hạ Hầu Cảnh lạnh lẽo bèn nhón bắn về phía Vân Tuyết Phi: “Người biết rõ tình cảm của ta đối với người, biết rõ ta bởi vì Tiết Phi chết đi mà khổ sở không thôi, nhưng người lại có thể làm bộ như cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nói. Người giỏi, thật sự rất giỏi!” Lời cuối cùng kia giống như được nặn từ trong kẽ răng.

Vân Tuyết Phi cả kinh, đảo mắt chống lại ánh mắt tức giận của Hạ Hầu Cảnh, giật giật khóe miệng, nở một nụ cười vô cùng cứng ngắc: “Người tới đây lúc nào vậy?”

“Nếu như hôm nay ta không tới, có phải người định vĩnh viễn lừa gạt ta không?” Hạ Hầu Cảnh hừ lạnh một tiếng, trừng Vân Tuyết Phi, lửa giận cháy hừng hực trong đôi con ngươi âm trầm.

“Ta...ta không phải, ta vì muốn tốt cho người ~” Vân Tuyết Phi cắn chặt môi, nhìn Hạ Hầu Cảnh, trong mắt nàng toát ra vẻ sốt ruột lẫn lo lắng, thậm chí tay chân cũng luống cuống theo.

“Không phải gì hả? Người còn muốn phủ nhận người không phải là Tiết Phi?” Hạ Hầu Cảnh nghe vậy giọng nói hơi trầm xuống, nhưng không khó nghe ra một ít uất ức trong đó: “Tiết Phi, ta thật sự muốn biết rốt cuộc người có tim hay không?”

Vân Tuyết Phi ngó ra, bị ánh mắt như vậy nhìn đến toàn thân phát lạnh, nàng yên lặng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi ~” Mặc kệ giải thích ra sao, cũng không thay đổi được sự thật nàng đã lừa hắn.

Hạ Hầu Cảnh nhìn Vân Tuyết Phi, mấp máy môi, giọng nói trong trẻo sâu lắng chậm rãi vang lên: “Một năm kia khoảnh khắc ta nghe nói người chết trận sa trường, ta thật sự rất đau, nhưng ta phần nhiều là không tin. Vì vậy cả đêm cỡi ngựa chạy về kinh thành, sau khi chạy chết hai con ngựa, cuối cùng cũng trở lại hoàng cung, nhưng thứ ta gặp được không phải là vẻ mặt tươi cười như hoa của người, mà là một hàng người mặc đồ tang trắng, một câu nói hãy nén bi thương kia..... Nhưng ta vẫn không tin sự thật người đã chết, mãi, mãi cho đến khi ta tìm được Thẩm Lưu Ly, chứng kiến di thể của người, nhìn người lẳng lặng nằm ở nơi đó, rốt cuộc ta mới chấp nhận được sự thật rằng người đã đi rồi, thế giới của ta cũng biến mất theo người, người có biết tâm trạng của ta trong giờ phút đó ra sao không?”

“Ta nghĩ người sẽ không biết ~” Hạ Hầu Cảnh tự giấu cười một tiếng: “Nếu như người biết, sao vẫn giấu ta lâu như vậy? Nếu như người biết, làm sao còn có thể cho rằng là vì tốt cho ta?”

Với ánh mắt thâm lương tố cáo ấy, khoét sâu vào trái tim Vân Tuyết Phi, không dám nhìn thẳng, nàng chuyển mắt, nhìn về phía cánh liễu đang đung đưa theo chiều gió ở đằng xa, nhẹ giọng nói: “A Cảnh, thật xin lỗi ~ Tiết Phi đúng là đã chết, tên gọi của chủ nhân thân thể này là Vân Tuyết Phi. Mặc dù ta nhớ được người, nhớ hết thầy thuộc về Tiết Phi, nhưng cũng không thay đổi được quỹ đạo của thân thể này. Người không nên bị Tiết Phi trói buộc, người nên có một cuộc sống hoàn toàn mới, tìm được nữ tử mình yêu, sống hạnh phúc đến hết đời!”

Hạ Hầu Cảnh cất giọng lạnh lẽo, bèn nhón nói: “Cuộc sống mới? Ha ha ~ Vân Tuyết Phi, người có từng hỏi ta muốn có cuộc sống như thế

nào không? Người nói phải theo quỹ tích gì đó, chẳng qua muốn sống chung với Tư Nam Tuyết đến hết đời, để ta không đi quấy rầy các người, cần gì nói chuyện dễ nghe như vậy, giống như là vì ta. Nói cho cùng, Vân Tuyết Phi, người rất ích kỷ, người lo lắng ta tiếp tục quấy nhiễu người, nên người không dám nói cho ta biết sự thật người là Tiết Phi, người sợ lựa chọn sợ tổn thương, đó là lí do vì sao người phủ nhận tất cả, vì để mình được thanh thoi, liền muốn đẩy ta ra xa..... Vân Tuyết Phi, ta cho người biết, ta không lạ gì, không lạ gì những thứ người đã an bày cho ta!”

Rõ ràng không phải như vậy, nàng chưa từng nghĩ sẽ đẩy hẳn ra xa, vẻ mặt Vân Tuyết Phi hết hoảng hi vọng nhìn nam nhân đang bị phản trước mặt, đủ loại cảm xúc quanh quẩn ở trái tim, còn có một loại đau đớn không rõ tên.

Rõ ràng hai người đứng rất gần nhau, nhưng lại cách xa như vậy.

Sự bi thống cuồn cuộn trong tròng mắt đen nhánh của Vân Tuyết Phi khó mà diễn tả bằng lời, một lát sau thì khôi phục lại bình tĩnh, sau đó chán nản liếc Hạ Hầu Cảnh, thất vọng nói: “A Cảnh, chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ta cho rằng người là người hiểu ta nhất!”

Ánh mắt Hạ Hầu Cảnh dao động mạnh, cuối cùng một câu cũng nói không nói.

Kế tiếp toàn bộ thế giới giống như yên tĩnh trở lại, hai người lẳng lặng nhìn nhau, nhưng vẫn không nói gì.

Cơ đau buốt từ bả vai truyền đến, cộng thêm thời gian dài bôn ba vất vả, còn có do mất máu quá nhiều. Vân Tuyết Phi cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, cơ thể sắp không trụ nổi, nàng xoa xoa cái trán mệt mỏi, phá vỡ không khí trầm mặc hiện tại: “Thân thể ta có chút không thoải mái, ta về phòng trước, có chuyện gì ngày mai chúng ta sẽ nói

tiếp!”

Dứt lời, nàng nhìn Hạ Hầu Cảnh một cái, thấy hấn sắc mặt vẫn còn nặng nề, nhưng đã tốt hơn nhiều so với ban đầu, nàng mới an tâm xoay người rời đi.

Trong khoảnh khắc Vân Tuyết Phi xoay người đi, sắc mặt Hạ Hầu Cảnh rốt cuộc cũng nhu trở lại, nhìn bóng dáng nàng đi ngày càng xa, nói lầm bầm một câu: “Thật tốt, còn sống là tốt rồi ~”

Hấn ngấm nghĩa cảnh sắc rực rỡ trước Lâm Phượng viên, tiếp theo đưa mắt nhìn những đóa hồng mai nổi bật trên mặt đất, cau mày. Nàng không biết rằng sau khi hấn mở miệng nói xong đã sớm hối hận, nhất là lúc nhìn thấy màu đỏ chói mắt thắm ra trên bả vai nàng, hấn cảm thấy đau nhói trong lòng. Rõ ràng bụng đầy sự quan tâm, nhưng nhớ đến câu nói cuối cùng của nàng và Hạ Hầu Huyền, nhà không ra, nuốt không trôi, chỉ có thể chua xót nhìn nàng rời đi!

Chương 112-2: Nên thành thân rồi (2)

Bên trong Tĩnh Tâm viện, sau khi Mộc Thanh Lan nghe Thư Đới hồi báo tình huống, sắc mặt phủ lên vẻ lo lắng, không thể nghe thêm được nữa, bà quăng ly trà trong tay xuống đất, tiếp theo bực tức đánh vào không khí một cái, đi qua đi lại trong phòng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Hoang đường, thật là hoang đường, ta đã coi thường nữ nhân này rồi!”

“Thái phi, người không nhìn thấy dáng vẻ thâm tình của Cảnh vương gia đâu, ngay cả người ngoài cuộc như ta cũng không khỏi xúc động. Hazi, vương phi nhìn lầm người rồi, tiểu vương Gia và Cảnh vương gia là nam tử ưu tú như vậy, lại.....” Thư Đới tiếc hận đau lòng, nhìn Mộc Thanh Lan giận đến mặt xanh mét, khoe miệng bà ta không khỏi nâng lên một đường cong. Người khác không biết, nhưng bà ta biết, đời này Mộc Thanh Lan thẹn nhất là muội muội Mộc Thanh Dao của mình. Tuy Hạ Hầu Cảnh chỉ là cháu bà, nhưng Mộc Thanh Lan lại đối xử vượt xa con trai ruột của mình.

“Không được, ta tuyệt đối không thể để nữ nhân này phá hủy Nam Tuyệt và Tiểu Cảnh!” Mộc Thanh Lan đột nhiên dừng lại, đôi mắt đẹp hiện lên ánh sáng bén nhọn ác độc: “Ban đầu Cảnh nhi vì một Tiết Phi đã buông tha ngôi vị hoàng đế sắp tới tay, nhưng cuối cùng lại rơi vào kết quả bị vứt bỏ, đau lòng đi đến biên cảnh xa xôi, ta thật vất vả mới mong được nữ nhân kia chết. Cảnh nhi trở lại bên cạnh ta, tuyệt đối không thể khiến những chuyện tương tự lần nữa xảy ra!”

“Chủ tử người định làm gì? Tiểu vương gia bảo vệ nữ nhân kia rất chặt chẽ, chúng ta không thể hành động. Chỉ sợ nếu ra tay, bị tiểu

vương gia và Cảnh vương gia biết, chúng ta này sẽ khó ăn nói.....”
Thư Đới lo lắng nói.

Mộc Thanh Lan nghe vậy, trong lòng càng thêm tràn đầy tức giận, lửa giận hừng hực bốc lên: “Không cần phải giải thích, bọn họ một là con trai ruột của ta, một là cháu trai của ta, chẳng lẽ địa vị của ta ở trong lòng bọn hắn vẫn không bằng một nữ nhân?”

“Nữ nhân kia dĩ nhiên không thể so với chủ tử người, chủ tử định làm gì?” Thư Đới cung kính nói.

Đang định mở miệng nói tiếp, đột nhiên cửa bị người từ bên ngoài đá văng, sắc mặt Hạ Hầu Cảnh đen tối, tầm mắt lạnh lẽo quét qua thì Thư Đới vội vàng cúi đầu xuống, sau đó ngừng ở trên người Mộc Thanh Lan: “Cô, ta cũng muốn biết, người định làm gì Vân Tuyết Phi?”

“Tiểu, tiểu cảnh, con tới lúc nào?” Mộc Thanh Lan né tránh cái nhìn không vui của cháu trai, mặc dù lời vừa nói rất đúng lý hợp tình, nhưng cho tới nay hình tượng của bà ở trong lòng tiểu Cảnh đều là người khéo hiểu lòng người, hòa ái dễ gần. Hiện tại kêu bà đối mặt nó, bà nhất định không nói ra được.

“Cô, ta không ngờ người lại độc ác như vậy, muốn bày mưu hại biểu tẩu, dù sao nàng cũng là thê tử của biểu ca, con dâu của người mà!” Hạ Hầu Cảnh rất thất vọng, cho dù trong lòng rất không nguyện ý thừa nhận sự thật này, nhưng vì bảo vệ sự an toàn của nàng, hắn bằng lòng buông tay!

Một câu ác độc kia như cái gai đâm vào trái tim Mộc Thanh Lan, bà nhìn đứa trẻ do một tay mình nuôi nấng, thậm chí còn quan trọng hơn nhi tử của mình, đau thương chọt lóe lên trong mắt, bà nói: “Tiểu Cảnh, cô làm vậy tất cả cũng là vì tốt cho con, con quên trước

đây Tiết Phi mang đến bao nhiêu đau khổ cho con sao? Cô không muốn con bị như vậy một lần nào nữa, chỉ cần con có thể hạnh phúc lớn lên, trở về quỹ đạo cuộc sống ban đầu của mình, cô tình nguyện ác độc một lần!”

Mới vừa nghe được sẽ gây bất lợi cho Vân Tuyết Phi, trong lòng hẳn đúng là rất tức giận, nhưng nghĩ lại nữ nhân trước mắt này coi hẳn như con trai ruột, bà làm tất cả đều là vì hẳn, hẳn biết, cho nên hẳn thờ dài, bước lên đỡ lấy Mộc Thanh Lan, giọng nói trong trẻo chậm rãi vang lên: “Cô, người quá lo lắng rồi, nàng ấy là thê tử biểu ca, sao ta có thể thích nàng ấy chứ? Hôm nay ta đi tìm nàng ấy, chỉ là muốn nói lời cảm ơn với nàng ấy thôi. Nếu không phải nàng ấy mang theo ẩn vệ tìm được ta trước, sợ rằng bây giờ ta đã bị người mà Tiêu thái hậu phái đi giết chết rồi!”

Mộc Thanh Lan ngẩn ra, nhớ lại ngày Nam Tuyết ôm trong ngực một người đầy máu me đi vào, lúc ấy trong mắt bà chỉ có Tiểu Cảnh, không quan tâm đến chuyện gì khác, chẳng lẽ? Ánh mắt bà khẽ đảo, hoài nghi hỏi lần nữa: “Con nói lần này là nàng ta cứu người?”

“Vâng, lúc biểu ca tới, chúng ta đã bị vây công, nhiều người như vậy, nếu không phải nàng mang theo ẩn vệ kịp thời tìm được, chỉ sợ hiện tại ta đã không thể bình an đứng ở trước mặt cô rồi. Nàng là ân nhân cứu mạng của cháu, cho nên chất nhi khẩn cầu cô, đừng gấy phiền toái cho nàng, chất nhi giải thích rõ mọi chuyện với cô, lần này tuyệt đối sẽ kiên trì tới cùng!” Ánh mắt Hạ Hầu Cảnh trầm tĩnh lý trí, ngữ điệu vô cùng êm tai, chẳng qua ở nơi mà người khác không thấy được sự khổ sở hiện lên trong đáy mắt của hẳn.

Dĩ nhiên Mộc Thanh Lan cũng không ngờ trong đó vẫn còn có nguyên nhân sâu xa như vậy, ánh mắt bèn nhọn quét về phía Thu Đới đang đứng im lặng bất động, lạnh lùng nói: “Sao chuyện này người không nói cho ta biết trước?”

Thư Đới hoảng sợ quỳ xuống đất, sợ hãi nói: “Nô tỳ nghĩ Cảnh vương gia bình an trở về rồi, cho nên chưa nói việc này với chủ tử người, để tránh chủ tử người lo lắng sợ hãi!”

“Hừ! Người làm ta thiếu chút nữa trách lầm người tốt rồi!” Sắc mặt Mộc Thanh Lan vô cùng khó coi.

“Nô tỳ biết sai rồi!” Thư Đới vội vàng nói.

“Lần này tạm thời tha người, về sau tất cả chuyện có liên quan đến sự an toàn của Tiểu Cảnh người đều phải nói rõ chi tiết cho ta biết, nếu không ta sẽ không tha cho người!” Mộc Thanh Lan mím môi một cái, giọng nói hơi trầm xuống.

Sau đó bà quay đầu nhìn Hạ Hầu Cảnh, nó có đôi mắt rất giống muội muội của bà, đưa tay nhẹ nhàng kéo tay của hắn, tận tình khuyên bảo nói: “Tiểu Cảnh, tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, nên tìm một cô nương để thành thân rồi!”

Chương 113: Trước thành gia, sau lập nghiệp

Đáy mắt Hạ Hầu Cảnh thoáng qua một nét u tối, nhưng rất nhanh đã biến mất, khôi phục lại trạng thái bình thường, giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên: “Thù lớn của mẫu phi một ngày chưa báo, chất nhi sẽ không thành thân!”

“Con hiếu thảo như vậy, cô rất vui mừng ~” Mộc Thanh Lan khẽ gật đầu, chân mày đang nhíu chặt cuối cùng cũng giãn ra. Bà vốn còn lo lắng đúng như lời Thư Đới nói, Cảnh nhi thật sự thích Vân Tuyết Phi nha đầu kia. Bây giờ nghe được câu trả lời như vậy, bà rốt cuộc có thể để xuống nỗi lo lắng trong lòng. Một Tiết Phi đã đủ rồi, không thể vì nữ nhi thường tình mà làm lỡ đại sự!

Chỉ có điều, bà đưa tay vỗ nhẹ tay Hạ Hầu Cảnh, cất giọng dịu dàng ấm áp: “Con trưởng thành rồi, cổ nhân nói: trước thành gia, sau lập nghiệp. Thù của mẫu phi con thì nhất định phải báo, nhưng cô vẫn hi vọng con có thể mau sớm thành thân, tìm nương tử để có người chăm sóc cho con, trong lòng cô cũng an ủi đôi chút ~”

Ánh mắt Hạ Hầu Cảnh gom lại thành một tầng mây mù, bên trong lộ ra thấp thoáng một chút bi thương, hấn chột cười một tiếng, ngữ điệu nghe không ra cảm xúc lắm bảm nói: “Ta cũng muốn thành thân sớm, nhưng mà nàng không muốn gả cho ta!”

Mộc Thanh Lan nghe vậy ánh mắt ngưng tụ, cầm lấy tay hấn hơi dùng sức, nhìn Hạ Hầu Cảnh cau mày, không tin nói: “Thiên hạ còn có nữ nhân nhìn không vừa mắt Tiểu Cảnh con?”

Đợi sau khi lấy lại tinh thần, ý thức được mình đã nói cái gì, giọng nói Hạ Hầu Cảnh lạnh lạnh nhưng không đánh mất sự hòa nhã, mỉm cười gật đầu: “Củ cải xanh tất cả đều có tình yêu (*), thiên hạ nhiều nữ tử như vậy, vẫn có ngoại lệ!”

(*) Ý chỉ ai cũng có sở thích của riêng mình, không quan trọng ai đúng ai sai.

“Đừng nói sang chuyện khác, mới vừa rồi con nói nàng không muốn gả cho con, nha đầu kia là ai?” Tròng mắt xinh đẹp nhưng sắc bén của Mộc Thanh Lan mang theo ý dò xét, bắn khoắn ở trên người Hạ Hầu Cảnh, giọng nói hơi tức giận: “Nói đi, cô làm chủ cho con!”

Hạ Hầu Cảnh hơi ngẩn ra, nhếch môi cười, giọng nói trong trẻo như dòng suối mát: “Tạm thời còn chưa có, vừa nãy con chỉ nói đùa thôi, đợi gặp được nữ nhân con yêu và nàng cũng yêu con, chắc chắn sẽ nói cho cô biết, nhanh chóng thành thân!”

Mộc Thanh Lan ngược mắt cẩn thận quan sát, một lúc sau khẽ thờ dài nói: “Có tâm sự gì thì nói với cô, con thích, cô nhất định sẽ đoạt lấy cho con!” Năm đó Tiết Phi khiến cho Cảnh nhi chán chường một thời gian dài như vậy. Hiện tại nếu quả thật có người có thể làm Cảnh nhi lấy được sự vui vẻ trở lại, như vậy, bà có thể không cần nhắc chuyện gia thế, chỉ cần nữ tử kia xuất thân trong sạch, bà lập tức đồng ý để nàng kia vào cửa!

Thu hồi nụ cười, Hạ Hầu Cảnh trịnh trọng nghiêm túc nói: “Cô ra tay, chuyện nhất định sẽ làm chơi ăn thật. Nếu chất nhi tìm được nữ tử mình thích, chắc chắn sẽ báo cho cô đầu tiên, đến lúc đó cô lập tức đoạt cho ta, cũng có thể tiết kiệm được một ít tiền sính lễ!”

Mộc Thanh Lan nghe vậy hừ lạnh một tiếng, trợn mắt nhìn Hạ Hầu Cảnh: “Không nghiêm chỉnh!”

“Không nghiêm chỉnh cũng là do cô quá nuôn chiều!” Hạ Hầu Cảnh bất mãn phản bác, trong mắt đầy tràn ánh sáng dịu dàng.

“Không cãi với con nữa, mau theo ta dùng bữa, vừa đi cái là biến mất một thời gian dài, ta muốn gặp con còn khó hơn lên trời. Hôm nay về nhà, hãy ăn với ta một bữa cơm thật ngon!” Đôi mắt phượng quý khí của Mộc Thanh Lan mang theo ý cười dung túng, vẻ mặt chói lọi ánh sáng của tình mẫu tử.

Hôm sau, bầu trời râm mát, không lâu sau mưa to trút xuống mặt đất, tí tách tí tách, phủ lên hoa cỏ ở bên ngoài, âm thanh tinh tang vang dội, giống như một bài ca du dương trầm bổng, rửa sạch hết sự mệt mỏi trong lòng người.

Sau khi Vân Tuyết Phi tỉnh lại, Ngũ Trà theo hầu ở bên người, một mực cung kính phục dịch, từ đầu đến cuối không có lấy một nụ cười, vẫn nghiêm mặt, bĩu môi.

Nha đầu này tất cả tâm tư đều hiện hết ra trên mặt, sao Vân Tuyết Phi không nhìn ra nàng ấy đang tức giận chứ, nàng đưa tay捏 gò má mềm mại của Ngũ Trà thờ dài nói: “Bao lâu không thấy, sao có cảm giác giống như thịt ít đi nhỉ?”

Nói chưa dứt lời, Ngũ Trà đã không kiềm chế được mà đỏ mắt, ngăn chặn bàn tay Vân Tuyết Phi, hừ lạnh một tiếng, mở to mắt: “Ngũ Trà mập hay gầy không dám làm phiền tiểu thư quan tâm!”

“Em và ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, chăm sóc ta thời gian dài như vậy, trước mặt người ngoài chúng ta là chủ tớ, nhưng bên trong ta và em đều biết, tiểu thư ta coi em như người thân của mình, nếu ta không quan tâm em thì còn quan tâm ai nữa chứ?” Vân Tuyết Phi xoay mặt Ngũ Trà lại, nhìn thẳng vào mắt nàng ấy, nghiêm túc gằn

từng chữ.

Ngũ Trà nghe xong, trong lòng cảm động rất nhiều, càng thêm uất ức, nước mắt trong khóe mi đọng lại nhiều hơn, nghẹn ngào tố cáo nói: “Nếu tiểu thư thật sự coi Ngũ Trà là người thân, cũng sẽ không ba lần bốn lượt thất tín, thậm chí mất tích không để lại một chữ, mỗi lần trở lại luôn chông chất vết thương!”

Dứt lời, Ngũ Trà cắn chặt môi, khuôn mặt nhỏ nhắn rối rắm ở chung một chỗ, trong mắt mơ hồ lộ ra sự đau lòng.

Vân Tuyết Phi xúc động, sắc mặt khó nén áy náy, trong lòng càng thêm ấm áp bởi vì những lời này, nàng đưa tay nâng cằm Ngũ Trà, khẽ cườm một tiếng: “Biết Ngũ Trà mỹ nhân quan tâm ta nhất, về sau ta chắc chắn nhớ kỹ, có chuyện gì cũng sẽ báo cáo Ngũ Trà mỹ nhân trước khi hành động, đi ra ngoài thì chú ý an toàn, nhất định bảo cẩn thận bảo vệ không để mình bị thương!”

Ngũ Trà ngẩn ra, ngay sau đó hơi đỏ mặt, nhìn ánh mắt trêu đùa của nàng, lắp bắp: “Tiểu, tiểu thư, người thật là hư, lại trêu người ta!”

“Này, đừng giận nữa?” Vân Tuyết Phi chau mày, khóe miệng cong lên, nhỏ giọng nói.

Ngũ Trà bĩu môi, giọng nói hơi khàn: “Tiểu thư không được bỏ lại Ngũ Trà một lần nào nữa đấy!”

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, nhìn khắp bốn phía, nhẹ giọng hỏi thăm: “Chỉ một mình em? Đào Thất đi đâu rồi?”

Ánh mắt Ngũ Trà chột lóe, cúi đầu trả lời: “Nàng ấy cảm thấy trong người khó chịu, đang ở trong phòng nghỉ ngơi!”

“Vậ à!” Vân Tuyết Phi đột nhiên cười khẽ: “Em sang chăm sóc nàng ấy đi, bên đây ta cũng không còn chuyện gì!”

Ngũ Trà nghe vậy, đột nhiên giật mình: “Ồ! Quên mất!”

Vân Tuyết Phi khó hiểu nhìn Ngũ Trà hỏi: “Quên cái gì?”

“Vương Gia nói sau khi người tỉnh lại thì đến chỗ ngài ấy, Tô lão gia ở bên kia đang chờ tiểu thư người đây~” Ngũ Trà le lưỡi một cái, ngượng ngùng nói: “Mới vừa rồi chỉ lo giận dỗi đùa giỡn, làm cho chuyện đứng đắn quên mất!”

Vân Tuyết Phi đưa tay làm bộ tức giận gõ trán Ngũ Trà hai cái, dùng lỗ mũi hừ một tiếng: “Em Tiểu Mê Hồ, phạt em hôm nay đi chăm sóc Đào Thất!”

Tiếp theo, Vân Tuyết Phi đến trước gương sửa sang lại dung nhan và quần áo, mới vừa đẩy cửa ra, một dòng hơi lạnh kèm theo mùi thơm của bùn đất liền xông vào mũi.

Tí tách nước mưa như chuỗi ngọc bị đứt, từng giọt chảy xuống đất, gom lại thành dòng nước, Vân Tuyết Phi khép quần áo trên người, lấy một nhánh hoa mai làm dù đi vào trong mưa.

Trong phòng ngoài phòng là hai loại thời tiết, khi Vân Tuyết Phi đẩy cửa bước vào, lập tức hơi nóng phả vào mặt, ngửa một chút, lạnh lẽo trên người trong nháy mắt biến thành hơi nước, từ từ bốc hơi.

Tư Nam Tuyết và Tô Thần Tường đang tập trung tinh thần nhìn chăm quân cờ trên bàn, lúc nghe thấy tiếng cửa mở kéo kẹt, tức thời dời đi lực chú ý, tất cả các ánh mắt đều rơi vào trên người Vân Tuyết Phi.

“Phụ thân, hôm nay mưa lớn như vậy, sao người lại tới đây?” Vân Tuyết Phi đưa áo choàng cho nha hoàn bên cạnh, khoan thai đi vào trong phòng.

“Còn không phải là vì con, nghe nói nha đầu con lại gây chuyện bị thương!” Trên mặt Tô Thần Tường tràn đầy cung chiêu lo lắng.

Vân Tuyết Phi nhú chặt lông mày, nhìn qua Tư Nam Tuyết, hung ác trợn mắt: “Huynh lại ở sau lưng nói xấu ta gì hả?”

Con người Tư Nam Tuyết chột lóe, để ly trà xuống, giọng nói trong trẻo chất phát: “Ta chỉ nói đúng sự thật!”

“Hừ! Ta thấy huynh rất vui sướng khi người gặp họa thì họa thì phải!” Vân Tuyết Phi đi thẳng đến bên cạnh Tô Thần Tường tìm một vị trí ngồi xuống, nhìn xuống bàn cờ, sau đó chỉ vào một chỗ nói: “Phụ thân, hạ chỗ này!”

Tô Thần Tường theo lời hạ cờ, chỉ một chiêu thay đổi cục diện bàn cờ, đắc ý nhướng mi với Tư Nam Tuyết: “Quả nhiên nữ nhi đúng là tiểu tâm can của phụ thân!”

Vẻ mặt Tư Nam Tuyết thông dong, mặt mày hờ hững, không kiêu ngạo không nóng nảy: “Vẫn chưa kết thúc, tất cả đều còn có phản công!”

Ánh mắt hai người lần nữa tụ lại trên bàn cờ, ước chừng chém giết kịch liệt hơn nửa canh giờ, lấy chiến thắng của Tư Nam Tuyết làm kết cục.

“Tên tiểu tử này, ta dầu gì cũng là nhạc phụ ngươi, nữ nhi ngồi ở bên cạnh theo dõi, thế nhưng một chút thể diện ngươi cũng không cho!” Tô Thần Tường trừng mắt liếc hắt một cái, hừ một tiếng.

“Đúng đó, tốt xấu gì cũng là nhạc phụ huynh, Tur Nam Tuyết huynh không nhìn mặt tăng, cũng phải nể mặt mũi ta chứ!” Vân Tuyết Phi cau mày không vui.

Tur Nam Tuyết đang dọn dẹp bàn cờ nghe vậy thì dừng lại, chột mím cười, như tắm gió xuân: “Ta tin tưởng nhạc phụ đại nhân thích quan minh chính đại đánh cờ hơn!”

Khóe miệng Tô Thần Tường vui vẻ nâng lên, dòm Tur Nam Tuyết nói: “Người có ý định cùng ta học một chút chuyện buôn bán không?” Hắc bổng chốc quay đầu, áy náy nhìn Vân Tuyết Phi, trong ánh mắt sâu kín tràn trề sự yêu thương: “Mọi thứ của ta sớm muộn đều giao lại cho Phi Nhi, làm tướng công nò, ta hi vọng người có thể giúp nó phân ưu giải nạn!”

Vân Tuyết Phi sửng sò, làm sao cũng không ngờ phụ thân đột nhiên nhắc đến chuyện này, nàng nhìn ánh mắt áy náy của Tô Thần Tường, an ủi nói: “Phụ thân trước đây người cũng không biết rõ có sự tồn tại của ta, cái gọi là người không biết không có tội, không cần khó chịu!”

Tô Thần Tường trông thấy nữ nhi khéo léo hiểu lòng người như thế, nhất thời vui mừng, nhìn Tur Nam Tuyết tiếp tục nói: “Ta chỉ có một nữ nhi duy nhất, người phải đối xử tốt với con bé. Nếu để ta biết người làm cho nó bị nửa phần uất ức, ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người. Mặc dù nhà ta là thương nhân, nhưng trong lòng ta Phi Nhi chính là công chúa cao quý nhất, đáng giá với tất cả mọi thứ tốt nhất trên đời!”

Tur Nam Tuyết trịnh trọng gật đầu một cái, không để ý tới Tô Thần Tường đang có mặt ở đây, đưa tay tới nắm lấy tay Vân Tuyết Phi, chứng kiến vẻ mặt nàng đỏ ửng yêu kiều, trong lòng một trận nhộn

nhạo.

“Ta thấy thời gian không còn sớm nữa, ta còn phải kiểm tra ở cửa hàng, hôm nay tới đây thôi, ta đi trước ~” Tô Thần Tường đứng dậy cáo từ: “Nhìn thấy Phi Nhi không có gì nguy hiểm tính mạng, ta cũng an lòng!”

Sau tiếng đóng cửa lần nữa vang lên, trong nhà chỉ lại hai người, Tư Nam Tuyết duỗi tay nói với Vân Tuyết Phi: “Tới đây!”

Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng đi tới, còn chưa đứng vững, Tư Nam Tuyết đã kéo Vân Tuyết Phi vào trong ngực, ngửi mùi thơm nữ nhi quen thuộc, hần liền cảm thấy vô cùng thoải mái: “Trong người còn chỗ nào khó chịu không?”

Rúc vào trong ngực Tư Nam Tuyết, Vân Tuyết Phi nâng nửa người lên, đột nhiên ngẩng đầu, lại gần bên tai Tư Nam Tuyết, thổi hơi nóng nói: “Không có!”

Tiếng nói vừa dứt, Tư Nam Tuyết liền cúi xuống, ngậm chặt đôi môi của nàng, khắng khít như môi với răng, triền miên đục khoét!

Chương 114: Vào cung kiến giá Thái hậu

“Thái hậu, người không thể vào, hoàng thượng không muốn gặp ai!”
Nội thị canh giữ cửa Càn Thanh điện khẩn trương ngăn cản nói.

“Lớn mật, Thái hậu người cũng dám cản, không muốn sống nữa!”
Tiêu Ngọc Cẩm quát lớn.

Ngay sau đó bịch một tiếng, đại môn bị ngoại lực đẩy ra, Tiêu Nhị Vũ
nện bước ưu nhã đi vào.

Một bộ hoa phục màu tím đậm thêu Mẫu Đơn viền chỉ vàng, thắt lưng
khảm hồng bảo thạch ở giữa, trâm vàng trên trán nhô ra lấp lư, hợp
với đôi mắt phượng âm trầm, càng thêm uy nghiêm cao quý.

Tiêu Ngọc Cẩm bên cạnh nhẹ nhàng nâng đỡ, trên gương mặt đẹp
tràn đầy sự kiêu căng, sau lưng nàng là tám cung nữ mặc quần áo
màu sáng, cung kính cúi đầu bước nhỏ theo.

“Mẫu hậu, sao người lại đến đây?” Hạ Hầu Huyền từ trong tấu
chương ngẩng đầu lên, miệng khẽ nhếch tạo nên một đường cong
nhàn nhạt.

“Sao vậy? Không hoan nghênh ta à?” Tiêu Nhị Vũ đưa tay ngăn tỳ
tùng ở ngoài cửa, để một mình Tiêu Ngọc Cẩm dìu bà đi vào chính
điện, sắc mặt hơi không vui.

Hạ Hầu Huyền đứng dậy đi xuống, vẻ mặt cung kính nghênh đón:
“Mẫu hậu có thể tới gặp ta, hài nhi tất nhiên cảm thấy rất vinh hạnh!”

Tiêu Nhị Vũ nhướng mi nhìn Hạ Hầu Huyền một cái, đuổi ta ra, ngạo lạnh nói: “Để Ngọc Cẩm đỡ ai gia là được!”

Từ sau khi bước vào đây, tầm mắt Tiêu Ngọc Cẩm thỉnh thoảng rơi vào trên cơ thể tuấn dật cao quý của Hạ Hầu Huyền, lúc này nghe thấy Thái hậu chỉ đích danh mình, hai gò má bỗng chốc ửng đỏ như rặng mây, thâm tình liếc nam nhân siêu phàm kia một cái, giọng nói yêu kiều động lòng người vang lên: “Hoàng thượng trọng thương vừa khỏi, không nên vất vả, hãy để cho nô tỳ phục vụ thái hậu nương nương ~”

Hạ Hầu Huyền chau mày lại, thật sâu đưa mắt nhìn Tiêu Ngọc Cẩm, tròn mắt nàng ta đảo hai cái, lúc định quay đầu nhìn lại, Hạ Hầu Huyền đã lập tức thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: “Vậy làm phiền Tiêu tiểu thư rồi!”

Tiêu Ngọc Cẩm dịu dàng nhìn thoáng qua Hạ Hầu Huyền, sau đó cung kính cúi đầu, mềm mại nói: “Đây là chuyện nô tỳ nên làm ~”

Hạ Hầu Huyền không để ý tới nữa, chuyển mắt lên người Tiêu Nhị Vũ, thoải mái nói: “Mẫu hậu, xin mời ngồi, đợi nhi tử phê xong tấu chương sẽ cùng mẫu hậu ra ngoài đi dạo!”

Tiêu Nhị Vũ nhíu chặt lông mày, trông thấy tấu chương chất thành đống cao trên bàn, tiếp theo quay đầu, chống lại tầm mắt Hạ Hầu Huyền, không khỏi đưa tay sờ vết thương ở lồng ngực, ngữ điệu nghe không ra cảm xúc vang lên: “Chỗ này còn đau không?”

Trong con người thâm thúy của Hạ Hầu Huyền hiện lên một chút ấm áp, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Nhị Vũ, gật đầu một cái: “Có chút ~” dừng một lát, giống như nhớ tới chuyện gì đó, lại bổ sung thêm một câu: “Mấy ngày nữa là có thể hoàn toàn khỏi rồi, mẫu hậu không cần

lo lắng!”

Ánh mắt Tiêu Nhị Vũ ngưng trọng, như có điều suy nghĩ nhìn Hạ Hầu Huyền, chốc lát sau, có chút ý vị sâu xa nói: “Nghỉ ngơi thật tốt, chớ để mệt mỏi quá độ, những chuyện này tạm thời giao cho nhị ca con làm. Dù sao các con cũng là huynh đệ ruột, có thể hỗ trợ lẫn nhau, không cần phải quá mức câu nệ!”

“Tạ mẫu hậu quan tâm, chẳng qua nhị ca không hề hứng thú với chuyện này, nhi tử cũng không tiện miễn cưỡng, hơn nữa một mình nhi tử có thể xử lý tốt ạ!” Hạ Hầu Huyền chột cười một tiếng, nhỏ giọng nói.

Tiêu Nhị Vũ nghe vậy, trong mắt nhanh chóng ngưng tụ âm trầm, nhưng lập tức biến mất không thấy gì nữa, nàng mím môi một cái, dặn dò xung quanh: “Tất cả các người đi xuống coi chừng!”

“Dạ ~” Mọi người cúi đầu nhận lệnh.

Đợi trong điện chỉ còn sót lại hai người, sắc mặt Tiêu Nhị Vũ trầm xuống khẽ hừ một tiếng: “Những ngày qua con trọng thương nằm ở trên giường, chuyện của triều đình đều do nhị ca thay con giải quyết, năng lực của nó con là người thấy rõ nhất ~”

Bất chợt bà ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mắt Hạ Hầu Huyền: “Thân là thiên tử, phải hiểu được học được việc giao quyền, nó là ca ca ruột của con, so với những người ngoài kia thì dù sao cũng tốt hơn nhiều!”

Hạ Hầu Huyền đáp một tiếng, mặc dù cảm xúc che giấu rất tốt, nhưng nếu quan sát kỹ vẫn có thể nhìn ra trong đó lóe lên sự chua chát: “Mẫu hậu khổ tâm nhi tử hiểu, chỉ là bây giờ chưa đến lúc cần nhị ca hỗ trợ, huynh ấy đến Kinh Thành đã một khoảng thời gian rồi,

nghe nói thị thiếp huynh ấy mang thai, là đứa con đầu tiên của nhị ca. Hiện tại sức khỏe nhi tử cũng khá, nhị ca không cần phải quan tâm nữa, có thể trở về trông coi đứa bé ra đời!”

Tiêu Nhị Vũ há có thể không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, nhớ lại tin tức nhận được lúc trước, bà chợt cảm thấy vô cùng tức giận: “Nó là ca ca ruột của con, con lại không chịu dung nạp nó?”

Hạ Hầu Huyền thấy sắc mặt Tiêu Nhị Vũ hơi âm u, hắn cau mày, nhướn mi nói: “Đây là nhi tử có ý tốt, xin mẫu hậu minh xét!”

Tiêu Nhị Vũ lạnh mặt, ngữ điệu giống như từ trong kẽ răng nặn ra: “Người đừng coi ta như kẻ ngu, hôm nay ta tới đây không phải nghe người nói lời ngon ngọt, ta nghe nói người cho giải tán người mai phục ở xung quanh Hộ quốc vương phủ, tại sao lại làm như vậy?”

Rốt cuộc đã vào chủ đề, Hạ Hầu Huyền thường thức thái độ trở mặt của bà, lông mày như mực chau lên: “Dù sao hắn cũng là đệ đệ của ta, ta không thể tuyệt tình như vậy!”

Sắc mặt Tiêu Nhị Vũ hơi đổi, ánh mắt nhìn Hạ Hầu Huyền không tán thành nói: “Người chỉ có ca ca không có đệ đệ, ai gia cũng chỉ sinh Thuần nhi và nhi. Hạ Hầu Cảnh hoàn toàn không phải đệ đệ của người, hắn là kẻ thù của người, vẫn mơ ước ngôi vị hoàng đế của người, người phải diệt trừ hắn, để tránh đem dài lắm mộng!”

Hạ Hầu Huyền cười nhạt, nụ cười không đạt đáy mắt: “Mẫu hậu người nghiêm trọng quá rồi, A Cảnh từ nhỏ cùng ta lớn lên, hắn là hạng người ta hiểu rõ nhất!”

“Người hiểu? Người hiểu được cái gì?” Tiêu Nhị Vũ mím chặt môi, cũng không chế không nổi nữa, khuôn mặt tức giận, ánh mắt nhìn Hạ Hầu Huyền đầy chỉ trích: “Trong khoảng thời gian này khắp nơi nổi

dậy làm phản, kêu gọi đưa cửu hoàng tử lên ngôi, chỉ có người coi hấn là đệ đệ, nhưng hấn có coi người ra gì đâu!”

“Ngôi vị hoàng đế này vốn chính là hấn nhường cho nhi tử, dù cho bị cướp đi, nhi tử cũng không có nửa câu oán hận.....”

Bốp một tiếng, Tiêu Nhị Vũ hung hang giáng một tát, bà hít sâu một hơi, ánh mắt bén nhọn: “Ngôi vị hoàng đế này là ta thiên tân vạn khổ mới giành lấy được, người không muốn ngồi cũng không sao, để lại cho Thuần nhi, hoàng thượng Đại Hạ Quốc nhất định phải là con cháu Tiêu gia ta!”

Bị ánh mắt lạnh lẽo như vậy nhìn chăm chăm, Hạ Hầu Huyền cũng không lùi bước, trấn định nhìn Tiêu Nhị Vũ: “Mẫu hậu, chúng ta đã làm quá nhiều chuyện sai trái, không nên tiếp tục phạm lỗi nữa!”

“Cái gì gọi là không nên tiếp tục phạm lỗi? Tranh đoạt ngôi vị hoàng đế vốn chính là người chết ta mất mạng, người muốn trả lại hấn ngôi vị hoàng đế, đã hỏi qua hấn có tha thứ cho người hay chưa?” Tiêu Nhị Vũ cất giọng bén nhọn, giống như cực kỳ kích động: “Chúng ta đã không thể quay đầu được rồi, người hại chết Tiết Phi, ta giết mẫu thân hấn, người cho rằng hấn sẽ dễ dàng bỏ qua cho chúng ta?”

Hạ Hầu Huyền có chút ngây ngẩn nhìn Tiêu Nhị Vũ, há miệng, cả kinh nói: “Thì ra Dao phi thật sự là người hại chết!”

“Đúng, là ta hại chết nàng ta, ta cố ý thừa dịp lúc hoàng thượng rời cung, tìm người cưỡng gian nữ nhân kia!” Tiêu Nhị Vũ ác độc cười: “Nàng ta không phải độc sủng hậu cung sao? Ta khiến cho nàng ta không còn mặt mũi gặp hoàng thượng, không còn mặt mũi tranh giành tình cảm với ta, ta muốn làm cho nàng ta phải mang tiếng xấu muôn đời!”

Hết thảy đều không thể quay lại được nữa, Hạ Hầu Huyền lạnh lẽo trong lòng, khổ sở nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt có chút rung rung. Hắn nhớ lại một nữ tử tốt đẹp như thế, là người mà phụ thân yêu nhất. Vậy mà lại bị mẫu thân của mình dùng thủ đoạn hèn hạ hại chết, nhưng người đó đã sinh ra hắn nuôi nấng hắn, thì có thể làm sao chứ?

“Nếu ngươi không muốn ngồi ở vị trí này, lập tức ra một tờ chiếu thư thoái vị đi, truyền ngôi cho Thuần nhi!” Tiêu Nhị Vũ thu hồi nụ cười nơi khóe môi, giọng nói hơi trầm xuống: “Về sau không được phép nói những lời ngu ngốc đó nữa, Tiêu Nhị Vũ ta cũng không phải chỉ có một mình ngươi là con, nếu ngươi dám phản bội ta, đừng trách mẫu hậu trở mặt vô tình!”

Thấy Hạ Hầu Huyền không nói, Tiêu Nhị Vũ xoa xoa cái trán mệt mỏi, một đôi mắt phượng trong trẻo lạnh lùng: “Ngươi tốt nhất suy nghĩ thật kỹ, ta đi gặp Thuần nhi một lát!”

Lâm Phượng viên Hộ quốc vương phủ, sau giờ Ngọ ánh mặt trời trải dài trên mặt đất, hương hoa thoang thoảng trong gió, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

“Đào Thất, mấy ngày qua thân thể đã khá hơn chưa?” Vân Tuyết Phi nhận lấy nước trà đưa tới, khẽ nhấp miệng, mỉm cười hỏi.

“Đa tạ vương phi quan tâm, có Ngũ Trà chăm sóc, nô tỳ khỏe nhiều rồi ạ!” Đào Thất vui mừng cảm kích.

“Vậy thì tốt, mấy ngày nay không uống được trà ngươi pha, quả thật rất nhớ, hôm nay rốt cuộc có thể đỡ thèm rồi ~” Vân Tuyết Phi thích chí, le lưỡi một cái.

Đào Thất nở nụ cười: “Vậy vương phi uống nhiều một chút!”

Vân Tuyết Phi mỉm cười gật đầu một cái, cầm ly trà nâng lên khoe miệng, đang chuẩn bị uống, Ngũ Trà hấp tấp xông vào, gương mặt luống cuống.

“Tiểu, tiểu thư, không xong.....” Ngũ Trà thờ hớn hển nói, nhận lấy ly trà Đào Thất đưa tới, một hơi uống sạch, sau đó đưa tay quệt miệng, thờ dốc một hơi, bình phục lại, nàng khẩn trương nói: “Trong cung truyền đến tin tức, Thái hậu tuyên Hộ quốc vương phi vào cung!”

Đào Thất nghe vậy, ánh mắt nhấp nháy, lo lắng nhìn Vân Tuyết Phi nói: “Vương phi, cái này làm sao mới tốt? Thương thế của người còn chưa hồi phục hoàn toàn, có muốn từ chối không?”

Vân Tuyết Phi siết chặt mép ly, ánh mắt ngưng tụ, đời này nàng và Tiêu Nhị Vũ nữ nhân kia chưa từng qua lại, vì sao bà ta lại muốn gặp nàng?

“Tiểu thư, bây giờ vương gia không có ở vương phủ, nếu tiểu thư vào cung, bị Thái hậu làm khó thì phải làm sao đây?” Ngũ Trà vội vàng nói.

Vân Tuyết Phi suy nghĩ một chút, để ly trà xuống, đi tới trước bàn trang điểm ngồi xuống, căn dặn: “Ngũ Trà, trang điểm cho ta, trang dung trang nghiêm một chút!”

Ánh mắt Đào Thất căng thẳng, vội vàng đi tiến lên: “Vương phi, người quyết định muốn đi sao? Đừng đi mà, Thái hậu tìm người chắc chắn không có chuyện tốt rồi!”

Vân Tuyết Phi có chút buồn cười nhìn hai nha đầu một lòng suy nghĩ vì mình này, nàng nhẹ giọng trấn an nói: “Bà ta đường đường là Thái hậu một nước, chắc chắn sẽ không làm khó một tiểu nữ tử như ta

đâu!”

“VẬY TIỂU THƯ, NGƯỜI DẪN EM CÙNG ĐI VỚI!” Lần này Ngũ Trà cũng không muốn bị bỏ lại nữa, cho dù trước mặt là hồng thủy mãnh thú (*), nàng vẫn muốn đi theo.

(* Lũ lụt và thú dữ

“ĐƯỢC ~” Vân Tuyết Phi khẽ gật đầu.

Ngoài cửa sổ gió hiu hiu mát rượi, thổi tung bức rèm che phát ra âm thanh ting tang vang dội, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động. Chốc lát sau, Vân Tuyết Phi đã mặc cung trang bước ra khỏi Lâm Phượng viên, ngồi vào kiệu nhỏ do trong cung sắp xếp di chuyển đến cung điện vừa quen thuộc vừa xa lạ kia.

“XEM RA LÃO YÊU BÀ ĐÓ SINH LÒNG NGHI NGỜ RỒI!” Trên nóc nhà, Tần Lan mặc một bộ quần áo dài màu xanh, cầm một bầu rượu nằm nghiêng, màu vàng kim rực rỡ, càng thêm mờ ảo như tranh vẽ.

Tư Nam Tuyết mặc một bộ quần áo dài trắng như tuyết, ngồi ở bên cạnh, nhìn chăm chăm này cỗ kiệu đang càng ngày càng xa, yên lặng không nói.

“KHÔNG ĐI THEO SAO?” Tần Lan cười nhẹ nói: “HẠ HẦU HUYỀN NAM NHÂN KIA CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ NHÂN VẬT DỄ DÀNG BUÔNG THA, NÀNG VÀO CUNG NHƯ VẬY, ĐẾN LÚC ĐÓ MUỐN RA NGOÀI SẼ KHÔNG HỀ ĐƠN GIẢN ĐÂU!”

Tư Nam Tuyết mấp máy môi, đôi con ngươi thâm thúy, giống như một xoáy nước bí ẩn, một lúc sau, giọng nói trầm thấp vang lên: “Hoàng cung không phải là nơi nàng ấy nên ở!”

Tần Lan uống một ngụm rượu, nhìn Tư Nam Tuyết cười một tiếng:

“Ta coi ngươi có thể nhịn được bao lâu!”

Cỗ kiệu được khiêng thẳng vào trong cung, sau khi Vân Tuyết Phi xuống kiệu, trông thấy cái lồng chim xanh vàng rực rỡ vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, trong lòng nàng một hồi phức tạp.

“Lần nữa trở lại đây có phải có rất nhiều cảm xúc không?” Mộ Dung Thanh Y từ trên cầu thang từng bước từng bước đi xuống.

Không ngờ vào cung người đầu tiên nhìn thấy lại là Mộ Dung Thanh Y, ánh mắt Vân Tuyết Phi thoáng qua một chút sáng tỏ, nhếch miệng nói: “Ngươi vẫn chờ ta ở đây?”

Mộ Dung Thanh Y đi tới trước mặt Vân Tuyết Phi thì dừng lại, che miệng cười nói: “Quả nhiên ngươi chính là người hiểu ta nhất, ta nghe nói ngươi sẽ đến, nên sáng sớm đã đứng chờ ở đây!”

Vân Tuyết Phi nhìn xung quanh một vòng, tiếp theo ánh mắt cố định trên người Mộ Dung Thanh Y, nhíu mày: “Có phải ta nên cho rằng ngươi rất yêu mến ta hay không?”

“Ừ, đúng là ta rất thích ngươi, dù sao tất cả mọi thứ của ta đều là ngươi ban cho, này quần áo hoa lệ, này đồ trang sức đẹp đẽ, này địa vị tôn quý, này cuộc sống của kẻ bề trên.....” Mộ Dung Thanh Y lại gần, cười khế, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói: “Vân Tuyết Phi, không, phải gọi ngươi là Tiết Phi, lần này ta nhất định sẽ cười đến cuối cùng!”

“Hoàng thái hậu có chỉ, tuyên Hộ quốc vương phi Vân Tuyết Phi vào điện!” Một vị thái giám đứng trên đài cao truyền lời đến.

“Lần này ta coi ngươi chết như thế nào!” Con ngươi Mộ Dung Thanh Y lóe lên vẻ hưng phấn, đưa mắt nhìn ngày càng xa của Vân Tuyết

Phi.

Chương 115-1: Bị nhốt trong hoàng cung (1)

Lại một lần nữa bước vào Thọ Ninh điện, có một loại cảm giác giống như đã cách mấy đời, Vân Tuyết Phi nhìn một hàng tỳ nữ đứng hàng cúi đầu nghênh tiếp, dưới chân là thềm được lát bằng cẩm thạch thượng hạng, mùi nhang thoang thoảng trong không khí, nhếch miệng tạo nên một đường cong trào phúng. Ở trong mắt dân chúng kể từ sau khi tiên hoàng tạ thế Hoàng thái hậu luôn làm bạn với nhang đèn, chăm sóc phật đường. Tuy nhiên lại không biết mặc dù bà ta cống sau không bước cổng trước không ra, nhưng cũng đã trải qua cuộc sống xa hoa nhất trên thế giới này.

“Vương phi, Tạp gia chỉ có thể đưa đến đây, Thái hậu có lệnh, để cho một mình ngài vào!” Thái giám dẫn đường cúi đầu nói.

Dường như Vân Tuyết Phi sừng sốt một chút, nhìn về phía cung điện vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, không quá mức để ý gật đầu: “Làm phiền công công~”

Tiếp theo quay đầu trông thấy ánh mắt tràn đầy lo lắng của Ngũ Trà, nàng cười khẽ nói: “Em chờ ta ở đây ~”

Ngũ Trà dĩ nhiên biết phép tắc trong hoàng cung, nhưng nếu để cho tiểu thư một mình đi vào đầm rồng hang hổ, trong lòng nàng cũng không an tâm, gương mặt nhỏ nhắn rối rắm ở chung một chỗ, nàng áp úng nói: “Nô tỳ có thể đi vào chung không? Tiểu thư người một mình vào đó, nô tỳ không yên lòng!”

“Tỳ nữ của vương phi chờ ở chỗ này là được. Thái hậu có lệnh, chỉ

muốn gặp một mình vương phi, kính xin vương phi nhanh vào trong, đừng để Thái hậu chờ lâu, khiến Tạp gia kho xử!” Trong mắt thái giám tràn đầy sự sốt ruột, the thé thúc giục.

Vân Tuyết phi nhìn Ngũ Trà căng thẳng, sắc mặt chợt thay đổi nặng nề, dịu dàng nói: “Chúng ta nên cảm thấy vinh hạnh, hoàng cung này không phải tất cả mọi người đều có thể bước vào, ít nhất bây giờ ta và em đã thật sự được đặt chân ở đây, về sau nói ra cũng có mặt mũi!”

Thái giám bên cạnh dẫn đường nghe vậy, khinh miệt bằng nửa con mắt, không nhìn được nói: “Vương phi vẫn nên tranh thủ thời gian, Thái hậu cũng chờ lâu rồi, nếu không đi vào trong, chọc giận Thái hậu, Tạp gia cũng không giúp được người!”

Vân Tuyết Phi nhú mày, không thèm quan tâm cười nói: “Sợ rằng đến lúc đó bản thân công công cũng khó bảo toàn!”

“Người...người.....” Thái giám này nghe vậy sắc mặt bỗng chốc đỏ lên vì tức, vẫn cho rằng quả hồng mềm chưa từng trải qua việc đời, không nghĩ tới còn là một người mồm miệng lạnh lợi.

Nhung Ngũ Trà vẫn cảm thấy rất lo, xưa đi không được, nhưng hấy tiểu thư như thế, trong lòng biết rõ cưỡng cầu nữa cũng không vào được, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu: “Ngũ Trà ở chỗ này chờ tiểu thư!”

Đối diện đôi mắt quan tâm của Ngũ Trà, Vân Tuyết Phi khẽ gật đầu cười yếu ớt.

Lần thứ hai đi tới trước đại môn tràn đầy uy nghiêm, Vân Tuyết Phi cảm khái ngàn vạn, không ngờ quanh đi quẩn lại, nàng lại một lần nữa đến nơi này.

Lục Y nha hoàn giữ cửa lập tức đẩy cửa ra, nói với Vân Tuyết Phi: “Vương phi mời vào bên trong, Thái hậu đang ở bên trong!”

Lần này Vân Tuyết Phi cũng không do dự, nhắc chân tiến thẳng vào.

Nàng vừa bước vào, cửa lập tức bị người ở bên ngoài đóng lại, Vân Tuyết Phi dừng một chút, vẫn tiếp tục đi vào bên trong, nàng nhớ bên trong có một Phật đường, đó là chỗ Tiêu Nhị Vũ thường ở.

Đến gần Phật đường liền nghe được âm thanh gõ mõ nhẹ nhàng, nàng đưa tay mở rèm ra, quả nhiên bắt gặp Tiêu Nhị Vũ đang thành kính quỳ gối trước tượng Phật, trong miệng lầm bầm kinh Phật, Vân Tuyết Phi thấy vậy, cũng không quấy rầy, mà đứng ở một im lặng chờ đợi.

Ước chừng sau nửa nén nhang, Tiêu Nhị Vũ ngừng lại, mắt phượng từ từ mở ra, đứng lên nhìn Vân Tuyết Phi, xem kỹ hồi lâu, cười khe khẽ đứng lên: “Người quả nhiên còn nhớ rõ chỗ này!”

Vân Tuyết Phi không tránh né ánh mắt Tiêu Nhị Vũ, nhìn thẳng vào mắt bà ta, gật đầu một cái: “Người tìm ta tới chuyện gì?”

“Trước đây mặc dù ta tin phật, nhưng chẳng qua là muốn tâm hồn thanh tịnh, vẫn không tin trên thế giới này có quỷ thần đức phật!” Tiêu Nhị Vũ cười nhẹ, nhìn chăm chăm mặt Vân Tuyết Phi, không nháy mắt nói: “Nhưng hôm nay nhìn thấy người, thì ta đã thật sự tin!”

“Ta không phải quỷ thần, càng không phải là đức phật, không biết vì sao Thái hậu lại nói như vậy?” Vân Tuyết Phi bị ánh mắt như vậy nhìn trúng khiến toàn thân run lên, nhưng nàng cũng không lùi bước.

“Ta nói cái gì, trong lòng người hiểu rõ, Vân Tuyết Phi, Tuyết Phi, cái

tên này giống y như tên trước đây của ngươi, chẳng lẽ đây chính là sự an bài của ông trời?” Trong mắt Tiêu Nhị Vũ nhanh chóng ngưng tụ sự sắc bén lạnh lẽo, giọng nói bỗng nhiên trầm xuống: “Rõ ràng ngươi chính là người đáng chết, vì sao phải sống lại?”

Tim Vân Tuyết Phi chợt lạnh, nàng nhìn Tiêu Nhị Vũ, vẻ mặt chợt có chút giật mình, mím môi một cái, gian nan nói: “Không nghĩ tới ngươi hận ta như vậy ~” Vẻ mặt tràn đầy căm hận mà kiếp trước nàng chưa bao giờ thấy qua.

“Từ lần đầu tiên gặp ngươi, ta đã không thích ngươi, bởi vì ngươi tiếng tăm nổi như cồn, mê hoặc Hạ Hầu Cảnh, lại còn quyến rũ nhi tử của ta. Nếu như ngươi có thể an phận thủ thường, có lẽ ta còn có thể tha cho ngươi để ngươi chiếm ngôi vị hoàng hậu bên người Huyền Nhi, nhưng ngươi ghen tỵ. Từ xưa tới nay hoàng đế nào không phải là tam cung lục viện, đôi khi cần thiết kết thân cũng là thủ đoạn để củng cố hoàng quyền. Sao ta có thể để Huyền Nhi chỉ có nữ nhân là ngươi, hơn nữa ngươi và Hạ Hầu Cảnh vẫn dây dưa không rõ, nhi tử của nữ nhân kia, ta sớm muốn diệt trừ hẳn. Nhưng vì ngươi ở đây, Huyền Nhi ba lần bốn lượt không vâng lời ta, còn che chở đứa con hoang đó, ngươi nói làm sao ta sẽ thích ngươi?” Trong mắt Tiêu Nhị Vũ Phượng giăng đầy mây đen, càng nói càng kích động.

Chỉ trong thoáng chốc, căn phòng này giống như kết thành một tầng băng, hơi lạnh lan tỏa thấm vào tận xương tủy.

Vân Tuyết Phi khép hờ mồm, lông mi thật dài chớp chớp, ngữ điệu nghe không ra cảm xúc: “Vốn là trước khi ta tới, trong lòng vẫn ôm một chút hy vọng với ngươi, ít nhất kiếp trước mặc dù ngươi đối xử với Tiết Phi không coi là quá tốt, nhưng cũng ôn tồn bao dung, nhưng.....”

Dừng một chút, lời kia giống như nặn ra từ trong kẽ răng: “Thì ra tất cả đều là giả, đều là màn kịch của người, buồn cười nhất chính là ta như kẻ ngu bị người lừa lâu như vậy, thậm chí nghe theo lời người, thuyết phục Hạ Hầu Cảnh bỏ qua ngôi vị hoàng đế, nhưng người từ đầu tới đuôi đều dối gạt ta!”

Tiêu Nhị Vũ nhìn Vân Tuyết Phi một cái thật sâu, cười lạnh, xoay người, dời mắt lên trên mặt phật tổ: “Ngôi vị hoàng đế vốn nên thuộc về hài nhi của ta, ta chẳng qua là lấy lại đồ thuộc về mình, thì có lỗi gì?”

“Người hại chết mẫu phi Hạ Hầu Cảnh, đoạt ngôi vị hoàng đế vốn nên là của hắn, thậm chí làm trái lời hứa với ta, đuổi tận giết tuyệt Hạ Hầu Cảnh, người thật là ác độc!” Theo tầm mắt Tiêu Nhị Vũ nhìn sang, Vân Tuyết Phi châm chọc cười một tiếng: “Người làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, cho dù có niệm kinh siêu độ cả ngày lẫn đêm, cũng rửa không sạch tội nghiệt trên người người!”

Sắc mặt Tiêu Nhị Vũ hơi u ám, ánh mắt căng thẳng, hừ lạnh một tiếng: “Ta mang nghiệp chướng nặng nề, người thì sạch sẽ bao nhiêu?” Bà ta bỗng chốc xoay người lại, đi đến trước mặt Vân Tuyết Phi, nhìn nàng chăm chăm, gằn từng chữ: “Tiết Phi người còn nhớ tay mình nhuộm bao nhiêu máu tanh không? Người vì vương quyền của Huyền Nhi đã giết không ít người, từ xưa tới nay cá lớn nuốt cá bé, chúng ta chỉ khác lập trường mà thôi!”

Vân Tuyết Phi mím chặt môi, ánh mắt ngưng trọng, bên trong chỉ còn lại sự u ám, đôi tay nắm chặt thành quyền, không nói một câu.

“Không ngờ người sống lại, thế nhưng nhặt được một cơ thể còn trẻ như vậy, tốt lắm!” Tròng mắt Tiêu Nhị Vũ lạnh lùng chuyển một cái, như có một luồng sáng sắc bén bắn ra: “Nghe nói Hộ quốc vương gia Tư Nam Tuyệt cũng bị người mê hoặc khiến thần hồn điên đảo,

người cũng thật biết lấy lại vốn!”

Vân Tuyết Phi chán ghét, quay mặt đi, cất giọng lạnh lạnh: “Nếu hôm nay người tìm ta chỉ để ‘ôn chuyện’, hiện tại cũng không còn sớm, ta có thể đi được rồi chứ!”

“Đi? Nhưng ta định mời người ở lại trong cung, tiếp đãi người thật chu đáo đấy!” Tiêu Nhị Vũ khẽ cười nói: “Huyền Nhi vì người trà không nhớ cơm không nghĩ, khiến người làm mẫu hậu như ta không khỏi lo lắng, vì vậy ta mới mời người vào cung!”

Sắc mặt Vân Tuyết Phi bỗng nhiên trầm xuống: “Tiêu Nhị Vũ, ta ngọc một lần là đủ rồi, đừng luôn coi ta như kẻ ngu!”

“Người đưa nhỏ này, mới làm vương phi có mấy ngày mà ngay cả lễ nghi cũng quên mất?” ánh mắt Tiêu Nhị Vũ tràn ngập không vui lẫn chỉ trích, tiếp theo thay đổi sắc mặt, dịu dàng nói: “Nhưng ta rất hoài niệm thời gian người kêu ta là mẫu hậu ~”

“Ta hiểu rõ người muốn dùng ta dụ Hạ Hầu Cảnh vào cung, nhưng người tính nhầm rồi. Cho dù người có giữ ta lâu hơn nữa, hẳn cũng sẽ không tới đây!” Khóe miệng Vân Tuyết Phi khẽ nâng lên, hả hê nói: “Tốt xấu gì ta cũng là Hộ quốc vương phi, hai phần binh quyền thiên hạ, ta nghĩ dù người có hận ta đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không dám gây bất lợi cho ta. Nếu người đã muốn để ta lại đây, cũng tốt, ăn không chơi không ở không, có lợi ích mà không nhận thì chính là kẻ ngu rồi!”

Tiêu Nhị Vũ nghe vậy, ánh mắt tối sầm lại, con người vốn đang dịu dàng thoáng chốc thay đổi, ngữ điệu giống như đã nắm chắc phần thắng nói: “Vậy chúng ta chờ xem, xem người ở trong lòng Hạ Hầu Cảnh có bao nhiêu phân lượng!”

Đúng thời điểm đang giương cung bạt kiếm, ngoài phòng một trận ồn ào, đại môn bị người từ bên ngoài đá văng ra.

Mặc dù căn phòng này vô cùng kín đáo, nhưng cơ cấu lại cực kỳ khéo léo. Hết thâu âm thanh, tiếng động ở đâu thì trong phòng này cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

Tiêu Nhị Vũ cười như không cười nhìn Vân Tuyết Phi nói: “Xem con trai ngoan của ta quan tâm người cỡ nào, còn chưa tới một canh giờ, nó đã xông vào!”

Vừa dứt lời, giọng nói đầy lo lắng của Hạ Hầu Huyền liền truyền đến: “Mẫu hậu, mẫu hậu, người đang ở đâu.....”

“Theo ta ra ngoài!” Tiêu Nhị Vũ liếc Vân Tuyết Phi, cái nhìn kia rất có thâm ý.

Hạ Hầu Huyền không ngờ mẫu hậu hấn nhanh như vậy, cũng biết Phi Nhi còn sống. Mới vừa nghe Tiêu Ngọc Cẩm nói, trên người hấn thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, lập tức dùng khinh công bay tới.

“Ai ở bên ngoài hô to gọi nhỏ, có để người ta nghỉ ngơi hay không!” Tiêu Nhị Vũ khôi phục dáng vẻ đoan trang cao quý, kèm theo Vân Tuyết Phi ‘đi cùng’, từ bên trong chậm rãi đi ra.

Hạ Hầu Huyền nhìn thấy người đến an toàn không bị tổn hại gì, trái tim khẩn trương rốt cuộc cũng được thả lỏng, hấn tốn một ít thời gian để bình tĩnh lại: “Mẫu hậu, nhi tử tới đây thỉnh an người~”

“Hả? Thời gian này, hoàng nhi vẫn còn nhớ mẫu hậu sao, thật khiến mẫu hậu cảm động mà!” Tiêu Nhị Vũ cười gật đầu, nhưng nụ cười kia lại vô cùng lạnh bạc.

Hạ Hầu Huyền cũng nhìn ra được sự bất thường, nhưng không có thời gian truy cứu, toàn bộ lực chú ý của hắn đều tập trung lên người ở sau lưng mẫu hậu. Mấy ngày không gặp, Hạ Hầu Huyền phát hiện hắn rất nhớ Phi nhi. Cho dù Phi nhi đã đổi thân thể, nhưng tình yêu của hắn đối nàng lại không hề suy giảm.

Bị ánh mắt nóng rực như vậy chiếu lên người, sao Vân Tuyết Phi có thể không cảm nhận được chứ, nàng lạnh lùng liếc Hạ Hầu Huyền, sau đó liền dời đi.

“Hoàng nhi đến rất đúng lúc, Hộ quốc vương phi lần đầu vào cung, mà mẫu hậu lại không được khỏe, không một chút tinh thần và thể lực, con thay mặt mẫu hậu chiêu đãi nàng cho chu đáo ~” Tiêu Nhị Vũ đưa tay xoa xoa cái trán, ánh mắt nhìn Vân Tuyết Phi tràn đầy sự tự trách và áy náy: “Lớn tuổi, thân thể không còn được nhanh nhẹn nữa, luôn đau cái này đau cái kia, xin vương phi lượng thứ, cho hoàng nhi dẫn người đi dạo xung quanh một chút, cố gắng hết sức làm một chủ nhà tận tình!”

Hạ Hầu Huyền đang không biết làm sao để được nói chuyện với Phi nhi, lại không khiến cho mẫu thân nghi ngờ, giờ phút này khi nghe thấy lời dạn dò kia, không thể nghi ngờ đó cũng chính là ý nguyện của mình, hắn nhanh nhẩu trả lời: “Nhi tử nhất định sẽ tiếp đãi chu đáo!”

Vân Tuyết Phi lạnh lùng quét mắt qua lại giữa Tiêu Nhị Vũ và Hạ Hầu Huyền. Sau một lát, nàng hít sâu một hơi, giật giật khóe miệng, nhàn nhạt cười một tiếng: “Làm phiền hoàng thượng ~”

“Vương phi, mời tới bên này!” Hạ Hầu Huyền không kịp chờ đợi đưa tay ra hiệu.

Đi ngang Tiêu Nhị Vũ, Vân Tuyết Phi dừng bước một chút, nàng

giống như nhìn thấy này đây mắt tính toán của bà ta, nàng còn chưa kịp suy nghĩ, Hạ Hầu Huyền đã xin ý kiến nói: “Mẫu hậu thân thể không thoải mái, chúng ta không quấy rầy nữa, cáo lui trước!”

Khi Vân Tuyết Phi đi ra khỏi Thọ Ninh điện, lập tức cảm thấy không khí bỗng chốc trở nên thật trong lành, nàng há to miệng hít thở hai cái, ổn định tâm thần, nhìn bóng dáng trước mặt lạnh lùng nói: “Người muốn dẫn ta đi đâu?”

Hạ Hầu Huyền chấn động, xoay người, nở một nụ cười tươi tắn, hai mắt lóe sáng, như ngôi sao sáng nhất trong đêm tối, ngữ điệu giống như đang ca hát vui vẻ: “Phi nhi, ta rất cuộc cũng chờ được ngày đón nàng về nhà rồi!”

Chương 115-2: Bị nhốt trong hoàng cung (2)

Vân Tuyết Phi nhìn chăm chăm vào mặt Hạ Hầu Huyền, quan sát kỹ từng chỗ, không bỏ qua một chỗ nào. Một lát sau, nàng mở miệng nói: “Đây không phải nhà của ta, ta là Vân Tuyết Phi, không phải Tiết Phi, Tư Nam Tuyết là phu quân của ta, Hộ quốc vương phủ mới phải là nhà của ta!”

Nét mặt Hạ Hầu Huyền vừa rồi còn rất thân thiện, thoáng chốc đã tiêu tán, sự chờ đợi trong mắt hóa thành bi thương, hần cười khổ nói: “Phi nhi, phải làm sao thì nàng mới chịu tha thứ cho ta?”

“Tha thứ?” Vân Tuyết Phi buồn cười mà quên mất vẻ mặt thâm tình của nam tử trước mặt, giễu cợt nói: “Người bảo ta tha thứ thế nào đây? Nếu như ta không sống lại, vậy bây giờ chính là một đống xương trắng rồi, hôm nay làm gì còn có thể nhìn thấy người hối hận!”

Nhìn dáng vẻ Hạ Hầu Huyền muốn nói lại thôi, Vân Tuyết Phi há có thể không biết trong lòng hần thật sự rất hối hận, nhưng như vậy thì sao chứ? Hối hận có thể xóa bỏ chuyện hần đã phản bội mình, khiến thời gian quay lại được sao sao?

“Đúng, đúng, không thể.....” Đôi môi Hạ Hầu Huyền khô khốc, hơi hé ra, chỉ có thể thốt ra ba chữ này.

“Ta không cần người xin lỗi, bây giờ ta muốn người cho ta xuất ra cung trở về phủ!” Giữa chân mày Vân Tuyết Phi bắt đầu xuất hiện sự không kiên nhẫn, giọng nói kiên quyết vang lên: “Ta không muốn ở lại chỗ này thêm một phút một giây nào nữa!”

“Không, ta sẽ không để nàng rời!” Hạ Hầu Huyền ngưng mắt nhìn Vân Tuyết Phi, tình cảm trong mắt tuôn ra như suối, dày đặc sự nhớ nhung, dày đặc niềm hối hận, còn có không đành lòng.....

Gió thổi tung tay áo hắn, vài sợi tóc rơi xuống vàng trán, khẽ bay bay, hắn thậm tình ngắm nàng hồi lâu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, khẩn cầu: “Ở lại trong cung cùng với ta đi, chúng ta lại bắt đầu lần nữa. Phi nhi, lần này ta đồng ý nàng, ta chỉ yêu một mình nàng, cả đời này sẽ không có bất cứ nữ nhân nào khác!”

Vân Tuyết Phi bị hình tượng si tình lẫn đứt khoác của Hạ Hầu Huyền làm cho lay động, có phải tất cả mọi người sau khi mất đi mới biết hối hận không? Thế nhưng cho dù có hối hận thì có ích gì chứ? Trên mặt Vân Tuyết Phi vốn còn một ấm áp, hiện tại hoàn toàn trở nên lạnh giá, giọng điệu trầm thấp: “Hạ Hầu Huyền, ngươi không nên khiến ta ghê tởm ngươi hơn!”

Trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bi phẫn, Hạ Hầu Huyền đột nhiên cười khẽ, tiếng cười vui vẻ mang theo thể lương: “Phi nhi, hôm nay nàng cũng đã mệt mỏi rồi, ta mang nàng tìm chỗ nghỉ ngơi. Sau đó lập tức sẽ rời khỏi, tuyệt đối không quấy rầy nàng!”

Vân Tuyết Phi biết có nói tiếp cũng phí công, trợn mắt nhìn Hạ Hầu Huyền một cái, bất đắc dĩ đi theo.

Sau khi sắp xếp cho Vân Tuyết Phi vào ở Trường Nhạc điện, Hạ Hầu Huyền liền đi ra ngoài. Con ngươi dịu dàng thoáng cái lạnh lẽo, hắn không rõ hôm nay mẫu hậu làm vậy là có ý gì? Theo thám tử hồi báo, mẫu hậu tuyên Phi nhi vào cung trước, Mộ Dung Thanh Y nữ nhân kia đã đi tìm nàng. Nếu như, nếu như nữ nhân này lại đem thân phận của Phi nhi làm lợi thế, vậy mẫu hậu.....

Nghĩ tới đây, trái tim hắn liền thắt chặt lại, bước nhanh đến Triều Phượng điện.

Kể từ lúc Mộ Dung Thanh Y nghe nói Vân Tuyết Phi vào Thọ Ninh điện vẫn chưa trở ra, tâm tình nàng cực tốt, soi gương trang điểm cho mình, trong miệng ngâm nga một đoạn bài hát.

“Thiên Thủy, lấy cho bốn cung chiếc thoa ngọc ở đầu giường kia!” Mộ Dung Thanh Y nhìn trái nhìn phải vẫn cảm thấy chiếc thoa vàng thêu phượng hoàng tung cánh hợp với kiểu búi tóc này nhất.

Ngắm mình trong gương hồi lâu, vẫn không có động tĩnh, Mộ Dung Thanh Y không kiên nhẫn đứng dậy: “Thiên Thủy, chết ở đâu rồi, trâm của bốn cung.....”

Nhưng khi chạm đến bóng dáng màu vàng ở trên giường, nửa câu còn dư lại giữ trong cổ họng, nàng ta lập tức thay đổi sắc mặt, nở nụ cười dịu dàng tiến lên, ngọt ngào nói: “Hoàng thượng, người đã đến rồi ~”

Hạ Hầu Huyền nghịch thoa ngọc trong tay, nghe thấy âm thanh, đưa thoa ngọc ra: “Người đang tìm cái này?”

Nhìn thấy Hạ Hầu Huyền giơ đồ ra, nét mặt Mộ Dung Thanh Y chợt vui vẻ vì bất ngờ, vội vàng gật đầu một cái, đưa tay định cầm lấy, nhưng còn chưa chạm tới, tay Hạ Hầu Huyền bỗng chốc buông lỏng, thoa ngọc vọt một tiếng rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh thanh thúy.

“Hoàng thượng, người.....” Mộ Dung Thanh Y không biết vì sao, kinh ngạc ngược mắt nhìn lên gương mặt trong trẻo lạnh lùng nam nhân.

“Nghe nói hai ngày trước người đến chỗ Thái hậu?” Giọng nói Hạ Hầu Huyền nghe không ra cảm xúc sâu kín vang lên.

Cơ thể Mộ Dung Thanh Y thoáng chốc cứng đờ, con ngươi vốn mù mịt thoáng chốc trợn to, lo lắng run rẩy: “Hoàng, hoàng thượng, người đến... người đến là vì.....”

Nói chưa được hết câu Hạ Hầu Huyền lập tức bóp chặt cổ Mộ Dung Thanh Y, nhìn thấy ánh mắt lo lắng hoảng sợ kia, hấn hậm hực nói: “Người muốn cái gì ta cũng cho người, ta vốn định chỉ cần người an phận, ta sẽ để người giữ lấy vị trí quý phi, yên ổn sống hết một đời, nhưng ta thật sự quá ngây thơ rồi, nữ nhân như người trời sanh chính là không biết tự trọng!”

Mộ Dung Thanh Y đột nhiên cảm thấy khó thở, ngực nặng trĩu, sắc mặt càng thêm đỏ lên, nàng đưa tay muốn gỡ bàn tay kia ra, nhưng thử cả buổi, vẫn không xoay chuyển dù chỉ một chút. Trong lòng nàng tuyệt vọng đồng thời giống như có thể người được tử thần đang đến gần, nàng giơ tay hướng về phía Hạ Hầu Huyền, nặn ra vài giọt nước mắt: “Hoàng, hoàng.....”

Lúc cảm thấy sắp tắt thở, Hạ Hầu Huyền đột nhiên buông tay, nàng vô lực trượt xuống đất, nước mắt không ngừng tuôn ra, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

“Vân Tuyết Phi không phải là người người có thể động, trăm cảnh cáo người một câu cuối cùng. Nếu nàng bị mất một sợi tóc, ta sẽ khiến cho cả nhà Mộ Dung người chết hết!” Hạ Hầu Huyền chán ghét quét mắt nữ nhân nửa chết nửa sống trên đất, hừ lạnh một tiếng: “Tự giải quyết cho tốt!”

Thời điểm bước đến ngạch cửa, hấn đột nhiên ngừng lại, ý vị sâu xa nói: “Ta biết rõ người thích Quan Bá Luân, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ngày mai ta lập tức cho người thả hấn ra, đưa đến chỗ của người, để cho hấn ngày ngày bầu bạn với người!”

Mộ Dung Thanh Y vốn giống như cá chết hai mắt vô hồn, nhưng sau khi nghe đến cái tên ngày nhớ đêm mong ấy, liền phản ứng cực nhanh, giãy giụa bò dậy, gấp giọng nói: “Hoàng thượng, chuyện này là thật?” Phải biết nàng đi tìm Thái hậu nói điều kiện, cũng là vì giúp Bá Luân thoát cảnh tù tội, nhưng không ngờ lão yêu bà đó sau khi nghe xong câu chuyện hoang đường của nàng, lại đổi ý. Lấy cớ vì sự nhục nhã của Hoàng thất, tuyên bố muốn giết Bá Luân, nàng thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo, đắc tội Hạ Hầu Huyền, còn làm cho cả người mang tai ương.

Lần này giọng Hạ Hầu Huyền bớt trầm hơn, hóa thành nụ cười dịu dàng, hấn quay đầu lại nhìn nàng một cái, khẽ cười nói: “Người tốt nhất nên ngậm chặt miệng, giữ tốt bốn phận, làm theo lời ta dặn, ngày mai ta sẽ cho hấn tới đây cùng ngươi!”

Mộ Dung Thanh Y vui mừng, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng gật đầu, đợi sau khi Hạ Hầu Huyền đi, nàng sờ sờ vết bầm tím trên cổ, trong lòng chua chát đồng thời cũng có chút an ủi. Nàng không bỏ được vinh hoa phú quý, không bỏ được quyền lợi địa vị quý phi, nhưng lại không nỡ buông tha tình cảm với Quan Bá Luân. Nếu kiên quyết phải chọn một, cả hai bên nàng cũng không muốn bỏ bên nào.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, ngày mai sẽ được nhìn thấy Bá Luân, về sau nàng và hai người bọn họ cùng nhau sống ở trong cung, có chiếu chỉ đảm bảo của Hạ Hầu Huyền, nàng đã có thể yên tâm kê cao gối ngủ rồi.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Mộ Dung Thanh Y lập tức thức dậy trông ra cửa, từ lúc mặt trời mọc đến mặt trời lặn, trong lòng không khỏi, ánh sáng trong mắt nàng từng chút từng chút bị dập tắt.

Tại khoảnh khắc nàng xoay người tính bước vào cửa, Trương công

công đột nhiên gọi nàng lại: “Nô tài thỉnh an quý phi nương nương!”

Mộ Dung Thanh Y kích động quay người lại, đợi nhìn đến khi nhìn thấy xung quanh không một bóng người, nàng mất mát nói: “Đứng lên đi ~”

“Nô tài nhận lệnh hoàng thượng, đưa người đến chỗ quý phi!”
Trương công công đưa ngón tay chỉ ra người đang cúi đầu ở đằng sau nói: “Vị này là Tiểu Lộ Tử sau này sẽ đi theo quý phi, hầu hạ người!”

Mộ Dung Thanh Y ngẩn ra, dờn mắt nhìn bóng dáng ở phía sau, mơ hồ cảm thấy ấy vô cùng thân quen, nàng sững sờ tiến lên, trong lòng đột nhiên rung động: “Người...người ngẩng đầu lên ~”

Người nọ nghe lệnh từ từ ngẩng đầu lên, phơi bày gương mặt quen thuộc trong tầm mắt kinh hãi của Mộ Dung Thanh Y.

“Nô tài Tiểu Lộ Tử bái kiến quý phi, quý phi cát tường ~”

Chương 116-1: Nương tử, ta nhớ nàng lắm! (1)

“Bá, Bá Luân, là chàng thật sao?” Còn chưa kịp vui mừng, liền bị sự tình trước mắt làm cho hoảng sợ nói không ra lời, giọng Mộ Dung Thanh Y không thể tin mang sự rung động nhẹ nhẹ: “Chàng... sao chàng.....”

“Nếu người đã đưa đến, Tạp gia vô sự, xin được cáo lui trước ~” Trương công công hành lễ nói.

Mộ Dung Thanh Y không hề phản ứng, đôi con ngươi chỉ tập trung lên khuôn mặt nam nhân trước mặt, nhìn ấn đường của hắn, tỉ mỉ quan sát, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào.

Đây rõ ràng là Bá Luân của nàng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tĩnh như nước đọng kia, sự bất an trong lòng nàng bắt đầu lan tỏa rộng ra.

“Bá Luân, chàng...chàng có khỏe không?” Mộ Dung Thanh Y giật giật khóe miệng, làm thế nào cũng không cười nổi, sau khi cứng ngắc nói ra những lời này, chỉ có thể sững sờ đứng đó.

“Đa tạ quý phi nương nương quan tâm, nô tài rất khỏe ~” Tròng mắt Quan Bá Luân giống như một vũng nước tù, không chút phập phồng, cung kính như tượng gỗ.

“Bá Luân, chàng sao vậy? Có phải chàng giận ta không? Trách ta lâu như vậy không đến cứu chàng?” Hốc mắt Mộ Dung Thanh Y ửng đỏ, âm thanh nghẹn ngào run rẩy, nàng run run đưa bàn tay trắng muốt

như sứ, muốn vuốt ve gương mặt của người thương, chứng minh hẳn thật sự tồn tại, đang ở trước mặt nàng.

Nhưng tại thời điểm sắp chạm đến, Quan Bá Luân nghiêng một cái, lách người tránh xa, lần nữa cung kính cúi đầu: “Xin nương nương tự trọng!”

“Ha ha ~ tự trọng? Bây giờ ngay cả việc để ta đụng một cái cũng không được sao?” Hốc mắt Mộ Dung Thanh Y hơi ẩm, ngữ điệu thê lương: “Trong khoảng thời gian này mỗi thời mỗi khắc ta đều nhớ đến chàng, thậm chí vì cứu chàng không tiếc đả tội Thái hậu và Hoàng thượng ~”

Tròng mắt Quan Bá Luân hơi đảo, nhưng chỉ là thoáng qua, rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, lạnh nhạt như cũ, không nói câu nào.

“Bá Luân, chàng biết không? Giờ đây ta cái gì cũng không có, chỉ có chàng...chàng đừng dùng thái độ như vậy đối với ta được không?” Giọng Mộ Dung Thanh Y hơi run, có chút lo lắng, trong mắt mơ hồ toát ra sự khẩn cầu.

Dáng vẻ tiểu Y như thế khiến mình làm sao hạ quyết tâm đây? Hai bên cánh tay Quan Bá Luân nắm chặt thành quyền, trong ánh mắt bình tĩnh dường như xuất hiện vài vết nứt, lộ ra tia máu máu đỏ.

“Bá Luân, chàng...chàng sao vậy?” Mộ Dung Thanh Y trông thấy nam nhân trước mắt khác thường, vội vàng chạy tới khẩn trương hỏi thăm.

Quan Bá Luân khẽ cười một tiếng, sắc mặt trắng bệch có chút không bình thường, hắc lắc đầu một cái, há miệng, âm thanh khô khốc nói: “Ta không sao, đừng lo!”

“Thật à?” Mộ Dung Thanh Y không yên tâm tiếp tục hỏi, giơ tay muốn kiểm tra một phen, lại bị một đôi bàn tay ngăn lại.

Nhìn vẻ mặt nữ nhân trước mắt khẩn trương không thôi, hình như Quan Bá Luân nở nụ cười, mặt mày hơi cong cong. Hắn do dự chốc lát, rốt cuộc không nhịn được vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Mộ Dung Thanh Y, chỗ đầu ngón tay chứa đựng sự lưu luyến không nổi.

“Tiểu Y, sau này ta có thể luôn ở cạnh nàng ~” Giọng nói Quan Bá Luân hơi trầm, như nỉ non với tình nhân, chẳng qua trong khoảnh khắc ấy lại trộn lẫn một chút bi thương.

“Có thật không?” Mộ Dung Thanh Y chột mồm to mắt, bỏ qua sự khó chịu trong lòng khi nãy, trong mắt đầy tràn mừng rỡ, nàng đưa tay kéo chặt vạt áo trước ngực hắn, muốn cho hắn dựa vào nàng gần hơn một chút.

“Thật ~” Quan Bá Luân nhẹ nhàng gật đầu, phía dưới con ngươi đen nhánh che giấu sóng lớn mãnh liệt.

“Thật tốt quá, Bá Luân!” Mộ Dung Thanh Y kích động đưa tay vòng chắc eo Quan Bá Luân, vùi đầu vào trong ngực của hắn, nhỏ nhẹ nói: “Bá Luân, đợi thêm một thời gian ngắn nữa, chúng ta có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ, đến lúc đó ta muốn sinh con cho chàng, lưu giữ đứa bé mang huyết thống hai người chúng ta!”

Mộ Dung Thanh Y từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, mắt sáng trong, ngọt ngào cười nói: “Nhất định rất đáng yêu!”

Quan Bá Luân tham luyến người dịu dàng như nước này, người được mùi hương nữ nhân thoang thoảng quen thuộc, đắm mình vào trong

đó, nhưng khi nghe được hai từ đứa bé, toàn thân hấn chấn động, từ từ kéo dài khoảng cách với nàng.

“Tiểu Y, chúng ta không thể, ta không thể cho.....” Quan Bá Luân giống như đè nén khổ sở cực lớn, nhỏ giọng nói.

“Không thể cho cái gì?” Mộ Dung Thanh Y cau mày, không rõ chân tướng, cong môi, hơi sợ hỏi: “Chàng...Có phải chàng có chuyện gì gạt ta không?”

Mới vừa rồi còn ôn hòa bắn ra bốn phía, nhưng bây giờ lại rơi vào yên tĩnh như chết, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng lá cây bị gió thổi phát ra âm thanh sần sạt.

Đúng lúc bầu không khí lạnh lẽo ngày một khuếch đại, Quan Bá Luân chợt cúi đầu nở nụ cười, lắc đầu một cái, ngưng mắt nhìn Mộ Dung Thanh Y, giọng nói đầy tràn tuyệt vọng: “Ta không thể cho nàng đứa bé, không cho được, ta đã không còn là một nam nhân chân chính rồi, làm sao cho nàng đứa bé đây?” Càng nói đến phía sau càng kích động khổ sở, cho đến khi khóe mắt có chút ướt, hấn muốn ở cùng nàng cả đời, nhưng hấn lại đánh mất tư cách làm mẹ của nàng!

Giống như sấm sét giữa trời quang, âm vang khiến đầu óc Mộ Dung Thanh Y chợt trở nên trống rỗng. Lúc này nàng mới chú ý tới quần áo Quan Bá Luân, nhớ lại nụ cười quý dị của Hạ Hầu Huyền, thì ra hấn nói để Bá Luân vĩnh viễn ở chung với nàng là ý này, hấn biến Bá Luân của nàng thành thái giám!

“Bây giờ nàng không phải bắt đầu ghét bỏ ta đó chứ?” Quan Bá Luân nhìn vào gương mặt trắng bệch, hoảng sợ giống như nhìn thấy quỷ của nữ tử, trong lòng vừa đau lại vừa thương: “Tiểu Y, nếu như nàng không muốn nhìn thấy ta...hiện tại ta liền xin hoàng thượng để ta xuất cung!”

Tại một khắc tuyệt vọng xoay người kia, Mộ Dung Thanh Y bỗng nhiên di chuyển, xông lên ôm lấy hắn, lớn tiếng khóc nói: “Đừng đi đừng đi..... Tại sao? Tại sao hắn phải làm như vậy? Vì sao lại đối xử với ta như vậy? Ta chỉ muốn được hạnh phúc, tại sao lại khó khăn đến vậy?”

Quần áo trên lưng nóng rực, khiến Quan Bá Luân không thể cất bước tiếp, nhẫn tâm muốn rời khỏi, hắn xoay người ôm Mộ Dung Thanh Y vào trong ngực, dịu dàng an ủi: “Tiểu Y, như vậy cũng tốt, nàng có thể an tâm làm Hoàng quý phi của nàng, mà ta cũng có thể danh chính ngôn thuận ở chung với nàng!”

“Nhưng ta không muốn chàng biến thành như vậy!” Mộ Dung Thanh Y khàn khàn hét lên, thiếu niên cao gầy nho nhã trong trí nhớ giống như thoáng cái cách xa nàng, hắn không nên bị như vậy! Không nên!

“Bá Luân, chàng ở đây chờ ta!” Mộ Dung Thanh Y giãy từ trong ngực Quan Bá Luân ra ngoài, ánh mắt kiên định, lan tỏa dày đặc thù hận: “Ta muốn đi tìm hắn, tìm hắn hỏi cho rõ!”

Trường Nhạc điện là nơi an tĩnh nhất trong hoàng cung, cách Càn Thanh điện rất xa, cung điện này bình thường là cho mệnh phụ của triều đình ở, Vân Tuyết Phi bị an bày tại đây.

“Phỉ nhi, thức ăn này đều là những món trước kia nàng thích nhất, ta đặc biệt tìm về tên đầu bếp đã cáo lão hồi hương, nàng ném thử một chút mùi vị có phải giống nhau như đúc hay không!” Ánh mắt Hạ Hầu Huyền cương chiều, cầm đĩa gấp thức ăn bỏ vào trong chén Vân Tuyết Phi, khóe miệng thỉnh thoảng vui thích cong lên.

Con người Vân Tuyết Phi bỗng nhiên trầm xuống, gấp từng đĩa thức ăn để lại lên bàn, sau đó tự mình đưa tay gấp lấy thức ăn.

Hạ Hầu Huyền che giấu mất mát đau đớn trong mắt, đứng lên rót một ly trà, sẵn sóc đặt ở bên tay trái Vân Tuyết Phi.

“Ta có tay có chân, không cần người vì ta làm những chuyện này!” Vân Tuyết Phi đẩy nước trà ra, từ chối thẳng thừng.

Hạ Hầu Huyền chau mày lại, thật sâu ngưng mắt nhìn Vân Tuyết Phi, yếu ớt đáp như tiếng muỗi kêu: “Phi nhi, ta chỉ muốn đối xử tốt với nàng!”

Vân Tuyết Phi dùng một tiếng để đưa xuống, lạnh lạnh liếc mắt nhìn Hạ Hầu Huyền, ánh mắt trầm tĩnh lý trí: “Ta và người sớm đã không còn một phân quan hệ, ta là Vân Tuyết Phi, không phải Tiết Phi, kính xin hoàng thượng nhớ điểm này, chớ gọi Phi nhi, chúng ta không quen!”

Trông thấy ánh mắt giống như đang nhìn một người xa lạ, Hạ Hầu Huyền khổ sở, im lặng hồi lâu, ngược mắt khẩn cầu: “Phi nhi, đừng từ chối ta như vậy...ta biết sai rồi, cho ta một cơ hội đền bù đi!”

“Đền bù? Ha ha ~ Hoàng thượng nghiêm trọng quá rồi!” Vân Tuyết Phi mấp má môi, ngữ điệu hơi trầm xuống.

“Phi nhi, ta rất nghiêm túc, nàng ra bất cứ điều kiện gì ta cũng đều đáp ứng, chỉ cần nàng vui vẻ!” Hạ Hầu Huyền có chút kích động nói.

“Vậy bây giờ người để ta xuất cung, ta liền vui vẻ!” Vân Tuyết Phi nhíu chặt lông mày, chống tầm mắt lại Hạ Hầu Huyền, kiên định nói.

“Trừ điều này!” Hạ Hầu Huyền không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, hẳn thật vất vả mới chờ được cơ hội một mình ở chung với nàng, sao có thể dễ dàng thả nàng đi như vậy!

“Vậy thì cũng đừng có nói dễ nghe như vậy, sẽ chỉ làm ta càng thêm ghê tởm thôi!” Sắc mặt Vân Tuyết Phi hơi trầm xuống, chán ghét nói.

Chương 116-2: Nương tử, ta nhớ nàng lắm! (2)

Hắn biết nhất thời rất khó để khiến nàng xóa bỏ thù hận với mình, có thể cả đời cũng không thể quên, nhưng bắt đầu từ phút giây biết nàng sống trên cõi đời này, hắn giống như lần nữa được truyền sinh khí, có yêu có đau đớn, cũng có lo được lo mất..... Hắn không buông ra, cho dù biết nàng có thể đã thích một nam nhân khác, hắn vẫn muốn cố gắng giữ nàng ở bên mình!

“Hạ Hầu Huyền, người ra đây cho ta!” Mộ Dung Thanh Y không để ý ngăn trở, mạnh mẽ xông vào Trường Nhạc điện.

Bầu không khí vốn đang yên tĩnh, bỗng chốc bị phá vỡ, ánh mắt Hạ Hầu Huyền chợt lóe, đầu tiên khẩn trương nhìn lại Vân Tuyết Phi, bắt gặp ánh mắt nàng bình tĩnh, hắn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Còn đứng đó làm gì? Mau ra ngoài đuổi nữ nhân kia cho trẫm!” Hạ Hầu Huyền hạ thấp giọng, quát lớn với tên người hầu bên cạnh.

“Dạ, dạ, bây giờ nô tài lập tức đi ngay!” Trương công công cả kinh, vội vàng khom lưng trả lời, muốn chạy ra ngoài.

“Đứng lại!”

Vân Tuyết Phi ngược mắt nhìn Hạ Hầu Huyền một cái, khóe miệng khẽ nâng lên, cười như không cười nói: “Hoàng thượng gấp gáp như vậy, là có chuyện gì không muốn cho người khác biết sao?”

“Hiện tại ta và nàng ta vô cùng trong sạch!” Hạ Hầu Huyền gấp giọng

phản bác, chỉ sợ người trước mắt suy nghĩ lung tung.

“Vậy hãy để nàng ta vào đi, ta rất muốn nhìn một chút Mộ Dung quý phi sốt ruột tìm hoàng thượng là vì cái gì?” Khóe môi Vân Tuyết Phi hơi vểnh, ra lệnh: “Để cho nàng ta đi vào!”

“Hoàng thượng, chuyện này.....” Trán Trương công công rịn mồ hôi lạnh, do dự không biết làm sao cho phải.

Hạ Hầu Huyền nhìn thấy vẻ mặt xem kịch vui của Vân Tuyết Phi, hình như biết suy nghĩ trong lòng nàng, suy nghĩ trong chốc lát, hấn gật đầu một cái: “Dẫn nàng ta vào đi!”

Sao Trương công công có thể không biết hoàng thượng cực kỳ yêu thương nữ nhân trước mắt này, hấn không biết khúc mắt giữa bọn họ, nhưng hấn thật sự rất đau lòng vì hoàng thượng, hấn chưa từng nhìn thấy hoàng thượng lấy lòng một nữ nhân như vậy.

“Dạ, nô tài đi ngay!” Trương công công khom người lui về phía sau.

Không lâu sau, tiếng cười lạnh lẽo bén nhọn của Mộ Dung Thanh Y đã truyền tới: “Thì ra là hoàng thượng người thật sự ở đây, làm hại nô tì tìm hời lâu!”

Ngại vì sự có mặt của Vân Tuyết Phi, Hạ Hầu Huyền đè xuống tức giận, lạnh lùng thốt: “Người tìm trẫm có chuyện gì?”

Từ lúc Mộ Dung Thanh Y vừa tiến vào, dĩ nhiên có chú ý tới Vân Tuyết Phi đang ngồi bên cạnh Hạ Hầu Huyền, nhìn khắp phòng xa hoa, nhìn tất cả các món ăn quen thuộc trên chiếc bàn kia. Quen Tiết Phi thời gian lâu như vậy, nàng đương nhiên biết những món ăn này đều là món Tiết Phi thích nhất. Bằng hận ý của Vân Tuyết Phi đối với Hạ Hầu Huyền, nàng cũng có thể nghĩ tới những thứ này không phải

do bản thân Vân Tuyết Phi gọi, nhất định là Hạ Hầu Huyền sai người đặc biệt làm.

Quen biết hắn lâu như vậy, hắn chưa bao giờ quan tâm đến nàng, cho dù lúc tình cảm mặn nồng, hắn cũng không hề nhớ nàng thích ăn gì. Nhớ lại trước kia ở chung, đều là nàng chiều theo ý hắn.

Chúng kiến Vân Tuyết Phi thờ ơ, nàng không khỏi hận trong lòng, tại sao nàng ta vẫn được hạnh phúc, bất luận là Tiết Phi, hay Vân Tuyết Phi cũng có thể dễ dàng lấy được, mà nàng lại luôn là người bị ông trời vứt bỏ, nàng nhất thời oán hận nói: “Vân Tuyết Phi, ta cho rằng người có tình cảm sâu đậm với Tư Nam Tuyết, thì ra hết mức cũng chỉ có như vậy, người chẳng qua chính là một nữ nhân lá lơi ong bướm, thấy một người yêu một người tiện.....”

Bỗng chốc áp lực lạnh lẽo tiến tới gần, một cơn gió mạnh quét qua, Mộ Dung Thanh Y bị tát một cái nặng nề té lăn quay trên đất, lập tức trên mặt xuất hiện dấu bàn tay màu đỏ.

Con người Hạ Hầu Huyền lạnh lẽo bén nhọn nhìn Mộ Dung Thanh Y, như một thanh bảo kiếm lóe ánh sáng lạnh, hắn mặt đen cần răng cảnh cáo: “Chú ý lời nói của người, để ta nghe thấy người vũ nhục Phi nhi một lần nào nữa, ta lập tức cắt đầu lưỡi người!”

Mùi máu tanh vọt tới cổ họng, Mộ Dung Thanh Y cũng nhin không được nữa, một ngụm phun ra ngoài, nhất thời trên mặt đất xuất hiện những đóa hoa mai đỏ tươi diễm lệ.

Nàng chịu đựng sự đau đớn toàn thân, giãy giụa đứng lên, lau vết máu khóe miệng, lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: “Hạ Hầu Huyền, người không yêu ta không sao, nhưng ta cũng muốn tìm được một nam nhân yêu ta thật lòng, ta cũng muốn được hạnh phúc, nhưng tại sao người lại đối xử với Bá Luân như vậy?”

Ánh mắt Hạ Hầu Huyền lảng tránh, nhìn thoáng qua Vân Tuyết Phi, sau đó phần nộ trùng Mộ Dung Thanh Y nói: “Ta đúng hẹn đưa Quan Bá Luân đến tẩm cung của ngươi, về sau hẳn có thể ở chung với ngươi, đây không phải là điều ngươi vẫn luôn mong muốn sao? Ngươi rốt cuộc còn chuyện gì chưa thỏa mãn nữa?”

Quan Bá Luân, một nam tử phong thái nho nhã, cười lên như trăng rằm, Vân Tuyết Phi rất có ấn tượng, nàng còn nhớ rõ nam nhân này thích Mộ Dung Thanh Y, lại cưới đích tỳ Mộ Dung Thanh Liễu của Mộ Dung Thanh Y!

“Hạ Hầu Huyền, ngươi biết rõ ta muốn chính là một người đàn ông, vậy mà ngươi lại đem hẳn, đem hẳn.....” Ánh mắt Mộ Dung Thanh Y oán hận ghim chặt trên người Hạ Hầu Huyền, như dã thú nổi điên gào thét: “Vì sao ngươi thiên hẳn chứ, cái này so với giết hẳn còn khó chịu hơn!”

“Mộ Dung Thanh Y, ngươi muốn ngôi vị Hoàng quý phi ta cho, ngươi muốn giữ Quan Bá Luân ở bên cạnh, ta cũng thành toàn. Hôm nay hẳn biến thành như vậy, đều là do một tay ngươi tạo nên, ngươi không trách được ai!” Khóe miệng Hạ Hầu Huyền chứa đựng một nụ cười cay nghiệt, nhìn gương mặt cuồng loạn của nữ nhân kia, không có bất kỳ sự thương tiếc hay đồng tình nào.

“Ta tạo nên?” Mộ Dung Thanh Y đưa ngón tay chỉ vào mình, ánh mắt đau đớn, ngữ điệu thâm lương chỉ trích nói: “Ta chỉ muốn ở cùng với hẳn, nhưng đâu có kêu ngươi thiên hẳn!”

Vân Tuyết Phi chứng kiến vẻ mặt tức giận thương tâm của nàng ta, tâm tình phức tạp theo, nàng cũng không phải đồng tình. Chẳng qua là vì đau lòng thay cho Quan Bá Luân, yêu phải một nữ nhân thích quyền thế như vậy, nhất định cả đời sống ở trong khổ sở.

“Mộ Dung Thanh Y!” Vân Tuyết Phi đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt nữ nhân dữ tợn này, không để ý đến tầm mắt ác độc dán trên người mình, nàng bình tĩnh nói: “Người quên thân phận của mình sao?”

“Người muốn nói gì?” Mộ Dung Thanh Y cầm thù trừng mắt nàng ta, tất cả bất hạnh của nàng đều do nữ nhân này ban tặng.

“Người là nữ nhân hậu cung, Hoàng quý phi, nam nhân duy nhất ở bên cạnh người chỉ có thể là Hạ Hầu Huyền, còn lại trừ nha hoàn chính là thái giám, người muốn Quan Bá Luân một đời một thế cùng với người, hoặc người không làm Hoàng quý phi, hoặc hẳn không thể là nam nhân!”

Giọng nói Vân Tuyết Phi trong trẻo lạnh lùng chậm rãi vang lên, như một thanh gươm vô tình đâm mạnh vào trái tim Mộ Dung Thanh Y, nàng run rẩy đôi môi, muốn lên tiếng phản bác, nhưng cái gì cũng nói không ra! Ngôi vị quý phi là nàng cưỡng cầu mà có, Bá Luân cũng là nàng cưỡng cầu..... Nàng khổ sở nhắm mắt lại, không biết cuộc đời của nàng từ khi nào thì biến thành cục diện như hôm nay không thể cứu vãn!

“Cảm thấy khổ sở sao?” Vân Tuyết Phi giật giật khóe miệng, gương môi cười một tiếng: “Thanh Y, năm đó ta đã nói với người, Quan Bá Luân là thật lòng thích người. Nếu như người gả cho hẳn, sẽ không lo cơm áo, hạnh phúc sống đến cuối đời, nhưng người kiên quyết cưỡng cầu thứ không thuộc về người, bò lên giường Hạ Hầu Huyền, hại chết Tiết Phi. Đến cuối cùng người vẫn muốn đi gò ép nam nhân ban đầu đã bị người vứt bỏ, người thật là bi ai!”

Hạ Hầu Huyền sững sờ, gương mặt, xanh mặt nhìn chằm chằm Mộ Dung Thanh Y, rồi sau đó quay đầu nhìn về Vân Tuyết Phi vội vàng

giải thích: “Phi Nhi, đó là do ta còn chưa nhận ra được tình cảm đối với nàng. Chờ sau khi ta nhận ra, sẽ không tiếp tục ở chung cùng nữ nhân này!”

“Nhưng chờ người nhận ra, Tiết Phi đã chết!” Vân Tuyết Phi cười nhạt một tiếng, nhìn này gương mặt tuấn tú lúc đỏ lúc trắng, trong lòng nàng sung sướng một hồi.

“Phi nhi, ta thật sự rất hối hận, ta.....” Hạ Hầu Huyền không biết nên làm sao mới có thể giải trừ oán hận của nàng đối với hắn. Nếu như có thể, hắn nguyện ý moi tim ra để cho nàng nhìn!

“Các người ra ngoài đi, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi!” Vân Tuyết Phi ngáp, không để ý tới Hạ Hầu Huyền muốn nói lại thôi, tự nhiên đi tới căn phòng bên trong, quần áo cũng không cởi, ngã thẳng tấp lên giường, híp mắt lại.

Hạ Hầu Huyền bất đắc dĩ nhìn một cái, nghĩ đến cho dù chết ở chỗ này, cũng sẽ chọc cho nàng càng thêm không vui, hôm nay có lẽ nên rời khỏi trước, ngày mai lại tới nữa!

“Người tới, giải nữ nhân này về Triều Phượng điện trông coi cho chặt, không có lệnh của trẫm, không cho phép bước ra Triều Phượng điện nửa bước!” Hạ Hầu Huyền lạnh lùng ra lệnh, sau đó cuối cùng nhìn bên trong một cái, mặt âm trầm đi ra ngoài.

Khi gian phòng khôi phục lại sự an tĩnh cần có, Vân Tuyết Phi không hề buồn ngủ, lật người ngồi dậy, sờ sờ đôi hoa tai Tư Nam Tuyết tặng cho nàng. Cũng đã trôi qua một ngày, sao hắn còn chưa tìm tới?

“Hừ! Hoàn toàn một chút không quan tâm cũng không có!” Vân Tuyết Phi nghĩ đến là cảm thấy tức ngực, dùng sức giựt hoa tai xuống, ném ra ngoài. Kế tiếp lần nữa ngã đầu lên giường, nhìn đỉnh rèm che

ngẩn người.

Hồi lâu không nghe thấy tiếng hoa tai đụng sàn nhà, Vân Tuyết Phi cảm thấy kỳ quái, quay đầu nhìn qua, nam tử mặc một bộ quần áo trắng như tuyết đứng dựa vào tường, vuốt ve hoa tai trong tay, khoảnh khắc ánh mắt giao nhau hấn dịu dàng cười một tiếng:
“Nương tử, ta nhớ nàng lắm!”

Chương 117-1: Không cách nào vớt bỏ ràng buộc (1)

Một bộ quần áo bằng gấm trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, da thịt trắng nõn như ngọc mơ hồ có ánh sáng lưu động, tóc đen được cột cao lên, có vài sợi rớt trên vai, áo trắng tóc đen, cực kỳ rõ nét, thỉnh thoảng gió thổi vào trong phòng, khẽ phất phơ, khiến cả người tựa như ảo mộng, giống như từ trong tranh đi ra.

Vân Tuyết Phi sừng sốt một chút, lấy lại tinh thần, hơi đỏ mặt, há miệng: “Huynh đến khi nào vậy?”

Tư Nam Tuyết nghiêm túc nhìn Vân Tuyết Phi chốc lát, sau đó thu hồi tầm mắt, hừ khẽ một tiếng: “Thật là nữ nhân không có tình cảm!”

Như vậy đã tức giận? Nhưng hình như nàng không có nói gì, Vân Tuyết Phi vội vàng bước xuống giường, đi tới trước mặt Tư Nam Tuyết, cẩn thận quan sát gương mặt của hắn, trái phải trên dưới. Sau đó mở to hai mắt, bừng tỉnh hiểu ra nói: “Huynh muốn nghe ta nói ta nhớ huynh?”

Tư Nam Tuyết nghe vậy, cũng không nói chuyện, chỉ là khóe môi khẽ nâng lên tiết lộ tâm tình của hắn.

Con người Vân Tuyết Phi đảo quanh, sau đó đưa tay ôm lấy eo của hắn, dán thân thể mềm mại vào trong ngực hắn, đầu cọ dọ, cảm nhận được hơi thở ấm áp quen thuộc, trái tim treo lên rồi cuộc cũng hạ xuống. Một lúc sau nàng ngẩng đầu lên, nhón chân chủ động hôn trên cách môi hắn một cái, cười nói: “Như vậy được chưa?”

Khóe miệng Tư Nam Tuyết nhếch lên, sóng mắt lưu chuyển, đưa tay ôm eo Vân Tuyết Phi, ngửi mùi thơm phảng phất, hừ một tiếng: “Coi như trẻ nhỏ dễ dạy ~”

Cái ôm quen thuộc, cánh tay mạnh mẽ, gò má Vân Tuyết Phi đỏ ửng, nhẹ nhàng rúc vào trong ngực Tư Nam Tuyết, lại hỏi một lần nữa “Huynh tới bao lâu rồi?”

Vòng tay đang ôm eo Vân Tuyết Phi đột nhiên siết chặt, bầu không khí ôn hòa loáng thoáng bị hơi lạnh xâm nhập, giọng nói Tư Nam Tuyết có một chút tối tăm: “Lúc ai đó và dã nam nhân ăn cơm, thì ta đã tới, chẳng qua người nọ chỉ lo chăm chú ăn cơm, cho nên vẫn không phát hiện!”

Từ ai đó đến người nọ, Vân Tuyết Phi xấu hổ, vị chua trên thân nam nhân này quá nặng rồi, nàng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tư Nam Tuyết nói: “Ngay cả Hạ Hầu Huyền cũng không phát hiện ra huynh, thì làm sao ta biết chứ?” Lúc này nàng mới cảm thấy quả thật vô cùng may mắn khi nãy mặt lạnh không ăn những món tên kia gấp cho, lòng dạ nam nhân này không phải loại nhỏ bình thường!

Suy nghĩ một lát, rút cuộc mày Tư Nam Tuyết cũng dẫn ra, đưa mắt nhìn thật sâu Vân Tuyết Phi, sau đó cúi đầu xuống, dán lên đôi môi mềm mại của nàng, trần trọc mút thỏa thích, sau khi được nếm một chút ngọt ngào nhẹ nhẹ, dục vọng lập tức kéo đến ngày một mãnh liệt, càng thêm cảm thấy chưa đủ. Hắn đưa đầu lưỡi đẩy hàm răng nàng ra, quấn quanh chơi đùa cái lưỡi của nàng, hết sức triền miên, mãi cho đến khi Vân Tuyết Phi thở hồng hộc, hô hấp khó khăn, gương mặt hoàn toàn đỏ lựng, hắn mới buông nàng ra.

Toàn thân Vân Tuyết Phi vô lực, chỉ có thể đem trọn sức nặng thân thể dựa vào trên người của Tư Nam Tuyết, đột nhiên nghĩ đến gì đó, nàng ngược mắt mở miệng, ngữ điệu hơi nũng nịu: “Tiêu Nhụy Vũ cố

ý giữ ta lại trong cung, là vì muốn dẫn dụ Hạ Hầu Cảnh, huynh xem chừng hấn, đừng để hấn vào cung trúng kế Tiêu Nhụy Vũ!”

Trong lòng Tư Nam Tuyết đột nhiên lạnh lẽo, con người trong trẻo nháy mắt giăng đầy mây đen, vòng tay ôm eo Vân Tuyết Phi, nắm một miếng thịt mềm bên hông, nhấn tâm ngắt một cái, đợi nhìn đến khi nhìn thấy sắc mặt bị đau của người trong ngực, mới nói tay, đẩy nàng ra, sắc mặt lạnh nhạt lạnh lẽo, tiếng nói giống như từ giữa kẽ răng nặn ra: “Vân Tuyết Phi, nàng rất tốt, dưới tình huống như vậy nàng còn nhớ những nam nhân khác!”

Chưa chuẩn bị tâm lý, Vân Tuyết Phi lão đảo rót xuống, sau khi đứng vững bĩu môi xoa xoa eo, dùng lớn như vậy lực, nhất định đã bị nhéo đỏ rồi, nàng giương mắt hung ác trợn mắt nhìn Tư Nam Tuyết một cái, oán giận nói: “Nhưng hấn là biểu đệ của huynh, ta quan tâm hấn là điều nên làm!”

Tư Nam Tuyết nhíu mày, lạnh lạnh liếc nữ nhân nói dối không đỏ mặt kia, giọng nói dịu dàng pha chút trầm vang lên: “Nàng chắc chắn chỉ vì hấn là biểu đệ của ta?”

Vân Tuyết Phi chần chừ chốc lát, dưới tầm mắt dò xét bức người của hấn, ho khan một tiếng, sắc mặt hơi ửng đỏ, do dự mở miệng nói: “Dẫu gì ta và hấn cũng là bạn tốt, biết rõ gặp nguy hiểm mà không nói, thì không phải đạo rồi!”

“Vân Tuyết Phi, chính trong lòng nàng rõ ràng hấn và nàng không đơn giản chỉ là tình bằng hữu!” Con người Tư Nam Tuyết âm trầm, quanh thân bao trùm một tầng sương lạnh lẽo: “Nàng tính gặt mình hay có ý định gặt ta?”

Rõ ràng vừa rồi còn nhiệt tình như lửa, nhưng bây giờ lại lạnh như băng, không khí đè nén làm cho người ta thở cũng không dám thở

mạnh.

Sao Vân Tuyết Phi không biết khúc mắc trong lòng hấn, cảnh tượng như vậy dường như xuất hiện rất nhiều lần. Mỗi lần nàng giải thích cũng như không, vô số lần bảo đảm cuối cùng đều chỉ là nói suông, nàng chỉ có thể ngơ ngác nhìn Tur Nam Tuyết, một lúc sau ấp úng nói: “Thật xin lỗi!”

Liếc nàng một cái, Tur Nam Tuyết hơi mệt mỏi xoa xoa cái trán, mới vừa rời lời ra khỏi miệng, hấn liền hối hận. Nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ uất ức khó chịu của nàng, hấn biết lúc này giọng điệu của mình có bao nhiêu ác liệt, nhưng vừa nghĩ tới nàng quan tâm đến một nam nhân khác. Thậm chí thời điểm đang cùng hấn triền miên, đáy lòng đều có hình bóng dáng của hấn ta, trong lòng hấn không nhịn được chua xót, không nhịn được muốn nổi giận.

“Nàng và hấn có chung quá khứ, đó là ta không cách nào chạm được, ta ích kỷ muốn xóa bỏ dấu vết của hấn trong lòng nàng, nhưng chỉ là si tâm vọng tưởng. Vân Tuyết Phi, nàng nói nàng không yêu hấn, chẳng qua là bằng hữu. Nhưng ta và nàng đều biết không ai có thể thay thế địa vị của hấn ở trong lòng nàng!” Tur Nam Tuyết tự giễu cười nói: “Cho dù sống lại, hấn và nàng cũng không cách nào vứt bỏ ràng buộc!”

Vân Tuyết Phi mở to hai mắt, nhịp tim bắt đầu đập lộn xộn, không thể tin nhìn Tur Nam Tuyết, thì ra nam nhân này đã biết hết tất cả!

Chứng kiến vẻ mặt hấn tịch mịch, lồng ngực Vân Tuyết Phi giống như bị một tảng đá lớn đè phải không thở nổi, điều muốn nói bị mắc kẹt trong cổ họng, nhả không ra, cũng nuốt không trôi, chân nàng giống như bị cố định ngay tại chỗ, động cũng không thể động một cái.

“Nàng đã không buông bỏ được hấn, vậy ta liền.....” Tur Nam Tuyết

dừng một chút, sắc mặt hơi âm đạm, mấp máy môi: “Ta chỉ có thể.....”

Tựa như biết kế tiếp hẳn sẽ nói gì, Vân Tuyết Phi đột nhiên cảm thấy cả trái tim giống như rơi vào hang tối vô cùng tận, liên tục rơi xuống, không thấy được ánh mặt trời phía trước.

“Không, huynh không được, huynh không được buông tay ta!” Vân Tuyết Phi gấp giọng cắt đứt, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, giống như chỉ cần chớp mắt một cái, sẽ theo gương mặt nhỏ xuống. Nhưng nàng lại quật cường kiềm chế không khóc, bước nhanh tiến lên, đưa tay che đôi môi đang nhúc nhích, ngang ngược tuyên bố: “Ta không cho phép huynh nói, không cho phép huynh nói muốn buông tay ta!”

Tur Nam Tuyết hình như có chút ngây ngời, sau đó khẽ mỉm cười, vẻ u ám trên gương mặt dần dần biến mất, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương lo lắng, hẳn vui mừng đồng thời trong lòng cũng đau nhói một cái

“Nàng để ý ta?” Tur Nam Tuyết kéo bàn tay đang che miệng mình xuống nắm trong tay, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn tay của hắn truyền đến đáy lòng, trong lòng hắn căng thẳng, càng thêm nắm thật chặt nàng, muốn truyền lại sự ấm áp của mình sang đầu ngón tay của nàng, sưởi ấm trái tim yếu ớt kia.

Vân Tuyết Phi không có phát hiện vẻ mặt bất thường của Tur Nam Tuyết, một lòng đều dừng ở nửa câu còn lại, nàng lo lắng nếu để hắn nói ra, nàng và hắn sẽ không thể quay lại, không còn có tương lai.

“Ta để ý huynh!” Vân Tuyết Phi vội vàng nói, một đôi mắt chăm chú nhìn nam nhân ở trước mắt, giống như chỉ cần từ trong miệng hắn nói ra nửa chữ nàng không muốn nghe, nàng sẽ lần nữa lấy cái tay

còn lại đi chặn miệng của hắn. Là hắn trêu chọc nàng trước, còn muốn buông tay, không có cửa đâu, Vân Tuyết Phi nàng tuyệt đối không đồng ý, bởi vì ở trong kế hoạch tương lai của nàng đã sớm có sự hiện hữu của hắn!

Tur Nam Tuyết nghe được lời này, chút u ám còn sót lại trong lòng liền biến mất, cả việc trái tim lo được lo mất cũng trở về nguyên chỗ. Hắn vươn cánh tay, kéo Vân Tuyết Phi vào trong ngực, ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, di chuyển tay đến chỗ lúc này đã nhéo nhẹ nhàng vuốt ve, gương mặt dịu dàng nhìn Vân Tuyết Phi hỏi: “Chỗ này còn đau không?”

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, lại lắc đầu, âm thanh nghẹn ngào, cực kỳ đè nén nói: “Huynh vẫn kiên trì muốn buông tay ta, muốn vạch rõ giới hạn với ta sao?” Nàng không biết vì sao khi hỏi xong những lời này, lòng nàng lại rất đau, giống như sau một khắc sẽ chết vì đau.

“Đúng là đồ ngốc!” Tur Nam Tuyết ngấm nghĩa gương mặt nhỏ nhắn uất ức, khóe miệng không nhịn được lờ mờ cong lên, vui vẻ hỏi “Khi nào thì ta nói muốn buông tay nàng, muốn vạch rõ giới hạn với nàng?” Giọng nói trong trẻo dễ nghe như suối mát mang theo chảy sự ấm áp và một chút đau lòng.

Vân Tuyết Phi giật mình, nhìn con người cười chúm chím này, đột nhiên có loại cảm giác xuyên về hoa nở, hoàn toàn không còn sự lạnh lẽo thấu xương vừa rồi, chẳng lẽ hắn không hề tức giận?

“Lúc này ta chỉ muốn nói, chỉ cần trong lòng nàng có ta, ta sẽ nguyện ý chờ nàng, chờ đến ngày nàng làm xong những chuyện cho Hạ Hầu Cảnh, hoàn toàn quên mất hắn!” Ánh mắt Tur Nam Tuyết nghiêm túc, thật sâu nhìn Vân Tuyết Phi, khẽ thở dài: “Ta hi vọng ngày đó đến sớm một chút!”

“Đây chính là toàn bộ lời huynh định nói?” Vân Tuyết Phi cảm giác trái tim u tối đột nhiên được bắn vào một tia ánh nắng ấm áp, gạt ra màn sương mờ mịch, hạnh phúc đang ở chỗ đối diện nàng không xa, cùng lúc vừa rơi xuống, mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển khiến nàng cảm giác giống như được uống cam lộ sau thời gian dài bị khô cạn, sợ trước mặt chỉ là tưởng tượng!

Tur Nam Tuyết không phản bác, phụ họa gật đầu một cái, vô tội nói: “Lúc này ta muốn nói hết, nhưng nàng lại che miệng của ta không để cho ta nói!”

“Cũng chính là huynh chưa từng nghĩ tới sẽ nói ra câu kia, biết rất rõ ràng ta hiểu lầm, lại không chịu giải thích, nhìn ta ngốc nghếch như một con hát đang diễn hài kịch, vì huynh đau lòng vì huynh khổ sở, trong lòng huynh nhất định rất vui đúng chứ!” Sắc mặt Vân Tuyết Phi âm trầm, cắn răng nghiêng lợi, cả khuôn mặt bởi vì tràn đầy tức giận biến thành màu đỏ.

Biết đã đùa hơi quá trớn, Tur Nam Tuyết vội vàng thu hồi độ cong ở khóe miệng, sắc mặt nghiêm chỉnh, đưa tay kéo cái tay còn lại của Vân Tuyết Phi, ánh mắt trịnh trọng nghiêm túc: “Phi Nhi, vừa rồi nghe nàng nói như vậy, ta rất vui mừng nàng vì nàng lại để ý ta. Về sau ta sẽ không tùy tiện ăn dấm lung tung nữa, nàng đừng tức giận có được không?”

Chương 117-2: Không cách nào vớt bỏ ràng buộc (2)

Vân Tuyết Phi rút tay ra khỏi bàn tay hắn, sau đó sử dụng lực đâm vào thân thể hắn, rời xa vòng ôm kia, vừa xấu hổ vừa tức giận nói: “Nếu huynh bị ta trêu chọc giống như vậy, coi huynh có tức giận không!” Nói xong lời cuối cùng, giống như từ giữa kẽ răng nặn ra, mang theo một ít oán khí.

Tur Nam Tuyết không có biện pháp, bất đắc dĩ nhìn Vân Tuyết Phi, vất hết óc, muốn giảm bớt tức giận trong lòng nàng, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý tưởng, hắn chợt nói: “Phi Nhi, Ngũ Trà nhờ ta nói với nàng, nàng ấy đã an toàn trở về vương phủ rồi, kêu nàng không cần lo lắng cho nàng ấy!”

Ánh mắt Vân Tuyết Phi chợt hiện, kiềm chế lửa giận, nhớ lại lúc đi ra không thấy Ngũ Trà đâu, trong lòng nàng vẫn luôn lo lắng, sợ Tiêu Nhụy Vũ giữ nàng ấy lại, phòng ngừa nàng chạy trốn xuất cung, bây giờ nghe Tur Nam Tuyết nói như thế, rốt cuộc nàng có thể an tâm rồi.

“Phi Nhi, Tiêu Nhụy Vũ làm như vậy, chính là muốn bên cạnh nàng có người của mình!” Tur Nam Tuyết nhìn thẳng vào Vân Tuyết Phi, trong mắt tràn đầy lo lắng: “Từng cử động của nàng có thể đều sẽ bị người giám thị, ở đây không có tự do, lúc nào cũng phải đề phòng, cuộc sống như thế không thích hợp với nàng!”

Vân Tuyết Phi ngó người, kế tiếp cúi đầu im lặng một hồi lâu, thời gian từng giây từng phút trôi qua, nàng ngược mắt kiên định nói: “Ta nhất định sẽ xuất cung, chẳng qua ta sẽ không lén lén lút lút ra ngoài như vậy, ta muốn đường đường chính chính đi ra từ cửa chính

hoàng cung!”

Đã sớm biết sẽ nhận được đáp án như vậy, Tư Nam Tuyệt khe khẽ thở dài, đưa tay sờ sờ gương mặt trắng nõn bóng loáng của nàng, xúc cảm trơn nhẵn quen thuộc, kích thích nơi mềm mại sâu nhất trong lòng.

“Nếu đây là quyết định của nàng, vậy ta tôn trọng nàng!” Tư Nam Tuyệt ngưng mắt nhìn xoáy sâu vào Vân Tuyết Phi, trong mắt thoáng qua sự âm u, hần lần nữa cúi đầu ấn xuống một nụ hôn nồng cháy lên đôi môi nàng, sau đó ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: “Thời gian không còn sớm, ta phải rời đi, nàng phải chăm sóc mình thật tốt, ta sẽ thường xuyên qua đây thăm nàng!”

Sau khi Vân Tuyết Phi gật đầu, trong nháy mắt Tư Nam Tuyệt không nữa buông tay ra, liên tục nhìn thêm vài lần, mới biến mất ở trong phòng.

Thế giới giống như ngay một khắc kia chỉ còn lại sự an tĩnh, Vân Tuyết Phi đưa tay vuốt ve cánh môi của mình, phía trên kia giống như còn lưu lại hơi thở và nhiệt độ của hắn.

“Bái kiến Lữ mỹ nhân, Lê mỹ nhân!” Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nha hoàn cung kính vấn an.

Vân Tuyết Phi nhíu mày một cái, dừng bước, suy nghĩ một chút, trở lại trước bàn, rót cho mình ly trà, khẽ nhắm nháp.

“Tất cả các người đều tránh ra cho bản tiểu thư, ta muốn coi thử người ở bên trong này là dạng mỹ nhân gì, thế nhưng khiến hoàng thượng sáng sớm đã vội chạy đến đây!” Giọng điệu Lữ Lệ Hoa không vui xen lẫn nồng nặc đố kỵ.

“Ơ, ơ, mời Lữ mỹ nhân về cho, hoàng thượng đã dặn, không để cho bất luận kẻ nào quấy rầy vị tiểu thư này đấy!” Nha hoàn khó xử khuyên can.

“Các người cứ coi như không nhìn thấy ta và Lê mỹ nhân đi vào là được, hoàng thượng biết cũng sẽ không trách tội các người!” Lữ Lệ Hoa vẫn cao ngạo phách lối như trước đây nói: “Nếu còn cản đường bản tiểu thư, đừng trách roi bản tiểu thư vô tình, sợ rằng hoàng thượng còn chưa trách tội xuống, roi bản tiểu thư đã quất các người răng rơi đầy đất!”

Sau khi yên lặng một lúc lâu, tiếng bước chân thâm trầm càng ngày càng gần, khóe miệng Vân Tuyết Phi khẽ nâng lên, thật là không để cho người ta tỉnh tâm!

“Ơ ~ Lê tỷ tỷ, tỷ nhìn xem những thứ kia đều tốt hơn hai viện chúng ta, xem ra con hồ ly tinh đó rất có bản lĩnh!” Ngử điệu Lữ Lệ Hoa mang theo sự chua xót nói.

“Lữ muội muội, lời này chớ nói lung tung, để hoàng thượng nghe được sẽ không tốt!” Lê Họa cẩn thận nói.

Vân Tuyết Phi giấu cợt cười một tiếng, hai người kia không phải như nước với lửa sao? Thế nào lâu ngày không thấy, thì tỷ tỷ muội muội thân thiết như vậy rồi, quả nhiên không có kẻ địch vĩnh viễn, trong hoàng cung đứng đầu vẫn là lợi ích!

“Tại sao lại là người!” Lữ Lệ Hoa đi vào trong phòng còn chưa kịp bị sự xa xỉ xung quanh hấp dẫn, lập tức nhìn thấy Vân Tuyết Phi ngồi thẳng lưng ở giữa phòng, nhàn nhã thưởng thức trà.

“Tại sao không thể là ta?” Vân Tuyết Phi cau mày, buồn cười nhìn vẻ mặt như gặp phải quỷ của nữ nhân, nàng đáng sợ như thế sao?

Khiến sắc mặt hai nữ nhân này xanh mét hết vậy.

“Sao ngươi lại ở trong hoàng cung? Mà còn là Trường Nhạc điện?” trong lòng Lữ Lệ Hoa đột nhiên có một phỏng đoán không tốt, nàng lo lắng quét mắt về phía Lê Họa, chỉ mong điều đó không phải là thật.

Sau khi hai người trao đổi ánh mắt cho nhau, Lê Họa tương đối bình tĩnh hơn Lữ Lệ Hoa, nàng khoan thai tiến lên, cất giọng du dương nói: “Sao Vân tỷ tỷ tới hoàng cung làm khách vậy? Vương Gia cũng đến nữa à?” Nói xong đôi mắt đẹp nhìn xung quanh.

“Chắc hẳn ngươi được con hồ ly tinh kia mời tới đây làm khách rồi!” Lữ Lệ Hoa lập tức phản ứng kịp.

“Khỏi nhìn, ở đây chỉ có một mình ta!” Vân Tuyết Phi miễn cưỡng giải thích với bọn họ, đón nhận ánh mắt không tin kia, nàng khẽ cười nói: “Hai vị xem xong rồi xin mời rời đi, ta còn phải nghỉ ngơi!”

Mặt Lê Họa liền biến sắc, uất ức cắn chặt miệng, tố cáo nhìn Vân Tuyết Phi.

Rốt cuộc Lữ Lệ Hoa cũng hiểu được, thì ra Kim Ốc Tàng Kiều* của hoàng thượng chính là vị Hộ quốc vương phi này, quả nhiên là con hồ ly tinh, có được vương gia ưu tú như vậy, thế nhưng còn tranh giành hoàng thượng với nàng!

* Dừng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình

“Ngươi nữ nhân này thật không biết xấu hổ, lại dám quyến rũ hoàng thượng!” Lữ Lệ Hoa tức giận chỉ trích, ánh mắt phẫn hận gắt gao nhìn chằm chằm Vân Tuyết Phi. Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì trên người Vân Tuyết Phi đã bị trăm ngàn vết thương rồi.

Bịch một tiếng, Vân Tuyết Phi ném ly trà ngã trên bàn, nước trà bắn tung tóe khắp nơi, Vân Tuyết Phi đứng dậy, con ngươi âm trầm cảnh cáo nhìn chằm chằm Lữ Lệ Hoa: “Ta không tức giận không có nghĩa là ta không biết giận, ngươi nói chuyện chú ý chọn lựa từ ngữ cho ta. Ta là do hoàng thượng các ngươi mời tới, về phần quyến rũ gì đó, đơn thuần vô nghĩa, ta và hẳn một phân tiền quan hệ cũng không có, các ngươi muốn tranh thủ tình cảm muốn ăn dấm, không cần tìm ta xúi quẩy!”

“Thế, vậy sao ngươi ở Trường Nhạc điện?” Lữ Lệ Hoa cũng không phải là kẻ ngu, hai mắt nàng nhìn xung quanh một vòng, bảo bối giá trị liên thành cũng không ít, có thể thấy được hoàng thượng rất có long. Nàng tuyệt đối không tin giữa nữ nhân này và hoàng thượng một chút quan hệ cũng không có!

Vân Tuyết Phi buông tay ra, nhàn nhạt cười một tiếng, gằn từng chữ: “Ta được Tiêu thái hậu của các ngươi mời làm khách, nếu các ngươi chọc ta mất hứng, nói không chừng đến lúc nào đó ta không cẩn thận nói lộ ra, vậy sẽ không tốt đâu!”

Quả nhiên hai nữ nhân trước mặt liền biến sắc, Tiêu thái hậu là mẫu hậu của hoàng thượng. Hai người các nàng vào cung được một khoảng thời gian rồi, nhưng chưa từng được gặp mặt, nghe nói hoàng thượng cực kỳ tôn kính vị mẫu thân này. Nếu như đến lúc đó thật sự bị Thái hậu chán ghét, các nàng.....

Ngắn ngủn trong vài giây, hai người đều có tính toán riêng, một lúc sau, rồi rít bầy ra nụ cười thân thiện với Vân Tuyết Phi.

Vân Tuyết Phi đi đến trước mặt Lê Họa, nhìn bàn tay cẩn thận che chở bụng, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng, nàng che miệng cười khế, nói với Lê Họa: “Xem ra Lê mỹ nhân rất nhanh sẽ sinh hoàng

trường tử cho hoàng thượng rồi!”

Chương 118-1: Người nhường nàng cho ta được không? (1)

Nghe vậy, trong mắt Lê Họa lóe lên sự hốt hoảng, vội vàng buông tay che bụng ra, cười ngượng nói: “Vương phi hiểu lầm, chẳng qua bụng nô tỳ có chút không thoải mái, không phải mang thai đâu ạ!”

Lữ Lệ Hoa cũng sợ hết hồn, ánh mắt hoài nghi quét về phía bụng Lê Họa, trong mắt lóe lên ánh sáng phức tạp.

“Hả? Thật sao? Vậy có thể là ta nghĩ sai rồi!” Vân Tuyết Phi cười khúc khích, tầm mắt rơi vào trên mặt Lê Họa, tiếp tục nói: “Mới vừa rồi ta thấy ngươi luôn che chở bụng, sắc mặt đỏ thắm, còn tưởng rằng chuyện tốt sắp đến, dù sao ngươi và hoàng thượng cũng đã ở bên nhau một khoảng thời gian rồi!”

Lời nói này của Vân Tuyết Phi vừa chân thành vừa có lý, làm cho Lê Họa không phản bác được, cảm thấy có một tầm mắt lạnh lẽo bắn tới bụng mình, khiến toàn thân Lê Họa run lên. Nàng rất muốn đưa tay bảo vệ bụng, nhưng nàng lại không dám động, bởi vì như vậy sẽ càng khiến người ta hoài nghi thêm. Trong lòng Lê Họa thật sự rất hối hận vì lừa dối Lữ Lệ Hoa tới đây một chuyện. Vốn chỉ muốn lấy tính tình Lữ Lệ Hoa, nhất định sẽ khiến nữ nhân mới tới này ném chút khổ sở, đến lúc đó hoàng thượng trách tội, nàng giả bộ nhu nhược một chút, tất cả trách nhiệm sẽ do con ngốc kia chịu, không nghĩ tới người ở Trường Nhạc điện chính là Vân Tuyết Phi, lại còn bới móc chuyện nàng mang long tử.

Nàng và hoàng thượng từng một lần quan hệ thân mật, sau khi phát hiện mình mang thai, nàng đã cho rằng ông trời quan tâm nàng,

tương lai nàng dựa vào đứa bé này. Nàng tuyệt đối không thể để cho nó có nửa điểm ngoài ý muốn, vì thế nàng vẫn chưa nói với hoàng thượng. Mặc dù nàng và hắn từng có một đêm phu thê, nhưng mà ngày đó sau khi tỉnh lại, hoàng thượng cũng không cao hứng, ngược lại sinh ra sự u ám ảo não. Nàng không dám mạo hiểm, chỉ có thể đợi bụng lớn tháng chút nữa, nàng tìm một cơ hội nói ra, khiến hoàng thượng không thể không tiếp nhận, chỉ là không nghĩ tới bây giờ lại bị Vân Tuyết Phi liếc mắt một cái đã nhìn thấu đầu mối!

“Hai vị sang đây đã lâu, đừng đứng nữa, đến đây ngồi đi!” Vân Tuyết Phi thay đổi thái độ, sắc mặt không còn lạnh lẽo nữa thay vào đó là sự dịu dàng, nàng chỉ vào cái bàn cách đó không xa: “Ta đây có hai loại trà ngon, nếu đã tới, thì cùng nhau bình phẩm một chút, chuyện hai vị tìm ta, chúng ta có thể vừa uống trà vừa nói!”

Chuyện phát triển đã vượt qua dự liệu của nàng, Lê Họa do dự không biết hiện tại có nên tìm cơ rời đi không, nhưng nàng còn chưa tìm được lý do thỏa đáng. Lữ Lệ Hoa đã trực tiếp đi tới trước bàn tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, kế tiếp quay đầu chỉ vào một vị trí bên cạnh, cười nói với nàng: “Lê tỷ tỷ ngồi đi, vương phi nói đúng, chúng ta không thể đi một chuyến uống công, dầu gì cũng phải nếm thử trà ngon ở đây chứ!”

Lê Họa giật giật khóe miệng cứng ngắc, liếc mắt nhìn Vân Tuyết Phi đứng ở một bên rất bình tĩnh, nàng im lặng trong phút chốc, cuối cùng vẫn nhắc chân đi tới trước bàn.

Đợi sau khi hai người đều ngồi xuống, Vân Tuyết Phi nở nụ cười thân thiện, bắt đầu giải thích: “Ta đây có hai loại trà, Kim Ngân Diệp, Hồng Mao Tiêm, do quốc gia ở sát biên giới tiến cống!”

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt Lữ Lệ Hoa và Lê Họa đều trở nên khó coi, ai cũng biết tiến cống có ý nghĩa là gì. Thật không ngờ hoàng

thượng lại coi trọng nữ nhân này, cống phẩm tốt đều đưa tới đây. Bọn họ gắn bó với hoàng thượng lâu như vậy, cũng chưa từng được đối xử tốt như thế, nghĩ tới trong lòng dâng lên sự khổ sở lẫn ghen tỵ.

“Vương phi mời chúng ta uống trà chính là vì khoe khoang hoàng thượng ân sủng với người sao?” Lê Họa siết chặt quả đấm, trong mắt nhanh chóng ngưng tụ u ám, nhưng lập tức biến mất không thấy gì nữa.

“Hai vị hiểu lầm rồi, ta còn chưa nói hết!” Vân Tuyết Phi bày ra hai cái ly trước mặt, sau đó cầm lấy bình trà đã được ngâm sẵn, trước tiên rót Kim Ngân Diệp vào mỗi ly.

Nhìn làn khói cùng với mặt nước sóng sánh xinh đẹp trong ly, Vân Tuyết Phi cười khe khẽ, đặt hai cái ly ở trước mặt Lữ Lệ Hoa và Lê Họa, ánh mắt dịu dàng nói: “Mùi vị Kim Ngân Diệp rất nhạt, uống vào không có cảm giác gì, chẳng qua dư vị lưu lại rất lâu, hai vị nếm thử một chút, đây là loại trà ngon có thể làm ấm bao tử!”

Lê Họa cứ thấp thỏm trong lòng, cảm giác sắp xảy ra chuyện gì đó, nhìn con người Vân Tuyết Phi tràn đầy tươi cười. Mà nàng không cảm thấy chút ấm áp nào, ngược lại khó chịu giống như bị kim đâm, nhìn nước trà trước mặt tỏa ra ánh sáng êm dịu, giống như đang chứa độc thạch tín. Tay của nàng khẽ run, làm sao cũng không duỗi ra được. Nếu như, nếu như Vân Tuyết Phi không tin mình không mang thai thì mình nên làm gì đây? Nàng ta có thể gây bất lợi cho mình và hoàng nhi không? Trong lòng lẫn lộn đủ loại lo lắng, xua đi không được.

Trong lúc Lê Họa còn do dự, lòng tràn đầy thấp thỏm lo âu, Lữ Lệ Hoa bên cạnh không chút nghĩ ngợi đưa tay lấy một ly trong đó đặt ở bên mũi hít hà, sau đó bật cười nói: “Đây chính là trà ngon trong

miệng người? Còn không bằng Tây Hồ Long Tĩnh trong cung ta, ngay cả một chút mùi thơm cũng không có, mà là trà ngon gì chứ? Đúng là khiến người ta cười rớt hết răng mà!”

“Trà dùng để uống, không phải vì tiếng tăm, chỉ khi uống mới biết được trà ngon hay không!” Vân Tuyết Phi mỉm cười phản bác, sau đó ngưng mắt nhìn Lê Họa ngồi ở bên cạnh bất động, sắc mặt trắng bệch: “Lê mỹ nhân, người thấy ta nói có đúng không?”

Lê Họa bị điểm đến tên thân thể run lên, bỗng chốc hoảng sợ ngược mắt lên, chưa kịp che giấu tốt đã bại lộ ở trước mặt Vân Tuyết Phi, ở trong đó có khẩn trương, có hoảng sợ, còn có một ít hận ý.....

Nàng vội vàng gật đầu trả lời: “Đúng, đúng, rất đúng!”

Vân Tuyết Phi thu hồi nụ cười khoe miệng, trong mắt đầy tràn quan tâm, giọng nói lạnh lạnh, nhưng không đánh mất sự nhã nhặn: “Lê mỹ nhân vẫn luôn không tập trung, có phải cơ thể bị khó chịu không?” Tiếp theo ánh mắt như có như không quét về phía bụng của nàng ta.

“Không, ta không sao, ta rất khỏe!” Hình như thân thể Lê Họa run lên, vội vàng đưa tay che bụng, ngăn trở ánh mắt tò mò của Vân Tuyết Phi.

“Nhưng ta thấy sắc mặt người không ổn lắm, trên trán còn rịn mồ hôi lạnh, người thật sự không sao chứ?” Vân Tuyết Phi cất giọng nhỏ nhẹ, quan sát tỉ mỉ sắc mặt Lê Họa, rất không yên tâm nói: “Có muốn mời ngự y tới khám một chút không?”

Lê Họa bỗng nhiên cả kinh, kích động đứng lên, lớn tiếng cự tuyệt nói: “Không cần mời ngự y, ta rất khỏe!”

Con người Lữ Lệ Hoa thoáng hiện sự âm u, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Lê Họa, sau đó đẩy tới một ly trà khác trên bàn tới trước mặt nàng ta, ngữ điệu nghe không ra cảm xúc nói: “Chắc do người quá nóng trong người, uống chút trà cho hạ hỏa, trà này giống như vương phi nói, uống vào không có hương vị, nhưng lúc này vị thật đúng là không tệ!”

“Lê mỹ nhân uống một hớp xem sao, mùi vị này quả thật không tệ, không nếm thì rất đáng tiếc đấy!” Khóe miệng Vân Tuyết Phi khẽ nâng lên, đáp một tiếng, nhìn sắc mặt Lê Họa, hình như biết suy nghĩ trong lòng nàng ta, an ủi nói: “Trà này nếu uống lâu dài còn có thể điều dưỡng tốt thân thể, mau sớm thụ thai, vì hoàng thượng sinh ra con cháu!”

Thốt ra lời này, sắc mặt Lữ Lệ Hoa hơi ửng hồng, lúc này Lê Họa mới thả lỏng người, đưa tay cầm ly trà kia lên, đặt ở miệng nhấp một hớp nhỏ. Một lát sau chân mày đang nhíu chặt từ từ giãn ra, nước trà còn lại trong ly cũng uống cạn sạch.

“Mùi vị không tệ, tạ vương phi chiêu đãi!” Lê Họa để cái ly lại trên bàn, mỉm cười cảm tạ.

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, tiếp theo vui vẻ nở nụ cười, mang một loại trà khác lên, tiếp tục nói: “Đây chính là Hồng Mao Tiêm, khác với loại vừa rồi, công hiệu của nó là dưỡng nhan, uống lâu dài da sẽ trở nên trắng sáng căng mịn, mùi vị rất thơm ngọt, hai vị cũng nếm thử một chút xem!”

Khi ly trà lần nữa được lót đầy, lần này không do dự, Lữ Lệ Hoa và Lê Họa đồng thời đưa tay cầm ly trà đưa đến khóe miệng.

“Có một loại người không thể uống trà này!” Giọng điệu Vân Tuyết Phi thoải mái, nở nụ cười tươi tắn.

Hai người sửng sờ, dừng lại động tác trong tay, ánh mắt hỏi thăm nhìn về Vân Tuyết Phi, Lữ Lệ Hoa dẫn đầu hỏi “Loại người gì không thể uống?”

Chương 118-2: Người nhường nàng cho ta được không? (2)

Vân Tuyết Phi giống như vô ý nhìn Lê Họa một cái, nở nụ cười, mặt mày hơi cong lên, há mồm phun ra hai chữ: “Phụ nữ có thai!”

Bịch một tiếng, ly trà trong tay Lê Họa rớt xuống bàn, lăn lăn, nước trà thơm ngát đổ hết ra ngoài, có chút ít văng lên quần áo Lê Họa và Lữ Lệ Hoa.

“A! Người làm cái gì đấy?” Lữ Lệ Hoa thét lên một tiếng đứng dậy, đặt ly trà lên bàn, đưa tay phui phui nước đọng trên quần áo, ánh mắt tràn đầy giận dữ nhìn Lê Họa nói: “Người điên rồi, một ly trà cũng bắt không được!”

Lê Họa vội vàng đứng lên nói xin lỗi, tay chân càng thêm luống cuống: “Thật xin lỗi, ta không phải cố ý, chẳng qua nhất không cầm chắc!”

“Quên đi, hôm nay coi như xui xẻo, tiếp tục uống trà, uống xong trở về đổi lại!” Lữ Lệ Hoa đưa tay cầm lên ly trà ban nãy, một lần nữa đặt ở bên mũi người hai cái, thở dài nói: “Trà này có thể còn thơm hơn loại nổi tiếng vừa rồi, may mà ta không phải phụ nữ có thai, cho nên cũng không cần kiêng kỵ!” Tiếng nói vừa dứt, uống một hơi cạn sạch!

“Trà này và hoa hồng cùng nhau sinh trưởng, cho nên nhiễm một chút đặc tính của hoa hồng, tỷ như dễ dàng khiến cho phụ nữ mang thai bị sảy!” Vân Tuyết Phi không thèm để ý cười cười: “Chẳng qua nó không tạo thành bao nhiêu hại với chúng ta, chúng ta không phải phụ nữ có thai, uống vô chỉ có công hiệu dưỡng nhan, nói tóm lại vẫn

vô cùng tốt!”

“Lê mỹ nhân, ly trà của ngươi bị đổ hết rồi, ta rót cho ngươi một ly khác, ngươi ném thử một chút!” Vân Tuyết Phi thân thiết cười một tiếng, đưa tay định lấy thêm một cái ly.

“Không cần phiền toái như vậy!” Lê Họa hoảng hốt, vội vàng đưa tay ngăn cản, cười ha hả, không quan tâm khoát khoát tay: “Ta tạm thời không khát, nên không muốn uống, hơn nữa thời gian cũng không sớm, chúng ta nên đi thôi!”

Lúc này trong mắt Lữ Lệ Hoa giăng đầy mây đen, cánh môi mấp míp, không nói tiếng nào nhìn cái bụng chồi mắt kia.

“Trước uống xong ly trà rồi đi cũng không muộn!” Vân Tuyết Phi lần nữa rót đầy một ly, đưa cho Lê Họa: “Khó gặp đồ tốt, không ném thử thật đáng tiếc!”

Sắc mặt Lê Họa trắng bệch nhìn Vân Tuyết Phi, bị ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm, nàng ta hít sâu một hơi, đôi môi khô khốc, há miệng, không phát ra âm thanh.

Ánh mắt Lữ Lệ Hoa tĩnh mịch, lan tỏa tia sáng lạnh lẽo, nhìn chăm chú phản ứng bất thường của nữ nhân này, trong lòng của nàng đã có đáp án, trái tim thoáng cái đau buốt. Vốn cho là trong lòng hắc chỉ có tiên hoàng hậu, sẽ không đụng bất kỳ nữ nhân nào. Cho nên nàng ỷ vào gương mặt giống bảy phần tiên hoàng hậu, hưởng thụ sủng ái duy nhất của hắc chỉ. Mặc dù hắc chỉ không động vào nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Nhưng bây giờ, để cho nàng biết ý nghĩ trước kia của mình buồn cười đến cỡ nào, hắc chỉ không chạm nàng, nhưng hắc chỉ chạm những nữ nhân khác, làm nữ nhân khác mang thai!

Nữ nhân này ngoài sáng trong tối xúi giục mình chạy đến đây tìm

hiểu, liên tưởng đến một chuyện, đột nhiên trái tim nàng phả ra hơi lạnh, thiếu chút nữa, nàng đã bị nữ nhân đáng sợ này coi như quân cờ rồi!

“Lê tử tử, vương phi có lòng tốt như vậy, tử vẫn nên uống đi!” Ngữ điệu Lữ Lệ Hoa bỗng nhiên trầm xuống, gần từng tiếng nói: “Hay là nói Lê tử tử thật sự có mang long tử hoàng thượng? Nếu đúng là như vậy, thì không nên miễn cưỡng uống!”

Làm sao Lê Họa nghe không ra ẩn ý bên trong câu nói ấy, nếu như không uống..., chính là gián tiếp thừa nhận mình có thai. Nếu như uống, mặc dù có thể xóa bỏ hiềm nghi, nhưng long tử trong bụng của nàng sẽ không giữ được!

Trong thời gian thật ngắn, Lê Họa suy tính rất nhiều. Một lúc sau, nàng khó khăn mở miệng nói: “Cám ơn ý tốt của vương phi, nhưng ta thật sự không khát, thời gian cũng không còn sớm, thứ cho ta không thể tháp tùng, xin được cáo lui trước!”

Vân Tuyết Phi không lên tiếng ngăn lại, mục đích hôm nay nàng đã đạt được, quay đầu nhìn Lữ Lệ Hoa bên cạnh im lặng không lên tiếng, sắc mặt âm trầm, nàng nhàn nhạt nói: “Lữ mỹ nhân không có ý định đi sao?”

“Ta chỉ hỏi ngươi một câu!” Lữ Lệ Hoa đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén dừng lại trên gương mặt nhàn nhã của Vân Tuyết Phi Vân, giọng nói hơi có phần nặng nề lẫn âm u: “Ngươi và hoàng thượng là quan hệ thế nào? Ngươi yêu Hộ quốc vương gia hay hoàng thượng?”

Lúc này vẫn không quên tìm ra nguồn gốc, đúng là một nữ nhân cố chấp, nhìn thẳng vào mắt nàng ta, Vân Tuyết Phi chậm rãi nói: “Ta Vân Tuyết phi tuyệt đối sẽ không cần loại nam nhân đã bị những nữ

nhân khác dùng qua!” Dừng một chút, nhấn mạnh nói: “Vì ta ngại bản!”

Trả lời như vậy ngoài suy nghĩ và dự đoán của Lữ Lệ Hoa, nàng sững sờ nhìn nữ nhân trước mắt thật lâu. Sau đó thu hồi ánh mắt, cũng không quay đầu lại đi ra cổng, nhận được đáp án này vẫn tính là hài lòng, coi như thu hoạch hôm nay tới đây!

Khi căn phòng một lần nữa an tĩnh lại, Vân Tuyết Phi nhếch môi châm chọc, hậu cung đúng thật là một chỗ rối loạn!

Một tia ánh sáng cuối cùng phía chân trời xa xa từ từ biến mất, màn đêm chậm rãi phủ xuống, từng dãy đèn lồng treo lên thật cao, khiến cho bóng đêm tăng thêm vài phần tình ý xúc động lòng người.

Bất tri bất giác Hạ Hầu Cảnh đi tới trước cửa Lâm Phượng viên, nhớ lại từng kỉ niệm với Vân Tuyết Phi. Thật ra thì khi đó nàng đã tỏ ra rất quan tâm hắn, chẳng qua hắn chẳng thể nghĩ tới trên thế giới này còn có chuyện mượn xác hoàn hồn, càng không có nghĩ tới ông trời thật sự nghe được tiếng lòng hắn, để Phi nhi khởi tử hồi sinh!

Từ từ đi vào bên trong, nhìn hết thấy quen thuộc, đột nhiên phát hiện, không có nàng ở đây, thật sự yên tĩnh đến đáng sợ!

Không biết bây giờ Phi nhi trong hoàng cung sao rồi, nếu không phải vì Tư Nam Tuyết ngăn cản, hắn đã sớm cái gì cũng không để ý, vào cung cứu nàng!

“Phi nhi, lúc này nàng đang làm gì?” Hạ Hầu Cảnh nhìn ánh trăng sâu kín, tự nhủ: “Nàng có thỉnh thoảng nhớ tới ta không?”

Vầng trăng chiếu nghiêng xuống toàn bộ Lâm Phượng viên, phủ lên một tầng ánh sáng mờ lung, con người vốn đang mê mang liếc đến

căn phòng hôm qua còn đen kịt, phát hiện dường như có ánh sáng chợt hiện!

Hắn lập tức lấy lại tinh thần, trong lòng có chút kích động, nhìn chăm chăm ánh sáng toát ra từ đó, chẳng lẽ Phi nhi trở về? Nghĩ tới khả năng này, hắn cũng nhịn không được nữa, mũi chân chia xuống đất, bay lên trời, phi thẳng về hướng căn phòng.

Lúc đến đại môn, hắn dường như có thể nghe tiếng tim mình đập nhanh cỡ nào, hít sâu một hơi, đẩy cửa ra, hơi thở thân thiết quen thuộc xông vào mũi.

Dưới ánh đèn mờ mờ, quả thật có một người ngồi ở trước bàn, hết sức chuyên chú nhìn sách trong tay, chẳng qua người kia không phải Phi nhi của hắn, lại là Tư Nam Tuyệt tên nam nhân này!

“Sao người ở đây?” Tâm tình vốn đang vui sướng trong nháy mắt mất mát, tiếp theo là sự khổ sở.

Tư Nam Tuyệt không ngẩng đầu, tiếp tục lật một trang sách, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh nói: “Đây là phòng của nương tử ta, có thể ở đây bất cứ lúc nào!”

Một câu nương tử của ta lập tức biểu thị công khai chủ quyền, bảo vệ lãnh thổ của mình. Tư Nam Tuyệt tuyệt đối không thừa nhận mình cố ý nói như vậy. Chỉ là nghĩ đến nam nhân này trở như thế còn chạy đến phòng nữ nhân của mình nên đâm ra khó chịu thôi vẫn. Cho dù hắn là biểu đệ mình, nhưng chuyện tình cảm không thể nhượng bộ, Tư Nam Tuyệt hắn cũng không phải là người dễ dàng thối lui, càng không để mình bị uất ức!

Nếu đã tới đây rồi, Hạ Hầu Cảnh liền cất bước đi vào, tìm một cái băng ngồi xuống bên cạnh Tư Nam Tuyệt, đưa tay rót cho mình một

ly rượu, uống một hơi cạn sạch, kế tiếp mang theo sự bất mãn nói: “Nếu nàng là nương tử của người, tại sao biết rõ nàng rơi vào chốn hoàng cung ăn tươi nuốt sống đó, người còn có thể an tâm ở chỗ này đọc sách như vậy, một chút cũng không lo lắng?”

Ánh mắt Tư Nam Tuyệt không có bất kỳ dao động nào, vẫn như cũ không đáp lời, lại lật một trang sách.

Căn phòng này bài biện giống như nàng vẫn còn, chưa từng rời đi, hần cầm bầu rượu đứng lên, tùy tiện đi lòng vòng ở trong phòng. Sau đó há miệng to rót rượu vào, gian nan nuốt, thời gian trôi qua từng phút từng giây, Nhất Túy Giải Thiên Sầu (rượu có thể giải sầu), thế nhưng hần càng uống lại càng buồn!

“Nam Tuyệt, người biết không? Ta và nàng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, kể từ sau khi mẫu phi chết, chính là nàng vẫn luôn bên ta, nàng là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời ta!” Mặt Hạ Hầu Cảnh hơi đỏ, vẻ mặt ngẩn ngơ, mắt phượng tựa như được dát lên một lớp voan mỏng, đủ loại tư vị quanh quẩn, có đắng có cay, còn có đau đớn tận cùng.

“Ta vẫn mong chờ nàng lớn lên, luôn cẩn thận chôn giấu tình cảm ở trong lòng, nghĩ đợi tới lúc nàng trưởng thành, sẽ thổ lộ với nàng, cưới nàng về nhà. Sau đó sống hạnh phúc đến cuối đời, nhưng sau đó nàng lại thành nương tử của ca ca ta!” Hạ Hầu Cảnh nở nụ cười tự giễu.

Tư Nam Tuyệt cau mày, để quyển sách xuống, đứng dậy đi tới trước mặt hần, đưa tay tính toán đoạt lấy bình rượu trong tay hần, lại bị Hạ Hầu Cảnh ngăn cản.

Trông thấy bộ dáng chán chường của nam nhân trước mắt, Tư Nam Tuyệt mấp má môi, ngữ điệu hơi trầm xuống: “Người uống say rồi!”

“Không, ta không có say!” Hạ Hầu Cảnh lắc đầu một cái, trầm giọng cắt đứt, sau đó dùng tay chỉ đầu mình, nhấn mạnh: “Chỗ này của ta vẫn còn rất tỉnh táo, tỉnh táo đến mức vừa nghĩ tới nàng là của người khác, ta liền đau lòng, rất đau rất đau, Nam Tuyệt người biết không?”

“Tất cả mọi người nói nàng chết rồi, nhưng ta không tin, cho dù đã tận mắt thấy qua thân thể lạnh lẽo của nàng ấy, nhưng ta vẫn không tin, ta không tin nữ nhân tốt như vậy lại chết sớm. Lúc nào ta cũng mong đợi kỳ tích xảy ra!” Con người Hạ Hầu Cảnh lờ mờ như phủ sương mù tiếp tục nói: “Nhưng kỳ tích đã xảy ra, nàng sống lại, nhưng ông trời lại ban cho ta niềm vui thật lớn, nàng một lần nữa thành nương tử ca ca ta, tẩu tẩu ta!”

“Đừng nói nữa, sát vách có căn phòng, người đi nghỉ ngơi đi!” Tư Nam Tuyệt lạnh lùng nói, sắc mặt nặng nề không vui.

“Nam Tuyệt, thật ra thì ta không muốn làm hoàng đế, ta chỉ muốn nàng, làm vợ chồng với nàng, cùng nhau ân ân ái ái, đến bạc đầu.....” Giọng nói Hạ Hầu Cảnh mê mải, nhìn thẳng vào mắt Tư Nam Tuyệt, khẩn cầu: “Ca, người nhường nàng cho ta được không?”

Chương 119: Cạnh tranh công bằng

Tur Nam Tuyệt ngẩn ra, tiếp theo sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, gằn từng chữ nói: “Hạ Hầu Cảnh, đừng giả bộ đáng thương cho ta!”

“Ca, ta rất nghiêm túc, ta thật sự yêu nàng, huynh nhường nàng cho ta được không?” Hạ Hầu Cảnh khẩn cầu lần nữa, vẻ mặt kiên định không thể đổi.

Trong nháy mắt sắc mặt Tur Nam Tuyệt xanh mét, cái trán nổi lên gân xanh, tức giận nói: “Gọi ta là ca cũng vô dụng, nàng là nương tử của ta, không phải một món đồ, muốn nhường là nhường, chỉ cần nàng không buông ta ra, ta sẽ giữ lấy nàng cả đời!”

Không chút do dự như vậy, khí phách cự tuyệt khiến Hạ Hầu Cảnh bỗng chốc ngẩn ra, sau đó hấn mím chặt môi, ánh mắt cũng kiên định.

Trong đêm đen, một vầng trăng cong treo trên cao, bốn phía yên tĩnh, trong phòng lớn như thế, chỉ có thể nghe tiếng hít thở lẫn nhau.

Hai người không chút nào nhượng bộ, sau một lúc lâu nhìn thẳng vào mắt đối phương, ánh mắt bắn ra tia lửa kịch liệt trên không trung.

Hồi lâu, Hạ Hầu Cảnh khẽ thở dài, phá vỡ sự trầm tĩnh khiến người ta bị đè nén này: “Nam Tuyệt, mặc dù hiện tại nàng trên danh nghĩa là vương phi của huynh, nhưng mà ta quen nàng trước, chúng ta có chung kỷ niệm hơn mười năm gắn bó với nhau, tình cảm của ta với nàng tuyệt đối không ít hơn huynh, cho nên.....”

Dừng một chút, Hạ Hầu Cảnh liếc mắt nhìn Tư Nam Tuyệt, ánh mắt lóe ra ánh sáng nhất định phải được, kiên định nói: “Ta không muốn buông bỏ, cũng không thể buông bỏ, ta Hạ Hầu Cảnh muốn cùng huynh Tư Nam Tuyệt cạnh tranh công bằng!”

Sắc mặt Tư Nam Tuyệt thoáng cái đen thui rồi, giọng điệu có chút cộc xát nói: “Ta dầu gì cũng là biểu ca của ngươi, vậy mà ngươi lại dám đến đây đào góc tường nhà ta, giỏi lắm, giỏi lắm!” Nói xong lời cuối cùng giống như từ trong kẽ răng nặn ra.

“Ta hối hận nhất chính là năm đó quá mềm yếu, vừa nghe nàng muốn gả cho Hạ Hầu Huyền, liền thành toàn hạnh phúc của nàng, trốn tránh thật nhiều năm!” Về mặt Hạ Hầu Cảnh hơi chán nản một chút, trong mắt lẫn lộn bi thương đau xót, giọng hần khàn khàn nói: “Đợi đến lần nữa nghe được tin tức của nàng, nhưng mà là nàng chết trận sa trường, huynh tuyệt đối không biết ta đau như thế nào đâu, tim giống như bị khoét một nửa, trống rỗng, cho dù có lấp cũng không thể đầy!”

Ánh mắt Tư Nam Tuyệt lóe lên một cái, lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Cảnh một cái, không lên tiếng.

“Vô số lần ở trong mộng ta nhìn thấy nàng mặt mũi vẫn ảm áp trước sau như một, sau khi tỉnh lại, cái gì cũng không bắt được, loại cảm giác buồn bã trống rỗng, huynh vĩnh viễn sẽ không hiểu!” Hạ Hầu Cảnh đi tới trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, một trận gió mát mẻ thổi vào, hần nhìn màn đêm vô tận, giọng điệu xa xôi tiếp tục nói: “Trong lòng ta luôn luôn cầu nguyện có kỳ tích xảy ra, ta nói với ông trời. Nếu như có thể khiến Phi nhi sống lại, có thể làm cho thời gian quay lại, trở về lúc mới bắt đầu, ta tuyệt đối sẽ không buông tay. Dù trong lòng nàng vẫn yêu Hạ Hầu Huyền, ta cũng mặt dày sống ở bên người nàng, lắc lư ở trước mắt nàng, tuyệt đối không để cho bất luận

kẻ nào ức hiếp nàng, ta muốn để cho nàng sau này mãi vui vẻ hạnh phúc!”

Tur Nam Tuyết cau mày, hừ lạnh một tiếng, mở to mắt: “Ta chỉ biết nàng bây giờ là vương phi của ta, nương tử của ta. Hạ Hầu Cảnh, người dùng chiêu bài thân tình với ta là vô ích, những chuyện khác ta có thể nhượng bộ, nhưng mà đối với Phi nhi, ta cũng sẽ không buông tay!”

“Ta chưa nghĩ dùng chiêu bài thân tình với huynh, ta nói nhiều như vậy, cốt lõi chỉ muốn để cho huynh biết. Nếu ông trời thật sự làm cho kỳ tích xảy ra, như vậy lần này ta cũng không buông tay, ta nhất định phải mang lại hạnh phúc cho nàng!” Hạ Hầu Cảnh xoay người ngưng mắt nhìn Tur Nam Tuyết, ánh mắt nghiêm túc lẫn trịnh trọng.

“Người có thể tự tin như vậy rất tốt, nhưng hiện tại nàng chỉ là Vân Tuyết Phi, nàng sẽ xuôi theo quỹ tích cuộc sống Vân Tuyết Phi nên có, cái nàng cần chính là sống một cố bình yên hạnh phúc, những thứ này ta đều có năng lực cho nàng, mà người có thể sao?” Tur Nam Tuyết nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng nói hơi trầm xuống: “Ta tin tưởng người quả thật sẽ vì nàng mà buông tha ngôi vị hoàng đế, nhưng gia tộc khổng lồ kia ở sau lưng người cho phép sao? Bọn họ đặt tất cả hi vọng lên người người, kỳ vọng của mẫu thân ta đối với người còn cao hơn đứa con trai ruột là ta, người có thể bỏ xuống hết thảy?”

Hạ Hầu Cảnh đột nhiên có chút giật mình, đôi tay nắm chặt thành quyền, cánh môi mím chặt, muốn mở miệng, nhưng không có lời có thể phản bác.

Khóe miệng Tur Nam Tuyết khẽ nhếch, mở miệng lần nữa: “Những thứ kia người đều có thể quên, cũng có thể không quan tâm, vậy huyết hải thâm thù của mẫu phi người có thể để yên sao?”

“Ta...ta có thể sau khi báo thù xong, mang theo nàng xa chạy cao bay, lưu lạc giang hồ, sống tự do tự tại!” Hạ Hầu Cảnh đột nhiên do dự, mấp má môi nói.

“Trung tâm quyền lực của Tiêu Nhụy Vũ chính là Hạ Hầu Huyền, chỉ cần một ngày Hạ Hầu Huyền còn ngồi vững ghế thiên tử, bà ta sẽ không rút đài!” Tư Nam Tuyệt nhìn Hạ Hầu Cảnh, nhíu mày: “Vương triều Đại Hạ bao gồm Hạ Hầu Huyền hiện tại còn có tam hoàng tử, Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Huyền đều là nhi tử Tiêu Nhụy Vũ, trong bọn họ bất kể người nào làm Hoàng đế, đối với ngươi ta đều không có lợi!”

Hạ Hầu Cảnh đứng ở phía trước cửa sổ, dưới ánh đèn lờ mờ, vẻ mặt lúc sáng lúc tối.

“Ta không sợ cùng ngươi cạnh tranh công bằng, nhưng ngươi biết rõ ngươi đã không phải là một hoàng tử tự do tự tại như quá khứ nữa rồi, ngươi không thể cho nàng được hạnh phúc!” Tư Nam Tuyệt chột cười một tiếng, nhìn chằm chằm ánh mắt của Hạ Hầu Cảnh nói: “Ngươi tốt nhất suy nghĩ một chút, ta rời đi trước, sát vách có căn phòng, mệt mỏi thì đi vào nằm!”

Tư Nam Tuyệt cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, trong nhà chỉ còn sót lại Hạ Hầu Cảnh một người đứng yên lặng, trong ánh mắt tràn đầy chua chát.

Hắn chột đi tới trước giường, trực tiếp ngã lên giường, nhìn màn che trên nóc, tiếp theo vùi mặt vào trong chăn ngửi mùi vị ấm áp quen thuộc mà mình vô số lần khát vọng có được, tự lẩm bẩm: “Làm sao bây giờ? Ta không muốn buông tay, nhưng hắn nói đúng, ta đã không phải là Hạ Hầu Cảnh tùy ý tự do trước kia rồi!”

Mang theo sự chán nản, đầu óc hấn bắt đầu từ từ hỗn độn, cuối cùng hoàn toàn nhắm hai mắt lại, nặng nề ngủ.

Hoàng cung từ xưa là một vùng đất thị phi, Mộ Dung Thanh Y cuối cùng cũng đón nhận sự thật Quan bá Luân chính là thái giám, tính toán cùng hấn sống lâu dài ở hoàng cung, lại không ngờ rằng chính thê Quan Bá Luân, đích tỳ của nàng Mộ Dung Thanh Liễu tìm tới cửa.

“Nương nương, nếu người muốn gặp nữ nhân này, nô tỳ đuổi nàng ta đi cho người!” Thiên Thủy hé miệng thử dò xét hỏi.

Nàng ta rốt cuộc không kèm chế được tìm tới cửa, Mộ Dung Thanh Y khẽ cười một tiếng, không để ý khoát khoát tay: “Cho nàng ta vào đi!” Nàng hiểu rõ đích tỳ, không đạt mục đích thê không bỏ qua. Nếu như bây giờ nàng không gặp nàng ta, nàng ta chắc chắn sẽ không đi. Hiện tại vừa đúng lúc Bá Luân không có ở đây, nàng mau sớm giải quyết xong nữ nhân này, không thể để cho nàng ta nhìn thấy Bá Luân.

“Dạ!” Thiên Thủy cung kính nói.

Không bao lâu lần nữa truyền đến tiếng bước chân, Mộ Dung Thanh Y ngẩng đầu nhìn về phía cửa, ánh mắt khẽ nheo lại, trong mắt lóe ánh sáng không rõ ý tứ.

Mộ Dung Thanh Liễu là lần đầu tiên đến Triều Phượng điện, nhìn xung quanh xa hoa, trong lòng nàng lấy làm kinh hãi (kinh ngạc + sợ hãi), đưa mắt quan sát trên người Mộ Dung Thanh Y, nữ nhân này càng đẹp hơn trước đây, im lặng không nói lời nào đứng ở nơi đó, ấy chính là cảnh đẹp ý vui, không trách được Bá Luân vì nàng ta cái gì cũng chịu làm, thậm chí, thậm chí biến thành bộ dáng hôm nay.....

“Tỷ tỷ, đây là lần đầu tiên tỷ vào cung thăm ta đấy!” Khóe môi Mộ Dung Thanh Y khẽ nâng lên, cười như không cười nhìn Mộ Dung Thanh Liễu nói: “Không biết chỗ này của ta có hợp nhãn tỷ không?”

Nơi này bất kỳ chỗ nào cũng quý giá hơn Mộ Dung phủ, địa vị bây giờ của nàng hoàn toàn áp đảo mọi người Mộ Dung phủ, những người đó cũng phải dựa vào nàng, nhìn sắc mặt nàng, nghĩ tới đây nàng càng thêm hài lòng.

“Cũng không tệ lắm!” Ánh mắt Mộ Dung Thanh Liễu không hề gợn sóng, lạnh lùng nói: “Ta tìm người có chuyện, người kêu bọn nha hoàn này đều lui ra đi!”

Con người Mộ Dung Thanh Y căng thẳng, nghiêm túc xem kỹ Mộ Dung Thanh Liễu hồi lâu. Một lát sau, giọng nói uy nghiêm vang lên: “Tất cả lui ra, không có lệnh của ta không cho phép bất luận kẻ nào xông vào!”

“Dạ!” Bọn nha hoàn cùng đáp, sau đó theo thứ tự lui xuống.

Trong điện lớn như thế cũng chỉ có hai người các nàng, Mộ Dung Thanh Y nhìn Mộ Dung Thanh Liễu, nhếch môi cười một tiếng: “Tỷ tỷ có chuyện gì cứ nói, ta đây xin lắng nghe!”

Mộ Dung Thanh Liễu đột nhiên tiến lên, đi đến trước Mộ Dung Thanh Y, lúc còn cách ba bước chân, ngừng lại, ánh mắt lạnh buốt nói: “Bá Luân ở đâu?”

Trong mắt Mộ Dung Thanh Y thoáng qua sự hả hê, quả nhiên là hỏi thăm Quan Bá Luân, nàng khinh miệt quan sát Mộ Dung Thanh Liễu từ trên xuống dưới, cười khẽ nói: “Ta còn tưởng rằng tỷ tỷ đặc biệt tới gặp ta, thì ra là tìm tỷ phu.....”

Nàng lười biếng vuốt ve sợi tóc, cười phóng khoáng, lại gần bên tai Mộ Dung Thanh Liễu, nhỏ giọng nói: “Bá Luân đã bị ta ăn sạch, hẳn rất thân mật với ta, không khác gì phu thê!”

Thật là thật đáng buồn, đích nữ thì sao chứ? Từ nhỏ đến lớn, Quan Bá Luân vĩnh viễn chỉ yêu mình, nàng thời khắc đều nhớ nữ nhân này đã từng nói một câu: “Người chẳng qua là nữ nhi do tiện thiếp sinh, không có tư cách lên bàn ăn cơm chung với mọi người!” Hiện tại nàng sẽ làm cho đích nữ cao cao tại thượng này xem một chút, nam nhân mà nàng ta cầu xin, che chở Mộ Dung Thanh Y nàng giống như bảo bối!

Trong mắt Mộ Dung Thanh Liễu thoáng qua đau thương, bàn tay nắm chặt thành quyền khẽ run. Một lúc sau, nàng cưỡng chế mình trấn định lại: “Hôm nay ta tới đây không phải nghe người khoe khoan, ta muốn gặp Bá Luân, ta có chuyện cần nói với hắn!”

“Bá Luân hẳn không muốn gặp người!” Mộ Dung Thanh Y không chút suy nghĩ, trực tiếp cự tuyệt.

“Người!” Trong ngực Mộ Dung Thanh Liễu nghẹn một hơi, gương con mắt phẫn hận nhìn chằm chằm Mộ Dung Thanh Y, hận không thể róc xương lóc thịt nữ nhân trước mắt này. Nếu không phải vì nàng ta, sao Bá Luân biến thành hoạn quan!

“Ta thế nào?” Mộ Dung Thanh Y hé miệng cười: “Tỷ tỷ không nên quá đau lòng, Bá Luân không gặp tỷ cũng tốt. Dù sao các người cũng không có tình cảm, mà Bá Luân vẫn luôn ghi hận tỷ tỷ đấy. Ban đầu nếu không phải tỷ dùng kế để gả cho hắn, như vậy hiện tại vị trí chính thê này đã là của ta rồi!”

“Người câm miệng!” Mộ Dung Thanh Liễu gấp giọng quát bảo ngưng lại, ánh mắt quét một vòng xung quanh, thấy không có ai khác nghe

thấy, trong lòng nàng khẽ thở phào một cái đồng thời, nàng hận hận nói: “Người chính là sao chổi, nếu không phải là người, Bá Luân sẽ biến thành thái giám sao? Thân là đích trưởng tử (con trai trưởng) Quan gia, hấn vốn có tiền đồ rất sáng sủa, tuy nhiên nó bị nữ nhân như người phá hủy!”

Sắc mặt Mộ Dung Thanh Y hơi đổi, nhìn Mộ Dung Thanh Liễu, nàng rất nhanh che giấu đi, cười nhạt: “Đây là chính bản thân hấn nguyện ý, ta lại không buộc hấn, chuyện này tỷ tỷ cũng không có trách nhiệm sao? Tỷ tỷ ngay cả tướng công mình cũng không trông nom được, hà cớ gì tới chất vấn muội muội ta!”

“Ý của người là Bá Luân đáng bị như vậy sao?” Mộ Dung Thanh Liễu nắm chặt quả đấm, thân thể run rẩy dữ dội, đáy mắt một mảnh lạnh lẽo.

Chương 120-1: Hỏi tội (1)

Bị ánh mắt như vậy nhìn trúng khiến toàn thân nàng run lên, nhưng Mộ Dung Thanh Y cũng không lùi bước, vẫn trấn định hả hê nhìn Mộ Dung Thanh Liễu: “Những thứ này đều là Bá Luân cam tâm tình nguyện vì ta làm, ta không hề ép buộc hần!”

“Người không ép buộc hần, nhưng người lại lừa gạt hần, sử dụng bề ngoài mềm yếu giả tạo!” Gương mặt Mộ Dung Thanh Liễu u ám nhìn chằm chằm Mộ Dung Thanh Y, tức giận chỉ trích: “Nữ thần thánh khiết gì chứ! Người đừng cho rằng ta không biết những chuyện người làm trong mấy ngày qua ở lãnh cung, ngay cả loại thị vệ như vậy người cũng có thể kéo xuống hầu hạ, ta cảm thấy ghê tởm thay người, Mộ Dung Thanh Y, người thực sự muốn nam nhân đến điên rồi!”

Sắc mặt Mộ Dung Thanh Y chợt biến đổi, tiếp theo trong con người hoàn toàn hiện ra sự hung ác, lớn giọng chất vấn: “Sao người biết chuyện này?” Vương Nhị đã bị xử tử, nàng vốn tưởng rằng những chuyện kinh khủng đó sẽ trôi qua theo thời gian, dần dần rơi vào quên lãng. Thế nhưng còn chưa được bao lâu, lần nữa bị nhắc tới ở trước mặt nàng, rốt cuộc, rốt cuộc còn có ai biết chuyện này?

“Sao vậy? Cuối cùng cũng biết sợ à!” Mộ Dung Thanh Liễu châm chọc cười một tiếng, đi hai vòng quanh Mộ Dung Thanh Y, dạo bước xem xét kỹ lưỡng, kế tiếp tấm tắc cảm thán: “Cơ thể đúng là có lỗi có lỗm, không trách được Vương Nhị nói thân thể mất hồn này cũng có thể nặn ra nước, đúng là mười phân vẹn mười.....”

Đột nhiên bước chân nàng dừng lại, quý dị cười một tiếng, nhìn này

sắc mặt trắng bệch kia, trong lòng nàng không khỏi sinh ra khoái cảm trả thù.

“Hắn nói người rất dâm dăng! Kỹ thuật còn tốt hơn những nữ nhân kỹ viện!” Mộ Dung Thanh Liễu đột nhiên lại gần, hé miệng thổi hơi nóng bên tai nàng ta, sau đó ném ra một câu nói.

Cảm thấy thân thể nàng ta không ngừng lay động, Mộ Dung Thanh Liễu khế cười, xấu bụng nhạo báng nói: “Hai nam nhân cũng không thỏa mãn được người, xem ra người thật sự vô cùng đói khát rồi!”

Mộ Dung Thanh Y hít thở càng ngày càng nặng, rõ ràng đã quên lãng buổi tối kia, nhưng lại bị cố ý nhắc nhở. Rối loạn kéo đến, trong đầu bị những kẻ kia nhục nhã, bị ép buộc..... Thậm chí hàm răng vàng khè vô cùng ghê tởm trong miệng Vương Nhị kia, nhiều nước miếng, gương mặt tràn đầy dâm dục, từng việc thoáng hiện rõ trong đầu!

“Câm miệng, câm miệng cho ta, không được nói nữa!” Mặt mũi Mộ Dung Thanh Y trắng bệch, gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Dung Thanh Liễu, vô cùng tức giận.

Chứng kiến Mộ Dung Thanh Y suy sụp như vậy, Mộ Dung Thanh Liễu là lần đầu tiên nhìn thấy, khóe miệng nàng vui vẻ nâng lên, trong mắt ác độc cuồn cuộn, ngữ điệu càng thêm bén nhọn chói tai vang lên: “Nhưng quá đáng tiếc chính là bây giờ Vương Nhị chết rồi, Bá Luân lại xảy ra chuyện như vậy. Hiện tại hoàng thượng hoàn toàn không để ý tới người. Mà tính toán thời gian, muội muội đã nhiều ngày không ăn mặn rồi, đừng nói người làm tỷ tỷ như ta không quan tâm người, có muốn ta tìm vài tên khỏe mạnh cao to, lén đưa vào cung tạm thời thỏa mãn người một chút không?”

Mộ Dung Thanh Y không duy trì được sự kiêu ngạo vừa nãy, bây giờ cả thân thể nàng từng đợt từng đợt rung mình, ngay cả đầu ngón tay

cũng hơi run rẩy. Rốt cuộc, rốt cuộc làm sao nữ nhân này biết? Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần Vương Nhị chết, chuyện này sẽ không có ai biết, nhưng mà tại sao có thể như vậy?

“Người nói nhiều như vậy, nhưng lại không thay đổi được sự thật Bá Luân chỉ yêu ta!” Mộ Dung Thanh Y hít một hơi thật sâu, ép buộc mình trấn định, lần nữa tìm lại tự tin nói: “Bá Luân tuyệt đối sẽ không để ý những thứ này. Nếu như để ý, hẳn cũng sẽ không biết rõ ta là nữ nhân hoàng thượng, vẫn yêu ta cứng chiều ta, thậm chí còn cùng ta xảy ra quan hệ nam nữ!”

Giống như bị sét đánh giữa trời quang, khiến đầu Mộ Dung Thanh bị chấn động đến choáng váng, rõ ràng sớm đã biết, nhưng khi chính tai nghe được, trong lòng nàng vẫn đau đớn dữ tợn, nàng có thể mạnh mẽ đả kích Mộ Dung Thanh Y, lại không thay đổi được sự thật Quan Bá Luân chưa từng yêu nàng.

Mộ Dung Thanh Liễu hung ác trợn mắt nhìn nữ nhân không biết liêm sỉ này, cất giọng lạnh lùng: “Người đã tự tin như vậy, ta sẽ đem chuyện người phóng đãng nói cho Bá Luân nghe, người nhất định cũng không quan tâm tới đâu. Nhưng ta ngược lại muốn nhìn Quan Bá Luân có thật sự bao dung đại nghĩa như thế không, yêu một nữ nhân còn dâm đãng hơn kỹ nữ!”

Tiếng nói vừa dứt, nàng xoay người định rời đi.

Mộ Dung Thanh Y cả kinh, vội vàng đưa tay kéo Mộ Dung Thanh Liễu, ngăn nàng rời đi, nàng lạnh lùng chất vấn, trong mắt tàn nhẫn cùng cực: “Người nào nói cho người biết chuyện này?”

“Không phải người không quan tâm sao?” Mộ Dung Thanh Liễu liếc mắt nhìn cánh tay đang nắm chặt mình, sau đó cười khiêu khích Mộ Dung Thanh Y, trong mắt chớp động ánh sáng quỷ kế thực hiện

được.

“Người kia là ai, ai ở trong bóng tối giám thị ta?” Ánh mắt Mộ Dung Thanh Y hiện lên sự hung ác, sắc mặt không tốt nói: “Nếu hôm nay người không nói, đừng hòng bước ra Triều Phượng điện nửa bước!”

“Ta muốn đi, ai cũng không ngăn được!” Mộ Dung Thanh Liễu quay đầu lại nhìn Mộ Dung Thanh Y, cười lạnh: “Người biết rõ tính ta, chuyện mà ta không muốn nói, cho dù có lấy mìn thanh đao gác trên cổ ta, ta cũng sẽ không khai một chữ!”

“Muốn thế nào người mới bằng lòng nói cho ta biết?” Mộ Dung Thanh Y biết nữ nhân này thích mềm không thích cứng, chỉ có thể dụ xuống, tiến hành thương lượng: “Chỉ cần người nói cho ta biết là ai, ta lập tức cho người gặp Bá Luân!”

Nhắc tới Quan Bá Luân, Mộ Dung Thanh Liễu sùng sốt chốc lát, ánh mắt lóe lên, mím môi một cái nói: “Ta muốn gặp hẳn trước sau đó sẽ nói cho người biết!”

Mộ Dung Thanh Y nghe vậy, trong mắt thoáng qua sự tức giận, nàng cắn răng nghiêng lợi nói: “Người đừng được voi đòi tiên!”

“Ta rất nghiêm túc!” Mộ Dung Thanh Liễu quan sát kỹ Mộ Dung Thanh Y, cứng rắn nói: “Lời hứa của người không đáng tin, ta phải gặp Bá Luân trước mới được!”

Trong cung điện lớn như vậy, yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng cây kim rơi trên mặt đất, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, bắn ra tia lửa kịch liệt.

Một lúc sau, Mộ Dung Thanh Y trừng mắt liếc Mộ Dung Thanh Liễu, bỏ cánh tay đang kiềm chế tay nàng ta, đi về phía cửa cao giọng ra

lệnh: “Ngươi đâu!”

Tiếng nói vừa dứt, cửa chính liền bị bên ngoài mở ra, Thiên Thủy chờ đợi ở bên ngoài lập tức nghe lệnh đi vào, cúi đầu cung kính nói: “Nương nương có gì phân phó?”

“Dẫn Quan Bá Luân tới cho bốn cung!” Mộ Dung Thanh Y cau mày, sắc mặt không tốt nói.

“Nương nương nói là tiểu Lộ Tử?” Trong lòng Thiên Thủy thoáng cái lộ bộ, nhưng sắc mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh.

“Ừ, là hắn!” Lòng mày Mộ Dung Thanh Y hơi nhíu, trong lòng không phải rất thoải mái, nhưng cũng gật đầu: “Đi mang hắn đến đây!”

“Chuyện này, chuyện này.....” Thiên Thủy chần chờ, nơm nớp lo sợ, không dám nói lớn.

“Chuyện này gì nữa? Còn không mau đi dẫn người tới đây cho bốn cung!” Mộ Dung Thanh Y giận tím mặt, quát một tiếng.

Rốt cuộc Thiên Thủy cũng không giấu được nữa, bỗng chốc quỳ rạp xuống đất, bò lổm ngổm khẩn trương nói: “Hồi nương nương, hôm nay sáng sớm Thái hậu phái người mang Tiểu Lộ Tử đi rồi, đến bây giờ vẫn chưa thả về!”

Cơ thể Mộ Dung Thanh Y run lên, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, trái tim rơi thẳng xuống dưới, quả nhiên Tiêu thái hậu vẫn không buông tha vụ tai tiếng của nàngs!

Mộ Dung Thanh Liễu vội vàng đi lên phía trước, giọng nói khẽ run, làm như cực kỳ khẩn trương kích động: “Ngươi có hỏi thăm được nguyên nhân Thái hậu mang Quan Bá Luân đi không?”

Thiên Thủy há miệng, không phát ra âm thanh, chỉ là đầu tựa vào trên đất, thân thể càng không ngừng run rẩy.

Mộ Dung Thanh Liễu vội vàng di chuyển chạy ra cửa, sau đó bước chân dừng một chút, quay đầu lại sắc bén nói: “Nếu như người thật sự yêu Quan Bá Luân, lập tức đi với ta đến Thọ Ninh điện!”

Chỉ thấy Mộ Dung Thanh Y rũ mi, bình tĩnh đứng nguyên tại chỗ, không nói một lời.

Mộ Dung Thanh Liễu châm chọc cười một tiếng: “Quan Bá Luân đúng là mắt bị mù!” Tiếp theo lần nữa nâng bước lên, chạy ra ngoài.

Chương 120-2: Hỏi tội (phần cuối)

Trên nóc nhà Triệu Phượng điện, hai nữ tử núp ở chỗ tối, thu hết mọi chuyện ở trong phòng vào mắt.

“Chủ tử, Mộ Dung Thanh Liễu này cũng là một người chân thành!”
Thiên Tâm cảm thán.

Vân Tuyết Phi xuyên qua khe hở của miếng ngói nhìn nữ nhân vẫn bất động kia, thờ dài lắc đầu một cái, môi đỏ mọng hé mở: “Cũng là một nữ tử quá ngu ngốc, vì một tên nam nhân không thích mình, thậm chí chán ghét mình, bỏ ra nhiều như vậy, thật không đáng giá mà!” Một người đàn ông nếu như không yêu người, mặc người làm nhiều chuyện hơn nữa cho hắn, hắn cũng sẽ không thương tiếc người, điểm này Vân Tuyết Phi thấu hiểu rất rõ!

“Chủ tử, người nói vì sao Tiêu thái hậu lại chọn hôm nay xử trí tên Quan Bá Luân đó?” Thiên Tâm lần nữa cau mày, dựa theo sự điều tra của nàng trong cung mấy ngày nay. Quan Bá Luân và Mộ Dung Thanh Y quán lấy nhau ở hậu cung, ai cũng đều biết. Tiêu thái hậu không quá khó để biết chuyện này, liên quan đến thiên uy hoàng gia, thế nhưng có thể nhìn đến lúc này, thật là không dễ dàng!

“Sau lưng Quan Bá Luân có Quan gia làm hậu thuẫn, mà Quan gia chi thấp hơn Tiêu gia, Tiêu Nhụy Vũ làm như vậy sợ rằng không đơn giản đâu!” Vân Tuyết Phi thu hồi tầm mắt, quét mắt xung quanh, thừa dịp thị vệ thay ca, quay đầu lại nói với Thiên Tâm: “Chúng ta cũng đi Thọ Ninh điện xem kịch hay thôi!”

Mùi chân chia xuống đất, nhẹ như chim yến nhảy lên, bay về hướng Thọ Ninh điện.

Thọ Ninh điện, Tiêu Nhụy Vũ mặc một bộ hoa phục màu đỏ thêu Phượng Hoàng giương cánh bằng tơ vàng, hai bên búi tóc chỉnh tề cắm nghiêng ba cây trâm vàng, trên trán có tua vàng rủ xuống, vừa uy nghiêm vừa tôn quý ngồi trên ghế.

“Thái hậu, con ta hành động không khuôn phép, mạo phạm quý phi nương nương, lý nên xử tử, nhưng cựu thần chỉ có một trường tử, xin Thái hậu nể tình cựu thần nhiều năm nay không có công lao cũng có khổ lao, cho nhi tử cựu thần một ngựa, cựu thần vô cùng cảm kích!” Quan Bá Đào quỳ rạp trên mặt đất, lão lệ tung hoành (nước mắt của người già rơi), tình chân ý thiết mà nói.

“Ngay cả nữ nhân của hoàng thượng cũng dám nhúng chàm, lá gan thật không nhỏ!” Tiêu Nhụy Vũ hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lóe ánh sáng không rõ ý tứ.

“Tiểu tử này tuổi trẻ khí thịnh, chịu không nổi hấp dẫn, hấn cũng đã bị báo ứng trừng phạt rồi, kính xin Thái hậu khai ân tha hấn một lần!” Đầu Quan Bá Đào chạm đất, vẫn không buông tha mà nói.

Tiêu Nhụy Vũ cau mày, ánh mắt dò xét rời vào trên mặt nam nhân không có bất kỳ sự sợ hãi nào kia, giọng nói thâm trầm không cho phép cãi lại: “Người nói cho ai gia nghe một chút, làm sao cùng Mộ Dung Thanh Y ở chung với nhau, là nàng ta quyến rũ người sao?”

“Nhi tử, người hãy khai thật với Thái hậu, để người làm chủ cho người, mẫu thân của người vì người mà tan nát lòng, người cũng không thể tùy hứng làm bậy như vậy nữa!” Quan Bá Đào chứa đầy tang thương, nhìn hấn ký thác kỳ vọng, một lòng bồi dưỡng nhi tử, cho dù đứa con trai này bây giờ đã bị làm hỏng, không bao giờ có thể

kéo dài hương khói cho Quan gia được nữa. Nhưng đây cũng là đứa con trai ông thương yêu nhất, ông không thể nhìn nó tự hủy hoại mình từng bước từng bước đi về phía vực sâu. Chừng nào ông còn sống, ông nhất định phải ngăn chặn nó lại!

Con người Quan Bá Luân bình tĩnh như nước rồi cuộc cũng nổi lên gợn sóng, nhìn phụ thân tràn đầy mong đợi, suy nghĩ cho mình, trong lòng hấn thoáng qua giây giụa, nhưng cuối cùng hấn vẫn cúi đầu nhận tội: “Là nô tài quyến rũ quý phi, là lỗi của nô tài, nô tài bằng lòng tiếp nhận bất kỳ trừng phạt nào!”

Con người vốn đang tỏa ra ánh sáng chờ mong, nhưng sau khi nghe được đáp án như vậy, ánh sáng kia liền từ từ bị tiêu diệt. Trong mắt Quan Bá Đào lóe ra ánh sáng không thể tin, tiếp theo là đau lòng, buồn bã vì nhi tử không có tiền đồ, giọng ông run rẩy tức giận mắng: “Tên nghiệp chướng này, sao Quan Bá Luân ta lại có một nhi tử ngu ngốc như vậy, người đặt phụ mẫu thân nhân người ở đâu hả?”

Trong mắt Quan Bá Luân đầy tràn bi thống, quỳ xuống, chuyển hướng, đối với sự thất vọng tột độ của phụ thân mạnh mẽ dập đầu ba cái: “Thật xin lỗi, phụ thân, nhi tử khiến người hổ thẹn rồi!”

“Bắt giam Thái Phó, chuyện này người cũng đã nhìn thấy, ai gia cho hấn cơ hội giải thích, muốn xem bên trong có phải có hiểu lầm gì không, thế nhưng nó.....” Tròng mắt Tiêu Nhụy Vũ hiện lên sự khó xử, đưa tay cầm lấy nước trà đưa tới khẽ nhấp một miếng, tiếp tục nói: “Nếu đã như vậy, lập tức giam Quan Bá Luân lại cho ai gia.....”

“Xin Thái hậu bỏ qua cho tướng công ta!” Mộ Dung Thanh Liễu vội vàng chạy vào, quỳ xuống bên cạnh Quan Bá Luân, dập đầu cầu cạnh Tiêu Nhụy Vũ: “Tướng công ta hấn là người tốt, quý phi là muội muội ruột của thần phụ, bọn họ tuyệt đối sẽ không có loại quan hệ kinh khủng kia, nhất định là hiểu lầm, xin Thái hậu minh xét!”

Tiêu Nhụy Vũ giống như không hề nghe thấy, đưa mắt nhìn về mấy người sau lưng Mộ Dung Thanh Liễu.

Cùng theo nàng đi vào còn có Hạ Hầu Huyền, Hạ Hầu Thuần, Vân Tuyết Phi và Thiên Tâm dịch dung thành nha hoàn.

“Nhi tử thỉnh an mẫu hậu!” Hạ Hầu Huyền và Hạ Hầu Thuần đồng thời nói.

“Tham kiến Thái hậu!” Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng khom lưng xuống, cũng không quỳ, không kêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Ừ ~” Tiêu Nhụy Vũ nặng nề đáp một tiếng, ánh mắt khẽ quét qua bọn họ, cuối cùng chuyển mắt lên người Vân Tuyết Phi, giọng điệu nghe không ra cảm xúc nói: “Sao lại có cả vương phi nữa?”

“Mẫu hậu, Phi nhi vốn đang đi chung với bọn con, trên đường chúng ta gặp tiểu thư Thanh Liễu, nên cùng nhau tới!” Hạ Hầu Huyền vội vàng giải thích.

Con người Tiêu Nhụy Vũ căng thẳng, như có điều suy nghĩ nhìn Vân Tuyết Phi.

Vân Tuyết Phi cũng không tránh né, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt bà ta, hai người nhìn nhau trong chốc lát. Tiêu Nhụy Vũ ngó qua một đứa con trai khác Hạ Hầu Thuần: “Thuần nhi, người cũng như bọn họ?”

Trong lòng cười lạnh một tiếng, Vân Tuyết Phi há có thể không biết ý tứ trong lời nói Tiêu Nhụy Vũ, bệnh đa nghi của nữ nhân này thật nặng, biết rõ Hạ Hầu Huyền vô cùng bảo vệ mình, cho nên mới hỏi Hạ Hầu Thuần.

“Dạ, chúng ta đều là ngẫu nhiên gặp, sau đó cùng nhau tới!” Ánh mắt Hạ Hầu Thuần nhu hòa, thành thực gật đầu.

Tiêu Nhụy Vũ nhìn đứa con lớn mình tin tin tưởng tưởng nhất gật đầu, nghi ngờ trong lòng mới tiêu tán được một chút. Chẳng qua bà cũng không dám phớt lờ, kể từ khi biết nữ nhân này chính là Tiết Phi, trong lòng bà vẫn không được tự nhiên, cảm giác không nhìn thấy rõ những điều ẩn chứa bên trong đôi mắt của nữ nhân này.

“Mẫu hậu, Quan lão là trọng thần triều đình, vì Đại Hạ ta lập được vô số chiến công hiển hách. Mặc dù con ông hồ đồ, nhưng cũng không tính là hạng người đại ác, cho hắn về nhà trông coi đi!” Hạ Hầu Thuần đứng ra cầu tình, vẻ mặt khẩn thiết, trên gương mặt ôn hòa tràn đầy lo lắng.

Quan Bá Đào không ngờ nhị hoàng tử ông vẫn luôn xem thường vậy mà lại vì mình xin tha cho đứa con trai vô dụng của mình, nhất thời trên mặt nóng như lửa, thật ra ông đã nói xấu không ít vị hoàng tử này không có tài năng gì nổi bật. Ban đầu cửu tử đoạt vị, ông lập tức lựa chọn Thất hoàng tử tài đức vẹn toàn, cũng chính đương kim thiên tử hiện tại đang đứng trước mặt ông.

“Thuần nhi, mẫu thân biết tâm địa con thiện lương, nhưng chuyện này quan hệ đến tôn nghiêm của hoàng gia, ai gia cũng không thể cứ tính như vậy!” Ánh mắt Tiêu Nhụy Vũ nhìn Hạ Hầu Thuần rất dịu dàng, nhưng thái độ lại rất kiên quyết, không chút nào cho thương lượng.

Mộ Dung Thanh Liễu vốn nghe Thuần vương gia cầu tình hộ Quan Bá Luân, cho là có hy vọng, không ngờ Thái hậu vẫn khẳng khái khép tội như thế, nàng không thể để Bá Luân có chuyện. Tuy hắn không yêu nàng, nhưng hắn vẫn là phụ thân của đứa bé trong bụng

nàng, nàng không thể để cho hấn chết!

“Xin Thái hậu bỏ qua cho tướng công ta, tướng công ta hấn vô tội!” Giọng nói Mộ Dung Thanh Liễu chất đầy thâm lương, ánh mắt tràn ngập cầu khẩn.

“Hà? Nhưng chính Quan Bá Luân cũng thừa nhận, là hấn quyến rũ Mộ Dung quý phi!” Tiêu Nhụy Vũ nở nụ cười trên môi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên.

“Đó không phải là thật, hấn vô tội, hấn nói như vậy là vì bảo vệ.....” Bây giờ Mộ Dung Thanh Liễu cũng không đoái hoài tới cái gì nữa, nàng bị một câu thừa nhận kia kích thích. Chẳng lẽ trong lòng Bá Luân một Quan phủ lớn như vậy cũng không sánh được với Mộ Dung Thanh Y lẳng lơ kia? Nữ nhân đó rốt cuộc có cái gì tốt? Đáng giá để Quan Bá Luân trả giá như vậy!

“Câm mồm! Ta nói là ta ép buộc Mộ Dung quý phi, ta có tội, xin Thái hậu dứt khoát định tội của ta, muốn chém giết muốn róc thịt, thần cũng chấp nhận!” Quan Bá Luân gấp giọng cắt đứt, ánh mắt kiên định.

“Vì sao Thái hậu không mời Mộ Dung quý phi tới hỏi một chút, đã tự mình quả quyết?” Vân Tuyết Phi bỗng chốc mở miệng nói.

Chương 121-1: Chẳng qua không yêu mà thôi

“Cái gì? Người nói ai gia tự mình quả quyết?” Con người Tiêu Nhụy Vũ rét lạnh, sắc mặt giận tái đi.

“Hiện tại Thái hậu đang thẩm lý án tình giữa Quan Bá Luân và quý phi, theo lý cả hai người đều phải có mặt ở đây để tra hỏi cho rõ ràng. Nhưng mà Thái hậu chỉ hỏi một bên, hình như có chút thiếu công bằng!” Ánh mắt Vân Tuyết Phi cũng không nhúng nhường, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Tiêu Nhụy Vũ, trấn định phân tích nói: “Nếu như Mộ Dung quý phi thật sự là bị ép buộc, vì sao nàng ta lại không trực tiếp đứng ra xác nhận?”

“Nàng ta ngại vì thể diện của hoàng gia, không dám đứng ra xác nhận ta!” Quan Bá Luân chột ngắc đầu, ánh mắt khẩn trương, giọng nói cực kỳ kích động: “Tất cả lỗi lầm đều là của một mình ta, không liên quan đến Mộ Dung quý phi, xin mọi người không cần phí tâm vì ta, ta nguyện ý tiếp nhận bất kỳ trừng phạt nào.....”

Bóp một tiếng, tiếng nói bị cắt đứt, thời gian giống như ngừng lại vào giờ khắc này.

“Nghiệt tử, tên nghiệt tử này.....” Quan Bá Đào thu tay lại, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nhi tử ngu ngốc của mình, thất vọng lắc đầu.

“Công công, người.....” Mộ Dung Thanh Liễu không tới kịp ngăn cản, mặt tràn đầy thương yêu nhìn Quan Bá Luân.

Nàng vươn tay muốn vuốt ve gương mặt bị đánh kia, nhưng còn chưa chạm đến, Quan Bá Luân đã nghiêng đầu, tránh qua một bên.

Tay Mộ Dung Thanh Liễu sờ hụt, mặt tràn đầy cô đơn, nàng há miệng, nhưng khi chạm đến ánh mắt chán ghét của Quan Bá Luân, lời nàng chuẩn bị nói ra liền nuốt xuống cổ họng.

Quan Bá Đào không ngờ nhi tử hồ đồ như thế, Liễu Nhi tốt đến vậy thế nhưng nó không cần, lại muốn nữ nhân không thể được, theo ý ông nữ nhân kia cái gì cũng tệ, trừ mềm yếu một chút thì còn cái gì tốt đâu. Tại sao đứa con trai này không thông suốt chứ, phải đợi đến lúc chuyện không thể vãn hồi nó mới có thể tỉnh ngộ sao?

“Bá Luân, ngươi thật là bị quỷ ám rồi!” Gương mặt Quan Bá Đào tràn đầy tức giận, quát một tiếng: “Ngươi đã cố ý hy sinh cho nữ nhân kia, thế thì bây giờ ta lập tức đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với ngươi!”

“Công công!” Mộ Dung Thanh Liễu mở to hai mắt, không ngờ chuyện bị đẩy đến một bước này, nàng vội vàng nhìn Quan Bá Luân van xin: “Tướng công, chàng xin lỗi công công đi, giải thích rõ với Thái hậu, chờ chuyện này kết thúc, chúng ta cùng nhau về nhà, cùng nhau hạnh phúc sống qua ngày được không?”

Sắc mặt Quan Bá Luân biến hóa, sừng sốt chốc lát, sau đó lấy lại tinh thần, trong mắt lóe cảm xúc phức tạp, bình tĩnh nói: “Như vậy cũng tốt, phụ thân, người coi như chưa từng sinh ra đứa con bất hiếu này. Sau khi đoạn tuyệt quan hệ, Quan phủ cũng có thể tránh hổ thẹn vì con!”

“Tướng công, chàng.....” Mộ Dung Thanh Liễu đột nhiên cảm giác trái tim đau đớn giống như bị ai đó xé rách, trong mắt tràn ngập sự bị thương, làm sao cũng không nghĩ tới tình cảm của người đàn ông trước mắt này đối với ‘Muội muội tốt’ của nàng sâu đậm như vậy.

Một luồng khí nóng dâng trào, hốc mắt nàng chua xót khó chịu, mơ hồ cảm thấy người đối diện chỉ là ảo ảnh, vô cùng xa xôi.

“Người...người.....” Giờ phút này Quan Bá Đào bị chọc tức tới mức nói không ra lời, huyết khí dâng trào, ông đột nhiên cảm thấy ngực mình bị chèn ép đến khó thở, sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, lão đảo té xuống đất.

Hạ Hầu Thuần cả kinh, vội vàng chạy lại đỡ Quan Bá Đào, lo lắng nói: “Quan lão, ông sao vậy?”

“Công công.....” Mộ Dung Thanh Liễu kêu lên, tiếp theo nhanh chóng đứng lên chạy tới trước mặt Quan Bá Đào kiểm tra.

Ánh mắt Quan Bá Luân thoáng qua vẻ buồn rầu, đôi tay nắm chặt thành quyền, cắn răng trong phút chốc, rồi cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Vân Tuyết Phi nhìn tới đây, trong lòng không khỏi sinh ra tức giận, nàng vội vàng đi tới trước mặt Quan Bá Luân, chỉ vào Mộ Dung Thanh Liễu phẫn nộ chất vấn: “Quan Bá Luân, trong lòng ngươi chỉ có Mộ Dung Thanh Y, vậy thì trước mặt này ngươi coi là gì hả?”

Người Quan Bá Luân thoáng lay động, nhưng rất nhanh đã bình thường lại, vẫn cúi đầu, không nói một câu.

“Chỉ vì cái gọi là tình yêu vĩ đại ích kỉ của ngươi, ngươi ruồng rẫy thê tử kết tóc, bây giờ còn muốn vứt bỏ phụ thân mình, vứt bỏ gia tộc của mình.....” Vân Tuyết Phi nhìn chằm chằm Quan Bá Luân, con ngươi ngưng trọng, phủ lên màu sắc đen tối, giọng nàng mang theo sự ảo não và tức giận nói: “Ngươi thật sự cho rằng đoạn tuyệt quan hệ, Quan phủ sẽ không bị dính líu?”

Quan Bá Luân ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Vân Tuyết Phi, trong lòng hiện ra lo lắng, mấp máy môi nói: “Nếu như ta không phải người Quan phủ, tự nhiên sẽ không khiến Quan phủ bị mất mặt!”

“Nhưng trên người người chảy dòng máu Quan gia, đây là sự thật không thể thay đổi được!” Vân Tuyết Phi cắt đứt lời phản bác của hắn.

“Nhưng, nhưng ta làm nhục nhã Quan phủ, hiện tại tất cả mọi người đều biết Quan Bá Luân ta là một hoạn quan, biết Quan gia xuất ra một thái giám!” Quan Bá Luân nhìn Vân Tuyết Phi cười thê lương, kế tiếp liếc qua gương mặt lo lắng của Mộ Dung Thanh Liễu: “Ta đối với nàng không có tình cảm, miễn cưỡng ở chung một chỗ cũng không hạnh phúc. Huống chi bây giờ ta rơi vào loại tình huống này. Nếu như nàng bằng lòng, có thể dùng thân phận con dâu đích trưởng tử Quan gia, giàu sang sống hết đời. Còn ngược lại, ta có thể cho nàng một tờ hưu thư, để nàng tìm phu quân tái giá!”

Mặc dù giọng Quan Bá Luân không lớn, nhưng Mộ Dung Thanh Liễu cách đó không xa vẫn nghe thấy hết, hốc mắt nàng ửng đỏ, cố nén lệ xoay người, đi tới trước mặt Quan Bá Luân, nghẹn ngào chất vấn: “Ta và chàng quen biết nhau không ngắn hơn nàng ta, trong lòng chàng hẳn hiểu rõ tình cảm của ta đối với chàng, trên thế giới này không một nữ nhân nào có thể yêu chàng hơn ta. Tại sao tất cả mọi người đều nhìn ra, chỉ có chàng là không hiểu. Rốt cuộc Mộ Dung Thanh Y có cái gì tốt? Đáng giá để chàng vì nàng ta, bảo vệ nàng ta như vậy, gánh vác nguy cơ bị mất đầu, thay nàng ta gỡ tội chứ!”

“Câm mồm! Ta nói chuyện này không liên quan đến Thanh Y, đều là một mình ta, là ta ép buộc nàng ấy quan hệ với ta. Từ lúc ban đầu nàng ấy đã không muốn, tất cả đều là lỗi của ta, của ta!” Về mặt Quan Bá Luân luống cuống, nói năng lộn xộn.

“Trong lòng của chàng chỉ có nàng ta thôi sao? Ta và chàng ở chung lâu như vậy, cho dù tảng đá cũng sẽ bị làm cho cảm động, tại sao người liền đối với ta tàn nhẫn như vậy?” Mộ Dung Thanh Liễu cười bi thương.

“Hoàng thượng, Mộ Dung Thanh Y là nữ nhân của người, mọi người tranh chấp thời gian dài như vậy, ít nhất người cũng nên nói một câu đi chứ!” Ánh mắt châm chọc của Vân Tuyết Phi rơi vào Hạ Hầu Huyền vẫn luôn im lặng bên cạnh, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, khóe môi hơi nhếch: “Lúc trước Hoàng thượng đúng là đã từng si mê Mộ Dung quý phi, ân ân ái ái ở chung một chỗ rất lâu, Mộ Dung quý phi là hạng người gì, không có ai hiểu rõ hơn Hoàng thượng!”

Hạ Hầu Huyền cảm thấy ánh mắt của mọi người đổ dồn trên người mình, chân mày nhíu chặt, trông thấy sắc mặt Vân Tuyết Phi thoáng ẩn sự chán ghét, trong lòng hấn đột nhiên lạnh lẽo.

“Hoàng đệ, đệ hãy nói một câu đi, Bá Luân quả thật hồ đồ một chút, nhưng hấn bị đệ trừng phạt đủ nặng rồi. Tốt xấu gì Quan lão cũng có công vì triều đình, hiện tại lớn tuổi, đến lúc an hưởng tuổi già rồi. Đệ cầu xin mẫu hậu, chuyện này cứ định như vậy đi, việc xâu trong nhà không nên truyền ra ngoài, hưởng chi hoàng thất chúng ta!” Hạ Hầu Thuần lo lắng, tận tình khuyên bảo.

Đôi con người Hạ Hầu Huyền thâm thúy, như có như không liếc gương mặt thành khẩn của huynh trưởng, yên lặng trong chốc lát, hấn đi ra đứng trong đại điện, ngữ điệu lạnh lùng nói: “Mẫu hậu, hết thảy đều là lỗi của nhi tử, ban đầu Quan Bá Luân và Mộ Dung Thanh Y là một đôi tình lứa. Nhưng vì nhi tử thương thức, thương tiếc Mộ Dung Thanh Y, lại không nghĩ tới sẽ biến thành yêu. Vì vậy hoành đao đoạt ái, nạp nữ nhân kia làm phi! Nhi tử cũng đã ném phải quả đặng, đau đớn mất đi nữ nhân mình yêu mến nhất!”

Nói tới chỗ này, Hạ Hầu Huyền chuyển ánh mắt thâm tình nhìn Vân Tuyết Phi, ngưng mắt nhìn nàng nói: “Hết thấy lỗi lầm đều là nhi tử tạo thành, xin mẫu phi bỏ qua cho Quan Bá Luân!”

Tiêu Nhụy Vũ ngồi ở trên xem kịch hay nãy giờ, tất cả xảy ra đều giống như bà dự đoán, chẳng qua ngoài ý muốn có thêm một Vân Tuyết Phi, bà cau mày, thu hồi ánh mắt, ho khan hai cái, sau khi hớp một ngụm trà nói: “Nếu Thuần nhi đã xin tha, mà Huyền nhi lúc trước quả thật cũng có lỗi, ai gia niệm tình Hữu Tướng luôn trung thành cống hiến vì nước, để cho mang về nhà quản giáo. Nếu ngày sau còn làm chuyện hoang đường như vậy, trái ngược luân lý, phá hủy mặt mũi hoàng gia, ai gia sẽ trừng phạt nghiêm khắc!”

Chương 121-2: Chẳng qua không yêu mà thôi (phần cuối)

Quan Bá Luân thoáng kinh ngạc, ngẩng đầu lên sững sờ nhìn Tiêu Nhụy Vũ bên trên, hấn vốn ôm kết cục chắc chắn phải chết, không ngờ quanh co khúc khuỷu, hấn bảo toàn được mạng.

“Tạ thái hậu nương nương!” Mộ Dung Thanh Liễu vội vàng lau khô nước mắt, nở nụ cười, đập đầu ba cái với Tiêu Nhụy Vũ.

Quan Bá Đào không ngờ lúc ông sắp chết tâm, buông tha tên nhi tử không ra hồn này, thế nhưng xuất hiện kỳ tích, ông nhanh nhảo muốn quỳ xuống khấu tạ, tuy nhiên bị Hạ Hầu Thuần ngăn lại.

“Quan lão không khỏe không cần hành lễ, chỉ cần nói tiếng cảm ơn mẫu hậu là được!” Hạ Hầu Thuần quan tâm, sau đó dời tầm mắt hỏi thăm lên người Tiêu Nhụy Vũ, ôn hòa cười nói: “Mẫu hậu cũng nghĩ như vậy đúng không?”

Tiêu Nhụy Vũ cười khoát tay, không thềm để ý: “Những lễ nghi này chẳng qua là thứ sáo rỗng, không cần hành lễ, thân thể Hữu Tướng mới là quan trọng nhất!”

Quan Bá Đào làm quan mấy năm, chưa bao giờ cảm động giống như khoảnh khắc này, ông gạt đầu một cái với Tiêu Nhụy Vũ và Hạ Hầu Thuần, cảm tạ cười một tiếng: “Đa tạ Thái hậu và Thuần vương gia!”

“Nhưng Mộ Dung Thanh Y không tuân thủ nữ tắc, dâm loạn hậu cung, ai gia quyết không dung túng, hậu cung tuyệt đối không thể để cho một nữ tử như thế tồn tại!” Tiêu Nhụy Vũ ngược mắt nhìn Hạ

Hầu Huyền một cái, không cho phản bác ra lệnh: “Huyền nhi, nữ nhân này con phải lập tức xử trí cho ai gia!”

Trái tim Quan Bá Luân vốn để xuống đột nhiên nảy lên, trong mắt thoáng qua vẻ lo lắng, vội vàng cầu xin Tiêu Nhụy Vũ: “Thái hậu, Tiểu Y là vô tội, van người không nên làm khó nàng!”

Quan Bá Đào và Mộ Dung Thanh Liễu còn chưa kịp vui mừng lâu, bỗng dưng nghe được lời nói bảo vệ kia, sắc mặt lập tức khó coi, nhất là Quan Bá Đào gắt gao trừng mắt nhi tử không biết nhìn trường hợp, coi trời bằng vung kia. Đời này ông đã tạo nghiệt gì, nuôi nhi tử lớn đến như vậy, còn chưa được hưởng phước, đã bị nó làm cho tức chết!

Kế bên khước môi Vân Tuyết Phi tạo thành đường cong ý vị sâu xa, trong mắt thoáng qua sự giễu cợt, thoáng chốc, rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

Nhưng biến hóa như thế vẫn bị Hạ Hầu Huyền bắt được, ánh mắt hẩn âm u, đôi tay nắm chặt thành quyền, ngàn vạn suy nghĩ, một lát sau rốt cuộc di chuyển bước, đi tới trước mặt Quan Bá Luân từ trên cao nhìn xuống cau mày nói: “Người thích Mộ Dung Thanh Y?”

Quan Bá Luân liếc mắt nhìn Hạ Hầu Huyền, lập tức trong lòng lạnh toát, còn có con người lạnh lẽo bắn ra bốn phía kia khiến hẩn gật mình phải cúi đầu, trầm mặc trong chốc lát rồi gật đầu một cái.

“Ta ban nàng ấy cho người, người muốn không?” Hạ Hầu Huyền mở miệng lần nữa, khiến cho những người ở đây trừ Vân Tuyết Phi ai cũng thoáng chút kinh ngạc.

Quan Bá Luân ngẩn ra, sự vui vẻ lan tràn trong mắt, nhưng chỉ là một chút, hẩn đột nhiên tỉnh táo lại, tự hỏi nguyên nhân Hạ Hầu

Huyền làm như vậy. Mặc dù hẳn rất muốn Tiểu Y ở bên cạnh mình, nhưng mà bây giờ cơ thể hẳn không trọn vẹn, hẳn đã không xứng với Tiểu Y rồi. Hơn nữa hôm nay Tiểu Y thật vất vả mới ngồi vào vị trí quý phi!

“Hoàng thượng nói đùa, Tiểu Y nàng là Hoàng quý phi, nữ nhân hoàng thượng, hoàng thượng dễ dàng xua đuổi nàng như thế, sao có thể giao phó thâm tình của nàng đối với hoàng thượng trong mấy năm nay?” Quan Bá Luân trầm giọng chất vấn, rõ ràng bản thân muốn, nhưng hẳn hiểu được, càng sẽ không đi miễn cưỡng Tiểu Y.

“Hoàng thượng, Quan phủ ta chưa không nổi nữ nhân như vậy, xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” Trong khoảnh khắc máu chốt này Quan Bá Đào đương nhiên rõ ý tứ Hạ Hầu Huyền. Chẳng qua nữ nhân kia bất luận như thế nào ông cũng sẽ không cho vào cửa, ông thà rằng để Thái hậu lập tức ban ba thước lụa trắng kết liễu nàng ta!

“Hoàng nhi, cần rõ, một nữ nhân bại hoại môn phong, sao ngươi lại tặng cho phủ Hữu Tướng được chứ, đúng là hoang đường, uổng công ngươi là nhất quốc chi quân, há có thể hồ đồ như thế!” Tiêu Nhụy Vũ vô cùng tức giận, làm sao cũng không ngờ đứa con trai này khiến bà bị mất mặt lớn đến thế, chẳng lẽ bởi vì một Vân Tuyết Phi, hẳn liền đánh mất năng lực phán đoán sao?

“Nữ nhân như vậy chính là sự sỉ nhục đối với vương triều Đại Hạ ta, nên trực tiếp ban cho cái chết, hoàng nhi, nếu như ngươi niệm tình phu thê không xuống tay được, vậy thì ai gia sẽ làm chủ!” Giọng Tiêu Nhụy Vũ lạnh lẽo nói tiếp.

Lòng Vân Tuyết Phi phát lạnh, mặc dù kiếp trước Hạ Hầu Huyền đối xử rất tốt với Mộ Dung Thanh Y ở sau lưng nàng, nhưng ít nhiều nàng phát hiện được một đầu mối. Khi đó Hạ Hầu Huyền cực kỳ dụ

dàng thương tiếc Mộ Dung Thanh Y, bọn họ đã từng có những năm tháng ngọt ngào. Nếu như Hạ Hầu Huyền trực tiếp xử tử Mộ Dung Thanh Y còn đỡ, ít nhất chứng minh nam nhân này quan tâm, thế nhưng hắn không chút nào lưu luyến, ném cho một nam nhân khác, điều này đối với một nữ nhân mà nói thì bi ai đến dường nào!

“Mộ Dung Thanh Y dâm loạn hậu cung, đặc biệt ban thưởng một ly rượu độc, chờ người đưa qua!” Tiêu Nhụy Vũ không tiếp tục truy cứu chuyện này, thẳng thừng hạ phán quyết, đồng thời xoa nhẹ vàng trán uể oải, khoát khoát tay: “Nếu mọi người không có việc gì thì lui ra, ai gia mệt mỏi, phải nghỉ ngơi rồi!”

“Hoàng thượng, xin ban Tiểu Y cho ta!” Quan Bá Luân lớn tiếng thỉnh cầu, ngẩng đầu lên ánh mắt kiên định chấp nhất, nhìn thẳng vào tròng mắt thâm thúy của Hạ Hầu Huyền: “Ta...ta thật lòng thích nàng ấy!”

Vân Tuyết Phi nhìn thấy sắc mặt Mộ Dung Thanh Liễu trắng bệch, ánh mắt nồng đậm bi thương, rõ ràng đã hoàn toàn bị tổn thương, cũng không muốn buông tay, ở nơi này khổ sở giãy giụa trong đầm lầy.

“Ai gia mệt mỏi, đi trước một bước!” Tiêu Nhụy Vũ ngáp một cái, ánh mắt mệt mỏi quét phía dưới một vòng, tùy ý để nha hoàn đỡ đứng lên đi ra ngoài.

Lúc đi ngang Vân Tuyết Phi, bà dừng bước một chút, ánh mắt khẽ liếc chứa mấy phần tìm tòi nghiên cứu: “Vương phi có thời gian tìm ai gia hàn huyên một chút!”

Đợi lúc đại diện an tĩnh trở lại, Mộ Dung Thanh Liễu vội vàng đi lên trước, đưa tay muốn đỡ nam nhân đang quỳ trên mặt đất.

“Vương phi, vừa rồi làm phiền người, Quan mỗ ở đây cảm ơn nhiều!”
Quan Bá Đào cười gật đầu với Vân Tuyết Phi, kế tiếp chuyển sang
Quan Bá Luân lạnh lùng nói: “Nghịch tử, ta về nhà sẽ tính sổ với
người!”

“Nếu mọi người không việc gì nữa, tất cả giải tán đi!” Về mặt Hạ Hầu
Thuần ôn tồn nói.

Vân Tuyết Phi mang theo Thiên Tâm xem kịch hay, hiện tại đã diễn
xong, nàng lập tức dẫn Thiên Tâm đi ra bên ngoài.

“Phi nhi!” Hạ Hầu Huyền vội vàng đuổi theo.

Chương 122-1: Cái chết kỳ lạ

Hạ Hầu Huyền vội lao lên muốn đưa tay ngăn cản Vân Tuyết Phi cất bước, nhưng người Vân Tuyết Phi chợt lóe một cái, nhẹ nhàng tránh thoát.

Nhìn tay trống không, cổ họng Hạ Hầu Huyền chua xót không thôi, muốn mở miệng giữ lại, nhưng chẳng hiểu vì sao lại không thốt nên lời.

“Không biết hoàng thượng còn có chuyện gì?” Vân Tuyết Phi không chút nào che giấu sự chán ghét ở đáy mắt, trầm giọng hỏi hắt.

“Ta...ta muốn cùng nàng.....” Vẻ mặt Hạ Hầu Huyền khẩn trương lo lắng, dường như đang lựa chọn từ ngữ, hồi lâu mới nói: “Chúng ta cùng đi.....”

“Hoàng thượng, xin ban Tiểu Y cho ta, ta nguyện ý chăm sóc nàng ấy suốt đời!” Quan Bá Luân thấy sau khi Thái hậu đi, tâm tình tụt dốc thảm hại. Hiện tại hy vọng duy nhất chính là Hạ Hầu Huyền, hắc người vội vàng đứng lên, nhưng bởi vì quý lâu nên chân bị bủn rủn, lúc nhòem dậy vì dùng sức quá mạnh, lão đảo té xuống. Sau khi ổn định người, hắc chạy nhanh tới trước mặt Hạ Hầu Huyền, kéo ống tay áo Hạ Hầu Huyền, mồm mắt cầu khẩn.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, liền bị người cắt đứt, sắc mặt Hạ Hầu Huyền đầy vẻ không vui, thu hồi tầm mắt hung ác trừng nô tài không biết trời cao đất rộng này: “Cút ngay, trẫm không có thời gian tán gẫu với ngươi!”

Quan Bá Đào nghe vậy, gương mặt già nua hơi đỏ lên, cúi đầu, quát lớn: “Nghiệt tử, còn không mau buông hoàng thượng ra, theo ta về nhà!”

“Tướng công, theo chúng ta về nhà được không, hãy quên hết những chuyện xảy ra trong hoàng cung đi, từ đây về sau chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau!” Biết rõ hẳn sẽ không để ý tới, nhưng Mộ Dung Thanh Liễu vẫn nói ra, hi vọng nam nhân trước mặt có thể quay đầu!

“Ta nhất định phải dẫn Tiểu Y về nhà!” Ánh mắt Quan Bá Luân kiên định, nói năng có khí phách: “Hoàng thượng, dù người không yêu Tiểu Y, nhưng nhất dạ phu thê bách nhật ân, cũng không thể để Thái hậu xử tử nàng như vậy. Nếu người đã không yêu nàng, thì hãy ban nàng cho ta, ta sẽ yêu thương nàng!”

“Ta bảo người buông tay ra!” Cả trái tim Hạ Hầu Huyền đều đặt trên người đối diện, đối với ánh mắt van xin kia làm như không thấy, trong mắt chỉ tồn tại sự không kiên nhẫn.

“Tiện nam xứng tiện nữ, ô quy và vương bát (cả 2 con đều chỉ người có vợ ngoại tình), người đời nói không sai mà!” Vân Tuyết Phi cười giễu cợt, ánh mắt trào phúng lướt qua Hạ Hầu Huyền và Quan Bá Luân, sau đó nhìn nữ nhân trắng mặt đầy rẫy đau thương ở sau lưng, tốt bụng nhắc nhở: “Nam nhân như vậy không xứng với người, người nên bỏ hẳn tìm người ưu tú hơn, đừng ở đây lãng phí thời gian với tiện nam nhân này!”

Mộ Dung Thanh Liễu ngẩn ra, men theo giọng nói nhìn sang, vừa nãy chính vị vương phi này luôn giúp nàng nói chuyện, nàng chỉ mãi lo cho Quan Bá Luân, chưa từng dò xét cẩn thận qua. Hiện tại đối diện với đôi mắt trong veo xinh đẹp như ánh sáng kim cương lấp lánh, quen thuộc như thế, làm cho người ta có ấn tượng rất tốt, nàng giật

giật khóe miệng, cảm kích cười một tiếng: “Tạ ý tốt của vương phi, chẳng qua lấy chồng phải theo chồng. Nếu như ta đã gả cho hấn, thì sẽ theo hấn cả đời, dù hấn không thích ta!”

Quan Bá Luân sững sờ, ý thức được người nữ nhân trước mặt này mắng chính là mình thì trong mắt thoáng qua sự phẫn nộ và không vui, tức giận quát Vân Tuyết Phi: “Miệng lưỡi người sạch sẽ một chút!” Kế tiếp quay đầu hét với Mộ Dung Thanh Liễu: “Người lừa ai chứ, không thích thì trực tiếp đi, không cần phải giả vờ oan ức, những thứ này đều là người tự tìm!”

Vân Tuyết Phi khinh thường nhìn Quan Bá Luân một cái, loại nam nhân này thật sự hết thuốc chữa rồi, không cần hiền thê trong nhà, cứ muốn yêu đương hoa dại bên ngoài, bị thiên là đáng đời!

“Khụ khụ..... Người nghiệt tử này.....” Quan Bá Đào vươn tay run rẩy chỉ vào đứa con trai xấu xược kia, sắc mặt tái xanh lần lượt thay đổi, thở hổn hển. Ông không biết rốt cuộc mình đã tạo nghiệt gì, lại sinh ra thứ hồ đồ như vậy. Ông quay đầu, áy náy nhìn con dâu vẫn luôn chăm sóc mình: “Liễu Nhi, nếu con có thích nam tử nào đó, nói cho công công, công công thay con làm chủ, chuẩn bị một phần phong phú đồ cưới cho con!”

“Công công, người.....” Mộ Dung Thanh Liễu biết vị công công này đối xử với nàng như nữ nhi ruột thịt, nhưng không ngờ người luôn tuân thủ quy cũ như công công có thể nói ra những lời chấn động như vậy. Nàng cảm động đồng thời ý thức trách nhiệm gánh ở trên thân càng thêm mãnh liệt, nàng khẽ lắc đầu một cái: “Cả đời ta chỉ làm dâu Quan gia!”

Nên nói đều nói rồi, nếu nữ nhân này không muốn, nàng cũng không thể cưỡng cầu, Vân Tuyết Phi nhắc chân lần nữa, đi ra bên ngoài.

“Chủ tử, người nói tại sao Thái hậu có thể dễ dàng bỏ qua cho tiện nam nhân đó như vậy?” Thiên Tâm đi theo ra cửa, thấy Hạ Hầu Huyền chưa cùng ra ngoài, nhớ lại vừa rồi chứng kiến hết thảy, nhất thời trong lòng liền tức giận.

“Có thể từ lúc bắt đầu bà ta chưa từng nghĩ tới phải xử trí Quan Bá Luân, dù sao địa vị Hữu Tướng ở trong triều vô cùng cao, ảnh hưởng sâu xa, rất nhiều người tuổi trẻ tài cao đều trải qua một tay ông đề bạt vào bộ máy triều đình Đại Hạ!” Vân Tuyết Phi hí mắt, nhìn cung điện xanh vàng rực rỡ, sáng loáng trong vắt, rõ ràng thể hiện vẻ thanh bình, sau lưng lại chứa đựng tầng tầng lớp lớp âm mưu quỷ kế, khiến người khó lòng phòng bị!

“Ý của chủ tử là hôm nay Thái hậu cố ý diễn trò?” Đầu óc Thiên Tâm xoay chuyển rất nhanh, lập tức hiểu ý Vân Tuyết Phi.

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, tiếp tục nói: “Ít nhất hiện tại bà ta chưa định đắc tội vị Hữu Tướng này. Mặc dù vừa nãy bà ta năm lần bảy lượt muốn nghiêm trị, nhưng vẫn vòng vo không có động tác thực tế!”

“Vì sao Thái hậu phải làm vậy? Không sợ khiến Hữu Tướng cách lòng ư?” Thiên Tâm lục lọi tất cả đầu mối trong đầu, năm đó vị Hữu Tướng này ở thời điểm cửu tử đoạt vị thì ủng hộ Thất hoàng tử Hạ Hầu Huyền, vì Hạ Hầu Huyền thuyết phục rất nhiều tướng lĩnh quy thuận. Nhưng lại sinh ra tác dụng mấu chốt không thể thiếu, có thể nói ông ta chính là một đại công thần sau đại gia tộc họ Tiết!

Chương 122-2: Cái chết kỳ lạ (phần cuối)

“Trắng và đen đều do bà ta cải trang, trước hỏi tội sau khai ân, ban bố ân huệ, càng thêm có thể khiến cho lòng người quy phục!” Khóe môi Vân Tuyết Phi khẽ nâng lên, hơi thâm ý nói.

Thiên Tâm mở to hai mắt, bưng tỉnh hiểu ra: “Thì ra là như vậy!” Nàng bước nhanh đi tới trước mặt Vân Tuyết Phi, hai mắt tỏa sáng, sùng bái thờ dài nói: “Chủ tử, người thật lợi hại!”

“Tiêu Nhụy Vũ sử dụng chiêu này rất hay, chẳng qua ta có một chút khó hiểu, tại sao bà ta muốn làm như vậy?” Ánh mắt Vân Tuyết Phi sâu thẳm, nhìn ngọc bích nơi xa như được tẩy rửa trên bầu trời, giọng nói nhẹ như khói.

“Có gì đâu mà khó hiểu ạ?” Thiên Tâm chớp mắt mở miệng nói: “Không phải bà ta muốn làm cho Hữu Tướng càng thêm thần phục, ủng hộ bà ta sao? Đây chính là mục đích của bà ta!”

Vân Tuyết Phi vừa đi vừa suy nghĩ, nhìn hoàng cung vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này, trong lòng nàng phức tạp, cứ cảm giác có cái gì đó đã bị nàng bỏ qua, rất quan trọng!

Chợt tinh quang chớp lóe trong đầu, nàng tạm ngừng bước, bỗng dừng hiểu được, khóe miệng kéo ra một đường cong nhàn nhạt, bưng tỉnh nói: “Lần này nhị hoàng tử ra sân, cũng cho Hữu Tướng ấn tượng không giống như trước kia. Chắc hẳn từ đây về sau, vị trí nhị hoàng tử ở trong lòng ông sẽ có ý nghĩa khác!”

Nhưng tại sao Tiêu Nhụy Vũ muốn làm như vậy? Hạ Hầu Huyền cũng là con trai ruột của bà ta, bỏ qua vết nhơ Mộ Dung Thanh. Làm một Hoàng đế, hẳn cũng có thể tính là minh quân ở trong lòng dân chúng. Căn cứ vào trí nhớ trước kia, Tiêu Nhụy Vũ là một nữ nhân cường thế, thủ đoạn cứng rắn. Lúc tiên hoàng còn sống, có vài lần tham gia vào chính sự. Nhưng từ sau khi tiên hoàng chết, Hạ Hầu Huyền lên ngôi mấy năm nay, bà ta đều một lòng lễ Phật, làm sao lại đột nhiên tiến hành hàng loạt động tác, chẳng lẽ bà ta muốn làm nữ hoàng?

Bất tri bất giác đi tới hậu hoa viên hoàng cung, ngắm nhìn trăm nghìn hoa nở rộ khắp vườn, mùi thơm quanh quẩn, nền đất lát đá bạch ngọc lung linh dưới ánh sáng mặt trời, đây là một tòa nhà tù hoa lệ.

“Nhã trắc phi, bây giờ người đang mang thai, cần phải cẩn thận một chút!” Một giọng nói oán trách giòn tan dễ vỡ động lòng người vang lên trong lâm viên vắng vẻ.

Có người! Vân Tuyết Phi sửng sốt, Nhã trắc phi, chẳng lẽ là phi tử Hạ Hầu Thuần? Nàng thu lại hơi thở, đi vào bên trong, trong lòng sinh ra tò mò, nàng rất muốn nhìn một cái!

“Ta chỉ là ra ngoài đi dạo một lát, hít thở không khí trong sạch, sao có thể yếu ớt như vậy!” Lại một tiếng nói mềm mại khác vang lên.

Giọng nói này! Vân Tuyết Phi bỗng nhiên sửng sò, Nhã trắc phi, Tiết Nhã!

“Nhưng bây giờ không giống như trước đây, Nhã trắc phi người đang mang thai trưởng tử của Vương gia, thân thể quý giá, không thể để xảy ra bất kỳ sai lầm nào, viện chúng ta trông cậy toàn bộ vào trắc phi người!” Giọng nói êm tai như tiếng hót chim sơn ca lại vang lên.

“Khấu Nhi, người nói Vương gia thích đứa nhỏ trong bụng ta sao?”
Tiết Nhã vuốt ve cái bụng đã nhô lên, gương mặt lộ vẻ ưu buồn.

Vân Tuyết Phi vô ý thức cất bước đi tới nơi phát ra tiếng nói, mặt đất máu chảy thành sông, binh lính chết không nhắm mắt, xương gãy khắp nơi..... Ngực bị một kiếm lạnh lẽo kia đâm vào đau nhói nhắc nhở nàng, Tiết Nhã nở một nụ cười quý dị ngay giờ phút sinh mạng nàng sắp kết thúc.

“Đây là đứa con đầu tiên của Vương gia, chắc chắn Vương gia sẽ thích, trác phi người không nên suy nghĩ lung tung, an tâm dưỡng thai là tốt!” Nữ tử gọi là Khấu Nhi dẫu môi, đưa tay nhẹ nhàng giúp Tiết Nhã bóp vai.

“Vương gia nhất định rất tiếc nuối vì đứa con đầu tiên không phải do Vương phi sinh ra” Sắc mặt Tiết Nhã buồn bã, mím môi, cho dù ở đây cả vườn một màu xanh biếc, nhưng đóa hoa nhỏ nhiều màu sắc thì nhau đón gió dập chờn, cũng không chiếu sáng không được nội tâm âm u của nàng.

“Mặc kệ do trác phi người sinh hay Vương phi sinh, đều là con của Vương gia, đứa trẻ đầu tiên này định rất được mong đợi, trác phi chớ nghĩ loạn!” Khấu Nhi tận tâm an ủi.

“Thật sao?” Khóe miệng Tiết Nhã vênh lên, có chút tự giễu: “Cũng có thể, người hoàng gia để ý nhất đúng là vấn đề con cháu. Cho dù hẳn thích nữ nhân kia bao nhiêu, nhưng nếu không thể sinh con, hồng nhan già đi, vị trí Vương phi kia cũng không giữ được!”

Nghe tiếng nói chuyện càng ngày càng rõ ràng, Vân Tuyết Phi ngừng thở, đôi tay hơi run rẩy. Gần bên, nàng chỉ từ phía sau thân cây này đi ra ngoài, là có thể nhìn thấy nàng ta, không, là muội muội tốt của Tiết Phi!

“Trước mắt trắc phi dưỡng tốt thân thể mới là quan trọng nhất, những thứ khác không cần lo lắng nữa, dầu gì người vẫn xuất thân từ Tiết gia, sau lưng có bối cảnh nhà mẹ cường đại. Dù Vương phi nhìn người không vừa mắt, cũng không dám đối phó người!” Khấu Nhi đặc ý nhếch môi, càng thêm tận tâm hầu hạ Tiết Nhã.

“Đúng nha ~ Tiết Phi không có ở đây, ta là đích tiểu thư duy nhất của Tiết gia, dựa vào phía sau ta là Tiết gia, Vương gia cũng sẽ yêu thích đứa bé này!” Tiết Nhã rũ bỏ vẻ âm u, cả người bao phủ một tầng hào quang mẫu tính, nàng khẽ vuốt ve bụng, gương mặt không che giấu được sự dịu dàng: “Con à, con phải khỏe mạnh lớn lên, sớm một chút ra ngoài, mẫu phi nhất định sẽ trù tính tương lai tốt nhất cho con!”

Vân Tuyết Phi mím chặt môi, ánh mắt tàn khốc chợt lóe lên, bàn tay trắng nõn nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay dường như muốn cắm vào trong thịt. Có ngốc đi chăng nữa nàng cũng nghe được một chút đầu mối về cái chết kỳ lạ của Tiết Phi!

Chương 123: Mộ Dung quý phi qua đời

Trong mắt Khấu Nhi thoáng qua một điều gì đó, có chút hâm mộ nói: “Thân phận Nhã trác phi tôn quý, hiện tại lại mang thai tiểu vương gia, vị trí chính phi sớm đã là vật trong túi!”

Tiết Nhã nghe vậy, nở nụ cười rạng rỡ, có vui mừng cùng hạnh phúc, còn có mấy phần thỏa mãn.

“Nghe nói mấy ngày Vương gia trước phái người muốn đón Vương phi vào hoàng cung!” Khấu Nhi thờ ơ cười một tiếng nói.

“Chuyện khi nào vậy?” Tiết Nhã thu hồi nụ cười, con ngươi tối sầm lại, trầm giọng hỏi.

“Ba ngày trước, nghe cận vệ theo bên người Vương gia nói!” Khấu Nhi tiếp tục nói.

Sắc mặt Tiết Nhã trở nên nặng nề, giữa hàng long mây mơ hồ có một chút âm u, bưng ly trà trên bàn lên nhấp một miếng, khẽ nói: “Hắn đối với nữ nhân kia rất thâm tình, lúc này mới chưa được mấy ngày, đã vội vã muốn đón nữ nhân kia tới đây hưởng phúc ~”

“Trác phi, chúng ta nên làm gì bây giờ? Nếu như vương phi thật sự thuận lợi đi tới hoàng cung, nhất định sẽ chiếm hết sự chú ý của Vương gia!” Khấu Nhi chau mày lại, tràn đầy lo lắng.

“Có thể làm sao? Cũng đã phái người đi đón rồi, nói không chừng

hiện tại đang trên đường đến đây!” Tiết Nhã rót cho mình một ly trà, tiếp tục chậm rãi nói.

“Trắc phi, nếu không bây giờ chúng ta tìm người diệt trừ nữ nhân kia, để cho nàng không đến được hoàng cung?” Con người Khấu Nhi xoay xoay, một vệt ác độc xẹt qua. *diễn & đàn, lê** Quý Đôn

Người Tiết Nhã cứng lại, khoát khoát tay ý bảo Khấu Nhi ngừng lại động tác trong tay đứng ở một bên, nàng xoay người sau đó quan sát cẩn thận mặt mày Khấu Nhi.

Khấu Nhi bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm khiến cho sợ hãi, ý thức được mình nói hơi quá, lập tức quỳ xuống, không dám há miệng nói tiếp.

“Người run rẩy gì chứ?” Tiết Nhã nhíu mày, không để ý nói.

“Nô tỳ vượt qua khuôn phép rồi, xin trắc phi thứ tội!” Giọng Khấu Nhi khẽ run, làm như đang vô cùng căng thẳng.

Sắc mặt Tiết Nhã trầm xuống, chột nhoeo miệng cười: “Người cho rằng Bản cung giận người?”

Khấu Nhi ngẩn ra, tiếp theo ngẩng đầu lên, mở to hai mắt, có chút không dám khẳng định nói: “Chẳng lẽ không đúng?”

“Dĩ nhiên không phải!” Tiết Nhã không chút nghi ngại, lập tức phủ quyết, sau đó cười khẽ một tiếng: “Sao ta lại giận người? Người nói ra tiếng lòng ta, nữ nhân kia sống một ngày đối với ta chính là một ngày nguy hiểm! Ta càng muốn làm cho nàng ta gặp Diêm Vương sớm một chút hơn người nữa kìa!”

Khấu Nhi buông lỏng vài phần hoảng sợ trên mặt, nhưng vẫn còn hơi

dè dặt, nịnh nọt nói: “Nữ nhân kia thua xa trác phi người. Vương gia đối với nàng ta nhiều lắm chỉ là chơi đùa một chút, chờ tiểu sau khi sinh tiểu vương gia, Vương gia sẽ không thèm liếc mắt tới nàng ta!”

Tiết Nhã đứng dậy, đi tới trước mặt Khấu Nhi, ôm bụng cúi người xuống, lại gần bên tai Khấu Nhi, nhỏ giọng nói: “Người cực kỳ hiểu tâm tư của ta, rất biết cách nói chuyện!”

Sắc mặt Khấu Nhi hơi biến đổi, cười ngược nói: “Ta, ta chẳng qua quan tâm trác phi người, chỉ cần trác phi tốt, cuộc sống của ta khẳng định càng thêm tốt!”

“Người rất thông minh, chỉ mong người nhớ lời ngày hôm nay, chăm chỉ làm việc cho ta, hiến kế cho ta, chờ sau khi ta ngồi lên vị trí Thuần vương phi, nhất định sẽ không bạc đãi người!” Tiết Nhã đưa tay tới đỡ Khấu Nhi, một đôi mắt đẹp thoáng qua ánh sáng bén nhọn, khóa thật chặt người trước mặt.

Trong mắt Khấu Nhi chợt lóe lên sự hốt hoảng, tâm tư xoay chuyển liên hồi, trịnh trọng gật đầu: “Nô tỳ chỉ trung thành với trác phi!”

“Mặt trời càng lúc càng nóng, người đỡ Bốn cung trở về phòng nghỉ ngơi, tránh làm hại hài nhi Bốn cung!” Tiết Nhã dùng tay vuốt ve bụng mình, nghiêng mắt nhìn Khấu Nhi một cái, cái nhìn kia rất có thâm ý.

Khấu Nhi từ nhỏ đã bị phụ thân đánh cực bán vào vương phủ, vẫn luôn là nha hoàn ở tầng thấp nhất, nhìn sắc mặt người khác sống qua ngày, giờ phút này nàng ta vội vàng vươn tay đỡ lấy chủ tử, nở nụ cười lấy lòng: “Trác phi, chúng ta nhanh trở về phòng, chắc bây giờ Vương gia đang đợi!”

Nói đến Hạ Hầu Thuần, khóe môi Tiết Nhã hơi cong lên, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào hiếm thấy, gò má khẽ ửng hồng.

Vân Tuyết Phi núp ở phía sau cây, đôi mắt chứa đầy sự lạnh lẽo, không nhúc nhích nhìn chằm chằm gương mặt tươi tắn kia, mang dáng vẻ của người làm mẫu thân, trong đầu một lần nữa dần hiện ra nụ cười quý dị đó, còn có thanh gươm sắc bén lạnh như băng.....

Tiết Nhã, người hận Tiết Phi, hận đến mức muốn giết chết nàng sao? Là chỉ vì vị trí đích nữ, hay là vì tên nam nhân Hạ Hầu Thuần kia?

Vô số vấn đề không tìm được đáp án, dẫn tới đầu óc nàng đau nhức, sắc mặt nàng mờ mịt không rõ. Đợi đến khi hai người kia rời đi không còn nhìn thấy bóng dáng nữa, mới từ phía sau thân cây đi ra, tiến tới chỗ vừa nãy mà bọn họ dừng lại.

Thiên Tầm dĩ nhiên đã nhìn ra sự khác thường, vừa rời nàng vẫn đi theo, cũng như chủ tử, chăm chú nhìn đôi chủ tớ kia, nàng có nội lực, tự nhiên có thể nghe thấy rõ những gì họ nói! Tòa cung điện xanh vàng rực rỡ này, bề ngoài thì xa hoa, thật ra bên trong đã sớm vô cùng bẩn thỉu, nơi đây khắp nơi tràn đầy tính toán, chỗ nào cũng người lừa ta gạt, người chết oan đếm không hết.....

“Chủ tử, nếu như người không thích nơi này, chúng ta trở về vương phủ đi!” Giọng Thiên Tầm từ phía sau vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Vân Tuyết Phi.

Vân Tuyết Phi hình như cũng sửng sốt một chút, ánh mắt lóe lên, lạnh nhạt nói: “Vương phủ sớm muộn gì ta cũng phải về, chẳng qua trước mắt, ta nhất định phải làm sáng tỏ một vài vấn đề!”

Thiên Tầm gật đầu một cái, nhìn Vân Tuyết Phi, kiên định ân cần nói: “Chủ tử ở đâu, thì ta ở đó, ta nhất định giúp chủ tử tra rõ những vấn đề này!”

Người Vân Tuyết Phi khẽ run lên, ánh mắt thoáng qua một chút ánh sáng, xoay người nhìn Thiên Tâm, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Cám ơn người!”

Sắc mặt Thiên Tâm chợt đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu, lắp bắp nói: “Đây, đây là chuyện thuộc hạ nên làm!”

Đây là lần đầu tiên Vân Tuyết Phi nhìn thấy vẻ mặt Thiên Tâm như thế, nàng đưa mắt nhìn trong chốc lát, cảm thấy đùa thật vui, quét sạch sự nặng nề vừa rồi, cười ha ha ra tiếng.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta quay về phòng nghỉ ngơi đi, gần đây người đi theo ta chịu không ít khổ, thừa dịp lúc này về ngủ bù!” Vân Tuyết Phi mỉm cười, chân thành nói.

Lần này Thiên Tâm đã ngẩng đầu lên, không tránh né ánh mắt Vân Tuyết Phi nữa, mà nhìn thẳng vào mắt nàng, gật đầu một cái: “Tạ chủ tử quan tâm!”

Hai người theo đường cũ đi về điện Trường Nhạc, Vân Tuyết Phi đưa mắt nhìn xung quanh, từng cảnh tượng quen thuộc ở kiếp trước dần dần hiện ra, nàng quyết định trong lòng, lần này nàng tuyệt đối sẽ không trốn tránh nữa!

Cuối cùng Hạ Hầu Huyền cũng đồng ý thỉnh cầu của Quan Bá Luân, ban Mộ Dung Thanh Y cho hắn. Quan Bá Đào ở một bên hết sức phản đối, nhưng vẫn không thay đổi được quyết định, chỉ có thể lấy vẻ mặt khó chịu tiếp nhận.

Lúc Mộ Dung Thanh Y nghe được tin tức kia, nghĩ rằng cung nữ chỉ nói đùa, đợi đến khi Hạ Hầu Huyền đích thân tới đây nói cho nàng biết chuyện thì nàng liền giống như kẻ điên nhìn Hạ Hầu Huyền,

trong mắt tràn đầy khiếp sợ, còn có bi thương, cổ họng đắng chát, há miệng: “Chàng trước sau vẫn không tha cho ta, dù ta không tranh không đoạt, chỉ muốn giữ lấy vị trí Quý phi này sống cô đơn tới già, chàng cũng không thể cho ta?”

“Ta là vì muốn tốt cho ngươi, Quan Bá Luân thật lòng yêu ngươi, chỉ cần ngươi an phận làm nữ nhân của hắn, thì sẽ rất hạnh phúc!” Hạ Hầu Huyền không nhìn đến gương mặt tràn đầy đau khổ cầu xin nọ, lạnh lùng thốt.

“Yêu ta thì sao chứ? Hắn đã sớm không phải là nam nhân rồi, không thể mang lại cuộc sống vợ chồng cho ta. Mặc dù ta yêu hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà buông tha mọi thứ ta đã tốn công gầy dựng mấy năm nay!” Đôi môi đang mím chặt của Mộ Dung Thanh Y mở ra, kích động phản bác, nhìn chòng chọc nam nhân trước mặt. Hi vọng hắn có thể thay đổi chủ ý, chỉ cần lần này hắn đồng ý giữ nàng trong cung, từ đây về sau nàng sẽ sống an phận không bao giờ gây chuyện thị phi nữa!

Nhưng đợi hồi lâu, trong con ngươi kia vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, không hề bởi vì lời nói của nàng mà dao động, tim nàng đột nhiên chột lạnh, tiếp theo sự lạnh lẽo càng khuếch tán lớn hơn, thấm vào tứ chi bách hải của nàng.....

“Chàng làm như thế, trên danh nghĩa là vì tốt cho ta, nhưng thật ra là vì một nữ nhân khác, đã từng là Tiết Phi, bây giờ là Vân Tuyết Phi!” Mộ Dung Thanh Y cười mỉa mai, vẻ mặt thê lương: “Rõ ràng chàng đã đồng ý với ta, chỉ cần ta giúp chàng tìm thấy Tiết Phi, chàng sẽ bảo đảm vị trí Quý phi của ta. Nhưng bây giờ ta giúp chàng tìm được nàng ta rồi, chàng lại không tuân thủ lời hứa. Đường đường là Đế Vương, sao có thể nói chuyện giống như trò đùa như thế!”

“Mộ Dung Thanh Y, ta tự hỏi đã đủ tận tình tận nghĩa với ngươi rồi!”

Hạ Hầu Huyền chấp tay sau lưng, mày kiếm nhíu lên, toàn thân ngưng tụ thành một lớp băng, lộ ra hơi thở trong trẻo lạnh lùng.

“Người hại ta mất đi nữ nhân yêu mến nhất, chiếm cứ hạnh phúc thuộc về Phi nhi lâu như vậy, đến lúc nên trả lại rồi!” Hạ Hầu Huyền nhìn chăm chăm vào mặt của Mộ Dung Thanh Y, con người ngưng trọng, kèm theo một chút nghiêm túc: “Ông trời có mắt, khiến kỳ tích xuất hiện, Phi nhi lần nữa sống lại, cho dù nàng đã không còn yêu ta, nhưng ta vẫn sẽ luôn yêu nàng!”

“Cho nên chàng không kịp chờ đợi liền mượn cơ hội Thái hậu trách tội lần này, vứt bỏ ta như một cái giẻ lau, đưa cho một người nam nhân khác?” Sắc mặt Mộ Dung Thanh Y tràn ngập uất ức, càng nói càng kích động, trong mắt càng thêm đầy sự bất mãn tố cáo nam nhân trước mặt.

“Đúng vậy, vì nàng, ta sẽ xử lý sạch tất cả nữ nhân trong hậu cung này!” Lần này tốc độ trả lời của Hạ Hầu Huyền rất nhanh, như đinh đóng cột: “Trong hậu cung của ta về sau chỉ có một nữ nhân là nàng!”

“Ha ha ~ Hạ Hầu Huyền, người rất si tình, chỉ là.....” Mộ Dung Thanh Y ngược con người ác độc lên, dừng lại trên gương mặt lạnh tanh của nam nhân, bí hiểm nói: “Nhưng người chặm mắt rồi, nàng ta chẳng những không yêu người, mà từ đầu tới cuối đã là người của nam nhân khác. Cho dù người có lấy tất cả để đổi cũng không thể kéo nàng ta trở về!”

Con người Hạ Hầu Huyền thoáng qua sự tức giận, cắn răng nghiêm giọng nói: “Nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta. Cho dù phải trả giá hết thảy, ta nhất định cũng phải làm cho nàng trở về bên cạnh ta!”

“Người thu dọn nhanh lên đi, Quan Bá Luân đang chờ ở bên ngoài,

đừng làm cho hấn đợi quá lâu, ít nhất hiện tại hấn là kẻ ngu duy nhất tốt với ngươi, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, bỏ lỡ thôn này sẽ không còn nhà trọ khác đâu!” Về mặt Hạ Hầu Huyền đầy sốt ruột, kế tiếp không chút lưu luyến xoay người định rời đi.

Nhưng chợt nghĩ đến điều gì đó, bước chân hấn dừng một chút, lạnh lùng nói: “Sau này ngươi không còn là Mộ Dung Thanh Y nữa, ngươi tên là Tô Âm, nhị phu nhân của Quan Bá Luân. Bắt đầu từ hôm nay, Mộ Dung Thanh Y bệnh nặng qua đời ở trong cung, về sau trong cung này sẽ không còn Mộ Dung quý phi!”

Chân Mộ Dung Thanh Y mềm nhũn, lão đảo ngã xuống, đụng vào góc bàn, trong mắt tràn đầy đau thương và tuyệt vọng.

“Tự giải quyết cho tốt!” Sau khi để lại những lời này, Hạ Hầu Huyền sải bước đi ra ngoài.

Chương 124-1: Xót xa của ai, hạnh phúc của ai (1)

“Tại sao người nói ta chiếm đoạt hạnh phúc của Tiết Phi? Ta cố gắng vươn lên tới đỉnh như thế, lúc sắp leo tới điểm cuối cùng, liền bị một nói ăn cắp hạnh phúc của người bác bỏ hết thảy! Hạ Hầu Huyền, ban đầu đúng là ta quyến rũ người, nhưng nếu không phải người từng có chút động lòng, thì làm sao ta đạt được tính toán chứ?”

Hạ Hầu Huyền đột nhiên ngừng bước, thân thể nháy mắt cứng ngắc, hần không quay đầu lại, mặt mày tối tăm, giọng điệu âm trầm chứa đựng sự đau đớn: “Cho nên chúng ta càng nên biết sai mà sửa đổi không phải sao?”

Ném ra một câu nói này, Hạ Hầu Huyền tiếp tục mở nâng bước đi ra bên ngoài.

Thì ra ở trong lòng hần, tất cả quá khứ của bọn họ đều là một sự sai lầm! Toàn thân Mộ Dung Thanh Y giống như bị hút sạch sức lực, duỗi tay chống đỡ cái bàn làm điểm tựa, sững sờ nhìn bóng lưng lãnh khốc kia, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa mới thu hồi tầm mắt. Chăm chú nhìn khắp căn phòng, nàng hao tổn nhiều tâm huyết như vậy đi tới bước này, nhưng toàn bộ lại thất bại chỉ trong gang tấc. Về sau nơi đây sẽ không bao giờ thuộc về nàng, nàng cũng không còn là Mộ Dung quý phi được vạn người hâm mộ kính ngưỡng.

Ha ha ~ nàng đã không phải là Mộ Dung Thanh Y, nàng là Tô Âm, một nữ tử trống rỗng xuất hiện, không trí nhớ, một nữ cô nhi không vương váu..... Hạ Hầu Huyền, sao người tàn nhẫn thế!

Trong lúc đang lâm vào đau khổ, bất chợt một bóng đen nhảy vào, đứng cau mày ở trước mặt nàng, nhìn nàng chằm chằm lo lắng nói: “Tiểu Y, hấn làm cho nàng đau lòng?”

Mộ Dung Thanh Y ngược mắt nhìn Quan Bá Luân một cái, hai mắt đỏ hoe, sắc mặt tái nhợt tràn ngập sự nhu nhược, như con thỏ bị vứt bỏ, khiến người ta thương tiếc từ tận đáy lòng.

“Tiểu Y, sau này ta sẽ đối xử tốt với nàng, mặc dù hiện tại ta không thể cho nàng cuộc sống vợ chồng bình thường, nhưng mà ta sẽ cưng chiều duy nhất một mình nàng, để cho nàng hạnh phúc không lo cả đời!” Quan Bá Luân nói một hơi những lời ban nãy đã suy nghĩ chọn lọc ở bên ngoài, tiếp theo gương mặt căng thẳng, chăm chú nhìn người đối diện, lòng bàn tay thấm mồ hôi lạnh, nội tâm lo lắng cùng chờ đợi câu trả lời.

Hấn biết Tiểu Y không buông bỏ được thân phận địa vị, trong một lúc rất khó để nàng tiếp nhận. Cho dù vì cứu nàng, nhưng hấn vẫn hi vọng nàng có thể cam tâm tình nguyện cùng hấn đi!

Mộ Dung Thanh Y nhìn Quan Bá Luân trong chốc lát, chợt cúi đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Bá Luân, chàng trước đi ra ngoài chờ, đợi ta rửa mặt sửa soạn xong sẽ đi theo chàng!”

Không hề có sự vui mừng như trong tưởng tượng, nhưng nàng cũng không trực tiếp cự tuyệt, điều này đã khiến Quan Bá Luân rất vui rồi, hấn vội vàng gật đầu đồng ý: “Tiểu Y, ta ra ngoài chờ nàng!”

Đợi sau khi Quan Bá Luân rời khỏi, Mộ Dung Thanh Y cười khổ, tìm một vị trí gần nhất ngồi xuống, mắt tràn ngập sự mãnh liệt không nở. Ngắm những món trang sức tinh xảo đeo trên người, nhìn lại một chút vật phủ trên bình phong, quần áo hoa mỹ tượng trưng cho thân

phận, còn có cuộc sống xa hoa thường ngày, trong lòng nàng liền khó chịu.

Từ nhỏ nàng đã không được yêu mến và thừa nhận, phụ thân có rất nhiều con, xác thực có thể lọt vào mắt ông chính là những đích nữ và đích tử kia, nhà mẹ đẻ mẫu thân bọn họ đều có thể lực hiển hách. Mẫu thân của nàng chỉ là một tỳ nữ nho nhỏ, vô tình một lần được sủng hạnh mà có nàng. Mẫu thân vốn mong đợi sinh một đứa con trai để có thể mẫu bằng tử quý, tuy nhiên lại sinh ra nữ nhi là nàng không đáng bao nhiêu tiền.

Lúc còn bé, ánh mắt từ ái của mẫu thân chưa từng rơi vào trên người nàng, Còn phụ thân lại đối xử tốt với những đứa trẻ rõ ràng không phải ruột thịt kia hơn cả nàng. Sau khi trưởng thành, dung mạo nàng càng ngày càng xinh đẹp, lập tức phụ thân định tặng nàng cho người để kết thân, nhằm củng cố quyền thế địa vị gia tộc Mộ Dung. Lúc này mẫu thân mới chịu nhìn tới nàng.

Nàng từng có một người thất muội, nghe nói bị đưa cho một lão già hơn bảy mươi tuổi làm tiểu thiếp thứ ba mươi bảy, không bao lâu đã tự sát.

Mộ Dung Thanh Y tự giấu nhếch miệng một cái, nàng từ lúc vừa ra đời chính là bị ông trời vứt bỏ. Nếu không phải gặp được Tiết Phi, nếu không phải nàng dựa vào sự cố gắng cùng thủ đoạn của mình. Như vậy hiện tại nàng đã sớm bị phụ mẫu coi là hàng hóa mà tặng cho người ta, có lẽ bây giờ trên thế giới này hoàn toàn không tồn tại một người là Mộ Dung Thanh Y rồi!

Nàng bỏ ra nhiều như vậy, nỗ lực thời gian dài như vậy, rốt cuộc cũng đạt đến vị trí quý phi. Nhưng bây giờ nói cho nàng biết hết thảy đều đã tan thành mây khói, sao nàng có thể cam lòng đây?

Hạ Hầu Huyền, ta thật sự yêu ngươi, nhưng tại sao ngươi lại tàn nhẫn với ta như vậy? Mộ Dung Thanh Y đứng lên, đi đến trước bàn trang điểm, soi gương nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của mình, rõ ràng dung mạo vẫn như trước, nhưng hấn lại không hề đụng tới, thậm chí liếc nàng một cái cũng cảm thấy chán ghét!

Nàng khổ sở mấp máy môi, tiếp theo hai mắt nhắm nghiền, trong đầu những ngày ngọt ngào kia giống như chỉ mới hôm qua. Nhưng trái tim đang đau âm ỉ nói cho nàng biết, nàng lại một lần bị ông trời quên lãng rồi!

Đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến ở đằng sau, nàng mở mắt ra, ánh mắt lóe lên, không vui nói: “Không phải đã nói chàng chờ ta ở bên ngoài à? Sao nhanh như vậy tiến vào rồi? Ta chưa thu dọn đồ xong, sao đi theo chàng được chứ?”

“Ngươi thật sự cam lòng buông tha tất cả mọi thứ ở đây, vứt bỏ luôn cả họ và tên mình, thậm chí còn có gia tộc Mộ Dung sau lưng ngươi. Sau này làm một nữ cô nhi, bị người ta ghẻ lạnh?” Một giọng nữ lạnh lẽo xa lạ bỗng chốc vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh của nàng.

Mộ Dung Thanh Y chột giật mình, theo tiếng nói xoay người nhìn qua, chạm vào mắt phải là một nữ tử mặc trang phục màu xanh của nha hoàn đứng cách đó không xa.

“Ngươi là ai?” Mộ Dung Thanh Y hé miệng lạnh giọng hỏi, nha hoàn có thể đi vào Triệu Phượng điện này, nàng ít nhiều đều có chút quen mắt, mà nữ tử trước mặt này nàng hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng nào, tức thời trong lòng nàng gõ lên một hồi chuông báo động.

“Ta là ai không quan trọng! Quan trọng là ngươi cam lòng để cho cuộc đời mình bị chi phối như vậy sao?” Thanh y nữ tử từ từ bước về phía Mộ Dung Thanh Y, đợi trông thấy hộp trang sức đang được

mở ra ở trên bàn trang điểm, nàng ta nở một nụ cười sáng tỏ, chậm rãi nói: “Người tốn nhiều tâm tư và công sức như vậy, rốt cuộc hôm nay đi tới bước này, nhưng bằng một câu nói của Hạ Hầu Huyền, tất cả đều trôi theo nước chảy. Người cố gắng muốn chứng minh mình mạnh hơn Mộ Dung Thanh Liễu, nhưng bây giờ người chính là bị nàng ta đè ở phía dưới, nàng ta là chính thất, mà người chỉ có thể là một tiểu thiếp, những thứ này người cũng cam lòng sao?”

Mộ Dung Thanh Y nghe vậy, thân thể nháy mắt cứng ngắc, sắc mặt hơi ảm đạm một chút, im lặng hồi lâu, khẽ nói: “Không cam lòng thì thế nào? Chuyện đã được sắp đặt ổn thỏa, ta chỉ là một nữ nhân, trừ tiếp nhận ra thì có thể làm gì chứ?”

“Người thật sự nguyện ý chung một mái nhà với Mộ Dung Thanh Liễu, một lần nữa bị nàng ta áp bức chế nhạo?” Thanh y nữ tử không chút để ý cười một tiếng, trong mắt tràn đầy tính toán.

Mộ Dung Thanh Y thay đổi sắc mặt, nhíu mày, trừng trừng mắt nhìn cái đó áo xanh nha hoàn: “Người không cần nói kích ta...ta chắc chắn sẽ không mắc lừa!” Nàng đúng là không cam lòng, đồng thời cũng rất oán hận Hạ Hầu Huyền. Nhưng Mộ Dung Thanh Y nàng vẫn có ranh giới cuối cùng, nàng có thể lợi dụng người khác, nhưng tuyệt đối không tới phiên người khác lợi dụng nàng!

“Ta chưa từng nghĩ muốn lừa gạt người, lần này ta tìm người, là muốn hợp tác với người, đối phó Hạ Hầu Huyền!” Khóe miệng Thanh y nữ tử khẽ nâng lên, nói thẳng ra mục đích mình tới, không có bất kỳ sự chột dạ hay hối hoảng nào.

Ánh mắt Mộ Dung Thanh Y lóe lên, sừng sờ trong chốc lát, nhưng sau đó đã lấy lại bình tĩnh: “Người tìm nhằm người rồi, mặc dù ta hận hấn, nhưng ta cũng biết được quan hệ lợi hại trong đó, ta sẽ không hợp tác với người!”

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, Thanh y nha hoàn cũng không miễn cưỡng, cười nói với Mộ Dung Thanh Y: “Nếu nương nương đã nói như thế, vậy ta cũng không cưỡng cầu, nhưng nếu như sau này nương nương thay đổi chủ ý muốn cùng ta hợp tác, để lại tín hiệu này, ta nhìn thấy sẽ lập tức tới tìm ngươi!”

Nàng để một viên pháo tín hiệu lên bàn, lần nữa liếc nhìn ánh mắt đang đấu tranh của nữ nhân kia, nở nụ cười dịu dàng nói: “Hi vọng nương nương đừng để ta đợi quá lâu!”

Lưu lại những lời này, nàng nhìn Mộ Dung Thanh Y một cái rồi xoay người đi ra bên ngoài.

Hồi lâu, cuối cùng Mộ Dung Thanh Y cũng ngẩng đầu lên, mây đen quay cuồng trong mắt, nàng nghiêm mặt đi tới trước bàn, cầm viên pháo lên nhìn như có điều suy nghĩ.

Chương 124-2: Xót xa của ai, hạnh phúc của ai (phần cuối)

Trường Nhạc điện, Vân Tuyết Phi nghe Xuân Thủy hồi báo, chân mày nhíu chặt, một lúc sau nói: “Không ngờ Mộ Dung Thanh Y vậy mà không mắc câu!”

“Xem ra nàng ta yêu Hạ Hầu Huyền thật lòng!” Xuân Thủy mặc một bộ quần áo của nha hoàn, cúi đầu nói: “Vương phi, trước mắt chúng ta nên làm thế nào?”

Ánh mắt Vân Tuyết Phi bình thản, cúi đầu suy nghĩ một lát, có chút thờ ơ nói: “Không cần làm gì, im lặng đợi kết quả là được!”

“Hiện tại Tiêu thái hậu đã bắt mãn một số việc làm của Hạ Hầu Huyền, triệu hồi Thuần Vương gia chỉ sợ là một nước cờ của bà ta. Chỉ cần Hạ Hầu Huyền có thêm hành động gì nữa, bà ta nhất định sẽ để Hạ Hầu Thuần thay thế, thủ đoạn của nữ nhân vô cùng cứng rắn, nhi tử cũng có thể trở thành công cụ, không có gì là làm không được. Chúng ta chỉ cần ở một bên lẳng lẳng nhìn là được!” Vân Tuyết Phi mấp máy môi, chột cười một tiếng.

Xuân Thủy giống như đã hiểu, cung kính nhìn Vân Tuyết Phi nói: “Vậy nô tỳ cáo lui trước, nếu có tin sẽ lập tức trở lại báo cáo!”

Vân Tuyết Phi gật đầu một cái, nhếch mép cười nói: “Đi đi!”

Đợi sau khi Xuân Thủy rời đi, Vân Tuyết Phi đóng cửa lại, đi vào trong phòng, mới vừa vén bức rèm che lên, đã nhìn thấy tên yêu nghiệt nào đó nằm ở trên giường, tay cầm một quyển sách đang đọc

say sưa.

“Sao huynh lại tới đây?” Vân Tuyết Phi kinh ngạc, bây giờ cách lần trước đâu có bao lâu, nam nhân này cũng quá chăm chỉ đến rồi, hẳn không có chuyện gì làm sao?

Con người Tư Nam Tuyết tối sầm lại, từ trong sách ngẩng đầu lên, liếc Vân Tuyết Phi một cái, lạnh lùng nói: “Không hoan nghênh?”

Chung đặng thời gian dài như vậy, làm sao Vân Tuyết Phi không biết, giọng nói cứng vẻ mặt như vậy là đại biểu cho việc hẳn đang tức giận, nàng khẽ cười, cất bước đi tới trước giường ngồi xuống.

“Hoan nghênh, dĩ nhiên là hoan nghênh rồi!” Vân Tuyết Phi đưa tay sờ sờ gương mặt trắng mịn như sứ kia, nhượng mày, thoải mái nói: “Lúc này huynh đến chắc là có chuyện muốn nói với ta chứ!”

Tư Nam Tuyết ném sách qua một bên, ngồi thẳng dậy, đưa tay ôm Vân Tuyết Phi vào trong ngực, chẳng biết đã tạo thành thói quen từ lúc, hẳn thích ôm nàng nói chuyện như vậy.

Cảm thụ được nhiệt độ trên người của hắn, người hơi thở nam tính quen thuộc, đầu Vân Tuyết Phi cọ xát trong ngực hắn, hít một hơi thật sâu, cúi đầu nói: “Nói đi, ta nghe!”

“Tiết Nhã, muội muội tốt của nàng đã tâm cũng không nhỏ, vừa trở về, đã thường xuyên ra vào Tiết gia, muốn thuyết phục gia chủ Tiết gia ra mặt, giúp Hạ Hầu Thuần đoạt ngôi vị hoàng đế!” Tư Nam Tuyết vuốt ve sợi tóc trong tay, giọng nói dịu dàng như nước vang lên sâu kín ở bên tai Vân Tuyết Phi.

“Động tĩnh lớn như vậy, Hạ Hầu Huyền không thể nào không biết, nàng ta cũng quá mức nóng vội rồi!” Vân Tuyết Phi đột nhiên nhớ tới

câu nói hôm nay của Tiết Nhã, xem ra nữ nhân mang thai tính tình vô cùng nôn nóng.

“Trong khoảng thời gian Hạ Hầu Huyền bị thương nặng, quyền nắm giữ triều chính đều nằm trên tay Hạ Hầu Thuần. Trong giai đoạn đó, hẳn ta ít nhiều cũng bồi dưỡng được một nhóm thế lực thuộc về mình. Trước mắt xem ra Tiêu thái hậu nghiêng về đứa con lớn nhất này rồi. Hạ Hầu Huyền đã khiến bà ta không vui, đào tạo một vị Hoàng đế lần nữa, đối với Tiêu Hậu mà nói, không có gì ghê gớm lắm, chỉ cần bà ta sinh là được!”

Tur Nam Tuyệt cười mỉa mai, tiếp tục nói: “Nếu như Hạ Hầu Thuần có Tiết gia trợ giúp, như vậy tức khắc cái ghế hoàng đế của Hạ Hầu Huyền tràn ngập nguy cơ rồi. Mặc dù ban đầu Tiết gia bị chèn ép không thể không rút chân ra khỏi triều đình, nhưng thực lực vẫn còn đó, bọn họ chỉ cần chờ đợi một thời cơ tốt, có thể lần nữa tiến vào trong triều đình!”

“Tiêu thái hậu ngoài sáng và trong tối chèn ép thế lực của hẳn. Hạ Hầu Huyền nhất định sẽ phát hiện ra!” Đôi mi cong vút xinh đẹp của Vân Tuyết Phi khẽ chớp chớp, khóe môi nở nụ cười châm chọc: “Thân tình hoàng gia đúng là thừa thớt làm sao, vì quyền vì thế, có thể mặc kệ tình cảm mẹ con, thật sự đáng buồn mà!”

Tur Nam Tuyệt duỗi bàn tay trắng nõn thon dài ra, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, trong con ngươi thâm thúy lóe lên một chút ánh sáng vỡ vụn, lộ ra sự dịu dàng cùng cưng chiều: “Đừng nhắc tới những thứ không vui đó nữa, lúc ta không có mặt ở đây, nàng có nhớ ta hay không?”

Khóe miệng Vân Tuyết Phi hơi giương lên, quay đầu không nhìn tới ánh mắt mong đợi kia, ho nhẹ một tiếng: “Mấy ngày trước không phải đã gặp mặt rồi sao?”

Những lời này chứa đựng ý tứ rất rõ ràng, nàng không nhớ hẳn, thậm chí còn cảm thấy hẳn có chút phiền. Tư Nam Tuyệt đen mặt, bàn tay trắng nõn như ngọc nắm thật chặt, cắn răng nghiêng lợi nhìn nữ nhân không hiểu phong tình này tố cáo nói: “Nàng chưa từng nghe qua câu nói một ngày không gặp như cách ba năm à? Mà chúng ta đã không gặp nhau mấy ngày, cũng mấy mùa Xuân Thu luôn rồi, thời gian này có thể không dài sao? Nàng là một nữ nhân không có lương tâm!”

Trên tay truyền đến đau đớn, lời tỏ tình kiểu này khiến cho Vân Tuyết Phi hơi đỏ mặt, kế tiếp phụ họa gật đầu một cái, lấy lòng nói: “Nói đúng, nói đúng.....”

Thật là một đứa trẻ lớn xác, Vân Tuyết Phi phỉ báng trong lòng!

Giống như có thể nhìn vào nội tâm của nàng, Tư Nam Tuyệt nâng cằm nàng lên, mắt đối mắt, chóp mũi cọ vào chóp mũi, tất cả cảm xúc của nàng còn chưa kịp che giấu đã bại lộ ra hết ở trước mặt nam nhân đối diện. Ánh mắt Tư Nam Tuyệt nghiêm túc, tiếp theo cúi người xuống, lúc nàng còn chưa kịp phản ứng kêu lên, cường thế hôn lên môi nàng, trừng phạt cắn xuống cánh môi của nàng, nhìn nàng cau mày, không khỏi sung sướng.

Nhiệt độ trong phòng từ từ cao lên, chẳng qua muốn trừng phạt một chút, nhưng dần dần lại vượt khỏi dự tính ban đầu, một màu đỏ quý dị lan ra trong đôi mắt hẳn.

Chương 125-1: Yêu nữ nhân của huynh trưởng

Trần trọc mút thỏa thích, kiêu diễm triền miên, cho đến lúc Vân Tuyết Phi cảm thấy khó thở, cả người vô lực. Tư Nam Tuyết mới buông nàng ra, thở dốc vùi đầu vào cổ của nàng, ôm nàng không nhúc nhích.

Hồi lâu, khi lửa lớn trong phòng dần dần tiêu tán, cuối cùng hắn mới chịu ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng, lần nữa cúi người hôn một cái lên cánh môi của nàng.

Vân Tuyết Phi rạo rức trong lòng, dường như cũng bị tình dục hòa tan, sắc mặt đỏ ửng như trước, nàng vươn tay ôm chặt eo Tư Nam Tuyết, rúc vào trong ngực của hắn.

Động tác thân mật như vậy khiến cho Tư Nam Tuyết vô vùng vui sướng, con ngươi của hắn giống như bầu trời đầy sao, ánh sáng lưu chuyển, nóng bỏng nhìn nàng.

Trái tim Vân Tuyết Phi hơi run rẩy, sương mù mờ mịt trong tròng mắt đen nhánh, bỗng bình như sóng nước, tay nàng vòng chắc eo hắn, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể hắn, đợi đến khi nhìn thấy trong mắt hắn xuất hiện dục vọng lần nữa thì hai tay đồng thời hướng xuống dưới, nắm một miếng thịt bên hông hắn, nhéo mạnh một cái.

Tư Nam Tuyết nháy mắt cứng ngắc, màu đỏ trong mắt dần dần tiêu tán, từ từ khôi phục lại sự trong sáng, hắn bất đắc dĩ liếc nhìn khoe môi treo nụ cười được như ý của nữ nhân nào đó, cười khổ nói: “Thật đáng hận mà, thời điểm như vậy cũng chỉ có nữ nhân như

nàng sát phong cảnh thôi!”

Vân Tuyết Phi ngược lên, hả hê nhìn Tư Nam Tuyết, hừ một tiếng nói: “Bản cô nương đúng là thù!”

Khóe miệng Tư Nam Tuyết hơi căng ra, chột buồn cười, nhíu mày nói với Vân Tuyết Phi: “Thà đắc tội tiểu nhân, cũng chớ đắc tội nữ nhân!”

“Biết là tốt rồi, sau này không cho phép huynh bắt nạt ta!” Vân Tuyết Phi liếc mắt trừng Tư Nam Tuyết một cái, tiếp theo lần nữa vùi đầu vào trong ngực của hắn.

Tư Nam Tuyết ôm Vân Tuyết Phi tựa vào giường, ngón tay thon dài như ngọc xoa nhẹ mái tóc đen nhánh xinh đẹp, mặt mày tràn đầy sự vui sướng, chói mắt như ánh trăng.

“Thật sự muốn mãi ôm nàng như thế!” Tư Nam Tuyết cúi đầu hôn lên sợi tóc Vân Tuyết Phi, khẽ cảm thán: “Thật ra thì bình bình đạm đạm mới là hạnh phúc!”

Vân Tuyết Phi ngó người, từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, rõ ràng nhìn thấy trong ánh mắt Tư Nam Tuyết phản chiếu bóng dáng của nàng, khóe miệng nàng cong lên, mỉm cười gật đầu đồng ý: “Sinh không mang theo đến chết không mang đi, người sống một đời, tùy ý vui vẻ là được, vinh hoa phú quý, thoáng qua như mây khói, bình thản hạnh phúc mới là tế thủy trường lưu*!”

(*) Nước có dòng nhỏ lại thường chảy dài. Ý nói cùng người yêu có một tình yêu tuy không phải mãnh liệt cuộn trào nhưng lâu bền, từng chút từng chút một cùng nhau trải qua năm tháng.

Ánh mắt Tư Nam Tuyết chột lóe lên, bình tĩnh nhìn khóe môi chứa

đựng nụ cười của nữ nhân nào đó, hấn duỗi tay sờ mặt Vân Tuyết Phi, khẽ thở dài một tiếng: “Chẳng qua thế nhân vẫn nhìn không thấu!”

Cùng nhìn thẳng vào mắt hấn, Vân Tuyết Phi thu hồi nụ cười, ánh mắt nghiêm túc nói: “Ta rất muốn có được loại hạnh phúc bình dị này, không có âm mưu, không có tính toán, càng không có người lừa ta gạt..... Mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ, thông cảm lẫn nhau, tương cứu trong lúc hoạn nạn, sau đó.....”

Vân Tuyết Phi có chút giật mình, đột nhiên ngừng lại, không nói tiếp nữa.

Thấy Vân Tuyết Phi không nói tiếp nữa, Tư Nam Tuyết nhìn chằm chằm vào mặt nàng, mắt cũng không nháy mắt, cúi đầu hỏi thăm: “Sau đó cái gì?”

Vân Tuyết Phi mím chặt môi, muốn mở miệng, nhưng khi ý tưởng kia chợt hiện lên trong đầu, nàng liền không ngăn được việc mình bị đờ mắt, nên không dám nhìn thẳng vào người nam nhân trước mặt này.

Phản ứng như thế bị Tư Nam Tuyết nhìn thấy không sót gì, hấn lại gần bên tai Vân Tuyết Phi, nhỏ giọng nói: “Có phải muốn cùng ta sinh con không?”

Tiếng nói vừa dứt, Tư Nam Tuyết lập tức cười khế, tiếng cười vui vẻ, vừa ấm áp vừa dịu dàng.

Nghe thấy lời nói cùng tiếng cười của Tư Nam Tuyết, trên mặt Vân Tuyết Phi đỏ như lửa đốt, ánh mắt liếc loạn, không dám nhìn thẳng.

“Bị ta nói trúng?” Ánh mắt Tư Nam Tuyết bỗng chốc sáng lên, khoe miệng khế nhếch, cầm chặt tay Vân Tuyết Phi, nghiêm túc nói: “Thật

ra thì ý tưởng của Phi Nhi cũng rất giống ta, sau này chúng ta tốt nhất nên sinh ba nhi tử, ba nữ nhi, nhi tử, nữ nhi, ở chung rất tốt!”

Vân Tuyết Phi hơi dùng sức, đẩy nam nhân đáng giận này ra, tức giận nói: “Ba nhi tử, ba nữ nhi, tổng cộng sáu, huynh cho ta là heo à!”

“Chúng ta còn trẻ, hiện tại có thể bắt đầu cố gắng, một năm một đứa, sáu năm là có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi!” Tư Nam Tuyết nói như đó là chuyện hiển nhiên, thình lình lồng ngực trống trơn, hấn không thoải mái cau mày lại, lập tức đưa tay tới, lần nữa lôi kéo nữ nhân đang cố trốn kia vào trong lòng.

“Ý tưởng thì tốt đẹp, nhưng thực tế lại rất tàn khốc, không biết lúc nào ta mới có thể vượt qua hướng tới cuộc sống ấy!” Vân Tuyết Phi nói thì thầm nghe không ra cảm xúc, trong mắt không che giấu được sự mất mát. Thật ra nàng rất muốn hỏi, chờ sau khi kết thúc tất cả, hấn có bằng lòng buông xuống hết thảy theo nàng cách xa ồn ào, trải qua cuộc sống bình thản hay không, chỉ là lời nói vừa đến khóe miệng, làm sao cũng không thể tuôn ra!

Thời gian giống như ngừng lại vào thời khắc này, trong phòng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở lẫn nhau.

Hưởng thụ sự yên tĩnh một lát, Tư Nam Tuyết vỗ nhẹ Vân Tuyết Phi, giọng nói dịu dàng đột nhiên vang lên: “Phi Nhi, tối nay ta sẽ rời nhà một chuyến, đoán chừng sáu bảy ngày nữa cũng không thể sang đây thăm nàng, nàng phải bảo vệ tốt mình, ta để Bạch Phong lại, nàng có chuyện gì thì sai hấn làm cho nàng!”

Vân Tuyết phi Tư Nam Tuyết cau mày, lo lắng nói: “Có chuyện gì gấp à?”

Tư Nam Tuyết cầm tay Vân Tuyết Phi lên, hôn nhẹ trên đầu ngón tay,

vẫn dửng dưng nói: “Không có, ta chỉ là đi gặp một cố nhân!”

“Cố nhân nào vậy?” Vân Tuyết Phi ngược mắt nhìn hắn, hỏi thăm.

Ánh mắt Tư Nam Tuyết chợt lóe, đưa tay vuốt ve vầng trán của Vân Tuyết Phi, mỉm cười nói: “Chăm sóc mình thật tốt, ta sẽ rất nhanh trở về!”

Vân Tuyết Phi gật đầu bắt được cánh tay đang làm loạn kia, nghiêm mặt nói: “Nếu buổi tối phải lên đường, bây giờ huynh trở về nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Tư Nam Tuyết cau mày, chớp mắt nói: “Nhanh như vậy đã đuổi ta đi? Tuy thời gian không dài lắm, hôm nay chia tay, nhưng sẽ phải rất lâu nàng mới được gặp ta đó!”

Chạm vào con người thâm thúy của Tư Nam Tuyết, gương mặt Vân Tuyết Phi tràn ngập sự vui vẻ, ánh mắt trong suốt, khẽ mỉm cười: “Ta chờ huynh trở lại bên cạnh ta!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười giống như pháo hoa kia, Tư Nam Tuyết giật mình, mí mắt chật môi, mạnh mẽ ôm nàng vào trong lòng, lại một lần nữa hít sâu mùi hương nữ nhi quen thuộc ấy, nặng nề nói: “Phi Nhi, thật xin lỗi, chờ ta trở lại sẽ đền bù cho nàng!”

Vân Tuyết Phi gật đầu, nói nhỏ: “Đây chính là huynh nói, ta đã nhớ kỹ rồi, huynh trở về, ta nhất định sẽ đòi lại hết!”

Hai người lưu luyến chia tay, Tư Nam Tuyết dửng dưng cười một tiếng, đặt một nụ hôn xuống vầng trán của Vân Tuyết Phi, mới hài lòng rời đi.

Lập tức trong phòng trống rỗng, Vân Tuyết Phi trở về giường, ngẩn

người nhìn màn che trên nóc, không bao lâu sau mệt mỏi như thủy triều vọt tới, mí mắt không cầm cự được nữa, ngọ đầu dùng một cái khép lại, thế giới rơi vào trong sự yên tĩnh.

Hộ quốc vương phủ, đình đài thủy tạ, hành lang uốn khúc, không gian yên tĩnh hài hòa, từng dãy đèn lồng treo lên thật cao, chiếu sáng khiến ban đêm rõ như ban ngày.

Sau khi Tư Nam Tuyệt đi, Hạ Hầu Cảnh một mình ngồi ở trong đình bát giác của Lâm Phượng viên uống rượu, gió mát nhẹ nhàng phát qua gương mặt hắn, nhưng không thể thổi bay sự nặng nề cùng nỗi buồn trong lòng hắn. Hắn nhìn chăm chú vào căn phòng đã hơn nửa tháng nay không được thắp đèn, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng không có đối tượng để kể ra.

Chương 125-2: Yêu nữ nhân của huynh trưởng (phần cuối)

Hắn biết Tư Nam Tuyệt vừa vào cung đã đi gặp Phi nhi trước, rõ ràng tự nói với mình bọn họ là phu thê, nhưng khi chân chính người được mùi thơm đặc trưng của Phi nhi trên người Tư Nam Tuyệt. Trong lòng hắn vẫn không tránh khỏi khổ sở, rõ ràng, rõ ràng là hắn gặp Phi nhi trước, biết Phi nhi trước, nhưng tại sao hắn luôn là người bị vứt bỏ?

Đột nhiên một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, càng ngày càng gần, đợi đi tới trước mặt hắn thì cung kính quỳ xuống, trình ra một lá thư màu trắng: “Cảnh vương gia, cái này là vừa nãy có một đứa bé đưa tới, nói phải tự tay giao cho người!”

“Đứa bé?” Hạ Hầu Cảnh hơi cau mày, lắc đầu một cái lại một lần nữa cầm ly rượu đổ vào trong miệng, sau đó khoát khoát tay say khướt nói: “Không gặp, không gặp, đừng làm phiền ta!”

Thị vệ nhận thấy giọng nói Hạ Hầu Cảnh có chút không đúng, âm thầm hối hận, vừa rồi quả thật không nên chọn chuyện dở hơi như vậy, nhưng hắn nghe nói Vương Gia nhất định sẽ có ban thưởng, mới tiếp nhận nhiệm vụ này.

“Đứa bé kia nói, lá thư này có quan hệ với vương phi, chắc chắn Vương gia sẽ có hứng thú!” Gương mặt thị vệ hơi khẩn trương, thử dò xét hỏi.

Hạ Hầu Cảnh dừng động tác uống rượu lại, vương phi? Ngay lập tức hắn liền đưa tay ra, nhận lấy lá thư đưa tới, giọng có chút khàn khàn

nói: “Cái này cho ngươi, chuyện ngày hôm nay không cho phép nhắc đến với bất kỳ người nào!”

Trước mắt kim quang chợt lóe, một đỉnh vàng xuất hiện, thị vệ vội vàng đón lấy, tiếp theo cung kính khấu tạ: “Tạ Cảnh vương gia, nô tài nhất định đóng chặt miệng!”

Hạ Hầu Cảnh phát tay, không quan tâm nói: “Đi xuống đi ~”

Thị vệ thấy đơn giản như vậy đã kiếm được một đỉnh vàng, trong lòng trở nên kích động, vội vàng dập đầu lui ra, ước lượng đỉnh vàng trong ngực, tính toán buổi tối đi làm một cuộc vui tới bến.

Bóng đêm như mực, giống như bị một tấm màn màu đen che lại, âm u, không chút ánh sáng.

Sau khi Hạ Hầu Cảnh xem xong thư trong tay, siết chặt quả đấm, cau mày, đôi mắt phượng lóe lên sự lo lắng bất an.

Hắn vội vàng xếp thư cất vào ngực, sau đó mũi chân chia xuống đất, nhẹ như Hồng Nhạn, bay về nơi quy định trong thư.

Ước chừng khoảng ba canh giờ, hắn rốt cuộc cũng đi đến địa điểm chỉ định trong thư — — bãi cỏ Phong Lâm, đây là nơi săn bắn của hoàng gia.

“Xuất hiện đi, ta đã đến rồi!” Con ngươi bén nhọn của Hạ Hầu Cảnh quét xung quanh, mặc dù không gian đen kịt, nhưng hắn có thể ngửi được từng đợt sát khí đang hướng về mình.

“Cảnh vương gia rất đúng giờ!” Một tràng cười hết sức ngông cuồng vang lên. Ngay sau đó, bầu trời vốn đen kịt, lập tức đèn đuốc sáng choang, bóng người thấp thoáng.

Giữa ánh sáng lập lòe, Hạ Hầu Cảnh rớt cuộc cũng nhìn thấy nơi phát ra tiếng cười kia, chính là Phong Cực đã lâu không có tin tức, lúc này gương mặt hấn tràn đầy sự hưng phấn cùng oán hận, con ngươi xảo trá đảo quanh. Kế tiếp khập khểnh tiến về trước, ánh mắt lạnh lẽo giống như rắn độc dừng lại ở trên người Hạ Hầu Cảnh, chép miệng nói: “Xem ra đúng như lời đồn đãi, Cảnh vương gia thật sự yêu nữ nhân của huynh trưởng mình!”

Hạ Hầu Cảnh không để ý đến sự hả hê trong lời nói kia, hấn híp mắt, nhìn mấy vòng thị vệ bao quanh xung quanh, lạnh lùng nói: “Người tìm ta tới đây không phải chỉ để ôn chuyện chứ?”

“Ha ha ~ ôn chuyện?” Phong Cực giống như nghe được một chuyện buồn cười nhất ở trên đời, hấn hung hăng vỗ lên cái chân biến dạng của mình, hận ý như sóng lớn cuồn cuộn trong mắt, giọng nói âm trầm như băng lạnh không thể hòa tan: “Hạ Hầu Cảnh, người cmn giả bộ ngu hả, lão tử trở nên như vậy, còn có thể ôn chuyện?”

Hạ Hầu Cảnh lườm biếng liếc mắt một cái, tiếp theo thu hồi ánh mắt, khinh thường nhìn Phong Cực nói: “Vậy người muốn thế nào?”

Con người khinh miệt kia càng thêm khơi dậy lửa giận của Phong Cực, hấn nỗ lực cả đời, vì Tư Nam Tuyệt bỏ ra nhiều như vậy, nhưng cuối cùng bởi vì một Vân Tuyết Phi, và một Tống Thi Linh, khiến cho tất cả sự cố gắng của hấn đều biến thành bọt nước. Hoàn hảo Thái hậu có mắt nhìn người, lần nữa trọng dụng hấn, nếu không hấn đã long đong cả đời rồi, bị người khác khinh thường. Lần này, hấn nhất định phải chém đầu Hạ Hầu Cảnh xuống, đến trước mặt Thái hậu nhận thưởng!

“Người hủy đi một chân của ta, ta muốn mạng của người!” Phong Cực cắn răng nghiêng lợi, lửa giận trong mắt bắn ra tán loạn, hận

không thể nhào lên ngay lập tức.

Hạ Hầu Cảnh nhìn những thị vệ giắt đao hoàng cung xung quanh, đương nhiên biết bọn họ bị ai sai khiến, xem ra vị Thái hậu kia từng giây từng phút cũng không tha cho mình, chỉ là..... Chân này hấn nhú chặt, Phi nhi được mời vào cung, cộng thêm lá thư tối nay, lại lấy chuyện Vân Tuyết Phi là Tiết Phi uy hiếp mình, xem ra nữ nhân kia đã biết, vậy Phi nhi có thể bị nguy hiểm hay không?

“Lá thư này là Thái hậu đưa cho ngươi?” Sắc mặt Hạ Hầu Cảnh bỗng nhiên trầm xuống, mặt mày u ám, gằn từng chữ.

Chúng kiến bản thân bị coi thường như vậy, Phong Cực nghẹn một hơi, sắc mặt tái mét, trán nổi lên gân xanh, tức giận nói: “Thay vì lo lắng nữ nhân kia, còn không bằng lo cho chính ngươi, hôm nay ngươi đừng mơ còn sống trở về vương phủ!” Nhưng hấn đã sớm nhận được tin tối nay Tư Nam Tuyết sẽ rời kinh, hiện tại không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản hấn lập công, giết chết Hạ Hầu Cảnh rồi. Đợi đến khi Tư Nam Tuyết hồi kinh, cho dù đến tìm hấn, hấn cũng có Thái hậu làm chỗ dựa ở phía sau!

“Ngươi cho rằng chỉ bằng những người này có thể giết được ta?” Giọng điệu Hạ Hầu Cảnh sâu kín, từ câu trả lời đó, hấn cũng đoán được, nữ nhân kia thật sự biết chuyện Phi nhi sống lại. Chắc hẳn Phi nhi bị giam lỏng ở hoàng cung là vì muốn dụ mình đi vào, không trách được Tư Nam Tuyết trăm phương ngàn kế ngăn cản mình. Nói cách khác, chỉ cần mình còn sống một ngày, Tiêu Nhụy Vũ sẽ không đạt được mục đích, khẳng định không thể có bất kỳ động tác gì, cho nên hấn nhất định không thể để cho mình gặp chuyện!

Quyết định chủ ý xong, hấn rút cây quạt mang theo bên hông ra, ánh mắt như kiếm, quét một vòng đám thị vệ đang lẩn trốn kia.

“Toàn bộ lên cho ta, chặt được đầu Hạ Hầu Cảnh, thưởng vạn lượng hoàng kim!” Trong mắt Phong Cực mang theo sự oán hận, mang theo sự trả thù, ánh mắt sắc bén điên cuồng giống như có thể xuyên thấu đêm tối, lao thẳng đến lục phủ ngũ tạng của người ta.

Từng người mặc quần áo thị vệ đầy hi vọng hiện lên trong ánh mắt Hạ Hầu Cảnh, chờ đợi mệnh lệnh được hạ xuống, lập tức lao về phía Hạ Hầu Cảnh triển khai công kích.

Những người này còn chưa tới một trăm, con người Hạ Hầu Cảnh rét lạnh, tinh thần lập tức tập trung cao độ, đi vào trạng thái tác chiến, lần lượt từng gã thị vệ ngã xuống bên cạnh hắn, chân mày hắn cũng dần dần giãn ra, khóe môi hơi cong lên. Xem ra vị Thái hậu đó càng già càng thối lui rồi, những người này tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, hắn phải mau chóng giải quyết bọn họ, sau đó lập tức trở về vương phủ, nghĩ biện pháp đi cứu Phi nhi!

Khi một vòng người toàn bộ ngã xuống, máu tươi giàn giụa, mùi tanh tràn ngập trong không khí. Hạ Hầu Cảnh dừng động tác lại, ánh mắt ngoan lệ quét về phía đám người không dám tiến lên kia, chống lại dáng vẻ cực kỳ phẫn nộ của Phong Cực, hừ lạnh nói: “Ta đi trước, không có thời gian chơi với các người đâu!”

Thời điểm định xoay người rời đi, Phong Cực tức giận nói: “Người còn chờ gì nữa? Còn không mau ra ngoài, để cho hắn chạy, người đừng mong gặp được nữ nhi của người!”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng dáng màu đen bỗng chốc tấn công về phía Hạ Hầu Cảnh, chưởng phong bén nhọn, đến mức giống như đang mang theo lưỡi dao.

Chợt sửng sốt vì mình không phát hiện ra xung quanh vẫn còn một cao thủ như vậy, Hạ Hầu Cảnh vội vàng nghênh đón, cùng người áo

đen quàng nhau.

Ước chừng thời gian nửa nén nhang, hai người vẫn giao thủ như cũ, trong không khí chỉ còn lại tàn ảnh quý dị.

Đột nhiên ánh mắt Hạ Hầu Cảnh ngưng trọng, ngưng tụ toàn lực, đánh vào trước mặt của người kia, trong nháy mắt lớp vải màu đen rơi xuống.

“Là người!”

Hạ Hầu Cảnh bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt ngốc trệ, trong khoảnh khắc không kịp phản ứng, một lưỡi đao lạnh như băng xuyên qua bờ vai của hắn!

Chương 126-1: Sống chết không rõ

Bịch một tiếng, trong nháy mắt cái ly rơi từ trên tay xuống, mảnh sứ và bọt nước văng khắp nơi, lá trà màu xanh nhạt giống như cỏ ba lá bị mưa tạt vào xối xả, thê lương bay tán loạn tứ phía. Cánh tay Vân Tuyết Phi vẫn còn duy trì tư thế cầm ly trà, mắt hồn nhìn mảnh vụn hiện ra ánh sáng bén nhọn trên mặt đất.

Thiên Tầm sợ hết hồn, vội vàng buông chuyện trong tay xuống tiến lên kiểm tra: "Chủ tử, người không sao chứ?"

Lông mi thật dài của Vân Tuyết Phi hơi run lên một cái, ngược mắt, ở trong đó còn tỏa ra sự khủng hoảng, nàng lắc đầu một cái, nhìn Thiên Tầm mỉm cười nói: "Ta không sao, chẳng qua không cẩn thận tay bị trơn thôi!"

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, phát hiện toàn thân bình thường, có thể chỉ là giật mình một tí, Thiên Tầm thở phào nhẹ nhõm, lòng thấp thỏm cuối cùng cũng bình yên trở lại.

Nàng đẩy Vân Tuyết Phi tới bên cạnh một cái ghế ngồi xuống, lần nữa rót đầy một ly trà khác cho Vân Tuyết Phi, giọng điệu ôn hòa nói: "Chủ tử, uống một ngụm trà cho đỡ sợ!"

Vân Tuyết phi nhìn Thiên Tầm một cái, ánh mắt lóe lên, tiếp tục lắc đầu: "Ta không sao, nhưng trong lòng có chút lo lắng!"

"Lo lắng?" Thiên Tầm hình như cũng thoáng sửng sốt, sau đó cau mày, nhìn chằm chằm sắc mặt hơi tái nhợt của Vân Tuyết Phi, hỏi

thăm: "Chủ tử đang lo lắng cho vương gia?"

Nhắc tới Tư Nam Tuyết, nháy mắt Vân Tuyết Phi cứng người lại, nội tâm đột nhiên xuất hiện cảm giác tội ác.

Chứng kiến phản ứng mất tự nhiên của chủ tử, ánh mắt Thiên Tầm lóe lên một cái, đáy mắt thoáng qua sự sáng tỏ, nàng thử hỏi thăm lần nữa: "Người mà chủ tử đang lo lắng chính là Cảnh vương gia?"

Sắc mặt Vân Tuyết Phi tái đi, trong lòng không khỏi xấu hổ một trận, giống như bị người ta bắt gian tại giường, môi nàng khẽ run rẩy. Rốt cuộc dưới cái nhìn mãnh liệt của Thiên Tầm, nàng khép mắt lại, gật đầu một cái: "Thiên Tầm, người nói bây giờ Cảnh vương gia đang làm gì?"

Thiên Tầm mấp má môi, trầm mặc trong chốc lát, nhìn Vân Tuyết Phi nghiêm túc nói: "Xin thứ cho thuộc hạ nhiều lời, nếu chủ tử đã là Hộ quốc vương phi thì không nên ba lần bốn lượt dính dấp với nam nhân khác, càng không nên lo lắng cho hắn, như vậy là không công bằng với Vương gia!"

Vân Tuyết Phi cũng nghe ra giọng điệu không vui trong lời nói của Thiên Tầm, tự nhiên biết nàng ấy vì Tư Nam Tuyết mà cảm thấy bất bình. Thế nhưng, nàng cúi đầu, im lặng suy nghĩ, bắt đầu từ tối hôm qua trong lòng nàng đã luôn cảm thấy không yên, giống như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Nàng đưa tay bưng ly trà trên bàn lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau khi bình tâm lại, cùng Thiên Tầm bốn mắt nhìn nhau, thành khẩn nói: "Thiên Tầm, ta hiểu người vì suy nghĩ cho ta, ta cũng biết rõ tướng công của mình là ai, chẳng qua Hạ Hầu Cảnh là người thân rất quan trọng với ta, ta không thể thấy hắn có chuyện mà không trông nom!"

Thiên Tầm nhìn chăm chăm Vân Tuyết Phi thật lâu, Vân Tuyết Phi dưới ánh mắt như vậy vẫn giữ thái độ thản nhiên, nhìn thẳng vào Thiên Tầm. Một lát sau, đôi mày Thiên Tầm dãn ra, như có điều suy nghĩ nói: "Hiện tại Cảnh vương gia đang ở hộ quốc vương phủ, trong khoảng thời gian này, lão Vương phi vì nghĩ cho sự an toàn của Cảnh vương gia, chắc là sẽ không để hấn ra khỏi vương phủ nữa bước đâu!"

Vân Tuyết Phi nhếch môi, giọng hơi trầm xuống: "Ta cũng hiểu vậy, nhưng mí mắt ta nháy không ngừng, cứ có cảm giác sắp có chuyện, Thiên Tầm....." Dừng một chút, nàng khẩn cầu nói: "Người trở về vương phủ kiểm tra xem, lúc này Cảnh vương gia đang làm gì? Nếu như hấn vẫn an toàn sống ở vương phủ, lập tức trở lại hồi báo cho ta, cũng là để ta được an tâm hơn!"

Thiên Tầm nhìn thẳng vào mắt nàng, gật đầu một cái: "Đi xem một chút cũng được, chỉ là chủ tử....."

Ánh mắt Vân Tuyết Phi chợt lóe, đặt ly trà xuống, cúi đầu hỏi thăm: "Có chuyện muốn nói?"

"Chủ tử, ta không thể rời đi, ta muốn ở lại trong cung cùng với người, ta là nữ tử, dịch dung thành nha hoàn sẽ dễ dàng hành sự hơn, về phần trở lại vương phủ thăm Cảnh vương gia, để Bạch Phong đi đi!" Thiên Tầm cúi đầu suy nghĩ một chút, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hấn đi mà nói, ngộ nữa Cảnh vương gia thật sự không ở trong vương phủ, Bạch Phong có thể điều động ẩn vệ đi tìm, như vậy cũng có thể bảo đảm lớn nhất cho sự an toàn của Cảnh vương gia!"

Vân Tuyết Phi đồng ý cười một tiếng, sự lo âu trên khuôn mặt cũng từ từ phai nhạt bớt, nàng trịnh trọng dặn dò: "Người bảo hấn lập tức đi ngay, đi nhanh về nhanh báo cáo cho ta biết, nhất định phải chính

mắt thấy được Cảnh vương gia an toàn sống ở vương phủ!"

Thiên Tầm cung kính nhận lệnh: "Bây giờ thuộc hạ lập tức đi tìm hần!"

Vân Tuyết Phi ra hiệu Thiên Tầm đẩy cửa đi ra ngoài.

Lan Phong cư Phong phủ, Hồng Nguyệt mặc một bộ quần áo màu đỏ, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía bị nha hoàn Tống Thi Linh bị đè trên mặt đất, nhếch miệng cười hả hê.

"Ồ ~ ta nghe nói tỷ tỷ có thai, thật là đáng mừng!" Hồng Nguyệt che miệng cười duyên, ánh mắt âm độc thỉnh thoảng quét qua cái bụng bằng phẳng kia.

Sắc mặt Tống Thi Linh trắng bệch, thân thể gầy yếu, xanh xao vàng vọt, mơ hồ có thể nhìn thấu mạch máu màu xanh, toàn thân chỉ mặc một cái yếm và quần lót, trên người những vết bầm tím cùng với dấu hôn đan xen nhau, giờ phút này đôi tay nàng ta bị kẹp lại phía sau, không còn vẻ phách lối kiêu ngạo của ngày trước, chỉ có thể tức giận mở to hai mắt, đáy mắt tràn đầy sự sợ hãi.

"Hồng Nguyệt, ban đầu nếu không phải ta chứa chấp ngươi, bây giờ ngươi sớm chết đói rồi, ta đối xử tốt với ngươi như vậy, nhưng ngươi xem ngươi đã làm gì ta!" Tống Thi Linh tức giận chỉ trích, trong mắt bắn ra hận ý mãnh liệt.

Người Hồng Nguyệt bỗng nhiên ngẩn ra, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy trong khoảnh khắc đó ánh mắt nàng xuất hiện một loại cảm xúc phức tạp thoáng qua. Chẳng qua khi nhớ đến đứa trẻ không có duyên chào đời kia, ánh mắt nàng liền lạnh lẽo, giữ vững tinh thần, nàng giễu cợt cười một tiếng: "Ngươi quả thật có ơn với ta, ban đầu nếu không phải ngươi mua ta, có lẽ bây giờ ta đã chạy không thoát khỏi kiếp

nạn bị bán vào thanh lâu, chỉ là....."

Dừng một chút, nàng nhìn về phía nữ nhân chật vật không ra gì kia, khóe miệng cong lên nói: "Người có ơn với ta, nhưng không có nghĩa là người tốt với ta. Khoảng thời gian ở vương phủ, mặc dù ta được ăn no mặc ấm, nhưng lúc nào cũng phải chú ý tâm tư của người, rất sợ nói sai, sẽ bị người đánh cho một trận. Trước kia cũng may vương phủ chưa có vương phi, người chường gia, vì e ngại Hộ quốc Vương gia, trước mặt ngài người giả vờ khoan dung rộng lượng, có một số việc người không phải dám làm lộ liễu. Cho đến khi Vân Tuyết Phi ngồi lên vị trí Hộ quốc Vương phi, cuối cùng còn lấy lại quyền chường gia, người liền không cố kỵ nữa. Tất cả nha hoàn trong Mai Hương viện đều từng bị người đánh đập tàn nhẫn, nên ai cũng chán ghét người, chỉ có một mình ta một lòng một dạ vì người ra mặt!"

Thân thể Tống Thi Linh run lên, không thể tin mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Hồng Nguyệt dữ tợn nói: "Không cần nói mình vĩ đại như vậy, người chính là một kỹ nữ, làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết, ta nhổ vào! Người mơ đi!"

Tát một tiếng, mặt Tống Thi Linh lệch sang một bên, phía trên in dấu năm ngón tay đỏ tươi, khóe miệng rỉ máu.

Con người Hồng Nguyệt rét buốt, mặt mày u ám, nàng thổi thổi bàn tay bị đau vì đánh, nhìn Tống Thi Linh cười lạnh nói: "Cho đến bây giờ người vẫn chưa rõ tình cảnh của mình à, bản phu nhân mới chính là nữ chủ nhân của phủ tướng quân, mà người thì ngay cả một tỳ nữ cũng không bằng, lại còn dám tranh cãi với bản phu nhân!"

Chương 126-2: Sống chết không rõ (2)

Cổ họng trào lên vị tanh ngọt, Tống Thi Linh cưỡng chế bản thân nốt xuống. Nàng nhẹ nhàng quay đầu, trong mắt là hận ý rõ ràng. Trên mặt vừa động một chút đã cảm nhận được đau đớn, nhắc nhở nàng đã chịu bao nhiêu sỉ nhục.

“Những gì ngươi nhận được hôm nay, ngươi không thể trách người khác. Tất cả đều là chính ngươi gieo gió gặt bão! Ta đã nghĩ sẽ làm nha hoàn trung thành với ngươi cả đời, cho dù biết ngươi ở vương phủ bị thất sủng cũng không bỏ mặc ngươi, thậm chí vì ngươi xử lý tất cả các mối quan hệ. Chỉ cần nha hoàn khác nói một câu bất kính với ngươi, ta sẽ khiến nàng phải nhận lại gấp mười lần. Nhưng mà, ta làm nhiều điều vì ngươi như vậy, cuối cùng lại nhận được kết cục thế nào?”

Hồng Nguyệt từ trên cao nhìn xuống Tống Thi Linh, càng nói càng giận tái mặt: “Bởi vì ngươi, ta bị Phong Cực cưỡng bức, mất đi trinh tiết quý giá nhất của nữ nhân, ngươi không chỉ không làm chủ cho ta, còn dùng những lời nói khó nghe nhất vũ nhục ta. Thậm chí, ngươi còn nổi điên hủy hoại dung mạo của ta. Tất cả mọi chuyện đều là ngươi có lỗi với ta!”

“Nhưng mà tất cả những điều này còn không là gì, Tống Thi Linh, vì sao ngươi có thể đối xử tàn nhẫn với ta như vậy?” Hồng Nguyệt không kìm được mà khóc lên, bàn tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt toát ra vẻ thương tâm và phẫn nộ, cùng với ngập trời hận ý: “Hắn cũng là mạng người a! Hắn là con trai ta, là thân nhân duy nhất của ta trên cõi đời này, sao ngươi có thể vô tình như vậy, nhẫn tâm

giết chết nó?”

“Sao ta lại không thể làm vậy?” Tống Thi Linh lập tức oán hận hét lên: “Nó là nghiệt chủng, là dã loại của nam nhân kia. Phong Cực hủy hoại ta, ta liền giết chết con trai hắn! Còn ngươi...”

Nàng ngẩng đầu độc ác cười: “Tất cả là ngươi xứng đáng phải nhận. Là ngươi đê tiện, ngươi không biết xấu hổ, cố chấp muốn trèo lên giường Phong Cực. Là ngươi tự mình giết chết hài tử của ngươi, chỉ có thể trách ngươi tự mình tạo nghiệt thì phải gánh chịu hậu quả!”

“Ngươi...” Hồng Nguyệt tức giận đến mức cả người run rẩy. Nàng không nghĩ rằng, miệng nữ nhân này cho đến bây giờ vẫn tiện như vậy!

“Con trai ta tốt xấu gì cũng là huyết mạch của tướng quân, trong người nó chảy dòng máu cao quý của quý tộc. Còn đứa con trong bụng ngươi, cũng chỉ là con của một mã phu đê tiện!” Hồng Nguyệt âm ngoan nhìn chằm chằm Tống Thi Linh, lặp lại câu nói vừa rồi của nàng ta: “Nếu con trai ta đáng chết, vậy thì đứa trẻ đê tiện trong bụng ngươi còn đáng chết hơn!”

Trong mắt hàn quang chợt lóe, Hồng Nguyệt liếc mắt nhìn mấy nha hoàn đang đứng bên cạnh, lạnh giọng ra lệnh: “Các người chăm sóc nàng ta cho thật tốt, nhớ kỹ, nhất định phải hảo hảo chiếu cố hài tử trong bụng nàng ta!”

Tiếng nói vừa dứt, trong ánh mắt kinh sợ của Tống Thi Linh, nha hoàn đang giữ chặt phía sau nàng đột nhiên đẩy mạnh một cái. Cả người lập tức bị đẩy tới trước mặt mấy nha hoàn đang bước tới.

Đám nha hoàn nhấc chân, lập tức đá lên bụng nàng ta, mỗi một đá đều cực kỳ hung ác và tàn nhẫn.

Tống Thi Linh khóc rống lên, rất nhanh, hạ thân nàng ta liền chảy ra chất lỏng ấm áp.

Nhìn thấy màu đỏ chói mắt kia, Hồng Nguyệt giống như lên cơn điên. Hai mắt nàng ta trừng lớn, miệng không ngừng hét lên: “Đúng vậy, chính là như vậy, đá mạnh vào cho ta, đừng để thứ đê tiện kia có cơ hội sống sót!”

“Hồng Nguyệt, người chết không tử tế được!” Sắc mặt Tống Thi Linh trắng bệch, trên trán thấm ra mồ hôi, lạnh lùng gằn từng chữ một.

“Ta có chết tử tế hay không ta không cần biết, ta chỉ cần biết người chết trước ta là được rồi!” Hồng Nguyệt nâng môi cười, âm thanh lạnh lẽo.

Đột nhiên, một trận tiếng bước chân dồn dập tiến đến, ngay lập tức cửa lớn bị đẩy ra. Nha hoàn Thanh U từ bên ngoài hối hoảng chạy vào: “Phu nhân, tướng quân có việc tìm ngài, muốn ngài nhanh chóng tới đó.”

Hồng Nguyệt nhan mi, nhìn nữ nhân chỉ còn hơi thở thoi thóp nằm dưới đất, hỏi Thanh U: “Người có biết là có chuyện gì không?”

Thanh U lắc đầu: “Nô tỳ không biết, chỉ biết là tướng quân muốn ngài mau tới đại sảnh.”

“Các người trông coi nữ nhân này cho tốt, chờ cho tiện loại trong bụng nàng ra ngoài hết thì mời đại phu tới. Nhớ kỹ, đừng để cho nàng chết dễ dàng như vậy!” Trong mắt Hồng Nguyệt xẹt qua tia sáng quý dị, sau khi phân phó hạ nhân liền nhấc chân đi ra ngoài.

Đến đại sảnh, Phong Cực ngồi trên ghế chủ vị đã mất hết kiên nhẫn,

nhìn thấy Hồng Nguyệt vội vàng hỏi: “Nữ nhân điên Tống Thi Linh kia, người chưa giết chết nàng ta chứ?”

Hồng Nguyệt lạnh lùng câu môi: “Không chết, bất quá cũng cách cái chết không xa.”

“Ta không phải đã nói thời gian này người đừng động vào nàng sao?” Phong Cực nghe thấy câu trả lời của nàng, không vui nói: “Nàng là lợi thế của chúng ta, nếu không có nàng, muốn giết chết Hạ Hầu Cảnh sẽ không dễ dàng như vậy!”

Hồng Nguyệt quay đầu, nhìn Phong Cực nhướn mày: “Nhiệm vụ của người đã hoàn thành rồi?”

“Ừ, cũng coi như hoàn thành. Nữ nhân kia nói Thiên Môn muốn người!” Sau đó liếc nhìn Hồng Nguyệt một cái, nhàn nhạt nói: “Tìm đại phu cho nàng ta, ngàn vạn lần đừng làm cho nàng ta chết!”

“Đau lòng?” Hồng Nguyệt cười lạnh, trên mặt không có bất kì biểu cảm dư thừa nào: “Đừng quên, nàng chính là hung thủ hại chết con trai người, cho dù Hạ Hầu Cảnh đã chết, người cũng đừng mơ ta sẽ thả nàng ra, ta còn muốn tra tấn nàng thật tốt!”

“Hạ Hầu Cảnh sống chết không rõ, nhưng cũng cách cái chết không xa. Ta cần nữ nhân kia giúp ta tìm được thi thể của hắn. Ngày mai ta sẽ kéo dài thời gian một chút, người trông coi nữ nhân kia cho tốt. Thù của nhi tử ta sẽ không quên, Nguyệt nhi, người yên tâm, ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho người!”

Chương 127-1: Nhất định phải kiên trì

Trời xanh mây trắng, cung điện hoàng bích rực rỡ. Ngói đỏ tường cao dưới ánh mặt trời xán lạn càng tăng thêm vẻ cao quý, uy nghiêm. Lầu các uốn lượn, hoa thơm cỏ lạ, hoàng cung tôn quý xa hoa lại không có một tia nhân khí.

Nghe được tin tức Bạch Phong mang tới, trên mặt Vân Tuyết Phi hiện lên vẻ ngưng trọng. Hạ Hầu Cảnh sau khi nhận được một lá thư thì đột ngột mất tích.

Điều này chứng tỏ, người viết lá thư này đã dụ hấn ra phủ, từ đó đến nay còn chưa trở về.

Lá thư kia rốt cuộc viết cái gì? Vân Tuyết Phi cau mày, trong lòng giống như kiến bò trên chảo nóng. Chỉ cần nghĩ đến hấn có thể gặp nguy hiểm, nàng lại không khống chế được mà lo lắng, bất an.

Một trận gió đúng lúc thổi tới, lộ ra một tia hàn khí. Cách đó không xa có tiếng nói chuyện của một đôi nam nữ.

Vân Tuyết Phi dừng chân, nhìn về phía phát ra âm thanh, hai bóng dáng quen thuộc liền lọt vào tầm mắt.

“Hạ đại ca, muội không muốn xuất cung, không muốn rời khỏi huynh...” Lê Họa cầm khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt, giọng nói lộ rõ khẩn cầu và bi thương.

“Họa, trong cung ngươi lừa ta gạt, không thích hợp với muội. Ở

ngoài cung ta đã bố trí nơi ở, muội và Lệ Hoa ở lại đó, sau này tìm một nam nhân tốt gả đi, ta sẽ chuẩn bị đồ cưới phong phú cho các muội, để các muội cả đời phú quý không lo.” Âm thanh Hạ Hầu Huyền không mang theo một chút cảm xúc nào, khiến cho không khí nơi này càng thêm lạnh lẽo.

Trong lòng Lê Họa cực kì sợ hãi, vội vàng mở miệng cự tuyệt: “Không, muội không muốn xuất cung, muội muốn ở lại bên cạnh huynh, cho dù...cho dù là làm tỳ nữ cũng không sao!”

Nghe vậy, Hạ Hầu Huyền không những không cảm động, trong mắt còn hiện lên vẻ mất kiên nhẫn. Hắn xoay người, ánh mắt sắc bén như chim ưng dừng trên mặt nàng ta, giọng nói đột nhiên trở nên âm trầm: “Họa, nghe lời! Cuộc sống ở ngoài cung cũng không kém trong cung, nha hoàn tỳ nữ, vàng bạc châu báu, lãng la tư lự,... cái gì cũng không thiếu, chỉ là đổi chỗ ở mà thôi!”

“Nhưng mà nơi đó không có huynh!” Lê Họa kịch liệt phản bác, con ngươi xinh đẹp chứa đầy nước mắt.

Sắc mặt Hạ Hầu Huyền vẫn lạnh nhạt như cũ: “Ở nơi đó, các muội chính là chủ nhân, không có luật lệ ước thúc, có thể thoải mái làm việc mình thích. Nếu muội tìm được ý trung nhân, muội có thể gả cho hắn. Còn nếu không gặp được, một cũng có thể sống một đời tự do tự tại, vinh hoa phú quý!”

“Người muội thích chính là huynh!” Lê Họa duỗi tay nắm lấy ống tay áo của Hạ Hầu Huyền, vội vàng thổ lộ với hắn: “Lúc đầu muội thích huynh xác thực có một phần là do thân phận Hoàng Đế của huynh. Nhưng mà lòng người đâu phải sắt đá, thời gian dài như vậy, huynh quan tâm muội, chiếu cố muội, muội thực sự thích huynh, coi huynh là trời của muội. Cho dù huynh không phải là Hoàng Đế, muội cũng không bao giờ rời khỏi huynh!”

Ánh mắt Hạ Hầu Huyền sâu thẳm, bình tĩnh nhìn nữ nhân thâm tình trước mắt.

Bốn mắt chạm nhau, hắn đột nhiên nhẹ nhàng cười: “Muội nói muội yêu ta, cho dù ta không phải Hoàng đế cũng nguyện ý ở lại bên cạnh ta?”

Lê Họa lập tức gật đầu, càng dùng sức ôm lấy cánh tay hắn. Giọng nói kiều mị nhỏ nhẹ vang lên: “Mặc kệ huynh có phải Hoàng đế hay không, huynh vĩnh viễn là Hạ đại ca trong lòng muội, muội nguyện ý ở lại bên huynh cả đời!” Tiếng nói vừa dứt, nàng nhẹ nhàng xoa bụng, nơi đang dựng dục kết tinh tình yêu của hai người, mím cười hạnh phúc.

Hạ Hầu Huyền không chú ý động tác của nàng, hắn mím môi, nhìn chằm chằm Lê Họa, sau đó quay đầu rời tầm mắt sang hướng khác, sắc mặt đen tối không rõ: “Nhưng mà bây giờ ta vẫn là Hoàng Đế, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Huynh là Hoàng Đế, vậy thì muội sẽ bồi huynh ở lại hoàng cung. Cho dù nơi này người lừa ta gạt, chỉ cần là vì huynh, muội nhất định sẽ không hối hận!”

“Ha ha~” Hạ Hầu Huyền cười một tiếng, rút cánh tay đang bị Lê Họa ôm lấy ra, ánh mắt xa xăm nhìn về phía không trung.

“Hạ đại ca, huynh...” Lê Họa nhìn sắc mặt hắn bỗng nhiên trở nên kì lạ, trong lòng không khỏi hiện lên một chút bất an.

“Đáng tiếc, người yêu ta, nhưng ta lại không yêu người!” Hắn không để ý lời gọi của nàng ta, bình tĩnh nói ra câu nói đã chuẩn bị tốt từ trước.

“Huynh, huynh muốn vứt bỏ muội?” Sắc mặt Lê Họa tái nhợt, khó khăn thốt ra một câu.

Đến bây giờ nàng vẫn không nhìn ra ý tứ của hắn thì đúng là kẻ ngốc rồi. Hạ Hầu Huyền vội vã muốn đuổi nàng xuất cung, lí do bên ngoài là vì muốn tốt cho nàng, vừa rồi nàng thực sự tin, nhưng câu nói vô tình và biểu cảm kì lạ của hắn đã cho nàng thấy được, một sự thật mà nàng không muốn thừa nhận.

“Sao có thể nói là vứt bỏ? Ta không mặc kệ các người, chỉ cần các người làm theo lời ta, các người sẽ có cuộc sống cảm y ngọc thực, cả đời hưởng vinh hoa phú quý!” Sắc mặt Hạ Hầu Huyền vẫn lạnh lẽo như cũ, không có lấy một chút độ ấm.

Lê Họa nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, trong mắt một mảnh mông lung, không biết là do ánh mặt trời quá mức chói mắt hay là căn bản từ trước đến nay nàng chưa từng hiểu rõ hắn?

“Trước kia chúng ta ở bên nhau rất vui vẻ cơ mà...” Lê Họa nhìn khuôn mặt quen thuộc lại giống như xa lạ, không ngừng lẩm bẩm: “Huynh không yêu muội cũng không sao, chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau như trước kia, muội sẽ thật ngoan ngoãn, sẽ không làm huynh cảm thấy phiền toái, chỉ cần huynh có thể cho muội ở bên huynh là tốt rồi...”

“Đủ rồi!” Hạ Hầu Huyền không kiên nhẫn cắt đứt lời nàng ta, nhìn chằm chằm vào mắt Lê Họa, gằn từng chữ một: “Tất cả ta đã an bài tốt, ngày mai người và Lê Hoa lập tức xuất cung!”

Lê Họa sững sốt, sắc mặt lập tức trắng bệch, cả người đứng đờ, trong lòng đau đớn như bị dao cứa, môi run run hỏi: “Có phải huynh đã thích nữ nhân khác, cho nên mới vội vã đưa muội và Lê Hoa xuất

cung?”

Hạ Hầu Huyền mấp máy môi, sắc mặt âm trầm, đôi mắt thâm thúy như đại dương, khiến người ta không nhìn rõ cảm xúc của hắn. Một lúc lâu sau, hắn nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng đoán đúng rồi, mở miệng muốn nói thêm điều gì nhưng cái gì cũng không nói được.

“Người trở về chuẩn bị đi, ngày mai người và Lệ Hoa cùng nhau xuất cung. Tất cả ta đều đã chuẩn bị tốt, sẽ không khiến các người chịu ủy khuất.” Hạ Hầu Huyền duỗi tay xoa xoa trán, có chút mệt mỏi nói: “Cứ như vậy đi, người trở về nghỉ ngơi thật tốt, ta cũng phải đi rồi.”

Chương 127-2: Nhất định phải kiên trì (2)

Tiếng nói vừa dứt, hắn coi như không thấy ánh mắt cầu xin của Lê Họa, xoay người bước đi. Không ngờ hắn vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy dung nhan quen thuộc.

Trong lòng hắn khẩn trương, biểu cảm lạnh lùng trên mặt rốt cuộc xuất hiện vết nứt, hắn hơi ngây người một chút, không biết phải đối mặt với nàng thế nào: “Phi Nhi, nàng tới đây từ lúc nào?”

Vân Tuyết Phi không nghĩ tới nàng vừa ra ngoài lại đụng phải trò hay như vậy. Nàng hơi nhếch môi, liếc mắt nhìn Lê Họa một cái, giọng nói lạnh nhạt: “Ta chỉ là trùng hợp đi qua đây thôi, các người cứ nói chuyện tiếp đi, ta đi ngay bây giờ.”

Hạ Hầu Huyền gấp gáp, vội vàng nhấc chân, lớn tiếng gọi: “Phi Nhi, khoan đã, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Vân Tuyết Phi dừng chân, cũng không hề quay đầu, âm thanh nặng nề: “Chuyện gì?”

Tuy rằng đã biết nàng không thích hắn, nhưng tận mắt thấy được thái độ của nàng, Hạ Hầu Huyền nắm chặt tay, hơi thở nháy mắt lạnh xuống.

“Phi Nhi, chúng ta đã mấy ngày không gặp, ngồi xuống tâm sự một chút được không?” Ánh mắt hắn nhìn bóng lưng lạnh bạc phía trước, cẩn thận hỏi.

Sắc mặt Vân Tuyết Phi bình tĩnh, nàng quay đầu, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Hạ Hầu Huyền, ta với ngươi đã không còn quan hệ gì từ lâu rồi, cũng chẳng còn chuyện gì để nói với nhau nữa. Bất luận ngươi làm cái gì, ta cũng không muốn có một chút quan hệ nào với ngươi, chúng ta chỉ là hai đường thẳng song song, mong rằng sau này ngươi đừng quấy rầy cuộc sống của ta nữa!”

“Phi Nhi, ta thật sự biết sai rồi!” Ánh mắt chua xót, hắn chỉ có thể nói một câu duy nhất này.

Lê Họa đứng phía sau, lẳng lặng theo dõi cuộc đối thoại của hai người. Ngữ khí của hắn hèn mọn như vậy, giống như thái độ của nàng đối với hắn. Hóa ra lời hắn nói là thật, bởi vì không yêu, nên mới không do dự tổn thương nàng.

“Hạ Hầu Huyền, chúng ta không đi chung đường, ngươi vẫn nên đối xử thật tốt với vị đang đứng phía sau ngươi thì hơn, nàng đang mang thai hài tử của ngươi đó!” Vân Tuyết Phi bỏ xuống một câu, sau đó không chút do dự xoay người.

Hài tử! Hạ Hầu Huyền giống như bị sét đánh trúng, nhìn bóng dáng càng ngày càng xa kia, hắn muốn lên tiếng giữ nàng ở lại, nhưng sự thật hắn phản bội nàng đang ở ngay trước mặt, hắn không cách nào mở miệng. Tại sao có thể như vậy? Hắn say rượu cùng nữ nhân này xảy ra quan hệ một lần duy nhất, sao có thể có hài tử?

Cả người Lê Họa cứng đờ. Nàng không ngờ Vân Tuyết Phi lại nói ra bí mật của nàng. Đáng lẽ vừa rồi nàng nên đồng ý xuất cung mới đúng! Xem thái độ lạnh nhạt của Hạ Hầu Huyền, đứa nhỏ trong bụng nàng chắc chắn không thể giữ lại được!

Nghĩ như vậy, một luồng khí lạnh xông lên từ lòng bàn chân, nàng lấy tay ôm bụng, sợ hãi nhìn nam nhân vẫn đứng yên không nhúc

nhích kia.

“Người mang thai.” Hơi thở của hắn nháy mắt trở nên âm trầm, môi mỏng mím thành một đường, vẫn không hề xoay người lại.

Lông mi thật dài khẽ run rẩy, ánh mắt trốn tránh, cả người nàng ta đều lạnh lẽo, vội vã nói: “Ngày mai muội sẽ xuất cung, sau này sẽ tự chiếu cố mình thật tốt, sẽ không khiến huynh gặp phải phiền toái!”

Hài tử trong bụng là chỗ dựa duy nhất của nàng, là thân nhân duy nhất của nàng trên đời này, nàng nhất định không thể mất đi nó.

Nghe được đáp án có lệ của nàng, Hạ Hầu Huyền sao lại không đoán ra?

Ánh mắt hắn tối sầm lại, chậm rãi xoay người, bước về phía Lê Họa. Đứng cách nàng khoảng ba bước chân, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng ta, lặp lại câu hỏi lần nữa: “Người đang mang thai đúng không?”

Cả người nàng ta run lên, bất đắc dĩ gật đầu: “Hạ đại ca, đứa nhỏ này là của một mình muội, muội sẽ không làm phiền huynh, huynh để muội xuất cung được không?”

“Đứa nhỏ này không thể giữ lại, không thể giữ lại...” Ánh mắt hắn toát ra một chút hàn khí, nhìn chằm chằm cái bụng còn chưa nhô cao, giống như trong đó không phải là con hắn mà là kẻ thù của hắn! Hắn nhất định sẽ không để đứa nhỏ này sinh ra, nếu không ngay cả tư cách tranh đoạt Phi Nhi với Tư Nam Tuyệt hắn cũng không có, càng không có tư cách đứng ở bên cạnh Phi Nhi. Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra, vì thế đứa nhỏ này, nhất định phải biến mất!

Lúc Vân Tuyết Phi trở lại Trường Nhạc Cung, Thiên Tâm đang nôn

nóng đi đi lại lại trước cửa điện, vừa nhìn thấy chủ tử đã trở lại, lập tức chạy đến: “Chủ tử, ngài đã trở lại.”

Vân Tuyết Phi nâng mắt, nhìn hẩn hỏi: “Có tin tức của Cảnh Vương gia sao?”

Thiên Tầm liếc mắt nhìn xung quanh, xác định không có ai mới cẩn thận nói: “Bạch Phong truyền tin tức đến, nói có người nhìn thấy Cảnh Vương và một nữ nhân khác ở cùng nhau, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Vân Tuyết Phi nôn nóng hỏi, bây giờ nàng chỉ cần Hạ Hầu Cảnh không có việc gì là tốt rồi.

“Nhưng mà Cảnh vương gia hình như bị trọng thương, hơn nữa ngoài chúng ta ra còn có một nhóm người cũng đang truy lùng tung tích của ngài ấy.” Thần sắc trên mặt hẩn ngưng trọng, cung kính báo cáo tình huống.

Bị trọng thương? Cả người Vân Tuyết Phi mềm nhũn, đầu óc đau buốt từng cơn. Hạ Hầu Cảnh, người nhất định phải kiên trì!

“Chủ tử, vừa rồi người của Thọ Ninh Cung tới đây, nói Thái Hậu triệu ngài qua đó!”

Chương 128: Giao dịch lần nữa

Sắc mặt Vân Tuyết Phi cứng đờ, ánh mắt lóe lên, mím môi hỏi: “Có nói Thái hậu triệu ta vì lí do gì không?”

“Không có!” Thiên Tâm lắc đầu, ánh mắt lo lắng nhìn Vân Tuyết Phi: “Cảnh vương gia mất tích liệu có quan hệ gì với Thái Hậu không?”

“Người cũng nghi ngờ là do bà ta làm?” Trong lòng Vân Tuyết Phi cũng đoán được vài phần, bàn tay trong ống tay áo không tự chủ nắm chặt lại.

“Trên lãnh thổ Hạ Quốc này, người muốn diệt trừ Cảnh vương gia nhất chỉ có Thái Hậu.” Giọng nói Thiên Tâm vô cùng khẳng định, lớn mật nói ra suy nghĩ của mình: “Tính cả Hoàng Thượng hiện nay thì Hạ Quốc chỉ có ba vị hoàng tử, ngoài Cảnh Vương gia, hai người còn lại đều là con ruột của Tiêu Thái Hậu. Chỉ cần bà ta diệt trừ Cảnh vương gia thì trên đời này không ai có thể lay động được địa vị của bà ta nữa.”

Ánh mắt Vân Tuyết Phi tối sầm lại. Nàng chậm rãi xoay người, khác biệt với ngày xưa nhẹ nhàng tiêu sái, bước chân của nàng bây giờ bỗng trở nên trầm trọng.

“Chủ tử, ngài không đến chỗ Thái Hậu sao?” Thiên Tâm vội vã chạy theo hỏi.

Vân Tuyết Phi hơi dừng chân, hình như là hít sâu một hơi, thu lại tối tăm nơi đáy mắt, lạnh nhạt nói với Thiên Tâm: “Không đi!”

“Bà ta dù sao cũng là Thái Hậu, cho dù trong lòng chủ tử tức giận, mặt ngoài ngài cũng nên đến đó, ít nhất cũng không thể để bà ta nắm được nhược điểm!” Thiên Tầm quan tâm nhắc nhở: “Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, ngài hãy cố nhẫn nhịn một chút thôi!”

“Từ lúc ta tiến cung đến giờ, mới đặt chân đến Thọ Ninh Cung một lần duy nhất. Thời gian dài như vậy không tuyên triệu, lại đúng lúc này muốn tìm ta, chỉ sợ...” Vân Tuyết Phi kéo dài thanh âm, liếc mắt nhìn Thiên Tầm một cái, ánh mắt trấn định: “Mà thôi, là việc xấu cũng không tránh khỏi, cho dù ta không đi, bà ta cũng nhất định khiến ta phải đi!”

Thiên Tầm sừng sốt, ánh mắt cũng lộ ra tia sáng thấu hiểu, gật đầu: “Chủ tử, nô tỳ đã hiểu!”

Vân Tuyết Phi cười khẽ, chậm rì rì nói: “Tạm thời bây giờ ta không đi, lát nữa sẽ có người đến thúc giục, người cứ nói ta không thoải mái, đang nằm trên giường nghỉ ngơi!”

“Chủ tử, làm như vậy có vẻ không tốt lắm.” Trên mặt Thiên Tầm lộ vẻ khó xử, tuy rằng biết là sẽ có bấy, nhưng bà ta dù sao cũng là Thái Hậu a!

“Ta vốn là được “mời” đến Thọ Ninh Cung làm khách, cho dù hành động của ta làm cho bà ta cảm thấy bất mãn, bà ta cũng không thể nổi giận!” Vân Tuyết Phi nhìn vẻ mặt Thiên Tầm, đương nhiên biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, an ủi nói: “Yên tâm, cứ làm theo lời ta nói, sẽ không có việc gì.”

Thiên Tầm tuy rằng lo lắng, nhưng nhìn thần sắc tự tin trên mặt chủ tử, cũng không nói thêm gì nữa, đi ra ngoài canh cửa.

Quả nhiên, không lâu sau, người của Thọ Ninh Cung lại đến đây lần nữa, bị Thiên Tầm lấy lí do chủ tử thân thể không khỏe đuổi về. Vân Tuyết Phi nằm trên giường, nghe tiếng nói chuyện ngoài cửa, nàng bước xuống giường, cởi áo ngoài ra rồi nằm trở lại.

Rất nhanh, tiếng nói chuyện bên ngoài biến mất, không gian lại khôi phục yên tĩnh. Khóe miệng Vân Tuyết Phi gợn lên, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

“Nô tỳ tham kiến Thái Hậu.” Âm Thanh thỉnh an của Thiên Tầm vang lên bên ngoài điện.

“Nghe nói Hộ Quốc Vương Phi thân thể không khỏe, ai gia liền tự mình đến thăm ~” Giọng nói của Tiêu Nhụy Vũ không mang theo chút cảm tình nào, âm thanh lạnh lẽo ra lệnh: “Mở cửa!”

Cánh cửa bị người đẩy ra, thân thể Thiên Tầm chấn động, đôi mắt rũ xuống hơi lóe lên rồi nhanh chóng lướt qua. Nàng cúi người, nhẹ nhàng nói: “Thân thể Vương Phi không khỏe, xin Thái Hậu lấy phượng thể làm trọng, không nên ở lại bên trong quá lâu!”

Trong mắt Tiêu Nhụy Vũ lộ ra thần sắc dò xét, nhưng rất nhanh lại biến mất, chậm rãi gật đầu, lạnh lùng nói: “Một mình ai gia đi vào là được, các người đều ở bên ngoài, đừng làm phiền ta và Vương Phi nói chuyện riêng!”

“Vâng!” Tất cả cung nhân đồng thời lên tiếng.

Tiêu Nhụy Vũ bước vào trong, cửa lập tức bị đóng lại từ bên ngoài. Nhìn tấm cung không hề thua kém cung điện của bất kì phi tần nào, khóe môi bà ta nhếch lên một nụ cười châm chọc.

“Xem ra hoàng nhi đối với ngươi không tệ, bất cứ vật dụng nào ở đây cũng là giá trị liên thành, trân phẩm hiếm có trên đời!” Tiêu Nhụy Vũ yếu điệu đi tới, khoe môi cong lên, cười không tiếng động, lại không có một chút độ ấm nào.

“Khụ khụ ~” Vân Tuyết Phi cố gắng ngồi dậy, sắc mặt nàng tái nhợt, giọng nói khàn khàn: “Thái Hậu tự mình đến thăm, thần quả thật thụ sủng nhược kinh!”

Ánh mắt Tiêu Nhụy Vũ sâu kín, nhìn chăm chăm Vân Tuyết Phi hồi lâu, hừ lạnh một tiếng: “Tiết Phi, diễn xuất của ngươi quả thực quá tốt, nếu không phải ta hiểu rõ ngươi, chỉ sợ cũng bị ngươi lừa gạt!” Dừng một chút, nhìn bộ dáng mệt mỏi ỉu xìu của Vân Tuyết Phi, bà ta cười lạnh: “Trên đường tới đây ta đã gặp Lê mỹ nhân, bệnh của Vương Phi quả nhiên tới thật đúng lúc!”

Nghe tới đây, Vân Tuyết Phi cũng không cần ngụy trang nữa, nàng cười nhạt, từ trên giường đứng dậy, sửa sang lại quần áo: “Nếu Thái Hậu đã biết, vậy chắc hẳn cũng rõ nguyên nhân ta làm như vậy?”

“Tránh được mừng một, không tránh khỏi mười lăm!” Tiêu Nhụy Vũ lạnh lùng cười, từ trên cao nhìn xuống nữ nhân không có một chút quy củ trước mắt, nhẹ nhàng mào: “Ta thật hiếu kì tại sao nữ nhân nghiêm khắc như Mộc Thanh Lam, trong mắt luôn không chịu được một hạt cát lại có thể chấp nhận đưa con dâu như ngươi?”

“Ta thật mong cả đời này không nhìn thấy ngươi thêm một lần nào nữa, không ngờ ông trời đúng là không hiểu lòng người.” Vân Tuyết Phi cảm thán, bùng lên một ly trà nóng, tự mình ngồi xuống.

“Ngươi không lo lắng Hạ Hầu Cảnh?” Tiêu Nhụy Vũ nhíu mày, ngồi xuống đối diện Vân Tuyết Phi, hai mắt gắt gao nhìn nàng chăm chăm, không muốn bỏ sót một chút biến hóa nào trên khuôn mặt bình tĩnh

kia.

Tuy rằng nữ nhân này vẫn luôn ở trong hoàng cung nhưng với mạng lưới tin tức của Hộ Quốc Vương Phủ, bà ta chắc chắn Vân Tuyết Phi đã nhận được tin Hạ Hầu Cảnh mất tích, không nghĩ tới nàng ta lại làm như không thèm để ý. Nếu không phải biết rõ mối quan hệ của Tiết Phi và Hạ Hầu Cảnh trước kia, bà ta đã cho rằng lần này phải ra về tay không.

Bàn tay đang cầm ly trà của Vân Tuyết Phi bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn Tiêu Nhụy Vũ, giọng điệu lạnh lẽo âm trầm: “Hắn mất tích thực sự có quan hệ với ngươi!”

Ánh mắt kia giống như mũi tên ghim lên người Tiêu Nhụy Vũ, lông mày bà ta giãn ra, cũng rót cho mình một ly trà, lắc đầu cười nói: “Quả nhiên, bất luận ngươi là Tiết Phi hay Vân Tuyết Phi vẫn cứ để ý Hạ Hầu Cảnh như vậy, đáng tiếc con trai của ta từ trước đến giờ đều nhìn không rõ!”

“Ta không nợ Hạ Hầu Huyền, càng không nợ ngươi!” Phẫn nộ trong mắt Vân Tuyết Phi ngày một lan tràn, nhìn chằm chằm hai mắt Tô Nhụy Vũ, gằn từng chữ một: “Ngôi vị Hoàng Đế vốn là của Hạ Hầu Cảnh, Hạ Hầu Huyền ngồi trên đó nhiều năm như vậy, ngươi cũng chiếm vị trí vốn thuộc về Dao Phi. Các ngươi yên tâm thoải mái sống một cuộc sống tôn quý xa hoa, đã vậy còn không biết thỏa mãn, tìm cách muốn giết người giết khẩu, lương tâm của các ngươi đều bị ném cho chó ăn rồi!”

Nhắc đến Dao Phi, khuôn mặt ôn hòa của Tiêu Nhụy Vũ trở nên âm trầm, rốt cuộc cũng không thể giả vờ nổi nữa, tàn nhẫn nói: “Từ xưa thắng làm vua thua làm giặc, không thể ngồi lên vị trí này là do Mộc Thanh Dao vô dụng, Hạ Hầu Cảnh vô năng, không trách được chúng ta!”

“VẬY thì cũng là do người dùng thủ đoạn ti tiện đoạt được!” Vân Tuyết Phi đập mạnh ly trà xuống bàn, đột ngột đứng lên, giọng nói tràn đầy tức giận và hận ý: “Lúc ấy ta thật ngu ngốc, lại bị lời thề son sắt của người lừa gạt. Tiêu Nhụy Vũ, sớm muộn có một ngày, người sẽ gặp báo ứng!”

Tiêu Nhụy Vũ nghe đến đó sắc mặt hoàn toàn đen sì, áp chế lửa giận trong lòng, bà ta uống một hơi cạn sạch ly trà, đè nén cảm xúc tức giận lại: “Người ngồi xuống! Hôm nay ta tới đây không phải là muốn tìm người cãi nhau!” Trong mắt bà ta hiện lên một tia âm trầm, nhưng rất nhanh lại biến mất, mỉm cười cực kì dịu dàng, giống như một màn vừa rồi chưa từng phát sinh: “Ta tới tìm người làm giao dịch!”

Hai mắt Vân Tuyết Phi lóe lên, cười nhạt một cái: “Giao dịch?~Ha ha, Tiêu Nhụy Vũ, người coi ta là ngốc tử hay sao, lần đầu tiên giao dịch với người ta bị lừa cho thê thảm, ngay cả mạng sống cũng mất. Lần này người lại đòi giao dịch, ta thật sự là gánh không nổi! Nói không chừng lần này ta không may mắn như vậy, chết thế nào cũng không biết!”

“Hạ Hầu Cảnh không ở trong tay ta, nhưng mà hắn bị thương không nhẹ, mạng lưới tin tức của Vương Phủ xác thực lợi hại, nhưng mà...” Tiêu Nhụy Vũ cười không chút để ý: “Rốt cuộc hoàng quyền vẫn là tối thượng, ta đang cho người truy tìm tung tích của hắn, tin tưởng rất nhanh sẽ tìm được, đến lúc đó, chỉ cần nhất đao vĩnh dật*, chắc chắn sẽ chẳng ai biết là ta làm. Cho dù biết cũng không có chứng cứ, chỉ có thể suy đoán trong lòng mà thôi!”

(*) nhất đao vĩnh dật: một đao diệt trừ hậu hoạn

“Chỉ cần ta đồng ý điều kiện của người, người sẽ thả hắn, không muốn lấy mạng hắn nữa?” Vân Tuyết Phi xoay người ngồi xuống,

cười như không cười: “Ta nhớ rõ lão nhân gia người từ trước đến nay đều muốn giết chết Hạ Hầu Cảnh, đảm bảo ngôi vị hoàng đế của con trai người, cũng giữ vững địa vị của người cơ mà?~”

“Ta nhất định sẽ diệt trừ Hạ Hầu Cảnh, chẳng qua sự việc nặng nhẹ thế nào ta hiểu rõ. Chỉ cần người đồng ý điều kiện của ta, ta sẽ để hãn sống lâu thêm một chút!” Tiêu Nhụy Vũ không thèm để ý lời nói mang dao của Vân Tuyết Phi, khóe môi nhếch lên, lập tức đi vào vấn đề chính: “Ta nghe nói phụ thân người là Tô Thần Tường?”

Ánh mắt Vân Tuyết Phi lóe lên, nhìn nét tăm tối trên mặt Thái Hậu, nhướn mày hỏi: “Muốn bạc?”

“Ta muốn một trăm vạn lượng hoàng kim!” Tiêu Nhụy Vũ nâng mắt, nhìn Vân Tuyết Phi nói thẳng: “Lúc này ta có thể buông tha Hạ Hầu Cảnh, để hãn an toàn trở lại Vương Phủ, nhưng mà chỉ là lúc này mà thôi, nếu lần sau hãn lại rơi vào tay ta, hãn nhất định phải chết!”

“Một trăm vạn lượng cũng không phải con số nhỏ, lại là hoàng kim!” Vân Tuyết Phi nhìn chằm chằm Tiêu Nhụy Vũ một lát, cuối cùng nói: “Số lượng này quá lớn, lại chỉ đổi lấy an toàn lúc này. Tiêu Nhụy Vũ, người cũng quá tham lam đi, ít nhất phải cầm đoan an toàn cả đời của Hạ Hầu Cảnh mới đúng!”

“Nếu nói cả đời này ta cũng sẽ khống động vào Hạ Hầu Cảnh, người sẽ tin sao?” Thái Hậu tiếp tục rót thêm một ly trà, nhìn Vân Tuyết Phi mỉm cười hỏi.

“Không tin!” Vân Tuyết Phi nói năng có khí phách, thu hồi tầm mắt: “Nhưng mà số bạc lớn như vậy, ta cần ba ngày để chuẩn bị. Ta muốn người lập tức rút lệnh truy lùng lại!”

“Người đã đồng ý điều kiện của ta?” Khóe môi bà ta nhếch lên, như

đã dự liệu từ trước.

Vân Tuyết Phi bắt đắ dĩ gặt đầu. Từ lúc Tô Thần Tường và nàng nhận nhau, cũng đem toàn bộ tài sản của ông nói cho nàng biết. Một trăm vạn lượng hoàng kim tuy rằng nhiều, nhưng cũng không phải không thể lấy ra. Hiện giờ Hạ Hầu Cảnh đang bị trọng thương, quan trọng nhất là phải mau chóng tìm được hắn. Dùng một trăm vạn lượng hoàng kim đổi lấy an toàn của hắn, đáng giá! Chỉ mong rằng, nữ nhân trước mắt này sẽ giữ lời hứa!

“Nếu người đồng ý, ta cũng không thành vấn đề. Tuy rằng ta chán ghét người nhưng cũng hiểu cách làm người của người, tin tưởng người cũng sẽ không lừa gạt ta!”

Tiêu Nhụy Vũ đứng lên, sửa sang lại quần áo, nhíu mi lại buông ra, chăm chú nhìn Vân Tuyết Phi một cái thật sâu, bình tĩnh nói: “Ta cho người thời gian ba ngày!”

Bóng đêm như nước, vàng trắng non từ từ nhô lên cao, bốn phía im ắng, ngẫu nhiên nghe thấy tiếng côn trùng rả rích.

“A Cảnh, người nhất định không được có việc gì!”

Một hắc y nữ tử gắt gao ôm chặt một nam tử cả người đầy máu, xe ngựa vẫn chạy băng băng trên đường phố u lãnh*

(*) u lãnh: u ám + thanh lãnh

Chương 129: Bạch Tuyết Nhu

“Chủ tử, Tiêu Thái Hậu đã rút người về rồi, trước mắt Bạch Phong đã tìm được một chút manh mối, tin tưởng rất nhanh chúng ta có thể tìm thấy Cảnh Vương Gia!” Thiên Tầm đứng phía sau, cung kính bẩm báo.

Vân Tuyết Phi xoa xoa trán mệt mỏi, có chút lo lắng nói: “Nói với Bạch Phong, phải mau chóng tìm được Cảnh Vương Gia, ta lo lắng thương thế của hắn, một ngày chưa tìm được là một ngày hắn còn gặp nguy hiểm!”

Thiên Tầm gật đầu, thân là ẩn vệ của Hộ Quốc Vương Phủ, nàng tự nhiên biết bảo hộ Cảnh Vương Gia là chức trách của bọn họ. Vì vậy Thiên Tầm rất nghiêm túc cam đoan: “Ẩn vệ nhất định sẽ mang Cảnh Vương gia bình an trở về!”

Câu nói khẳng định này làm cho chân mày đang nhíu chặt của Vân Tuyết Phi cuối cùng cũng thả lỏng đôi chút, tâm tình nóng nảy khẩn trương cũng hơi bình tĩnh lại, nàng quay đầu, mỉm cười với Thiên Tầm: “Ta tin tưởng các người!”

Dừng một chút, giống như nghĩ đến điều gì, nàng lại nói tiếp: “Người phái người đưa ba mươi vạn lượng hoàng kim đến chỗ Tiêu Thái Hậu, nói với bà ta, khi nào Cảnh Vương gia bình an trở về, ta sẽ đưa nốt bảy mươi vạn lượng còn lại!”

“Chủ tử, nhiều bạc như vậy, ngài thật sự muốn đưa ra sao?” Lòng mày Thiên Tầm hơi nhíu lại, nàng luôn cảm thấy, mang số bạc đó đi làm việc thiện còn tốt hơn là đưa cho Tiêu Thái Hậu!

Vân Tuyết Phi sao lại không biết suy nghĩ trong lòng Thiên Tâm, chỉ là số bạc này so với an nguy của Hạ Hầu Cảnh, thật đúng là không đáng nhắc tới. Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, nàng chỉ cần Hạ Hầu Cảnh bình an, bỏ ra một chút cũng đáng. Nhưng mà, số bạc này vào tay Tiêu Thái Hậu, quả thực là một tai họa ngầm, bà ta muốn nhiều bạc như vậy để làm gì?

“Thời gian ước định là ba ngày sau, bà ta chắc chắn không nghĩ tới ngay ngày đầu tiên ta đã mang tiền đến. Hơn nữa, Thái Hậu lại không nói chúng ta phải mang tiền đến chỗ nào, người cứ trực tiếp mang tiền đến Thọ Ninh Cung của bà ta đi. Nhớ, chuyện này để cho càng nhiều người biết càng tốt!” Trong mắt Vân Tuyết Phi lóe qua một tia tăm tối, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Đáy mắt Thiên Tâm hiện lên tia hiểu rõ, gật đầu cười nói: “Vâng, thuộc hạ ngay lập tức mang bạc đến Thọ Ninh Cung cho Thái Hậu!”

Đợi sau khi Thiên Tâm rời đi, Vân Tuyết Phi mới lên giường nghỉ ngơi, trong đầu hàng vạn suy nghĩ lướt qua, cứ tưởng buổi chiều sẽ yên bình, ai ngờ lại có người tìm đến cửa.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc gần trong gang tấc, ngoài mặt Vân Tuyết Phi vẫn bình tĩnh, nhưng trong nội tâm đã nổi lên sóng to gió lớn, bàn tay nắm chặt thành quyền, móng tay sắc bén đâm sâu vào da thịt.

Bốn mắt nhìn nhau, tất cả cảm xúc phức tạp trong mắt Vân Tuyết Phi đều được ẩn dấu thật sâu, trên mặt vẫn bất động thanh sắc. Mà ánh mắt Tiết Nhã lại nhàn nhạt, nhẹ nhàng tinh tế lắc lư ly trà trong tay, nhìn nước trà gợn sóng mà thất thần.

“Nơi này của người đúng là không tồi!” Tiết Nhã lên tiếng trước phá

vỡ không khí trầm mặc, hai mắt quan sát xung quanh một hồi, tấm tắc cảm thán nói: “Hộ Quốc Vương gia không ở bên cạnh nhưng người vẫn sống vô cùng thoải mái nhỉ!”

Lông mi Vân Tuyết Phi khẽ rung lên, khóe miệng nở nụ cười ôn hòa: “Nhã Trắc Phi quá khen, Thái Hậu ưu ái để ta ở lại trong cung mấy ngày, Vương gia dù sao cũng là nam tử, ở lại trong cung không thích hợp, không thể làm bạn bên cạnh ta!”

“A? Phải không?” Tiết Nhã nhẹ nhàng vuốt ve bụng, lăm lăm một mình.

Hoàng hôn ngoài cửa sổ chiếu vào, mạ lên người nàng vàng sáng của tình mẫu tử. Nàng ta nhẹ cúi đầu, ánh mắt nhìn bụng đã hơi nhô lên, ánh sáng nhu hòa trong mắt giống như có thể hòa tan tất cả mọi thứ.

Vân Tuyết Phi cũng bị cảnh tượng này làm cho sửng sốt, đúng lúc đang suy nghĩ nhập thần, đột nhiên rất nhiều hình ảnh lướt qua, đao quang kiếm ảnh, lưỡi kiếm lạnh băng, chiến trường đẫm máu, nụ cười quỷ dị, cùng với nỗi đau thấu tận xương tủy...như thủy triều tràn vào trong não. Ánh mắt nàng lạnh đi, tay phải che lại trái tim đang nhảy lên trong lồng ngực, một màn kia giống như cảnh trong mơ nhưng rõ ràng đã từng phát sinh qua.

Tiết Nhã đang ngồi đối diện đột nhiên ngẩng đầu, không chú ý tới Vân Tuyết Phi đang hoảng thần, cười dịu dàng với nàng: “Vương Phi và Vương Gia thành thân cũng đã một năm, đã từng nghĩ tới muốn đưa bé chưa?”

Vân Tuyết Phi sửng sốt, lạnh lẽo trong mắt lập tức tan đi, trấn định nói: “Không có!” Nàng và Tư Nam Tuyết tuy đã có da thịt chi thân nhưng lại không có phu thê chi thực, khẳng định không thể có con.

Trước đây Tư Nam Tuyết đã từng nói giỡn đề cập đến vấn đề này, nhưng mà hai người cũng quyết định đợi sau khi tất cả mọi chuyện đều giải quyết lại suy xét.

Tiết Nhã nhíu mày, nhìn chằm chằm Vân Tuyết Phi, trong mắt lướt qua một tia hoài nghi: “Chẳng lẽ Vương Phi không nghĩ vì Vương Gia sinh một đứa trẻ sao?” Nàng ta nghe nói Hộ Quốc Vương gia rất sủng ái nàng, tất cả tiểu thiếp trong phủ không chết thì cũng bị cấm túc. Nàng ta còn tưởng rằng Vân Tuyết Phi cũng là một nữ nhân có dã tâm, ai ngờ ngay cả ý tứ muốn tranh đoạt nàng cũng không có. Nàng ta không thể không hoài nghi, mục đích nàng ta đến đây hôm nay có thể hoàn thành hay không!

“Không phải không nghĩ, chỉ là thời cơ chưa đến. Ta và chàng mới thành thân một năm, cũng mới quen biết có một năm, cảm tình cần thời gian để phát triển, dòng nhỏ thì mới chảy dài, chờ đến thời điểm thích hợp, ta sẽ suy xét chuyện sinh con cho chàng.” Vân Tuyết Phi cười nói, ánh sáng trong mắt từng chút một lan tràn.

Tiết Nhã nhìn Vân Tuyết Phi thật sâu, thần sắc bao phủ một tầng không vui. Nữ nhân có nụ cười tự tin hạnh phúc này thật là chướng mắt, làm cho nàng ta nhớ đến vị đích tử đáng ghét tự cho là đúng kia. Nhưng mà, vận mệnh của nữ nhân ngu ngốc này rồi cũng giống như vị đích tử xui xẻo kia mà thôi. Hạnh phúc phải do chính mình tự đoạt lấy, nàng ta luôn tin vào điều đó!

“Thanh xuân của nữ nhân là hữu hạn, nếu Vương Phi không có một đứa con trai dựa vào, chờ vài năm nữa, bên cạnh Vương gia sẽ xuất hiện nhiều nữ tử mỹ mạo cướp lấy vị trí của ngươi. Đến lúc đó, ngươi không có gì để dựa vào, hối hận thì cũng đã muộn rồi!” Tiết Nhã nhắc bình trà ấm áp lên, tự rót cho mình một ly trà, nhìn Vân Tuyết Phi đoan trang ngồi đối diện, chậm rì rì nói.

Vân Tuyết Phi quan sát kĩ càng khuôn mặt Tiết Nhã, nhìn thấy trong mắt nàng ta có chút tăm tối, nàng nhướn mày: “Có con trai thì sao, nếu như nam nhân kia không thích ngươi, thì có con trai hấn cũng vẫn không thích ngươi!”

Bàn tay Tiết Nhã đang vuốt ve bụng đột nhiên cứng đờ, nghĩ đến bóng lưng lạnh lùng của nam nhân kia, trong lòng nàng ta ghen một hơi. Không chỉ là khó chịu với nữ nhân trước mắt này mà trong lòng càng thêm oán hận Hạ Hầu Thuần, đối với nữ nhân ti tiện dám cướp đoạt vị trí Vương Phi của nàng ta cũng hận không thể ăn tươi nuốt sống. Rõ ràng nàng ta có dung mạo, có tài hoa, có địa vị; vì sao Hạ Hầu Thuần lại không thể nhìn thấy điểm tốt của nàng ta, trong mắt lúc nào cũng chỉ có nữ nhân ti tiện giả dối kia?

“Nhã Trắc Phi đừng hiểu lầm, đó chỉ là suy nghĩ trong lòng ta mà thôi, chẳng phải muốn nhắm vào ai cả, Nhã Trắc Phi đừng để trong lòng.” Vân Tuyết Phi làm như không thấy vẻ mặt oán giận của Tiết Nhã, giọng điệu cực kì thành khẩn: “Ta nghe nói Thuần Vương Gia rất yêu thương Nhã Trắc Phi, lần này vào kinh cũng chỉ dẫn theo một mình ngươi, có thể thấy được trong lòng hấn thật sự thích ngươi!”

“Chuyện đó thực ra là...thực ra là” U ám trong mắt Tiết Nhã quay cuồng, một lát sau mới bình tĩnh lại. Nàng ta tiếp tục vuốt ve bụng đang nhô lên, khôi phục lại tâm tình tốt, mỉm cười ngọt ngào nói: “Hấn đối với ta rất tốt, ăn mặc đều là tốt nhất, phân lệ so với Vương Phi cũng không kém chút nào. Đặc biệt sau khi biết cái thai của ta là nam hài, hấn cực kì hưng phấn, biết ta luôn nhớ nhà, liền mang ta vào kinh, để ta đoàn tụ với gia đình.”

“Con trai?” Vân Tuyết Phi nhìn cái bụng nhô lên của nàng ta, không nghĩ tới Hạ Hầu Thuần lại cho phép trắc phi sinh hạ nhi tử trước chính thất. Hạ Quốc tuy rằng cho phép nam tử nạp thiếp, nhưng đều làm theo quy củ chung, trừ phi chính thê không thể có con, nếu

không tuyệt đối sẽ không cho phép tiểu thiếp sinh hạ nhi tử trước. Còn có một số gia tộc có gia quy cực kì nghiêm khắc, sau khi chính thất sinh hạ con trai trưởng mới cho phép nạp thiếp!

“Đúng vậy, đã sáu tháng, thái y đã chuẩn đoán, xác thực là một tiểu tử!” Trên mặt Tiết Nhã là nụ cười ôn hòa ấm áp, tất cả khổ sở trong lòng đều bị che giấu, đặc ý nói với Vân Tuyết Phi: “Cảm tình cho dù có tốt đến đâu, cũng không bằng có một đứa trẻ. Sau này nam nhân có thể thay lòng đổi dạ, nhưng đứa bé vẫn là con của mình, nó sẽ là thân nhân duy nhất của chúng ta trên đời này!”

Không biết là nàng ta vô tình hay cố ý, Vân Tuyết Phi rõ ràng cảm giác được, lúc Tiết Nhã nhắc đến hai tử chúng ta có liếc nàng một cái. Nàng bỏ qua cảm giác kỳ quái kia, cười nói với Tiết Nhã: “Hôm nay Nhã Trắc Phi tới tìm ta không phải chỉ để nói chuyện con cái đấy chứ?”

Tiết Nhã nghe vậy, nhìn Vân Tuyết Phi hồi lâu, cười tủm tỉm nói: “Hôm nay ta đến tìm Vương Phi là muốn nói tới chuyện của Hộ Quốc Vương Gia!”

Vân Tuyết Phi sừng sốt, chớp chớp mắt, không hiểu hỏi: “Nam Tuyết?”

Tiết Nhã gật đầu, Vân Tuyết Phi kinh ngạc cũng không ngoài dự đoán của nàng. Trong mắt nàng ta hiện lên một tia quý di, âm thanh có chút trầm thấp vang lên: “Vương Phi có biết gần đây Vương gia đi đâu không?”

Nam Tuyết đi đâu? Vân Tuyết Phi ngẫm nghĩ, nàng đúng là không biết gần đây hắn đi đâu. Hắn chỉ nói có việc phải ra ngoài sáu bảy ngày, nàng ngoãn ngoãn ở lại đây đợi hắn. Nhưng mà hắn đi đâu, nàng lại không hỏi, cảm thấy không tất yếu phải hỏi, hai người bọn

họ tuy là vợ chồng, nhưng cũng cần có không gian riêng tư, chỉ cần bọn họ trung thành với đối phương là được!

“Nhã Trắc Phi biết?” Vân Tuyết Phi nhướn mày nhìn Tiết Nhã.

Quả nhiên nữ nhân này không biết, một bộ dáng ngu si cái gì cũng không rõ. Trong lòng Tiết Nhã sung sướng đến cực điểm, những lời vừa rồi nói với nữ nhân chỉ biết đến tình yêu đúng là thừa thãi, vị đích tử Tiết Phi kia của nàng ta cũng là chết vì loại tình yêu ngu xuẩn này! Nàng ta yêu Hạ Hầu Thuần nhưng nàng ta cũng biết Hạ Hầu Thuần không yêu mình. Hắn yêu con hồ ly tinh kia, nhưng lại càng yêu quyền lực hơn. Chỉ cần một ngày nàng còn có Tiết Gia chống lưng, hắn nhất định sẽ không vứt bỏ nàng ta!

“Ta nghe nói Hộ Quốc Vương gia đi An Dương, thay Vương Gia nhà ta đi đón Vương Phi!” Trong mắt Tiết Nhã hiện lên vẻ vui sướng khi người gặp họa, trong lòng Vân Tuyết Phi rầu rĩ, tâm tình bình bình trong phút chốc bị đảo lộn. Nàng há miệng thờ dốc, khô khốc hỏi: “Đón Thuần Vương Phi? Thuần Vương sao lại nhờ Vương Gia nhà ta đi đón Thuần Vương Phi?” Từ khi biết quan hệ đặc thù giữa Tư Nam Tuyết và Hạ Hầu Cảnh, nàng chắc chắn hắn sẽ không có một chút dây dưa nào với Hạ Hầu Thuần, sao lại có thể giúp hắn ta đi đón Vương Phi?

“Chuyện này nói đến thì rất dài, nói tóm lại là Bạch Tuyết Nhu kia cực kì có bản lĩnh, có Thuần Vương còn chưa đủ, còn muốn với tay đến Vương Gia nhà ngươi, đúng là là lời ong bướm, loại nữ nhân này phải bị dìm lồng heo mới đúng!”

Chương 130: Không cùng đường khó lòng hợp tác

Nghe được ba chữ Bạch Tuyết Nhu, nguyên bản Vân Tuyết Phi còn đang bán tín bán nghi thì giờ phút này hoàn toàn tin tưởng. Xem ra, cái Tư Nam Tuyết gọi là chính sự, chẳng qua chỉ là đi đón một nữ nhân về kinh. Không thể không nói, trong lòng nàng có một chút chua xót, nhưng mà nàng cũng không phải loại nữ nhân mặt dày, bám riết không tha. Đã sống qua một đời, rất nhiều chuyện nàng đều thông suốt.

“Hôm nay Nhã trắc phi tới đây chỉ là muốn cùng ta nói đến chuyện này?” Vân Tuyết Phi bình tĩnh như sương mây, giống như vừa rời mắt tự chủ và đau lòng chỉ là ảo giác.

Sao nàng lại có phản ứng bình tĩnh như vậy? Tiết Nhã còn đang âm thầm đắc ý đột nhiên ngây ngẩn cả người, ánh mắt kinh ngạc và không thể hiểu nổi nhìn về phía nữ nhân đoan trang cao quý đang ngồi trước mắt.

Gió đêm xuyên qua cửa sổ rót vào tấm điện, màn thủy tinh lay động, phát ra những tiếng thanh thúy dễ nghe. Trong không khí tràn ra một chút lạnh lẽo thấm, vào tận xương tủy.

“Người không thèm để ý chuyện này chút nào, cũng không hề tức giận sao?” Trong mắt Tiết Nhã hiện lên vẻ thâm trầm, mang theo ý tìm tòi nghiên cứu, một chút tức giận, oán hận và không cam lòng...

“Nếu nói không quan tâm chút nào thì nhất định là giả, nhưng mà vậy thì sao?” Con người Vân Tuyết Phi phẳng lặng như hồ nước, không

có một chút gợn sóng nào. Sắc mặt nàng thản nhiên thông dong, nhìn thẳng vào hai mắt Tiết Nhã: “Dưa hái xanh không ngọt, nếu Nam Tuyết thật sự thích Bạch Tuyết Nhu, ta nhất định sẽ không chút do dự rời khỏi hẳn.”

Trong lòng Tiết Nhã đầu tiên là không thể tin được, tiếp đó là cực kì tức giận. Nữ nhân này thế mà lại không có ý nghĩ tranh giành nào, vậy chẳng phải tất cả toan tính của nàng ta đều trở thành công cốc rồi sao? Không thể như vậy được, nếu đã tới đây, nàng ta tuyệt đối sẽ không tay không mà về! Nàng ta nhất định phải thực hiện kế hoạch của mình, vì đứa con sắp chào đời mà mưu tính cho nó một tiền đồ xán lạn!

“Ta nghe nói Vương Phi là đích nữ Vân gia, nhưng mà cuộc sống trước khi gả tới Vương Phủ không tốt, ngay cả một hạ nhân cũng không bằng!” Tiết Nhã cong môi, sắc mặt châm chọc, dường như đang nhìn xem một trò cười vậy: “Vận khí của Vương Phi cũng coi như không tồi, khổ tận cam lai, cuối cùng cũng được Vương Gia coi trọng, trở thành chính phi, lại có được sủng ái không ai bằng, chỉ là...”

Tiết Nhã nhẹ nhàng thở dài, cười vui sướng khi người gặp họa: “Bạch Tuyết Nhu tuy là Thuần Vương Phi, nhưng trước khi trở thành Thuần Vương Phi, nàng ta và Hộ Quốc Vương Gia từng có gian tình, cho dù hiện tại người ngồi chắc vị trí chính phi cũng không thể không phòng!”

“Ta nghe nói trên đường từ An Dương đến kinh thành, Bạch Tuyết Nhu bị người ám sát, là Hộ Quốc Vương Gia xả thân cứu giúp.” Tiết Nhã hơi mỉm cười, ánh mắt không có ý tốt nhìn Vân Tuyết Phi, giọng nói cố ý đầy cao ngưỡn điệu.

Vân Tuyết Phi nghe thấy chuyện xả thân cứu giúp, tuy nói không

thèm để ý, nhưng trong lúc Tiết Nhã không chú ý, cả người nàng đột nhiên cứng đờ.

“Ngươi và Vương Gia thành thân mới một năm, nàng ta và Vương Gia lại đã quen biết nhau mười mấy năm, khoảng cách này là vô cùng lớn. Nếu bây giờ Vương Phi không nghĩ biện pháp, đợi đến khi Vương Gia mang nữ nhân kia về, lúc đó có hối hận cũng không kịp!” Tiết Nhã không để ý sự yên lặng của Vân Tuyết Phi, vẫn tiếp tục nói chuyện một mình.

“Không từ bỏ thì phải làm sao bây giờ? Mặt dày đeo bám hay là xử lí Bạch Tuyết Nhu, giết người diệt khẩu?” Cố gắng khắc chế phiền muộn trong lòng, Vân Tuyết Phi nhìn chằm chằm Tiết Nhã, cười như không cười nói: “Từ thái độ của Nhã trắc phi, xem ra giết người diệt khẩu phù hợp với tâm ý của ngươi hơn. Chỉ là, giết người thì phải đền mạng, đạo lí này ta hiểu được. Vì một người không đáng mà hy sinh cả đời, ta không làm được!”

Bị Vân Tuyết Phi liếc mắt một cái nhìn thấu tâm tư, Tiết Nhã cũng không giận. Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, nữ nhân trước mắt thoát nhìn vân đạm phong khinh này có cùng một địch nhân với nàng ta. Chỉ cần Vân Tuyết Phi nguyện ý, hai người họ có thể trở thành minh hữu.

“Nếu Bạch Tuyết Nhu chết, Hạ Hầu Thuần là của một mình ta, tương tự, Hộ Quốc Vương Gia cũng là của một mình ngươi, không kẻ nào có thể tranh giành với chúng ta. Mà cho dù có, so với Bạch Tuyết Nhu cũng không đáng nhắc đến.” Tiết Nhã nở nụ cười ôn hòa, nhẹ giọng khuyên bảo Vân Tuyết Phi: “Ngươi có thể ngồi vững vị trí Vương Phi của ngươi, con trai ngươi cũng là con vợ cả, tiền đồ xán lạn. Cho dù sau này có nữ nhân khác có thể khiến Vương Gia yêu thích, địa vị của ngươi cũng không ai có thể lay động được!”

Ánh mắt Vân Tuyết Phi lóe lên, trong lòng giống như cũng bị lay động. Nàng ngẩng đầu nhìn nữ nhân khuôn mặt ôn hòa trước mắt, rõ ràng thoát nhìn ôn nhu như nước, nhưng những lời nói ra lại làm lòng người phát lạnh. Nàng đột nhiên nhớ đến trước kia, khi nàng vẫn là Tiết Phi, là đích nữ Tiết Phủ, mỗi khi nàng ra ngoài đều ngẩng cao đầu, cảm thấy mình cao hơn người khác một bậc. Mà Tiết Nhã, đứng trước mặt nàng lúc nào cũng là bộ dáng không rành thế sự, khắp nơi vì nàng suy nghĩ. Cuối cùng, chính nàng ta lại là người đâm cho nàng một đao chí mạng, lưỡi dao lạnh như băng xuyên qua ngực, thi cốt vô tồn. Tiết Nhã đương nhiên ngồi lên vị trí đích nữ Tiết Phủ, hưởng thụ tất cả mọi thứ đáng lẽ thuộc về nàng.

“Ta không có gia tộc hùng mạnh chống lưng giống ngươi, ta chỉ là đích nữ của tri huyện thất phẩm, nếu Tư Nam Tuyết thật sự thích nữ nhân khác, ta cũng không có biện pháp, ngoại trừ nhượng bộ ta còn có thể làm gì?” Vân Tuyết Phi hít sâu một hơi, dấu đi sát ý dưới đáy mắt, cười tự giễu: “Nữ nhân trên thế giới này rất nhiều, nếu hấn thích người nào ta liền giết người đó, ta làm sao có thể xử lí hết đám nữ nhân đó? Không bằng sớm buông tay còn có thể bảo toàn trái tim mình.” Kỳ thật, nàng còn chưa nói, người nàng muốn giết nhất chính là người muội muội đáng yêu lại tâm địa rắn rết trước mắt, chỉ là thời cơ chưa đến mà thôi.

Thân phận đích nữ Tiết Gia làm địa vị của Tiết Nhã cao hơn rất nhiều, cho dù trước mặt là Vương Phi, nàng ta cũng chẳng thềm để trong mắt. Sớm muộn gì vị trí Thuần Vương Phi cũng thuộc về nàng ta, chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi!

“Không có tiền đồ, nam nhân mình thích cũng không dám tranh thủ!” Tiết Nhã khinh miệt nhìn Vân Tuyết Phi: “Nam nhân vĩnh viễn không ngại có nhiều nữ nhân, nếu ngươi không hợp tác với ta, đến khi Bạch Tuyết Nhu về kinh, Vương Gia sẽ không thềm liếc mắt nhìn ngươi một cái! Ta biết ngươi cho rằng Bạch Tuyết Nhu là Thuần

Vương Phi, cho dù Hộ Quốc Vương Gia có thích nàng ta cũng không thể làm ra chuyện lớn gì. Chính là, tâm của hấn lại đặt trên người Bạch Tuyết Nhu, người cam tâm sao? Vương Gia chính là người sẽ sống với người cả đời!”

“Vì sao lại không cam lòng?” Vân Tuyết Phi bình thản nhìn nữ nhân sắp trở nên điên cuồng trước mắt, cười lạnh nói: “Nếu Nhã trác phi tới đây là muốn tìm ta hợp tác với người làm mấy chuyện thương thiên hại lí này, vậy thì xin lỗi, người đã tìm lầm người rồi! Mời rời khỏi đây!”

Ánh mắt Vân Tuyết Phi đột nhiên trở nên lạnh lùng, quanh thân bao phủ một tầng hàn khí. Nàng đứng dậy, duỗi tay chỉ ra cửa, không thèm để ý sắc mặt nữ nhân kia trắng đen đan xen.

“Người cam tâm, nhưng ta không cam lòng!” Lửa giận trong mắt Tiết Nhã ngưng tụ lại, sắc mặt nàng ta cực kì dữ tợn, hai bàn tay nắm chặt lại, âm thanh giống như phát ra từ kẽ răng: “Nữ nhân kia thật không biết xấu hổ, rõ ràng, rõ ràng là ta quen biết Hạ Hầu Thuần trước!”

“Nhiều năm như vậy, ta trả giá vì hấn nhiều như vậy...hấn lại thích Bạch Tuyết Nhu ngây thơ hồn nhiên, xinh đẹp nho nhã, thiện giải nhân ý...Rõ ràng những thứ đó ta đều có, vì hấn, ta bỏ đi gai nhọn trên người, thu hồi sự hồn nhiên của mình. Biết rõ là sai ta vẫn nguyện ý vì hấn đi làm, nhưng kết quả thì sao, ta chỉ là trác phi, là thị thiếp!”

“Trước kia chỉ cần có thể ở bên cạnh hấn, cái gì ta cũng có thể nhẫn nhịn, bởi vì ta tin tưởng, một ngày nào đó hấn sẽ nhìn thấy điểm tốt của ta. Nhưng bây giờ không giống, ta có hài tử!” Ánh mắt hung ác của nàng ta nháy mắt trở nên ôn nhu, nàng nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng hơi nhô lên, ánh mắt kiên định mà thâm trầm: “Trước kia ta có

thể không so đo, nhưng bây giờ vì con của ta, vị trí Thuần Vương Phi kia ta nhất định phải có được!”

Thấy Vân Tuyết Phi vẫn duy trì động tác vừa rồi, không có một chút phản ứng nào. Tiết Nhã lập tức đứng lên, nhìn chăm chăm hai mắt Vân Tuyết Phi, oán hận chất vấn: “Chẳng lẽ ngươi không tức giận sao, không hận Bạch Tuyết Nhu sao?”

Vân Tuyết Phi trầm mặc hồi lâu, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bụng hơi nhô lên của nàng ta, bình tĩnh nói: “Đi đêm lắm có ngày gặp ma, nếu ngươi có tâm, tốt nhất là vì hài tử trong bụng tích chút phúc khí đi, ta luôn luôn tin tưởng: ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác, sớm muộn gì cũng có ngày phải gặp báo ứng, chẳng qua thời cơ chưa tới thôi!”

Hàn quang chói mắt trong mắt Vân Tuyết Phi làm cho Tiết Nhã cảm thấy bất an, thậm chí bụng cũng có chút mơ hồ không thoải mái. Nàng vội vàng đặt tay lên bụng, hơi ấm từ lòng bàn tay truyền sang khiến nàng ta cảm thấy tốt hơn một chút. Trong mắt Tiết Nhã thoáng qua một tia âm hàn, nàng ta nhìn Vân Tuyết Phi, âm thanh vững vàng nói: “Ngươi dám nguyền rủa ta!”

“Ta không nhằm vào bất luận kẻ nào, chỉ là hy vọng Nhã Trắc Phi thiện tâm một chút, vì đứa trẻ trong bụng mà tích chút phúc khí!” Thần sắc trên mặt Vân Tuyết Phi không đổi, ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái. Nàng cười với Tiết Nhã, nhưng nụ cười lại chưa đặt tới đáy mắt, chậm rì rì nói: “Nếu Nhã Trắc Phi cứ nhất định muốn làm việc ác, ta đây cũng không có cách nào!”

“Ta tìm người hợp tác là cho người mặt mũi, người đừng có không biết tốt xấu!” Tiết Nhã tức giận lại không có chỗ phát tác, Vân Tuyết Phi chỉ là đích nữ của một tri huyện thất phẩm, lại còn tưởng mình là Vương Phi thì có thể trèo lên đầu nàng ta sao? Đừng có mơ! Tiết Phủ không phải một quan thất phẩm nho nhỏ có thể so sánh với,

ngay cả Hạ Hầu Thuần cũng không dám bày sắc mặt cho nàng ta xem!

“Ta không có mặt mũi lớn như vậy, Nhã Trắc Phi đi tìm người có mặt mũi mà hợp tác đi!” Vân Tuyết Phi nhìn thoáng qua Tiết Nhã, đứng dậy đi đóng cửa sổ.

Khuôn mặt Tiết Nhã đen sì, trong lòng hừng hực lửa giận, cực kì khó chịu. Nàng ta không nghĩ tới nữ nhân này vô dụng như vậy, chỉ vì sợ đắc tội người, thế nhưng dám không hợp tác với nàng ta!

Bị làm lơ hoàn toàn, nàng ta cũng không thềm ở lại, khinh thường liếc Vân Tuyết Phi một cái: “Ta sẽ chờ đến lúc ngươi phải hối hận!” Nói xong, lập tức nâng cao bụng bự rời đi.

“Ngươi không biết tên của ta đúng không?” Vân Tuyết Phi đóng cửa sổ xong, đột nhiên thốt ra một câu.

“Nếu không muốn hợp tác, vậy thì ta cũng không cần thiết phải biết tên của ngươi!” Bước chân Tiết Nhã dừng lại, xoay người, sắc mặt không tốt nói. Hôm nay thật sự là đến không, phí nhiều tâm tư như vậy, kết quả là gặp được kẻ nhát gan, không làm nổi việc lớn!

“Tuy rằng ngươi không muốn biết, nhưng mà chúng ta hàn huyên lâu như vậy, ta vẫn muốn nói cho ngươi biết.” Ánh mắt Vân Tuyết Phi thâm thúy, lạnh lùng không có một chút độ ấm: “Ta gọi Vân Tuyết Phi, sau này ngươi có thể gọi ta là Tuyết Phi!”

Chương 131-1: Ai chờ đợi, ai tan nát cõi lòng(1)

Tuyết Phi, Tiết Phi! Sắc mặt Tiết Nhã cứng đờ, một dòng nước lạnh xâm nhập, hơi thở giống như đột nhiên bị đông lại. Hai mắt nàng trợn to, trong mắt hiện lên nỗi hoảng sợ.

Phản ứng của nàng ta bị Vân Tuyết Phi thu vào đáy mắt, trong lòng lập tức hiểu rõ, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên một nụ cười: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, Nhã Trắc Phi đang mang thai nên trở về nghỉ ngơi sớm đi!”

Ý tưởng nào đó vừa nảy ra trong đầu lập tức bị Tiết Nhã gạt đi, nàng ta không thể mất bình tĩnh được. Tiết Phi đã chết từ lâu rồi, nữ nhân cùng tên trước mặt này chỉ là kẻ nhát gan không lên được mặt bàn mà thôi!

“Tên của người thật đặc biệt!” Tiết Nhã muốn nói gì đó, nhưng vừa mở miệng lại chỉ thốt ra được một câu đó.

Nhưng vừa nói xong, nàng ta lập tức hối hận, nhìn con người phảng phất mang theo chế nhạo kia, trong lòng đột nhiên trở nên rối loạn, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Vân Tuyết Phi gật đầu, ý cười trong mắt ngày càng lan tràn: “Tên của ta giống với tên của tỷ tỷ Nhã Trắc Phi mà!” Dừng một chút, giống như chợt nghĩ đến cái gì, đáy mắt hiện lên một chút u quang, nàng nói thêm một câu: “Cái này đúng là duyên phận, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, Tiết tiểu thư ra đi quá sớm, nếu không hai chúng ta hẳn là sẽ trở thành bằng hữu tốt!”

Dưới ánh đèn mê ly, con người đen láy giống như phát ra ánh sáng, quen thuộc như vậy, rõ ràng khuôn mặt không hề giống nhau, nhưng Tiết Nhã lại có thể từ trên người Vân Tuyết Phi thấy được bóng dáng của người kia. Nữ nhân luôn thích mặc hồng y, luôn mỉm cười rực rỡ, lại thích xen vào chuyện của người khác, đích tỳ của nàng ta, Tiết Phi!

Thời gian bị bóng đèn kia dường như lại tái hiện. Chiến trường máu chảy thành sông, ánh mắt bất lực mà bi thương của Tiết Phi. Tay nàng ta bỗng chốc nóng rát, giống như vẫn còn dính đầy máu tươi đỏ rực của Tiết Phi.

Cả người nhẹ nhàng run lên, Tiết Nhã xoa xoa cái trán mệt mỏi, nhìn chăm chú Vân Tuyết Phi lần nữa, tất cả bần khoản và lo sợ vừa rồi giống như bọt biển tiêu tán, trong căn phòng rộng lớn chỉ có hai người bọn họ. Quả nhiên, chỉ là ảo ảnh mà thôi. Nàng ta mím môi, cụp mắt xuống: “Nếu Vương Phi không muốn hợp tác, ta cũng không cưỡng cầu nữa, cáo lui trước!”

Không đợi Vân Tuyết Phi nói gì, Tiết Nhã lập tức bước ra cửa điện, bước chân cực nhanh, cuối cùng biến thành chậm rãi chạy đi, giống như có người đuổi theo sau lưng, cũng không thêm bận tâm những ánh mắt kì quái xung quanh đang nhìn vào mình.

Đèn lồng thấp sáng cả không gian xung quanh, cảnh vật quen thuộc giống như bị bịt kín một vầng ánh sáng mờ nhạt. Cung điện lộng lẫy giống như một nhà giam hoa lệ, áp lực làm người ta không thở nổi.

Đã rất lâu nàng ta không nghĩ đến trước kia nữa, không ngờ hôm nay gặp được Vân Tuyết Phi, nhìn thấy nụ cười như có như không của nàng, trong đầu nàng ta không ngừng lặp đi lặp lại câu nói: “Ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác, không phải không có báo ứng, chỉ là thời

điểm chưa đến mà thôi!”

Tiết Nhã kinh hoàng thờ hồn hển, nhận lấy ly trà từ tay cung nữ, một ngụm uống sạch. Nhìn đèn đuốc sáng trưng, cung điện quen thuộc, nàng ta biết đã trở lại tấm điện của mình, lúc này nhịp tim mới chậm rãi trở lại bình thường. Nơi này là địa bàn của nàng ta, nàng ta đã an toàn rồi!

Khấu Nhi thấy chủ tử mất hồn mất vía, trong mắt lóe lên một tia u quang, rất nhanh liền biến mất. Trên mặt nàng hiện rõ sự khẩn trương, lấy khăn ra lau mồ hôi cho Tiết Nhã, âm thanh tràn đầy lo lắng vang lên: “Nhã Trắc Phi, ngài làm sao vậy? Sao lại chảy nhiều mồ hôi như vậy? Ngài có chỗ nào không thoải mái không? Có muốn tìm thái y đến đây không?”

Nhìn ánh mắt quan tâm của Khấu Nhi, Tiết Nhã xúc động, quét mắt nhìn một đám nha hoàn đang cung kính quỳ dưới đất, trong nội tâm dâng lên một tia ấm áp. Đối với nha hoàn luôn đi theo mình, lúc nào cũng quan tâm mình này, nàng ta khẩn cấp muốn nói hết mọi chuyện. Nhưng mà vừa hé miệng, nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên im lặng, phát tay: “Không có gì, ta chỉ hơi mệt chút thôi, nghỉ ngơi một lát là tốt rồi!”

Khấu Nhi liếc mắt nhìn Tiết Nhã một cái thật sâu, nàng cúi đầu, lông mi thật dài che đi ánh sáng trong mắt, ôn nhu nói: “Nhã trắc phi nghỉ ngơi trước đi, nô tỳ đi chuẩn bị bữa tối!” Dừng một chút, nàng nhìn bụng Tiết Nhã, sắc mặt càng thêm nhu hòa, chân thành nói: “Hiện tại ngài đang mang thai, không thể qua loa được!”

Tiết Nhã nghe vậy thì ngẩn ra, ánh mắt nhìn cái bụng đã nhô lên, trong lòng bưng bít. Nhất thời hoảng loạn, nàng ta thể nhưng quên mất đứa nhỏ, bây giờ nàng ta phải ăn cơm trước, đứa nhỏ trong bụng nhất định phải ra đời bình an.

“Ta đi nghỉ ngơi trước, người đi chuẩn bị đồ ăn, cứ như trước là được rồi!” Kinh sợ trong mắt Tiết Nhã đã vơi đi một nửa, nghĩ một chút lại nói: “Ta muốn ăn thức ăn dinh dưỡng có tác dụng tốt với thai nhi, tất cả đồ ăn lạnh đều bỏ đi!”

“Nô tỳ đã biết!” Khấu Nhi cúi đầu lên tiếng.

Đợi tiếng đóng cửa vang lên, trong lòng Tiết Nhã vẫn có chút bức bối, kết quả hôm nay đúng là ngoài dự kiến của nàng ta. Nàng ta vốn cho rằng có thể hợp tác với Hộ Quốc Vương Phi để đối phó Bạch Tuyết Nhu, không ngờ nữ nhân kia không những không đồng ý, tên của nàng thế nhưng lại giống Tiết Phi, thật sự chỉ là trùng hợp sao?

“Người lại đây cho ta!” Ánh mắt Tiết Nhã lạnh lẽo, chỉ vào cung nữ tư thế đoan trang đứng đối diện.

“Nhã Trắc Phi có chuyện gì phân phó?” Cung nữ bước lên, cẩn thận hỏi.

“Người đi mời Vương gia lại đây, nói thân thể ta không thoải mái, vừa gặp một chút kinh hách!” Tiết Nhã nhỏ giọng dặn dò, con người lạnh lẽo dâng lên một chút chờ mong.

“Vâng.” Cung nữ nhẹ nhàng phúc thân.

Sau đó Tiết Nhã đuổi hết cung nữ trong điện ra ngoài, an tĩnh ngồi trước giường, chờ Hạ Hầu Thuần đến. Đã rất nhiều ngày nàng ta không nhìn thấy hắn, không biết lúc này hắn có thể bỏ công việc đến thăm mình hay không? Hôm nay cho dù phải diễn trò cũng không sao, trong lòng nàng ta bây giờ quá cô tịch, tương lai nhất định phải luôn có một người kề bên.

Rất nhanh Khấu Nhi liền mang một bàn mỹ thực đi vào, sắp xếp đồ

ăn lên bàn gỗ đỏ rộng rãi, trong phòng nháy mắt tràn ngập mùi thơm.

Chuẩn bị tốt mọi thứ, Khấu Nhi cúi đầu hỏi: “Nô tỳ hầu hạ người dùng bữa nhé?”

Chương 131-2: Ai chờ đợi, ai tan nát cõi lòng (2)

Nhìn đồ ăn màu sắc đẹp mắt dưới ánh đèn, Tiết Nhã bỏ tâm trạng u buồn qua một bên, lắc đầu nói: “Không cần, đợi Vương Gia tới đây rồi dùng bữa, người ra canh cửa đi, bao giờ Vương Gia đến lập tức thông báo!”

Tại nơi không ai nhìn thấy, trong mắt cung nữ hiện lên một tia sáng không biết tên, nàng nhẹ giọng đáp lời: “Vâng, nô tỳ đi ngay!”

Thời gian từng giây trôi qua, đối với Tiết Nhã giống như dài cả một năm. Trong lúc nàng ta đang nôn nóng chờ Hạ Hầu Thuần, trong bụng đột nhiên động đậy. Tiết Nhã cả kinh, tiếp đến là cảm giác mừng như điên bao phủ cả người.

Môi mỏng mím chặt, quanh thân Hạ Hầu Thuần đều là hơi thở nghiêm nghị tràn ngập tức giận. Khấu Nhi còn chưa kịp thông báo, hấn đã không chút lưu tình đá tung cửa lớn.

Bịch một tiếng, Tiết Nhã bỗng nhiên hoảng sợ, nhing về phía phát ra âm thanh, đợi nhìn rõ khuôn mặt tức giận của nam nhân đứng ngoài cửa, trái tim nàng ta không tự chủ được mà nhảy lên liên tục. Tiết Nhã vội vàng đứng dậy, muốn chia sẻ cho hấn tin vui vừa rồi, nhưng mà, đúng lúc sắp chạm được vào tay Hạ Hầu Thuần, hấn lập tức tránh thoát.

Tiết Nhã nhìn bàn tay trống rỗng, lại nhìn nam nhân thân hình cao lớn thẳng tắp, ngũ quan như ngọc trước mắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười khổ: “Bây giờ thiếp chỉ chạm vào chàng một chút, chàng

cũng không thể chịu đựng được sao?”

Ánh sáng đêm nhu hòa lọt qua cửa sổ tiến vào phòng, bóng dáng Hạ Hầu Thuần càng có vẻ ủ dột cô độc. Khuôn mặt hần lạnh băng, chán ghét liếc nhìn nữ nhân lúc nào cũng lấy Tiết Gia ra uy hiếp hần, lạnh lùng chất vấn: “Là người phái người ám sát Tuyết Nhu?”

Tiết Nhã ngẩn ra, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, vừa chạm vào ánh mắt hần liền lập tức dời đi, mím môi: “Chàng tới đây chỉ vì Bạch Tuyết Nhu thôi sao?”

Hạ Hầu Thuần nhìn bàn tay trắng nõn đang siết chặt tấm khăn, khóe môi nhếch lên một độ cong âm lãnh, không thèm để ý tâm trạng của Tiết Nhã, cười lạnh nói: “Người cho rằng ta tới đây làm gì? Thăm người?”

Thoáng nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiết Nhã, hần cười khoái ý: “Đừng có nằm mơ, trước kia ta đã từng nói, trên đời này ai ta cũng có thể thích, chỉ có người là không!”

“Hạ Hầu Thuần, chàng rốt cuộc có trái tim hay không?” Tiết Nhã tức giận chỉ trích, nhìn khuôn mặt tuấn dật trước sau như một, trong lòng giống như nhỏ máu.

“Ta chỉ hỏi người, thích khách có phải do người phái tới hay không?” Hạ Hầu Thuần làm lơ lời oán giận của Tiết Nhã, tiếp tục hỏi.

Tiết Nhã cười tàn nhẫn, cũng không thèm che dấu nữa, có lẽ vì muốn khiêu chiến điểm máu chốt của hần, hoặc có lẽ ôm tâm lý bất chấp tất cả, nàng ta thẳng thắn thừa nhận: “Đúng thế, thích khách là ta phái đi, thì tính sao? Người muốn báo thù cho nữ nhân kia sao? Thế thì đánh đi!”

Khuôn mặt trắng nõn giương lên trước mắt hắn, trong mắt nổi lên một tia châm chọc, âm thanh tàn nhẫn nói: “Người không phải muốn báo thù cho nàng ta sao? Dùng tay người đánh mạnh vào!”

Rất nhanh, một bàn tay liền hạ xuống, trượt qua mặt Tiết Nhã, tốc độ cực nhanh, khiến người ta không kịp phản ứng.

Tiết Nhã ôm mặt, không thể tin được nhìn nam nhân còn chưa kịp thu tay lại, quen thuộc như vậy, lại xa lạ như thế, nàng run môi không thể tin được nói: “Người thật sự có thể xuống tay!”

Khóe môi Hạ Hầu Thuần mím thành một đường thẳng tắp, không thể nói được một lời nào. Cảm giác ran rát trong lòng bàn tay không kích thích nổi một chút thương tiếc nào của hắn. Từ khi nào, hai người bọn họ lại biến thành như vậy?

“Tốt, tốt,...ta đúng là đồ ngốc...” Trong mắt nhanh chóng dâng đầy nước mắt, Tiết Nhã oán hận nhìn nam nhân trước mắt. Chính hắn, là động lực mà nàng phấn đấu cả đời, cuối cùng lại vì một nữ nhân mà giẫm đạp lên lòng tự tôn của nàng không chút thương tiếc! Tốt, thực sự quá tốt!

Hạ Hầu Thuần không hiểu ý tứ trong lời nói này, hắn chỉ coi nàng như mọi người, là nàng cưỡng cầu, cường ngạnh muốn xen vào giữa hắn và Tuyết Nhu. Hắn vì Tiết Gia mà không thể không nạp nàng làm Trắc Phi, nhưng mà nữ nhân này quá độc ác, thế nhưng muốn giết chết Tuyết Nhu của hắn, nghĩ đến những lời chất vấn của Tư Nam Tuyệt, trong lòng hắn cực kỳ hụt hẫng. Trong lúc hắn đang nổi nóng, nha hoàn lại chạy tới cầu kiến, cơn tức của hắn không có chỗ phát, lúc này đã hoàn toàn bùng nổ.

“Người tự giải quyết cho tốt, Tuyết Nhu còn đang đợi ta!” Nhìn nữ nhân đang khóc vô cùng bi thương, Hạ Hầu Thuần lơ đãng chút đau xót

dưới đáy lòng, xoay người quyết tuyệt rời đi, không có một chút lưu luyến.

Một tiếng gọi thân mật Tuyết Nhu, hoàn toàn giẫm nát tự tôn của Tiết Nhã. Trái tim đau đớn co rút từng đọt, hai mắt đăm lệ mơ hồ nhìn theo bóng lưng Hạ Hầu Thuần biến mất trong màn đêm.

Trong phòng chỉ còn lại một mình nàng. Bụng bất ngờ nổi lên đau đớn từng cơn một, Tiết Nhã lập tức thanh tỉnh, ôm bụng, chất lỏng ấm nóng chảy ra từ hạ thân. Nàng ta chậm rãi cúi đầu, hai mắt chạm đến một màu đỏ chói mắt. Tiết Nhã hoảng sợ hét lớn: “Người đâu, người đâu, mau tới cứu ta, cứu con của ta...”

“Vương Phi, Vương Gia đã trở về!” Vẻ mặt Thiên Tầm kinh hỉ từ ngoài chạy vào, thần sắc vô cùng vui mừng.

Không ngờ, Vân Tuyết Phi chỉ “à” lên một tiếng, tiếp tục cúi đầu xem sách, không có bất kì phản ứng gì!

Chương 132: Tại sao lại gạt ta?

Thiên Tầm ngơ ngác nhìn Vân Tuyết Phi hồi lâu, thấy nàng vẫn không thềm nói lời nào, tiếp tục lật một trang sách, thần sắc thản nhiên, không nhìn ra một chút vui mừng nào.

Nàng ta có chút kinh ngạc, do dự một lát, lại nhẹ giọng dò hỏi: “Hiện tại Vương Gia đang ở Ngự Hoa Viên nói chuyện với Thuần Vương Gia, người có muốn qua đó nhìn xem không?”

Ngón tay đang lật sách của nàng hơi dừng lại, ánh mắt lóe lên, lại nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, nhàn nhạt nói: “Nếu bọn họ đang nói chuyện, chúng ta không cần đi quấy rầy!”

Trong căn phòng lớn, ánh đèn lập lòe, trên bàn để lò huân hương, bốn phía tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở và âm thanh lật sách nhẹ nhàng.

“Nếu Vương Gia thấy Vương Phi đến tìm, ngài ấy nhất định sẽ rất vui vẻ!” Thiên Tầm cúi đầu nghĩ ngợi, thần sắc cực kỳ nghiêm túc: “Xa nhau một thời gian dài như vậy, Vương Gia nhất định rất nhớ Vương Phi, muốn mau chóng được nhìn thấy người!”

Vân Tuyết Phi trầm mặc một lát, ngẩng đầu, nhìn Thiên Tầm: “Hắn rất muốn nhìn thấy ta?”

Thiên Tầm sững sốt, sau đó vội vàng gạt đầu: “Vương gia rất nhớ chủ tử, tuy rằng mấy ngày nay ngài ấy không thể ở bên cạnh người nhưng lúc nào cũng thông qua Bạch Phong hỏi han tình huống của

người!”

“Là thế sao?” Vân Tuyết Phi lẩm bẩm một mình, lông mi thật dài hơi rủ xuống, che đi ánh sáng nơi đáy mắt.

Thiên Tầm có chậm hiểu đến mấy cũng phát hiện ra lúc này chủ tử không thích hợp. Nàng ta tỉ mỉ quan sát sắc mặt Vân Tuyết Phi, không bỏ sót một chút khác thường nào. Một lát sau, Thiên Tầm mới nhỏ giọng hỏi thử: “Chủ tử đang giận đối với Vương Gia sao?” Đây là kết luận của nàng ta sau một hồi cẩn thận suy nghĩ, nhưng mà lại không biết nguyên nhân vì sao chủ tử lại tức giận.

Vân Tuyết Phi hơi nhếch môi, cũng không giải thích gì. Nàng đặt sách sang một bên, day day trán: “Nếu hẳn thật sự muốn nhìn thấy ta như vậy, chúng ta đến Ngự Hoa Viên một chút đi!”

Thiên Tầm nghe vậy, lập tức bỏ qua nghi hoặc trong lòng, ánh sáng trong mắt lan tràn, vui vẻ nói: “Vâng, chúng ta mau đi thôi!”

Cửa vừa mở ra, không khí lạnh lẽo nháy mắt ập đến. Thiên Tầm vội vàng lấy áo khoác lông chồn choàng lên người Vân Tuyết Phi, quan tâm nói: “Chủ tử, người đi phía sau nô tỳ, để nô tỳ đi trước dẫn đường!”

Trời đã vào cuối thu, trong hoàng cung chỗ nào cũng thấy lá rụng điêu tàn, cho dù lúc nào cũng có nha hoàn phụ trách quét dọn, nhưng chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, rất nhiều lá vàng lại rụng xuống, trải đầy mặt đất.

Thiên Tầm cầm đèn lồng đi phía trước dẫn đường, có thể nhìn thấy cảnh vật mỹ lệ thoáng qua, trong vẻ đẹp còn có thêm một chút lạnh lẽo, trong phú quý lại lộ ra cảm giác áp lực, khiến người ta không thờ nổi.

Đứng ở cửa chính Ngự Hoa Viên, nhìn thị vệ canh gác đứng yên bất động, trong đêm đen giống như những tượng đá vô hồn, Vân Tuyết Phi thở dài một hơi. Xuyên qua những ánh đèn lồng, có thể nhìn thấy trăm hoa khoe sắc. Cho dù vào mùa thu, nhưng bởi vì có chuyên gia phụ trách chăm sóc nên sắc hoa vẫn rực rỡ, chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh.

Vân Tuyết Phi không chút do dự nhấc chân đi vào, tư thái yếu điệu xinh đẹp. Thiên Tâm tắt đèn, cúi đầu đi theo sau lưng nàng.

Lương đình lưu kim bát giác được kiến tạo từ thời Tiên đế, tọa lạc ở chính giữa Ngự Hoa Viên, đứng ở đây có thể chiêm ngưỡng phong cảnh đẹp nhất của Ngự Hoa Viên.

“Nam Tuyệt, lần này rất cảm ơn ngươi, nào, ta kính ngươi một ly.” Con ngươi sắc bén như chim ưng của Hạ Hầu Thuần liếc nhìn người trước mắt, cuối cùng duỗi tay nắm tay nữ nhân đứng bên cạnh hắn, nhẹ nhàng xoa xoa. Bàn tay còn lại cầm lấy ly rượu, nhìn Tur Nam Tuyệt, chân thành nói: “Nhu Nhi là nữ nhân mà ta yêu nhất, ngươi cứu mạng nàng cũng không khác gì cứu mạng ta, nếu như sau này ngươi có việc gì cần thì cứ nói, ta nhất định sẽ giúp đỡ!”

Tiếng nói vừa dứt, hắn ngửa cổ, đưa ly rượu đến bên môi, một hơi uống cạn.

Trong mắt Tur Nam Tuyệt chỉ có sự hồ hững, khóe miệng lộ ra nét cười trào phúng, giọng nói không nghe ra chút cảm xúc nào: “Hạ Hầu Thuần, ta cứu Tuyết Nhu cũng không phải nhìn trên mặt mũi của ngươi, ngươi đừng hiểu lầm!”

Hắn nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu, nhìn nước trong ly uyển chuyển gợn sóng, nghĩ đến nữ nhân mình yêu vẫn đang trong hoàng cung đợi

mình, ánh mắt lạnh lùng tràn ra ấm áp, hận không thể lập tức bay đến trước mặt nàng, nói cho nàng biết hắn đã trở về, nhìn thấy biểu cảm vui sướng trên mặt nàng.

“Vị cô nương này, ngươi không thể tiếp tục đi sâu vào bên trong!”

Giọng nữ mềm mại đột ngột vang lên, phá tan bầu không khí tĩnh lặng, cũng khiến ba người đang đứng trong đình không vui nhịu chặt mày. Đặc biệt là Hạ Hầu Thuần, ánh mắt hắn âm trầm, đang định ngẩng đầu nhìn xem kẻ nào to gan dám quấy rầy hắn.

“Tại sao không thể vào trong? Chúng ta tới đây tìm Vương Gia nhà ta!” Thiên Tâm liếc nhìn ba người đang đứng trong lương đình, vẻ mặt lạnh lùng nhìn nha hoàn đang đứng chắn đường.

Âm thanh này! Tư Nam Tuyệt dừng lại động tác trên tay, đặt ly rượu lên bàn, quay đầu nhìn ra nơi phát ra âm thanh, hai bóng dáng quen thuộc lập tức lọt vào trong mắt hắn.

Cho dù trong đêm đen, nhưng mà xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp ánh đèn, Hạ Hầu Thuần vẫn ngay lập tức nhận ra Vân Tuyết Phi. Nữ nhân này tuy hắn mới gặp qua một lần duy nhất nhưng lại khắc sâu ấn tượng. Hắn nhìn lướt qua nam nhân trước mắt ánh mắt nóng bỏng, đè ép bức bối trong lòng xuống, nhìn Tư Nam Tuyệt, ra vẻ trêu chọc: “Nam Tuyệt, huynh thật là có phúc khí, có thể lấy được một nữ nhân quan tâm ngươi như vậy!”

“Người đó chính là Vương Phi của Nam Tuyệt?” Nữ nhân đoan trang yên tĩnh ngồi một bên, lúc này ánh mắt hơi lóe lên, vẻ mặt nhu hòa dò hỏi.

Tư Nam Tuyệt không để ý hai người này, vội vàng đứng lên, không thèm quan tâm những ánh mắt khác thường xung quanh, nhắc chân

thật nhanh đi đến chỗ Vân Tuyết Phi.

Nha hoàn canh gác sống chết không chịu cho hai chủ tớ đi qua, điều này làm cho Thiên Tầm cực kì tức giận, đang định duỗi tay đẩy nha hoàn đáng ghét này sang bên, tránh cho nàng ta tiếp tục làm người khác khó chịu.

“Hắn xuống dưới!” Vân Tuyết Phi nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, ngẩng đầu nhìn lên thì bắt gặp bóng dáng quen thuộc. Ánh mắt nàng hơi lóe lên, nhàn nhạt nói.

Thiên Tầm giật mình, liếc mắt nhìn Vân Tuyết Phi, sau đó nhìn theo ánh mắt của nàng, cũng lập tức phát hiện Tư Nam Tuyết đang đi sang phía này.

Nàng kinh hỉ vươn tay, nhướn mày đặc ý nhìn nha hoàn sắc mặt cứng nhắc kia, khoe khoang nói: “Đó chính là Vương Gia nhà ta, người đang đứng bên cạnh ta chính là Hộ Quốc Vương Phi, nếu bây giờ ngươi vẫn không tin thì đi hỏi vị đang đi đến đây xem, là ta đúng hay là ngươi đúng!”

Cung nữ kia sắc mặt đại biến, vội vàng xoay người, quả nhiên nhìn thấy Hộ Quốc Vương Gia đang đi đến nơi này. Sắc mặt nàng ta ửng đỏ, lập tức tiến lên đón, âm thanh kiều mị thỉnh an: “Gặp qua Vương Gia!”

Tư Nam Tuyết không hề để ý, bước vòng qua người nàng ta, giọng nói ôn nhuận trước sau như một: “Phi nhi, sao nàng lại đến đây?”

Vân Tuyết Phi đương nhiên cảm giác được ánh mắt nóng cháy của hắn, nếu là nàng chưa gặp Tiết Nhã, có lẽ lúc này nàng sẽ rất vui mừng nhào vào trong ngực hắn, mềm mại nói mấy lời ngọt ngào. Nhưng mà bây giờ, nàng không có cách nào tự mình đối người, nam

nhân trước mắt này có thể thừa nhận hẳn không yêu Bạch Tuyết Nhu, nhưng lại không thể hoàn toàn vứt bỏ nàng ta.

Từ lúc vừa tới đây, nàng đã chú ý đến ba người đứng trong đình, nam tuấn dật, nữ mỹ lệ. Đặc biệt là nữ tử mặc một bộ cung trang màu hồng phấn, bên ngoài khoác một tấm voan mỏng màu trắng, ba ngàn tóc đen đơn giản búi lên, không có chút trang sức nào, chỉ dùng một cây trâm ngọc cố định mái tóc, sợi tóc rũ bên cổ, mỗi lần gió nhẹ lướt qua lại khẽ tung lên, tạo cảm giác siêu phàm thoát tục. Trên trán nàng ta điểm tuyết một viên đá quý nho nhỏ màu đỏ càng tăng thêm một chút mỹ hoặc phong tình.

Tư Nam Tuyết thấy vẻ mặt nàng không đúng lắm, tỉ mỉ quan sát một phen, muốn tìm ra một chút thần sắc cao hứng trên mặt nàng. Đáng tiếc, hẳn nhìn hồi lâu mà nàng vẫn không hề đặt ánh mắt lên người hẳn, chỉ là bình tĩnh nhìn phía sau hẳn. Tư Nam Tuyết theo ánh mắt của nàng nhìn sang, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Hắn đi đến bên cạnh nàng, cúi người, cánh môi dán sát vào bên tai Vân Tuyết Phi, nhẹ nhàng mở miệng: “Nàng đang ghen sao?”

Vân Tuyết Phi mím môi, quay đầu không thèm nhìn hẳn, tiếp tục nhìn kỹ nữ nhân cũng đang quan sát nàng kia, quả nhiên là mỹ nhân hiếm có, trách không được Tiết Nhã lại hận nàng ta đến thấu xương, Hạ Hầu Thuần và Tư Nam Tuyết lại tìm mọi cách bảo vệ lấy lòng. Nếu nàng là nam nhân, chỉ sợ cũng phải động tâm!

Tư Nam Tuyết lại chậm hiểu đến mấy cũng biết nàng dâu nhà mình đang tức giận, cũng biết lí do nàng tức giận là gì. Hắn duỗi tay cầm tay Vân Tuyết Phi, không để ý nàng kháng cự, kéo người đến bên cạnh mình, bỏ qua nha hoàn đang sợ run cầm cập, dắt tay nàng đi đến lương đình.

“Nàng là Vương Phi của ta, Vân Tuyết Phi!” Tư Nam Tuyết giới thiệu với hai người Hạ Hầu Thuần, âm thanh không mang theo chút cảm tình nào. Bàn tay ấm áp hắn đang nắm lấy mới là điều quan trọng nhất trong lòng hắn.

“Thì ra người chính là Vân Tuyết Phi, ta đã nghe Nam Tuyết nhắc đến tên người rất nhiều lần!” Bạch Tuyết Nhu yếu điệu đứng dậy, mỉm cười mỉa mai, tua rua quanh eo nhẹ nhàng lay động, va chạm vào nhau tạo nên những âm thanh thanh thúy mà ưu nhã.

“Đây là Thuần Vương Gia Hạ Hầu Thuần, bên cạnh hắn là Vương Phi của hắn, Bạch Tuyết Nhu!” Tư Nam Tuyết quay đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, nhẹ giọng giới thiệu.

“Nếu Hộ Quốc Vương Phi đã tới, vậy thì chúng ta ngồi xuống cùng nhau uống rượu!” Hạ Hầu Thuần không đứng dậy, chỉ nhìn thoáng qua Vân Tuyết Phi một cái, ánh mắt lại lần nữa đặt trên nữ nhân bên cạnh hắn.

“Không cần, thân thể Phi Nhi vẫn luôn không tốt, không thể uống rượu. Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta phải trở về rồi!” Trên mặt Tư Nam Tuyết không có biểu tình gì, nhanh chóng từ chối, sau đó lập tức nắm tay Vân Tuyết Phi theo hướng vừa tới để trở về.

Dọc theo đường đi hai người đều không nói lời nào, ánh đèn chiếu xuống đất, chiếu sáng một khoảng trống trải, lạnh lẽo mà thê lương.

Đợi đến lúc ra khỏi Ngự Hoa Viên, Vân Tuyết Phi không chút suy nghĩ, lập tức dùng sức rút tay ra khỏi tay hắn, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của nam nhân phía sau, nhấc chân nhanh chóng đi về hướng Trường Nhạc điện.

Tư Nam Tuyết cực kỳ không vui, nhưng lại chẳng thể làm gì, dù sao

là do hấn sai trước. Hấn bước nhanh đuổi theo nàng, duy trì khoảng cách ba bước sau lưng nàng. Nhìn tiểu nữ nhân phía trước bước đi không thềm quay đầu lại, lắc đầu cười khổ, không biết phải mất bao nhiêu thời gian nàng mới chịu tha thứ cho hấn đây.

Hai người cùng lúc trở về Trường Nhạc Điện, ánh mắt Vân Tuyết Phi nặng nề, lúc này mới mở miệng hỏi ra nghi vấn nàng đã ghen trong lòng từ lâu: “Tại sao lại gạt ta?”

Chương 133: Khắc khẩu

Tur Nam Tuyệt mím môi, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ. Hắn ngay lập tức tiến lên, xoay người nàng về phía mình, sắc mặt trịnh trọng nghiêm túc nói: “Ta chưa bao giờ lừa gạt nàng!”

Vai đột nhiên đau đớn, Vân Tuyết Phi hơi nhíu mi, nâng mắt ngơ ngác nhìn nam nhân giống như mộng ảo trước mắt. Đôi mắt kia thâm thúy như hồ sâu, khiến cho người ta không thể tự kiềm chế mà sa vào trong đó. Nhưng mà vừa nghĩ đến Bạch Tuyết Nhu, hai mắt nàng tối sầm lại, không chút do dự hất tay hắn ra, xoay người đi, không muốn tiếp tục nhìn vào khuôn mặt anh tuấn mê hoặc chúng sinh kia. Nàng lạnh lùng nói: “Đến bây giờ chàng vẫn muốn tiếp tục lừa gạt ta sao?”

“Ta lừa gạt nàng?” Tur Nam Tuyệt đột nhiên bị lời chất vấn của Vân Tuyết Phi làm cho sững sờ, rõ ràng trước khi hắn đi bọn họ vẫn vui vẻ với nhau như vậy. Chỉ vì muốn sớm được nhìn thấy nàng mà hắn lên đường không quản ngày đêm, vậy mà lúc trở về lại chỉ nhận được vẻ mặt lạnh lùng của nàng! Sắc mặt hắn hơi trầm xuống: “Vân Tuyết Phi, nàng nói rõ xem, ta lừa gạt nàng thế nào?” Hắn sùng ái nàng, cưng chiều nàng, cũng chỉ có một mình nàng. Hắn vẫn cho rằng, một thời gian dài như vậy, nàng sẽ quên đi Hạ Hầu Cảnh, toàn tâm toàn ý với hắn. Chính là, trái tim nàng được làm từ đá!

“Còn muốn ta làm rõ sao?” Vân Tuyết Phi hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó chậm rãi quay đầu, nhướn mày nhìn hắn: “Dám làm thì dám chịu! Người đừng làm cho ta khinh thường!”

Tức giận lập tức đánh úp lại, trong mắt Tur Nam Tuyệt nhanh chóng

ngưng tụ một mặt âm trầm, cười lạnh nói: “Vân Tuyết Phi, ta thật sự rất muốn biết, nàng lại gán cho ta tội danh gì?”

Vân Tuyết Phi không để ý đến giọng điệu trào phúng của hắn, bàn tay hết nắm chặt lại mở ra. Một lát sau, nàng dần dần bình tĩnh lại, âm thanh âm trầm: “Mấy ngày nay ngươi đi đâu? Có việc gì gấp gáp khiến ngươi phải lên đường suốt đêm, đã nói chỉ mất bảy tám ngày, nhưng mà bây giờ đã hơn mười ngày!”

Ánh mắt Tư Nam Tuyết chợt lóe, là trách hắn về muộn sao? Đáy mắt hiện lên một chút trầm tư, nhắc chân đi đến trước mặt Vân Tuyết Phi, từ trên nhìn xuống khuôn mặt mông lung kia, nhẹ giọng nói: “Có một số việc trì hoãn, Phi nhi, nếu nàng tức giận chuyện đó, ta cam đoan sau này sẽ không bao giờ xảy ra nữa!”

“Ngươi vì Bạch Tuyết Nhu nên mới tới thành An Dương, chuyện này đến khi nào ngươi mới định nói cho ta biết?” Khóe môi Vân Tuyết Phi lộ ra thần sắc trào phúng, nhìn chăm chăm hai mắt Tư Nam Tuyết, gằn từng chữ một: “Hoặc là ngươi định gạt ta vĩnh viễn?!”

Ánh mắt Tư Nam Tuyết run lên, thân mình trong nháy mắt cứng đờ, trầm mặc một lát, giọng điệu của hắn lộ ra một chút âm trầm: “Là Thiên Tầm nói cho nàng biết?”

Thiên Tầm! Thì ra nàng cũng biết. Sắc mặt Vân Tuyết Phi thay đổi, trấn tĩnh mặt ngoài cũng không duy trì nổi nữa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, dù sao Tư Nam Tuyết mới là chủ tử chân chính của nàng ta!

Con ngươi sắc bén nhìn chăm chăm Vân Tuyết Phi, thu phản ứng của nàng vào đáy mắt, suy nghĩ một chút, cho dù hắn chậm hiểu đến mấy cũng biết nàng tức giận có liên quan đến Bạch Tuyết Nhu.

Tur Nam Tuyết nhìn mặt nàng, lông mi thật dài hạ xuống, tạo nên một mảnh ám sắc, nghĩ đến khả năng nàng hiểu nhầm quan hệ giữa hắn và Tuyết Nhu, hắn cố gắng đè xuống khó chịu trong lòng, khuôn mặt ôn nhu nhất có thể, dịu dàng nói: “Phi nhi, ta không lừa nàng, có phải nàng đã hiểu lầm ta chuyện gì đó rồi đúng không?”

Vân Tuyết Phi nhìn chằm chằm mặt hắn, bỗng nhiên thấp giọng cười, chế nhạo nói: “Hiểu lầm? Một nam nhân để ý một nữ nhân như vậy, đáp án không cần nói cũng biết!”

“Vân Tuyết Phi!” Tur Nam Tuyết đề cao âm điệu, sắc mặt có chút âm trầm: “Nàng nhất định phải dùng giọng điệu âm dương quái khí để nói chuyện với ta sao?”

Trời đã vào cuối thu, gió thổi từng trận lạnh buốt, nhánh cây lay động phát ra tiếng kẽo kẹt, tiếng lá cây ngẫu nhiên bay xuống cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Vân Tuyết Phi đứng dậy, cởi áo choàng để xuống mép giường, sau đó đi đến cạnh bàn, rót cho mình một cốc trà nóng, từ từ uống, không nói một câu nào.

Tur Nam Tuyết cảm thấy vô lực, nhìn chằm chằm nữ tử khiến hắn tức giận cả người đều không thoải mái này, hắn ngày nhớ đêm mong muốn trở về bên cạnh nàng, nhưng chưa từng nghĩ đến, đón chờ hắn lại là cảnh tượng như thế này.

Xem ra hôm nay nếu không giải thích rõ ràng, những ngày sau của hắn nhất định sẽ rất khổ sở. Hắn trực tiếp đi đến trước bàn, ngồi xuống vị trí đối diện với nàng, duỗi tay cầm lấy bình trà tự rót cho mình một ly.

“Quan hệ giữa ta và Tuyết Nhu ta đã từng nói với nàng một lần rồi, ta

với nàng ta không hề có quan hệ nam nữ. Điểm này thì ta có thể cam đoan, người ta yêu chỉ có một mình nàng!”Tur Nam Tuyệt nâng mắt, nhìn Vân Tuyết Phi một cái, lời nói rõ ràng chân thành. Đáng tiếc, lúc này lại không thể khiến Vân Tuyết Phi cảm động dù chỉ một chút!

Nàng vẫn yên tĩnh ngồi ở chỗ cũ, khuôn mặt trắng nõn quen thuộc được ánh trăng chiếu rọi, lông mi thật dài rũ xuống, lại ản ản có một chút tăm tối.

Vân Tuyết Phi như vậy khiến hắn cảm thấy thật xa vời, giống y như hạt cát, tưởng chừng đã nắm chặt trong lòng bàn tay, lại đột nhiên phát hiện không biết từ lúc nào đã bay đi mất.

Thần sắc hắn trở nên ngưng trọng, giống như đang tìm từ ngữ cho thích hợp, một lúc lâu sau mới nói: “Bạch Tuyết Nhu là chính phi của Hạ Hầu Thuần. Lúc trước Hạ Hầu Thuần về kinh chỉ dẫn theo Tiết Nhã, đó là bởi vì Tiết gia sau lưng nàng ta. Tuy rằng bây giờ Tiết gia không tham dự triều chính, nhưng nó vẫn là gia tộc trăm năm, cực kì có lực ảnh hưởng. Hạ Hầu Thuần tuy rằng thích Bạch Tuyết Nhu, nhưng Tiết gia sẽ không để một nữ nhân không có thân phận đề lên đầu Tiết Nhã, hưởng chi hiện tại Tiết Nhã còn đang mang thai!”

“Ha ha, người đúng là lo lắng chu toàn cho nàng ta nha~” Vân Tuyết Phi nghiêng đầu, liếc mắt hắn một cái, ánh mắt kia rõ ràng hàm chứa thâm ý.

Tur Nam Tuyệt cực kì miễn cảm nắm bắt được thâm ý của nàng, hắn nhăn mày, sắc mặt càng không tốt: “Dù sao nàng ta cũng cùng ta lớn lên, ta không thể để nàng chết đi như vậy được!”

“Sống chết của nàng đã có Hạ Hầu Thuần quan tâm, người chen một chân vào giữa làm gì!” Vân Tuyết Phi đặt chén trà xuống bàn, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

“Hạ Hầu Thuần thích Bạch Tuyết Nhu, nhưng hắn càng thích quyền thế hơn, nếu không phải lúc đó ta đến đúng lúc, nàng ấy đã chết trong độc kế của muội muội tốt của nàng rồi!” Môi mỏng mím lại, quanh thân tràn ngập hàn khí.

“Muội muội tốt của ta đối xử với người trong lòng của ngươi như vậy, ngươi có phải rất đau lòng? Sau đó muốn xử lí ta vì Tuyết Nhu của ngươi báo thù?” Trong mắt Vân Tuyết Phi hiện lên một chút mỉa mai, trong lòng cực kì không thoải mái, nàng và Tiết Nhã có quan hệ huyết thống không thể xóa nhòa, nhưng đó là kiếp trước! Hắn dựa vào cái gì mà đổ hết tức giận lên người nàng?!

Tur Nam Tuyết cẩn thận quan sát sắc mặt nàng, mày nhăn lại nói: “Phi nhi, ta không có ý đó!” Nguyên bản hắn muốn dỗ dành nàng cho tốt, nhưng mà cứ tiếp tục thế này, tình huống sẽ càng không tốt. Bây giờ phía trước có Hạ Hầu Cảnh, phía sau có Hạ Hầu Thuần, hắn nhất định phải giữ nàng thật chặt, nếu không hơi lơ là một chút cũng có thể bị đánh cắp mất, hắn có hối hận cũng không kịp.

“Tur Nam Tuyết, ta cũng không phải người lãnh huyết, nếu như ngươi nói trước với ta một tiếng rồi đi cứu nàng ta, ta nhất định sẽ không gây rối vô cớ!” Vân Tuyết Phi nhìn khuôn mặt khẩn trương của hắn, chậm rãi xoay người đi đến cửa. Tur Nam Tuyết còn chưa phản ứng lại, nàng đã mở cửa lớn ra, khuôn mặt không biểu cảm, nói: “Thời gian cũng không còn sớm, ngươi về trước đi, ta muốn nghỉ ngơi!”

Cửa vừa bị kéo ra, hơi lạnh lập tức tràn vào trong phòng, một chút ấm áp vừa dâng lên cũng bị xua tan.

Không khí tuy rằng lạnh lẽo, nhưng ánh mắt càng thêm lạnh lẽo của Vân Tuyết Phi càng khiến cho lòng hắn bất an hơn. Tur Nam Tuyết

nhìn thoáng qua bóng đêm ngoài kia, tiếp tục nói với Vân Tuyết Phi: “Ta không cố ý lừa gạt nàng, chỉ là ta cảm thấy chuyện này không đáng nhắc đến. Ta chỉ đưa nàng ta từ An Dương về kinh thành rồi giao cho Hạ Hầu Thuần, sau đó sẽ không bao giờ quản chuyện của nàng ta nữa!”

Vân Tuyết Phi quay đầu đi, không thèm nhìn bộ dáng lấy lòng của hắn. Một lát sau, nàng vẫn không thấy hắn có động tĩnh gì, ngồi yên ở chỗ cũ mới có chút không kiên nhẫn: “Người mệt mỏi, ta cũng mệt mỏi, mỗi người về phòng nghỉ ngơi trước đi, chuyện tình của người với Bạch Tuyết Nhu sau này ta cũng không muốn biết, chúng ta cứ như vậy đi!”

Trong lòng Tư Nam Tuyết nhảy dựng, ánh mắt lóe lên, trong mắt hiện lên một chút tức giận: “Cứ như vậy? Vân Tuyết Phi, ta không làm chuyện gì có lỗi với nàng cả, nàng muốn vứt bỏ ta cùng Hạ Hầu Cảnh song túc song phi? Ta nói cho nàng biết, đừng có mơ!”

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng lập tức yên lặng. Tư Nam Tuyết nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, ngờ ngác không dám nói gì nữa.

Bàn tay nàng vẫn nắm chặt khóa cửa, nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, bình thản nói: “Để yên cho ta hết giận, bây giờ ta muốn đi ngủ, có chuyện gì lúc khác lại nói!”

Tư Nam Tuyết biết hôm nay nàng đang nổi nóng, vừa rồi hắn nói chuyện có chút quá đáng, nhìn nữ tử đang cố nén giận, hắn thở dài một hơi, thẳng tắp đứng dậy: “Nếu đã vậy, ta liền đi trước. Phi nhi, ta không phải cố ý giấu nàng, lần này là ta không đúng, nàng đừng tức giận. Ta cam đoan sau này có đi đâu, nhất định sẽ nói cho nàng biết đầu tiên!”

Vân Tuyết Phi bỏ qua ánh mắt khẩn cầu của hắn, lạnh lùng nhắc

nhờ: “Người có thể đi rồi!”

Cho dù trong lòng rất luyến tiếc, nhưng hắn cũng biết là mình đuối lí. Nhấc chân đi đến cửa, nhẹ giọng nói với Vân Tuyết Phi: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta lại đến tìm nàng!”

Đợi đến khi tiếng bước chân càng ngày càng xa, cuối cùng không nghe thấy nữa, Vân Tuyết Phi mới quay đầu, ngơ ngác nhìn bóng đêm thâm lãnh, trong lòng phiền muộn, nghĩ đến Tư Nam Tuyết, lại nghĩ đến Hạ Hầu Cảnh...

Đêm nay đã định trước là một đêm khó ngủ, trong một góc khác của hoàng cung, tiếng khóc thâm lương vang lên, từng tiếng đều cực kì bi thương.

“Các người cúi hết cho bản cung, cúi!” Ánh mắt Tiết Nhã nổi lên một chút huyết sắc, nhìn bọn nha hoàn cúi đầu trầm mặc trước mắt, oán khí đối với Hạ Hầu Thuần đều trút lên người bọn họ.

“Thái y nói, bây giờ ngài đang có dấu hiệu sảy thai, thỉnh Nhã trặc phi bảo trọng thân thể!” Khẩu nhi đứng một bên cẩn thận khuyên bảo, trong mắt lại là một mảnh lạnh nhạt.

“Hắn hoàn toàn không để ý đến đứa bé trong bụng ta, hắn chỉ quan tâm con hồ ly tinh kia!” Tiết Nhã bi thương khóc lóc kể lể, nước mắt rơi xuống như trân châu đứt dây.

“Vì cái gì, vì sao nàng ta không chết đi!” Ánh mắt Tiết Nhã ác độc, chỉ cần Bạch Tuyết Nhu chết đi, Hạ Hầu Thuần sẽ chậm rãi quên đi nàng ta, sau đó yêu nàng, giống như vị đích tử Tiết Phi kia. Tiết Phi chết đi, nàng ta mới có thể trở thành Tiết gia đích nữ!

Chương 134: Các loại tâm tư

Khấu Nhi vội vàng tiến lên, ngăn trở tầm mắt của đám nha hoàn, nháy mắt ra hiệu với Tiết Nhã, nhỏ giọng nhắc nhở: “Nhiều người nhiều tai mắt, xin Nhã Trắc Phi hãy cẩn thận lời nói!”

Sau khi Tiết Phi chết đi, Tiết Nhã chính là tiểu thư duy nhất của Tiết Gia. Vì Hạ Hầu Thuần, nàng không tiếc vứt bỏ tôn nghiêm, hạ mình làm trắc phi của hắn. Nói không dễ nghe thì cũng chỉ là một thị thiếp mà thôi.

Vì khiến Hạ Hầu Thuần vui vẻ, rõ ràng nàng không thích Bạch Tuyết Nhu, vẫn cùng nàng ta tử muội tình thâm. Cho dù có bị uất ức lớn thế nào, trước mặt Hạ Hầu Thuần cũng chưa từng nói một câu bất mãn. Nàng vẫn cho rằng, chỉ cần nàng thu hồi mũi nhọn, toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho hắn, hắn sẽ nhìn thấy điểm tốt của nàng. Nhưng mà không có, trong lòng hắn chỉ có Bạch Tuyết Nhu, cho dù nàng có làm tốt đến mức nào, hắn cũng sẽ không bố thí cho nàng nửa phần tình cảm. Biểu hiện của Hạ Hầu Thuần hôm nay, khiến cho trái tim nàng triệt để rét lạnh.

Đau rát trên mặt nhắc nhở nàng đã phải chịu khuất nhục thế nào, ngón tay nắm chặt đệm giường trở nên trắng bệch, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt lạnh lùng trào phúng của hắn, mà suýt chút nữa...con của nàng đã không còn nữa.

“Cẩn thận? Vì sao ta phải cẩn thận?” Tiết Nhã cười lạnh, trong mắt không che giấu được hận ý ngập trời. Ở bên ngoài phải chịu uất ức cũng thôi đi, đây là địa bàn của nàng, lẽ nào ngay cả một câu oán giận cũng không thể nói?

“Khấu Nhi, người đứng sang bên cạnh đi, đừng đứng chắn tầm nhìn của ta!” Ánh mắt Tiết Nhã trở nên nghiêm khắc, lạnh giọng ra lệnh.

Ánh mắt Khấu Nhi lướt qua một tia sáng, há mồm định nói gì đó, cuối cùng vẫn ngậm miệng, cung kính đứng sang bên.

Hai mắt Tiết Nhã nheo lại, ánh mắt đảo qua một phòng cung nữ, âm thanh bỗng dừng trở nên âm trầm: “Cho các người vào phòng trong hầu hạ ta, chứng minh ta tin tưởng các người, hy vọng các người hiểu rõ thân phận của mình, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Cho dù ta chỉ là Trắc Phi, địa vị trong phủ so ra kém vương phi, nhưng mà ở ngoài vương phủ, ta còn là đích nữ duy nhất của Tiết Phủ, điểm này, ngay cả Vương Phi cũng không bằng!”

Nàng hơi hơi ngẩng cổ, ánh mắt lạnh lẽo lộ ra cao ngạo và miệt thị, cho dù sắc mặt tái nhợt, vẫn không che dấu được lệ khí trong lời nói: “Kẻ nào dám phản bội ta, thì chính là đối đầu với cả Tiết Phủ, bao gồm cả người nhà của các người, cũng chỉ có một con đường chết!”

Tiếng nói vừa dứt, đám cung nữ đang run bần bật đồng thời quỳ xuống, trong giọng nói tràn ngập sợ hãi: “Chúng nô tỳ không nghe thấy gì cả, chúng nô tỳ thề sống chết nguyện trung thành với Nhã Trắc Phi!”

Ánh mắt Tiết Nhã sâu thẳm, khóe miệng cong lên một độ cung, vừa lòng gật đầu: “Khấu Nhi lưu lại, còn lại đều lui xuống hết đi, ai làm việc này, đừng có mà khua môi múa mép!”

“Vâng!” Âm thanh cung kính mang theo sợ hãi đồng loạt vang lên.

Đợi trong phòng chỉ còn lại hai người, Khấu Nhi bê chén thuốc an thai còn nóng đặt trên bàn đưa cho Tiết Nhã, giọng điệu tràn đầy

quan tâm: “Nàng ta dù sao cũng là chính phi của Vương gia, cho dù trong lòng ngài không thoải mái, nhưng vì tiểu vương gia, ngài cũng nhất định phải nhin!”

Tất cả sự tình phát sinh hôm nay đều thoát ly khỏi khống chế của nàng. Vốn nàng tính toán cùng Hộ Quốc Vương Phi cùng nhau diệt trừ Bạch Tuyết Nhu, sau đó dựa vào mẫu bằng tử quý, ngồi trên cái ghế Vương Phi chỉ còn là vấn đề thời gian. Nhưng mà qua buổi tối hôm nay, nàng không thể không suy tính lại một lần nữa. Hạ Hầu Thuần hoàn toàn không đặt nàng trong mắt, nếu Tiết gia thật sự nâng đỡ hấn lên ngôi Hoàng Đế, chờ đến ngày hấn đủ lông đủ cánh, Tiết gia sẽ không còn bất kì tác dụng gì nữa. Đến lúc đó, chỉ sợ hai mẹ con nàng sẽ chẳng còn chốn dung thân!

Tiết Nhã tiếp nhận chén thuốc Khấu Nhi mang đến, dùng muỗng múc hai thìa đưa đến bên miệng. Thuốc đắng chày vào trong cổ họng, lông mày của nàng cũng không hề nhíu dù chỉ một chút. Cảm nhận được phần bụng lạnh lẽo có thêm một chút ấm áp, nàng tựa vào đầu giường, nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên mặt vẫn không tiêu tán được vẻ tăm tối.

“Nhin? Ta đã nhin mấy năm nay rồi!” Tiết Nhã âm đạm cười, trong mắt lướt qua vẻ châm chọc, khế hừ một tiếng: “Ta nương nhin còn ít sao? Ta lui một bước nàng ta lại tiến thêm một bước. Hạ Hầu Thuần vẫn luôn cho rằng Bạch Tuyết Nhu yếu đuối cần người che chở, nhưng hấn lại không biết rằng, nàng ta mới là nữ nhân tâm cơ sâu nhất!”

“Vương gia coi trọng Vương phi như thế, ngài muốn động thủ cũng không dễ dàng. Xét theo tình huống trước mắt, chỉ cần Vương Phi xảy ra chuyện, Vương gia nhất định sẽ đổ hết tội lỗi lên đầu trác phi!” Trong mắt Khấu Nhi hiện lên một tia sầu lo, nghiêm túc phân tích tình huống trước mắt.

Tiết Nhã nghe vậy sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, lo lắng của Khấu Nhi sao nàng lại không hiểu, nguyên bản cho rằng nhân cơ hội Bạch Tuyết Nhu một mình vào kinh mà sai người mai phục trên đường ám sát nàng ta, đến lúc đó giả trang thành một vụ giết người cướp của, ai cũng sẽ không hoài nghi là do nàng ra tay. Chẳng sợ Hạ Hầu Thuần nghi ngờ trong lòng, dù sao hắn cũng không có chứng cứ, cũng không thể làm gì nàng. Ai ngờ giữa đường lại nhảy ra một Tư Nam Tuyết, khiến cho kế hoạch của nàng trôi theo dòng nước, lại còn bị Hạ Hầu Thuần phát hiện!

“Bạch Tuyết Nhu...nữ nhân này không thể lưu. Nếu ta không thể tự mình động thủ, vậy thì mượn dao giết người cũng không sao!”Khóe môi Tiết Nhã hơi gợn lên, trong mắt hiện lên vẻ toan tính.

“Khấu Nhi nhìn chăm chú vào Tiết Nhã, trong đầu lướt qua muôn vàn suy nghĩ, cuối cùng cũng đoán ra đôi chút, nàng tiếp tục hỏi: “Trắc phi là muốn mượn tay Hộ Quốc Vương Phi...”

Tiết Nhã nhìn thoáng qua Khấu Nhi, cũng không tiếp lời nàng ta. Nàng vẫy vẫy tay, đi đến bên giường, nói thầm vào tai Khấu Nhi vài câu.

“Nô tỳ đi làm ngay!”Khấu Nhi cung kính đứng lên, nhắc chân đi ra bên ngoài.

oOo

Hôm sau, lúc tia sáng đầu tiên chiếu vào Trường Nhạc điện, Thiên Tầm bê chậu đồng đẩy cửa đi vào.

“Chủ tử ngủ có ngon không?”Thiên Tầm đặt chậu đồng xuống, không phát hiện ra sắc mặt khác thường của Vân Tuyết Phi, hai mắt sáng

quắc nhìn nàng.

“Tốt, sao lại không tốt? Giấc ngủ của ta luôn luôn rất tốt!” Giọng nói của Vân Tuyết Phi hơi lạnh lẽo, giọng điệu nhàn nhạt nói: “Người đề đề xuống rồi đi ra ngoài, ta muốn yên tĩnh một mình.”

Thiên Tầm sững sốt, ánh sáng trong mắt tiêu tán, nguyên bản cho rằng Vương Gia trở về, chủ tử sẽ cao hứng trở lại. Vì vậy nên hôm qua nàng mới dẫn Vân Tuyết Phi đến Ngự Hoa Viên một mình, bây giờ xem ra, chủ tử vẫn không vui. Hay là hai người cãi nhau?

Thiên Tầm nghĩ đến chuyện này, nàng mím môi, thử dò hỏi: “Nếu trong lòng người có chuyện gì không thoải mái, ngài cũng có thể nói với nô tỳ, dấu ở trong lòng khó chịu, nói ra sẽ tốt hơn nhiều!”

Vân Tuyết Phi dùng đầu ngón tay quấn một lọn tóc đen, nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, giọng điệu có chút âm trầm: “Thiên Tầm, từ lúc người theo ta đến giờ, ta luôn coi người là bằng hữu, có chuyện gì ta cũng nói với người, tin tưởng người, yêu quý người. Nhưng mà ta lại quên mất rằng, chủ nhân thật sự của người thủy chung vẫn là Tư Nam Tuyệt!”

Trong lòng Thiên Tầm nháy dựng, động tác trên tay cũng dừng lại, trong mắt hiện lên một chút hoảng loạn. Nàng vội vàng đến trước mặt Vân Tuyết Phi, áy náy nhìn nàng: “Chủ tử, ta không phải cố ý gạt người, ta chỉ không muốn người và Vương Gia có hiểu lầm!”

“Hiểu lầm cái gì?” Vân Tuyết Phi xoay người, ánh mắt thẳng tắp đối diện với Thiên Tầm, cười nhạt nói: “Hắn hộ tống Bạch Tuyết Nhu về kinh là sự thật, là thanh mai trúc mã với nàng ta cũng là sự thật. Tình cảm mười mấy năm không dễ gì có thể thay thế, chuyện này ta hiểu được, ta càng biết Bạch Tuyết Nhu đối với hắn có ý nghĩa không bình thường!”

“Vương gia đối với Thuần Vương Phi chỉ có tình bằng hữu đơn thuần, điểm này Thiên Tâm có thể lấy đầu ra đảm bảo!” Ánh mắt Thiên Tâm nghiêm túc, giọng điệu có chút nặng. Thời gian nàng đi theo Vương Gia không hề ít hơn thời gian Bạch Tuyết Nhu quen biết Vương gia, đối với mối quan hệ của hai người này nàng cũng hiểu rõ. Tình cảm của Vương Gia đối với Bạch Tuyết Nhu không có tình yêu nam nữ, nếu thật sự có, hẳn đã không trơ mắt nhìn Bạch Tuyết Nhu gả cho Hạ Hầu Thuần.

“Giữa bọn họ không có tình yêu nam nữ, nhưng hẳn không thể vứt bỏ Bạch Tuyết Nhu cũng là sự thật!” Ánh mắt Vân Tuyết Phi ngưng lại, bên trong nhiễm lên một tầng ám sắc, mím môi nói: “Hắn và Hạ Hầu Thuần là hai phe đối lập, một cái Bạch Tuyết Nhu có thể khiến bọn họ cùng nhau uống rượu tâm tình, ảnh hưởng không hề nhỏ!”

“Rốt cuộc bọn họ đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, hoàn toàn cắt đứt liên quan là không có khả năng!” Thiên Tâm vắt hết óc trấn an: “Trước kia Thuần Vương còn ở trong kinh, Vương gia vẫn thường cùng hắn uống rượu tâm tình, không liên quan gì đến nữ nhân kia!”

“Được rồi, Thiên Tâm, đừng nói nữa, chúng ta đừng nhắc đến mấy người và sự tình không vui đó nữa!” Vân Tuyết Phi lên tiếng ngăn cản, nói sang chuyện khác: “Có tin tức về hành tung của Cảnh Vương gia sao?” Thời gian dài như vậy, vẫn không tìm được người, trong lòng Vân Tuyết Phi vô cùng nôn nóng. Nghe Tiêu Nhụy Vũ nói hắn bị trọng thương, ngày nào Hạ Hầu Cảnh chưa trở về, ngày đó trái tim nàng không thể an ổn được.

“Đã rút ngắn phạm vi điều tra, hai ngày trước có người nói đã nhìn thấy một nam tử tương tự Cảnh Vương gia ở Giang Châu, Bạch Phong đã phái người đến đó tìm.” Thiên Tâm cũng không tốt lại tiếp

tục nói đỡ cho Tư Nam Tuyết, dù sao nữ nhân vẫn luôn miễn cảm trong chuyện tình cảm, nàng cũng có thể lí giải tức giận của chủ tử.

“Tốt!” Vân Tuyết Phi gật gật đầu. lông mi thật dài dưới ánh mặt trời hơi lóe lên. Trầm mặc một lát, nàng mở miệng nói: “Thiên Tầm, nếu người thật sự coi ta là chủ tử, ta hy vọng ta có thể là chủ tử duy nhất của người. Có chuyện gì cũng không được gạt ta, cho dù là vì muốn tốt cho ta đi nữa. Ta có quyền lợi được biết!”

Thiên Tầm sừng sốt, lần này đúng là nàng làm sai, nàng cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó thần sắc cực kì nghiêm túc: “Chủ tử, thật xin lỗi, lần này là nô tỳ không đúng, sau này có chuyện gì nô tỳ nhất định sẽ cho người biết trước!”

Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng cười, gật gật đầu, u sầu trong mắt vẫn không hòa tan được: “Lúc này ta tin tưởng người, mong rằng người sẽ không làm ta thất vọng!” Bên người nàng ngoài Ngũ Trà ra, cũng không có nhiều thân tín. Thiên Tầm là nữ tử chí tình chí nghĩa, chỉ là không biết nàng có thể toàn tâm toàn ý với nàng hay không!

“Vương...Vương Gia!” Thiên Tầm ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy Tư Nam Tuyết đang đứng phía sau Vân Tuyết Phi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào người chủ tử. Khóe miệng mím lại, ần ần có chút tức giận.

Vân Tuyết Phi nghe vậy, cả người ngẩn ra, rồi sau đó xoay người, ánh mắt hờ hững. Bốn mắt chạm nhau, không khí tức khắc lâm vào trầm mặc.

“Người lui xuống trước đi!” Tư Nam Tuyết đột nhiên mở miệng, âm thanh nặng nề.

Thiên Tầm liếc nhìn Vân Tuyết Phi một cái, lập tức lui ra, đồng thời

đóng cửa lại.

Chương 135: Chung sống không hòa thuận

Trong phòng tĩnh lặng, hai người vẫn duy trì tư thế vừa rồi không nhúc nhích. Một lát sau, màu đen trong con ngươi Tư Nam Tuyết dần dần biến mất, khí tức lạnh như băng quanh người cũng dần dần tản đi. Hắn nhấc chân lên, chân thành đi về phía nàng, khóe miệng nở một nụ cười ấm áp còn xen chút lấy lòng, nhẹ giọng hỏi: “Đã ăn sáng chưa?”

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, nhìn Tư Nam Tuyết, lại nhìn ánh mắt ôn hòa và cứng chiều trước sau như một của hắn, trong con ngươi đen sáng ngời tất cả đều là bóng dáng của nàng, giống như chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra vậy.

Nàng không tự chủ nắm chặt bàn tay trong ống tay áo, mấp máy môi, lắc đầu nói: “Không muốn ăn!”

Con ngươi Tư Nam Tuyết trầm xuống, nhìn chăm chăm mặt nàng, thấy nàng cắn chặt cánh môi, lông mi thật dài cụp xuống tạo thành một mảnh bóng tối, tự nhiên hiểu rõ trong lòng nàng vẫn còn để ý chuyện Tuyết Nhu, chỉ là...Hắn nghiêm túc nói: “Không muốn ăn cũng phải ăn một chút, nhìn nàng ở hoàng cung mấy ngày mà đã gầy thành cái dạng gì rồi!”

Vân Tuyết Phi sừng sốt, khóe miệng lập tức lộ ra một nụ cười khổ, tự giễu liếc Tư Nam Tuyết một cái, hờ hững nói: “Đa tạ Vương gia đã quan tâm, chỉ là ta thực sự không có khẩu vị!”

Một tiếng Vương gia, ánh mắt Tư Nam Tuyết chợt lóe, nhìn về mặt

Vân Tuyết Phi không chút thay đổi, quả nhiên là tức giận, có chút bất đắc dĩ nói: “ Phi nhi, ta và Tuyết Nhu chỉ là bằng hữu bình thường, nàng gặp chuyện không may, ta sao có thể thản nhiên đứng nhìn?”

“ Vương gia quá lo lắng rồi, ta không tức giận, người muốn giúp ai cũng không cần cùng ta giải thích!” Vân Tuyết Phi tâm tư vừa động, dờn ánh mắt đi, thanh âm nhạt nhẽo.

Nhất thời, giữa nàng và hắn giống như bị ngăn cách bởi một vách tường trong suốt, Tư Nam Tuyết nhìn chằm chằm Vân Tuyết Phi hồi lâu, vẻ mặt ẩn chứa một chút rầu rĩ. Hắn khẽ thở dài một hơi: “ Không tức giận là tốt rồi, ta vào cung từ sáng sớm, còn chưa kịp dùng bữa sáng, nàng cùng ta ăn một chút?”

Vân Tuyết Phi nhú mày, sắc mặt không tốt nói: “ Vương gia có thể quay về Vương phủ dùng bữa, bây giờ ta một chút khẩu vị cũng không có...”

“ Ta nghe Bạch Phong nói, A Cảnh mất tích, tình huống không mấy lạc quan!” Tư Nam Tuyết đột nhiên lên tiếng cắt đứt lời nàng, liếc nhìn Vân Tuyết Phi sắc mặt biến đổi, hắn che dấu không vui trong đáy lòng, ánh mắt nặng nề, tiếp tục dẫn dụ nói: “ Chúng ta ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện, nghĩ cách mau chóng tìm được A Cảnh. Tiêu Nhị Vũ đồng ý với nàng tạm thời không động, nhưng A Cảnh là tâm bệnh của nàng, nàng ta nhất định sẽ ngầm sử dụng thủ đoạn, chúng ta phải nhanh chóng tìm được hắn, muộn một ngày là hắn gặp nguy hiểm thêm một ngày!”

Biết A Cảnh đang ở trong tình huống nguy hiểm, bây giờ không phải lúc đứng đây lãng phí thời gian với Tư Nam Tuyết, Vân Tuyết Phi hít một hơi thật sâu, kìm nén không vui trong lòng, lạnh lùng phân phó cung nhân đang đứng bên ngoài:

“Chuẩn bị bữa sáng”

Tư Nam Tuyệt cười một tiếng, đáy mắt nhiễm lên một chút đen tối. Hắn không nói thêm gì nữa, xoay người đi về phía bàn ăn, tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống. Thấy Vân Tuyết Phi vẫn đứng yên tại chỗ, hắn dịu dàng cười với nàng: “Phi nhi, sao còn đứng đó, mau tới đây ngồi bên cạnh ta, chúng ta cùng nhau dùng bữa!”

Vân Tuyết Phi không ngồi ở vị trí bên cạnh hắn mà đi tới phía đối diện với hắn ngồi xuống. Nhìn hành động của nàng, Tư Nam Tuyệt đương nhiên biết trong lòng nàng bài xích hắn, nhưng ít nhất nàng cũng nguyện ý ngồi ăn cơm với hắn, nên cho dù trong lòng hắn không vui cũng cố gắng nhịn xuống. Dù sao người sai trước là hắn, hơn nữa xét theo một hướng khác, nàng vì hắn quan tâm nữ nhân khác mà tức giận, điều này không phải đã nói rõ trong lòng nàng cũng có hắn sao?

Lúc Thiên Tầm mang món ăn và rượu đến, còn lo lắng quét mắt qua hai người một cái, sau đó mới cung kính lui ra ngoài. Tư Nam Tuyệt nhẹ nhàng cười, tự rót cho mình một ly rượu rồi một hơi uống cạn. Hắn cầm đũa trên bàn lên, trước hết gấp thức ăn vào trong bát của nàng. Vân Tuyết Phi trừng mắt nhìn hắn. Nam nhân này rõ ràng nhìn thấy sắc mặt khó coi của nàng, biết nàng không muốn nhìn thấy hắn, lại cứ cố tình tìm mọi cách lấy lòng nàng. Nhìn thức ăn hắn gấp đầy một bát, lại nghĩ tới hắn cũng đối xử tốt với Bạch Tuyết Nhu như vậy, khẩu vị khó khăn lắm mới có lại biến mất.

Dưới ánh mắt chờ mong của hắn, nàng nhắc đũa, gấp đồ ăn chuẩn bị đưa vào miệng, nhưng vừa nhìn Tư Nam Tuyệt ngồi đối diện, nàng lại đột nhiên dừng động tác, thả đồ ăn vào bát lại. Vân Tuyết Phi nhìn người đối diện, sắc mặt nặng nề: “Hôm qua Thiên Tầm nói hắn nhìn thấy một người giống A Cảnh xuất hiện ở Giang Châu, ta muốn tự mình tới đó tìm.”

“Ta đi cùng với nàng.” Hơi thở xung quanh Tư Nam Tuyệt trong nháy mắt trở nên âm trầm, bàn tay dưới gầm bàn nắm thật chặt, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng.

Lần này Vân Tuyết Phi cũng không cự tuyệt đề nghị của hắn, nàng nhẹ nhàng gật đầu: “Được!” Vì an toàn của A Cảnh, nàng không thể vì tức giận của bản thân mà cự tuyệt sự giúp đỡ của Tư Nam Tuyệt. Có hắn đi cùng, cơ hội tìm được A Cảnh sẽ lớn hơn nhiều, hơn nữa nàng cũng không biết Tiêu Nhụy Vũ sẽ giở thủ đoạn gì.

“Bây giờ thì ăn cơm trước!” Tư Nam Tuyệt che giấu không vui trong đáy lòng, sau khi nói câu này liền im lặng không mở miệng nữa.

Vân Tuyết Phi cúi đầu, cũng yên tĩnh ngồi ăn cơm, nàng tự nhiên biết trong lòng hắn khó chịu, nhưng mà nàng cũng không có ý định giải thích gì với hắn. Có lẽ ngay từ đầu, nàng và hắn đã không thích hợp ở cùng một chỗ. Kiếp trước đã từng bị phản bội khiến cho nàng không còn lòng tin với chuyện tình cảm nữa. Nếu hắn không thể cho nàng cảm giác an toàn và tin tưởng, vậy thì thay vì trong lòng nghi kỵ lẫn nhau, còn không bằng mau chóng tách ra.

Tin tức Tư Nam Tuyệt tới Trường Nhạc cung, Thái Hậu đương nhiên đã sớm được ám vệ báo lại. Tất cả mọi chuyện đều phát triển đúng theo kế hoạch của nàng, nghĩ vậy, Tiêu Nhụy Vũ vui vẻ nhếch khóe môi.

“Mẫu hậu, Nhu nhi vừa tới kinh thành, nhi thần muốn dành ra vài ngày nghỉ ngơi để dẫn nàng đi thăm thú xung quanh một chút.” Hạ Hầu Thuần đưa mắt nhìn Bạch Tuyết Nhu dịu ngoan đang đứng bên cạnh, hắn cầm lấy bàn tay mềm mại tinh tế của nàng ta, thành khẩn nói với Tiêu Nhụy Vũ.

Nhìn nữ nhân mắt ngọc mày ngài, da thịt trắng nõn đang đứng trước mắt, Tiêu Nhụy Vũ nhíu mày không vui. Ánh mắt nàng chuyển qua khuôn mặt thành khẩn của trưởng tử: “Ta nghe nói đêm qua Nhã Nhi thiếu chút nữa sảy thai, người làm phu quân của nàng còn có tâm tình đi dạo! Có thời gian thì ở bên cạnh chăm sóc nàng cho tốt. Đứa bé trong bụng nàng là trưởng tử của người, không được phép qua loa. Ai gia còn chờ ôm cháu trai!”

Giọng nói thanh lãnh, trong lạnh nhạt lộ ra khí tức cao quý, nhưng lời nói lại giống như băng nhọn đâm vào trong lòng Bạch Tuyết Nhu, khiến toàn thân nàng ta trở nên lạnh lẽo. Phu quân, hẳn là Tiết Nhã phu quân, vậy phu quân của nàng là ai? Nàng rõ ràng là chính phi của Hạ Hầu Thuần, nhưng mà ở trong mắt vị Thái Hậu tôn quý này, nàng ngay cả một cái trác phi cũng không bằng!

“Nhu Nhi vừa vào kinh, không quen thuộc với cảnh vật nơi đây, nhi thần dẫn nàng đi dạo xung quanh một chút, còn Nhã Trác Phi, mẫu hậu không cần lo lắng, thái y đã nói hài tử trong bụng nàng không có việc gì. Chỉ cần sau này Nhã Trác Phi an phận một chút, hài tử trong bụng nàng sẽ bình an ra đời!” Hạ Hầu Thuần tự nhiên cảm nhận được bàn tay lạnh lẽo trong tay mình. Hắn biết nàng đã chịu ủy khuất, nhưng mà vì tương lai của bọn họ, bây giờ hắn chỉ có thể để nàng nhẫn nhịn một chút.

“Đó là con trai người, trưởng tử của người!” Âm thanh Tiêu Thái Hậu lạnh lùng, giống như rắc lên một tầng sương: “Sao người có thể coi như trò đùa được? Tiết gia sau lưng Nhã Nhi vẫn luôn nhìn chăm chăm từng động tĩnh của người, không chấp nhận được nửa điểm sai lầm. Người đừng tưởng ta không biết, đêm qua nếu không phải người phát giận với nàng, lại đánh nàng một cái tát, nàng sao có thể suýt nữa sảy thai?”

“Nếu mẫu hậu biết nhi thần đánh nàng một cái tát, vậy khẳng định

ngài cũng biết nguyên nhân ta đánh nàng. Nữ nhân ác độc như rắn rết như nàng, ta Hạ Hầu Thuần khinh thường nàng sinh nhi tử cho ta!” Hạ Hầu Thuần càng thêm nắm chặt bàn tay mềm mại trong tay, lửa giận ngưng tụ trong đáy mắt. Chỉ cần nghĩ đến vì nữ nhân kia mà hấn suýt nữa mất đi nữ nhân hấn yêu nhất, hấn liền hận không thể giết nàng!

Bang một tiếng, Tiêu Nhụy Vũ đặt mạnh chén trà xuống bàn, âm thanh trở nên âm trầm: “Hổ ác còn không ăn thịt con. Trong bụng nàng đúng là hài tử của ngươi, ngươi phải bảo vệ chiếu cố cho ai gia, nàng bây giờ là đích nữ duy nhất của Tiết gia, nói không dễ nghe, cường cường liên hợp, cho dù ngươi không thích nàng, nhưng mà vì Tiết gia cường đại sau lưng nàng, ngươi cũng phải dùng khuôn mặt tươi cười đón chào nàng cho ta!”

Cả người Bạch Tuyết Nhu trong giây lát cứng đờ, giống như bị đá kích không thể tiếp thu, nhưng mà chỉ một lát, nàng liền lấy lại bình tĩnh, vươn một bàn tay khác, đặt trên mu bàn tay Hạ Hầu Thuần, ôn nhu nói: “Thái Hậu nói đúng, Nhã Trắc Phi dù sao cũng là người của Vương Gia, đứa bé trong bụng nàng cũng là trưởng tử của Vương gia, không thể qua loa được!”

“Tuyết Nhu...ngươi...”Hạ Hầu Thuần quay đầu, nhìn thật sâu vào nữ nhân cố giả vờ kiên cường trước mắt, hấn có thể nhìn thấy bi thương trong đáy mắt nàng, còn có hơi tự giễu...

“Thuần Vương Phi, ngươi có thể nghĩ như vậy thì tốt, Thuần Nhi dù sao cũng là người làm đại sự, không có khả năng vĩnh viễn chỉ có một nữ nhân là ngươi. Ngươi phải hiền đức rộng lượng một chút, đợi Nhã Nhi sinh hài tử xong, ngươi và Thuần Nhi cũng sinh tiếp một đứa, về sau ngươi và nàng hầu hạ nhi tử của ta cho tốt, vinh hoa phú quý sẽ không thiếu phần ngươi!” Tiêu Nhụy Vũ nhẹ nhàng vuốt ve kim giáp ở ngón tay út, ánh mắt sâu kín, khóe miệng nhếch lên một

nụ cười uy nghiêm.

“Mẫu hậu, người không thể...”

Hạ Hầu Thuần còn muốn nói gì, nhưng bàn tay lại bị kéo một cái. Hắn nhìn theo hướng cánh tay, thấy Bạch Tuyết Nhu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, mềm mại năn nỉ, ý bảo hắn đừng tranh cãi với Thái Hậu nữa.

Hai mắt lóng lánh ánh nước kia làm cho trong lòng Hạ Hầu Thuần bực bội, hắn không nghĩ tới mẫu thân hắn luôn kính yêu sẽ làm khó Tuyết Nhu như vậy. Sớm biết thế này, hắn đã không dẫn Tuyết Nhu đến đây thịnh an.

Tiêu Nhụy Vũ biết tính tình đứa con trai này, cũng biết nếu lại tiếp tục bức bách hắn kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại. Vờ kịch hôm nay nàng làm cũng chỉ là muốn cho Bạch Tuyết Nhu xem.

“Tuyết Nhu cũng vừa tới, Thuần Nhi bồi nàng đi dạo trước, nhưng cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia, chờ đến tối, người lại đến chỗ Nhã Nhi ngủ lại.” Vừa dứt lời, Tiêu Thái Hậu mệt mỏi xoa xoa thái dương, không để ý ánh mắt kháng cự của Hạ Hầu Thuần, trực tiếp đứng lên đi vào phòng trong.

Nơi này hơi thở áp lực, Bạch Tuyết Nhu không muốn ở đây thêm một chút nào nữa. Nàng nắm tay Hạ Hầu Thuần, nhanh chóng rời khỏi Thọ Ninh cung, đợi đến khi dừng lại bước chân mới nhẹ nhàng thở hồn hển.

“Nhu Nhi, thật xin lỗi, ta không nên dẫn nàng đến Thọ Ninh Cung!” Hạ Hầu Thuần cúi đầu, ánh mắt tràn ngập hối hận.

Bạch Tuyết Nhu rũ mắt, lẳng lặng nhìn nền đá dưới chân, trầm mặc

một lát, nàng nhẹ giọng nói: “Chàng đi thăm Nhã Trắc Phi trước đi!”

“Nhu Nhi, nàng giận ta?” Hạ Hầu Thuần cẩn thận hỏi, trong con ngươi sáng ngời hiện ra một chút lấy lòng.

“Không có!” Bạch Tuyết Nhu lập tức phủ nhận, nếu nàng muốn hận, cũng chỉ có thể hận chính bản thân mình. Con đường này là do chính nàng tự chọn, nàng không có tư cách oán hận ai.

“Bây giờ ta qua đó nhìn nàng ta một chút, buổi tối ta lại dẫn nàng xuất cung chơi!” Hạ Hầu Thuần suy nghĩ một chút, muốn hấn ở lại qua đêm với nữ nhân kia là không có khả năng, nhưng mà vẫn phải đi thăm nàng ta một chút, tránh cho nàng ta lại làm ra chuyện tốt gì!

“Nhu Nhi, nàng chăm sóc bản thân thật tốt, nếu mệt mỏi thì trở về đợi ta, ta rất nhanh sẽ trở lại!” Sau khi nghiêm túc dặn dò, Hạ Hầu Thuần lền nhắc chân rời đi.

Rốt cuộc không nghe được tiếng bước chân nữa, Bạch Tuyết Nhu mới ngẩng đầu, trong mắt một mảnh âm lãnh.

Tur Nam Tuyệt ăn cơm xong, liền bắt Vân Tuyết Phi phải tản bộ tiêu thực cùng hấn, nhưng mà đột nhiên, lại nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Cẩn thận lắng nghe, sắc mặt Tur Nam Tuyệt biến đổi, âm thanh này cực kì quen thuộc với hấn!

Chương 136: Trong lòng hấn chỉ có ta(1)

Vừa nhắc chân muốn bước đến chỗ phát ra tiếng khóc, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, bước chân dừng lại, biểu cảm khác thường trên mặt cũng nhanh chóng biến mất, giống như vô hình.

“Chúng ta trở về đi!” Tư Nam Tuyết nghiêng đầu nhìn Vân Tuyết Phi một cái, giả bộ không chút để ý, duỗi tay muốn nắm tay Vân Tuyết Phi trở về.

Nhưng đúng lúc hai bàn tay sắp chạm nhau, ánh mắt Vân Tuyết Phi chợt lóe, thân thể nhẹ nhàng nghiêng về một bên, né tránh bàn tay của hấn.

“Không đi nhìn nàng sao?” Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng ngẩng đầu cười, ý cười không đạt đến đáy mắt, âm thanh vừa rồi nàng chỉ nghe duy nhất một lần nhưng lại gieo trong lòng nàng một cây gai.

“Người muốn ta đi?” Tư Nam Tuyết chậm rãi quay đầu, nhíu mày nhìn Vân Tuyết Phi, cảm giác trống rỗng trong tay làm hấn nhíu mày không vui: “Ta nhớ rõ nàng rất để ý chuyện ta đi gặp nàng ta!” Chuyện đi huyện An Dương lần này, nàng còn chưa tha thứ cho hấn. Sao hấn có thể cố ý làm chuyện khiến nàng không vui?

Khóe miệng Vân Tuyết Phi lộ ra thần sắc trào phúng, thấy giọng nói hấn bình tĩnh, sắc mặt bình tĩnh, nhưng một chút mất tự nhiên lướt qua đáy mắt hấn vừa rồi nàng cũng nhìn rất rõ.

“Người muốn đi gặp nàng thì cứ đi đi, ta không phải người không

hiểu lí lẽ!” Vân Tuyết Phi nhìn Tư Nam Tuyết một cái thật sâu, rũ mi mắt xuống, giọng nói lạnh lùng: “Huống hồ chuyện tới An Dương người cũng có thể thoải mái làm, bây giờ cần gì phải lộ vẻ khó xử...”

Dừng một chút, nàng đột nhiên xoay người, đặt tay lên ngực hấn, cảm nhận nhịp tim đập hữu lực, ánh mắt chế nhạo: “Hơn mười ngày kia chuyện muốn phát sinh thì cũng đã phát sinh, bây giờ ta mới phòng bị thì còn có ý nghĩa gì?”

Ys tứ chiêm chọc ben trong lời nói kia, Tư Nam Tuyết sao có thể nghe không hiểu? Hấn nhăn mày, khóe miệng lộ ra ý cười khổ, bắt lấy bàn tay trên ngực, gắt gao nắm lấy, có chút bất đắc dĩ và sùng nịch nói: “Phi nhi, chuyện đi An Dương lần này ta không nói trước cho nàng biết, ta thật sự biết lỗi rồi. Nhưng mà ta và Tuyết Nhu không có gì cả, chỉ là quan hệ bằng hữu đơn thuần, nàng mới là thể tử của ta, là người ta sẽ nắm tay cả đời, điểm này vĩnh viễn cũng không thay đổi!”

Cuối mùa thu, không khí có chút ẩm ướt âm lãnh, cảnh vật tinh xảo dưới ánh nắng nhạt nhẽo lộ ra thê lương, toàn bộ hoàng cung vừa nghiêm trang lại vừa áp lực.

Trước đây nếu nghe được lời thề này của hấn, có lẽ nàng còn có chút cảm động, nhưng mà bây giờ giữa nàng và hấn đã nhiều thêm một kẻ thứ ba, dù thế nào nàng cũng không thuyết phục được bản thân mình tin tưởng hấn.

Vân Tuyết Phi mím môi, nghiêng đầu không nhìn Tư Nam Tuyết nữa, rút tay ra, giọng điệu có chút buồn bã: “Người đi nhìn nàng đi, ta tự trở về một mình!”

Dứt lời, nàng lập tức xoay người, trong ánh mắt không tha của hấn mà chuẩn bị nhấc chân rời đi.

“Nam Tuyết, sao ngươi lại ở đây?” Bạch Tuyết Nhu lộ ra thần sắc kinh ngạc, cẩn thận lắng nghe lại có thể phát hiện ra ẩn sâu trong đó là một chút vui sướng.

Giọng nói mang theo chút âm mũi khàn khàn mị hoặc truyền tới từ phía sau, trong lòng Vân Tuyết Phi lộp bộp, bước chân đang rời đi cũng dừng lại, thân mình cứng đờ.

“Mới vừa dùng bữa sáng, thuận tiện bồi Phi nhi đi dạo!” Khóe môi Tư Nam Tuyết gợn lên một độ cong, thanh âm ôn nhuận cực kì dễ nghe, cả người chìm trong một hào quang ấm áp.

Mặc váy áo màu lam nhạt, bên ngoài khoác một tầng voan mỏng trắng tinh, khắc họa toàn bộ dáng người thướt tha của nàng ta, nàng ta như bừng tỉnh cười: “Vị này chính là Vương Phi của huynh đúng không? Vân muội muội, đêm qua chúng ta vừa gặp nhau!”

Vân Tuyết Phi cũng không làm ra vẻ, nàng ta đã gọi nàng thân thiết như vậy, nàng cũng ngại giả bộ thờ ơ, yếu điệu xoay người, trừng mắt liếc Tư Nam Tuyết đang cười nhạt kia một cái, sau đó chuyển ánh mắt về phía Bạch Tuyết Nhu đang mỉm cười ôn nhu.

So với buổi tối đen thui, lúc này dưới ánh sáng mặt trời, nàng có thể nhìn rõ dung mạo của nữ nhân này.

Không thể phủ nhận, nữ nhân này lớn lên rất xinh đẹp, không thuộc về bất kì một loại đẹp nào nàng đã gặp qua. Nét đẹp của nàng ta trầm tĩnh lại mị hoặc, đặc biệt là ưu thương toát lên nơi đáy mắt, làm cho người ta không thể chán ghét được, ngược lại còn nổi lên lòng thương tiếc. Nữ nhân như vậy đáng giá nam nhân nâng niu trong lòng bàn tay mà sủng ái.

“Ta có thể an toàn đến bên cạnh A Thuần, ít nhiều là nhờ có Nam Tuyết giúp đỡ.” Bạch Tuyết Nhu gãi đúng chỗ ngứa, trên mặt mỉm cười ôn nhu, vành mắt ửng đỏ, lúc nào mặt mày cũng ẩn hiện một chút u sầu. Nàng ta yếu điệu đi đến trước mặt Vân Tuyết Phi, nắm lấy tay nàng: “Ta vẫn luôn tò mò, Nam Tuyết sẽ cưới một cô nương như thế nào?”

Tiếng nói vừa dứt, mắt đẹp trong suốt giống như phát sáng, như có như không liếc mắt nhìn Tư Nam Tuyết một cái, nhẹ nhàng nhướn mày: “Hắn người này trước giờ vẫn luôn trì độn ở phương diện tình cảm, bây giờ có muội chiếu cố hắn, ta làm tỷ tỷ cũng an tâm!”

Tỷ tỷ? Vân Tuyết Phi ngơ ngác nhìn nữ nhân ôn nhu trước mắt, sau đó hoài nghi nhìn Tư Nam Tuyết.

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của nàng, sắc mặt Tư Nam Tuyết bình tĩnh. Vân Tuyết Phi lại liếc mắt một cái nữa, trên mặt hắn lúc này có hài hước, có sủng nịch, cũng có thâm tình...

Hắn nhếch môi, không chút để ý giải thích: “Tuyết Nhu lớn hơn ta ba tuổi, cùng ta lớn lên, có thể xem như là tỷ tỷ của ta!”

Chương 136-2: Trong lòng hấn chỉ có ta(2)

Cả người Bạch Tuyết Nhu cứng đờ, ngay sau đó mau chóng khôi phục lại bình tĩnh, nàng ta gật đầu, cầm chặt tay Vân Tuyết Phi, âm mộ nói: “Đệ đệ này của ta từ trước tới nay chưa từng vừa mắt bất kì nữ tử nào, nay hấn để ý một người, ta cuối cùng cũng yên tâm, Tuyết Phi, ngươi và Nam Tuyết nhất định phải hạnh phúc.”

Sự thật là vậy? Vân Tuyết Phi nghĩ không thông, nàng nhớ rõ Tư Nam Tuyết đã từng nói hấn cùng Bạch Nhu Nhi đã qua lại với nhau một tháng, bây giờ nàng vẫn luôn để ý kĩ nữ nhân này, thế nhưng nàng ta đột nhiên biến thành tỷ tỷ của phu quân mình. Chuyện này quả thực quá hoang đường.

“Nhất định.” Vân Tuyết Phi liếc nhìn Tư Nam Tuyết ở phía sau, sắc mặt tốt lên đôi chút, nhẹ nhàng cười: “Bạch tỷ tỷ là một nữ tử am hiểu lòng người, Thuần Vương quả thật có phúc khí!”

Khen nàng ta thì có thể, cho dù không mấy thoải mái nhưng cũng không sao, nhưng tâm tình không mấy vui vẻ của nàng cũng sẽ không để nữ nhân trước mắt này biết.

“Tuyết Nhu, Hạ Hầu Thuần không ở bên cạnh ngươi sao?” Con ngươi Tư Nam Tuyết đảo một vòng vẫn không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, mày liền nhăn lại, ẩn ẩn tức giận.

“Không có!” Bạch Nhu Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, con ngươi vốn tràn đầy ý cười đột nhiên biến thành sự tĩnh mịch hoang vắng, giọng nói tràn ngập phiền muộn: “Thái Hậu có lệnh nói hấn đi bồi Nhã trắc phi.”

Nàng ta đứng ở nơi đó, ánh nắng chiếu xuống, phủ lên người Bạch Tuyết Nhu, ôn hòa như vậy, nhẹ nhàng giống như muốn theo gió mà bay đi.

“Người vừa đến kinh thành, lần đầu tiên tới hoàng cung, đáng lẽ lúc này hẳn phải ở bên cạnh người mới đúng!” Giọng nói Tư Nam Tuyết ôn nhuận, giống như đang nói đến một chuyện rất bình thường, nhưng Vân Tuyết Phi biết, hẳn đang bất mãn, thậm chí có chút tức giận.

“Hắn cũng là bất đắc dĩ!” Sắc mặt Bạch Tuyết Nhu hòa hoãn một chút, nhẹ nhàng thở dài một hơi, nở nụ cười với Tư Nam Tuyết: “Dù sao Nhã trác phi cũng đang mang thai, hẳn có nghĩ vụ phải quan tâm chăm sóc nàng, hưởng chi,...”

“Ta cũng biết hẳn là vì muốn tốt cho ta, Thái Hậu không thích ta, sau lưng Nhã trác phi lại có Tiết gia, nếu hẳn không làm bộ một chút, cuộc sống sau này của ta sẽ rất khổ sở!” Bạch Tuyết Nhu hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên tia thất vọng, miễn cưỡng nâng khóe miệng.

Vân Tuyết Phi sừng sốt một chút, không nghĩ tới nữ nhân trước mắt lại thiện giải nhân ý như vậy. Người nàng ta thích là Hạ Hầu Thuần, giữa nàng ta và Nam Tuyết thực sự chỉ là quan hệ bằng hữu đơn thuần, chẳng lẽ là nàng hiểu lầm? Nghĩ đến khả năng này, trong lòng nàng hơi chột dạ, một loại cảm giác xấu hổ dâng lên.

“Đây là con đường người tự chọn, người nhất định phải kiên trì đi tiếp!” Tư Nam Tuyết trầm mặc một lát, đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Cả người Bạch Tuyết Nhu run lên, sau đó khóe miệng hơi cong lên, gật gật đầu: “Ta biết, từ lúc ta lựa chọn ở bên cạnh hắn, ta chưa bao

giờ hối hận. Hẳn đối với ta rất tốt, lúc nào cũng sủng ái ta!”

Hạ Hầu Thuần, xét về tướng mạo, không sánh kịp phong thái như tiên của Tư Nam Tuyệt, vẻ ngoài tuấn mỹ tuyệt luân của Hạ Hầu Cảnh, dung mạo anh tuấn góc cạnh của Hạ Hầu Huyền. Trong kí ức của nàng, hẳn vĩnh viễn âm đạm, tầm thường. Tiêu Nhụy Vũ có hai nhi tử, Hạ Hầu Huyền vĩnh viễn đều thông tuệ, ưu tú, khiến cho ca ca của hắn càng trở nên mờ nhạt, tầm thường.

Nàng vốn dĩ cho rằng sau khi mình chết, Mộ Dung Thanh Y sẽ chiếm ngôi vị hoàng hậu vốn thuộc về nàng, cùng Hạ Hầu Huyền ân ái đến bạc đầu. Nàng chỉ có thể biến thành một đồng bạch cốt, hóa thành oán linh, hãm thân nơi địa ngục. Không ngờ, trên đời này đã không còn Mộ Dung Thanh Y, Hạ Hầu Huyền hối hận cầu xin tha thứ. Ông trời thật cuộc cũng mở mắt!

Chỉ là, nàng đột nhiên phát hiện thế giới này đã thay đổi rất nhiều, vốn là kẻ chỉ có thể đứng phía sau Tiết Phi, Tiết Nhã bây giờ không chỉ là trắc phi của Hạ Hầu Thuần, mà còn là Tiết gia đích nữ. Còn người vẫn luôn mang theo vẻ bề ngoài hiền lành ôn nhu, Hạ Hầu Thuần thế nhưng lại không phải kẻ đơn giản. Vậy trên đời này, rốt cuộc còn thứ gì có thể tin tưởng, thứ gì mới là vĩnh viễn bất biến?

Nàng vô ý thức đưa ánh mắt về phía Tư Nam Tuyệt, sau khi trùng sinh, hẳn là nam nhân đầu tiên nàng nhìn thấy, là phu quân của nàng. Có lẽ ông trời thương tiếc nàng, ban cho nàng một thân phận mới và trượng phu mới. Đây có lẽ cũng là điềm báo, chỉ cần nàng tiếp tục đi về phía trước, nàng có thể đạt được hạnh phúc. Nhưng mà bây giờ, nàng lại mê mang, tất cả xung quanh Tư Nam Tuyệt đều có quan hệ với hoàng cung, so với cuộc sống bình thản mà nàng muốn chênh lệch quá xa.

“Tình cảm yêu cầu hai bên đều phải hy sinh và bao dung lẫn nhau,

chứ không phải là một bên vĩnh viễn nhường nhịn đối phương!” Vân Tuyết Phi trầm mặc một lát, đột nhiên nói ra một câu như vậy. Hai mắt nàng nhìn chăm chú vào nữ nhân khiến nàng không thể thích nổi, cũng không thể ghét nổi trước mắt. Kiếp trước nàng cho rằng chỉ cần nàng trả giá và nhân nhượng, thời gian dài, người kia nhất định sẽ hiểu được. Nhưng mà, mãi cho đến chết nàng mới hiểu được, tất cả trả giá của nàng, nàng bỏ ra tình cảm cho Hạ Hầu Huyền càng nhiều, thì sẽ thua càng thảm!

Trong lòng Bạch Tuyết Nhu run lên, con người vốn ôn nhu như nước, đột nhiên giống như bị ném vào một viên đá, nổi lên tầng tầng gợn sóng. Nàng ta nỗ lực duy trì vẻ ngoài bình tĩnh trấn định, nhàn nhạt cười: “Tuyết Phi, lời này người nói rất đúng, tình cảm xác thực phải là cả hai bên cùng trả giá và bao dung lẫn nhau. Cho dù bây giờ hấn đang ở bên Nhã trắc phi, nhưng mà ta biết trong lòng hấn chỉ có ta, thế là đủ rồi!”

Chương 137: Châm chọc

Ánh mắt kiên định đầy tự tin trong nháy mắt làm cho lòng Vân Tuyết Phi hơi chấn động, nhưng mau chóng bị một loại tình cảm khác thay thế, nàng nhìn nàng ta rồi nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Thuần Vương Phi quả nhiên là khéo hiểu lòng người, hiền lương thực đức, là phúc khí của Thuần Vương gia, Tuyết Phi vô cùng khâm phục!”

Bạch Tuyết Nhu ngẩn người, trong mắt hiện lên vô vàn cảm xúc, đôi mắt xinh đẹp lạng lã nhìn nữ tử trước mắt, rõ ràng dung mạo không sánh kịp nàng ta, nhưng khắp người lại lộ ra linh khí. Nếu như Tư Nam Tuyết tình nguyện cưới nữ tử trước mắt, thì tất nhiên nàng phải có chỗ hơn người, nàng ta cần phải chú tâm đề phòng. Nhưng nhìn hồi lâu, ánh mắt của Vân Tuyết Phi rất chân thành, con người trong như nước, không có một chút dáng vẻ kịch cớm nào. Nàng ta làm Vương Phi nhiều năm, gặp qua vô vàn nữ nhân có tâm kế, nhưng nữ tử như Vân Tuyết Phi, lại là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy.

Chỉ là nàng ta và Vân Tuyết Phi, ngay từ đầu đã xác định là không có duyên trở thành bằng hữu. Bạch Tuyết Nhu nhìn Vân Tuyết Phi, tao nhã cười, hiện ra khuôn mặt ửng hồng, cúi đầu ôn nhu nói: “Làm Tuyết Phi chê cười rồi, người xưa có câu: Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó! Để chúng ta được ở bên nhau, Thuần đã phải trả giá rất nhiều, người làm thê tử như ta đây càng phải bao dung mới đúng.”

Nàng ta vỗ nhẹ lên mu bàn tay Vân Tuyết Phi, sau đó nhìn thoáng qua Tư Nam Tuyết, rồi lại quay ra nhìn Vân Tuyết Phi, nói: “Chúng ta đều là Vương Phi, vậy nên chắc Tuyết Phi cũng hiểu, có những chuyện cho dù người không muốn, nhưng cuối cùng nó vẫn xảy ra,

chúng ta chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn để đổi lấy phú quý bình an sau này, người có thể nhẫn nhịn đến cuối cùng sẽ là người chiến thắng.”

“Thuần Vương phi có một tấm lòng bao dung rộng lượng như vậy, Tuyết Phi rất bội phục, chỉ là Tuyết Phi lại là người không chịu nổi một chút tì vết, nếu phu quân ta có một nữ nhân khác, cho dù đó là vì tốt cho ta, ta cũng không tiếp nhận, phản bội chính là phản bội, không có lí do gì đáng nói, ta tuyệt đối sẽ không khoan nhượng, càng không bao giờ tha thứ!” Khuôn mặt Vân Tuyết Phi bình thản, giọng nói đều vô cùng bình tĩnh, chỉ có câu nói cuối cùng là kéo dài, ý vị sâu xa nhìn thoáng qua Tư Nam Tuyết đang đứng một bên, giọng nói ôn hòa: “Phu quân, chàng có hiểu lời ta nói?”

Trong lòng Bạch Tuyết Nhu căng thẳng, nụ cười trên mặt cứng đờ, trong mắt xoẹt qua một tia khó tin, không kịp lên tiếng phản bác, nàng ta tập trung tinh thần, nhìn chăm chăm vào Tư Nam Tuyết, vô ý thức nắm chặt bàn tay, khiến lòng bàn tay đổ ra chút mồ hôi.

Phản ứng kì lạ này của nàng ta tự nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt Vân Tuyết Phi, khóe miệng nàng nâng lên một độ cong hờ hững, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tư Nam Tuyết, giọng nói có chút trầm xuống, hỏi lại: “Phu quân, người thấy sao?”

Tư Nam Tuyết ngây người, ánh mắt đảo quanh hai nữ nhân trước mắt, hấn bật cười, nha đầu này thật là không dễ lừa mà, thôi thôi, một khi đã vậy, hấn nhận thua.

“Lời nương tử nói, vi phu nhớ kĩ, đời này kiếp này sẽ không phạm phải sai lầm ngu xuẩn ấy!” Khóe miệng Tư Nam Tuyết gợn lên nụ cười đầy tự tin, trịnh trọng cam đoan với Vân Tuyết Phi: “Nữ nhân ta muốn chỉ có nương tử, còn những kẻ khác ta không cần.”

Tur Nam Tuyết vừa dứt lời, khuôn mặt Bạch Tuyết Nhu liền trắng bệch, cả người run rẩy, cánh tay đang nắm lấy tay Vân Tuyết Phi đột nhiên mất đi khí lực, buông lỏng tay ra.

“Thuần vương phi, ngươi không sao chứ?” Vân Tuyết Phi cũng buông tay ra, quan tâm hỏi han.

Bạch Tuyết Nhu tự nhiên biết vừa rồi mình biểu hiện khác thường, vội vàng lắc đầu, duỗi tay xoa xoa trán, nhu nhược cười: “Ta chỉ đột nhiên cảm thấy không thoải mái, đầu hơi choáng váng, trở về nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi.”

“Nếu vậy thì Phi Phi, nàng hãy đưa Tuyết Nhu về nghỉ ngơi đi, ta có chút việc nên đi trước, lần sau lại đến thăm ngươi!” Ánh mắt Tur Nam Tuyết lạnh nhạt nhìn Bạch Tuyết Nhu một cái, sau đó liền thu hồi tầm mắt, dịu dàng nhìn về phía Vân Tuyết Phi.

Cả người Bạch Tuyết Nhu cứng đờ, tuy đã đoán trước được việc này nhưng khuôn mặt nàng ta cũng không khỏi trắng bệch, khó có thể chấp nhận được. Ánh mắt nàng ta đuổi theo bóng dáng Tur Nam Tuyết, môi hơi giật giật, nhưng như thế nào cũng không thể mở miệng được, nàng ta biết rõ thân phận của mình, cũng biết rõ đây là Hoàng Cung, có nhiều việc không phải cứ muốn là có thể làm.

Vân Tuyết Phi không nghĩ sẽ đưa nàng ta trở về, nhưng nàng càng không muốn Tur Nam Tuyết đưa nàng ta trở về, vì thế chỉ có thể làm ra khuôn mặt bình tĩnh, mỉm cười gật đầu: “Vậy chàng trở về trước, ta sẽ đưa Thuần vương phi trở về.”

Tur Nam Tuyết xoay người, không liếc nhìn Bạch Tuyết Nhu lấy một cái, nàng ta có chút hoảng loạn, Hoàng Cung to lớn như vậy, người nàng ta có thể dựa vào thật sự chỉ có Hạ Hầu Thuần, nhưng Hạ Hầu Thuần phải quan tâm rất nhiều chuyện, cũng có lúc không thể chú ý

đến nàng ta, nếu như lúc đó không có Tư Nam Tuyệt có lẽ bây giờ nàng ta đã thành vong hồn dưới lưỡi đao rồi.

“Nam Tuyệt!” Bạch Tuyết Nhu nhìn bóng dáng không hề lưu luyến của Tư Nam Tuyệt mà lớn tiếng gọi.

Bước chân Tư Nam Tuyệt khựng lại, nhưng vẫn không quay đầu, âm thanh nhẹ nhàng mà lạnh lùng hỏi: “Có việc?”

“Nam Tuyệt, ngươi có thể tới Hoàng Cung thăm ta không?” Bạch Tuyết Nhu hé miệng, sắc mặt khẩn trương.

Sắc mặt Vân Tuyết Phi đột nhiên trầm xuống, hung hăng trừng mắt Bạch Tuyết Nhu, sau đó đưa ánh mắt nhìn bóng dáng thân thuộc trước mắt.

“Nếu có thời gian ta và Phi Phi sẽ đến thăm ngươi.” Tư Nam Tuyệt trầm mặc một lúc, không chút để ý cười nhẹ: “Ngươi cứ sống với Hạ Hầu Thuần thật tốt, chỉ cần hắn yêu thương ngươi thì trong hoàng cung sẽ không ai dám động tới ngươi.”

Bàn tay nắm chặt của Bạch Tuyết Nhu buông ra, nhìn bóng dáng ngày càng xa, thẳng đến khi biến mất mới thu hồi tầm mắt, đáy mắt hiện lên tia bi thương nhàn nhạt.

Vân Tuyết Phi không phải nam nhân, vậy nên khi nhìn thấy Bạch Tuyết Nhu thương tâm cũng không thương hoa tiếc ngọc, ngược lại vì nữ nhân này vừa mới vượt qua khuôn phép nên Vân Tuyết Phi có hơi khó chịu trong lòng, đây gọi là tình tỷ đệ trong sáng thuần khiết sao? Đây là tình cảm bằng hữu đơn thuần sao? Ánh mắt Vân Tuyết Phi nhìn Bạch Tuyết Nhu cũng không còn bình thản như vừa rồi, nếu quan sát kĩ sẽ thấy vài tia khinh thường và chán ghét.

“Vây làm phiền Tuyết Phi đưa ta trở về.” Bạch Tuyết Nhu cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi khóe mắt thấm nước, miễn cưỡng nâng môi, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Vân Tuyết Phi gật nhẹ đầu, che dấu không vui trong đáy mắt, cất bước đi đến.

Hạ Hầu Thuần được sắp xếp ở nơi gần Thọ Ninh Cung nhất – Cảnh Hoa cung. Bạch Tuyết Nhu và Tiết Nhã tự nhiên cũng ở lại nơi này. Cung điện này rất lớn, trước kia lúc Tiêu Nhụy Vũ còn là Hoàng Hậu, đây là nơi các hoàng tử ở lại. Tiên hoàng có chín người con, chẳng qua sau cuộc chiến tranh đoạt hoàng vị, tính cả đương kim thánh thượng Hạ Hầu Huyền, còn sót lại cũng chỉ có ba vị hoàng tử. Hạ Hầu Huyền có cung điện riêng của hẳn, Hạ Hầu Cảnh lại luôn ở ngoài cung, Hạ Hầu Huyền thì có vương phủ riêng ở đất phong của hẳn, nơi này tự nhiên không có người ở lại.

Hiện giờ Hạ Hầu Thuần hồi kinh, cung điện này lại là nơi gần Tiêu Nhụy Vũ nhất, tới chơi cũng tiện, diện tích cũng đủ lớn, còn có thể thể hiện được yêu thích của Thái Hậu dành cho đứa con trưởng này.

Đưa Bạch Tuyết Nhu đến sân viện của nàng ta xong, Vân Tuyết Phi tiện thể đánh giá nơi này. Chỗ này vẫn thơ mộng như trước, xa hoa lộng lẫy, mỗi chi tiết đều để lộ vẻ hoa lệ phú quý, không vì nhiều năm không có người ở mà xuống dốc một chút nào.

Hoa viên hoa cỏ rực rỡ, từng hàng cung nữ mặc y phục màu xanh, mặt mày tinh xảo, giống như tiên nữ từ tranh bước ra.

Nhà thủy tạ, hoa cỏ quý hiếm, rực rỡ muôn màu, xa hoa tôn quý, không thể so với Trường Nhạc Cung nàng đang ở. Nơi đó là do Hạ Hầu Huyền tỉ mỉ bố trí để lấy lòng nàng, còn nơi này là tao nhã cao quý vốn có.

Tiết Nhã vuốt ve bụng, bình tĩnh đánh giá mọi thứ trong căn phòng, nơi nữ nhân kia sống, đúng là chẳng ra gì! Vốn nàng ta còn cho rằng Hạ Hầu Thuần sủng ái Bạch Tuyết Nhu, nhất định sẽ đem nơi đẹp nhất, lớn nhất cho Bạch Tuyết Nhu, không ngờ nơi này còn không bằng chỗ nàng ta đang ở.

Trong phút chốc nỗi lo tích tụ trong lòng nàng ta cũng biến mất, thích thì sao? Không phải còn ngại có Thái Hậu, ngại có Tiết gia, không dám quang minh chính đại đối xử tốt với nữ nhân kia sao?!

Ánh mắt Tiết Nhã thỉnh thoảng liếc ra phía cửa, lại nhìn nam nhân mặt lạnh phía sau, nghĩ đến nhục nhã hôm qua nàng ta phải chịu, lửa giận trong lòng lại sôi trào!

“Nhu nhi ở một nơi xa lạ không người quen biết, vậy nên người phải quan tâm nàng một chút, đừng có gây thêm phiền toái cho nàng!” Sắc mặt Hạ Hầu Thuần nghiêm trọng, vừa tiến vào cửa mà đã nhíu lại, cố gắng tìm từ ngữ thích hợp.

Nàng ta không nghĩ tới nam nhân này lại đến xem khuôn mặt nguyệt trang của mình, khi nói chuyện với nàng ta hẳn chỉ nói mấy câu vừa phải, đây là câu nói dài nhất của hắn từ trước đến nay, đặc ý trong lòng chậm rãi biến thành tức giận, nàng ta vì nam nhân này mang thai đến bụng lớn như vậy, tối hôm qua cũng chính vì nam nhân này mà nàng ta suýt nữa sảy thai, vậy mà hắn lại không hề biết quan tâm, sao có thể không khiến cho trái tim nàng ta băng giá?

“Vương gia nói quá lời, dù sao nàng cũng là Vương Phi, thiếp thân không quên việc này, không thì phiền Vương gia dẫn ta đi thỉnh an nàng!” Trong mắt Tiết Nhã hiện lên sự trào phúng, giống như đang tức giận, quay đầu mỉm cười nhìn Hạ Hầu Thuần.

Lòng Hạ Hầu Thuần không chút nào yên tâm, hẩn nhìn Tiết Nhã lớn lên từ nhỏ, từ lúc học nói đến khi trưởng thành, nàng gửi gắm lần đầu tiên cho hẩn, hẩn là người hiểu nàng nhất, vậy nên biết rõ miệng nàng nói vậy nhưng tâm thì không, trong lòng nhất định là hận Nhu nhi đến tận xương tủy.

“Nhã nhi, nếu người với Nhu nhi có thể sống hòa thuận với nhau, thì sau này ta sẽ không nạp thêm ai nữa, chỉ có người, Nhu nhi là hai phi tần duy nhất, vĩnh viễn không nạp thêm người nào khác!” Tình cảm mà Hạ Hầu đối với Tiết Nhã đều là sự chán ghét, nhưng hẩn lại không thể không có nàng ta, nữ nhân này là người hẩn bồi dưỡng, vì hẩn mà trả giá rất nhiều, hẩn đều biết hết, cho nên mấy năm nay, hẩn biết rõ nàng ta làm không ít chuyện xấu, không chỉ vì sợ hãi Tiết gia, nhiều hơn là hẩn không thể nhẫn tâm xuống tay với nàng.

Tiết Nhã đưa tay vuốt ve cái bụng đang nhô cao, đôi mắt rũ xuống hiện lên tia sáng u tối, khóe môi nâng lên nụ cười giễu cợt, giọng nói băng khoắn như biến thành sương lạnh: “Cảm ơn Vương gia đã ưu ái, tiệp thiếp nhất định sẽ sống hòa thuận với Vương Phi, cùng nhau phụng dưỡng Vương gia.”

“Nhã nhi, chỉ cần người và nàng sống tốt với nhau, những chuyện đã xảy ra ta sẽ không so đo, coi như những việc đó chưa hề phát sinh.” Hạ Hầu Thuần nhìn đôi mắt đang sụp xuống của nàng, nàng là người ở bên cạnh hẩn giúp hẩn vượt qua thời kỳ u ám tối tăm nhất, đúng là hẩn yêu Nhu nhi, nhưng nữ tử trước mắt này cũng chiếm địa vị nhất định lòng hẩn, hẩn không thể yêu nàng, nhưng cũng không thể vứt bỏ nàng, bởi vì hẩn biết trên thế giới này, không có một nữ nhân nào yêu hẩn hơn nàng, kể cả Nhu nhi và mẫu hậu của hẩn.

Nếu câu nói này hẩn nói vào tối hôm qua, khi tất cả mọi chuyện vẫn chưa phát sinh, nàng sẽ cảm động, sẽ do dự, càng suy xét xem có nên lùi một bước, cùng nữ nhân kia ở phía sau lưng hẩn hay không?

Nhưng mà ngày hôm qua, cái tát không chút lưu tình kia, đã đánh nát tất cả chần chừ và nhân nhượng của nàng. Nam nhân này chưa từng yêu nàng, hẳn chỉ coi nàng là quân cờ, coi trọng Tiết gia sau lưng nàng mà thôi! Nàng đã từng nghĩ, nếu không có Tiết gia, có lẽ nàng đã sớm bị hắn ban chết ngàn vạn lần!

“Lời này của Vương gia khiến tiện thiếp thật cảm động!” Tiết Nhã cung kính cúi người, lông mi dài cụp xuống tạo thành một mảnh bóng tối, trong mắt có một tia hận ý, nhưng mà rất nhanh liền biến mất.

Hình ảnh này lọt vào mắt Hạ Hầu Thuần, không biết có phải quá mức yên tĩnh hay không mà khiến trong lòng hắn sinh ra một chút nhu tình, nhẹ nhàng đứng lên, nhấc chân đi về phía Tiết Nhã, đến khi chỉ cách nàng ta khoảng hai bước chân thì dừng lại.

Người được hơi thở quen thuộc, trong lòng Tiết Nhã dâng lên một hồi chua xót, nhưng nhiều hơn là hận ý và không cam lòng.

Hạ Hầu Thuần trầm mặc hồi lâu, lẳng lặng nhìn Tiết Nhã, đến khi nàng ta không nhịn được mà rơi nước mắt, một bàn tay có vết chai mỏng nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của nàng ta lên, buộc nàng ta phải để lộ ra khuôn mặt nhu nhược trước mắt hắn.

“Không cần xưng tiện thiếp, dù sao ngươi cũng là mẫu thân của con ta, vậy nên cứ xưng thần thiếp như bình thường đi.” Bỗng nhiên trong lòng Hạ Hầu Thuần thắt chặt lại, chua xót lan tràn, rất lâu rồi hắn không đến chỗ nàng, từ trước đến nay nàng đều rất độc ác và ương ngạnh.

“Thuần ca ca, ngươi sẽ thích hài tử trong bụng ta sao?” Tiết Nhã lẩm bẩm, nhìn đôi mắt tràn ngập ôn nhu của nam nhân, khổ sở trong lòng tràn về như thủy triều.

Một câu Thuần ca ca, làm trong lòng Hạ Hầu Thuần đang tràn ngập lửa giận đều bị dập tắt, nâng khuôn mặt trắng nõn của nàng ta lên vuốt ve, rồi cứ theo đó đi xuống, cuối cùng dừng lại ở nơi đang nhô cao kia, mềm mại như vậy, không thể tưởng tượng nổi dưới lòng bàn tay là cốt nhục của hắn, đứa nhỏ sinh ra thật sự sẽ giống hắn sao?

Trong lúc hắn đang tập trung tinh thần, ánh mắt hiện lên tia ôn nhu, trái tim Tiết Nhã hung hăng nháy mạnh, đột nhiên có vẻ mềm mại. Đây là điều mà nàng ta vẫn luôn chờ mong, một nhà ba người bọn họ, không có những người khác, bây giờ nàng ta có thể thấy ảnh ngược của mình tràn đầy trong đôi mắt kia.

Đột nhiên lòng bàn tay truyền đến một chút động tĩnh, trong lòng Hạ Hầu Thuần run lên, không thể tin được, đến khi chuyển động trong bụng truyền đến lần thứ ba, hai mắt hắn nhìn cái bụng như gỗ trống thình thịch, đột nhiên cười ngây ngốc: “Nó động...Đứa bé động...”

Tiết Nhã tự nhiên cũng cảm nhận được đứa bé trong bụng đang nghịch ngợm, vốn là tối hôm qua, cho dù thái y đã cam đoan đứa nhỏ trong bụng không có việc gì, nhưng mà không thể tận mắt nhìn thấy, nàng ta vẫn cứ khẩn trương lo sợ. Bây giờ Tiết Nhã mới hơi buông lỏng, ngay sau đó ánh mắt như phát ra ánh sáng, khóe miệng tràn ra nụ cười hạnh phúc, kích động nói: “Thuần ca ca, người xem, con của chúng ta động. Chắc chắn nó biết phụ vương đang vuốt ve nó, mới có thể bướng bỉnh như vậy, muốn khiến cho người chú ý tới nó!”

Sinh mệnh chính là thần kì như thế, trong lòng Hạ Hầu Thuần đột nhiên sinh ra cảm giác thỏa mãn, đó là cảm thụ hắn chưa từng trải qua. Nhìn nữ tử dè dặt, giống như một đứa nhỏ khao khát được khen ngợi, Tiết Nhã như vậy, ánh mắt vô cùng hồn nhiên, không có lệ khí như trước, cũng không có một chút ngoan độc. Trong lòng hắn đột nhiên có một âm thanh: “Nếu như vẫn luôn hồn nhiên khiến người yêu thương như vậy, có lẽ hắn sẽ càng thêm thương tiếc

nàng.”

Trong lòng Tiết Nhã kích động, khung cảnh chỉ từng xuất hiện trong mộng của nàng, rõ ràng đang xảy ra! Nàng nhìn lồng ngực rộng lớn kiên cố trước mắt, rốt cuộc không nhịn được, nhào tới, duỗi tay ôm lấy vòng eo cường tráng, ở trong ngực hấn hít một hơi thật sâu, cảm nhận hạnh phúc ngọt ngào ấm áp.

Chỉ là, hạnh phúc của nàng quá mức ngăn ngủi, cửa đột nhiên bật ra, ánh sáng tràn vào trong phòng, có hai người đứng ở cửa, ngơ ngác nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau.

Hạ Hầu Thuần nhìn về phía phát ra âm thanh, đợi thấy được nữ tử nhu nhược trong lòng hấn đang tủi thân cố nén nước mắt, lập tức giống như bị bắt gian tại giường, một chút ôn nhu tức khắc chẳng còn sót lại chút gì, vội vàng đẩy nữ nhân trong ngực ra, tiến lên phía trước, duỗi tay giữ chặt Bạch Tuyết Nhu: “Nhu Nhi, ta đang chuẩn bị đi tìm nàng!”

Tiết Nhã giữ vững cơ thể hít sâu một hơi, xoay người chậm rãi cúi đầu trước Bạch Tuyết Nhu: “Thần thiếp thỉnh an Vương Phi tỷ tỷ!”

“Vừa rồi chàng ôm nàng ta?” Bạch Tuyết Nhu không để ý đến Tiết Nhã, ánh mắt lạnh lùng chiếu thẳng vào Hạ Hầu Thuần, muốn từ trong mắt hấn tìm ra một tia hối hận. Nhưng mà khiến nàng khổ sở là, trong mắt hấn chỉ có chột dạ, đã không còn tình yêu say đắm dành cho nàng như trước kia nữa.

Hạ Hầu Thuần tự nhiên nhìn thấy Vân Tuyết Phi cùng trở về với Bạch Tuyết Nhu. Hấn ho khan một tiếng, che dấu tình cảnh xấu hổ lúc nãy, đang tự hỏi xem nên trả lời như thế nào.

Đột nhiên Tiết Nhã lời lẽ chính đáng: “Tỷ tỷ chất vấn như vậy sao có

thể hợp với lòng dạ rộng lượng mà Vương Phi nên có. Thần thiếp tuy chỉ là Trắc Phi, nhưng cũng là nữ nhân của Vương Gia, Vương Gia ôm ta cũng là đương nhiên!”

Ánh mắt sắc bén của Tiết Nhã đột nhiên quét tới Vân Tuyết Phi đang đứng sau lưng Bạch Tuyết Nhu, sắc mặt tức khắc thiên biến vạn hóa, trong mắt hiện lên một tia không thể tin. Nàng ta không hề nghĩ tới, Vân Tuyết Phi mới hôm qua cự tuyệt cùng nàng ta hợp tác, hôm nay thể nhưng lại đi cùng với Bạch Tuyết Nhu. Trong lòng Tiết Nhã đột nhiên dâng lên nỗi lo lắng, hôm qua nàng ta còn muốn hợp tác với Vân Tuyết Phi cùng nhau trừ khử Bạch Tuyết Nhu, không nghĩ đến cuối cùng lại bị cự tuyệt.

Quan hệ giữa Bạch Tuyết Nhu và Hộ Quốc Vương Gia không đơn thuần, nàng ta vốn muốn lấy cái này đàm phán với Vân Tuyết Phi, khiến nàng đứng cùng trận doanh với mình. Vậy mà hôm nay hai người hoàn toàn không có khả năng đứng cạnh nhau lại đồng thời xuất hiện trước mắt nàng ta, lập tức khiến cho lo lắng trong lòng nàng ta giống như dây leo đang không ngừng sinh trưởng.

Nghe Tiết Nhã đặc ý trả lời, nếu là trước đây, Bạch Tuyết Nhu chắc chắn sẽ nhẫn nhịn, nhưng mà trên đường từ An Dương đến kinh thành, sát thủ hung tàn không hề lưu tình chĩa mũi kiếm lạnh băng về phía mình, nghĩ đến Lâu Nhi chết oan chết uổng, trong lòng nàng hận không thể mang nữ nhân đáng hận trước mắt này ra băm thây vạn đoạn!

Thoái nhượng chỉ khiến cho địch nhân càng thêm kiêu ngạo, giờ phút này Bạch Tuyết Nhu không muốn tiếp tục nhẫn nhịn nữa, nàng cười buồn bã, lên án Hạ Hầu Thuần: “Chàng rõ ràng đã đồng ý với ta, chàng sẽ không yêu nữ nhân này, chỉ cần nàng ta mang thai, chàng sẽ không chạm đến nàng ta nữa, nhưng mới vừa rồi, chàng đã làm gì?”

Vân Tuyết Phi ngơ ngác đứng phía sau, không nghĩ tới chỉ là đưa nữ nhân này về lại có thể gặp được một màn kịch lớn như vậy, cái gì nhường nhịn lui bước, kiên trì chờ đợi, tất cả đều là cái rắm! Nam nhân chỉ cần thân thể không sạch sẽ, lòng không chung thủy là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra, vứt bỏ chán ghét người là đương nhiên!

Chương 138: Phản bội và nghi kị

Trong mắt Hạ Hầu Thuần hiện lên một tia không vui, nhưng nghĩ đến nữ nhân này là người mà hắn yêu, vì vậy cố gắng đè ép bức bội xuống, kiên nhẫn nói: “Nhu Nhi, Tiết Nhã dù sao cũng là Trắc Phi của ta, nàng lại đang mang thai, ta chỉ ôm nàng một cái, ngoài ra không làm gì khác cả!”

Giọng nói dừng một chút, liếc mắt nhìn Vân Tuyết Phi đang đứng xem kịch vui, vẻ không vui trong mắt Hạ Hầu Thuần càng đậm hơn.

“Bây giờ nàng ta đang lớn bụng, người đương nhiên là không thể làm gì!” Ánh mắt Bạch Tuyết Nhu lạnh băng nhìn Hạ Hầu Thuần, trong lòng bị lửa giận dày xéo, vô cùng khó chịu.

“Tuyết Nhu, nàng bình tĩnh một chút, mọi chuyện không phải như nàng nghĩ!” Hạ Hầu Thuần thấp giọng hô một câu, cầm chặt tay Bạch Tuyết Nhu, đồng thời liếc mắt nhìn Vân Tuyết Phi, ánh mắt cười như không cười của nàng khiến hắn ta cảm thấy mình giống như con hề bị người đánh giá, cực kỳ không thoải mái.

“Vậy là như thế nào?” Bạch Tuyết Nhu lạnh giọng chất vấn, nước mắt giống như hạt châu nối tiếp lăn xuống trên khuôn mặt trắng nõn, đâu còn vẻ ôn nhu tao nhã.

“Lúc trước người để nàng ta mang thai đã nói với ta, người chỉ là bất đắc dĩ bị ép buộc. Chỉ cần nàng ta mang thai, nhiệm vụ của người đã hoàn thành, người sẽ không bao giờ chạm vào nàng ta nữa!” Bạch Tuyết Nhu vốn tính toán làm thê tử hiền lương thực đức, chẳng qua

là lúc đó Hạ Hầu Thuần còn gặp trắc trở mọi bề. Nay nam nhân này mọi việc đều thuận lợi, bây giờ nàng ta còn ngây ngốc chờ đợi hoàn toàn là ngu ngốc.

Hạ Hầu Thuần ngẩn ra, Bạch Tuyết Nhu cuồng loạn, từng bước ép sát như vậy là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Từ trước đến giờ hắn vẫn cho rằng nàng là ôn nhu thiện lương, mọi việc trong vương phủ đều xử lí gọn gàng ngăn nắp, đối xử với hạ nhân thân thiết hiền lành, chưa từng gặp qua nàng phát giận. Giờ phút này, nữ nhân điên cuồng trước mắt làm cho hắn cảm thấy xa lạ.

“Tỷ tỷ, người làm như vậy là không đúng rồi, Vương Gia làm gì còn cần sự đồng ý của người sao?” Khóe miệng Tiết Nhã khẽ nâng lên, trong con người toàn là vẻ đắc ý, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt ve bụng, âm thanh bình tĩnh, lại mang theo trào phúng kinh người: “Ta tuy là Trắc Phi, nhưng cũng là nữ nhân của Vương Gia, từ xưa đến nay có nam nhân nào là không tam thê tứ thiếp, tỷ tỷ nếu ngay cả chút rộng lượng này cũng không có, vậy thì về sau sao có thể ở lại bên người Vương Gia, làm gương tốt cho đông đảo tỷ muội sau này?”

Bạch Tuyết Nhu tức giận đến cả người run rẩy, cánh môi không ngừng run lên, đặc biệt là nhìn thoáng qua nụ cười trào phúng thị uy kia, còn có cái bụng nhô lên vô cùng chói mắt kia, tức giận và oán hận trong lòng nàng ta càng tăng thêm.

“Người cầm miệng cho ta, cầm miệng!” Bạch Tuyết Nhu dùng sức rút tay mình ra từ trong tay Hạ Hầu Thuần, run rẩy chỉ vào nữ nhân kiêu ngạo đến cùng cực kia, không thể áp chế được lửa giận trong lòng, nàng rít gào: “Người là cái thứ gì, ta và Vương Gia nói chuyện, một cái thiếp thị như người cũng có tư cánh xen mồm vào?!”

Thiếp thị! Sắc mặt Tiết Nhã nhăn nhó lại, nàng ta hận nhất là thân

phận hiện tại của mình, nữ nhân trước mắt này dựa vào cái gì mà đòi vũ nhục nàng? Nàng ta chẳng qua là chiếm được cái danh hiệu Vương Phi, mặt khác chẳng có cái gì bằng mình. Nếu không có sự sủng ái của Vương Gia, nàng ta cái gì cũng không phải!

Tiết Nhã rất nhanh khôi phục bình thường, hai mắt rưng rưng, lã chã chực khóc nhìn Hạ Hầu Thuần: “Vương Gia, tiện thiếp sai rồi, không nên chống đối với Vương Phi!” Lúc này nàng ta thu hồi lại móng vuốt sắc bén, vừa rồi lúc hai người ở chung, ánh mắt ôn nhu của Hạ Hầu Thuần nàng ta nhìn rất rõ. Thì ra hấn thích nữ nhân dịu ngoan nhu nhược.

“Bạch Tuyết Nhu!” Hạ Hầu Thuần mím chặt môi, ánh mắt trầm xuống, giọng nói đê thật thấp, lại cực có lực xuyên thấu, mang theo cảm giác áp đảo: “Nhã Nhi là phi tử của bốn vương, là mẫu thân của con trai bốn vương, người vũ nhục nàng cũng là đang vũ nhục ta!”

Cả người Bạch Tuyết Nhu cứng đờ, ánh mắt tràn ngập không thể tin, rõ ràng tối hôm qua hấn còn ôn nhu dụ dỗ nàng, nói sẽ vì nàng làm chủ. Nhưng mà bây giờ hấn lại thừa nhận nữ nhân kia và đã chùng trong bụng nàng ta, vậy bao nhiêu năm trả giá và chờ đợi của nàng ta là vì cái gì? Kết quả rõ ràng chỉ là một hồi chê cười, hấn rút cuộc chán ghét mình, chán ghét mình! Vậy nàng còn đến kinh thành làm gì? Còn không bằng ở lại An Dương!

Giờ khắc này nàng ta giống như bị cả thế giới vứt bỏ, lẳng lẳng đứng ở đó, không hề nhúc nhích.

Vân Tuyết Phi vốn ôm tâm lý xem kịch vui đứng ở phía sau. Nhưng mà Bạch Tuyết Nhu lúc này khiến nàng liên tưởng đến Tiết Phi ở kiếp trước, ngây ngốc trả giá, ngây ngốc chờ đợi, có tử thân tức giận thế nào cũng giấu sâu trong lòng, vì nam nhân không đáng kia mà hi sinh tất cả, cuối cùng lại rơi vào kết cục bị vứt bỏ!

Dáng vẻ thất hồn lạc phách, vừa đáng thương vừa đáng buồn như vậy, nước mắt trong suốt ít nhiều khiến trong lòng Hạ Hầu Thuần có chút áy náy. Hôm nay nàng nổi tính tình lớn như vậy đã khiến chiến uy nghiêm của hắn, nhưng nghĩ lại thì cũng là do trước đó nàng đã chịu kinh sợ quá lớn. Hắn nghĩ nữ nhân này là người hấp thích, trước kia vì theo đuổi nàng mà hắn hao phí không ít công phu và tình cảm thật lòng, nay phải trực tiếp cùng nàng quyết liệt, hắn cũng luyến tiếc!

“Nhu Nhi, người đừng khóc, lần này là ta không đúng, từ nay về sau ta chỉ yêu thương sủng ái một mình người, người đừng nóng giận!” Hạ Hầu Thuần nhẹ nhàng thở dài một hơi, vẫn là lần đầu tiên cúi đầu, duỗi tay vuốt ve da thịt mềm mại, tinh tế, trong lòng một trận rung động.

“Vì cái gì? Vì cái gì người yêu ta lại muốn làm tổn thương ta? Vì cái gì người không thể toàn tâm toàn ý giống như Nam Tuyết?” Bạch Tuyết Nhu nhẹ nhàng lẩm bẩm, liếc nhìn Tiết Nhã một cái, sau đó chuyển ánh mắt thất vọng về phía Hạ Hầu Thuần, trong mắt là bi thương thật sâu: “Đại Hạ triều vẫn có nam nhân tốt, ai không biết Hộ Quốc Vương Gia Tư Nam Tuyết chỉ độc sủng một mình Vương Phi, vì nàng mà quét sạch nữ nhân trong hậu viện, đó mới là thật lòng! Vì cái gì người không thể giống như hắn, toàn tâm toàn ý với ta?”

Vân Tuyết Phi bỗng nhiên sững sốt, không hề nghĩ tới Bạch Tuyết Nhu lại nhắc đến Tư Nam Tuyết dưới tình huống này. Trong mắt nàng, đây là một hành động cực kỳ ngu xuẩn! Nam nhân trước mắt này tuy rằng thích nàng ta, nhưng lại không dễ đắc tội. Nam nhân kiêu kị nhất là nữ nhân dám nghi ngờ hắn, đặc biệt là nữ nhân dám mang hắn ra so sánh với nam nhân khác. Cho dù nam nhân này có đối xử tốt với người đến đâu, trong lòng vẫn sẽ có ngăn cách!

“Ha ha, Bạch Tuyết Nhu, hôm nay ngươi khác thường như vậy là vì cái gì? Thì ra là vì Tư Nam Tuyệt!” Hạ Hầu Thuần biến sắc, hơi thờ bống nhiên trầm xuống, nhìn sắc mặt Bạch Tuyết Nhu trở nên trắng bệch, không thể áp chế được lửa giận trong lòng. Hai tay hắn bóp chặt bả vai Bạch Tuyết Nhu, hai mắt sắc như lưỡi kiếm: “Thế nào? Tư Nam Tuyệt cứu ngươi, làm cho trái tim vốn đã hóa tro tàn của ngươi sống lại?”

Nhìn sắc mặt Bạch Tuyết Nhu vì đau đớn mà nhăn lại, chút thương tiếc trong lòng hắn đã biến mất vô tung. Nghĩ đến những ngày đó nữ nhân trước mắt này có khả năng đã cùng Tư Nam Tuyệt làm chuyện có lỗi với hắn, Hạ Hầu Thuần hận đến nghiến răng.

“Ta nói cho ngươi biết, Bạch Tuyết Nhu, cho dù là ta không cần, Tư Nam Tuyệt cũng đừng nghĩ tiếp nhận!” Áp lực, lửa giận và nghi kỵ trong lòng Hạ Hầu Thuần giống như núi lửa bùng nổ, sắc mặt âm trầm giống như băng tuyết thảng chạp.

“Ngươi buông ra, buông ta ra, ngươi làm đau ta!” Bạch Tuyết Nhu cau mày, dùng sức đẩy Hạ Hầu Thuần, muốn thoát ra khỏi kiềm chế của hắn.

Đột nhiên nhắc đến Tư Nam Tuyệt, trong lòng Vân Tuyết Phi cực kì không thoải mái. Nhưng mà nhìn dáng vẻ đau đớn của Bạch Tuyết Nhu, dù sao nàng cũng đưa nàng ta về, nếu nữ nhân này xảy ra chuyện ngay dưới mí mắt nàng, ít nhiều nàng cũng sẽ áy náy. Sớm biết vậy sau khi đưa nàng ta trở về thì rời đi luôn còn tốt hơn, đỡ phải nhìn thấy một màn khiến người ta nhức mắt này.

Tay Vân Tuyết Phi đang thả xuống cạnh sườn đột nhiên ngưng tụ nội lực, ánh mắt hiện lên một tia sáng lạnh, nhìn sắc mặt nữ nhân kia càng lúc càng tái nhợt, hai mắt nàng lóe lên, tung một chưởng về phía Hạ Hầu Thuần.

Đột nhiên bị cảm giác áp lực đánh úp lại, còn có một chường sắc bén ập tới, Hạ Hầu Thuần đành phải buông lỏng tay, đẩy Bạch Tuyết Nhu ra ngoài, sau đó nhún nhẹ mũi chân, bay xa và bước, đôi mắt lệ khí đảo qua người Vân Tuyết Phi còn chưa kịp thu tay lại, ánh mắt hiện lên vẻ tức giận.

Vân Tuyết Phi nâng Bạch Tuyết Nhu vừa té ngã dậy, đợi nàng ta đứng vững lập tức buông tay, ánh mắt trào phúng nhìn nam nhân sắc mặt tái mét: “Hôm nay Thuần Vương Gia thật khiến Tuyết Phi mở rộng tầm mắt, ngay cả nữ nhân của mình cũng có thể ra tay tàn nhẫn như vậy, thật là ghê tởm!”

“Vân Tuyết Phi, đây là chuyện nhà của bốn vương, không tới lượt người ngoài như ngươi nhúng tay! Người lập tức rút cho ta, nơi này không chào đón ngươi!” Hạ Hầu Thuần vừa áp lực, vừa tức giận, nặng nề nhìn Vân Tuyết Phi, lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng ngươi có Tư Nam Tuyệt, ở chỗ bốn vương muốn làm gì thì làm! Bốn vương mới là thân vương chính thống của hoàng tộc, Tư Nam Tuyệt có lợi hại đến mấy, cũng chỉ là Vương gia khác họ, hoàng tộc của Đại Hạ Vương triều là họ Hạ Hầu chúng ta!”

“Mấy chuyện bản thủ này của ngươi, bốn cô nương lười quản. Chẳng qua Bạch Tuyết Nhu là do ta đưa về, ta tự nhiên muốn đảm bảo nàng ta bình yên vô sự, ít nhất ở trước mặt bốn cô nương, ngươi không thể động đến nàng!” Vân Tuyết Phi nhướn mày, cười nhạt một tiếng, trong con ngươi toàn là vẻ khinh miệt.

Con ngươi âm trầm của Hạ Hầu Thuần nổi lên lửa giận ngập trời, hình tượng nho nhã ôn hòa trước sau như một lúc này đã hoàn toàn tan biến. Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, hận không thể giết chết nữ nhân đáng giận trước mắt này.

Tiết Nhã vốn bởi vì sự việc hôm qua mà có chút kiêng kỵ Vân Tuyết Phi, nhưng mà nữ nhân này dám khiêu chiến quyền uy của nam nhân của nàng, chuyện này là không thể tha thứ! Nhưng mà như vậy cũng tốt, sau này Bạch Tuyết Nhu đừng mơ có thể độc chiếm Thuần ca ca của nàng, nói không chừng từ bây giờ, nàng ta sẽ bị biếm lãnh cung. mất luôn cơ hội thừa sủng!

“Nha~ Tình cảm của hai vị thật tốt, đúng là khiến người ta kinh ngạc. Nếu không biết thân phận, lập trường của hai vị ta còn cho rằng hai vị là tỷ muội tốt cơ!” Tiết Nhã nhìn Vân Tuyết Phi, ý vị sâu xa. Trên mặt tràn đầy tươi cười, đáy mắt lại tràn đầy ác độc.

“Hộ Quốc Vương Gia thật là lợi hại, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta còn cho rằng hai vị là tình địch, dù sao Thuần Vương Phi và Hộ Quốc Vương Gia đã từng có một đoạn tình cảm mà!” Trong lòng Tiết Nhã cực kỳ kích động, bàn tay trong tay áo nhẹ nhàng run rẩy, ánh mắt ác độc vẫn không rời Vân Tuyết Phi và Bạch Tuyết Nhu, hận không thể đem tất cả chuyện cũ giữa Tư Nam Tuyết và Bạch Tuyết Nhu nói hết ra, tốt nhất có thể khiến hai nữ nhân này tự cắn nhau, khiến cho Thuần ca ca hiểu rõ, Bạch Tuyết Nhu này là nữ nhân là lợi ong bướm, không xứng với hắn!

Trong mắt Bạch Tuyết Nhu lóe lên một tia hoảng loạn, cả người trong khoảng khắc cứng đờ, rồi sau đó quay ra nhìn Hạ Hầu Thuần, nhìn con người thanh lãnh phủ một tầng sương tuyết, ánh mắt nhìn nàng ta cũng lạnh lẽo âm u.

“Ta ở bên người nhiều năm như vậy, người lại tin lời nàng ta nói, không tin ta?” Bạch Tuyết Nhu nhìn Hạ Hầu Thuần một cái thật sâu, sau đó rũ lông mi, nặn ra một nụ cười tự giễu: “Ta chưa từng nghĩ tới, giữa hai chúng ta một chút tín nhiệm cũng không có, ta vẫn luôn cho rằng, ta ở trong lòng người là một sự tồn tại đặc biệt, không ngờ tất cả chỉ là ta tự mình đa tình!”

Cảm xúc trong ánh mắt Hạ Hầu Thuần thiên biến vạn hóa, trong lòng ít nhiều cũng luyến tiếc nữ nhân này, nàng chính là nữ nhân khiến hấn nếm được tư vị của tình yêu, nhưng mà hấn không thể chấp nhận sự phản bội!

“Nữ nhân sống thành dáng vẻ như người đúng là đủ mất mặt, không phải chỉ là một cái nam nhân thôi sao?” Vân Tuyết Phi bĩu môi, nhìn hai người đối diện, sau đó ánh mắt thẳng tắp dừng lại trên người Tiết Nhã, khế hừ một tiếng: “Nhã Trắc Phi tích chút đức đi, coi như là tích phúc cho hài tử trong bụng ngươi, đừng chờ đến lúc ông trời báo ứng lên người nhi tử bảo bối của ngươi, đến lúc đó mới hối hận!”

Tiếng nói vừa dứt, Tiết Nhã tức giận đến xanh mặt, hai mắt trừng lớn, một tay gắt gao ôm bụng, hận không thể lập tức nhào đến cắn xé nữ nhân ác độc dám nguyền rủa nhi tử của nàng.

Mà Hạ Hầu Thuần là trực tiếp nhảy lên, như mũi tên xông về phía Vân Tuyết Phi. Hấn có thể chịu đựng nhất thời, nhưng không thể chịu đựng được nữ nhân này luôn làm cản trước mặt hấn, đặc biệt là nàng dám động đến vảy ngược của hấn. Đứa nhỏ trong bụng Tiết Nhã cốt là để củng cố địa vị của hấn mới có, nhưng như thế thì sao, nó vẫn là cốt nhục của hấn, không thể chấp nhận một ngoại nhân tùy ý giẫm đạp.

Vân Tuyết Phi không nghĩ là nam nhân này lại thiếu kiên nhẫn như vậy, nàng lập tức đẩy Bạch Tuyết Nhu ra, vận khí đề công, nhún chân bay ra ngoài.

Đến sân viện rộng lớn, hai người rất nhanh đã xông vào đánh nhau, lá cây bị cuốn lên bay đầy trời. Hai người đều không hề nương tay, đặc biệt là Hạ Hầu Thuần, chiêu chiêu ngoan độc.

Vân Tuyết Phi cũng dốc hết toàn lực tiếp chiêu, ánh mắt lạnh lẽo, tinh thần tập trung cao độ, tìm kiếm nhược điểm của đối phương để đột phá, hóa giải toàn bộ công kích của đối thủ.

Nhưng mà Hạ Hầu Thuần cũng không phải đèn cạn dầu, hấn nhìn trúng một kẽ hở, chuẩn bị đánh trúng chỗ hiểm của Vân Tuyết Phi.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, một dòng khí mãnh liệt ập đến, hàn quang chợt lóe, lưỡi đao lạnh như băng xẹt qua chính giữa hai người.

Chương 139: Dẫn ta cùng đi!

Ngay sau đó một trận gió mạnh xẹt qua bên tai, đúng lúc Vân Tuyết Phi bị chấn động lùi ra sau vài bước, một cánh tay hữu lực vòng qua eo, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Hạ Hầu Thuần biến sắc, dòng khí cường đại lao ra từ lòng bàn tay hắn cũng bị một lực cản vô hình từ mặt đất mạnh mẽ ngăn lại. Hắn ta bị đẩy ngược lại, vội vàng thu tay lui về phía sau vài bước mới đứng vững.

Thở phào một hơi, hắn không vội tìm kiếm bóng dáng Vân Tuyết Phi mà nhìn theo quỹ đạo lạnh băng vừa rồi, quả nhiên nhìn thấy một thanh chủy thủ tinh xảo đang cắm sâu vào vách tường, lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Hơi thở quen thuộc đột nhiên bao phủ xung quanh, Hạ Hầu Thuần hơi nhíu mi rồi sau đó quay đầu, nhìn thấy nam nhân mặc long bào kim sắc, vội vàng cung kính cúi người hành lễ: “Vi thần tham kiến Hoàng thượng!”

Tiếng nói vừa dứt, ngoài Vân Tuyết Phi ra, hai người kia đều phản ứng lại, đồng thời quỳ xuống: “Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Vân Tuyết Phi duỗi tay, dùng sức đẩy Hạ Hầu Huyền, giẫy dụa muốn thoát ra khỏi lồng ngực hắn, rồi sau đó chạy xa hắn khoảng năm bước chân mới đứng lại, yên lặng quan sát mấy người trước mắt.

Nhìn trong ngực rộng tuếch, phảng phất như khoảnh khắc tốt đẹp

trong nháy mắt kia chỉ là nằm mơ. Chỉ khi nhìn thấy nhân nhi sống sờ sờ đứng cách hắn không xa, hắn mới hiểu được vừa rồi không phải hư ảo, chỉ là giây phút tốt đẹp quá mức ngăn ngủi.

“Không biết Hoàng thượng đến đây là vì chuyện gì?” Không đợi Hạ Hầu Huyền mở miệng, Hạ Hầu Thuần trực tiếp đứng lên, giọng nói ôn hòa đánh vỡ yên lặng.

Hạ Hầu Huyền thu hồi tầm mắt, nhìn Hạ Hầu Thuần, ca ca cùng cha cùng mẹ của hắn, nghĩ đến một màn nguy hiểm vừa rồi, ánh mắt thanh đạm ngưng tụ một tia lạnh lẽo. Hắn không trả lời vấn đề của Hạ Hầu Huyền ngay, sắc mặt bình tĩnh, trực tiếp đi đến trước mặt Bạch Tuyết Nhu đang cúi đầu quỳ xuống, lẳng lặng quan sát đánh giá.

Mỗi một giây trôi qua, thời gian ngày càng dài, Hạ Hầu Huyền vẫn duy trì động tác đó, nhìn nữ nhân đoan trang tú lệ, dung mạo ẩn chứa chút u buồn trước mắt, hắn đột nhiên mở miệng, trong mắt lóe lên ánh sáng không rõ, âm điệu bình thản nhẹ nhàng lại mang theo chút lạnh như băng: “Người chính là phi tử của hoàng huynh, Bạch Tuyết Nhu?”

Bạch Tuyết Nhu ngẩn ra, không dám ngẩng đầu, con ngươi dẫu dưới hàng mi nhẹ nhàng lóe lóe, vẫn quỳ gối tại chỗ không nói một câu, lòng bàn tay lại chảy đầy mồ hôi lạnh, trong lòng chứa đầy khăn trương bất an.

“Thần thiếp đúng là Thuần Vương Phi.” Giọng nói mềm nhẹ của Bạch Tuyết Nhu lí nhí vang lên, trong lòng sợ hãi nhưng trên mặt vẫn cố giữ vững vẻ bình tĩnh trấn định.

Hạ Hầu Thuần hơi hơi nhíu mày, không biết vì sao Hạ Hầu Huyền lại hỏi như vậy? Hắn sẽ không cho rằng nam nhân này đến đây chỉ vì

muốn xem Vương Phi của hắn. Đối với đệ đệ duy nhất này, hắn chưa bao giờ dám buông lỏng cảnh giác.

“Quả nhiên là tú ngoại tuệ trung*, trách không được hoàng huynh lại thích người như vậy.” Khóe môi Hạ Hầu Huyền nhếch lên, trong mắt có một tia ấm áp, hơi dừng một chút, hắn ngẩng đầu, nhướn mày nhìn Hạ Hầu Thuần: “Nhị ca, ánh mắt của người đúng là không tồi!”

*tú ngoại tuệ trung: hiểu nôm na là vẻ ngoài thanh tú, nội tâm tốt đẹp

Xung hô nhị ca này, không biết là cố ý hay vô tình kéo lại khoảng cách giữa hai người. Hạ Hầu Thuần thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu: “Nhu Nhi là do ta ngàn tuyển vạn tuyển mới chọn được, đương nhiên là tốt.”

Tiết Nhã quý hồi lâu, đầu gối đau eo cũng đau, vì bụng lớn lên đặc biệt cố sức, vốn trong lòng đã không dễ chịu, bây giờ lại nghe được Hoàng Thượng và Vương Gia đều khen hồ ly tinh này không dứt miệng, trong lòng nàng ta càng thêm tức giận khó ở. Vốn dĩ trải qua sự việc hôm nay, nữ nhân kia sẽ bị biếm vào lãnh cung, vậy mà Hoàng Thượng lại đột nhiên xuất hiện, phá hỏng quỹ tích vốn có. Nàng ta không thể quý như vậy, phải nghĩ cách đuổi Bạch Tuyết Nhu, hồ ly tinh không biết xấu hổ này đi.

“Ai nha~” Tiết Nhã đột lên sợ hãi kêu lên, sau đó vội vã ôm lấy bụng, ánh mắt thống khổ, cầu cứu nhìn Hạ Hầu Thuần: “Vương Gia, Vương Gia, Nhã Nhi đau bụng...”

Từng tiếng kêu đau truyền đến, Hạ Hầu Thuần cả kinh, nhìn nữ nhân đang đỡ eo quý trên mặt đất, bụng lớn như vậy, giống như chỉ cần nhẹ nhàng đẩy một cái là có thể đẩy nữ nhân ngã úp xuống đất. Đây là nhi tử đầu tiên của hắn, nghe mẫu hậu nói, Lê mỹ nhân của vị cửu đệ này của hắn cũng đang mang thai, hắn biết rõ hoàng gia rất coi

trọng con cháu, cho nên hài tử trong bụng Tiết Nhã tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

“Hoàng Thượng, xin hãy cho phép Nhã Nhi đứng dậy, nàng đang mang thai, vi thần lo lắng cứ quỳ như vậy sẽ xảy ra chuyện!” Sắc mặt Hạ Hầu Thuần khế biến, gấp gáp khẩn cầu, trong mắt tràn đầy nôn nóng.

Hạ Hầu Huyền nhìn chăm chăm biểu tình của Hạ Hầu Thuần một lát, lúc này mới không thêm để ý vẫy vẫy tay, nhẹ nhàng cười nói: “Đều là người một nhà, đứng lên hết đi.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Vài người đồng thời lên tiếng.

Sau đó Hạ Hầu Thuần đi đến bên cạnh Tiết Nhã, duỗi tay đỡ nàng ta từ trên mặt đất đứng lên, ôm Tiết Nhã vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng đang nhô lên: “Có chỗ nào không khỏe?”

Quả nhiên đứa nhỏ trong bụng nàng là bảo bối mà, lúc trước Tiết Nhã còn lo Vương Gia không thích, chỉ là vì ứng phó Tiết gia và Thái Hậu mới cho nàng một hài tử, bây giờ nhìn phản ứng này của hắn, nàng ta cũng an tâm, đặc ý liếc nhìn Bạch Tuyết Nhu vẫn luôn an tĩnh đứng một bên.

“Ta còn có việc, mong Hoàng Thượng cho phép rời đi trước!” Cả người Vân Tuyết Phi thẳng tắp, ánh mắt không kiêu ngạo không siểm nịnh, chỉ là lúc đuôi mắt quét về phía nam nữ dáng vẻ kịch cỡm, hiện lên một tia chán ghét.

Hạ Hầu Huyền cau mày, liếc mắt nhìn Vân Tuyết Phi một cái, sau đó chuyển mắt về phía Hạ Hầu Thuần, ánh mắt nhàn nhạt, giọng nói trầm tĩnh, không nghe ra chút cảm xúc gì: “Hoàng huynh và Hộ Quốc Vương Phi có cái gì hiểu lầm?”

Ánh mắt Hạ Hầu Thuần giật giật, mặt mày ẩn chứa chút âm u, tâm tư bách chuyển luân hồi, cung kính cúi đầu trả lời: “Vi thần nhàn rồi không có việc gì làm, nên cùng Hộ Quốc Vương Phi luận bàn võ công, không có gì hiểu lầm!”

“À, phải không?” Hạ Hầu Huyền thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Vân Tuyết Phi, trong mắt hiện lên một tia thương tiếc nhưng mà rất nhanh đã biến mất vô tung, ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu nói: “Thì ra vừa rồi Vương Phi và Thuần Vương là luận bàn võ công!”

“Bổn Vương Phi bênh vực nữ tử yếu nhược, lại thành luận bàn võ công với Thuần Vương, đúng là chiết sát ta!” Vân Tuyết Phi chẳng cho bất luận kẻ nào mặt mũi, nặng nề nhìn Hạ Hầu Thuần, lạnh lùng nói: “Thuần Vương tính tình không tốt, về sau nếu muốn nổi điên, nhớ báo trước cho ta một tiếng, ta nhất định sẽ tránh xa!”

Sắc mặt Hạ Hầu Thuần hết trắng lại xanh, xanh rồi lại đen, cuối cùng là đen sì, nhìn nữ nhân không biết tốt xấu trước mắt, đen tối trong mắt quay cuồng một lát, rồi sau đó khôi phục bình tĩnh. Hắn bước lên vài bước, chấp tay thi lễ với Vân Tuyết Phi: “Vừa rồi ta chỉ muốn cùng Vương Phi luận bàn một chút, không hề có ý tứ mạo phạm, mong Vương Phi thứ lỗi!”

“Thuần ca ca, huynh...” Tiết Nhã hung hăng trừng Vân Tuyết Phi một cái, sau đó ôm bụng chậm rãi đi đến bên cạnh Hạ Hầu Thuần, cầm lấy tay hắn, không vui nói: “Thuần ca ca, sao huynh phải xin lỗi nàng ta, vừa rồi rõ ràng là nàng ta nguyên rủa hài tử của chúng ta trước, là nữ nhân này không đúng!”

Trong mắt Hạ Hầu Thuần nhanh chóng ngưng tụ một mảnh âm trầm, lạnh lùng liếc nhìn Tiết Nhã một cái, sau đó quay sang nhìn Vân Tuyết Phi, giống như suy tư hỏi: “Có chuyện như vậy?”

Vân Tuyết Phi hừ lạnh một tiếng, xoay mặt, không đưa ra bất kì câu trả lời nào!

Hạ Hầu Thuần đương nhiên là tin tưởng Phi Nhi của hắn, Chỉ là nữ nhân kia quả thật quá ghê tởm, hắn hy vọng Phi Nhi có thể lên tiếng cãi lại, hắn nhất định sẽ đứng về phía nàng, vì nàng làm chủ.

Nhưng mà chăm chú nhìn tiểu nữ tử trước mắt hồi lâu, nàng cũng không thèm mở miệng nói câu nào. Hạ Hầu Huyền bất đắc dĩ thở dài, ánh mắt lạnh lẽo chiếu len người Tiết Nhã.

Bị ánh mắt như vậy làm cho cả người phát lạnh, nhưng nàng ta vẫn không lùi bước, duỗi thẳng cổ, cao giọng kêu to: “Ta không sai, lời ta nói là thật, Hộ Quốc Vương Phi nguyên rủa hài tử trong bụng ta, cho nên Thuần ca ca mới đánh nhau với nàng. Nếu Hoàng Thượng muốn trị tội, phải trị tội nữ nhân này mới đúng!”

Hạ Hầu Thuần có chậm hiểu đến mấy, hắn cũng nhìn ra một chút manh mối, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Tiết Nhã, lên tiếng quát nàng ta: “Câm miệng! Hộ Quốc Vương Phi là người người có thể tùy tiện bôi nhọ sao? Mau xin lỗi Vương Phi cho ta!”

Tiết Nhã ngẩn ra, không thể tin được nhìn nam nhân ánh mắt lạnh lẽo, nàng ta bênh vực hắn như vậy, không màng nguy hiểm bất kính với Hoàng Thượng, vậy mà hắn lại không hề cảm động, còn quát mắng mình. Trong mắt Tiết Nhã toát ra thần sắc tủi thân, thương tâm, khóe miệng giật giật, lại không dám nói thêm một câu nào nữa.

“Mong Hoàng Thượng cho phép ta về Trường Nhạc điện nghỉ ngơi!” Vân Tuyết Phi nhíu chặt mày, đối diện với hai mắt Hạ Hầu Huyền.

Bốn mắt nhìn nhau, một lạnh lùng một nóng bỏng, trong con người lạnh nhạt của nàng rốt cuộc không còn sót lại chút tình cảm nào giành cho hắn. Hạ Hầu Thuần nghĩ đến điểm này, ngực ần ần nhói đau, trong mắt nhiễm thàn sắc thống khổ.

Hạ Hầu Thuần không phải kẻ ngốc, con người sắc bén như ưng không ngừng đảo qua đảo lại giữa hai người đứng cách đó không xa, lảng lảng đánh giá. Tình cảm bị đè ép lướt qua đáy mắt Hạ Hầu Thuần cũng bị hắn bắt được.

“Vân Tuyết Phi, hôm nay trẫm cho phép người trở về Hộ Quốc Vương Phủ!” Hạ Hầu Huyền nghĩ nghĩ, rốt cuộc nói ra quyết định hắn đã do dự rất lâu.

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, sau đó mở to hai mắt, muốn tìm ra một chút dấu vết lừa dối trên mặt Hạ Hầu Huyền, nhưng mà nhìn hồi lâu, ánh mắt Hạ Hầu Huyền vẫn nghiêm túc như cũ, đồng thời còn có chút gì đó mát mát và đau xót không thể diễn tả được. Đột nhiên nàng có thể xác định, hắn là thật lòng muốn thả nàng đi, nhưng mà vì cái gì? Tiêu Nhụy Vũ giam lỏng nàng trong hoàng cung, sẽ không dễ dàng thả nàng ra, đây hẳn là quyết định của một mình Hạ Hầu Huyền.

“Hoàng Thượng, chuyện này...” Hạ Hầu Thuần vội vàng muốn ngăn cản, hắn biết nữ nhân này là mẫu hậu cố ý dùng danh nghĩa mời vào cung làm khách để giam lỏng, như vậy ít nhiều có thể kiềm chế Tư Nam Tuyết, nhưng mà bây giờ...

Hạ Hầu Huyền xua tay ngăn lại, rồi sau đó nhìn thật sâu vào Vân Tuyết Phi, giống như muốn ghi tạc dáng vẻ lúc này của nàng vào trong đầu, sau này sẽ không bao giờ quên.

“Ta nhớ là sinh nhật Thái Phi cũng sắp đến rồi, người về Vương Phủ chuẩn bị cho tốt, đợi qua sinh nhật Thái Phi, ta lại phái người đón

ngươi vào cung!” Hai tay Hạ Hầu Huyền nắm chặt thành quyền, ánh mắt tuy rằng thản nhiên, nhưng ở sâu trong đáy mắt, tại nơi không ai nhìn thấy, lại có một tia chua xót.

“Tạ Hoàng Thượng ân điển!” Tâm tư vừa động, mím môi, trong mắt Vân Tuyết Phi toát ra một tia sáng.

“Nếu không còn việc gì, Vương Phi trở về Trường Nhạc điện thu thập đồ đạc trước đi, lát nữa sẽ có người của Hộ Quốc Vương Phủ đến đây đón ngươi!” Hạ Hầu Huyền ngăn lại chua xót và mắt mát đang trào ra trong lồng ngực, cố gắng nói hết một câu này.

“Vậy ta đây cáo lui trước!” Vân Tuyết Phi không chút biểu cảm nói xong câu này, lập tức xoay người chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã!”

Bạch Tuyết Nhu vội vàng ngừng đầu, bước vài bước đến trước mặt Vân Tuyết Phi, kéo tay áo nàng cầu xin: “Tuyết Phi, ngươi dẫn ta cùng trở về Hộ Quốc Vương Phủ được không? Ta ở hoàng cung sống không quen!”

Chương 140: Xuất cung

Tiếng nói vừa dứt, người bị chọc giận đầu tiên chính là Hạ Hầu Thuần. Chỉ thấy trong mắt hắn hiện lên vẻ giận dữ, bàn tay đang nắm lấy tay Tiết Nhã cũng đột nhiên siết chặt. Hắn nhíu mày, ánh mắt âm trầm quan sát nữ nhân đang đau khổ cầu xin.

“Tuyết Phi, người dẫn ta cùng trở về Hộ Quốc Vương Phủ được không, hoàng cung này xa lạ khiến cho ta sợ hãi, ta không muốn ở lại cái nơi lạnh như băng này!” Bạch Tuyết Nhu nhìn Vân Tuyết Phi với ánh mắt tràn đầy cầu xin, giọng nói khế run rẩy, bàn tay đang nắm chặt tay áo Vân Tuyết Phi cũng run lên nhẹ nhẹ, tiết lộ nỗi bất an và khẩn trương trong lòng nàng ta.

Hạ Hầu Thuần nghe tới đây rốt cuộc không giữ nổi bình tĩnh, con người âm trầm không dấu được lửa giận ngập trời: “Bạch Tuyết Nhu, bốn vương còn chưa chết, vậy mà người đã vội vàng chạy tới nhà dã nam nhân, chẳng lẽ người đã quên người là Vương Phi của bốn vương? Người rốt cuộc có biết liêm sỉ hay không?”

Sắc mặt Bạch Tuyết Nhu thoáng cái trở nên tái nhợt, cả người không ngừng run rẩy, môi dưới bị cắn chặt tới mức trắng bệch, không dám quay đầu đối diện với khuôn mặt bừng bừng lửa giận của Hạ Hầu Thuần.

Ánh mắt Hạ Hầu Thuần đen tựa hồ sâu, lạnh lẽo như hàn băng, một chút tự hào vì cư xử khéo léo của nàng lúc trước đã nhanh chóng tan biến, còn lại chỉ là xấu hổ và giận dữ. Hắn mất rất nhiều thời gian và công sức mới theo đuổi được nàng. Vì cưới nàng làm chính phi, hắn đã chịu bao nhiêu áp lực từ mẫu hậu và Tiết gia, có thứ gì tốt

cũng nghĩ tới nàng đầu tiên, tìm mọi cách lấy lòng và dung túng nàng, không nghĩ tới nàng chưa từng biết cái gì là cảm động. Hôm nay, nàng lại vì một sự việc còn con mà khó chịu với hắn, thậm chí còn muốn đi tìm tình nhân cũ của nàng!

“Ta coi như lời nói vừa rồi của ngươi chỉ là nhất thời hồ đồ, còn không mau đến bên cạnh ta!” Giọng nói của Hạ Hầu Thuần vô cùng lạnh lùng, giống như kết thành hàn băng lạnh lẽo.

Ánh mắt Bạch Tuyết Nhu hơi lóe lên nhưng vẫn không thèm quay đầu lại liếc hắn một cái, kiên định lắc đầu: “Không, ta không muốn ở lại trong cung, cũng không muốn ở chung một chỗ với ngươi. Ở lại nơi này ta không có tự do, cũng không có vui vẻ, ta muốn xuất cung, muốn tới Hộ Quốc Vương Phủ!”

Khí tức xung quanh Hạ Hầu Thuần đột ngột trở nên lạnh lẽo, hắn hơi nheo mắt, trong con ngươi lộ ra tia sáng hung ác, bên môi lộ ra ý cười trào phúng: “Hoàng cung không có thứ gì khiến ngươi vui vẻ, chẳng lẽ Hộ Quốc Vương Phủ lại có? Bạch Tuyết Nhu, ngươi đừng coi ta là kẻ ngu!”

Cánh tay đang ôm eo Tiết Nhã từ từ buông lỏng, hắn nhắc chân đi về phía Bạch Tuyết Nhu. Ánh mắt nặng nề chứa đầy giận dữ của hắn thẳng tắp đối mặt với ánh mắt trốn tránh của nàng ta. Hạ Hầu Thuần lạnh lùng lên tiếng: “Bạch Tuyết Nhu, mấy năm qua ta hết mực sủng ái ngươi, ngươi chưa từng cảm động dù chỉ là một chút sao? Hay là ngươi vẫn còn thích Tư Nam Tuyết, ta rốt cuộc có điểm gì thua kém hắn?”

“Ha ha, sủng ái ta? Vậy ngươi nói xem, ngươi sủng ái ta như thế nào?” Bạch Tuyết Nhu cười nhạt một tiếng, rốt cuộc vẫn không áp chế được oán hận trong lòng, lạnh lùng trừng mắt Hạ Hầu Thuần: “Ngươi đặt tay lên ngực tự hỏi bản thân mình xem, từ lúc ta gả cho

người đến nay, có khi nào là không tận tâm hầu hạ người? Người luôn miệng nói người yêu ta, nhưng mà ta chưa bao giờ cảm nhận được điều đó. Ta vẫn luôn nhẫn nhịn, vẫn luôn chờ đợi, vậy mà nàng...”

Bạch Tuyết Nhu đột nhiên chuyển ánh mắt lạnh lùng về phía nữ nhân bụng lớn đang đứng phía sau Hạ Hầu Thuần, duỗi tay chỉ vào Tiết Nhã, oán hận nói: “Người yêu ta nhưng lại không cho phép ta có đứa con, ta gả cho người mười mấy năm, nhưng mà lần nào người cũng lấy lý do thời cơ chưa tới để bỏ qua chuyện này. Người có biết mỗi lần uống thứ dược tránh thai đắng ngắt kia, trong lòng ta khổ sở đến mức nào không?”

Sắc mặt Hạ Hầu Thuần cứng đờ, gân xanh trên trán không ngừng nháy lên. Hắn không nghĩ rằng nữ nhân này lại lớn mật như vậy, ngay cả bí mật này cũng dám nói ra trước mặt người ngoài. Hạ Hầu Huyền chắc chắn sẽ nghi ngờ. Nghĩ vậy, hắn hơi ghé đầu, tỉ mỉ quan sát Hạ Hầu Huyền, thấy thần sắc người kia vẫn bình tĩnh như thường, không có chút khác lạ nào mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt Hạ Hầu Thuần lại chuyển về phía Bạch Tuyết Nhu. Mấy năm qua nàng vẫn là nữ nhân hắn yêu nhất, vì đại nghiệp mà hắn khiến nàng phải chịu ủy khuất. Nhưng dù thế nào hắn làm như vậy cũng chỉ vì muốn cho nàng một tương lai tốt đẹp hơn. Hắn luôn cho rằng nàng thông minh, khéo hiểu lòng người, nhất định sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của hắn. Không ngờ nàng cũng chỉ là kẻ không hiểu đạo lí!

Sắc mặt Vân Tuyết Phi từ đầu tới cuối vẫn duy trì vẻ lạnh lùng, bây giờ thấy tình huống này cũng không nhìn được tức giận, ánh mắt lóe lên vẻ không kiên nhẫn.

“Thế nào? Hạ Hầu Thuần? Người bị ta nói trúng tim đen rồi đúng không? Từ đầu đến cuối là người có lỗi với ta, người nói người

không yêu nữ nhân kia, nhưng nàng vẫn có thể có một đứa con, vậy vì sao ta lại không thể có?” Bạch Tuyết Nhu oán hận chất vấn, bàn tay càng nắm chặt vạt áo Vân Tuyết Phi, nhẹ giọng cầu khẩn: “Tuyết Phi, chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, rời khỏi chốn cung cấm ăn thịt người không nhà xương này đi!”

Vân Tuyết Phi nhìn Bạch Tuyết Nhu, ánh mắt trong trẻo hiện lên một tia lạnh lẽo. Giọng nói ôn hòa lại lộ ra sự xa cách: “Thuần Vương Phi vừa vào kinh không lâu, vẫn nên ở bên cạnh Thuần Vương thì tốt hơn. Nhã trắc phi hiện đang mang thai, không thể quản lý công vụ, Thuần Vương đón ngài về kinh chắc cũng là vì lí do này.”

Vừa dứt lời, nàng liền dùng lực rút tay áo đang bị Bạch Tuyết Nhu nắm ra. Khuôn mặt Vân Tuyết Phi vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như không nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của nàng ta. Nói xong, nàng cũng không hề quay đầu mà đi thẳng ra phía cửa cung.

“Không, Tuyết Phi, người đừng bỏ ta lại. Ta muốn tới Hộ Quốc Vương Phủ, ta muốn đi gặp Nam Tuyết.” Lúc này Bạch Tuyết Nhu đã lâm vào hoảng loạn, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt trào phúng của nam nhân trước mặt. Nàng ta hoảng sợ lùi lại, muốn tránh khỏi tầm mắt khiến người ta hít thở không thông của Hạ Hầu Thuần.

Hạ Hầu Thuần duỗi tay, giữ chặt nữ nhân đang muốn chạy trốn. Hắn không thèm để ý nàng ta giãy dụa la hét, trực tiếp nhấc bổng người lên, sau đó nói lời từ biệt với Hạ Hầu Huyền: “Hoàng thượng, thần xin phép cáo lui trước, mong hoàng thượng sai người đưa Nhã nhi trở về giúp thần.”

Cho tới khi bóng dáng Vân Tuyết Phi hoàn toàn biến mất, Hạ Hầu Huyền mới thu hồi tầm mắt. Liếc nhìn nữ nhân cúi đầu an phận nhưng ánh mắt lại không thể che dấu vẻ oán hận, một lúc lâu sau hắn mới nhẹ nhàng gật đầu: “Yên tâm đi!”

Vân Tuyết Phi vội vàng trở về Trường Nhạc điện, vừa vào cửa liền rót một chén nước rồi nhanh chóng uống cạn. Sau khi thở hổn hển một hơi, nàng ngồi xuống đầu giường. Trong đầu không tự chủ nhớ lại một màn vừa rồi, nàng thở dài một hơi, ngả người nằm xuống giường.

Hạ Hầu Huyền lại cho phép nàng trở về? Vân Tuyết Phi nhíu mày, thần sắc nặng nề. Nếu nàng muốn tự mình đi tìm Hạ Hầu Cảnh, xuất phát từ vương phủ không thể nghi ngờ là an toàn hơn nhiều.

Nghĩ như vậy, mệt mỏi cả ngày lại ùa đến, ánh mắt mê man nhìn trần nhà, không lâu sau thì ngủ thiếp đi.

Trong mơ lại lần nữa nhìn thấy những người quen thuộc, sự việc quen thuộc, hoặc vui vẻ, hoặc bi thương, hoặc buồn bã, hoặc tự tại... Nàng hơi nhăn mày, lật người nằm nghiêng. Đột nhiên, một bàn tay ấm áp vuốt ve gương mặt nàng, nụ hôn nhẹ nhàng như lông chim hạ xuống trên trán, quen thuộc như vậy, cũng khiến người ta không thoải mái như vậy.

“Phi Nhi, sau này chúng ta tốt nhất là sinh ba nhi tử, ba nữ nhi, nhi tử nữ nhi thành một đoàn, thật tốt!”

“Phi Nhi, ta chỉ thích nàng, muốn cùng nàng ngắm hoa nở hoa tàn, mây cuộn mây tan, bên nhau đến lúc bạc đầu, con cháu đầy đàn!”

“Phi Nhi, nàng đừng gả cho Hạ Hầu Huyền được không, để ta ở bên cạnh nàng, cho dù nàng không thích ta, ta vẫn có thể luôn đợi đến ngày nàng thích ta!”

“Phi Nhi, vì cái gì nàng có thể yêu Hạ Hầu Huyền, có thể yêu Tư Nam Tuyết, nhưng lại không thể yêu ta?”

Không thể phân rõ là thật hay giả, chẳng biết bản thân đang ở nơi nào, cảm nhận duy nhất của nàng lúc này là đầu thật đau, tâm thật mệt, giống như người chết đuối không thể hô hấp.

Hạ Hầu Huyền chăm chú nhìn nữ nhân ngay cả ngủ cũng không an ổn, trên mặt tràn đầy thần sắc ôn nhu và sủng nịch, chỉ có thời điểm này, hắn mới không lo lắng bị nữ nhân âu yếm bài xích. Chỉ có lúc này, hắn mới có thể ở bên cạnh nàng, đã bao lâu rồi, trái tim không còn đập giống như người sống thế này?

Hắn duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ngực, từ một khắc khi biết nàng còn sống trên đời, nơi này rất cuộc khôi phục bình thường, thế giới của hắn không còn là một màu sắc đơn điệu, hắn có mục tiêu, có theo đuổi...

Chỉ là vì sao, ngay cả khi ngủ lông mày nàng cũng nhíu chặt, thậm chí khó chịu đến mức trên trán cũng toát ra chút mồ hôi lạnh, nhìn dáng vẻ thống khổ của nàng, có nên đánh thức nàng không? Trong lòng Hạ Hầu Huyền chần chờ, hắn không muốn nàng bị ác mộng làm cho thống khổ như vậy, nhưng mà, nếu nàng tỉnh, hắn nhất định sẽ không thể yên lặng canh giữ bên người nàng nữa.

Giã dựa một chút, lông mày hắn nhẹ nhàng buông lỏng, rốt cuộc quyết định, hắn duỗi tay nhẹ nhàng xoa mặt nàng, hơi hơi vỗ nhẹ, gọi: “Phi Nhi, tỉnh, tỉnh, nàng gặp ác mộng.”

“Nam Tuyệt...A Cảnh...” Hai mắt Vân Tuyết Phi nhắm chặt, lông mi thật dài như cánh bướm nhẹ nhàng rung động, âm thanh nhỏ nhẹ dần phiêu đảng tới nơi xa.

Âm thanh thật nhỏ của nàng rõ ràng truyền vào trong tai Hạ Hầu Huyền, lập tức khiến cho trái tim nóng bỏng bị dội một chậu nước lạnh, trong nháy mắt lạnh thấu tâm can.

“Trong lòng nàng chỉ có hai người bọn họ sao?” Hạ Hầu Huyền ngây ngốc nhìn dung nhan xa lạ, khóe miệng tràn ra một nụ cười khổ, tất cả là do hắn tự gây ra, là hắn vứt bỏ nàng trước, là hắn phản bội nàng, hắn đi đến tình trạng hôm nay, chẳng thể trách bất luận kẻ nào!

Nhưng mà cho dù nghĩ như vậy, trong lòng hắn vẫn cực kì khó chịu, chỉ cần nghĩ đến cô nương hắn yêu nhất bây giờ đã là thê tử của khác, trái tim hắn đau đớn giống như bị kim đâm, chỉ là...

“Phi Nhi, tỉnh, tỉnh...” Hạ Hầu Huyền tiếp tục duỗi tay lắc nhẹ người Vân Tuyết Phi, ánh mắt khẩn trương vẫn chăm chú đặt trên mặt nàng, không buông tha một chút nào, giống như muốn khắc sâu dáng hình nàng vào trong tâm khảm.

Trong sương mù mê mang, không nhìn thấy con đường phía trước, một tiếng gọi từ xa xôi vọng đến, giống như một tia sáng mặt trời sau cơn mưa, dẫn lối chỉ đường cho nàng.

Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng mở mắt, mê mang hỗn độn trong mắt dần tản đi, đợi đến khi hoàn toàn thanh tỉnh, khuôn mặt nam nhân phóng đại trước mắt, khiến cho nàng giật mình hét lên một tiếng.

Bộp một tiếng, nàng không chút lưu tình tát hắn một cái. Trong phòng tĩnh lặng, sau khi âm thanh sắc nhọn kia vang lên, nàng dùng lực đẩy nam nhân trước mặt ra, lập tức bò dậy xuống giường, ngay cả giày cũng không kịp đi. Nàng chỉ vào nam nhân uy nghiêm ngồi cạnh giường, tức giận quát: “Hạ Hầu Huyền, ngươi tới đây từ lúc nào? Ta là nữ nhân, là Vương Phi của Tư Nam Tuyệt, ngươi sao có thể bất chấp lễ nghi liêm sỉ, tùy tiện vào phòng của ta?”

Hạ Hầu Huyền sờ lên gương mặt hơi đau, khoe miệng nở một nụ cười khinh thường: “Ta và người tốt xấu gì cũng là phu thê từ kiếp trước, hành động thân mật nào còn chưa từng làm, người còn lo lắng chút việc nhỏ này?”

Cái loại giọng điệu không chút để ý này càng thêm chọc giận Vân Tuyết Phi, nàng trực tiếp cầm lấy ấm trà và chén trà trên bàn ném về phía Hạ Hầu Huyền, không ngừng mắng: “Ta là Vân Tuyết Phi, không phải Tiết Phi, người đồ tiểu nhân đê tiện, mau cút ra ngoài cho ta, cút ra ngoài...”

Trong nháy mắt, hàng loạt âm thanh đổ vỡ vang lên, Hạ Hầu Huyền linh hoạt né tránh, sau đó nhẹ nhàng bước vọt đến trước mặt Vân Tuyết Phi, trên mặt chẳng có chút nào tức giận, chỉ có nhàn nhạt bi thương và bất đắc dĩ.

“Phi Nhi, ta biết lúc trước ta làm sai rất nhiều chuyện, nhưng mà rất nhanh nàng phải đi rồi, một thời gian rất dài ta không thể nhìn thấy nàng, nàng đừng nóng giận cũng đừng sinh khí, để ta nhìn nàng thêm một chút, có được không?” Bi ai như vậy, dè dặt cầu xin như vậy, Hạ Hầu Huyền vứt bỏ cao cao tại thượng lúc trước, vứt bỏ tôn nghiêm đế vương, đáng thương nhìn nữ tử trước mắt này.

“Hoàng Thượng, người nói mấy lời này là quá đề cao ta, người là ai, ta lại là ai? Chúng ta căn bản là người của hai thế giới, muốn nhìn cũng chỉ có thể là phu quân của ta, Tư Nam Tuyết, người có tư cách gì?” Vân Tuyết Phi không mềm lòng, cũng không động tâm. Đối với nàng mà nói, nam nhân trước mắt này đã không thể tác động đến cảm xúc của nàng, có cũng chỉ là ghê tởm và chán ghét.

Biết một chốc một lát là không thể tiêu trừ hận ý của nàng với hắn, hắn cũng không thể cưỡng cầu, khế thờ dài một cái, thần sắc tràn

ngập cô đơn, thấp giọng nói: “Người trước đừng tức giận, nghe ta nói được không?” Dừng một chút, hắn nhìn thoáng qua Vân Tuyết Phi, trịnh trọng cam đoan: “Ta nói xong sẽ lập tức rời đi!”

“Có gì muốn nói thì nói nhanh lên, ta không có thời gian để lãng phí với người!” Vân Tuyết Phi tức giận liếc mắt nhìn Hạ Hầu Huyền một cái, sau đó xoay người quay lưng lại phía hắn, không nói chuyện nữa.”

“A Cảnh đến bây giờ còn không có tin tức, ta biết nàng cũng đang tìm hắn, cả đời này là ta có lỗi với hắn!” Hạ Hầu Huyền mím môi, ánh mắt mang theo hối hận và tự trách, đau đớn lại tràn ra trong lồng ngực, hắn cố gắng đè thấp giọng: “Mặc kệ người có tin hay không, ta vĩnh viễn coi hắn là thân đệ đệ, trước kia là vậy, hiện tại là vậy, tương lai cũng là vậy!”

“Lúc trước ta cướp nàng từ tay hắn, nhưng ta lại không đối xử tốt với nàng. Hắn nhường ngôi vị hoàng đế cho ta, ta lại không bảo vệ hắn thật tốt, ta có lỗi với hắn, cũng có lỗi với nàng! Ta muốn ở bên cạnh nàng, từ khi mẫu hậu giam lỏng nàng trong cung, ta đã nghĩ, nếu nàng vẫn luôn ở bên cạnh ta như vậy, cho dù nàng vĩnh viễn cũng không yêu ta lần nữa, nhưng chỉ cần có nàng bên cạnh, ta đã cảm thấy thỏa mãn.”

“Bây giờ ta thả nàng xuất cung, không có nghĩa là ta từ bỏ nàng, ta chỉ là để nàng tạm thời xuất cung, cho nàng thời gian đi Tìm A Cảnh, chờ đến lúc A Cảnh trở về an toàn, ta sẽ dùng phương thức của mình để tranh đoạt nàng. Nửa đời sau của ta, ta muốn cố gắng hết sức để mang nàng trở lại bên ta!”

“Chỗ mẫu hậu nàng cứ yên tâm, ta sẽ đi giải thích, nàng cầm lấy cái này!” Hạ Hầu Huyền nói xong, từ trong tay áo lấy ra một miếng ngọc bội khắc hình rồng nhả châu đưa cho Vân Tuyết Phi, tiếp tục dặn dò:

“Ta đã phái ẩn vệ của ta đi sưu tầm manh mối, nếu có tin tức ta sẽ lập tức báo cho Nam Tuyết, nếu gặp khó khăn, nàng hãy đưa cái này cho hắn!”

Vân Tuyết Phi nhìn ngọc bội lóe lên kim sắc, tự nhiên biết nó đại diện cho cái gì, trầm mặc hồi lâu, nàng vẫn đưa tay tiếp nhận. Ngôi vị hoàng đế vốn là của Hạ Hầu Cảnh, nàng cầm miếng ngọc bội này cũng không nợ hắn nửa phần ân tình!

“Nam Tuyết đã ở Bắc môn chờ nàng, Thiên Tâm ở cửa, để nàng ta dẫn nàng qua đó!” Âm thanh Hạ Hầu Huyền vững vàng, một hơi nói xong câu này, sau đó xoay người, lập tức đẩy cửa rời đi.

“Chủ tử, chúng ta đi mau thôi, đồ đạc đã thu dọn xong rồi!” Thiên Tâm vội vàng tiến lên nói.

Vân Tuyết Phi gật gật đầu, đi theo sau lưng Thiên Tâm, cũng không quay đầu, đi ra ngoài.

Vách tường rồng bay phượng múa, đình đài lầu các, chim kêu thánh thót, tất cả đều rực rỡ huy hoàng, xa hoa lộng lẫy, nhưng mà đối với nàng, không chút nào sánh bằng bóng dáng đang đứng chờ nàng ở Bắc Môn, và tự do nàng luôn hướng tới!

Chương 141: Thỏa hiệp

So với Hoàng Cung, vẫn là Vương Phủ tốt hơn nhiều, đây là cảm nhận đầu tiên sau khi trở về. Nhìn những khuôn mặt quen thuộc, trong lòng Vân Tuyết Phi ấm áp, nhưng mà tâm tình tốt của nàng không duy trì được bao lâu.

Trong vườn Lâm Phượng, Ngũ Trà lui ra ngoài, lo lắng liếc nhìn trong phòng một cái, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa.

“Sao ngươi lại tới đây?” Hơi thở Vân Tuyết Phi hơi trầm xuống, nhìn nữ nhân không mời mà đến, giọng nói mang theo nồng đậm không vui.

“Tuyết Phi đúng là hay quên, hôm qua ta đã nói với ngươi, ta ở hoàng cung không quen, muốn cùng ngươi ở Hộ Quốc Vương Phủ!” Bạch Tuyết Nhu chớp chớp mắt, nở nụ cười lịch sự tao nhã với Vân Tuyết Phi.

“Ngày hôm qua?” Vân Tuyết Phi ngẩn ra, sau đó nghĩ tới cái gì, âm thanh lạnh lùng giống như ngưng tụ một tầng sương lạnh: “Ngày hôm qua ngươi đã nói, nhưng ta không nhớ là ta đã đồng ý!”

Bạch Tuyết Nhu làm như không nhìn thấy không vui trong mắt Vân Tuyết Phi, nàng ta móc ra một phong thư màu trắng từ trong tay áo, đưa ra trước mặt Vân Tuyết Phi, nhượng mày: “Đây chính là Thái Hậu ân chuẩn, cho phép ta tạm thời ở lại Hộ Quốc Vương Phủ một thời gian, chờ khi nào ta quen với cuộc sống ở kinh thành thì lại vào cung ở!”

Vân Tuyết Phi nhìn thoáng qua chữ viết quen thuộc trên phong thư màu trắng, trực tiếp duỗi tay cầm lấy, mở phong thư ra, sau đó đọc nội dung bên trong. Hai mắt lướt nhanh như gió, rất nhanh đã đọc xong.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu, âm thanh mang theo chút âm trầm: “Nếu Thái Hậu đã để người ở lại đây, ta đuổi người cũng không tốt. Người trực tiếp đi tìm Tư Nam Tuyết an bài chỗ ở cho người đi!”

Khóe miệng Bạch Tuyết Nhu gợn lên một nụ cười đắc ý, nhìn cảnh vật quen thuộc, trong lòng nàng ta một trận kích động. Nghĩ đến về sau có thể thường xuyên ở lại đây, không cần nhìn thấy hai kẻ đáng ghét Hạ Hầu Thuần và Tiết Nhã, trong lòng lại càng thêm vui sướng. Tuy rằng nữ nhân trước mắt này nàng ta cũng không thích, nhưng mà nàng ta không nghĩ tới, lại có cơ hội chung sống dưới một mái nhà với Tư Nam Tuyết, vì vậy một chút tì vết này nàng ta có thể chấp nhận.

Bốn mắt nhìn nhau, thần sắc Bạch Tuyết Nhu lạnh nhạt, hàm chứa ý cười ôn nhu, mà Vân Tuyết Phi mím môi, ánh mắt sâu thẳm, đáy mắt mang theo nồng đậm không vui.

“Hắn khoong ở, người an bài chỗ ở cho ta đi!” Bạch Tuyết Nhu không có chút cảm giác xấu hổ nào, trực tiếp mở miệng yêu cầu: “Ta muốn Lan Thương cư, nơi đó hoàn cảnh thanh u, phòng ở lịch sự tao nhã. Trước kia ta cũng đã từng ở đó rồi, bây giờ chỗ đó không có ai ở, ta muốn ở lại đó!”

Lan Thương Cư, sân viện gần với Đông Lâm viện nhất. Nơi đó tuy rằng từ lâu không có ai ở nhưng mà ngày ngày quét tước dọn dẹp. Nếu là người khác, Vân Tuyết Phi sẽ cho phép vào ở nhưng mà nữ nhân trước mắt này, chỉ sợ có mục đích riêng. Trước khi nàng muốn buông tay Tư Nam Tuyết, nàng tuyệt đối sẽ không cho bất kì kẻ nào

nhúng chàm vật sở hữu của mình.

Nếu nàng ta vẫn còn mơ tưởng đến Tư Nam Tuyết, vậy nàng không ngại nói cho nàng ta biết, nơi này là Hộ Quốc Vương Phủ, mà nàng là nữ chủ nhân!

Nghĩ tới đây, nàng hơi nhíu mày, nặng nề nhìn Vân Tuyết Phi, lạnh lùng thốt: “Người đã gả, hẳn đã cưới, người là Thuần Vương Phi, hẳn là Hộ Quốc Vương Gia, ít nhiều cũng phải chú ý miệng lưỡi người đời, cả đời này người và hẳn đều không thể liên quan đến nhau!”

Bạch Tuyết Nhu nắm chặt khăn tay, mắt đẹp hơi buồn bã, xấu hổ giống như bị người ta nói đúng tâm sự, sắc mặt nàng ta hơi phiếm hồng, tức giận bác bỏ nói: “Đây là chuyện của ta và Nam Tuyết, không cần một ngoại nhân như người đến quản!”

Vân Tuyết Phi chỉ muốn thử nàng ta một chút, không ngờ nàng ta thật sự dám có tâm tư này, xem ra Tư Nam Tuyết lại chọc phải một đóa hoa đào nát!

Nàng nhìn chăm chăm Bạch Tuyết Nhu, liếc mắt một cái, hồi lâu mới nói: “Nếu ta là Thuần Vương Phi, ta sẽ ngoan ngoãn ở lại trong hoàng cung, dù sao thanh xuân của nữ nhân cũng có hạn, bây giờ còn không lung lạc được trái tim Thuần Vương Gia, đợi khi sắc đẹp tàn phai, người mới thay thế người cũ, người chỉ có thể rơi vào kết cục bị vứt bỏ! Hơn nữa người không có con nối dõi, lại náo loạn với Thuần Vương Gia, nếu không kịp bù đắp, chỉ sợ lúc tuổi già thê thảm!”

Bạch Tuyết Nhu không hề nghĩ tới nữ nhân này lại nói chuyện trực tiếp như vậy. Những việc này nàng ta không phải không nghĩ đến, chỉ là nàng ta gả cho nam nhân kia đã hơn mười năm, mấy năm nay

nàng ta sắm vai thê tử hiền đức rộng lượng, quản lí Vương Phủ gọn gàng ngăn nắp, càng âm thầm chịu đựng Trắc Phi của hấn gây khó dễ. Vốn tưởng rằng hấn nhìn thấy mặt tốt của nàng, người sau này cùng hấn sóng vai ngắm nhìn thiên hạ nhất định là mình.

Nhưng mà, nàng quên mất thế lực sau lưng Tiết Nhã, thân phận đích tiểu thư Tiết Phủ nàng không thể so, cho dù nàng ta có nỗ lực thế nào, Hạ Hầu Thuần cũng sẽ không từ bỏ Tiết Nhã. Ngay cả Thái Hậu cũng sủng ái Tiết Nhã, chỉ sợ cũng là vì Tiết gia sau lưng nàng ta!

Nếu là phương diện khác, nàng tự tin có thể vượt qua Tiết Nhã, nhưng mà thân phận là thứ sinh ra đã được quyết định, nàng có nỗ lực cũng là phí công, chẳng lẽ nàng chỉ có thể yên lặng chịu đựng tất cả sao?

Mười năm, nàng ta còn bao nhiêu cái mười năm có thể tiêu xài? Ánh mắt Bạch Tuyết Nhu hơi hơi lạnh lùng, nhìn ánh mắt hiểu rõ trào phúng của Vân Tuyết Phi, nàng ta cười không chút để ý, lúc này đây nàng ta nhất định phải vì bản thân mà tranh thủ!

“Ta đến Vương Phủ ở tạm, Thái Hậu, Hoàng Thượng, Vương Gia đều đáp ứng!” Khóe miệng Bạch Tuyết Nhu cong lên, càng ngày càng mở rộng. Nếu như nữ nhân này biết rõ tâm tư của nàng ta, vậy thì nàng ta cũng không ngại nói thẳng ra, nàng ta bỏ lỡ nhiều như vậy, tất cả mọi thứ của nữ nhân này đều là của nàng ta, nàng ta nhất định phải đòi về!

“Nếu phu quân của ta, Thuần Vương còn không có ý kiến, người có lập trường gì mà đòi quản chuyện của ta?” Hai mắt Bạch Tuyết Nhu gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân đáng giận trước mắt, sắc mặt đen tối nói.

Ánh mắt Vân Tuyết Phi hơi lóe, đáy mắt hiện lên một chút trầm tư,

lẳng lẳng đánh giá nữ nhân trước mắt này, nhìn ánh mắt khiêu khích đắc ý của Bạch Tuyết Nhu, suy nghĩ trong lòng nàng dần dần sáng tỏ. Xem ra nữ nhân này là một quân cờ của Tiêu Nhụy Vũ, nàng vừa rời khỏi, bà ta lập tức mang một nữ nhân có dây dưa với Tư Nam Tuyết đến đây, là để châm ngòi và giám thị. Nếu nàng cự tuyệt, Tiêu Nhụy Vũ nhất định sẽ nghĩ biện pháp khác, còn không bằng đồng ý, đặt nữ nhân này ở trước mắt để giám thị thật tốt, nàng ta cũng chẳng thể gây ra bao nhiêu sóng gió!

Ha ha~ Một trăm vạn lượng hoàng kim, Tiêu Nhụy Vũ, nữ nhân này thật thông minh, tìm nàng hòa giải giao dịch, sau đó thu người của mình về, nhưng lại ngầm cản trở nàng tìm người. Hạ Hầu Cảnh đang bị thương nặng, thời gian kéo dài một giây, hấn lại càng nguy hiểm. Trước đó bà ta giam lỏng nàng trong cung, sợ là đề phòng trường hợp Hạ Hầu Cảnh không chết thì sẽ dùng nàng làm con tin để dụ dỗ Hạ Hầu Cảnh xuất hiện. Còn nếu như Hạ Hầu Cảnh đã chết, bà ta sẽ diệt trừ nàng!

Sắp đến mừng thọ Thái phi, bà ta không thể không thả nàng về, Tiêu Nhụy Vũ là nữ nhân khôn khéo như vậy, bà ta nhất định đoán được, lấy quan hệ của nàng và Hạ Hầu Cảnh, nàng nhất định sẽ tự đi tìm người. Vì vậy nàng ta mới đưa Bạch Tuyết Nhu đến để ngáng chân nàng và Tư Nam Tuyết.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đau xót, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt lại, môi mỏng mím thành một đường, hạ quyết tâm, cho dù thế nào hai ngày này cũng phải tìm cách ra ngoài, mang Hạ Hầu Cảnh trở về an toàn.

Từ lúc vào Lâm Phượng viên, hai mắt Bạch Tuyết Nhu không ngừng đảo quanh, không bỏ sót một góc ngách nào, cuối cùng trực tiếp chuyển ánh mắt lên người Vân Tuyết Phi, khóe miệng nở một nụ cười ý tứ sâu xa: “Ta nghe nói phụ thân của Tuyết Phi là thất phẩm

tri huyện?”

Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, sau đó nhẹ nhàng đặt chén trà xuống bàn, nâng mắt liếc nhìn Bạch Tuyết Nhu một cái, giọng nói không mang theo chút cảm tình nào: “Thất phẩm tri huyện Vân Hoài Thiên, không biết Thuần Vương Phi hỏi chuyện này có việc gì?” Chuyện nàng là nữ nhi của Tô Thần Tường chỉ có vài người biết, vì để kế hoạch dễ dàng tiến triển, nàng vẫn chưa công khai ra ngoài.

“Không có việc gì!” Bạch Tuyết Nhu lắc đầu nhẹ nhàng cười, yếu điệu đi xung quanh một vòng, tấm tắc cảm thán nói: “Sân viện của người đúng là một nơi thoải mái!”

“Thuần Vương Phi quá khiêm tốn, muốn nói thoải mái, Cảnh Hoa điện trong Hoàng Cung còn to hơn nơi này mấy lần, hoàn cảnh cũng tốt, là một nơi ở tuyệt vời!” giọng nói Vân Tuyết Phi không cao không thấp, lộ ra vẻ lạnh nhạt bình tĩnh: “Lan Thương Cư đã có người muốn ở, cho nên rất xin lỗi, không thỏa mãn được yêu cầu của người. Thuần Vương Phi sớm hay muộn cũng phải về cung, chỉ ở tạm mấy ngày, ở nơi nào chẳng giống nhau, vậy thì ở lại Tây viên, Thương Nguyệt lâu đi!”

“Ta không muốn ở Thương Nguyệt lâu, ta muốn ở Lan Thương cư!” Bạch Tuyết Nhu lập tức phản bác, con ngươi mỹ lệ tràn đầy lên án đối với Vân Tuyết Phi, nàng ta xiết chặt nắm tay, kiên định chấp nhất.

“Huống hồ hoàng cung có tốt mấy cũng có lợi ích gì, cũng không phải là thuộc về ta!” Con ngươi đen nhánh của nàng ta ngưng tụ một tầng lạnh lẽo, âm thanh kiều mị mang theo mấy phần bén nhọn, tiếp tục nói.

“Thái Hậu nói người ở tạm, nhưng cũng không nói để người ở lại

Lan Thương Cư. Dù sao người cũng là con dâu hoàng gia, ít nhiều muốn cố kỵ mặt mũi hoàng thất, nếu người thật sự vào đó ở, chỉ sợ người và Thuần Vương Gia sẽ thật sự kết thúc. Mẫu thân của Thuần Vương, Tiêu Thái Hậu càng sẽ không chấp nhận một đứa con dâu có vết như!” Vân Tuyết Phi ném ra mấy lời thật nặng, sau đó thu hồi tầm mắt, tiếp tục dùng đũa chén trà trong tay, ánh mắt vẫn lạnh băng như cũ.

Sắc mặt Bạch Tuyết Nhu biến đổi, quay mặt sang một bên. Trong lòng nàng ta hiểu rất rõ, Hạ Hầu Thuần thiếu một nữ nhân, sẽ có vô số nữ nhân khác ngòai lên vị trí của nàng ta. Nhưng nếu nàng ta thiếu cái thân phận Thuần Vương Phi này, nàng ta cái gì cũng không phải, ít nhất là trước khi biết được tâm ý của Tư Nam Tuyết, nàng ta tuyệt đối không thể mất đi cái thân phận Thuần Vương Phi này!

Nghĩ như vậy, sắc mặt nàng ta trở nên âm u, ngực phập phồng tức giận, gần như muốn cắn nát cả hàm răng, cuối cùng lại không thể không thỏa hiệp: “Vây Thương Nguyệt lâu, người lập tức phái người thu thập cho ta, bốn vương phi muốn vào ở!”

Ly trà trên tay Vân Tuyết Phi đã thấy đáy, nàng trực tiếp đặt cái ly trống rỗng sang một bên, giọng nói lạnh lùng, phảng phất như ngưng tụ một tầng băng sương: “Ngũ Trà, người dẫn Thuần Vương Phi đi Thương Nguyệt lâu!”

Vừa dứt lời, Ngũ Trà đang canh giữ ở cửa vội vàng bước đến, cung kính đáp: “Vâng!”

“Thỉnh Thuần Vương Phi đi theo nô tỳ!” Ngũ Trà đi đến trước mặt Bạch Tuyết Nhu, hơi hơi cúi người, duỗi tay ý bảo nàng ta đi theo.

Tranh luận thời gian dài như vậy, tuy rằng trong lòng Bạch Tuyết Nhu không cam lòng, nhưng mà sau khi phân tích quan hệ lợi hại, cho dù

không muốn thừa nhận, nhưng xác thực nữ nhân này nói rất đúng.

Đúng lúc sắp bước qua cửa, nàng ta đột nhiên sừng bước chân hình như nghĩ đến cái gì, nàng ta quay đầu nhướng mày nói với Vân Tuyết Phi: “Ta thật ra rất hiếu kì, Thái Phi sao có thể đồng ý cho người làm chính phi của Tư Nam Tuyệt, phải biết rằng phụ thân ta là ngũ phẩm, bà ta cũng nhìn không vừa mắt!”

Vân Tuyết Phi liếc mắt nhìn Bạch Tuyết Nhu một cái thật sâu, rồi sau đó lại rót cho mình một ly trà, gục đầu xuống nhìn lá trà đang trôi nổi trên mặt nước, ngửi mùi hương nhàn nhạt, trong lòng vẫn không thoát khỏi tâm phiền ý loạn.

“Ta cũng không rõ ràng lắm, lúc trước có lần ta không cẩn thận rơi xuống nước, sinh bệnh nặng, có một số việc đã quên!” Vân Tuyết Phi vẫn cúi đầu như cũ, giọng nói thản nhiên, giống như đang nhắc đến một việc không liên quan đến mình.

Bạch Tuyết Nhu đánh giá Vân Tuyết Phi từ trên xuống dưới, mỉm cười hòa khí với nàng, lông mi thật dài hơi rung động: “Tuy rằng ta chán ghét người, nhưng mà hôm qua và hôm nay người đều giúp đỡ ta một ít, để báo đáp, ta muốn cảnh tỉnh người một chút. Vị Thái phi Mộc Thanh Lan này cũng không phải người dễ đối phó, đặc biệt là loại nữ nhân nhà mẹ đẻ không có chút bối cảnh nào như người, nàng chỉ cần một chút không vui, cũng có thể trực tiếp bắt người cút đi!”

Thấy Vân Tuyết Phi không đáp, như cũ không nói một lời, cũng không thèm co nàng ta một ánh mắt, Bạch Tuyết Nhu cũng không tức giận, tiếp tục nói: “Bản chất của bà ta và Thái Hậu là cùng một loại người!”

Vân Tuyết Phi cúi đầu, ánh mắt hơi lóe, lại không hỏi lại cái gì, chỉ là lẳng lặng ngồi một mình ở đó, giống như đang tự hỏi cái gì.

Bạch Tuyết Nhu cảm thấy không thú vị, nhấc chân đi ra ngoài.

Tĩnh tâm viên, Mộc Thanh Lam vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng rèm châu bị đẩy ra, nàng hơi hơi mở mắt, giọng nói lười biếng vang lên: “Người đã đến rồi ~”

Tur Nam Tuyết gật gật đầu, làn gió lạnh cuối thu thổi tung vạt áo của nàng. Hắn nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của Mộc Thanh Lan, ánh mắt bình tĩnh, giọng nói lại ẩn ẩn lộ ra chút lo lắng: “Mẫu phi, ngài có khỏe không?”

Mộc Thanh Lan nghe vậy hoàn toàn mở bừng mắt, nhìn nhi tử đứng cách đó không xa, sắc mặt nhu hòa xuống: “Ta không có việc gì, có thể mấy ngày nay bị nhiễm lạnh, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi!”

Ánh mắt Tur Nam Tuyết hơi lóe, khôi phục lại thần sắc đăm đăm trước sau như một: “Như vậy thì tốt!”

“Nam Tuyết, lại đây!” Mộc Thanh Lan vươn một bàn tay trắng nõn như ngọc, vẫy vẫy Tur Nam Tuyết: “Mau tới ngồi bên cạnh mẫu phi!”

Tur Nam Tuyết nghe vậy, sừng sốt một lát, sau đó nhấc chân đi đến trước giường ngồi xuống, duỗi tay cầm lấy bàn tay của Mộc Thanh Lan, trong lòng có một loại cảm giác thân thiết, thoải mái.

“Nam Tuyết” Mộc Thanh Lan giãy dựa ngồi dậy, một đôi con ngươi mỹ lệ đã không còn vẻ sáng chói ngày xưa, nàng vươn một bàn tay khác ra, đặt lên mu bàn tay hắn, khẩn thiết hỏi: “Nam Tuyết, người nói cho ta biết, có phải A Cảnh đã xảy ra chuyện rồi đúng không? Vì sao mấy ngày nay nó còn chưa trở về?”

“Mấy ngày nay ta vẫn luôn nằm mơ, mơ thấy A Cảnh toàn thân đầy

máu!” Thần sắc Mộc Thanh Lan đầy sợ hãi, trong mắt tràn đầy tưởng niệm đối với Hạ Hầu Cảnh, nàng không nhìn thấy ánh sáng trong đáy mắt Tư Nam Tuyệt dần dần tắt lịm, vẫn như cũ kéo ống tay áo hắt khẩn cầu: “Nam Tuyệt, người nói cho mẫu phi biết được không? Mấy ngày ta ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ cần nhắm mắt một cái là lại nhìn thấy A Cảnh ngã vào vũng máu...”

Chương 142: Mộc Thanh Lan hối hận

Ánh mắt Tư Nam Tuyệt buồn bã, nắm tay nàng thật chặt, trầm mặc một lát, khẽ động đôi môi khô khốc: “Mẫu phi, ngài hãy nghỉ ngơi thật tốt, A Cảnh không có việc gì!”

“Nam Tuyệt, người biết A Cảnh ở đâu sao?” Ánh mắt Mộc Thanh Lan gắt gao khóa chặt trên người hắn, giọng điệu nhuốm vẻ phiền muộn nhàn nhạt: “Ta đã rất lâu không nhìn thấy nó, người dẫn nó đến gặp ta được không? Cứ nói thân thể ta không khỏe!”

Mẫu phi như vậy rất ít khi Tư Nam Tuyệt nhìn thấy, cho tới nay, nàng ở trước mặt hắn đều là cường thế có chủ kiến, thậm chí chỉ một nụ cười thuần túy cũng keo kiệt không muốn cho hắn. Có khi hắn thật hy vọng mẫu phi có thể dịu dàng với hắn hơn một chút, dựa vào hắn nhiều hơn một chút. Nhưng mà khi thấy nàng thật sự như vậy, trong lòng hắn càng thêm chua xót.

Hai hàng lông mi thật dài nhẹ nhàng run rẩy mọt chút, trong mắt hắn hiện lên một tia mát mát, ý cười ở khóe môi vẫn không thay đổi, giọng điệu ôn hòa nói: “A Cảnh từ trước tới nay thích tự do tự tại, bây giờ không biết hắn lại đang tiêu dao ở phương nào, chờ nhi tử tìm được hắn rồi, nhất định sẽ dẫn hắn đến trước mặt mẫu phi!”

Đối với những thứ liên quan đến Hạ Hầu Cảnh, Mộc Thanh Lan đều cực kỳ miễn cảm. Giờ phút này nàng rốt cuộc bắt được một số tin tức máu chốt. Ánh mắt nàng đột nhiên lạnh đi, sắc bén nhìn chằm chằm Tư Nam Tuyệt: “Người cũng không biết bây giờ nó đang ở đâu?”

Tình cảnh trong mộng kia chân thực như vậy, bất an trong lồng ngực nàng còn chưa tiêu tán, lập tức nóng rát đau đớn, phải biết rằng trước kia Hạ Hầu Cảnh cũng từng rời khỏi nàng khá lâu, nhưng chưa có lần nào khiến nàng bận tâm lo lắng như lần này.

Ánh mắt Tư Nam Tuyệt hơi lóe lên, chậm rãi quay đầu đi, giọng nói ôn nhuận như nước, trước sau như một trầm ổn nội liễm: “A Cảnh sẽ không có chuyện gì, ẩn vệ đã có tin tức, ngày mai nhi tử sẽ cùng Phi Nhi đi tìm hấn, nhất định sẽ mang hấn an toàn trở về!”

“Nam Tuyệt, tại sao ngươi không dám nhìn thẳng vào mắt ta nói chuyện?” Mặt mày Mộc Thanh Lan ẩn chứa lo âu nồng đậm, mấy ngày nay nàng mất ăn mất ngủ khiến cho khí sắc trên mặt không tốt lắm, cả người có chút bệnh trạng tái nhợt.

Ánh mắt Tư Nam Tuyệt hiện lên một cái gì đó, hấn quay mặt về phía Mộc Thanh Lan, cười không chút để ý nói: “Nhi tử chỉ cảm thấy cái bình hoa đối diện tương đối đẹp mắt, nhất thời nhìn lóa mắt. Mẫu phi yên tâm, A Cảnh là người có phúc khí, thậm chí ở trên trời sẽ phù hộ hấn, nhất định sẽ không có việc gì!”

“Nam Tuyệt, ta có cảm giác rất mãnh liệt, A Cảnh thật sự đã xảy ra chuyện. Hôm nay ngươi lập tức mang ẩn vệ đi tìm hấn đi, chậm một ngày thì thêm một ngày nguy hiểm, hấn là đứa nhỏ mà mọi người duy nhất của ta lưu lại, nhất định không thể có việc!” Giọng nói của nàng mang theo vẻ mệt mỏi, còn có một chút oán trách.

Tư Nam Tuyệt gục đầu xuống, lông mi thật dài che khuất cảm xúc nơi đáy mắt hấn, khuôn mặt ẩn ẩn có chút mất mát: “Vậy mẫu phi nghỉ ngơi thật tốt, nhi tử lui xuống chuẩn bị trước, đêm nay sẽ đi ngay!”

Tiếng nói vừa dứt, hấn buông lỏng tay ra, đứng dậy, nhìn mẫu thân

nằm trên giường một lần nữa, sau đó nhấc chân chuẩn bị đi ra ngoài.

Mộc Thanh Lan không nói lời nào, nhìn đỉnh màn phát ngốc, mấy ngày nay nàng luôn nằm mơ, mơ thấy những ngày còn trẻ nàng và Thanh Dao vui vẻ bên nhau, lúc đó bọn họ đều tùy ý như vậy, tốt đẹp như vậy, dường như tiếng cười như chuông bạc kia còn phảng phất bên tai.

Nàng hơi hơi nhắm mắt, khuôn mặt của Thanh Dao và A Cảnh liên tục hiện lên trong óc không thể xóa đi được, nghe tiếng bước chân nặng nề, trong lòng nàng cũng có cảm giác nặng nề, cuối cùng nhịn không được, có lẽ là áp lực gánh trên vai mấy năm nay, đột nhiên nàng lẩm bẩm ra tiếng: “Nam Tuyệt, có phải người rất hận mẫu phi?”

Bước chân Tư Nam Tuyệt đột ngột dừng lại, sắc mặt hiện lên một tia giật mình, rồi sau đó biến mất vô hình, hồi lâu mới nói: “Mẫu phi, ngài đã từng để ý cảm thụ của ta sao?”

Mộc Thanh Lan quay đầu, trong ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nhìn bóng dáng vĩ ngạn của nhi tử, giống hệt nam nhân kia, cho nàng cảm giác, hẳn chưa bao giờ rời khỏi nàng!

Chính là như vậy, cảm giác tội lỗi trong lòng nàng ngày càng nặng, hạnh phúc của nàng là trộm được, nàng không xứng có được tình yêu của hắn!

“Người vì cái gì lại lớn lên giống hắn như vậy? Thậm chí ngay cả thần thái cũng không hề khác biệt?” Trong mắt Mộc Thanh Lan hơi ướt át, giọng nói chua xót, mang theo vẻ khàn khàn áp lực: “Nam Tuyệt, mẫu thân cũng muốn đối xử tốt với con, nhưng mà ta không làm được! Mỗi lần nhìn thấy con, ta lại nhớ đến muội muội Thanh Dao của ta, nghĩ đến Tiểu Cảnh đáng thương!”

Rõ ràng vừa rồi thời tiết còn ấm áp, đột nhiên gió nổi lên, không lâu sau liền đổ mưa, vừa gió vừa mưa, không khí trong phòng lập tức trở nên lạnh lẽo.

Trong đầu Tư Nam Tuyệt vô cùng tỉnh táo, gió lạnh cuốn sợi tóc của hắn lên, bàn tay đang nắm chặt đột nhiên thả xuống, hắn quay đầu liếc người trên giường một cái, sau đó bước về phía cửa sổ, đóng cửa lại.

Trong phòng dần ập ập trở lại, bên ngoài vẫn là tiếng mưa rơi tí tách như cũ, cành cây lay động hỗn loạn, gió lạnh không ngừng gào thét.

“Nam Tuyệt, ngươi biết không? Vốn dĩ người chết phải là ta!” Mộc Thanh Lan giống như lâm vào hồi ức chua xót, nước mắt trong suốt không tự chủ được lăn xuống trên gò má, nhưng mà nàng vẫn không hề có cảm giác, đôi mắt mê mang đau xót: “Ta và Thanh Dao là đích nữ Mộc gia, từ nhỏ đã theo nhất đẳng ma ma học tập lễ nghi, thân là nữ nhi Mộc gia, chúng ta luôn ôm tâm lí vì vinh quang huy hoàng của Mộc gia mà hy sinh. Tuy rằng ta hiếu thắng hơn Thanh Dao, nhưng mà ta biết rõ trên người ta gánh vác trọng trách!”

“Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc* lúc đó trong kinh thành vẫn lưu truyền những lời này, phụ thân rất kỳ vọng vào ta và Thanh Dao, cho rằng mỹ mạo như vậy là trời cao ban ân cho Mộc gia, hắn bảo hộ chúng ta, lại tính toán giá trị của chúng ta!” Trong giọng nói của Mộc Thanh Lan mang theo một chút run rẩy, trong mắt chứa đầy tang thương, giống như đang chìm vào hồi ức: “Trước khi gặp được Tư Nam Tiêu, ta vẫn luôn đi trên con đường mà vận mệnh đã an bài cho ta, ta và Thanh Dao là chỗ dựa duy nhất của nhau!”

Tư Nam Tiêu, phụ thân hắn. Ánh mắt Tư Nam Tuyệt lóe lên, cánh môi mím lại, không nói một lời nào, tiếp tục lắng nghe những chuyện đã qua không muốn người biết đến.

“Đợi đến khi cập kê, những người đến cầu hôn nối liền không dứt, đập nát cả cửa chính Mộc Phủ, nhưng mà phụ thân vẫn không có quyết định gì. Ta và Thanh Dao cho rằng phụ thân vẫn còn nhớ chút tình cảm cha con, vì vậy tiếp tục hưởng thụ chút thời gian vui vẻ ít ỏi của chúng ta!” Trong lòng Mộc Thanh Lan đau đớn, ký ức kia vẫn luôn chôn ở nơi sâu nhất, như một khối u ác tính, chỉ có tiếng cười thuần túy của muội muội hình như vẫn còn quanh quẩn bên tai.

“Năm ấy trong tiết nữ nhi, ta và Thanh Dao lên ra Mộc Phủ, lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy thế giới bên ngoài. Chúng ta đều nghĩ cuộc đời này đã sớm bị quyết định, vậy thì trước khi bước vào lồng giam, chúng ta phải hưởng thụ cuộc sống thật tốt, ghi lại những kỉ niệm đẹp đẽ nhất của cuộc đời. Nhưng mà cả hai không hề nghĩ tới, vận mệnh chỉ dẫn, từ đó trở đi, chúng ta đã bước lên hai con đường hoàn toàn khác nhau!”

“Ngày đó sau khi an toàn hồi phủ, rốt cuộc chúng ta vẫn bị phụ thân phát hiện. Hắn rất tức giận, cũng rất bất đắc dĩ, chỉ là cấm túc chúng ta một tháng. Chính là không nghĩ tới, ba ngày sau, Hộ Quốc Vương Gia Tư Nam Tiêu đến nhà làm khách, cầm trong tay một tờ giấy, nói rõ muốn thú nữ tử đã viết tờ giấy này!”

“Hoàng Thượng và Hộ Quốc Vương Gia, là hai nam tử tôn quý nhất Đại Hạ Quốc, tuy rằng so về thân phận Vương Gia không thể so sánh với Hoàng Thượng, nhưng xét về thực quyền, hẳn lại là nam nhân duy nhất sánh ngang với Hoàng Thượng, việc hôn nhân này phụ thân tự nhiên là vui vẻ đáp ứng. Lúc ấy Thanh Dao nhiễm phong hàn, phụ thân gọi ta qua hỏi chuyện. Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy Tư Nam Tiêu, cũng chú định ma chướng cả đời của ta. Nam tử tuấn mỹ như vậy, so với đám ca ca đệ đệ của ta, thậm chí là tất cả nam nhân ta từng thấy, hẳn là đẹp nhất! Khoảnh khắc đó trái tim ta nhảy liên hồi, giống như xuân về hoa nở! Nhưng mà khi thấy dòng

chữ trên tờ giấy kia “nguyện cùng người đầu bạc không rời”, trong lòng ta có dự cảm không tốt!”

“Nghe giọng nói ôn nhuận như nước kia tỉ mỉ kể chuyện, ta mới biết hẳn là bị lão vương phi bức hôn, vì thế ở tiết nữ nhi lập lời đài tỉ thí. Lúc ấy Thanh Dao lôi kéo ta tham gia, nhưng mà ta lại lấy lí do nhàm chán bỏ qua. Nhưng mà lúc này, hai chữ “Thanh Dao” ta lại nói không lên lời. Ta luôn luôn cao ngạo, lại ái mộ nam tử thánh khiết giống như tuyết liên trước mắt, nếu có thể gả cho hẳn, sống hết một đời như vậy cũng là thực hạnh phúc!”

“Mà phụ thân cũng cực kì hài lòng với hẳn, từ khi còn nhỏ ta đã nghe qua hộ quốc nhất tộc, đương nhiên biết nam tử trước mắt thân phận hiển hách, gả cho hẳn, ta có thể một đời vô ưu, không cần thời thời khắc khắc lo lắng, phụ thân sẽ vì vinh quang gia tộc mà để ta liên hôn với một kẻ không quen biết. Mà đương nhiên ta cũng biết, một câu trả lời này cũng cực kì quan trọng đối với tương lai của Thanh Dao, nhưng mà, ta vẫn làm trái lương tâm của mình, chiếm đoạt hạnh phúc vốn nên thuộc về Thanh Dao!”

“Sau đó, ta và phụ thân người kết giao ở chung, cảm tình như nước chảy thành sông, từ từ thâm hậu, chưa thành thân đã ăn vụng trái cấm. Thanh Dao cũng biết chuyện của ta và Vương Gia, nàng chúc phúc cho ta, cũng ần ần có chút hâm mộ. Ta đứng giữa tự trách và hạnh phúc, cuối cùng có một ngày, thánh chỉ ban xuống. Một gia là thế gia trăm năm, đích trưởng nữ nhất định phải vào cung tuyển tú. Vốn dĩ ta là đích trưởng nữ, trách nhiệm này đáng nhẽ phải do ta gánh vác. Nhưng mà, ta có Tư Nam Tiêu, ta yêu hẳn, ta có tương lai tốt đẹp đang chờ phía trước. Phụ thân tự nhiên cũng biết, tuy rằng hẳn muốn nịnh bợ hoàng đế, nhưng mà hẳn cũng không muốn từ bỏ Vương Gia, lại càng không dám đắc tội hẳn. Vì thế đêm đó, ta và phụ thân diễn một vở kịch, quả nhiên Thanh Dao mềm lòng, giống như những gì phụ thân đoán, nàng trực tiếp quỳ xuống cầu tình cho ta,

thậm chí nguyện ý thay ta vào cung tuyển tú!”

“Sau nữa, ta và Nam Tiêu thành thân, Thanh Dao cũng vào cung, dựa vào mỹ mạo, trong ngày tuyển tú trở hết tài năng, một bước ngồi lên bảo tọa quý phi, Mộc Phủ cũng đạt tới cảnh huy hoàng trước nay chưa từng có. Sau khi thành thân, Nam Tiêu đối với ta rất tốt, chỉ có một nữ nhân duy nhất là ta, cực kì sủng ái. Lão Vương Phi cũng rất hài lòng về ta, chưa bao giờ nặng lời với ta. Hạnh phúc như vậy, làm ta dần quên đi rằng, nó vốn thuộc về người khác! Sau khi ta sinh người ra, nghe nói Thanh Dao cũng mang thai, phụ thân nói với ta, Hoàng Thượng cũng cực kì sủng ái nàng, ta cũng vì nàng mà cao hứng. May mắn ông trời đối xử với ta không tệ, từ nay ta rốt cuộc có thể buông xuống!”

“Lại lần nữa nhìn thấy Thanh Dao, phảng phất đã trải qua một đời, nàng vẫn trước sau như một thích cười, chỉ là trong mắt có thêm mấy phần u buồn, ta nhìn ra được, nàng là thật lòng thích Hoàng Thượng! Lúc đó ta cũng không nghĩ nhiều, nghĩ Hoàng Thượng là nam nhân đứng đầu thiên hạ, tuy rằng hậu cung nhiều nữ nhân, nhưng hẳn nhất định có thể bảo vệ Thanh Dao thật tốt. Ta và nàng cùng nhau ngủ cả đêm, trắng đêm tâm sự mới biết được, thì ra nàng cũng từng thích Nam Tiêu, cũng may sau này cũng đã buông xuống. Mà Hoàng Thượng, cũng đối với nàng rất tốt!”

“Trong lòng ta giật mình, nhưng cũng lấy làm may mắn, ngày hôm sau trong ánh mắt lưu luyến của nàng, trở về nơi ta thuộc về, tiếp tục cuộc sống hạnh phúc của ta! Sau này, cứ ngày lễ ngày tết ta lại đến thăm nàng, Hoàng Thượng càng ngày càng đối xử tốt với nàng, nhưng ta lại không chú ý tới, ưu sầu trên mặt nàng cũng càng ngày càng nhiều! Thẳng đến khi Hoàng Thượng đi tuần, nàng bị lưu lại nơi thâm cung, bị Tiêu Nhụy Vũ lấy tội dâm loạn hậu cung xử tử, ta còn chưa thể tin được hết thảy đều là sự thật!”

“Nam Tuyệt, người biết không? Người chết đáng lẽ phải là ta mới đúng! Tiêu Nhụy Vũ hiển nhiên đáng giận, nhưng người thực sự đoạt đi hạnh phúc của nàng phải là ta!” Mộc Thanh Lan nói tới chỗ đau, nước mắt đã như mưa, mấy năm nay cao quý như nàng, lại vô pháp quên đi đau đớn lúc nhìn thấy thi thể lạnh băng của Mộc Thanh Dao!

“Đây là lí do mẫu phi muốn tách ra khỏi Phụ Vương?” Tư Nam Tuyệt lẳng lẳng nghe xong hết thấy khúc mắc, chậm rãi xoay người, con người thanh tuyền hiện lên một tia thương tiếc: “Bởi vì ta rất giống Phụ Vương, cho nên ngài nhìn thấy ta cũng như nhìn thấy nàng, người không dám đối tốt với ta, không dám quan tâm ta, thậm chí chưa từng cho ta sắc mặt nhu hòa...Chính là bởi vì cảm giác tội lỗi trong lòng ngài!”

“Nam Tuyệt, thật xin lỗi, trước sau ta đều không thể bước qua ngăn cách trong lòng. Hạ Hầu Cảnh là nhi tử duy nhất của Thanh Dao, ta không bảo vệ tốt Thanh Dao, ta thiếu nợ nàng hết thảy, tất cả đều sẽ trả cho A Cảnh! Cho nên. mẫu phi cầu người, cho dù phải trả giá hết thảy, cũng phải mang A Cảnh an toàn trở về!” Mộc Thanh Lan nắm chặt tay, mím môi, thấp giọng nói.

“Mẫu phi, ngài đau, ngài hối hận, ta đều có thể lí giải, nhưng mà...như vậy là không công bằng đối với ta!” Tư Nam Tuyệt lắc đầu, sắc mặt đen tối nói.

“A Cảnh, ta nhất định sẽ mang hắn hoàn chỉnh, vô khuyết trở về!”

Để lại những lời này, hắn không còn chút gì lưu luyến, trực tiếp vén rèm châu lên, đi ra ngoài.

Chương 143: Tin tức của Hạ Hầu Cảnh

Bóng đêm như mực, như một tấm màn sân khấu, che lại toàn bộ thế giới.

Một chiếc xe ngựa chạy nhanh ra phía ngoài thành, tiếng vó ngựa lộc cộc trong đêm đen âm lãnh càng thêm rõ ràng.

Vân Tuyết Phi quần chặt áo choàng lông chồn trên người, nhìn chằm chằm Tur Nam Tuyết, hồi lâu mới lên tiếng: “Sao đột nhiên lại đổi thành buổi tối hôm nay?”

Tur Nam Tuyết dựa vào đệm mềm, nhắm chặt hai mắt, không nói một câu, nhưng mà hai hàng lông mi nhẹ nhàng rung động cho thấy chủ nhân của nó vẫn chưa ngủ.

“Vốn tưởng an bài tất cả sự tình vào buổi tối hôm nay, sáng mai lại đi, nhưng mà đột nhiên lại thay đổi kế hoạch...” Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn thoáng qua Tur Nam Tuyết, có chút lo lắng nói: “Lần này Tiêu Nhụy Vũ đẩy Bạch Tuyết Nhu đến đây, nếu chúng ta cứ đi như vậy, đến lúc đó nàng ta không tìm thấy người thì mọi chuyện sẽ bại lộ!”

“Người ta chính là vì người ngay cả Hoàng Cung cũng không muốn ở, cứ nhất định đòi đến Hộ Quốc Vương Phủ!” Thấy Tur Nam Tuyết vẫn như cũ không nói lời nào, Vân Tuyết Phi liếc mắt nhìn nam tử hơi có vẻ cô độc kia một cái, giọng nói hàm chứa trêu chọc, còn ẩn ẩn ghen tuông: “Người không thèm nhìn mặt nàng một lần đã trực tiếp đi như vậy, nếu nàng biết, lại nháo đến chỗ Tiêu Nhụy Vũ, lúc đó

thì không dễ giải quyết!”

Nàng nói một hơi dài, đợi dừng lại một chút muốn nhìn biểu cảm của hắn, lại thấy tiếng vó ngựa lộc cộc vẫn vang đều, mà hắn vẫn duy trì tư thế cũ không nói một lời.

Tức khắc, Vân Tuyết Phi có chút tức giận, hóa ra nàng nói nhiều như vậy, lại là bản thân tự biên tự diễn, hắn ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Nàng ném gối ôm trong tay về phía nam nhân đối diện, giọng điệu mang theo chút không vui: “Ta đang cùng người nói chuyện đó, nếu người còn chưa chết thì mau lên tiếng một chút đi!”

Gối mềm đập lên lồng ngực rắn chắc của hắn, bắn ngược sang bên cạnh, Tư Nam Tuyết ngay cả mày cũng không nhăn một chút, giống như Tôn Phật vẫn ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích.

Vân Tuyết Phi hừ một tiếng, có chút buồn bực nói: “Trong xe ngựa chỉ có hai người chúng ta, tốt xấu gì người cũng nói một câu đi, một mình ta ngồi rất nhàm chán!”

Dưới ánh đèn mờ ảo, ánh mắt Vân Tuyết Phi chăm chú nhìn thẳng, nhìn nam tử đang nhắm mắt dưỡng thần. Khuôn mặt trắng nõn như ngọc càng có vẻ tựa như ảo mộng, cả người lúc sáng lúc tối, giống như tùy thời có thể biến mất. Nàng không áp chế được quan tâm dưới đáy lòng, nhỏ giọng hỏi: “Nam Tuyết, có phải thân thể không thoải mái hay không?” Từ lúc lên đường đến giờ, hắn vẫn luôn an tĩnh, một chút cũng không giống với Tư Nam Tuyết thường ngày, lúc nào cũng cùng nàng ba hoa, cùng nàng cãi nhau. Hắn im lặng thế này làm cho nàng cảm thấy không quen.

Thế nhưng vẫn không có phản ứng! Chẳng lẽ bệnh nặng như vậy,

ngay cả động đậy cũng không có sức?

Vân Tuyết Phi nghĩ nghĩ, trong mắt hiện lên một tia bất an, vẫn là xem thử một chút, nếu không thực sự sinh bệnh thì phải làm sao?

Quyết định chủ ý, nàng nhẹ nhàng nhắc chân, chậm rãi đi về phía đối diện, đi đến bên cạnh hắn thì dừng lại. Nhìn dung nhan như họa kia gần ngay trước mắt, dường như có thể đếm được có bao nhiêu cái lông mi, ngửi hơi thở nam tính quen thuộc, sắc mặt không khống chế được hơi hơi đỏ lên, cả người cũng giống như phát nhiệt.

Nàng cưỡng chế bản thân trấn định lại, nâng tay lên muốn vuốt ve cái trán trơn bóng của hắn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của hắn, xem có phải bị sốt hay không. Nhưng đúng lúc tay nàng sắp chạm tới, đột nhiên đầu của hắn nhẹ nhàng nghiêng đi, tránh thoát tay nàng.

Vân Tuyết Phi sững sốt, lập tức phản ứng lại, tiếp tục duỗi tay về phía cái trán của hắn, nhưng mà chính lúc nàng sắp chạm tới, hắn lại né tránh lần nữa.

Một lần là trùng hợp, vậy hai lần chính là cố ý. Vân Tuyết Phi nhìn chăm chăm biểu tình của Tư Nam Tuyết, hơi nhăn mày, sắc mặt không tốt nói: “Người rớt cuộc lại phát tính tình gì vậy? Hỏi người không nói, muốn kiểm tra nhiệt độ cơ thể của người, người lại trốn, nếu người thật sự không muốn nhìn thấy ta như vậy, không muốn nghe giọng nói của ta, việc gì phải mang ta cùng đi? Bây giờ chúng ta lập tức tách ra, ta tự mình đi tìm!”

Vừa dứt lời, Vân Tuyết Phi liền tức giận xoay người, chuẩn bị mở cửa xuống xe.

Đúng lúc nàng xoay người, bàn tay to rắn chắc có lực bỗng nhiên nắm lấy tay nhỏ của nàng, hạ giọng dùng sức một chút, kéo nàng

trở lại trong xe.

Tur Nam Tuyệt mở mắt ra, đón nhận ánh mắt tức giận của Vân Tuyết Phi, bình tĩnh nói: “Ta không có phát giận, chỉ là thân thể có chút mệt, nàng cứ ngồi yên một chỗ là được!”

“Ý của ngươi là chê ta phiền?” Một ngum hờn dỗi nghẹn trong cổ họng, Vân Tuyết Phi tăng lớn âm lượng chất vấn, cảm giác bị người bỏ qua thật không dễ chịu.

Tur Nam Tuyệt nhìn nàng một cái, có chút bất đắc dĩ day day trán, giọng nói mang theo vẻ mệt mỏi: “Sao ta có thể chê nàng phiền?”

Liếc nhìn Vân Tuyết Phi, thấy sắc mặt nàng không tốt, lông mày đang nhíu lại của Tur Nam Tuyệt cũng buông ra, nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt nghiêm túc nói: “Nàng yên tâm, tất cả mọi chuyện trong phủ ta đều đã an bài tốt, sẽ không có người biết chúng ta rời đi, lúc này Hộ Quốc Vương Gia và Vương Phi đều đang ở trong phủ!”

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt giật giật, kinh ngạc nói: “Ngươi đã sắp xếp thể thân rồi?”

Tur Nam Tuyệt nhìn Vân Tuyết Phi, gật gật đầu, ánh mắt nhàn nhạt ôn nhu: “Chỗ Mẫu phi ta cũng đã nói tốt, tạm thời không có người phát hiện!”

“Có thể được không?” Vân Tuyết Phi vẫn là có chút lo lắng, dù sao dịch dung thì rất dễ dàng nhưng bắt chiếc điệu bộ cử chỉ mới là khó, càng không nói đến Tur Nam Tuyệt và Bạch Tuyết Nhu đã quen biết nhau hơn chục năm, muốn giấu diếm trót lọt khẳng định là rất khó khăn.

Tur Nam Tuyệt tự nhiên có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng Vân Tuyết

Phi, hắn cầm chặt tay nàng, trấn an nói: “Bọn họ là một tổ ẩn vệ của Hạ quốc, giấu diếm trong thời gian ngắn nhất định không thành vấn đề!”

Vân Tuyết Phi đối với chuyện vừa rồi hắn không thêm để ý đến nàng vẫn còn chút tức giận, lúc này dùng sức nghĩ muốn rút bàn tay đang bị hắn nắm ra, nhưng mà hắn lại nắm rất chặt, nàng dùng sức thế nào cũng không mảy may xô dịch.

“Người buông ra cho ta!” Vân Tuyết Phi trừng mắt nhìn nam nhân đáng giận trước mắt này, cực kì tức giận, lạnh lùng nói.

“Không buông!” Mặt Tư Nam Tuyết không chút biểu tình phun ra hai chữ này, sau đó tiếp tục xoa xoa bàn tay mềm mại của nàng, ăn đậu hủ chiếm tiện nghi.

“Người vô sỉ!” Trong mắt Vân Tuyết Phi nháy lên vẻ tức giận, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Người là nương tử của ta, ta cầm tay người không tính vô sỉ, càng không phải lưu manh, đây là quyền lợi của người làm phu quân!” Tư Nam Tuyết lời lẽ chính đáng, nhìn bộ dáng tức giận của Vân Tuyết Phi, trong mắt hắn hiện lên một tia sủng nịch, một tia lưu luyến, còn có một tia phức tạp,...

Vân Tuyết Phi nhìn chằm chằm Tư Nam Tuyết, nhếch môi, trong mắt hiện lên một tia tính kế, kéo dài âm thanh, cảnh cáo nói: “Người mà không buông ta ra ta sẽ không khách khí, ta nói một, hai, ba...”

Một bàn tay khác giấu trong ống tay áo, hai ngón tay kẹp một ngân châm tinh tế, nghĩ thừa dịp hắn không phát giác, trực tiếp cắm vào mu bàn tay hắn.

Nhưng mà đúng lúc nàng giơ tay chuẩn bị đâm xuống, một bàn tay vững vàng bắt lấy tay nàng, đột nhiên lại buông ra một chút, nhìn nàng lắc lắc đầu: “Nương tử, ta chính là phu quân của nàng, sao nàng có thể nhẫn tâm làm vậy với ta?”

“Bây giờ mới nhớ ra người là phu quân của ta?” Vân Tuyết Phi châm chọc cười, sửa sang lại quần áo, trở lại chỗ ngồi lúc đầu, ánh mắt có một tia lạnh lẽo: “Vừa rồi chính là người không để ý đến ta!”

“Không phải là nghĩ đến Bạch Tuyết Nhu của người đấy chứ?” Sắc mặt Vân Tuyết Phi không vui, tiếp tục nói thêm một câu suy đoán.

“Ta nào dám?” Tư Nam Tuyết cười khổ lắc đầu, sửa lại vẻ trầm thấp lạnh nhạt vừa rồi, khôi phục lại dáng vẻ vốn có: “Nương tử lại đây, vì phu không dám lỗ mǎng!”

Vân Tuyết Phi lạnh lùng hừ một tiếng, cực kỳ hoài nghi nhìn lướt qua cả người Tư Nam Tuyết, sau đó quay đầu đi thấp giọng nói: “Ta không thềm so đo mấy việc cón con này với người, bây giờ nói xem phải làm thế nào để nhanh chóng tìm được A Cảnh. Tuy rằng bây giờ chúng ta ra ngoài thuận lợi, nhưng mà không thể đi tìm kim đáy biển, tìm kiếm lung tung không có mục đích!”

“Ăn vẹ có tin tức mới hay không?” Vân Tuyết Phi quay đầu, ánh mắt lại lần nữa dừng trên người Tư Nam Tuyết.

Tư Nam Tuyết nghe vậy, lắc lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu, cười với nàng một cái, nhẹ giọng nói: “Ăn vẹ bên kia không có tin tức, nhưng mà bên ta lại có, trước mắt đã phái người đến đó tìm kiếm trước, tin tưởng đến lúc chúng ta đến nơi, đã tìm thấy A Cảnh rồi!”

Tiếp đến, trong ánh mắt nghi hoặc của nàng, hǎn vươn một nắm tay ra, sau đó chậm rãi mở ra, một tờ giấy nho nhỏ lǎng lǎng nằm trong

lòng bàn tay hần.

“Đây là?” Vân Tuyết Phi vừa động tâm tư, ánh mắt nghi vấn nhìn về phía Tư Nam Tuyết: “Là cho ta xem?”

Tư Nam Tuyết gật gật đầu, giọng nói ôn nhu lại vang lên: “Trên tờ giấy này có ghi địa điểm tìm thấy Hạ Hầu Cảnh!”

Trong lòng Vân Tuyết Phi cả kinh, tiếp theo là một trận cao hứng kích động, nguyên bản lo lắng thật nhiều ngày, thậm chí ngày hôm qua lúc trở về Vương Phủ, nàng còn lo lắng làm thế nào mới tìm được Hạ Hầu Cảnh, không nghĩ tới vừa ra cửa đã có tin tức tốt.

Nàng tiếp nhận tờ giấy từ trong tay Tư Nam Tuyết, sau đó vội vàng mở ra, đợi đến khi hai mắt chạm đến bút tích quen thuộc kia, trong lòng nàng co lại, cùng đến là vui sướng thật lớn bao phủ lấy nàng.

Đợi xem hết nội dung trên tờ giấy, nàng vội vàng ngẩng đầu dò hỏi: “Làm sao người tìm được tờ giấy này?”

“Bí mật!” Tư Nam Tuyết không chút nghĩ ngợi, trực tiếp tung ra hai chữ này, làm lơ ánh mắt chờ mong của Vân Tuyết Phi, lại lần nữa dựa đầu lên gối mềm, nhẹ nhàng nhắm mắt.

“Keo kiệt!” Vân Tuyết Phi bất mãn nói thềm một câu, sau đó nghĩ đến rất nhanh có thể nhìn thấy A Cảnh, trong lòng nàng lại một trận kích động, rốt cuộc xác định hẳn không có việc gì, trái tim bất an mấy ngày nay cuối cùng cũng trở về chỗ cũ.

Vì thế nàng cũng dựa vào đệm mềm, nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt, không bao lâu sau, đã tiến vào mộng đẹp.

oOo

Ánh trăng thê lãnh thẳng tắp chiếu vào trong rừng rậm rạp, nhánh cây nhẹ nhàng lay động tựa như nanh vuốt ma quỷ, khiến cho ban đêm yên tĩnh càng tăng thêm mấy phần sâu thẳm.

“Nữ nhi của ta thế nào rồi?” Đột nhiên, một giọng nữ vừa vội vàng vừa hung ác vang lên.

“Yên tâm, nàng rất tốt, chỉ cần người có thể mang được đầu của Hạ Hầu Cảnh về, ta lập tức mang nữ nhi của người bình an đến bên cạnh người!” Giọng nam âm trầm nói tiếp.

“Ta muốn nhìn thấy nữ nhi của ta bình an không có việc gì trước, nếu không người đừng mơ tiếp tục ra lệnh cho ta làm việc!” Trong bóng tối, nàng ta nắm chặt hai tay, môi mím chặt biểu hiện phần nộ và bất an.

“Nếu người không nghe lời, ta trước tiên sẽ cho người thấy thi thể lạnh băng của nữ nhi người!” Khuôn mặt âm lãnh tràn ra một nụ cười tàn nhẫn, môi lúc đóng lúc mở phun ra những lời nói vô tình nhất.

“Ta đã biết, ta sẽ mang cái đầu trên cổ của Hạ Hầu Cảnh về đây, người phải cam đoan mấy ngày này phải đối xử tử tế với nữ nhi của ta, nếu như nữ nhi của ta có chút bất trắc nào, ta sẽ là người đầu tiên giết người!”

Lưu lại những lời này, nàng lập tức nhón mũi chân, cả người nhẹ như chim yến phi thân mà bay, biến mất ở trong rừng cây.

“Trước khi chuyện đó xảy ra, sẽ sẽ giải quyết người trước!”

Chương 144: Muốn cả đời

Cùng lúc vàng sáng màu hồng nhạt dâng lên từ phía chân trời, tia sáng mặt trời đầu tiên cũng sà xuống mặt đất, vạn vật như sống lại, đường phố quanh quẽ cũng tấp nập người đến người đi, vô cùng náo nhiệt!

Xe ngựa đột nhiên dừng lại trước cửa khách điếm trong một trấn nhỏ, Bạch Phong trực tiếp đi đến trước xe cung kính nói: “Chủ tử, đã đến chợ, chúng ta ở lại đây nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ tiếp tục lên đường.”

Tur Nam Tuyệt nhìn thoáng qua tiểu nữ nhân đang dựa vào ngực mình ngủ say sưa, con người ôn nhuận xẹt qua vẻ ấm áp, sau đó gợn lên khóe môi: “Người đi an bài phòng nghỉ trước đi, ta sẽ xuống sau.”

Bạch Phong tuy rằng không rõ tình cảnh trong xe nhưng cũng có thể đoán được đôi chút. Hắn vội vàng nói: “Thuộc hạ đã biết!”

Trên đường phố không ngừng dội đến những tạp âm chói tai, có tiếng hò hét, tiếng rao hàng, tiếng trẻ con nô đùa...từng đợt nối tiếp nhau.

Vân Tuyết Phi nghiêng đầu một cái, đầu nhỏ trực tiếp tụt xuống từ trong ngực Tur Nam Tuyệt, đụng vào đùi hắn. Lực đạo khá lớn làm cho hai mắt nàng bỗng nhiên mở ra.

Đầu óc mờ mịt, Vân Tuyết Phi giơ tay day day trán, người hơi thờ nam tính quen thuộc, cảm nhận được độ ấm dâng lên từ phía dưới đầu,

tay nàng sửng lại, thân hình cứng đờ, sau đó không tự chủ được bóp nhẹ hai cái trên đùi Tư Nam Tuyết, đôi mắt di chuyển lên phía trên, đột nhiên đón nhận ánh mắt cười như không cười của ai đó.

“Tỉnh?” Giọng nói ôn nhuận của nam nhân vang lên trên đỉnh đầu, khóe miệng lộ ra một ý cười trêu chọc.

Rung động giống như tia sét đánh xuống, đột nhiên trong óc trống rỗng, trước mắt chỉ còn đôi môi hồng diễm sáng bóng.

Một lúc sau, đờn nàng phục hồi tinh thần lại, vội vàng bò dậy từ trên người hắn, sau đó nhanh chóng lui về phía sau, kéo ra khoảng cách giữa hai người.

“Chàng rõ ràng ngồi đối diện với ta, sao bây giờ lại chạy đến bên cạnh ta?” Sắc mặt Vân Tuyết Phi mang theo một chút tức giận, cao giọng chất vấn.

Ánh mắt Tư Nam Tuyết gắt gao khóa lại trên người nữ tử trước mắt, nhìn gương mặt hơi phỉm hồng của nàng, khóe miệng hắn lộ ra ý cười nhàn nhạt, giọng nói mang theo một chút hài hước vui vẻ: “Ta vẫn luôn ngồi ở vị trí của mình, chưa hề động đậy tí nào!” Nói xong còn không quên dùng ánh mắt có ý ám chỉ nhìn nàng một cái.

Vân Tuyết Phi lúc này mới bình tĩnh lại, nhìn thoáng qua vị trí của hai người, ngày hôm qua nàng rõ ràng ngồi ở bên này, sao khi tỉnh dậy lại đột nhiên lăn sang phía đối diện?

Nhận thấy ánh mắt hoài nghi của nàng, Tư Nam Tuyết chẳng có chút ý định giải thích nào, sắc mặt vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, giọng nói không cao không thấp, nhích người về phía cửa xe: “Đã tới khách điểm rồi, vào ăn một chút gì đó, rửa mặt chải đầu rồi tiếp tục lên đường!”

Nghĩ đến mục đích ra ngoài lần này của bọn họ, Vân Tuyết Phi cũng không tiếp tục rối rắm chuyện vừa rồi, lập tức đi theo Tư Nam Tuyết xuống xe ngựa vào khách điểm.

“Tiểu nương tử, đừng vào đại gia ta lại muốn cứ thế bỏ đi?”

“Buông tay!”

“Ta cứ không buông tay, ngươi vừa xô vào ta...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên “bịch” một tiếng, cùng với tiếng kêu thảm thiết của nam nhân, tiếp theo là âm thanh xì xào bàn tán.

Xung quanh một trận ồn ào, tiểu nhị vội vàng hô: “Khách quan bớt giận, có việc gì từ từ nói, từ từ nói...”

“Ngươi cái đồ tiện kỹ nữ, cũng dám động thủ với đại gia ta, cho ngươi mặt mũi ngươi còn không biết xấu hổ, mấy người các ngươi xông lên cho ta, bắt nàng ta lại, ta muốn cho nàng ta biết đặc tội với bốn đại gia phải chịu kết cục thế nào!”

Mệnh lệnh của hắn vừa ra, mấy nô bộc ùa lên, vây chặt xung quanh nữ tử, công kích tập thể.

Những kẻ có mặt ở đây đều muốn xem kịch vui, lại không có một người chịu đi ra giúp đỡ, theo những động tác càng ngày càng chậm chạp, trong lòng Vân Tuyết Phi cũng có chút khẩn trương. Bởi vì nữ tử này không phải ai khác mà chính là chính thê của Quan Bá Luân, tỷ tỷ của Mộ Dung Thanh Y, Mộ Dung Thanh Liễu. Kiếp trước nàng và nữ nhân này cũng có chút quen biết, tự nhiên biết võ công của nữ nhân này cũng không phải quá tốt, miễn cưỡng có thể ứng phó mấy công tử ăn chơi trác táng, nhưng mà mấy tùy tùng này đều là người

có võ công, hướng hồ có thể thấy bụng của nàng ta hơi nhô lên, nhìn là biết đang mang thai.

“Muốn giúp đỡ?” Tư Nam Tuyệt nhẹ giọng dò hỏi, con ngươi sâu thẳm như hồ sâu.

Trước khi xuống xe ngựa Tư Nam Tuyệt và Vân Tuyết Phi đều đã dịch dung, vì tránh cho người khác chú ý, hai người bọn họ bây giờ chẳng khác gì bá tánh bình thường. Nhìn nữ tử kiệt ngạo bất tuân kia, trong lòng nàng có chút do dự.

Chính ở lúc Mộ Dung Thanh Liễu đang chuyên tâm đối phó đối thủ trước mặt, một nam nhân vẫn luôn đứng bên cạnh đột nhiên đá một cái ghế về phía nàng ta.

“Cẩn thận!” Vân Tuyết Phi kinh hô, vội vàng duỗi tay đánh bay cái chén bên cạnh, vận nội lực ném về phía nam nhân kia. Lúc này nàng cũng không rảnh che dấu thân phận, nhìn Mộ Dung Thanh Liễu vừa đánh nhau vừa không quên dùng một tay bảo vệ bụng, Vân Tuyết Phi hạ quyết tâm. Lần này, nàng giúp!

oOo

Mắt mặt trời mờ hồ chiếu xuống bóng cây loang lổ, trong không khí phấm hàn khí nhè nhẹ, bốn phía tiểu viện sáng trưng nhưng lại cực kì quạnh quẽ.

Nam nhân tuấn dật đang đứng khoanh tay, so với ngày xưa, cả người hấn thoát nhìn gầy đi rất nhiều, áo gấm màu xanh ngọc choàng lên người hấn có chút rộng thùng thình. Thần sắc của hấn có vẻ lo lắng nhàn nhạt, môi mỏng mím lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn ra phía cửa.

Bạch Nhiễm cầm một kiện áo khoác dày rộng, đứng ở phía sau nam nhân, si ngốc nhìn hồi lâu.

Một trận gió lạnh thổi qua, nhánh cây trong viện khẽ đung đưa, phát ra tiếng vang sần sạt, đóa hoa mỹ lệ được ánh mặt trời nhẹ nhàng lay động.

“Khụ...Khụ” Nam nhân đột nhiên khom lưng, che ngực lại, dùng hết khí lực ho mạnh vài tiếng, sau đó ngẩng đầu, sắc mặt nhiễm lên một màu trắng nõn bệnh tật.

“A Cảnh!” Bạch Nhiễm thu hồi ánh mắt si mê, bừng tỉnh từ trong cảnh đẹp, bước lên phía trước vài bước, lấy ra áo choàng khoác lên trên người nam nhân.

“A Cảnh, trên người huynh còn có vết thương, trời đã vào thu rồi, tuy rằng mặt trời đã lên cao nhưng không khí vẫn rất lạnh lẽo, huynh vẫn nên vào nhà nghỉ ngơi thì tốt hơn!” Bạch Nhiễm có chút không vui mở miệng, mang theo ý tứ trách cứ rất nhẹ, duỗi tay buộc lại áo choàng cho hắn.

Tiếp xúc gần gũi với nam nhân mình thích như vậy, trong lòng Bạch Nhiễm có chút ngỡ ngàng, trên mặt hơi hơi phỉm vẻ ửng hồng, mang theo vẻ kiêu mị đặc trưng của nữ nhân. Nàng oán trách trừng mắt Hạ Hầu Cảnh một cái: “Mạng của huynh khó khăn lắm mới lấy lại được từ quý môn quan, nhất định không được để xảy ra chút sai lầm nào, bằng không mấy ngày nay bốn cô nương mất công vô ích!”

Cảm giác được Bạch Nhiễm lo lắng và quan tâm, Hạ Hầu Cảnh quay người cười với nàng, nụ cười dịu dàng lịch sự tao nhã. Hắn không dấu vết kéo ra nàng ra khỏi người mình, giọng nói khàn khàn: “Ta đã biết. Tiểu Nhiễm, bên ngoài lạnh lẽo, muội đi vào nhà trước đi, ta ở bên ngoài đợi thêm một lát, mấy ngày nay vẫn luôn nằm trên giường,

không ra ngoài đi dạo một chút, toàn thân đều thấy khó chịu!”

Nghe được lời quan tâm mình từ miệng hắn, trong lòng Bạch Nhiễm ngọt ngào như mật, nàng thâm tình nhìn chăm chú vào nam tử nàng thích thật nhiều năm trước mắt, ông trời đối xử với nàng không tệ, rốt cuộc cho nàng cơ hội ở lại bên cạnh hắn, cũng may nàng cuối cùng cũng đuổi kịp.

“Thân thể ta rất tốt, người có chuyện là huynh mới đúng, trước khi vết thương của huynh khỏi hẳn nhất định phải chú ý, ngàn vạn lần đừng nhiễm phong hàn!” Khóe miệng Bạch Nhiễm nở nụ cười, sắc mặt tăng thêm mấy phần ôn nhu, không hề thấy dáng vẻ ương ngạnh kiêu ngạo ngày xưa.

Hạ Hầu Cảnh lại nhìn thoáng qua cổng lớn, sau đó thu hồi tầm mắt, nhìn nữ tử trước mắt giống như muốn nói cái gì, nhưng mà hơi hơi hé miệng, cuối cùng vẫn là không nói, cứ như vậy lặp lại vài lần.

“A Cảnh, huynh có chuyện gì muốn nói với ta?” Bạch Nhiễm tự nhiên là chú ý tới Hạ Hầu Cảnh mất tự nhiên, nhưng mà nàng không nghĩ nhiều, ở trong mắt nàng, mấy ngày nay là những ngày tốt đẹp nhất, có thể nói chuyện với nam nhân trước mắt thêm một câu cũng là cực kì tốt!

“Tiểu Nhiễm, chúng ta ở bên ngoài mấy ngày rồi, đến khi nào có thể trở về?” Hạ Hầu Cảnh cuối cùng vẫn hỏi ra những lời này, hắn tự nhiên biết rõ tâm tư của nàng với hắn, nhưng mà trong lòng hắn sớm đã có người, rốt cuộc không thể chứa thêm một nữ nhân nào khác nữa. Hắn không biết trong thời gian hắn không có mặt, tình huống kinh thành như thế nào rồi, Tiêu Nhụy Vũ có xuống tay với Phi Nhi hay không... Những vấn đề này vẫn luôn quán lấy hắn.

Bạch Nhiễm ngây người, mở to hai mắt nhìn nam nhân trước mắt,

giống như muốn nhìn thấy một chút thần sắc đùa giỡn trên mặt hắn. Nhưng mà nhìn hồi lâu, trái tim nóng bỏng của nàng rốt cuộc cũng nguội lạnh xuống, trong lòng không che dấu được đau đớn.

“Tiểu Nhiễm, lần này cảm ơn muội, nếu không có muội, chỉ sợ ta sớm đã đi gặp Diêm Vương rồi!” Con người thanh tuyền của Hạ Hầu Cảnh có một chút ôn nhuận ấm áp, đồng thời còn có một loại xin lỗi. Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Hai ngày này chúng ta thu thập đồ đạc, chuẩn bị trở về đi!”

Tiếng nói vừa dứt, Bạch Nhiễm nhắm mắt lại, trực tiếp nhào vào ngực hắn, duỗi tay ôm lấy eo hắn, đầu vùi vào trong lòng hắn, giọng nói kiều mị vang lên, mang theo vẻ cầu xin: “A Cảnh, chúng ta cứ tiếp tục sống như thế này được không, coi nơi này là nhà của chúng ta, về sau chỉ có hai người chúng ta, giống như phu thê bình thường vậy!”

Hạ Hầu Cảnh hơi hơi sửng sốt, sau đó duỗi tay vỗ nhẹ lên lưng Bạch Nhiễm, một lát sau, kéo nàng ra khỏi lòng ngực của hắn, giọng nói ôn nhuận nhẹ nhàng: “Tiểu Nhiễm, muội là cô nương tốt, nhưng mà ta vẫn luôn xem muội như muội muội mà đối đãi!”

“Ta không phải muội muội của huynh!” Bạch Nhiễm ngẩng đầu, hai mắt hồng hồng trừng Hạ Hầu Cảnh, giọng nói bén nhọn kích động phản bác: “Ta chỉ có một tỷ tỷ, ta không có ca ca, huynh không phải ca ca của ta, chúng ta không có quan hệ huyết thống!”

”Thực xin lỗi...” Hạ Hầu Cảnh nhìn nữ tử đang đau khổ trước mắt, yên lặng cúi đầu.

“Ta không cần huynh xin lỗi, chỉ cần huynh bồi ta, chỉ có hai người chúng ta, vẫn luôn chung sống ở chỗ này, như vậy không tốt sao?” Bạch Nhiễm vẫn như cũ ôm một chút kì vọng, hèn mọn khẩn cầu nói:

“Nơi này thật tốt, không có người lừa ta gạt, không có âm mưu tính kế, mọi người đều thuần phác như vậy, chúng ta ở chỗ này sẽ rất hạnh phúc. A Cảnh, cùng ta ở lại đây được không?”

Trong lòng Hạ Hầu Cảnh đột nhiên sinh ra nhè nhẹ áy náy, nếu là trước đây, hắn sẽ cự tuyệt không chút lưu tình, thậm chí sẽ không quan tâm tâm tình của nàng như thế nào. Nhưng mà bây giờ, nàng cứu mạng hắn, hắn không thể không quan tâm cảm xúc của nàng, hắn nhẹ nhàng thờ dài: “Vậy thì đợi vết thương của ta khỏi hẳn lại xuất phát đi, ở đây nửa tháng nữa, mấy ngày này ta sẽ bồi muội làm những việc muội muốn làm!”

Không đợi Bạch Nhiễm hồi thần lại, hắn trực tiếp quay đầu đi vào trong phòng, ánh mặt trời chiếu nghiêng, mạ lên bóng dáng cao gầy tuấn tú của hắn một tầng kim sắc quang mang.

“Còn có nửa tháng sao?” Bạch Nhiễm nhìn chằm chằm bóng dáng đang rời đi kia, lẩm bẩm tự nói: “Nhưng mà ta muốn là cả đời, làm sao bây giờ?”

Chương 145: Không hề lưu luyến

Đợi đến lúc Vân Tuyết Phi rửa mặt chải đầu xong, sửa sang lại mọi thứ, từ nội thất đi ra đã nhìn thấy Tư Nam Tuyết cầm một quyển sách, đang đọc rất nghiêm túc. Thấy nàng đi ra, hấn ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm.

Ngũ quan rõ ràng tựa như điêu khắc, khuôn mặt góc cạnh tuấn mỹ dị thường, mũi cao thẳng, khóe miệng ngậm lấy một ý cười dịu dàng, hấn ngồi nghiêng người trên ghế, y phục thêu lá trúc lịch sự tao nhã kết hợp với viền áo thêu chỉ vàng khiến hấn nghiêm nhiên trở thành hình tượng một quý công tử tao nhã, phóng khoáng không kiềm chế được. Tóc đen như mực càng làm nổi bật những đầu ngón tay thon dài trắng nõn, chớp động ánh sáng đẹp như ngọc, đôi mắt sáng trong tỏa ra muôn vạn hào quang lấp lánh.

Nàng nhất thời nhìn đến ngây ngốc, hô hấp cũng như ngừng lại, bước chân không tiến lên nổi một bước, vẫn đứng không nhúc nhích nhìn nam nhân vừa quen thuộc lại xa lạ trước mắt.

“Khuôn mặt này rất đẹp?” Tư Nam Tuyết tự nhiên phát hiện ra tiểu nữ nhân trước mắt đang thất thần, hấn không khống chế được giơ tay sờ sờ khuôn mặt xa lạ này, con ngươi thanh triệt lóe lên ánh sáng hài hước.

Vân Tuyết Phi ngẩn ra, định thần lại vội vàng rời ánh mắt đi, giọng nói có chút khẩn trương giống như bị người phát hiện làm chuyện xấu: “Ta, ta chỉ là chưa quen nhìn thấy khuôn mặt mới này của chàng!”

“À, phải không?” Tư Nam Tuyệt kéo dài âm cuối, thoáng nhìn qua vành tai nhiễm lên màu hồng khả nghi của ai kia, trong mắt lóe lên ý cười trêu tức, dừng một chút, khoe miệng hấn nhếch lên thành một nụ cười dịu dàng: “Không sao, còn nhiều thời gian, nương tử cứ chậm rãi thưởng thức!”

“Đã xem đủ rồi!” Vân Tuyết Phi trợn tròn mắt, buồn cười trừng mắt nhìn hấn một cái: “Nếu ta thích, chẳng lẽ ngươi muốn dùng luôn khuôn mặt giả này?”

“Dùng luôn...khẳng định là không có khả năng, vi phu vẫn rất tự tin vào khuôn mặt thật của mình ~” Tư Nam Tuyệt nhìn Vân Tuyết Phi một cái, sau đó hơi dừng một chút, sắc mặt đột nhiên trở nên ôn nhu, nhướn mày nhẹ nhàng nói với nàng: “Nhưng mà, thỉnh thoảng đổi một khuôn mặt mới cho nương tử thay đổi khẩu vị cũng không sao!”

Giờ phút này, giữa hai người giống như phu thê bình thường, đấu võ mồm, nói giỡn, không khí ấm áp lắng lặng bao phủ giữa hai người, giống như ánh sáng mặt trời lan tỏa, ấm đến tận tâm khảm.

Lặng im một lát, lông mi thật dài của Vân Tuyết Phi khẽ run rẩy, trực tiếp bỏ qua Tư Nam Tuyệt, tìm chỗ đối diện với hấn ngồi xuống, ý cười không thay đổi, giọng điệu ôn hòa nói: “Đa tạ phu quân thâm tình rộng lượng, về sau phu quân có thể chuẩn bị trước mấy cái mặt nạ da người thật đẹp, cho ta từ từ thưởng thức!”

Nói xong nàng trực tiếp cầm lấy trà ngon đã pha sẵn trên bàn, nhẹ nhàng rót một ly, ngửi hương trà nồng nàn thoang thoảng, nàng nhẹ nhàng thở dài một cái, cầm lấy cái ly nhấp một ngụm.

Tư Nam Tuyệt không nghĩ tới Vân Tuyết Phi lại trả lời như vậy, trong mắt tựa hồ hiện lên một chút thất bại, rất nhanh lướt qua rồi khô

phục bình tĩnh, sau đó nhìn thẳng vào hai mắt Vân Tuyết Phi, nghiêm túc gật gật đầu: “Vi phu ghi nhớ, chỉ cần nương tử không nghĩ hồng hạnh vượt tường, ta nhất định sẽ thu thập thật người gương mặt khác nhau, cho nương tử luôn bảo trì cảm giác mới mẻ!”

“Phụt!” Vân Tuyết Phi đang uống trà trực tiếp phun ra ngoài, thậm chí còn suýt nữa bị sặc. Nàng ho khan vài tiếng, cưỡng chế ổn định cảm xúc, sau đó từ trong vạt áo lấy ra khăn tay lau miệng, trách cứ nhìn nam nhân đối diện: “Phu quân thật là thiện giải nhân ý*, sau này ta thật có phúc...”

*thiện giải nhân ý: nôm na như “thấu hiểu lòng người” đó^^

Đột nhiên một tiếng ùng ục quen thuộc vang lên, cả người Vân Tuyết Phi lập tức cứng đờ, vội vàng duỗi tay che bụng, hai má đỏ bừng, đôi mắt ngó nghiêng xung quanh, không dám nhìn thẳng vào nam nhân đối diện, giọng nói đứt quãng nói: “Ta...ta có chút đói bụng!”

Tư Nam Tuyết ngây người, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía bụng nàng, một lúc lâu sau, bỗng nhiên cười, âm thanh ôn nhuận khiến người ta có cảm giác như đang tắm gió xuân.

“Bây giờ chúng ta đi ăn, sau đó tiếp tục lên đường!” Hai mắt Tư Nam Tuyết nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ rục của nàng, giọng nói mang theo sủng nịch và thâm tình.

Vân Tuyết Phi vẫn như cũ không dám chuyển mắt về phía hắn, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, thốt ra một chữ: “Ừ ~”

Chính ở lúc Tư Nam Tuyết đứng lên, chuẩn bị ra gọi tiểu nhị, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

Vân Tuyết Phi quay đầu, kinh ngạc nhìn nam nhân đột nhiên dừng lại

bước chân, sau đó ngừng thở, nhẹ nhàng dùng nội lực thăm dò ngoài cửa, nửa giây sau cùng Tư Nam Tuyết trao đổi ánh mắt.

Tiếng đập của vẫn vang lên liên tục, trong mắt Tư Nam Tuyết hiện lên vẻ trầm tư, chậm rãi quay đầu đi, nhìn Vân Tuyết Phi, chỉ chỉ về phía cửa sổ, sau đó cả người chợt lóe lên, rất nhanh biến mất ở trong phòng.

Ôn nhu trên mặt Vân Tuyết Phi từ từ biến mất, nàng chậm rãi nhấc chân, đi về phía cửa. Hít sâu một hơi, khuôn mặt không chút biểu cảm mở cửa phòng ra.

Trước mắt thình lình xuất hiện một nữ nhân, chính là người nàng vừa ra tay cứu giúp – Mộ Dung Thanh Liễu. Nàng liếc mắt một cái nhìn một bàn lớn đồ ăn còn đang bốc khói tỏa hương, sau đó tránh người sang một bên, để nàng ta đi vào. Vân Tuyết Phi đóng cửa lại, đi vào trong phòng.

“Tìm ta có việc?” Trong mắt Vân Tuyết Phi hiện lên cảm xúc không rõ, không chút để ý cười nói.

Mộ Dung Thanh Liễu cúi đầu, hai mắt bị che khuất tối sầm lại, trực tiếp đi đến trước bàn, bày các món ăn lên.

“Những món này là do phòng bếp riêng của ta làm, vì cảm ơn lần này người đã cứu ta!” Mộ Dung Thanh Liễu bày bát đĩa xong, lúc ngẩng đầu, cảm xúc tăm tối đã giấu đi, thay vào đó là ý cười cảm kích ôn nhu.

Vân Tuyết Phi dừng ánh mắt trên người Mộ Dung Thanh Liễu, nhìn thật sâu một cái, sau đó dời tầm mắt đi, nhìn chăm chăm một bàn món ăn sắc hương vị đều đủ cả, giống như cũng ngây người một lát.

“Đây đều là những món người thích ăn, nhân lúc còn nóng mau ăn đi!” Mộ Dung Thanh Liễu kéo khoe miệng, dẫn ra một ý cười nhiệt tình, ấp úng một lát rồi nói.

Vân Tuyết Phi tự nhiên nghe ra một chút khác thường, nàng nhìn kỹ khuôn mặt Mộ Dung Thanh Liễu, sau đó lại nhìn về phía cái bụng hơi nhô lên của nàng ta, trực tiếp đi đến trước bàn, nhẹ nhàng ngồi xuống, sau đó nhướn mày: “Hài tử trong bụng người vẫn tốt chứ? Ta nhớ rõ vừa rồi người vận động kịch liệt, tốt nhất là tìm đại phu khám qua một chút đi!”

Mộ Dung Thanh Liễu tựa hồ run run một chút, lắc đầu, tránh đi ánh mắt bức người kia: “Cám ơn cô nương quan tâm, ta rất tốt!” Sau đó giống như còn lo lắng nàng không tin, duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng, trên người có ánh sáng nhu hòa của người mẹ, còn có một chút cảm xúc rất phức tạp: “Con của ta cũng rất tốt!”

Âm thanh vừa dứt, nàng ta cũng ngồi xuống, sau đó cả hai đều trầm mặc.

“Vẫn là nhân khi còn nóng mau chút ăn đi!” Mộ Dung Thanh Liễu đảo mắt liền đối diện với hai mắt Vân Tuyết Phi, nhìn một lát, nàng ta cười ra tiếng: “Người cũng đi xe ngựa mệt nhọc, ăn xong rồi còn phải nghỉ ngơi thật tốt!”

Vân Tuyết Phi nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thanh Liễu, trầm mặc một hồi lâu, nàng rút cuộc cầm đĩa lên, nâng tay gấp một miếng tôm phi thúy đưa đến bên miệng.

Đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, ánh mắt nàng run lên, tay cầm đĩa cũng dừng lại một chút, cuối cùng đặt lại miếng tôm vào trong bát, yên lặng nhìn Mộ Dung Thanh Liễu, không hề có động tác kế tiếp.

“Sao vậy? Sao lại không ăn? Chẳng lẽ là không hợp khẩu vị?” Trái tim Mộ Dung Thanh Liễu đột nhiên không thể khống chế được mà nhảy lên thình thịch, bàn tay nắm chặt lại, lòng bàn tay cháy đầy mồ hôi, cảm giác sợ hãi giống như muốn chìm chết người, hô hấp cũng trở nên khó khăn, có cảm giác muốn chạy trốn thật nhanh, nhưng mà nàng không thể đi. Vì hài tử, nàng bắt buộc phải làm như vậy.

“Không thích ăn tôm còn có những món khác, người nếm thử đi, đây đều là tâm ý của ta!” Mộ Dung Thanh Liễu duỗi tay đẩy những món ăn khác đến trước mặt Vân Tuyết Phi, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười.

“Thanh Liễu, hẳn đối với người không tốt đúng không?” Vân Tuyết Phi nhìn đầy bàn món ăn, đây là những món nàng thích nhất ở kiếp trước. Nghĩ vậy, giọng nói lạnh lẽo bật thốt lên.

Tươi cười trên mặt Thanh Liễu đột nhiên cứng đờ, nhìn ánh mắt thấu triệt của Vân Tuyết Phi, nàng cảm giác tim đập như sấm, biểu tình có chút hoảng hốt, từ “hẳn” này là dùng để chỉ ai, trong lòng nàng đương nhiên biết rõ. Nghĩ đến nam nhân đó, trái tim trong ngực lại ần ần đau, như thủy triều phun trào. Trên người ngoại trừ cảm giác mệt mỏi vô lực, còn có đau đớn đến tận xương cốt.

“Không có tốt hay không, ta mang thai con của hẳn, chỉ có như vậy mà thôi!” Mộ Dung Thanh Liễu hít sâu một hơi, ngồi xuống cái ghế bên cạnh nàng.

Cùng Vân Tuyết Phi bốn mắt nhìn nhau, Mộ Dung Thanh Liễu mím môi, ánh mắt giãy dụa hồi lâu, cuối cùng dường như hạ quyết tâm, thăm dò hỏi: “Người là Tiết Phi, Tiết Hoàng Hậu?”

Lúc này Vân Tuyết Phi không chút chần chừ gật đầu, trong ánh mắt

khiếp sợ của Mộ Dung Thanh Liễu, nàng khẳng định hỏi: “Là Mộ Dung Thanh Y nói cho ngươi?”

Mộ Dung Thanh Liễu gật gật đầu, lộ ra ý cười xuất phát từ tận đáy lòng: “Ngươi thật sự là Tiết Phi, thật tốt quá!” Rồi sau đó dường như nghĩ đến cái gì, nàng cúi đầu, rũ mi mắt xuống, đôi mắt đẹp không che giấu nỗi chua xót thật sâu, môi run run thốt ra một câu: “Thật xin lỗi, hôm nay ngươi gặp được ta ở đây không phải là ngẫu nhiên, kỳ thật là ta tới đây để giết ngươi!”

“Câu nói vừa rồi là ngươi cố ý tiết lộ cho ta không phải sao? Hơn nữa bên trong đồ ăn này căn bản là không có độc, ngươi cần gì phải xin lỗi ta?” Vân Tuyết Phi lại lần nữa dùng đũa gắp miếng tôm lên, đưa vào trong miệng, nhai nhai mấy miếng, cười đến hai mắt cong lên giống như vành trăng non: “Hương vị cũng không tệ lắm, ngươi quả nhiên vẫn nhớ rõ ta thích ăn cái gì nhất!”

Mộ Dung Thanh Liễu bỗng nhiên ngẩng đầu, tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt xinh đẹp tao nhã của Vân Tuyết Phi, thấy nàng thực sự không để chuyện vừa rồi vào lòng, trong lòng nàng ta vừa áy náy vừa cảm động, hốc mắt hơi hơi phấp phồng, tăng thêm thanh âm oán hận nói: “Nếu ta thực sự bỏ thuốc độc vào, thì bây giờ ngươi đã là một khối thi thể lạnh băng rồi!”

“Nhưng mà ngươi không thể hạ thủ được, không phải sao?” Vân Tuyết Phi hồn nhiên không thèm để ý, cười với Mộ Dung Thanh Liễu.

“Ngươi không cần an ủi ta, trong lòng ta tự biết, lúc đầu bọn họ dùng hài tử uy hiếp ta, ta xác thực có ý muốn giết ngươi!” Mộ Dung Thanh Liễu nhìn nàng một cái, rồi sau đó cúi đầu lẳng lặng nhìn cái bụng hơi nhô lên, giọng điệu nhẹ nhàng xuống: “Cho tới nay đều là ta cưỡng cầu, từ một khác hẳn vì muốn ở bên Mộ Dung Thanh Y mà tình nguyện làm thái giám, ta cũng đã hiểu rõ, suốt cuộc đời này, cho dù

ta vì hấn mà hy sinh bao nhiêu, hấn cũng sẽ không vứt bỏ Mộ Dung Thanh Y mà yêu ta!”

“Nhưng mà, lúc đó ta đã mang thai, ta không thể để cho hài tử không có phụ thân, cho dù Quan Bá Luân chỉ yêu Mộ Dung Thanh Y cũng tốt, chỉ cần hài tử của ta có một cái phụ thân trên danh nghĩa là đủ rồi!” Khóe miệng Mộ Dung Thanh Liễu nhếch lên, tự giễu cười cười: “Ta vẫn luôn nghĩ như vậy, vẫn luôn nhẫn nhịn cầu toàn, nhưng mà cho đến hôm nay ta mới nhìn rõ sự thật, rốt cuộc có thể không hề lưu luyến mà buông xuống!”

Chương 146-1: Khoảng cách (1)

Vân Tuyết Phi nhìn chăm chăm Mộ Dung Thanh Liễu, tỉ mỉ đánh giá hồi lâu, nhẹ nhàng lắc đầu cười nói: “Lần này có thể kiên trì được bao lâu?”

“Người không tin?” Mộ Dung Thanh Liễu nhìn nàng, ánh mắt giật giật, thần sắc trịnh trọng kiên quyết: “Ta nỗ lực nhiều năm như vậy, thống khổ nhiều năm như vậy, dùng mười năm thời gian để yêu hắn, nhưng mà hiện tại ta mệt mỏi rồi, muốn dùng nửa đời sau để dành cho hài tử!”

“Người có thể nghĩ thông suốt, có thể buông là tốt nhất!” Lo lắng trong mắt Vân Tuyết Phi dần dần biến mất, mỉm cười với nàng ta, nụ cười ấm áp thân thiện, nàng ôn nhu nói: “Trước kia Quan Bá Luân không xứng với người, bây giờ càng không xứng với người. Cả đời này của người còn rất dài, không cần phải treo cổ trên một thân cây hồng!”

Cây hồng? Mộ Dung Thanh Liễu ngẩng đầu, nhìn Vân Tuyết Phi có chút kinh ngạc, một lát sau, nhin không được bật cười, tán thành gật gật đầu: “Có thể coi trọng nữ nhân như Mộ Dung Thanh Y, quả thật là một cái cây ngu xuẩn!”

Nụ cười phát ra từ chân tâm này, làm Vân Tuyết Phi có chút hoảng hốt, đã rất lâu không nhìn thấy nàng ấy cười, có lẽ là từ một khắc Tiết Phi chết đi, nàng đã nghĩ sẽ không bao giờ có thể gặp lại. Nhìn những món ăn trên bàn còn đang tỏa nhiệt, mùi hương lan ra bốn phía, trong lòng nàng ngũ vị tạp trần, ánh mắt có chút chua xót.

Nàng và Thanh Liễu quen biết nhau trước cả Mộ Dung Thanh Y, cái gọi là không đánh không quen, có lẽ là để chỉ hai người đi. Các nàng tính cách tương tự, giống nhau hiếu thắng, giống nhau chấp chất, giống nhau đều bị một chữ tình làm cho thương tích đầy mình.

“Thực xin lỗi...” Vân Tuyết Phi lúc này rớt cuộc mở miệng, nói ra lời nói vẫn luôn giấu tại chỗ sâu nhất trong lòng. Tiết Phi kiếp trước, vì bảo vệ Mộ Dung Thanh Y mà cùng Thanh Liễu trở mặt thành thù, lại không tiếc vận dụng quyền lực, để thứ nữ vốn do nha hoàn ti tiện sinh ra đề đầu cưỡi cổ đích nữ, khiến cho nàng nhận hết cực khổ.

Mộ Dung Thanh Liễu ngẩn ra, một lúc sau mới phản ứng lại. Trong lòng nàng ta cực kì phức tạp, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác thoải mái: “Ta rốt cuộc thấy được một ngày người hối hận, tuy rằng không có vui vẻ như trong tưởng tượng, nhưng mà như vậy là đủ rồi!”

“Thế nhân thường nói sau khi mất đi mới biết quý trọng, kì thật lúc trước ta và người đều có sai, chúng ta quá hiếu thắng, nếu như có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện, có lẽ người sẽ không chết!” Sắc mặt Mộ Dung Thanh Liễu đầy thương cảm, hốc mắt cũng đỏ lên.

“Ông trời có mắt, chúng ta còn có cơ hội ngồi cùng nhau như thế này đã là tốt lắm rồi!” Trên mặt Mộ Dung Thanh Liễu nhiễm lên thần sắc nhu hòa và ấm áp, vươn tay đẩy những món ăn trên bàn đến trước mặt Vân Tuyết Phi, ý bảo nàng mau ăn đi.

“Cũng đúng!” Vân Tuyết Phi tán đồng gật gật đầu, vẻ áy náy trên mặt dần dần thối lui, nở một nụ cười nhẹ nhàng ấm áp.

Thời gian trôi qua, tất cả kiêu ngạo của hai nàng đều bị mài mòn, có

thể vút bỏ hiềm khích lúc trước, cùng nhau ngồi ăn một bữa cơm, đã là kết quả tốt nhất rồi.

Trong một gian phòng khác, một nữ tử đi đi lại lại trong phòng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa, trên mặt đầy vẻ nôn nóng và không kiên nhẫn.

“Tiểu Y, nàng dừng lại được không, ta nhìn nàng đi đi lại lại đều chóng mặt hoa mắt rồi đây này!” Quan Bá Luân nằm dựa trên nệm giường, xoa xoa cái trán mệt mỏi, bất đắc dĩ nói.

Mộ Dung Thanh Y đột nhiên xoay người, không áp chế nổi lửa giận trong lòng, trừng mắt nhìn Quan Bá Luân, lạnh giọng quát: “Ngủ, chàng chỉ biết ngủ, thời gian dài như vậy còn chưa có tin tức, chàng không sợ kế hoạch thất bại, trở về không biết ăn nói với phụ thân như thế nào hay sao?”

Quan Bá Luân thấy nhân nhi trước mắt sinh khí, vội vã từ trên giường chạy đến bên cạnh nàng ta, khom lưng cúi đầu nói: “Tiểu Y, ta làm tất cả còn không phải vì suy nghĩ cho hài tử của chúng ta hay sao? Nàng xem, trong phòng kia không có người nào đi ra, khẳng định bọn họ vẫn còn ở trong đó. Bây giờ đứa nhỏ trong bụng nàng là hài tử duy nhất của ta, không thể để xảy ra bất cứ sơ xuất gì!”

“Duy nhất?” Mộ Dung Thanh Y hoài nghi nhìn thoáng qua nam nhân đang lấy lòng trước mắt, cong cong khóe miệng, lắc lắc eo đi đến trước bàn ngồi xuống, lạnh lùng mở miệng nói: “Ta khát nước!”

Quan Bá Luân nghe vậy, vội vàng duỗi tay đổ một ly nước, thử độ ấm, sau đó đưa đến trước mặt nàng ta: “Tiểu Y, nhiệt độ vừa vặn, mau uống đi!”

Mộ Dung Thanh Y hơi hơi híp mắt một chút, trong mắt hiện lên vẻ

chán ghét, nàng nhận lấy ly trà, nhấp một ngụm, ở trong ánh mắt kì vọng kia, khuôn mặt không chút biểu tình nói: “Cũng được!”

Trên mặt Quan Bá Luân hiện ra một nụ cười sâu, tìm chỗ gần với Mộ Dung Thanh Y ngồi xuống, duỗi tay cẩn thận sờ sờ bụng nàng ta, trong mắt không che dấu được vui vẻ và kích động: “Tiểu Y, ta cảm thấy bây giờ giống như đang nằm mơ vậy, hài tử, đây là hài tử của ta và nàng, ta rốt cuộc có cốt nhục của mình, ta sắp được làm phụ thân rồi!”

“Ân...” Trong mắt Mộ Dung Thanh Y lóe qua một tia hoảng loạn, nhưng rất nhanh đã biến mất, lập tức khôi phục vẻ cao ngạo như trong dĩ vãng. Nàng ta nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, cười như không cười nói: “Chàng làm phụ thân cũng không phải lần đầu tiên, có cần phải cao hứng như vậy sao?”

Quan Bá Luân sửng sốt, động tác trên tay cũng ngừng lại. Bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu, hắn rốt cuộc trở nên hoảng loạn, vội vàng giải thích nói: “Tiểu Y, ta và nàng ta chỉ lên giường đúng một lần, hơn nữa lần đó ta uống say, nhận nhầm nàng ta là nàng, đứa bé kia cũng là chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn? Hừ!” Sắc mặt Mộ Dung Thanh Y lạnh lẽo, trực tiếp hất tung cái tay trên bụng ra. Nghĩ đến người nam nhân này trước mặt thì nói yêu nàng ta, sau lưng lại khiến cho nữ nhân nàng ta thống hận nhất mang thai, trong lòng nàng ta liền bị lửa giận đan chéo.

Trên tay đột nhiên đau xót, Quan Bá Luân lập tức luống cuống nhìn nữ nhân trước mắt, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh. Hắn há miệng thờ đốc, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào mới làm cho nàng nguôi giận.

“Bá Luân, chàng biết rõ từ nhỏ ta đã bị Mộ Dung Thanh Liễu khi dễ,

biết rõ ta và nàng như nước với lửa, thế mà chàng còn cưới nàng ta, bây giờ còn làm cho nàng ta mang thai đứa nhỏ!” Mộ Dung Thanh Y nghĩ đến sự thật này, lại hận đến nghiến răng. Tuy rằng nàng ta bị đuổi ra khỏi hoàng cung, nhưng Mộ Dung Thanh Y đó đã bị bệnh chết, bây giờ nàng có thân phận hoàn toàn mới, dựa vào tài mạo này của nàng ta, còn lo gì không tìm thấy chỗ dựa mới!

Nhưng mà nàng ta lại lựa chọn nam nhân trước mắt này, thậm chí còn không thể coi là một nam nhân chân chính. Nhưng mà hẳn có một thứ mà không có một nam nhân nào sánh bằng. Đó là hẳn yêu nàng ta, vì nàng ta mà nguyện ý vứt bỏ tính mạng! Một lí do quan trọng nữa là nàng ta muốn áp đảo Mộ Dung Thanh Liễu, khiến cho nàng đau khổ, tra tấn nàng, hủy diệt cả cuộc đời nàng. Nàng ta sống không thoải mái, tự nhiên muốn kéo theo một cái đēm lưng!

“Tiểu Y, nàng tin tưởng ta, ta chỉ yêu nàng, ta thừa nhận hài tử trong bụng nàng! Còn đứa nhỏ trong bụng Mộ Dung Thanh Liễu, ta với nàng ta chỉ cùng nhau một đēm, ai biết đứa nhỏ đó có phải của ta hay không?” Quan Bá Luân duỗi tay giữ chặt Mộ Dung Thanh Y, bao bọc bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay, ánh mắt mang theo vẻ bất an và năn nỉ: “Đừng nóng giận, lúc đó là ta sai rồi, sau này ta sẽ không bao giờ uống rượu nữa!”

Lúc này Mộ Dung Thanh Y không đẩy tay hẳn ra, lửa giận trong mắt lập tức giảm hơn phân nửa, ý vị thâm trường gợn lên khóe môi, nhướn mày nhìn Quan Bá Luân: “Chàng nói không thừa nhận hài tử của nàng ta, chỉ thừa nhận hài tử trong bụng ta?”

Quan Bá Luân ngẩn người, nhìn nụ cười yêu mị của nàng ta, hẳn bỏ qua cảm giác đau đớn và áy náy trong lòng, gật đầu thật mạnh: “Mặc kệ hài tử trong bụng nàng ta có phải của ta hay không, ta đều không thừa nhận, trong lòng ta chỉ có một đứa nhỏ, đó là hài tử của ta và nàng!”

Chờ đến cam đoan này của hắn, Mộ Dung Thanh Y vẫn chưa thỏa mãn, vẻ thanh lãnh vừa rồi đột nhiên biến mất chuyển thành mềm mại không xương, nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn, duỗi tay ôm cổ hắn, cả người giống như treo trên người Quan Bá Luân. Nhìn khuôn mặt nháy mắt hồng lên kia, nàng ta thở ra một luồng khí nóng phả trên mặt hắn, giọng nói mềm mại nũng nịu: “Bá Luân, ta muốn chàng thề chỉ cần hài tử trong bụng ta, chàng nhất định phải thích, cả đời này phải đối xử tốt với hắn, tất cả Quan phủ đều là cho hắn thừa hưởng, kẻ khác không được phép mơ tưởng nửa phần!”

Cho dù là lúc nào hắn cũng không thể kháng cự được nhu tình của nàng ta, nữ nhân này là mối tình đầu của hắn, cũng là người duy nhất hắn yêu, ngửi mùi hương thơm ngát trên người nàng ta, trong lòng hắn một trận ngứa ngáy, không tự chủ được duỗi tay ôm nàng ta vào ngực.

Hormone nam tính vây quanh thân thể, quen thuộc như vậy, khiến cho người ta lưu luyến. Mộ Dung Thanh Y hoảng hốt, nhìn dung nhan gần trong gang tấc kia, đôi tay nhẹ nhàng dùng sức, kéo cổ hắn xuống, sau đó không chút do dự dán đôi môi đỏ mọng của mình lên, hai người dính lại với nhau, nhanh chóng giao hòa.

Nhưng mà đúng lúc bàn tay nàng ta vội vã muốn cởi quần áo của hắn, lí trí của hắn lập tức quay về, vội vàng bắt lấy đôi tay đang làm loạn kia, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Kí ức thống khổ lúc đó lập tức tràn đầy trong óc, khiến cho hắn nhớ lại sự sỉ nhục kia, rằng hắn đã không còn là một nam nhân chân chính, không thể cho nàng cuộc sống tính phúc sau này!

Mộng tưởng nhiều năm qua rốt cuộc đã được thực hiện, nhưng lúc này đây, hắn có tâm nhưng vô lực! Nghĩ đến đây, trong lòng hắn tràn đầy ảm đạm.

“Bá Luân, ta là một nữ nhân bình thường, ta không thể nhịn nổi một thời gian dài như vậy!” Trong mắt Mộ Dung Thanh Y có ánh sáng hồng lóe lên, đó là thần sắc mang đầy tình dục, đâu đó còn mang theo chút trách cứ. Nàng nhẹ nhàng thở hỗn hển, gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân trước mắt, cánh môi hồng đến diễm lệ: “Ta thích chàng, nhưng ta còn trẻ, đúng là thời điểm muốn được yêu thương. Bá Luân, ta sẽ không vì chàng mà thủ tiết cả đời!”

Chương 146-2: Khoảng cách(2)

Sắc mặt Quan Bá Luân bỗng chốc trắng bệch, môi run lên, xác thật không dám nhìn vào đôi mắt quá mức sắc bén kia, bàn tay nhu nhược tinh tế tỉ mỉ như một cái bàn ủi phồng tay, hấn nghĩ trực tiếp đẩy ra cho xong việc, tìm một chỗ trốn đi, nhưng mà, hấn không thể!

“Tiểu Y, nếu, nếu nàng muốn, ta có thể tiếp tục dùng tay.....” Quan Bá Luân quay đầu, trong mắt tràn đầy đau xót và bất đắc dĩ, lúc nói ra một câu hoàn chỉnh này, tim hấn giống như bị một con dao nhọn đâm vào, tức khắc máu chảy thành sông.

“Ha hả ~ dùng tay? Chàng lúc trước cho ta dùng rất nhiều lần, chẳng lẽ tính toán cả đời này đều cho ta dùng tay giải quyết sao?” Bất mãn và lời oán hận kiềm nén thời gian dài ở trong lòng Mộ Dung Thanh Y rốt cuộc bạo phát, nàng châm chọc cong khóe môi lên, trong mắt một mảnh lạnh nhạt, trực tiếp bỏ qua kiềm chế của hấn, đứng lên sửa sang lại quần áo, sau đó đưa lưng về phía hấn, giọng nói kiên định lạnh băng: “Bá Luân, ta chỉ chờ chàng lần này, Quan Hữu Tướng cũng nói qua, chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ lần này, mang đầu Tư Nam Tuyệt và Vân Tuyệt Phi về, Nhị hoàng tử sẽ tìm thần y giúp tử tôn căn của chàng trở về, đến lúc đó chúng ta liền có thể hạnh phúc mỹ mãn qua cả đời, ta sẽ sinh hài tử cho chàng!”

“Nhận trở về..... Nhưng kia đã không phải là của ta!” Hốc mắt Quan Bá Luân đỏ tươi, ngực càng đau đớn như thiêu như đốt, đáy mắt đắm chìm trong một mảnh đau xót và không chịu nổi, hấn vọt đứng lên, lại thế nào cũng không bước ra được nửa bước, chỉ có thể phẫn nộ nhìn bóng dáng lạnh băng xa lạ của nàng: “Mộ Dung Thanh Y, ta hôm nay nói rõ, ta tình nguyện làm thái giám cả đời, cũng sẽ không

mang đồ vật của người khác, làm loại chuyện này với nàng!”

“Chàng.....” Thân thể Mộ Dung Thanh Y cứng đờ, như thế nào cũng không nghĩ tới nam nhân ngày xưa ngoan ngoãn phục tùng nàng, sẽ phát cáu lớn với nàng như vậy, nàng kéo kéo khóe miệng, nhưng cuối cùng cũng không phát ra ác khí trong lòng.

Biết hẳn trong khoảng thời gian ngắn khăng định không tiếp thu được, nàng xoay người, thử ôn hoà nhã nhận thuyết phục: “Bá Luân, ta biết chàng một chốc một lát không tiếp thu được, chính là ta và chàng còn có cả đời rất dài, chàng khăng định cũng không muốn luôn bị người ta nhạo báng, có thể nhận thì nhận đi, đồ vật kia của nam nhân không phải đều giống nhau sao? Chàng nhẫn tâm để sau khi con của chúng ta sinh ra thì biết nó có một người cha thái giám sao? Chàng nhẫn tâm để ta vì chàng sống quá phụ thủ tiết cả đời, cả đời buồn bực không vui sao?”

“Huống hồ, đồ vật kia chàng nhận được trên người chàng chính là của chàng, thời gian dài, ai còn nhớ rõ có chuyện như vậy? Chỉ cần chính mình vui vẻ là được rồi!” Mộ Dung Thanh Y nhìn người đang ẩn nhẫn thống khổ, sắc mặt đã từ từ dịu đi, biết mình khuyên bảo hẳn đã bắt đầu tiếp thu, tức khắc khóe miệng cong lên, ý cười từng chút tăng thêm.

“Tiểu Y, kỳ thật ta chỉ cần một hài tử là được! Nhưng mà, ta không nghĩ để hài tử của ta bị người ta nhạo báng, cho nên nàng để ta suy nghĩ kỹ lại, suy nghĩ thật tốt.....” Quan Bá Luân bần khoản như bị mất linh hồn, lẩm bẩm tự nói, cả người hiện ra màu sắc lụn bại, không còn cao gầy xinh đẹp nho nhã như lúc trước.

“Ừ, ta cho chàng thời gian suy nghĩ lại thật tốt, vì ta và hài tử, Bá Luân, chàng nhất định đừng làm ta thất vọng!” Mộ Dung Thanh Y ít nhiều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cơn giận còn sót lại trong mắt cũng

dần dần tiêu tán, nàng biết rõ một người nam nhân đều có điểm máu chốt của mình, không thể bức bách quá độ, nam nhân trước mắt thật sự yêu nàng, điểm này nàng không chút nghi ngờ!

Nếu nàng đã không làm được hoàng quý phi, như vậy phải tính toán thật tốt cho tương lai của chính mình, Mộ Dung phủ nàng trở về không được, mẫu thân nàng chỉ sợ đã sớm đã tiếp thu sự thật nàng đã chết, nàng không có giá trị lợi dụng, phụ thân và mẫu thân căn bản sẽ không nhìn nhiều một cái, mà bị người khác khinh thường, không bằng ở lại chỗ này, hữu tướng cũng coi như là quyền khuynh triều dã (vua và dân), chỉ cần khống chế tốt Quan phủ, nàng vẫn có thể vinh hoa phú quý cả đời!

“Thiếu gia, phu nhân đã truyền tin tức lại, Hộ quốc vương phi đã trúng mê dược, giờ phút này đang hôn mê, hỏi là trực tiếp giết hay là mang về kinh thành!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm giọng nói cung kính báo cáo của thị vệ.

Ánh mắt Mộ Dung Thanh Y bỗng chốc vui vẻ, thần thái trong trẻo nhưng lạnh lùng mới vừa biến mất, giờ phút này cả người nàng đầy vẻ vui sướng, không nghĩ tới cho dù sống lại một lần, nữ nhân kia cuối cùng vẫn rơi vào trong tay mình!

“Bá Luân, chúng ta nhanh đi xem!” Mộ Dung Thanh Y không che dấu được giọng nói vui mừng, vội vàng thúc giục nam nhân đang ngu ngơ trước mắt.

Lông mi Quan Bá Luân run một chút, cũng không cao hứng như trong dự đoán, chỉ là bình thản lên tiếng.

Mộ Dung Thanh Liễu vẫn không nhúc nhích ngồi ở trước bàn, ngơ ngác nhìn nữ tử đối diện ghé vào trên bàn lẳng lẳng ngủ say, lúc này nàng thật sự không có đường lui, nếu đã quyết định, như vậy tuyệt

đổi không thể hối hận!

Cửa đột nhiên rảng rắc một tiếng bị đẩy ra từ bên ngoài, tiếng bước chân quen thuộc từ phía sau truyền đến, càng ngày càng gần, như từng cây kim thép đâm vào trong tim nàng, lạnh đến xương, đau đến xương, nỗ lực nhiều năm như vậy, cầm tay gắn bó với hấn lại là một nữ nhân khác!

Mộ Dung Thanh Y tùy ý ôm lấy Quan Bá Luân, yếu điệu đi đến, ánh mắt đầu tiên đã sốt ruột tìm kiếm bóng dáng Vân Tuyết Phi, thấy người vẫn không nhúc nhích trước bàn kia, trong mắt nàng hiện lên tia sáng đắc ý ngoan độc.

“Thủ đoạn của tử tử thật là tốt, nhanh như vậy đã bắt được nữ nhân này!” Mộ Dung Thanh Y dừng bước chân lại, nhìn bóng dáng thanh lãnh tịch mịch kia, trong lòng một trận vui sướng. Đích nữ! Đây là cái gọi là đích nữ thế gia, còn không bằng một thứ nữ do nha hoàn sinh!

Mộ Dung Thanh Liễu cuối cùng áy náy liếc mắt nhìn Vân Tuyết Phi một cái, đỡ bụng đã nhô lên chậm rãi đứng lên, xoay người lạnh lùng nhìn đôi cầu nam nữ trước mắt, trong mắt nàng thoáng hiện lên vẻ cười nhạt, nhưng mà càng có nhiều đau xót.

“Ta đã theo lời các người nói, làm nàng hôn mê!” Mộ Dung Thanh Liễu che dấu cảm xúc thật, sắc mặt thanh thanh đạm đạm, giọng nói không cao không thấp, lại mang theo mùi phàn lạnh lẽo: “Nàng đã ở chỗ này, các người đã đồng ý sẽ đưa giải dược cho ta!” Mộ Dung Thanh Liễu vươn một bàn tay, cánh môi nhếch lên, nặng nề nhìn hai người trước mặt.

Thanh Liễu như vậy Quan Bá Luân chưa từng nhìn thấy, từ nhỏ đến lớn, mỗi một lần nàng đều giống cái đuôi nhỏ đi theo hấn, bất luận hấn phát giận như thế nào, né tránh như thế nào, nàng đều không

thuận theo không buông tha đi phía sau, trong mắt tràn đầy tình yêu say đắm với hắn, nhưng giờ phút này trong mắt nàng một mảnh tro tàn, không biết bắt đầu từ khi nào, hắn không còn thấy chút ánh sáng nào trong mắt nàng.

Thân mình mềm mại như vậy, bụng tròn vo, mặt đầy mỏi mệt, mấy ngày này không biết nàng trải qua như thế nào? Nàng mang thai mỗi một ngày mỗi một giây, hắn đều không quan tâm đến, nhưng Tiểu Y mỗi một phút mỗi một giây hắn đều ở bên, tự nhiên biết nữ nhân mang thai vất vả, hắn là kiếp số của nàng, là hắn xin lỗi nàng, nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, như vậy hắn liền thả nàng, từ đây nàng hãy quên đi mọi chuyện, ngao du thiên hạ!

Nghĩ đến đây, hắn duỗi tay từ trong quần áo lấy ra một cái bình sứ Thanh Hoa nhỏ, trực tiếp duỗi tay đưa qua, thanh âm mang theo một tia né tránh và áy náy: “Tiểu Liễu, cái này chính là giải dược, người cầm xong liền rời đi, đi được càng xa càng tốt!” Còn có một câu về sau chết già cũng không gặp nhau, hắn vẫn không thể nhẫn tâm nói ra.

Mộ Dung Thanh Liễu nhẹ cong khóe môi, trên mặt là ý cười lạnh lùng, làm như trào phúng và khinh thường, nàng lạnh nhạt nói: “Người yên tâm, cả đời này ta hối hận nhất chính là yêu người, nếu ta sống lại một lần nữa, hai người thối nát các người, ta khẳng định trốn xa bao nhiêu hay bấy nhiêu!”

Tiếng nói vừa dứt, nàng đi lên trước vài bước, duỗi tay qua lấy giải dược.

Chính là khi sắp chạm vào, tay vẫn luôn trắng nõn óng ánh trơn bóng, nhanh hơn nàng một bước, đoạt giải dược qua.

“Người muốn đổi ý!” Trong mắt Mộ Dung Thanh Liễu dâng lên lửa

giận hùng hực, mở to hai mắt, hung hăng trừng mắt nữ nhân về mặt đắc ý, trong tay cầm giải dược.

“Tiểu Y, nàng hoàn thành nhiệm vụ, cái giải dược này nàng cho nàng ta là được rồi!” Quan Bá Luân không dám nhìn ánh mắt chỉ trích kia, bàn tay trong ống tay áo cuộn tròn, trong lòng một trận co rút, ánh mắt hơi mang vẻ khẩn cầu nhìn nữ nhân trước mắt.

“Cho nàng? Chàng cho rằng ta thật khờ sao!” Mộ Dung Thanh Y khinh thường hừ một tiếng: “Vân Tuyết Phi là nữ nhân xảo trá hay thay đổi, ta tốt xấu cũng phải đến kiểm tra xem các nàng có phải liên hợp nhau cùng lừa gạt ta hay không!” Về phần giải dược này, nàng khẳng định sẽ không giao ra, Vân Tuyết Phi phải chết, Mộ Dung Thanh Liễu càng phải chết!

Chương 147: Cắt tóc đoạn tình

Quan Bá Luân còn muốn nói cái gì, nhưng mà dưới cái nhìn chăm chăm hung hăng của Mộ Dung Thanh Y, hắn lựa chọn thỏa hiệp, giật giật môi, lại một câu cũng không có nói ra.

Rõ ràng đã biết là kết quả như vậy, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được đau đớn, đây là nam nhân nàng yêu mười mấy năm, hắn có thể không màng sinh tử của nàng, nhưng lại không thêm để ý hài tử trong bụng nàng, nàng kiên trì nhiều năm như vậy căn bản là một trò cười lớn!

Đứng ở bên cạnh Quan Bá Luân, Mộ Dung Thanh Y tự nhiên cảm nhận được nàng mãnh liệt bi thương, trong lòng một trận khoái ý, khổ sở chịu ác khí mấy năm nay rốt cuộc được đến giảm bớt trong chốc lát.

“Bá Luân, chàng bồi ta qua đi nhìn xem nữ nhân kia có phải thật sự bị hôn mê hay không!” Mộ Dung Thanh Y một tay ôm lấy cánh tay Quan Bá Luân, một tay thị uy nhẹ nhàng vuốt ve bụng còn không nhô lên rõ ràng, khóe miệng gợi lên một nụ cười thị uy.

“Được ~” Cổ họng Quan Bá Luân khô khốc, cúi đầu đáp một chữ, sau đó yên lặng gục đầu xuống, không dám đối diện với ánh mắt thất vọng chỉ trích.

Mộ Dung Thanh Y không chút nào che dấu cảm xúc kích động trong lòng, gấp không chờ nổi cất bước, lôi kéo nam nhân bên người, đi đến chỗ Vân Tuyết Phi.

Càng ngày càng đến gần, trước mắt bóng đen chợt lóe, tức khắc đường phía trước bị ngăn trở, Mộ Dung Thanh Liễu sắc mặt thanh hàn, nhìn chằm chằm nam nữ trước mắt âm thanh lạnh lùng nói: “Giải dược lưu lại, bằng không đừng mơ tưởng đi qua!”

“Ngươi.....” Mộ Dung Thanh Y gắt gao nhìn chằm chằm nữ nhân đáng giận trước mắt, một hơi nghẹn ở cổ họng, sắc mặt âm trầm đáng sợ:

“Cút ngay, nếu không ta trực tiếp giải quyết ngươi trước!”

“Giải dược không cho ta, ngươi đừng mơ tưởng đi qua!” Mộ Dung Thanh Liễu vẫn không nhúc nhích chắn ở phía trước, thanh âm giống như hàn băng ngàn năm khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, không có bất luận chỗ trống thương lượng.

“Không muốn đi phải không? Bá Luân, chàng lập tức giết nữ nhân này cho ta!” Mộ Dung Thanh Y sắc mặt lạnh nhạt, thanh âm cực nhẹ, dường như đang nói một chuyện râu ria.

Giết? Thân thể Quan Bá Luân cứng đờ, không thể tin tưởng ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mắt vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, hẳn biết nàng trước kia chịu quá rất nhiều đau khổ, tư vị ăn nhờ ở đậu không dễ chịu, Tiểu Liễu trước kia ngang ngược hẳn đã lĩnh giáo qua, cho nên nàng hận Tiểu Liễu, hẳn có thể hiểu, chỉ là để hẳn giết Tiểu Liễu, hẳn không xuống tay được!

“Tiểu Y, nàng ấy là đích tỳ của nàng!” Quan Bá Luân có ý đồ khuyên bảo, quan hệ huyết thống này một tầng là không thể xóa bỏ giết được, huống chi, cho dù hẳn không muốn thừa nhận, hài tử trong bụng nữ nhân trước mắt này rất có khả năng chính là của hẳn, tuy rằng nàng cùng hẳn chỉ có một đêm kia, nhưng mà hẳn hiểu Thanh Liễu, nàng yêu hẳn nhiều năm như vậy, kiên trì nhiều năm như vậy,

sẽ không dễ dàng từ bỏ!

“Đích tỳ?” Mộ Dung Thanh Y không vui nhăn mày lại, trong mắt có chứa thần sắc xa lạ, giống như nghe được truyện cười, há mồm phá lên cười: “Mẫu thân ta chỉ sinh một mình ta, đâu ra tỳ tỳ?”

“Ta chỉ có ca ca, không có muội muội!” Mộ Dung Thanh Liễu cũng vội vàng phủ định, trong đôi mắt tràn đầy chán ghét và khinh thường: “Một nô tỳ đê tiện do nha hoàn sinh ra, làm gì có tư cách bầu vịu quan hệ với bốn tiểu thư?”

Nha hoàn! Đê tiện! Nô tỳ! Dường như một mầm lửa, nháy mắt đốt cháy phần nộ và không cam lòng nhiều năm của Mộ Dung Thanh Y, sắc mặt nàng đen như đáy nồi, thanh âm giống như từ trong kẽ răng chen ra: “Người còn thua cả một nô tỳ đê tiện, ta tốt xấu cũng đã làm hoàng quý phi, vì Mộ Dung gia tranh được vinh quang, mang đến phú quý, lúc đó người đâu? Thành thân với Bá Luân nhiều năm, Bá Luân vẫn yêu là ta, hiện tại hài tử trong bụng ta chính là gia chủ tương lai của Quan gia, hài tử của người sẽ vĩnh viễn chỉ có thể làm nô bộc đê tiện nhất!”

Một phen nói khiến sắc mặt Mộ Dung Thanh Liễu hoàn toàn lạnh, hàn khí lạnh băng theo lòng bàn chân nháy mắt tới lui tuần tra khắp người, vết sẹo che dấu trong lòng cứ như vậy trần trụi bị bại lộ ở trong tầm mắt, bất lực, nổi giận, căm phẫn, bi thương.....
diendanleequydonn Cảm xúc phức tạp bao phủ nàng, nếu không phải trong bụng có hài tử, nàng cũng không kiên trì được trong thời gian dài như vậy!

“Ha ha ~ hài tử trong bụng người còn không biết là của ai, gia chủ Quan gia, người đến bây giờ vẫn có ý nghĩ hảo huyền như vậy, không biết liêm sỉ!” Mộ Dung Thanh Liễu cười nhạt một tiếng, trong mắt bắn ra hàn quang, ánh mắt sâu xa mang theo vui sướng tùy ý.

Sắc mặt Mộ Dung Thanh Y biến đổi, trong mắt nhanh chóng dâng lên tức giận, lúc đang định phát tác, có một người trước nàng, phần nộ quát: “Câm mồm, ta muốn ngươi lập tức xin lỗi Tiểu Y!”

“Nữ nhân này không minh không bạch, không biết ngủ qua bao nhiêu người, lời nói của ta đều là thật, vì cái gì phải xin lỗi?” Mộ Dung Thanh Liễu cao ngạo ngẩng đầu lên, trong mắt không bao giờ khôi phục si niệm ngày xưa, mơ hồ có ý tứ trả thù.

Cánh môi Quan Bá Luân nhếch lên, ánh mắt xanh đen, đè nén tức giận nhiều lần ở mép bùng nổ, ánh mắt hãn lạnh băng thẳng tắp tập trung nhìn: “Hài tử trong bụng Tiểu Y là của ta, không phải Hạ Hầu Huyền!”

“Ta đương nhiên biết không phải của Hạ Hầu Huyền, Hạ Hầu Huyền căn bản khinh thường đụng vào nàng, nhưng mà ngươi khó nói chắc, rốt cuộc lúc ở lãnh cung nam nhân phát sinh quan hệ với nàng có.....”

“Câm mồm! Ngươi nói bậy, nói bậy.....” Ánh mắt Mộ Dung Thanh Y thoáng chốc lộ ra hung quang, rốt cuộc không đứng yên được, trực tiếp nhào lên suy nghĩ muốn bóp chặt cổ nàng, ngăn cản nàng ta tiếp tục vạch trần khó chịu của nàng.

Thân thể Mộ Dung Thanh Liễu chột lóe, làm Mộ Dung Thanh Y dốc toàn lực bỏ nhào, lúc sắp tới ngã xuống đất, Quan Bá Luân vội vàng tiến lên, kéo Mộ Dung Thanh Y vào trong lòng ngực, sau đó ngẩng đầu lạnh lùng liếc nhìn nữ nhân đối diện, thất vọng nói: “Tiểu Liễu, ta không nghĩ tới ngươi là loại nữ nhân này, Tiểu Y nàng dù sao cũng là muội muội của ngươi, ngươi sao có thể nào bôi nhọ nàng như thế, vũ nhục trong sạch của nàng?”

Nàng đứng ở bên cạnh lạnh lùng cười, không chút nào thêm để ý ánh mắt giết người của nam nữ trước mặt, tính toán trực tiếp toàn bộ giữ ra, trước kia nàng quá ngốc, vì bận tâm cảm thụ nam nhân nàng yêu, vẫn luôn ủy khuất nhượng bộ, hôm nay nàng rốt cuộc thấy rõ bản mặt của hắn, nam nhân như vậy căn bản không đáng nàng toàn tâm toàn ý nỗ lực, như vậy hôm nay đoạn tình cắt đứt, nàng không cần phải, cũng không có bất luận cái gì bận tâm!

Mộ Dung Thanh Liễu không để ý đến chất vấn của hắn, tự nhiên không thêm để ý cười cười, chính là ý cười chưa đến đáy mắt kia, nhìn kỹ, là có thể nhìn ra đáy mắt kia lan tràn lạnh lẽo.

Nàng khinh miệt nhìn thoáng qua Mộ Dung Thanh Y: “Như thế nào? Thẹn quá thành giận? Muốn giết người diệt khẩu?”

“Đây là lần đầu tiên ta nói, cũng là một lần cuối cùng, mặc kệ người tin hay không!” diendanleequydonn Ánh mắt Mộ Dung Thanh Liễu nghiêm túc đối diện với Quan Bá Luân, tự nhiên biết hôm nay lời nói của nàng đã gieo hạt giống hoài nghi trong lòng Quan Bá Luân, cho dù hắn hiện tại hận không thể giết nàng, chính là tin tưởng hắn khẳng định sẽ điều tra!

“Lúc trước ở lãnh cung, nam nhân cùng nàng điên loạn đảo phượng cũng không chỉ có một mình người, hoàng cung trừ bỏ nhiều tỷ nữ thái giám, thị vệ cũng không ít, nàng chính là tùy thời cũng không thiếu dễ chịu, người cũng đừng oán hận ta bôi nhọ nữ thần của người, đến nỗi thật giả chuyện ta nói, người có thể đi hỏi phụ thân người, hắn còn biết rõ ràng hơn ta!” Ý cười của Mộ Dung Thanh Liễu thật sâu, tự nhiên có thể thấy sắc mặt xanh mét kia, sự tình đã đạt tới kết quả nàng muốn, nàng cũng không ở ngăn cản, trực tiếp đi tới một bên, chỉ vào Vân Tuyết Phi hôn mê: “Nếu các người muốn kiểm tra, nhanh đến đi, nhớ rõ xem xong rồi lưugiải dược lại cho ta, đúng rồi, còn có hưu thư, bốn tiểu thư có rất nhiều tuổi xuân, cũng không thể

luôn bị hai kẻ thối nát các người làm chậm trễ!”

Mộ Dung Thanh Y vốn dĩ dưới sự kiềm chế của Quan Bá Luân, dùng sức giãy giụa, hận không thể lập tức một đao chém chết nữ nhân đáng giận này, nhưng sau khi Mộ Dung Thanh Liễu sở hữu sự tình nói hết toàn bộ chuyện ra, nàng tức khắc cảm thấy cả người xụi lơ, không dám nhìn thẳng ánh mắt sắc bén xem kỹ kia.

Trải qua thời gian dài kiên trì, ở một khắc bị dao động, lý trí nói cho hắn, hắn nên tin tưởng Tiểu Y, bóng dáng nữ nhân này đã làm bạn với hắn ở vô số ngày đêm, là một màu sáng trong cuộc sống của hắn, chính là vì cái gì trong lòng hắn bất an như vậy, thậm chí nóng nảy, cảm thấy nhục nhã, cảm thấy dơ bẩn.....

“Bá Luân, chàng đừng nghe nàng, ta trong sạch, hài tử trong bụng ta là của chàng, chàng quên mất ở trong lãnh cung chúng ta vô số triều miên ân ái ban đêm sao?” Mặt Mộ Dung Thanh Y đầy nước mắt, trong mắt đẹp tràn đầy bị thương và ủy khuất, lúc này nàng nhu nhược đơn thuần, dường như vẫn luôn là nàng, chưa bao giờ thay đổi.

Quan Bá Luân tức khắc từ trong vực sâu nghi kỵ lấy lại tinh thần, ổn định cảm xúc, lau sạch hoài nghi đáy mắt, trong lòng ít nhiều có chút áy náy, hắn làm sao có thể bởi vì mấy câu nói liền cho rằng Tiểu Y là người như vậy? Hắn cùng Mộ Dung Thanh Liễu ở chung một buổi tối, nàng đã có mang hài tử của hắn, hài tử kia trong bụng Tiểu Y sao có thể không phải là của hắn, không chỉ có tính ngày mang thai, càng nói về số lần triều miên, đứa nhỏ này so hài tử trong bụng Thanh Liễu càng làm hắn tin phục!

Cân bằng trong lòng hắn lại lần nữa lựa chọn tin Mộ Dung Thanh Y, đối với nữ nhân đầu sở hãm hại hắn và hài tử, hắn ghét bỏ hơn nữa, trong lòng nguyên bản còn có ít điểm áy náy nay không còn sót lại

chút gì.

“Bá Luân, chàng phải tin tưởng ta, chúng ta thật vất vả mới ở bên nhau, chàng ngàn vạn đừng nghe nàng xúi giục!” Mộ Dung Thanh Y tức khắc hoảng sợ, gắt gao túm quần áo trước ngực của nam nhân trước mắt, lo lắng hẳn thật sự hoài nghi nàng, tuy rằng hẳn đã mất đi đồ vật cơ bản nhất làm nam nhân, nhưng mà Nhị hoàng tử cũng nói có thể trị được, trên thế giới không còn có ai yêu nàng hơn hẳn, nàng có thể tìm được kim chủ tiếp theo, nhưng lại tìm không thấy một nam nhân càng thêm bao dung với nàng!

Thấy nữ nhân trước mắt vừa rồi mất đi ngạo khí, khẩn trương bất an như vậy, Quan Bá Luân bỏ xuống bất thuận trong lòng, trực tiếp ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ nàng: “Tiểu Y, đừng khổ sở, ta tin tưởng nàng, chỉ tin tưởng nàng!” Thời điểm nói xong một câu cuối cùng, ánh mắt hẳn cảnh cáo liếc về phía đầu sở gây tội.

“Tiểu Y, nàng đừng khóc, chúng ta hiện tại liền đi lấy thủ cấp của Vân Tuyết Phi, về nhà sau ta sẽ nhận trị liệu của thần y, về sau một nhà ba người chúng ta hạnh phúc sinh hoạt ở bên nhau!” Quan Bá Luân mang theo trả thù, cố ý nhìn Mộ Dung Thanh Liễu nói xong một câu hoàn chỉnh, thanh âm không cao không thấp, lại cực có lực xuyên thấu, làm người ở đây đều nghe rõ ràng.

Khiến hẳn không nghĩ tới chính là, lạnh nhạt trong mắt Mộ Dung Thanh Liễu, khóe miệng trước sau hàm chứa nụ cười như có như không, bình tĩnh như vậy, chói mắt như vậy!

Mộ Dung Thanh Y vừa nghe Vân Tuyết Phi, thân mình bỗng nhiên ngẩn ra, bị râu ria nhất thời quấy nhiễu, nàng thế nhưng quên mất mục đích quan trọng nhất, phục hồi tinh thần lại, nàng lập tức từ trong lòng Quan Bá Luân tránh thoát ra, đi đến trước bàn.

Nữ nhân trước mắt ngủ đến bình thản như vậy, khuôn mặt thanh tú lóe lên ánh sáng óng ánh trơn bóng, làm Mộ Dung Thanh Y cực kỳ tức giận chính là, rõ ràng hẳn là một người chết, thế nhưng thay đổi một khuôn mặt trùng sinh, hơn nữa thân phận địa vị vẫn tôn quý, không chỉ có Hạ Hầu Huyền hối hận không chịu nổi, Hạ Hầu Cảnh tình sâu mãi mãi, ngay cả Hộ quốc vương gia đều vô cùng che chở nàng, ông trời quá không công bằng, nữ nhân này rốt cuộc có chỗ nào tốt?

Cho dù tốt thì thế nào? Quay một vòng, vẫn rơi xuống tay nàng, tuy rằng ý tứ Nhị hoàng tử tốt nhất là muốn bắt sống, nhưng là nàng không phải ngọc tử, đạo lý nhỏ cò tận gốc này nàng vẫn hiểu.

Sau khi trên cao nhìn xuống nhìn một lát, trong mắt nàng chớp động ánh sáng mang hưng phấn ngoạn độc, rốt cuộc nhịn không được vươn tay, chỉ cần bóp chặt cổ non mịn, hung hăng xoay, nữ nhân này có thể vĩnh viễn biến mất trên thế giới này, sau khi nàng lấy thủ cấp nàng ta xuống, muốn dùng hỏa đốt phần còn lại của nàng ta, tốt nhất thiêu nàng tan thành mây khói, nàng cũng không tin nữ nhân này còn có thể trùng sinh lần thứ hai.

Nhưng đôi tay cách vị trí cổ còn có một cm dừng lại, nhìn Vân Tuyết Phi như vậy, ánh mắt nàng hiện lên một tia tìm tòi nghiên cứu và trầm tư, rất nhanh nàng ra quyết định, lập tức thu hồi tay, sau đó quay đầu nhìn về phía nam nhân lẳng lặng đứng ở phía sau nàng, vẫy vẫy tay mệnh lệnh nói: “Chàng trước thử cho ta một chút, nàng có phải thật sự hôn mê hay không?”

Mộ Dung Thanh Liễu bỗng nhiên cười, cực kỳ nhạt nhẽo, lại như là hết sức chế giễu, nàng nhẹ nhàng vuốt ve bụng, trong mắt có một loại khoái ý giải thoát.

Quan Bá Luân tự nhiên biết bản khoản của Thanh Y, hẳn đi lên trước

vài bước, kéo Mộ Dung Thanh Y ra phía sau, sau đó thay thế vị trí của nàng.

Tuy rằng nữ nhân trước mắt này không oán không thù với hắn, nhưng mà nàng trở ngại con đường hạnh phúc của hắn và Tiểu Y, chỉ có thể thực xin lỗi!

Hắn hạ quyết tâm, rất nhanh chóng vươn tay, không hề do dự như Mộ Dung Thanh Y, hắn giống nhau điều hâu, mang theo từng trận thanh phong.

Ở lúc vội vàng chạm vào, nữ nhân vốn ghé vào trên bàn đôi mắt bỗng nhiên mở, trong mắt hàn quang bắn ra bốn phía, ánh mắt sắc bén định ở trên người nam nhân trước mặt, sau đó rất nhanh rút tay ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, kiềm tay nam nhân vươn ra, sau đó bỗng chốc đứng dậy, mặt khác một tay mang theo hàn mang, bay thẳng đến ngực Quan Bá Luân hung hăng đánh một cái!

Không có chuẩn bị, bất ngờ như vậy, Quan Bá Luân không hề có sức phản kháng, khi phản ứng ập, ngực từ đau đớn rất nhỏ thứ biến thành đau đớn dữ dội, máu đột nhiên chảy ngược, toàn thân hắn tê liệt, trừ bỏ tê liệt và đau đớn, đã không còn có cảm giác khác

“Bá Luân!” Mộ Dung Thanh Y mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy khó tin, phần nhỏ bất an trong lòng rốt cuộc trở thành sự thật, quả nhiên Mộ Dung Thanh Liễu và Vân Tuyết Phi cố ý liên hợp lại đối phó nàng, nàng sớm nên nghĩ đến, Tiết Phi đi qua đoạn tuyệt với Mộ Dung Thanh Liễu, là vì để nàng xuất đầu, chính là hiện tại nàng phản bội Vân Tuyết Phi, như vậy ngăn cách giữa nàng và Mộ Dung Thanh Liễu cũng không còn nữa, nàng thật ngốc, thế nhưng hiện tại mới nghĩ đến một tầng này.

“Tới.....” Mộ Dung Thanh Y hé miệng tính toán kêu cứu.

Chính là còn chưa phát ra âm thanh, Mộ Dung Thanh Liễu trực tiếp tiến lên vài bước, mạnh mẽ nhét một khăn quỳên (khăn đẹp) vào trong miệng nàng, sau đó nhanh chóng đặt Thập Hương Nhuyễn Cân Tán sớm đã chuẩn bị tốt thoáng qua ở trước chóp mũi nàng.

Cả người tức khắc đã không có sức lực chống đỡ, sắc mặt nàng hoảng sợ, cả người mềm nhũn nhau sệt mì, thẳng tắp đổ xuống trên mặt đất.

Phanh một tiếng, lúc này đây không có bất luận kẻ nào tiếp được nàng, bụng trực diendanleequydonn tiếp trình chín mươi độ tiếp xúc thân mật với mặt đất, tức khắc từng trận đau đớn từ bụng truyền đến.

Quan Bá Luân sắc mặt trắng bệch, nhìn nữ nhân run run thống khổ trên mặt đất, hấn muốn há mồm, nhưng mặt bộ cứng đờ, dường như treo nặng ngàn cân, như thế nào cũng không mở miệng được? Tức khắc trên trán hấn tràn đầy tầng tầng mồ hôi, con người cầu khẩn nhìn Mộ Dung Thanh Liễu, hy vọng nàng có thể xem phần tình yêu với hấn nhiều năm như vậy, tìm đại phu nhanh đến xem Tiểu Y.

Nhưng Mộ Dung Thanh Liễu căn bản giống như không phát hiện, trực tiếp duỗi tay từ trong lòng ngực Mộ Dung Thanh Y lục soát ra giải dược, sau đó đi đến trước mặt Vân Tuyết Phi, đưa qua: “Cái giải dược này là thật sao?”

Vân Tuyết Phi nhận tới, đặt ở chóp mũi người người, sau đó khẳng định gật gật đầu.

Trong khoảng thời gian này tảng đá lớn đè ở ngực rốt cuộc bị dời đi, Mộ Dung Thanh Liễu thở dài nhẹ nhõm một hơi, trực tiếp tiếp nhận cái chai, một hơi uống hết giải dược.

Vân Tuyết Phi thừa dịp thời gian này nữ nhân vây quanh xoay vài vòng co quắp rơi lệ trên mặt đất, sau đó tấm tắc cảm thán nói: “Nguyên lai hài tử đều ra, trách không được người không chịu đựng được muốn mang loại này chạy!”

Mộ Dung Thanh Liễu duỗi tay xoa xoa khóe miệng, thấy đạt thành mục đích, trong lòng nàng cũng nhẹ nhàng, nhìn thoáng qua nam nhân vẻ mặt khẩn cầu, cong cong khóe miệng, giọng ấm áp nói: “Ở lúc hần lựa chọn muốn mang nữ nhân này về Quan phủ, nơi đó cũng đã không phải là nhà của ta, tuy rằng công công đối với ta rất tốt, nhưng mà hần lại ngầm đồng ý nữ nhân này tồn tại, chung quy tức phụ so ra vẫn kém nhi tử thân sinh, trong cái nhà kia căn bản không có bất luận gì đáng giá để ta lưu luyến!”

“Ta cũng không nghĩ tới, công tử thế gia trước kia chính trực hữu lễ như vậy, thế nhưng sẽ trở nên dơ bẩn ác tha như thế!” Mặt Vân Tuyết Phi đầy lạnh băng, nhìn chăm chăm Quan Bá Luân, âm thanh lạnh lùng nói: “Thật đủ ngoan độc, vừa rồi nếu ta không phải giả hôn mê, hiện tại thật sự đã trực tiếp bị người vặn gãy cổ!”

“Thanh Liễu là nữ nhân tốt như vậy người không cần, cứng rắn muốn nữ nhân cả kỹ nữ cũng không bằng còn làm ra vẻ, ánh mắt người thật tốt!” Vân Tuyết Phi không chút khách khí lạnh lùng chế giễu.

Quan Bá Luân không phản bác được, chỉ có thể gắt gao dùng đôi mắt trừng mắt với hai nữ nhân đáng chết trước mắt, trong lòng càng thêm lo lắng, Tiểu Y của hần, hài tử của hần..... Hần thật sự rất hối hận, trước nên nghe Tiểu Y khuyên bảo, trực tiếp giết Mộ Dung Thanh Liễu, hần vì cái gì do dự, nếu không phải hần không đành lòng, cũng sẽ không vào giờ phút này khiến nữ nhân và hài tử của hần chịu khổ, nghĩ đến đây, tức khắc hần hốc mắt màu đỏ tươi.

“Mọi người đều canh giữ ở bên ngoài, chúng ta nhanh rời đi, thời gian dài, sẽ khiến người hoài nghi!” Mộ Dung Thanh Liễu hạ giọng hô một tiếng, chạy về phía trước không an toàn, nàng không dám thiếu cảnh giác, nếu một mình nàng, nàng có thể không sợ không sợ hãi, nhưng mà trong bụng nàng có hài tử còn chưa gặp qua thế giới này, nàng nhất định phải tiếp tục sống!

Vân Tuyết Phi hiểu rõ gật gật đầu, sau đó từ bên hông rút ra chủy thủ nàng mang theo bên người, tính toán trực tiếp kết quả của hai người kia, không nên lưu tại trên đời sớm hay muộn cũng là cái tai họa.

Lưỡi đao lạnh băng ánh ra gương mặt sợ hãi của Quan Bá Luân, hấn trải qua một lần sống không bằng chết, vì Tiểu Y và hài tử, hấn chịu đựng, nhưng hiện tại hấn vừa chết, Tiểu Y và hài tử chỉ sợ cũng không tránh được độc thủ này!

“Từ từ!” Mộ Dung Thanh Liễu vội vàng đi lên trước túm chặt tay Vân Tuyết Phi, ngăn trở nàng: “Không cần giết hấn!”

“Người vẫn không bỏ hấn xuống được, còn yêu hấn?” Vân Tuyết Phi biến sắc, hơi thở hơi hơi trầm xuống, nhấp miệng nói.

“Không, ta không yêu hấn!” Mộ Dung Thanh Liễu kéo chủy thủ chủy thủ Vân Tuyết Phi trên tay qua, sau đó vén lên một bó tóc bên tai, quyết tuyệt một đao chặt bỏ, từng đợt từng đợt đầu tóc hạ xuống trên mặt đất.

“Hôm nay Mộ Dung Thanh Liễu ta và Quan Bá Luân người cắt tóc đoạn tình, từ nay về sau, đường ai nấy đi, chết già không gặp lại!”

Lưu lại một câu quyết tuyệt như vậy nàng trả chủy thủ lại cho Vân Tuyết Phi.

“Làm tốt lắm!” Vân Tuyết Phi đảo qua khói mù vừa rồi, tán đồng gật gật đầu: “Thanh Liễu, người đáng giá được nam nhân tốt che chở!”

Ánh sáng trong mắt Mộ Dung Thanh Liễu một chút lan ra, chờ đợi cuộc sống mới, còn có cả hài tử xuất thế, nghĩ đến hài tử, ánh mắt nàng phát lạnh, bỗng chốc xoay người đi đến chỗ nữ nhân vẫn thống khổ giãy giụa trên mặt đất, tuy rằng nàng biết Mộ Dung Thanh Y đan dúi với thị vệ, nhưng mà hài tử này trong bụng, nàng không thể kết luận đứa nhỏ này chính là của Vương Nhị kia, nếu có một phần vạn là của Quan Bá Luân, như vậy đối với hài nhi của nàng là cái uy hiếp rất lớn, nàng không thềm để ý đến mọi thứ của Quan phủ, nhưng mà nàng biết Quan Bá Luân coi trọng Mộ Dung Thanh Y, đứa nhỏ này uy hiếp tới an toàn sinh mệnh của hài nhi nàng, cho nên đừng trách nàng, nàng không phải thánh mẫu!

Lẳng lẳng xem kỹ nữ nhân giãy giụa trên mặt đất một lát, sau đó trong ánh mắt kinh sợ của Mộ Dung Thanh Y, nàng mặt không biểu tình nâng chân lên, hung hăng dẫm lên bụng.

Trong miệng bị nhét đầy, Mộ Dung Thanh Y muốn thét chói tai, muốn cầu cứu, muốn tức giận mắng..... Nhưng mà làm sao cũng không phun ra đồ vật trong miệng! Chỉ có thể yên lặng thừa nhận thời gian từng giây từng phút thống khổ trôi qua.

Vì an toàn của nàng và Tuyết Phi, Quan Bá Luân không thể giết, nàng biết tính tình của Quan Bá Đào, cho dù Quan Bá Luân vô năng vô dụng như thế nào, nhưng mà hắn là con vợ cả của Quan Bá Đào, là thứ nữ nhân hắn yêu nhất lưu lại, mấy năm nay nàng chính mắt nhìn thấy Quan Bá Đào thiên vị Quan Bá Luân, cho dù trong bụng nàng là của Quan Bá Luân, nhưng mà vẫn là khó đảm bảo Quan Bá Đào vì báo thù cho nhi tử, chỉ cần tôn tử không cần tức phụ!

Thằng đến khi nhìn thấy dưới thân Mộ Dung Thanh Y máu róc rách chảy hết ra bên ngoài, Mộ Dung Thanh Liễu vẫn dùng gót chân ở trên bụng nàng nghiền nghiền, không nên trách lòng nàng tàn nhẫn, nàng có thể lưu lại mệnh Mộ Dung Thanh Y, nhưng mà hài tử tuyệt đối không thể lưu, Quan Bá Đào chán ghét Mộ Dung Thanh Y thân phận dơ bẩn, căm hận nàng huỷ hoại con hãnh, hiện tại đã không có hài tử trong bụng che chở, chỉ sợ đến lúc đó nữ nhân này tự thân khó bảo toàn!

Vân Tuyết Phi đứng ở phía sau, ánh mắt giật giật, chung quy không ra tay ngăn cản, vừa rồi nàng mặc dù có chút nghi hoặc, hiện tại lắng lắng suy nghĩ, vẫn là hiểu rõ dụng ý nàng ấy làm như vậy.

“Quan Bá Luân, ta hôm nay không giết ngươi, nếu ngươi muốn tìm ta báo thù, ta tùy thời phụng bồi!” Mộ Dung Thanh Liễu đón nhận ánh mắt giết người kia, tự nhiên không thèm để ý cười, bụng hướng phía trước mặt hếch lên: “Chỉ cần ngươi thật sự có thể ngoan hạ tâm cả đời sau cuối cùng không cần, ta đây không lời nào để nói!”

Tiếng nói vừa dứt, nàng quay đầu đi, nở một nụ cười lộ một chút nhu hòa với Vân Tuyết Phi: “Ta giữ bọn họ, ngươi thừa dịp này rời đi trước, theo chúng ta nói là được!”

Mộ Dung Thanh Liễu nhìn đến sau khi Vân Tuyết Phi gật đầu, hít sâu một hơi, mặc kệ tương lai như thế nào, hôm nay nàng lựa chọn không hối hận!

“Quan Bá Luân, ta biết ngươi hận ta muốn chết, nhưng mà ta chờ xem một ngày ngươi hối hận!”

Chương 148

“Thật sự không có ý định đi cùng chúng ta sao?” Vân Tuyết Phi hỏi lại lần nữa, trong mắt đầy vẻ quan tâm.

“Không được ~” Mộ Dung Thanh Liễu lắc đầu, nhếch môi cười, nhìn lại Vân Tuyết Phi, giọng nói thoải mái: “Trên đời này không có bữa tiệc nào không đến hồi tàn, chờ ta sinh hài tử xong thì sẽ tìm thời gian rảnh tới gặp ngươi!”

Vân Tuyết Phi nhìn chằm chằm vào chiếc bụng đã hơi gồ lên của nàng ta, gật gật đầu: “Đừng quay lại Mộ Dung gia, tìm một nơi không ai biết mà bắt đầu lại lần nữa, chăm sóc tốt cho bản thân và hài tử!”

Mộ Dung gia quả thật không còn gì khiến nàng ta lưu luyến, nàng ta biết rõ Mộ Dung Thanh Y là người chi li tính toán, vì hài tử, nàng ta chắc chắn sẽ không trở lại Mộ Dung gia nữa.

Bây giờ hài tử là người thân duy nhất của nàng ta, là hy vọng duy nhất của nàng ta. Vừa nghĩ đến đây, nàng ta cúi đầu, lấy tay vuốt nhẹ chiếc bụng hơi nhô ra của mình, vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói ấm áp: “Bắt đầu từ hôm nay, cuộc đời của ta sẽ bước sang trang mới, ta không muốn gặp lại những người, những chuyện cũ lúc trước nữa, ta tính tìm một chỗ để lánh đi, nuôi nấng hài tử, không cần giàu sang phú quý, chỉ cầu một đời bình an!”

“Tương lai vẫn còn rất dài, quên hết những chuyện lúc trước, bắt đầu lại lần nữa, ngươi chắc chắn sẽ hạnh phúc!” Vân Tuyết Phi kéo tay Mộ Dung Thanh Liễu, lấy từ trong y phục ra một túi gấm, đặt vào trong lòng bàn tay nàng ta, nhìn nàng ta rồi cười một cách thần bí:

“Cái này tặng cho người, chờ đến lúc gặp phải khó khăn gì thì hãy mở ra!”

Mộ Dung Thanh Liễu mở to hai mắt nhìn nàng, sau đó mới kịp phản ứng, vội vàng đẩy tay lại: “Cái này ta không thể nhận, lần này người đã giúp ta, ta vô cùng cảm kích, nhưng ta vẫn muốn dựa vào bản thân mình!”

Đầu năm nay lại còn có cái kiểu cho mà không chịu nhận đấy! Vân Tuyết Phi mấp máy miệng, giọng nói có phần ấp a ấp úng: “Cái này coi như ta tặng trước cho hài tử của người, trước kia là ta có lỗi với người, cho dù người đã tha thứ, nhưng ít nhất hãy giúp ta thấy dễ chịu hơn một chút, đây cũng không phải là món quý giá gì, người cứ nhận lấy đi! Bao giờ người gặp nguy hiểm thì hãy mở ra, nếu không có nguy hiểm thì thứ này cũng chẳng có tác dụng gì, coi như là một món quà kỷ niệm ta tặng cho người!”

Vẻ mặt Mộ Dung Thanh Liễu đã hơi xao động, suy xét một lúc, nàng ta có vẻ cảm kích nhưng vẫn lắc đầu: “Lúc ta quyết định rời khỏi Quan phủ, cắt đứt toàn bộ quan hệ với Mộ Dung gia thì đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa rồi, người yên tâm, ta và hài tử đều sẽ sống tốt!”

“Người hiểu rõ thế lực của Quan phủ và Mộ Dung phủ là thế nào, dựa vào sự yêu thương của Quan Bá Đào đối với con trai trưởng, hẳn ta chắc chắn sẽ truyền lại vị trí gia chủ cho Quan Bá Luân, nhưng Quan Bá Luân lại không có con nối dõi, trong bụng người hiện giờ là huyết mạch duy nhất của hắn, Quan Bá Đào chắc chắn sẽ tìm người, Mộ Dung Thanh Y là người trong lòng Quan Bá Luân, cho dù Quan Bá Đào không thích nàng ta thì cũng sẽ mắt nhắm mắt mở mà để nàng ta ở lại trong phủ!”

“Hiện giờ người giữ vai trò chủ mẫu của Mộ Dung phủ lại là Quan Bạch Nguyệt, nàng ta là người thế nào chứ, giữa người và Mộ Dung

Thanh Y, nàng ta đương nhiên sẽ không do dự mà đứng về phía nữ nhi của mình, phụ thân của người sẽ cân nhắc thiệt hơn, Mộ Dung Thanh Y cũng là nữ nhi của hắn, để tiếp tục duy trì mối quan hệ đồng minh, lựa chọn của hắn là thế nào, tin chắc rằng người cũng hiểu rõ!”

Cho dù không muốn thừa nhận nhưng những lời này nàng nói đúng là sự thật, sau khi mẫu thân qua đời, trong Mộ Dung phủ không còn đất cho nàng ta dung thân, bây giờ nàng ta lại giết hài tử của Mộ Dung Thanh Y, đắc tội với Quan Bá Luân, phụ thân sẽ vì duy trì sự ủng hộ của Quan phủ mà đại nghĩa diệt thân, bắt nàng ta lại rồi giao ra!

Mộ Dung Thanh Liễu đau lòng hạ khóe môi xuống, ánh sáng trong mắt dần mờ đi. Từ Quan Bá Đào, nàng ta đã được hưởng thụ tình thương của người cha mà nàng ta vẫn luôn khát vọng, nhưng suy cho cùng thì Quan Bá Luân mới là máu mủ ruột thịt của hắn, còn nàng ta chỉ là một người ngoài không cùng huyết thống, mặc dù bình thường hắn đối với nhi tử của mình đều rất nghiêm khắc, nhưng vào thời điểm mấu chốt, hắn chắc chắn sẽ lựa chọn vì hạnh phúc của nhi tử!

Trời đất bao la, nàng ta lại đơn độc, chỉ còn hài tử ở trong bụng nàng ta, cho dù là người nào cũng đừng hòng cướp hài tử của nàng ta!

“Cám ơn người!” Mộ Dung Thanh Liễu ngẩng đầu, chân thành mỉm cười, đưa tay nhận lấy túi gấm, trong lòng bàn tay ấm áp. Nàng ta không còn người thân, nhưng trên thế gian này vẫn còn một người bằng hữu quan tâm tới nàng ta, cho dù mấy năm nay nàng ta đã bỏ lỡ, thế nhưng tình bằng hữu vẫn trải qua được thử thách của thời gian mà đơm hoa kết trái rồi!

Từ đằng xa đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, Vân Tuyết Phi giật mình, cùng Mộ Dung Thanh Liễu nhìn nhau, sau đó xoay người nhìn

về phía phát ra âm thanh.

Mặt trời buổi chiều đã ngả về tây, hai chiếc xe ngựa nối đuôi nhau chạy băng băng về phía này, dẫn đầu đúng là xe ngựa của Tư Nam Tuyết, bóng dáng của Bạch Phong ở đằng trước xe chiếu rõ vào trong mắt Vân Tuyết Phi.

Xe nhanh chóng chạy đến, Bạch Phong nắm chặt dây cương, tiếng ngựa hí vang trời, con ngựa ngoan ngoãn đứng lại ở cách đó không xa, chiếc xe phía sau cũng dừng lại sát đó.

Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng thở ra một hơi, cho Mộ Dung Thanh Liễu một ánh mắt yên tâm, khẽ nói: “Đừng lo, đây là xe ngựa của vương phủ!”

“Tham kiến vương phi!” Bạch Phong xuống xe, đi đến đứng cạnh đó rồi cung kính lên tiếng.

Trong mắt Vân Tuyết Phi hiện lên vẻ sáng tỏ, cẩn thận đánh giá chiếc xe ngựa phía sau, nhíu mày cười nói: “Chiếc xe ngựa đằng sau chính là chuẩn bị cho vị tiểu thư bên cạnh ta sao?”

Mộ Dung Thanh Liễu ngẩn ra, ánh mắt thoáng qua vẻ khó in, lập tức yên lặng nhìn qua, chờ đợi đáp án.

“Vương gia biết vị tiểu thư này là bằng hữu của vương phi nên đặc biệt ra lệnh cho thuộc hạ tìm một chiếc xe ngựa, tiễn vị tiểu thư này về đến tận nhà!” Bạch Phong thật sự giải thích.

“Vương gia thật có lòng!” Mộ Dung Thanh Liễu cười nhẹ, hơi bần khoản liếc nhìn Vân Tuyết Phi một cái, sau đó lên tiếng dò hỏi: “Tốt xấu gì thì ta cũng là bằng hữu lâu năm của Tuyết Phi, không biết có thể có may mắn được gặp mặt vương gia một lần không?”

Vừa dứt lời, một bàn tay trắng nõn như ngọc đột ngột từ trong xe duỗi ra, sau đó nhẹ nhàng vén màn lên, nhanh chóng đi ra khỏi xe. Mộ Dung Thanh Liễu hơi ngây người, nàng ta vốn chỉ định nói đùa một chút, thấy thế này thì nửa câu cũng không nói nên lời, sắc mặt hơi đỏ lên.

Tur Nam Tuyệt mặc một bộ đồ trắng đứng ở cách đó không xa, ánh mặt trời nhuộm lên người hắn một tầng ánh kim, từng sợi tóc như mực tung bay, hai màu trắng đen đối lập, giống như vừa bước ra từ bức họa, khoe miệng hơi cong lên, hào quang chói lọi động lòng người.

Vân Tuyết Phi nhìn đã thành quen, ít nhiều gì cũng có chút lực miễn dịch, nhanh chóng lấy lại tinh thần, ánh mắt không khỏi trở nên mềm mại, giới thiệu: “Đây là phu quân của ta, vương gia hộ quốc Tur Nam Tuyệt, người ở trên xe là hộ vệ của hắn, có hắn hộ tống chiếu cố cho ngươi, ta cũng có thể yên tâm rồi!”

Mộ Dung Thanh Liễu nhìn một lúc rồi thu tầm mắt lại, giữa hàng mày hiện ra vẻ ôn hòa, khen ngợi: “Ngươi cũng là người tốt, chắc chắn sẽ có phúc, hãy sống tốt cùng hắn!”

Nàng ta ngẩng đầu nhìn đường chân trời, sau đó thở dài một hơi: “Thời gian cũng không còn sớm, ngươi tiễn đến đây thôi, ta phải đi rồi, qua đợt này, ta sẽ bớt chút thời gian đi tìm ngươi!”

Bây giờ nàng ta không cự tuyệt ý tốt của Tur Nam Tuyệt, nàng ta cũng suy xét kĩ càng, hiện giờ là cá lớn nuốt cá bé, để có thể bảo hộ tốt cho hài tử, nàng ta nguyện ý tiếp nhận sự giúp đỡ có thiện ý này.

Vân Tuyết Phi nhìn theo chiếc xe ngựa chạy càng lúc càng xa, mãi đến khi chỉ còn thấy một cái đốm nhỏ, nàng mới thu hồi tầm mắt,

quan sát Tư Nam Tuyệt một lượt, phát hiện ra trên mặt hắn có vẻ mệt mỏi khác hẳn với lúc nãy vừa xuống xe.

“Không khỏe sao?”

Nàng chống lại ánh mắt của Tư Nam Tuyệt, giọng nói mang theo vẻ quan tâm.

Tư Nam Tuyệt lắc đầu, sắc mặt lạnh nhạt, chỉ mở miệng nói mấy chữ đơn giản: “Lên xe đi!”

Vân Tuyết Phi mở to hai mắt, có chút ngạc nhiên, không cách nào liên tưởng được nam nhân lạnh lùng trước mặt với người sáng nay lại là một người, đúng là hoàn toàn khác biệt! Nàng bĩu môi, bắt kịp bước chân của hắn, bò lên xe ngựa, dựa theo nguyên tắc người không để ý đến ta, ta cũng không để ý đến người, tiếp tục tìm một chỗ để ngủ bù.

Nàng không hề phát hiện ra rằng, từ sau khi lên xe, nam nhân đối diện kia vẫn ôm chặt lấy lồng ngực, trong ánh mắt hiện lên vẻ u ám.

Trên đường phố lạnh lẽo, từng giây từng phút trôi qua, nghênh đón màn đêm buông xuống, chung quanh giống như đã chìm vào giấc ngủ say, không hề có chút sức sống.

Ban đêm yên tĩnh, hòa lẫn trong tiếng gió đang thổi tới từng hồi là tiếng sáo kỳ quái mơ hồ vang lên, mang theo một cỗ hương vị lạ lùng, âm thanh càng lúc càng lớn.

Vân Tuyết Phi hơi nhíu mày, vốn đang hơi buồn ngủ, lúc này lại hoàn toàn tỉnh táo, trong lòng dâng lên cảm giác bất an khó hiểu, nàng ngẩng đầu lên đối diện với Tư Nam Tuyệt, lại nhìn thấy đầu hắn ướt đẫm mồ hôi.

Nàng hoảng sợ, vội vàng bước lên trước xem xét: “Sao ngươi lại thành thế này? Đổ nhiều mồ hôi như vậy? Có phải là sinh bệnh rồi không?”

Tur Nam Tuyệt gạt tay của Vân Tuyết Phi ra, giọng nói vốn dịu dàng của hắn lúc này lại mang theo vẻ lạnh lùng: “Ta không sao!”

Vân Tuyết Phi cảm thấy uất ức, nàng chỉ là đang quan tâm hắn, hắn thế này là thế nào hả? Không chỉ không cảm kích mà còn lạnh lùng với nàng như vậy, đúng là đối sắc mặt còn nhanh hơn lật sách!

Nhưng nàng còn chưa kịp nói những lời này ra khỏi miệng, tiếng sáo kia lại càng trở nên chói tai và quý dị, bầu không khí yên tĩnh xung quanh dần trở nên mỏng manh, tiếng chim hót thê lương vang vọng khắp bầu trời, khiến bóng đêm càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo đáng sợ.

“Có sát khí!” Tur Nam Tuyệt biến sắc, hơi thở dần trầm xuống, hé miệng nhìn về phía Vân Tuyết Phi: “Ngươi ở trong xe chờ, ta ra ngoài xem thử!”

Trong khoảnh khắc rèm bị vén lên, bầy chim xung quanh hoảng sợ bay tứ tung, không có định hướng, trong tiếng kêu lộ ra sự sợ hãi.

Bạch Phong bất đắc dĩ, trước mặt là cảnh tượng hỗn loạn, không cách nào nhìn rõ đoạn đường phía trước, con ngựa cũng bị hoảng sợ, không thể tiếp tục đi về phía trước, chỉ có thể nắm chặt dây cương ngừng lại.

Đôi mắt lợi hại của Tur Nam Tuyệt nhàn nhạt nhìn quanh một vòng, lúc nhìn qua chỗ nào đó, ánh mắt liền trở nên sắc bén, khắp người tỏa ra hơi thở tàn ác, giọng nói âm trầm vang lên giữa màn đêm yên tĩnh: “Thư Di, nếu đã đến rồi thì ra đây đi!”

Tiếng nói vừa dứt, một cơn gió mạnh ùa đến, lá cây bị cuốn theo từng lớp, một lưỡi kiếm sắc bén bay thẳng đến, nhắm vào giữa xe ngựa.

Tư Nam Tuyệt ngưng tụ nội lực, từ lòng bàn tay tụ lại thành một khí cầu màu lam nhạt, sau đó nhẹ nhàng vung lên, nội lực trực tiếp va chạm, xung quanh dường như đều bị chấn động, xe ngựa hơi lung lay một chút.

“Công phu khá lắm!”

Chương 149: Mạo hiểm chia lìa!

Giọng nói quen thuộc đột ngột xuất hiện, rõ ràng là tán thưởng, lại không có một chút cảm xúc nào, lộ ra vẻ lạnh lẽo âm hàn.

Không khí giữa hai bên khôi phục lại sự bình tĩnh, cảnh sắc xung quanh từ từ trở nên rõ ràng, Thư Dẫn mặc một bộ hắc y, trong tay cầm một cây sáo nhỏ màu đen đang đứng trước xe ngựa, rõ ràng là dung nhan quen thuộc, lại mang theo vẻ quý dị không giống bình thường.

Tur Nam Tuyệt liếc mắt nhìn cây sáo đen kia một cái, sau đó nhấp nhấp miệng, giọng nói lạnh nhạt: “Mẫu phi có biết là Thư dì đến đây hay không?”

“Nam Tuyệt, đánh xà phải đánh bảy tấc, người vẫn luôn rất thông minh, biết phải xuống tay từ chỗ nào! Nhưng mà...” Thư Dẫn dừng một chút, khóe môi cong cong, trong mắt chớp động vẻ quyết tuyệt và quang mang âm lãnh, giọng nói tràn ngập oán hận: “Nếu ta đã dám xuất hiện ở đây, thì cũng ra đưa ra lựa chọn của mình rồi!”

Nàng cười môi cười, nhưng ý cười lại không đạt đến đáy mắt, đối diện với ánh mắt của Tur Nam Tuyệt, giọng nói mang theo hàn ý dày đặc: “Ta hầu hạ Mộc Thanh Lan mười lăm năm, tận tâm tận lực. Những gì Hộ Quốc Vương Phủ nợ ta, lấy mạng của người để trả!”

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt nàng ta run lên, nâng ta, để sáo đen đến bên miệng, tiếp tục thổi ra âm thanh chói tai lại quái dị lúc này, tất cả chim chóc xung quanh nháy mắt bay toán loạn, tiếng kêu thảm thiết

của động vật truyền đến hết đợt này đến đợt khác.

Ánh mắt Tư Nam Tuyết chột lóe, trong lúc không kịp phòng bị, trên ngực đã truyền đến một cơn đau nhói, chẳng khác gì ngàn con kiến đang gặm cắn thân thể của hắn. Hắn không tự chủ được giơ tay lên che ngực.

“Chủ tử!” Bạch Phong chú ý tới sự khác thường của Tư Nam Tuyết, lập tức nghe được tiếng sáo quý dị, hắn nhanh chóng rút ra bội kiếm bên hông, ánh mắt lạnh lùng, lập tức tấn công lên phía trước.

Bên ngoài động tĩnh lớn như vậy, Vân Tuyết Phi đang ở trong xe không thể không biết, nàng không nghĩ tới Thư Dẫn sẽ xuất hiện ở chỗ này, vừa rồi một tiếng gọi đầy lo lắng của Bạch Phong làm nàng rất cuộc nhìn không được, trực tiếp vén rèm xe chui ra ngoài, sau đó trông thấy trên trán Tư Nam Tuyết đang không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh. Trong lòng nàng lập tức tê rần, duỗi tay nắm chặt cánh tay hắn, bất an nói: “Nam Tuyết, chàng làm sao vậy?”

Cách đó không xa, Bạch Phong và Thư Dẫn đã bắt đầu giao thủ, nội lực cường đại phóng thích, từng tầng bụi đất ở xung quanh đều bị cuốn lên, ngựa cũng bắt đầu nôn nóng bất an, xe ngựa không ngừng lắc lư.

“Ta không có việc gì!” giọng nói Tư Nam Tuyết hơi khàn khàn, lộ ra vẻ mệt mỏi nhàn nhạt, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng vẫn đang quan sát hai bóng dáng đang giao đấu ở phía trước.

“Nhưng mà sắc mặt chàng trắng bệch như vậy, trên trán còn chảy nhiều mồ hôi như thế, sao có thể không có việc gì?” Trong lòng Vân Tuyết Phi nôn nóng, không biết làm thế nào mới đúng, nhìn thấy ánh mắt của Tư Nam Tuyết, sắc mặt nàng trở nên nghiêm túc, giữ chặt cánh tay của hắn, kéo hắn về phía xe ngựa, có chút tức giận nói:

“Bây giờ chàng lập tức vào trong xe nghỉ ngơi cho ta, mọi chuyện bên ngoài không cần vất vả lo lắng, cứ để cho Bạch Phong giải quyết, nếu không được thì ta sẽ xử lí!”

Trong mắt Tư Nam Tuyết hiện lên một chút ôn nhu, nhưng rất nhanh lướt qua, sau đó lại khôi phục lại vẻ trong trẻo lạnh lùng vốn có. Hắn bỏ tay Vân Tuyết Phi ra, lắc đầu: “Ta không có việc gì, nàng trở lại xe ngựa trước đi!”

“Nhưng mà...”

Vân Tuyết Phi còn muốn tiếp tục khuyên bảo, đột nhiên một tiếng vang lớn nổ ra, nàng ngẩn ra, chậm rãi quay đầu, lập tức ánh mắt co lại, đồng tử tràn đầy sợ hãi. Không biết từ lúc nào, trước mặt xuất hiện một con cương thi.

Thư Dẫn đã thoát khỏi phạm vi công kích của Bạch Phong, giờ phút này đang chuyên tâm thổi sáo, chỉ huy cương thi mãnh liệt tấn công Bạch Phong.

Bạch Phong năm lần bảy lượt muốn lướt qua cương thi trực tiếp lấy mạng tên đầu sỏ, nhưng mà cố gắng hồi lâu vẫn không thoát khỏi dây dưa của nó, ngược lại bởi vì phân tâm mà đã mấy lần bị thương nặng, khoe miệng thắm ra tơ máu.

“Cái này là...” Sắc mặt Vân Tuyết Phi cương cứng, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng, trong đầu thoáng hiện lên cảnh tượng vài tháng trước, nàng bị một đám cương thi tập kích, lúc đó nếu không có Tư Nam Tuyết, nàng đã mất mạng từ lâu rồi.

“Phi nhi, nàng đi trước đi!” Khóe miệng Tư Nam Tuyết mím chặt, nặng nề nhìn Vân Tuyết Phi, lạnh lùng nói.

Cả người Vân Tuyết Phi run lên, biết rõ hẳn sẽ tức giận, nhưng mà nàng nuốt nuốt nước miếng, lấy dũng khí nói: “Chàng không đi vào nghỉ ngơi, ta cũng không...”

Một câu còn chưa nói xong, ngón tay thon dài của hắn đã nhanh như tia chớp, đánh một phát lên gáy nàng. Nữ nhân vốn đang trợn tròn mắt, đột nhiên nhắm hai mắt lại, thân thể mềm nhũn như bùn, từ từ ngã xuống mặt đất.

Tư Nam Tuyết duỗi tay một cái, lập tức ôm nàng vào trong ngực, hơi thở uqanh người tràn đầy hương vị lưu luyến, trong mắt hẳn hàm chứa vẻ thâm tình sủng nịch, nhẹ giọng nói: “Ngủ một giấc thật sâu, đến khi tỉnh lại nàng có thể nhìn thấy Hạ Hầu Cảnh rồi!”

Hắn ôm nàng trực tiếp đi vào trong xe ngựa, tìm một vị trí thoải mái đặt nàng nằm xuống, sau đó hạ xuống một nụ hôn dịu dàng trên trán nàng, cuối cùng nhìn nàng một cái thật sâu, lập tức xoay người vén rèm đi ra ngoài.

“Vương gia đối với Vương phi đúng là tình ý chân thành!” Trong lòng Thư Dẫn bị lửa giận và oán hận đan chéo, đôi mắt âm độc gắt gao nhìn chằm chằm Tư Nam Tuyết, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tư Nam Tuyết, Linh nhi của ta rốt cuộc có điểm nào kém hơn nữ nhân ở trong xe kia, ta đi theo mẫu thân ngươi mười lăm năm, không có công lao cũng có khổ lao, Linh nhi và ngươi lại cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhiều năm như vậy, không có tình yêu cũng nên có thâm tình, làm sao ngươi có thể nhắm tâm như vậy, gả nàng cho tên súc sinh Phụng Cực kia, hủy hoại cả đời của nàng!”

Khóe miệng Tư Nam Tuyết gợi lên một nụ cười mỉa mai, giọng nói không có bất kì một chút cảm tình nào: “Mẹ hiền thì chiều hư con, nữ nhi của ngươi là một người như thế nào, ngươi còn không biết? Kiêu ngạo ương ngạnh, mười phần chiếm hữu, âm hiểm ngoan độc, vì đạt

được mục đích mà không từ thủ đoạn...”

“Ta đã đối xử với nàng tận tình tận nghĩa, không thẹn với lương tâm. Nếu không phải ta nể tình Thư dì hầu hạ mẫu phi nhiều năm, chỉ bằng tất cả những việc nàng đã làm, có chết một vạn lần cũng không đủ!” Ánh mắt Tư Nam Tuyệt sâu như hàn đàm, từng câu từng chữ lộ ra vô tận hàn ý.

“Giỏi lắm Tư Nam Tuyệt, người biết nàng là nữ nhi ruột thịt của ta, còn dám đối xử với nàng như vậy!” Thư Dẫn cực kì tức giận, nhìn nam nhân đứng phía xa kia. Nàng vốn dĩ lưu lại Hộ Quốc Vương Phủ, là để nữ nhi có một nơi quy túc tốt, nhưng mà lại không ngờ tới, cuối cùng lại thành ra hại nữ nhi. Nghĩ đến đây, cả người nàng ta bị lệ khí vây quanh, hôm nay nàng ta phải lột da mỹ nam tử họa thủy này để báo thù cho nữ nhi số khổ của nàng ta!

“Nếu ta không xử lí nàng, chẳng lẽ còn để nàng lật trời? Ở Hộ Quốc Vương Phủ, ta bảo vệ nàng lâu như vậy, người phải cảm ơn ta mới đúng. Chỉ là nàng ngàn vạn không nên, động vào điểm máu chốt của ta!” Ánh mắt Tư Nam Tuyệt hơi nhướng lên, trong con ngươi là một mảnh tối tăm, khóe miệng lộ ra vẻ trào phúng: “Chính nàng ta hạ xuân dược cho Phong Cực, nếu nàng ta không gả cho Phong Cực, còn ai nguyện ý lấy nàng ta làm chính thất phu nhân? Hay là, ý của Thư dì là để nàng ta làm thiếp cho người ta?”

Thư Dẫn nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, hơi thở nháy mắt trở nên tối tăm: “Người biết rõ nàng thích người, nàng hạ dược cũng là bị tiện nhân Vân Tuyết Phi kia làm hại, gả làm cho Phong Cực. Nếu người để ý nàng không còn là nữ tử trong sạch, có thể nạp nàng làm trắc phi, vì cái gì lại đuổi nàng ra khỏi Vương Phủ, gả cho tên súc sinh Phong Cực kia!”

“Thư dì quá đề cao Bản vương, Bản vương còn muốn sống thọ một

chút!” Tur Nam Tuyết cười lạnh một tiếng, trong mắt hàm chứa vẻ khinh thường và lạnh như băng: “Hủy dung đạo người khác, giết hại con nối dòng, nữ nhân như vậy, Bồn vương tự nhận không có phúc hưởng thụ!”

Biết nữ nhi thích Tur Nam Tuyết, lại ở thời điểm không có mặt mình chịu nhiều đau khổ như vậy, để bồi thường nàng, nguyên bản chỉ cần Tur Nam Tuyết chịu gặt đầu cưới nữ nhi của nàng, như vậy hôm nay nàng liền thả hẳn một con ngựa. Nhưng mà nếu như đàm phán thất bại, vậy thì nàng cũng không cần khách khí! Nâng mắt, lạnh lùng cười: “Tất cả đều là người tự tìm, hôm nay, tại nơi này, chính là tử địa của người!”

Tiếng nói vừa dứt, tiếng sáo càng thêm mãnh liệt, cương thi giống như nổi cơn điên, điên cuồng công kích Bạch Phong, thân thể nhiều năm không bị hủy kia, trải qua năm tháng làm lễ rửa tội càng trở nên rắn chắc, đao thương bất nhập. Dây dưa lâu như vậy, Bạch Phong dần rơi xuống thế hạ phong, trên mặt lộ ra một ít chật vật.

Toàn bộ đêm tối lộ ra một vẻ âm hàn quý dị, gió lạnh vẫn như cũ quanh quẩn trong rừng cây, đột nhiên trên lưng truyền đến một trận đau đớn, bước chân Bạch Phong đảo đảo, phun ra một ngụm máu.

Trong lúc nguy cấp, Tur Nam Tuyết lập tức phi thân đến, rút ra nhuyễn kiếm ở bên hông, thay thế vị trí của Bạch Phong, đón lấy công kích mãnh liệt của cương thi kia.

Con cương thi này rõ ràng càng khó đối phó hơn lúc trước, trong thời gian Tur Nam Tuyết giao đấu với nó, nhìn khuôn mặt hủ bại thối rửa kia, mơ hồ nhận ra vài phần quen thuộc. Mà khi giáp bị ăn mòn đến rỉ sắt kia, trong bóng tối âm lãnh lại lộ ra hàn khí nhàn nhạt, khi gió lạnh lướt qua, hẳn rõ ràng có thể ngửi được mùi vị thối rửa buồn nôn trên thân thể này.

“Cheng” Vũ khí sắc bén xẹt qua khô giáp lưu lại một dấu vết thật sâu, nhưng mà vẫn như cũ không hề tổn thương đến thi thể một chút nào.

Trong mắt Bạch Phong hiện lên vẻ nôn nóng, sau khi nghỉ ngơi một lát, theo tiếng sáo, trong mắt hắn lóe lên một tia lạnh băng, trực tiếp rút kiếm công kích về phía Thư Dẫn. Thư Dẫn chật vật né tránh, nhưng cuối cùng vẫn bị lưỡi kiếm xẹt qua gương mặt.

“La Sinh, cứu ta!” Thư Dẫn khó thở, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng, không chút nghĩ ngợi buột miệng thốt ra.

Tư Nam Tuyệt cả kinh, lần nữa nhìn kĩ gương mặt của cương thi, rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Tổng La Sinh, tướng lĩnh từng vì cứu phụ thân hắn mà hy sinh. Trong mắt Tư Nam Tuyệt bỗng chốc trở nên lạnh băng, nữ nhân này thật đúng là đủ ngoan độc, biến tướng công của mình thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ thế này.

Cương thi nghe được tiếng triệu hoán, thân hình ngừng lại một chút, sau đó lập tức xoay người đối phương hướng, chạy về phía Thư Dẫn, ở thời điểm nguy cấp nhất, lấy thân thể chắn trước mặt Thư Dẫn, đồng thời hung hăng cho Bạch Phong một chưởng.

“La Sinh, giết nữ nhân trong xe ngựa kia!” Thư Dẫn đột nhiên sửa mệnh lệnh, trong mắt tràn đầy cừ hận và độc ác: “Nữ nhân này hại nữ nhi của chúng ta không chiếm được hạnh phúc, nàng đáng chết, ngươi phải báo thù cho nữ nhi của chúng ta!”

Thân thể cương thi dừng lại một chút, sau đó buông Thư Dẫn ra, quanh thân đột nhiên phát ra sát khí, tròng mắt cứng ngắc thế nhưng trở thành một mảnh huyết hồng.

Cương thi cũng có ý thức? Sắc mặt Tư Nam Tuyệt ngưng trọng, nhìn bóng tối vô cùng vô tận, trong mắt đã có quyết định, hấn xoay người ra lệnh cho Bạch Phong: “Lập tức lên xe ngựa, mang Vương Phi đi khỏi đây!”

Bạch Phong cả kinh, lập tức lắc đầu cự tuyệt, trong mắt có kiên định: “Không, nếu phải đi thì Vương Gia mang Vương Phi đi, nơi này để thuộc hạ xử lí!”

“Nghe ta, mau đánh ngựa rời đi, đợi ta xử lí xong bên này, sẽ hội hợp cùng hai người!” Trong mắt Tư Nam Tuyệt hiện lên tia sắc bén, giọng nói lộ ra vẻ âm trầm: “Đây là mệnh lệnh, bảo vệ Vương Phi cho thật tốt!”

Bạch Phong còn muốn nói cái gì, nhưng mà chính diện đột nhiên xé gió mà tới, hấn thuận tay tiếp được, lòng bàn tay lạnh băng, là huyền thiết lệnh!

Vật trên tay nặng ngàn cân, hấn mím chặt môi, cuối cùng dứt khoát xoay người, nhảy lên xe ngựa, trực tiếp vung dây cương, tiếng vó ngựa nổi lên bốn phía, tiếng lộc cộc vang đến tận trời, phía sau cuốn theo tầng tầng cát bụi.

Ánh mắt Thư Dẫn trong bóng đêm tập trung lên bóng dáng màu trắng, khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh: “Tư Nam Tuyệt, ta sợ ngươi cô độc, tốt bụng muốn đưa ngươi xuống hoàng tuyền làm bạn với nữ nhân âu yếm của ngươi, nếu ngươi đã không cảm kích, vậy thì một mình ngươi xuống địa ngục đi!”

Nàng lấy ra một thanh chủy thủ nhiễm khí đen từ trong ống tay áo, trong mắt lóe lên vẻ điên cuồng và kích động. Hộ Quốc Vương Phủ có lỗi với một nhà bọn họ, hôm nay nàng sẽ khiến con trai Tư Nam

Tiêu phải đền mạng!

Tur Nam Tuyệt mệt mỏi ứng phó con quái vật trước mắt này, người này là ân nhân của phụ thân hắn, nhưng đã không còn là La thúc thúc trước kia! Trong lòng hắn quyết tâm, trong mắt hiện lên tính toán, đúng lúc đang định thực thi, một bóng dáng gần như hòa vào đêm tối lấy tốc độ không thể tưởng tượng được hướng về phía hắn!

Khi tia sáng đầu tiên hiện lên ở cuối chân trời, xe ngựa lộc cộc chạy trên đường phố người đến người đi, Vân Tuyết Phi đột ngột ngồi dậy, chờ đến khi nhìn thấy cảnh vật quen thuộc, nàng từ từ thở ra một hơi, vỗ nhẹ lồng ngực, lẩm bẩm: “Thật may là nằm mơ!”

Chỉ là bố trí tráng lệ như cũ, nhưng bên trong lại không có bóng dáng quen thuộc, trong xe chỉ có một mình nàng, vị trí đối diện trống rỗng, không có một tia nhân khí nào!

Nàng vội vàng vén rèm, nhìn thấy Bạch Phong đang ngồi ở phía trước đánh xe, trong lòng bốc lên một dự cảm không tốt.

“Bạch Phong, tại sao lại chỉ có một mình ngươi? Nam Tuyệt đi đâu rồi?” Sắc mặt Vân Tuyết Phi nháy mắt trở nên trắng bệch, rõ ràng đã biết đáp án, nhưng trong lòng vẫn hy vọng có kì tích phát sinh.

“Vương Phi, ở đầu trấn này, chúng ta lập tức có thể tìm được Cảnh Vương Gia!” Biểu tình trên mặt Bạch Phong cực kì ngưng trọng, vẫn như cũ nhìn thẳng về phía trước để đánh xe, khóe miệng giật giật, khéo léo tránh đi vấn đề chính diện của Vân Tuyết Phi.

“Ta hỏi Nam Tuyệt đi đâu?” Trái tim Vân Tuyết Phi lúc này đã chìm đến đáy cốc, nhìn thần sắc cứng đờ của Bạch Phong, nàng từ hy vọng biến thành tuyệt vọng, vội vàng ra lệnh: “Mau quay đầu xe cho ta, ta muốn đi tìm Nam Tuyệt!”

Bạch Phong trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc quay đầu đối diện với ánh mắt chỉ trích của Vân Tuyết Phi, giọng nói có chút khàn khàn: “Phía trước chính là nơi tìm thấy Cảnh Vương Gia, đợi thuộc hạ đưa Vương Phi an toàn đến đó, liền đi tìm Vương Gia. Vương Phi yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ mang Vương Gia an toàn trở về!”

“Cảnh Vương Gia liền nhờ Vương Phi, nhất định phải đưa ngài ấy về Vương Phủ an toàn, cho Thái phi một câu trả lời vừa lòng!” Khuôn mặt tuấn dật của Bạch Phong vẫn như cũ, nhưng vẻ lạnh lùng thong dong ngày xưa đã không còn, giờ phút này hai mắt che kín tơ máu đỏ rực, viền mắt xanh đen kia đã cho thấy trạng thái của hắn cũng cực kì không tốt.

Vân Tuyết Phi nhìn thoáng qua y phục Bạch Phong còn chưa kịp thay, trên đó có rất nhiều vết máu còn chưa khô, thật nhiều vết cắt ngang dọc, huyết nhục mơ hồ, cực kì đáng sợ. Nàng mím môi, cuối cũng cũng không chấp nhất, mãi mới thốt ra một câu: “Tới đó rồi người xử lí miệng vết thương một chút, chàng nhất định không hy vọng người có việc gì!”

Chương 150: Tìm đến Hạ Hầu Cảnh (1)

Hôm đó, mới sáng sớm Hạ Hầu Cảnh đã dậy ngồi cạnh cửa sổ, trời đã vào thu, sau một đêm gió lớn, lá vàng rải đầy mặt đất, nhìn có vẻ vô cùng tiêu điều xơ xác.

Quyển sách trong tay rất dễ đọc, nhưng hắn đọc không vào nổi một chữ, đã hơn nửa tháng mà còn chưa đọc hết một nửa, hắn cười khổ lắc đầu, tâm tư không đặt ở đây, quả nhiên là làm gì cũng không xong! Thôi được rồi, hắn gấp sách lại để sang một bên, sau đó lẳng lặng nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Cửa sổ này vừa vặn nhìn ra cửa lớn, Tư Nam Tuyệt sẽ nhanh chóng tìm đến, không biết nàng có thể vì lo lắng cho hắn mà cũng đi theo đến đây hay không, mặc dù biết rõ nàng đang bị giam trong cung, không thể nào xuất hiện ở đây, nhưng trong đáy lòng hắn vẫn mang chút hy vọng nhỏ nhoi.

Ánh mặt trời buổi sáng nhuộm sắc vàng ấm áp lên vạn vật, thế nhưng làn gió mang theo hơi ẩm nhẹ thổi qua vẫn khiến người ta cảm giác lạnh buốt tận xương, thân thể của hắn vừa mới bình phục, không chịu nổi cơn gió lạnh đột ngột ập tới như vậy, chẳng mấy chốc đã nổi da gà khắp người, trong cổ hơi ngứa, rốt cuộc Hạ Hầu Cảnh nhin không được nữa bắt đầu ho khan.

“A Cảnh, người nhìn xem ta mang gì tới cho người này!”

“Cạch” một tiếng, cửa bị người ta đẩy ra từ bên ngoài, Bạch Nhiễm mặc một bộ y phục màu đỏ chạy ào vào, trên trán còn dính một lớp

mồ hôi mỏng, chói mắt hệt như một giọt sương ban mai, trên gò má hơi ửng đỏ, nhìn như hoa đào tháng ba, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người khác.

Hạ Hầu Cảnh chưa từng nhìn thấy Bạch Nhiễm như vậy, không thể phủ nhận rằng, nửa tháng nay, hấn sống cùng nàng ở nơi này rất yên bình, thậm chí có nhiều lần hấn mở miệng muốn rời khỏi, nhưng mỗi lần đối diện với nụ cười hồn nhiên của nàng, hấn lại bắt đầu do dự.

“A Cảnh, ngươi lại không nghe lời rồi, sáng sớm không khí ẩm thấp, sức khỏe ngươi vừa hồi phục, không thể ra gió được!” Bạch Nhiễm vốn đang tươi cười rạng rỡ, lúc nhìn ra cánh cửa sổ mở rộng thì khuôn mặt dần trở nên lạnh nhạt, thoáng nhìn qua Hạ Hầu Cảnh với vẻ không vui, sau đó lập tức đi đến trước giường, đóng chặt cửa sổ lại.

“Ta không sao, thân thể cũng đã hồi phục rất tốt rồi!” Hạ Hầu Cảnh nhìn thoáng qua ô cửa sổ đóng chặt rồi thờ dãi.

“Tốt cái gì mà tốt? Nhìn mặt ngươi đỏ như vậy là biết chắc ngươi vừa mới ho khan rồi!” Bạch Nhiễm bất mãn trừng mắt nhìn cái người vừa định lừa gạt nàng một cái, sau đó đặt túi quần áo ở trên lưng xuống bàn, mở ra, bên trong là một chiếc áo gấm vô cùng đẹp đẽ.

“Nhìn xem, cái này có đẹp không?” Bạch Nhiễm rất vui vẻ, cầm chiếc áo lên tay, ướm thử lên người nam nhân trước mặt, sau đó tự thì thầm, giọng nói khó giấu vẻ hưng phấn: “Quả nhiên là ánh mắt ta rất tốt, chiếc áo này rất hợp với ngươi!”

Hạ Hầu Cảnh rũ mắt, không biết là nghĩ đến cái gì, cổ họng có chút chua xót, mấy ngày nay hấn đã nhìn thấy một Bạch Nhiễm rất khác, thanh thuần lương thiện, khiến hấn không nỡ lòng làm tổn thương,

hắn biết nàng có tình cảm với hắn, nhưng hắn không thể đáp lại nàng, mấy ngày nay, lúc nào nàng cũng tươi cười rạng rỡ, nhưng trong lòng hắn lại càng lúc càng trống rỗng, hắn nhớ đến một nữ hài khác, một người đã tồn tại trong lòng hắn hơn mười năm, hắn vẫn không thể nào buông bỏ được nữ tử kia!

“A Cảnh, người đi thử bộ y phục này đi, nhìn xem có vừa người không, nếu có vấn đề gì thì để ta đi sửa!” Bạch Nhiễm nhét y phục vào trong lòng Hạ Hầu Cảnh, đưa tay đẩy đẩy hắn, thúc giục: “Đây là lần đầu tiên ta may y phục cho người khác, không biết là có được không, người thử đi rồi ta xem thế nào!”

“Bộ y phục này là tự tay người may?” Cả người Hạ Hầu Cảnh ngẩn ra, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, trong ấn tượng của hắn, nữ tử trước mắt này chỉ biết vung kiếm múa đao, mấy thứ như thêu thùa may vá hoàn toàn không dính dáng gì đến nàng.

Bạch Nhiễm cúi đầu, ánh mặt lộ ra chút khó xử, hai tay giấu ra sau lưng, ấp úng một lúc rồi khẽ nói: “Đây là lần đầu tiên ta làm, người đừng chê cười, nếu, nếu như không vừa ta có thể sửa lại, chỉ cần người thích là được!”

Vừa rồi hắn vô tình nhìn thấy trên tay nàng đầy vết thương, trong lòng phút chốc hiểu ra, trong lòng đột nhiên nặng trĩu, ánh mắt hơi buồn bã, mấp máy miệng, trong đầu có muôn vàn suy nghĩ, hắn không thể để mọi chuyện tiếp tục như thế này được, nếu hắn đã không thể yêu nàng thì nên nhanh chóng giải quyết chuyện này, không để cho nàng có hy vọng!

“Tại sao người không tự may cho mình một bộ?” Hạ Hầu Cảnh nhìn nữ tử ăn mặc phong phanh trước mặt, mày nhăn lại.

Bạch Nhiễm nghe vậy thì vội vàng ngẩng đầu lên, khóe mắt có vẻ

kinh ngạc, hẳn đang quan tâm nàng sao? Nghĩ đến đây, trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào, nàng vất vả mệt nhọc nhiều ngày như vậy cũng chỉ vì một ngày này, vì một câu này của hắn!

“A Cảnh, ngươi yên tâm, ta không lạnh, ta có y phục mà!” Bạch Nhiễm vội vàng đáp lại, trong mắt xẹt qua chút chột dạ, nhưng cảm giác hạnh phúc còn nhiều hơn.

“Tiểu Nhiễm, ngươi đưa cái áo này về đi, ta không cần!” Hạ Hầu Cảnh cảm y phục lên trả lại cho Bạch Nhiễm, trong mắt là vẻ chân thành: “Bộ đồ trên người ta vẫn còn mặc tốt, hơn nữa chúng ta cũng không còn ở lại nơi này lâu nữa, đợi về rồi ta mua thêm y phục cũng không muộn!”

Hắn biết, đến nơi này ẩn náu, ngân lượng mà nàng mang theo cũng đã tiêu hết, đã nhiều ngày như vậy rồi, chắc chắn đã tốn rất nhiều tiền thuốc men cho hắn, bộ y phục đẹp đẽ này là do nàng cầm cố cái vòng ngọc mà nàng yêu thích nhất.

Mấy ngày nay, nàng đã cho hắn cuộc sống tốt nhất, thậm chí về mặt ăn uống cũng là chiếu theo khẩu vị của hắn, nhưng hắn không cần những thứ này, mặc dù hắn là hoàng tử nhưng cũng đã nếm qua mùi khổ sở, cuộc sống như thế này ngược lại lại khiến hắn muốn trốn tránh, những tình cảm sâu nặng này, hắn không gánh được.

Bạch Nhiễm sừng sốt, khóe miệng vốn tươi cười bỗng nhiên sững lại, vẻ kích động trong mắt nhanh chóng biến mất, khuôn mặt mất mát, lời nói kiên định của hắn hôm đó lại hiện ra trong đầu nàng, rốt cuộc vẫn phải rời đi sao? Tại sao hạnh phúc lại ngắn ngủi như vậy, nàng mới cảm nhận được một chút ngọt ngào, nhưng câu nói này của hắn đã khiến nàng hiểu rõ, tất cả những chuyện này đều chỉ là một giấc mộng đẹp, tỉnh mộng rồi thì sẽ phải quay trở lại với hiện thực, nháy mắt cảm giác chua xót lan tràn, bộ y phục trong tay giống

như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của nàng!

“Không thể không đi sao? Mấy ngày nay cuộc sống của chúng ta rất tốt, tại sao lại cứ phải rời khỏi đây?” Khóe mắt Bạch Nhiễm bỗng nhiên đỏ lên, giọng nói vừa nghẹn ngào vừa khẩn cầu: “A Cảnh, chúng ta cứ mặc kệ những chuyện thị phi kia đi, cứ ở lại đây, có được không? Chỉ có ngươi và ta, giống như lúc trước vậy!”

“Tiểu Nhiễm, đã hơn nửa tháng, những gì mà ta có thể cho ngươi chỉ có từng đó, nơi này không thuộc về ta, sớm hay muộn gì chúng ta cũng sẽ phải về thôi!” Hạ Hầu Cảnh nhìn thẳng vào đôi mắt đầy khổ sở kia, giọng nói kiên định, nói ra những suy nghĩ đã giấu trong lòng suốt một thời gian dài: “Ngươi đối với ta rất tốt, ta biết, nhưng ta chỉ xem ngươi như mọi người, ta hy vọng ngươi có thể tìm thấy một người người thực sự thích mà hẳn cũng thích ngươi, đến ngày đó, ta sẽ chúc phúc cho ngươi từ tận đáy lòng!”

“Ta chính là thực sự thích ngươi, tại sao ngươi lại không thể thích ta?” Ánh mắt Bạch Nhiễm nhìn chăm chăm vào nam nhân mà nàng vẫn luôn yêu này, nàng muốn nhìn thấy trên mặt hắn có chút lưu luyến không nở rời đi, nhưng mà nhìn một lúc lâu vẫn chỉ có thể nhìn thấy vẻ lạnh lùng như trước.

“Ngươi vẫn không buông bỏ được nàng ấy, có đúng không?” Bạch Nhiễm nhìn chăm chú nam tử trước mắt, nàng đã từng biết đến tình yêu của Hạ Hầu Cảnh dành cho Tiết Phi, hẳn vì nữ nhân kia mà ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không cần, hẳn không muốn ở đây với nàng, nếu đổi lại là Tiết Phi, hẳn chắc chắn sẽ vô cùng sẵn lòng, suy cho cùng thì vẫn là vì hắn không thích nàng!

Trong lúc hắn hôn mê, nàng tìm thấy tờ giấy kia ở trong ngực hắn, thì ra hẳn vì nàng mà gặp nạn, nàng càng không nhịn được sự chua xót trong lòng, dốc hết sức chăm sóc cho hắn, lại không đổi được dù chỉ

một cái liếc mắt của hắn.

Hạ Hầu Cảnh yên lặng một lúc lâu, ánh mắt sâu thẳm, không gật đầu cũng không lắc đầu, thấp giọng nói: “Chắc chắn sẽ có một ngày người gặp được chân mệnh thiên tử của mình, đừng nghĩ ngợi nhiều, đi chuẩn bị một chút, sáng ngày mai sẽ khởi hành trở về!”

Hạ Hầu Cảnh đưa tay vỗ vỗ bả vai nàng, không nhìn đến ánh mắt thê lương của nàng mà xoay người đi thẳng.

Nhưng chân vừa mới bước được ba bước, một giọng nữ quen thuộc thoáng chốc truyền đến: “A Cảnh, A Cảnh, người đang ở đâu?”

Hạ Hầu Cảnh giật mình, ánh mắt đờ đẫn, trong lòng rung động, giống như đang ở trong giấc mộng, mãi cho đến khi giọng nói kia càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng, sự chờ mong trong lòng hắn rốt cuộc cũng thành sự thật, rốt cuộc nàng cũng tự mình tìm đến hắn rồi!

Trong lòng không đè nén được sự vui mừng, hắn vội vàng xoay người, hai tay ra sức kéo mở cánh cửa lớn, một luồng khí tươi mát lập tức xông vào mũi, chờ đến lúc thích ứng được với ánh sáng bên ngoài, cảnh vật xung quanh hiện ra trước mắt một cách rõ ràng, một nữ hài đứng giữa khu vườn, hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Thấy nàng hoàn toàn chinh chinh đứng trước mặt hắn, cục đá trong lòng hắn rốt cuộc cũng buông xuống, hắn không nhịn được nữa mà nhanh chóng cất bước chạy về phía nàng, ôm nàng vào trong ngực, ngửi thứ hương thơm quen thuộc, trong lòng hắn vô cùng yên ổn, sự trống rỗng suốt mấy ngày nay rốt cuộc cũng được lấp đầy rồi.

“Xin Cảnh vương gia tự trọng, buông vương phi ra!” Bạch Phong đứng phía sau, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lộ rõ vẻ tức giận.

Vân Tuyết Phi nhìn thấy Hạ Hầu Cảnh vẫn bình an thì rất vui mừng, không chú ý đến chuyện khác, lúc này nghe được lời nhắc nhở của Bạch Phong thì mới nghĩ đến chuyện Tư Nam Tuyết đã mất tích trong lòng vừa chột dạ vừa bài xích, vội vàng rời khỏi vòng tay Hạ Hầu Cảnh, ho khan hai tiếng, không để ý đến ánh mắt mất mát của Hạ Hầu Cảnh, quan tâm hỏi: “A Cảnh, vết thương của người thế nào rồi? Trên người có chỗ nào không ổn không?”

“A Cảnh hẳn rất tốt, cảm ơn vương phi đã quan tâm!” Bạch Nhiễm đứng ở cửa nhìn một lúc, sâu đó chậm rãi bước ra ngoài, đi đến trước mặt Hạ Hầu Cảnh.

Chương 151: Tìm đến Hạ Hầu Cảnh(2)

“Bạch thị thiếp, tại sao ngươi lại ở đây?” Vân Tuyết Phi kinh ngạc, lúc hỏi, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người, nàng có biết đến Bạch Nhiễm, mặc dù là thị thiếp của Tư Nam Tuyết nhưng nam nhân mà nàng ta thích lại là Hạ Hầu Cảnh, chỉ là tại sao nàng ta lại ở đây?

“Là nàng ấy đã cứu ta!” Hạ Hầu Cảnh không muốn nữ tử trước mắt hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Ngày đó ta bị thương rất nặng, là Tiểu Nhiễm đã xuất hiện đúng lúc để cứu ta, mấy hôm nay ta không tiện cử động, nàng ấy vẫn luôn ở lại đây chăm sóc cho ta, làm bạn với ta, ta rất biết ơn nàng ấy!”

“A Cảnh, ngươi đừng nói như vậy, chăm sóc cho người là do ta cam tâm tình nguyện, không cần ngươi phải biết ơn!” Trên mặt và trong mắt Bạch Nhiễm hiện lên vẻ u ám, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại bình thường, cười rộ lên rồi đi tới khoác tay Vân Tuyết Phi, dịu dàng nói: “Vương phi là biểu tẩu của A Cảnh, lại vất vả đường xa đến tay, theo ta vào trong uống bát nước rồi từ từ nói chuyện với A Cảnh!”

“Cả Bạch thị vệ nữa, nhìn ngươi bị thương nặng như vậy, cũng theo ta vào trong xử lý luôn đi!” Bạch Nhiễm dùng giọng điệu của chủ nhà, ôn hòa nói với Vân Tuyết Phi và Bạch Phong: “Các ngươi đi vào trong tâm sự đi, ta đi kiểm chút đồ ăn, vương phi và Bạch thị vệ ở lại đây ăn bữa cơm, nghỉ ngơi cho khỏe rồi hẵng rời đi!”

Vân Tuyết Phi nhíu mày, sao nàng có thể không nghe ra ý tứ trong lời của nữ nhân trước mắt này? Nàng biết Bạch Nhiễm không hy

vọng nàng sẽ quấy rầy cuộc sống của nàng ta và Hạ Hầu Cảnh, nhưng nghĩ đến chuyện nàng Tư Nam Tuyệt xa cách, trong lòng lại nổi lên đau đớn, vì tìm Hạ Hầu Cảnh, Nam Tuyệt đã phải gặp nguy hiểm, bây giờ nàng phải đưa Hạ Hầu Cảnh an toàn trở về, cho thái phi một lời giải thích rõ ràng.

Bạch Nhiễm nửa lôi nửa kéo Vân Tuyết Phi vào trong nhà, sau đó nhiệt tình rót trà nước, cười nói trước mặt hai người, trên mặt không hề lộ ra chút khó chịu nào.

Vân Tuyết Phi nhìn nữ nhân bận rộn trước mặt, sau đó lại nhìn sắc mặt thâm trầm của Hạ Hầu Cảnh, không đầu không đuôi nói một câu: “Nàng ấy thật sự thích ngươi!”

Câu này vừa thốt lên, sắc mặt Hạ Hầu Cảnh lại càng khó coi, hẩn mím chặt môi, không nói tiếng nào, nhưng trong mắt để lộ ra sự chán ghét rõ ràng.

“Bạch thị thiếp là một cô nương tốt, mặc dù đã là thị thiếp của chủ tử, nhưng giữa chủ tử và nàng ấy là trong sạch, Cảnh vương gia nên quý trọng!” Bạch Phong ít nhiều gì cũng nhìn ra Hạ Hầu Cảnh có hứng thú với vương phi của chủ tử hẩn, nhưng hiện giờ chủ tử không ở đây, hẩn là cận vệ bên cạnh vương gia, nhất định phải vì chủ tử mà bảo vệ tốt cho vương phi.

Thoáng nhìn thấy sắc mặt xám đen của Hạ Hầu Cảnh, Bạch Phong thấy còn chưa đủ, lại tiếp tục bồi thêm một câu: “Nữ tử như vậy không nhiều, nếu nàng ấy đã cứu mạng Cảnh vương gia, Cảnh vương gia có thể lấy thân để báo đáp!”

“Ta chỉ coi nàng ấy như muội muội!” Tâm tình tốt đẹp của Hạ Hầu Cảnh đã mất sạch, hẩn không ngờ vừa rồi đã nói rõ ràng với Bạch Nhiễm như vậy mà nàng ta vẫn còn khăng khăng cố chấp.

“Làm gì có muội muội nào ân cần chu đáo như vậy?” Bạch Phong không sợ chết lại thêm một câu nữa, coi như không nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Hạ Hầu Cảnh, hấn tiếp tục nói: “Theo lời của Cảnh vương gia, Bạch cô nương đã chăm sóc cho người nhiều ngày, cô nam quả nữ, nếu như chuyện này bị người ta biết được thì danh dự của Bạch cô nương sẽ bị tổn hại, Cảnh vương gia hẳn tâm nhìn ân nhân cứu mạng của mình vì người mà bị dồn vào hoàn cảnh khốn khó như vậy sao?”

Hạ Hầu Cảnh không ngờ rằng tên thị vệ lúc trước luôn chẳng nói năng gì, vậy mà lúc này lại đứng ra đối đầu hấn, mỗi câu đều chống lại hấn, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta và nàng là trong sạch!”

Tầm mắt của hai người giao nhau giữa không trung, nhìn nhau chăm chăm, không ai chịu nhường ai!

Vân Tuyết Phi khe khẽ thở dài một hơi: “Đừng âm ỉ nữa, bàn chuyện chính đi, thời gian gấp gáp, chúng ta phải nhanh chóng quay về quốc vương phủ!” Nàng nóng lòng muốn nhanh chóng trở về, không biết hiện giờ Tư Nam Tuyết đang ở đâu, có thể trên đường về nàng sẽ gặp được hấn, nghĩ đến khả năng này, nàng lại càng vội vàng muốn trở về!

“Đúng rồi, Nam Tuyết ở đâu?” Hạ Hầu Cảnh đột nhiên ý thức được sự bất thường, theo lý mà nói, dựa vào chút quan hệ huyết thống giữa hấn và Tư Nam Tuyết, nếu hấn mất tích, chắc chắn Tư Nam Tuyết sẽ đích thân đi tìm hấn, hơn nữa còn có người bác thích quan tâm đến mọi chuyện của hấn nữa, ngày xưa lúc hấn vắng mặt, cũng chính Nam Tuyết đã tự dẫn người đi tìm, tại sao bây giờ lại thế này?

Lời nói vừa dứt, vẻ mặt của Vân Tuyết Phi và Bạch Phong đều trầm xuống, cắn chặt khóe môi, không nói câu nào, nhưng sự lo lắng bất

an trên mặt bọn họ đều rơi vào trong mắt Hạ Hầu Cảnh.

“Hắn gặp phải chuyện không may rồi sao?” Hạ Hầu Cảnh ít nhiều đã đoán được, trái tim cũng trở nên nặng trĩu, trong lòng càng tự trách mình.

“Chúng ta vốn cùng nhau đến tìm người, nhưng trên đường gặp phải mai phục, một mình hắn ở lại, che chở cho ta và Bạch Phong đi trước, chỉ là không biết bây giờ thế nào rồi.” Cổ họng Vân Tuyết Phi khô khốc, mỗi từ thốt ra đều khiến trái tim đau nhói lên.

“Nam Tuyệt chắc chắn sẽ không sao!” Trong lòng Hạ Hầu Cảnh cũng không nhìn được lo lắng, theo hiểu biết của hắn về Tư Nam Tuyệt, trừ phi không nắm chắc phần thắng, hắn mới để cho Bạch Phong và Phi Nhi rời đi trước, nhưng trước vẻ mặt đầy đau khổ của Phi Nhi, hắn không cách nào nói ra những lời này.

“Cảnh vương gia, bây giờ chúng ta phải nhanh chóng rời đi, nói không chừng trên đường trở về có thể gặp được chủ tử!” Bạch Phong lập tức lên tiếng đề nghị, hắn thân là cận vệ bên người hộ quốc vương gia, là đội trưởng đội ẩn vệ, lại không bảo vệ tốt cho chủ tử, thật là đáng chết!

Hạ Hầu Cảnh chờ được người trong lòng đến tìm hắn thì đã hết sức thỏa mãn, ít nhất thì trong lòng nàng, hắn vẫn rất quan trọng! Lại nói đến Tư Nam Tuyệt thì cũng là vì tìm hắn mới gặp nguy hiểm, trong lòng hắn cũng băn khoăn, vì vậy liền đồng ý với đề nghị của Bạch Phong.

Vân Tuyết Phi cũng gật đầu tán thành: “Bây giờ vẫn còn sớm, nếu như chúng ta lập tức khởi hành thì đến lúc trời tối là đã có thể đến khu rừng kia rồi!”

Mấy người người nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng đã có quyết định, nhưng lại có một giọng nói đột ngột vang lên: “Thân thể của A Cảnh vẫn còn chưa khỏi hẳn, không thể mạo hiểm đi đường xa như vậy, hôm nay hai vị cũng đã mệt nhọc rồi, vẫn nên ở lại nghỉ ngơi một chút, sáng mai hãy khởi hành rời khỏi đây!”

Chương 152: Nàng là biểu tẩu của ngươi!

Vân Tuyết Phi sừng sốt, ngẩng đầu về phía thanh âm phát ra, thoáng nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Bạch Nhiễm.

“Thân thể ta đã hoàn toàn tốt, hôm nay là có thể khởi hành!” Ánh mắt Hạ Hầu Cảnh hơi hơi buồn bã, không để ý đến Bạch Nhiễm, vẫn cứ chấp nhất.

“Ngươi lúc trước bị thương nghiêm trọng như vậy, thiếu chút nữa chết, lúc này mới bao lâu, làm sao lại tốt nhanh như vậy?” Bạch Nhiễm lập tức phản bác, biểu tình kích động, mang theo hơi hơi khẩn cầu: “A Cảnh, ta biết ngươi không muốn Nam Tuyết ca ca bởi vì ngươi mà xảy ra chuyện, nhưng mà ngươi cũng phải quan tâm đến thân thể của mình, đại phu nói qua ngươi không cần quá mức mệt nhọc.....”

“Thân thể ta như thế nào, ta rõ ràng hơn ngươi!” Hạ Hầu Cảnh nhìn nàng một cái, lạnh giọng đánh gãy lời nói của nàng, ánh mắt kiên định.

“Hả? Phải không?” Trong lòng Bạch Nhiễm giờ phút này thật sự cực kỳ hận, người nam nhân trước mắt thật sự không biết tốt xấu, nàng quan tâm hắn như vậy, một lòng toàn đặt ở trên người hắn, hắn lại không một chút cảm kích, lời nói vẫn lạnh nhạt tổn thương nàng.

Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng chua xót, nhưng làm sao bây giờ? Cho dù hắn đối nàng như vậy, nàng vẫn yêu hắn, cho nên nàng không thể để hắn phá hư thân thể, mệnh hắn là nàng cứu trở về,

không có sự cho phép của nàng, hẳn phải khỏe!

Nghĩ đến đây, hốc mắt nàng đỏ lên, thẳng tắp nhìn chăm chú Hạ Hầu Cảnh, sau đó vài bước đi đến trước mặt hắn, lúc hắn không kịp phản ứng, vươn tay nắm quần áo trước ngực hắn.

Hạ Hầu Cảnh đoán được nàng muốn làm cái gì, biến sắc, hơi thở hơi hơi trầm xuống, lập tức kéo tay nàng ra, hung hăng đẩy nàng ra, ánh mắt mang theo kinh giận, quát lớn nói: “Người điên rồi, trước nơi đông người làm việc thất nghi như thế!”

Bạch Nhiễm không có chuẩn bị, bị phần nộ đẩy, làm cả người nàng mất cân bằng, lao đảo vài bước, ngã về sau.

Thời điểm máu chốt, Vân Tuyết Phi vội vàng đứng lên chạy tới chỗ nàng, duỗi tay túm chặt cánh tay nàng, dùng ra toàn lực kéo nàng lại, mặt khác một bàn tay nâng phía sau lưng Bạch Nhiễm, để nàng đứng vững vàng!

“Bạch Nhiễm, ngươi không sao chứ?” Vân Tuyết Phi quan tâm hỏi, đồng thời oán trách nhìn Hạ Hầu Cảnh liếc mắt một cái, bất mãn nói: “A Cảnh, nàng là quan tâm ngươi, ngươi.....”

Vân Tuyết Phi một câu còn chưa nói xong, thân thể bị chọt đẩy ra, nàng hoang mang chống lại ánh mắt phần hận của Bạch Nhiễm, trong lòng mặc dù có vài phần khó chịu, nhưng mà nhiều ít cũng có thể lý giải ủy khuất trong lòng cô nương, vì thế nàng cũng không truy cứu, lẳng lặng đi trở về vị trí vừa rồi.

“Vân Tuyết Phi, đừng cho là ta sẽ cảm kích ngươi, đây hết thảy đều là ngươi tạo thành, nếu không phải ngươi, ta và A Cảnh là có thể sống hạnh phúc ở chỗ này, ngươi vì cái gì muốn tới nơi này?” Thanh âm Bạch Nhiễm lạnh lùng, phảng phất ngưng một tầng sương, mang

theo chỉ trích và phẫn nộ.

“Bạch Nhiễm, câm mồm, không cho phép người nói chuyện với Phi Nhi như vậy!” Hạ Hầu Cảnh gầm lên thật mạnh, sắc mặt vốn âm trầm càng thêm đen, giống đáy nồi.

“Vì cái gì không thể nói như vậy? Ta vốn dĩ nói là sự thật, nếu không phải nàng, A Cảnh người căn bản sẽ không bị thương, nếu không phải nàng, người A Cảnh người yêu chính là ta, chúng ta là có thể sống hạnh phúc ở chỗ này!” Bạch Nhiễm càng nói càng kích động, thanh âm mang theo nghẹn ngào, vành mắt hồng hồng, nước mắt lớn như hạt đậu không ngừng quay cuồng chảy xuống, nàng vẫn quật cường trừng mắt Vân Tuyết Phi: “Người chính là tai tinh của ta và A Cảnh, vì cái gì không biến mất? Người.....”

“Đủ rồi, người thật quá đáng, Bạch Nhiễm!” Hạ Hầu Cảnh bước nhanh đi đến trước mặt Bạch Nhiễm, duỗi tay túm chặt cổ tay nàng, trong mắt có nồng đậm giận dữ, hấn cảnh cáo nói: “Nếu như người thích nơi này, lưu lại, không ai ngăn cản người!”

Bạch Nhiễm mở to hai mắt, không thể tin tưởng nhìn nam tử thanh hàn, trên tay từng trận cảm giác đau đớn đánh úp lại, rốt cuộc nhịn không được, nước mắt theo gò má chảy xuống, mang theo nghẹn ngào và ủy khuất: “Người biết rõ ta thích người, vì cái gì phải đối với ta như vậy?”

Ủy khuất lên án như vậy, Hạ Hầu Cảnh xem ở trong mắt, trong lòng lửa giận tức khắc dập tắt, có chút bất đắc dĩ: “Tiểu Nhiễm, ta nói rồi, ta chỉ xem người là muội muội, ta và người không có khả năng!”

Tiếng nói vừa dứt, nhìn thấy biểu tình đau đớn của nàng, ý thức được hấn dùng sức quá độ, chung quy vẫn buông tay nàng ra, ánh mắt âm trầm trở lại vị trí cũ ngồi xuống.

“Ngươi và ta không có khả năng, chẳng lẽ cùng nàng khả năng sao?” Lúc này trong lòng Bạch Nhiễm đau đớn không chịu nổi, duỗi tay bất bình chỉ hướng Vân Tuyết Phi, thanh âm mang theo điên cuồng ghen ghét: “Nàng là biểu tấu của ngươi, là nữ nhân biểu ca của ngươi, vĩnh viễn không thể cùng ngươi ở bên nhau, vì cái gì ngươi nhìn không rõ?”

“Trên thế giới này chỉ có ta là yêu ngươi nhất, còn hơn ta yêu chính mình, ngươi rốt cuộc có biết hay không? Vì cái gì ngươi không chịu vì ta lưu lại?” Giọng nói Bạch Nhiễm the thé chất vấn, thanh âm mang theo thống khổ, như hài tử nóng lòng khát vọng được yêu.

Vân Tuyết Phi nhìn đến nơi này, trong lòng nhiều ít có chút chấn động, từ nữ nhân này làm bị thương Ngũ Trà, nàng đối nàng ta không có gì hảo cảm, có thể nói là chán ghét, nhưng giờ phút này thấy nàng rơi lệ đầy mặt khẩn cầu yêu Hạ Hầu Cảnh, trong lòng nàng cũng có cảm giác chát chát, chỉ là.....

“Bạch Nhiễm, ngươi nếu thật sự suy nghĩ cho A Cảnh, không nên ích kỷ muốn hắn lưu lại như vậy!” Vân Tuyết Phi nghiêm túc mở miệng, nhàn nhạt nhìn Bạch Nhiễm, thanh âm trầm tĩnh, không cao không thấp.

“Ích kỷ? Ta theo đuổi hạnh phúc của mình cũng kêu ích kỷ? Vậy ngươi tính cái gì? Có Tư Nam Tuyệt, còn muốn nhò ngó A Cảnh của ta, ngươi là nữ nhân là lợi ong bướm!” Bạch Nhiễm đột nhiên quay đầu, trừng mắt Vân Tuyết Phi, vẻ mặt trầm giận.

Bạch Phong nhẫn nại tính tình, lẳng lặng đứng ở một bên nhìn nửa ngày, giờ phút này rốt cuộc nhịn không được, lập tức rút kiếm trực tiếp để ở trên cổ Bạch Nhiễm, thanh âm lạnh lẽo, mang theo dày đặc hàn ý: “Bạch thị thiếp, trên công nhà ta Vương phi há là người ngươi có

thể tùy ý nhục mạ?”

Trên cổ đột nhiên truyền đến lạnh băng, làm Bạch Nhiễm suy nghĩ lấy lại tinh thần, ánh mắt lóe lóe, nhưng mà rất nhanh, nàng nhẹ nhàng cong khoe miệng, nhìn Vân Tuyết Phi trào phúng nói: “Người thật là làm tốt lắm, quyến rũ A Cảnh không nói, còn quyến rũ một thị vệ vì người xuất đầu như vậy!”

Cho dù tính tình tốt cũng kinh không chịu nổi vũ nhục như vậy, mà Vân Tuyết Phi nhú nhú, sắc mặt một chút lạnh xuống dưới, dòng khí chung quanh nháy mắt rơi chậm lại vài độ, vài người chung quanh đều có thể cảm giác được trên người nàng tản mát ra trầm giận và hàn ý.

Nàng lại lần nữa cất bước, trực tiếp đi đến trước mặt Bạch Nhiễm, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, trong mắt khí thế không thua Bạch Nhiễm, còn có một tia khinh thường: “Thái độ hiện tại của người chính là càn quấy, làm người cực độ chán ghét, đừng nói A Cảnh không yêu người, đổi làm là Bạch Phong, hắn cũng chỉ sẽ ghét bỏ người!”

“Người lần này cứu A Cảnh, ta thực cảm kích, người thích A Cảnh, ta biết, nhưng mà lại không tiếp thu nỗi phượng thức của người!” Vân Tuyết Phi lắc đầu, sắc mặt đen tối nói: “Thân phận A Cảnh là hoàng tử, người nhận thức hắn lâu như vậy, lúc trước tiên hoàng vốn muốn hắn đăng cơ làm đế, cái này người hẳn là biết, Tiêu Thái Hậu vẫn luôn xem hắn là cái đinh trong mắt, Đại Hạ Quốc còn sót lại ba vị hoàng tử, mặt khác hai vị là một mẹ đẻ ra, A Cảnh và bọn họ không thân, mấy năm nay trong tối hắn trải qua quá nhiều lần ám sát độc sát, may mắn sống tới ngày nay là không dễ dàng!”

Nàng đã từng làm chuyện ngu xuẩn như vậy, gây ngốc tin Tiêu Nhị Vũ, tự cho là vì tốt cho Hạ Hầu Cảnh, làm hắn từ bỏ đế vị, từ bỏ dựa

vào, nhiều năm như vậy vẫn luôn sống trong bất an nguy hiểm, cái giá này quá lớn, nàng muốn thời gian chảy ngược, đền bù sai lầm nàng phạm phải!

Nàng có thể sống lại một lần, lại không trở lại quá khứ, cho nên lúc này đây nàng tuyệt đối sẽ không để sự tình tương đồng lại lần nữa tái diễn, nàng phải bảo vệ tốt Hạ Hầu Cảnh!

Bạch Nhiễm nhè nhẹ nắm chặt tay, môi nhếch, gắt gao nhìn Vân Tuyết Phi, giờ phút này lại là một câu nói không nên lời.

“Lần này A Cảnh bị thương, Tiêu Thái Hậu và Nhị hoàng tử thoát không được quan hệ, nếu hấn thật cùng người ẩn cư tại đây, tin tưởng không được mấy ngày yên bình, an toàn của hấn sẽ tiếp tục chịu uy hiếp! Người thích hấn có thể sau khi trở về đường đường chính chính theo đuổi, nhưng mà mang bất mãn tức giận phát tiết trên người khác, người áp đặt ý nguyện ích kỷ lên A Cảnh, đó chính là người sai rồi!”

“Cảm tình vốn là lưỡng tình tương duyệt, người có quyền theo đuổi, hấn cũng có quyền lựa chọn, tựa như người nói, ta đã là thê tử của Tư Nam Tuyết, chưa bao giờ là vấn đề giữa người và hấn, người không có tư cách tới chỉ trích ta, càng không có tư cách yêu cầu hấn nhất định phải thích người!” Hơi thở quanh thân Vân Tuyết Phi bình lại, nhưng đôi con người lại tựa nhiễm một tầng sương tuyết, thanh âm từng câu từng chữ nói: “Vũ nhục chúng ta đồng thời, càng vũ nhục chính người!”

Sắc mặt Bạch Nhiễm thoáng chốc biến đổi, môi lúc đóng lúc mở, lại là một câu cũng nói không nên lời.

Vân Tuyết Phi nghiêng đầu, nhìn chăm chăm Hạ Hầu Cảnh cẩn thận nhìn thoáng qua, trên sắc mặt nhiều một chút nhu hòa, chân thành

nói: “A Cảnh, chúng ta hôm nay ở thêm một buổi tối, ngày mai lên đường đi!”

“Vương phi, chúng ta nói muốn đi tìm Vương gia!” Bạch Phong lập tức phản đối, toàn bộ buổi tối hấn không ngủ, tư máu như dây đàn bò đầy hai mắt, nhưng giờ phút này ánh mắt hấn tranh đến lão đại, trong mắt tràn đầy nồng đậm sầu lo, đồng thời mơ hồ có chút thất vọng ở bên trong.

“Thân thể ta đã sớm tốt, hiện tại cần lo lắng chính là Nam Tuyệt, hấn hiện tại có nguy hiểm, chúng ta phải nhanh tìm được hấn!” Hạ Hầu Cảnh cũng sốt ruột, hấn tuy rằng thích Phi Nhi, nhưng mà Tư Nam Tuyệt rốt cuộc là biểu ca của hấn, vẫn luôn rất chiếu cố hấn, xem hấn như thân nhân huynh đệ, hấn không thể để hấn có việc!

Vân Tuyết Phi sao không biết suy nghĩ lo âu của bọn họ, Tư Nam Tuyệt là phu quân của nàng, nàng càng lo lắng hơn bọn hấn, nhưng hiện tại trở về khẳng định tìm không thấy người, không có manh mối mù quáng đi tìm, chi bằng chờ một buổi tối, có lẽ buổi tối hấn có thể tìm tới!

“Chúng ta ở đây từ từ đi, Nam Tuyệt nói không chừng đã tới trên đường, nếu chúng ta hiện tại đi rồi, hấn tìm không thấy nên làm cái gì bây giờ?” Cảnh môi Vân Tuyết Phi căng lên, trong mắt một mảnh màu ử dột.

“Ta không đồng ý chờ!” Bạch Phong đè nén tức giận, nặng nề nhìn Vân Tuyết Phi, đáy mắt một mảnh màu đen.

“Người vì Cảnh Vương gia có thể lại chờ một buổi tối, ta chờ không được!” Bạch Phong bỗng chốc thu hồi kiếm, cũng không quay đầu lại đẩy cửa đi ra.

Thanh âm leng keng vang lên, đảo mắt người đã không thấy bóng dáng, chỉ để lại từng trận gió lạnh.

Vân Tuyết Phi ngơ ngác nhìn bóng dáng Bạch Phong rời đi, mím môi, chung quy một câu cũng không nói, lẳng lặng trầm mặc đứng ở nơi đó.

Chương 153: Đại kết cục

Bạch Nhiễm nhưng mảy, bỗng nhiên trào phúng cười, mang theo nòng đậm vui sướng khi người gặp họa: “Rốt cuộc có người không nhìn được, Vân Tuyết Phi, người xứng đáng!”

“Câm miệng!” Hạ Hầu Cảnh lạnh giọng cảnh cáo, mặt mày có nòng đậm không vui, rồi sau đó quay đầu lo lắng nhìn phía Vân Tuyết Phi trầm mặc, biết trong lòng nàng không dễ chịu, chuyện này đều bởi vì hấn mà lên, nếu không phải hấn trúng kế bị thương, ngưng lại ở chỗ này, Tư Nam Tuyệt cũng sẽ không bởi vì tìm hấn mà mất tích, Bạch Phong càng sẽ không bởi vì Nam Tuyệt mất tích hiểu lầm Phi Nhi.

Nghĩ đến đây, trong lòng hấn dâng lên nòng đậm tự trách, mím môi, trong lòng lập tức quyết định.

“Phi Nhi, người ở chỗ này chờ, ta hiện tại đi tìm hấn về!” Về mặt Hạ Hầu Cảnh nghiêm túc, ánh mắt kiên định.

Tiếng nói vừa dứt, hấn liền cất bước đi nhanh đến cửa, lúc này Bạch Nhiễm không nhìn được, trực tiếp đuổi tay chặn trước mặt hấn.

“Bạch Phong là bị nữ nhân này bức đi, liên quan gì đến người?” Bạch Nhiễm bất bình trừng mắt nam nhân trước mắt, con người dâng lên lửa giận, thân mình vẫn không nhúc nhích chắn ở phía trước.

“Tránh ra!” Trong lòng Hạ Hầu Cảnh sốt ruột, lạnh giọng thúc giục, nếu không phải suy xét đến nàng đã cứu hấn, hấn thật sự sẽ không chút do dự động thủ với nàng.

“Không cho! Miệng vết thương của ngươi còn chưa hoàn toàn tốt, ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thương cho ta!” Bạch Nhiễm ngẩng đầu, khiêu khích đối diện với nam nhân trước mắt, ánh mắt tràn đầy không chịu thua.

“Ngươi.....”

Hạ Hầu Cảnh đang muốn mở miệng mắng, đột nhiên giọng nữ đánh gãy lời nói của hắn: “Thôi! Tùy hắn đi!”

“Phi Nhi, hắn chỉ là nhất thời tức giận, bây giờ ta đi mang hắn về!” Hạ Hầu Cảnh cũng không tiếp tục nói với nữ nhân khó chơi trước mặt, trực tiếp túm chặt tay nàng, kéo nàng đến một bên, sau đó chạy tới cửa.

“A Cảnh, đừng đi đuổi theo, thuận theo hắn đi!” Vân Tuyết Phi nâng cao thanh âm, gọi Hạ Hầu Cảnh lại, cười khổ nói: “Lưu lại người của hắn cũng lưu không được lòng của hắn, nếu không phải vì đưa ta đi, đêm qua hắn có thể kề vai chiến đấu với Nam Tuyệt!”

Hạ Hầu Cảnh chung quy vẫn thu hồi bước chân, yên lặng xoay người, trầm mặc nửa ngày, mở miệng nói: “Vất vả mấy ngày này, ngươi cũng mệt mỏi, ta mang ngươi đi nghỉ ngơi!”

“Được ~ cảm ơn!” Vân Tuyết Phi gật gật đầu, mỉm cười xả ra một nụ cười, chỉ là ý cười không đến đáy mắt, càng nhiều chỉ là ưu sầu.

Bọn họ một trước một sau đi ra ngoài, đều không liếc mắt nhìn nàng một cái, Bạch Nhiễm không phục, thẳng tắp đuổi tới cửa, dưới ánh mặt trời sáng sớm, bóng dáng kia càng chạy càng xa thân, nam tuấn nữ tú, hài hòa như vậy, Bạch Nhiễm nắm chặt tay, hàm răng tức giận đến cơ hồ muốn cắn nát.

Trong Càn Thanh điện, Hạ Hầu Huyền xoa xoa cái trán mỗi một, từ trên long ý đứng lên, vài bước đi xuống dưới, ánh mắt nặng nề đối diện với Tiêu Hàn: “Nam Tuyệt lại trúng mai phục?”

“Theo thám tử hồi báo, trên đường sau khi Vương gia gặp phải mai phục đã rơi xuống không rõ, Vương phi vốn tính toán sau khi tìm được Cảnh Vương gia liền lập tức khởi hành hồi phủ, chỉ là ngày hôm sau thân thể Cảnh Vương gia không khoẻ, chậm trễ hành trình!” Tiêu Hàn mặc một bộ quần áo màu xanh, thẳng tắp đứng ở nơi đó, lời nói việc làm quy củ thích đáng, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Xem ra bọn họ đã nhện không được!” Khóe miệng Hạ Hầu Huyền khẽ chế giễu, ánh mắt hiện lên ánh sáng phức tạp, có lạnh băng, có bất đắc dĩ, còn có thật sự lo lắng.....

“Lúc này bọn họ đi ra ngoài, theo lý thuyết hết thảy đều chuẩn bị ổn thỏa!” Trong mắt Tiêu Hàn hiện lên một tia tìm tòi nghiên cứu cùng trầm tư, giờ khắc này hẳn người được mùi âm mưu, cảm giác có một lưới lớn đang mở ra, đưa bọn họ tầng tầng lưới nhập trong đó.

Tiêu Hàn sầu lo, Hạ Hầu Huyền tự nhiên cũng là có thể nghĩ đến, mục tiêu những người đó là long ý của hắn, ngôi vị hoàng đế của hắn, nhưng lúc này hắn đều không để bụng, hắn chỉ lo lắng an toàn của Phi Nhi, hắn đã ích kỷ phụ nàng một lần, làm nàng một mình gặp phải chiến trường hung hiểm, một mình bị những người đó làm hại, lúc này hắn không nghĩ lại làm lịch sử tái diễn, chẳng sợ nàng đã không phải là thê tử của hắn, hắn cũng nhất định phải bảo vệ tốt an toàn của nàng!

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn rung mình, từ bên hông kéo xuống lệnh bài cấm vệ mang bên người, đưa cho Tiêu Hàn, lạnh giọng mệnh lệnh: “Người triệu tập một ít nhân mã, đêm khuya hôm nay ở cửa

Bắc chờ ta, ta muốn đích thân đi U Châu!”

Tiêu Hàn ngăn ra, vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Hoàng Thượng, người không thể ra cung, lúc này trong cung cầu người, không có người ở trong cung tọa trấn, những người đó sẽ càng thêm càn rỡ!”

“Cái ngôi vị hoàng đế này ta ngồi lâu rồi, đã chết lặng, nếu bọn họ muốn, thì cho bọn hấn!” Hạ Hầu Huyền lắc đầu, sắc mặt tối, trong mắt càng tràn ngập nặng nề và bi thương: “Dĩ vãng ta không nhìn rõ, cho nên mất đi người quan trọng nhất, lúc này đây ta phải sống vì chính mình, ta muốn đền bù sai lầm mình phạm phải!”

Vẻ mặt như vậy, Tiêu Hàn nhiều ít đoán được có quan hệ với nữ nhân, bọn họ đều là người phạm trần, đều không thoát ly khỏi nhi nữ tình trường, may mắn chính là hấn rất cuộc chờ được Quân Nhi của hấn.

“Ta một mình đi là được, Hoàng Thượng người cứ ngồi thủ hoàng cung, chờ tin tức tốt của ta!” Ánh mắt Tiêu Hàn giật giật, thần sắc kiên quyết, nên là lúc hấn báo ân.

Mày Hạ Hầu Huyền nhíu lại, thẳng tắp xem kỹ nam nhân trước mặt, còn muốn nói cái gì, lại bị Tiêu Hàn giành trước một bước: “Hoàng Thượng, như vậy đoạn thời gian, người khẳng định không thể lập tức thoát thân, trước để ta đi thăm dò tình huống, đến lúc đó bên này Hoàng Thượng an bài thỏa đáng, có thể tùy thời đi hội hợp với ta!”

Thấy trong mắt hấn lan tràn ánh sáng tự tin, lời nói còn lại đều bị chặn ở trong cổ họng Hạ Hầu Huyền, hấn nói đúng, sự tình trong cung hấn an bài tốt, giờ phút này hấn là hoàng đế, bọn họ không dám công khai tới, nếu hấn ra cung, vị trí ở hoàng cung này dễ dàng đổi chủ, đến lúc đó an toàn của Phi Nhi càng thêm không được bảo đảm!

Hạ Hầu Huyền bất đắc dĩ gật gật đầu, duỗi tay vỗ vỗ bả vai Tiêu Hàn, nở rộ một nụ cười cảm kích: “Cám ơn người!”

Thời điểm bóng tối lại một lần bùng xuống, ngọn đèn dầu khắp nơi đốt lên, Vân Tuyết Phi ra khỏi phòng, tìm cái bậc thang ngồi xuống, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn trăng tròn treo ở không trung.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, ánh mắt nàng lóe lên một chút, chung quy vẫn không để ý đến, vẫn không nhúc nhích nhìn không trung.

“Vương phi, thật là có hứng thú, buổi tối lạnh như thế lại ra ngoài ngắm trăng!” Thanh âm trêu tức của Bạch Nhiễm từ sau người vang lên, sau đó tiếng bước chân dừng lại, nàng trực tiếp tìm vị trí bên cạnh, cũng ngồi xuống.

Ban đêm gió lạnh hơn, thổi trúng đầu người hết sức rõ ràng, từ góc độ này của nàng nhìn ra bên ngoài, nguyên bản tiểu viện ở giờ phút này có vẻ vô cùng trống trải quạnh quẽ, giống như tâm tình giờ phút này của nàng, ký ức buổi tối ngày đó không ngừng trở lại, nàng biết lúc ấy Tư Nam Tuyết gặp phải nguy hiểm lúc đẩy nàng ra là vì tốt cho nàng, nhưng giữa phu thê ở chung không nên như vậy, nàng tuy rằng lo lắng cho A Cảnh, lại là càng để ý hắn, nàng hy vọng có thể cùng hoạn nạn với hắn, chính là hắn lại không cho nàng cơ hội nói ra những lời này!

Thấy Vân Tuyết Phi vẫn không nói một lời, căn bản không thèm để ý tồn tại của nàng, Bạch Nhiễm bắt đầu có chút tức giận, nhìn nàng bằng nửa con mắt, nói chuyện mang theo châm chọc: “Nam Tuyết ca ca không ở đây, lúc thiên thời địa lợi như vậy, đáng tiếc A Cảnh nằm trên giường không dậy nổi, chỉ có thể làm người một người độc thủ phòng không!”

“Kỳ thật ta thật ra rất hiếu kì, người rớt cuộc có cái gì tốt? Có thể mê hoặc A Cảnh ta đầu óc choáng váng, còn có thể làm Nam Tuyệt ca ca vì người cả mệnh cũng không cần!” Bạch Nhiễm tự nhiên nói, giọng điệu vẫn bất bình và oán muộn, dưới ánh trăng sắc mặt nàng có chút vận vẹo: “Người căn bản là là một nữ nhân lả lơi ong bướm, thấy một người yêu ái một người, luận mỹ mạo luận tài văn chương, người căn bản kém ta ra, bọn họ thật là mắt mù!”

Nếu không phải nữ nhân này, nàng hiện tại đã cùng Hạ Hầu Cảnh sớm chiều ở chung sống hạnh phúc, sau khi nàng đi vào, chỉ cần nàng nói một câu không dễ nghe, ánh mắt Hạ Hầu Cảnh luôn là chán ghét trừng nàng một cái, cuối cùng một giây đều không muốn lưu lại một ánh mắt, giống như nàng là đồ vật gì không sạch sẽ!

Mấy ngày này trong mắt hắn chỉ có nữ nhân này, chẳng sợ ốm đau trên giường, cũng không quên quan tâm an ủi nàng, hẳn chưa từng đối với nàng ôn nhu như vậy, cái này làm cho nàng không thể không hận?

Mấy ngày này lúc áp lực rớt cuộc tìm được rồi một cái bùng nổ, tâm tính nàng có một loại vui sướng xưa nay chưa từng có, trong mắt nhiêm ngọn lửa cừu hận.

“Như thế nào không nói lời nào? Chột dạ?” Bạch Nhiễm lạnh lùng cười, trong không khí lạnh băng, nàng thanh âm càng thêm âm hàn: “Vân Tuyết Phi, biết không? Từ ánh mắt đầu tiên ta gặp người đã rất ghét người, người càng làm cho người ghê tởm hơn những nữ nhân trong Hộ quốc vương phủ, mặt ngoài một bộ dáng lãnh tình không thèm để ý, sau lưng càng thêm âm hiểm, luôn là dùng bộ dáng vô tội tiêu sái đi mê hoặc nam nhân, giành được đồng tình thương tiếc của nam nhân!”

Nàng càng nói càng kích động, nắm chặt tay, trong mắt cừu hận tràn

đầy, miệng càng như độc tiễn tôi luyện: “Ta tin tưởng ngươi có thể giả trang được nhất thời, không giả trang được một đời, A Cảnh sớm hay muộn sẽ thấy rõ gương mặt thật của ngươi!”

Lúc thanh âm nàng dừng lại, bốn phía im ắng, viện trống rỗng khôi phục an tĩnh giống như chết, dường như nàng chính là một kẻ điên làm bầm làu bầu.

Trong lòng nàng không hề vui vẻ, đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt Vân Tuyết Phi, thanh âm vô cùng tức giận, tựa hồ từ kẽ răng ra: “Đừng tưởng rằng không nói lời nào giả chết, ta không có biện pháp với ngươi!”

Tiếng nói vừa dứt, nàng bỗng chốc đứng lên, đi đến phía trước Vân Tuyết Phi, khước miệng câu ra một nụ cười ngoan độc, tay rũ ở bên người đột nhiên nâng lên, ở không trung làm một độ cung nhanh, mang theo từng trận gió lạnh mạnh mẽ đánh đến Vân Tuyết Phi.

Lúc sắp tới đắc thủ, ánh mắt Vân Tuyết Phi ngưng lại, trong mắt lãnh quang dần dần ngưng tụ, một tay nhanh hơn đột nhiên túm cổ tay nàng, thanh âm lạnh băng cắt qua yên lặng: “Bạch Nhiễm, ta không nói lời nào không đại biểu ta không biết giận, vốn dĩ ta còn có vài phần đồng tình với ngươi, thậm chí kính ý, giờ phút này ta rốt cuộc vô cùng tán thành ánh mắt A Cảnh, ngươi là nữ nhân như vậy, hấn chướng mắt là bình thường, ác độc không nói lí như vậy, thật sự chính là một người đàn bà đánh đá, một kẻ điên, nam nhân nào có thể chịu được ngươi như vậy!”

“Ta đã sớm nói, ta và Hạ Hầu Cảnh căn bản không thể, ta là thê tử Tư Nam Tuyệt, vĩnh viễn đều sẽ không trở thành vấn đề giữa ngươi và hấn, ngươi vì cái gì nhất định phải cắn mãi không bỏ? Ngươi có không nghĩ tới, A Cảnh là người ngươi coi trọng trong lòng, ngươi vũ nhục ta đồng thời, cũng vũ nhục hấn, càng thêm vũ nhục chính

người!” Thanh âm Vân Tuyết Phi lạnh lẽo, mang theo hàn ý khắc chế thật sâu.

Lúc Bạch Nhiễm nghe đến mấy lời nói này, sắc mặt một trận trắng bệch, ánh mắt gắt gao nhìn Vân Tuyết Phi: “Không, ta không có vũ nhục A Cảnh, người nói bậy, ta rõ ràng hận chỉ là người, chỉ có người!”

“Ta vốn dĩ cũng không thích người, người muốn hận ta, ta không sao cả!” Vân Tuyết Phi hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ném tay nàng ra, xoay người tính toán rời đi.

Bạch Nhiễm nhìn bóng dáng đăm nhiên kia, ánh mắt sinh ra phần nộ, từ trong ngực lấy ra chủ thủ riêng chuẩn bị tốt, rút ra chủ thủ kia nháy mắt hàn quang lạnh băng chiếu ra từ hai tròng mắt ác độc của nàng.

Chỉ có nữ nhân này đã chết, nàng mới có thể đi vào trong lòng A Cảnh!

Nghĩ đến đây, trong lòng do dự dần dần biến mất, thay thế chính là kiên định và điên cuồng.....

Vân Tuyết Phi không nhìn phía sau, vẫn luôn đi về phía trước, chính là không đại biểu nàng không chú ý phía sau, kiếp trước nàng bao nhiêu lần đều là liếm máu, tự nhiên có lòng phòng người, đặc biệt là nữ nhân bị ghen ghét và cừu hận làm hôn mê đầu là nguy hiểm nhất.

Lúc dòng khí lạnh băng từ phía sau tới gần, khóe miệng nàng tràn ra một nụ cười lạnh, dưới ánh trăng tay nàng nắm chặt buông ra, bỗng nhiên xoay người, thân mình hơi hơi né qua bên cạnh, tránh công kích phía sau vươn tay nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay Bạch Nhiễm, mặt khác tay lấy cái giống dao ra không chút do dự bổ vào trên cổ tay

mảnh khảnh kia.

Chủ thủ va chạm mặt đất phát ra âm thanh thanh thúy chói tai, ở ban đêm yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

Bạch Nhiễm còn không kịp hô, thân mình bị túm lên, Vân Tuyết Phi ngưng tụ khí lực nơi tay, lúc này không chút lưu tình nào một phách tới ngực nàng, sau đó buông ra tay, khiến bóng dáng giống như đường cong, phịch một tiếng ròi vào trên sàn nhà.

Tức khắc quanh thân truyền đến đau đớn xương cốt bể vỡ, tay Bạch Nhiễm che lại ngực, phần hận nhìn chăm chăm nữ nhân đứng thẳng ở trước mắt, dưới ánh trăng áo trắng mắt đẹp của nàng, giống như tiên tử, rực rỡ đối lập với nàng nhếch nhác, trong lòng khí huyết tức khắc cuộn cuộn, phụt một tiếng, một búng máu phun ra, rơi vào trên phiến đá xanh.

Mày Vân Tuyết Phi hơi hơi nhíu, sau đó nhặt chủ thủ trên mặt đất lên, tinh tế nhìn nhìn, đây là chủ thủ khắc hoa có khắc hồng bảo thạch, rất là tinh tế nhỏ xinh.

“Lớn lên rất xinh đẹp, nhưng tâm tư người đủ ác độc, còn may A Cảnh không thích người!” Vân Tuyết Phi cầm chủ thủ vào vỏ đao, lắc đầu, khinh thường nhìn thoáng qua nữ nhân nằm rạp trên mặt đất: “Lúc này ta không giết người, coi như trả lại một ân người cứu Hạ Hầu Cảnh, nhưng chỉ có lúc này, nếu còn có tiếp theo, đừng trách ta vô tình!”

Trên mặt đất rải rác lá khô bị gió cuốn lên, phát ra âm thanh rào rạt, Vân Tuyết Phi dừng bước chân, quanh thân lộ ra một cỗ lạnh hàn ý lẽo: “Ngày mai tốt nhất đừng cho ta lại nhìn thấy người, người không xứng với A Cảnh!”

“Ha hả ~” Bạch Nhiễm giãy giụa đứng lên, thân mình lung lay, sắc mặt nàng dưới ánh trăng càng thêm trắng bệch, thê lương giọng nữ giống như ma quỷ trong đêm tối: “Người căn bản cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì nói ta như vậy!”

“Ta yêu A Cảnh, yêu mười mấy năm, trước kia trong mắt hấn chỉ có Tiết Phi, ta nhận, chỉ trách ta không gặp được hấn sớm hơn! Ta cam chịu phụ thân an bài, làm thiếp của Tư Nam Tuyệt, chỉ cần không phải Hạ Hầu Cảnh, ta gả cho ai có cái gì khác biệt? Chính là hiện tại Tiết Phi đã chết, vì cái gì ta lại không thể cuộc sống của mình tranh đua một trận?”

Bạch Nhiễm lẩm bẩm nói, thanh âm lộ ra tang thương và bi thương, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nàng nâng đôi mắt lên, cảm xúc kích động mà phẫn hận: “Đều là người, nếu không có người, A Cảnh là có thể dùng ánh mắt ở trên người ta, hấn cũng không phải không có cảm tình với ta, lúc người không tới, chúng ta sống thực hạnh phúc, vì cái gì người phải xuất hiện?”

Thanh âm phẫn nộ kia ở trong ban đêm u tối quanh quẩn thật lâu, xen lẫn với âm thanh lá cây sần sật, càng thêm thê lương lạnh băng.

Chán ghét thì chán ghét, nhưng mà trong lòng Vân Tuyết Phi vẫn có hơi hơi xúc động, ánh mắt lóe lóe, xen lẫn chán ghét đột nhiên tan đi chút, vẫn không quay đầu lại, trầm mặc một lát sau, thờ dài nói: “Mặc kệ người tin hay không, ta tới nơi này chỉ là muốn mang A Cảnh an toàn về nhà, người nếu vì tốt cho hấn, thì không cần ngăn trở, chờ sau khi hết thầy xong xuôi, ta sẽ không xuất hiện ở trước mặt A Cảnh nữa!”

Bạch Nhiễm có chút sững sờ, nhìn cửa chính đã đóng chặt, tay nắm chặt hơi hơi buông ra, nàng chán ghét Vân Tuyết Phi, đây là sự thật, chỉ là nàng ta thật sự sẽ rời khỏi A Cảnh sao?

“Tiểu Nhiễm!”

Một âm thanh quen thuộc dễ nghe đột nhiên ở vang lên sau lưng nàng, làm xáo trộn suy nghĩ của nàng, cả người Bạch Nhiễm run lên, sau đó cắn chặt môi dưới, không dám quay đầu lại nhìn.

Hạ Hầu Cảnh đứng ở trong đêm tối, lẳng lặng nhìn chăm chú bóng dáng quật cường này, trong lòng từ phần nộ vừa rồi chuyển vì bất đắc dĩ và áy náy, hắn vẫn luôn biết nàng thích hắn, nhưng không nghĩ tới cảm tình nàng đối hắn sâu như vậy, ở lúc hắn sa vào trong thống khổ không ra được, cũng có một góc tử như vậy yên lặng vì hắn bị thương.

“Người tới đã bao lâu?” Bạch Nhiễm hít sâu một hơi, bình phục lòng khẩn trương bị thương vừa rồi, sau đó chậm rãi xoay người, khóe miệng tươi cười gượng ép.

“Thực xin lỗi ~” Hạ Hầu Cảnh nhấp nhấp miệng, cúi đầu cuối cùng nói ra ba chữ này.

Trong nháy mắt, thân thể Bạch Nhiễm cứng đờ, hô hấp chợt ngừng lại, bất quá rất nhanh, nàng khôi phục tâm thần, khóe miệng gợi lên một chút tự giễu: “Người quả nhiên đều nghe được, ta còn tưởng rằng người sẽ mắng ta, không nghĩ tới người lại nói ba chữ này với ta!”

Dừng một chút, nàng nhìn hắn thật sâu, trong mắt không đếm hết bị thương, thanh âm cực nhẹ mang theo đau xót người thường không cách nào hiểu được: “Ta tình nguyện người nổi giận với ta, cũng không muốn nghe đến ba chữ này!”

“Hai người chúng ta ở một chỗ trong khoảng thời gian này là những

ngày trong vui sướng nhất cuộc đời ta, người bao dung quan tâm ta, ta thường xuyên suy nghĩ người có phải cũng có chút thích ta hay không, chỉ là không thích nhiều như Tiết Phi mà thôi, ta có thể chờ, tin tưởng thời gian không phụ lòng người, người có một ngày sẽ thích ta, còn thích ta hơn Tiết Phi, nhưng ba chữ này của người thật là châm chọc lớn nhất với ta, nói với ta tự cho là những ngày vui sướng tốt đẹp đó, trên thực tế căn bản là một mình ta tự cho là đúng!” Thanh âm Bạch Nhiễm mang theo một loại yếu ớt, nhưng lại nỗ lực không cho mình rơi lệ.

Hạ Hầu Cảnh rút cuộc nhịn không được, vẫn cất bước đi lên trước giữ tay nàng lại, nhẹ nhàng vỗ, ôm vào nàng trong lòng ngực, hẩn nhắm mắt lại, thanh âm mang theo một cỗ vô lực: “Thực xin lỗi!”

Bạch Nhiễm còn không có phản ứng, dán vào thân thể ấm áp, người hương vị nàng thích, thành thật co rút đau đớn trong lòng kia đột nhiên giảm bớt, nàng rũ tay ở hai bên cũng cẩn thận nâng lên, lại do dự đã lâu, không dám ôm lại, nàng lo lắng đây là một mộng đẹp, nhẹ nhàng đụng vào, sẽ phá thành mảnh nhỏ.

“Tiểu Nhiễm, nếu, nếu người nguyện ý chờ ta.....” Hạ Hầu Cảnh nghĩ, rút cuộc hạ quyết tâm, trong mắt nhiễm một tầng mờ mịt, chỗ sâu trong đáy mắt có sự đau đớn quyết tuyệt: “Thù của mẫu thân không đội trời chung, ta không thể không báo, nếu người nguyện ý chờ ta, chờ hết thủy triều kết thúc, ta sẽ cưới người!”

Thân thể Bạch Nhiễm ngẩn ra, phảng phất không tin lỗi tai mình, hẩn nói cái gì? Hẩn nói muốn cưới nàng!

“Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa!” Thanh âm Bạch Nhiễm lộ ra run rẩy, con người bỗng nhiên trợn to, bên trong có một tia bất an, càng có rất nhiều không thể tin.

“Ta có thể không có biện pháp yêu người, nhưng nếu người nguyện ý chờ ta, sau thù của mẫu thân báo được ta cưới người!” Trong mắt Hạ Hầu Cảnh tràn đầy thống khổ, còn có một chút giải thoát, cả đời này hẳn nhất định không yêu người, như vậy thanh toàn cho nàng đi.

“Nếu người nguyện ý, đời này kiếp này người là thê tử duy nhất của ta, ta sẽ đối tốt với người!” Đây là một lời hứa, một lời thề, một câu hứa cấp tương lai cho mình.....

“Ta nguyện ý!” Bạch Nhiễm không chút do dự trả lời, hốc mắt nóng lên, chuyện này vĩnh viễn không có khả năng xảy ra lại đã xảy ra ở buổi tối tê tâm liệt phế này. Nàng nâng lên đôi tay lên một khắc rồi cuộc gắt gao ôm bên hông hắn, chôn đầu thật sâu nhập ở trong lòng ngực hắn, không nhìn biểu tình trên mặt hắn, đây hết thảy đều là thật sự!

Hạnh phúc tới nhanh như vậy, không chân thật như vậy, nguyên lai ông trời cũng không vứt bỏ nàng!

“Ta không thèm để ý người yêu hay không yêu ta, ta yêu người là được, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh người, ta nguyện ý chờ người!” Bạch Nhiễm nghẹn ngào nói xong ý nghĩ trong lòng, không thể yêu nàng không sao, hắn đã cho nàng lời hứa tốt nhất, nàng có thời gian cả đời có thể bồi ở bên người hắn, như vậy là đủ rồi!

Phòng trong ánh đèn mờ nhạt, chiếu rọi ra khuôn mặt tối tăm không rõ của Vân Tuyết Phi, nàng dựa ở cửa sổ, yên lặng nhìn một đôi ôm nhau trong viện, trong lòng có không muốn, càng có nhiều hơn một loại vui mừng, có lẽ kết quả như vậy là tốt nhất!

Sáng sớm hôm sau, vừa mới mới vừa có sáng lên, âm thanh bên ngoài ầm ỹ, binh khí hỗn loạn cùng tầng tầng tiếng bước chân.

Vân Tuyết Phi xoa xoa đôi mắt, lổ tai giật giật, đột nhiên cả người đều cứng đờ, theo sau vệt vàng mặc quần áo lên, chạy vội đi ra cửa chính, gặp Hạ Hầu Cảnh đón đầu.

Chương 153-2: Đại kết cục (2)

“Có phải bọn họ đuổi đến đây hay không?” Mặt Vân Tuyết Phi hiện lên nôn nóng, trong mắt có mấy phần hoảng loạn, nàng không nghĩ tới bọn họ nhanh như vậy đã tìm đến nơi đây.

Vẻ mặt Hạ Hầu Cảnh ngưng trọng gật gật đầu: “Ta đang muốn tìm người, chúng ta hiện tại đến lập tức rời khỏi nơi này, nhà này có một mật đạo!”

“Được!” Vân Tuyết Phi gật đầu thật mạnh, theo sau nhanh chóng xem kỹ một vòng, thấy phía sau hẳn không có người, nàng vội vàng hỏi: “Bạch Nhiễm đi đâu? Người không kêu nàng?” Nàng tuy rằng có thành kiến với Bạch Nhiễm, nhưng mà nàng cũng rõ, trên thế giới không còn có một nữ nhân yêu Hạ Hầu Cảnh hơn nàng ta, nếu A Cảnh nguyện ý tiếp nhận, nàng cũng hy vọng hẳn hạnh phúc!

“Ta nghe thấy thanh âm liền vội vàng đi tìm nàng, không tìm được, nàng không ở trong phòng!” Hạ Hầu Cảnh lắc đầu, sắc mặt tối đen nói: “Chúng ta cần phải chạy nhanh, lập tức bọn họ có thể đuổi đến đây, chúng ta bảo vệ cũng không được!”

“Tiểu Nhiễm nàng hẳn là có việc đi ra ngoài, những người đó muốn bắt chính là chúng ta, cũng không biết Tiểu Nhiễm ở bên cạnh, nàng sẽ an toàn, chờ sau khi chúng ta an toàn trở lại vương phủ, ta sẽ tìm nàng giải thích!” Hạ Hầu Cảnh quyết định chủ ý, vội vàng kéo Vân Tuyết Phi, chạy tới phương hướng mật đạo kia.

Trong lòng Vân Tuyết Phi tuy rằng cũng có lo lắng, nhưng mà Hạ Hầu Cảnh nói đúng, giờ phút này không phải thời khắc bọn họ do dự,

Tur Nam Tuyệt vì tìm A Cảnh, đã mất tích không rõ, nàng không thể cô phụ một mảnh khổ tâm của Nam Tuyệt.

Ở lúc sắp gần thoát khỏi đại môn, một bóng dáng màu đen lóe ra, ngăn cản phía trước bọn họ.

Hạ Hầu Cảnh trước sừng sốt, khi thấy rõ người phía trước, trong mắt lo lắng tan đi, thanh âm ôn nhuận ấm áp: “Tiểu Nhiễm, nguyên lai người ở chỗ này!” Sau đó không đợi Bạch Nhiễm hồi phục, hấn đi đến lôi kéo Vân Tuyết Phi đi đến bên người Bạch Nhiễm, mặt khác một bàn tay cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Hiện tại không phải thời điểm nói chuyện, chúng ta chạy nhanh rời khỏi nơi này!”

Từ lúc nhìn thấy Bạch Nhiễm ăn mặc hắc y, đột nhiên trong lòng Vân Tuyết Phi có một cỗ mãnh liệt bất an, một đôi con ngươi của nàng gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân mặt không biểu tình, chỉ mong không phải như nàng nghĩ!

Hạ Hầu Cảnh không chờ đến Bạch Nhiễm đáp, trực tiếp trái phải lôi kéo hai nữ nhân, đôi mắt nhìn chăm chăm cửa mật đạo trước mặt, chỉ cần sau khi vào mật đạo, bọn họ sẽ an toàn.

Chính là một khắc hấn cất bước, Bạch Nhiễm vẫn đứng ở tại chỗ bất động, gắt gao nhấp môi, nặng nề nhìn tay nàng cùng hấn nắm chặt, trong mắt hiện lên một tia cảm xúc phức tạp.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta không thể dừng lại, chạy nhanh đi!” Mặt Hạ Hầu Cảnh sốt ruột, quay đầu thúc giục nói: “Mặt khác sau khi thoát khỏi nguy hiểm, ta lại giải thích với người!”

“Chúng ta đi không được!”

Theo lời này rơi xuống, Hạ Hầu Cảnh còn không hiểu ý tứ những lời

này, đột nhiên phía trước một trận phanh vang lên, đại môn phía trước bị đá văng, từ bên trong từng hàng cấm vệ quân nối đuôi nhau vây quanh bọn họ.

“Các người bị vây quanh, ai cũng đi không được!” Tiết Nhân Diệu chấp tay sau lưng ưu nhã bước chân đi ra, khóe miệng ngậm khoái ý, hắn chỉ nhàn nhạt quét nhìn Vân Tuyết Phi một chút, không có chút nào dừng lại, dừng ánh mắt của mình ở trên người Hạ Hầu Cảnh: “Chúng ta lại gặp mặt!”

Hạ Hầu Cảnh ánh mắt hơi hơi nheo lại, nhìn quét chung quanh một vòng, đáy mắt đắm chìm một mảnh màu đen, nắm chặt tay Vân Tuyết Phi, thanh âm âm trầm nói: “Người muốn bắt chính là ta, thả các nàng!”

“Ha hả ~” Tiết Nhân Diệu nhẹ nhàng nở nụ cười, trong mắt hiện lên trào phúng, hắn sửa sửa cổ tay áo, tấm tắc lắc đầu: “Người quả nhiên vẫn giống như trước đây trọng cảm tình, vì muội muội tốt của ta từ bỏ ngôi vị hoàng đế, lần này vì hai nữ nhân này, người cả phản kháng đều từ bỏ, quả nhiên, người là một người không thể thành đại sự!”

“Không cho người nói A Cảnh như vậy!” Vân Tuyết Phi lập tức đứng ra phản bác, nàng vốn dĩ không thân Tiết Nhân Diệu, giờ phút này nghe hắn nói chuyện như vậy càng thêm chán ghét.

Hạ Hầu Cảnh kéo kéo Vân Tuyết Phi, ý bảo nàng đừng nói lời nói, Tiết gia đã sớm không phải Tiết gia trước kia, từ sau khi phụ thân Tiết Phi qua đời, Tiết gia do đại bá Tiết Phi Tiết Nhân Địch chường gia, Tiết Nhân Diệu là trưởng tử của Tiết Nhân Địch, hắn không nghĩ tới Hạ Hầu Thuần lần này bỏ vốn gốc, thế nhưng có thể mời Tiết gia ra tới hỗ trợ.

Mờ ám như vậy Tiết Nhân Diệu xem ở trong mắt, càng thêm khịt mũi coi thường, không rõ phụ thân vì cái gì để hấn tự mình mang binh đến đây, trước mắt vị Cửu hoàng tử giống như chết, căn bản không có chút nào khí thế đế vương!

“Ta vốn đang có một tia do dự, muốn giúp Hạ Hầu Thuần hay không, chính là hiện tại này trong lòng ta một mảnh gương sáng, người tàn nhẫn kém ca ca ngươi, cho nên vĩnh viễn chỉ có thể bị đè ở phía dưới không thể xoay người!” Tiết Nhân Diệu nhẫn nại tính tình nói xong một câu này, nhìn trái phải liếc mắt một cái, mệnh lệnh nói: “Bắt hai vị này lại cho ta!”

Một câu này rất cuộc làm Vân Tuyết Phi bừng tỉnh, nàng bỗng nhiên quay đầu thẳng tắp nhìn Bạch Nhiễm, thanh âm mang theo âm hàn: “Là người bán đứng chúng ta!”

Bạch Nhiễm ném tay Hạ Hầu Cảnh ra, thẳng tắp đi tới bên người Tiết Nhân Diệu, sau đó xoay người cười lạnh: “Hiện tại mới phát hiện không cảm thấy quá muộn?”

Quần áo màu đen tôn lên lông mi lạnh băng, càng thêm xa lạ vô tình, thay đổi quá đột nhiên, Hạ Hầu Cảnh không rõ vì cái gì tối hôm qua nữ tử này cùng hấn ôm nhau, hôm nay biến thành một người khác, hấn mấp má môi, yết hầu khô khốc, vẫn kiên trì hỏi tới: “Tiểu Nhiễm, vì cái gì phải làm như vậy?”

Giọng nói thất vọng, Bạch Nhiễm nghe được, lại không cách nào đổi mặt, quay đầu sang một bên không nhìn hấn, nếu đi tới một bước, nàng đã không thể quay đầu lại!

Vân Tuyết Phi hẳn nộ muốn đi lên xé nát nữ nhân này, nữ nhân điên này thật sự không biết cái gì, có được còn không biết quý trọng, thế nhưng bán đứng A Cảnh hành tung cho Hạ Hầu Thuần, rõ ràng

tối hôm qua tê tâm liệt phế như vậy, đều khiến nàng một phen đồng tình, không nghĩ tới tất cả đều là gạt người!

Nàng lạnh lùng con người thẳng tắp chú ý phía trước, thần sắc kiên quyết: “Chuyện tới hiện giờ, chúng ta liều một lần, tuyệt đối không thể để Hạ Hầu Thuần biến thái kia bắt được!”

Thấy kia hai gã thị vệ lạnh lùng đi tới, trong mắt nàng một tia kiên định, buông lỏng tay Hạ Hầu Cảnh ra, lấy ra chủy thủ tối hôm qua nhặt được, tấn công về phía trước, rất nhanh binh lính phía trước đã ngã xuống vũng máu.

Trong mắt Tiết Nhân Diệu hiện lên một chút ánh sáng lạnh, rút ra bội kiếm của thị vệ bên cạnh, chậm rãi đi lên trước, hợp thể với quần áo cắt may của hắn lại nổi lên chói mắt.

“Công phu tốt!” Trong mắt Tiết Nhân Diệu hiện lên một tia gì đó, không chút để ý cười: “Để cho ta tới tiếp người!”

Trong lòng Vân Tuyết Phi lộp bộp một chút, vội vàng đề chân lên kiếm vút trên mặt đất, trực tiếp vững vàng nắm ở trong tay, trong mắt hiện lên lãnh trầm: “Cầu còn không được!”

Hai người đối diện, mùi thuốc súng nồng đậm tràn ngập ở trong không khí, áp lực nặng nề, thị vệ nội đình đứng đầy chung quanh eo đeo anh thương (giáo), mỗi người yên lặng nghiêm túc và trang trọng.

Vân Tuyết Phi ra tay đầu tiên, đánh vỡ yên lặng người đề áp, binh khí hai người giao nhau âm thanh nặng nề vang vọng khắp trong viện trống trải, hai người không ai muốn nhường, một chiêu đều chiêu trí mạng ngoan độc.

Nhưng mà sau một hồi, Vân Tuyết Phi phát hiện nội lực chậm rãi xói mòn, thân thể đột nhiên sử không còn sức lực, phía trước một kích mạnh mẽ đánh đến, nàng vung kiếm đón nhận, lại lách cách một tiếng, kiếm trên tay bị cường bạo chém rơi xuống đất.

Hạ Hầu Cảnh bên cạnh gắt gao nhìn chăm chú bỗng nhiên cả kinh, chạy nhanh tiến lên, từ dưới kiếm Tiết Nhân Diệu, kéo Vân Tuyết Phi lại, rút ra quạt xếp bên hông chặn một kích sau.

“Luận bàn dừng ở đây, ta đi theo ngươi!” Sắc mặt Hạ Hầu Cảnh bỗng nhiên trầm xuống, từng câu từng chữ nói: “Nàng vô tội, ngươi thả nàng!”

Tiết Nhân Diệu nhìn Vân Tuyết Phi đầy mặt mồ hôi, tự nhiên biết là sao lại thế này, hấn cong môi lên nhẹ nhàng cười, ném kiếm trong tay cho hộ vệ bên cạnh, sau đó ở giữa Hạ Hầu Cảnh và Vân Tuyết Phi xem kỹ một lát, cuối cùng đi đến trước mặt Vân Tuyết Phi hừ khế một tiếng: “Đao pháp tốt! Ai dạy cho ngươi?”

Vân Tuyết Phi ổn định tâm thần, cảm giác vô lực vừa rồi biến mất, thân thể dần dần có sức lực, chỉ là lúc nàng lại lần nữa thử vận công, lại phát hiện công lực mất hết, chẳng lẽ..... Nghĩ đến đây, sắc mặt nàng bỗng chốc trắng, đôi mắt trừng lớn gắt gao nhìn Bạch Nhiễm, hận không thể ở trên người nàng cắm mấy cái lỗ, đáng chết! Nữ nhân này rốt cuộc khi nào hạ được nàng, lại làm nội lực của nàng biến mất, nói như vậy, nàng và Hạ Hầu Cảnh chỉ có bị bắt!

Bạch Nhiễm chột dạ nghiêng đầu qua một bên, không dám nhìn hai người trước mặt, nàng gắt gao cắn môi dưới, không kiên nhẫn thúc giục nói: “Tiết công tử còn chờ cái gì? Mau chóng đưa hai người kia đến trước mặt Thuần vương tranh công mới phải, không cần nói lời vô dụng với bọn họ!”

Thấy Vân Tuyết Phi không thèm để ý tới, trong mắt Tiết Nhân Diệu hiện lên một chút không vui, nhưng mà rất nhanh biến mất, hấn ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói: “Trời hai người này lại mang trở về cho ta!”

Biết rõ lấy trứng chọi đá không được chỗ tốt, Vân Tuyết Phi chỉ có thể tức giận bất bình, lại cũng là không thể làm gì, sai khi bị trời, nàng cuối cùng dừng lại bước chân nhìn thoáng qua Bạch Nhiễm: “Người căn bản không biết như thế nào là yêu một người, người như người không xứng đáng được yêu, bởi vì người nhất định cô độc sống quãng đời còn lại!”

Bạch Nhiễm rũ mắt, đầu hạ một tầng bóng tối, môi run run, lại chung quy không có phản bác.

Tin tức Vân Tuyết Phi bị bắt trước tiên truyền tới trong hoàng cung, vào lúc ban đêm sau khi Hạ Hầu Huyền định ra một phần chiếu thư, vội vàng vàng ra hoàng cung, lại không biết này vừa đi, tiêu Thái Hậu lập tức phái người gác cửa thành, chờ Hạ Hầu Huyền vừa đi ra khỏi kinh thành, đề phòng toàn thành, đóng cửa đại môn lui tới với bên ngoài, toàn bộ hoàng cung ở trạng thái đóng kín.

Bốn phía Hoàng cung lẳng lặng, tràn ngập một cỗ áp lực khẩn trương bầu không khí, nơi nơi đều đứng đầy cấm vệ quân, gác ở các trạm kiểm soát, vẻ mặt nghiêm túc lạnh nhạt.

Lữ Lệ Hoa đã không biết là bao nhiêu lần tuần tra phía ngoài, nhưng những người đó giống như người đá, vẫn không nhúc nhích, như vậy các nàng cũng chỉ có thể vây ở chỗ này.

“Lệ Hoa, tiết kiệm sức lực, đừng đi nữa, đầu ta đã đều có chút choáng váng!” Lê Họa kéo bụng mập mạp ngồi ở một bên, lẳng lặng thêu yếm hài tử, vẻ mặt từ ái.

Vẻ mặt Lữ Lệ Hoa nóng nảy, muốn phản bác cái gì, chung quy vẫn bất đắc dĩ lại thêm vô lực, thở dài một hơi, nàng trực tiếp tìm vị trí ngồi xuống: “Người cũng đủ bình tĩnh, chẳng lẽ không một chút lo lắng sao? Hiện tại Hoàng Thượng không ở trong cung, cầm quyền chính là Thái Hậu, ta dùng bạc dò ra chút tin tức, nghe nói Hoàng Thượng vừa ra kinh thành, Thái Hậu đã trực tiếp mệnh lệnh thị vệ đóng kín cửa thành, chỉ sợ Hoàng Thượng muốn trở về sẽ rất khó khăn!”

“Biết tin tức thì như thế nào? Hai người chúng ta đều vây ở nơi này ra không được, hà tất tự tìm phiền não? Hoàng Thượng nóng lòng ra cung chỉ sợ là đã sớm suy xét tới điểm này, nhưng hắn vẫn đi ra ngoài, chứng minh nữ nhân kia càng quan trọng hơn ngôi vị hoàng đế, càng quan trọng hơn chúng ta, hắn căn bản không cần chúng ta quan tâm!” Lê Họa tự nhiên tự ngữi quần áo hài tử, đối với nàng mà nói, tất cả sự tình hiện tại đều kém hài tử của nàng.

“Vẫn là tiết kiệm sức lực đi, nơi này ăn ngon uống tốt, không có gì không tốt, người ta không phải theo đuổi ăn được mặc tốt chơi vui sao? Ăn uống mặc không lo, chúng ta đã vui vẻ, sống tốt là được!” Lê Họa vừa vội vàng làm việc trong tay vừa nói.

“Người cũng không lo lắng cho Huyền ca ca sao?” Lữ Lệ Hoa không tán đồng nhíu mày, trong lòng ẩn ẩn có chút tức giận, nàng tuy rằng thích vinh hoa phú quý, nhưng mà cũng biết ai đối tốt với nàng, mấy ngày nay tới giờ nàng suy nghĩ rất nhiều, từng thương tổn từng đau đớn..... Hồi tưởng đoạn ký ức này, vẫn là hắn đối với nàng tốt nhất, hắn không cho nàng tình yêu, lại cho nàng sủng ái và cuộc sống vô ưu vô lự, đây là nam nhân rất nhiều nữ nhân trong xã hội tha thiết ước mơ, nàng có được, cũng biết đủ.

“Ta biết người vẫn luôn khinh thường ta, ta không đọc quá nhiều

sách, nhưng mà cũng biết lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, hẳn là người tốt, nếu ta theo hẳn, cho dù hẳn không yêu ta, ta cũng không hy vọng hẳn xảy ra chuyện, hơn nữa.....” Về mặt Lữ Lệ Hoa nghiêm túc, mắt đầy sầu lo nhìn liếc mắt bụng Lê Họa một cái, tiếp tục nói: “Trong bụng người là hài tử của Huyền ca ca, Thái Hậu nếu cả nhi tử thân sinh cũng có thể vứt bỏ, vậy tôn tử trong bụng người nàng chỉ sợ.....”

Lữ Lệ Hoa cuối cùng vẫn ngậm miệng lại, không có tiếp tục nói, nhờ cở tận gốc đạo lý này trong lòng nàng và nàng ấy đều hiểu, chỉ là lừa mình dối người, không muốn làm rõ.

Lê Họa niết chằm tay run, chằm nhỏ rơi xuống đất, lời nói này của Lữ Lệ Hoa chọc trúng lo lắng chỗ sâu đáy lòng nàng, không sai, thời điểm nàng trước kia vẫn là Lê Gia tiểu thư, đã nghe Tiêu Thái Hậu thiên vị chính là Nhị hoàng tử, nguyên bản nàng vẫn bán tín bán nghi, rốt cuộc hổ dữ không ăn thịt con, Thất hoàng tử dù sao cũng là thân sinh của nàng, chính là hành động mấy ngày nay của Thái Hậu thật sự làm nàng minh bạch, thân sinh cũng phân có yêu thích và không thích, Thái Hậu không thích Cửu hoàng tử, cho nên hao hết tâm lực muốn diệt trừ hẳn, nàng thích chính là Nhị hoàng tử, nếu nàng đoán rằng không sai, không được bao lâu, nàng sẽ nâng đỡ Nhị hoàng tử đăng cơ!

Nghĩ đến hài tử trong bụng nàng, mày nàng nhăn lại, rất sớm trước kia nàng đã không có thân nhân, nàng chán ghét loại cảm giác cô đơn một người, trong bụng chính là chỗ dựa duy nhất của nàng, nàng nhất định không thể để hẳn có việc!

Lữ Lệ Hoa tự nhiên nhìn ra được mình nói nhiều ít cũng có chút tác dụng, nàng nói tiếp: “Tuy rằng biết Hoàng Thượng không yêu chúng ta, nhưng mà hẳn rốt cuộc đối chúng ta rất tốt, nhiều lần phát vài lần tính tình, không thật sự xúc phạm tới chúng ta, trong bụng người là

con nổi dõn duy nhất của hần, tuyệt đối không thể để hần có việc!”

“Người không phải vẫn luôn rất chán ghét ta sao?” Lê Họa xiết chặt đờ thuê trong tay, một đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân đối diện nữ nhân, thanh âm mang theo một tia hoài nghi: “Ta có hài tử của Hạ Hầu Huyền, người chẳng lẽ không ghen ghét không oán hận sao? Rõ ràng là người đứng ở bên người hần phía trước ta!”

Lông mi thật dài của Lữ Lệ Hoa khẽ run một chút, duỗi tay xiết chặt chén trà trong tay, cong cong khóe miệng, giọng điệu ôn hòa nói: “Có lẽ lúc trước ta ác độc nghĩ tới, ta không có người cũng đừng nghĩ được, nhưng mấy ngày nay ta thấy Huyền ca ca hao hết tâm lực lấy lòng Vân Tuyết Phi, lần đầu tiên thấy hần phát ra nụ cười từ nội tâm, ta dần dần minh bạch, không có ai đúng ai sai, chỉ có yêu và không yêu, đơn giản như vậy!”

Nàng ngẩng đầu nhìn Lê Họa, khóe miệng hơi hơi có chút khổ ý và cay chát: “Ta cũng nghĩ thông suốt, người cũng không dễ dàng, chúng ta xem như đồng mệnh tương liên, làm sao đau khổ đi khó xử đối phương?”

“Người tính toán làm như thế nào?” Lê Họa trầm mặc hồi lâu, thấp giọng hỏi nói.

Lữ Lệ Hoa hơi hơi có chút kinh ngạc, chờ phản ứng, biết nàng lựa chọn tin mình, trong lòng cao hứng rất nhiều, cảnh giác nhìn chung quanh một vòng, sau đó đứng lên đi đến trước mặt Lê Họa khom người xuống, dựa vào bên tai nàng thấp thấp thì thầm vài câu, Lê Họa từ nghi ngờ đến kinh ngạc, lại lựa chọn, trên mặt hiện lên vẻ mặt khác nhau, vẫn là cảm thấy vì hài tử, biện pháp này đáng giá thử một lần.

“Nếu người đồng ý, ta hiện tại liền đi an bài!” Lữ Lệ Hoa gấp không

chờ nổi lại lần nữa dò hỏi, trong mắt có nghiêm túc.

Lê Họa nhẹ nhàng xoa xoa bụng, trong mắt hiện lên một mảnh mông lung, nhiều năm trước nàng một người tham sống sợ chết, hiện tại nàng không nghĩ lại mềm yếu tiếp, vì hài tử nàng cần phải kiên cường, nghĩ đến chỗ này, trong mắt nàng hiện lên kiên quyết, cảm giác gật gật đầu: “Cám ơn người ~”

“Chúng ta cũng coi như là có duyên, cám ơn thì không cần, chờ sau hài tử sinh ra, ta phải làm mẹ nuôi của hài tử!” Lữ Lệ Hoa nhìn Lê Họa nghịch ngợm chớp chớp mắt, trên mặt không xao động nổi lên một chút ôn nhu.

Lê Họa ngẩng đầu, ngờ ngác nhìn nữ tử trước mắt cười đến vẻ mặt nhu hòa, nàng trước nay khinh thường nàng ấy, thậm chí ở chung với nàng ấy một lát cũng khó có thể tiếp thu, giờ phút này nhìn nụ cười sáng lạn như vậy, nàng có chút hoảng hốt.

Lần đầu tiên trông thấy Lữ Lệ Hoa tươi cười chân thật, cũng là cuối cùng một lần, ánh mắt nàng thật sâu nhìn chăm chú bụng nàng nhô lên, trong mắt có không rục rở như vậy, đó là một cảm tình còn sâu lắng hơn tình thương của mẹ, chỉ là thâm thù sau lưng nàng còn không kịp miệt mài theo đuổi, cho đến rất nhiều năm sau nàng mới hiểu rõ, đó là một loại dứt khoát là quyết tuyệt, một loại trả giá không hối hận.....

Ban đêm mùa thu đến đặc biệt sớm, sắc trời tối sầm, nhiệt độ không khí giảm xuống cực nhanh, có một loại đến lạnh đến tận xương, toàn bộ Đô thành bịt kín một loại tang thương.

Sau khi từ trong hoàng cung ra, Hạ Hầu Huyền đã mang theo ba mươi hộ vệ tinh nhuệ chạy gấp đến ngoài thành, sau khi hấn ra khỏi cửa thành, quay đầu cuối cùng liếc mắt nhìn lên kinh thành trong

đêm tối, trong uy nghiêm lộ ra lạnh băng, đây là nơi hấn tìm hơn phân nửa đời tranh đoạt, nhưng lại không phải thứ hấn muốn nhất, sinh mệnh vô thường, hiện nay hấn phải làm việc muốn làm nhất, không để quãng đời còn lại của mình lưu lại tiếc nuối!

Nghĩ đến đây, hấn nắm chặt dây cương, vó ngựa nổi lên bốn phía, giơ lên tầng tầng tro bụi, đi tới nơi trong lòng hấn muốn.

Năm dặm sườn núi, đây là con đường đến U Châu nhất định phải đi qua, trải qua mấy ngày này tìm hiểu, Tiêu Hàn rốt cuộc có chút manh mối, xa xa trông thấy bụi đất bay đầy, hấn vội vàng thúc ngựa đi lên đón.

“Hoàng Thượng, người đã đến rồi!” Tiêu Hàn nắm chặt dây cương, ngừng ở đối diện Hạ Hầu Huyền, cung kính thăm hỏi.

Hạ Hầu Huyền liếc mắt nhìn Tiêu Hàn một cái, sắc mặt lạnh băng nghiêm túc có chút hòa hoãn, thấp giọng nói: “Tình huống như thế nào?”

“Thám tử tới báo, Cảnh Vương gia và Hộ quốc vương phi đã bị bắt!” Tiêu Hàn kỹ càng tỉ mỉ hội báo tin tức thu thập được, trong mắt có suy tính và suy nghĩ.

Động tác của Nhị ca hấn thật nhanh! Trong mắt Hạ Hầu Huyền hiện lên một chút mỉa mai, có cả lo lắng: “Để cho bọn họ tiếp tục giám thị, không cần hành động thiếu suy nghĩ, để tránh rút dây động rừng!”

Tiêu Hàn gật gù đầu, trong mắt có một tia lo lắng: “Nhị hoàng tử lần này mời được Tiết gia hỗ trợ, dẫn đầu chính là trưởng tử của Tiết Nhân Địch Tiết Nhân Diệu, sợ là chúng ta sẽ có một hồi khổ chiến!”

Hạ Hầu Huyền biến sắc, ánh mắt tối sầm lại, đã không có thình

dương tiêu sái ngày xưa, hôm nay càng lộ vẻ trầm trọng! Tiết Nhân Địch giỏi, hẳn đã biết lão cáo già căn bản không cam lòng lánh đời, không nghĩ tới lại cấu kết cùng Hạ Hầu Thuần!

“Chúng ta có thể khởi hành, trước khi Tiết Nhân Diệu tới đi lên kinh thành, chặn đứng hẳn cứu A Cảnh và Hộ quốc vương phi!” Hạ Hầu Huyền nhìn đêm tối mờ mịt, nhíu mày, thần sắc nghiêm túc, kiên định nói: “Hạ Hầu Thuần muốn đăng cơ, thế lực trong cung còn cần điều hòa, thừa dịp trong khoảng thời gian này, chúng ta mau chóng cứu A Cảnh và Hộ quốc vương phi, đồng thời phái ra một đội nhân mã mau chóng tìm được Tư Nam Tuyệt!”

Hạ Hầu Huyền dứt lời, không muốn nhiều lời, nắm chặt dây cương, hung hăng kẹp vào bụng ngực, tuấn mã như mũi tên, nhanh chóng chạy như bay đi ra ngoài.....

Từng hàng cảnh vật bay nhanh lui về phía sau, trong đêm đen tràn ra lạnh lẽo nhẹ nhẹ, Hạ Hầu Huyền lấy tốc độ cực nhanh chạy như điên tới một phương hướng.

“Nghe nói nương tử người mang thai?” Tốc độ dưới thân Hạ Hầu Huyền không chút nào giảm, ánh mắt từ từ nhìn phía trước.

Tiêu Hàn song song thúc mã đi phía trước, gió mạnh vù vù, hẳn vẫn nghe rõ Hạ Hầu Huyền nói, nghĩ đến Quân Nhi trong nhà chờ đợi hẳn về nhà, khóe miệng hẳn không kiềm chế được gợi lên một chút nhu tình.

Không nghe thấy trả lời, Hạ Hầu Huyền quay đầu liếc mắt nhìn hẳn, tràn đầy hạnh phúc kia làm mắt hẳn đau đớn, hẳn quay đầu lại, trong lòng có tầng tầng bi thương.

“Cố gắng quý trọng hạnh phú hiện có, chờ sau khi lần này an toàn

trở về, người từ quan cùng thê nhi trở về sống những ngày nhàn vân dã hạc, không cần lưu tại trên triều đình!” Hạ Hầu Huyền kéo kéo khóe miệng, thanh âm trong sáng hồn hậu chậm rãi nói ra, có một tia sâu đậm chìm trong đau xót.

Tiêu Hàn nhiều ít nghe qua sự tình của Hạ Hầu Huyền và Tiết Phi, biết hẳn có cảm mà phát, hẳn vì Hạ Hầu Huyền tiếc hận, đồng thời, hẳn cũng phi thường may mắn mình rốt cuộc chờ được.

Chương 153-3: Đại kết cục (3)

“Thực xin lỗi, Hoàng Thượng, lần này là kế hoạch của ta sai lầm!” Trong lòng Tiêu Hàn tự trách, không nghĩ tới trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ còn chưa chân chính giao thủ với Tiết Nhân Diệu cũng đã tổn thất gần một nửa binh lực. Lúc trước hắn xuất phát kế hoạch vẫn tốt, con đường này kỳ thật cũng không phải trực tiếp đi đến U Châu, hắn vì tránh đi tai mắt riêng lập ra một lộ tuyến quanh co, nghĩ tới Từ Châu trước, lại đi đường thủy, trực tiếp xuyên qua từ hẻm núi Bạch Vân, như vậy đường đi căn bản là không ai biết đến, sao lại vừa vạ trúng mai phục của địch nhân? diendanlequuydon

“Ai đều có lúc thất bại, nếu là cảm thấy có lỗi với những tướng sĩ đó, phải tiến về phía trước, cần phải cứu A Cảnh và Tuyết Ohi!” Hạ Hầu Huyền không trách cứ Tiêu Hàn, đối với hắn mà nói, Tiêu Hàn không chỉ có là thuộc hạ của hắn, càng là bằng hữu của hắn, mấy năm nay bằng hữu bên người hắn ít lại càng ít, có thể có một người thật tình đối đãi với hắn đã thực không dễ dàng, con đường đế vương nhất định là cô đơn!

Tiêu Hàn gật đầu thật mạnh, vành mắt có chút ửng đỏ, nắm chặt dây cương, ánh mắt nhẹ nhẹ nhìn chằm chằm phía trước.

Con đường trước mặt càng ngày càng rộng mở, tốc độ mọi người càng lúc càng nhanh, cây cối lui về phía sau, bọn họ rốt cuộc thấy lối ra khỏi rừng rậm, nguyên bản cho rằng sau mưa gió thấy cầu vồng, nhưng khi một khắc bọn họ chạy ra rừng rậm kia, ánh lửa tận trời, nghênh đón bọn họ chính là tầng tầng cung tiễn lạnh băng.

Hạ Hầu Thuần vững vàng ngồi trên Thiên Lý Mã đỏ thẫm, ánh mắt

âm lịch nhìn chăm chăm giao lộ, chờ lúc thấy bóng dáng Hạ Hầu Huyền, hấn nhắc tay vung lên, tên bắn lén như mưa to thổi quét qua, cũng may Hạ Hầu Huyền và Tiêu Hàn trải qua một lần phục kích vừa rồi, tinh thần có thể bảo trì cảnh giác, nhanh chóng rút ra bảo kiếm ngăn cản.

“Đại ca, không cần bắn tên, Tiêu Hàn còn ở nơi đó, đều dừng lại!” Tần Hương Quân nghiêng ngả lão đảo chạy tới, trước mắt hoảng loạn, sốt ruột tìm tòi bóng dáng Tiêu Hàn.

Chờ lúc nhìn thấy bóng người quen thuộc, hô hấp nàng có trong nháy mắt chợt ngừng lại, vô số tên bắn lén bay qua bên người hấn, rất nhiều lần thiếu chút nữa trực tiếp cắm vào thân thể hấn, trái tim nàng đập không ngừng, đẩy nha hoàn đỡ, vội vàng chạy đến trước ngựa Hạ Hầu Thuần quỳ xuống, vội vàng khẩn cầu nói: “Đại ca, hấn là phụ thân hài tử trong bụng hài tử, là muội phu của người, cầu người buông tha cho Tiêu Hàn!”

Hạ Hầu Thuần cúi đầu nhìn kỹ người gọi là thân muội tử, ánh mắt thâm thúy, lưu động làm người xem không hiểu, một lát sau, hấn phát tay ngừng công kích, thanh âm lạnh lùng nói: “Tiêu Hàn, ta thấy người là một nhân tài, cho người một cơ hội, nếu người nguyện ý đầu hàng ta, thay ta giết Hạ Hầu Huyền, ta giữ người một mạng, cho người vinh hoa phú quý!”

Được đến một lát thờ dốc, Hạ Hầu Huyền mới có cơ hội nghiêm túc nhìn người hấn gọi là Nhị ca, quá gấp? Hấn biết Nhị ca mơ ước ngôi vị hoàng đế, nhưng không nghĩ tới hấn tâm tàn nhẫn như vậy, lại không tiếc bắn chết thủ túc để đạt mục đích, hấn thậm chí không dám tưởng phía sau, có phải mẫu hậu ngầm đồng ý hay không? Tưởng tượng đến đây chính là đau đến tê tâm liệt phế, giống nhau bị toàn thế giới vứt bỏ!

“Muốn giết cứ giết, Tiêu Hàn không sợ, càng khinh thường làm bạn với kẻ loạn thần tặc tử như ngươi!” Tiêu Hàn trực tiếp lạnh lùng cự tuyệt, thanh âm lộ ra trầm giận và hàn khí.

“Phải không?” Hạ Hầu Thuần chuyển động nhẫn ngọc trong tay, sau đó lắc đầu tiếc hận nói với nữ nhân dưới thân: “Quân muội, đừng nói đại ca không quan tâm ngươi, chỉ là hắn không biết tốt xấu, vì nghiệp lớn của phụ thân, ngươi thà tàn nhẫn, ngày sau ta tìm cho ngươi phu quân tốt hơn!”

Tiêu Hàn lúc này mới chú ý tới bóng dáng nữ nhân quen thuộc quỳ trên mặt đất, tức khắc một loại dự cảm không tốt ập vào trong lòng, hắn nắm chặt dây cương, khắc chế mình không run rẩy, trong mắt nảy lên sợ hãi và tức giận: “Hạ Hầu Thuần, ngươi là tiểu nhân đê tiện, lập tức cho ta thả Quân Nhi!”

Thân mình Tần Hương Quân ngẩn ra, trong mắt một mảnh tro tàn, tràn đầy tuyệt vọng, lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, sự tình phát triển đến này một bước, nàng nên làm thế nào cho phải?

Nên tới luôn muốn tới, Tần Hương Quân nhấp nhấp miệng, trong đầu trừ bỏ sợ hãi đối mặt với chuyện sắp đến, không tìm được cái khác.

Nàng đứng lên, chậm rãi xoay người, ánh mắt mang theo một loại khẩn cầu, biết rõ tính của hắn, biết rõ hắn không có khả năng phản bội chủ tử của hắn, nhưng nàng vẫn muốn thử một lần.

“Tiêu Hàn, Quân Nhi cầu chàng, hiện tại đại cục đã định, lại giãy giụa chỉ là phí công, vì ta, vì hài tử trong bụng ta, chàng thỏa hiệp một lần, quy thuận đi!” Ánh mắt Tần Hương Quân sâu kín gắt gao khóa ở trên người nam nhân phía trước, thanh âm mang theo một tia khế run.

“Quân Nhi, đừng lo lắng, ta hiện tại liền qua đi cứu nàng!” Tiêu Hàn

không cụ thể suy xét ý tứ trong lời nói của Tần Hương Quân, đại thể cho rằng nàng là bị buộc mới có thể nói ra lời này.

Hạ Hầu Huyền rất cuộc ý thức được không thích hợp, vội vàng ngăn cản bước chân Tiêu Hàn, cảnh cáo nhắc nhở nói: “Không cần hành động thiếu suy nghĩ, trước nhìn xem tình huống!”

Lúc này Hạ Hầu Thuần lại lần nữa như sóng mây dụ dỗ nói: “Xem phân thượng Tần Hương Quân cung cấp tình báo cho ta, ta cấp người cơ hội, Tiêu Hàn, chỉ cần người hiện tại quy thuận ta, đủ loại trước kia ta đều có thể không so đo, chờ sau khi ta đăng cơ, cho người thăng quan đến nhất phẩm, cho một nhà ba người các người đoàn đoàn viên viên sinh hoạt!”

Khuôn mặt Tiêu Hàn vốn khấn trương dưới một liều thuốc mạnh của Hạ Hầu Thuần, trong mắt tràn đầy không thể tin, trong lòng hấn dâng lên sợ hãi và áy náy, không dám quay đầu nhìn phía những ánh mắt người oán trách trách cứ, đúng vậy! Con đường này bí mật như vậy, làm sao vừa vịn bị ôm cây đợi thỏ? Nguyên lai, nguyên lai người hấn thân mật nhất tin tưởng nhất thế nhưng là gian tế, hấn có lỗi với huynh đệ đã chết! diendandlequuydon

“Tần Hương Quân, người vì cái gì phải làm như vậy?” Tiêu Hàn phần nộ cực kỳ, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng càng bị phản bội to lớn bao phủ, tội ác nặng nề ép tới hấn thở không nổi.

Giờ phút này trong lòng Tần Hương Quân cũng không chịu nổi, hấn đợi nàng mười mấy năm, nàng vì thân nhân bán đứng hấn, làm hấn lâm vào cảnh giới bất nhân bất nghĩa.

“Tiêu Hàn, ta không nghĩ, ta không có biện pháp phản bội phụ thân ta.....” Mặt Tần Hương Quân đầy áy náy, đè nén không được đau lòng, nàng biết bắt đầu từ giờ khắc này, nàng và hấn hoàn toàn xong

rồi!

“Ha ha ha.....” Tơ máu trong mắt Tiêu Hàn lan tràn, bi thống to lớn quấn quanh hắn, làm hắn toàn thor ra khí, không thể cứu rỗi, hắn quay đầu cẩn thận nhìn đồng bọn chung quanh dùng xa lạ ánh mắt đánh giá hắn, cuối và nhìn phía trước Hạ Hầu Huyền ánh mắt hàn băng, hắn giật giật môi, lại không cách nào giải thích, hắn chính là đầu sỏ gây tội hại chết các huynh đệ.

Cầm bảo kiếm bên hông, như trên chiến trường, hắn đã không còn lựa chọn.

“Thực xin lỗi!” Thanh âm hắn tối tăm, áp chế đau đớn cực đại, thật sâu nhìn huynh đệ chung quanh, mang theo tự trách và xin lỗi.

Mọi người ở phía sau còn không kịp phản ứng, ánh mắt hắn phát lạnh, đá đá bụng ngựa, lấy tốc độ cực kỳ nhanh chạy đến Hạ Hầu Thuần, thanh âm ngưng lại một tầng sương lạnh: “Hạ Hầu Thuần, nạp mệnh!”

“Không cần, Tiêu Hàn!” Tần Hương Quân hoảng sợ nhìn nam nhân đơn thương độc mã, không màng tất cả tấn công bên này, có lẽ nàng thật sự làm sai.

Hạ Hầu Thuần lạnh lùng cười, trong lòng thầm mắng một câu: Không biết tốt xấu!

Đây là một kết cục ai cũng không nghĩ tới, cuối và Tần Hương Quân trơ mắt nhìn nam nhân mình yêu nhất bị loạn đao chém chết, máu tươi ầm ập đầy mặt nàng, máu tươi nhuộm đầu thành một huyết cầu, chảy xuống ở bên chân nàng, cặp kia mắt trước sau mang theo đau đớn, như thế nào cũng không khép được!

Lúc ban đầu trăm người tới, đến cuối và còn sót lại dưới mười người, hy sinh quá mức lớn như vậy! Hạ Hầu Huyền nhìn lên không trung, trong lòng có trống trợn cô đơn, Tiêu Hàn chết cuối và ở hẳn trong lòng khắc lên dấu vết vĩnh viễn không cách nào phai nhạt, đây hết thảy đều sở gây tội kỳ thật chỉ là hắn, nếu lúc trước hắn không đoạt ngôi vị hoàng đế của A Cảnh, mẫu hậu của hắn vốn không có kiêu ngạo tư bản, Hạ Hầu Thuần vĩnh viễn chỉ có thể là một Vương gia không quyền không thế, là hắn lần lượt dung túng, lần lượt nhường nhịn tạo thành kết quả hôm nay!

Tuy rằng không như nguyện giết Hạ Hầu Huyền, nhưng giờ phút này hắn giống như chó rơi xuống nước, lật không nổi sóng lớn, hắn để lại một nửa nhân mã tiếp tục đuổi giết, dư lại hắn mang theo quay trở về kinh thành, đã không có Hạ Hầu Huyền Hạ Hầu Cảnh, đã không có Tư Nam Tuyết, hiện tại kinh thành chính là thiên hạ của một mình hắn!

Không trung đột nhiên hạ mưa to, giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống đất, rất nhanh tập thành từng từng dòng suối nhỏ trên mặt đất, xối rửa tội ác của người này.

Xe ngựa lung lay, đi ở trên sườn núi nhỏ lầy lội, lay động nhoáng lên, Vân Tuyết Phi từ trong xóc nảy tỉnh lại, không nghĩ thấy đập vào mắt lại là người nàng thống hận nhất. [diendanlequydon](#)

“Người thế nhưng còn dám xuất hiện ở trước mặt ta!” Vân Tuyết Phi trừng mắt nhìn Bạch Nhiễm, vẻ mặt trầm giận, thanh âm phảng phất từ trong kẽ răng ra.

Bạch Nhiễm vén rèm lên nhìn nhìn ngoài cửa sổ, giọt mưa thon dài nháy mắt từ trong khe hở trung tiến vào, tức khắc làm người ta một trận mát mẻ và bưng tỉnh.

“Sớm biết rằng người giả dối như vậy, buổi tối ngày đó ta nên trực tiếp giết người!” Thanh âm Vân Tuyết Phi lạnh lẽo, mang theo hàn ý thật sâu.

Bạch Nhiễm buông mảnh xuống, vươn một ngón trỏ đặt ở bên miệng, làm một thủ thế im lặng, sau đó từ bên hông móc ra một cái chai, dời tới bên Vân Tuyết Phi.

Vân Tuyết Phi nhíu mày, không nói một lời nhìn Bạch Nhiễm, chờ nàng tới gần, có thể vươn chân hung hăng đá, để giải tỏa nỗi hận trong lòng.

Nhưng nội lực không có, thể lực tiêu hao đáng kể, tốc độ của nàng thậm chí còn chậm hơn người bình thường một hai nhịp, rất nhanh bị Bạch Nhiễm phát hiện ngăn lại, nàng muốn tức giận mắng, lại bị một bàn tay trắng nõn che lại.

Bạch Nhiễm vẫn biết Vân Tuyết Phi hận nàng, nhưng nàng cũng ẩn theo kế hoạch của người kia, trách không được nàng, nàng dán bên tai Vân Tuyết Phi, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói: "Đây là giải dược, người nhanh ăn vào, đại khái một phút đồng hồ sau có thể khôi phục nội lực!"

Vân Tuyết Phi giãy dụa lắc đầu, đối với bị lừa một lần là ngoài ý muốn, bị lừa lần thứ hai thì phải là diendandlequyđôn u mê, nàng tuyệt đối không thể lại tin tưởng nữ tử này!

Thời gian gấp gáp, Bạch Nhiễm buông tay, ở một khắc Vân Tuyết Phi tính toán thét chói tai, cướp lấy cằm của nàng, cưỡng chế nàng hé miệng, trực tiếp mở nút lọ, đổ trong chai dược vào trong miệng nàng, đưa tay vỗ trên người nàng, miệng chết sống không chịu nuốt viên thuốc xuống, ừng ực chảy vào trong cổ họng nàng, rất nhanh hóa thành nước.

Vân Tuyết Phi liếc mắt con người trốn thật lỏn, nếu không phải hai tay bị bắt, nàng thật sự nhào lên liều mạng với nữ tử này rồi.

Bạch Nhiễm trải qua thời gian dài tích tụ ở một khắc này rất cục buông xuống, nàng hé miệng cười: "Không thể tưởng được ta lại cũng có cơ hội khi dễ lại như vậy!" Nàng tiếp tục bụm miệng Vân Tuyết Phi, không cho nàng cơ hội nói chuyện, nở nụ cười hồi lâu, nàng nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, tiếp tục dán bên tai nàng ấy, thấp giọng nghiêm mặt nói: "Nói ngắn gọn, đây là kế của Nam Tuyết ca ca, để ta cố ý bán đứng các người, đổi lấy tín nhiệm, ở lúc gần đến kinh thành, cho người giải dược, đợi sẽ có người tới cứu chúng ta!"

Nghe được Nam Tuyết, Vân Tuyết Phi giãy dựa thân mình bỗng nhiên dừng lại, lòng thật lâu lo lắng trôi nổi bất an, rốt cục tìm được đất chạm xuống, thấy mắt nàng ấy chân thành, nhưng trong lòng nàng vẫn có thêm đề phòng.

"Ta hiện tại buông tay ra, người có vấn đề gì có thể hỏi ta, nhưng không thể kêu to, hiểu chưa?" Bạch Nhiễm tự nhiên là nhìn ra trong mắt Vân Tuyết Phi tràn đầy tưởng niệm, gần như vậy, rõ ràng ánh mắt nàng lại minh bạch như vậy, giờ khắc này nàng rất cục tin Vân Tuyết Phi thật sự đối Hạ Hầu Cảnh không có tí ti ý tứ, nàng thật may mắn nàng ở một khắc cuối và lựa chọn đúng rồi!

Vân Tuyết Phi nghe vậy, trong mắt tuy rằng hiện lên cảnh giác, nhưng vẫn gật gật đầu, chỉ cần có một phần cơ hội, bọn ta muốn ném thử tin tưởng, nàng muốn phải nhanh một chút biết Nam Tuyết thật sự bình an!

Chờ Bạch Nhiễm nới tay, Vân Tuyết Phi nhẹ nhàng hít vào một hơi, trong mắt dịch ý giảm bớt, nàng lập tức hỏi: "Người biết Nam Tuyết ở nơi nào đúng hay không?"

Bạch Nhiễm suy nghĩ một lát, lắc đầu, lại gật gật đầu, nói khẽ: "Ta không biết hắn ở nơi nào, ta cũng đã nói với Bạch Phong!"

Trong mắt Vân Tuyết Phi hiện lên một chút thất vọng, đồng thời dâng lên nồng đậm lo lắng, nàng tiếp theo hỏi: "Vì sao sẽ hạ được ta? Lại ở trong này cho ta cái gọi là giải được? Chuyện này Hạ Hầu Cảnh biết không?" Giờ khắc này nàng rất cục ý thức được lúc đó nàng tức quá, không phát hiện A Cảnh từ đầu đến chân biểu hiện thật bình tĩnh, không có phản kháng, cái đó thật sự không giống nhau tác phong làm việc mọi khi của hắn.

"Lấy cảm tình của ta đối Hạ Hầu Cảnh, bọn họ khẳng định không thể hoàn toàn tin nhiệm ta, càng thêm không để ta ngồi chung một chiếc xe ngựa với hắn, ta và người từ trước đến nay là đối thủ một mất một còn, điều tra, đều biết được, để ta và người cùng nhau khả năng lớn hơn một chút, không có người diễn xuất rất thật, bọn họ khẳng định không tin tưởng!"

Bạch Nhiễm thấp trầm giọng, tinh tế giải thích: [diendanlequuydon](#)
"Hiện tại đã sắp đến kinh thành, Hạ Hầu Thuần chuẩn bị đăng cơ, nói vậy tin tức chúng ta bị trói đã truyền tới trong tai hắn, phòng bị giờ phút này là thời khắc lơ lửng nhất, hắn khẳng định không nghĩ tới...!"

Đột nhiên kéo kẹt một tiếng, bánh xe hiện tại trong vũng bùn, con ngựa khó chịu không ngừng đạp chân tại chỗ, bên trong xe lung lay thoáng động, Vân Tuyết Phi mất cân bằng đột nhiên chạm vào trên cửa xe tạo thành một tiếng.

Bạch Nhiễm vội vàng túm chặt tay Vân Tuyết Phi, lại lôi nàng trở về, từ trên đầu rút ra trâm cài, bay thẳng đến cắt đứt dây thừng.

"Còn do dự cái gì? Chạy nhanh xuống ngựa đưa xe ngựa ra khỏi cho

ta!" Bên ngoài truyền đến tiếng Tiết Nhân Diệu lạnh giọng mệnh lệnh.

Khôi phục tự do Vân Tuyết Phi xoa xoa cái trán đau, cùng Bạch Nhiễm nhìn thoáng qua, sau đó yên lặng đều bất động thanh sắc.

Đột nhiên một trận kinh hô: "Có thích khách!"

Trong mắt Vân Tuyết Phi thoáng hiện ánh sáng kinh hãi, đưa tay nhanh chóng muốn vạch rèm ra có phải người trong lòng nàng tự mình đến hay không.

Tay còn chưa vươn chạm vào màn, lại bị bàn tay khác nửa đường ngăn trở, Bạch Nhiễm lắc đầu, ý bảo nàng không cần đi ra ngoài, ngốc ở trong xe là an toàn nhất.

Ngoài xe âm thanh binh khí đánh nhau, xen lẫn tiếng mưa rơi, phá lệ vang lên, Tiết Nhân Diệu giết đỏ cả mắt, cuối cùng rõ ràng bình nứt không sợ bể: "Giết hai người Hạ Hầu Cảnh và Vân Tuyết Phi cho ta, nhất định không để cho người cướp được, giết, nhanh giết cho ta!"

Ánh mắt Vân Tuyết Phi hiện lên cảnh giác, gắt gao nhìn chăm chăm phía trước quanh thân, theo hơi thở, nội lực dần dần có chút khôi phục, nàng có thể cảm nhận được người chung quanh lưu động tới gần.

Trong lúc này có một hơi thở quen thuộc, như vậy làm cho trong lòng người ta yên ổn, nàng kích động nắm thật chặt tay, khắc chế ham muốn lao xuống xe, Vân Tuyết Phi, người phải nhẫn, rất nhanh có thể nhìn thấy hắc!diendanllequydon

Nàng lẳng lặng dựa ở trong xe, kinh ngạc, bên ngoài tiếng kêu như sấm, nàng ngồi trên chiếc xe ngựa này lại không nhận được công kích gì, chắc là hắc!diendanllequydon

đến đây, trong lòng nàng bởi vì hấn giấu diếm, hại nàng không công lo lắng tức giận dần dần tiêu tán, thay vào đó là một loại ngọt ngào, hạnh phúc được người bảo hộ.

Kiếp trước cưỡng cầu không được chân tâm, một đời này nàng rất cục chiếm được, nàng không biết sinh mệnh có luân hồi hay không, nàng trùng sinh đó là kỳ tích, có mất có được, Tiết Phi đã chết, Vân Tuyết Phi sẽ tiếp tục sống hạnh phúc, đáy lòng mọi chuyện ở một khắc này vô cùng rõ ràng, đau xót lừa gạt càng ngày càng mơ hồ, nàng nghĩ hạnh phúc của nàng mới vừa bắt đầu.

Bên ngoài tiếng kêu dần dần yếu bớt, trong lòng nàng lại mang một vòng trời ấm áp, xao động nổi lên từng trận gió mát, trong tim lay động sóng gợn.

Cuối cùng âm thanh nhất kích binh khí giao nhau hạ xuống, chung quanh nhanh chóng khôi phục yên tĩnh, đã không cảm giác hơi thở của Tiết Nhân Diệu, khóe miệng Vân Tuyết Phi gợi lên một nụ cười cao hứng, cùng Bạch Nhiễm liếc nhau một cái, đưa tay vạch trần màn hình, đi nhanh vượt qua đi ra ngoài, đứng ở trên xe ngựa trên cao nhìn xuống, mưa như trút nước, nháy mắt toàn thân đã ướt hết, cảnh vật bốn phía mơ hồ, nhưng ánh mắt đầu tiên của nàng vẫn có thể tìm ra hấn.

Quần áo ướt chèm nhẹp dính ở trên người, nhưng nàng lại cảm thụ không đến chút lạnh, một đôi con người tươi đẹp lan tràn ra ánh sáng vui sướng, thẳng tắp đối diện với hấn, các loại cảm xúc trào ra, cuối cùng biến thành một chút tương tư.

Theo sau rốt cuộc nhịn không được, nàng nhảy xuống xe, hấn bước chân ra, hai người rất nhanh trong mưa ôm ấp, nàng tựa đầu thật sâu chôn vào trong ngực hấn, người hơi thở làm người ta an tâm, thì thào lầm bầm: "Thật tốt quá, chàng không có việc gì!"

Tur Nam Tuyệt nhếch môi cười, trong lòng tất nhiên là tràn đầy vui mừng, một câu đơn giản giản dị này, khiến mắt hắn sâu xa chuyển hóa thành ôn nhuận ấm áp, thanh âm cực nhẹ, mang theo súng nịch: "Bé gốc!" Hai tay càng nắm thật chặt, hận không thể khảm nàng vào thân thể.
diendanlequuydon

"Chàng mới là đồ gốc!" Vân Tuyết Phi lập tức từ trong ngực hắn ngẩng đầu, ánh mắt trừng lớn căm tức, kiên trì một phút đồng hồ, cuối cùng cũng chứa không nổi, trực tiếp bĩu môi: "Về sau không cho đẩy ta ra!"

Tur Nam Tuyệt ôm thân thể ôn nhuẩn trong lòng, hai trái tim giờ phút này quá gần nhau, ôn nhu ở giữa bọn họ lắng lắng mở khắp, trong thiên địa dường như chỉ có hai người bọn họ.

"Ta nói... Hai người các ngươi muốn thân thiết cũng phải chú ý chung quanh nhiều người như vậy!" Hạ Hầu Cảnh xốc màn xe lên, phe phẩy quạt giấy trên tức nhìn nam nữ phía trước, chỗ sâu nơi đáy mắt có một chút đau đớn.

Thân thể Vân Tuyết Phi bỗng nhiên ngẩn ra, theo sau ánh bình minh gần đầy, nhẹ nhàng đẩy Tur Nam Tuyệt ra, liếc mắt nhìn hộ vệ chung quanh chuyên tâm thanh lý hiện trường, nàng ít nhiều vẫn có chút ngỡ ngàng.

"Tiểu Nhiễm, ngươi tới trên xe ngựa này, làm cho bọn họ cùng nhau ngồi xe ngựa kia!" Khóe miệng Hạ Hầu Cảnh chứa nụ cười ôn hòa, nhưng tay trắng bệch nắm cán quạt tiết lộ cảm xúc chân thật của hắn.
diendanlequuydon

Tur Nam Tuyệt thật sâu liếc mắt nhìn Hạ Hầu Cảnh, sau đó đưa tay vuốt ve gò má Vân Tuyết Phi, cúi đầu ôn nhu nói: "Chúng ta trở lại xe

ngựa!"

Chương 153-4: Đại kết cục (4)

"Được!" Vân Tuyết Phi ít nhiều có chút xấu hổ, ánh mắt thẳng tắp đi theo Tur Nam Tuyệt, không dám ngẩng loãn khắp nơi.

Nàng được Tur Nam Tuyệt nắm tay từng bước đi đến một chiếc xe ngựa khác, khi màn xe nhấc lên lại buông xuống, nàng không quay đầu liếc mắt nhìn hấn một cái, lúc này đây bọn họ đều rõ ràng lựa chọn lúc đó, Hạ Hầu Cảnh chưa sót hơi cong môi một cái, hữu duyên vô phận, cưỡng cầu không xong, thôi, chỉ cần nàng hạnh phúc là được!

Trải qua đau khổ, bọn họ rốt cục lại một lần nữa trở lại nơi này, phía dưới cửa thành, thị vệ tiếp nhận lệnh bài chữ vàng khắc Tiết gia, tinh tế nhìn quét chiếc xe phía sau, lập tức hô lớn: "Cho đi!"

"Tiết Đại công tử, thỉnh..." Thị vệ cung kính thối lui đến một bên, cúi người hành lễ, thẳng đến này xe ngựa qua đại môn, rốt cuộc nhìn không thấy, hấn mới đứng dậy xoa xoa mồ hôi trên trán, tiếp tục tuần tra ở cửa thành.

"Dễ dàng đã vào được như vậy?" Vân Tuyết Phi ngậy người một lát, vốn còn lo lắng cửa thành này trạm kiểm soát cuối cùng cũng có người canh gác trùng trùng, không nghĩ tới lo lắng của nàng căn bản chính là dư thừa.

"Một người thời khắc lơ lửng nhất chính là lúc hấn tự nhận đã thành công, Hạ Hầu Thuần nhịn nhiều năm như vậy, cách ngôi vị hoàng đế chỉ thiếu chút nữa, hấn không chỉ có được lực lượng lớn của Tả Hữu Tướng ủng hộ, còn có Tiết gia làm hậu thuẫn, tự nhiên cảm thấy

không cần lo trước lo sau rồi! Hơn nữa Tiết Nhân Diệu dù sao cũng là công tử thế gia, thị vệ thủ vệ nơi này ít nhiều cũng nghe nói, nhưng chân chính mặt đối mặt, căn bản là không biết." Tư Nam Tuyết đột nhiên nghĩ đến cái gì, thanh âm dường như bị đóng băng lại, sửng sờ không nói.

Thanh âm đột nhiên ngừng lại, Vân Tuyết Phi cảm thấy giọng nói của Tư Nam Tuyết có chút không đúng, ánh mắt nghi hoặc nhìn qua: "Thế nào lại không nói tiếp?"

Tư Nam Tuyết yên tĩnh mắt hiện lên phức tạp, sau khi trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: "Phi Nhi, chúng ta sớm hay muộn sẽ phải chính diện đối quyết với Tiết gia, nàn..."

Bộ dáng muốn nói lại thôi, trong mắt hàm chứa quan tâm lo lắng, Vân Tuyết Phi trong mắt tránh qua một chút giật mình, không để ý nói: "Bọn họ là bọn hắn, ta là ta, nên thế nào thì thế đó, không cần băn khoăn ta!" Từ sau khi phụ mẫu thân qua đời, Tiết gia đối với nàng mà nói, đã không có gì lưu luyến.

Tư Nam Tuyết vẫn nhìn mặt nàng, tỉ mỉ nhìn, không buông tha một chỗ, muốn từ trên mặt nàng tìm ra một chút mất tự nhiên, cuối cùng do hắn lo lắng nhiều rồi!

"Hiện tại bước thứ hai chúng ta tính toán như thế nào?!" Ánh mắt Vân Tuyết Phi trầm tĩnh, tiếp tục hỏi.

"Tạm thời về vương phủ trước!" Tư Nam Tuyết vén rèm lên, nhẹ nhàng liếc bên ngoài một cái, trên đường cái tùy ý có thể thấy được thị vệ tuần tra.

"Như vậy cũng tốt, trở về mới tính toán tốt!" Trong mắt Vân Tuyết Phi có hưng phấn che dấu không được, nghĩ đến sắp có thể nhìn thấy

Ngũ Trà còn có Đào Thất, trong lòng nhất thời thân thiết vô cùng.

Mặt mày như họa của Tư Nam Tuyệt hiện lên một chút lo lắng, đưa tay khẽ vuốt vuốt trên đầu nàng, nhẹ nhàng trượt theo sợi tóc đen, chỗ đầu ngón tay vô hạn yêu thương, cuối cùng vây quanh trên bờ vai nàng, nhẹ nhàng ôn nàng vào trong lòng.

Vân Tuyết Phi cảm nhận được nhiệt độ trên người hắn, mặt mày cong lên, trong lòng có ấm áp nói không nên lời, đưa tay ôm lấy cổ Tư Nam Tuyệt, kéo đầu của hắn xuống, che trên cánh môi của mình, nhẹ nhàng vừa hôn, nói vô cùng triền miên, nói không hết tình ý.

Tư Nam Tuyệt an bày xong hết thảy, lúc màn đêm buông xuống, tránh đi tai mắt, và Vân Tuyết Phi Hạ Hầu Cảnh Bạch Nhiễm cùng nhau về tới vương phủ.

Bên ngoài ầm ĩ lạt trời, cũng may Hạ Hầu Thuần kiêng kị mới được thể, còn không dám trắng trợn động đến tộc Hộ quốc vương phủ bộ.
diendanllequydonn

Mộc Thanh Lan đến vô cùng cẩn thận, sau khi trong cung truyền đến tin tức đổi chủ, nàng đã lấy các loại lý do đuổi hạ nhân, toàn bộ vương phủ đều đổi máu, trừ những người thân cận trong viện, người khác đều thay do vương phủ chuyên môn bồi dưỡng ra.

Tư Nam Tuyệt mang theo Hạ Hầu Cảnh trực tiếp đi Tĩnh Tâm Viên, Vân Tuyết Phi biết Mộc Thanh Lan xưa nay không thích mình, cũng không đi, cùng Bạch Nhiễm trở về viện của bản thân.

Đã trải qua nhiều sự tình như vậy, cảm tình của nàng và Tư Nam Tuyệt càng gần một bước, tâm càng thêm gần nhau, đối với Lâm Phượng Viên, không có gì có thể so được với lúc này đây, càng làm cho nàng có cảm giác thân thiết.

Nhưng đón của nàng chỉ có Đào Thất trầm ổn, không có Ngũ Trà vui vẻ, Đào Thất nói Ngũ Trà sau khi Bạch Tuyết Nhu rời khỏi đã mất tích, đây lại làm Vân Tuyết Phi vô cùng nóng nảy, nàng trùng sinh đến thân thể này, mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy đó là Ngũ Trà, Ngũ Trà trong lòng nàng chiếm có vị trí của thân nhân, nàng nhất định không thể để nàng ấy có việc.

"Đào Thất ngày ngóng đêm trông rất cực cũng chờ được chủ tử trở lại!" Đào Thất không thể che hết cao hứng trong lòng, kích động đỏ hốc mắt.

Nhìn bố trí quen thuộc, diendanllequuydonn ngửi hương vị duy nhất thuộc về nàng, sắc mặt Vân Tuyết Phi lộ vẻ cảm động, hốc mắt không tự chủ được hiện một mội chua xót.

"Chủ tử, uống chén trà ~" Đào Thất pha trà ngon nhẹ nhàng để đặt ở một bên, sau đó cung kính đứng một bên.

Dù sao Ngũ Trà cũng là người hết lòng, ít nhiều cũng khiến Vân Tuyết Phi có chút cảm giác thân thiết, nàng giương mắt tinh tế nhìn mắt Đào Thất, thân mình yếu điệu, dung nhan thanh lệ, có nữ tử uyển chuyển hàm xúc xinh đẹp tuyệt trần, xem ra mấy ngày nay điều dưỡng rất tốt, nhưng mặt mày giống như mơ hồ có vài phần cảm giác quen thuộc, trong mắt nàng tránh qua một tia gì đó, nâng chung trà lên khẽ nhấp miệng: "Mấy ngày nay vất vả người ~ "

"Không vất vả, chủ tử mới vất vả!" Đào Thất lắc đầu, giọng điệu có chút cấp bách, rồi sau đó nghĩ đến cái gì, ánh mắt buồn bã, khàn khàn nói: "Đáng tiếc Ngũ Trà không có ở đây, nếu thấy chủ tử bình an đã trở lại, nàng nhất định thật cao hứng!"

Nhắc tới Ngũ Trà, Vân Tuyết Phi cầm chén trà thủ dưng một chút,

không biết nha đầu này như thế nào? Nghĩ đến nàng ấy có khả năng gặp được nguy hiểm, trong lòng nàng lại càng phát có chút đau!

"Trước khi Ngũ Trà mất tích có cái phản ứng bất thường gì không?" Thanh âm Vân Tuyết Phi ám trầm, trong ánh mắt ngưng tụ một chút lãnh ý.

Đào Thất cúi thấp đầu, xuất ra khăn tay lau nước mắt, lông mi dài dài run rẩy, che khuất cảm xúc đáy mắt, thanh âm nàng có chút nghẹn ngào: "Ngũ Trà có lần không cẩn thận va chạm Thuần vương phi, sau khi trở về tâm sự nặng nề, hai ngày sau lại thừa dịp ta không ở, thu thập xong này nọ rời khỏi vương phủ, sau khi nô tì biết, đã vội vàng đuổi theo, nhưng nô tì vô năng, đã đánh mất nàng!"

"Truy tìm sao?" Vân Tuyết Phi thì thào tự nói, sắc mặt có chút đen tối.

Phịch một tiếng, Đào Thất quỳ xuống ở trên mặt đất, tựa đầu dựng trên mặt đất, thanh âm vô cùng tự trách: "Là lỗi của nô tì, nô tì vô dụng, nếu lúc đó nô tì có thể quan tâm nàng nhiều hơn một chút, nàng đã không uất ức đi ra ngoài!"

"Nhưng cũng phải người đi tìm?" Trong lòng Vân Tuyết Phi khó chịu, nàng trùng sinh ở cỗ thân thể, không có thân nhân, luôn luôn chỉ có một Ngũ Trà quan tâm nàng bảo hộ nàng, nàng chưa từng nghĩ tới có một ngày như vậy, lại đánh mất nàng ấy, trong lòng tự trách không thôi.

"Không, không có!" Đào Thất phủ phục trên mặt đất, thanh âm có chút rất nhỏ hoảng loạn: "Nô tì lúc đó cho rằng nàng đi tìm thân nhân, qua vài ngày sẽ trở lại!"

Vân Tuyết Phi không nói một lời nhìn Đào Thất, ánh mắt tránh qua

tìm tòi nghiên cứu và trầm tư, bất quá chợt lóe rồi biến mất.
diendanlequuydonn

"Là lỗi của nô tì, thỉnh chủ tử trách phạt!" Trong lòng Đào Thất bất an, hung hăng dập đầu lạy ba cái, thanh âm càng thêm tự trách.

"Người cũng không muốn!" Vân Tuyết Phi khe khẽ thở dài, nhìn phòng to như vậy, không có Ngũ Trà, đúng là quạnh quẽ như vậy, cảm xúc của nàng vô cùng sa sút: "Người đi cho người ta chuẩn bị cho ta chút nước ấm và đồ ăn, ta lên giường nằm ~ "

Nói qua liền đứng dậy, bước chân có chút trống không, đi đến buồng trong.

Vẫn chờ Vân Tuyết Phi đi vào trong nhà, không có động tĩnh, nói vậy đã ngủ, Đào Thất mới cố hết sức đứng lên, nhẹ thở ra một hơi, vội vàng sửa sang lại đầy cửa đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vang lên, phòng trong lập tức trống rỗng, yên tĩnh đến cực điểm, Vân Tuyết Phi từ buồng trong chậm rãi đi ra, mày cau chặt, ánh mắt có chút trầm.

Lí do thoái thác vừa rồi, tuy rằng miễn cưỡng có thể giải thích, nhưng cẩn thận ngẫm lại, bên trong vẫn có rất nhiều nghi vấn, nàng không thể dùng Ngũ Trà tính mạng mạo hiểm, nghĩ đến đây, nàng mấp máy miệng, trong lòng lập tức có ý tưởng.

Trong Tĩnh Tâm viên, một mảnh sức sống dạt dào, trong viện trái qua đặc biệt tu bổ sửa chữa, cảnh sắc tuyệt đẹp mê người, nhưng hết thảy, Vân Tuyết Phi không có tâm tình đi thưởng thức, nàng sốt ruột đi qua đi lại, thường đưa mắt nhìn cánh cửa kia.

Nàng biết Mộc Thanh Lan không thích nàng, bình thường vì tận lực

tránh chạm mặt tranh cãi với nàng, nàng một loại đều tránh xa Tĩnh Tâm viên, nhưng hôm nay sự tình bất ngờ, địa vị Ngũ Trà trong lòng nàng không thể thay thế, nàng không thể mạo hiểm, nhất định phải biết rõ ràng sự tình.

Cũng may nàng không đợi dài bao lâu, đại môn khép chặt bị người từ bên trong kéo ra, Tư Nam Tuyệt quần áo cẩm bào màu trắng, khoe miệng chứa một chút cười, cất bước đi ra.

"Nam Tuyệt!" Vân Tuyết Phi vội vàng tiến lên, nhìn phía trước đại môn lại khép chặt, nàng không có gì do dự, trực tiếp bắt được tay Tư Nam Tuyệt, chạy kéo hắt đi ra ngoài.

Tư Nam Tuyệt tuy có chút ngoài ý muốn thêm nghi hoặc, nhưng vẫn thuận theo đi theo bước chân của nàng chạy đi ra ngoài, không để ý đến ánh mắt ái muội chung quanh.

Đi đến một chỗ yên tĩnh, nàng ngừng lại, thở phì phò, còn chưa trở lại bình thường, vội vàng nhìn phía Tư Nam Tuyệt, hoàn toàn chính chính nói sự tình Ngũ Trà mất tích một lần, đồng thời nói ra hoài nghi của nàng với Bạch Tuyết Nhu.

Ánh mắt Tư Nam Tuyệt ngưng trọng, tự nhiên biết Ngũ Trà đối với nữ nhân ở trước mắt rất là trọng yếu, chỉ là đối với suy đoán của nàng, hẳn không chút suy nghĩ, trực tiếp lắc đầu phủ định: "Tuyết Nhu sẽ không làm như vậy!"

Cảm tình hai người vốn gắn vào một bước, thời khắc hẳn là như keo như sơn, nhưng tâm tình Vân Tuyết Phi giờ phút này nháy mắt thấp đến đáy cốc, buông lỏng tay hắt ra, khoe môi gợi lên nụ cười lạnh nhạt, coi như châm chọc: "Chàng tin tưởng nàng ta như vậy?"

Tư Nam Tuyệt tự nhiên biết nữ nhân trước mắt hiểu lầm, nhưng hẳn

cũng không nóng lòng giải thích, hết thấy sự tình chờ sau khi kết thúc, nàng tự nhiên sẽ rõ.

"Nghe nàng vừa rồi nói, ta cảm thấy nha hoàn của nàng, người kêu Đào Thất càng thêm có hiềm nghi!" Tư Nam Tuyết nhíu mày, nói thẳng ra cái nhìn của bản thân.

Trong lòng Vân Tuyết Phi tuy rằng nhân đối việc hấn bảo vệ một nữ nhân khác, ít nhiều có chút không thoải mái, nhưng vẫn chưa tức giận đến mất đi lý trí, Đào Thất nữ hài này quả thật là khả nghi nhất, lúc đó nàng vì tìm người bằng hữu cho Ngũ Trà, điều nữ hài này điều đến bên cạnh, cũng không cẩn thận đi thăm dò chi tiết nàng, giờ phút này suy nghĩ lại, trong lòng nàng bất an càng ngày càng nặng.

"Nàng theo nhánh này điều tra một phen, ta phái người đến đi vào trong kinh thành tìm xem!" Tư Nam Tuyết mấp máy miệng, đến cùng vẫn thấy bộ dáng nàng không vui vẻ, hấn đưa tay ôm nàng vào trong lòng, hôn hôn tóc nàng, nhẹ giọng trấn an: "Nàng cũng đừng lo, dưỡng tốt thân thể, có tinh thần tốt đi điều tra, Ngũ Trà còn chờ nàng đi cứu!"

Vân Tuyết Phi nhìn thoáng qua Tư Nam Tuyết, cuối cùng gật gật đầu, hiện tại nàng chỉ có thể nghĩ về mặt tốt, mặc kệ kết quả như thế nào, bọn ta cấp cho Ngũ Trà một cái công đạo.

Hai ngày này phá lệ yên tĩnh, diendanllequuydonn nàng và Tư Nam Tuyết tựa như phu thê dân chúng bình thường, gắn bó kề cận bên nhau, yên tĩnh hưởng thụ thời gian hạnh phúc không dễ có.

Buổi sáng sớm nay, Tư Nam Tuyết như thường lui tới, cùng nàng dùng bữa, món ăn trên bàn rực rỡ muôn, sắc hương vị đều đủ, nàng nhìn hấn một cái thật sâu, yên lặng không nói, lẳng lặng ăn tôm hấn bóc cho nàng, chung quanh lẳng lặng, kỳ thực nàng cũng biết, bắt

đầu từ ngày trở về, người trong phủ hẳn đều cho nghỉ, ngay cả mẫu phi của hắn đêm qua cũng bị hắn tiễn đi.

"Phi Nhi, ta thật ích kỷ, hi vọng sau này nàng cùng ta vượt qua tất cả thời gian!" Tư Nam Tuyết nhàn nhạt mở miệng, phảng phất đang nói một chuyện không quan hệ đến sự tình quan trọng, động tác trong tay không ngừng, như trước bóc tôm cho nàng.

Vân Tuyết Phi sửng sốt, khoe miệng nở rộ nụ cười ngọt ngào, kề bên người hắn, tựa đầu tựa vào trên người hắn, nói khẽ: "Lần này chàng không bỏ ta lại, ta thật cao hứng, đồng cam cộng khổ, này mới là phu thê chân chính, không phải sao?"

Tư Nam Tuyết nghe vậy, hơi cong môi một cái, trong lòng cảm động, lau chùi tay, đưa tay ôm nàng vào trong lòng, tựa đầu phủ ở trên bờ vai nàng, ấm giọng nói: diendanllequuydonn"Thật tốt khi cho ta gặp nàng!"

Hơi thở ấm áp vượt gương mặt nàng, một câu nói đơn giản, còn hơn hết thấy lời ngon tiếng ngọt, kỳ thực nàng làm sao không may mắn, ông trời có mắt, để nàng gặp hắn!

Giờ khắc này hai trái tim lẳng lặng dựa sát vào, duyên phận sao mà kỳ diệu, oán hận kiếp trước sớm đã ở chậm rãi phai mờ trong lòng, trong mệnh cuối cùng cũng co, trong mệnh chớ cưỡng cầu, nàng rốt cục ngộ ra đạo lý này, nàng tin tưởng, ông trời đã cho nàng cơ hội để hạnh phúc, nhất định sẽ để nàng hạnh phúc đến cùng, lúc này đây nàng và hắn đều còn sống trở về.

"Chủ tử, người tìm ta?" Ngoài cửa thanh âm cung kính của Đào Thất truyền đến.

Vân Tuyết Phi tươi cười một chút, từ trong lòng Tư Nam Tuyết tránh

ra, sửa sang lại quần áo, thanh âm có chút lạnh lùng: "Tiến vào!"

Cùng với tiếng vang đẩy cửa vào, Đào Thất cúi thấp đầu lẳng lặng đi đến, nhẹ nhàng cúi người hành lễ: "Vương gia vương phi cát tường!"

Vân Tuyết Phi từ một khắc nòng vào cửa, ánh mắt đã thật sâu chăm chú nhìn ở trên người nàng, nàng không rõ, rõ ràng là các nàng một đám có lỗi với nàng ta, vì sao nàng ta trái lại tìm nàng báo thù?

"Đào Thất, Ngũ Trà đối với ngươi không tốt sao?" Vân Tuyết Phi cũng không trực tiếp kêu nàng đứng lên, thanh âm nhàn nhạt, nhưng tay ở trên đùi gắt gao nắm lên, đè nén tức giận.

Thân thể Đào Thất run rẩy rất nhỏ, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, nàng vẫn cúi thấp đầu, ánh mắt giật giật, thấp giọng nói: "Nàng đối Đào Thất tốt lắm, là bằng hữu tốt nhất của Đào Thất!"

"Ngũ Trà thật thiện lương, nàng chưa từng làm thương bất luận kẻ nào!" Vân Tuyết Phi đột nhiên đứng lên, vài bước đi đến trước mặt Đào Thất, cúi đầu lẳng lặng xem kỹ, nhiên sau nhẹ nhàng thở dài nói: "Nếu nàng thật sự ở trong tay ngươi, ta hi vọng ngươi xem mấy ngày nay ở chung trung thả nàng!"

Đào Thất trầm mặc một lát, ngẩng đầu, ánh mắt bằng phẳng, nhìn Vân Tuyết Phi nói: "Tâm tư Vương phi quan tâm Ngũ Trà, Đào Thất có thể lý giải, nhưng Đào Thất và Ngũ Trà tình đồng tử muội, không có động cơ gì đi bắt cóc nàng, nàng không ở trên tay nô tì!"

Bốn mắt nhìn nhau, các nàng đều rõ ràng nhìn đến bóng dáng đối phương trong mắt mình, cũng thu cảm xúc từng người đập vào đáy mắt.

"Không có người nói với người, người có bộ dạng rất giống tử tử Thẩm Lưu Nhiễm của người sao?" Ánh mắt Vân Tuyết Phi nhạt nhẽo, lộ ra mấy phần thất vọng.

"Vì để tử tử người có thể được đến hộ quốc vương phủ che chở, người thiết kế tiếp cận Ngũ Trà, lừa gạt đồng tình của nàng, sau đó làm cận thị của ta, tính kế tốt, ngày ta đi ra ngoài, để tử tử người giả ngây giả dại, ở trước mặt ta diễn xuất, như người mong muốn, ta dẫn nàng trở lại vương phủ, cho người bên người chiếu cố nàng!"

"Nhưng ta thật không ngờ, người không biết cảm kích thôi, còn hận ta!" Vân Tuyết Phi cười khổ lắc đầu, nội tâm có nói không nên lời cảm giác vô lực, nàng đã không đắc tội người, lại hảo tâm thành chuyện xấu, khiến Ngũ Trà bị người trả thù, thật sự là không nên!

"Nếu không là người mặc kệ sống chết của tử tử ta, giao nàng ra, nàng cũng không sẽ chết!" Đào Thất oán hận, rốt cuộc duy trì không được bình tĩnh, ánh mắt tràn đầy thù hận.

"Ta vì sao muốn xen vào sống chết của tử tử người?" Vân Tuyết Phi áp chế không nổi tức giận trong lòng, hé miệng nói: "Thời điểm làm Tiết Phi, tử tử người tuy rằng là nha hoàn của ta, nhưng ta tự hỏi không có lỗi với nàng, nhưng cuối cùng nàng kê đơn ta, để ta chết trận sa trường, người có thể hiểu cái loại cảm giác phản bội và không cam lòng sao?"

"Người oán ta hận ta, nhưng ta tìm ai cảm thấy bất bình? Ta chưa làm việc thương thiên hại lý, các người lại một đám đảo lại đối phó ta, dựa vào cái gì? Người vì sao không ngấm lại? Mộ Dung Thanh Y mang nàng đi, sai sử nàng hại ta cũng là Mộ Dung Thanh Y, có lẽ Tiêu Nhị Vũ và Hạ Hầu Thuần đều tham dự, nhưng ta từ đầu tới cuối đều là người vô tội nhất!"

Gần từng tiếng, những câu tru tâm, sắc mặt Đào Thất càng ngày càng trắng, thân thể quơ quơ, giống như suy yếu đến cực điểm! Kỳ thực nàng làm sao không biết? Nhưng nàng thường xuyên nghĩ, nếu chủ tử có thể niệm tình cũ, lúc trước cứng rắn, lưu tử tử nàng lại, có lẽ tử tử sẽ không phải chết! diendanllequuydonn

"Người vì trả thù ta, truyền tin tức cho Tiêu Nhị Nguyệt, Hạ Hầu Thuần, khiến ta và Nam Tuyệt hành tung bại lộ, cứu tử nhất sinh, ta tạm thời không truy cứu, Ngũ Trà là thân nhân quan trọng nhất trên thế giới này của ta, nàng đối đãi người thiết tình, người nếu còn có một chút lương tri, thả nàng, từ đây rời đi vương phủ, không cần lại để ta gặp người!"

Vân Tuyết Phi chung quy một bước, ngày xưa đủ loại, đến lúc này nàng cũng không muốn truy cứu, nàng chỉ hy vọng Ngũ Trà có thể bình an.

"Ta không bắt cóc Ngũ Trà, nàng không ở trên tay ta!" Đào Thất nắm chặt tay, không dám nhìn thẳng ánh mắt chờ mong trước mặt, tối hôm đó nếu có thể, nàng thật sự vĩnh viễn không muốn nhớ lại, một bước sai từng bước sai.

"Nàng đối với người tốt như vậy, ta không tin nàng lại vô duyên vô cớ mất tích!" Vân Tuyết Phi cực kỳ khẳng định, nhưng vẫn không thể ngăn cản, trong lòng loạn cả lên.

"Nàng trong lúc vô tình ở trong phòng ta tìm ra tín hàm ta và Hạ Hầu Thuần lui tới, đã biết ta âm thầm mưu hại người, vào lúc ban đêm thu thập xong gói đồ, tính toán đi U châu tìm người, ta phát hiện hết thảy, đi theo xuất phủ!"

"Nàng là người duy nhất thật tình đối của ta trừ tử tử ta ra, ta chỉ muốn thuyết phục nàng mặc kệ hết thảy, rời đi vương phủ, căn bản

không nghĩ tới muốn hại nàng, nhưng trong cùng nàng dây dưa, nàng lỡ chân, rớt xuống sông đào bảo vệ thành!"

Đào Thất vừa dứt lời, Vân Tuyết Phi cảm thấy một trận choáng váng, không thể tin lui về sau mấy bước, đi lên sông đào bảo vệ kinh thành, dòng nước chảy xiết, mùa này nhiệt độ không khí băng hàn, người rơi vào căn bản không có khả năng sống sót!

"Ta theo con sông đi tìm, nhưng một ngày một đêm không thu hoạch được gì!" Đào Thất đương nhiên biết đau đớn giờ phút này trong lòng Vân Tuyết Phi, như nguyện trả thù nàng áy, nhưng nàng lại không có tí ti cao hứng.

"Thực xin lỗi ~" Nàng từ quần áo trong ngực xuất ra một phong thư, kỳ thực vài ngày nay trong vương phủ mỗi ngày còn có người biến mất, nàng biết những người này đều rời khỏi, nguyên bản nàng đêm qua thu thập xong tính toán đi, nhưng trong lúc vô ý tìm được hai phong thư tỷ tỷ nàng lưu lại, một phong là cho nàng, để nàng sống tốt, mặt khác một phong là cho Thẩm Lưu Ly, bên trong rõ ràng viết sau khi nàng phản bội Tiết Phi tự trách hối hận, xem xong hai phong thư lưu lại, nàng mới phát hiện bản thân sai rồi, lại thương hại người tỷ tỷ không nguyện ý phản bội nhất, ngày hôm qua nàng ngồi cả đêm, cuối cùng vẫn còn giữ lại. diendanllequydonn

Nàng nhẹ nhàng đặt thư ở trên mặt đất, nhiên sau gục đầu xuống hướng tới trên đất hung hăng dập đầu, mãi cho đến trên đất thấm ra máu, nàng vẫn không đình chỉ động tác, trong miệng lặp lại nhắc tới ba chữ "Thực xin lỗi!"

Chữ viết quen thuộc nhất thời ánh vào rèm mắt, yết hầu Vân Tuyết Phi có trong nháy mắt chua xót, thực xin lỗi hữu dụng sao? Nàng đến cùng làm sai cái gì? Vô số lần hảo tâm đổi lấy phản bội và thương hại!

Tư Nam Tuyết đứng lên, đi đến bên người Vân Tuyết Phi, tay nắm giữ tay lạnh như băng của nàng, tuy rằng cũng sớm đã dự liệu loại kết quả này, nhưng chân chính nghe được, xem mặt nàng trắng bệch, trong lòng hẳn vẫn không dễ chịu.

Đột nhiên Đào Thất vẫn duy trì động tác dập đầu, vùi đầu trên mặt đất, đột nhiên bất động, trên đất từng đóa hoa máu nở rộ, trong phòng này cũng rất cuộc tìm không được chút hơi thở của nàng.
diendanlequydonn

Chương 153-5: Đại kết cục (5)

"Nàng đã chết!" Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tư Nam Tuyệt vang lên, chấn động màng tai nàng, đã chết, nàng làm sao có thể chết? Hại Ngũ Trà của nàng, nàng làm sao có thể dễ dàng chết như vậy?

Nàng không tin tránh tay Tư Nam Tuyệt, tiến lên vài bước, đẩy đẩy Đào Thất, nhưng thân thể kia dường như đóng ngã trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, khoe miệng còn thấm ra tơ máu, trúng độc sao? Nàng tiến lên chạm mũi nàng ta, đã không có hơi thở.
diendanllequuydonn

"Ngũ Trà người hiền có trời phù hộ, ta tin tưởng nàng không có việc gì, Phi Nhi, cùng ta đánh hạ trận này, chờ hết sau khi tất cả yên ổn, chúng ta đi tìm nàng!" Tư Nam Tuyệt nghiêm cẩn nói, cho dù cơ hội cực kỳ nhỏ, nhưng hắn vẫn hi vọng cho nàng một ý niệm, trên thế giới này cho tới bây giờ đều có kỳ tích phát sinh.

Vân Tuyết Phi hít hít khí, nội tâm bình tĩnh, ý tứ của hắn nàng làm sao không hiểu, đã nàng có thể trùng sinh, Ngũ Trà liền nhất định không có việc gì!

Trong Càn Thanh cung vàng son lộng lẫy, Hạ Hầu Thuần thân hoàng bào, quần áo tử kim vương miện cột tóc, cả người lộ ra khí thế uy nghiêm, nhưng ánh mắt hắn chứa một tia bất an, thường thường hướng ánh mắt tới cửa nhìn quanh.

"Hoàng thượng, không cần lo lắng, có Tiết gia và Tả Tướng, nhất định có thể một lưới bắt hết bọn họ!" Tiết Nhã nâng thắt lưng, tiến lên

nhẹ nhàng khuyen giải an ủi, trong mắt nàng không che dấu được cuồng nhiệt và kích động, đợi nhiều năm như vậy, nam nhân của nàng rốt cục bước trên đỉnh cao nhất của quyền lợi.

"Thế nào có thể không lo lắng? Ta nhìn lên vị trí này lâu như vậy, khi thành công, lại cảm thấy hết thảy đều không chân thực!" Hạ Hầu Thuần khe khẽ thở dài, càng đến thành công, hắn càng khẩn trương bất an, lo lắng đây là một giấc mộng, tỉnh mộng, hắn vẫn sẽ trở về hiện thực, Tư Nam Tuyết, Hạ Hầu Huyền và Hạ Hầu Cảnh, đây là ba thứ cứng rắn trong lòng hắn, ba người này không trừ, ngôi vị hoàng đế này hắn vĩnh viễn đừng nghĩ an tâm ngồi.

"Hoàng thượng không cần lo lắng, bất kể như thế nào, Nhã Nhi nhất định sẽ cùng ngài đi đến cuối cùng!" Tiết Nhã đưa tay nắm cánh tay của hắn, nhẹ nhàng rúc vào tay hắn, giữ chặt tay to lớn của hắn, để hắn che ở trên bụng nàng, một nhà ba người bọn họ sẽ luôn luôn hạnh phúc như vậy.

"Vì con của trẫm, trẫm nhất định phải bảo vệ cho vị trí này, cho hắn tất cả những gì tốt nhất!" Ánh mắt Hạ Hầu Thuần hiện lên kiên định, đưa tay nắm tay Tiết Nhã: "Mấy năm nay khổ cho nàng, chờ ngày mai trẫm đăng cơ, nhất định gia phong nàng làm hoàng hậu, để nàng và trẫm dắt tay xem non sông tốt đẹp này!"

Trong lòng Tiết Nhã vừa động, trong mắt tràn ra mừng như điên, hoàng hậu, chính là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, nàng lại không cần không ngẩng được đầu rồi!

"Hoàng thượng, Tả Tướng cầu kiến!" Bên ngoài có thanh âm cung kính vang lên.

Trong lòng Hạ Hầu Thuần ngừng lại, vội vàng ra tiếng: "Nhanh thỉnh!"

Tiết Nhã nhìn Tần Tả Tướng tiến vào, mấp máy môi, nhẹ nhàng cúi người: "Nô tì cáo lui trước!"

Hạ Hầu Thuần gật đầu, chờ sau khi Tiết Nhã rời khỏi đây, trong toàn bộ Càn Thanh cung chỉ có hai người hấn và Tần Tả Tướng.

"Phụ thân, như thế nào rồi hả? Khả bắt được Tư Nam Tuyệt và Hạ Hầu Cảnh?" Hạ Hầu Thuần vội vàng hỏi, trong ánh mắt là nồng đậm bất an.

Tần Tả Tướng gật gật đầu, lại lắc đầu, ánh mắt tràn ra phần hận, thanh âm lãnh trầm: "Chỉ bắt đến Tư Nam Tuyệt và Vân Tuyệt Phi, lúc ta đi, nơi đó đã là một tòa phủ trống không, nói vậy những người khác đã sớm bị dời đi!"

"Không bắt được Hạ Hầu Cảnh?" Hạ Hầu Thuần cả kinh, trong lòng bất an càng ngày càng đậm, dù sao hấn chẳng phải chân chính, có thể ngồi trên vị trí này, hấn có một loại cảm giác ăn cắp không thuộc về mình.

Tần Tả Tướng gật gật đầu, mâu sắc ngưng trọng: "Thuần Nhi cũng đừng lo lắng, chờ sau ngày mai đăng cơ làm đế, hết thảy đều phải trở thành kết cục đã định, người đã trở thành này hoàng đế Đại Hạ Quốc, ai cũng không lay động được đế vị của của ngươi!" Hấn mưu đồ thời gian dài như vậy, thậm chí không tiếc hy sinh nữ nhi của bản thân, vì nhi tử trước mắt hấn, ngày mai chính là một bước cuối cùng, hấn đánh bạc cả mạng già cũng muốn bảo vệ nhi tử.

"nhưng mà bộ tộc Hạ Hầu không trừ, ngôi vị hoàng đế này con ngồi không yên!" Hạ Hầu Thuần tha thiết nhìn Tần Tả Tướng, phụ thân của hấn, lý nên vì giải quyết tất cả trở ngại của hấn, đây là hấn ta thiếu hấn!

"Đợi người đi tìm mẫu hậu người, để nàng ngày mai ra mặt cho người, xứng danh cho người! Phụ thân sẽ phái người khắp các nơi Kinh Thành, nhất định sẽ không cho người ta trở ngại đại điển đăng cơ ngày mai!" Trong mắt Tần Tả Tướng lóe qua một chút tinh quang, chỉ cần có đương kim Thái hậu ra mặt, ban bố chiếu thư phế đế, hết thảy là làm tốt hơn, về phần bí mật kia, hẳn sẽ giấu vĩnh viễn.

"Đúng, còn có mẫu hậu, mẫu hậu đau yêu ta nhất, nhất định sẽ giúp ta!" Bất an trong mắt Hạ Hầu Thuần dần dần tiêu tán, phụ hoàng không thích hẳn, nhưng mẫu hậu lại cho hẳn tràn đầy yêu thương, chỉ cần có mẫu hậu ở đây, hẳn nhất định sẽ thành công đi đến.

"Người thay ta đi xem mẫu hậu người, nói cho nàng buổi tối ta đến tìm nàng!" Trong mắt Tần Tả Tướng tràn đầy đắc ý, cả đời này hẳn cũng đáng, ngủ với nữ nhân của hoàng thượng, ngay cả ngôi vị hoàng đế, cũng là nữ nhân con của hẳn vật trong bàn tay rồi.

Thời điểm Hạ Hầu Thuần đi Thọ Ninh cung, Bạch Tuyết Nhu chính bộ dạng phục tùng nhẹ nhàng vỗ lưng cho Tiêu Nhị Vũ, bộ dáng thuận theo như vậy, khiến hẳn nhìn nhiều vài lần.

"Nghe nói thân thể mẫu hậu không khoẻ, nhi thần thập phần lo âu!" Hạ Hầu Thuần đi đến trước giường, đưa tay nắm giữ tay Tiêu Nhị Vũ, trong mắt là tràn đầy đau lòng.

Tiêu Nhị Vũ mở mắt ra, chờ nhìn đến nhi tử nàng yêu thương nhiều năm, trong mắt tránh qua không biết tên quang mang, mặt mày tinh tế như vậy nàng thế nhưng nhiều năm không nhìn kỹ càng, hiện tại nhìn kỹ, phát hiện thế nhưng nửa phần cũng không giống nàng, hẳn không hề nghi ngờ giống nam nhân phụ nàng, nhưng mắt phượng hơi hơi nhếch lên, lại rất giống một nữ nhân khác - - thể tử của nam nhân kia.

"Thái hậu, hoàng thượng đã tới đây, nô tì cáo lui trước ~" Bạch Tuyết Nhu dừng tay lại, kính cẩn ngoan ngoãn cúi người.

"Ừ~" Tiêu Nhị Vũ phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng khoát tay, thanh âm có chút mệt mỏi: "Người bồi ta một ngày cũng mệt mỏi, sớm trở về nghỉ ngơi!"

Bạch Tuyết Nhu đứng dậy, ý bảo liếc mắt nhìn Hạ Hầu Thuần một cái, sau đó chậm rãi xoay người, bước chân tao nhã đi ra ngoài.

Hạ Hầu Thuần đứng lên, thay thế vị trí vừa rời của Bạch Tuyết Nhu, đưa tay tiếp tục đỡ bả vai Tiêu Nhị Vũ, toàn bộ là một nhi tử hiếu thuận nhu thuận, nhưng dù là như vậy, lại càng thêm khiến Tiêu Nhị Vũ thống hận!
diendanllequuydonn

"Nghe nói Tả Tướng đã bắt được Hộ quốc Vương Gia và vương phi rồi hả?" Tiêu Nhị Vũ giống như vô ý hỏi, lộ ra đậu khấu đỏ tươi nhẹ tay khẽ vuốt vuốt vòng tay trong sáng thuần khiết trên cổ tay, nhìn như không biết đang nghĩ cái gì.

"Tin tức của mẫu hậu thật là linh thông!" Hạ Hầu Thuần rất là cao hứng, mẫu hậu đã bắt đầu, kế tiếp hẳn có thể trực tiếp theo nói.

Hắn có chút khó khăn giật giật khóe miệng, động tác trên tay càng thêm lấy lòng ân cần: "Tur Nam Tuyết và Vân Tuyết Phi đã bị bắt, nhưng Hạ Hầu Cảnh và Thái phi không biết tung tích, còn có thất đệ, ngày mai nhi thần sẽ đi lên Đại Bảo, nhưng mà trong lòng vẫn bất an, muốn mời mẫu hậu ngày mai có thể đích thân tới, xứng danh cho nhi thần!"

Ánh mắt Tiêu Nhị Vũ căng thẳng, nhắm mắt lại nhẹ nhàng trầm tư một lát, nhưng vẫn nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Lấy được cam đoan Hạ Hầu Thuần tất nhiên là thập phần vui mừng, chỉ cần ngày mai thuận lợi đi qua, Hạ Hầu Cảnh và Hạ Hầu Huyền chính là nỗ lực hết đà, thành không được khí sau, sớm muộn gì hẳn đều có thể trừ bỏ bọn họ.

Lưu lại ở Thọ Ninh cung một lát, hẳn cao hứng trở về chuẩn bị đại điển đăng cơ ngày mai.

Có người vui sướng có người ưu sầu, đó là một đêm không ngủ, hết thả thiện thiện ác ác, lên lên xuống xuống đều muốn làm quyết đấu cuối cùng vào ngày mai.

Lúc ánh mặt trời đầu tiên chiếu nghiêng tiến hoàng cung lạnh như băng, Hạ Hầu Thuần sớm đã được cung nhân bận rộn mặc vào long bào màu vàng sáng, Cửu Điều Ngũ Trảo Kim Long thêu ở dưới ánh mặt trời, có vẻ tôn quý mà uy nghi, tuy rằng này long bào hẳn cũng sớm đã mặc qua, nhưng mà chưa từng có cao hứng giống giờ phút này.

Hôm nay Càn Thanh cung vẫn xa hoa tôn quý, hẳn sớm đã không làm người ngựa mặt trông lên, từ hôm nay trở đi, hẳn là chủ nhân tòa cung điện tráng lệ này, là hoàng đế tôn quý nhất vương triều Đại Hạ!

Chuông trống vang vọng đánh vỡ an bình hoàng cung, ngoài điện truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun, sau đó là thanh âm Trương công công nhẹ giọng thông báo: "Hoàng thượng, canh giờ đến!"

"Đã biết!" Hẳn lên tiếng, hít vào một hơi đứng dậy, trong gương chiếu ra con người trong trẻo đen tuyền của hẳn, trong đó tràn đầy kiên định cùng khát khao.

Cửa rất nặng đại bị đẩy ra, hẳn mặc long bào minh hoàng, đầu đội

vương miện màu vàng, đi lại uy nghi, mỗi một bước đều kiên định bình tĩnh, theo bậc thềm cao cao một đường hướng về phía trước, hướng tới điện Thái Hòa.

Chờ sau khi nhập tọa, từ thái giám tuyên đọc thánh chỉ kế vị, hẳn ở lúc này thì thào đọc, lắng lắng quan sát bóng dáng phủ phục phía dưới, hơn nữa lấy tay nhẹ nhàng ma sát đầu Kim Long dưới tay trên lòng ý, loại cảm giác dưới một người trên vạn người thật tốt, hẳn nên là này chúa tể Đại Hạ Quốc!

Ba tiếng chuông hồng từ trước đến nay, tỏ rõ đại điển tân hoàng bắt đầu, Tiêu Nhị Vũ nằm ở trong Thọ Ninh cũng, móng tay đậu khấu màu đỏ phảng phất khảm vào trong thịt, cả đời này nàng mưu toan nhiều, tính kế vô số người, nhưng mà kết quả thế nhưng tiện nghi một nữ nhân khác, nàng thế nào có thể can tâm? Ngôi vị hoàng đế này vốn là thuộc về Huyền Nhi của nàng, nàng há lại sẽ chấp tay nhường cho người ta?

"Thái hậu, đại điển đăng cơ đã bắt đầu, hoàng thượng nói nô tì đưa triều phục đến!" Nha hoàn cung kính tay nâng khay, trong đó cắm phục thù Phượng văn, chói mắt chằm chọc như vậy.

"Lui ra, ai gia hôm nay thân thể không khỏe, không muốn đi!" Tiêu Nhị Vũ nặng nề ném ra một câu này, không lưu lại ít ánh mắt.

"Hoàng thượng hiện tại đang chờ, thỉnh Thái hậu mau chóng mặc Phượng bào vào, theo nô tì đi điện Thái Hòa!" Nha hoàn phảng phất không nghe thấy tiếng hét này, như cũ không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng ở nơi đó.

"Ai gia chính là chết cũng không bước ra Thọ Ninh cung nửa bước!" Tiêu Nhị Vũ bị lửa giận cùng oán hận tràn ngập, trong lòng vừa kéo vừa kéo đau, nghĩ đến Huyền Nhi sinh tử chưa biết, trong lòng nàng

tự trách giống như dây mây sinh trưởng tốt.

"Tiêu thái hậu đã không cam lòng ngôi vị hoàng đế đổi chủ như vậy, vì sao không đi ngăn cản?" Nha hoàn nhẹ nhàng buông khay, cả khuôn mặt cứ như vậy bại lộ.

Thanh âm này, toàn thân Tiêu Nhị Vũ ngẩn ra, không thể tin bò lên, con mắt chăm chú khóa nữ nhân cầu khẩn trong điện, kinh ngạc nói: "Là người!"

Đại điển đang cơ ở trong sự chào mừng của bách quan, đẩy lên thủy triều cao, trong lòng Hạ Hầu Thuần kích động, hoàng tử giả như thế nào? Từ hôm nay trở đi, hấn chân chính là hoàng thượng, ai cũng không thể chất vấn lay động địa vị của hấn!

Đột nhiên có thái giám bước nhỏ chạy tới, ghé vào lỗ tai hấn thì thầm vài tiếng, trong mắt hấn càng thêm cực nóng, vẫy vẫy tay vội vàng nói: "Còn không chạy nhanh đón Thái hậu!"

Tiêu Nhị Vũ mặc Phượng bào màu đỏ, mặt trên dùng tơ vàng thêu Kim Phượng Hoàng, trông rất sống động, dường như muốn giương cánh bay cao, nàng từng bước chậm rãi trên bậc thềm hướng về phía trước, phía sau đi theo là Bạch Tuyết Nhu, còn có một nha hoàn thiếp thân.

Hạ Hầu Thuần cảm giác đứng dậy, đi xuống vài bước, đưa tay đón Tiêu Nhị Vũ, thanh âm cung kính: "Mẫu hậu!"

Tiêu Nhị Vũ không để ý đến, xoay người sững sờ xem cả triều tao nhã, trí nhớ vốn chôn sâu, giờ phút này đều chui lên, Huyền Nhi của nàng chẳng bao lâu sau cũng nấn nỉ nàng, nhưng mà bị nàng vô tình cự tuyệt, vì một người nam nhân, một nam nhân nàng thích lại phụ bạc nàng, nàng không khỏi dời mắt hướng về phía nam nhân đứng ở

hàng đầu tiên, thân mình thẳng tắp, trong ánh mắt tràn đầy vui mừng, biểu cảm vẫn xa lạ, nhưng mà xem khóe miệng khẽ động, có thể tưởng tượng ra sau lưng, bày bộ mặt thật vui sướng rục rĩ.

Nàng chân thành đi đến trước mặt Hạ Hầu Thuần, vươn đôi tay trắng mịn, khẽ vuốt vuốt gương mặt tràn đầy vui mừng, luôn luôn theo đi xuống, ánh mắt tràn đầy lưu luyến: "Thuần Nhi, hôm nay là ngày đại hỉ của ngươi, để mẫu hậu xem ngươi!"

"Nhiều năm thế này, mẫu hậu thương ngươi yêu ngươi, cái gì tốt nhất đều cho ngươi, bởi vì ngươi là nhi tử mẫu hậu yêu nhất!" Trong mắt nàng thấm lệ, trên đầu trâm cài khảm Hồng Bảo Thạch, thể hiện uy nghiêm.

"Mẫu hậu đối nhi tử rất tốt, nhi tử đều ghi nhớ trong lòng, ngày sau mẫu hậu nếu như có chuyện, nhi tử chắc chắn tận tâm tận lực hoàn thành!" Trong lòng Hạ Hầu Thuần ít nhiều có chút không vui, nhưng mà không có biện pháp nói ra, chỉ có thể dẫn lại tính tình nhận lời.

"Thái hậu và hoàng thượng thân thiết nói, có thể chờ sau khi đăng ký đại điển kết thúc nói, hiện tại đại điển tiếp tục bắt đầu, hoàng thượng thỉnh trở lại trên long ỷ, hoàn thành nghi thức phía dưới!" Tàn Tả Tướng đứng ra thẳng thắn can gián, hiện tại hấn một lát đều đợi không được, mưu toan nhiều năm như vậy, hôm nay rốt cục trở thành sự thật rồi.

"Mẫu hậu có thể ngồi bên cạnh nhi tử, cùng nhi tử nhận chúc phúc của bách quan!" Giọng điệu của Hạ Hầu Thuần có chút cấp bách, ánh mắt không ngừng nhìn phía long ỷ lờ lờ sáng lên.

"Đừng nóng vội! Hôm nay thời khắc trọng yếu như vậy, mẫu hậu tặng cho ngươi một phần đại lễ, nhất định cho Thuần Nhi một đại điển đăng cơ vĩnh viễn khó quên!" Ánh mắt Tiêu Nhị Vũ hiện lên một tia

sáng chói, trong lời nói lộ ra thần bí, ngón tay óanh bạch như ngọc của nàng nhẹ nhàng xen vào cổ tay áo, khoe miệng vẫn mang theo nụ cười nhu hòa.

"A? Vĩnh viễn khó quên?" Ánh mắt Hạ Hầu Thuần sáng ngời, nhất thời có vẻ tò mò, hẳn là Đế Vương hoàng triều Đại Hạ, phía trước có người Hạ Hầu cầm quyền, hẳn nóng lòng đăng cơ rất nhiều, khẳng định càng thêm hi vọng đại điển đăng cơ của hắn có thể làm cho người ta vĩnh viễn khó quên, hẳn nhất định phải vượt lên phía trên Hạ Hầu Huyền!

"Thuần Nhi, ngươi cúi đầu, mẫu hậu nói cho ngươi, chỉ nói cho một mình ngươi!" Tiêu Nhị Vũ không để ý đến thượng triều nhiều người như vậy, khoe miệng đã chứa nụ cười hoàn mỹ, tiếp tục dụ dỗ.

Mẫu hậu đối với hắn rất tốt, Hạ Hầu Thuần chưa từng hoài nghi, không có gì nghi vấn, hắn liền cúi đầu, cúi người xuống, ánh mắt Tiêu Nhị Vũ rùng mình, từ cổ tay áo rút ra chủy thủ thiện lương, hì hì một tiếng, thẳng tắp đâm vào ngực Hạ Hầu Thuần, nhất thời một giọt một giọt theo màu vàng sáng lưu trên mặt đất.

Hạ Hầu Thuần vẻ mặt kinh ngạc, ngực từng trận đau đớn, hắn nâng hai tay lên, sử xuất toàn lực đẩy Tiêu Nhị Vũ, nhất thời tay cầm chủy thủ ở ngực cứ như vậy bại lộ ở trong mắt mọi người.

"Thuần Nhi!" Tần Tả Tướng không nghĩ tới sẽ phát sinh tình huống như vậy, vội vàng nâng bước hướng về phía trước, lại bị thị vệ gác hai bên ngôi vị hoàng đế rút đao ngăn lại.

"Lớn mật, các ngươi muốn tạo phản!" Không còn tự nhiên thu phóng ngày xưa, giờ phút này Tần Tả Tướng vô cùng sốt ruột, Thuần Nhi là hi vọng duy nhất của hắn, không thể có việc, nghĩ đến đây, hắn cũng không cố bại lộ thân phận, trực tiếp dây dưa với thị vệ phái trước

điệny9ô.

"Mẫu, mẫu hậu, vì sao?" Hạ Hầu Thuần há miệng thở dốc, yết hầu khô ráp, máu ở ngực này dần dần mất đi, khiến hắn cả người hoảng hốt, dường như chỉ cần tinh thần buông lỏng, hắn sẽ vĩnh viễn ngủ say. nhưng mà hắn không cam, hắn thật vất vả mới được đến ngôi vị hoàng đế, hắn không thể chết như vậy!

"Mẫu hậu, nhi tử đau quá, kêu ngự y cho nhi tử..." Hắn vẫn không tin mẫu thân ngày xưa đau hắn yêu hắn, lại tàn nhẫn như vậy, xem hắn chết đi, hắn không muốn chết, không nghĩ..

Chương 153-6: Đại kết cục (6)

"Đừng kêu ai gia là mẫu hậu, ngươi không là nhi tử của ai gia, ai gia đảm đương không nổi xưng hô này!" Ánh mắt Tiêu Nhị Vũ lạnh lùng, nhìn thân thể dần dần ngã xuống, không có bất kỳ động tác gì.

"Tiêu Nhị Vũ, ngươi thật là nữ nhân ngoan độc, Thuần Nhi đến cùng vẫn là nhi tử ruột của ngươi, ngươi thế nào có thể hạ độc thủ như vậy?" Tần Tả Tướng vừa đánh với thị vệ củ, vừa cảm tức nhìn Thái hậu, nữ nhân này uổng công hấn yêu nàng, không nghĩ tới lại là một nữ nhân rắn rết như vậy.
diendanllequuydonn

"Nhi tử ruột? Ha ha ~ Tần Khiêm, ngươi còn tưởng xem ta như ngọc tử? Loại nghiệt chủng này căn bản không phải con của ta, hấn là nghiệt chủng của ngươi và tiện nữ nhân Hương Ngưng!" Tiêu Nhị Vũ bỗng nhiên xoay người, mắt phun trào ra lửa giận hừng hực, hấn không thể thiêu cháy nam nhân phụ nàng lừa nàng nhiều năm.

"Ta thật khờ, bị ngươi hoa ngôn xảo ngữ lừa nhiều năm như vậy, kết quả là lại hại Huyền Nhi của ta!" Tiêu Nhị Vũ bỗng nhiên cười, cực kỳ lạnh bạc, cực kỳ tự trách...

Tần Khiêm thế nào không nghĩ tới, bí mật che giấu nhiều năm lại bị phát hiện ở thời điểm quan trọng này, nhìn người phía trên đã ngã xuống đất không dậy nổi, ngã trong vũng máu, tự nhiên biết Thuần Nhi là không đáng tin cậy, chuyện cho tới bây giờ, Thuần Nhi không thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, thì hấn ngồi, hiện trong ngoài hoàng cung, hấn vì bảo đảm đạt được mục đích nào đó, sớm đã thay thành người của mình, chỉ cần hiện tại hấn đi ra ngoài ra mệnh lệnh một tiếng, như thường có năng lực đoạt lại ngôi vị hoàng đế!

Đã có chủ ý, hấn cũng không ham chiến, chạy tới ngoài cửa, nhưng hai người thị vệ phía sau cũng không đơn giản, bọn họ trao đổi ánh mắt, tự nhiên là biết ý nghĩ trong lòng hấn, cũng không ngăn cản.

Mắt thấy sắp tới cửa, trong mắt Tần Khiêm tràn ra ánh sáng vui sướng, chỉ cần đi một bước về phía trước, hấn sẽ thành công.

Nhưng hấn còn chưa đi ra ngoài, từ bên ngoài đại đội binh lính mặc áo giáp bạc nối đuôi nhau mà vào, đầu lĩnh chính là Tư Nam Tuyệt sớm đã bị nhốt vào đại lao, giờ phút này hấn cầm bảo kiếm, từ đại môn đi đến.

Đường ra phía trước nhất thời bị ngăn chặn, thân thể Tần Khiêm ngừng lại một chút, hấn chần chờ một lát, thị vệ chung quanh đưa hấn trong ba tầng ngoài ba tầng làm thành một vòng tròn, đưa hấn vây ở bên trong.

"Tần Khiêm, ngươi trốn không thoát rồi!" Thanh âm thanh lãnh của Tư Nam Tuyệt phút chốc vang lên, đại thần vốn vốn tránh né chung quanh, vội vàng ổn lại, cung kính đứng ở một bên.

"Ngươi rõ ràng đã bị nhốt vào đại lao, vì sao lại xuất hiện tại nơi này?" Tần Khiêm hoảng sợ bất an, nhìn tầng tầng thị vệ vây quanh hấn, trong lòng mưu tính khả năng thế nào xông ra vòng vây!
diendanllequuydonn

"Dịch dung thuật cũng không chỉ một mình ngươi biết dùng!" Đơn giản một câu nói mở ra ảo diệu bên trong.

Hai gã thị vệ phía sau vừa rồi kịch chiến với hấn, ào ào kéo da giả trên mặt ra, Hạ Hầu Cảnh và Bạch Phong cứ như vậy thẳng tắp đứng ở phía sau.

Tần Khiêm thế nào không nghĩ tới, hắn bày ra nhiều năm như vậy, lại chưa hưởng thụ đến một ngày, cứ như vậy binh bại như núi đổ, hắn có thể nào cam tâm, hắn quyết không cam lòng!

Nghĩ đến đây, hắn nắm chặt kiếm trong tay, tấn công Tư Nam Tuyệt, Hạ Hầu Cảnh và Bạch Phong tự nhiên cũng không bằng lòng đứng ở bên quan sát, cũng gia nhập chiến đấu, ba đấu một, tuy rằng công phu của Tần Khiêm tốt, đến cùng vẫn lớn tuổi, không sánh bằng ba người trẻ tuổi, không bao lâu, trên người liền bại.

"Tần Khiêm, Hương Ngưng của ngươi, ta đưa nàng đến rồi!" Mắt Tiêu Nhị Vũ chứa cười lạnh, thanh âm lộ ra nhất cỗ quỷ dị.

Một thùng khéo léo vẽ một cái đường vòng cung, thẳng tắp dừng ở chính giữa nơi đánh nhau, bốp một tiếng, thùng mở ra, một cái đầu máu chảy đầm đìa lăn ra, cho dù cả khuôn mặt đều bị huyết sắc che giấu, nhưng mắt Tần Khiêm đầu tiên vẫn nhận ra, kia là thê tử nhiều năm với hắn, trâm cài tóc rơi xuống, vẫn là hôm nay hắn ăn mừng con của bọn họ, đội riêng cho nàng.

Trải qua thời gian dài kiên trì lòng tin âm âm sập đổ, nữ nhân hắn yêu thích đã chết, trên thế giới này, hắn muốn ngôi vị hoàng đế có tác dụng gì? Hắn buông cánh tay xuống, đột nhiên ba chỉ kiếm từ trước sau thẳng tắp tấn công hắn, phụt một tiếng, nhất thời thân thể hắn run rẩy, ba lỗ thùng nhất thời xuất hiện trên thân thể của hắn, mà hắn lại một chút cũng không nhăn, từng bước một đi tới cái đầu lâu.

Rốt cục đi tới trước mặt, hắn dè dặt cẩn trọng cúi người, ôm cái đầu lâu như trân bảo vào trong ngực, thân thể rốt cuộc không kiên trì nổi, bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, trong mắt chứa hạ một tia lão lệ: Hương Ngưng, chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau!

Sự tình chấm dứt, giờ phút này Tiêu Nhị Vũ luôn luôn gắt gao đứng ở phía sau nha hoàn, cũng nhẹ nhàng sờ sờ gò má, kéo lên một tầng da giả trên mặt, lộ ra mặt rõ ràng chính là Vân Tuyết Phi.

Hạ Hầu Thuần còn có một hơi, hốc mắt hấn hơi hơi phiếm ẩm, muốn chết sao? Hấn không muốn chết, ngôi vị hoàng đế của hấn mới vừa tới tay, hấn không thể chết được, hấn run rẩy vươn tay ra về phía Bạch Tuyết Nhu, thanh âm lộ ra khẩn cầu: "Nhu Nhi, mau kêu ngự y cho trẫm, mau, trẫm không muốn chết..."diendanllequuydonn

Mặt Bạch Tuyết Nhu không biểu cảm đi lên phía trước, cũng lạnh lùng nhìn máu của hấn một giọt một giọt chảy ra ngoài.

"Hạ Hầu Thuần, ngươi biết không? Ta chưa từng yêu ngươi, ta gả cho ngươi là vì báo thù, phụ thân ta đã từng là ngự y hoàng gia danh chấn ở kinh thành, nhưng phụ thân của ngươi Tần Khiêm vì soán vị, đổi chỗ ngươi và hoàng tử chân chính, chuyện này tự nhiên không thể gạt được mắt của cha ta, Tần Khiêm lo lắng sự tình bại lộ, liền lấy lý do mưu loạn, giết toàn bộ 185 nhân khẩu Bạch gia phủ ta tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, mẫu thân vì cứu ta, từ bên ngoài mua bé gái thế thân, ta có thể sống tạm nhiều năm như vậy!"

Nguyên lai hấn cũng sống ở trong lừa gạt, nữ nhân hấn hao hết tâm lực cưới lại luôn luôn muốn mạng của hấn! Hạ Hầu Thuần dần dần buông xuôi, suy nghĩ có chút hư vô, mắt có chút tan rã, thân thể dần dần bắt đầu băng lạnh, tuy rằng không cam lòng, nhưng hấn thật sự rất mệt!

Tư Nam Tuyệt đi lên bậc thang, đi tới bên người Vân Tuyết Phi, tay nắm giữ tay nàng, cho nàng một ánh mắt an tâm.

"Tiêu thái hậu, chuyện ta đáp ứng của ngươi đã hoàn thành, hi vọng

người cũng có thể tuân thủ lời hứa với của ta!" Sắc mặt Tư Nam Tuyết thanh thanh đậm đậm, thanh âm không cao không thấp, cũng có thể khiến mọi người ở đây đều nghe thấy.

Tiêu Nhị Vũ nghe vậy, mắt không có gì phập phồng, dừng ánh mắt ở trên người Hạ Hầu Cảnh đứng thẳng, tính kế nhiều năm như vậy, nàng lại vẫn không thể nào giết nhi tử của nữ nhân kia.

"Người muốn hết thầy, ngày mai ta có thể cho người!" Tiêu Nhị Vũ xoay người, đoan trang uy nghiêm mở miệng, thần sắc không có tí ti sợ hãi.

Nàng lại nhìn về phía Vân Tuyết Phi, nữ nhân này quen thuộc đã xa lạ, vốn Huyền Nhi của nàng có thể có một loại hạnh phúc giống người nam nhân trước mắt, nhưng nàng vì cái gọi là hạnh phúc của trường tử, mạnh mẽ hủy đi tiểu nhi tử của nàng!

Có lẽ người đến lúc cuối cùng, càng có thể nhớ lại sự tình sinh mệnh liều mạng lãng quên, nàng yêu Tần Khiêm, những người khác không biết, nhưng đáy lòng nàng rõ ràng, trường tử của nàng chẳng phải là đứa nhỏ của tiên hoàng, cho nên nàng luôn luôn dè dặt cẩn trọng bảo hộ, nàng oán hận bộ tộc Hạ Hầu, là bọn hắn hủy đi hạnh phúc của nàng, buộc chặt nàng ở lạnh trong hoàng cung như băng, liên quan, đối với bộ tộc Tiêu thị chờ mong thất hoàng tử chân chính, trong lòng nàng cũng bài xích không vui, nàng vẫn nhớ được hẳn tập tễnh đi, lúc yêu cần một cái hôn, một cái ôm ấp đơn giản, nàng như thế nào lãnh khốc cự tuyệt!

"Hắn là chân ái của người, hi vọng các người không quên đáp ứng yêu cầu của ta, tìm được hắn, để hắn bình yên tự do hoàn thành việc cả đời này!" Tiêu Nhị Vũ đặt ánh mắt ở trên người Vân Tuyết Phi, thật sâu nhìn thoáng qua, sau đó nâng lên bước chân đi đến bên ngoài.

Ngày thứ hai, trong cung sáng sớm truyền đến tin Tiêu thái hậu chết, lưu lại một phần khác di chỉ năm đó của tiên hoàng, Hạ Hầu Cảnh kế vị, bắt đầu Đại Hạ vương triều càng thêm phồn
hoa.diendanllequuydonn

Chờ sau khi Hạ Hầu Cảnh đăng cơ, Bạch Nhiễm thông báo với bên ngoài là nghĩa muội của Tư Nam Tuyệt, theo Hạ Hầu Cảnh vào ở hoàng cung, thành phi tử duy nhất của hắn.

Sau khi tất cả bụi bặm lạc định, Vân Tuyết Phi rốt cục có thể tiết kiệm tâm, sau khi mọi thứ đều an bày xong, chuẩn bị cùng Tư Nam Tuyệt xuôi nam, tìm kiếm Ngũ Trà.

Cũng không nghĩ ngày thứ hai, Tần Lan quần áo thanh y nhẹ nhàng đến, phía sau hắn là tiểu nha đầu biết vâng lời, đúng là Ngũ Trà mà Vân Tuyết Phi luôn luôn vương bận, nhất thời hai chủ tớ ôm nhau, Ngũ Trà kích động nói ra chuyện mấy ngày nay, sau khi nói xong, vẫn còn không quên đỏ mặt liếc mắt nhìn lên Tần Lan một cái.

Cái nhìn kia ý tứ hàm xúc mười phần, một loại bộ dáng tiểu tức phụ, Vân Tuyết Phi có góc, cũng biết này người nha đầu động xuân tâm, từ mọi phương diện mà nói, Tần Lan cũng tốt.

Buổi tối lúc đi vào giấc ngủ, Vân Tuyết Phi nằm ở trong lòng Tư Nam Tuyệt, cọ xát nửa ngày, chung quy là nói cho Tư Nam Tuyệt nghe ý nghĩ bản thân muốn tác hợp Ngũ Trà và Tần Lan, nhưng Tư Nam Tuyệt mấp má miệng, đưa ta càng thêm ôm sát Vân Tuyết Phi ở trong ngực, nói khẽ: "Việc tình cảm của hai bọn họ, nàng cũng đừng quan tâm, có duyên phận tự nhiên có thể đi đến cùng nhau, nàng nếu có thời gian, chúng ta quan tâm một chút đến sự tình của chính mình!"

Vân Tuyết Phi giật mình, chính chúng ta?

Chống lại ánh mắt nghi hoặc của Vân Tuyết Phi, Tư Nam Tuyết cười thần bí, đưa tay kéo chặn cái trên hấn và nàng, nghiêng người, che trên người nàng, khàn khàn nói: "Ta cũng không nhỏ, còn chưa có hưởng qua tư vị nữ nhân, như vậy, khi nào thì mới có thể ôm lên oa nhi?"diendanllequuydonn

Vân Tuyết Phi nhất thời xấu hổ sắc mặt đỏ bừng, sớm biết hàng này không có hảo tâm, nhưng nàng tức giận mắng còn chưa ra khỏi miệng, môi đã bị chặn.

Nồng tình mật ý, kiếp trước yêu và hận đều đã không quan trọng, giờ phút cuộc sống hạnh phúc mới vừa bắt đầu.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 154: Ngoại truyện

Lại là một năm xuân sắc nồng đậm, trong Hộ quốc vương phủ, ánh mặt trời vẩy đầy mỗi một góc, một mảnh sinh cơ dạt dào.

Nữ tử da thịt trắng nõn như ngọc trong như gương đồng, mặt mày tinh xảo, sớm đã rút đi vẻ thiếu nữ non nớt, càng thêm quyến rũ động lòng người, khóe miệng trước sau cười như có như không.

Sợi tóc đen nhánh như mực được một đôi tay linh hoạt như tơ lụa nhẹ nhàng giơ lên, chảy xuống, lại bị thuần thực kéo lên, chải thành một búi tóc mỹ lệ.

Bước cuối cùng cắm một trâm vào trong búi tóc Vân Tuyết Phi lộ ra nụ cười vừa lòng: “Người nha đầu này tay nghề càng ngày càng tốt!”

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa sổ, chiếu vào trên mặt Ngũ Trà hiện ra vàng sáng nhàn nhạt, nàng nhẹ nhàng sửa sợi bên mặt Vân Tuyết Phi, nhìn bóng hình xinh đẹp mỹ lệ trong gương đồng, tự đắc cười: “Là tiểu thư thiên sinh lệ chất, nô tỳ chẳng qua là dệt hoa trên gấm!”

Nha đầu này nói ngọt, Vân Tuyết Phi không phải lần đầu tiên lĩnh hội, lại như cũ thực sự hưởng thụ, đã trải qua nhiều mưa mưa gió gió như vậy, nha đầu này vẫn luôn ở bên người mình không rời không bỏ, nàng sớm đã xem nàng như như vậy thân nhất người, coi như muội muội của mình, thanh xuân của nữ nhân hữu hạn, nàng không thể ích kỷ lưu nàng ở bên người cả đời!

Nghĩ đến sắc mặt nàng buồn bã, đứng dậy giữ chặt tay Ngũ Trà, nhìn nha đầu duyên dáng yêu kiều trước mắt, cầm lòng không được cảm thán: “Mười bảy tuổi, đều thành đại cô nương, Ngũ Trà có yêu thích nam tử?”

Đột nhiên dờn đề tài, khóe miệng Ngũ Trà cười dấu đi, có chút không biết làm sao, theo sau thẹn thùng cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu ruồi: “Tiểu thư, người lại trêu ghẹo ta ~”

“Không cần ngỡ ngàng, người ta cùng là nữ tử, ta bằng tuổi người, đã thành thân với Nam Tuyệt!” Vân Tuyết Phi bỏ qua cay chát trong lòng, nhấp miệng cười nói: “Tới nói cho tiểu thư nghe, có không thích công tử nhà ai, tiểu thư đi làm mối cho người!”

Ngũ Trà chậm rãi ngẩng đầu, con người đen nhánh hoang mang nhìn chăm chăm nữ tử mỉm cười xinh đẹp trước mặt, đối với việc nam nữ, nàng phía trước không hề nghĩ ngợi quá, thậm chí một lần cho rằng sẽ vĩnh viễn làm bạn ở bên người tiểu thư.

Thẳng đến nàng tận mắt nhìn thấy tiểu thư hạnh phúc, trong lòng nhiều ít có chút hướng tới, thường thường sẽ nghĩ phu quân tương lai của mình sẽ là dạng gì?

Đặc biệt sau khi gặp nam tử thanh lãnh nho nhã như vậy, loại ý tưởng này càng thêm mãnh liệt, nàng khát vọng được hẳn chú ý, khát vọng bồi ở bên người hẳn. Thân phận của nàng nhất định không xứng với hẳn, cho nên nàng không dám hy vọng xa vời cùng hẳn ở bên nhau, chỉ là nghĩ ở xa nhìn đến hẳn, có thể cùng hẳn ngẫu nhiên trò chuyện, nàng đã thỏa mãn, đây là hạnh phúc của nàng!

“Ngũ Trà không cần giả chờng, Ngũ Trà muốn luôn bồi ở bên người tiểu thư!” Mê mang trong mắt Ngũ Trà dần dần tan đi, thay thế chính là kiên định, nàng tưởng kỳ thật nàng đã thực hạnh phúc, có thể có

chủ tử thiện lương như tiểu thư, có thể gặp được nam nhân khuynh tâm mình, cho dù nam nhân kia không yêu nàng, thậm chí căn bản không biết tâm nàng đối với hắn. diendanlleqqquyyddonn

Vân Tuyết Phi mày hơi hơi nhăn lại, không nghĩ tới nha đầu ngốc sẽ trả lời như vậy, rốt cuộc cảm tình nàng ấy đối Tần Lan nàng đã xem ở trong mắt, cho dù nàng luyến tiếc Ngũ Trà, cũng không thể đi cướp đoạt quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của nàng ấy, cho nên.....

“Ngũ Trà, ngày kia Tần Lan phải rời đi!” Vân Tuyết Phi không quan co lòng vòng, nàng hôm nay sờ dĩ trực tiếp muốn thám thính tâm tư Ngũ Trà, chính bởi vì nàng không muốn Ngũ Trà bỏ qua hạnh phúc chính mình.

“Cái gì?” Cả người Ngũ Trà sửng sốt, sau khi phản ứng kịp, trên mặt huyết sắc tức khắc mất hết, giọng điệu có chút cấp bách: “Hắn, hắn phải đi sao?”

Vân Tuyết Phi không đành lòng nhìn nàng thất hồn lạc phách như vậy, nhưng nam nhân kia phải đi là sự thật, Ngũ Trà sớm muộn gì cũng biết, nghĩ đến nàng mím môi, gật đầu thật mạnh: “Trong nhà hắn đã xảy ra chuyện, ngày kia sẽ rời vương phủ!”

Cả người Ngũ Trà phảng phất bị rút khí lực, ánh mắt có chút dại ra, như thế nào cũng không nghĩ tới ông trời lại đối với nàng như vậy? Nàng không yêu cầu Tần Lan yêu nàng, chỉ hy vọng có thể xa xa nhìn hắn là được, hắn lại muốn biến mất ở trong cuộc sống của nàng, cái này bảo nàng làm sao chịu được?

Nàng gắt gao cầm tay Vân Tuyết Phi, như người chết đuối bắt được cọng rơm cuối cùng, dùng hết toàn lực hỏi: “Vậy hắn còn có thể trở về hay không?” Nếu hắn chỉ tạm thời rời đi, nàng nguyện ý chờ, đời này không gả chồng, canh giữ ở bên người tiểu thư, lẳng lẳng chờ

hắn trở về.

Nha đầu này ở cùng chính mình lâu như vậy, Vân Tuyết Phi sao không biết ý nghĩ của nàng? Nghĩ đến Tư Nam Tuyết đêm qua nói, nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Nơi này rốt cuộc không phải nhà của hắn, nghe nói đại ca hắn đã xảy ra chuyện, khả năng hắn đi sẽ không bao giờ trở lại!”

Không bao giờ trở lại sao? Trong lòng Ngũ Trà lộp bộp, sau đó lòng tràn đầy chua xót, khuôn mặt trắng nõn hồng hồng, hốc mắt đầy nước mắt, từ khi hắn cứu nàng, mang nàng về vương phủ, vẫn luôn ở nơi này, ở thời gian thật dài, làm nàng nghĩ làm hắn vĩnh viễn sẽ không rời đi!

“Ngũ Trà!” Vân Tuyết Phi lại lần nữa thở dài, từ sau khi từ nơi đó của Tư Nam Tuyết biết gia thế của Tần Lan, nàng không cho rằng hắn hợp với Ngũ Trà, chỉ là hôm nay thấy bộ dáng Ngũ Trà thương tâm như vậy, nàng chung quy không thể dấu diếm, nghĩ đến nếu nam nhân kia chủ động mở miệng đưa ra yêu cầu này, tất nhiên là đối với Ngũ Trà nhiều ít có chút tâm động!

“Ngày hôm qua Tần Lan nói với Nam Tuyết, muốn cho người cùng hắn trở về, nếu người nguyện ý, chuẩn bị một chút, ngày kia cùng hắn rời đi đi ~” Vân Tuyết Phi duỗi tay vỗ vỗ bả vai Ngũ Trà, lời có chút thấm thía nói: “Hắn tất nhiên là biết tình ý của người, có thể mở miệng như vậy, trong lòng hắn đã có người!”

Đôi mắt Ngũ Trà mở lớn, phảng phất không tin chính mình nghe được, trên lông mi thật dài còn mang theo chút giọt sương, thiên đường địa ngục chỉ cách một bước, thay đổi rất nhanh, vui sướng lan tràn ra, trong lòng Tần Lan thật sự có nàng sao? Nàng nhất thời ngây người, không biết nên trả lời như thế nào?

“Ngũ Trà, ta tuy rằng luyện tiếc ngươi, nhưng cũng hy vọng ngươi hạnh phúc, nếu ngươi thật sự thích hẳn, không cần băn khoăn quá nhiều, toàn tâm toàn ý đi theo hẳn, đi tranh thủ hạnh phúc ngươi muốn!” Vân Tuyết Phi nở rộ tươi cười cổ vũ, có lẽ ngày hôm qua nàng còn có chút do dự, nhưng hôm nay nàng cũng nghĩ thông suốt, rời đi cũng không ý nghĩa chia lìa, tương lai còn rất dài, các nàng nhất định có thể gặp lại.[diendanlequyiddonn](#)

“Chính là ta, ta luyện tiếc tiểu thư.....” Ngũ Trà động tâm rất nhiều, có chút chua xót, thế giới này người nàng thân nhất chính là tiểu thư, nàng thích Tần Lan, nhưng đến hoàn cảnh lạ lẫm như vậy, không có tiểu thư bên người, nàng vẫn sợ hãi.

“Ta cũng luyện tiếc ngươi ~” Vân Tuyết Phi một tay ôm Ngũ Trà, trong lòng chát chát, nha đầu này từ năm tuổi đã đi theo mình, chưa từng tách ra, cho dù thời điểm khổ mệ nhất.

“Lúc này đây chính là cơ hội, ngày kia hẳn đã phải rời đi, đi có thể là vĩnh viễn, ta không muốn ngươi về sau hối hận!” Vân Tuyết Phi ngẩng đầu, mắt có chút ửng đỏ, thanh âm mang theo hơi hơi nghẹn ngào: “Cùng hẳn cùng nhau đi, chờ đến sự tình trong nhà hẳn đều giải quyết, ngươi về sau vẫn có thể cùng hẳn trở về xem ta!”

Ngũ Trà trầm mặc một lát, ngẩng đầu kiên định nhìn Vân Tuyết Phi nói: “Ta nhất định sẽ trở về xem tiểu thư!”

Một câu như vậy, Vân Tuyết Phi đã biết lựa chọn của nàng, hốc mắt lại một lần chua xót, vỗ vỗ phía sau lưng Ngũ Trà, thanh âm có chút khàn khàn lại dung hợp ấm áp: “Hộ quốc vương phủ về sau chính là nhà mẹ đẻ của ngươi, đại môn vương phủ vẫn luôn rộng mở với ngươi, có ủy khuất ta xuất đầu giúp ngươi!”

Hai người chăm chú nhìn thật lâu, phảng phất muốn khắc giọng nói

và dáng điệu tướng mạo của đối phương vào chỗ sâu nhất trong lòng, đã trải qua nhiều mưa mưa gió gió như vậy, có thể có kết quả như vậy đã là tốt nhất!

Sau khi Ngũ Trà quyết định, hai ngày cuối cùng vẫn luôn một tấc không rời đi theo Vân Tuyết Phi, thời khắc sắp chia lìa, hai người đều hết sức quý trọng thời gian cuối cùng này, Vân Tuyết Phi nhận Ngũ Trà làm muội muội, cho nàng một thân phận, nàng hy vọng người mình thân nhất có thể đạt được hạnh phúc, chỉ là Tần Lan muốn Ngũ Trà, lại không mở miệng cho nàng một cái danh phận, Vân Tuyết Phi cao hứng đồng thời lại có thật sự lo lắng cho Ngũ Trà.

Ngày thứ ba, phía chân trời phía Đông một vòng hồng nhật từ từ dâng lên, mặt đất trong phút chốc bị chiếu sáng lên, các nơi đều bịt kín ánh sáng màu vàng.

Lưu Vân Đình ngoài thành, màu xanh lá vờn quanh, hoa thơm chim hót, trong lòng Vân Tuyết Phi quanh quẩn nồng đậm mát mát cùng không muốn, đôi mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm xe ngựa càng xa.

Thẳng đến hoàn toàn nhìn không thấy, nàng mới không thuận theo không muốn thu hồi ánh mắt, liếc mắt nhìn nam nhân vẫn luôn làm bạn bên người, nở rộ nụ cười thoải mái: “Chúng ta về nhà đi ~”diendanlleqqyyddonn

Tư Nam Tuyệt cầm tay Tuyết Phi, nhàn nhạt ôn nhu tự lòng bàn tay truyền tới đáy lòng Vân Tuyết Phi, nhu tình mật ý, có hạnh phúc nói không nên lời.

Hai người cũng không hề lưu lại lâu, Tư Nam Tuyệt trực tiếp nắm tay Vân Tuyết Phi, đỡ nàng lên xe ngựa vương phủ, theo một thanh âm ngựa hí vang lên khắp không trung, bụi đất nổi lên bốn phía, hấn

cùng nàng bước lên đường về nhà.

Sau khi hai người rời đi, trong rừng bên cạnh đi ra một hòa thượng mặc áo xám, si ngốc nhìn xe ngựa bay nhanh đi, trong mắt lóe ánh sáng phức tạp.

“A di đà phật, có duyên không phận, nên buông xuống ~” Lão hòa thượng người mặc áo cà sa từ một bên đi ra, thanh âm bình tĩnh không gợn sóng lộ ra cơ trí nhìn thấu tang thương.

Hòa thượng áo xám nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, lại lần nữa mở là lúc, trong mắt bình tĩnh như nước, thanh âm không có một tia phập phồng: “Tịnh Vô minh bạch!”

Tình thâm như thế nào, cuối cùng là duyên cạn, từ nay về sau, hấn và nàng không bao giờ cùng xuất hiện, hấn sẽ dùng quăng đời còn lại, ở trước mặt phật chủ vì nàng cầu phúc.

Gió xuân phong thổi, nhiều ít ưu sầu theo gió tán, chỉ chỉ còn lại thê lương đầy đất.

Bùm bùm thanh âm vang lên, cùng với thanh âm nam tử tức giận mắng là tiếng khóc của nữ tử, nổi bật ban đêm có vẻ không bình yên.

“Quan Bá Luân, ngươi điên rồi, đây chính là bạc ta thật vất vả mới làm ra!” Mộ Dung Thanh Y đầy mặt tức giận, sắc mặt không bao giờ hồi phục trắng nõn như ngọc ngày xưa, giờ phút này vô cùng thô ráp, hiện ra con buôn và tang thương không tương xứng tuổi của nàng.

“Ta điên rồi?” Quan Bá Luân tức giận đỏ mắt, thanh âm cơ hồ là từ kẽ răng bài trừ tới: “Bạc, ngươi đâu ra nhiều bạc như vậy?”

Từ sau khi Hạ Hầu Cảnh đăng cơ, Quan gia bọn họ bởi vì trước đây

cùng Nhị hoàng tử cấu kết, liên quan đến tội chèn ép, biếm thành thứ dân, hậu thế vĩnh sinh vĩnh thế không được làm quan, đối với trừng phạt này, hẳn không có bất luận oán hận gì, rốt cuộc Quan gia phạm sai lầm trước đây, so với Phong phủ và một nhà Tả tướng, có thể giữ được tính mạng, đã là kết quả thực tốt.

Cả nhà bình an ở bên nhau, hẳn sẽ đi ra ngoài bán tranh chữ, lao động, nhất định sẽ không để nữ nhân hẳn âu yếm bị đói.
diendanlequyyddonn

Chỉ cần hai người có thể ở bên nhau, lại khổ lại mệt, hẳn cũng sẽ vì tương lai của bọn họ nỗ lực. Nhưng nữ nhân trước mắt nơi nào có thể qua nửa ngày khổ, nhìn nén bạc rơi đầy đất, nghĩ đến ban ngày những ánh mắt không có hảo ý của vị nam nhân tràn ngập hơi tiền dừng ở trên người nữ nhân của mình, còn có những tin đồn nhảm nhí, trong lòng hẳn lửa hừng hực thiêu đốt.

Vốn tự tin mười phần, nhưng chạm được Quan Bá Luân bi thống thất vọng, Mộ Dung Thanh Y dần dần không dám nhìn thẳng ánh mắt sắc bén, chợt dạ mở rộng tầm mắt, ấp a ấp úng nói: “Có thể là nơi nào tới, này đó đều là ta kiếm tới.....”

“Kiếm như thế nào?” Quan Bá Luân nặng nề phun khí, gắt gao nắm tay, cưỡng chế mình trấn định, nhìn nữ nhân gần trong gang tấc, nâng yêu thật nhiều năm, hẳn thật lo lắng mình khắc chế không được, làm ra làm sự tình mình hối hận.

Đây là giọng điệu rõ ràng hoài nghi, không tin, Mộ Dung Thanh Y như thế nào nghe không hiểu? Chỉ là nàng tuy rằng đã làm chuyện có lỗi với hắn, nhưng điểm xuất phát cũng là tốt, từ khi bị biếm thành thứ dân, nàng không ăn một chút tốt, càng miễn bàn đến mặc và dùng. Đã không có cảm y ngọc thực, sinh hoạt áp bách sắp bức điên nàng.

“Người lấy bản lĩnh gì kiếm lời nhiều bạc như vậy?” Quan Bá Luân thấy nàng không nói lời nào, tiếp tục truy vấn, một lòng dường như rớt vào không đáy hắc động, né tránh như vậy, hẳn có thể nào không nghĩ đến lời nói châm biếm của những người đó? Tưởng tượng đến nàng sau lưng hắn, cùng nam nhân khác ở trên giường hô mưa gọi gió, cả trái tim hắn đau, máu tươi đầm đìa.

Mộ Dung Thanh Y có gốc cũng biết sự tình nàng cùng nam nhân khác lên giường, Quan Bá Luân đã biết, nhưng đây không thể toàn trách nàng, nàng chính là hoàng quý phi, nếu không phải vì cùng người nam nhân này ở bên nhau, hiện tại nàng vẫn sống trong vinh hoa phú quý, nơi nào đến phiên nàng hầu hạ những nam nhân đê tiện đó, nàng vì hắn trả giá nhiều như vậy, hẳn như thế nào không thể hiểu một chút cho nàng?

Bạc đầy đất chính là nàng bởi những nam nhân đó đổi lấy, thậm chí phía dưới nàng ẩn ẩn có chút đau.....

“Người nếu đã biết, hà tất hỏi lại? Như vậy sẽ chỉ làm người ta càng thêm khó xử!” Mộ Dung Thanh Y nặng nề phun ra một ngụm trọc khí, rũ xuống lông mi nói: “Bá luân, ta làm như vậy đều là vì chúng ta tương lai, không có bạc, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, như vậy nhặt tử ta không nghĩ lại quá!”

“Người phải biết rằng, đáy lòng ta vẫn luôn ái chỉ có người, cùng bọn họ lên giường chỉ là bất đắc dĩ mà làm chi.....” Mộ Dung Thanh Y càng nói càng ủy khuất, ánh mắt hơi hơi phiếm hồng, rốt cuộc nếu có cơ hội lựa chọn, ai nguyện ý hầu hạ những tiện dân tam đại năm thô đó.

“Mộ Dung Thanh Y, người không làm thất vọng ta sao?” Quan Bá Luân lạnh giọng chất vấn, đồng thời ba bước cũng làm hai bước, đi lên trước một phen túm vạt áo trước của nàng, buộc nàng cùng hắn

đối diện, hấn âm ngoan nói: “Ta vì ngươi trả giá nhiều như vậy, thậm chí vì cho ngươi thoát tội, đánh mất tự tôn làm nam nhân cơ bản nhất, ngươi lại sau lưng ta trộm nam nhân, ngươi không làm thất vọng ta sao?”

Hấn dùng sức đong đưa nữ nhân ai cũng có thể làm chồng trước mặt, hận không thể móc tim nữ nhân trước mặt, nhìn xem rốt cuộc làm bằng gì? Vì cái gì muốn vũ nhục thương tổn hấn như vậy?

Đầu óc Mộ Dung Thanh Y một trận choáng váng, phổi bắt đầu không khoẻ, muốn nôn mửa, nàng giãy giụa muốn thoát khỏi khống chế của hấn, người nam nhân trước mắt điên rồi, không còn là công tử thế gia ôn tồn lễ độ kia. [diendanllequyyddonn](#)

Hai người dây dưa, Mộ Dung cánh tay trắng nõn của Thanh Y lộ ra, mặt trên che kín dấu vết tím tím xanh xanh, Quan Bá Luân tuy rằng hiện tại không thể xưng là một người nam nhân, nhưng là rốt cuộc làm qua việc nam nữ, như thế nào không biết những dấu vết ái muội đó là cái gì? Ánh mắt hấn phát lạnh, duỗi tay trực tiếp kéo vạt áo nàng ra, cùng với yếm đỏ tươi, xương quai xanh trắng nõn và trước ngực nơi nơi đầy dấu hôn của nam nhân, đối hấn là vũ nhục không thể chịu đựng, rốt cuộc nhịn không được, hấn gào rống một tiếng: “Mộ Dung Thanh Y, ngươi như thế nào tiện như vậy?”

Tay kiềm chế trụ vạt áo nàng, trực tiếp bỏ qua cho trước người, hung hăng bóp lấy cổ nàng, hô hấp khó chịu, nàng cơ hồ lờm cái xem thường, phổi bộ một trận khó chịu, đầu một trận choáng váng.

“Ngươi cái tiện nhân, ngươi đi tìm chết, đi tìm chết.....” Quan Bá Luân hoàn toàn đánh mất lý trí, không ngừng nguyên rủa.

Quan Bá Đào vẫn luôn ở ngoài phòng nghe động tĩnh trực tiếp đẩy cửa vào, vội vàng duỗi tay kẹp tay Quan Bá Luân, thanh âm mang

theo nôn nóng: “Nhi tử, mau dừng tay! Người giết nàng là phải đền mạng, cũng không thể làm việc ngược, mau buông ra.....”

“Người nếu xảy ra chuyện, ta như thế nào ăn nói với nương đã chết của người? Nhi tử, coi như thương tiếc lão bất tử ta, người mau buông ra tay!” Quan Bá Đào lão lệ tung hoành, hấn phú quý hơn phân nửa đời, nên hưởng thụ đều hưởng thụ rồi, dư lại mấy năm nay cũng hy vọng nhi tử làm hấn quan tâm nhất có thể sống tốt.

“Bá Luân, nghe cha nói, buông tay đi, loại nữ nhân này không đáng để người vì này bồi tính mạng!”

.....

Mặt Quan Bá Đào đầy nếp uốn, từng giọt nước mắt vẫn đục làm ướt vạt áo Quan Bá Luân, nếu nói cả đời này, Quan Bá Luân có lỗi nhất đó là hấn làm phụ thân vì hấn nát tâm, hấn không phải là nhi tử tốt, làm trên lưng Quan gia mang bêu danh, càng làm cho phụ thân một mạch tuyệt hậu, hấn bất hiếu, nghĩ đến hấn dần dần buông lỏng tay ra.

Vừa được đến tự do Mộ Dung Thanh Y, chạy nhanh bò dậy, hung hăng ho khan: “Người cái này kẻ điên..... Kẻ điên.....” Nơi này quá khủng bố, vừa rồi nếu không phải lão bất tử vọt vào tới, người nam nhân này thật sự sẽ giết chết mình.

Mộ Dung Thanh Y tưởng tượng đến nơi đây, toàn thân liền rét run, đợi cho hô hấp chậm rãi quy về thông thuận, nàng rốt cuộc ở không được, không đi xuống, trực tiếp xông ra ngoài.

Cùng một người lên giường là không trong sạch, cùng vô số người cũng là không trong sạch, ở trong ý thức của Mộ Dung Thanh Y, từ sau khi cùng Vương Nhị phát sinh quan hệ, nàng sớm đã xem nhẹ

trình tiết, đặc biệt Quan Bá Luân không thể thỏa mãn nàng, phải biết rằng nàng còn trẻ, đúng là thời điểm yêu cầu làm dịu, vừa mới bắt đầu nàng còn có chút hổ thẹn, chậm rãi, nàng trầm mê ở ** trong mây mưa, những người đó tuy rằng lớn lên xấu, so ra kém Quan Bá Luân và Hạ Hầu Huyền, nhưng thối đên, đều giống nhau, chỉ cần kỹ thuật tốt là được.

Mãi cho đến hiện tại, nàng vẫn cho rằng như vậy, là hẳn Quan Bá Luân có lỗi với mình, cấp không thể cho mình muốn, nàng đều tính toán cùng hẳn chịu khổ, hẳn thế nhưng không biết tốt xấu, đối với mình như vậy, xứng đáng đỏi chết! Nàng còn có nhiều thanh xuân, nàng còn trẻ, chỉ cần nàng vẫy tay, bó lớn nam nhân nguyện ý cho nàng bạc hoa!

Quan Bá Luân thất hồn đứng ở trong phòng trống rỗng, bên ngoài gió lạnh thổi trúng trong lòng hẳn lạnh cả người, cả đời theo đuổi như vậy, lại là vì một nữ nhân không có liêm sỉ như vậy, thật sự là thất bại đến cực điểm.

“Thôi bỏ đi, đã không có nàng, hai người chúng ta cùng nhau trải qua những ngày còn lại, thời gian của phụ thân không nhiều lắm, Bá Luân, ngươi phải hảo hảo.....” Quan Bá Đào lắc đầu, đi ra phía trước đóng đại môn lại.

Mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, có quả tất có nhân, ai đúng ai sai, sớm đã không phải một câu nói.

Mộ Dung Thanh Y từ ngày đó, không trở về, Quan Bá Luân cũng không tiếp tục đi tìm, chỉ là ngẫu nhiên nghe được về nàng lại cùng nam nhân nhà ai thông đồng ở bên nhau, bị chính thất thê từ người ta bắt gian trên giường, trong lòng hẳn vẫn sẽ đau đớn.

Lại một tháng đi qua, xuân về hoa nở, hẳn vẫn vứt bỏ tự tôn, ở một

góc trần nhỏ bán giá rẻ tranh chữ, thân thể phụ thân một ngày không bằng một ngày, hấn vô lại cả đời, tại thời gian cuối cùng, hấn cũng muốn làm phụ thân ăn no mặc ấm, thoải mái đi hết đoạn đường cuối cùng.

“Ai, nghe nói không? Tri phủ đại nhân mới tới bộ dạng ưa nhìn, có tài có mạo, mê đảo một mảnh nữ tử trong thành!”

“Nghe nói, ta còn xa xa xem qua, bộ dáng thật sự tốt, trách không được Hoàn tiểu thư nhà giàu số một sẽ trà không nhớ cơm không nghĩ, nguyện ý làm tiểu thiếp của đại nhân!”

“Bất quá đáng tiếc chính là người ta có thể thì, nguyện ý làm tiểu thiếp còn phải được chính thất người ta cho phép, nói tiểu thư khuê các thật đúng là không biết xấu hổ.....”diendanlleqquyyddonn

“Tri phủ đại nhân công tử cử chỉ nhanh nhẹn, nếu ta hai mươi tuổi cũng nguyện ý làm thiếp chp người ta.....”

“Ha ha..... Người lão không xấu hổ, nhanh thu thập đồ vật, đi bờ sông bên kia, nghe nói tri phủ ở kia bồi phu nhân thưởng cảnh, bên kia sinh ý khắng định tốt!”

Cùng với người một lời ta một câu, chung quanh mấy đại mục (bác gái) trung niên nâng giỏ tre, vừa nói vừa cười cùng nhau rời đi.

Bờ sông! Quan Bá Luân linh quang chợt lóe, cũng thu hồi tranh chữ, nơi đó hấn biết, rất nhiều văn nhân nhã sĩ, còn có tiểu thư chưa lấy chồng, hôm nay còn có người gọi là tri phủ, khắng định có thể nhiều kiếm mấy văn tiền.

Bờ sông là phong cảnh tú nhã trú danh ở trần nhỏ này, công tử tiểu thư tới tới lui lui đều là trải qua tỉ mỉ trang điểm, Quan Bá Luân thực

nhANH tìm đưOC rồi một góc, người ở đây lưu lượng nhiều, là nơi rất tốt, nghĩ đến hắN nhanh chóng dọn xong quầy hàng, tiếp tục thét to tranh chữ của mình.[diendanleqquyydonn](#)

Hôm nay cũng vận khí tốt, tuy rằng yết hầu mệt, nhưng hắN so thường lui tới bán ra nhiều hơn hai bức họa, hắN tuy rằng ăn mặc lôi thôi, nhưng tướng mạo xem như trong thượng đẳng, so với người cùng nghề chung quanh, bọn nữ tử càng thích ở hắN quầy hàng nhìn.

Chính lúc sinh ý lửa nóng, không biết ai hô một câu: “Tri phủ đại nhân cùng phu nhân đã tới!”

Tức khắc chung quanh một trận cãi vã, ngay sau đó đều hướng tới thanh âm nơi phát ra chạy đi, quầy hàng nháy mắt quanh quẽ, Quan Bá Luân cười khổ lắc đầu, cảnh tượng như vậy hắN trước kia cũng gặp qua, những ánh mắt thiếu nữ cúng bái, hắN thu thập xong quầy hàng, nếu tới một hồi, nhưng thật ra có thể nhìn xem vị tri phủ mới tới tướng mạo tốt như thế nào.

HắN hao hết khí lực đi theo đám người đi phía trước, ở trong ánh mắt không kiên nhẫn cùng chán ghét của vô số người, hắN rút cuộc tới đằng trước, nhưng người đầu tiên ánh vào mi mắt lại làm người hắN đầu oanh một tiếng, toàn thân lửa nóng, trái tim ần ần co rút đau đớn.

Trước mặt người về mặt từ ái, ôm ấp con, chính là thê tử ái mộ hắN mười mấy năm, cuối cùng bị hắN bỏ như giày rách, Mộ Dung Thanh Liễu.

Giờ phút này nàng đầy mặt mỉm cười, mặt mày tràn đầy hạnh phúc, ánh mắt vẫn không nhúc nhích khóa nam nhân nghiêm túc vẽ tranh kia.

Trong lòng hấn tràn đầy chua xót, không cẩn thận quan sát tướng mạo hài tử kia, nhưng chú ý tới nam tử chấp bút vẽ tranh, thường thường cùng Mộ Dung Thanh Liễu đưa tình, quả nhiên là ngũ quan rõ ràng, tuấn mỹ tuyệt luân, thật là người một nhà hạnh phúc.

“Người người này đừng che ở phía trước, ta còn muốn xem Tri phủ đại nhân!” Một tiếng giọng nữ kêu sợ hãi, lúc hấn còn không phản ứng kịp, một lực lượng đẩy mạnh, đẩy hấn từ trong đám người ra ngoài, đột ngột đứng ở chính giữa, cách này hấn sợ hãi nhìn nữ nhân càng thêm gần.

“Mẫu thân, người này là ai?” Thanh âm tiểu hài tử non nớt vang lên.

Hấn vội vàng ngẩng đầu, sợ hãi che mặt tránh né, đồng thời trong lòng lại có chút chờ mong, nếu nàng thấy hấn, sẽ là tâm tình như thế nào?

“Một người xa lạ!”

Lúc hấn còn không kịp chải vuốt cảm xúc, một câu lạnh băng nháy mắt đánh hấn vào địa ngục lạnh băng, hấn không biết nàng thấy rõ hấn hay không, chỉ là những lời này lại làm hấn từ trong ra ngoài phát lạnh.

Hấn không biết chật vật như thế nào thoát khỏi chỗ này, trong hoảng hốt hấn nhớ lại lời phẫn nộ oán hận của nàng: “Quan Bá Luân, người xứng đáng! Người sẽ hối hận!”

Mộ Dung Thanh Liễu cứ như vậy lạnh lùng nhìn nam nhân cuống quýt thoát đi, duỗi tay gắt gao ôm hài tử của nàng, khoe miệng gợi lên nụ cười trào phúng.

“Liễu Nhi, nàng xem ta vẽ nàng và hài tử!” Tuấn dật buông bút, cầm giấy họa lại đây, giống nhau tranh công nhìn Mộ Dung Thanh Liễu.

Mộ Dung Thanh Liễu lấy lại tinh thần, nhìn ánh mắt hài tử, trong lòng tức khắc nhu hòa một mảnh, đảo qua khói mù vừa rồi, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

Lại là từng năm qua, trong ngoài hoàng cung treo đèn lồng đỏ thắm, chiếu đèn đuốc sáng trưng, giống như ban ngày.

Bạch Nhiễm người mặc cẩm y màu đỏ rực, trên cổ vây quanh một khăn lông chồn màu trắng, nắm mang tiểu hoàng tử mang mũ lão hồ yếu điệu đi vào Càn Thanh cung.

Trước long án, Hạ Hầu Cảnh chuyên tâm phê duyệt tấu chương, trải qua mấy năm nay mài giũa, cả người hẳn đều phát ra khí phách quân lâm thiên hạ.

Nghe được tiếng đóng cửa, hẳn gơ tay, sau khi nhìn thấy Bạch Nhiễm và hài tử, cả người toả sáng ấm áp cười: “Các người tới ~”

“Phụ hoàng, muốn ôm một cái!” Tiểu hoàng tử vội vàng tránh tay Bạch Nhiễm, chạy vội qua đến chỗ Hạ Hầu Cảnh.

Bạch Nhiễm lắc đầu, khuôn mặt mang theo dịu dàng cười, có chút đùa giỡn: “Tiểu quý này, thời điểm không có chàng, luôn dính ta, hiện tại thấy chàng, lập tức không cần ta!”

Hạ Hầu Cảnh xoa xoa đầu nhỏ hài tử trong lòng ngực, sau đó ôm hẳn đứng lên, vài bước đi đến người Bạch Nhiễm bên, đưa hài tử cho nàng: “Các người trước tự mình chơi, chờ ta phê tấu chương xong, chúng ta cùng đi ăn cơm tất niên!”

Bạch Nhiễm gật gật đầu, ôm hài tử trong lòng ngực ngồi xuống, cũng ý bảo nha hoàn đổ ly trà nóng cho hắn.

Ngoài cửa sổ không biết khi nào tuyết nhẹ như lông ngỗng rơi xuống, trong phòng lại ấm áp như xuân, hài tử ở một bên ngoan ngoãn chơi đùa, ánh mắt nàng vẫn không nhúc nhích nhìn nam nhân nghiêm túc, cả đời này, nàng biết trong lòng hắn có chỗ yêu, từng đau từng oán, giờ phút này trong lòng nàng chỉ có cảm ơn, đời này mặc kệ làm huynh muội, hay là bằng hữu tri tâm, vĩnh viễn đứng ở bên người hắn chỉ có nàng, Hạ Hầu Huyền và Hạ Hầu Cảnh dù sao cũng là huynh đệ, hài tử của hắn nhiều ít giống Hạ Hầu Cảnh, đây đối với nàng cũng là một loại an ủi, nàng có trượng phu có hài tử, một nhà ba người có thể hạnh phúc như vậy ở bên nhau đã đủ rồi